JOANNIS RAII

Historiæ Plantarum

TOMUS SECUNDUS:

C U M

DUPLICI INDICE;

Generali Altero

Nominum & Synonymorum præcipuorum;

ALTERO

Affectuum & Remediorum:

ACCESSIT

NOMENCLATOR BOTANICUS
Anglo-Latinus.



LONDINI:

Typis MARIE CLARK:

Prostant apud HENRICUM FAITHORNE Regiæ Societatis Typographum, ad insigne Rosæ in Cœmeterio D. Pauli. clo lo clxxxviii.

PRÆFATIO.

Vamvis initio hujus operis præfatus fuerim qua tum susticer arbitrabar, nonnulla tamen ab ejus editione qua Lectorem monitum oportuit à me omissa animadverto, alia interca temporis qua ed Hissoriam illustrandam, augendam aut
etiam emendandam pertinent, vel ab exteris produta, vel ab amicis communicata sunt, vel mibimetissi inter legendum occurrerunt, qua novam exigant Prasationem, nec permitunt ut Tomus bic secundus acepbalos prodeat, qui alias id non requissistent en velut corporis medietas sit, non aliam ob causam bipartiti, quàm ne si
in unum volumen compingeretur, nimis id spissam minissque tradiabile esse.

Primo ergo noverit Lettor, me omnes de nomenclaturis concertationes studio declinăsse, nec valde solicitum aut industrium faisse ne exquirendo quo queque Planta nomine Veteribus diceretur, chum in multis ob notas adscriptas, poeucas illas, generales, Eo suribus s speciebus communes, illud certò desiniri nequeat, in aliis controversi id tentare majoris esset opera quam frussis, cámque ab aliis me longè dostioribus in bac palestra jamahudum abunde decertatum surit, nec quequam sere dicendum reste quod non distem priss, oportet autem ut Controversiarum etiam aliquis modus sit. Hinc nomina recepta E diuturno usu approbata abique retinui; nec temere solicitanda aut locomovenda duxi que initio sortasse imposita surinit, ne prescriptionis jure nobissium experiantur.

Deinde cum nominum non minus quam rerum non necessariam multiplicationem oderim, in its etiam specielus quas à genere ad genus trasslui persepe nomina antiqua, novis nultis impositis, reliqui: bine ut nonnullu fortosse victore, multiplicandi metu à necessaria impositis, reliqui: bine ut nonnullu fortosse victos multiplicandi metu à necessaria in avecation acturunt. Indicis tamen & excitis nominibus qua auribus Europeis duriora & absona possint videri, lemmata seu titulos descriptorios aliquoties adjeci, quod Lectori nec inutile nec ingratum suturum spero.

Proximo in loco monere convenit, me non pro meis venditare omnia quibus Autoris nomen adferiptum non est: illud enim in multi incurià aut sessitatione omissimo & enito &
doleo: imprima 30. Bauhini, è cujus Hilsoria plurima mutuatus sume o non laudato; quod
bic palam & ingenue agnosco; ne quis ob seripta aliena clam surepta gravem mibi plagit
dicam merito impingat. In mutuatiti is spa Autorum verba serupulote servavois; non tantum mibi in aliorum seripta licere ratus ut ea immutarem; veritus insuper nè si id facerem,
(ut est proclivis in errorem lapsas) sensimo corrumperem, novimque & ab Autoris mente,
sortè etiam veritate, alienam malè intellettis sententiam assingerem, & Lectori obstruderem,

Porre, In Fructuum exoticorum, quorum ingens numerus à Cacolo Clusso, Jo. Bauhino, Jo. de Lact, Olao Wormio alisque describuntur, Historia, me plane, peregrinum esse, Grelut in Sylva quadam aut Labyrintho versari jatero, unde nullà industrià memet expedire possum, singulásque species ad sua genera reducere. Quecirca in iis ordinandis C. Bauhini potiùs methodum, quamvis non nimis accuratam, sequi malui quàm in nova & commodiore invessignada me trustra fatigare. Alias à Bauhino non traditas, nullo serò ordine servato, prout sese obtulerunt exhibui, minimè dubitans quin nonnulli arborum in Historia descriptarum fructiu sint. ali sub diversis nonninibus bis térve repetiti. Qui in magnis Emportis degunt, ipsoque ci sub diversis examinate conceditur, facile discernent qui quarum arboum fructus estit, quique do nominum varietatem & descriptiones impersettos iidem cùm sint pro diversis fallant: omnunque convenientiis & disferentiis adnotatis, suis singulos locis disponent & in ordinem reducent.

Tandem, nè quid dissimulem, dum schedas à prelo transmissa ad examen revoco, ab Operis Epographicis Aprilis, à meisso aliquoties, le pluries equidem quam vellem, etratum deprebendo. Nec tamen mirum in tam longo opere homini veternos diuturui laboris tedio somnum quandoque obrepsisse, inque tanta tessimatione pracipiti calamo multa utique delenda excidisse. Qua in rebus issima meugesiussa Epographica. Quinimo prater hujusmoti opaquesta a me observata, in dispositione specierum sapius erratum vereor, cum multas mihi nondum videre contigit, quasque clim vidi non sim curiosè contemplatus, ut notas generum charasteristicas invossitiquam unidere contigit. (nec enim jam tum de Historia Plantarum condenda per somnum quidem cogitabam.) In aliorum autem descriptionibus partes pracipua ex quibus nota modò

PRÆFATIO.

dicta desumenda sunt, flores scilicet & fructus, corumque calices & conceptacula, non rard omittantur: unde in his conjecturas probabiles segui coacius sum, quodque suspicabar potiùs quam quod compertum habebam.

Miraberis fortasse, Lector, Appendicem in tantam molem excrevisse: Illud autem duabus potissimum de causis accidit; quarum prima oblivio & oscitantia nostra. Cum enim ut Opus hoc consarcinarem, Historias Plantarum evolverem, multásque inibi species locis alienis dispositas invenirem, easque ideirco differrem & in prasens omitterem, nec tamen, memoria nimium fijus, & ignavia libenter indulgens, eas studiose excerperem, & in schedis diligenter adnotatas reservarem, cum ad loca ventum esset quibus inseri deberent, è memoria facile elapsa & per oblivionem omissa sunt. Altera Appendicis aucta causa sucre nova multæ necdum descriptæ Plantæ post Tomum primum & secundi etiam magnam partem absolutam & impressam evulgata, tum ab aliis, tum pracipue à Celeberrimo viro & rei Her-baria longe peritissimo D. Paulo Hermanno in Academia Lugduno-Batava Medicina & Botanices Professore, in Catalogo stirpium Horti Medici illius Academia. Horum quidem pars magna in hortis circa Londinum colitur. At nobis ob rationes bic non direndes Londinum adire vel non licuit, vel non placuit. Quin si id licuisset, cum Catalogi mox laudati editionem propediem expessarem, satius duxissem sabori meo parcere, qu'am iis describendis inutilem operam navare; siquidem accuratiores pleniorésque earum bistorias quan ego possem texere me inibi inventurum considerem; cum ego semel tantum & brevi tem-poris spatio iisdem interesse potuerim, D. autem Hermannus semper & บั านับ ลิดูปลุษที ติวลู่snow on the pie, & anualut, & Sanualut. Plurimas certe eruditiffimo huic Viro gratias debennus, sum ob ca qua jam prafisist in Opere pradicto nuper edito, sum ob ca qua pollicisus est in Museo Zeylanico brevi edendo. His cum animadverseret multos sucro intentos negotiandi causa magnis quotannis classibus Indiam Orientalem adnavigare, neminem ad id babilem & idoneum Plantarum indagandarum & Historia Naturalis promovendæ studio illuc proficisci, quamvis regio ista, cælo solóque stirpium generationi propitio, innumeras ferè species è secundishmo suo sinu essanderet, novas, rans, sacie eò viribus admirandas, ipse ad opus se accinxit, spretisque magnanimiter tam longinqui itineris disficultatibus & periculis, per immensum equor in Indiam contendit, ibidemque aliquot annos subsistens & institutum pertinaciter urgens, quæ ad Historiam Naturalem pertinent curiose rimatus est, tandémque Orientis divitiis onustus in Europam rediit.

At neque, cum in hoc sumus, reticendus Illustrissimus Vir & immortali fama dignus, D. Henricus van Rheede, van Draakenstein, qui rebus pace belloque per Indiam Orientalem gestis clarus hoc sibi ad laudem non sufficere arbitrabatur; verum ingenti & 2066. A Historie Botanice illustrande & amplisicande zelo stagrans, in stirpibus per totum Regnum Malabaricum nascentibus conquirendis, describendis, delineandis multis laboribus, nullis sumptibus pepercit, ut bujus benesicio iconas non tantum omnium que extant pulcherrimas habeamus, sed etiam descriptiones non minus accuratas & sideles, plurésque species in lucem prolatas, quam ego per universam Indiam sponte oriri unquam credidissem.

His adjungere liceat & tertium, non minoris in Botanicis nominis & fame, D. J. Banister, qui in India quam vocant Occidentali idem stadium decurrit, & Virginia, ubi nunc degit, Historiam Naturalem meditatur. Nemo certè hactenus ex nostra gente Botanices scientiù omnique literaturæ genere ei similis aut secundus in Novum Orbem pedem intulit, nemo omnibus requisitis ad talem Historiam conscribendam paratior accessit.

Horum industria India utriusque montes, Siva, valles, litora, campi, prata, viridaria perlustrata, corumque stirpes native & alumne oculis nostris exposue. Hinc ut discamus. Indiam ab Europa non minus natura quam loco distare, ejusque regionis genium tantopere à nostrate abludere, ut siquis binc illuc per quietem transferretur, experrectus vix crederet se vigilare, adeò omnia nova, insolita, admiranda ubique oculis occurrerent; ut verbigr. Arborum nonnullarum stupenda proceritas, altissimarum Europearum dupla triplave, ut que arcentos pedes adaquet, vel etiam superet; aliarum enormis crassities, ut earum caudices vel sexdecim hominum amplessentium ulmas extensas impleant: Hujus folia in cam longitudinem extense & latitudinem susa, ut singula vicenis bominibus innusbrandis & à plu-via protegendis sufficiant: Illius ligni durities serri æmula, nec gravitas multo insartor. Quid mirabilius qu'am arborem cernere, que cum per triginta quinque aut quedroginta au-nos neque frictum, neque storem protulerit, tum demum novam velut arborem è vertice emittat, & deinde folia omnia exuens, velut altissima quadam navis malus (natura enim 100%ndwo . eft, ut relique Palme) eretta & in sublime elata appareat; donec nova bec arbor paulatim comam explicet, ramosque & surculos numerossssimos quaquaversum diffundat, incredibili florum issque succedentium fructuum multitudine onustos, quibus ad maturitatem perductis mater ipfa radicitus interit.

Quis crederet in une provin ia Mulabara, eaque non admodum vasta, trecentas arbb. rum & fruticum species spontaneas inveniri? & tamen plures adbuc dari verisimile est. Quis tot uspiam terrarum herbas fruticescentes & lignosas provenire speraverit quot in Indiis observatæ fuerint? Vix ullum certe herbarum genus est in quo non dentur plures hujusmodi species.

Si cuiquam Europeo per silvas iter facienti arbores quedam in conspectum venirent corticum suorum internottu lucentium splendore, tam claro ut viis illustrandis sufficeret & ad eum litera legi possint, quem non stupore percelleret tam insolens spectaculum? & tamen kujusmodi in America reperiri idoneos testes babemus Illustrissimum Dominum D. Joannem Comitem de Carbery Jamaycæ Insulæ nuper Proregem, Regiæ Societatis nunc Prasidem dignissimum; & D. Thomam Trapham M. D. in insula jam dieta medicinam facientem.

Illud insuper singulare, India proprium, & miraculo affine, Arbores nonnullas, imò non paucas ibidem crescere, que cum florere incipiunt folia omnia amittunt, atque interim dum florent nude issque vidue manent, novis tandem decusso flore une cum fruttu erumpentibus: Forte ne solares radii quibus illustrari gestiunt flores foliorum objectu interciperentur; forte etiam ne florei ornatus que superbiunt arbores ostentationi folia officerent, ejusque parte aliqua occultată impedirent ne aelstantium oculi tam pulchri spettaculi integra voluptate frue-

Quis jam crederet in mediis Indiis Europam reperiri? in regione fervida, que nihil ferè cum temperatioribus commune producit, frigidioris etiam cali patientibus plantis alicubi locum esse ? Hujus tamen rei sidem nobis sacit insignis peregrinator D. Bernier. Cum enim in terris magno Mogorum Imperatori subjectio iter faciens montes excelsos transcenderet, à latere meridiem spectante, Palma, Piper, Arundines saccharina, breviter Indica & Exotica omnia; Verum post sex septemve horarum iter, cacumine superato cum ex adverso latere descenderet, ecce nova rerum facies, & velut momento temporis in Europam translatus fuisset, Quercus, Ulmi, Pinus, Hyssopus, Majorana, Rosmarinus, nec alia quam nostro Orbis quadranti familiares stirpes conspicienda.

Sed ut è diverticula in viam redeam, non illustrate tantum predictorum opera Indie, sed & in Europam quadanteuns translata funt, ut si in hortis nostris cultioribus obambules, te in ipsis Indiarum viridariis spatiari crederes, tot ubique Indica & Exotica oculis

Horum denique hisque similium per Europam plantes indagantium & colentium, D. Pauli Bocconi, D. Jacobi Breynii, D. Petri Magnoli, D. Josephi Tournefortii, D. Paul Docculi, L. Jacobi Dreyill, L. A Peter Magnou, L. Joseph a ournetorcu, quas chomoris causă nomino, indefessis siddité & laboribus Botanices scientia, que à Clusti & Bauhinorum temporibus paulatim elanguit, respectata est, mirôque intra bos voiginit aunos praxime elapsis prospessus ficit. Vigilant scilices seculi nostri Botanici, nec majorum inventis contenti ad ulteriora tendant, nec alios sibi inquissionum terminos & columnas figunt quam quas natura terris fixit, universum orbem curis suis complexi.

Unum adhuc in excusationem nostram prasandum superest, nimirum Plantas multas quarum nomina in Catalogo Horti Regii Parisiensis alisque extant à me omissas, quod scilicet pigeret tot nuda nomina vel paucis Epithetis aucta, nullis additis descriptionibus aut figuris, Historia inserere, cum mibs non canstaret, annon earum aliqua sub aliis nominibus jam edite & descripte fuissent, alie jam descriptarum varietates potius quedam quam nove

At nec ante finiendum quam, prater initio landatos, corum qui Tomo buic secundo symbolas suas contulerunt honorisica mentio facta fuerit. Hi autem sunt 1. Illustris Vir D. Gulielmus Courtine Medii Templi Londinensis Armiger. 2. Praclarus Vir, & in firpium cognitione nulli secundus, D. Leonardus Plukener, M. D. 3. D. Samuel Doody, & 4. D. Jacobus Pettiver, Pharmacopæi Londinenses, Botanices apprime gnari. Horum frequens mentio tum in Historia, tum in Appendice, quid quisque contribuerit Lectorem certiorem faciet.

His adde quamois imitio dicono, non tamen sine ingratitudinis nota in fine operis reticendum doclissimum & amicissimum Virum D. Tancredum Robinson M. D. cujus perpetua & crudità industrià, quam mibi per totum compositionis & editionis tum primi tum secundi Voluminis decursum benevole commodavit, Historia nostra multis & speciebus & observa-

tionibus auctior, & mundis repurgatior quam abique eo fuisse, proditura est.

Sed & cummeratio Auctorum alteri Tomo premissa, impersesta cum sis, corum adjectione supplenda venit qui à nobis per oblivionem omissi, querumve scripta post id tempes edita, vel nobis saltem tradita sunt. Primo in loco Claris. Viri D. Christophori Merret, annis & scientia gravis, de Professione sua deque Repub. Botanica optime meriti: E cujus Pinace rerum naturalium Britannicarum, Annotationibus in Antonii Nerii Artem vitrariam, alissque scriptis non pauca in Historiam nostram transfuli.

PRÆFATIO.

Deinde D. Pauli Hermanni, de quo supra, è cujus Catalogo Plantarum Horti Academici Lugduno Batavi Appendicis magnam partem mutuatus sum.

Tum Joannis Baptista Triumfetti, è cujus Observationibus De Ortu & Vegetatione Plantarum aliquammultas novarum Plantarum descriptiones sumptas Appendici inserui.

Post fo. Commelini, cujus Catalogum Plantarum Indigenarum Hollandiæ editum An. 1684. in 12. vidimus, & ex eo species nonnullas in Historiam nostram transcripsimus. Idem Horti Malabarici Tom. 2, 3, 4, 5, 6. notis adauxit & commentariis illustravit. Idem Tractatum de cultura Limonum & Aurantiorum emist in 8.

Tandem Pauli Ammanni, cujus Character plantarum naturalis Francosurti 1684. impressus notis & descriptionibus nonnullis Historiam nostram auxit.

Ejus Hortus Bosianus 1687. editus ad manus nostras nondum pervenit.

Denique D. Rochefortii, cujus Histoire naturelle des Antilles nos debitores agnoscimus. Nec minus Mauritii Hofmanni Catalogo Plantarum Horti Medici Altdorffini, & Catalogo Plantarum circa Altdorffium nascentium.

Item Jacobi Sutherlandi Horto Edinburgensi.

Atque nec omittendæ Roberti icones fol. Parisiis. Neque D. Rob. Plot Historia naturalis territorii Oxoniensis edit. An. 1677. & Staffordiensis An. 1686. fol. è quarum parte ea quæ de plantis agit historiam nostram locupletavimus.

Joan. Baptistæ Ferrarii Hesperides, stve de Malorum Aurantiorum, Citriorum & Limonum varietatibus, cultura & asu. fol. Romæ. 1646.

Joan. Eusebii Nierembergii Historia Natura. Antwerp. fol. 1635.

Joan. de Laet Historia India Occidentalis. fol.

Museum Olai Wormii. fol.

Musaum Regia Societatis Londinensis. fol.

His addi possunt libri nonnulli Botanici quos nobis nondum videre contigit, nimirum,

Hyacinthi Ambrosini Phytologia partis prima Tomus primus. Mich. Boym, S. J. Flora Sinensis Viennæ 1656. fol.

Francisci Steerbeck Citri cultura. Ejusdem Theatrum Fungorum 4.

Georgi Turre Historia Plantarum fol. Patav. 1684. Hic liber agit solummodo de facultatibus & viribus Plantarum è Theophrasto, Dioscoride & Galeno.

Post Opus absolutum & typis impressum literas accepi à Botanico non incelebri D. Tho. Lawson in Westmorlandia degente, quibus Catalogum inseruit Plantarum à se observatarum in Septentrionalibus Anglix sponte nascentium, quarum nonnulla nova & nondum edita, alia à nobis in Catalogo Anglicanarum præteritæ & indicta.

Primi generis sunt

Primi generis Junt

I. CErasus sylvestris fruchu minimo cordiformi, The least mith Beart Cherrystree, RuLe Gracia sylvestris fruchu minimo cordiformi, The least mith Beart Cherrystree, Rule Gracia sylvestris fruchu minimo cordiformi, Andrews in Phytologia Britannica mentio. Hance
circa Beriam & Mancanium Lancastriae oppida, & alicubi eriam in Westward in Westward Ungarorum Clus. à nomine Aspertystree conjectareur, ni color fruchus diluce nuber, qui Meraso Ungarico niger est, obstraet. Verum errat D. Stonebous; Clustus enim Meraso sylvestris fruchum ni
grum non attribuit sed rubrum; Meraso autem simplicitere dicto nigrum; unde color fruchus non

mpedit quo minis Merasus sylvestris Ungarorum Clus elle possiti.

2. Cochlearia marina folio angulos parvo, in Wahey vulgò Wane, Lancastrie insula. Huic

2. Geranum harmatodes fore eleganter variegato: in insula Wahey pradicta copiosissime prove
nit. Hanc speciem pro varietate Geranii harmatodes vulgaris in Historia pag 1061. habuimus, at

duntaxa variegatione quam etiam culta retinet, sed & parvitate sua & humilitate, alissique acciden
diantaxa variegatione quam etiam culta retinet, sed & parvitate sua & humilitate, alissique acciden-

dontaxat variegatione quam etiam culta retinet, sed & parvitate sua & humilitate, aliisque acciden-

4: Lilium convallium angustifolium; ad pontem Waterfall in Westmorlandia.

4. Laurin convaintum anguttuonium; au pontein praterjas in preprintantia.

5. Hieracium macrocaulon hirfutum folio rotundiore, prope Shap vicum in Westmorlandia.

6. Gramen sparteum capite bisido vel gemino D. Merret. In Westmorlandia copiose.

Secundi generis sunt

- 1. Gramen sparteum montanum spica foliacea graminea majus, à nobis in summis altissimorum Cambria montium verticibus copiosè nascens observatum, quamvis in Catalogo per oblivionem omiffum.
- 2. Lunaria minor ramofa.

3. Lunaria

- 3. Lunaria minor foliis dissectis, utraque Stricklandice majori in Westworlandia,
 4. Pyrola Alsines store Brasiliana, prope Gishungum oppidum in Clevelandia,
 5. Sambuus foliis laciniatis prope Manusium Lunciptrie in septisus.
 6. Scabiosa pratentis minor store carneo Park. in Westworlandia.
 7. Sorbus sylvestris Anglica englistis blitti Servitie; Chitas Hupte, Sea-Guilers. Assertingonu cam in Wisherslake Park sponte nasci. Verum arbor eo loci hoc nomine vulgo dicta Aria est Theophrasti.

8. Viola folio Trachelii D. Merret.

- 9. Viola palustris rotundisolia D. Plot Hist. nat. Oxon.
- 10. Geranium columbinum maximum fol dissectis ejustem, quorum descriptiones in Historia no ftra exhibuimus; ut &

11. Adianti foliis bifidis vel trifidis.

12. Helleborine minor alba Park. Westmorland.

His adde Varietates quarundam Plantarum infignes, v. g.

- 1. Carduus monstrosus Imperati.
- 2. Cotula non fœtida flore pleno Westmort.
 3. Gentianella flore lacteo ibid.
- 4. Geranium batrachioides flore eleganter variegato, In old Deer-Park by Thornthwait West morland.

ER-

ERRATA

HKKAAIA.

Pho 86. In. 49. Reg lexius. p. 987. I. myram, region, comprigne. 1,7. ogradom. I. p. formarism. 939. 11. Gerichican. I. 13. immail.

988. I. penda. athora. 999. I. morganis finalia. 1094. 15. p. formarism. 1094. 15. p. cellular. Immarisage. 1019. 1. odinosa. I. penda. pen

Emendandis adde.

Que de Mong hiberut, pag. 1831. dele : îspenit crim pag. 955. tradurur.
Lama fritului Lamani în cârin pagin 1831. delejrer colan vâctur.
Frabia înfaise delimî J. E. 1931. 1836. delejre de Archine quadifidim C. B. p. 1828. referrut, ide pre non ent reperendu.
Frabia înfaise delimî J. E. 1931. 1831. delejre de Archine delimî, p. 1831. idem elle vâctur Andudi în ofânițăm deregren vel Mandaj.
Frabia înrosau dengladelia în înterne figiniția p. 930.
Geografi pălicin, quant delejrojon balente figiniția p. 930.

Errata leviora in literulis & punctatione, nè Lectoris ingenio nimis diffidere videar, inemendata reliqui,

HISTO

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS NONUS,

QUIEST,

De Herbis Pentapetalis vasculiferis.



I S admifeemus nonnullas minùs proprie Pentapetalas diétas ob petala ad ungues junéta, ut flores integri decidant: unde proprie & firiété loquendo Monopetala dicada funt. Pentapetalis etiam Polypetalas adjungimus, & ob convenientiam in reliquis notis

nonnullas etiam Tetrapetalas.

Hunc Librum in duas Sectiones partiemur. Prima erit De Herbis pensapetalis cum

foliis in caule ex adverso binis:

Secunda De Herbis pentapetalis foliis in caule alterno aut nullo ordine positis.

SECTIO PRIMA.

De Herbis pentapetalis foliis in caule ex adverso binis.

Herbe flore pentapetalo aut polypetalo, foliis integris in caule conjugatim dispositis sunt vel flore

[Pentapetalo,

Maritima, semine grandi; Alsine cruciata marina.

[Integro, concavo seu fistuloso,

Oblongo & cylindraceo; petalis margine extremo incisis; vasculo itidem seminali cy-

Angustifolia, folio glauco gramineo, seminibus compressis, rugosis, nigris; Ca-

Tumidiore & plerunque ftriato; pericarpio plurimum pyriformi; fumma parte per maturitatem le aperiente in oras dentatas, feminibus turgidioribus, florum petalis plerumque bifidis; LYCHNIS.

Admodum floris expanso in plura segmenta,

(Fruticof.e., superficie perenni; flore specioso caduco,

Majores & elatiores, capitulis in plerisque speciebus pentagonis; C15Tiis.

Minores & bumiliores, calicibus triphyslis scu trifidis; vasculis seminalibus trigonis; CHAMÆCISTUS.

Herbacea, superficie annua; seminis conceptaculo

E tribus carinis composito; flore flavo; coma trita velut cruentante; HYPERICON. Bivalvi; flore itidem flavo, foliis falicis oblongis, ad genicula interdum ternis aut quaternis; Lysimachia Lutea.

Simplici, femina in medio fita exterius protegente; florum petalis

Pppp

Disjunctio,

Hexapetalo, in aquosis nascentes,

Erecta & procera, floribus in spicis longis in summis caulibus; foliis ad genicula interdum ter-

nis; LYSIMACHIA purpurea spicata. Humilu & supina; soliis Portulacæ rotundis, slosculis & seminibus in soliorum alis sessilibus: ALSINE Portulaçe folio.

Androsamon & Ascyron sub Hyperici titulo comprehendo; omnino enim genere conveniunt, cuius note funt flos flavus, coma terentium digitos velut cruentans, & pericarpium tribus carinis com-

Ad hoc genus pertinent Holosteum minimum dictum & Saxifraga graminea pufilla, ob folia in cau-libus ex adverso bina, & vasculum seminale in metæ formam turbinatum, quamvis floribus sint tetrapetalis.

Gramen leucanthemum majus & minus & Caryophyllus bolosteus uterque Alsnes species censendæ sunt ob florum petala bifida, & vasculum seminale conforme.

Hyllopifolia hujus etiam loci est, cui D. Morisonus florem pentapetalum tribuit, capsulam seminalem longam innumeris feminibus minutis refertam. At Jo. Bauhinus florem hexapetalon eidem afferibit. Utri ego subscribam nescio, nec enim ipse florem adeò exacte & diligenter observavi, ut recorder quot petalis conftet.

Globularia lutea montana F. Columnæ Lychnidis Speciebus annumeranda videtur.

CAP. I.

De Caryophyllo.

Aryophyllus ab odore Caryophyllum aromaticum referente dicta est hac planta, forte etiam ab aliqua fimilitudine, quam habet flos expansus cum suo calice cum Caryophyllo dicto.
Nonnulli Veterum Vettonicam seu Betonicam à Vettonibus Hispaniæ populo dictam esse

arbitrantur. Officinis Tunica à Betonica per apherefin denominatur.

General de Corporal full de Carlo Se est parte de Corporal full de Carlo Se est parte celebráffent quam Rosam ipsam, cui odore quidem aquiparanda est, venustate & durabilitate etiam

præretenda. Caryophylli notæ characterifticæ funt, calyx floris oblongus, cylindraceus,lavis, integer, in mar-gine duntaxat fummo dentatus, vafculum tidem continens oblongum, cylindraceum; Petala mar-gine extremo inofia atu lacinitata, femina comprella, rugola, per maturitatem nigra.

Duplex est 1. Angustifolius folio gramineo, glauco: 2. Latifolius, calyce foliolis oblongis cincto.

§. 1. Caryophylli angustifolii calyce non barbato, sed ad basin squamis brevibus cincto.

1. Caryophyllus bortensis Park. Caryophyllus altilis major C. B. Betonica coronaria sativa, sive Caryophyllus stos J. B. The Tiouc-Auly-flower.

Foliis est è fingulis geniculis binis, angustis, gramineis, duris, per extremum acuminatis, carso quasi sive glauco colore: caulium levibus, teretibus, cubitalibus, rarò altioribus, geniculatis, nodosis, in ramos divisis: in quorum fastigiis longiusculis spectantur calices teretes, glabri, orbiculo superiore denticulati, quibus dehiscentibus paullatim diversa apparent florum genera, candida scil. ex candido purpurea, coccinea, nigricantia, vermiculata, diversóque colore variegata, ídque non una sed varia ratione. Invenias siquidem in quibus candidus & coccineus color ità misccatur, ut in alio candida in alio rubra foliola numero superiora evadant. Quid quod nonnullos videas ità candidos, ut minutissimis rubris punctulis sint redimiti, contra qui rubent lacteis notis aspersi videantur. Poftremò ex uno & codem caule non rarò duo florum genera, quod ad colorem attinet, hoc est parLib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

tim candidi rubrisque maculis notati, partim verò toti rubri seu coccinei profiliunt, & quod mirum magis videri possit sape uno pediculo diversi coloris slores sussultas deprehendas. In sforum medio ftamina emicant cum apicibus candidis & bina cornicula recurva supra florem eminentia semunciali interdum longitudine. Cornicula hae nihil aliud funt quam fiylus geminus fummo vasculo feminali innatus, oblongo, tereti, femen continenti per maturitatem nigro, rugofo, compresso. Radices simplices, fibrofæ.

Caryophylli vulgò dividuntur in hortenfes seu altiles, & sylvestres: nec præter rationem, siquidem hortenses & sativi dicti à sylvestribus & spontaneis revera specie differant : quamvis nugandum non fit quin sativi etiam alicubi sponte proveniant, & nos ipsi in Italia observavimus Caryophyllos sponte nascentes, quos sativorum primos ut ità dicam parentes suisse suspensione ex his enim iteratà satione, transplantatione, irrigatione, alioque cultu & mangonio paulatim immutatis & cicuratis hortenses tandem & sativos primitus factos opinamur. Quotidiana enim experientia docet Cath note that the control of the cont tiplici serie, & colorum varietate à matre diversam, quæ diligenti cultura & mangonio dicto adeò adhuc immutari & (si ita loqui liceat) meliorari possint, ut novum tandem vultum & habitum induat, nec pro primitivæ plantæ progenie ab harum artium ignaris & minus exercitatis agnofci

Caryophylli hortenses à nonnullis dividuntur in maximos & minores, & utrumque genus in eos Caryophylii nortenies a nonnuins avvountur in maximos & minores, & utrumque genus in eos qui multiplici petalorum ferie donantur, & qui fimplici. Alii Caryophyllos hortenies feu fativos primò diffunguunt in eos qui flore un fimplici & flore multiplici feu pleno, & utrumque genus in plurimas species subordinatas. Nos has omnes varietates pro una & eadem specie habemus, adeóque is recenfendis non immorabimur. Nec tamen fi maxime vellemus id unquam efficere postemus, cum hujusmodi varietates, novis indies emergentibus, infinita fint. Si quis species celebrores scire defiderat Parkinfonum & C. Bauhinum consular, necnon Hortum Eystettensem. Theodori de Bry florilegium, Crispini Passai hortum floridum, Emmanuelis Swertii florilegium, aliósque.

Innumeros (Deo benedicente) folo decoct florum Caryophyllorum vindicavi a řebribus malig-nis; & hoc omnibus Medicina studiosis jurato veluti affirmo, vel potenter sudores movent, vel urinas pellunt citra magnos natura motus, fimúlque cor corroborant, fitímque fedant. S. Paul.

Quadrip. Botan. p. 242.

Flores Caryophyllei cephalici funt ac cordiales; unde usus corum præcipuus est in capitis malis, Vertigine, Apoplexia, Epilepfia, Paralyfi, aliifque nervorum affectibus; in lyncope, palpitatione cordis, &c. in ventriculi imbecillitate, cardialgia, &c. in febribus pelfilentibus, dato vel lucco ex-preflo totius herbs ad \$\frac{3}{2}\$ ii., vel pulvere radicis ad \$\frac{3}{2}\$ ij. Eodem tempore nares contingere oportet aceto caryophyllato, geltrare luncola eadem madefactas. Fugant lumbrocos, partum facultant. Extrinsecus adhibentur in vulneribus capitis, extrahunt ossa cranii fissa, leniunt cephalalgiam & odontalgiam. In ulu funt fuccus inspissatus, essentia dictus. Schrod. 2. Conserva ex storibus. 3. Aqua ftillatitia ex floribus. 4. Syrupus ex infufione florum. 5. Acetum ex infufione florum. In facultatibus (inquit C. Hofmannus) compone florem noftrum cum rofa. Quemadimodum

enim illa inæstimabilem odoris gratiam habet, ita etiam flos noster, estque pariter gustu amarus, fine tamen ungue suo. Qemadmodum in Rosa odor & sapor in superficie est, perisque in sicca; ita in flore nostro. Quare quemadmodum Rosa sunt cordiales, reparatis spiritibus animalibus ob benignas è ventriculo ad caput evaporationes; ita heic. Veruntamen hac differentià. Rosa calidis affectibus funt aptiores, Caryophylli frigidis. Hoc enim affirmo ut Rofa temperata vix est, ita Caryophylli fuperant temperiem.

2. Caryophyllus arborofeens Creticus C. B. Betonica coronaria arborea Cretica J. B.
C. B. prod. J. B.
Ex radice cralla, alba, dura & lignola caules cubitum fuperantes exurgunt, albi, rotundi, leves, geniculati, lignoli, in alas brachiati. Folia glauca, felquiunciam circiter longa, angulta, rigida, in acutum & pungentem mucronem definentia, in folonum & circulorum extrems duntaxat confertim polita conspiciuntur, ut muscaria totidem videre videaris; nam in reliqua ramorum parte caduca, vestigiis relictis nodosam illam aspredinem efficiunt. Calyculi antequam in slores explicentur exigui, echini inftar spinulis horrent, ipseque adeò ejus mucro pungit: interim manentibus iislem spinulis calix productior redditus forem exhibet simplicem circinata rotunditatis, è quinque indem infinitis cair production recomme juriem examoet intriputent circinate rotationaris, e quimque folis conflatum, per extremam oram incitis, colore dilute purpure o praditis, firatas, paulò ultra medium lineolà giuttati faturatiùs rubente pictis, ex quarum onnium concurfu circulis deferibitur, infra quem lanugo quadam apparet. Medium occupant fiamina florum concoloria.

Floret menfe Julio & Augulto, ínque multos annos durat, hyeme in hypogrum reponen-Tempu.

Nobis planta hac Caryophyllus arboreus sylvestris Alpin. Exot. videtur, quamvis icones non bene

Vel hac ipsa planta, vel ei valde similis nobis inventa est in Provincia monte S. Balma dicto propè cryptam S. M. Magdalena.

* 3. Caryophyllus filvestris store magno inodoro birsuto C. B. Caryophyllus filvest. 2. Clus. Clus.

Hujus breves funt cauliculi, tres uncias rarò excedentes, geniculati: fulia in fingulis geniculis bina, fuperioribus breviora, molliora, viridia, deorsum restexa, splendentia, in novellis autem germinibus, satis copiosè ex eadem radice nascentibus, majuscula, latioraque : flos è nigricante & crassiore calatis copiose ex caucin tauno naterinario, impressina, nacionale de composito de la liculo emergens furmis caudiculsi intides, in unues, fuperioribis major, quinque criam rohis conftans, paulò faturatior priore, circa umbilicum longioribus villis hiributa, & eleganti ex faturi purpura albo Pppp 2

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

989

mistà varietate gratus, inodorus tamen. Semen in longis vasculsi, quæ maturitate hiantia paleaceum fuscum aliorum Caryophylleorum modo continent. Radix superiori similis est. Frequentiffimum est in Sneberg & aliis Austriacarum Stiriacarumque Alpium jugis; ubi sub fi-

nem Junii & Julio floret.

nem Juna & Julio Horet.

Illi per omnia ferè fimile crefcit in altiffimo Jugo Etfeber vocato, nifi paulò longioribus effet falis
& cauliculs, flore plerunque majore, nec eo unico fed gemino aut triplice: praterea fub villis umbilicum ambientibus inagualem quandam & in frequentes macandros excurrontem lineam impref-

blictum ambiennous marquaeun quanta em moquentes incanitos excurientem iniciam impre-lam habet, humani cranin fiuritarum referenteme, colore tubo fautratiore practiam, ut prioris eft. In codem jugo paucas hujus generis; in Sneberg verò fecundi aliquor plantas invenicham quæ al ilis duntaxir foris varietaes different: i sami licet ferma diffar non effet; color tamen albus erat, umbilici ambitus purpurafe, ntibus villis hirfutus.

4. Caryophyllus sylv. flore laciniato sine corniculis edoro, C. B. Betonica coronaria folio æruginose latiore, slore rubro laciniato, repens J. B. Caryophylleus 3. Clus.

Cauliculi huic paulò majores craffiorésque pedali plerunque alcitudine affurgunt, geniculati, fingula genicula ambientibus foliii binis, primo genere [Citt.] longioribus & latioribus, aruginei quodam-modo coloris: ex (tumina ils bini, terni, finqualatim autem nacientes fines, priori non multium abtimiles, quinque foliii per oras lactinaits, aque circa umbilicum carnea lanugine pubescentibus confamiles, quanque foits per oras lacinistis, aquie circa umbiticum carnea lanugine pubelicentibus con-fantes, tubri coloris, nullis corniculis infekts prediti, odorat, qui è calyculis primtim emergentes candidi futuri videntur. Floribus fuccodunt comicula fatis crasa, fomen nigrum planum, ut careri Carpophyllei, continentia. Radis oblonga, fibrola, à capite pitures furculos in orbem diffundit, qui plerunque fibras agentes adeò de propagant, ut brevi totas areas occupent. Unde primum llatus ignoro: dei un omibius Audriacis, Ungaricis, Bohemicis, etiam Germa-nicis plenique horis colitur, & Maio menfe cum reliquis floret.

Hic est etiam, fortasse, qui in hortis nostris nomine Dink ubique ferè enutritur, floris colore plerunque ex purpura rubente; interdum etiam albente ex carneo, cum corolla circa umbilicum nanque ex purpuir tutente; interium etain auente ex carneo, cam corolla circa umbilicum macularum arto-rubenium laturatiorum. Habetur etain flore pleno feu mulicipiic. Flos odora-tiffumus eft, adeo ut cirm floret odorem exhaler fluariffimum, qui e longinguo percipiatur, & non cantim flore naribus admoto. Verim in nonnullis Caryophyllis fylv. 3mit noftratibus dictus à Clufiano Caryophylleo tertio differe videtur, viz. quod non (quantum quidem hactenus observavi) eo modo, furculis radices agentibus se pronage: deinde quod in cauliculis ramofis plures terms flores gester. Esto ergo Caryophyllus 3mit nostratibus dictus.

A. 5. Caryophyllus simplex flore minore pallide rubente C. B.

Qui in muris lapideis & lateritiis eodem fere modo oritur quo Keiri feu Leucoium luteum.

A. 6. Caryophyllus minor repens nostras. An Virgineus Ger? [sluvest. bumilis store unico C. B? Batonica coronaria sive Caryophyllea repens rubra J. B? Maiben Dinkst.

Radix tenuis, longa, paucis fibris donata, plurimos per terram ramulos spargit, in terram reclinatos, & subinde radices agentes. Caulisuli flores suftinentes sesquipalmares sunt aut dodrantales, natos, & lubinde radices agentes. Caucious invris iurtuentes retiquipamiares nur auc gourantaies, teretes, tenue se vix fe fufficientes, geniculait, foliar crebris, binis ex adverfo pofitis, abfque pediculis caulem amplexis, digitali interdum longitudine, fed plerunque brevioribus verlini, in fummitare duos vel tres forese fufficientes rubellos, circulo feu corolla punchorum fantartiorum circu umbilicum infignes, è calice longo, oris in quinque fegmenta acuta divifis, ur in reliquic caryophyllis. Ramuli

infignes, è calice longo, oris in quinque fegmenta acuta divifis, ut in reliquis caryophyllis. Ramuli feu cauliculi illi in terram procumbentes qui flores non proferunt, crebris foliis vefluntur breviorabus iis que in caulibus funt, anguftis, nec admodum acuts. Some in calquellis paleaceum, fufcum Locis fabulofis duptaxax apud nos in Anglia fonnte provenit. Æstate ad Autumnum usque sforet. In collibus fabulofis prope Notinghamiam oppidum fecus via scopiosè provenit. Observavimus praterea in ejufmodi collibus arenoits progè Sandy vicum in agro Bedfordiens, itemque in colle quodam non longe ab Hildersham in agro Cantabrigiens monitarante D. Den. D. Willingby cundem invenit non procul Bridgemoti Salopia oppido: Denique D. Horfendl in colle quadam Mentam-bill dicto prope Slongb vicum sesquimiliari remotum à Vindesora oppido, vià qua Londinum invenit.

Caryophyllus qui his in locis oritur duos aut tres & interdum etiam plures in uno caule flores profert, cum qui Clufio & Bashino defenbitur unicum plerunque (interdum binos flores) in fingulis caulibas producere dicatru, ut dubitemus an fipecie conveniant necene, quamvis alias & figura & deferiptio illius huic notiro fatis bene respondeant; Deferiptionem Clussi dispiciemus. Dodrantales huic funt caulicusti, creates, geniculati: folia in tingulis geniculis bina, inter se oppofita, oblonga, angusta, dura, mucronara, colore quasi cario. Flas e calyvulor ubnene emergens, singulis cauliculis unicus plerunque insidet (interdum bini) quinque folis constans, lenté simbriatis, coloris in diluta jurpura nibens, circa umbilicum hiristus, & fautratiore pupura niens, acque inodorus, ex cujus mecio umbilico duo brevia si faminula prominent: Semes in calyculis paleaceum fusura. Radix longa, tenuus sibras forargens, e cuius capite plures cauliculi late; in ambus se ceum fuscum. Radix longa, tenues fibras spargons, è cujus capite plures cauliculi latè in ambitu & confertim fele diffundunt.

Invenitur in Hamburgensi monte duobus supra Posonium, octo infra Viennam Austriæ milliaribus. Floret isthic Maio, in hortos verò translatus etiam Aprili. At nostras serius multo slorere incipit, & ad Autumnum usque florere perseverat.

* 7. Betonica coronaria sive Caryophyllea, corollà purpureà insignis J.B.

Non altè assurgit & hac Caryophylli species. Rami supra terram sparsi, ut in præcedente, denso foliorum stipatu muniti, minus casiorum: qui ima parte duriusculi & fere lignosi. Caules in duos. aut ad fummum tres ramulos divifi, quorum quilibet fingularem fustinet florem, elegantissimumquinquepartitum, in ambitu pulchrè diffectum, & in medio amœna corollà faturatius purpuralcente decoratum: cujus odor fuaviffimus gratiffimusque.

Præcox est & reliquos antevertit : Maio sc. floret.

Hujus descriptio melius convenit Caryophyllo supra proposito, apud nos in arenosis nascenti quam Clufiana Caryophyllei sylvestris primi : noster tamen serius floret quam vel hic, vel pracedenti loco propositus; ut putem ab utroque diversum esse.

8. Caryophyllus sylvestris Corinthiacus ruber C. B. Caryoph. sylv. 4. Clus.

Claf.

Craffiufculam habet radieom, nigro cortice tectam, fatis fibrofam, fiprenc' in diquot ramos dividam, qui fummă tellure multa capita gignum, è tenuibus, gramineis, virentibufque fohalit conflata: inter que profilum aliquot ramuli fur amiliela tenues, geniculati, palmares, & ad fingulos nodos bina exigua foliala. Calices in fingulis cauliculis fingulares, majufculi, è quibus for ruber. dilutior quinque foliis nonnihil per ambitum crenatis constans, è cujus umbilico bina interdum albicantia cornicula exeunt cum aliquot staminulis. Semen ut in carteris nigrum, paleaceum.

Crescit in Tauro Carinthia monte. Floret Julio, semen Augusto maturum est. Hoc genus Caryophylli in monte Jura propè Genevam, invenimus.

Locus &

 9. Caryophyllus (ylvestris tertius flore laciniato, staminulis corniculatis odoratis C. B. Betonica coronaria minus ramosa, store tenuiser simbriato, albo, coniculis duobus emergentibus J. B. Caryopbylleus sylvo. 5. Clus. montanus albus Ger. emac.

Huic crassa & nigra radix est, dura, lignosa, multos ramulos humi sparsos fundens, nigros item illos lentósque & subinde fibras agentes: ex iis cauliculi exeunt dodrantales, geniculati, infima parte gramineis quibusdam, brevibus, angustis, colore cæsiis folia, binis semper ex adverso inter se oppositis, deinde secundum genicula aut nodos alus tarioribus onusti: extremis cauliculis infident oppoints, define recunatum genticula alte nodus aims rationius onturi: extremis cauncius intinent longi calier, flerm continentes album, odoratum, quinque folius valde laciniaris confiantem; è quorum umbilico bina emergunt flamina longiu[cula, corniculorum Papilionis inflar inflexa. Semen deinde in longioribus capitulis planum, quale reliquorum Caryophylleorum.

Provenit in Hamburgenfi monte inter faxa, quà Auftrum & Septemtrionem spectat. Floret Lean &

2. Iffius etiam genus ibidem invenitur, longioribus cauliculis, & plures flores proferens, fuperiori quidem formă & candore fimiles, fed inflexorum corniculorum expertes, arque cortum loco decem framinula, pinis flors fuperficiem paululum exuperanta habentes: capitula etiam in quibus femen continetur longiora. J. Baubino Betonica coronaria minus ramofa, folio renuter fimbriato, plante albo, fine corniculis. C. Baubino Caryophyllus fylv. floribus lanuginofis hirfuris.

3. Aliud tertium paulo majus inveniebamus (inquit Cluf.) ad radices montis oppido Medeling

imminentis, tertio ferè à Vienna milliari. Firmioribus & longioribus est cauliculis, majore etiam flore, licet non minùs profunde per oras laciniato, nec odorato, aut lactei candoris omnino, aut di luttus rubentis, & quodammodo carnei coloris, brevibus villis purpureis umbilici circumferentiam in utraque specie occupantibus, nullis similiter corniculis, sed decem staminibus ut in superiore prominentibus, alioqui foliis, radice & florendi tempore conveniunt. J. Baubino Betonica coronaria five Caryophyllea, flore tenuiter laciniato, minore albo & dilutiùs rubente. C. Bauhino Caryophyllus fylvestris laciniatus 1. seu flore tenuissimè dissecto.

Caryophyllus sylv. alter flore laciniato odoratissimo C. B. Betonica corenaria tenuissimò dissetta, sive Caryophyllea superba elatior vulgaris J. B.

Gules huci funt multi, cubitales & bicubitales, ramofi, geniculati, foliii inferioribus pluribus, lat-ufculis, dodrantalibus, virefeentibus, füperioribus caterarum Betonicarum coronariarum fimilibus, binis geniculos amplečentibus, faporis amari. Florer fparfi, ex pediculis longioribus, multi, longio-ribus caliculis inclufi, quinque foliolis, nunc albis, nunc purpurafeentibus confiantes, in longfiffmas & remiffimas lacinias diflectis, tumbilico virefenence, & purpurafeente lanugine hirfutor, fuavifimi odo-ris & è longinquo nares ferientis. Vafeula fuccedunt duas penè uncia longa, temuia, fuperna parte in quatuor partes crenata, extra calicem eminentia, qui tunica conftat & aiquot brevibus foliolis juxta pediculum, femire abundans nigro, compreffo, paleaceo. Radio fibrofa. In montibus Geneve vicinis fel parcibi nacitur: invenimus etiam in Germania, in quibuldam Locat.

In montious General vicinis sea parcius nationari: invenimus etam in Germania, in quioutam lybris non procul Wiglienbergh Franconia oppido. Sponte nafcitur (inquit Cluffus) in hamidionbus Viennenlis agri pratis, aque etam ad caduarum lybrarum pratis vicinarum declives margines, plerifque Auftria locis. Seruis reliquis floret, nimirum Julio & toto Augusto.

Reperitur etiam flore pleno, qui J. Bauhino Betonica coronaria five Caryophylleus flos, flore

tenuiffime diffecto, pleno, purpurafcente.

Locus

Locus.

* 7. Be-

Pppp:

* 11. Ca-

• 11. Caryophyllus simplex supinus latifolius C.B. montanus humilis latifolius. Betonica cormaria sive Carpopyllus minor falso viridi nigricante repens, flore argentesi punitis notato J. B. Caryo-phyllus lylvo. 7. Clus.

Foliorum hujus Caryophyili raritas descriptionem promerita est: ca enim tam sunt Hyssopi so-liis toto vultu similia, colore, sigurà, non tamen odore & sapore, ut legenti imponant: carerum cauliculi palmares, Caryophyllorum sylvestruum instar geniculati, nonnihil asperi, subhirsut, ssere causeurs pannacs, car sorn, and a processor and a continuous parts influences, fuareursores, argentess punchs gutatos, quorum fingula folia lamboides linea faturator coccinea pingit, ora autem crepunchs gutatos, quorum fingula folia lamboides linea faturator coccinea pingit, ora autem crepunchs gutatos, quorum fingula folia lamboides linea faturator coccinea pingit, ora autem crenatz funt : porro prona parte color est ex luteo virescens, levi rubore perfusis marginibus. Repta-

Crescere audio (inquit Clusius) in monte illo non procul à Nielasburg Moravia dissito. Um-

brofis locis delectatur.

Hujus speciem, [potius varietatem,] flore pleno in hortis quibassam observavit & descripsit Clufius: cui an Betonica coronaria minima, rubello flore pleno repens J.B. eadem fit nécne dubii fumus: caules et in aliquot ramulos divisos attribuit, in corúmque extremitate singulares stores, parvos, plenos, rubellos; foliis est brevibus, latiusculis.

12. Caryophyllus caruleus Monspeliensium C. B. Park. Aphyllanthes Monspeliensium J. B. Lob. Caryophyllus caruleus sive Aphyllanthos Ger.

4. B. Multos juncos enodes caules emiriti, quorum fingulis flos faris magnus infider, unicus in fummo, quinque denticulatis cueruleis foliis confians, ex caliee oblongo erumpens, guftu dulci. Radix fibris multis, longis, contortis, lignofis, duris, albis constat: circa quam folia multa graminea, celeriter

In collibus juxta Castelneuf, aliisque sterilioribus Monspelio vicinis abundat.

13. Armeria prolifera Lobelii Get. Carpophillus prolifer Patk. fylvestris prolifer C. B. Betonica co-romaria squamosa sylvestris J. B.

Rectos complures emittit caules, læves, geniculatos, dodrantales, interdum cubito longiores, ad quorum fingulas juncturas bina folia graminea, angusta: fummo cauli extremísque ramulis calyx quorum miguas juncturas uma joine grammea, arigunet, mainino caute extreminque raminis esti quoq, infidet fiquiamas habens albas, firem promens parvum pallide nubentem, quo omarcelcente alus quoq, flos, fisbinde plures, luis finguli calicibus obvoluti fubnalcuntur, tanto numero, fad feptem aur octo ut tandem prægnanti calici, qui reliquos juniores cum fuis flociulis complectitur, alvas fobolis multitudine rumpatur. Flores parvi admodum funt, plerunque finguli ranfilme bini una aperiuntur & è

In Italia, Sicilia, Gallia, Germania frequens occurrit, in pascuis, præsertim sterilioribus.

* 14. Caryophyllus pumilus latifolius C.B. Park.

C. B. prod. A radice cauliculus, statim in duos ramulos sex uncias altos, tenues, rotundos divisus prodit, cui ad radicem folia brevia, latiuscula, in ramulis longiora, mollia & pallida, binis sibi invicem ad geniculos respondentibus. Cuiliber ramulo sos unus, sequente multo minor, pallide purpurascens, magisque albens, ex brevi calice prodiens insidet. Habuit ex Austria.

* 15. Caryophyllus Jylvestris bistorus C.B.

Ex radice parva folia pauca, angustissima ut prioris [Caryoph. sylv. repentis multissor C. B.] sed multò longiora exsurgunt, & inter hace casliculus tenuis, plus minus palmum altus, in summitate in duos pediculos semper distinctus, quorum singuli soron magnum, Caryophyllo sylv. ulganissimo multo majorem, quinquesolium, leniter laciniatum, colore pallide tubentem sultinet.

Circa Genevam Cherlerus collegit.

Locus.

Locus.

§. 2. De Caryophyllo latifolio barbato sive Armeria.

1. Armeria alba rectius rubra Ger. Betonica coronaria, sive Caryophyllus sylvestris vulgatissimus J.B. Caryophyllus Sylv. vulgaris latifolius C. B.

Huc caules plures, & è diversis capitibus, recti, rotundi, strigosi, nunc palmares, nunc pedales ac etiam cubicales, non ramosi, nisi interdum in summitate: fossa graminea, viridia, ad genicula bina, propter terram numerosiora: radix longa & saus crassa, colore foris succo, intus albo, sapore subamaro. Flores modò fingulares, modò plures fimul, suave-rubentes, odore nullo excellente, per obtusum marginem crenati, ex vasculo oblongo, tereti, atro-rubente, cui ad basin foliola acuta, calyci æqualia, sæpe breviora apposita.

In pratis, paícuis & incultis campis per Germaniam, Italiam & Siciliam frequentissima est. Hujus aliam speciem habet C. Bauhinus sub titulo Caryophylli sylv. vulgaris angustisolii, Caryo

phylli montani albi Tab, Ger. apud quos vide ejus descriptionem.

2. Armeria rubra latifolia Ger. Armerius latifolius simplex, slore rubro Park. parad. Caryophyllus hor. tensis barbatus, latifolius C.B. Betonica coronaria Letifolia petræa, flore punctulus albis no-

Lignosa radix caules emittit cubitum unum aut alterum altos, leves, teretes, geniculatos, inanes; ad quorum fingula genicula folia liliacea, atrovirentia. Flores in caulium & alarum extremis, fuaveolentes, multi fimul in umbellæ fo mam juncti, ex oblongis rubentibus calicibus, coccinei, crenati. circulum è punctis albis, saturisque purpureis circa imam foliorum partem obtinentes.

Gesnerus in petrosis collibus & asperis, saxosis, sabulosis apricisque locis nasci scribir Hac planta florum colore infigniter variat; nimirum 1. Albo, hinc Armerius latifolius fimplex Locus. flore albo Park. 2. Variegato, hinc Arm. latif. variegatus five verticolor Park. Huic in eadem umbella flores habentur nonnulli purpurei, alii albicantes, alii carnei, cum circulo five corollà punctulorum albentium five argenteorum, aut purpureorum vel faturatiorum vel dilutiorum, &c. aut fine illo. 3. Rubro saturo bolofericeo, ut nos etiam cum Parkinsono observavimus. Variat insuper hoc genus flore multiplici seu pleno. Hinc Armerius latifolius flore rubro multiplici Park.

Uniuscujusque floris calicem circumstant foliola sex, angusta, mucronata, calice ipso longiora: Semina in valculis cylindraceis per maturitatem nigra, Caryophylleorum zimula. Flores qui cum pri-

mò aperiuntur albicant, postea paulatim purpurascunt.

Lib. XIX.

Caryophyllus barbatus bortenfis angustifolius C. B. Armerius angustifolius rubens simplex Park. Besonica coronaria minus latifolia store profunde dissecto J. B. Armerius suave-rubens Ger.

J. D. E radice alba fibro a plura prodeunt capita foliorum palmum longorum, unciam ferè latorum, atrovirentium, fimilium quodammodo Plantagini angultifoliz, in quibus duo nervi exigui juxta costam fecundum longitudinem extendumur. Caule selquicubatelas, recti, glabri, in plures ramos divisi, per quorum genicula gemina folia alterno positu discrepantia, angulta, surrecta. Summitates recti mulorum fieres flipant suaviter olentes, accedentes quadantenus ad Superbæ dictæ slorem, minds tamen profunde atque tenuiter seati, sed profundius multo quam in præcedente, purpuret, potissimum circa foliorum media & umbilicum, extremitatibus atque figments ad albedinem tendentibus, in quibus apiculi eminent gemini, candicantes, exigui.

Sapor radicis & foliorum amarus. C. Bauhinus Armerium fimplici flore Pannonicum Claf. huc refert, cujus differentiz quinque: 1. Eleganti est flore, eoque aut plane rubro aut lactei candoris maculis asperso, aut niveo oris carnei coloris. 2. Omnino niveo. 3. Flores pauciores, dilutiùs rubentes, & carnei coloris. 4. Flos purpurascens oris albis. 5. Flores die primo & secundo quo aperti sunt lactei prorsus candoris, sequentibus paulatim albedine evanescente, tandem omnino purpurascunt, sie ut in eadem umbella flores lacteos, alios exalbidos & media ex parte purpuraícentes, alios omnino purpureos conspicere liceat.

Mihi equidem videtur Armerium hunc fimplici flore Pannonicum Cluf, pracedenti Armerio la-tifolio eundem esse ob florum conformitatem, qui in hoc uti in Armerio latifolio umbellatim nascuntur & eodem modo colore variant, quamvis minùs rectè pingatur folio nimis angusto. Hinc

icinium a codein moto colore variant, quantus minus rece pingatur rolio minis angulto. Hinc & Armerium pleno flore Clulii fuperionis ficeiem feu varientem effe oportet. Caterium & Armerius hoc in loco è J. Bauhino deferiptus floris colore albo variat, quæ varietas Parkinforo deferibitur fub titulo Armerius angufifielii abi fimplicie; y Utraque etiam varietas flore pleno-reperitur feu potitus duplici, quæ Armerius angufifielius dapitse Park.

A. 4. Armeria sikvestris altera calyculo foliolis fastigiatis cincto Lob. Caryophyllus pratensis (Ger. pratensis noster major & minor Park. Viola barbata angustifolia Dalechampii J.B. Caryophyl. lus barbatus fylveft. C. B. Deptford Dink.

E radice alba, lignosa, simplici, fibellis innumeris tenuissimis capillata caules exeunt plures, tenues, teretes, satis firmi & rigidi, obscurè virentes, ima parte glabri, summa brevi admodum & vix conteretes, fats hrmi & rigdi, oblcuré virentes, imà parte glabri, fimma brevi admodum & vix conficua lanugine hirfuit, nodofi, longis internodis, in figonanea non multim palmum excedentes, in culta cubitales & altiores. Folia ad nodos bina adverfa, angufta, oblonga, acuta & velut graminea, caulbus adnafountur. Caulat ad nodos in ramos frequentes divaricantur, in quorum extremis edicati plerunque plares conferti, nullà tamen umbella formă, pediculis brevibus aur nullis infidentes, cylindracet, tenues, unciali longitudine, firiati, foliolis binis angultis, acuminais, aqualibus aut etiam longioribus obvallati; è quibus fajcali emicant parti, pulchre rubentes, petalis angulfioribus, quarum latera flore expando fe mutuo non contingunt, minus obtufis quam in alis Armeris, per extremum fubroundis, & tuni alterave ceren incitis, punctuis faturationis circa umbilicum afperfis, quibus in vafcults oblongis cylindraceis, que ilumna parte per maturitatem in quaturo denticulos aperiuntur, fuccedunt [emima parva, angulofa, nigra. Felia cupe rimo à fatione anno è radice exqualis in Varcuna coloniga cyminatacis, que imimia parte per maturiatem in quation centiculos aperiuntur, fucedunt femias parva, angulola, nigra. Folia que primo à latique anno è radice exeunt latiora multo funt & ferè unciam dimidiam excedunt, aque propemodum latitudinis ab exortu ad extremum, quod fubrotundum est, duos plus digitos longa, obscure viridia, glabra, nullis præter coftam mediam nervis conspicuis.

preteir colain mann caulem edit, & postquam semen persecerit radicitus exarescit. In pratis & pascuis plurimis locis invenitur, solo præserum arenoso aut glareoso,æstate floret.

Locus &

Varietates Locus & Tempus.

CAP. II.

De Lychnide.

Ychnidis nomen accepiffe contendunt hanc herbam 😂 זו ציינון אינון merentur. Antiquitus enim Goffipii copia non dabatur, ejus ergo vicem quarundam herbarum folia, ut Verbasci & Lychnidis, præstabant. Placet aliis nomen Lychnidis huic datum, non à frondium tomento, sed à flammeo rutilantéque floris colore: Lychnis ergo quasi lucidus luculen-

frondum tomento, ise a namineo indianteque nois società propried de la consensa d maturitatem se aperiente in oras dentatas, seminibus turgidioribus, non lates, compressis se rugosis, ut in Caryophyllis, in medio fitis ca ambiente undique se protegente vasculo.

Florum petala in Lychnidibus sæpissimè bisida sunt, rarò integra, rarissimè laciniata, nunquam, quod sciam, in margine crenata, quo à Caryophyllorum distinguuntur.

6. I. Lychnides umbellatæ.

 Lychnis birfata flore coccineo major C. B. Lych. Chaleedonica flore simplici miniato Park. Lych-nis Chaleedonica Ger. Flor Constraintopolitanue miniatus, albus, & varius J. B. Rottelluth, 02 flower of Constantinople.

T. B.

Numerofis fibris craffioribus, & in alias fubdivifis, radicatur, guftu fubacri: caulce tollens bicubitales interdum & altiores, alias cubitales, pro ratione foli aut loca in quo oritur, terezes, hirtos, inatesis crebris geniculis interceptos: ad quorum fingula bina folia compagatim, alternante conjugiones, crebris geniculis interceptos: ad quorum fingula atoma paralectentia, Lychnidis fylveltris amula, verum nigniora, rigidiora, magifique afpera lamugine oblita; priora cum Armetiu magnam fimilitudiomen habentia, guftu acri. Eleris in caule fimmao & ramulorum extremis umbellam deformant, odore fuavi quanquam obfouro, fed colore perquam ameno miniato aut cinnabaris factii iin interdum carmeo aut albo. netalis oblonis bifulca. ntrinoue cis medium alatis. & ad account tii, interdum carneo aut albo, petalis oblongis bifulcis, utrinque cis medium alatis, & ad exortum th, intertuant carries aux airos, peans construge times, uninque con incumin acare, or an exortum binis appendicibus incumbentibus auctis, fic ut integrum & explicatum petalina Papilionem occultante caro corpore exprimete polic videatur: inter hac flamina purpurafeenta apiculos violaceos fulfinent. Emicat autem flos ex calyee oblongo hirfuto, viridante, violculum oblongum occultante (emine fub-

runo repietum.
Flos colore variat, albo, carneo, variegato: peralorum etiam multiplici ferie.
Flos colore variat, albo, carneo, variegato: peralorum etiam multiplici ferie.
Peregrunus eft flos: feritur in hortis femime è Constantinopoli advecto. Junio & Julio altero à fatione anno floret, deinde pluribus fequentibus.

Radice enim constant vivaci, disique durat, hyemis

Lychnis flore coccineo minor C.B. nobis incognita & suspecta est. Solà parvitate à præcedente

Lychnie Auriculæ Urst facie C. B. Lychnis sylv. latifolia Clusti, sive Muscipula Cretica Auriculæ urst face Cretica J. B. Lych. sylv. latifolia Clusti Gen. emac.

terrain iparis, incains, ianaguions, rambanda fin inco iaco ionia de ciantie imilious, uncias tres etiam quatuor longis: quæ ex longifimo & latiufculo pediculo fenfim rotundam figuram uncias ires cuam quattor fonges qua song acquirunt, & rarius unguem latitudine superant. Caulem secundo à satione anno producit, sesquicubitalem & aliorem, ramofum, rotundum, hirfutum, firmum, in fummo lento fucco glutinofum.

Flores ex viridi flavescentes, plures quasi in umbella congesti, quinquesoli & bifidi, sais tamen exigui pro plante magnitudine, quibus vafcula parva femen minutum nigricans continentia fuc-

3. Lychnis viscaria maxima Cretica Alpini. Viscaria maxima Cretica Alpini Park.

Plantam hanc præcedenti eandem elle fulpicor, quamvis nec descriptiones, nec icones per omnia conveniant. Alpinus diversam else contendir, quòd nimirum præcedens unicaulis fit, at hæc multicaulis: quòd caulis illius fit tres cubitos longus & ramolius: hujus autem caules vix cubitamatollantur mildsque ramos circumferant, jis exceptis in quibus sfores producentur: amplitis illius folia pauca siunt, & radix sibrosa, Primulæ veris persimilis, hujus folia innumera ferè sunt simul dentita. Albane stradia cassis sibrosa minima sibrosa. fiffime stipata, & radix crassa & longa, minime fibrosa.

4. Lychnis montana flore luteo globoso. Bellis montana flore globoso luteo C.B. Globularia lutea montana Col. Park.

Radicem habet longam, pedalem, minimi digiti craffitudine, craffo cortice ex fusco pallido tectam, medullà intus lignosà, durà; fibris multis circa foliorum exortum tenuibus, inferiùs rarioribus craffis 993

longioribusque donatam: sapore sicco, odore gravi, acuto: Folia ad illam densa (plura namque germina fundit) oblonga, Glebularia fimilia, digitali in funmo latitudine majora, minora verò germina runtut, occurs, rigida, occultis nervis intra carnem & minimis extuberantibus, funt reliqua, lavia, elata, carnofa, rigida, occultis nervis intra carnem & minimis extuberantibus, nunc renqua, acrimona quadam : Inter quæ ex fingulis propaginibus pedales exeunt juncei napore amaio caules, aut majores parum, æqualiter craffi, unico geniculo, binis foliis rectis advertis cincto, fupra mediam longitudinem intercepti, in quo purpurascunt. In summo verò sunt capita orbicutupra mediani iongrationi and duorum contecta, quæ caule perforata videntur: quibus hiantibus lata quaturi apiciosi sono purpurascentes in globum compositi sono emittunt luteos, stellatos, odore Copioni menano, pentapetalos, cum decem intus framinibus oblongis, & fylo craffiufculo, bi-Genitte non ingrato, pentaprata de la comita francia de la comita non ingrato, pallente, & lato, fruttu infidente: qui intra forem adhuc latens, ovalis eft, & tenera pelcorni, patiente, ex auto, journa manara que manara aconta autos tacets, ovais ert, ce tenera pel-liculà regiur, ut Somine extuberare videanur, defluxis per maturitatem floribas hirfuus fit, liculà regiur, ut Somine extuberare videanur, defluxis per maturitatem barriam, Lychnidis mo-arque utriculi modo apertus alium habet intra le duriorem; ovalem fructum partum, Lychnidis mo-arque utriculi modo apertus alium habet intra le duriorem; ovalem fructum partum, Lychnidis moarque utricum par vum, Lychnidis mo-do, in quo semina, nigra, compressa, rotunda, sed parum incisura quadam divisa, quæ aperto in quatuor partes pericarpii ore vento excutiente decidunt.

uatuor panes perficientur femina. Montium altiffima juga fupra Villam Flaminianum Tempus & Junio floret, Augusto perficientur femina. Junio nores, Auguno portrealitus reminia. priontium aititima juga fupra Villam Flaminianum Tempas Æquicolis Marerii Comitattis, loco le Serrose dicto, quod est supercibum monts, incolit, loco her. Local bido & plano; nec alibi invenit descriptionis autor F. Columna.

ndo & piano; nee Lychnidem & Caryophyllum ambigere videtur: calicibus florum hirfutis & pe-Planta hæe inter Lychnidem & Caryophyllum ambigere videtur: ricarpiis ovalibus cum Lychnidibus convenit. Pericarpii ore in quatuor partes hiante, & feminibus compressis Caryophyllos amulatur.

5. Lychnidis Chalcedonica umbella Phlomos Lychnitis altera Syriaca Lob. Verbascum acuto geomatis Consectionnes moreons comme agreement meter Syriaca LOD. Perbafeum acuto Salvia folio C. B. Ierbafeum Lychnitet Syriacum incammi funmitate floris Herofolymi-tanae J. B. Verbafeum folio Salvia tennifolia Syriacum Park. Phlomos Lychnita Syriaca

Leb.

Hze nova planta speciosa differt à Verbasco Monspeliensi florum ortu & modo : sunt enim
Lychnidus spiveltris vel Chalcedonices, coloris flavi, folius item angustis, & virgultis quadratis, tomenLychnidus spiveltris verbasco Leb. to crasso incanis, & radice lignea. Lob.

6. Camara flore albo Brafiliensis Marggr.

Marger.

Caule lignoso, duro, quadrato, hispido, in duorum aut trium pedum affurgit altitudinem, atque in multos expanditur ramos; partim etiam caules longi in terram procumbunt, ferpentes cum fuis ramis. Folia autem habet rugofa, hirta & ad tactum dura, in ambitu ferrata, splendentia, saturatè mis. Folia autem habet rugola, mra oc ao tacum oura, in ambitu terrata, folendentia, faurate viridia, bina femper fibi invicem oppofita, 8 ad exorum ramorum faprim. In extremitate autem camorum factiminitate our substantiate provenium fofolia parvi, inflar florum Lychnidis Chalcedonica, coloris candidi, fc. lactei, fiavis odoris. Tota planta odorem habet fere inflar Menthafiri. Ad hoc genus pertinet Musicipula Lobeli Ben rubrum dicât, verum ob caules infra genicula admodum vifcofos, ac fi glutine perfufi effent, eam Lychnidibus vifcofis annumeravimus.

7. Lychnis umbellifera montana Helvetica Ja. Zanoni. An Lychnis coronaria sylv. C.B? Lych. coronaria rure nata Ad. Lob?

Ex radice magnum cespitem foliorum per terram stratorum emittit, ejusdem formæ cum Ocy-Ex radice magnum ceipitem rouorum per terram tratorum emittit, ejuldem torme cum Ocymoids albi folits, crafflora tamen, duriora, cartilaginea, magna & villofa, attamen viridia. Ex horum medio protruduntur cauler plurimi, villofi tidem, quadrari, albi, in medio cavi, nodis feu geniculis exceptis, quæ rarò difponuntur & craffefcunt, ex quorum fingulis exeunt bina folia, ex opposito dispoitra, nunc à dextris & finisfiris, nunc ante & retro, ut cernitur in plants omnibus caule madesta donaris. In firmini fames umballaria disposition de la constant de la const ponto ampune, mante caulium ramis nafcuntur plurimi fores, umbellatim difofosit, finguli quadrato donatis. In fummis caulium ramis nafcuntur plurimi fores, umbellatim difofosit, finguli quinis petalis rubentibus, cordatis feu bifulosi confrantes; in quorum medio exis fysiar ejuddem co-

\$. 2. Lychnides sativæ & sylvestres minus viscosæ.

1. Lychnis coronaria vulgo J. B. vulgaris Park. Diosc. Sativa C. B. alba & rubra Ger. Batden Campions, og Role Campion.

Ex radice simplici multum fibrosa plures exeunt caules cubitales & altiores, teretes, tomentosa la-EX PARCE IMPRICA IMMUNITATION PARES SECURIA CONTROL OF CONTROL OF CONTROL OF CONTROL IN THE PROPERTY OF CONTROL OF CONTRO ten ampiexis, tanègnie denna, mont de manta obrats, ties au quation digitos tongis, telquidigi-tum latis, in acumen definentibus; [que tamen ad radicem obtula funt.] Flores in firmins caul-bus & ramultis codem fere modo dispositi quo Ocymodis vulgaris, obscure rubentes, è calieibus ob-longis, striatis, quinque in fingulis striis emmentibus, ac si angulosi essent, totidem minoribus interjectis. Florum petala subrotunda sunt & versus umbilicum striata, & ad ipsum umbilicum duos

De Herbis pentapetalis vasculiferis. Lib. XIX.

Locus.

emittunt processus denticulatos, satis rigidos, sursum erectos. Vasculum seminale succedit crassum, ventricolum, pyriforme, copiolo semine intus refertum ad modum Ocymoidis albi.

Flos colore albo & ex candido carneóque mixto variat. Colitur in hortis multiplici petalorum ferie infignis.

In Italia passim provenit, ubi & flore albo medio incarnato interdum cernitur sponte orta.

A. 2. Lychnis splenestris store also Ger. emac. Park. Splen. alba simplex C. B. Ocymoides album multu J. B. Will white Campion.

Perenni nititur radice, cubitorum duorum aut trium longitudine, interdum brachiali ferè craffitudine, multifidà, albà, acri & subamara, que antequam è terra emergat in numerosa capita pollicaris dine, mutarina, auto, acti et installa aut palmaria dividitur. [Apud nos tantam longitudinem aut craffitudinis aut minora, dodrantalia aut palmaria dividitur. [Apud nos tantam longitudinem aut craffitiem non affequitur, in terram tamen profundè descendit.] Caules emittit crebros, cubitales & fefquicubitales vel etiam majores, teretes, hirfutos, inanes, geniculatos, ramolos, propé terram rubentes: ad quorum fingulas juncturas falia bina adverfa, acuminata, pilofa, duos aut tres digitos longa, fesquidigitum lata, nervis aliquot infignioribus secundum longitudinem excurrentibus, in acutos apices sensim angustata, per margines aqualia. Flores in summis caulibus, & ramulis ex alis acutos apices tenum angutatas, per margines zequaia. Fiorei in iuminis cautiose, or famunis ex alisi foliorum exeuntibus, pedicialis admodum brevibus, è calice oblongo, canaliculato firis iupurparantibus, turgidulo, albi, pentapetali; petalis in medio profunde fiffis, latis, fubrotundis. Circa centrum floris corolla quadam laciniata cernitur. Flori fucedit turbinatum, Nicotiana zmulum, crenatum deniculatumve [decem deniculas turbinatum curvis] dehificans vafculum; in quo finnes copiofum Hyofcyami par, rotundum, compressim nonnihil, coloris cinerei. In pascuis & ad sepes passim.

Locus.

Flore pleno reperitur ob raritatem & elegantiam in hortis culta.

In liquore posseri decocta optimum est remedium in convulsione puerorum. D. Palmer ex relatione D. Hermans.

A. 3. Lychnis sylvestris rubello store Ger. sylv. store rubro Park. sylv. store aquatica purpurea simplex C. B. Ocymoides purpureum multis J. B. Acti-flowered wild Campion.

Ex radice minimi digiti craffirudine, alba, fapore fubacri & fubamaro, fibris multis donata, caules emitri aliquot cubitales & bicubitales, geniculatos, hirfitos, concavos, nonnihil fubinde rubentes. Ad quorum fingula genicula folia bina oruntur opportat, folia Plantaginis aliquatenus fimilia, oblonga, lata, acuta, tactu mollia, hirfita. Flores finul aliquot in caulium furmitate fert, inter-folia fimul jundos, fed non fimul fe expandentes, è quinque petalis flaverubentibus, piartitis compofitos, framina quinque alba, flore aliona ambientes, capies, fitristo, lanuginofo, partim rubente, partim virente, pediculo brevi, villofo, in quo feminis conceptacalum oblongum.

Ad fepes & foflas, fique flyvis humidioribus paffim inventure.

Ad lepes & fossas, inque sylvis humidioribus passim invenitur.
Flore pleno habetur, qua ob speciem & venustatem ab hortulanis nostris colitur, nomine #60 Batchelozs buttons.

Datur & prolifera flore viridi, quam Lobelius Lychnidem agrestem abortivam, multiplici viridi flore appellat, Camerarius ep. Matth. Ocymastrum flore pleno viridi.

A. 4. Lychnis sylv. birsuta annua flore minore carneo Moris.

Moris. A priore differt, 1. Duratione: 2. Floris parvitate & colore carneo, quódque citò evanescat, catera similis, nec plura de eo habet. Videtur esse Lychnis sylvestris annua angustifolia ssore purpa-rascente nostras, quam D. Dent invenit inter segetes prope sossam llam samosam in agro Cantabrigienfi The Devils bitch dictum & D. Newton etiam alibi.

5. Lycimis noctifiora C. B. Park. Ocymoides non speciosum J. B. Right:flowering Rose Campion.

E radice alba, fimplici [interdum multifida] fatis craffa, lignofa, fibris aliquot capillata, non E radice alba, fimplica [interdum mutanda] lates cratta, ugnota, norse auquo caputata, non alte defoendente caudis exurgis fimplex, cobatais & altoro [In viridatis cultz] teres, hrifutus, folidus, firmus, ramofus: folisi ad nodos binis adverfo fitu pofitis, Ocymoidis albi, attovirentibus, hirfutus, acummatis; imis lationibus, firmus oblongis & anguttis. Ramuli e foliorum finubus egredunture pleuruque finguli alternatini, interdum bini oppotiti, in affigio duos treffee facts futinentes, poctucilis unicalibus innixos è calicibus oblongis, villofis, canaliculatis, aqualibus, canaliculatis, aqualibus, but into propositis, in aqualibus con callefone. Ocymoidis albi minores, parte supina albos, levi rubore tinctos, prona ex languido luteo pallescentes, petalis bisidis, noctu expansos; Sole illucescente slaccescentes illico, petalis introssum se contra supina s

Flore præterito vascula seminalia intumescunt valdè, & pro plantæ modo grandiora evadunt quam in reliquis plerisque Lychnidibus, adeò ut interdum calycem disrumpant, plerunque tamen calyx extenditur & extumescit ad pericarpii intus contenti modum; quod per maturitatem in sex denticulos recurvos, aperto orificio semen esfundit atro-purpureum, copiosum. Planta est annua. Summi caules & ramuli, ut & florum calices ad tactum viscosi sunt.

Provenit in agris circa Boll in Germania, & alibi. Floret Augusto & Septembri. Flos aftate noctu odorus est, Autumno inodorus.

A. 6. Lychnis

A. 6. Lychnis major noctiflora Dubrensis Newtoni.

E radice alba, fimplici rectà in terram descendente, surculos aliquot transversos obiter emittente, plura exeunt germina crebris foliis terram operientia, inter que multa in caules excrefcunt cubitales. plura exeunt germuna creoris sous terram operienna, inter que muita in cautes excretcunt cubicales, & felquicubitales aut altiores, medio credo & furfum rigente, reliquis in ambitu terram versis re-clinatis, teretes, firmos, medullà farêtos, brevi fed tamen denla lanugine hirfutos, geniculatos inter-nodiis longioribus, ramolos, ramulis brevioribus quaim in Ocymoide albo vulgari, quin potisi fur-culis floriteris quam ramulis dicendis, binis ordine ad fingula genicula, ab imo fere caute ad furm mum, ad quinque aut fex paria in codem caute. Flores in fingulis furculis crebri, eodem fitu quo mum, ad quinque aux ex paix in coceni cause. The in iniguis incruis creen, cocen fitti quo in alis Lychnidus è calyce angulo, firato, oblongo, minore muito quam in Ocymoide albo, minufque hisfuto, firis etam minus rubentibus emicant, albi, minores quam in pradicto Ocymina de la calor de la cal minique minique, minis cuam una recontrola comana, ano, ministra quam in praente Oey-moide, petalis profunde adungues feré filis, fegments quam in illo multo angultioribus. Singula autem petala ad umbilicum duas habent appendices feu proceffus acutos adnatos que quandam autem petala ad unimineum una income appeniento nel proteina acture admitto que quandam quafi corollam efficiunt in medio flore, è quo exeunt quinque finamia pralonga, initio alba, poftea purpurafecntia, apiest sufficientia primi pallidos, deinde pariter purpurantes. Floribus succedunt viafenda seminalia turgidula, qua calyces rumpunt, turbinata, seminibus copiofis, minutis, per maturali de la compania del compania del compania de la compania del compani ritatem nigro-purpureis repleta. Folia lata, obtula, craffiora & breviora quam in Ocymoide albo. obscurius viridia, nervis minus conspicuis.

Flos noctu aperitur, Sole illucescente contrahitur non tamen penitus marcescit sed nocte sequente

denuo se pandit.

Summitates caulium cum vasculis seminalibus ad tactum nonnihil viscida sunt. Maio mense floret & semen brevi perficit: In clivis maritimis quibus inædificatur Arx Dubrensis Locus observata est à D. Newton, à quo & semen ejus accepimus.

7. Ocymoides repens Park. Lychnis vel Ocymoides repens montanum C. B. Lychnis montana repens Ger. emac. Saponaria minor quibusdam J. B.

J. B. Radices habet crassas, longas, multistads, fibratas, in multa capita divisas, molles, externis nigras, intus albas: Caules per terram supini procumbunt, hirsut, rubentes, geniculati, ramosi: quorum nodis adnascuntur ex adverso posita falia bina, Polygoni aliquatenus sigura, hirsuta. Flores purpurafcentes, Saponaria minores, ex calice oblongo, hirfuto, rubente, quinq, & petalis & apicibus in me-

Delectatur locis ad Meridiem fitis, arenofis, & collibus ad Rhodanum & Arve fluvios Geneva: Locus. in Italia etiam observavimus inter Massam & Lucam.

8. Lychnis Cretica angustifolia Park. birsata angustifolia Cretica C. B. Ocymoides store rubro minus Creticum. J. B. splv.. 7. Clus.

Statim à radice in multos ramulos palmares vel etiam minores dividitur, teretes, tenues, geniculatos, hirfutos, []. Bauhinus cauliculos plures, pedales ex radice pullulare [cribit.] Folia ad fingulos latos, Inritutos, L. Baunnus caunciuos piures, pecaies ex racice puiudare Icribit. Polis ad ingulos nodos enafcuntur bina contrario exortu, exigua, crafficulcial, villis quodammodo recha oblorga, mucrone obtulo. Singuli rami fuftinent membranaceum salyculum, firatum, lanugine obfitum, infima parte angufitorem, fuperna laxiorem, è quo exilit foi, quinq, folis conftans, in fummo birdis, coloris intio rubelli, deinde leviter candicantis; in quo faminula aliquot flavefecentibus apicibus pradita. Flori fuccedunt capitula fommo continentia fimile Lychnidis hortentis femini. Radix propositione programmentis programmentis programmentis programmentis programmentis programmentis programmentis programmentis. tenuis, in varios ramos divaricata, non tamen vivax.

9. Lychnis parva, flore rubello è calyce oblongo angusto, Messanensis.

Ab aliis speciebus distinguitur calyce floris prælongo & tenui; flore pulchrè rubello, ejúsque petalis in medio profunde ad unguem fere fiffis, quemadmodum in Alfine majore aut Gramine leucanthemo, &c.

Juxta Messanam in primo montium ascensu hanc observavimus. Superius proxime descriptæ similis est; non tamen eadem.

* 10: Lychnis fylvostris birra Lob. fylv. birra 5. Clussi Ger. fylv. birsuta major Park. fylv. lanugine canescens sto. majusculo rubescente, Clusso 5. J. B. fylv. lanuginosa major C. B.

Multos caules ex una radice profert rotundos, longiusculos, cateris infirmiores, in terram pro-cumbentes, geniculatos: folia in fingulis geniculis bina, longa, mollia, & langgine quadam canescentia, inter que flores alternation secundum ramulorum longitudinem enascuntur, superioribus forma fimiles fed majores & dilutiore colore rubescentes, vel ut ità dicam, incarnati. Semen in vasculis superioribus par, subrusfium. Radix crassa & sibrosa, que tamen plerunque alterum annum

11. Lychnis sylvestris lanuginosa minor C B. Park. sylv. 6. Clus. Lychnis parva J. B. hirtaminima 6. Clufti Ger.

Cauliculo affurgit circiter palmum alto, geniculato, tenui, lanuginoso: ad quorum fingula internodia bina tenuia, longiulcula, lanuginola folia nascuntur. Alternatim ex fingulis geniculis prodeunt flores parvi, purpurei coloris, pulchernino rubro mixti, longo lanuginofòque caliculo incluii. Radix tennis eft, lignofà, fibrata.

Locus

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

Plantæ quam C. Bauhinus Joanni fratri Lychnidis parvæ titulo mifit folia infima propter terram unque non multò longiora, at fuperiora longiora & latiora paulò extiterunt, Polemonii petræi folis fimilia fed minora, mags hirfuta. A caule medio fummo tenus tenua foliola & flocidi alternatim confeendunt, oblong, tunica firiată, rubente longis pilis oblită involuti, &c. Flores colore variant, purpureo, mixto ex albo & rubro, &c. Accedit ad lychnidem noftram hir-

futam flore eleganter variegato.

nuam nore eleganter variegato. Præcedentem plantam in marginibus quorundam Caftella agrorum invenit Clufius: hanc, non-nifi in collibus Salmanticæ vicinis, inter faxa provenientem, atque utramque Maio florentem.

12. Lychnie segetum meridimalium annua, birta, steribus albis, uno versu dispositis Moris. An Lychnie sprv. alba spica restexà Botan. Monsp.

Couton emittit pedalem, erectum, cujus fingulis geniculis bina è regione adnafcuntur folia an-gufta, hirfuta: versus cymas plurimos fett flors albos, quinque angults petalis ad medium bifidis clonatos, ftellulafque qual armulantes, arque uno verfu dispositos: quibus fuccedum capilar ob-longe, pertampio exteriore hirfuto, capfula interiore cartilaginea, continente in fe femina mi-

Plantam à D. Morisono descriptam & depictam circa Neapolin & Messam invenimus. Lychnidem suam albam sylv. spica reslexa D. Magnal sic describit.

Lycannoem mam anoam nyv. pieca renexa D. rusquos ne ucercion.

Radix e alba eft & fibrola; è qua Cauliculus oritur, [aliquando duo] felquipalmaris. Folia circa radicem per terram (parfa, Bellich minori fimilia funt, pilola; quæ verò ad fingulos cauliculi geniculos bina opponuntur angufta & oblonga funt: In caulis fummo oritur florum fipica, quæ meusos una opponuntur angutta co ouonga mus. 20 causa mainto ortun forum lipica, quæ nitrio caudæ Ccorpi modo recurva elt, fenfim tamen pol fforis lapíum engitur, & utriculos pro-ducir aliarum Lychnidum more. Flas quinq, petalis albidis profunde bifidis conftat, quæ cùm marcescere incipiunt intro recurvantur. Planta est annua.

12. Lychnis flore albo minimo.

Folia huic angusta, inferiora & qua è radice exeunt tres uncias longa, vix unam lata; superiora in caulibus & fortiona & anguttiora, supinafacie raris pilis & longioribus, inferna seu prona crebrioribus & brevioribus hirta. Caulis cubiralis, teres, infirmus, hirsurus, inferius propè radicem rubens, geniculis ut in hoc genere fatis crebris interceptus, foliis binis, ex angusto principio sensim dilatatis, abíque pediculis adnatis, ad fingulos nodos cinctus, in mucronem tandem contractis. E unatans, anoque poucuus annats, an imguos nouso cincus, in inucionent tancem contractis. Foliorum fuperiorum finubus exeunt forer fingulatim & alternatim, brevibus pediculis, inferioribus vix femuncialibus, è calycibus longis pilis hirtis, itriatis ut alarum congenerum, perexigui, pentapetali, petalis angultis, & in extremo vix bifdis, tenubus, fugacibus & rarò expanlis, marginibus introfum flexis, albi plerunq, interdum tamen purpurafcentes in eadem planta. Coma & vafcula fe-minalia, ut in plerifq, aliis Lychnidibus humorem quendam vifcolum exudant, quo ftringentium digiris adharefeunt. Folia figura fua Armeria pratenfis dicta folia amulantur. Ex femine ab eruditiffimo & amicissimo Viro D. Hansio Sloane ad me transmisso enata est.

Unde aut à quo illud semen habuit non adscripsit.

Lychnis fylvosfiris, pluribus folius simul junciis C. B. L. Sylv. angustifolia Park. Sylv. folius angusti & pluribus è geniculis singulis Clusso 1. in Hisp. 8. in post. bist. J. B. Sylv. 8. Clusti Ger.

Geniculatos habet caules, tenues, in plures alas divilos, pedales aut majores: folia in fingulis geniculis bina ternáve, interdum plura, angustiora quam reliquorum, viridis candido persusi & quasi cæsii coloris. Flores in summis ramulis nascentes, quinis foliis bisido mucrone præditis constantes, interna parte candidos, externa aliquantulum purpurafcentes, & antequam omnino tabefcant sese contrahentes & circumvolventes: calyces admodum duros, breves, subrotundos, semen parvum, rotundum Papaveris rhœados continentes: radicem satis crassam, albam, multifidam, altero anno

percentient.

Non modò in cæduis fylvis, fed etiam ad reftibilium agrorum margines nafcitur per univerfam Auftram, infra Anfitum, Moraviam, Bohemiam, Pannoniam, ultraque Muram & Dravum; abundé etiam fylvis Francofturo vicinis. Ulti adolevir lento quodam & glutinofo humore, fupe-

Lychnidis cujusdam verbo meminit C. Bauhinus, quam flore obsoleto Autumnalem calvculis turgidis vocat, nulla addita descriptione aut Synonymis.

 15. Lychnis Sylvestris birsuta perenuis foliis Cochlearia Britannica, store amplo Saponaria, Moris. Morif.

Casiony.

Casiony of his fe(quipedalibus aut pedalibus, partim humi procumbentibus, partim eredis, geniculis cassinoibus; quibus adnascuntur feita oblonga, hiritura forma Cochlearan Britannicar in Gimmis cassinos conficientura stera anpil, Saponaria storum amuli, quibus singuis decidus successiva de companya con consistentia de cons dunt capsulæ pares continentes paria semina [Lychnidi sylv. albæ]

De tempore florendi nihil habet.

* 16. Lychnis

16. Lychnis Chalepensis annua, foliis parum hirtis & angustis, slosculis carneis, pediculis insirmis biuncialibus insistentibus, capsulis ferè rotundis, Morisi.

A longitudine pediculorum, scilicet biuncialium, è quibus dependent flores & capsulæ seminales is fuccedentes notu facilis est à cæteris suæ sortis.

Hac & pracedens ex feminibus Chalepo ulq à D. Rob. Huntington miffis enatæ funt in Horto Boranico Academiæ Oxonienfis.

Plantam hanc, fi modò rectè picta fit, ad Alfines genus potiùs quàm ad Lychnidis pertinere puto, ob calycem in fegmenta divifum, & ad modum floris expansium.

17. Lychnis glabra annua, foliis oblongis mucronatis flore amplo rubello, capfula oblonga pyramidali Morif.

Florem gerit amplum, eleganter rubellum, cui succedit capsula versus fundum crassa satis, in longum acumen definens pyramidis in modum.

18. Lychnis erecta parva, flore rubello, folio longo angusto.

Inter segetes Lini invenimus Aprili mense florentem, medio circiter itinera inter Massam & Locus. Lucam

19. Lychnis hirsuta flore eleganter variegato. An Lychnis Hispanica viscosa minor hirsuta, floribus maculis sanguineis notatis Hort. Leyd.

E radice alba, fimplici, reêtà in terram descendente paucis fibris donatà caules surrigit plures, interdum unicum, pedales, teretes, solidos, ab imo statim ramosos, hirsutos, infirmos, fragiles. Folias in caulibus per intervalla ex adverso bina, ab angulto principio sensim dilatata, duos circiter digitos longa, medium digitum lata; superiora in caule angustiora, mucronibus acutis, utrino, hirsuta. Summu caules & ramuli ad taetum viscidi & pingues, storibus ex alis foliorum singulatim exeuncibus alterno ordine, pediculis admodum brevibus insidentibus, onusti. Flores è calicibus oblongis triatis rubentibus exeunt ameni, quinq, folis subrotundis non crenatis, medio purpurantibus, cricum oras albis compositi. Delapsis storibus calces striati in ventres utring, turbinatos extunencim Vascula seminata cocultantes elabra, turbinata, seminibus extunis proparatibus. mescunt Vascula seminalia occultantes glabra, turbinata, seminibus exiguis purpurantibus re-

Æstate floret & semine ad maturitatem perducto radicitus interit: semine deciduo sequenti vere Tempus; se renovans in hortulo nostro: non raro etiam Autumno è semine deciduo oritur, & per totam hyemem viret, & fequenti vere in cubitalem altitudinem affürgit.

20. Lychnis minima rigida Cherleri J. B.

J. B.

Rigidula est planta, duum triumwe unciarum altitudine, rarò palmum attingit, coliculis duris rigidis, ramosis. Folia ad nodos bina opposita, semuncia breviora, perangusta, pilosa: è quorum alis nascuntur calices seminatales, perquam graciles, acquabiles, birti è asperi : è quorum apice sessivalus profisit, quem præ exiguatate vix visitos capit, purpureus. Rasir dura, lignosa.

In collibus prope Florentiam nobis observata est, Cheriero propè Nemausum juxta molen. Low:

21. Lychnis sylvestris calyculis striatis Park. calyc. striatis 2. Clusii Ger. sylv. latifolia calyculis turgidis striatis C.B. Muscipula major calyce turgido ventrioso J. B.

Cubitalem emittit caulem, rectum, statim à radice ramosum, crassiusculum, hirsutum, striatum, Cuotatem emittit cautem, rectum, ratum a ratue ramolum, crafitulculum, hirlutum, firnatum, fragilem Felia Ocymoidis non ípecioli, hirluta, mollia. Ex ramorum divariacionibus, foliorum finu ramífque extremis flores ex pediculo fatis longo appenfi, quinq, petalis bifidis purpurafeentibus, otto Sole flacecelcumibus conflant apicibus in medio albis, ex catyce oblongo, hirluto, pulchrè firato, quem in immensium diffendunt feminum varienta, è tata feffilique bale ventroida, in mucronem definentia, firmen continentia pulchrum, nonnihili ad papaverinum accedens, fed majus, composibili de fixique di centrali pulchrum, robusti al de papaverinum accedens, fed majus, composibili de fixique di centrali pulchrum, robusti al de papaverinum accedens, fed majus, composibili de fixique di centrali pulchrum, robusti al de papaverinum accedens, fed majus, composibili de papaverinum accedens, fed majus, composibilità de papaverinum accedens, fed majus de papaverinum accedens, fed majus de papaverinum accedens, fed majus d compressium, striatum, cinereum. Radix robusta est, recta, ex lateribus fibras producens. Tota planta ad tactum viscosa: foliorum sapor glutinosus. Herba est annua.

In Germaniæ pascuis & agris secus Rhenum copiosè provenit.

Locus.

22. Lychnis fylvestris angustifolia calyculis turgidis striatis C. B. Muscipule majori calyce ventrioso similis J. B. spiv. meana calyculis striatis Park. syv. meana Lobelis Ger. praecedentis est

Multum fimilitudinis habet hac herba cum pracedenti: radix alba, craffiufcula, paucis fibris donata: caulet craffiufculi, rigidi, pedales, purpurafennes, geniculati: Ad genicula folia bina caulem amplectentia, fuperiora unciam longa, angulta, hirfuta, candicantia: caulum fuperena: partes dividuntur portifimum in ternos breves ramulos, in quorum extremis calptes turgentos; magni, breviores multo quàm in pracedente; in is vafeula breviora; tunicis divila, femina Papavers modo parva cinerea continentia. Hac ex ficca. Monspelii secus vias observavit Cherlerus.

Qqqq

Hæc,

Inter segetes passim observatur Maio & Junio mensibus slorens.

Lib. XIX.

999

Hac, autore D. Magnol qui vidit sponte ortam in loco à Cherlero designato, pracedentis variatio tantum censeri debet.

6. 3. Lychnis calyculis, ceu utriculis, membranaceis, laxis & velut inflatis.

1. Lychnis filvsfris que Ben album vulgo C. B. Beben album Offic. Ger. Been album Officina-rum J. B. Papaver spumcum sive Ben album vulgo Park. Spatling Poppp.

Lignola radix, craffa & alba, caules emitticubitum & fesquicubitum altos, tenues, teretes, laves, geniculatos, in alas circa summum divisos: Ad fingulos articulos fulia bina opposita nascuntur, Lychnidis formâ, sed penitus glabra, cum dulcedine quadam acria affatim & subamara. Flores ex Lycnniois forma, sen pennus giaora, com uniceume quatanti acria antanti ce muamara. Finere ex-laxis utriculorum inflar habentibus calycibus, quinquepartitis, rubro herbidoque & albo verticolori-bus, glabris parum prominent, vel albi, vel ex albo purpuralcentes, quinq, foliis bifidis conflantes, framinibus purpurafeentibus medium occupantibus. Calyces poftea pericarpia continent Lychnidis

mine piena. In palcuis &cinter legetes frequens oritur. Hac planta foliis est plunimum glabris, nonnunquam tamen hirfutis ; staminum quoq, apicibus plerunq, albis, interdum purpureis reperitur. In horto medico Lugduno-Batavo has invenio varietates.

1. Lychnis seu Papaver spumeum flore pleno. N. D. 2. Lych montana feu Pap. foumeum flo. albo; item flo. ex albo obfoleto.

3. Lych hirfura latifolia flo. albo feu Pap. foumeum.

4. Lych. fylv. angustifolia, Ben album dicta.

2. Lychnit frutescent myrtifolia, Ben albo similis C.B. Ben albo Officinarum similis ; planta sem-ger virens J.B. Lychnis sylv. semper virens, sive Ocymoides arboreum semper virens Clus.

Huic multi ab eadem radice prodeunt ramuli, palmares, craffiuCuli, lignosique quidem, fed fragiles: in quibus nafcuntur bina femper adverfa inter fe folia, Bellidis folis non majora, ab imo paulatim in latum expanso, sed summo mucronata, viridia admodum & splendentia: è summis aliquot ramis alii enascuntur dodrantales aut pedales interdum ramuli, geniculati, graciles, binis inter se oppositis angustioribus foliis ad singula genicula donati, & summo in alas contrario situ utring, nascentes divisi: quibus insident membranaceis pinguibus calyculis inclusi flores, quinque bisidis foliis constantes, coloris quodammodo carnei, è quorum medio terna gracilia incurváque prodeunt ftamina. Radix candicat, paucisque fibris prædita est, perennis tamen, Floret Junio. Semine ex Italia misso Clusio enata est.

Hanc P. Boccone sub titulo Saponaria fruticescentis acutis foliu ex Sicilia depingit & describit: & circa Panormum & Agrigentum inter faxa ubique erumpere monet.

A. 3. Lychnis maritima repens C. B. marina repens alba vel rubra Patk. marina Anglica Ger. marina Anglicana J. B. English Sea Campian.

J. B. Præcedenti apprime fimilis est, ut haud à quoquam ità facile discerni queat. Nam ut in illa bina quoque geniculis harent folia, multò tamen minora, craffiufcula, glabra, glauca, per oras ceu pilis breviffimis albis ferrata: Cauliculi teretes, dodrantales & longiores, glabri, humi fparfi: Flores ex turgidis folliculis prodeunt speciosis, striatis & Avellanam magnitudine ferè aquantibus, paucioex turgous founcius proceium pectoris futus de Acuatani maginature lete quantitus, parcio-res, folia conftantes quinque, bifdis, nivês, quâm în illo latoribus, & ria geminatis, ut fos plenus illius respectu videatur: in medio flamina totidem fine apiculis, & plura quoque cum capitulis ge-minis ex fusco luteolis: sapor nullus infignis. Ad hunc modum in horto Montbelgard. satam arq. cultam descripfit J. Bauhinus: in spontanea florum petala non adeò lata sunt & geminata. Obfervavimus interdum cum foliis præfertim primulum erumpentibus tomento candido hirfutis. In toto litore Meridionali Angliæ inter filices & Brafficas marinas, quà ferè undæ alluunt enafci

& nos cum Lobelio observavimus; verum non in Meridionali tantum sed & in Occidentali, ut Lan-

Quæ de stammibus habet J. Bauhinus illius fide tradimus : nobis enim non observata sunt. An specie revera differat à Ben albo vulgari mihi nondum planè constare fateor.

§. 4. Lychnis Segetum.

A. 1. Lychnis segetum major C.B. L. sive Lychnoides segetum & Nigellastrum Park. Pseudo-melanthium Ger. J. B. Cothic.

Simplici & albà radiculà nititur. Folia ei in caule opposita, angusta, longa, per margines aqualia, latâ bafi caulem amplexa, & in acutum mucronem fenfim definentia, longis albicantibus pilis hirfuta & incana, Caules teretes, hirfuti, cubitales & altiores, geniculati, inanes, in ramos aliquot divifi, in fummitate gestantes flores pentapetalos petalis bisidis, purpureos, circa umbilicum saturatioribus lineis striatos cum punctulis in striis nigricantibus, è calice oblongo, striato, villoso, in quinque oblonga segmenta, flore altiore diviso. Succedit vasculum seminale oblongum, glandis serè figura; in quinque partes per maturitatem dehilcens, femina magna, angulofa, ftriata, per maturitatem nigra, sapore amaro in se continens.

Hujus femen microscopio inspectum Echinum in se conglobatum non male exprimit.

Quidam Folii facultates huic herbæ tribuunt, & hinc mirifice earn commendant in sanandis im- Vires. petiginibus, alissque scabici generibus: item vulneribus glutinandis, ac fistulis curandis, compescendoque sanguine utilem esse tradunt. Fuebs. quae ut incerta in medio relinquimus.

De Herbis pentapetalis vasculiteris.

Radicem Nigellastri in sistenda hamorrhagia à D. Sennerto recordor commendatam fuisse discipulis suis, cujus usus est, ut linguz subdita zgri ore aliquandiu detineatur. Hujus radicis stupendam vim expertus fui in hæmorrhagiis epidemicis per Daniam savientibus, adeò ut me magum aut Dæmonem nonnulli suspicarentur. S. Paul. Quadrip. Botan. Class 2. p. 93.

2. Pseudomelanthium glabrum Siculum. Lychnis foliis glabris, calice duriore Bocconi.

Radix ei alba, lignofa, unde plantam annuam effe colligimus. Caulis nunc fimplex, nunc mul-Radas et atora, ingrotas unos penastri atmeani ene comignitos. Coman mune mingres, mune ma-tiplex, tress, gracius, lavis, pedalis aut cubitalis, ab imo fitatim ramofus, magis minúfve pro ratione foli in quo crefcit, nodofus. Felia ad nodos ex adverfo bina, longa, angulta, acumnata, Grammis leucanthemi foliis nonnihil fimilia, raris pilis hirtuta. Flores in caulis & ramulorum faftigio pedileticatinemi tous ionitati in indent, ut in Pleudomelanthio, pentaperali, pallide purpieri, Pleudomelanthi dicti fimiles, circa umbilicum velut calycem quendam habentes e foliolis feu petalorum appendicibus dunque, furces de la composition, ut in Lychnide coronaria. Calix floris firiatus feu cannulatus Pfeudomelanthii inftar. Succedir pericarpium oblongum, femine minuto fusco prægnans.

In lateribus montium Messanz imminentium, inque agris ad promontoriolum Punto Cerciolo di-Local ctum non longè à Puzallu observavimus. Huic eadem nobis videtur

Lychnis segetum, Nigellastrum minus glabrum dicta, slore eleganter rubello Moris bist.

Lychnis segetum rubra soliu Persoliatæ C. B. Lych, seg. Vaccaria rubra dicta Park. Vaccaria J. B. Ger. Acta Com-Basil.

Caule furgit fingulari, cubitali & altiore, lavi, terete, concavo, glauco quodam polline, qui fa-cilè detergi poteft, obducto: qui ab imo ftatim ramos emittit alternos, circa faftigium in oppolitos cue deregg poett, conducto: qui ao mio tatanti amos emitta atternos, circa tatigium in oppoittos divaricatur, atque hi in alos, fitu femper contrario. Folia ad caulis genicula bina ex adverio nafountur, ex glauco pallentia, oblonga, acuminata, lata bafi abfique pediculis alis fius ita caulem amplecentia, ut ab sodem transadigi videantur. Ex ipfis divaricationum angulis exeunt pediculi prepiecerius, it ca excelle tatiname i rosantum con piri cura reaction angular control por consignation for consignation and con dibus, exteroqui pallet. Pericarpium éodem obvolvitur turbinatum, semine plenum rotundo, nigro, Sinapeos majore. Radin lignosa, candida, recta, fibras è latere spargit.

Junio & Julio floret, & brevi femen perficir, quo perfecto radiorius exarefeit.

Ocoloris, ut puto, fimilicadinent finithe fipecies à nonnullis cenfetur, nam ad tingendum omnino inutilis eff. **Zecarie dicta est quod vacce cam libeatre depalcantur.

§. 5. De Lychnide Saponaria dicta.

Saponaria Recentioribus ab extergendi facultate dicta est hac herba, quòd Saponis ritu pannos eluat purgétque : Struthium Veterum nonnullis creditur, quod à verbo spesiçione, id est, lanas purgare & candidas facere nomen accepit,

A. 1. Saponaria Anglica convoluto folio Park. Sap. coneava Anglica C. B. Gentiana folio convoluto J. B. Gentiana concava Ger.

Planta eft elegans, radicibus fuſcis, craſfis, longis, lentis, repentibus, fibrillis pauciſſfimis adhærentibus: unde caules exurgunt cubirales, rorundi, ſtriati, glabri & albi, geniculis diſtincti, in terram reclinati & concavi, circa quos folia viridia, glabra, rorunda, nervoſa, uncias duas lata, paulò longiora, rarius ex fingulis geniculis bina, sed ex quolibet geniculo unum tantum, nullo certo ordine vel numero enascitur, quod antequam expandatur fistular instar caulem amplectitur. Flores in vei numero enaicitur, quou amequani expanicatu intone initia cantein ampocatu. Informatio cantein ampoc

In spineto quodam prope Lichbarrow oppidum in Northamptonia agro eam invenit Joan. Gerardus: at in loco illo eam indagantibus hodie non comparet. Nobis Lusus natura seu Saponaria quædam degener effe videtur.

A. 2. Saponaria Ger. vulgaru Park J. B. major lavus C. B. Sopelmort.

Radicibu tenuibus geniculatis cortice rubenti techis lub terra repit. Caules felquicubitales & altiores, teretes, glabri, [J. Bauhmo hirluti] fubrubentes, vix fe fullimentes, crebris geniculis intercepti, medulla farcti. Folia ad genicula ex adverfo bina, plantagines fimiles [J. Bauhmo General Region of the control of t teps, includes the test and the second of th

Inter

Vires.

I ocus.

breviffimis pediculis nixi, e ealice tenui, unciam longo, glabro [J. Bauhino hirfuto] non firiato, qui marcelcente flore in ventrem turgescit, pallide rubentes seu carnei, odorati, petalis quinis compositi, nec laciniatis neque bissis. Succedunt senima in vasculo oblongo, circa medium crassiore,

parva, penè rotunda, compressa, spadicea.

parva, pene roumou, comprent, panicea.

Juxa torrentes, fluvios & flagna locis apricis & arenofis fponte nafcitur, florens Junio, Julio,
Augulto & Septembri, ut redè à Bauhius.

In ulum medicum veniunt Folia fed rarô & radix. Saponarie radix attenuat, aperit, fudorifica
In ulum medicum veniunt Folia fed rarô & radix. est. Ususin Asthmate, utero & mensibus ciendis. Decoctum cius in lue Venerea commendat Septalius: Extrinsecus ptarmica est, tumores ac præcipue panos discutit. Sebrod.

2. Saponaria Lychnidis folio, flosculis albis C. B. Lanaria seve Struthium Dioscoridis Impera-

Ortus hujus plantæ fimilis fere eft Saponariæ vulgaris aut Lychnidis. Folia Caryophylli, bina ex adverfo fita, angulta felcuncialia: Caules cubitales valdè ramofi & ad ramos angulofi, tenuibus admodum ramulis, quorum extremis flofuli harent pentapetali, albi, minimi. Semina minimis involucris continentur nigra, magnitudine grani Milii, saporis amariusculi.

Nos in praruptis montium Meffana imminentium invenimus. Imperato auctore provenit in Calabria & in regione Basilicata, Regni Neapolitani provinciis, ubi Lanaria à paganis dicta cst, quod

hujus radice ramísque commodè utantur ad mundandas lanas.

Sufficor hanc genuinam Lychnidis Speciem non effe. Huic eadem nobis videttu; quamwis C. Bauhinus diffinguat & feparet, Saponaria altera fruticosior Huic eadem nobis videttu; quamwis C. Bauhinus diffinguat & ex Sicilia, angustioribus foliis quafi Olea Casalpino, lato cespite floribus distantibus.

§. 6. Lychnis petalis laciniatis palustris.

A. Lychni plumaria sylvestris simplex Park. Armerius pratensis Ger. Flos cuculi, Odonis qui-busclam J. B. Caryoshyllas pratensis laciniato store simplici sive Flos cuculi C. B. Micadotus-pinti, idiid Williams, Cuckotu-stoture: rectuis sigeadotu campion.

Subinde reptante fibratăque radice se propagat; caules attollens cubitales & altiores, inanes, hir-fittos, geniculatos, striatos; in quibus folia ad genicula bina, stricta, oblonga, acuta, glabra, absque pediculis. Flores Caryophylli superbi dicti, rubente carneóve colore, codem modo in ipss angulis divaricationum caulium in ramos fiti, quo Alfines vulgaris, pediculis longis infidentes, fimbriati, apicibus cinereis, ex calice oblongo purpurante firiato & quafi cannulato.

In pratis humidioribus & ad rivos ubique ferè cernitur.

Variat interdum floris colore albo. Habetur etiam in hortis flore multiplicato.

6. 7. Lychnis viscosa.

A. 1. Lychnis Gługfris viftofa rubra augustifolia C. B. Park. Odonidi stva Flori cuculi affines Lychnis sluvefris, 1. Clusti in Pamno. 4. in Hist. post. J. B. Musicipalia augustifolia

Caulent tollit cubitalem, rectum, cavum, longis internodiis diftinctum, tactu circa cacumen glutinolum: ex fingulis geniculis bina folia ex adverso fita. Floris cuculi, oblonga, acuminata, craftiora, faruratidique virentia: ad eadem genicula à medio ferè caule ad fummum fattigium pediculi à foliorum finu exoru longi flores crebros fustinent, pulchrè purpurascentes, quinis foliis constantes, Saponariz floribus accedentes, ex calice oblongo. Semen ruffum fequitur in valculis ex principio angusto paulatim dilazatis. Radiz craffiuscula, nigra, singulis annis novos eósque numero-

In rupibus in vivario Edinburgenfi. In omnibus fere Pannoniæ & Austriæ inferioris cæduis svlvis provenit (autore Clusio) editifque & herbidis locis. Floret Maio, semen Junio maturescit. Cum flores, flores multi fimul aperti & elegantiffimo colore rubro ad purpuram tendente rutilantes

pulchram speciem exhibent.

D. Lloyd earn invenit ad latera cujusdam montis Craig Wreidbin dicti in comitatu Montis Gemerici in Wallia, ut nos monuit D. Tancredus Robinson.

2. Lychnis viscosa purpurea latifolia lævis C. B. Muscipula Lobelii Ger. Park. Centaurium minus adulterinum, quibusdam Lychnidus viscidæ genus J. B. Hobels Catchfiv.

Radice nititur albâ, lignosâ, fimplici, paucis fibris donatâ. Caulis plerunque fingularis [interdum plures] alterudine pedali art cubitali, tenues, teretes, rigidi, glabri, ramoli, prope terram interdum rubeticentes alias cadin, geniculati. Felia ad genicula ex adverio bina, lará bali caulem ampliedumtur, & in acum definunt mucronem, glabra, glauca, fapore ferè oleraceo, magis nitrofo. Flores in funmis caulibus & ramulis in umbellas quodamminodo difponi videntur Centaurii minoris amulas, suaverubentes: verum si accuratius eos inspicias observabis omnes in ramorum divaricationibus las, nuaverupentes: verum il accuration dei impicaso querviano unites in ramorumi envaricationinosi figilialim orini, quomodo & Lychnidum aliarum & Alfines; è calice prelango, firitato purpura-cente exenutes; quinque petalis obtufis nonnihil bifidis compositi. Circa floris umbilicum fingula petala duos processis acutos recurvos obtinent. E medio flore staminula aliquot exeunt cum apicibus purpureis. Vafcula seminalia oblonga, & propè cylindracea, calice tamen duplo tere breviora. Paulo infra genicula superiora è caule exudat, humor quidam viscosus quo musca capiuntur. Semen minutum subruffum, J. Bauhino cinereum. Vasculum per maturitatem in quinque segmenta acuta summa parte finditur & aperitur.

Spontaneam invenit D. Magnol folummodo circa Sumenes sub castaneis Junio & Julio mensibus Locus. florentem, Botan. Monsp.

Lychnie viscosa rubra altera spłvo. C. B. Muscipula viscaria sive Lychnidis species J. B. Lych. viscaria sive Muscipula Ger. Lych. spłvo. rubra minor Park.

Crebris statim à radice fruticat ramis, multis caulem ipsum cubitalem altitudine aquantibus, ge-tum extremis ramulorum, tum è foliorum finu prodeunt rubelli, ex calyce fimili Polemonio petrzo, oblongo, striato, qui delapsis floribus à pericarpio & vasculo in ventrem turgente distenditur, semine subnigro. Radix lignosa, alba, multifida.

ieminie moniguo. Autori ngroot appropriation of principal Caffella veteris locis. Letti & Sponte nalcitur in arvis inter legetes, pingui folo, autore Clufio, plerifque Caffella veteris locis. Letti & Floret à Maio ufque in Autumnum codem quo fata est anno, & superveniente hyeme corrum. Tempus

4. Lychnie viscosa folisi lanuginosis, storibus carneie C. B. Lych. sylv., semine nata 3. Clus. Muscipula Italica store carneo Park.

Ex una radice tenui aliquot profert caules, tenues, nodosos, quadam lanugine pubescentes: quibus ex adverso semper inharent bina lanuginola folia. Summis ramulis alternatim inter solia innascunex auveno remidiufculi, ftriati & pubelcentes, è quibus emergunt flofculi coloris ex albo pupurafcentis five carnei, in quibus exilia stamina.

A. 5. Lychnis montana viscosa alba latifolia C. B. sphvestris alba 9. Clussi Ger. sphv. alba minor su Ceimoides minus album Park. Polemonium petraum Gesneri J. B. 19110 white

Radice nititur craffiuscula, lignosa, alba, fimplici (interdum tamen ramosa) profunde in terram Radice nattur cramucus, nguosa ausa imprica (internation tamen tamen potential plura denfo cadefoendente, fibris aliquot donata, in plurima capita divifa; unde exorta folia plura denfo cafipite terram opacant. Folia fingularia hirfura, atro-virentia, unciam circiter lara, tres, quarufore uncias longa, figurâ foliorum Ocymoidis albi, fed minora, pediculis longis carinatis ftipata. Caules ex eadem radice plures cubitales, tenues, rotundi, hirfuti, foliis vestiti ad fingula genicula ex adverso ex cacem nauce pause cuonasses contes recursos, manus roms vatur au migua general ex arbeito binis hirfutis oblongis, funma parte ex alis foliorum ramulos emitumto binos femper, inter fe oppofitos; quibus ut & funmitati ipfius caulis innafcuntur flores pediculis uncialibus aut brevioribus politos; quibus ut & turnmatatı ıpınus cauus ınnalcuntur fores pediculis uncialibus aut brevioribus albi, evanidi, petalis bifidis, è calice rubenti firiato, fiaminulis quinis calice longioribus. Succedit argaculant fiemale pyriforme, femma intus parva, pulla, reniformia continens. Pars caulis fuperior humorem pinguem glutinofum exudat, unde & Malgipula dicitur. Junii mensis ninto & Mai fine floret. Maturo femne valculum feminale fimma fiu parte aperitur in fex segmenta dentata. Singula petala binas mucronatas appendiculas circa umbilicum obtinent.

In muris arcis Notinghamiæ provenit. Genevæ in muris ipfius urbis, ínque montibus vicinis abun- Locus. dat: in Germaniæ quoque meridionali parte nusquam non obvia est.

 Lychnii viscola folisi brevi lanugine aspersis C. B. viscosa store albo Italica, sive Musispula Italica alba Park. silva Cluso 1. e semina nata, folio lanuginoso, stosuno niveo, viviradix Muscipula Italorum J. B.

Cubitali aut ampliore caule excrescit, nodoso, bina folia alternatim ad singula genicula semper Cubitali aut ampliore caute excelcit, nodolo, bina foita alternatim ad iniquia genicula femper ex adverfo proferente, oblongiufcula, extremo mucronara, è quorum alis exeunt renues ramuli, altento quodam rore, ut extimus caulis, oblin, fuffinentes tenues, longiufculos, firiatófque caliculas, è quibus emergunt elegantes folcid, prorfus nivei, quinque folis, à furmo mucrone orbiculari ad medium ufque per longiundiem fectis conflantes, in quibus decem famina alba, tenuia, quorum quinque flore fefe explicante fratim conficial fun, éc albicantibus apicibus predita, alta demum remus convente confidente fundament influentes. Descripcia describes ficcadors in quanque nore tete exputation nature nature of the control of the c tes adversa inter se folia, quâdam brevi lanugine aspersa, quaque facile propagari & pangi pos-

 Lychnis viscosa floribus foru purpurascentibus, intus albis C. B. sylve. Clusso è semine nata, folio lanuginoso, 2. stare forts ex fuigine purpurascente, intus albo vivoiradix J. B. Mussepula altera purpurascens Park.

Huic brevior est caulis & cubito minor, rotundus, multis nodis cinctus, è viridi purpurascens. Folia paulò majora quam in superiore, non minus tamen lanugine obsita : ex quorum alis exeunt ramuli, lento humore (quemadmodum & extimus caulis) obducti. Ex radice fecundum caulis Learn and Learn all ramuli, frequentibus folius practito, aqualibus ferè pracedents folius, omnino purpuralcentes, qui non minus quam fuperiores pangi poffun: Summo cauli & extremis ramulis, qui valde purpurascunt, insident striati ex atro-purpurascentes caliculi, è quibus emergunt speciales Qqqq 3

Locus.

I court

Come

Aliud hujus genus multo minoribus & angustioribus foliis, minore etiam flore, cateris notis non Altera Secies.

petalis angustis per medium in longitudinem sectis compositi, foris ex fuligine purpurascentes, interne alba, cum quinque longis summulis, extima parte crassiusculis e purpurascentibus, & totidem brevioribus in candidos apices desinentibus. In reliquis cum pracedente convenit: & revera quic quid intercedit discriminis minoris est momenti quam ut speciei diversitatem arguat, nostro judicio.

· 8. Lychnis sylvestris peregrina, nostistora odorata Zanoni.

E radice alba, longa, raris fibris donata, substantia tenera, unum aut plures foliorum cespites emittit, Sefamoidis Salmantici magni Cluf, perfimilium, nifi quòd paulo minora funt, craftiora, folidiora, magni cartilaginea, glabra & undique lucida: [quæ è radice prima exeunt lata funt & extremo subrotunda] nervo medium percurrente elato, secundum cujus ductum supina parte folia lemiter fulcara funt, alios laterales nervulos emittente, qua fuperius vix comparent. Folia ifthac fimbria tenui transparente coloris argentei circumdata funt. Ex unoquoque foliorum cespite enascuntur caules multi, propè terram arcuati, deinde in directum surgentes, altitudine fere ulna [Bononienfis] calami scriptorii craffitie, fragiles, colore viridi sordido, glabri, viscosi, maxime prope nodos superiores & astivo tempore, humore glutinoso, è caule exudante, crebris geniculis intercepti, pracipuè terram versus, albicantibus, quamvis Autumno appetente rubescant, nodosis adeò ut reliquum caulem crassitie multum superent. E quorum unoquoque folia exeunt bina opposita, caulem simul amplectentia, atque insuper unus & interdum bini foliorum cespites, qui plantam foliosam & densam efficiunt, è quibus ramuli egerminant foliis cincti ad nodos binis, & in foliofum cespitem definentes. Caules principales suprema parte flores producunt duos trésve interdum fimul in eodem communi, eóque brevi pediculo, aliàs fingulares, è calice oblongo striato feu cannulato, striis viridibus, sulcis albis, piloso, quinque soliis compositi, contractis & unitis antequam aperiantur flavicantibus, quæ postquam explicantur candida evadunt, latis & subrotundis, extremo tamen bifido, seu crena in medio excavato: medium florem occupant stamina aliquot apicibus albis infignia. Fios ifthic fub velperam & Solis occasium se explicat, suavistimum, Gelsemini vulgaris satis similem, minùs tamen acutum, odorem spirans. Manè sequente, illucescente Sole, se iterum contrahit & occludit, nec amplius denuo aperitur. Florem excipit capfula Olivaris, viridis, femen claudens angulosum, minutum, rufescens.

Circa finem Junii floret, Augusto & Septembri semen perficit.

A. 9. Lychnis viscosa store muscoso C.B. Sesamonides Salamanticum magnum Ger. Muscipula Salamantica major Park. Muscip, muscoso store sove Ocymoides Belliforme J.B. Spanish

Folia primum pullulantia Bellidis folia vel potius Globulariæ referunt, satis densa, fibrosa, ob-Pilas primum pullulantua Belidus tolta vei potus Giobulartar reterunt, tats denta, htorola, obGuer' virentia, Japore nullo infigni; reliqua per caudes anguliora odbongoiraque conficientum, &
ad genicula multo breviora & tenuiora enafcenta. Caudes pedales aut cubitales, in culta eriam
duos cubios farpe excedunt, teretes, hirfuti, inanes: à caulis medio fore ad fummum flores aliquo
modo racemosti, ex longuiculiss pediculis ficient longam mentiuntur, pluribus ad genicula ortis
muscariis, fingulares autem parvi, ex luteo herbacei, pentaperali petalis parvis angultis, cum pluris
mis intus staminulis pradiongis, concoloribus, calpudo firtiato infidentes; quo valciula excipunt
turgidula, semine cinereo, Papaverino ferè simili, infipido plena. Radix longa, mediocriter crassis,
della Targui quisiros del hacha confilirativa tras funciore. alba. Tactu glutinosa est herba, potifsimum circa superiora.

Circa Neumarket locis glareofis, & in campettribus eundo à Bartonæ molendinis ad Thetfordam Norfolciæ oppidum provenit. Clufius lapidofo & arido folo circa Salmanticam observayir.

10. Lychnis sylvestris minima flore muscoso Botan. Monf.

Primo vere folia producit Caryophylli sylvestris proliferi amula: Caulis est pedalis, tenuis, in alios tenuissimos subdivisus, in quorum summitate capitula producuntur, ex quibus tantum stamina víridia cum apicibus, ficut in viscoso flore muscoso exurgunt. Semen parvum fuscum: Viscida est planta, annuæ durationis.

In luco Gramuntio Julio & Augusto mensibus occurrit.

Plantam hanc in sylva Gramontia & agris vicinis invenimus, & in Catalogo plantarum transmarinarum Lychnidem viscolam erettam annuam caryophylloidem denominavimus. Folia ei angultifilma erant & Caryophylleorum fimilia: Caules tenues ied tamen firmi, erecti. Capitula in fimmis caulibus & ramulis. Florem non vidimus, jam enim Augusti mensis medio praterierat.

11. Lychnis viscosa alba angustifolia major C. B. Lych. repens folio viridi, flore albo Clusii J. B. sylv. 10. Clus. Caryophyllus bumilis flore candido amano Ger. emac.

Singulis annis ex eadem radice novi prodeunt cauliculi, per terram sparsi & subinde circa internoda radices agentes, deinde surfum denuo sese erigentes palmari alutudine, geniculati, bina folia in fingulis geniculis ex adverío oppofita ferentes, longiufcula, angulta, obtufo mucrone, viridia, pro-minulo dorfo: florer in fummis cauliculis & lateralibus ramulis elegantes, candidi, quinque lacinia-te folible conf tis foliolis conftantes, inodori: quibus fuccedunt obtula valcula, exiguo, nigricante planóque fe-mine (quá notá quandam affinitatem cum Armeriis floribus habere videtur) reterta: Fibrolam habet radicem quam facile pangere licet.

Provenit ad Stiriacarum Alpium & Snealben supra comobium Neuberg radices: abundantius tamen in Etschero.

Aliud

Lib. XIX.

De Herbis pentapetalis vasculiferis.

1003

difpar, invenitur in fcopulofo illo præruptóque jugo Durrefta's nuncupato, fecundo fupra Gamingam nulliari. Lychnis fylv. alba anguftifolia minor C. B. dicitur.

4. 8. Lychnides aliquot miscellanea incerti situs, & exigua.

1. Caryophyllus Alpinus calyce oblongo birfuto C. B. Caryoph. montanus Clusii Ger. Park. Betonica coronaria, quæ Caryophyllus pumilio Tauricus Clusio J. B.

J. B.

Longiusculà radice squamosà, subfuscà, aliquot fibris donată figitur, in capita aliquot divisă; ex quibus exeunt rediculi unciales & sescunciales, uno aut altero nodo articulari, binis gramineis ad sinquibis exeunt pedeusi unciales et ieleunciales, uno aix airero noto articulari, omis gramineis ad fin-gula genicula (bolis veilti; forum fulfinentes purpuracientem, magnum, pentapetalum, ex edice unciali firiato, hirfuto, in quinque lacinias divilo, quem non inepre Gentrianelle. Helvestice flori compares: Folia ad radicem craffinfeula, fueculenta, Caryophyli marini folis ferè fimilia, frequentissima & confertissima, amariusculi saporis. Semen Clusio observare non licuit.

Provenit in Tauro Carinthia monte, Solo tenui & arena splendente reserto: Floret sub finem Locati Julii & Augusto Clus.

* 2. Caryophyllus arvensis glaber minimus C. B. Park.

C. B. prod. Ex radice capillacea, rufescente cauliculus unus vel alter, tenuissimus, geniculatus, pedalis prodit;

Ex raase capitaces, tructeente contrettu unus vet atter, remutumus, geniculatus, pedatis prodit; in fummo valdė ramofus, ramulis capillo tenuioribus; quorum finguli fingulos folculos albos, minutifimos, in duos apices abeuntes fuftiment. Folia habet pauca, longa, angulta. Variat magnitudine: nam & femipalmaris est, paucissimis, capillacets, brevioribus foliolis: illum ex Euganeis collibus habemus; hunc verò Monspelio.

Circa Monspeliam non invenit P. Magnol.

An Lychnidis an potius Alfines species sit nescimus.

3. Lychnis Alpina glabra minima: i.e. Auricula muris Alpina glabra, aut Caryophyllei minima Species flore albo J. B. Alsine Alpina glabra C.B.

Duriusculis & pro plantulæ modo etiam craffiusculis radicibus nititur, albis, non admodum fi-lide virentia, Lini forma sed breviora: Flores surrecti, candidi, soliolis quinque per extremum denticulatis compositi, staminulis aliquot donati. Calyculus in Lychnidum sylvestrium morem formatus, finatus, superius nonnihil simbriatus. Vascula succedentia ubi dehiscunt denticellis sectas habent oras, in quibus semina tenuia. Herba perennis est.

In Alpibus variis in locis oritur. Locis faxofis humidis gaudet.

4. Caryophyllus gramineo folio minimus C. B. Betonica coronaria sive Tunica minima I. B.

Radix hujus pro plantulæ modulo craffiuscula est, multorum capitum: Coliculi numerosi, palma-Ramis inigo po paramet incomo control de la rascentes, pentapetali: in fingulis petalis stria purpurea; calice ambiente ex squamis oblongis, lineis viridantibus striatis.

Circa Lansbergam in Bavaria, Genuam & Florentiam in Italia, atque alibi tam in Italia quàm Losso. in Germania copiosum observavimus.

an de Lychnidam an porties Alfinarum genus referendum fit dubito, quoniam non memini, an floris calyx integer fit, ut in Lychnide, an in plura fegmenta ad fundum fere divifius, ut in

5. Betonicæ sive Tunicæ minimæ similis planta I. B.

Dodrantalis est plantula, aliquando pedalis, gracilis, plurima ramulorum divifura stipata, haud focus fere ac Alfine angustifolia, à qua tamen pluribus notis manifeste differt, quemaduoedum à Betonica minima quoque. Foliola rara & ad fingulos ramulorum geniculos bina, angustissima, Beconca minima quoque. Foresa raia o au ninguos ranusorum gemenuos una, augurumna, longiora quiam in Aline dicta. Extremis ramulorum fielati appenti fubpurpurei, pulchelli Betonica modò dicta aliquatenus fimiles calyce foliolo, qui è vafcula fequenta foliculos fuftnes, que nullis firiis practita funt, ut Allines tenuifolia: Semina continent exigua, valde nigricantia. Radix exigua tenuisque alba, sed dura ac lignosa in aliquot divisuras secta. Annua est.

Florebat & semen gerebat mense Augusto in agris montis Rossburg prope Masmunster: Montbel-Locus gardi Junio fupra muros. Nos etiam, quantum memini, hanc plantam invenimus in agris propè Moguntiam copiofè. Rectius ad Allines genus referetur.

6. Lychnis fylvestris minima exiguo siore C. B. Park.

C. B. prod. Ex radicula oblonga tenui cauliculus rotundus rufescens, geniculatus, trium quatuorve unciarum, in alas minimas brachiatus exurgit, fotiola binis exiguis, acurs, ad quemilbet geniculum & alam, & ex qualibet ala pedicelli oblong, angultiffimi, rigidi, quibus flofeslus purpuralcens, ex quanque to liolis, fingulis cordis tormam refeentibus, compolitus infidet.

HISTORIA PLANTARUM. 1004

Hæc circa Monspelium, in pede montis, qui est prope Boutonet, copiosè reperitur, quam Centaurium minimum appellabant.

7. Lychnis Lusitanica hirsuta non descripta Hort. Lugd. Bat.

Semen in capitulis oblongis verrucosis aliorum ejusdem generis simile. Flos incarnatus:

* 8. Lychnis noctiflora minima, flore exiguo Bocconi.

Eradice parva, leviter fibrata Cauliculos plures tenues emittit, primum per terram in orbem stra-Evalue parva, evine mana semantor punes tenues emucis, primum per terram in orbem itra-tos: filia ad genicula bina, è regione oppofita, angulta, uncialia, Linaria minima feu Spergula-mula gerit; quorum in finu libinde foliola alia duo nafcuntur, breviffima & tenuifima: eri-guntur demum casicula: fitipatu numerofo geniculati, multiplices, in ramos divisi, nonnihil pilosi, s. folia comprome del dimentione consideration for fine production and production of the production of ut & folia, quorum que ad fummitatem accedunt fenfim breviora fiunt & latiora. In fummitate & foliorum ultimis alis fubrubri exeunt flofauli quinquefolii, Alfines magnitudine, capfulis minimis Lychnidum formă inferti. Tota planta viscoso quodam glutine manus inficit. De loco & florendi tempore nihil addit.

· 9. Lychnis omnium minima ex monte Argentario Bocconi.

Rectus huic cauliculus. Folia, flos & capsulæ quoque quibus semina includuntur Alsines hirfutæ funt, fingulis tamen multò minoribus.

In monte Argentario inter faxorum rimas & hiatus frequenter pullulat.

* 10. Lychnis parva palustris, foliis acutis, lanceolatis, slosculis purpureis Mentzel.

Hæc uncialis quandoque, rarò trium aut quatuor unciarum.

In udis circa oppidum Marchiæ Bescovia, & in aliis Silesiæ & Crosnæ locis reperitur.

A. 11. Lychnis Alpina minima. Caryphylleus 9. Clufo. Caryphyllus pumilis Alpinus Geremac. Mufcus Alpinus flore infigni, dilute rubente J. B. Ocymoides mufcofus Alpinus Park. Lych. Alpina pumila folio gramineo, five Mufcus Alpinus Lychnidus flore C. B.

Craffiusculas habet radices, in multa capita divisas, numerosis fibrillis donatas, unde folia infinita, angusta, vix unciam longa, terræ incumbentia nascuntur. Phyllum Dalechampii magnitudine æmuanguita, vix unciam longa, terra incumenta natuntur. Priyium Datecnampii magniutume zmulanta, fine ulla afperitate; inter haz pediesil exenti vix unciales, tenues, quorum unicique, fisi infidet, quinque bifidis foliolis conflantes, magnus, coloris rubri dilutioris five carnei ex calice ob longo, firiato; Semes in capitellis fulcis & fiplendentibus renis formă, exigum, fubrufum. Haz planta tum flore tum femine se genuinam Lychnius specim effe fatetur. In aluffimis verticibus montium max Carthufanorum cennobium cingentium observavimus: Clu-

fius in fummis Austriacarum & Stiriacarum Alpium jugis. Floret Junio; Semen Augusto plerunque

maturitatem adipiscitur.

Nuperrime in Cambria Septentrionalis altiffimo monte Snowdon dicto, à D. Lloyd detecta & obfervata eft; ut nos monuit D. Tancredus Robinson.

12. Lychnis arvensis minor Anglica Park.

Folia infima parva, hirfuta seu pilosa Auriculæ muris simillima: quæ cauliculo gracili, vix pedem alto, (qui nunç simplex à radice, nunc multiplex assurgit) bina semper ad nodos opposita, adnascuntur, minora sunt, maculis albis infecta: è quorum sinubus alia enascuntur bina multo adhuc illis minora, sapore nullo manifesto prædita. Flores parvi, albi, aliarum Lychnidum sylvestrium fimiles; quibus succedunt capitula oblonga, canescentibus Jeminibus repleta. Radix parva, alba, quotannis marcescens.
In arvis propè Colcestriam oriri tradit Auctor.

13. Lychnis exilis rubra Park.

Caryophylli minoris species censeri posset, ni capitula cum seminibus obstarent : Multa enim ad caryophym munos precess center pones, in capating contracting and contracting a muno caulem foliola parva, graminea obtient & ad geniculos, (qui crebri funt) fingulos bina vel plura, fimilia, fed minora. **Elere in fimmis caubbus duo trefve fimul è longis tenuibus calycibus exeunt, Muscipulæ Lob, seu Ben rubri similes, colore rubente petalis in extremo crenatis. Radix minima, longa, non diuturna.

14. Lychnis tenuifolia altera Park.

Parvitate sua, tum foliorum situ & nascendi modo à præcedente parum differt, nist quod bina duntaxat plerunque folia ad fingulos nodos habeat. Præcipua differentia est in floribus qui æquè parvi funt, verum non fummos tantum caules ornant fed & à fuperioribus corum genicuis exepart lunt, securi non naminos tantum causo ornan seu e a inperiornos contin generais exe-unt, fúntque colore pallidó viridi, perallis integris ablque ulla in extremo crena. Semina co-rúmque conceptacula parva & præcedentium fimilia. Radix fili inflar tenuis velut præcedentis.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

Has duas species in Anglia spontaneas inveniri tradit variis in locis. Et reve a pracedens nobis superius sub titulo Lychnidis sylvestris hirsutæ annuæ flore minore carneo Moris. descriptæ similis est fa non eadem. Huic autem ultima nihil à nobis fimile in Anglia nec visum, nec audirum.

CAP. III.

De Cifto montano seu Ledo Alpino.

 $\mathbf{H}^{ extcit{ iny{H}}}$ plantæ veræ & genuinæ Cifti ípecies funt ex flore & vafculo feminali, loco tantúm differunt.

1. Ledum Alpinum birfutum C. B. Ledum Alpinum five Rofa Alpina Park. Nerium Alpinum quibafdam aliu Ledum birfutum J. B. Ciftus Ledum Alpinum Clafi Ger. Claf. J. B.

Multis stolonibus, duris ac lignofis, cubitalibus aut paulò longioribus, vix unquam surrectis fruticat. Folia potissimum per ramorum extrema conspiciuntur, & illic quidem conferta, breviora quam Ledi Alpini glabri, & obtufiora, Chamæleæ Italicæ foliorum æmula, utrinque virentia, led virore faturato & fplendente, infernè dilutiore, per ambitum pilis, ceu ciliorum, longis & confpicuis obfita, saporis non ingrati, aromatici & nonnihil refinosi cum adstrictione quadam. Germinum extremis infidet coma florum, pediculis hirfutis inhærentium, deorfum inflexorum & propendentium, Campanulæ modo concavorum; qui summa labra quinque divisuris secta habentes, foris intensius rubent, & argenteis veluti guttis (cum ipsis unde dependent petiolis) conspersi sint, interiore verò parte dilutius rubri, aliquot staminulis intra latentibus, suaviusculi odoris. Iis succedunt exigua capitula quinque cellulis constantia, in quibus semen fulvum minutissimum Scobis instar. Radix dura, lignofa, oblonga; fed rami per terram sparfi interdum radices agunt.

In summis Sneberg, Snealben, Wechseln, Durrenstein & vicinarum Alpium jugis inter faxa ad de- Locus. vexa plerunque latera invenitur. Nobis in præruptis Alpium (copulis prope Pomebam oppidum, quod Venetianum & Imperiale territorium difterminat, observatum est.

Floret Iunio & Julio: semen Augusto maturescit aut aliquanto serius.

1005

 Ledum Alpinum folisis ferrea rubigine nigricantibus C. B. Nerium Alpinum quibus dam, alisi
Ledum glabrum J. B. Chamærbododendros Alpigena Ger. Ledum Alpinum sive Rosa Alpina Parka Cluf. J. B.

Rami huic contorti, digitali craffitie, cortice vestiti extimo quidem cineraceo, interiore autem nigricante; at minimi ramuli subinde etiam rubente cortice reguntur; per quos folia circa fatti gium conferta, glabra, brevibus harrent pediculis, Lentisci folis paria; nec formà diffimili, nisi quòd craffiora; nervofiora, minimè in ambitu hirfuta, fuperiore parte virent, inferiore ferruginei func coloris, faporis adfirmgentis & quodammodo refinofi. Flore haber fuperiori firmles, fed paulò dilutiores: Capitala & fome imilia. Radix oblonga, lignofa, dura, fubnigro cortice. Hugus Folia Clufto ranora nuca ia conferen, ampiora, duriora, admodum venofa, longiore mucrone

prædita quam præcedentis.

Hujus porrò circulorum fummitatibus capitula quadam increscunt squamis foliaceis congesta, oblonga, & gemma majoris speciem exhibentia, colore ruffo foris, intus flavescente, cujusmodi in Salicibus cernuntur. Foliis verò ramífque adnata aliquando reperiuntur tubercula nunc nucis Pontica, modo Pısı magnitudine, inæqualia, foris rutilante aut pallescente nonnunquam colore, intus fungosa, alba, guituque adstringente pulpa plena, quæ Gallorum vicem præstare possint, cujusmodi pilula Quercuium foliis îzpiffime accrefcunt. Perpetuâ fronde viret.

Invenit Clufius in Sneathen fupra Neuberg: nos in fummis jugis montis Jura propè Genevam: Looni.

I. Bauhinus utrumque in montibus Rhaticis ut Burmio. Floret utrumque Junio & Julio : Semen fub Augusti finem aut paulò serius maturescit.

Utroque Ledo Alpino tinctores, qui montium Sneberg & aliorum vicina inhabitant ubi provenit Ulus utuntur ad lineas penulas nigro colore inficiendas, autore Clufio.

3. Cistus pumilus montis Baldi, forte Austriacus myrtifolius J. B. Cham. hirsuta C. B. Cistus humilis Austriaca Clusii Ger. Chamæcistus birsutus Park. 7. B.

Complufculis sescuncialibus & quadrantalibus assurgit virgulis, lignosis, tenuibus & hirsutis. Folia virentia, crebra fatis, fimilia Myrto Tarentinæ, vel Lentis foliis paria, nec ità diffimili circumferiprione, ortu & positu diversissimo, quippe bina, incondita tamen, fortuitis pilis supra, subtusque donata, per margines copiofioribus ut in Nerio Alpino: Flores extremis ramulis unici, fatis magni,

Eadem forte est (inquit J. Bauhinus) cum Chamacisto 8. Clus. quem sic descripsit:

Palmaris est aut paulò amplior, [à nobis observatus semipedalis erat aut altior,] superioribusque tirmior, multis, lignofis, rectis & nigricantibus ramulis præditus, quos numerofa & adeò conferta ambiunt felia ut quaternis verfibus digesta videantur, Myrti minoris foliis non dissimilia, minora tamen & Inrituta, licet atra viriditate superne splendeant, quorum gustus adstrictionis particeps est. Flos unicus, interdum & alter extremis ramulis exit, saus crasso pediculo subnixus, unico quidem constans folio, sed quinque profundis crenis, eisdémque velut circinatis diviso ut quinque folia ha-

4 Ciftus I adon foliis Rosmarini ferrugineis C. B. Rosmarinus splvestris quorundam J. B. Rosmaijim : caum juna cojmuum jungimu — D. soymatimo jjveejrii quoiindam J. B. Rejma-rimum fjlve, Robemicum Mattiboli, five Ledam Silfamum Claft: Patk. Ciftus Ledam Sile-fiacum Ger. item Ciftus Ledam Rojmarini folio ejuklem.

Cubitalibus interdum est wirgis, firmis, lignosis, cortice cinereo obductis, quarum extrema in plures alias tenuiores, & quodammodo purpura centes, eá que etiam nudas dividuntur: illæ vicissim in alios dodrantales ramulos, virentes quidem, sed tomento quodam ferruginei coloris obsitos; quos nullà serie digesta, sed consula ambiunt folia, Libanoridis coronaria soliis ferè similia, sed longiora supina parte viridia, adeóque in pronam partem reflexa & convoluta, ut ejus nihil conspici possiti præter nervum secundum folii longitudinem excurrentem, simili tomento cum pediculo cui inhæret pubescentem, grati & suavis odoris, acrusculi autem saporis. Summis istis ramis infident capita ex pubelcentem, grat oc inavis odoris, actinucia aucuin iaporis. Somitis into Faitis Initient capita ex-nulcis brevibus quali fiquanis ferrugines compacta, ex quibus deinde fefe explicat corpnibacea qua-dem multorum forum coma, oblongis, tenellis atque virentibus, nonnihil tamen laniginofis, pedi-cellis inharentium, grato odore naes ferientium, quinque peals albis confiantum, decen candidis faminulis cum flyle medium floren occupantibus. His demum fuccedunt oblongiufcula capitala pentagona, officulis fructus Corni aliquando magnitudine non cedentia, qua dum adhuc viridia funt, argenteis punctis diffincta effe videntur, fed maturitatem adepta, rubiginei funt coloris, seménque continent oblongum, flavescens, adéóque exile, ut scobis è ligno vermibus eroso sponte decidentis instar sit. Verum peculiare in illis capitulis est, ut matura deorsum instectantur, terrámque mucrone spectent magná naturæ providentiá, nè semen temere effluat, nam prater reli-quorum consuetudinem, à pediculo non ab extrema cuspide aperiri & dehiscere solent. Maturo femine terni aut quaterni ramuli, rubigineo tomento obducti cum fuis foliis in comæ lateribus nascuntur, spem florum in sequentem annum pollicentes. Radix lignosa est, & brevibus fi-

Tota planta, præsertim floribus onusta odorata est, & aromaticum quidpiam spirat, quare mirum non est si, teste Matthiolo, vestibus injiciatur ad eas à tineis præservandas.

Locus &

Nascitur plerisque Silesiæ in locis, autore Clusio, Matthiolo in Bohemia. Floret sub finem Junii ac Julio: femen Augusto ac Septembri maturum est: inharéntque interdum in sequentem usque annum capitula, fic ut recenti flore, & fructu superioris anni vacuo, nonnunquam & tertii anni fructús pedicellis onufti rami conspici possint.

Ciftus Ledon folii; Salicis angustifolice C. B. Rosmarinus sylvestris deσμΦ Clusso J. B. Rosmarinum sylvestre deσμων Park.

Pedalis est altitudinis, rarò amplior, tenuibus, subrubentibus virgis præditus, quæ deinde in tenuiores candicantésque ramulos dividuntur, angustis longisque foliis, temere & confuso ordine eos vestientibus, onuttis, superne virentibus, inferne verò canescentibus, & Salicis pumila angustifolia valde fimilibus foliis, nullius grati odoris, fed peradstringentis saporis. Summis etiam ramis infident capitula, ex multis brevibus iquamis compacta Cachryos modo, ex quibus fese explicant aliquot flosculi, tenuibus oblongisque pedicellis inhærentes, quinque foliolis, ut superioris, præditi, sed diversi coloris, rubri nimirum dilutioris five quodammodo carnei; quibus excuffis pentagona conspiciuntur capitula, brevia, obtufo mucrone, exili, pallescente semine plena. Eodem quo superior tempore floret & minutum semen profert,

CAP. IV.

De Cisto genuino.

Istus, Gracis xis & xiane & xiane er: forte inquit C. Bauhinus à xiane Hedera ob aliqualem foliorum fimilitudinem, quod non placet. Theophrafti exemplar olim corruptum fuille, &c Pinium pro siev suore legille conftat, nam Hederam vertit. Diofcorides tamen Ægine ta aliique Hederam etiam usir appellant. Jo.Bodaus à Stapel accentu differre putat & cum Cistum ta ainque Hederam ettam 1899 appenant. Jo. Bouarus a Susper accentu unterre putas ex cum Littum figniticat 1897 cum accentu in penulimia Iribendum putas, cim Hederam 1899 accentu in ultima, 1899 autem à Cifto puero nomen fumpfille fabulantur. Fabulam vide apud Caffianum Baffum. Alia à 1899 vermis, circulio, 2800 dictim volunt, quia lignum Hedera et admodum profulm 82 aquam tranfinient, ac fi à curculionibus erofus & perforatus effet; quomedo & pumes 1800 de ob eandem rationem dictus eft.

Cisti genuini nota: characteristica: sunt, Fruticosum esse & substantia lignea, slorem habere pentapetalon amphini, & quafi roseum, caducum; capitula pentagona. Foiia habere in caulibus & ramulis ex adverso bina omnibus cifti generibus commune est.

De Herbis pentapetalis vasculiferis. Lib. XIX.

1007

Nos Dioscoridem cum aliis plerisque Botanicis sequuti Cistum primo dividemus in non Ladaniferum seu Cistum simpliciter dictum, & Ladaniferum; Non Ladaniferum deinde in Maron & Fominam. Marem vocamus qui florem habet rubrum nunc faturatiorem nunc dilutiorem: Fæminam qui album, luteumve.

De Cisto mare seu flore rubro.

Ciftus mas falio oblengo incano C. B. mss 1v. felio oblengo albido J. B. mas vulgaris Park.
mas cum hypocifide Ger. mss 1. Cluf.

J. B. Cluf. F.B. Cluf.

Frutex eft quàm feemina robuftior, albidior, bicubitalis, [Clufio humana altitudine,] hirfutus, Nobis nunfrutex eft quàm feemina robuftior, albidior, bicubitalis, [Clufio humana altitudine,] hirfutus, Nobis nunfrutes fragili, & candicante cortice tecto: frequentibus ramis, alternatim femper, ex adverfo fudine orifus

ramis, alternatim femper, ex adverfo fudine orifus

ramis, alternatim femper, ex adverfo fudine orifus nggio atts fragui, ex anutante cortec ceco i respondenta traina aucriacia tempo ex auverto radar respondentibus, candem etiam ferican fervantibus falia, que omnino funt icana, molitora & lon-of-giora in novellis plantis, in adultis verò contractiora, duriora & aspera, adstringentis gustis, inferne rugosa, angustora spissioni qua momenta. Flas ejus Cynorrhodi aut Rosa spiv. magnitudine, pentapetalos, dilutioris rubri coloris, seu, ut vocant, incarnati, multis staminibus cum suis apicibus croccis medium occupantibus, confertus, agminatim stipatus, numerofior in ramulorum extremis, ex brevibus, robustis pediculis, non debilibus oblongis, singularibus ut in Cisto semina: quibus decidentibus succedunt Capitulo quadam pentagona, dura, hirsuta, mucronata, in quibus exiguum est semen, ex rusto nigricans, seminis Hyoscyami aut Papaveris magnitudine. J. Bauhinus capitula trifariam secta ei ascribit, foliolis tribus mucronatis hirsutis obsepta.

Ad hujus radices, qua fummis cespitibus diffunduntur & coharent, Hypocistidem observavit Clufius copiose nascentem.

Per Siciliam, Italiam, & Galliam Narbonensem in sterilioribus & saxosis collibus & sylvis copiosè Lacus. nascentem observavimus.

Veteres vim adfringentem Cifto attribuunt: unde flores in vino austero triti & bis in die poti Vires. dyfenteris & folutionibus ventris profium; il eleribus veteribus & ambuftis cum cera; & per fe ors ulceribus. Diofeor. Plin. Eadem ferè habet & Galenus.

2. Ciftus mas angustifolius C. B. Park. Ger. mas II. selio longiore J. B. mas 2. Clus.

Eadem altitudine qua superior assurgit, interdum etiam majore; non minus fruticoso stipite, ne-que minore ramorum frequentia, minus tamen candicat. Folia praterea codem ordine disposita, molliora tamen, longiora, angustiora, & magis mucronata. Flos superiori similis, incarnatus: capitulis etiam & semine parum differt.

Nascitur in Hispania, & diutius reliquis maris generibus floret: item ramuli ejus sub Autum- Loem. num rorulentum quiddam pingue & odorum contrahunt.

Suspicor hunc non differre specie à pracedente, sed folis duntaxat variare, sed nibil temere assero.

* 3. Cifin mas folio breviore C. B. Park. mas III. foliu dilutius virentibus J. B. mas 3.
Cluf.

Superioribus brevior est, non minus tamen fruticolus, sed tenuioribus ramis. Folia ejus jam dicto breviora, & dilutiore viore prædita, magis rugola, pinguia & odorata. Føs alis fimilis, diluter ubens, & aliquantulum odoratus; quam notam in reliquis Ciffi maris generibus non observavit Clafius. Hujus capitula superioribus multo minora sunt, & suis involucris, quæ slorum calyces sunt, diu-

tiùs occultantur. Semen in capitulis aquale.
In Lustania solum hunc sponte nascentem, supra Ulyssipponem itinere Commbricensi, atque Losse, ctiam in maritimis observavit Clusius.

4. Cifrus mus folio rotundo birfutifimo C.B. mas I. feu major folio retundiore J.B. mas folio futrotundo Park. mas 4. Clul.

Cluf. Humand altitudine plerunque attollitur, utreliqui Ciffi fruticofus: ramulis aliquantulum incanis: Folia reliquis majora & quafi orbiculata, hirfuta nonnihil & rugofa. Fler reliquis forma fimilis, paulò major & colore saturatiùs rubente: capitula hirsuta, dura, pentagona, superioribus majora, in quibus femen ruffum.

Invenitur Regno Valentino & Aragonum. Aiunt & in Italia frequentem esse, nos tamen ibi non Losui. vidimus ; forte in Apulia invenitur.

5. Verbaseum subrotundo Salvice solio C. B. salvisolium exoticum cistoides Park. Verb. silve-fre Salvisolium exoticum Lob.
 Lub. cb.

Hae folisi rotundioribus, denfioribus, candidioribuíque minus tamen lanugine canis, fed Salviz amula concretione; alioquim lignosa fibrataique radice, caule & facie non ità diffimilis fuperiori [Phlomo Lychniti alteri Syriaca] Iidem gaudet Syrix natalitiis. Flores Lobelio videre non contigit, at Cifti amulos appingit Parkinionus, & pentapetalos, petalis iubrotundis, colore flavo, ftaminulis rubentibus describit.

Nos

Humilis est & supinus utplurimum, pedalibus ramis aut paulò amplioribus, multis ex eadem radice prodeuntibus: Folia crispa sunt & quodammodo sinuosa, candicantia & hirsuta, gustus acerbi & aftringentis. Flores ramulorum summitatibus æquali altitudine & quasi umbellatim nascuntur. fuperioribus paulò minores, fed elegantis ex rubro purpurascentis coloris, intensioris quam in quarto. Capitula reliquis minora, suis involucris plerunq contecta, semen continent reliquis simile, magis

In folâ Lusitania nascentem vidit Clusius, nec usquam frequentiorem quam apud monasterium Locus & In fois Luttrana natcement voir cumus, nec inquam requentorem quant apud monarterium Pera longa dictum, quinto fupra Ulyflipponem millian. Flore Aprili feriuliva at cituis pro loci na-tura & temperamento: Semen Augusto, Septembri aut Odobri maturefeit.

D. Magnol hanc speciem invenit in sterilibus locis vulgò Garrigues inter Pezenas & Beziers Maio

mense florentem copiosé.

CAP. V.

De Cisto famina.

Cistus famina folio Salvia C.B. famina Ger. fam. vulgaris Park. famina Monspeliana store albo & Hispanica luteo J. B.

Rutex est ramosus, cubitum interdum altus & erectus, nonnunquam supinus & humi stratus, gracilibus, nigricantibusque ramis; folio non minore quam in maris quarto genere, circinata ferè rotunditatis, rudi & aspero, viridi tamen, saporis adstringentis & acerbi. Floren habet paulò minorem quam mas, quinti generis flori penè fimilem, album, nonnunquam etiam flavum, lureis fibris, ut in Rosa sylvettri, medium florem occupantibus, non minoribus quam maris, mulcò majoribus quam Ledi. Cepitula minora funt maris capitulis, nigriora, non mucronata fed nonnihil comprella fuperiore parte, pentagona, femen paulò nigriùs & faits magnum continentia.

In sterilioribus & saxosis collibus & dumetis per Italiam, Siciliam & Galliam Narbonensem vulga-

Duplex habetur, elatior & humilior, ut rectè notat C. Bauhinus.

CAP. VI.

De Cisto Ledo seu ladanifera.

HOc genus humore pingui, Ladano dicto, quem copiosè exsudant folia à præcedentibus di-fringuitur. Pe Ladano.

Vires.

Locus

E folis Cifti Ledon appellati exudat liquor quidam, Ladanum dictus, in massas graves ex purpura fuscas coactas, odore valido sed suavi, instammabilis, accensaçue gratum odorem halans.

Tradit Dioscordes succum hunc hircorum barbis dum fruscem depaciantur adharescere, indéq depecti; ne barbis tantum sed se semonibus villoss. Quidam etiam (inquir) funiculos per frusces trahunt, & adharentem ipsis pinguedinem derasam esformant. Qui modus eum collegardi idem fere est quem Bellonius in Creta observavit, & accuratius sta describit. Graci colligendo Ladano accuratius sta describit. peculiare instrumentum parant rastro dentium experti simile, Ergastri illis dictum. Huic affixæ pecuiare infirmmentum parant ratiro centum experti imme, exterim una cicium. Huic ataixe funt multe ligule five zona è corio rud ince preparato confecte : ea el neitre adfinicant ladaniferis fruicibus, ut inhareat liquidus ille humor circa folia concretus, qui deinde à ligulis per fummos ardores Solis cultris ett harbaednuls. Iraque Ladantum colligendi fummus; imò intolerabilis, ett labor, cùm totos dies ardentifilmo canicular aftu in montibus harrere necessie fir: neq, facilie, qui quanti alius ad id colligendum operam fumit præter Callohieros, i. e. Monachos Græcos.

atilea or it congenium operations passed operam navare vellet, multò minore (ut Clufio vide-tur) negotio magnam ejus longè purifirmi, relmofi & odorati copiam colligere poffet; cum integra aliquando sylvæ inveniantur omnium purifirmi illius Ledi, quod Cistus Ledon flore macula nigri-

cante notato inscribitur.

Ladanum emolits, digerit, maturat, attenuat, aperit, orificia venarum referat, infpillat. Que-modo autem emiliendi de aperiendi, cum fpillandi de adprimgendi facultate convoure pasto? Ulus pra-cipe, (inque Schroderus) eft in capite humido ace catarribed, inque dyfemeris. Laudant Veteres in tuffi a crafta pituita, in fitanguria, &c. Extrinecus ejus utius eft in emplaftis emollemibus, amo tuffi a crafta pituita, in fitanguria, &c. Extrinecus ejus utius eft in emplaftis emollemibus, amo dynis, tuffim fedantibus, in Alopecia (inunge vel coque in vino & lava) in odontalgia & cardial-gia doloreque ventriculi (cum modico Bdelli pilulas faciunt dandas numero 1, vel 2, kora 1, ante pastum. Crate) in suffocatione uteri (introrsum adhibitum) cicatrices curat. Schrod.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

In suffumigiis efficax est, in pellendis secundinis & fœtibus immortuis, in seirrhis uterinis: peculiariter ad uteri vitia convenit. Diose. Galen. Plin. Maximè celebratur in ulceribus antiquis & cavis cum magno labiorum tumore & duritie.

Galenus Ladanum defluentes capillos retinere posse concedit, non tamen Alopecias aut ophthalmias sanare, utpote magis discussorias vires quam quæ Ladano insunt poscentes.

1. Ciftus Ledon folius Laurinis C.B. Ciftus Ledon latiore folio J. B. Ledon 1. latifolium Clus. Cift. Ledon latifolium Park.

Cluf. Superatà Calpe, litore marino, quà Malacam iter est, nascitur hoc genus, latiore solio, quasi ad Lauri angustriolia soliorum formam & amplitudinem accedente: non minus tamen pingui lentóq.

Illo humore abundat quam id quod anguftiore ett folio, proxime deferibendum.

In horto Botanico Monspeliaco hanc pulchram Cisti speciem vidimus, è vicinis montibus (at nobis retulerunt) delatam: cujus pleniorem descriptionem è Parkinsoni Theatro Botanico mutuatam

dabimus.

Virgia aliquot lignofis, quinque aut fex pedes altis, in plures ramos divifis aflurgit, folia ad genicula binis oppofits cinctos, latioribus paulo quam proxime fequentis folia, & ad Laurinorum formam proxime accedentibus, fupina parte colore viridi oblicunoris folianentibus, inferine canefectibus, ad tactum pinguibus & glutnofis una cum caulibus & furculis tenellis; odore valido fuavi è

de de la colore de la colore de la colore viridi oblicunoris persones e aculibus de aculibus de la colore valido fuavi è

colore de la colore della colore della colore de la colore de la colore de la colore della colore dell longinquo nares feriente, aftivo prafertim tempore & natalibus locis calidioribus. E fiumnis ramulis erumpunt flores fimplices, candidi, petalis quinque latis, fubrotundis compositi, interdum maculis carentibus, aliàs ad ungues maculà atropurpureà in angulum furlam verfus productà no-tatis, in alis majore, in aliis minore, multis faminulis luteis medium florem occupantibus. Succedunt capitula grandiora, quinquepartita, dura, subrotunda semina parva fusca continentia.

Quarendum annon hac species Cisti sit quam observavit D. Wheeler in monte Olympo Asiz. & describit Itinerar. lib. 3. pag. 219. in qua cuticulas varias facile separabiles (quas ut ventimile est quotannis exuit) observavit.

* 2. Cistus ladanifera Hispanica incana C. B. Cistus Ledon I. Clusti Ger. Cistus Ledon store macula nigricante notato J. B. Ciftus Ledon angustifolium Park.

Hoc (inquit Clufius) omnium per Hispanias nascentium vulgatissimum & pinguissimum Ledon fruticat ad hominis altitudinem, quam etiam interdum superat, ramis frequentibus, lignosis, duris, nigris. Folia quemadmodum & rami ex adverso sita sunt, oblonga, transversum digitum quandoq, lata, nonnunquam etiam latiora, supernè ex viridi nigricantia, infernè candicantia, quæ cum telata, nonnunquam etam lattora, juperne ex vinu ingricanta, interne dandicanta, que cum tenellis ramulis pingu quodam, odorato, calido & transparente liquore adeò copios alperfa funt, ut
procul etiam ex fiplendore confipici & agnosci polifit, odor autem octavà Germanici milliaris parte
naribus percipi. For est inter reliqua Citti genera & pulcherimo & ampliffimo, magna Rola inflata, fimplici quinque foliorum textura, omnino interdum albo, fed cujus fingula folia circa unguem
ex purpura nigricante maculà rhomboide, unno majore, modò minore & angulfitore, utplurimimi
infecta funt, floris unito comunis fere à valura non morrorat. & ex angulfitore al
processor de la comunication de la comunication de la comunication de la
processor de la comunication de la comunication de la
processor de la
proce datis, omnium maxima, rotunda ferè & plana, non mucronata, & fapenumero decagona, dura, interius flavescentia, quibus dehiscentibus semen decidit copiosum, subrusum, omnium minuris-

Tota planta, dum reficcata est, quendam candorem contrahit, pinguem tamen illum suum lentorem & suavem odorem non amittit per multos annos.

Crefcit frequentiffimè multis Hispaniz & Lustaniz locis, pistoribus ad calefaciendos fornaces & tenuioris fortuna hominibus ad struendos ignes inserviens. Nusquam tamen abundantiùs quam in collibus eorumque declivibus inter Tagum & Anam flumina; & toto fere monte Sierra Morena nuncupato. Reperitur etiam unà cum præcedente versus Carpouiran & S. Jordi in incultis. D. Magnol.

3. Ciftus Ledon foliis Populi nigra major C. B. Cift. Led. Populi nigra foliis Clusii major J. B. Cift. Led. Populnea fronde major Park. Cift. Led. 2. Clusii Ger.

Cluf.

Ciuj.

Brevus eft & bicubitalibus duntaxar affurgit folonibus ramofis: rami funt fragiles: folia omnium inter Cifti genera que observabat Clufius maxima, fupernè viridia, infernè nonnihi candicantia, Hedera foliorum formam interdum, & Populi nigræ plerunque amulanta, faist rudia & carnofa, hyeme rubedinem nonnullam contrahentia, fubacidi & adfungentis saporis. Flor candidus, Cift fæminæ flori par: Capitula pentagona, mucronata, exili & nigricante femine referta funt.

Tenella: planta: neque pingues, neque odorata: funt, sed annotina: duntaxat & vetustiores, Autumno præsertim, quo tempore omnes Cisti species, qua pingues sunt, abundantiore succo, craftiore saltem & magis tenaci, prægnantes elle mihi vilæ funt.

* 4 Cistus Ledon solio Populi nigræ minor C. B. Populnea fronde minor Park. populea fronde Ger.
Pop. nig. foliu Clussi minor J. B.

Pracedenti per omnia similis est sed humilior, neque cubitum excedens: folia etiam minora: flore, femine guftu conveniunt.

Utrumque genus nascitur in ea montis Mariani (vul. Sierra Morena dicti) parte, que superanda est iis qui Ulyffippone Hispalin iter faciunt, & in quibusdam collibus Granatz vicinis.

> Rrrr * 5. Ciftus

* 5. Ciftus Ledon Cretenfe C. B. Cift. Led. latifolium Creticum J.B. Ciftus ladanifera Cypria Park. & ladanifera Cretica vera ejusdem. Cift. Ledon 4. Clusii Ger.

Cubitali & interdum majore altitudine affurgit, fruticosum, nigricantibus ramis, carnosis folisis & præ faturata viriditate nigricantibus, mediæ inter primi & fecundi generis [fecundi & tertu nostri] folia magnitudinis, brevioribus tamen & rhomboidis quodammodo figuræ, quæ cum novellis ramis lento & roscido humore oblita sunt, non adeò tamen abundanti & denso, neque etiam adeò odorato ut in secundo genere. Flos albus est, secundo generi similis; semen etiam exile nigricans in ro-

J. Bauhinus folia infernè candicantia, tribus fecundum longitudinem decurrentibus nervis plantagineis describit: capitula Ciceris circiter magnitudine, Olivæ ferè sive oblongà figurà, hirsuta, cum quinque angulis, membranis diftincta, plena seminibus minutis, papaverinis, fuscis, an-

Nascitur in Creta & Cypro infulis.

An Alpinus de hac ait? Plantain ex qua Ladanum Cretenles colligunt, planè differentem ab ca quam hactenus ferè omnesprodidère, inípexi; Cifto fœminæ perfimilis eft, foliis tamen Cifti longioribus prædita, Salviæque proximis, florésque fert sylvestribus ross omninò similes, roseo etiam colore, quàm Cisti sœminæ majores. J. B.

Hunc in exoticis describit Alpinus, quem consule.

* 6. Ciftus Ledon birsutum C. B. Cist. Led. 4. Clusis Ger. 4. Clusis store candido J. B. birsutum sive 4. Clusii Park.

Multis rama fruticat, cubito longioribus, lentis & flexibilibus, hirfutis, albicantibus. Folia reli-quis Ledi generibus molliora, ad Cifti fœmina folia accedunt, verum paullò longiora, angustiora, hirfuta, nigriora, & lenta pinguedine conspersa, non modo verno tempore, sed etiam per totam æstatem conspiciuntur. Flor albus est, Cisti freminæ flore non minor, nec ei absimilis; capitula exigua, membranaceis quibusdam & laxis involucris tecta, semen continent omnium inter Culti genera

In sola Castella veteri hoc genus observabat Clusius, vicinis pago S. Martini del Castannal locis.

7. Cifus ladamifera Monspelienssum C. B. ladamifera, sive Ledum Monspeliacum, angusto solio ni-gricoms J.B. Cifus Ledon 5. Clussis Ger. Cift. Led. Olee folius Park. Cift. Led. folius Olea sed angustionibus C. B. J. B.

Frutex est bicubitalis, odoratus, in ramos plures brachiatus, cortice nigro obductus: folis sesqui-Fruex eft bicubitalis, odoratus, in ramos plures brachiatus, cortice nigro obductus: folia sesquinciam longis, angusta, nigris, rugosis, ex beveibus intervallis sibi mumo oppositis. Flores albi, parvis rosis sylvestrabus affirmiles, in quorum medio apiere lutei. Succedunt pertecupia hispida [nobis observantibus, parva, quinquepartita, per maturitatem colore spadiece splendenta, non hispida, calycibus tamen hispida contata) & semina minora quam in Cisto mare Monspelia. Nos cum J. Bauhino, cui etiam assentanti minora quam in Cisto mare Monspeliantis existimamus Ledon V. Clutinidem else hue Monspelientis, namque & descriptio & locus conveniunt: ait enim ni-hil isto Ledi genere vulgatius este toto Valentino regno & Narbonensi Gallia, ubi aliud utiq, Ledum non observavi. Hino C. Bauhini Ledum 9, soliis Olees sed angustionism, hue reducendum est. Foliorum varietas ex locorum diversitate dependen.

Ad hujus radices Hypociftin adnatam observarunt tum Clusius tum J. Bauhinus,

* 8. Ciftus Ledon angustis foliis C. B. Park. C. Ledon VI, minoribus angustioribus que foliis Clusii J. B. Cift. Led. 6. Clusii Ger.

Quinto pane simile est, brevius paulò, minoribus, angustioribúsque folis lento humore asper-fis quemadmodum illius folia. Flos major est, albus item & quinque folis constans; semen etam

9. Ciftus Ledon folius colore cinereo J. B. Cift. Ledon folius Rorifmarini bispidus C. B. Cift. Led. 7. Clus. Gcr. 7. Clussis seven Rosmarini bispidus folius Park.

Cubitalis est, multis & frequentibus ramis fruticans cineraceo colore præditis: quos sepiunt frequentissima folia, Rorismarini coronarii foliorum amula, omnino canescentia & hispida, nec minus pinguia & lento fucco perfusa cum suis tenellis ramulis quam quintum genus. Flos summis ramis copiolus, candidus, superiori fimilis, nec semen diffimile.

Valentino regno hac duo postrema Clusio tantum observata sunt circa Xativa.

Ciftus Ledon folisi Rorifmarini fabrus incanis C. B. Cift. Led. foliso Rorifmarini coron. Clufti, flore luteo J. B. Cift. Led. 8, folisi Rofmarini fubtus incanis Park.

E idem qua superius magnitudine crescit, rami tamen magis expansi sunt, folia tenuiora, superna parte ex fulco viridia, inferna verò candicantia, ut Rorifmarini coronaria: folia videantur, guftu tamen adstringentia, licet lento quodam & pingui humore sint cum tenellis ramis oblita. Numerosi flores secundum ramorum longitudinem nascuntur, exigui, postremo tamen descriptis pares, lutei coloris. Semen in putillis capitellis ex cinerco nigricans.

Lib. XIX.

De Herbis pentapetalis vasculiferis.

IÓII

Invenitur frequens incultis illis locis citra Tagum supra Ulyssipponem cum Cisto soliis Ha- Locus,

* 11. Cistus Ledon foliis Rorismarini, sed non incanis C. B. C. Led Rosmarini soliis subrus non in-eanis Park. Cistus Ledon Ix. Clusso J. B. Cistus Ledon foliis Rosmarini Ger. emac.

Minus eft fuperiore, felia paulò majora, neque fubtus incana, ut in pracedente, fed rariora & magis glutinosa funt: ramulos quibus flos inhafit tenues, exfuccos, planéque retorridos; aliquot inania capitula & omnino hiantia jam excusso semine, sustinere deprehendebat Clusius.

12. Ciftus Ledon foliis Thymi C. B. Park. Cift. Led. Thymi foliis Clusii J. B. Cift. Ledon x. Clusii Ger. emac.

Clus.

Pedali duntaxat est altitudine, ramulis exilibus, lignosis, satis tamen fragilibus, nigricantibus; pinguibus, & quodam lento humore madentibus: folisi longe minoribus quam in pracedente, non multum à Thymi folis diffidentibus. Flores non observavit Clusius, quemadmodum nec in superiore, sed in oblongis ramulis quasi umbellatim prodeuntia capitula, exigua & superiore parte aperta, inania jam, & cum fuis ramulis arida.

Nascuntur hæe duo postrema in extrema Bæticæ parte qua Castellam novam spectar.

Locus.

13. Ciftus Myrtifolius Balearicus Pennæi, Myrtociftus Pennæi Park. Clus. C. B. Myrtoc. Th. Pennæi Angli Ger. Myrtoc. Pennæi, floribus luteis oblongis J. B.

Frutex est interdum tricubitalis, scabro admodum cortice, & veluti quibusdam tuberculis obsito. Fruex ert intercum tricument, teator aumount cortice, ex venat quontam tuoercuis contro, qui in veutifist ramulis facile abficedit & fiponte decidit. Folis funt parch Myrti (quorum dorfum nonminis feabrum eft quàm ipfi ramuli) fuperné levia, conjugatim ut in Citti & Myrti generibus circa ramulos nafeentia. Flores funmis virgis infloren tinet, quinque oblongis folis conftantes, & multis in meditullio longiufculis ftaminulis praditi: His fuccedit oblongum & pentagonum apira. lum semine plenum.

Tota stirps odorata est, & lentorem sive pinguem quendam succum, quali Cisti Ledi genera madent, effundere videntur.

Ex Balearium infularum majore Majorica vulgò dicta eruit Pennaus.

Locus.

CAP. VII.

De Cisto vasculis trigonis, & primo De

5. 1. Majore & fruticofiore, Ciftus femina dicto.

L. Ciftu, famina folio Sampfuchi Park. folio Sampfuchi incano C. B. folio Sampfuci Clufii, cui macula in flore J. B. Ciftus folio Sampfuchi Ger. emac.

Rauce eft multos graciles ramulos proferens, in quibus folia parva, quafi circinata, incana, Samplucho fimilia, paulò minora & dorfo eminente, contrariis inter se pediculis, ut in exteris Cifti generibus, nascuntur, & addirictionem habent cum quadam aciditate & falsedine conjunctam. Flos in fummis ramis copiosus, albus, meditullium petalorum macula ex purpura nigricans inficit, villis & staminibus flavis medium florem occupantibus: Capitula deinde Lini ferè exigua, trigona, in quibus semen minutum Hyoscyami, ex nigro candicans sive cinereum continetur. Totus verò oblongus ille ramulus qui florem & capitula sustinet, semine maturo arescit, ut in singulis

Copiolum invenit Clusius circa Caraicejo & toto Batico agro inter Tagum & Anam slumina. Louis

* 2. Cistus famina folio Thymi Park. C. B. folio Thymi Clusii sine macula in store J. B. folio Thy-

Pedali fruticat altitudine, ramula ex purpura nigricantibus, duris, lignofis, qui magna ex parte fine falia confipiciuntur praterquam circa eorum fummitates, in quibus confertim nafeuntur, exilia admodum, viridia, Thymi foliorum amula, adftringentis guftus. Florem fummis ramis fert, Juperiori fimilem, minorem & nullis maculis infectum. Semen non observavit Clusius.

Solum autem conspectus est extrema Batica parte, qua Castellam & Lustraniam spectat.

3. Cifus famina folio Halimi major Park. fam. Portulaca marina folio, latiore, obsufo C. B. folio Halimi Ger. folio Halimi, flere luteo J. B. folio Halimi 1. Cluf. €luſ.

Cubitales aut ampliores profert ramus, graciles, fatis fruticofos; in quibus folia Portulacæ marinæ fimilia, fed omnino incana ur Halimi, obtustore mucrone, subacidi & adstringentis gustis. Summis ramis multi inhærent flores, flavi coloris, minores quam in superioribus, Helianthemo similes, suas fibras in medio continentes:

Rrrr 2

Locue.

His succedunt longiuscula & triangula capitula exiguum subrusum semen continentia. Ad hujus radices Hypociftidem observavit Clusius.

Ciftus famina folio Halimi minor Park. fam. Portulaca mavina folio angustiore mucronato C. B. folio Halimi longiore iucano J. B. fol. Halimi 2. Clus. Ciftus folio Lavendula Ger.

Procerior est priore, firmioribus ramis & incanis ut prior. Folia etiam habet Halimi, paullò tamen longiora, angustiora, magis mucronata & dorso elatiore, incana tamen tota & sicca, subacidi etiam & adfringentis saporis. Hujus neque florem, neque semen vidit Clusius.

Uterque frequens est in Lusitania arenoso solo, & aura marina afflato inter Ericas non procul Olyffippone, nufquam alibi Clufio conspectus.

4. Ciftus famina Lavendulæ folio Park. folio ſpieæ C. B. folio Lavendulæ Clusio, forte idem cum Helianthemo recto I. B. mas tenuifolisa Ger.

Cubitali plerunque altitudine est, plurimis ramis issque brevibus præditus; circa quos confertim nascuntur folia angusta, incana, Lavendulæ foliis proxima, adstringentis gustus. Flores superioris floribus non multum absimiles, parvi, candidi: Semen non observavit Clusius.

Adeò Lavendulæ fimilis eft, ut excepto odore & fapore cùm non floret pro ea fumi posset. Solo Valentino regno, aridis & petrosis locis quarto à Valentia mil. Aprilis initio invenit

Clufius.

5. Chamacistus Halimi folio oblongo Moris pralud.

Hic fuffrutex ad pedalem altitudinem utplurimum, aliquando ad bipedalem affurgit. Folia profert, oblonga, mucionata, incana, Halim inflar. Flora fert luteos, quibus delabentibus fuccedunt capfula triangulares, minuta multa fubrufla femin in fecontinentes.

In glareofis & arenofis circa caput Cenomanorum.

6. Ciftus Ledon folio Myrti C. B. ledon angustifolium Ger. ledum Myrtifolium Lobelii Park.

Virgis, furculis, foliis multo craffioribus, latioribus & longioribus est quam mas, femina, aut ladanifera vulgaris, Sumachi Plinii aut Rusci modo fruticosa, semine item tricocco

Multa lascivit quopiam in monte celsissimo agri sterilis Sevenze, cui nomen S. Columbæ. Alioqui gustu Cisti Ledi, & fragrantia graviuscula.

Suspicor hanc non differre specie à Cisto Ledo I. seu latifolio Park. quantumvis Lobelius semen tricoccum ei attribuat.

6. 2. De Cisto capsulis trigonis annuo.

1. Cistus folio Plantaginis C. B. Tuberaria major Myconi J. B. An Tuberaria nostra ejustem.

Locus.

· Locus

Canla pede altior, teres, alioqui glaber, ima duntaxat parte tomento candicante obfitus, interiu-cente levicula quadam rubedine. Folia circa infimum caulis crebra, Plantaginea, ex rotundo oblonga, latitudine semunciali, longitudine ferè unciali, supra subtissque incanà lanugine pubescentia, nervis tribus Plantaginis in morem dispositis distincta. Per reliquum caulem ex longis intervallis bina folia adverlo fitu velut ex geniculo nascuntur, (aut alterum altero paulò inferius) angustiora, longiora, acutioráque quam infima, glabra, nervofa. In supremo caulis fastigio stores plures, interdum ad 12, plurium foliorum voluminibus contexti, quorum bafin fulciunt foliola perpufilla,

In monte D. Joannis propè Pisas collecta fuit inter piantas Steechadis Arabica.

Mycono Radix lignosa per summa cespitum spargitur: floris color luteus; semen folliculo in-

D. Magnel in Indice plant. Monsp. Tuberariam majorem & minorem Myconi pro eadem plantæ specie habet, pro loci humidioris vel siccioris natura variante.

2. Cistus flore pallido, punicante maculá insignito C. B. annuus flore maculato Ger. emac. annuus flore giutato Park. Ponx. Tuberaria minor Myconi Lugd. J. B. Helianthemum flore ma-

Folia in terram strata promit, tribus nervis distincta, oblonga, Centaurii vulg, min. modo, sed acutiora. [Myomo plantagini similia sed minora, humi repentia, villosa; Pone Olea essigi Unico caule observavit Columna, nec ramoso, Binos caules appingit Mycomus] pedala laittudine, tenello, recco, nec admodum ramoso Cias, quadrato, hirituo, virescente Pone. Folia per genicula bina, alterno fitu, parva, hiritua. In simmo ex pettolis longis Flores plures, pentapetali, lucci, pettalis singulis punicante Columna ex nigor unsecenten macula circa unguem infignitis, antecupam aperiantur nutantes, ficus se fructum habentes, se hiantes eriguntur, paulatim, in medio opicom habentes cossilim amen pluviam demiria circundina. Tenella singulosis programa capitalis pullum 8 exist. craflum, quem plurima semma circundant. Tenella admodum & triquetra capitala pufillum & ci-nereum semen continent. Folia diluta viriditate prædita una cum ramulis per Caniculæ æftus pingui quodam & lento humore funt obfita. Cluf. Nos adradices Vefuvii moncis invenimus flore non maculato, quales & F. Columna obfervavit

quamplurimas eodem loco una cum maculofis nascentes. Maio mense sloret.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

1013

In Madritiana fylva invenit Clufius fecundo ab urbe Lutetia milliari. Myconus ex Hispania milit, ubi passim, inquit, in pratis reperitur locis pinguibus & terrenis. Radice simplici, lignolà, tenui, &

D. Magnol (ut diximus) Tuberariam majorem & minorem Myconi pro eadem plantæ specie habet, pro natura duntaxia loci humidioris aut ficcioris magnitudine variantis; utranq, autem in luco Gramuntio abunde provenire air, quin & folis angultiffinis fe invenife plurimis alis in locis, valde accedentem ad Cifti speciem annuam angustifoliam J. B. Nos ejus sententia libenter assentimur, ut qui species temere multiplicare odimus.

Sunto ergo, fi videtur, Tuberaria nostras J. B. Tuberaria major & minor Myconi. Ciftus annuus fecundus Clus. Ciftus annuus flore guttato Pona, denique Cifti species annua angustifolia J. B.

una & eadem planta species.

3. Cistus annuns Ger. annuus folio Salicis Park. annuss 1. Clusio folio rotundiore J. B. folio Sa-

7.B. In hortis cultus ad cubiti interdum altitudinem & majorem excrescit : ab una radice lignosa &c nigra, modò coliculo uno, modò pluribus, quinq, ac etiam fex, medio erectiore, omnibus hirfutis. teretibus: folis veluti per genicula binis, Majoranæ fimilibus, longioribus, potiffimum circa medios caules, inferiora enim rotundiora funt, superiora verò angustiora, pilosa. Ad latera singulorum geniculorum, ad unumquodque folium duo parva foliola. In extremis ramis duo, tres, quatuórve flores, pallidi aut albicantes, unulquilq in suo geniculo, ex brevi pediculo, hirsuto, uno folio longo forei, pattid and activities activities and activities activities activities and activities activities and activities activities activities activities and activities ac foliola tria hirsuta, costas habentia. Intus membranula, tenuis, lucida, cui adharent multa semina minus ruffa, papaverinis minora, inæqualia, matura Augusto.

In vinetorum apud Salmanticenses marginibus, & Granatensi regno Clusio observatus est.

Castellani Turmeram hunc vocant, autore Clusio, i. e. Tuberariam, forsan quia ubi hac nascitur Tubera, quæ illis Turmas dicuntur, crescant. Eadem scribit Myconus de Tuberaria sua minore, quæ ab hac tamen diversa est, nimirum Cistus annuus 2. Clusii.

Hujus alia species invenitur, longioribus aliquantulum virgis non tamen minus hirsutis, angustioribus etiam foliis; cujus flos minor, pallidus, valde caducus: capitula & semen similia. Huic similis eft, fi non idem,

* 4- Cistus Ledi folio C. B. annuus folio Ledi Park. annuus folio Ledi, store luteo J. B. annuus longifolius Lobelii Ger.

Elatior est præcedente, virgis crassioribus, non minus tamen hirsutis, foliis ad genicula duobus tribulve cinclus, longioribus, angultioribus, mucrone acutiore, hirfutis nonnihil, colore viridi farura-tiore. Flores evanidi, versus fummos caules ex alis foliorum exeunt fingulatim, pari cum fuperioris floribus magnitudine, pallide lutei. Capitula & semen illius similia.

Annua est planta; in hortulo tamen nostro aliquando hyemem pertulit, cum superiori astate

In loco dicho la garrigue dau Tarrall & circa Salenovam in herbidis incultis ultra pontem fapiùs Locu.

collegimus, inquit D. Magnelin Batan. Monfiel.

Eidem Cifto annuo Clufii fimilis etiam eft

* 5. Cifti species annua angustifolia J. B.

T.B.

Dodrantalis eft, vel etiam major ac cubitalis: radix unica, leviter fibrola, fais tenuis, recta:

Caulis unicus, teres, hirfuns, gracilis, quatuor aut quinque geniculis diffinêtus; ad quorum unumquodque folia bina, duabus unciis longiora, angulta, hirfuta, ad Ledi Monfpeffulani accedenita, ad
radicem berviora. Subdividiur is in aliquot ramulos, insequaliter non ex adverfo fitos, quod oblervaverimus, quatuor aut quinque uncias longos; capitulis multis (ad quindecim numeravimus) parvis
triquetris, Ledi Monfpeffulani fimilibus, innoribus tamen, ex pediculis frei uncialibus in unam
partem inflar juba vergentibus. [Flor circulum in medio nigrum habet cujus interiora alba, pundulis nigris afperfa, alquando etiam firiis intercuriantibus nigris, folia flava Cherl.]

Inter Monfpelium & Perod invenit C. Bauh. D. Magnol pro Tuberaria minore Myconi hunc ha-Locus

ter unde force que ad illam palaram annoximus.

bet: vide supra quæ ad illam plantam annotavimus.

§. 3. De Cisto capsulis trigonis humiliore 3 perenni seu

De Chamæcisto & Helianthemo.

A. 1. Chamaciftus vulgaris flore luteo C. B. Helianthemum vulgare Park, vulgare flore luteo J. B. Helianthemum Anglicum luteum Ger, item luteum Germanicum ejuldem. Dwarf Ciffius, 02 littic Sun-flower.

E radice alba, lignola Caules plures, tenues, teretes, humi fufi, hirfuti emergunt, foliis vostiti oblongis, angultis, ex adverso binis, pediculis brevibus insidentibus, superne viridibus, subtus incanis, mucronibus obtufis. Flores in fummitatibus in longas veluti spicas dispositi, alu super alios, pediculis semuncialibus appensi, lutei, pentapetali, cum plurimis intus staminulis stavis, è calice trifolio lineis Rrrr 3

Vires.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

1015

rubris striato exeunt. Flori succedit vasculum trigonum, grande, semina aliquot trigona, russa continens. Ad floris uniuscujusque pediculum apponitur foliolum longum angustum. Delapso flore semina deorsum dependent. Floret Junio.

In montolis ficcioribus præfertim cretaceis abundat.

Helianthemum foliis majoribus flore albo J. B. Chamaciftus vulgaris flore albo majore C. B à

priore fola magnitudine & floris colore albo differt, inventurariffimum est.

Vulneraria est & aftringens har planta, unde in sputo sanguinis, alvi protiuvio, uvula (& ut numero dicam) omnibus affectibus quibus siuxus nimius conjunctus est, Symphyti aliarumque consolidarum more, usurpari potest J. B. Hinc Panax Chronium nonnullis credita est, & Herbariorum Germanicorum vulgo Confolida aurea dicta.

Exhibetur decoctum in vino rubro cum Symphyto & Plantagine ad fanguinis sputum, diarrheam,

Ad ulcera oris & genitalium decoquitur in vino rubro addito momento Aluminis, decoctionéque

os colluitur aut ulcera partium dictarum.

* 2. Ciftus humilis Clusio seve Helianthemum omnino candicans store nunc albo, nunc pallido J. B. Chamæcistus foliis minoribus & incanis C. B. Chamæcistus 4. Clusii. Clus.

Exigua est plantula, tenuibus, lignosis, humíque sparsis virgulis prædita: foliis primo generi, quod Heijanthem. putant, fimilibus, minoribus tamen, omnino candicantibus, guftu adfringentibus.

Flores extremis ramis infident, coloris interdum albi, utplurimum pallidi, flaminibus medium florem occupantibus. Semen triangulis capitulis, Lino paribus inest, exiguum, rustum. Radix lignosa & fibrosa.

Salmanticensi agro frequens est: J. Bauhinus Monspelii vidit florentem in monte propè Castelneuf, & in montibus prope Gigan, mense Martio & Aprili.

Mentzelius in Pugillo Plantarum rariorum Helianthemi speciem in monte Apennino collectam depingit quam

Helianthemum faxatile, caulibus & foliis incanis, oblong, fl. albiffimis, Appenineum in-

3. Chamæcistus foliis Thymi incanis C.B. Helianthemum flore albo folio angusto birsuto J.B. An Chamæcistus V. Clus? Helianthemum angustifolium Park. Ger.

Plantula sesquipalmaribus dodrantalibúsve ramis donata, interdum paulò majoribus, Monspelii verò & Lugduni nunquam ferè cubitalibus, partim erectis, partim repandis. Folia mediocriter magna, semunciam longa, angusta, pilosa, incana ut Lavendula, insipida, nonnihil viscosa. Flores ex longa ferie plures, quales Helianthes vulgaris, nifi quod albi, fibris luteis medium occupantibus. Calyces hirfuti, vascula quoq confimilia in quibus semen. Qua Monspelii provenit radicem habet craffiusculam, lignosam qua in frequentes abit propagines.

Propè Monspelium in collibus Castro novo adjacentibus observavimus atque etiam circa Nemau-Folia ei oblonga sunt, incana, & figură sua ad Rosmarini folia accedentia, nifi quod brevi-

J. Bauhinus dubitat an hac planta fit Chamaciftus 5. Cluf. bift. & revera descriptio Clufii non videtur exactè respondere.

4. Chamacifius repens ferpyllifolia lutea C. B. Serpylli folio nigricante & birfuto, flore aureo oderato J. B. Serpylli folio, flore luteo Park. 2. Clus. Ciftus bumilis Serpyllifolia Ger.

Multos promit ex eadem radice ramulos, tenues, oblongos, summa tellure sparsos, subrubentes; in quibus exigua folia, ordine quodam ac duplici serie disposita, Serpyllo ferè similia, nigricantia & hirluta, crassaque: sub florum autem partum in novellis ramis longiora & candidiora. Flores in extremis eisdem novellis ramulis terni aut quaterni, oblongis & hiriutis pedicellis inharentes, Helianthemi vulgaris floribus magnitudine pares, sed aurei plane coloris & odorati. Semen observare non licuit. Radix multifida, aliquot fibris latè sparsis capillata.

Nulquam nifi in fummis Auftriæ & Stiriæ Alpibus invenit Clufius, idque femel, mense Augusto florentem: in hortos translatus Maio mense floruit; sed flores cum suis pedicellis nimium caduci, omnem observandi seminis occasionem planè ademerunt.

Ciftus Helianthemos flore parvo luteo I. B.

Florum parvitate qui triplo minores quam Helianthemo vulgari, & loco nascendi circa Nemaufum à superiore differt.

* 5. Chamæciftus anguftifolius flore luteo Clufii J.B. Chamæciftus anguftifolia C.B. Chamæciftus 6. Clufi Ciftus humilis anguftifolius Ger. Helianthemum anguftifolium Park.

Dodrantales aut majores humíque fusos ramulos habet, multis oblongis angustísque folius, nullo certo, sed confuso, utplurimum, ordine dispositis septos, præter vulgarem in omnibus Cisti generibus foliorum fitum, saporis initio velut gummosi, deinde amaricantis. Extremos ramulos bini aut terni occupant stores, lutei cum suis in medio staminulis coloris: quibus succedunt trigona capitula satis magna, majusculum & inæquale semen continentia. Radix lignosa, dura, vivax, foris nigro cortice obducta, & in aliquot ramos íparía.

Rarior est, nusquam enim nisi in monte Badensibus thermis imminenti, quarto a Vienna Au-Locate. striæ milliari, atque in Hamburgensi duobus à Posonio Ungariæ urbe mil. pauculas plantas inveniebat Clufius florentes mense Junio, & brevi semen perficientes.

6. Chamacistus foliis Myrti minoris, incanis C. B. foliis Myrti Tarentinæ canis vel cinereis I. B. Chamæcistus 3. Clus. Chamæcistus latifolius Park. Cistus bumilis latifolius Ger.

Dodrantalibus est ramulis, humi diffusis: quos bina semper contrario inter se situ sepiunt folia: Myrti Tarentinæ foliis æqualia aut angustiora, supernè cinerea quadam lanugine obducta, infernè verò omninò incana, gultu adstringente & nonnihil amaro pradita. Pedicellos postea exserit duas aut tres uncias longos, quibas infident quinque aut fex flores Chamacofft ferpyllifoln fere forma fimiles, lucii coloris. His fuccedunt trigona parva capitula, semine inaquali, minuto, ruffo plena. Radix lignofa, dura, vivax. In hoc etiam ramuli flores sustinentes, maturo & deciduo semine, exiccari & confringi plerung, folent.

cari & contringi pictures, locate.

Nalcitur maxima abundanta in omnibus illis montibus, qui à Calenberg Danabio imminente ad Alpes Auftriacas continua quadam ferie procurrunt, &c. Florer Maio; Jemen maturum eff Junio. Lecul. Invenitur etiam in monte Capouladon non procul Monspelio Botan, Monspelio

7. Helianthemum Alpinum folio Pilosella minoris Fuchsii J.B. Item, Cistus Helianthemos folio Polis montani ejusdem fortè : item Cistus pusillus folio candido, store luteo ejusdem.

Fruticosa est herba, cui folia oblonga, Pilosella minoris Fuchsii similia, inferiore parte magis candicantia, superiore viridia & pilosa, sed minus quam in inferiore. Flos luteus, qualis Helian-

themo vuga...
Plantula nobis collecta in monte Saleva propè Genevam, cauliculos furrigit palmares & longiores, tenues, teretes, incanos, non ramolos, folisi per intervalla longiora binis adverfis cinctos, fumma
fui parte quatuor aut quinque flofculos fingulatim caulem confeendentes, pediculis tenuibus appensos, sustinentes, parvos, colore luteo. Folia ima uncialia ferè aut minora, oblonga, in acumen delinentia, cinerea & fere alba: que cauliculos vestiunt breviora sunt & pro magnitudine latiora. In montofis Septentrionalibus Anglizz à se inventum nobis oftendit D. Fac. Newton.

Ad latera & radices montis Salevæ propè Genevam copiosè oritur.

* 8. Helianthemum sive Cistus humilis folio Sampsuchi capitulis valde hirsutis I.B.

Plantæ nobis descriptæ & intellectæ eadem esse videtur. Radicem lignosam crassiusculam ei attribuit; folia Majorana foliis paria. Vide & confer. Hunc Monspelii collectum habuit J. Bauhinus. Juxta Monspelii patibulum magnâ copiâ fruticat

Cifti folio Majoranæ nomine notus. Botan. Mon(p.

9. Chamæcistus Serpyllifolia floribus carneis C. B. Cham. 7. Clus. Cham. Serpylli folio, flore carneo Park. An Chamaciftus Alpin. ex? Serpyllifolius Ger. emac.

Oblongis, quandoque dodrantalibus tantum ferpit ramulis, humi diffulis, nigricantibus, in multos alios breves ramulos divisis. Folia frequentia & conferta sunt, bina semper inter se opposita, exigua, Serpyllo minora, Thymi durioris foliis haud majora, craffa, fuperiore parte viridia, inferne candicantia, amaricantis saporis: extremis ramulis innascuntur bini aut quaterni flosculi, simul juncti, perpufilli, pentapetali, carnei quafi coloris: His fuccedunt capitula in quinque crenas maturitate sese aperientia, & semen exile admodum ostendentia. Radix dura, lignosa, aliquot fibris donata est: quinetiam rami subinde tenues fibras agunt. Exiccata planta non injucundo spirat

Nascitur tenui solo inter saxa, in summis Sneberg, Snealben, & aliis Austriacarum Stiriacarumque Locus, Alpum fuperciliis. Floret Junio aut interdum paulo maturiús. Vaículo feminali ab hoc genere differre videtur.

10. Helianthemum tenuifolium glabrum flore luteo J. B. Chamaciffus Erica folisi Park. Cham. Erica folio luteus J. B.

Ex radice crassa, lignosa, cortice nigricante contecta ramuli plures exurgunt, lignosa, dodrantales nonnunquam crecti, interdum per humum sparsi, folius donati valde tenuibus & angustis, ut in Cori Monspessiulana, vel Erica arborescente, viridantibus & subrubentibus, glabris, nec sibi oppositis ut in vulgari, sed alternatim ramos conscendentibus, & singularibus. Ramosius videtur quam Thymifolium sequens. Flores multo minores quam in vulgari, aurei, caduci, quibus succedunt vascula ma-iuscula, lucida, quæ semine maturo in tres veluri scutellas triquetras dehiscunt; ea autem vascula ambiunt tres tunica. Semen copiolum, ferrugineum, triquetrum.

Ad radices montis Juræ & in collibus faxofis circa Genevam & Monspelium multus oritur. Du-Locus.

plex habetur erectior & humilior. Hi (inquit D. Magnol) non tantum magnitudine different fed & modo confervandi feminis, fiquidem erectioris capitala dum aperitur decidir flatim femen, ficut aliis accidit, at in humiliori quamvis capfula aperta fit & prona versus terram, manet tamen femen quafi capfulæ adhærens.

11. He-

HISTORIA PLANTARUM.

11. Helianthemum folio Thymi incano J. B.

Virgulæ plures, tenues, incanæ, quæ in alios repandos mox dividuntur ramulos. Feliela Thymi duvirguaz pures, tenues, incana, qua in anos repanoos mox oriotuntur ramulos. Falida Thymi durioris, minuta, brevia, hirfuta, cinerea, terna, quaterna, interdum plura ex codem geniculo cnata. Flos & capfella in tres carinas dehifeentes cum involuens hirfutis, ut in Helianthemo vulgari. Radix craffinfoula, contorta, lignofa, multida, multorum capitum.

annucua, como ta, agnosa, manunaa, manoram capanas Forte (aquit J. B.) hane mifeet & intelligit Lobelius cum Helianthemo tenuifolio glabro: fimi-

les sunt plantæ, differentes tamen diligentiùs consideranti.

Nos circa Monspelium observarimus in eadem planta folia inferiora in caulibus tenuissima, qua-Nos circa Monspelium observarimus in eadem planta folia inferiora in caulibus tenuissima, qua-lia ferè Camphorata Monspel, superiora verò longè diversa, viridia & Helianthemi proxime deha rere Campnoratz Monipel, inperiora vero ionge civeria, vincia de Heiannnenn proxime de-feripti foliis inulia, unde & Lobelium non imperite aut temere has dua plantas milcuille opinat in-mus: poftea tamen circa Maffiliam Chamacifti (peccem observavimus cuius omnia folia tenuissima mus : pottea tamen circa mammani Chamagonti ipeccem opervavimus cuius omnia rota tenuttima erant Camphoratz fimilia & glabra, plura fimul nafeentia; aliam etiam fpeciem, folio Thymi longore, cujus tamen florem & vafeulum feminale non vidimus.

His adde, anomalas quasdam & parum cognitas species.

1. Helianthes species rara, coma instexa us in Heliotropio J. B. Telephium repens solio deciduo C. B. Telephium legitimum Imperati Clus. Ger. Park.

Radis craffitudine digitali, longitudine sesquipalmari, lignosa, fibris paucis sed validis donata, foris buxea, intus alba, virax, rames fex, odo, aut plures per terram [pargit, palmares & fpithamaros, topuisca, intus aina, vivan, ranon ica, octo, aut puisca pei teitain ipaigni, paimares ot ipittaamaos, te-retes, tenues; quibus folia mullo initigni lapore pradita, crebra, alterno fitu utrinq, adnafeumtur, Mapretes, tenues; quioni jona nuno mingin iapore predita, cicora, ancino nu de ming, admaticintur, Ma-jorana, glabra, & ex viridi luteola, unico nervo per longitudinem decurrente: at priora folia & que proxime terram non parum ab iis que per ramos vifuntur different, utpote longitulcula. Flore in exproxime terram non parum ao us que per ramos viuntur uniciruit, urque ionginicua. Fuere in externis ramulis perquam conferti, & Scorpioidis inflar reflexi quints foliis albis conftant, apicibis line teenis ramulis perquam conferti, & Scorpioidis inflar reflexi quintis foliis albis conftant, apicibis line teenis quinque viridantibus extrinlecus obvallati: eapitula fequuntur triquetra, fuica, femine exiguo, teolis, quinque viridantibus extrinlecus obvallati: eapitula fequuntur triquetra, fuica, femine exiguo,

teolis, quinque vinciantibus extrimecus diviantai: espisara requinta triquetas, titola, journae cague, papaverino pari, atro, cavitatem impressima altera parte habente, altera gubo referta amaro. Morisonis hanc plantam Polygoni pecciem facit, vertum cum Clussus & J. Bauhinus diferits verbis Morisonis hanc plantam Polygoni pecciem facit, vertum cum Clussus & J. Bauhinus diferits verbis affirment fructus ejus triquetros non semina else, sed vascula seminalia, multis seminibus refertas. amment mucus ejus triquettos non tenima ene, ten varcua zenimana, initus teniminous reterra, cum illo fentre non pofiumus; verúm ob flores pentapetalos, & vafcula feminalia triquetta, qubus cum Chanacciftis convenit, iis cum J. Bauhino fubjungendam duximus, quamvis foliorum fitu alterno ab iildem differat.

2. Cistum folio Stæchadu citrinæ C. B.

Cujus neque descriptionem, neque synonyma dat.

3. Cistum folio Majoranæ C. B.

Eadem videtur Chamacifto octava, id est, Helianthemo sive Cisto humili solio Sampsuchi ca-Eagent viseair Chamacano octava, in en, franchimieno invectoro minimi rono sampiuchi ca-pitulis valdė hirfutis J. B. quam D. Magnol Cifti folio Majoranæ nomine Monspelli notum scribit.

4. Chamacistum quadrifolium C.B. i.e. Helianthemum Sabaudicum Park. Tah. Ger.

Foliis quaterno ordine in caule positis, viz. ad singula genicula quatuor, à reliquis congeneribus pracipue differt: in quo convenit cum Pseudo-cisto Ledo altero Alpin. exot.

5. Pseudo-ciftus Ledum Alpin. exot. Pseud. 1. Park.

A radice longa craftique mitrit plures furculos rectos, rotundos, graciles, folis fere Ligustri, sed minoribus longs intervallis paucisimis vestitos, qui utrinq, inordinatimin plures parvos surculos dividuntur, in quorum summitatibus stores Cristi storibus longe minores apparent, à quibus stiquae rotundæ, oblongæ, in acutum definentes, nigræ, minutum semen continentes. Tota planta modora & infipida eft.

6. Pseudo-cistus Ledon alterum Alpin. exot. Pseudoc. 2. Park.

Herba est fruticosa ab una radice parva caulicules plures, molles, obliquos producens: foliis Myrti fed minoribus, 8c mollibus, in nigrum albicantibus utrinque bini ad intervalla; à quibus foliis simul fed minoribus, 8c mollibus, in nigrum albicantibus utrinque bini ad intervalla; à quibus foliis simul fevenum feres albicantes, parvi, à parvis petiolis pendentes; quibus succedunt foliisult parvi, rotundi, in actum desinentes, Ciceris magnitudine, colore slavescentes, qui semina minuta continent, colore itidem flavescentia.

Cretæ indigena eft.

CAP. VIII.

De Hyperico, Androsamo, Ascyro.

Ypericon, Androsamum, Ascyron non aliter inter se different quam ut Genus & ejusdem species. Hypericum enim Generis nomen, Ascyron & Androsemum quarundam ejus specierum.

Hyperici nominis rationem non invenio. Aleyron Grammatici per Antiphrafin dictum volunt cum mollis herba fis, and cenim Gracis alperitatem tignificat. Androfarmum autem ab வால் மீம்

dictum conftat, quod coma ejus trita terentium digitos velut cruentent. Note Hyperici characteriftica, præter foliorum in caule fitum adversum, sunt stores slavi stami-

nibus multis; vacculum feminale e tribus partibus, [in uno genere quinq,] compositum, triplici stylo, coma attritu sanguineum succum reddens.

1. Androsemum Constantinopolitanum store maximo Wheeleri. Aseyroides Alpin. exot. Aseyroides Cretica major Park.

Hujus folis confiftentià & colore funt foliorum Androfami vulgaris, longiora & magis lents, cauli quadrato, fruticofo, rubenti, non ultra foithama: longitudinem affurgenti adnafoentia. Cauequi quatrato, runcolo, iutono, non una apunana songrammen anurgenta annaicenta. Cau-lis faftigio infidet for ampliffimus, pentapetalos, petalis incurvis fea arcantis; è quorum umbilios Raminula infinita, flava, oblonga, in formam globofam composita, apicibus veluti punctis notatis, exurgunt. Siliculæ fuccedunt pyramidales, è loculamentis quinis, dum adhue viridia sint archè jundts, per maturitatem delificentibus compofitar, caterarum hujus generis capfulis triplo majores. Radix longe lateque (crpit, Se planam folombus emiffis propagat.

Floret Junio & Julio, Jemina perficit Augusto & Septembri mensibus. Floret Junio & Julio, Jemina perficit Augusto & Septembri mensibus. Hac nobis cadem planta viderur quam describit & depingit Prosper Alpinus in Exot. titulo Assproidis. Et recte nostro judicio Ascyroiden potius quam Ascyron appellat, ob capsulas in quinq, locu-

lamenta dispertitas, prater norman hujus generis reliquorum.
Non est autem reticendum, D. Wheeler unicum tantum storm suma hujus plantæ cauli appingere, nec plures in descriptione ei videri attribuere: cùm Alpinus, & Morisonus ettam, plures ei dant. Morisonus untern plantam ipsam è semine à D. Wheeler misso oram in horto Academico Oxonienti coluit. Forte in loco ubi eam invenit (prope Constantinopolin) ob soli ficcitatem aut fterilitatem unum tantum florem produxit. Odore est Terebinthinæ optimæ fragrantiore.

Hujus plantæ folia & virgas Vincæ pervincæ folis & virgis comparat D. Covell, inque codem caule unum vel duos (interdum etiam plures) flores geftare feribit, odore Sericum crudum referentes.

2. Hypericon Olympi montis Wheeleri. An Ascyren magno store C B. Park?

Hane plantam D. Wiseler ab Androsemo suo Constantinopolitano diversam facit. Hac etenim caule est pedali aut altiore, cum illud ultra spirhama altitudinem à terra non assura. Hujus foculte de pedali aut altiore, cum illud ultra spirhama altitudinem à terra non assura. Hujus foculte de pedali aut altiore, cum illud ultra spirhama altitudinem à terra non assura de la constant de pedali aut altitudinem con la constant de pedali aut altitudinem à terra non assura de pedali aut altitudinem con la constant de pedali aut altitudinem con la constant de pedali aut altitudinem à terra non assura de pedali aut altitudinem con la constant de pedali aut altitudinem constant de pedali aut altitudinem con la lia Hyperici vulgaris fimilia sunt sed minora: illius confistentia & colore Androsami vulgaris, ha Hyperici vulgaris himita iuni ted minora: ultus confittentă & colore Androfarmi vulgaris, duntaxai longiora & renaciora. Hujus deniț, (quod pracejud eft notabile) vaficului feminale rotundum eft Androfarmi vulgaris inflar, illius oblongum, & in quinq, loculamenta divifum.

Deferiptio Afeyri flore magno apud C. Bauhinum in Prodromo plante noftra fatis bene conveni, nii quod plures in fummo caule flores ei attribuere urdeatur, cum noftrum Hypericon unicum tantum gaftet. Deferiptio Bauhini fic le habet:

Afeyro vulgari feu Hyperico dumetorum firmile est, caude sesquicubitali, rotundo, glabro, ruse-feente, quem folia pallide virentia & infernè albidiora, unciam longa, semunciam lata, subrotunda, bina temper fitu adverso cingunt. In caulis summo flores calyce viridi sustentari, pallidè lutei, magni, quintuplo vulgaris majores, ex quinque foliis uncialibus compoliti; è quorum umbilico staminula plura, Hava, veluti puncto notata exurgunt. Siliquas & semina non vidit Baubinus. In Pyrenais D. Burlerus legit. In Olympo Alia monte D. Georgius Wheeler.

3. Androscmum fætidum Park, capitulis longissimis filamentis donatis C.B. Ruta Hypericoides quibusdam Siciliana affinis five Tragium J. B.

Frutex ell reclus, aspectu pulcher, ad tres, nonnunquam & quinque, cubitos affurgens, caule te-reti, lavi, ramoso, rubente, brachial interdum craffitudine: folir ad artículos advertis, duplo Hype-reti, lavi, ramoso, rubente, brachial folir (Fig. 1). Polito Chie-Charles rici majoribus, glabris, neutiquam partufs, feetidis. [Bellus folis Gleverrhizz aut Terebinthi en comparat.] Sapore ut. Bauchino videne, acidulo: Floribus magnis, Siciliana: proximis. [fed quadrolo materials and the comparation of the compar druplo majoribus Rel.] luteis, densi cirrorum, luteorum, tenuiffmorum longorumque untortis apica-lis, legere medium occupante: captulo (equente oblongo, rotundo, Terebinthino fuctui equali, renuiffimo semine referto, [è cujus summo emicant stamma longa J.B. quod observatu dignum.] Capitula hac à planta non decidunt, fed es perpetuò inharent.

Secus fontes & rivulos provenit non in Creta tantim, fed & in Sicilia & Calabria frequens. Tota Louis planta ttà hircinum virus olet ut longius percipi possit : assate resinam fundit, sed paucam. Perpe-

tua fronde viret, Bello teste. Junio mense sloret.

Locus.

4. Coris Hypericoides quorundam J. B. Coris Matthioli Park. Ger. emac. item Ceris legitima Cretica Belli ejusdem. Coris lutea C. B.

Lignofis Erica ramulis Thymi magnitudine fruticat, vel potius Corios Monfpeffulana, tenuioribus, eredis, in multas alas brachiatis, teretibus, fubrubentibus. Folia ex brevibus intervallis veluti ad articulos terna, radiata, Ericæ arborescentis. Caulium fastigia, in ramulos subinde abeuntia longiutculos ferue grunt plane Hyperici, luteos, quinis folis radiatis, conflantes, numeroforum croce-rum apicum curis medium occupantibus. Folia per hyemem viridia retinet, Bello tefte. Toti flori foliola pufilla viridantia ad bafin subjecta sunt.

Noscum C. Bauhino Corin Matthioli & Corin legitimam Erica fimilem Belli ad idem caput

A. 5. Hypericum Ger. vulgare C. B. Park. vulgare sive Perforata caule rotando, foliis glabris J. B. Saint Johns wort.

E radice lignosa multifariam divisa, buxeo cortice intecta, virgulæ surgunt complures rigidæ, signosæ, teretes, subrubentes, in plurimos ramos divisa, sesquentes aut alitores. Fessa ex adverso bina, absque pediculis caulibus adnata, Majorana aut Centaurii minoris, glabra, nervis per longum excurrentulus donata, innumeris foraminulis Soli objecta pertusa este videntur (unde & Persparad dicitur hac herba) sapore sicco & adstringente cum aliquo amarore. A geniculo ad geniculum seu adventura superiori protectione ed surious sociatorios sociatorios para sociatorios de superiorios protectivos sociatorios sociatorios para superiorios protectivos sociatorios sociatorios para superiorios protectivos sociatorios para su superiorio protectivos sociatorios sociatorios per sociatorios soc pari foliorum interiori utrinque ad utrilique fuperioris paris foliorum interiori utrinque ad utrilique fuperioris paris foliorum venum excurit finea in caule elanor, ceu angulus quidam. Flore in extremis ramulis copiofi, ex quinq, radiatis folis compositi, fimbriata, apictos multis concoloribus, majores & (peciofores quam Afcyri, brevibus aut nulls pediculis nuxi, flylo riplici. Calix quinq, angustis acuris (egmentisconstat. Seme parvum, ex nigro ruffum, in tapitulu oblongis granum hordei imitantibus, è tribus carinis compositis. Tam flores quam capitula semine gravida, si terantur, sanguineum succum reddunt.

Descriptio est J. Bauhini à nobis interpolata.

In dumeris & 2d sepes

Diureticum est & vulnerarium insigne. Decocum & potum sebri tertianz & quartanz medetur. Trag. Cam. Exscreationes sanguinis sistit, vulneribus & erosionibus internis auxiliatur. Sanguinem caggilatum felovit. Câm fanguini fluxum fiftat, quomodo cagulatum difiotuir calculum renum atterit: lumbricos expellit. Senuna in pericarpiis feu fummitates ad vulneraria balfama nulli fecunda experimento chirurgorum Monspeliensium.

Oleum Hyperici duplex habetur simplex & compositum, & utrumq, varic apud varios struitur. Gerardus noster Oleum Hyperici quod magnis laudibus effert, & Balsamo cuivis naturali præsert, sic parat. R Vini albi fextarios duos, Olei Ölivarum 15. iii), Olei Terebinth. 15. ii, foliorum, florum & feminum Hyperici leviter contuforum aa. M. ii. Vafi vitreo capaci indantur, & infolentur per octo aut decem dies, deinde coquantur in MB. & colentur, abjectisque herbis novæ indantur & operatio

Herbædecoctum quadraginta diebus potum, vel etiam seminum pulvis icterum & podagram sanat, calculo apprime conducit, interaneorum vermes necat, & ballamica qualitate fanguinem imbuit. D. Bowle.

Tinctura florum Hyperici egregium est medicamentum in mania intus sumptum Sala, Grembs;

mihi quoque sæpius expertum. Idem præstat & in Melancholia. D. Needham. Inter varias Hyperici virtutes unius hic meminisse publico agrotorum plurimorum commodo intererit. Est verò præstantissimum ad lumbricos pellendos si slores in sp. Vini insusi exhibeantur: id quod certa nobiliss. matrona experientia didici. T. Bartholin. Act. Med. An. 1671, 1672. Obs. 40. Non est autem hoc novum experimentum. Hyperici enim succum ad vermes necandos commendat Camerarius & alii, ut superius vidimus. Schroderus, superstituis è nimis, Hypericum lumbricos fugare ait, sed si tempore exaltationis collectum fuerit, aliàs hac facultate destitui.

6. Hypericum Syriacum & Alexandrinum J. B. Hyp. folio breviore C. B. Syriacum Ger. Saint Johns wort of Alexandria.

Quadruplo minora quàm nostri Europai, qua summis cubitalibus virgulis confertim tanquam in verticillis exeunt, profert folia: flores luteos nostrati persimiles. Descriptio est Lobelii, & nimis quidem brevis, sed tamen plenior (quod sciam) apud Botanicos non occurrit.

Plantam ipsam aliquando cultam & florentem vidi in horto instructissimo Nob. Viri D. Caroli Howard, Ducis Norfolciæ fratris. Parkinsonus cam cum Hyperico pulchro Tragi confundit per-

7. Hypericum foliis parvis crispis seu sinuatis Siculum.

In Sicilia propè Promontoriolum Punto Cerciolo dictum, non longè à Puzallu hanc speciem invenimus : quam postea in horto Viri Nob. D. Caroli Howard cultam vidimus Darkinga in Surreia, unde

Eadem esse videtur quam D. Georg. Wheeler in * Itinerario suo titulo Coridis foliis crispatis depinit & describit: obstat quod folia caulium nodis plura simul accrescere scribat, quod in nostro non observavimus, in quo bino ordine, ut in reliquis congeneribus, adversa inter se oriuntur.

In monte Olympo Afiæ observavit D. Wheeler.

Florem

Florem non videmus, necdum enim cum ibi essemus Maii mentis medio storuerac. Erat autem caule tereti, firmo, in plures ramulos & furculos prætenues sparso.

8. Hypericum Nummulariæ folio C. B. Park. Small St. Johns wort, with Money wort

Radicem habet oblongam, tenuem, paucis fibellis capillatam; ex qua cauliculi tenues, rufescentes, palmares efferuntur, quos folia parva, rotunda, nummo fimilia, bina adverso situ & aquali distantià locata cingunt : que superne atrovirentia, inferius alba, aliquando punctis vel maculis rubris notata conspiciuntur. Cauliculorum summis flores pallide lutei, satis magni, plurimis staminulis donati, odoratissimi, non ità muki insident.

Ex ipfis rupium max. Carthufianorum cœnobio imminentium fissuris emergit.

9. Hypericon mont is Olympii foliis circa margines birfutus Wheeleri.

E radice fibrola germina emittit tenella, foliss bino ordine alternatim adnascentibus adeò crebris oblita, ur cauliculi penitus occultentur, alpectu pulcherrimo, & ut undique pils hirlita videantur, quamvis folia ad margines tantum pilofa fint. Verum cum elongantur in caules ad altitudinem cirquamvis rona au maigure tantum piona mir. Ventrum mir organia in cautes at antitutinem cir-ciner femi-pedalem alturgeneres, augentur foliorum intervalla, eundem tamen fitum retinent folia caulis refipecta, h. e. bina adverfa alterno ordine, oriuntur; funtautem figură ovali, nervola, pallide viridia, Hyperici vulgaris infrar petrula, urinque glabra, exceptis marginibus qui valde hirtini fini ex pilofi. Summa parte caulium ex alis foliorum exeunt flores, alii fupra alios; quibus finceedunt

valcula tripartitò divisa ut reliquis hujus generis. In monte Olympo Asiæ invenit D. Georg. Wheeler, & describit depingitque Itinerar. Lib. 3. Lorus. pag. 221.

10. Hypericum minus supinum Park, minimum supinum J. B. minus supinum, vel supinum glabrum C. B. supinum glabrum Ger. The least trailing St. Johns: wort.

E radice tenui, lutea, nunc fimplici, nunc ramola, paucis & tenuibus fibris capillata cauliculos fundit numerolos, tenues, teretes, infirmos & in terram resupinos, palmares & longiores, ab exortu mox ramosos, ramulus binis è foliorum adversorum alis exeuntibus, & ipsis etiam in ramos divisis. Caulis autem medius in binos tandem divaricatur ramulos, & unusquisque ramulus in alios binos ordine subdividitur, inque ipfis divaricationum angulis sedent flosculi singulares, pediculis semuncialibus aut brevioribus, pentapetali, stellati, flavi, Anagallidis lutez non multum diffimiles, petalis latiusculis & in acutum definentibus, cum plurimis in medio ftaminulis luteis. Calix floris quinquefolius, cujus folia post florem delapsum augentur. Vascula succedunt Hyperici vulgaris formâ, in terna pariter loculamenta divisa. Folia parva Hyperici figura & colore, minora multo, Serpylli paria, glabra nullis foraminulis pertufa, neque punctulis inferipta. Coma trita in hac etiam specie cruentat, minùs tamen quàm in aliis.

In pascuis arenosis & sterilioribus requieus agris oritur. Plantula hæc ab aliis omnibus Hyperici speciebus parvitate sua, cauliculorum multitudine, qui denso interdum cespite terram opacant, floribus rarius dispositis, caulibus infirmis & in terram provolutis facile distinguitur.

11. Hypericum pulchrum Tragi J. B. 5, seve pulchrum Tragi Ger. emac. minus erectum Park. C. B. Small upzight St. Johns-mozt.

Radices et plures, lignosa, dura, cortice rubente tecta, interius alba. Caules inde exoriuntur dodrantales & majores, teretes, glabri, ima parte rubentes, ramoli, folis veltiti per intervallatinis oppofitis, lata bali caulem amplexis, mucrone acuto, ut triangula videantur, superne obscurius virentibus, inferne fubglaucis, glabris, minoribus & folidioribus quam Hyperici vulg. Flores in fummis caulibus & ramulis lutei, confimiles fed pauci, breviffimis pediculis nuxi, & eodem modo in ipfis angulis divaricationum caulis & ramulorum fiti. Stylus pariter triplex, & vafculum feminale par, tribus loculamentis compositum.

In dumetis & ericetis folo præfertim arenoso aut glarcoso.

Ascyron Ger. vulgare Park. Hypericum Ascyron distum caule quadrangulo J.B. Hyp. Ascyron distum IV. sive Androsemum birsutum C. B. D. Peters: most.

Ex radice reptante, fibrata, rubente caules emittit Hyperico vulgari pares, quatuor membranulis ceu alis secundum longitudinem productis quadratos, rubescentes, ramosos: Folia quam Hyperici breviora, latiora pracipue ad balin, nervoliora, eodem tamen ortu & odore, nullis poris pertufa, ad Majoranæ sylvestris folia accedentia. Flores lutei, pentapetali, plus dimidio minores quam Hyperici. petalis minimè fimbriaris, triplici pariter ftylo, pediculis brevillimis, sanguineum succum digitorum attritu reddentes. Vafculum feminale quam Hyperici minus, ejufdem tamen figuræ & tribus loculamentis compositum, semine pusillo prægnans.

Caulibus quadratis, flosculis minoribus, loco natali circa rivulos inque riguis & pratenfibus humidis, Locus ab Hyperico facilè distinguitur. C. Bauhinus malè hoc genus Androsemum hirsutum, cùm nos nullam in ejus caulibus aut foliis

hiriutiem percipere poffimus.

A. 13. Ascy.

A. 13. Alegrum suplaum villosum palustre C.B. Park. Asc. supinum exades Clusii, Geremac. Marth St. Peters-wort, with hoarp scales.

Ctu].

Hoc genus Afeyri molle eft prorfus & lanugine obfitum, caule non quadrangulo, sed tereti & rotundo practitum, quem alternis bina semper ambiunt folia, ex adverso nascenta, ut in Aseyro vultundo practitum, quem magis orbiculata, summo caule gestans sures [pancos] quinque solias constantes, stavi coloris, qui tris sanguineo succe non inficient, ut illus quod siccorios u locis natural semperature sures formula vulness services feitur; quod humidioribus natalibus tribuo. Procumbunt autem finguli cauliculi, & recenter lecti humore turgent, ad fingula pene internodia fibras agentes, & fubinde novellos ramulos producentes, sub aqua tamen latentes; qua ratione feliciter sese propagat.

ces, nos aqua camen natemes; qua ramone renotes nee grousgar.

Hac planta in Occidentalibus Angliz, locis palufiribus frequentiffima eff., alibi rarior. In palufiribus priedis 82 aquofis late fe propagar; 82 totas paludes noftratibus 90003 82 20033 dickas occupat. In altinudinem non artollitur, rarius ultra femipedem fupra aquasemmens, nee admodum ra-

mola eft, & paucos in fummis caulibus flores geftat. Huic candem effe fuspicor Carpophyllum paluftrem, foliis subrotundis incanis, floribus aureis Mentzelii : namque & descriptio, & icon, & locus conveniunt.

14 Hypericum tomentosum Lob. J. B. tomentosum Lobelis Ger. supinum tomentosum minus Park. Hyp. Supinum tomentosum minus vel Monspeliacum C. B.

Radae eft craffiulcula, lignola, rubente : Caulicula multis, palmaribus & dodrantalibus, ferè totis hirfutis, incamis : foliu Hyperici vulgaris fed albidà lanugine obfitis : floribus luteolis minoribus,

Lobelius folia non tantùm minora effe quàm Hyperici vulgaris, fed & ex intervallo rariora effe

In Insula Melita & circa Monspelium in locis naturâ udis & ubi per hyemem aquæ stagnárant

nobis observata est hac species. 15. Hypericum supinum tomentosum majus vel Hispanicum Clussi C. B. tomentosum majus Hispanicum Park. tomentosum majus Clusus Ger. ico.

Multis ramulis hirfutis, humi ftratis præditum eft, numerofis confertisque folia illo ambientibus, rulgaris Hyperici similibus, sed plane comentos & incanis. Esus flores secundum ramulos lures, pallidiores tamen, & minores aliquantulum quam in vulgari; quibus faccedunt capitula feu valcula vulgaris capitulis fimilia. **Radix** oft dura & lignofa; fed ipfi etiam rami per terram fparfi fabinde vulgaris capitulis fimilia. **Radix** oft dura & lignofa; fed ipfi etiam rami per terram fparfi fabinde

noras or ractees agunt.

In convalibus equibaldam non procul Salmantica crefcir, ubi Julio menfe florentes plantas invenir Cluffus, adeò late sparfas & diffulas, ut ampli petafi orbem æquare posítent.

Lobelium fibi inprisum conqueritur Cluffus quod plantam fuperius proximè descriptam Hyperico Lobelium fibi inprisum conqueritur Cluffus quod plantam fuperius proximè descriptam Hyperico luic Hispanico candem este alterat: Verum tum descriptiones tum icones in onnibus fere convenius fibrica de la constitución de la constitución de la convenius descriptiones tum icones in onnibus fere convenius fibricant de la constitución de la constit nunt, mil quod huic numerola & conferta in caulibus fint folia, illi rariora : quod tamen non nunt, nut quou nuc numerota o comerta in cambus int tons, ini ratiora: quot tamen non tanti est ut speciei diversitatem inducat. Nos ergo in Lobelli sententiam procliviores simus: practical serium cum se Melitense noiso sofervatum Hypericon tomentosium Monspeliaco idem esse compeninus. Nobiscum etiam sentire videtur D. Magnol in Basan, Monspe.

Androsemum vulgare Park, maximum frutescens C. B. Siciliana aliis Caciliana vel Androsemum J. B. Clymenum Italorum Ger. Tutlan, 02 Parti-leabeg.

Radix ei crassa, lignosa, rubens, fibras longissimas emittens. Vimina lignosa, cubitalia & sesquicubitalia, rotunda, rubentia, glabra, pinnulis membraneis alata. Folia bina ex adverso sita, Periclymeni, otalia, rotunda, rucenta, guota, puntuus incinianansi atata. 1900 pina ex aeretio ita, Periciyment, qua tamen caulis non tranladigir, glabra, fupernè atovirentia, infernè candicantia. Fiore Hyperica, minores tamen minúfque ficcolit, observatione nostra, quamvis J. Baubinus contrarium affirmet, quinque foliis luteis constant, quibus totidem viridantia subjecta, qua delapso flore augentur. Va-Culum seminale quam in Hyperico rotundius baccam simulat: est enim membrana ejus exterior seu pericarpium femen continens, craffum & carnofum, quod tamen ante maturitaten feminis exica-tur & arefer: videtur quod, tribus partibus componi, nam tres in apice ftylos habet. Flores in hac specie pediculis longioribus infident quàm in reliquis.

In dumetis & sepibus & umbrosis aggeribus Æstate floret.

A. 17. Hypericum majus froe Androsemum Matthioli Park. Hypericum Androsemum distum J. B. Androsemum hypericoides Get. alterum soliis Hyperici, quad aliquibus Hypericoides C. B. Cutlan St. Johns mort.

Caules sesquicubitales & altiores, teretes, hirsuti, rigidi, per totam longitudinem, pracipuè summa parte ramofi, ramulis brenoribus quaim in Hyperico vulgari ; foliscrebris veltine, ex adverio potines, lanugimolis, venofis, quam Hyperici vulgaris majoribus & latioribus. Eleres quam illius minores nonnihil & pallidiores; vascula seminalia similia. Calicum segmenta ad margines setulis ex rubro nigricantibus oblita funt, unde & coma punctulis nigricantibus ceu pulvifculo quodam afperfa videtur. Radix subest surculosa, obliqua.

Ab Hyperico differt caulibus hirfutis, minus ramofis, foliis pariter hirfutis, majoribus & latioribus & in caulé crebrioribus; quodque linois in caule extantibus carec. Floribus (ut dixim:s) quim Hy-perici minoribus & pállidioribus. Caules, folia, in univerfum tota planta pallidior est quim Hy-

Ad seps & in dumetis, Julio mense florer.

Locus

18. Androsamum perfoliatum & perforatum C.B. alterum Apulum Gol. Park.

Col. E radice fibrosa, rubente, obliqua, plures surcules pedales & majores profert, rubicundos & ro-tundos; limbo alternatim per longum decurrente, à geniculo ad geniculum, caules veluti angulofos efficiente; ab imo pluribus alis divifos, atque geniculis corum & caulis folias binis harentibus, admodum ex opposito alternatim, atque adeò ut à caule perforata videatur, ut in Periclymeno & Campoclarensi Androsamo proximè describendo, minora verò, acutiora, & infernè albidiora, lavia, & imperceptibilibus ferè punctis nigris per oras depicta, lucem etiam ex poris transmittentia, ut Hypericum. Differt ab aliis, nam circa caulis lummum non decrescentia & minora, sed huic semper ampliora & latiora ad caulis usque cacumen [folia sunt] ipsaque cava velut pelviculæ, per ambitum minutis dentibus ferrata, ut penè fallant oculos. Flores infunt multi, coacervati velut corymbi, quorum calycum foliola & florum depicta sunt punctis illis nigris minutissimis, non elatis ut in superiore, Florum botri antequam pandantur rotundiores & compressiones sunt aliis, sed oblongi parumper sunt dehiscere incipientes. Aprili & Maio mense floret. Foliola florum cava & latiora superioribus infunt nervisque per longum ductis, ac etiam ut calicum inscripta tunc inferne apparent. Majo

Differt hac à Campoclarenfi foliorum tenuitate, qua illi minora triplo ferè videntur, acutiora, molliora & lucem transmittentia, atque in summo imis majora; differt etiam nervorum discursu in

Lib. XIX.

Hujus ortus in campestribus Soli expositis calidiorum regionum Cirinolano inculto agro, illius Locat.

verò in unitrofis monebus, frigidioribus feptentrionalibus locas.

Hijus hiltoriam integram è F. Columna Hift. minus cognit. O raviorum fir pium transcriptimus, quoniam planta ratior et fi. & parum cognit.

19. Hypericum elegantissimum non ramosum folio lsto J. B. Asyrum sve Hypericum bifolium glabrum non persoratum C. B. Androsemum Mattholi Park. quaad descript. Androsemum Campoclarense Col. Elegant impertozate St. Johns. mozt. F. Col.

Hujus plantz radiz tenuis est, lignosa, multifida, fibrata, tortuosaque, duos vel tres caules producens, cubitales & altiores, teretes, rectos, glabros, tenues, firmos tamen; folia geniculis abíque petiolis herentia habentes ex adverso bina, ut fere perfoliati videantur, virentia, nullis foraminulis (ut Hyperici vulgaris) pervia, membranea, glabra, à nervo medio in mucronem excurrente productis finuatis in arcum venulis; inferna parte per margines punctulis rubris inferipta. In caulis imo fo-lia rotundiora funt, minora, Hyperici vulgaris paria denfiora, ob intervallorum breviettem, ad national unitarial minora, repeter rugari paria technola, or intervalional revisitem, at inedium ufque caulis femper majora longius diffantia [intervalis palmaribus & amplioribus] oblongiora, trunciali longitudine & fefcunciali ferè latitudine: à medio caulis verò ad fummum ufque femper decretecentia, minora, angultiora, ut admodum tenuia fint. Flore umbelle fimulachrum efficiunt, dum adhuc florescunt, Centaurii minoris modo, summum caulis fastigium occupantes, cum in ramos Hyperici modo non findatur, colore melino, Hyperici non diffimiles nisi maginirdine, in ratios Hyperici mode non initiating contentions, 11) per non information in magnitudine, punctis ingris inforpit fecto oras petalorum & calcum, in quibus puncti illi nigri è pilo tenuiffimo brevissimoque sustineri videntur. Dessorbeste floribus, protendente se magis causi cacumine, alz illar [ex quibus umbella componitur] dividuntur atque aliz super alias alternatim superesse videnti dividuntur atque aliz super alias alternatim superesse. dentur; in quibus calices fructus habent ut in Hyperico, semine intus copioso, nigro, minuto.

Odor plantæ, florum & fructuum præsertim resinosus: atque succum nigro-purpureum, flores.

Gueb Schied Schi horto D. Fr. Willinghby Middletoni in agro Warwicensi sponte succrevit.

CAP. IX.

De Lysimachia lutea.

HUjus nota funt capfula bivalvis, flores lutei, quæ nominis ratio, folia Salicis oblonga, ad genicula interdum terma aut quaterna.

1. Lysmachia lutea J. B. Ger. lutea major, que Dioscoridis C. B. lutea major unigarus; Park. Bellow Willow-herb, or Roofe-strife.

J. B. Subrubente radice, reptatrice, summo cespite hærente nititur: Caules autem profere tesquicubitales & bicubitales, striatos, hiríutos: quibus ad genicula adnascantas folia terna aut quaterna.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

rariùs bina, Salicis latifoliz, acuminata, fupernè atrovirentia, infernè magis candicantia, lanugi-nola. Floris in extremis ramorum fattigiis lutei, Hyperici, acidi faporis, è quinque petalis com-politi, totidem fitaminibus medium occupantibus. Semen [potius valculum fem.] Cortandro par, fapore haud segniter adstringente.
In aquosis & ad rivos sed rarius invenitur.

2. Lysimachia lutea miner foliu nigris punctis notatis C.B. lutea miner J.B. Ger. Park.

Cubitali plerunq, affurgit caule, interdum etiam ampliore, firmo, duro, lanuginoso & villis obfito: hunc ambiunt ordinata quadam ferie quaterna plerunq, fimul, nonnunquam etiam terna adversis inter se pediculis folia, mollia, aliquantulum incana, quam præcedentis minora, acidi initio saporis, deinde salivam cientis, inferna parte nigris punciis distincta. Circa summum caulem ex singulorum foliorum finu prodeunt vel ramuli aliquot storibus onusti, cum singularibus aliquot storiunquorum rouorum muu prooeum vei ramuu anquor monous omun, cumi inguariuus anquor nori-bus, vel fingulares duntaxat flores, prafertim fummo caulis faltigio, lutei, cum quadam gravi-tate odorat, veluti quinis mucronaris foliis conflantes, fed qui tamen infima fede coharent & fimul defluunt, cum totidem flaminibus flavis. Radix geniculata ex fingulis utplurimum geniculis novas propagines producens, & fubinde fibras agens, quibus telluri firmiter inharet. Crefcit in Alpium Austriacarum aliarúmque vicinarum regionum convallibus & pratenfibus locis

plurima: ut Clusio & nobis observatum. Floret Junio.

* 3. Lysimachia trifolia lutea spicata C. B. lutea alsera icavans Col

Col. Folia obtinet ad fingula caulis genicula terna, hirfuta quam Lyf. lut. vulgaris minora; è quorum & caulis sinu petiolis duas uncias longis dependentes lutei flores, illius non dissimiles, emicant, pen-& cains into periors outs increase in the first supplied in the control of the californ and imparim reache contests in quibus femina quae ob imperfectionem observare nequivinus. Radix ei oblique repens, tenuis, plures emittit soboles: Colore est extrinsecus carneo, intus verò flavicante, fibris oblique frequentibus, crassifque ipsius respectu, humum findentibus, propè summam tellurem hærentibus divisa: Sapore adstringente, odore gravi terreo.

Differt hæç à vulgari, foliorum brevnate & ramorum inopia, quibus illa in fummo dividitur, in

quibus flores ramosis etiam petiolis elati atque plures simul insidentes producuntur.

Plantam hanc cum præcedente fiece eandem effe fufpror. In horto cultam vidir Columna, non in loco nætali crefcentem: Clufius tamen petiolos florum longos neq dixit, neq pinxit: & præterea ramulos floribus onuftos è foliorum finu provenire scripsit, non semper flores singulares.

4. Lysimachia lutea Ægyptiaea Cassabel darrirà Alpin. exot.

Aspin.

Semicubitalis & amplior frutex eft, ferens ab radice caulem longum, geniculatum, ferè ex toto rotundum, cavum, intus habentem medullam albam ut Sambutus, colore flute/centem, ramofum, ramulis ex oppofito exeumbus, rechis geniculatis, è quorum geniculis utrinq, duo exeumbus, radis fibriles, fores terentes magnitudine & figură florum lutez Lyfmachia; quibus fuccedunt parvi feliculi oblongi, in acutum definentes, nigri, femen nigrum & mirutum continentes. Felia veròbina in formit cultum cariculus union exeumor addende lacuter. in fingulis caulium geniculis utrino, ex oppofixo pofita cernuntur, oblonga, lata inferius, in acutum definentia, fine penolis adharentia cernuntur, Lyfimachia foliis fimilia, fed minora tamen. Radix eft crassa, longa, in acutum terminans.

Hæc planta (inquit) videtur fimilis ex tota Lyfimachiæ luteæ. Caules ejus crassiores non superant craffitiem digiti minoris, qui ficcescentes medullà ficcatà, ut calami cavi evadunt, colore sulvelcunt, facile franguntur, intilo, habent medullarum fubfrantiam aban, que in ore agitata lentefeit: modori funt, vel exigui admodum neque ingrati odoris, preferim radix: lignum cum aliquanta acrimonia est amarum: Quibus notis convenit cum Calamo aromatico Dioscoridis: pro

quo co-utuntur Arabes & Ægyptii. In Ægypti locis humidis nascitur.

quasi spicato J. B.

5. Lysimachia lutea store globoso Ger. Park. bifolia store globoso luteo C. B. altera lutea Lobelii, store

Pedalem habet caulem, tenuem, striatum, cavum, multis nodis septum : ab imo brevibus binis faire vel potitus camera, centeuri, reacturi, sevuni, mutta ireus reputit : ab imo orevitots onits faire vel potitus vaginulis, ad fingulos nodo ex adverto nacientibus cindum : que circa medium camelem nacientur longiora funt, angufta, cenella, exviridi pallecenta, remuibus quibuídam venis obliquè fecta; ex quorum finu enalcuntur unciales pedicelli, tenues, fuftinentes firmm mulcoforum, & quinq, flavis foliolis conftantium (prodeuntibus ex medio longiufculis tenuibus ftaminulis cum apice aureo) veluti spicam. Radice mititur longa, hac illac se spargente, ad cujus internodia frequentes crescunt tenues & quasi capillares fibra, qualibus pleraque aquatica stirpes donata sunt. Adnatis

fe propagat.

In foffis paluftribus circa Sevenbuys in Hollandia invenimus: Lobelius in humentibus foffis

"Gordavum necnon in Hollandia circa Amficliocirca Gandavum, atq, inter Teneramundam & Gandavum, necnon in Hollandia circa Anafteliodamum : Schlickius riguis locis ad Alpium Kautburnio vicinarum radices.

Nuperrimè

Nuperrimè peritiffimus Botanicus D. Dodjworth, in Anglia, Comitatus Eboracentis orientali parte hanc invenit.

Lysimachiæ luteæ slore globoso similis Brasiliana innominata Marggr.

Caule lento, anguloso, ruffo, serpit, & trium aut quatuor digitorum intervallo,, in pediculo digitum longo tria semper folia fibi apposita habet, quinque aut sex digit. longa, in ambitu serrata, latè viridia, nervo & venis obliquis conspicuis pradita. Ad pediculum foliorum alius pediculus, quinque aut sex digitos longus provenit, ruffus, qui umbellam habet instar Sambuci, flosculis minimis qui nullis foliis constant; in totum sanguinei elegantissimi coloris; quilibet eorum figuram habet rhopali quo leprofi mendicantes circumcurfant.

Ephemeron Matthioli J. B. Ger. emac. Ephemerum Matthioli, vel potius Ephemerum spurium Lob.

Prodit foliis oblongis, latis, duriusculis, veluti Isatidis, sed tamen minoribus: cauliculis compluribus, rotundis, cubito altioribus, non absque adnatis: quos superius quinquefolii candidi convestiunt stofeuls, haud magni successive prodeuntes. Semen succedit in roundis capitulis exiguum. Craffis & multis fibris capillatæ radices.

In Ananiensibus montibus, tam in pratis, quam in sylvis copiose nascitur, autore Matthiolo.

1023

CAP. X.

De Anagallide.

Nagallis dicta videtur viris doctis ab ara & 2000 quòd aquè reprimat ac reponat sedem prociduam. Tang denotat eum cui amputata funt virilia. Verifimilius illud nomen accepisse बेजारे नहें बेजवाबन मेरेंड प्रियुक्त, animas evocare ac elicere, magica enim herba est ac à Magis proprio nomine Magico donata, Bolgis gunrhel krupi Germanis Guichteil, i.e. fattorum falus, quòd in limine vestibuli suspensa contra maleficiorum introitum pollere credatur. Magicam hesquard in evenori insperior offerd inhaemorium infrotum poliere creatur. Magicam hesquard in evenorium infrotum poliere creatur. Magicam hesquard and influence in the Solis ortun, priquam quies quam disid loquamit, ter faluture cam, tum falutatum exprimere, tid pracipina elle vires. J. Bod. Force à colore hyacinthus, qui in fremina relucer nomen acceptic: ell enim Yahwa Hyacinthus.

Notæ Anagallidis funt Folia ex adverfo bina, in vulgari fubtus maculoli. Flores in fingulis foliorum alis tinguli, podiculis longis, tenulbus, hærentes petalis ad ungues junchs, adeo ut flores invegen decidant. Valcula feminalia per maturtatem transferrim feu horizontaliter diffilienta

A. 1. Anagallis mas Ger. flore phaniceo C. B. Park. phanicea mas J. B. Male Pimpernel.

Radix ei alba fimplex, tenuibus fibris prædita. Cauliculi infirmi & humi fufi, palmares aut femi-pedales, quadrati, læves, foliis cincti per intervalla binis, oppolitis, Allines mediæ paribus, abíque pediculis adnatis, inferna fuperficie creberrimis punctis ex rubro nigricantibus guttatis. Flore ex alis foliorum exeunt fingulatim, pediculis tenuibus oblongis nixi, in quinque segmenta acuta totidem folia imitantia ad unguem ferè divifi, è calice quinque angustis, oblongis, acutis segmentis composito. Succedunt sphæricæ ferè rotunditatis vascula seminalia, pro plantulæ modo grandia; semine repleta, quæ per maturitatem transversim seu horizontaliter disrupta semen etfundunt. Florum stamina purpurea, apiculis luteis. Sapor totius plantæ acris.

In arvis & hortis. Seriùs & circa mediam æstatem floret; Semine persecto marcescit câdem qua Locue.

Anagallis moderate calida est & ficca, quantumvis C. Hofmannus repugnet, unde & pro vul. Vires neraria habetur, adhibetúrque usu interno & externo.

Adversus pestem mirificè conducit, ità usurpata, ut postquam ex illa (in vino sc. decocta) mediocrem hauftum acceperis, in lectum te componas probé contectus ac ludes. Trag.

Mulier quædam Lutetiæ aquâ è Phœnicea Anagallide destillată multos susfusione laborantes cu-

Ad Phthifim, tabem pulmonum, sputum færidum & purulentum bibat æger singulis diebus mane & vesperi aquæ Anagallidis maris destillatæ cum pari lactis è vacca rubra emulcti quantitate per-mistæ & Sacchari optimi q. s. edulcoratæ cochlearia deodecim. Expertum multoties medicamen-

Camerarius in horto scribit, venatores in ovis frixis Anagallidem dare cani ab altero demorfo. Bafilez in frequenti usu est pro torminibus recens natorum. Ejus decocto utuntur Westphalicz mulieres in mentibus movendis, C. Hofman, de Medicam. Offic.

Vulgus decoquit eandem in urina, & cataplasmatis forma, calide applicat pedibus ubi podagricis doloribus infestantur: quod Nobili Ánglo præ omnibus aliis pretiosis prosuit, teste Gualtero. Imò multi pediluvium ex urina cocta faciunt cum quo à paroxylmo lape liberari videntur. Difeutit urina ob falem suum volatilem D. Tancr. Robinson. Cavendum est maxime in hoc moi bo à repellentibus : Semper enim pessima symptomata post se ducunt : Quippe, ut inquit Hosmannus, tum videre nos podagricos mori, fi humores influentes repellantur ad vifcera, aut fi vifcera tam fint debilia, ut humores ad superficiem pellere non possint. Itaque si diu superesse podagnici discapiant, & diu-

Locus:

HISTORIA PLANTARUM.

reticis & viscera corroborantibus medicamentis eis opus est: topicis & repellentibus omnino eis

Epilepticis quibufdam Aq. Anagallidis phæniceæ certo experimento dedi. Ex Observ. Achillis Galleri D. Barn. Soame.

Willifius in mania pro specifico venditat decoctum Anagallidis flore purpureo, item summitatum Hyperici. D. Soame è Dolaco.

A. 2. Anogallis famina Ger. cerulea famina J. B. ceruleo flore C. B. Park. Female 02 Biem nowered Pimpernel.

Solo floris colore à pracedente diversa est, ideoque ulteriore descriptione non indiget. In transmarinis regionibus, Italia & Gallia ubique obvia est, nec superiore que flore est phoeniceo minùs frequens

Nec alter quam floris colore à pracedentibus, & inter se differunt.

1. Anagalis flore obsoleté purpureo Clussi Park.

2. Anagalis flore carneo. Park.

3. Anagallis omnium minima Morsf. prælud.

Planta est in humidis proveniens, vix biuncialis. Flosentos gerit corruleos, vulgaris Anagallidis triplo minores; capfulas feminales pariter minores.

A. 4 Anagalla lutea Get, fiere luteo Park, latea nemorum C. B. lutea, Nummularia similis

Numerofiffimis fibris albentibus aut subrubentibus è geniculis demiffis radicatur. Caules plures Numeroniums nors albentious aut inordoenious e genicuits centinis realization.

per terram fiargit infirmos, terrees, ubenes, foiis per intervalla verittos ex adverfo binis, quam Nummularite acunoribus & minoribus, Alfines aut Anagallidis maris fimilibus, glabris, inferne fplendentibus, pediculis brevibus mxis. Flore ex alis foliorum exeunt, fingulares, tenuibus & oblongis pediculis, lutei, monopetali quidem, in quinque tamen segmenta acuta ad ungues sere divifi, ut pentapetali videantur; magnitudine & figura florum Anagallidis vulgaris terrefiris: quibus fuccedit valculum seminale rotundum, parvum, quinque calicis acutts foliolis obvallatum.

In fylvis post mediam æstatem floret.

5. Anagallis carulea folisi binis ternísve ex adverso nascentibus C. B. tenuifolia Ger. emac. tenuifolia flore caruleo Park. tenuifolia Monelli Clus.

Plures statim à radice rames spargit, pedalis longitudinis, quadrangulos, ut aliæ Anagallides, qui deinceps alios minores à laere procreant, cinétos per intervalla longiusculis & angustioribus folius quam aliæ Anagallides habeant, & ad Gratiolæ foliorum formam plurimum accedentibus, arque quam aux Anagamotes naocant, e. ao estanoix romorum normam punimum accessimous, acque ex adverso semper nascencibus, urplurimum binis numero, interdum etiam ternis, rarò pluribus, isfique aliquando in codem ramulo: è quorum alts magna ex parte toridem exiliunt perioli, quot folia cauliculos per intervalla simul ambiunt, summo fattigio suffinentes ssortes pentapatalos, coloris cerulei, umbilico tamen purpura(cente, & phemices majores, è quibus exiliunt exigua faminula. Abunde flores profert, & plerunque toto trimestri spatio. Floribus succedunt orbicularia vascula, ut in reliquis, fimile semm etiam continentia, quo deciduo sequente anno nova planta generantur; annua enim five æstivalis duntaxat est planta. Semine Gadibus accepto Monello orta est.

A. Anthyllis maritima lentifolia C. B. Park. Anth. lentifolia, sive Aline cruciata marina Ger. emac, Antb. lentifolia Peplies efficie maritima J. B. Alfine literalis folisi Portalace C. B. Alfines genus pelagicum Clui. Bea-Chichtrech.

CAP. XI.

Cluf.

Ongè latéque fummà arenà ferpit, multifque ramé humi jacentibus prædita eft, tenuibus, lents, flexibilibus, quadrangulis; quos multa ambiunt filia, Anagallisis aut Alfines folius lents, flexibilibus, quadrangulis; quos multa ambiunt filia, Palagulisis aut Alfines folius non diffimilia, fed crafia admodum & fucci plena, (ur funr pleraque Pelagicarum fitipium) bina femper ex adverto alternatium nafecenta, viridia, glabra, fallo guitu: inter que extremis ramulis fle/cult virefcentes, quinque foliolis confrantes, & in his quinque flaminula pallida. floribus fiuccedunt vafecula granda, in quibus femina quam pro plante modo multo majora. In arenofis maris litoribus ubique ferè in circuitu Anglia.

Hae plarar quamvis Alfines nomine innotefecta, nee flore tamen. neque femine cum Alfine

Hac planta quamvis Alfines nomine innotescat, nec flore tamen, neque semine cum Alfine

convenit; ideóque feorfim eam collocavimus.

CAP. XII.

De Alfine.

Lsine dicta est quòd ano, id est, lucos & umbrosa loca pracipuè amet. A line deca est quod esta, in est, incos e univoia loca pracupar amer.

Alfines note generice funt Folia conjugatim in caule fira, calyx ad modum floris in plura fegmenta, feu mavis folia expanlis, valcula feminalia implica, hoc est, in plurescellulas feu localumenta minim divifa, feminibus medium occupantibus, extercils procegente valculo.

Harum nonnullæ præter reliquarum normam tetrapetalæ tantum funt, atque hoc respectu anomalæ, quas seorsim collectas primo in loco exhibemus. Quæ pentapetalæ sunt, vel petala habent in medio bifida, vel eadem integra.

6. 1. Alfine tetrapetale anomale.

Has pro Alfinis habendas ducimus ob convenientiam in reliquis notis, quamvis petalorum nu-

A. 1. Alsine tetrapetalos Caryophylloides, quibusdam Holosteum minimum. Alsine verna glabra Ind. Monsp. Alsine montana capillaceo folio Park. C. B.

Radicula ei alba, tenuis, fibris donata: Cauliculi plures, femipalmares, tenues, teretes, infirmi, rubentes, crebris geniculis intercepti. Ad fingula genicula apponuntur folia ex adverfo bina, cau-lem ferè amplexa, dimidium vix digitum longa, è bafi latifucila in acutum mucronem fenfin de-finentia. Bolgai in fijumisi ramulis, albi, tetrapetali, è calyco quadrifolo, quá notà à religius Holosteis dictis discretu facilis est.

Vere floret in glareofis sterilioribus frequens. Hæc planta eadem proculdubio est quam descri-Locus. bit D. Magnol Alfines vernæ glabræ titulo : cui radiculam exilem attribuit, circa quam aliquot foliola angusta, oblonga, glabra oriuntur : cauliculum uncias tres altum, duobus aut tribus articulis distinctum, binis foliis articulum amplectentibus, ad secundum vel tertium articulum in duos vel tres ramulos divifum, quorum quilibet florem unicum habet foliolis albis constantem, quibus quatuor foliola viridia, acuta supposita sunt: Succedente loculo oblongo minuto semine pleno.

Circa pratulum luci Gramontii copiofam invenit vere cum flore & femine.

* 2. Alsine Alpina minima glabra C. B. Park.

Plantula eft flofculis elegantiffimis placens, ex cujus radice rufefcente, in fibras oblongas abeunte cauliculi plures in terram reclinati, foliolis mults, prioribus fimilibus, fed glabris vefitiri, prodeunt: ex quibus pedicelli unciales rarius truncatelas multi effecuntur, qui in finmmo in duos, tres & plures petiolos dividuntur, & finguli flosculum elegantem, stellatum, quadrifolium, punctulis infignitum, album, vel etiam purpuralcentem, ex calyculo emergentem, sustinent.

In Helvetiorum montibus, ut monte Fracto, & ad Thermas Fabarias, æstate florens, repe-Locus

3. Alfine mufesfa Park. Lugd. mufesfa quibufdam J. B. tenuifolia mufesfa C. B. An Alfine partiraga angultifolia mnima montana Col?

Tenella admodum & infirma est plantula, veluti musco terræ superficiem operiens, palmaribus & bipalmaribus coliculis interdum duas aut tres uncias longis, przetenuibus, ramofis, quorum nodis folia adnafcuntur uncialia & fescuncialia, aliquando vix semuncialia, fili instar tenuia, læte virentia; Flores minimi, ex quatuor foliolis conitantes, albi, Spergulæ facie & forma, quorum media apiculi albiffimi, nodulo viridanti infidentes, occupant. Floculos fequuntur calyculi exigui, fpadiceo aut atro-rubente semine, Portulaca ferè, farêti. Radix gracilis, inutilis, articulatim fibrata. In hac planta tantillum amaricantis saporis percipimus.

Montium summis aditibus umbrosis udisque serè gaudet. In montibus Stiriz, itémque in Jura & Locus. Saleva propè Genevam, locis humidis & umbrosis ad sontes & aquarum scaturigines observavimus. Julio & Augusto florer.

4. Alsine montana capillaceo folio C. B. Park. Alsine Saxifraga angustifolia minima montana Col. Item Saxifraga montana Nespolitana Park. p. 428.

SILLS

In faxorum rimis rupium præruptarum, & eorum cavis umbrofis, circa D. Philippæ antrum Æquicolorum, ab aqua pluvialis impetu tuta oritur hac plantula tenera pulilla, qua angulta oblonga folia profert, Saxifragia magna Matthioli modo, paulo latiora, albicantia, molliora, è viticulorum geniculis bina prodeuntia: ex quorum finu ale, & in fummo fores, candidi, quatuor foliolis con-ftructi, staminibus intus multis, candidis, tenuibus admodum, florentes Maii fine & Junio: quibus utriculi succedunt serè orbiculares, parvi admodum, Milii seminis magnitudine, cartilaginei, in quinque oras divisi, Ocymoidis modo, in quibus fulvum, obscurum semen, minutum. Foliis tantum latioribus & albicantibus à præcedente differre videtur.

A lteram

Lecus.

Alteraspecter. Alteram huic fundem fed majorem duplo in moenis maritimis Neapoli observavit Columna, Autumni fine florentem, fiave-rubente flore, pericarpio oblongo, acuto, in quo feme exiguum, Vulgari colore fimile. Planta est repens, sed cum floret resupinatur: flante Africo alluttur unda

maque gauuce viuetui.

Hae etiam planta Parkinfono bis deferibitur, primò p. 428. fub titulo Saxifraga: maritimæ Nea-politanæ: deinde p. 763. fub titulo Alfines repentis angustifoliæ slore suaverubente.

Saxifraga graminea pufile flore parco tetrapetalo. Caryophyllus minimus mufcofus moferas Park. Saxifraga Angleana Alfinefulia Ger. ennac. defor. Deatl. wort.

Felia ad radicem in orbem disposita, angultissima, graminea, glabra, obscure viridia, mucronata, femunciam longa. Caulas ex cadem radice plures exeunt, semipalmares, tenues, infirmi, rounnis, humi procumbentes, ramofi, glabri, crebris geniculis intercepti, & ad fingula genicula binis folias cincti. Ramuli verò è foliorum alis alternis femper exeunt. Flores quoque è foliorum alis alternatim enactuntur, fingulares, pediculs longis tenubus fulti, tetrapetal, albi, perezigui, è calice quadriolio. Succedit vafeulum [eminale rotundum Alfines, per maturitatem membranaceum, pellucidum, feminales pereziguis ruffis repletum. Radix nunc fimplex nunc multifida pluribus fibrillis capillata. Sapor plantulæ acris & calidiusculus.

In uliginofis, inque pascuis sterilioribus & hortorum areis frequens occurrit. Per totam sèrè

Macem note. Flore est plerung mutilo, foliolis illis albis seu petalis quæ floris propria sunt, carente ; unde eam in Catalogo plantarum Cantabrigienfium flore herbido & muscolo denominavimus.

A. 6. Saxifraga Anglica annua Alfinefolia D. Plot.

E radice parva, fibrosa caulicules diffundit tenues infirmos, sescunciales, geniculatos; foliolis exiguis angultis ad fingula genicula cinctos, ut in pracedente. E geniculis superioribus versus extremos caules exeunt flosculi herbacci, tetrapetali, vasculo seminali membranacco, petalis illis ceu ca-

A præcedente differt foliis & caulibus fordidè viridibus ex fusco seu brunno; radice annua; quód-

que non reptat ut illa, aut ex cauliculorum geniculis radices agit.

In ambulacris hortentibus Collegii Baliolentis, inq novalibus & arvis requietis circa Heddington & Cowley agri Oxonientis.

A. 7. Millegrana minima Ger. minima seve Herniaria minor Park. Polygonum minimum seve Millegrana minima C. B. Che leaft Aupture wort, or All-leeb.

Radice nititur parva, alba, fimplici. Caulis digitalis aut altior, fimplex, rotundus, valdė ramofus. Ramuli pratenues, rubentes, falius veftiti Thymi aut Allines minima figura, fed multis numeris minoribus, ablque pediculis immediatė adnatis, ex adverfo binis, glabris. Tum caulis tum etiam ramulu barariam dividuntur & fibidiriduntur farpus. Ex ipfis ramulorum divortis aut divaricationum annulis cerumun flares fiomplates, pediculiar para plantula, extracas faris logate, translute infederates. angulis oriantus fores fingulares, pediculis pro plantular ratione fans longis, tenuibus infidentes, tetrapetali, ali, minutifirm: quibus fuccedunt vafcula feminalia rotunda.

Semina præ exiguitate vix

Æstate viget in ericetis sabulosis & humidioribus præsertim.

8. Paronychia seve Alsmefolia incana J. B. Anthyllis maritima incana Park. marit. Alsmefolia C. B. marina incana Alsinefolia Ger. Lob.

J. D. Huni spargit numerosos caulicules, palmares, subrubentes, crebrò geniculatos, subinde in ramos divisos: quorum articulos solia vestuant verticullatim, Alfines minora, per extremum rotunda, glabra, divisos: quorum articulos solia vestuant verticullatim, Alfines minora, per extremum rotunda, glabra, divisos divisos: per extremum rotunda, glabra, divisos divisos divisos divisos de la constanta de la constant incana, bina & etiam quaterna, foliolis membraneis lucentibus subjectis. Flojculi albi, copiolistimi extrems caulium ramulorumque acervatim congesti harent, pusilli. Radix simplex, brevis. In vines circa Messanam & Monspelium per totam ferè astatem floret : folia tamen ut rectè

D. Magnol, non incana funt, sed pallide viridia.

9. Polygonum angustissimo gramineo folio erettum Botan. Monsp.

Ex radicula tenui palmares & selquipalmares cauliculos producit, erectos: felia habet ex articulis bina, angustifima & oblonga, & que in florente planta utplurimum sicca sunt: flores ex ramulis plures prodeunt, tetrapetali, albi, quibus totidem solia viridia supposita sunt.

Semen parvum est &

Annua est planta, quæ Julio & Augusto mensibus sloret in marginibus sabulosis satorum Bouto-

Plantam huic fimilem fi non eandem cum Monspelii essem observavi sais frequentem in agro-rum margimbus, cui radix simplex, signosa, alba: causes plures, semipedales aut dodrantales, teretes, tenues, sais sirmi tamen & crecti, crebris geniculis, ad quorum singulos felia bina angultissima, vix uncalia, & versis summos causes duplo breviora. Causes suprema parte ramulos fundum non binos ex adversa sed and consultation in quidos ur & in singuis causes suprema parte ramulos sed solutions un cause un singuis sur & in singuis causes suprema parte ramulos sed solutions un reculi binos ex adverío sed alternatim fingulos, in quibus ut & in summis caulibus ex alis soliorum utriculi paleacei exeunt, parvum, pullum, nonnihil compressum & subrotundum sumen continentes. Florem non vidimus, jam enim præterierat, Septembri menfe. S. 2. Al6. 2. Alfinæ pentapetalæ genuinæ petalis bifidis.

* 1. Gramen leucanthemum marinum maximum Hort. Lugd. Bat.

A. 2. Caryophyllus bolosteus arvensis glaber store majore C. B. Gramen leucanshemum Ger. Park.
Gramen Fuchsii siwe leucanshemon I. B. Stitchtmost.

Tenui & infirma radicula, fummo cospite geniculata reptat, demissis tamen altius fibris. Coliculi Tenu ex infirma radianas, turmino corpue geniculara repeat, derminis camen atrus indre, quadraris, dodrantales & cubitales, geniculis diffirmità, ad quorum ununequodque bina folia graminea, acuta & rigida: ex quorum aits pediculi exeunt tenues, hirfuti, quibus infident foccasi ameni, candidi, equina, folia profunde fiffis & fritaits compositi, in quorum medio apiece crocei. Dehiteentis autem calicis quina folia virescentia toti flori fublinit. Capitalam faceculi piesiforme, fexpartibus coagmentatum, femen continens.

Hæc J. Bauhinus, quibus aude, Caulem propè summitatem in binos ramos dividi, utrumo, deinde ramum in alios binos, &c. Ad fingulas autom caulis & ramulorum divaricationes ex ipío angulo exoritur flos unicus longo pediculo nixus; qui florum fitus huic cum Caryophyllo holofteo arvenfi

aliifque hujus generis plantis communis est. In sylvis, sepibus, & dumetis passim: Vere floret.

3. Caryophyllus holosteus, foliss gramineis acutis, floribus albis Mentzel.

Marchiæ Brandeb, incola est: non describit sed tantum depingit Autor.

A. 4. Caryophyllus bolosteus arvensis glaber slore minore C. B. Gramen leucanthemum alterum Get. leucanthemum minus Park. Gramini Fuchsii leucanthemo assinis & similis berba J. B. Eye leffer Stitchmort.

Serius hoc floret, tenuioribus, quadratis viticulis nervo medio tenaci & valido farctis. Folia bina opposita, breviora & viridiora quam in vulgari Leucanthemo. Caules eandem observant divisionem, & flores cundem fitum cum illius floribus: verum longe minores funt, & pediculis prælongis infident : quinque pariter foliis constant, verum ad ungues ità fissis, ut incuriosius spectanti decem videantur apiculis rutilantibus. Calicis folia quinque acuta. Capitula minora, oblonga: radix similiter fibrofa, ferpens.

In pascuis & vepretis, intérque genistas, præsertim solo arenoso, exit.

Ratione loci in quo crescit faciem insigniter mutat, siquidem in aggeribus paludum Eliensis insulæ colorem glaucum Caryophyllorum obtinet, & caules firmiores breviorésq, ut diversam quis posset suspicari plantam.

A. 5. Caryophyllus bolofteus Ger. boloft. arvensis birsutus Park. bol. arv. birsut. store majore C. B. Auricula muris pulchro store albo J. B. Chickinced, Moute-ear, with a large inhite

Radix ei geniculata sub terra reptat, ad nodos fibras demittens, & surculos promens. Caules per terram spargit complures, teretes, hirsutos, infirmos & humi procumbentes, falia cinctos ad inigula genicula contrario situ binis, hirsutis, Alfines Myosotidis, angustioribus, exceptis iis qua in caulibus florigeris existunt, que aque lata sunt; absque pediculis caules amplectentia, qui in summitatibus suis in binos ramulos dividuntur, & uterq ramulus in binos surculos, & unusquisque surculus denceps ordine in alios binos, donce ad extremos ventum fuert, appôtic fore in unifica-julque divaricationis angulo, pediculo oblongo infidente. Sunt autem forei ampli, floribus Gra-minis leucanthemi dich pares & fimilies, pentapetali petalis in medio bifidis, firiati, cum flaminulis in umbilico plurimis apices pallide luteos fuffinentibus. Calix pariter quinquefolius. Folia quoque & florum calices hirfuti.

In aggenbus terrenis propè Cantabrigiam ut v. g. colle Sanisatis dicto; in plantite propè New Leen.
market inter vepres, in via que Londinum ducit inter Trampington & Hawkfran, & ultra Fulmere vicum, altifque locis plurimis copiosé. Floret æftate.

6. Alfine Caryophylloides tenuifolia montana, Lini flore. An Auricula muris pulchro flore, folio tenuiffimo J. B?

Radix ei lignofa, vivax. Cauliadi feu ramuli multi, ut in Caryophyllis, lignofi, cortice cinereo tecti (vetutliores intellige] geniculis crebris intercepti: ad quorum fingulos fola ex adverfo bina, Tunica minima vel Spergide purpurera, angulta, Liricea. Cauliculi ramofi, inferius glabri, fuperus hirfutu flores geltantin fummitatubis longis pediculis hirfutis intidentes, magnos, albos, quinq petalis intus firitats, fubrotundis, non fiffis in extremo Lychnidum in morem, adeo tir Elos integer Lint florem referat, non tamen perinde cadicus eth, led diu durat, farmas plutima continens sublutea, vel ex albo ad herbaceum colorem tendentia. Calyx hirlutus, quinquefolius, ad modum floris expansus. Vasculum seminale longiusculum, crassum.

In monte Thuiri mensis Junii fine floruit.

Si

Locus,

Locus.

Locus.

Lacus.

De Herbis pentapetalis valculiferis. Lib. XIX.

Si J. Bauhinus eandem nobifcum plantam intelligat, figura ejus vitiofa eft, petala florum bifida repratentans, nec minis descriptio, que florem el attribuir non differentem ab alterius Auriculz præcedentis flore: Reliqua descriptio & locus etiam conveniunt.

7. Caryophyllus bolosteus tomentosus J. B. Park. bolosteus tomentosus latifolius C. B.

Tous candido molli densoque tomento est obsitus, ut vix aliud qu'am tomentum esse videatur.

Colicali geniculari, dodrantales, è singulis geniculis bina proferent folia, ex adverso sita Auriculae muris specioso slore paria, nec forma diffimili, si solum excipias cum mollitie tomentum, ex quorum finu fubinde ramuli propagantur. Caulis fuperior in ramulos plusculos abit, quorum unicuiq, fles innascirur candidus, Auriculæ muris specioso flore J. B. Horum easyees tomentosi quoque, internè verò membranei, argenteo sci. seu margaritarum splendore lucent. Secundum ramulorum divisiones sunt etiam brevissima folia argenteo colore micantia.

Ex Italia ad nos venit: Locus natalis non traditur.

8. Caryophyllus arvensis umbelliferus J. B. arv. umbellatus Park. holosteus arvensis Ger. arv. umbellatus folio glabro C. B. Field Chicktweed, bearing the stowers in an Hmbel.

Dura est & fibrosa radice: Folia crassiora, latiora & duriora sunt qu'am Auriculæ muris pulchro flore, nec ita acuminata. Cauliculi tenues, parvi & rotundi, spithamai, tribus aut quatuor geniculis diffuncti, è quibus enafcuntur opposita bina folia, inferioribus qux è radice protuberant aqualia. Summitatibus infident sex aut septem, aut etjam plures vel pauciores, longis pediculis surrecti flores albi, illius floribus fimiles. Hos decidentes sequuntur capitula, parva, longa, parvum semen includentia, terram versus reflexa.

Inter fegetes variis in locis occurrit in regionibus transmarinis; in Anglia, quod sciam, non in-

C. Bauhinus huc refert Alsinem vernam Dalechampii Lugd. quæ J. Bauhino est Linum cathar-

• 9. Caryophyllus belosteus Alpinus latifolius C.B. Alpinus latifolius Park. C.B. prod. Ad radicem tenuem, albicantem, fibrosum & repentem, cauliculi aliquot in terram reclinati, hir-Ad rautem tenuem, alucantem, norotum & repetitem, tautem anquot in terrain recinats, intri-fius, trium quatorie unciarum, faiti parvis, fibrorundis, lates, bins fibi invitem repondentibus, firitus & craffis cineti, ex alarum finu pediculorum inflar ramuli exurgunt, finguli ferem unum firitus & craffis cineti, ex alarum finu pediculorum inflar ramuli exurgunt, finguli ferem unum calici viridi primo inclusum, dein quinquefolium, magnum & album sustinent, cui capitulum oblongum, semen continens succedit.

In Valefianorum Alpibus, loco Gemme dicto, & circa Fabarias reperitur.

 10. Caryophyllus bolofteus Alpinus angustifolius purpurascens C. B. Alpinus angustifolius purpurajcens Park. C. B. prod.

C. o. pros.

Et hic radicula est repente, cauliculo tenui, triunciali, leviter hirfuto, circa quem foliola parva, eblonga, acuminata, bina fibi oppolita: Flores in fummo bini, terni, prioribus munores, purpurascentes, stellæ in modum dispositi, calycis foliolis viridibus alternatim vekut intercedentibus. Ex Pyrenxis Hispanicis allatus est.

• 11. Caryophyllus bolosteus Alpinus gramineus C. B. Alpinus gramineus Park.

..., 5, 706.
Radiculum habet exiguam; caulem palmarem, exilem, rotundum, geniculatum, pilis leviffimis donatum, circa medium in ramulos, & hi in alios brachiatum. Folia ad radicem pauca, ad genidonatum, circa medium in ramulos, & hi in alios brachiatum. culum bina, ex opposito respondentia, arro-virentia, angustissima, unciam longa. Floculi albi, quinquefolis, ex calyce prodeuntes, finguli fingulis pediculis infident: quibus exiguum capitulum minuto femine refertum succedit.

In Alpibus provenit: in Austria monte Taurero.

12. Caryophyllus boloficus montanus anguftifolius albus C.B. prod. montanus anguftifolius albus Park.

Et hic cauliculo est tenui, geniculato, rufescente, glabro, trium quatuorve unciarum; foliu oblongis, angustis, glabris cincto, floribus albis quinquefoliis, & practicto [Alpino latifolio] multo mi-

In horto Dei Burferus legit.

13. Caryophyllus holosteus tomentosus angustifolius C. B. angustifolius tomentosus Park.

13. Carpupus conjunt and the control of the control of the cashicalis eff palmo minoribus, retuibus, rotundis, & parte inferna geniculatis : fuperiore parte nudis & parne glabris; qui ftatim in ramulos brevillimos, ex alarum finu, ex adverlo fitos dividuntur. Felia habet oblongitucula, angultiffima, reflexa, ob tomentum nullia, & ex virid albicantia. Cauliculus in tres pedicellos, binis foliolis fuftentatos, cólique oblongos, fed longitudine impares abit, qui finguli calycem viridem fustinent, cui flos unus, ssque albus & quinqueto-

Hunc in Granada ad radicem montis copiosè Albinus observavit.

Caryophyllus saxatilis siliquosus C. B. Park.

Ad Herbas flore tetrapetalo filiquosas referendus est.

Caryophyllus saxatilis foliis gramineis, umbellatis corymbis C.B. Symphytum petræum sive Gypsephytum majus Thal.

Item, Caryophyllus saxatilus foliis gramineis minor C. B. Symphytum petraum sive Gypsophytum minus Thal.

Nobis incogniti funt.

A. 14. Alfine viscosa Park. birsuta altera viscosa C. B. birsuta myosotis latisolia praecocior Cat. Angl. The broader leaved Moule car Chickweed.

Radicem habet fibrosam, tenuissimis filamentis capillatam; unde caules emergunt plures, palmum & interdum semipedem alti, rotundi, hirsuti, infirmi, plurimum tamen erecti, foliis per intervalla binis oppositis cincti, pallidus virentibus & latioribus quam sequentis, versus imam partem ramosi, ramis non contrariis inter se, sed singulis. Versus summitates caules in binos ramulos divaricantur, rainis non contains nice ie, tet iniguis versis triminates cauces in onto ramino divariante.

Re hi deinde in binos alios minores, opposito ad unanquanque cautie divisiones in 1960 divariactionis angulo fiare unico, in pediculo admodum brevi, contra quàm in Alfine fit. Flores autem pentapetali sunt petalis longis angustis in extremo fissis fissura minus profunda quam in Alfine vulgari; cum staminibus intus ex luteo virentibus. Succedune vascula seminalia oblonga, nonnihil incurva, per maturitatem pellucida, semina parva, rotunda, subruffa, numerosa continenta. Semina post delapsos flores statim maturescunt, & vasculis se sponte aperientibus decidunt. Tota planta ad tactum nonnihil viscida est.

Aprili & Maio mensibus floret, in ficcioribus areis & pascuis ubique.

Tempus &

A. 15. Alfine birsuta myosotis Ad. arvensis birsuta magno store C. B. Auricula muris quorundam flore parvo, vasculo tenui longo J.B. Moute car Chichweed.

reclinari, rubentes, Folia angustiora, viridiora & subassera. Flores longioribus instident pediculis, petalis profundius sistis. Radix huic simplex, alba, fibrosa. Caules quam præcedentis infirmiores, & in terram plerunque

Tardius floret, nec ante medium Maium, & ad Autumnum usque durat. Addit C. Bauhinus è Thalio tertiam Alfines hirlutæ arvenlis speciem, quam hirlutam minorem vocat, Thalius Altinem minutam hispidam: quam vide apud ipsum.

· 16. Alfine corniculata Clusto J. B. Park. Ger. Lychnis segetum minor C. B.

Palmaris hæc eft herbula, unico caule, qui in aliquot ramos dividitur, constans, eóque geniculato, tenero, subhirsuto, ut Alsines sulgaris. Folia Alsines foliorum amula, paulo longiora, subhirsuta etiam, inter le oppolita & ex intervallis gemina. Alarum cavis infident putilli flores, candicantes, quibus succedunt membranacea & transparentia cornicula, gallinaceorum calcarium formâ, quæ

lento quodam aiperla humore à tangentibus deprehendantur: [seen in illis exiguum, maturitate ni-grum. Radix inutils & annua eft : Tota infipida eft. Inter fegetes frequens Salmanticenfi agro. Ego cum J. Bauhino nec Lychnidi, nec Pfeudo-Local. melantho hanc fubjungendam duco, quod eis non itt fimilis. Maio menle flores producit & femen maturum præbet. Allines myolotidis hirfutæ species eile viderur, tum ex figura, tum ex deferi-

17. Alsine maxima H. Lugdunensis J. B. Alsine angustifolia C. B. maxima Park.

Lugd. Radice est superne crassiuscula, paulatim gracilescente, innumeris fibris capillată; cauliculis multis, pedalibus; foliis Altines vulgaris, per intervalla sæpe quaternis, interdum singulis, interdum binis; ramulis multis, brevibus, copiolum florem producentibus, antequam hiet oblongo & acuminato capite inclusum, cum apertus est candidum, exiguum, radiatum, sex foliolis constantem, ac totidem filis tenuiffimis.

In opacis gignitur. Hare Historia mihi suspecta est, 1. quod nullus alius Botanicus hujus meminit præter eos qui ex hac Historia transcripierunt. 2. quòd folia quaterna, & fingula interdum in caulibus ei attribuit. 3. quòd florem hexapetalum.

18. Alsine nemorosa maxima montana. Alsine montana bederacea maxima Col. Park. mont. latif. flore laciniato C. B.

Radix ei vivax: Cauliculi teretes, hirfuti, pedales aut cubitales, infirmi, procumbentes nifi fruticibus vicinis sustententur, nonnihil rubentes præsertim ad genicula, que in caule crebra brevibus internodiis, foliis cincta ex adverso binis, longis & tenuibus pediculis hirluris [sefcuncialibus] nixa, ipía parter hirfuta, pallide virentia, longa, è lata baíi in acutum mucronen fenfim definenta veluti Smilacis, per margines interdum nonnihil finuata. Flora in fummitatibus ramulo:um albi, pentapetali, petalis ad ungues ferè fiffis, ut in reliquis congeneribus.

In tyivolis in alceníu montis Salevæ invenimus. Hæc eft proculdubio Alfine montana hederacea maxima Col. parvitate tantium differens; nam Columne planta folia habuit majora, duas nimirum maxima Co. parvirate annum university, manifecturing pantic contain adout magnet, quas minimum unicias lata, acque tres longa. Flores petiolis longis infident, codem quo in aliis hujus generis fitti. nimirum in ramulorum floriferorum divaricatione. Vafeulum feminale pyramidale cum fulvo intus femine, minuto, copiolo.

Augusto floret, & Septembri perficitur.

Huic recti fructus, atque clati remanent petioli eorum, non ut in vulgari deorsim spectantes. In umbrofis excellorum montium Campoclarentium atque Æquicolorum denfis sylvis collegit F.

Hae non alia in re (ut modo diximus.) quàm magnitudine à nobis observata & descripta disfert, que loco debetur.

A. 19. Alfine major rețem percenti J. B. Alfine altissima nemorum C. B. tiem Alfine aquatica mejor ejusciem. Alfine major Park, item Alf. aquatica sive palustris major ejusciem. Alf. major Ger. & Alf. palefiris ejuldem. Gerat Marth Chickweed.

Ex radice perenni, repente, fibrosa caules profert plures, qui late se diffundunt, cubitos aliquot La runte parent, inspante, include and parent paren hirfuta, minora verò ut Alfines vulgaris, pediculo aliàs nullo, aliàs mediocriter longo, pilofo, fapore fatuo. Flores specioli Graminis leucanthemi, quinque foliolis constant, singulis ad imum usque filfis, candidis, ftriatis, faminalis niveis medium occupantibus cum capitulo viridi, è cujus summo quinq, reflexæ fibræ emicant, totidémque flori toti sustinendo subjiciuntur folia viridantia, villosa, quæ vafcula subsequentia obvolvunt, Hyperici vasculis similia, turbinata, in quibus grana continentur Papaverinis paria, ruffa, circa clavam racematim coharentia.

Folia in hac planta interdum nonnihil finuata funt per margines & veluti crispa.

In locis humidis & paluftribus, itémque propè fontes & defluentes aquas reperitur.

Haud dubium est quin Dodonæus Alsines majoris titulo hanc plantam describat: Dodonæi autem figuram affumunt Lobelius, Gerardus & Parkinfonus, pro Alfine majori, eandem ergo plantam intelligunt, ideóque hi duo ex una specie duas faciunt, nimirum Alsinem majorem, & Alsinem

Lobelium autem in Adv. non cognovisse Alfinem majorem suspicatur J. Bauhinus. Hanc eriam esse puto quam describit & depingit Christianus Mentzelius, in Pugillo rariorum plantarum, ad calcem Indicis sui nominum Plantarum multilinguis, titulo Alsines maxima Solanifolix March. Brandeburg. Have enim (ut dixi) folia habet ad margines non raro parum finuata.

A. 20. Alfine vulgaris feve Morsus Gallina J. B. Als. minor seve media Ger. Alsine media C.B. minor Park. Common Chickwech.

Non multum diffimilis est majori, altiofis locis perinde gaudens; radieulis capillaribus [potius fingularibus in plurimas fibrillas divilis, qua adeò fornier terram apprehendunt ut extirpatu difficiles nnguarous in putation in the many the account of the property of the country of t nores: Semen in pericarpus non diffimile.

In uliginofis ad sepes & vias, itémque in vineis & hortis inter olera passim provenit, & per to-

tum fere annum floret. Hac planta ratione loci aliorumque accidentium magnitudine adeò infigniter variat, & faciem muta, ut pro diverfis à Botanicorum vulgo habeatur. Hine Alinem marinam Dod. Ger, Park, pro cadem haboo. J. Baukinus Infpicatur Alinem marinam Dod. convenire posse cum Aline Plantaginis folio: & dubitat an Dodonaus exhibuerit figuram sux Alsines marina: Siquidem imago qua pro Alfine marina ab illo oftenditur à Lobelio pro Alfine majore ac passim nascente accipitur. Nos Dodonæum Alfinem cruciatam marinam intelligere suspicamur.

A. 21. Alfine longifolia uliginosis proveniens locis J. B.

Radiculis est tenuibus, serpentibus. Caules pedales, quadrati, infirmi; ad quorum genicula folia bina, Gratiola foliolis paria, minora, necper ambitum serrata, in acumen desinentia, glabra, nervo unico medium decurrente, circa medium latiora quam in Gramine leucanthemo minore, cui tamen flores satis similes, aut Alsines vulgaris, extremis harent ramulis, stellati, albi. Caterum soliola slonores latis immies, aut Annies vuigans, exactions mactori tamous, iteratoj, atos. Carterum foliola flo-rem ambientia quinque funt viridia, alba autemdecem de præterea apiees. In palufirbius puridis & rivulis provenit non rara. Petala huic in flore decem revera non funt, fed duntaxat quinque, ufque adeò ad unguem ferè

fissa ut decem videantur, & minus cauto facile imponant.

* 22. Alfine inaperto flore seu unicaulis noctifiora Moris. prælud.

nours.

Caules producit triunciales, quorum nodis apponuntur bina faliola, è regione disposita, mucronata, Linguae passerna similia. In caulium summis nascuntur stores, singuli quinque petalis albis, Morif. ad medium birdus conflatares, aliarum hujus generis more, qui vix interdu lucente olo confjiciun-tur, proper tenutatem partium. Hoc valde familiare eft pluribus Lychmidum speciebus.

Crescit in arvis, inque sylvotis humidis & udis. Quam plantam intelligat nescimus.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis vasculiferis.

* 23. Ocymoides Lychnitis reptante radice J. B. Lychnis incana repens C. B. Ocymoides Lychni-

Radice tenui admodum firmatur, parum sub terra descendente, atque circum reptante, ex qua August cenn aumonan inmator, patun no cira accorator, aque chun repiante, ex qua plures fruticant viticulis, roundi, incan, hirfuti, bina foliala fingulis geniculis harenta habentes, qua in imo minora funt, deinde majora in medio viticulo, quod contra evenit in plantis ab radice flatim foliatis ante caulis eruptionem; ut in Theophraful legitur, hirfuta, carnola, incana, Lychnidi fimiha, fed magnitudine & formă Ocymoidis Polemoni dichi. Cujus etiam, ficui de Lychman initial, ten insginutation to the action of the condition of the c tilagineísque perficit, fulva, angulosa, hirsutáque. Pericarpia vero non calice obducta sunt ut in Lychnidibus, sed tantum bafin quinque foliolis constructum ut in Alfine habent. Radix admodum vivax est, ideòque multum fruticat, terramque ipsus comà operit.

Sponte ac frequens oritur in monte D. Mariæ virginis appellato, locis humentibus petrosis.

Sapor planta dulcis est; quare non ineptè Herbariorum fæmellarumque vulgus ad eliciendum lac Vires. copiosum utitur; atque plantam sicuti catera olera jusculis admixtis ovis disruptis decoquunt, non fine Piperis atque Amaraci modico, vel (ut alii solent) in placentam efformant, cujus usu magnam lactis copiam provenire experimento se habere asserunt. Ab hac lactis eliciendi facultate Herbariis Neapolitanis vulgò Herba Lattaria dicitur.

* 24. Alfine Bononienfis non aculeata Bocconi.

Humi procumbit, atque cauliculus tenuibus, rigidulis, geniculatis, in plures ramusculos distributis prædita est, circa quos Folia tenuia, angusta, Tichymali leptophylli æmula, denso stipani invicem cohærent, que in senescente planta dum contrahuntur aculeata videntur. Flosculi albidi & capsule

Bononiz & ad vicum Chantilly observavit Autor.

6. 3. Alfinæ petalis integris, aliæque miscellaneæ incertæ sedis.

1. Alfine minor multicaulis C. B. minima Ad. Lob. Dod. Ger. J. B. aquatica minima Park. Effe least Chickthreeb.

Tota facie Alfine minori feu mediz fimilis est; [Lobelio in Ad. Anagallidem admodum przefert] verum per omnia minor, tenellis ramulis & hirlutis donata; folisi minimis Alfines mediæ minoribus, nigricantibus, paulum hirlutis, pediculo breviffimo nixis, & flore fimiliter albo: Semen in pericarpus minutiffimum, ruffum.

Folia hujus planta Serpylli folia referunt: Flos quinque petalis indivifis conftat, unde ab Alfine

majore & medio nullo negotio discernitur.

In iislem cum præcedentibus locis invenitur, non rarò etiam muris innascitur.

Alfine minor Lini capitulis C.B. petraa Ger. Park.

Mihi fanè à præcedente non videtur diversa.

Alfine minor foliss rotundis C. B. Alfines minoris alia species Thal. nobis incognita, q. apud Tha-

* 2. Alfine Alpina glabra C. B. prod. Park.

C. B. prod. Ex radice albida, oblonga, fibris capillata conficule plures, sique palmares, tennes, laves, rotundi Ex raice anna, oconiga, none capitate common putes nauce patterns, etc. Tournal segmental in ramulos aliquo, fique in alios divils, produent: qui foita pallide virentibus, Lini forma, fed brevioribus & acuts, binus ex adverfo fins cinguntur. Flore plures, albi, fammibus aliquot donati, pedicellis infidentes, è caliculis prodeunt, capitulis minuto femine refertis fuccioennibus. Hac locois faxofis humidus gaudet, quam copiosè circa balneum Sulzibergenfe in Marchionatu Leizi. observavimus.

* 2. Alfine Alpina junceo folio C. B. Park.

Ad palmi altitudinem accedit: ejus cauliculus flatim à radice in duos, híque in alios ramulos breviores dividuntur; inter quos unus vel alter femipalmaris exurgit, in fummirate florem unum fuftinens, vel is uno alteriore pediculo donatur, & cuiliber unus, íque albus, pentapetalos, fazis mag-nus, ex calyce prodiens infidet. Folisi eft capillaceis, vindibus, rigidis & inordinate difforitis Julio floret. In Helvencis & Genevenfiam montibus reperitur. Nobis in montibus, illis non occurrar.

A. 4. Alfine tenuifolia J. B. An Alfine nodosa Germanica C. B. prod. Park.

Radicet habet numerofas, albicantes, lignofas, multifidas: ex quibus furgunt caulieuli palmares, de Gequipalmares, aut estam altiores, recrees, ramofi; ad quorum nodos folde bina nafeantur. Thus minime, longa & cenuia; Flofente falligius herent ramulorum pedicultique longiufculis è foliorum

I ocus.

Lacus.

Lib. XIX.

* Alfine mine finu ortis * Alfines tertize Fachtii minores, candidi, ftellati. Sapor huic plantæ nullus confpicius. ris multicau- Lino cathartico cum floret fimilis est.

In arvis ad margines collium Gognagogi, & ericcti Triplow in agro Cantabrigienfi provenit, necnon albin codem Comitatu. J. Bauhino Monspelii in agris Aprilis florens occurrit.

A. 5. Alsme Plantaginis solio J. B. & nobis. An Alsine sontana Ger? i. e. aquatica media C. B. Park? Plantain-leabed Chickweed.

E radice tenui fibrillis numerofis tenuissimis capillata, cauliculos fundit plurimos, dodrantales, te-E racce com nomino miniculos caminimo capinaca, santona tumas paramos, comantales, es-general procumbentes, geniculatos, ramofes, brevi lanugine hitritos ut feré obsumen fu-testa. Felia ad radicem parva, pediculis longiniculis infidentia, in calibius minora, pediculis brevioribus, ex adverso bina, nonnihil productiora & acutiora quam Alsines vulgaris, in quibus pracipuè notabiles funt nervi secundum longitudinem decurrentes, plantagineis similes, quinque pluripue notames nun neuvi recanoum ampanament controlare paracegniss numes, sunique piuri-mum, in averfa parte clari & facile configioni. Fileguli in caulium & ramulorum divaricationibus fingulis inguli, pediculis unciablus & longioribus infidentes, parvi, alb, pentapetali, petalis inte-fingulis inguli, pediculis unciablus & longioribus infidentes, parvi, alb, pentapetali, petalis inteunguis inguii, penicuus unciauous & iongorious uniocines, jarvi, ato, peniciperan, peralis inte-gris, acutis, mininie bifidis ut in Alfine vulgari, quinque eslaits folis longis, angultis,acutis circum-vallati. Valeulum feminale quale ferè Alfines vulgaris, faltigiatum, feminibus copiofis parvis, ni-gris, fiplendenubus, ad renis figuram accedentibus, repletum, fumma parte per maturitatem se aperiens, Lychnidis more.

Planta hæc nullo neque sapore neque odore notabilis est.

Florer mense Maio Junio, & semen brevi ad maturitatem perducit. In sylvis caduis & sepium aggeribus frequens occurrit, locis præfertim uliginofis.

· 6. Alfine Lotoides Sicula Bocconi. Alfine palustris minor folio oblongo C. B.

Huise plantulæ fubrubentes, geniculati & invalidi cauliculi humi sparguntur. Felia quoad sub-stantiam seu texturam & figuram, non numerum, quadantenus ad Lott Libycæ Dalech sive Tri-folii vestcarii sive halicacabi Cam. solia accodunt. Flosculi, capsula & semen Alsines vulgaris modo verticillatim cauliculos ambiunt.

Propè Catanam in palustribus & humentibus locis invenit Paulus Boccone.

C. Bauhino sic describitur.

C. Baumino ne decroisum.

As a proposition of the first practita: cauliculis frequentibus tenuibus, humi fulfs, & fibince ad internodia fibris fe firmantibus: folisi oblongis anguftis, pallidis, binis ex adverso nafeentibus: flasculis parvis, racemi modo junctis, & tenuiffimis pedicellis infidentibus, quibus femen minutum faccedit.

minium nocceut.

Folia hujus non respondent descriptioni Bocconi, ut nisi ipse affirmaret eandem esse præcedenti,

Folia hujus non respondent descriptioni Bocconi, ut nisi ipse affirmaret eandem esse præcedenti,

mihi quidem non videretur. Ego in Catalogo plantarum Anglie Alsinem palustrem minorem solo

solongo C. B. Alsines roundisolar sirve Portulaca aquatica nostratis & Gereme. (nonymam feeti
solongo C. B. Alsines roundisolar sirve Portulaca aquatica nostratis, & tenuissimis pedicellis in
Vertum sirve de descripta sir C. Bathino solongo solongo months, & tenuissimis pedicellis infidentibus, falsus fui; quamvis reliqua descriptio conventat.

7. Alfine facie Paronychiæ secundæ Matthioli Bocconi.

Tribus aut quatuor ramulis humi jacentibus, Alfines foliis numerofis, copiosis etiam slosculis in summitate cohartentibus donatur, ad formam accedens Paronychiæ secundæ Matth. Annua est

Exit passim in maritimo litore Modica civitatis. Suspicor banc plantam eandem esse Millegraa minima

8. Alfine maritima longius radicata Herniariæ foliis Bocconi.

Radice nuitur pro plantæ modulo longa, crassa, dura, Caryophyllorum ac Lychnidum more, adnatis etiam appendicibus quasi ramosa, aut posius multis modis furcata: Ab hac Cauliculi denso cespite plures gignuntur, circa quos folia sunt varia, uni quidem [in Sicilia] Herniariæ formå & magnitudine; alteri verò Alfines maritime Neapolitane Col. Flores & semina sunt prorsus Alsines vulgaris. Capíulas non observavit Autor.

Aliam hujus generis plantam pingit P. Boccone quam inscribit Alsmem maritimam alteram angustis foliis.

A. 9. Saxifraga palustris Anglica Park. Alsme palustris foliis tenuissimis; seve Saxifraga palustris Alsmedoia Ger. emac.

Radice nicitur alba, multiplici, fibris majulculis donată. Folia qua ad radicem graminea, anguftilima, uncialia aut felcuncialia. Coules ex eadem radice plures, palmares, tenues, infirmi, glabri,
crebris geniculis intercepti. Ad fingula genicula folia ex adverfo bina, angultifiima, brevia, acuta,
inferiora digium logga, fuperiora brevilima, fedentibus in foliocum alis glomerulis foliolocum minutrifimorum velut ramulorum germinibus. Flores in funmis caulbus & ramulis Alfines forum
titutti ali proprieta de la contra con fitu, pediculis femuncialibus, tenuibus, majores quam pro plantulæ modo, albi, pentaperali peralis concavis acutis, è calice quinquepartito. Stamina in medio flore decem alba cum apicibus concoloribus capitulum circumstant Alfines simile, semina parva, per maturitatem obscure rubentia con-

In palustribus mense Julio floret.

* 10. Saxifraga

* 10. Saxifraga Bavarica Park. Ponx.

Humi se spargit ramulis plurimis teretibus tenuibus, in alios minores subdivisis, foliis crebris ad fingula genicula binis, angustis, oblongis, crassiusculis, pallide virentibus. In ramulorum summitaribus fingulis finguli fores, calyce è foliolis albentibus composito obvallati, pentapetali, nivei, petalis acuminatis, interdum fimbriati & purpurà dilutiore tincti, stellæ in modum expansi, cum staminibus in medio pallidis. Semen vasculis parvis è rotundo oblongis includitur minutum, compresfum, nigrum, splendens. Radix parva, alba, altiùs in terram descendens.

A. 11. Alfine pufilla pulchro flore, folio tenuissimo nostras: seu Saxifraga caryophylloides pufilla, store albo pulchello.

E radice fimplici furculofa cauliculos fundit numerofos, tenues, teretes, infirmos & humi procumbentes, geniculatos, foliis ad genicula binis adverfis cinctos, angultis, vix diniadum diguum longis, è bafi laiore in acutum mucronem fentim definentibus, Caryophylleorum in modum; versis fummitates in ramulos aliquot (parfos, qui fores gestant candidos, pulchellos, pentapetalos, longis pediculis nixos, in divaricationibus caulis & ramulorum eodem modo fitos quo Alfines vulgaris, apicibus intus rubentibus, Succedunt Vascula Allines amula semme referta exiguo ruffo. Nullo infigni neque odore, neque sapore excellit.

In montofis Eboracenfibus propè Settle, necnon Derbienfibus copiose.

12. Saxifraga Antiquorum quibusdam J. B. magna Matthioli Ger. Caryophyllus Saxifragus C. B. Saxifraga major Italorum Matthiolo Park.

J. 19.

Digiti parvi magnitudine five craffitudine observavimus radicom lignosam, palmo longiorem in numerosa capita divisam, unde folosos pullulant innumeri, palmares & longiores, geniculate, folisi ad juncturas binis ex adverso positis, Hystopi fimilibus, minoribus amititi. Flos unmicupisque foo lonis cacumini insidet unicus, multis in medio staminibus, è calpee albido, semunciali, striis viridantibusvirgato, inferius angustiore.

Ex hac descriptione Lychnidis species esse videtur.

Rara est hec planta, nec nobis unquam occurrit vel in Anglia vel in transmarinis regionibus, quicquid dicat Lobelius. J. Bauhinus ex Gallia Narbonensi habuit.

13. Caryophyllus fylvefiris strigosior, vel Caryophyllus sylv. store minimo C. B. Saxifraga Antiquorum Lobelis Park.

Lobelii sententia eadem est præcedenti, verum strigosior ob locum; non est ergo sufficiens ratio LOCUM DEMORIAGE CAUGHT DE PIEZCUGENTS VETURI ETERGIOTO OD IOCUM ; NON EST ESTE DIMENCIES TATIO CUE BAUDHINUS CAS ÉPQATE. L'Obellium tamen memoria à lapfum puto, cum magnam hujus copiam in Anglia provenire féribat ; Nobis enim nuíquam viía aut audita eff.

14. Arenaria J. B.

F. B.

Delicatula plantula, vix palmaris, ex radiculis longiusculis albis, crebris geniculis intercepta, ra-Dencatus pantua, vix paimaris, ex raicusts i origulatus albis, crebris geniculis intercepta, ramulos faits frequentes profert tenuiffinos: folia ad radicem multa, uncialia; & geniculis inferioribus circumpofita, femuncià longiora, fed infignis tenuitatis, unà cum minoribus quibuldam adjunchis; at per articulos bina; in fuperioribus verò radiatim panè difpofita, brevia minutaque ut nihil fupra, verticillos imitata. Hifutiem interdum per coliculum exhibet, extremifque ramis florem Spergulz album, minorem, calyci infidentem viridi, foliofo.

15. Rubia linifolia aspera C.B. Juncaria Salmamicensis Clus. Park. Juncaria J.B. Clus.

Habet in fingulis geniculis bina folia ex adverso fita, Asperulæ odoratæ soliis quodammodo simi-lia, breviora tamen & Lini sativi soliis non absimilia: frequentes ramuli ex alarum sinu prodeunt fimilibus foliis praditi, copiolos, paleaceos candicantésque proferens flores: semen deinde exile nigricans. Radix tenuis est, candicans, non vivax, sed fingulis annis semine deciduo novella planta enascuntur illo ipso anno etiam sub finem mensis Augusti.

Provenit locis arenofis inter vineta, fecundo à Salmantica milliari. Floret Julio: femen Au- Locus & Tempus. gusto maturum est.

16. Caryophyllus saxatilis Ericæsolius umbellatis corymbis C. B. Park.

C. B. prod. Ex radice tenui lignosa, contorta & reciinata, cauliculi plures, geniculati, rusescentes, semipalmares attolluntur: ad quorum exortum foliola brevia, angusta, crice similia, & ad genicula singula bina, breviffima & rigidiuscula: cauliculorum summitatibus, veluti umbellæ ex corymbis compolica, bina, brevittima & rigituticuta: cauteunuti tuttimatuos, soli also instantes prodeunt.

infident, unde fiere candidi se quatuor, alquando quinque, foliolis constantes prodeunt.

D. Magnol flores semper pentapatalos observavit, inque descensu montis Caputadou è las Cam-Leon & Tempas.

brettes Junio cum flore frequentem vidit.

In Gallo-provinciæ locis faxofis in monte edito propè Vigan reperitur.

* 17. Caryophyllas

Tttt

Lacut

Locus.

Locus.

• 17. Caryophyllus saxatilis ericæsolius ramosus repens C. B. saxat. ericæsol. ramosus repens, aut ei similis Park.

Hie inflar mulci clavati per terram repens ex radice ration lignofum emittit, in ramos plures & hos in alios fubdivitim, quos faita exigua Erice folis limilia cingunt, quorum fimmitatibus fiscation in alios fubdivitim, quo faita exigua Erice folis limilia cingunt, quorum fimmitatibus fiscation in alional description in the contraction of the contraction res copiosi, nivei, magni, elegantissimo spectaculo insident.

Ex Pyrenais. Hunc floribus rubris, fed majoribus, folinsque ad cauliculos longioribus & latioribus ex Hispania habemus.

A. 18. Spergula purpurea J. B. alfineformis five 5. cap. 436. Lib. 2. Ger. cinac. Sagina Spergula minima Park. Alfine Spergula facie miner, five Spergula miner five Jubearules C. B. Purple Spurrep.

J. B.

Adice elt fingulari, longà, craffiulculà, apophyles qualdam è lateribus emittente, fapore betacco.

Caules multi, per terram sparsi, dodrantales è nanores, in ramulos divisi, ad quorum singulos nodos folia ftellatim adnascuntur. [Quamvis folia caslium nodos ftellatim ambire videantur, curiodos folia ftellatim adnafeintur. [Quanwis folia casilium nodos iteliatim ambire viceantur, curio-fius tamen rimanti duo tantum pleunque folia apparehunt ad fingula genicula, ex corum autem finibus reliqua oruntur.] angulta, acuta, quam Spergula vulgaris breviora, obleure viridia, fe-muncialia circiter, plurimum glabra, rarius Inrituta, quibus ad exorum velu fequanula dua alba un in Polygono circumponuntur. Sapor herbaccus. In divaricatione ramulorum folfuli finguli; in furmitarabus etiam cauliculorum ad fingulos nodos finguli oruntur, purpure). Anagallisis pher-turnica folia de compostir alla existi expansi alu nondulo rachifi calcunicez floribus fimiles, è quinque folois compoliri, al recti expanii, ali pendul occluir, calce quinquefolio, oblongo, herbaceo, fubbirduto ; pediculis oblongis hirfutis nixi. Semen in capfulis conoidibus, per maturitatem in tres carinas dehiscentibus, minutifimum arenæ instar, fuscum aut

Ouarit C. Bauhinus, annon hac fit Afterias feu Stellaria Lugd, t.e. After, five Stellar. Monspelienfium Park. D. Morisonus duarum aliarum Spergulæ specierum meminit, solo semine a vulgari differentium, quorum tituli,

remaint, quorum cum, 11. Spergula annua, femine foliaceo, nigro, circulo membranaceo albo cincto. 2. Spergula annua, femine compreflo foliaceo minore, in medio fufco, circulo pariter albo

Utraque hæc species Autore nostro detecta fuit in arvis segetalibus circa Rupellam, & in arvis

arenosis intra septa Chambort sitis. Verum cum Spergulæ marinæ semen foliaceum sit & suscum cum circulo foliaceo albo, cavendum ne multiplicentur Spergulæ species, ut recte monet D. Magnol in Botan. Monspel.

A. 19. Spergula J. B. Sagina Spergula Ger. emac. Sag. Spergula major Park. Alfine Spergula dicta major C. B. Sputtep.

Palmaris & felquipalmaris eft planta, ad cubiti etiam altitudinem excrefcens: eaulibus multis teretibus, frequenter geniculatis, fubbirfatis, ramofis. Felia ad fingulos articulos numerola, radiatim ut in Gallio Caulem ambiunt tenuitate quoque pari, sed nequaquam ità rigida, verum flaccescentia; superiora cum coliculo leviter hirsuta, aversa parte sulcata, sapore nullo evidente. Capitula in ramulorum faffigis multa, fingula fingulis pedicellis donata (quorum nuns aut alere deorfum pendet, alii furriguntur, ut in Holofteo Caryophylleo arvenfi Tab.) Alfines fimilia, hirfuta, que in foodas albos e quinque folis integris compostos explicantar, apricina luteis; quibus liccedant va-feula Allines, femina continentes pufilla, nigra. Radix fubelt fingularis, recta, raris fibris albis do-

Inter segetes ubique ferè nimis frequens.

A. 20. Spergula marina nostras J. B. marina Dalechampii sive 4. cap. 463, lib. 2. Ger. cmac.
Alsine Spergula facie media C. B. Sagina Spergula minor Park. Éca Spurrey.

J.o. Craffiore est radice quàm mediterranea Spergula, ex qua canles fimilirer multos profert, palma-res & pedales; ad quorum genicula nafcuntur radiata in orbem folia, Spergula jam dictæ modo, craffiufcula, falfa. Ramulorum cacuminibus flores è calyculis hirfutis erumpunt, finnles quoque forma sed colore purpurascente [apud]. Bauhinum legitur luteo, errore forte Scribæ aut Typographi, neque enim unquam vidi Spergulam flore luteo, aut de ea audivi.] Vaícula nonnihil turbinata semen continent foliaceum.

Adeo fimilis est Spergulæ purpureæ in Mediterraneis nascenti, ut aliquando totam diversitatem loco natali imputandam censui; verum postea semen hujus compressum & planum esse animadvertens, sententiam mutavi.

In falfis paluftribus & maritimis paffim provenit.

21. Alfine Bætica Clus. Park. Alfine Symphyti petræi capitulis C. B.

Clus. Caule fimplici utplurimum & fingulari donatur, interdum multiplici, geniculato, pedis dodrantem alto, subrubente, aliquot ramulis pradito: foliis satis angustis, secundum periolos tamen latioribus, & extrema parte mucronatis, dorso magis eminente, nulla lanugine oblitis alterius insiar, ted lavibus & faturate virentibus, geminis lemper ad fingulos nodos ex adverto natcentibus; extremi ramuli velut capitulis instar Symphyti petrai onusti erant, qua oblongis & purpureis storibus referta: radix mediocris, candida.

Circa Xeres de la frontera, alissque Batica locis observabat Clusius.

* 22. Alsine maritima Neapolitana Col. Park. maritima flore rubente C. B.

Folia ei angustissima, nec latitudine viticulas ipsas, in quibus harent geniculatim bina, superantia, ipsaque cruciato ordine ex foliato geniculo prodeuntia, longitudine pollicari & majore: flores habet in summo è longis petiolis prodeuntes cum calyce foliato, ut in congeneribus, colore suaverubente, fructu oblongo & semine similibus. Radice admodum tenui, fibrillis divisa, candicante, ex qua in orbem repunt viticuli fruticantes, humi jacentes, sed cum florent resupini. Habent viticuli medium stamen, ut in congeneribus.

Oritur in maritimis Austro expositis circa Neapolin Italia urbem.

* 23. Saxifraga altera Alpin. exot.

Ab una radice multis affurgit surculus, longitudinis dodrantalis, tenuiffimis, ex intervallis geniculatis, ex quorum fingulis geniculis utrinque ex opposito bina foliola excunt, tenussima, longa, in acutum admodum definentia Caryophylli minimi foliis proxima, sed minora tamen & tenuina actium aemicium cemierius activojinii minimi ionis proxima, ieci minota tamen & tenurora, Tunica minima venis fimilia, aut fola, aut und cum ramulis binis tenulifimis extiidem firculorum geniculis indem prodeuntibus: in furminitatibus vero folculi purpurei, parvis Caryophylis non diffiniles emicant, & in furculorum cymis parvorum ferè umbellarum modo, quibus Jemes minutum, nigricans fuccedit. Radix longs eff; in acutum definens, lignola, utrinque demittens aliquot radiculas longas, tenues, fibrofas, per latum in terræ fuperficie actas: Tota planta inodora eff, guftu modice aftringit absque ulla amaritudine aut acrimonia, siccárque. Ex Creticis seminibus Alpino nata est.

* 24. Alfine Alpina cauliculis nudis prolifera C. B.

Neque describit, neque synonyma addit, duntaxat quarit, an sit Saxifragia 2. Col.

Alsine fluviatilis Tab. Ger. aquatica minor & fluitans C. B.

Nobis incognita & fuspecta. Videsis ejus iconem & descriptionem apud Tab. & Ger.

A. 25. Alfine totundifolia sive Portulaca aquatica Ger. emac. aquatica minor folio oblongo, sive Portulaca aquatica Park. Water Pursiane, or round-leabed Water-chickweeb. Anagallis Serpyllifolia aquatica J. B.

Plurimis fibris albentibus è geniculis in terram demiffis radicatur. Caules palmares, * teretes, * Johnson infirmi, rubentes, feliii vettiri crebris, ex adverfo binis, Portulace amulis fed longe minoribus, ex quaderi: angulfo nimirum principio paulatim dilatatis, & in extremum roundum defenenthus, glabris, non 3th Radiano crenats, luteo-viridibus. Flores in alis follorum fingulorum finguli fedent, nullis pediculis, fex printati. purpurantibus foliolis compositi, quibus succedunt vascula subrotunda seminibus repleta, minutis

In palustribus & aquosis ubi per hyemem aquæ stagnårant, per totam Angliam frequentissima Locus. eft. Hanc olim habut pro Alfine paluftri minori folio oblongo C. B. verum nunc mutata fenten-tia pro Alfine paluftri minore Serpyllifolia ejufdem eam habeo, fed neque hujus descriptio per ommia responder, nec enim nostra folia sunt Serpylli multo minora. Plenam & accuratam hujus plan-tula descriptionem vide apud J. Bauhinum lib. 29. cap. 113. Sub finem æstatis storet.

A. 26. Alsine palustris Portulaca aquatica similis. An Alsine aquatica surrectior J. B? An Alfine paluftris Serpyllifolia Ger. emac. Small mater Chickweed, by fome called Blinks.

Radix plurimis fibris capillaribus conftat. Caules indè emergunt plures, rotundi, rubentes, in Radir plurinis thors capillaribus contrat. Cautes inde emerginit plures, rotundi, rubentes, in terram recliniat & filbinde radices agentes, duorum triumve digiromum longimidine, ramofi & crebris geniculis intercepti; quos veffiant folia ad nodos bina oppofita, pallide virentia, ad Serpyllum vulgare accedentia, verium angulfiora pro modulo fuo & longuora, faris craffa, pallide virentia. Versis caulium fumnitates ex alis foliorum egrediumum furer, alis ex finiguis podiculis femuncialibus fingulis, alias plures in eodem communi pediculo, perexigui, pentapetali, albi, quibus succedunt vascula tricocca, semina tria rotunda nigra continentia, que in tres carinas per ma-turitatem dehiscunt, & semina ostendunt: Carinula deinde se contrahentes semen suum cum impetu ejaculantur. Sapor plantæ amaricans.

Amat loca humida & paluífria, fed nec aridiora afpernatur vere præfertim pluviolo: observavi-Locul.

mus enim non rarò in arvis inter segetes.

Hæ planta est, ni fallor, quam in Presud. Botan. describit Morisonus sub titulo Portulacæ minimæ flore albo. Est autem plantula fingularis & sui generis.

Descriptione Portulacæ exiguæ five arvensis Camerarii cum nostra hujus herbulæ diligenter collati, eandem omnino judicamus plantam.

Tttt 2

Locue.

I ocus.

Vires.

* 27. Alfine paluftris Scriylli felio Bocconi.

Parvis est folis, carnolis, Gratiolæ Hystopifoliæ angustioribus, ad cauliculorum humi jacentium nodos binis ex adverfo politis: Floribus in foliorum finu rubentibus, exiguis capfulis & femine Allines vulgaris. Integra planta dimidiæ palmæ magnitudinem vix æquat.

Locis paluffribus circa Syracufas nafcitur. A præcedentibus diverfa videtur.

· 28. Alfine palustris minima, flosculis albis, tructu Coriandri exiguo Mentz.

Uncia quadrantem non superat. Foliola Lenus magnitudine longa & lata. Flosculi vix conspicui. In Borussia locis udis crescit.

CAP. XIII.

De Lysimachia purpurea spicata.

1. Lysimachia purpurea spicata Ger. Park. purpurea, quibusdam spicata J. B. spicata purpi forte l'imit C. B. Purple tpitted Willow Serb, vy Loose Artic.

Plures spargit radices digitales, lignosa, albas. Caules ad hominis altitudinem latitore solo adolecturi, rigidi, in alas divissi, angulosi, subrubentes. Felia plurimum bina ex certis intervallis, alias terna, Saligna, quàm lucæ Lysimachiæ strictiora & faturatius viridia, acuminata, sicco gustu. Flores in spicis dodrantalibus aut brevioribus, è pluribus velut verticillis compositis; hilari purpura oculos perferingur; quorum finguli fenis folis conftant, faminibus concoloribus medium occupantibus, excauliculis oblongs feniars fuburquires; in duodecim fegmenta divifis.

Pracipie notabile eft in hoc flore, quod petala non exeant ex imo calice circa bafin vafculi feminialis (quod in eodem ferè occultatur) fed è fummo calicis margine, ut flatim patebit ca avellenti

cum jam marcescere incipiunt.

In palustribus& ad fluviorum ripas abundè provenit. Æstate floret.

Aqua hujus destillata ad vulnera, puncturas & sugillationes oculorum, necnon ad obscuritatem aliaque comm vitia prefentaneum est remedium autore Parkinsono: specificum est in inflamma-

2. Lysimachia purpurea 2. seve minor Clus. Lys. rubra non siliquosa C.B. purpurea Pannonica J.B. minor rubra sive purpurea Park. purpurea minor Clusis Ger. emac.

Humilior est pracedente, cubitalem altitudinem rarò superans: Caules illi teneriores, graciliores, rummor en praceuente, cuorament autominintato aujerans. Cames int constitues, gracuores, quadranguli, cacumine in plures ramulos ex adverfo inter le nafcentes divif. Esta vulgar minora ex angultora, fibi invicem etiam oppofita, lenta & quodammodo gummofa, deinde nonnibil acrimonia & amaritudinis exferentia. Qua in fummis ramis nafcuntur confulum habent ordinem, neq. monta ce amanutums exteriorus. Que in minima taima matema comunimatent oriuntum, neg feriem ullam fervant: inter qua calyculi emergunt ranjores, minores, neg, adeò barbat, aut verti-cillorum inflar caulem ambientes ut in pracedente, plerunq, hexagoni, ex quibus fles prodit hexa-cullorum inflar caulem ambientes ut in pracedente, plerunq, hexagoni, ex quibus fles prodit hexa-petalos, ruber, aliquot fleminibus ex umbilico produntibus. Radix dura, lignofa, non repens ut in Tuperiore, fed ex eodem corpore multos caules fingulis annis proferens, & fubinde lateribus se propagans, multisque fibris inhærens.

Provenit multis Pannoniæ locis in humidis pratis & Danubii infulis. Floret cum vulgari Junio

° 3. Lysimachia rubra minima Clus. limfolia purpuro-carulea C. B. purpurea sive rubra minima

Dodrantalis est altitudinis. Statim secundum radicem ramulos in latera fundens, graciles, virides, frequentibus foliolis angustis instar foliorum Lini, sed brevioribus obsitos: inter qua nascuntur sinrrequentibus Jososs angiques inicai rollorum Lim, seu orerosious contos: inter que natement ingulares, interdum germin caliculi, longiufculi, quales ferè in præcedenne, è quibus energit flofusis quinque petatis confitans, ex purpura corniles, quibus defluentibus fuccedunt capitula membranaca caliculis inclufa, exili femine candicante plena. Radix longiufcula, fufca, aliquot fibris

Gulielmus Mera Clufio oftendit, ex Italia rediens in itinere lectam.

CAP. XIV.

De Herbis pentapetalis.

De Trifolio Spinoso Cretico.

Trifolium spinosum Creticum C. B. Clus. Park. Ger. emac. aculeatum Creticum I. B.

Arum est hoc Trisolium (inquit J. Bauhinus.) Cretæ munus, cui caulis in ramos alterna-Arum ett noc I ritonium (inquir J. Daumino.) Good inunus, cui cauir in ramos atternatim oriundos, creberimos, angulofos, denuo in minores ramulos divaricatos, humia, fulio
friatófque dividitur: ubiq, verò quà rami furculia, dividuntur duo exent pedicelli breves,
oppofiti, finguli felia terna, parva, oblonga, in acumen fpinofum definentia glabrique fuffinentes:
ilidémque diviaricacionibus fubfinit, adunci, rigiduli, mordaces, deorfum fpechanes aculei [Clufio ad
fingulos nodos quaturo fpinulas, binis fuperne, totidem inferne fpechantibus.]
Superitiv verò ex ipfo ramorum coitu pediculus exit brevis, cui ex calyce viridante emicans infidet flor amœnus, magnus, purpuro violaceus, Lyfimachiæ speciosæ similis è quinque folis compositus, medium obsidentibus purpuro violacios. Lyminaciona pocolar inima e quanque toma componias, incutani obindentinis apicibus luteis. Silipne quatuor aut quinque coffis canaiculatis, latiufculis ad mucronem turbinatum coeuntibus confitant, femme in fingulis contento latoruffo.

Semen hujus mifit ad Clufium Honorius Belli "Opfiriogen" nomine.

CAP. XV.

De Carvophyllo marino.

Ec planta pentapetala quidem est, verùm quale semen producat, nudúmne an vasculo inclusum nondum discernere potuimus, revera quamvis diligenter quasivimus nullum hactenus femen in ea invenimus, quo tamen proculdubio non caret, ut nec alia planta quæcunque.

A. 1. Caryophyllus marinus minimus Ger.Lob. montanus minor C. B. Caryophyllus flos aphyllocaulos vel-junceus minor J. B. Gramen marinum minus Park. Chitit, of Sea-Julysflotter, of Sea-cuthion.

Foliss est Serpentine prinsquam floreat, brevibus duarum unciarum, ubi verò caulis excrevit & floret quators vel etiam quinque unciarum, & paulò latioribus: radice craffa, non brevi, ut vult Dodonaus, in planta ficca rubente, ubi folia protrudit in aliquot capita divifa, ex reliquis veterum Dotonzus, in pianta fuca rubente, ubi totia protrudit in aliquot capita divila, ex reliquiis veterum foliorum quafi capillata: Caulis primò aliquot unciarum, deinde palmaris, tenuis, infra capitulum (quod Scabiofe ovinza accedit) vagina longiufcula ab ipià tapituli bafi enalcente, & deorfum ad digitalem longiudinem producta inclufus. Exterior facies capituli confitar folialis membraneis, extentis virentibus, interius argenteo colore lucentibus. Totum capitulum facter membraneis foliolis lucentibus, interi que exorinatur flores in calycibus fiurma parte membranaceis, quinque petalis purpurantibus compoliti, cum totidem flaminulus esidem annexis apues albentes gell'antibus. Semina cardina i pon fice de mentione de del membrane de l'accedita i con fice de mentione de l'accedita i con fice de la contra vacaturi, cam que per Grinishiba baba I Baubara. nondum in conspectum nostrum venerunt, nam qua pro seminibus habet J. Bauhinus membraneo umbilico, florum calyces funt & vascula etiam, ut opinor, seminalia.

In palustribus maritimis ínque scopulis ad mare per totam Angliam ubique frequentissima ha- Low

Hac (ut rectè Lobelius) Angli & Belgæ arearum margines ornant; est enim vivax admodum, denso cæspite terram operit & per totam æstatem floret.

 Caryophyllus montanus major store globoso C. B. Caryophyllus stos aphyllocausos vel junceus major J. B. Caryophyllus Mediterraneus Gett. Gramen marinum Mediterraneum majus, Statice quibufdam Park. Breat Chrift.

Pracedenti eadem, vel valde fimilis, caules dodrantales emittit, rectos, enodes, quorum uniufcujusque cacumini (quod uncialis & longior vagina membranacea obvolvit) flos infidet item glomeratus, Schemopraffi ferè fimilitudine, ex albo purpureus, foliacearum fiquamarum vallo circundatus.

Radix longa, lignofa, teres, craffiufcula in multa capita dividitut, unde terram proxime magna feges foliorum emerget, gramineorum, glaucorum, latitudine paulo fubinde variantium.

Parkinfonus caulem non prorlus nudum effe affirmat, fed duobus parvis perbrevibus folis ad nodum

quem habet unicum cinctum, que præter aliorum omnium foliorum normam non sursum crescendo attolluntur, sed deorsum vergunt. Præterea slores non una omnes aut etiam multos simul aperiri, sed seorsim plerunque singulos, alios post alios, ut diu sit antequam totum capitulum dessoruerit.

In locis Mediterrancis & a mare procul remotis oritur. Nos prope Moguntam Germania urbem invenimus, & alibi etiam in Germania frequens habetur. Confule fi placet J. Bauhinum: unde C. Bauhinus non fine ratione montanum eum denominavit.

Caterum licet Dodonaus usum in medicina nullum habere testetur, sed sosculos in coronis solum gratiam aliquam obtinere dicat, Dalechampius tamen saporem totius Statices plante adstringontem perhibet, ac facultatem habere ad miraculum ufq, deliccandi, & erumpentum hamorum Tttt 2

CAP.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis.

imperum cohibendi, five tuta admoveatur, five fuccus ejus bibatur; Dyfenteriis fuccurrere, men-fium abundantiam, fanguims enaribus profluvium fiftere, fanguinem exfereantibus opitulari, denique vulnerariam elle, & maligna ulcera ad cicatricem perducere.

3. Statice Americana Park. Sea-Gilly-flower, og Thaift of America.

Felia habet superiori similia, sed obscuriùs viridia, nonnihil splendentia, duobus secundum longitudinem decurrentibus nervis, mucronibus obtufis. Cauliculi pariter terases confimilem floículorum glomerem gestant, colore tamen albo, è membrana erumpentium, qua deorsum circa caulem reflectitur. Radix longa, paucis fibris donata.

LIBRI DECIMI NONI SECTIO SECUNDA.

De Herbis pentapetalis foliis in caule alterno aut nullo ordine positis.

Herbæ flore pentapetalo aut polypetalo, foliis in caulibus nullo aut alterno ordine positis, sunt vel vasculo seminali

Simplici, i. e. non diviso in loculamenta, quod per maturitatem horizontaliter rumpitur; fore flavo, calice bivalvi; foliis craffis, lavibus, extremis subrotundis; PORTULACA. Bicorni; foliis in nonnullis speciebus crassis; SEDUM. Triquetro, seu è tribus carinis composito, flore

Γ Pentapetalo.

(Uniformi specioso, in uno caule unico, albo; vasculo conoide; foliis parvis hederz; in palustribus nascens; Gramen Parmassi.

Dissorni, calcari donato, odorato; VI ola.

Hexapetalo, cujus partes difficulter admodum discerni & distingui possunt; vascula seminalia vix unquam perfecte clauduntur; RESEDA, Luteola & Phyteuma Monspeliensium hujus spe-

Pentacocco, rostrato; GERANIUM.

Quinquepartito, seu in quinque cellulas plura semina continentes diviso,

Breviore & habitiore; foliis Alcex, flore specioso, calice tumido & velut inflato vesica inflar: ALCEA Veneta, Malva boraria, quia flos nonnifi splendente sole & circa meridiem ape-

Longiore & in filiquam producto; foliis in eodem pediculo binis ut in Faba, Portulace fimilibus; floribus albis staminosis, velut Cappareos; CAPPARIS leguminosa, Fabago.

In decem loculamenta totidem semina cominentia dispertito; flore caduco; seminibus oblongis compresfis folendentibus, colore melino; LINUM.

CAP. L

De Portulaça.

Ortulaca Gracis 'Awles'xyn & 'Ales'xyn Turnebus Portulacam etiam Portulatam dicendam existimavi, quòd soliis portulas imitetur; sed exempla antiquorum voluminum delunt. Aliorum sententia est, Portulacam appellatam esse quasi Porculacam, nomine à porcis imposito, idque quòd à Gallis Perelia, vel Perelim vocetur (unde & Anglicum Durflante) Apuleius eriam Porcastrum appellatam scribit: & Græcis junioribus Xaes (quod perculacam sonat) vocatur. Exempla vide apud Jo. Bod. à Stapel.

Portulace note characteristice sunt vasculum simplex, seu non divisum in loculamenta, quod per maturitatem horizontaliter rumpitur, flos flavus, calyce bivalvi inclusus, folia crassa, succulenta, lavia, extremis subrotunda.

I. Pertulaca

1. Portulaca latifolia seu sativa C. B. bortensis latifolia J. B. domestica Ger. bortensis Park. Gar. ben Purffanc.

Simplici ferè est radice, progressu temporis lignescente, cui fibræ paucæ appensæ. Caules plures emittit, pedali longitudine, non raro breviores, teretes, crassos, subrubentes, non erectos sed terram versus reclinatos. Folia incondita, crassa & succulenta, ex angusto principio, quo cauli adnascuntur sensim dilatata, extremitate subrotunda, lavia & per margines aqualia, sapore subacido: inter quæ oriuntur flosculi lutei, stellati, pentapetali, apicibus concoloribus. Hisce succedunt pericarpia oblonga, grano hordei paulò majora, que per maturitatem medià parte transversim seu horizontaliter rumpuntur, & se semen effundunt pusillum, pullum.

In hortis ac corum areis subactis ac stercoratis commode seritur Martio aut Aprilis initio, Junio Locul & Tempus.

verò ac deinde in Autumnum ufq, viget ac viret.

2. Portulaca sativa lutea sive aurea. Bolden Purffane.

Nescio an specie à præcedente differat, certè tenerior est illa, foliis latioribus flavicantibus.

2. Portulaca sylvestris Ger. Park. sylvestris minor sive spontanea J.B. angustisolia sive sylvestris C.B. mild Purffane. 7. B.

Multis numeris minor est quam fativa, tota terræ appressa, nec humo surgens: radice crasssurculas, ser insurente surgens in succulentis, multifidis. Folia ungui digiti minimi sere paria, succulenta, crassa, atrovirenta: fieres pulss, mulcos. Summa vix alia in re quam partium omnium parvitate à sativa differt, ut suspicer sativam e splventri cultură initio sacam.

In Italia, Sicilia, Gallia Narbonensi & Germania in vervactis & ad vias frequens occurrit. In ardore & dolore stomachi Portulaca ejusque succus & syrupus aut ipsa planta recens comesta Vires.

experta est. In acetariis frequens usus est Portulacæ: Stomachi ardorem lenit, & bilis fervorem compescit, Usus & hinc in febribus putridis ac malignis, ardore urina & Scorbuto prodeft: Venerem inhibet, Venereaque informia. Dentium fluporem recens commanducata tollit, & mobiles dentes stabilit. Verminantibus pueris cum successive exhibiture. Verum esus ejus nimius cavendus est, quoniam ob frigiditatem suam & humiditatem in ventriculo putrescere apta est, ejusq, & reliquorum viscerum tonum diffolvere, ut in nobifmetipfis non femel experti fumus.

Solet apud nos cum sale, aceto & aromatis condiri ad intinctus, eodem modo quo Cappares, Genista flores, Lingua avis, Crithmum, &c. condiuntur: quomodo parata ventriculo magis grata &

4. Portulaca exigua sive arvensis Camerario J. B. arvensis C. B. exigua Camerarii Park.

Herbula est non ab aliis ut (ut autor perhibet) demonstrata, pinguis, sublutea; eauliculis incurvis, aliquantulum procumbenabus, foliis minutis Portulace sylvestris, pallidioribus tamen, semper geminis nigro semine in vasculis parvulis, Portulace similibus, sed que longioribus pediculis & graci-libus nituntur, & mature incipiunt hiare antequam semen plene perficiatur. Sapor illi nullus qui notari queat, præterquam herbaceus ut in Alfine.

Primo vere in agris frumentaceis frequens est circa Lipsiam ante Cremensem portum. Hanc herbam eandem esse Alsine nostræ palustri Portulacæ aquaticæ simili superiùs diximus.

Vide & confer.

5. Portulaca Brafilienfis Caaponga dicta Marggr.

Ex radice brevi, in multa filamenta alba definente producit caulem rotundum, craffiusculum & fucculentum, qui ftatim propè terram in multos alios caules dividitur, & hi porro in suos ramos, qui vestiuntur foliis instar Portulacæ succulentis atque alternatim positis: in extremitate autem cujulliber rami, octo folia in stellæ modum disposita sunt, ex quorum medio su enascitur suteus, pen-tapetalos, magnitudine sloris Portulacæ nostratis. Post slorem denique remanet corpusculum quoddam obrotundum, pappo albo circundatum, in quo semen continetur nigricans, rotundum, Papaveris semine paulo minus. Rami hujus plantæ tomento albo circundati conspiciuntur instar lanæ ovium. Cocta comeditur hac herba.

CAP. II.

De Sedo.

A Elfon Gracis கிட்சி க்கையில் சிரி ஸி.வசு. Italis Sedum vel à sedere quia folia habet ad radices exiles, lettilia, ut vult Martinius, vel forte à sedandis doloribus nomen impositum. Note autem Sedi genericæ sunt folia crassa angusta non serrata aut dentata, vascula seminalia

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis.

N. B. Sedum latifimo (enfu accipi pro planta quacunque pentapetala aut polypetala vafculo bi-corni, imò plantas eriam fucculentas multifiliquas complecti; à nobis autem hoc in loco tum à fucculentis multifiliquis, tum à plantis vasculo bicorni foliis minus succulentis, quales sunt Cotyledon, Sanicula guttata & Saxifraga alba dicta, diftingui.

Sameuta guttata & Saurraga ausa ureas, unungun. Notatu digniffinnum eft plantas plerafque craffas & fucculentas in petrofis & ficcioribus prove-nire, ibidenque fine humore diu durare; cuius ratio effe videtur, quòd folia curicula denfiore mi-

niméque porosa, que humorem evaporare non finit, investiantur.

A. 1. Sedum minus teretifolium album C. B. minus, folio longiusculo tereti, slore albo J. B. minus Officinarum Ger. Vermicularis flore albo Park.

J. B. Vermiculari huic nomen fecerunt folia, qux pinguibus cascorum putrescentium vermibus sunt similima, alternatim in casibus sipthamaris. & dodrantalibus disposita, atrovirenta, vel punctis crebris guttata. Flores confert velur in umbella, fiellari, quinque folis constantes, internet albis, apricisus multis atro-purpureis umbilicum conoidem albidum, circumstantibus. Radix tenuis fibrosa.

In hoc Sedo nullam percipio acrimoniam, quicquid dicat in Adverfariis Lobelius. In veteribus muris & tectis non rarò invenitur. Menfibus æftivis flores promit.

2. Sedum minus teretifolium alterum C. B. J. B. minus 2. Clus.

Hujus folia pracedentis fimilia sunt, sed frequentiora & densitis in caule stipata, in muris & maceriis etiam nascens, sed priore minus frequens, humi procumbens & fibris subinde se firmans.

3. Sedum parvum folio circinato, flore albo J. B. minus folio circinato C. B. Vermicularis dasyphyllos Park. Lugd

Radize est brevi, capillata & pallida, gracili, in exigua terra & parietum rimis harefeante: ramu-lus plurimis, quaturo digitos alus, perquam fosse congestis: folias numerosistimus, crastis, teretibus, albeantibus (cu glaucis, confertifium étipatis, gultu frauta, cum levi quadam adstrictione: flore in virgulis tenuibus candido, copiolo: semine exiguo, subruffo.

Circa Monspelium, Genevam, Lugdunum, &c. in muris & rupibus copiosè oritur.

J. Bauhinus & Clufius folia hujus Sedi mín. acris foliis comparant, quibus paulo craftiora & candidiora funt.

4. Sedi minoris albi Monspessulana species major, folio acuto J. B.

Parietinis hæret passim Mosnpeliensibus & Nemausensibus Sedum quoddam satis magnum, caulibus craffiulculis, frequentibus ex una radice subolescentibus 3 quos folia vestiunt seda muoria vulg.

flore luteo foliis similia, sed majora, crafsiora, longioráque, in acumen definentia. Floribus ornatur

Floret loco natali mense Julio.

5. Sedum Alpinum ericoides purpurascens C.B.

Ramis est palmaribus, lentis, flexibilibus, dense geniculatis, per terram sparsis; quos folia brevia, craffiuscula, Erice forma vestiunt, & hi in plures alios duarum triúmve unciarum & etiam breviores dividuntur, hique foliola frequentia, fibi ferè incumbentia & rotundiora habent. In fingulo-rum fummitatibus, yelut ex (quamofo calice flor fatis magnus purpuralcens, ex quatuor, aliquando quinque, foliis, & aliquot in medio staminibus compositus insidet.

Ex horto Dei habuit C. Bauhinus.

A. 6. Sedum Alpinum Ericoides caruleum C. B. J. B.

Ex præruptis jugis ac faxis humidis propendet, radicem habens oblongam, fibrofam, rufam: ramos plures, foliolis quàm in priore brevioribus, craffis, cinereis, velut Sananuunda 2. Cluf: vel Erica Alexandrina compactis cindos. Singulis cauliculis uncialibus, foliaceis flos magnus, coeruleus, quadrífolius, alequot framinalis brevibus donaus infidet.

In rupibus ad lams Septentrionale montis Inglebraugh copiofiffine provenir. Primo vere, nimi-rum Martio menife floret. C. Baulinus in Alpibus Rharticis, inque Gothard finimitatibus, & in Valefia ad thermas Leccenfies fupra Genme invenit. Florum magnitudine & eleganti colore coruleo oculos reficir & delectat valde: rariffima fane est plantula, cujus slos przecox in frigidissimis illis montium jugis & rupibus humidis ver ipsum antevertat: verum an ad Sedigenus referendum sit dubito cum florem explicet quadrifolium, vasculum autem seminale non observaverim.

7. Sedum Alpinum minimum, foliis cinereis, flore candido J.B. Sedum Alpinum album foliolis compactes C.B. Sed. minus 9. Clufii, minimum Alpinum muscoides Park. Sedum Alpinum 2. Clusii Ger. emac.

Compactis & fibi invicem infidentibus est foliolis, minimis, rigidulis, craffis, cinerei coloris ad cœruleum quodammodo tendentis, ut tota planta (quæ acidi saporis est) nihil ferè niti

muscus quidam videatur: Pedicelli è medio foliorum exeunt duas penè uncias longi, graciles juncei, in quibus terni plerumqua flofculi, pentapetali, candidi, cum aliquot intus flaminulis luteis. Cim in femen abeunt flores cauliculi aliquantulum excrefcunt. Mirum in modum propaginibus ferpit & radices agit Cotyledonis alterius ritu, integros cespites, cujusdam musci instar, interdum occu-

In Baldo, Braulio & Monte fracto five Pilati juxta Lucernam reperitur : inque praruptis Snealben Locu & & Sneberg locis inter faxa. Julio & Augusto florer.

1. Bauhinus cauliculos tres, quatuórve uncias altos huic attribuit, fili inftar graciles, hiríutos, raris folius angustioribus donatos: radices lentas, lignosas, crassiulculas, nigricantes.

8. Sedum montanum minimum Caryophylli folio, lacteo flore. An Sedum mufcofum I. B?

Denso caspite terram operit. Folia habet graminea, angusta, acuta, glauca, non pilosa, neque craffi, Carphylleorum fimilia, fed multis numeris minora, & pro magnitudine etiam breviora, confertiffima: è quorum medio exflit cauliculus, vix duos digitos transversos alus, obscure rubefcens, villosus, brevibus & rubentibus foliolis vestitus, unum & alterum in summitate florem gestans, candidum, quinque foliolis rotundiusculis, tenellis compositum, cum staminulis in medio luteis.

In montibus non longe à Bolzano supra Tridentum, Martio mense sores nobes observatum Locus: fuit. A præcedente specie diversum videtur, cui tamen in multis persimile est; ipso storendi tempore ab eo fatis diftinguitur.

* 9. Sedum muscosum J. Bauhinus his verbis describit,

Caspites totos operit luxurie focunda, Sedorum in morem, radicularum reptatu. Folia majora quam Sedi Alpini cinerei, acutiora, molliora, muscum terreftrem imitata. Coliculas ex umbilico natus, unciam unam aut duas altus, foliolis crebrioribus vestitus unicum plerunque in fastigio gerit florem magnum.

Propè rivulos in Alpibus crescere dicitur. Sedum montanum perpufillum luteolis floribus Park. A Sedo muscoso J. B. fortè non differt : descriptio enim convenire videtur. Florem ei attribuit pallidè luteum.

10. Sedum Alpinum grandistorum Patk. Alpinum Saxifraga alba store wel grandistorum C.B. minimum Syriacum tuevols Bree, Saxifraga alba, J. B. miniu store amplo Get. An Sedum Alpinum IV. Fr. Gregorii Rogienstic Col?

Omnium [Sedorum] huic longe minimo, ex Syria afportato folia quam superioris [Sedi minoris majoris facie & folia Lob.] & petrai montani Sedi minora. Canticuli tesquianciam aquant, in quibus luteoli flores majores quam pro planta modo, Saxifraga alba aut Sedi petrai montani, Radix implicata, fibrata.

- 11. Sedum Alpinum rubro magno flore C B. minus montanum flore rubro Park. Aizoides montanum Lugd.
- A. 12. Sedum parvum acre flore luteo J. B. Sempervivum minus vermiculatum acre C. B. Ver-micularis five Illecebra minor acris Ger. Illecebra minor five Sedum 3. Diofeoridis Park. Wall pepper, o; Stonecrop.

Obvium in muris est, capillaribus radicularum fibris appensum, unde ramuli plurimi palmares aut breviores, tenues oriuntur, folis exiguis admodum, denfitate cum longitudine ferè palmari. Flores in extremis ramulis plures, lutei, quinque foliis radiatis constantes, apicibus in medio similiter luteis. Sapor plantæ acris.

In muris, tectis & aggeribus ficcioribus paffim reperitur.

Locus?

1041

13. Sedum minimum lateum non acre J. B. Sempervivum minus vermiculatum insipidum C. B. Illecebra insipida Park. Cord.

Coliculis & foliis multò minoribus & exilioribus constat quam pracedens. Flosculos habet illius fimiles, cum quinque exiguis acuminatis in medio apicibus femini ferendo natis, iildémque decem staminibus circumvallatis, non tamen illius modo umbellam seu capitulum constituentes, sed deinceps ab uncialibus aut longioribus coliculorum adnatis utrinque alterno fitu exeunt.

Iisdem cum priore acri locis invenitur. Ad multifiliquas pertinet & non cft hujus loci, verùm ibi per inadvertentiam omiffum. I ocut.

A. 14 Sedum minimum non acre flore albo, White flower'd Stoncerop, og Wall-Pep-

An à pracedente [12.] aliter quam floris colore differat milii non constat, nec enim utraque inter se studiosè contuli.

In sterilioribus Suffolciæ, toto ferè itinere à Tarmouth ad Dunwich oppida plurimum observavimus: nec minus abundat in rupibus Westmorlandicis & Lancastrensibus juxta lacum Winandermere diamm

Ver:

Lacus.

Chame-

Locus.

Locus:

Vermicularis herbæ stupendas vires in Scorbuto Castrensi expertus est cum incredibili successii D. Below interne in decocto, & etiam externe applicat in contracturis membrorum, in ulceribus Viret. & gingivis corruptis. Ephem. German. An. 6. & 7. Obs. 22. D. Tancred. Rehinson nobis suggessit. Eandem observationem habui à D. Palmer ex dictatis D. Hermanni.

* 15. Sedum Alpinum hisfridum, ferè spinosum, store pallido J. B.

F. B.

Multos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situ, semuncialibus, perMultos dodrantales ferè caules, tenues emittit, folis vestitos alternante situation de la caule situation Muitos dograntaies reie causes, tennes eniment, joins victicos aucuntante inqu, tennuncianists, per-angultis, acuminatis, ex viridi pallentibus, fipinulis per margines afperis, qualia propè terram multa reprantem inferiorem caulium partem ornant. Ramuli in quos caules superius dividuntur, florem in acumine gestant finguli Sedi montani minimi lutei parem, pallescentem, apicalis in medio multis. Succedit unicuique capitulum Lini fimile, minus, turbine biturco patente, è quo conculfu excidit si-men, longé copiofifimum, minus distribution pulvificali inflar, colere nigrum.

Ex monte Calcaris, item Gothardo attulit J. H. Cherlerus.

16. Sedum Siculum maritimum vermiculatum, flore Saxifragiæ albæ, semine villeso Boccon.

Bsc.
Hac plantula Sedi aut Kali speciebus annumeranda venit; Caulibus, felisi acutis, & vermiculatis illis omnino persimilis. Flores promit Saxifragiz alba bulbifera: Semen villosium, utriculo inclusium, non absimile Semini pentagono, quod in Gellemino Peruviano conspicium. Frurescie utplumimum Thymi capitati modo in maritimis ad granarium Agrigentinum.

17. Sedum minus XI. Cluf. S. Alpinum graminco folio, lacteo flore C. B. minimum Alpinum gramineo folio Park.

Longiora nonnihil habet folia, graminis modo angulta, dura, vindia, lavia, fibacidi initio faporis, deinde ingrati. Unicus aut alter inter folia erumpit cauliculus, lavia, gracilis, junceus, trium forè unciarum longitudinis, rarò major, in quo unicus, interdum bini funt floculi, "fuperiore majores, candidi, medio lurei, quinque foliolis, cordis ut vulgò pingitur formam referentibus pradiri

Serpit & hoc reliquorum inftar, in Sneberg & vicinis jugis invenitur, sub finem Junii & Julio isthic florens.

* 18. Sedum montanum gramineo folio alterum Park.

Park. A præcedente crescendi modo, foliorum parvitate, cauliculorum floriferorum altitudine parum differt: przcipua differentia est in floribus, quos plures in summis caulibus profert, colore pallidè luteos, eósque petalis non cordatis sed integris compositos.

Hanc speciem à nemine antè se exhibitam air Park. verum nec ubi sponte nascatur, nec à quo aut unde habuit nos certiores facit.

19. Sedum Alpinum fure pallido C. B. Park. minus 6. five Alpinum 1. Cluft parvium mon-tanum lucum J. B. Alpinum 1. Cluft Ger. emac.

J. B.

Caulem unum plurefive erigit, palmarem, dimidio nonnunquam minorem, folisi crebris veftitum
Sedi minoris lutei vulg, minus acuus, planioribidiq, qualia etiam per terram (parla caulis imo harent: Seut minoris turet vuig, minus actus, piantoritous, quana ettam pen certain ipana causi into nerent: fuperitis dividitur in ramulos faits frequentes caulis, qui flerar gettam pulchellos, emalteolos, ex lureo colore aliquandium pallefeentes, pentapetalos, apicibir luteis. Radicula fumma ferè tellure vagantur, & fubinde novas plantas producunt, fubinde terram fubeuntes. Sapore est valide exic-

Provenit in monte Baldo, in monte Pilati & Gothardo: in Sneberg aliisque Stiriacarum Alpium jugis, in Tauro monte atque Judenberg crescere scribit Clusus; florere sub finem Julii & Augusto. In descensu montis Capoladou à las Cambrettes non procul Monspelio invenit D. Magnol Julio mense florentem. Vide Betan. Mon [p.

A. 20. Sedum minus Alpinum luteum nostras.

Radix huic extrinsecus nigra, multis fibris prædita, in quamplurima capita, quæ ut in aliis Sedi speciebus denso cassine terram operiunt, dividitur. Folia utplurimum longiusula, angusta, plana, pallide virentia, glabra & nonnihi lplendentia, raris ad margines spinnis donata, apice acuto. Caulte empalmares & nonnihi latiores, terrees, hirfuri, crebris foliis vestitis, tres aut quamor, aut estam terram plantes de nonnihi latiores, terrees, hirfuri, crebris foliis vestitis, tres aut quamor, aut estam plures gestant in summitate sures, luteos, pentapetalos, plurimis punctis croces circa umbilicum notatos, summia lutea cum apicibus croceis continentes. Flos cum expanditur decapetalos videtur, ob quinque calicis folia floris petala ordine interpacentia. Vafealum feminale bicorne; femina exigua, oblonga, rufta. In nonnullis plantis folia que ad radicem brevia funt, latitufcula, & Paronychiz foliis nonnihi fimilia.

Ad latera montis Ingleborough juxta aquarum scaturigines frequens: invenitur & in Hardknot & Wrenose Westmorlandia montibus, & alibi propè Shap vicum in eodem Com.

A. 21. Sedam

A. 21. Sedum Alpinum trifido falio C. B. Alpin, laciniata Ajugæ foliu Park. Sedis affinis tri-ulea Alpina sfore albo J. B.

Summo cespite vagatur, magnumque spatium occupat, terra appressis coliculis tenuibus, suscis, è quibus nascuntur folia uncialia, in trisulcum tridentem latiusculum, Chamæpityos minorem, desquois naturant pois anciana, in continuo esterio naturanini, Chamepayos inmoren, deri-nentia, fubi-futa; alia in oblongum urriculum glumofum convoluta, lanugine piniata granum Avenz affabrè referunt, trifulcis illis foliis fubinde obvallata: Caule Iurgunt quidam teretes pal-mares, fuperiis in pediculos aliquot, [quibus foliolum indivitum pufillum appoitum] diducti, quo-rum unufqui[que forem geftat Spergulæ parem, albidum, friatum; vafeulo fuccedente parvo, feminibus pleno, quod circundat florum calix laciniis denticulatus.

In montibus Cambrobritannicis, ut Smundon, inque Eboracensibus ut Ingleborough copiosissime Locus. oritur, invenimus & in Jura monte, & alibi in transmarinis.

22. Sedum tridactylites Alpinum majus albam C. B. Tridactylites Alpina I. B. C. B.

Radicem habet tenuem, capillaceam; cauliculum semipalmarem, purpurascentem, nonnihil pilosum, in ramulos plures tenues & fragiles divisum: folia ad radicem tenuia & molia, lata, (in ramulis minuta) in tres lacinias primum, deinde in alias divifa. Flores in ramulorum fummis albi, quinquefolii, totidem staminalis donati; quibus capitala subrotunda, longiuscula semen minutissimum continentia succedunt. Ex Baldo monte habuit C. Bauhinus.

2. Simile, fed folis latioribus, & in ternas primum profundas lacinias divifis, hífque in minora \$. Tridad. Al&t cenuiora legmenta fectis, caulibus pedalibus, floribus pallidè luteis, in humidis montuum Pyrenna. pun pallide luteis, in humidis montuum Pyrenna.

orum natum n pracedente fuccedunt. Ex Taurero Auftria monte habuit. Habeo inter plantas ficcas Sedi tri-dactylitis Alpini speciem majorem circa Monspelium collectam, caule dodrantali, summa parte in aliquor ramulos diviso, in quibus sfores candidi, sincedentibus vasculis magnis. Hanc eam effe pu-tamus quam describit Joan. Bauhinus sub Tridactyliris Alpine titulo, his verbis, Palmaris interdum & major multo eff. planta folia placame house finadare in translation.

Palmaris interdum & major multò est planta, folia pleraque humi fundens, interdum unciali longitudine ac etiam multò minora, per extremum tripartita; alia verò nullam agnoscunt divisionem, ut quæ in cauliculis sunt, in ramulos pauculos divaricatis. Flores parvi, vascula magna: radix ut Agerati purpurei propagatur.

Sedum tridactylites Alpinum minus C. B. Sedum Monspeliense & Pyrenæum laciniatum

Ad radicem parvam repentem & nigricantem, folia plura, exigua, viridia, fimul compacta, fu-perne in crenas profundas, communiter ternas, ranus plures, divila: ex quorum medio cauliculus perite in tectus protuntes, communities certais, tartus pures, unvia: ex quorum mono cauticutus unus vel alter, remus aliquando divifus, paucis & extiguis fololis cincus trum quandove unciarum exurgir, cui fofculi terni, quaterníve pallidi, quinquefolii, multis framinulis donati, finguli fingulis

exurgit, cui noicuit term, quateringe paticui, quinquetoni, manus realimentes particulais infident: his calicer parvi femen minutum continentes fuccedunt.

Hoc in montium Lupi & Calcaris rupibus collegit C. Bauhinus: nos quoque candem plantam Louis. habemus in monte Lupi collectam, que aliorum Sedi minimi generum modo se propagat in plura capita, è foliolis plurimis coacervatis composita, eaque arcte stipata, ut denso cespite terram operiant. Folia minutiffima sunt, lata, summà & latiore parte in tres, nonnunquam & plures lacinias divisa. Huic titulum imposuimus Sedum tridactylites Alpinum minimum, birsutum. Huic congener aut forte idem est

24. Sedum Alpinum III. Fr. Gregorii Rhegiensis Col. secunda varietas.

Cui radix fibrosa, tenuis, folia in summo binis incisuris divisa: Caules majores quam Chamaziasmes: Vascula Sedi tridactylitis tectorum, singula vel bina in eodem caule.

Prima varietas ab hac differt; est autem radice multa, fibrosa, ex fulco rusescente: folia non denfis & in caput efformatis, sed divariants, ex pediculo tenui in latitudinem amphatis, lingua ef-figiem untatts, majoribus duplo quam Chamaeialmes, uti sunt & caules, in quorum summo unicus vel bini sunt flores. Ex sicca descripsit Columna.

Sedum tridactylites tectorum C. B. Tridactylites tectorum flore albo J.B. Paronychia ru-taceo folio Ger. foliis incifis Park. fine-infirlow:grafs.

Radice tenui fimplici furculofa nutrimentum haurit. Caule plerunque unico affurgit tereti, tenui 8: infirmo, ramofo, rubente, altitudine palmari, aut paulo humiliore altitoreve pro loco in quo na-lcitur. Folia priora oblonga, fimplicia, alia verò fine pediculis cauli apposita, pinguia five fucculenta, pallida, hiríuta, tactu glutinofa, in tria fegmenta ceu digitos divisa, & interdum in quina: verum que in fummis caulibus funt, iterum fimplicia & indivila funt, alternatim polita. In fum-mis caulibus & ramulis longis pediculis infiltunt fo[culi parvi, albi, pentapetali petalis fulsvotundis, minime fills, è calicibus oblongis hirlutis quinquepartitis. Vafculum feminale in fummo bicorne, in-fra calicem floris in ventrem rotundum turgefeens Oxyacantha fructum refert. Tota planta ad

Locus &

Vires.

1044 In muris & tectis locis ruderatis & ficcioribus copiose provenire folet. Floret mense Maio, & brevi semen perficit, inde radicitus exarescit.

orevi iemen periora, interfacione scaleron.

Herba infula in cervifià renui feu leptomera, & per aliquot dies pota, abíque ulla evacuatione fenfibili ferophulis medeture, humorem abítimendo, dolores mitigando, tumores difcutiendo, & ulcerofos execcando. D. *Bayle*, de utilitate Philofoph. Nat. ad. Medic. p. 203.

§. 2. Flantulæ quædam Sedi nomine à Columna descriptæ & depictæ, quas tamen ad aliud genus pertinere censet.

1. Sedum Alpinum F. Gregorii Rhegiensis, 1. Col. Alp. exiguis foliis C. B.

Ratem habet tenuem admodum, æqualem, ex fusco rubentem, quinque uncias longam, ex cuius cespite, qui pruis novellæ plantæ caput fuit, ramos duos vel rese edit, tenues, cannabini fili crafficie, ex fulvo rubentes, rans exiguis foliolis, angultis alternatim interceptos, & in summo in densum foliolorum capitulum, quod dimidiam unciam diametro æquat, definentes: quibus vetuftis alios ex illis producir ramos, codem ordine regerminantes, ut plantulam cenfeamus effe multorum anso ex uns product rantos, codem ordine regermanantes, it particular contamis die mattoriam annorum; ex ramis verò in terram procumbentibus iterum radicem fundit fimilem, fed hirfutam, quod non in prima observatur radice. Florem non habebat, sed inter ramulos superiores binos petiolos observavimus fructum habere, ex calyce prodeuntem quinque folixto, oblongum, cartilations observarints interest the control of the production of the control of the c intus, fed antequam dividatur veluti parvum & nigum Tritici granum. Sapor in ficca parum acris apparutt. Foliola non admodum carnofa aut vermiculata vifa funt.

Sui generis planta effe videtur. 2. Sedum Alpinum alterum ejusidem. Sed. Alp. angustissimo folio, carnes store C.B.

Col.

Priore majus est, ejustem effigiei, nisi quòd nova germina foliorum sipra vesustiora emicant immediatè longos que causiculos tenues, atq. paleares, sesquinicam longos duos vel tres in singulis fomentiare lorginus exseris, in quorum cacumine storem, [interdum duos] ex calyee virenti, apicibus quinque durifo promit foliorum quinque in fammo filorum cordis figura. Radix tenurio e brevior ex celpte cinereo, fulca, & ctam ex procumbente ramulo exit. Felia codem modo quo fuperioris densa, in caput conglobata sunt, supra cauliculos elata. Ex sicca descriptit Columna.

§. 3. Seda aliquot è C. Bauhini Prodromo, quorum descriptiones nimis breves & generales, nec iconibus illustrata.

* 1. Sedum saxatile birsutum purpureum C.B. Park.

Plantula est triuncialis, radicula capillacea; cauliculo tenui, leviter piloso, cujus summitas in breves ramulos dividitur, qui finguli florem purpureum suffinent: Foliola ad radicem plura, hirsuta & Lente minora.

Ex Pyrenæis allatum est.

* 2. Sedum saxatile atrorubentibus floribus C. B. Park.

Hoc tres, quatuórve uncias non excedit, radiculam habens exilem, longiusculam; unum alterúmve catiliculm biuncialem, felicile paucis, exiguis, longiufculis alternatim veltitum, felicules atto-rubentes, veltet ni umbella dipolitos furtinentem.

• 3. Sedum saxatile variegato flore C. B. Park.

Radice est capillacea; cauliculis plurimis, tenuibus, biuncialibus, per terram repentibus, & fi-bellis capillaribus terra adharentibus: foliolis multis, pallide virentibus, subrotundis, Lente minori-bus veltrit. E ramulorum summis pedicelli plures, capillacei, oblongi exurgunt; singuli sorem quadrifolium, varium, album, purpureum & atrorubentem suftinent, eleganti spectaculo, cum plantula hac cespitis muscique instar saxa exornet.

Inter Valesiam & Augustam vallem in monte Sleisburgh dicto copiose provenit. Ob florem tetrapetalum aliò quàm ad Seda referenda videtur hæc planta.

* 4. Sedum Alpinum foliolis crenatis asperis C.B.

Radice est capillacea repente; Cauliculis tenuissimis, semipalmaribus, etiam brevioribus, rarius palmaribus, in fummo in ramulos aliquot fectis: Félia habet longiulcula, angulta, acuminata, crenis utrinque exalperata, & parte averla candicantia. Flores quadrifolii, purpuralcentes & flaminibus donati cauliculis sustentantur; quibus capitulum subrotundum, membranaceum, apice donatum, minutulum semen continens succedit.

Julio mente floret in afcenfu montis S. Bernardi majoris & Gothardo. Hoc etiam, cum florem tetrapetalum habeat, ad aliud genus pertinere videtur.

5. Sedam

5. Sedum arvense flore rubente C.B.

Radice est lignola, fibris capillata: cauliculis aliquot palmaribus, rotundis, rugoso rusescente cortice tectis, qui in ternos, quandoq, plures, ramulos (quorum aliqui recurvantur) dividuntur. Hos folia longiulcula, angulta, succulenta fine ordine ambiunt. Ramulis superioribus flores plures, vulgaris Sedi floribus fimiles, sed rubentes insident, seménque vulgari simile succedit. Non longè Bafilea in agris Hunengenfibus Autumno jam exiccatum reperitur.

6. Sedum Alpinum floribus luteis maculosis C. B. Sedi minoris genus flosculis luteis vel croceis macu-

Consule Gesnerum.

CAP. III.

De Sedo folis latioribus minus succulentis serratis aut crenatis &

6. I. De Cotyledone dicta.

Oryledon à figura folii acetabulum referente தேச்சேன Dioscoridi Anglice a தவமாருளி enim Divitionia Anguet on accademni receptive specific and Anguet a Anguett enim accademnia in a catabilum finus in quo caput femoris vertitur, & in genere quodvis cavum. Falluntur ergo (inquit Jo. Bodaus) Botanici maximi nominis, quod nomen hoc acceptife putant, quòd planta hac folia habeat circumacta in orbem, concavitatem humani umbilici forma leni descensu referentia, nec talem formam Cotyledoni tribuit Dioscorides à quo describitur primum

Cotyledon ergo propriè accipitur de primo genere seu Umbilico Veneris vulgari. His autem plantis de quibus nunc agimus Umbilici Veneris nomen melius convenit quam Cotyledonis: nam corum multæ foliis in globulos compactis umbilicum seu oculum referunt, ad instar Sedi majoris, cujus folia zuntos opontumenta meryesipum.

1. Sedum serratum alterum foliis longis angustis. An Sed. Pyrenæum serratum longifolium Hort. Blass? An Sanicula montana longifolia serrata C. B? An Sed. serratum majus foliis trium quatuorve unciarum J. B?

Longitudine & angustià foliorum, fortè etiam & aliis accidentibus à Sedo serrato vulgari

Invenimus in Alpium præruptis non longè à *Pontieba*, postea in horto Regio Parisiensi cultum vidimus, utrobique Autumnali aut Hyberno tempore, unde nec slos, nec vasculum seminale nobis conspectum est.

Eandem plantam esse suspicamur que in Cat. Horti Reg. Paris. & Horti Leydensis, inq. Prælud. Bot. Morisoni Sanicula Alpina crenata um ilico pallido dicitur, cujus infra è Morisoni Præl. Bot. descriptionem dabimus.

2. Sedum serratum J. B. Cotyledon media foliis oblongis serratis C. B. Cotyledon altera Matthioli Park. parad. Cot. alt. versicoloribus floribus ejusdem in Theat.

Tenuis, nigra est radix, subinde productis fibris latius se propagans. Folia plurimum per terramis, miga et e ramis, indice Producti nisis tatus i probagaiis. Penta pulmiam per ter-rami sparia, ramis humo se tollunt, Sedi, pinguia, oblonga, extremo rotundo, atque etiam quaedam in acutum definentia, unciam unam aut duos longa, colore glauca, argurifilmis in ambitu denti-culis rigidulis, reliquóque folio candidioribus crenata, façore streme adstringente: e quorum me-dio exurgic caulas, palmum unum aut, alterum altus, foliosus, in alas aliquot divisus. Flores albi, petalis quinque non mucronatis fed fubrotundis, circa umbilicum punctulis rubentibus notatis constant, umbilico viridi J. B. [potiùs flavo] apices croceos habente.

In montibus Tyrolenfibus & Helveticis, inque Saleva & Jura Geneva vicinis observavimus.

* 3. Cotyledon altera minor Park. quoad icon. Cotyled. altera 4 sive Matthioli Clus Cotyled. media folius subrotundis C. B.

Clus. Huie numerola & conferta funt folia, oblongis ligulis fimilia, craffiufcula, mucronata, nonnihil per ambitum crenata, candicantia, acido & fubaftringente guftu: è quorum centro feu medio foper ambitum crenara, candicantia, acido 8 industringente guitti : e quorum centro leu medio fo-liorum exortu caudi interdium cubitalis, plerunq, tamen pedalis duntaxat affingit, luperiore parte hirtus, brevoribus folisi inordinate nafcentibus feptus, fummo faftigio ex fingulis foliorum alis podi-cellos emittens, quibus infident bini au terni fiperia, albi, pentapetali, interne veluti fanguineis gut-tis afperit, umbilico pallido & fipendente, decem ffaminiulis cineto. Semes continetum in captulis, exile, nigruum. Radia (libelt fulca, tenus, fibrofa, cui fecundum marrem multza ala in orbem ad-formaticata un interquine ofbitem illumente researe values: \$2.1 missis infine. nascuntur planta, ut integrum cespitem aliquando tegant vulgaris Sedi majoris instar.

Nascitur

Locus.

Locus.

Nascitur non modò in Sneberg, sed & in reliquis Austriz & Stiriz Alpibus, saxis & scopulis inharens, in quibus soret Junio & Julio. Dubitat J. Bauhinus an hac non eadem sit Sedo serrato: verum si icon proba sit, non erit illi eadem, cum floris petala acuta pingantur; que illi obtula & fubrotunda funt: descriptio ctiam hujus non usquequaq, illi respondet. An Sedum serratum majus J. B?

4. Cotyledon altera V. Clui. Sedi species sive Cotyledon altera Esscheriana, lanugine alba, birsuts folis J. B. Cotyledon media Jubbir uta floribus punctatis C. B.

Præcedenti affinis eft, fed mollius, angultioribus & longioribus fália, non dentatis, fed alba duntaxat lanugine hirfutis, minús etiam incanis, breviore craftioréque pediculo, & multis folis fepto, que plerunq tam fupernè quam infernè nonnihil hirfuta funt; paucioribus floribus hinc inde fecunque plerunq tam fupernè quam infernè nonnihil hirfuta funt; paucioribus floribus hinc inde fecunque dùm caulem ad fingulas alas sparfis.

Observavit Clusius hoc genus in Etscherianis jugis mense Junio suis floribus onustum.

Miror C. Bauhinum Sedum foliis minoribus albicantibus ferratis hujus synonymum facere, cum Clusius expresse scribat hujus folia minime dentata esse.

• 5. Cotyledon minor foliis subrotundis serratis C. B. C. Baubini J. B. Cot. alter minor folio subrotundo Park.

C.B.

Rathe fisheft tenuis, fibrofa, fulca; circa quam felia multa, femiungue minora, non ut in pracedentibus oblongis ligulis fimilia, fed fubrotunda, margine crenato, craffiulcula, candicantia & noninhi adtringentia: è quorum medio caule femipalmaris, quandoque palmaris, fushefper, minis & paucis foliis cinctus affingit: in cuius furmo pedicelli fores multo quam in prima feecie minis & paucis foliis cinctus affingit: in cuius furmo pedicelli fores multo quam in prima feecie minis & paucis foliis cinctus affingit: in cuius furmo pedicelli fores multo quam in prima feecie minores, pencapetalos cum spicibis in medio fuffinentes, qui albi, aliquando pundis rubentibus afferti, nontunquam extrinicus lineis ternis foliola floris percurrentibus, ità ut flores pallide puralegri, nontunquam extrinicus lineis ternis foliola floris percurrentibus, ità ut flores pallide puralegri. puralcentes appareant: hos capitala exigua nigrum semen continentia sequuntur. In Helvetiorum Alpibus ipsis saxis ac scopulis adhæret. Junio & Julio floret.

Locus & Tempus.

Locus.

Lacus.

6. Cotyledon sive Sedum serratum latifolium montanum guttato slore Park.

Radix hujus filamentis pluribus nigricantibus composita, eodem modo se diffundit quo sui generis reliqua, multa capita seu germina protrudens è plurimis foliis non in ocellos conglobatis, ut in Sempervivo majori & Sedo ferrato, fed in superficiem ferè planam Rosa amulam expansis, congesta. per vivo majori ex Seuo terraco, tectin imperiorem tere pianam contra eminant expanio, songeria Sont autem faire cim adoleverunt majora, latiora & tenniora quam cujulivo pracedentium, pedi-culis uncialibus, latiniculis donata glabra, oblicure viridia, inferitis tamen per maturitatem rubentia, praceipie fecundum venulas feu nervos, que sib innumera fere apparent, ex rotundo oblonga, un-cum viz, aut fefcunciam longa, vix unciam lata, longitudine fere ad latitudinem fefqualtera, cient Mz. and retrumental rouge, its undatal acces configuration for all institutional foundations of the circa margines crenata crenis rationibus, its denticuli crenas interpacentes lationes & countroes finit mucronibus obtufis. É foliorum medio, Maio exeunte, emergunt cauliculi tenues, rubentes, fomer configuration obtufis. liolis minoribus ad medium ferè cincti, ubi in ramulos dividi incipiunt, in quorum fastigiis, flosculi existunt numerosi, quinq, petalis, exiguis aliquantulum acuminatis, interna parte dilutius rubentibus, plurimis punctulis [anguines eleganter guttatis compositi, staminulis carneis capitulum subviride obvallantibus, quod delapío flore extumelcens fit vasculum seminale, in summo bicorne, semen continens pufillum nigricans.

Dux hujus species seu varietates habentur, altera flore majore, altera minore.

In hortis noîtris frequentissima est: ubi tamen sponte oritur nobis nondum constat, est autem

7. Cetyledon minor foliis rotundioribus, guttato flore. An Cotyledon altera olim Matthiolo J. B.

Planta quam hoc nomine intellectum volumus in hortulo nostro Cantabrigia aliquot annos enurita est. Felia ei plana, ex oblongo & tauticulo pediculo fer rotunda, imo (in male menin) latiora interdum quam longa, circumcirca crenata, denticulis crenas interjacentibus magnis, quam in pracedente acutioribus, glabra & ferè splendentia, minora & pallidius virentia quam pracedentis folia, nec adeò conferta.

Cotyledonem alteram olim Matthiolo, quam huic candem effe existimamus, J. Bauhinus sic defcribit:

Quicquid habet foliorum id omne per terram spargit : Sunt ea vero numerosa, pediculis uncia-libus latiniculis, unde veluti ex cervice incipiunt dilatari, ut tandem circumscriptione sint rotunda, pulche crenata, semuncialis magnitudinis, craffiticula, & ne vel ficcata quidem corrugari solita. paratic cicinata, penninsanis maginatums, stamusola, et never incata quatem corrigan iolita. Caulii unicus, tenuis, feptem vel odo digitorum altitudine, mudis plurimium, rarisu uni dippa radi-cem uncia folis donatus, fuperius in alquot tenues ramufculos divifus, quorum extremis harent fuofesti parvi, pallide rubentes, faturatioribus punciis fanguineis creberrimis afperfi.

Reperitur in montibus circa Comum & Gothardum, itémque in Stiriæ Alpibus. F. B.

8. Cotyledon aquatica birsuta. An Saniculæ Alpine aliquatenus assinis J.B? An Saniculæ montanæ alterius species 2. Clus? Pairp Hibney-wort.

Radicem oblique sub terram agit, ubi locum invenit, satis crassam pro planta modo, fibras longas, albas, crebras emittentem. Folia in orbem spargit brevia, viridia, pilosa velut Auriculæ muris, pilis rarioribus, quatuor vel fex denticulis majoribus ferrata, in acutum definentia, unciam aut sescunciam longa, semunciam versus mucronem lata. E foliorum medio cauliculi exurgunt palmares & altiores, teretes, pilofi, foliis nudi ad locum ufque ubi in ramulos spargi incipiunt: gestant autem in summitate flores aliquot, quinque petalis albis, acutis, duabus maculis flavis prope unques notatis compolitos, framina in medio decem, purpurantibus apiculis capitata continentes. Vasculum

founds configured to the control of the control of

9. Saniculæ Alpinæ aliquatenus affinem J. Baubinus sie describit:

Ex radiculis sparsis capillaribus, dodrantalibus surgit cauliculis, sine nodis, cavis subhirsutis, superius in ramulos abeuntibus; quorum extremis harent stores Sanicula Alpina guttata, quinque candidulis constantes folia, apicibus cum bisido umbilico turbinato medium obtinentibus, circumjectis diduis contraines joins, apusos cui onteo moment cuonnato necumin ocumentous, circumpeters ton flori foliosi virulantolis. Folia per terram foarguntri fubbirluta, unciam aut felcunciam longa, fenfim dilatata, femuncialia, ferrata fuperiore positimum parte, craffinfolia, guftu adfringente.

Reperit J. Bauhinus in rivulo fontis pulcherrimo, qui est in cacumine Vogeti montis, dieti Balon, Leuw &

ubi florebat Augusto. Descriptio satis bene convenit Cotyledoni nostra aquatica hir sut & locus, nonnulla tamen omis-

sa sunt: icon non respondet; folia enim non saris conferta & in orbiculos composita, neque pilosa pinguntur.

10. Saniculæ montanæ alterius speciem secundam Clusius his verbis describit.

Sanicula guttata minus est, angustiore solio & per extremum serrato, hirsuto etiam, & adstringentis gustus, coloris ex herbaceo pallescentis. E medio foliorum prodeunt cauliculi triunciales, nudi, qui circa lummum fastigium in plures ramulos finduntur, candidis stofculis, Saniculæ guttatæ fimilibus, onustos, verum nullis sanguineis guttis, ut illi, aspersos. Bifida succedunt ut in illa capitula exiguum nigricans semen continentia.

Florer ettam Junio, in hortis Maio; In Snealben, &c.
Sanicula montana minor C. B. grod, in omnibus ferè cum Sanicula mont, alterius specie 2. Clus, Tempus. convenit, exceptis flosculis punctatis: non dicit tamen cujus coloris puncta fint, si sanguinea, Clu fiana Sanicula esse nequit; sin slava, ut in nostra Cotyledone aquat. hirsuta, non obstant quin Clufianæ Saniculæ dictæ eadem effe poffit.

Nos ergo pro eadem specie habebimus Cotyledonem nostram aquaticam hirsutam, Sanicula Alpinæ aliquatenus affinem J. B. Saniculæ mont. alterius speciem secundam Clus. & Saniculæ mont. minorem C. B. prod. donec quis certiora docuerit.

11. Sanicula Alpina crenata umbilico pallido Hort. Reg. Paris. & Hort. Lugd. Bat. Moris. prælud. Morif.

Acarij.

Species est Saniculæ montanæ guttatæ, cujus folia funt oblonga, teriuia, ferrata, è quorum medio folis crenatis (Rosæ instar) lepto exit cauliculus dodrantalis, ruber, sustinens plurimos flores albos, punctatos, umbilico pallido, quorum singulis succedunt sliquæ bifurcatæ.

12. Sanicula montana rosea store guttato Hort. Reg. Par.

§. 2. De Sedo foliis subrotundis dentatis Sanicula dicto:

1. Sanicula montana rotundifolia major C. B. San. Alpina guttata J. B. Sanicula guttata Ger. Park. Spotted Sanicle.

Multa habet folia circinata fere rotunditatis, Saxifraga aurea foliorum amula, longis pediculis inhærentia, altis per ambitum incisuris serrata, sic ut minima folia tanquam digitata videantur, pinminarians, and per amonam memars ienaus, no ur minina roua canquam orgata viocantur, pin-guia, hirfuta, fuperne viridai, inferné aliquantulum exalbida, & valde hirfuta, aftringents guttus; Caules deinde promis pedales, aut interdum ampliores, virides, hirfutos & nonnihi tortuofos, & in his folia fuperioribus refpondentia. Surmi caules in plures alsa dividuntur, & fingulis ramis infi-dent terni aut quaterni foses, Oxyacantax odorem referentes, quinque foliolis albis, langumeis punctis inferiore parte notatis constantes. Bisida vascula cum decem staminibus medium florem occuctis interiore parte notats contratices. Bittus objette cui uccus parimines incultui notati con-pant, que matura exilé & minutum admodum nigrumque (finus continent. Radix quodammodo fiquamata fupernè, & craffiu cula, multis candicantibus fibris prædita eft, & a lateribus propagines

In Alpibus Helveticis, ínque montibus Jura & Saleva propè Genevam: Crescit ctiam, autore Locus & Clusio, in omnibus Austria & Stiria Alpibus, umbroso loco, &c. Floret Junio, in hortis etiam Temput. maturiús.

2. Sanicula montana rotundifolia minor Hispanica.

Minor est præcedente, folia multis è radice excuntibus, circinatæ rotunditatis, aut nonnunquam latioribus paullò quam fint longa, circum oras crenata, ratioribus crenis, Saxifragz albz in modum, laciniis aut fegmentis crenas interjacentibus latis & fubrotundis, minime acuminatis, ut in Saxifraga modo dicta, raris & brevibus pilis supernè hirsuta, colore obscurè viridi, pediculis tenui-Uuuu 2

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis.

1049

bus longis. Cauliculi & flores Sedi ferrati montani latifoli guttato flore Park. quantum quidem

Cantabrigia per multos annos hanc plantam alui que umbrofis delectatur, hortis facile affuescit & se propagat, nec hyemes nostras reformidat, quamvis ex nomine Hispanica originis sit.

Sanicula retundifolia crenata pilofa Hort. Lugd. Bat.

Quam pro non descripta habent pracedenti fortè eadem est; nec enim illa à quoquam (quod fciam) hactenus est descripta, & nomen convenit.

3. De Sedo foliis subrotundis crenatis Saxifraga alba diclo.

I Saxifraga alba Ger. alba vulgaris Park. rotundifolia alba C. B. alba radice granulosa J. B. White Saxifrage.

Radix illi plurimis bulbulis, Coriandri seminis magnitudine, purpurantibus, amaris, tenuibus fibris inter se commissis constat, quanquam & aliis præterea fibris longioribus crassioribusque sit donata: Caulem profert fingularem nonnunquam, aliàs ternos, quinos & plures, teretes, hiríutos, purpurcos, ramulis brachiatos: quibus infident flores albi aliquot, quorum non idem onnium tempus florendi, quinque petalis fubrotundis, non bifidis ut in Alfine, framinibus lutcolis & flylo viridi conftantes, quinque perais innoceanes, into intens et in raines, praimine access et into vinte contantes, odore nullo evidente. Fleres includuntur foliolis quinque viridantibus cum ora purpurea, hirfutis, 8c tachi nonnihil viícofis, cuius lentoris particeps eft cum folius caulis. Folia ex pediculis palmaribus aut brevioribus, hirfutis, ferè rotunda, crifitata, ad Hederz eterefitis folia quodammodo accedentia pinguia: eorum verò que in caule funt, videas aliqua nullam diffectionem experta, integra, lanceolata, mucrone spadiceo: alia fimbriata quidem, sed non ità prope orbem complentia. Vasculum seminale bicorne est, velut Sedi cujusdam.

Floret circa finem Aprilis & initio Maii in aggeribus fepium, pascuis & pratis siccioribus. Hujus herbæ in cineres redactæ sal fixus spiritum præbet nitrosum qui multum calculo conducit.

* 2. Saxifraga angustifolia Autumnalis slore luteo guttato Breynii.

Locus &

Tempus &

Vires.

Breyn. Rariorem hanc elegantémque Saxifragam humida & muscosa fundunt prata quadam Borussia & Caffubix, præfertim fecundum arcem Klein Krakaw, ubi ab Augusto in ferum usque Autumnum floret, in hortis autem udo nec aprico nimis loco reposita aliquanto maturius, à Julio nempe ad medium Septembrem.

Ex radiculis capillaceis, subcandido colore & sapore adstringenti, propagines multa rubentes, pilis ferrugineis lanuginosa, integros sapissime cespites serpendo occupantes, emittuntur: circa quas folia angusta, carnosa, subtilissimis decurrentibus nervulis, sunt atro-virentia & rigidiuscula, per marginem subinde pilosa, cum Polygalæ & Nardi Celticæ foliis mediocriter conspirantia, quorum nonnulla Autumno ficcescere incipientia pro viridi suo tristem seu slavum induunt colorem, instar Nardi Celticæ. Inter propagines Cauliculi dodrantales, utplurimum summa tellure sparsi, tenues, rotundi & virescentes, inferiore parte subrubicundi, superiore molli, ferruginea seu pallidiore lanugine leniter hirfuti, procrefcunt; qui foliis parumper minoribus temere & confulo ordine, circa radicem densè, in superna autem cauliculi parte subinde rarenter & parce vestiuntur. Cauliculorum fastigia in ramulos duos, tres, quatuor, plureíve abeuntia, flojeulos admodum elegantes Saxifraga: albæ, fed luteo colore tinetos gerunt, quinis foliolis nervolis, in unque appendiculas binas Gen-tianæ duodecimæ feu punctatæ Cluf, in modum habentibus conftantes; in quibus non fine ingenti voluptate est cernere, quam nitide & curiose dædala natura punctulis innumeris sature croceis denfiffimè illos conspersent, & quidem à medio usque ad umbilicum : unde filiqua subvirescens bifurcata, loculamentis binis Saxifragiarum more distincta, inter stamina decem, crocis capitulata, prominet : qua deciduo flore magis magisque intumescut, justámque maturitatem consecuta, per cornicula finditur, ac semine exiguo, subrutilo & micante sele exonerat. Flos aque ac folia, inprimis verò cauliculi, amariusculo & adstringente sunt gustu.

Variat; quadam enim florum petala magis funt obtufa; quadam magis acuminata: præterea foliis majoribus & minoribus, dilutioribus & obscurius virentibus invenitur.

Tous majorious & minorious, dilutiorious & constantos metatosa mediator; fi modò Hirculi flores fenis petalis confiantes duplici tantim punchiorim ferie interfinedi; ae folia circa radicem ac in caule tam lata, & unico faltem nervo plurimas laterales venulas fundente, prædita fint, ficut in Clufii cur. post. planta delineatur.

Saxifraga alba petræa Ponæ Park. Ger. emac.

Hanc C. Bauhinus in pinace ad Sedum tridactylites Alpinum majus album refert, quod fuperiùs podumus, unde Parkinfoni reprehionem incurrit. Verium five ad Sedum tridactylites, five ad Saxifragam albam referas perinde elt, fiquidem & Saxifragam albam tes Sedi proprie dicti fipe-

Saxifraga alba Alpina Park. Lugd.

Saxifra 3am Alpinam Lugd. C. Bauhinus Saxifragæ Alpinæ eandem effe suspicatur.

3. Saxifragia

* 3. Saxifragia alba altera bulbifera Park. Sax. bulbosa altera bulbifera montana Col. Saxifraga ad folia bulbos gerens C. B.

Hujus radici adnascuntur non acini ut præcedentis, sed veluti squamosi bulbuli, Lilii modo se propaganti, duplo superioris grumis seu granulis majores, foris rubescentes, intrinsecus albidi, sapropagamin addringente, postea amaro & ingrato, paucis in imo fibrillis terram amplexantibus. Folia huic minora, rotundiora, brevioribus purpura scentibus petiolis, pilosa, per ambitum rotundis Fota nuic minora, roumania, nervorinas purpur accinios peruns, punoa, per amoitum roumais crenis divifa, tachu gummola ficuti caulis, florum calyces, & tota planta. Caulem edit craffiorem, pur mi hirfurm, purpurafcentem, cui denfa alternatim folia, abique petiolo, per ambitum criffata, veluti Euphragia folia acutis crenis divifa, in quorum finubus bubuli oriuntur, quibus propagatur, feminis vicem supplentes, citius enim sau erumpunt, atque nedum in foliorum finubus, sed in slorum petiolis atque juxta slores ipsos, qui in summo caulis veluti corymbi uno ortu è caulis summo prodeuntes, ramofi, petiolis infidentes, Aprili mense arque Maio in quinque foliola candida dehiscunt, calyces veluti cytinos hirfutos habentes, vel Hyofcyami, quinque etiam oris divifos, in quibus fructus bicornes, ftaminibus pluribus ffaventibus circundati, qui pertecti per cornicula diffecantur, copiola, arena inftar minutiffima femina extendentes, fupervacua.

Pratensibus montium gaudet, & saxosis herbidis umbrosis Campoclari & Æquicolis.

CAP. IV.

De Gramine Parnassi.

HUjus notæ funt Pericarpium conoides, è tribus carinis compositum : Flos uniformis, speciosus, albus in uno caule unicus : Folia parva hederacea, Locus palustris.

Gramen Parnassi Lob. Ger. Parn. vulgare Park. Parn. flore also simplici C. B. Farn. Dodon.co, quibusdam Hepaticus flos J. B. Bzals of Parnaffus.

E radice fibrola modice crafsa [ex albo rubente, cum veftigio levi caloris adfitringente] folia prodeunt fatis frequentia, pediculis longis [rubefcentibus] appenfa, violaceis fimilia fed minora, glabra, pallidius virentia, mucrone acuto: [J. Bauhino Hederaceis non angulofis fimilia, multo minora, crafificultal, finuatis à pediculo nervis excurrentibus, non ignava adfirictione pradita.]

Cauler ex eadem radice exurgunt plures, fipithamusi, angulofi, rigidi, unico folio non longè à radice, coque bafi fiua caulem amplectente, cinciti, quorum unicique de unus infides, feeciolus candidus, quine, foliis compofitus concavis, fibrotundis, intus firiatis. Medium occupat conicum capitellum purpurafens, dutum generum flaminibus circundatum, quinque majoribus), longioribus, concoloribus; totidem minoribus, apiculis luteis, in margine virentibus & cochlearis figuram referentibus. [Tandem conicum illud capitellum paulatim in Ciccris majulculi molem exercícis; quod in quaturo cariass debificens femen orbendir copiolum, minutum. molem excrescit, quod in quatuor carinas dehiscens iemen ostendit copiosum, minutum,

Nix temere alibi quàm in palustribus putridis occurrit. Augusto demum mense sloret, & vix se $_{Locat}$ lphamen ante hvemem perficit.

Habetur etiam duplicato seu pleno flore.

CAP. V.

De Viola.

Tola per diminutionem à Græco 🔐 dicta est, spiritu leni in v literam converso, ut in aliis Notæ ejus genericæ funt flos pentapetalos difformis, calcari donatus, vasculum seminale

ternis loculamentis diftinctum. Duplex est, alia foliis rotundis, alia foliis oblongis, quæ & Jacea dicta.

6. 1. Viola Martia folio rotundo.

Viola Martia purpurea J. B. Ger. Martia purpurea, flore fimplici odoro C. B. fimplex Martia Park. parad. Purple Diolet.

T. B.

E radicibus fibrofis, aliquando in plura capita divifis, clemata emittit multa, quæ fibris fubinde demiffis radicantur, & plantam propagant. Folia è radicibus & farments excunt multa, ex rotundo nonnihi oblonga, ferrata, longs pediculis appenfa: inter que prisil, è radice quoq enati, finguli farem futtinentes ex corruleo parpuralcentem, odoris fiuavifimi, calcari donatum, è quinq, toliolis compositum; quo evanescente ex atiis pediculis (quod notatu dignum & fingulare quinq, toliolis compositum; quo evanescente ex atiis pediculis (quod notatu dignum & fingulare Cft.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis.

1051

est in hac planta) ad radicem oriuntur subrotunda capitula, in tres carinas dehiscentia, semime plena

Valcula seminalia extrinsecus hexagona videntur intus in terna loculamenta dividuntur, quorum unumquodque binos seminum ordines conunet.

In aggeribus sepium invenitur sed rarius.

A. 2. Viola Martia alba C. B. Martia store albo odorato J. B. store albo Ger. simplex Martia store albo Park. parad. 30 site Diolet.

Non aliter quam floris colore à præcedente differt. Ad sepes & in aggeribus fossarum, & frequentus multo quam pracedens invenitur, à qua non videtur foccie differre, fed forte ob ficetatem aut ferilitatem foli florum color in album languefeit. J. Bauhinus folia minora & magis hirfuta huic attribuit, β ore ciam minores, qua quidem nobis non observata, si tamen vera sint, solo manifeste debentur, ut in aliis multis squestribus cernitur.

maintette desentur, ut in ains muitis syveimous cerintur.

Tum hac tum pracedens flore multiplici seu pleno inveniuntur in hortis cultz. J. Bauhinus observarit, Violam Maritam intense purparam, store minore pleno: trem aliam store ax albo & caruleo observarit, Violam Maritam intense purparam, store minore pleno: trem aliam store ax albo & caruleo mino multiplicato, edoratissimo. Costaus com in Mulem Violas speciem Byzantii coli scribit Maritam store accomination of the store and store accomination of the store and store accomination of the store accomination fimilem, sed flore infinitis foliolis constructo, & Rosam Damascenam aquante, non solum magni-

tudine sed & odore nostrates superante.

In Viola odorata, ut & in aliis compluribus plantis, multæ sunt partes viribus distinctæ. Radix enim, umbilicus & femen vim habent catharticam: radicum enim tres uncia concifa, & in aquam ferventem, cùm abigne removetur injectar, aut vino per noctis spatium infusar, vim purgatricem ipfis conferunt. Semen pulveratum & liquori immiftum fefquidragmæ pondere idem praftat. Um-bilicus multi elt debilior, eámque vim communicat aquæ cui infunditur ex qua fr fyrupus violarum quem ex infusionibus vocant : humores autem dejiciunt biliosos, serosos, nec admodum per-

uniacze. Folia verò fubfrigidam & aqueam fubfrantiam habent fuperantem : itaque phlegmonas mitigant, aftuantem in ventriculo & oculis calorem fedant; in olere fumpta leniunt alvum. P. Ro-

neum.

Flos recens refrigerat, humectat, emollit, laxat. Cordialis est è quatuor illorum famosorum numero & pectoralis. Ulis pracip in fervore februum compescendo, dolorea, capitis inde nato, in tussi, asperitate gutturis & pleuritide. Syrupus creberrimi usis est ad fitim tebrilem restinguendam & alvum leniter subducendam.

Violarum semen est lithontripticum insigne, D. Butlero Cantabrigiensi medico celeberrimo olim

inter arcana. D. Needham.

DioCorides & Plinius id quod in flore purpureum est cum aqua potum angina correptis & Comittalibus maxime pueris mederi affirmant. Quod autem ainnt Comittalibus mederi (inquir Paul. Renealmus) experientia docuit non vacare imposturà: Antiquorum scripta non sine mendis ad nos traducta malit afferere.

A. 3. Viola Martia inodora splvestris C.B. canina splvestris Ger. carilea Martia inodora splvatica, in cacumine senen serem J. B. Viola splvestrus Park. Willo, 02 Dogs: Wiolet. \mathcal{F} .B.

Radice est farmentosa, tenui, lignosa & longa, vario reptatu hino inde penetrante, densa & longa fibrarum coma per intervalla pradica. Folia circinatæ serè rotunditatis, nufi in mucronem acutiorem definerent, supina parte leviter hirsua, viridantia, prona verò glabra, dilutius virenta acutorem deimerent, jupina parte revice mituta, vintuatus, prona vero guota, dutuus virenta sc ferè luteola, interdum fubpurpurea; in ambitu ferrata, gultu videdo, pedicults tenubus, quadrantalibus. Cauliculi pauci, quos ad alas involucra foliofa, acuta, in ambitu hirfuta complectuntur, flofeules in ramulorum fummitatibus proferunt Viola Martia odorata fimiles, ex quinque petur, pojeuso in raminorum imminations protestum visus viatus contacti de contracti de calculario confantes, quorum lupremum longius protenfum religius, calcar deformat, purpuram urinqui fecante fafcit albà, qui iplà albedine religiorum quatuor foliorum faturată purpuri unctorum ungues colorantur, nulla odoris gratii: in medio fiamina lurea cum Hylo virente. Cauler fibinde cubitalem nancifeinturi longiudinem, inq. ramos diducti foliis veltiuntur; fores, ut mox diximus, un contracti de contracti gerentes; quos subsequuntur siliquae longa, in tres carinas dehiscentes, semine farcta copioso, ex ro-

A Viola Martia purpurea differt pracipuè foliis minoribus & magis mucronatis; floribus languidiore purpurâ tinctis & inodoris: vaículo denique seminali productiore triquetro

Ad sepes & in dumetis passim & abunde oritur; ubi florer cum priore aut paulò serius, sed diudius

durat in multam æstatem. Morif.

* Hift. Nat. Oxon.

Locus.

A. 4. Viola palustris rotundifolia glabra D. Morris. & D. Plot.

Hujus radix alba, geniculata, multis fibris ex fingulis geniculis excuntibus, horizontaliter non doorsim tendentibus, pradita; ex cuius superiore parte protruduntu pediculi tenues, quorum fingulis singula innituntu falia rotunda, glabra, att, exinde etiam exeunt alii pediculi tenues, sufficienti superiore parte protruduntu pediculi tenues, superiore parte pediculi tenues, superiore pediculi tenues, superio nentes fieres faturate violaceos, duplo aut triplo floribus Violæ Martiæ minores: quibus flaccescentibus subveniunt capsula oblonga, tenues, tribus loculamentis distincta; in quorum singulis continentur plura semina, subfusca.

In humidis& paludofis locis, musco obductis invenitur: ut v. g. ad margines fluvii Chervill inter Oxonium & Water-Eyton.

Nos in paluftribus & aquosis locis multoties observavimus Violæ sylvestris speciem, quæ (quan. Alia species. tum meminimus) folia habuit tenuiora quam funt Viola canina vulgaris, flores minores, rubentes, faturatioribus lineis striatos; quam eandem putamus Parkinsono descripta sub titulo Viola rubra friatæ Eboracensis.

A Radice fibrola folia emittit plurima, hirfuta, aversă pracipue parte, majora, longiora, magilq, acuminata quâm funt Viola Martia vulgaris folia, pediculis fatis longis innitentia. Inter folia exeunt flores, ut in reliquis, pallide cerules, lineis feu radiis albis e medio exeuntibus îtriati, inodori. Hac species neque repit flagellis emissis Viola Martia vulg. rotundifolia modo, nec in ramos dividitur ad instar Violæ caninæ.

In sylvis caduis prope Oxonium copiose provenit: ut in Shotover colle, Stow wood. Col. Locu.

legii Magdalenenfis fylvis, &c.

Item à D. Dale observata est in Essexia ad dextram viz Tilburia Claram Suffolciz oppidum ducentis, prope Tilburiam : item in via quadam umbrosa Ovinton & Belchamp-S. Paul difterminante, & à Noal-green in Parœcia Belchamp pradicta ad Claram ducente ad dextram. In confinis Cantabrigiensis comitatus versus Suffolciam, Via publica ab Ashley ad Silverton-steeple tendente, in ag-

6. Viola Martia lutea Ger. Park. J. B. Alpina rotundifolia lutea C. B.

Cluf.

Folia habet nigra: Viola ferè fimilia, minora tamen, breviora, & è viridi colore pallescentia, ca lido gustu: [J. Bauhino folia circinata ferè rotunditatis sunt, ad pediculum longum, tenuem falnoo guttu: []. Datama Violarum folis delicatiora, tenuiora, quod & nobs compertum] angulofos cauliculos, in quibus bini aut terni flores, ex alarum finu prodeuntes, Viola minores, flavi, inodori, fos cauticulos, in quious oini aux term pores, ex aiarum mu proceuntes, viota minores, fiavi, nodori, quinque foliis constantes, quorum infimum majufculum est, & quinque radiolis sive nervis nigris interiore parte diffinctum; reliqua verò exteriore parte. Semen in trangulis capitulis que maunitate dehifcunt, exiguum, nigricans, aliis Violis simile, præfertim tricolori. Radix alba, craffiusculturis delicitudes d la, multas propagines è lateribus procreat, candidísque & longis fibris hirsuta est.

In supremo vertice montis Jura Thuiri dicto nobis inventa est. Clusio in omnibus Austria & Loca. Stiriæ Alpibus abundanter nasci dicitur; Junio atque Julio tlorens. Idem in Borealibus etiam Angliæ montibus inveniri se intellexisse scribit: nobis in illis montibus plantas indagantibus nusquam

comparuit.

7. Viola lutea Virginiana Park.

De hac nihil habet quam quod Viola lutea in Paradilo suo descripta simillima sit, & slores parvos fimiles habet. Ego autem in Paradifo illa non aliam Violam luteam descriptam invenio quam montanam luteam flore magno C. B. quæ est Jaceæ tricoloris species.

 8. Viola Alpina purpurea exiguis foliis C. B. montana purpurea, folidiore folio J. B. montana 2. Cluf.

Clus. Exit hac in fummi Sneberg jugi vertice, perquam exiguis foliis & quasi circinatæ rotunditatis, in ambitu leviter ferratis, craffiusculis, longiusculo pediculo inharentibus: Cauliculus assurgit è medio foliorum duas uncias longus, unicum forem futhinens, purpureum, vulgari fimilem, fed longè ma-jorem & inodorum, cui fuccedit triangula filiqua. Radin nonnihul ferpit & aliquor fibris donata eft. Floret sub finem Junii.

9. Viola Alpina folio in plures partes dissecto C. B. montana folio multifido J. B. montana laciniato folio Park. Viola 7. Ger.

Rarum hoc violæ genus J. Bauhino in monte Nombres Rhætorum prope balneum Wurms inventum fimplici ferè radice harrebat. Folia pediculis longiusculis nitebantur è radice statim ortis, in de-cem longiuscula & angusta segmenta [fingula Linariæ solium referentia, nervo secundum longitudinem decurrente] ad pediculum usque diffecta, gustu glutinoso, reliquarum Violarum more. Florem, qui tum deciderat non observavit, superstribus adhuc siliquis in tres carinas hiantibus, quas pediculi breviores quam foliorum fuftinebant.

10. Viola Americana foliis Granadilla Hort. Paris. Viola Nova Anglia Maracoci facie Londi-

Flore, femine & capfula feminali Violæ nostrati Martiæ omnino conformis est: Floris item color violaceus. Folia folummodo habet lata, finuola, in ternos lobos hederaceos profunde fatis distribution of the color violaceus. vila, Granadilla: seu floris passionis triphylli modo, unde ei nomen impositum. Hac D. Morisonus; est tamen etiam differentia in flore, quantum memini: per aliquot enim annos Cantabrigia: in hortulo meo plantam alui, Londino acceptam triginta circiter abhinc annis.

PLANTARUM. HISTORIA

4. 2. Viola Martia folio oblongo.

1. Viola surreita purpurea Park. Mar. arborescens purpurea C. B. Viola assurgens tricolor Ger.
 Jacca tricolor surreitis caulibus, quibusdam arborea ditta J. B.

Surrecus est caulibus, cubitum altis aut etiam altioribus, angulosis. Folia priora vulgaris Viola Surrecus en camoun, cuorum aus aut cuam autorinus, augauns. sema priora viugaris Viola tricoloris fimilia, (librorumda, catera longa ad uncias quinque, alia longora vel berviora, angufta, que cultu variant, & latiora reddita Viola Martia folia amulantur, ad quorum genicula foilola alia emicant, modò parva, modò majora, quadam etiam lacinista, & per ambitum ferrata, colore alia emicant, for accompany dide. Les conferences della les confe ana emicani, mozo parva, intoo majora, quexani canni acomas, se ambitun feriaci, colore Jacez vulgaris: flore quoque dicte Jacez, quinque foliolis conflantes, in ambitu dilute violaces, longis infident pediculis, é foliorum finibus ortis, quorum folia duo lateralia, interna parte albis villosifia, & cum imo pulchellis fitris decorata. Quibus fuccedunt filique longe, in ternas carinas dehiscentes, semen continentes album, parvum. Radix tota fibrosa est, ac perennis. Tota planta fapore viscido est.

reques occurrit in Austria & Stiriz nemoribus Claj. inter vepres in limitibus Montbelgarden-fibus, niner versus Mattha; arcem florentem Maio observavit J. Bauhinus.

Viola tricolor crecta, an Jovis Flos Theophrasti 6. hist. 6. C. B. huic eadem videtur.

A. 2. Viele tricolor Get. tricolor mojor & eulgaris Park. tricolor bortensis repens C. B. Jacca tricolor sive Trinitatis sits J. B. Pansies of Peatts east: vulgo Three faces un-

 $J_{\rm c}$. Pulchermini fistes corúmque varietas effecit, ut in hortos translata cultu digna judicaretur; quos quinque foliis constantes delicias suas adversa facie specatori offerre videas, modo totos purpureos, quinque foliis constantes delicias suas caversas adversas $J_{\rm c}$. modo luteso cemieo & purpureo variegatos, alitérque etam verficolores, in pedicuis longis con-cavis, ex foliorum alis, que modò Hedera terreltris inflar rotunda, modò oblonga, in ambitu ferrata, in caulibus reptantibus, ramosis, ex radice tenui & fibrosa exortis. Semen in pericarpus turgidulis, serè triangulis minutum, splendidum, copiosum.

In montofis Septentrionalbius Anglis inter fegetes, & in maceris & fepium aggeribus frequens oritur. Vere una cum Viola nigra aut paulo post emicat, astate deinde tota & in multum Au-

mmnum floret.

Locus &

3. Viola montana tricolor odoratissima C. B. Jacea tricoloris sive Floris Trinitatis genus store luteo & purpureo magno, repens non annuum J. B. Viola montana 3. sive tricolor Clus.

Clus. Plurimos ex una radice profert caules, pedales, angulosos, valde ramosos: quos per intervalla ambiunt fulia tricoloris Violæ foliis fere simili, longiora, crafsora; succi plena, leviter & rarius dentata, apophysibus ad latera oblongis & profundè laciniatis, amariusculi gustus & nonnihil acris Ex fummis alis longi oriuntur pediculi, triangulares, tenelli, finguli fuftinentes florem omnium quos in hoc genere viderim maximum, quinque foliis constantem, quorum duo superiora extremis oris ex cœruleo purpurascebant, circa umbilicum pallidi erant coloris; bina illa in latera expansa, illis minora, lutei coloris, maculis ex cœruleo purpurafcentibus respersa, trinisque purpureis radiis ex umbilico emicantibus infignita: inferius folium reliquis latius erat, aurei fere coloris, septenis radiis purpureis ab umbilico intercurfantibus, maculaque ex cœruleo purpurascente infimo labro noratum; odor fuerfilmus; refulfucula equina que in ternas partes dehilocata, formo oftendebant aliis fimile, pufillum, rotundum, maturitate fufcum, tricoloris Violæ femini proximum. Radix fibrosa & durabilis, qua facile etiam ramulis pangi possit.

Sponte in Helveticis montibus nasci ferunt.

4. Viola montana lutea grandislora C. B. an Viola mont. lutea folisi non crenatis ejusem ? Viola montana tricolor 2. Clus. Viola flammea lutea maxima Park.

Hoc genus, autore Clufio, præcedenti per omnia fimile est floris colore excepto: nam qui in superiore varius est color, in hoc omnino flavus est, purpurascentibus radiis ex umbilico emicantibus, qui magnam gratiam flori adferunt : aliquantulum etiam odoratior videtur. Audio & totum purpureum reperiri: quam varietatem seminio accidere puto.

Parkinfonus hanc speciem hyemes nostras melius tolerare scribit quam reliquas Violas tricolores: ramulis avulfis facile propagari qui in humido folo depacti illico comprehendunt; femen rarò aut

nunquam ferre in hortis satum, quantum quidem ille observaverit.

5. Viola montana lutea grandistora nostras: flammea lutea, seu 5. Ger.

Hac species qua in montosis pascuis Derbiensibus, Eboracensibus alissque Septentrionalibus Angliæ putrido & palustri solo subinde occurrit, flore est amplissimo luteo, circa umbilicum lineis seu radiis nigricantibus striato, nec unquam spontanea, quod viderim, colorem variat. Planta ipsa parva est, & humilis, nec affurgit aut humo attollitur, forte ob sterilitatem soli, & loci natalis intemperiem nimis frigidam, fiquidem locis humidis montium altiorum delectatur; an verò in hortos translata faciem mutet, & in magnitudinem proficiat (quod verifimile est) aut floris colore variet me nondum experum fateor: unde autem eadem fit quam ex Clusio descriptam dedimus necne determinare nequeo, puto tamen specie differre, nullum enim in nostra odorem percepi. Gerar-

dum autem hanc intelligere tum Descriptio tum locus convincunt. Perennem esse puto, neque id tamen compertum habeo.

6. Viola montana pumila Clus, mont. pumila angustifolia Park. mont. pum. angustif. slore niveo odoro C. B.

De Herbis pentapetalis.

Gulielmus Boelius in Hispania observavit Violam montanam quandam valde pumilam, adeò ut binas uncias altitudine vix superaret. Satis crassa radice constabat: cujus foliis angustiora videre non memini. Nam quascunque alias videre mihi contigit orbiculata folia habebant; hujus verò ut Rorismarini coronarii angusta erant, & unciam duntaxat longa. Flos inter folia exili pediculo insi-

A. 7. Viola bicolor arvensis C.B. tricolor sylvestris Park. Jacea bicolor frugum & bortorum vitium J. B.

Folia huic ad radicem breviora & latiora, in caulibus longiora & angustiora, alternatim posita. pediculis donata, raris incifuris circa margines crenata. Caules palmares, striati, concavi, crebris geniculis intercepti. Ex alis foliorum egrediuntur flores fingulatim, longis pediculis, violaceis fimiles, quinque petalis parvis constructi, calice quinquefolio. Succedit son vasculam seminale, grandius, in tres carinas per maturitatem dehiscens, semina plurima, oblonga, ovata, albicanta fundens. Ad pediculorum qui flores sustinent exortum præter solium medium duæ appendices sou auricu-

læ laciniatæ folio primario non multò minores ad caulem hinc indè adnafcuntur. Flosculi huic multò minores sunt Violæ tricoloris hortensis floribus, colore albido & luteo, mini-

mè venusto aut vivido.

In arvis inter fegetes ubique occurrit.

CAP. VI.

De Reseda, & Luteola.

 \mathbf{R} Efeda à fedandis doloribus dicta eft: nam collectiones & inflammationes omnes difeurit, ut feribit Plinius lib. 28. cap. 22. Qui curant ed adding have various $\frac{R}{2}$ and $\frac{R}{2}$ and $\frac{R}{2}$ scribit Plinius lib. 28. cap. 22. Qui curant ea addunt hac verba, Reseda morbos, reseda, scifne, scisne quis hic pullos egerit, radices nec pedes nec caput habeant; Hæc ter dicunt, totiésque despuunt.

Resedæ notæ sunt Flos hexapetalos, cujus partes difficulter admodum discerni & distingui possunt, Valculum seminale in terna loculamenta divissum, qua vix unquam perfecte clauduntur sed perpetuò hiant, & in nonnullis adeò diducta sunt ac si discreta seu disjuncta effent.

Lutea & Luteola dicta, quòd eà panni lanei & telæ lineæ, candidæ quidem, colore luteo, virente verò, que ante cœruleo tincte, inficiantur, Resede notas characteristicas habet, ideóque genuina ejus species habenda est.

1. Reseda alba J. B. candida Lugd. major alba recte inscribitur. Bzeat white baffarb focket. An Reseda folis Calcitrapa, flore albo Hort. Blas?

Caule surgit cubitali aut altiore, firmo, rotundo, striato, recto, ab imo statim ramoso, folis vestito' crebris, nullo ordine positis, laciniis utrinque pluribus ad mediam ferè costam dissers. Valerianze in modum, glabris, obscure virentibus. Flores in summitatibus caulis & ramorum in spicas longas digetti, albi, hexapetali fex calicis foliis inclusi, plurimis intus staminulis cum apicibus majusculis. Singula flosculorum petala in tres lacinias dissecta sunt.

Invenit D. Magnol Maio mense prope pagum Ballerue juxta stagnum, quà itur ad thermas. Bo- Locus, tan. Monfp.

Reseda maxima C. B. ed. 2. Ger. major Park.

Præcedenti eadem videtur.

A. 2. Reseda vulgaris C. B. minor seu vulgaris Park. Plinii Ger. lutea J. B. Base fochet.

Tenuem quidem, sed longam satis habet radicem, albam, lignosam, notabili acrimonia pradi-tam; unde caules exurgunt plures, striati, hirfuti, solidi, [J. Bauhino fistulosi q.] insirmi & vix se fustinentes, pedales aut cubitales, ramosi, folisis vestitii alternatim positis, Erucæ marinæ ferè divi-sura profunda, inordinata, crispa seu undulata, angusta, obscurius viridia, sapore oleraceo. Flores in fummitatibus caulis & ramulorum in thyrsulos spicasve dispositi laxiores, ochroleuci, seu soliolis compositi, quorum suprema duo maxima, lateralia minora, infima minima & vix conspicua, omnia figura fingularis, ac fi ex uno folio duo alia emergerent; medium floris occupant fiaminula nu-merola cum apicibia luteis. Flores delapsi vascula relinquunt trigona, \(\frac{1}{2}\) digiti unius longa, iummà parte hiantia, seminibus repleta, parvis, nigris: capsularum anguli hirluti sunt; calyx floris hexa-

In arvis cretaceis frequens occurrit; Reperitur & in muris.

3. Phyteuma

Lacus.

Locus

Locus.

3. Phyteuma J.B. Resedæ affinis Phyteuma C.B. Res. aff. Phyteuma Monspeliensium dieta Park. Valeriana 7. Ger.

Radix huic fingularis, nullis aut perpaucis fibris donata, satis crassa, lignosa, alba. Caules emittit plures, pedales, in ramos multos fillos, partim rectos, partim reclinatos: per quos folia oblonga, per extremum obtufa, subinde fissa, mollia, quanquam inhma nullam agnoscant divisionem, quatuor extremum dottus, jounde uns, infonts, quanquair inima, albi, emeri safi fitaminbus compositi li noc unciarum ericiter longitudine. Flores per ramos crebs, lab è meris fataminbus compositi li noc Bauhinum deceptum puto] quibus radiata folia viridantia fubepica. Stilaque, turgidulæ, femunciam longe, fitates, fuperiore parte perforate, forms claudum copolum, nigrum.

Circa Monspelium passim provenit; in Italia quoq, circa Romam & alibi.

4. Reseda alba minor C.B. Sesamoides parvum Salmanticum Clus. Muscipula Salmantica minor Park. Sesamoides Salmanticum parvum Ger.

Ciuj.

Dodrantales tres aut quatuor ab una radice producit virgulas, teretes, circa quas folia Lini exigua, craffa, inordinata, & in fummis plurimos foliaulas ípica aut racemi inflar confertos, ex herbaceo purpuralcentes initio, deindre tenubus capillamentis ex albo pallofentibus ornatos, in quorum medio veluti quatuor grana virida conficientur, que excufelos forci no velucidas excrefeunte, exili nigri cante fomme plena. Radix craffiufcula, candida, dura, vivax, fubinde etiam ante hyemem re-

pullulat. In collibus Salmantice proximis lapidolo folo provenit. Maio floret & deinde femen profert. Planta hzc, fi redtè à Clusio deferibatur, quatuor vascuis s'semine repletis unicuique flori succedentibus, ad multifiliquas pertinet & non ad hoc genus, quò Bauhinum sequuti cam retulimus.

5. Reseda Linaria soliis C. B. Park. an Sesamoides Salmanticense parvum alterum Clus?

Ex radice candida, longiuscula caulis cubitalis, rotundus, in ramos palmares divisus, foliis Linariz Aricussimis, oblongis, viridibus vestitus exurgit: rami singuli in slorum oblongam veluti spicam abeunt, quam foculi parvi, muícofi, tenuibus capillamentis ornati, ut in præcedente, pallide fla-veícentes conftituunt, quibus capitula vel voscula angulosa, bifida, exili semine pallido plena suc-

Hac in folo arenoso convallium montium Pyrenaorum collecta fuit. Nobis ficcam communicavit Monspelii D. Carolus Sueiker Dantiscanus

6. Lutea maxima Cretica Honorii Belli J. B. Luteola herba folio Cannabino C. B. max. Cretica fæcunda & sterilis Park. Bellus apud 7. B.

Radicem maximam profert, lignosam, in multas divisam, erasso & lento corrice vestitam. Stolores plures à lun aradice nafeuntur, brachiali craffitudine, qui ad quinque, [ex, atque etiam ad de-cem ulque cubita attollantur, qui hyeme exficcantur. Felia fert magna, pinnata, ex multis foliis magnis constantia, longis, serratis ut Cannabis, alterno positu harentia, sine tamen ordine certo. nagini continua, inigo antigo actività del control del olore luteo inficit Autumno, ideóque Luteam vocavere.

Nascitur in rivulo inter montes, tertio ab urbe Cydonia Iapide. Luteola herba sterilis non aliter à descripta differt quam Cannabis aut Lupulus sertilis à

7. Luteola vulgaris Cretica Park. Luteola Cretica C.B. Struthium legitimum Dioscoridis, qua senun

in tota Gracia appellatur quâ fullones in tingendo serico utuntur Hon. Belli ep. 2. ad Clusium.

Hanc Bellus à Melchiore Guilandino epiftolà ad Maximilianum II. Cafarem anno 1572. descriptam dicit. Camerarius vulgari eandem facit.

8. Luteila Ger. vulgaris Park. Lut. berba Salicis folio C. B. Lutea Plinii quibusdam J. B. Will Wood, Dicts: weed.

Radice nititut fimplici, albă, lignosă, pauciffimis fibris donată, craffitie interdum pollicari, ſapore Nafturtii acri. Caules bicubirales, teretes, firiati, glabri, viridantes, arctiori tubulo pertufi ; ramofi, folia crebris longis, angultis, glabris, non crenatis, verum obiter interdum finuatis aut crifpis, nullo ordine politis verliti. Folia antequam excaulefcar humi in orbem spargit nitentia. []. Bauhinus lonordine points vettut. Foita antequam excaueraca numm in ouem parigir mientica. Li paunimusiongitudinem palmarem, latitudinem feminicaliem folisi attribuit, faporem fibacrem cum lentore.]
Thyrif florum prælongi, teretes, magnam caulium & ramorum parem occupant. Flofeut finguli brevibus fifpar pedecilis, quaturo petalis laciniatis componiumu; cum pluribus innus apiedbis pallide luteis; quibus fuccedunt vafeuta tripartita, hiulca, tribus loculamentis, que vix unquam exactè clauduntur, fed in medio dehifcunt, & semina parva nigra, rotunda continent, composita. Ad fingulos florum pediculos ligula appointa ett.

In muris & locis ruderatis, non rarò etiam in arvis requietis : seritur etiam in agris ad usum tin-

Quæ de hujus plantæ viribus in medicina à Matthiolo traduntur pro incertis habemus. Nonnulli Virei & contufam vulneribus recentibus imponunt. Lanarum infectoribus (ut J. Bauhini verba ufurpem) U/ui. adde & ferici, usus magni esse quotidiana testatur experientia : rudes enim & albas cum alumine decocta colore luteo tingit, coeruleas autem viridi, idq, magis minusve intenso, quo faturatior dilutiórve fuerit color cœruleus. Ita panni bicolores, uno eodémo, tempore, uno eodémo, decocto, ex eadem cortina extrahuntur.

Gratiola angustifolia Ger. emac. augustifolia sive minor Park. Hysfopifolia C. B. Hysfopifolia aqua-

Caules multi, dodrantales vel etiam longiores, ftriati, virides, foliis amicti alternatim politis, Hyf-Cauler munt, conditates Ver terrain forgores, friends, vintess, some antica atternation points, Hylfopt, aliquando brevioribus, brevis vites, nervo unico fecundum longitudinem diffuncis, fapore nullo
manifefto: è quorum finu ab imo ferè ad fummum ud, cacumen fios unus vel duo, longiufculi, cœrulei, fex foliolis [Lepiùs quinque, qui puto naturalis est numerus] firiais conflantes, è calveulo
virids, cauli adnato: fuccodunt pro foliculorum numero filique longe, teretes, membranulà vindante
involuta, quà detractà, calyculum proprie conflituens tunica fusca femen continet copiosium, minutum. Radix brevis fibrofa.

In aquosis & ubi per hymem aquæ stagnarant non rarò invenitur tum in Anglia, tum in trans-Locus. marinis regionibus.

Hysopifolia minor vel potius Thymifolia maritima I. B.

Simplice, lignosa, contortà radicula nititur, caulem tollens palmarem, aliàs dodrante altiorem, in ramos diductum, per quos crebra solia, Camphoratæ, sursum vergentia: ex quorum singulorum finn ab into ad fummum ufq criftata flique perexigue, rubentes, Hyllopifolae majorit inguorum fertæ minuto, ex albo flavelcente. Flor ut alterius minor, qui vix facile discerni possit.

In vineis maritimis, & ad vinearum margines propè Grammontium in agro Monspeliensi colle-Locus. git Cherlerus.

Lib. XIX.

Nos in Sicilia infula prope Messanam duas invenimus Hyssopisolia species simul nascentes, alteram triplo elatiorem, omnibuíque suis partibus majorem alterà, aliàs similem. Verùm minor species erat, quam folam in Anglia hactenus observavimus.

Ageratum purpareum Dalechampii J.B. purpureum Park. ferratum Alpinum C.B.

Radice est brevi, capillata, substava: foliis parvis, numerosis circa radicem sparsis, Agerato simi-libus, gustu subamaris, antrorsum subobtusis: cauliculis plurimis per saxi crepidines pendulis saximq. aulæorum inftar ornantibus & contegentibus; flore copiolo, purpureo, pentapetalo, fuaviffimè olente: femine copiolo, minuto, in oblongis valculis.

In rupibus ad radices montis Salevæ, inq. alcenfu montis Juræ prope Genevam, utrobique copiosè Lecur.

Datur hujus varietas foliis & caulibus villosis, quod Ageratum purpureum villosum Morisono.

CAP. VII.

De Geranio.

Teranium à gruini capitis & rostri imagine que fummo ejus plante capitulo inest, aptissima similitudine dicitur: nec aliam quarere necesse est notam Geranii characteristicam quam vasculum pentacoccum rostratum, quo ab omnibus cujuscunq, generis plantis distinguirur, si addas florem pentapetalon.

6. I. Geranium foliis paulo productioribus, Althae amulis.

1. Geranium Althae folio C. B. Althaodes majus Park. malacoides Ger. malvaceum J. B. Marfh-mallom leaved Cranes bill.

Folia huic malvaceis magnitudine, colore & mollitic proxima funt, nonnihil oblonga, fubhirfuta, in ambitu ferrata, pediculis appenfa duas tréfve uncias longs; interdum fere dodrantalibus. Caules ex cadem radice, folo karoice & finnets, multi, hirfutt, mediocriter, crafti, odorantem aut cubitum alti. E foliorum finu pediculus exis duas trefive uncias longus, multifidus, cui flores infident multi, corrulei, pentapetali, quibus decidentibus rofera oriuntur unciam aut secunciam longa.

Circa Genuam in Italia, Monspelium & alibi in Gallia Narbonensi sponte & copiosè oritur. Hzc planta (inquit J. Bauhinus) aliquando vix trientalis est, foliis ovatis, crenatis & Betonicz ferè fimilibus: que forte adem eft Geranio noftrati pufillo fupino maritimo Althez aut Betonice folio proxime describendo.

In Sicilize quadam infula ad Promont. Pachynum nunc dierum Capo Paffaro dictum, aliam hujus speciem minorem observavimus quod

2. Gera-

2. Geranium procumbens Althea folio denominavimus, Cauliculus ex eadem radice pluribus, humi procumbentibus, rotundus, rara & brevi lanugine obstits: Folin Althax, binis ex adverso [ubi in ramulos caulis dividitur] in margine crenatis, non autem laciniatis, ne illis quidem qua in fummis

caulbus funt. Fleribus purpureis parvis: Refris brevibus.

Fortè hac cadem est alteri illi speciei cujus meminit Parkinsonus, quamq, Geranium Althaodes minus vocat, quæ non alia ferè in re à primo in loco descripta differt quam humilitate partitime,

omnium parvitate, & quòd folia albidiora fint.

In horto Leydensi invenio Geranium Althea folio odoratum: item, Geranium Africum arborescens, foliu Althae, flore purpureo.

3. Geranium pusillum suținum maritimum Althaca aut Betonica folio nostras. Small Sea-Crancs bill.

Radix craffiufcula, fimplex, rech in terram descendir, paucis sed majusculis sibris donata, cortice subslavo, sapore nauscoso. Cum primo exis, fula crebra per ambitum spargit in terram reclinata, pediculiscrassis, hirfutis nonnihi compressis, duos digitos longis innixa, Bestonica folis similia sed quadruplo minora, profundus laciniata, pilis brevibus raris hirstua. Caules seu rasuli crafti, fuculenti, hirfuti, interram religini. Elseus herbacei & vix conspicui [D. Morisono purpuro-rubentes] Rostra semunicam longa, duo vel tria in eodem surculo ecommuni pediculo.

In arenosis & glareosis prope litus Anglia Occidentale, v. g. in insulis Mona & Prestolma, in

Wallia circa oppidum Carnarvan, in Cornubia circa Pensans & alibi.

4. Geranium Creticum Ger. Park. latifolium longissima acu C. B. speciosum annuum longissimus rostrus Creticum J. B. Candy Crancs bill.

Late terram obumbrat ramularum hirfutorum, nodoforum, longorum, teneriorum congerie, folis practitorum longis, hirfutis, nonnihil rubentibus, finuofis & ferraris, fapore acido & aditringente. 7. B. Flore cerulei ameni, pentanta i controlos, imanos e coras, apose acos e catingente. Elore cerulei ameni, pentaretali, cum fiyo in medio purpurco, quos circumflan calciu dehi-feentis folia quina è firiatis filis medit membranula albà pellucidà commiffis compofita. Acus plusquam palmari longitudine, ad basin crassiuscula: Semina majora quam aliis Geraniis, acuta &

In Sicilia propè Messanam speciem hanc spontaneam invenimus; unde Cretx insulæ non esse pe-

culiarem novimus. Monspeliano agro, Clusio teste, provenit.

Q. 2. Geranium feliis pinnatis aut varie dissettis, Coriandri, Myrrhidis aut Cicute. Horum pleraque, duobus ultimis exceptis, flores habent in communi pediculo plures, velut in umbella dispositos.

5. Geranium Cicuta folio, acu longifima C. B. Monspeliacum laciniatum Park. French long-bealted Cranes bill.

Caulibus est bicubitalibus, hirsutis, asperis, angulosis, in varios ramos brachiatis, foliis Geranii mos-Canturns ett inclinitations, inmutts, augents, augenois, invatios rautos practiatis, toitis Geranii molchati five Cicutae modo divitis, shoribus fubrupureis vel violaceis, quinquefolius: culibre acus uncias quinque foliag, hirfuta fuccedit, qua est utriculo hirfuto, quinquefolio, apicibus donato femen continente prodit, quod per maturitatem exilit, & cum utriculorum mucronibus furfum primum, dein deorfum alióque modo circumvolvitur.

Ad agrorum margines & in aggeribus circa Monspelium observavimus. A Geran. Apulo Coriandrifolio specie diversum putamus. Monspeliensibus, cum ibi essemus Geranium Creticum dicebatur

fed perperam. Huic forte idem fuerit

• 6. Geranium Salmanticense rostratum Clus. parvum foliis Ranunculi C. B. parvum Salmanticense

Perpufillum hoc genus (inquit Autor) Ranunculi fere folia habebat, purpureum exiguum florem, & longissima crassissimaque (pro stirpis tenuitate) capitula rostrata, Geranii rostris pœnè

Salmanticæ agens in vicinis ultra Thormim amnem collibus nudis ferè& petrofis, aut saltem tenui gramine tectis observavit Clusius.

Locus.

Ex brevi hac & imperfecta descriptione nobis non constat an hac sit distincta species.

* 7. Geranium Apulum Ceriandrifolium Col Apulum odorum Park. Coriandri folio odorum C. B. Busked Cranes bill of Apulia.

Aliquam cum Cretico putato fimilitudinem habet; prima namq, folia cum illius quadrare videntur, at relucia lation autiem, laciniara magis, Matricaria: vulg divituris, niti parum elifent retufora, ad Coriandi prope caulem folia accedentia, mollia, hufutue vix apparente obdicta, odorata ut cleus mofebate dictae e codem genere Geraniorum, longis petiolis fubrubicumdis fulta, circa radicum mofebate dictae exception. com parvam, flavam, vel rufeficintem, brevem, è terra parim elata, auriculas live alas in imo pe-tiolo circa radicis caput unde oriuntur habentia, rubia. Caulem profert Martio lirfurum, geniculis oultinetum ut Creticum & congenera, in quibus bina folia, minora, brevioribus petiolis ex geni-

culo, & binis illis etiam barbulis cartilagineis rubentilus, ut in congenere, sed majoribus donata. Ex quorum sinu semiped alis *cauticulus* hirsutus atque viscosus exit, basin insidentem habens quinque-parichus tenuibus divila, quæ cum ficcantur difrumpuntur, & in femetiplos contorquentur vinculo-rum modo, atque tunc oblongis fetis hirfuta falcatum apicem relinquunt, in imo femeri oblongum hirfutum continentia. Sapore est admodum astringente. Maio perficitur. Cirinolæ nec alibi vidimus in agrorum & hortorum marginibus elatis frequens

A. 8. Geranium cicuta folio inodorum Ger. cicuta folio minus & supinum C.B. moschatum inodorum Park. moschatum folio ad myrrhidem accedente minus J. B. Field-Craneg-

Radix ei alba, fimplex, carne tenera, cum nervo intus duriore & tenaciore, fapore ad Rapha-num accedente, paucis fibris donata, fatis crassa, & in terram altè descendens: Caules ex eade in ranum accedente, paules nots outants, aux cause, or in teriam aux derenuents: causer ex cader nradice plures craffiniculi, reretes, hirfuir, in terram reclinant; ramofi, folis crebris, vefitici, Folis pinnara, ad Pimpinella Saxifrage minoris accedentia, crebris & profundis incluris divida. More in
firculis feu pediculis duas aut tres uncias longs è caulis lateribus ubi in ramos finduntur exemplous,
quaturo ved quinque aut etiam plures fimul veduc in umbella, pedicellis privatis femuncialibis aut ongioribus infidentes, purpurei, pentapetali, petalis angulfis, obulis, minime bifidis, è calice quinque folio: Stamina apicibus rubentibus infignia. Succedunt vuelcula pentaloba, rostrata, rostris unciali-bus aut longioribus acutis. Semina quina oblonga, pulla aut fusca. In arenolis provenit sponte, & circa mediam arbatem sloret.

A. 9. Geranium cicutæ folio inodorum album Ger. flore albo Park.

Hujus varietas est, que nobis etiam specie differre videtur à pracedente, flore albo majore, petalis larioribus; caulibus etiam craffioribus, brevioribus & pallidis, cum illius rubeant; Folis denne, majoribus & minus argutè fectis.

In issem cum præcedente locis reperitur, sed rarior multó.

Lib. XIX.

A. 10. Geranium moschatum Ger. Park. Cicutæ folio moschatum folio ad Myrrhidem accedente majus I. B. Musked Cranes bill, Mulcoby.

Superiori (verba funt J. Bauhini) affinis & illa species, inventur rarior, tota major, odore Mochi, folis non ita alte inclis & perfæpe tantim serratis.

In montola regione Cravem dicka quæ pars eft Occidentalis Eboracensis comitatus sponte & co-Law.

] piosè provenit: invenimus etiam non procal Bristolia cundo ad rupem S. Vincentii.

In horto Leydensi invenio Gerami Cicutæ solio speciem minorem, supinam; storibus pallidis.

11. Geranium trifte Cornuti: trifte, five Indicum nothe olens Park. Street Indian Cranens

Cornut. Radicem habet ex multis coharentibus fibris quæ in nodulos extuberant, Liliafphodeli punicei modo. Scatim è terra furculofium in alcittidinem palmarem exit. Caulis teres elt, tener invalidatique hifutus, noce enodis, fed per trium digitorum intervalla articulatus. Filia in univerfum quatuor aut quinque è geniculis prodeunt, initio humi jacentia, fabbiritus, pluribus figmentis divida, forma rilipendulæ; breviora tament, pinguiora, moliora, de âmpliora multò: horum medius nervus (quam vocant coltam) purpurafict, exterra arovirescunt. Caulium fattigio inificat densa umbella comen. Flores nihila a extensi sia generis differum format; quinque enim foliolis conflant totidenque fammibus, de pițillo, ut Geranium Robertianum; color tamen buxus: elt, fingulaque foliola gemina velut acim macula purpurafecens inficit; staminibus de pițillo fucecdanei roftri rudimento concoloribus. Câm defforut longior de acutori fylius prodit; roftor gruis arunules, în cujus bafi quinque funt exigua de fubrounda feminum conceptacula. Alveolis maturitate dehisfemibus femina rula ololongaque event. Flos nocu eft fiavateate inenarabili, interdui nullo: influxum conceptacula. Jemina rufa oblongaque exeunt. Flos noctu est suavitate inenarrabili, interdiu nullo: influxum Iemma ruta colongaque exeunt. Fics nocur une inavitate inenarrabit, intercut nullo: influxum enim illucentis Solis adeò afpernari videnti, ut integro die codorem neget, cim Luna acceffig parafinimo dotre mofchato quafi thure libet, qui odor intempeftà quoque nocte ad Auroram ufque perfeverat, fratinque Solis prefentat evanelcit. Sapre huie plante acidus, qui & palatum belle afficir, unde inter olera recenten poreft: vim namque Efficit alimenti refrigerantis & humedantis comportem. Apud Barbaros etaim audio radiose spis, it apud nos tubera, bulbocaftanum & equinodi, gratiores inter epulas apponi. Floret integra propemodum affate, nee mil incuri à foilis per hydratic composition de la comp mem omnibus exuitur.

* 12. Geranium noctu olens Æthiopicum radice tuberosa, foliis Myrrhidis latioribus Brevnii.

Breyn.
Tuberofam agit radicem, obsoleti coloris purpurei, peramplam & crassam, crassifque balanis, colore & formă junioribus Carotæ flavæ radicibus haud absimiibus, præditam: quæ anrequam è terra lore & formă junioribus caroce nave radicious naud apiimilous, prautami: que antequam e terra erumpit în funculos aliquot velut propagines fubiade faceffit palmeris, Fois emittentes Geranii ri-fii Cornuti majora, atque afperiora. Ex horum gremio caules deinde în pedalem majoremve elevantu longitudinem, rotundi, înanes, terris ac quaternis longê difiantibus, foliofo margine fimbratis intercepti geniculis, in quorum fingulis folium confpicitur, inferioribus toxer proximis longê mi Locas.

nus, in primis quò altiorem in caule gradum obtinet. Sequuntur flores caulium & pediculorum in cacumine quibuldam foliolis radiato le repræsentantes, novem vel decem in umbellam dispositi, Geranii tristis Corn. nonnihil majores, qui in fructius longos, rostri gruinalis instar formatos abeunt, semen oblongum continentes, coloris (nifi me fallit memoria) olivacei.

12. Geranium nostu olens Æthiopicum, radice tuberosa, foliis Myrrhidis angustioribus Breynii.

Pracedenti in omnibus fimile est, nifi quod Flores ad purpureum obsoletum inclinent colorem, foliaque in lacinias plures & angultiores dissecta, quorum pediculus nonnunquam magis purpurasent.

14. Geranium noctu olens Æthiopicum radice tuberosa, Aquilegiæ foliis Breynii.

Radicem habet tuberosam; folia verò Aquilegia; nec plura de eo addit. Colitur in horto Leydensi, ut à D. Palmer habeo.

15. Geranium Æthiopicum Myrrhidis folio, flore magno striato Breynii.

Pedales & cubitales profert caules, hirlutos, partim vicides, partim rubentes, geniculatos, ramolos, quorum articulorum juncturis pinnæ duæ cartilagineæ annexæ, & folia longis pediculis adharent fubbirfuta, plurimis legments divida, crenata, & per oras aliquantulum rubentia, faciem mediam inter Geranii Apali Corimdri felio Col. & Geranii triffis Corn. folia minora habentia. Flores in umbella pauci, carnei, speciosi, striis purpureis insigniti, foliis quinque amplis, ad imum angustis conflati, è calycibus longis, hirfutis, quinquepartitis exeuntes: quibus Fructus rostratus & semen Geranis Apuli Coriandri folio succedit.

Omnes ha Geranii species à Promontorio bona spei ad D. Beverningh transmilla sunt.

16. Geranium fatidum Park. Strong-fented Cranes bill.

Folia emittit aliquammulta è viridi canescentia, in tenues lacinias plurifariam dissecta; è quorum medio duo tresve cauliculi exurgunt tenues, hirsuti, ad nodos foliolis paucis, exiguis vestiti, tres quaturo ve fiores majuficulos rubentes in funmo gerhantes alionum Gerantorum finales, in horits norther face majuficulos rubentes in funmo gerhantes alionum Gerantorum finales, in horits norther fiavoelentes, verium in calidoribus regionibus, ubi fionte oritur, graveolentes. Succedunt femina oblonga rigida. Radix altè in terram defendit, coloris exterius rubentis, interius albi, odore graviore & ingratiore quam vel folia, vel flores, & in multa capita dividitur.

Ad latus Boreale montis Lupi propè Monspelium sponte oritur, referente Parkinsono. A nobis quidem ibi fruftra quarfitum; verim D. Magnal Monspeliens M. D. Rei herbariæ perintstimus collegit & nobis ostendit: unde & exsecutum habemus ex dono D. Zuecher Dantiscani.

Hanc plantam Lobelius in stirpium Illustrationibus describit, Radicem illi tribuens crassislimam, rubro-nigricantem: folia palmaria, parum villofa: cauliculus palmares: flores amœnè cœruleos, lineo-lis plurimis obfeurionbus diffunctos.

Odorem habere qualem habet angustifolium acu longissima deprehendit D. Magnol, nec tantùm fætere ut lipothymiam inducere valeat, ficut dicit * Lobelius.

* Stirp. Il-

Locus.

17. Geranium Robertianum C. B. Ger. Robertianum vulgare Park. Robertianum murale J. B. Derb Robert. Robertianum à rubore caulium & florum dictum creditur.

Obvium ubique in ruderibus Geranium Robertianum, radice tenui, colore buxeo, qua caules surrigit dodrantales & cubitales, hirfutos geniculatos, rubentes, maximè circa articulos & propter terram, ramofos. Felia partim à radice, partim ex geniculis hirfuta, pediculo rubente hirfuto, Matricariæ ferè divisura, segmentis primaris duntaxat tribus, odore ubi teruntur Pastinacæ, sapore adstringente, per oras aliquantulum rubentia, interdum tota. Flores purpurei, dilutiore purpura striati, pentapetali, è calyce hirluto, atro-rubente, quinquepartito exeunt, apicibus in medio croccis: fuccedunt rostra mucronata, semen appensum habentia.

In veteribus muris, cælis arboribus, aggeribus sepium & locis ruderatis passim provenit, tota æ-State florens.

C. Bauhinus, quíque eum fequitur Parkinlonus nostras, alteram hujus speciem constituunt. Verum notre à Lobelio in Adv. allatz nostro judicio non sufficient ad speciem distinctam arguendam; rum note a Louesto in Aut. American Information and present an incention and incention and incention incention in the coefficiate entia multiplicat, cum Geranium at the Grunalem Dod. Lugd. Geranii Anemones folio rotundo speciem VII. facit sub titulo Geranii batrachiedis, Celli gruis Germanorum, & postea eademmet nomina adhibet pro Synonymis Garanii fui Robertiani alterius.

Geranium gruinale J. Baubini, cui eadem fynonyma accommodat qua Cafparus frater Geranio Robertiano alteris. Geranii Robertiani fecies esse solo potest, cum sola ei Pedis columbini attribuat rotunda: videtur pottus accedere ad nostrum Pedem columbinum foliis laciniatis.

Valde vulneratum eff Geranium tum columbinum, tum Robertianum, tam potionibus vulnera-riis inditum, quam exteriis applicatum. Fluxum fanguinis fiftit, ipfumque fanguinem coagula-tum refolvit: vulnera quoque & ulecra mundificat, calculum vefice & arenulas pellis, colicos do-lores fedar, autore Lobelio. Decoctum in vino arthriticos dolores lenit [in fomentis] Ad herniniam & rupturam commendatur.

Usus est vulgò ad erylipelata, ad oris, mammarum & pudendorum ulcera & vulnera. Rarò in-tus assumitur ob frigidizatem. Fuchs. Vix credo plantam frigidam esse posse à quo odor adeò vebemens, te-

ser & ingrasus exhalat.

Simplex

Simplex decoctum Geranii Robert. manimis cancrofis applicatur sæpe non infelici successi. Fabr. Hildan. Chirurg. Relatum est mihi de cancrosa quadam unicum habere solatium in dolore ab aqua hujus. C. Hasman. De Med Officin.

Decoctum pastores præbent jumentis cruenta mingentibus.

Lib. XIX.

\$. 3. Geranium folio circumscriptione subrotundo in nonnullis tamen speciebus ad pediculum fere laciniato.

A. 18. Geranium columbinum majus flore minore caruleo. The greater blein-flomer's Doves foot Cranes bill.

Radix alba, fimplex plurimos ceuliculos fundit, infirmos, & fere procumbentes, dodrantales aut longiores, craffiufculos, teretes, geniculatos, brevi admodum & vix conficieu lanugme hirfutos, nonlongiores, craffulculos, teretes, genuculatos, brevi admodum & vix contipueu lanugine hirfutos, non-nihil interdum rubentes, multo tamen minits quam vulgaris caules. Folia Maliva, altius tamen in-cifa, & in plura fegmenta divifa, longis pediculis nixa, brevi lanugine ad tactum molila. Ad ge-nicula exeunt forculi binos gertantes flores, fuis fingulos pediculis uncialibus nixos, parvos, penta-petalos, ex ceruleo diluto purpurantes. Replata flociulis fuccedentai vix femuncialia. Semina quina, ad bafin roftelli, fuis fingula loculamentis inclufa, ut in reliquis omnibus Geraniis, per maturia-

In locis ruderatis & glareofis sepiumque aggeribus provenit.

A. 19. Geraninm columbinum Ger. columbinum vulgare Park, folio rotundo multium ferrato froe columbinum J. B. folio Malvue rotundo C. B. Dovegi-foot, op Dovegi-foot-

Cum priore convenit radice alba, fimplici, furculofa, caules emittente plurimos, in terram reclinatos: Felius malvaceis, in plura fegmenta [feptem plerunque infigniora, aut faitem quinq, etiam in funmis caulibus] divitis: Floribus partier, ut in illa binis in codem furculo, feu communi pediculo, nec unquam plunbus, proje fummutates caulium 8 ramulorum ex adverfo plerunque foliorum fitis. Roffela paria; [emina fufca fimilia funt. Ab eadem differt 1. Parvitate fuit 2. Hiritute caulium 8 famulorum ex adverto plerunque foliorum; Caules praccipule laungime molli, alci pubefcunt, ima quoque pare multo magis rubent quam illus. 2. Floribus multo majoribus, & halari purpura nitentibus. 4. Surculis feu pediculis formumulos flores fufficientibus plerunque brevioribus. 5. Foliis minoribus, mollioribus, villofis, longis nariter pediculis failes. longis pariter pediculis fultis.

Vere floret in glareosis & sterilioribus, non rarò & ad vias & sepes.

20. Hujus speciem minorem majori store, felius storum bistidis proponit D. Magnol in Botan.
Montp. possim juxta viuse cum superiore noscentem circa Monspelium, à quo sacilé distin.

A. 21. Geranium columbinum majus dissettis soliu Ger. ettac. malacoides laciniatum froe columbinum alterum Park. An Ger. Malva solio II. stoe columbinum tenuius laciniatum C.R. Malacoides sole columbinum tenuius laciniatum Park. Dovestout Cranes bill, with jaggeb leabes.

Caules huic infirmi, pedales aut cubitales, ramofi, foliu per intervalla longiora ex adverso binis vestitis. Folia ima & quæ è radice excunt pediculis longis [palmaribus] infident, duriora quàm pracedentis, minis hirfuta, altius in quinque lacinis ad pediculim fere divis, ut in Geranio batrachoides. Flares ex alis foliorum excunt bini simul in eodem communi pediculo, femidigito breviore: at pediciali privati quibus singuli slores insident, longiores siunt, & prope florem surfum recurvi, ut in hujus generis resiquis. Color florum purpues amenus, nullsi lincolis fraitaus: Rocurvi, ut in hujus generis resiquis. Color florum purpues amenus, nullsi lincolis fraitaus: Rocurvi, ut in du diu conventente socultent femina ac in alis lis eleristica Geranius. Somita filos de la malis pleristica Geranius. Somita filos de minis pleriste Geranius. folia non eò usque conniventes occultent semina ac in aliis plerisque Geraniis. Semina fusca seu

In hortorum ambulacris, arvis requietis, ínque paícuis fterilioribus & ad íepes, locis præfertim _{Locus}. glareofis oritur, & æftate floret.

22. Geranium gruinale folio tenuiter divifo J. B.

Aut eadem species est, aut mihi nondum cognitum. Repugnat quòd slores Geranii Robertiani paulo majores elle diat, cum in horismini organium. Repugnat quot note obtios.

D. Magnol in Botan, Monsp. Geranii columbini speciem ponit, quan majoran, faliu tenuiter disfesti, petalu bislati appellat, quam in omnibus convenire dicit descriptioni Geranii pradicti gruinalii J. B. nii quòd in isto petala bislat sint, quòd sorte à Bautino non fuit animadversum. In pra-

A. 23. Geranium columbinum dissettis foliis, pediculis storum longissimis.

Tota planta aliquanto glabrior eft quam præcedens, faliis viridioribus, calveis fegmentis triplo quam illus amplioribus. Roftris longioribus. Præcipue verò notabilis eft longitudo pediculorum quibus infident flores, palmaris interdum aut major. Planta eft annua ut præcedens.

Hanc speciem primo nobis ostendit Jacobus Bobertus Oxonix à se inventam in agris circumjacentibus; polita & infecopiolam observavi in agro Cantiano circa vicum Suantey non procul Decentions; pottes of the controlled of the state of the st

A. 24 Geranium columbinum maximum folisi disfedis D. Plot. columbinum majus falsis imis longis, usque ad pediculum divisis D. Moris.

D. r. is. Huie felies que primò exeunt non rotunda funt & finuata, ut precedentium, sed uncialia & se-Fine for que printo exente non rotunta auté o minata, ne pacocatam, no unidante de fe-feunciales, ad pediculum ufque divifa, faturatius virentia ; omnia pediculis longis infident, funque militaria, su pensionam inque cursas, samatare mentae, semina pensionas antigo intuente, tuntque multo quam hujus generis reliquorum majora: inter que casale exocinutur, digitali free reaffitie, altitudine lefquotatal, propondum erecht, ramofi, ad genicula in nodos promberantes, & folius continuibus amplis profunde diffectis, ad fummitates confertis, velltit: inter que fleres brevibus pedicalis, hilari rubore micantes, quam præcedentis majores, exeunt.

In sepibus propè Manston vicum, & in calceti Botleyensis extremitate Oxonio proxima copiosè

I neus.

Locus

Locus.

A. 25. Geranium saxatile Ger. emac. Park. lucidum J. B. lucidum saxatile C. B. Shining.

Radice est minima, parum flavicante, interdum vix humo hærente. Folia in petiolis rubentibus subrotunda, Geranii columbini emula, ex virore obscuro [interdum etiam pallidiore] pulchre lucentia, nihil aut parum hirfuta candidis rarifque pilis, in quatuor profundas lacinias ferè femper tricentra, mini aut parum minita canoiois rariique pius, in quaturo protuntais accinias tere lemper irr-partitas divifa, rotundis crenis per ambitum incifa. Cauliculis multi funt, lucidi, rubentes, fupini ferè, pedales & longiores, in varios ramos divifi. Fleres Geranii Robertianii floribus fimiles & pares J. Bauhino: F. Columne recettiis minores, rubentes potitis quam purpurafeentes: quibus breves admo-duum, nec rigentes faborituntur corniculi five roftra.

In locis faxofis, muris & maceriis antiquis, umbrofis præfertim, fponte & abundè luxuriat.

26. Geranium tuberosum J.B. Ger. tuberosum vel bulbosum Park, parad, tuberosum mojin C.B. Bulbous, oz knobben Ctanes-viil.

Nomen invenit à radice tuberofa, fiblivida, infipida : cujus falia femipalmari & palmari, fibhir-fiuto pediculo donata, lata fiunt, divifură octonă novenave ad ipfium ufque pediculum, finguiis feg-mentis minutius diffectis, colore ex viridi canefoente. Caulie pedalis aut altior: Flores in petiolis teretibus subrubrisq, ac hirjutis pulchri, purpurascentes, ex quinque foliis in summo divisis aliquantulum, intensiore purpură striatis, & circa margines nonnihil hirlutis compositi. Circumjecta autem funt flori quina itidem folia acuminata, incus nonnihil rubefcentia, glabra, foris virefcentia & lan-ginola. Roftra tenuia acuminata. Rafix de fe fibras undequaque emitti, que ad intervalla in bulbulos extumescunt, qui brevi folia & caules emittentes, à matre se emancipant & plantæ novæ fiunt; unde immensum se propagat hæc species.

In Illyrico provenire dicitur : Junio & Julio floret.

Geranium radice grumo/a C. B. bulbofum Pennai, five grumo/a radice Park. Affibodeli radice J. B. bulbofum Pennai Ger. emac. Cuberous-trooteb Cranegi bill.

Radicem habet ex multis parvis longiusculis bulbis coustantem, versus summum fibratum, necnon ab imis bulbulis: Caulem cubitalem, geniculatum, juxta radicem & genicula parum rubentem. E an unis numuns: Cautem cuntratem, genicularum, juxta raucem or genicula parum runentem. E fingulis geniculis duo filia longuliculis pediculis nitenta, in quinque pracipius a partes diffects, quarum fingular in ambitu inequaliter incile funt. E fingulis juncturis juxta foliorum exorum quinq, folia mucronata exoriuntur. Florei in fummis ramulis conjugatim parvis pediculis infiftentes, rofet, pentapetali, colore ex purpureo rubefeentes, Geranii batrachiodis vulgaris floribus fimiles fed paulo

In Dania provenit agro Hafniensi, unde Turnerus Clusio attulit & dono dedit.

28. Geranium tuberosum minus Cam. C. B. tuberos. minus Camerarii Park. tuberosum minimum J. B.

Est folio, flosculo & tota facie vulgaris Pedis columbini attamen multo minus: radice Avellana magnitudine, rotundà, tuberosà, nullis fibris, sed veluti acetabulis aut osculis è parietinis alimentum

In murorum rimis nascitur. Præter Camerarium nemo hujus meminit, nec habemus quod de eo dicamus dubii harentes.

29. Geranium nodosum C. B. Park. nodosum Plateau Clus. Ger. emac. magnum folio trifido J. B. Knotted Cranes bill.

Cluf. Aliquot à radice promit folia satis firma, in quinque lacinias alte divisa, inter qua bini aut terni aflurgunt caules pedales, graciles, ex falco opupurafectnes, geniculat & nodofi, bina ad tingulos nodos leu articulos forentes foise, ex adverso fita, in tres duntaxat lacinias feèta, deinde è medits als longiores pediculos, in quibus bini, interdum tres quatuorve flores fimul nascentes, quinque folis bifidis (ut Malvacei) constantes, purpurei coloris, sed quibusdam saturatioribus venis diffincti, proLib. XIX.

De Herbis pentapetalis.

tuberante in medio rubro umbone, summo fastigio in quinque partes sisso, qui in longiusculum inde rostellum transit, quod inferna parte in tumentibus utriculis semen continet, maturitate, ut in reliquis generibus, sponte exiliens. Radix nodosa est & geniculata, aliquot præterea fibris donata. Nos hanc plantam sponte provenientem observavinus in Delphinatu, eundo à Gratianopoli à Louis.

la fontaine que bruste, ad sepes.

* 30. Geranium argenteum montis Baldi J. B. argenteum Alpinum C. B. Ger. argenteum Alpinum longisis radicatum Ponæ Park. Silber-scaved Mountain Cranes-bill.

Radicem protrudit tuberosam, longam, rectà in terram descendentem, sursum versus terræ superficiem in bina aut terna capitula brachiatam; ex quorum fingulis exiliunt quina senáve folia, Ionnecem in uma aut ceina capitula oracinatanti; ex quotum impuin exaturit quina lenave folia, longiffinis pediculis intenta, in quansa lacinias pracipuas ad pediculum iuque filia călque trifariam
versis mucrones sectas, molli & incana lanugine obducta, Argentinæ colore. Inter folia oriuntur
pediculi alii, longi, in fafigio fultinentes flores binos ternófve, latis amplos, petalis quinis bifidis
conflantes, pallide rubris lineis notatos. In medio apparent framina cum ftylo. Refre brevia funt.

J. Bauhinus altitudinem ei ascribit palmo paulò majorem; folia parva & quæ pollicis articulo tegas: florem purpureum.

Nascitur Alpinis rupibus majoris montis Baldi, Orientem aspicientibus, ac ibi passim sforet initio Locus. Junii, semen calendis Augusti perficitur.

Geranium batrachoides odoratum C. B. batrachoides longius radicatum odoratum J. B. batra-choides alterum longius radicatum Lobelii Park. batrachoides longius radicatum Ger. Hongrooted Crowfoot Cranes bill.

Spectabili florum amœnitate nulli Geranio cedit, qui ex calice globolo, ftriato, rubente hirfutoq odorati emicant, purpuro-violacei, è quinque foliis compositi, surrecto staminum purpurascentium altiore cincinno, in caulibus geniculatis, dodrantalibus cubito altioribus interdum, & hirsuitis. Folia divisura quodammodo Saniculæ, ex virore incana pilosa, odorem spirant non ingratum. Radix oblique acta ferpit, longa, minimi digiti craffitudine, fibris & geniculatis tuberibus donara foris rubens, intus alba, cum aditrictione valida nefcio quid aromatici guftui offerens.

In hortis alitur, verum de loco natali filent Botanici, nec nobis constat.

A. 32. Geranium hamatodes Park. Sanguineum Ger. Sanguineum maximo flore C. B. Sanguineum five hamatedes craffa radice J. B. Bloudy Cranes bill.

Crassa hæret radice multis longis, crassifiusculis appendicibus aucta, rubra, [aliquot fibris donata, novas sub terram propagines singulis annis ad latera spargente, quæ non modò fibras similiter agunt, sed etiam crassitionibus radicibus interdum sesse firmant Caules emistit plures cubitum altos, rubentes, hirfutos, geniculatos in multas alas divisos. Ad fingulas juncturas bina nascuntur folia, cir-cumscriptione rotunda, sed in quinque lacinias, trifidas plurimum, ad pediculum sere dissecta, hirfuta, supernè virentia, subtus canescentia, sicco & adstringente sapore pradita. Ex superioribus alis oblongi nascuntur pediculi, unicum sustinentes singuli surem, inter reliqua Geranii genera maximum, Cifti maris flori fermè parem, colore eleganti rubro, quinque foliis compositum, decem intus faminulus, quæ totidem [quinque] nervolis, hirfutis, viridantibus foliolis, fubtus natis suffulciuntur. Rostra suboriuntur pentagona semen intumescentibus utriculis seu torulis continentia, quod maturum cum fonitu exilit, circumvolventibus fe utriculorum mucronibus.

In ericetis & montosis cæduis sylvis & dumetis frequens occurrit, alibi inventu rarius, Hujus alterum genus simili flore, disparibus tamen foliis & Batrachoidis Geran, foliorum potius

amulis invenit Clufius ad pratorum margines & inter vepres prope Norimbergam.

In horto Leydenfi colitur alia adhuc species Geranii sanguinei, quam Geranium sanguineum cauliculis assurgentibus vocant.

A. Geranium hæmatodes Lancastrense slore elegantes striato.

Cum Geranio hamatode vulgari in omnibus convenit praterquam floris colore, qui albus est ru-

In Insula Wahney Lancastria adjacente à D. Lawson inventa est, & D. Newton ostensa, solo Locus, arenofo ad maris litus nascens.

A. 32. Geranium batrachoides J. B. Ger. batrachoides flore coruleo Park. batrachiodes Gratia Dei Germanorum Lobelio C. B. Comfoot Cranes bill.

Radix ei crassa, obliquè acta, rubenti cortice tecta intus buxea, fibras crassiores emittens, saporis amari & adstringentis. Folia indè emergunt plura, pediculis dodrantalibus nixa, circumscriptione rotunda, Aconiti fimilia, in profundas lacinias divifa, [feptem infigniores] ad pediculum ferè, venis profundioribus rugofa. Caules renues, pedem aur cubitum alti, ererees, brevi lanugine albicante obfin, quemadmodum funt & folia, & corum pediculti; foliis mudi quoadufque in ramos dividumtur, ubi duo pleunque folia adverfa. Caulis in binos ramos divarieatur, finguli deinde rami in alios binos. Ex angulo uniuscujusque divaricationis exit surculus duos tresve flores sustinens amplos, pentapetalos ex corruleo purpuralcentes faturatioribus lineis striatos, petalis subrotundis, è calice pentatapetatis ex certities purplated and a factoristic metals from a factoristic experimental period, heritor, firiato. Succedim roffra bereva, craffa, hinfata, quinque ad bafin loculaments terenbis oblongis circumvallata, totidem femina oblonga, finatas, colore pulla continentia.

Xxx 3

In

Lacus.

Locus &

Lib. XIX.

In pratis & pascuis humidioribus non raro occurrit

Geranium batrachiodes flore variegato C. B. & Park. ab hoc non differt specie sed accidentaliter

A. 34 Geranium batrachioides montanum nostras. An Geranium batrachoides minus Park? batrachioides alterum Ger. emac ? batrachiodes minus sive alterum Clus. hist. batrachioides folio Aconiti C.B. batrachoides aliud folio Aconiti nitense Cluf. J.B. Mountain Crowfoot Crance bill.

Radix huic faits craffa, oblique acta, fibrofa, saporie amari & addringentis: Folia Geranii fusci, longis pediculis injutentia, in quinq, vel septem vel novem lacinias divila, minus tamen profunde quam Ger. batrachoidis vulgaris folia, molliora infuper & flaccidiora, minuíque rugofa, utrinque quam Ger. oatractious vuigats tota, international mutero de macettota, international regional tenique hirritat. Caulis pedalis vel ettam cubitalis, rotundus, hirrituts, uno vel altero folio donatus antemunam in ramulos dividatur. Flores in funmis ramulis numeros, quinquefolii, Geranii batrachioidis minores, coloris inter Geranii fanguinei & batrachoidis flores medu, pallide feil, purpurei, qui bus succedunt rostra Geranii.

In montofis sylvis, dumetis, sepibus & pratis agri Westmorlandici & Eboracensis copiosè pro-

Geranium suum batrachiodes minus Clusius sic describit; Prodeuntibus è radice frequentibus longóque pediculo nitentibus felis præditum eft, Ranunculi platyphylli aut Aconiti Lycotloni pallido flore folio respondentibus ferè, rugosis, subhirsutis, in aliquot profundas lacinias divisis, deinde in ambitu ferratis, que guitata initio adfiringere & linguam exiccare, deinde nonnibil calfacere depre-henduntur. Caule cubitali utplurimum, firmo, rotundo, geniculato, in multas alas diviso, quibus febraciants of the figure of the first of th oblonga eredaque roftra, non inflexa, aut inclinata, quinis utriculis ad corum bain turgeunbus, & femen continentibus, quod maturitate exilit, aliorum Geransorum more. Radis (inperiori [Geramo pullo flore] ferè responder, & summa tellure in plura crassa, internéque rubentia capita ex-tuberat; qua fibras etiam agentia fingulis annis augentur.

Crescit hoc in Pannonicis Stiriacísque Alpibus, nusquam tamen abundantiùs quàm supra Gamingam in illo ascensu ex Herrenalben jugo ad sublimes scopulos Durrenstain, in quibus floret Julio &

Hac descriptio in plerisque nostra planta convenit, nisi quòd solia rugosa, profundè laciniata & minùs hirsuta faciat. Conferant inter se diligenter, quibus utriusque copia facta fuerit. Huic perfimile est & fortaffe idem specie Geranium batrachoides alterum flore purpureo Park. parad. Verum fi folia (utille describit) in plures lacinias & profundius incisa sunt quam Gerenii batrachoidis vulgaris, h. e. ad centrum usque, omnino oportet ut specie diversum sit. Author nulla adfert Synonyma, nec an nondum descriptum putet menunit.

Ab hac denique specie non multum differre nobis videtur Geranium Moscovicicum purpureum Park, quod tamen ob foliorum maculas ad Geranium fuscum, aut Romanum striatum, magis acce-

35. Geranium phao froe pullo flore Clussi J. B. Ger. batrachiodes hir suum flore atrorubente C. B. Ger. pullo flore Park. batrachoides pullo store Ger. emac. Dusky Crances hill.

Cubitales frequentésque ex una radice producit caules, firmos, geniculatos, virides, sanguineis tamen veluti guttis afperlos, lamgine pubelcentes, in aliquot ramos divilos: in quomi taftigo ad fingula genicula longi nalcuntur patiesti, in quibus bini flores, quinq, lacintaits (prater reliquorum Geraniorum untatam formam) foliolis confiantes, confe afuratums trubente, & quan tarto, medium florem occupantibus multis flaminulus circumvolutis cum flylo prominente. Semen deinde flice cedit in valculis mucronatis (qua maturitate ut in reliquis Geraniis diffiliunt & circumvolvuntur) cedit in valeula micronatis (que maturitate ut in renquis Geranis dirituint & circumvolviuntur) finficum. Folia till se radice multa, ampla, mollia, lanuque obducta, externa parte nervofa, Geranii garagada@ toliis fimilia, quinis, fenis aut feptenis profundioribus incifuris divifa, non tamen ufa, ad umbincum, deinde per ambitum ferrata, qualia etiam ad fingulos nodos fub ipfis ramis na-feuntur, minora tamen, acque fubinde ad fingulas incifuras nigricantibus maculis infignita. Radice mitius magnà, in multa craffa rubentiaque capita, & multas fibras spargentia, extuberante, fingulas comis actività casi i vunificante 8 i recore dellorare producente. etiam annis augescente & novos stolones producente.

Invenitur in Strize Alpibus ubi sylvæ desinere solent, & sloret Junio; in hortis verò in quibus se-

liciffime provenit & luxuriat, Maio: quo etiam mense sus floribus onustum in sylvosis illis montibus Pannoniæ inter Dravum & Savum fitæ, & propterea Interamnis cognominatæ, observavir

Geranium hoc à vulgari susco, flore reflexo, quod in hortis nostris alitur, specie diversum esse mihi persuadere vix possum; adeò omnibus sui partibus cum eo convenit praterquam slore non reflexo, ejusq petalis laciniatis. In vulgari autem interdum observavi floris petala sinuata ad margines & veluti crifia. Nobis fuffragatur J. Bauhinus, quem confule. Quid quod Parkinfonus no-iter Geranio fufco vulgari folia floris ad margines nonnihil incifa tribuit.

Verum ne duas diversas species temere milcuisse videamur, Geranii susci fiore restexo descriptionem è J. Bauhini historia mutuatam proponemus, ut liberum hac de re Lectori judicium relinguamus.

36. Geranium

36. Geranium phaum flore reflexo J. B. Geran montanum fuscum C. B. Geranium fuscum sive maculatum Park, parad, maculatum five fuscum Ger. Dusky Cranes bill.

Speciosum est apprime hoc Geranii genus, folier amplioribus quam Batrachoidis, in octo plus minus segmenta, angusta in extremis, sed versus pediculum lata divisis, subhirsutis, nigricantibus venis aspersis, per ambitum latiusculis crenis conspicuis, nullo odore præditis. Flos summitatibus insidet purpureus & pœnè fuscus, satis magnus accedens ad florem Geranii solio odorato, qui inverse contorquetur atq, reflectitur: in medio apices. Floribus decidentibus roftra oriuntur unciam

Folia huic ad fingulas incifuras nigricantibus maculis, ut in Ger. pullo flore Cluf: infignita funt: in universum descriptio isfius apud Clusium huic optime quadrat, exceptis duntaxat duabus illis quas fuperius meminimus differentia notis.

Plantam hanc in altissimo cacumine montis Jura propè Thuiri sponee ortam vidimus & collegi. Locus. mus. Floris color in planta quam in fylvofis montis Juræ cacuminibus observavimus, multo dilutior erat quam Geranii phari, & purpureus potius quam fuscus: totaque planta hirsutior quam

37. Geranium Romanum versicolor sive firiatum Park. parad. Dariable firip't Cranes.

Pulchro huic Geranio folia à radice fibrola exeunt plurima, lata, pallide seu ex luteo viridia, in quinque aut septem segmenta divisa, verum non ad centrum seu pediculum usque, ut in Ger. batra-choide. Folia singula ad singulas incissuras seu incissonum angulos maculà atropurpureà infigniuntur: round in universim folia integra tam figură quâm colore & maculis Ger, fwie folis limillama liint, in eo duntaxat differunt quòd minora liint. Inter folia exurgunt cante afiștoto pedales & aliones, geniculati & nodod, in fiummitatabus suis duos reseventore porternets, pentapetalos, albos, Incolis feu venulis purpuro-rubentibus creberrimis, flexibus arcuatis fibi invicem occurfantibus, & quafi per anastomoses junctis, pulcherrime variegatos, ut in quocunque folio viridi vix tot nervos discursantes invenias. Medium floris occupat fylus exiguus, qui flore delapso fit vasculum seminale. Radin multis fibris exiguis, luteis constat.

* 38. Geranium Moscoviticum purpureum Park. Purple Craucsibill of Muscovy.

Folia habet lata, in quinq plurimum fegmenta divifa, circa margines dentata, Geramii fufei fimilia, verum tantillo minora, ad Geranii Romani firiati folia propiùs accedentia, fed obfeurius viridia, se quibuldam pariter maculis nigricantibus ad incifurarum angulos notata. Cautio ad bipedalem altitudinem affurgit, agminulis aliquot fferum majufculorum è purpurà cœruleorum aut rubentiem onuftus. Semina juccedentia Romani verficoloris feminibus tantillo majora. Radix in plura capita dividitur quibus propagatur : verum folia omnia hyeme amittit, quo à reliquis congeneribus diffun-

Hanc speciem in Moscovia sponte provenientem Joames Tradefeantus primus in Angliam intulit. Locus.

29. Geranium Bohemicum, batrachioides annuum.

Semipedali altitudine affurgit. Folia longiffimis infident pediculis, Geranii fuki quodammodo fimilia, verum minora, pallidus virentia, molii & incana langgine urinque oblita. Caules in binos dividintur ramos, ad quos hine inde apponitur folium, eq. iplo divaricationis angulo pediculus longiffimus exit, bicornis, binos in funmitate flores gestans, pedicellis privatis uncialibus sustentatos, guirmis exic, occordis, binos in infilminato por geratais latis, obenis, crena in medio incisa bifidis & velut cordanis. Flores delapfi relinquunt roftra uncialia, craffiufcula, in mucrones acutos sensim tenuata, per maturitatem nigricantia, quorum bases circumstant utriculi quini, ut in reliquis congeneribus, turgiduli, pariter nigricantes, totidem semina fusca, majuscula reniformia continentes. Semine ad maturitatem perducto planta ipía radicitus exarefeit. In ramulis ad fingulos nodos bina apponuntur folia, ex eorum autem finubus pediculi alternatim exeunt, non bini oppofiti, fenfim breviores ad fummitatem usque.

Floribus delapsis tum caules summi, tum pracipue florum calices pulchre rubescunt.

40. Geranium Alcea vestcaria foliis Park. Geranii Batici species Boelii Ger. emac. app.

Multa huic è radice exeunt folia, lata, circa margines dentata, paululum diffecta aut divila Geranii Cretici in modum, verum pallidius virentia & minora; inter que exeunt cauliculi feu ramuli plures oblongi, teretes, infirmi, pilofi, in alsos minores divifi, folia prædictis fimilia geftantes, fed minora, nec magis divila. [Parkinfonus folia Alexe Venetze imilia, fed magis divila i attribuit.]

Flores parvi, Geranii molchari fimiles, verum fauratiore purpura tincit, quinque petalis parvis extremo fibrotundis compoliti.

Semina parva, oblonga, pilofa Roftri Geranii molchati zemuli bafin ambunt. Radix oblonga, lignola, perfecto Semine vigore exhaulta una eum faperficie exarefcit, & interic. Hae fixedes Geraniis Alcer feu Malvæ folio annumeranda eft.

CAP. VIII.

De Gossipio seu Xylo.

Offipium seu Xylon duplex est arboreum & herbaccum. Theophrastum lanigeræ arboris in Tylo insula nascenus nomine arboreum intellexisse verifimile est, ut & Plinium. Errásse rego videntur Botanici nonnulli ipsi, dum Plinium & Theophrastum erroris insunulant, quafi Xylon herbaceum peregrinam & incognitam fibi stirpem pro arbore habuerint. Horum sententias vide apud J. Bauhinum.

Xylon recentioribus Bombax & Cotoneum dictum est, ut Ruellio videtur à mali cotonei similitudine. Carterum Xylon tum feliis, tum etiam flore Alceam Indicam dictam refert; vasculo se minali in terna tantum loculamenta divifa, & molliffima lanugine candida feminibus intermixta aut adhærente repleto.

Xylon froe Goffipium berbaceum J. B. Goffipium frutefeens annuum Park. Gof. frutefeens fomme albo C. B. Goffipium froe Xylon Get.

J.B.

J.B. carcum oras umbincique naum eieganti nuore purpuraicentes, figura norum Maiva. Frutum fert barbulis quibuldam florem tegentibus inclufum, amplitudine Nucis Avellanz, per maturitatem in res vel quatuor fragiles arque pundatas carinas dehifeentem, qui mollifilmam delicatiffimámque oftendunt lanuginem in fila duétilem, cui involvuntur femina frobilis fupparia, tenero fragilique cortice, cui lanugo pertinaciter adhertet, nucleo intus dulci. Ipfe fruêtus uncâ longiore pendet pedicible per culture carefilmente. diculo, ex calice craffinfculo emergente. Carinz fingulz fingulum interfititium interne in medio

uncuo, ex cance cramucuno emergente. Canna iniquae iniquian inicatorium meente in medio fii fecundum longitudinem habent, quafi ante maturitatem in fructus meditullio coviffent.

In Creta infula, Lemno, inter Hierofolymam & Damafcum magnà copià feritur, ubi pleni agri confipiciantur, magnique ex eo fiunt reditus. Seritur & hac atate in Cypro, Melita & Sicilia infulsi, ubi copiofiffime provenir, quemadmodum & in regno Apulia. J. B. In Campanià Felice obfervatori fuit à D. Tene Peters.

vatum fuit à D. Tancr. Robinson.

vatum ruit a D. Lance. Koomjon.

Solum amat tenue magis qu'am pingue; folum utique ficcum, non aliter habiturum Melitz arvum. Miratus sum hoc quanquam calidius folum est, simo misceri ab agricolis & stercorari, quam fole statim inarescant omnia. Vere seriur, nec nisi probe maderactum, & in arvo statim retibili ioie tratim inareicant omnia. Vere jeritur, nec mui proce maieractum, & in arvo fratum retibbili [illo enim agrum pingusferer ferunt] mox aratum integitur crate, vel raftro quod fupertrahunt: fuo feritur tempore, & runcatione quadam inutibbus herbis liberaut ram manu quam farculo. Dum fuo feritur tempore, & runcatione quadam inutibbus herbis liberaut ram manu quam farculo. Dum fuo furture pluvias horrent J. B. è Quintino, qui plura habet. Certe infulla Melita folum ficcifimum eft & fairs calidum, nam tota infula mili aliud effe videtur quam rupes ingens pauca terra recenter. In function followers followers for the proposition of th cooperta, nec frumenti ferax fed hordei tantum; ex Anifi, Cumini, fed præcipue Xyli proventu quæftum uberrimum faciunt: hujus enim 14000 Cantaras annuatim divendunt & in exteras requazum uneamum radium. Anga sum Melitenfis 116. libras Anglicas æquat. giones transmitunt. Cantara autem Melitenfis 116. libras Anglicas æquat. Quod ad ulum attinet, nullum Lini genus eff quod huic candore & mollitie præferatur (inquit

J. Bauhinus) quanquam firmitatis in eo parum effe videatur. Hallucinantur autem nonnulli putantes , naumus) quanquan miniata miniata proposal de la managam parter de del para man matura candiditima cum lavatur non accipit (quod nee poteft accipere) aliguid albedinis, fed è contra amittit magnam partem nivei candoris, fecus quam Linum,

quod quò sapius lavas eò candidius efficis.

E Cotone autem Camifia, femoralia, alixque vestes fiunt; eâque lanugine passim hodie utuntur

ad farciendas vettes, fovendi caloris ergo.

Quod ad ulum in medicina attinet, Ufta fiftit fanguinis profluvia, & præfertim in vulneribus.

Seminis medulla tuffientibus & difficulter fpirantibus mirifice auxiliatur; genituram quoque auget, oemins mediula tunientius oc umcunei aparatuous minine ausmauri; genturam quoque auger, promde venerem fiimulat. Oleum è femnis medulla experfilim lennigines, alphos & ceretas cutis infectiones delet, palpebrarum quoque afperitates lenit. Lanugo accenfa, & naribus fubdita uteri infectiones delet, palpebrarum quoque afperitates lenit. Lanugo accenfa, & naribus fubdita uteri strangulatus avertit.

Ægyptii lanugine Xyli arborei (nam herbaceum apud ipsos non seritur) utuntur, linearum peciarum loco quibus nofiri tantum utuntur ad ulcera vulneraque omnia fananda. Adhibetur & ipla, ut nofiri facium ad fluentem fanguinem fiftendum. Seminis quoque mucilagine ulus est frequentifimus ad omnes febres ardentes, atque venena erofionem ventriculo & intestinis inferentia. Ad tussientes ex acrium salsorumque humorum destillationibus plurimus apud eos usus.

Semina in Xylo herbaceo nobis observata Strobilis multo erant minora, & ordinate posita, non tamen cohærentia, neque nigra ut in Xylo Brafiliano.

· 2. Xylon arboreum J.B. Park. Gossipium arboreum caule lævi C.B.

Vessing.

Ad decem usque cubitorum altitudinem crescit, stipite ramisque duris lignosis. Folia ramulis infi-An occum unque cumorum autuonem energici, nupre ramique cum ignois. Four tamuis infident violaceo tinchis, qua perfectiis adulta quinque velut lacinis profunduis divid reperuntur, è quibus tum inferiores due, tum fuperior & longior exiguo folia additamento auctiores habentur. Florem illum dilute flavedine pallicum, &c. (qui in vulgatiore Xylo notatur) in hoc vafitore Goffipio videre, non contigit, (ed glonum tantium laneum Pomi magnitudine intra virefentem membranam collectum, qua denticularis veluti segmentis hiscente, Gallica nive candidior fœtus, in

auras eluctatur. Is interiore bombyce maturior semina continet fusco colore umbrosa, non uvarum congestu invicem contigua, sed intervallis suis nonnihil dirempta. Folis glabris à Xylo herbaceo differt, adnotante J. Bauhino, qui plantam adolescentiorem quam à Zuingero habuit in horto ena-

3. Xylon Brasilianum J. B. Aminüa Brasiliensibus, Lustranis Algodon Marggrav.

parggr. Excredet ferè in magnitudinem Coryli, ligno molli, cortice ferè ut Sambucus. Folia tenera & mollia, fuperius dilute viridia, infernius faturatiora, in tres lacinias feeta, quarum quelibet fuum nervum & venas habet. Hinc inde inter tria foliola profunde ferrata & punctulata, fimilia foliolis quæ Avellanas virides circundant, provenit elegans flos, major Rofa, conftans quinque foliis latis, elegarner flavis, interius in medio unguibus purpureis, habens in medio famen havum, tuberculis ejudem coloris inlignitum. Polt florem sequitur ovale corpus magnitudine Pruni, una extremitate acutum instar coni, & tribus lineis notatum, & in totidem partes separabile, viride, nigris punctulis in externa superficie variegatum; quam autem maturuerit fuscum est, & sponte dissilit in tres partes, & ex qualibet trium capfularum prominet albiffimum Goffipium, in cujus quolibet flocco continentur septem nigri fructus, magnitudine fimul Pistaceorum, & ejusdem plane figura, sub cute fua nigra habentes nucleum carne alba flavescente constantem, pingui instar Amygdala, dulcis sa-

ports.

J. Bauhinus hujus fructum exactius describit his verbis: In fructu grana duobus veribus, quos lango xylina vulgari similis intercedit, distribate, oblique per superficies planas, fine ulla lanugine more consultations and the consultations of the consult nugo xylina vulgari fimilis intercedit, dittincta, oblique per fuperticies planas, fine ulla lanugine media, inter fe incubitu disposita, oblonga, strobilorum formă, minora, nigra, glabra, bombace ur nylo herbaceo toto grano non adharente, quorum extremum agmen granum unum ingulare cogie: intus cuticula membranea priori fubjacens exalbida, medullam continense candicam, piragum, dulcem ur in vulgari. Seminibus nigris, arcte junctis seu conglomeratis a pracedentibus manifette differt, ur non opus sir plures diffunctionis notas exquirere.

Ab hoc arbore diversa videtur Bombax Indica Pone Ital. que caulibus est spinosis, folis in sepno no a north quarter forms and the state of arborei caute ipinolo da anique vius ad ma-nec, ut puto, apud Lerium, qui, ut ex nomine Brasiliano & descriptione apparet, eandem cum vius ad ma-num non est. Marggravio plantam intelligit.

* 4 Xylon Malabaricum Cudu-pariti dictum.

Arbuscula est duorum hominum altitudine; radice pinniformi, cortice albicante tecta, fibras emittente, stipite duos in ambitu palmos crasso, cortice communi cum corculo in medio ligni. Folia funt inftar manus in quinq digitos feu foliola oblongo-angusta & cuspidata incisa, media lacinia longiffind, dein medie utrinque proximà craffitio mediocri, da catum lenia, colore utrinque viridi falco, coltis quinque ex viridi falco, coltis quinque ex viridi falco, de coltis quinque ex vir dentium similes tum forma tum colore, sed qui magis ad virorem vergit, minores carteris, in aversa parte venis minus eminentibus striati, minime vero asperi, minus quoq, se crispant: in inferiore parte colli, in umbilico rosa purpuro obscuro rubra notati sunt. E medio emicat stylus albicans, penicillo ftaminulorum tenuium & rubrorum, apicibus flavis & lunularibus infignium circundatus, superiore parte qua supra penicillum eminet albicante. Calyx rotundus, arctus, viridi-albicans, & punctulis ex viridi fuscis notatus, ac ad inferiorem partem tribus foliis viridibus,grandiusculis, oblongis, cuspidatis, qua fingula quattuor vel quinque culpidibus anterius eminent, & nervulis in extenore parte in longum triata funt, circumamidus. Elmes ut in reliquis, cum per aliquod tempus aperti fuere, rubefount, aut in rubro-perficum colorem mutantur. Capfulæ feminales trilateræ funt, & in fummitate reints, aux in tuno-penteum consont manufacture de la culpidate, latenbus nonnibil roundiolis, virid dilutis, que punchulis lacunolis viridirie feis effolis, ac in angulis fulco fitiata funt in inferiore parte à calvee arctè apprehenfa, conftántque tos entota, ac in anguis tuno triana tunt in interiore parte a catyue arcre apprenenta; contrantque cortice crafto ac durificulto, qui odoris elf inflar fructus Mange Indice: in ist ria loculamenta fint per interfepimenta membranacea, qua fingula è medio cujulque lateris oriuntur, & in medio flyis lignolis conceurrunt inter fe diffinenta, continenta fingula in fe tria quaturore ferma, a cheria filamenta candida, langinola, que femina archifimà ac dense involvunt. Semina oblongo rotundiola funt, colore in cortice primum albicante, deinde fusco, nucleo intus albicante, saporis nonnihil ardentis & acris. Ex filamentis candidis Goffipium conficitur.

In arenosis nascitur, & per totum annum floret. Folia trita & cum lacte vaccæ mixta in unctione capitis adhibita fomnum conciliant, atque Vires. eodem etiam modo sedant delorem capitis ac ejus vertiginem. Fructus triti, & in aqua epoti fluxui dysenterico sistendo conferunt, serviúntque pro sulcis oris.

C A P. IX.

De Alcea Indica dicta.

plantæ à Malvis quocunque nomine nous toto genere different, suumque ac proprium genus constituunt : adeo ut, si res integra esset, patrio potius nomine Pariti quam Alceæ eas appellarem.

E.arum

Locus.

Earum note funt Folia Malvacea, Flos amplus, pentapetalos, fundo purpureo alióve faturatiore colore tincto; vasculum seminale majusculum, in quinque loculamenta divisum, seminibus intus

1. Althaa Sida dieta quibusdam J.B. palustris C. B. palustris Cytini flore Lob. Park.

7. B. Ad. Folium habet circumscriptione Abutili putati, ex rotundo in acutum mucronem definens, delica-Foliam habet circumicriptione Adultii putati, ex rotundo in acutum mucronem definens, delicatum, molle, villofum, & per ambitum ferratum. Flor magnus, pentapetalos, Malva roleæ florem æquat, oblongus in ficca planta, flaminibus in medio longis, colore præditus, ut volunt Adversaria, purpureo, sauratiore quam Pxoniæ, aut Malva sauvæ aut Cytini. Juxta & in summis caulticulis vissentempore vindemiarum utriculi rotundi, oblongi, phæo vel pullo colore, Arifolochiæ effigie, prægnantes Smyrnii semine, aut Milli colore & magnitudine. Radix hortensis Malva; cauliæ cabaratum davenum.

Dodonzo fructus tuberolus, rotunda ferè ac globosa, quinquangulari tamen specie [& in quinq, partes per maturitatem dehiscens.

Camerarius ad trajectum Amelis fluvii propè Anguilaram in Italia copiolissimam observavit.

Alcea Indica parvo fiore C. B. Ægyptia Clus. Bamia J. B. Bamia seu Alcea Ægyptia. Park. parad. Alcea Ægyptiaca Ger. emac.

Rotundo affurgit caule, recto, virescente, sesquicubitali, cui inharent nulla etiam ferie disposita folia, circa infimam quidem caulis partem Malva foliis panè fimilia, in tres potissimas lacinias diviía minis profundas, & in ambitu ferrata: à medio verò caule ad fummum in quinque profundas lacinias inftar foliorum Sabdariffæ minus tamen altas tectæ, dilutiùs virentia. Flores in als nafountur, Sabdariffæ quidem formå & colore ferè fimiles, pallescentes videlicet, minores tamen sed non minus fugaces. His succedunt craffiuscula; longa pentagona, villis obsita, & mucronata capita, nintus uggendum caulem surrecta, qua in quinque per maturitatem segmenta dissilunt; è quorum uniuscujusque medio secundum longitudinem intergerinus paries enalcitur, unum utrinque versum annexum habens seminum, Orobo minorum, rotundorum, cortice crassiusculo, nigro, crispo, pulpa alba dulci. Radix in aliquot fibras sparsa, non vivax tamen; nam primæ etiam prumæ totam plantam corrumpunt.

Alpinus frequentiffimam in Ægypto nasci tradit.

Bamia Æthiopica filiqua decagona Cluf. app. alt. capitis tantùm magnitudine, quod quatuor uncias kongum erat, & decem angulis præditum à præcedente forte differt.

3. Alcea Ægyptiaca villosa C. B. Balmuscus Ægyptia Honorio Belle J. B. Alcea Ægyptia moschata Park. Ab el mosch seu Mosch Arabum Vesling.

Seminis odorati fragrantia moschum provocat. Surgit à radice multiplici copiosè quaquaversum venulis diffusâ, caule fingulari, amplo, furrecto, cubitalem mensuram altitudine consueta facile superans, qui juxta cum ramulis suis rotundis, ab ipsa protinus infantia albicantibus veluti pilis hispidis canescit. Folia impari magnitudine, ad contactum aspera Bammia foliis non tantum majora, sed profundioribus etiam laciniis secundum oras, & frequentibus sinuosa. His flores succedunt aurea flavedine decori, quinque in stellam divisis petalis radiantes, productis sinu staminima appendices au-reos adjungunt. Floribus tandem sato rerum cedentibus seminum custodes capsulæ sese proferunt, rotundum ambitum inducta nigredine obfuscantes, in quibus illa tenuem suavissimumque spiritum prodigè exhalantia spermata conservantur, pusilla quidem, sed compacta, quaque in sinum utring, recurvata, levi amaritudine gustantium linguam imbuunt.

Inter Ægyptios hodie satis nota est hac planta. Seminis leviter exiccati pulverem Caova adinter regiptios noue aux nota en nac panna commus article caucar purceien catora ac-micent, ut roborandi capitis, ventriculi, cordifque majorem acquireret efficaciam. Sabetis etiam intemperant falubri effectu, quibus fumptuum tenuitas Ambra Mofchive ufum denegavit. Abel-mafch & fimpliciter mafch, non bel mafch, femen autem afpiratione adauctu Habel-mafch, i.e.

granum moschi ab Arabibus appellatur.

Cur Morisonus noster Abel mosch Ægyptiorum Ponæ ab Alcea Ægyptia Park. separet rationem non video; cum iple Parkinlonus eas conjungat.

Mosch, i. e. Bammia moschata Alpino in Exoticis dicitur.

4. Alcea arborescens glabra, Ketmia dicta J.B. Althea frutex 2. Clus. Alcea arborescens Syriaca C. B. Althea frutex store albo vel purpureo Park. Clus.

Cuij.

Frutics modo affurgit ftolombus lignofis, cortice nigricante obductis, quali etiam veftiti rami in quos ftolones dividuntur: his nullo ordine diftributa adnafcuntur folia angulofa, in paucas lacinias diffecta, in ambitu ferrata, fuperne admodum viridia, inferne quodammindo pallefcentia. Summis ramis inalicitur fares, Rola inflar ampli, elegantes, quinque folis conflantes, albis, quar multis purpures venis practita funt. Ungues purpura floridiore quam in Sabdariffæ flore infecti. Ex umbilico produent multa flamina flava, & flylus albus multafidus.

Hujus flores (inquit C. Bauhinus) è rubro purpurafcunt, at vetuftate ad cœruleum colorem ver-

gunt: habetur etiam flore candido.

C. Bauhinus (ut aliàs diximus) Althæam fruticem 3. Cluf. bift. erronei hujus speciem facit flore minore, cum plantæ fint toto genere diverfæ.

. 5. Alcea birsuta flore flavo & semine moschato. Marggr.

De Herbis pentapetalis.

Ex semine sato primò surgunt duo foliola Nummulariæ æmula, dein provenit eaulis rotundus, un i parte viridis, altera ruffus, hirsutus, duos circiter pedes altus, crassitite pennæ anserinæ. Hine inde parte vindis, alterà ruttus, hirduns, duos circiter pedes altus, craffittis punna anderina. Hine indeini pediculis quatros, quinq aur etiam fex dig, longis, hirfuns, uno latere viridibus, afeta apportita circinata, quinquangularia, in ambitu ferrara, hirfuta, az parium rugola, quadam & triangularia, duos dig, longa & cotidem lara, atque etiam minorat; quinq, nervis écanto ubi pediculus inferium procedentibus, in exorti urifeticinibus, fecindum longitudimem practita, & multis venulis varie interrexta. Ad pediculos foliorum unus aque alere enalcitur pediculus bevoire cum foilis minoribus, & in pediculo duos dig, longo firs inodorus, magnitadime & figura fere, floris Goffipii, elegans, quinq, petalis conftans, léquadigitum longu, larce flavis, ac fixus venulis fecundum longitudimem confloitus; internis unques foliorum infeniter ex rutbo & Se brunno ouronalement. cundum longitudinem conspicuis, interius ungues foliorum infigniter ex rubro & brunno purpurascunt, ut & exterius ubi pediculo inseruntur: in centro floris ell stamen erectum, semidigitum altum, flavum, cui superius quinque clavi infixi suis cuspidibus, brunin seu purpurei coloris. Flores se ageiunt bihorium aut trihorium ante meridiem, & fratam a meridue corugantur & doculum. Pof florem provenit corpus pentagenum & turbinatum, duos & femis digitos longum, hufutum, interius in quinque cellulas diftinctum; in qualibet duodecim, tredecim, aut quatuo decim grana ordine leviter adharent. Semen autem est figura Luna gibba, aut renis ovilli, exterius griseum, quasi leviter Ariatum, interiùs albam fublitantiam habens, odorem fragrantifimum Mofchi referencem fi mafficetur. Radix longa, alba, lenta, in multos ramulos & filamenta disperla, ità ut longitudine sua plantam æquet, & profunde inseritur terræ.

Colitur in hortis. Sevi (inquit Marggr.) fexto Aprilis & floruit fine Augusti & Septembri, &

tulit semen copiolum. Alcew Venetw seu Malvæ horariæ C. bonæ spei affinis & similis est.

6. Sabdariffa seu Alcea Americana Park. Bamiæ aliquatenus affinis Sabdariffa J. B. Alcea Americana Clus. Alcea Indica magno flore C. B. Sabdariffa Ger.

Caulem habet rectum, striatum, purpurascentem, binos aut ternos cubitos altum vel etiam altiorem, fi in borto pingui folo feratur, quem ab imo multa ambiunt viridia folia, nulla obfervata ferie, hinc inde fparfa, infima ferrata quidem in ambiu, fed non laciniata, que medio cauli inherent in tres lacinias dentatas divía, fuprema autem in quinque, Cannabinorum foliorum inflar, dificêta, funmo faltigio velut in gemmularum & anguffiorum foliorum foicam definentem. Singulares fert in fingulis alis calices, molliter echinatos, è quibus exit flor magnus, quinq foliis præditus, coloris ex na iniguis aus cances, monnet estimatos, e quious can poi magino, quanta fonto practitat, comb ex-albo pallefeentis, quotum ungues fatura & nigricante purpura, radatum in folia fe foragente in-fecti, ut in Malva horaria. Floris umbilicum occupant multa stamina, apicibm flavis prædita, & flylus medius superna parte ramosus, albus. Floribus valde fugacibus (nam temus) sunt situation superna parte ramosus, albus. brevia, echinata, acuminata capitula, pentagona, interius villis albis oblita, femer continentia quale fere Stramonta. Radix multis candicantibus fibris utpilurimum conftat, fed non eft vivax, apud nos saltem, quibus rarissime sert semen: siquidem sub Autumni initium sloret. Solis orientis radiis delectari videtur & frequenti irrigatione.

7. Alcea vesicaria sive Veneta Park, peregrina Ger. vesicaria C. B. Alcea solisequa, multis Veneta J. B. Malva boraria vulgo.

Candidiffinam (ed tenuem, fibratam agit radicem, caulibu dodrante altioribus, teretibus, alperis & hirlutis, cujulmodi funt & pediculi quibus appenduntur folia, Alecer vulgaris amula, in tria feg. menta finuata subdivisa, superius atro-virentia, inferius remissius colorata, sed magis pilosa, gustu viscido & lento. Flores quam Alcez vulgaris minores, sed peregrina elegantia acceptiores, ex lutoo herbidi, ungulus purpurantibus, quorum medium occupat cuneolus, apicibus croceis & coccineis (tipatus, quibus circumjicitur utriculus membranaceus hirfiuss, firiatus, quinis thorilis à medio furfum versus radiatus. Nec semen nec vasculum seminale describunt, sed proculdubio cum sequentis vasculis & semine conveniunt, & revera parum intercedit discriminis inter totas plantas, nifi quod hac illa elatior & erectior fit.

Quamvis nonnulli plantam hanc Italicam & Venetam dicant, frustra tamen in Italia nedum Venetiis eam alibi quam in hortis quæsiveris.

8. Alcea Veneta Capitis bona spei, potius Alcea vesicaria C.B. f. Hour-Mallow, from the Cape of Good hope.

Caulem erigit in folo latiore cubitalem, teretem, firmum, foinulis rarioribus afperum, folia per intervalla vefitum fingularibus, pediculis longis innixis, Alexa amulis, in tres lacinias infigniores divifis, fuperne atrovuentibus, pilis previbus & vix conficuis per nervos hirfuris. E foliorum alis qu'uns, superne acrovinentous, puis previous et vix compicuis per nerves intends. Le rouorum air finguli exeunt pediculi, palmares fiores fuffinentes quinq, petalis amplis compoficis, ochroleucos, ochroleucos, uniquibus olicuri purpures, framinulis in medio pluribus, confertis, apices croccos fuffinentibus. Exterior margo uniudicipilque petali externe è purpura rubor. Calis floris amplis firiants in quinq. fegmenta acuta dividitur, que & antequam flos aperitur, & poliquam decidit, connivent. Delaplo autem flore calix in velicam grandem, ftriatam, hirfatam, ut in Solano veficario, intumefeit, que feminis conceptaculum, contegit & occultat, grande, oblongum, hiriutum, per maturitatem nigricans, in quinq, cellulas tecundum longitudinem divilum, quarum unaquaeq, duos feminum ordines continet per maturitatem ex corruleo nigricantium, figura fere feminum Alcex vulgaris. Calicem

Locus.

Vires &

ambit ceu vallum quoddam, foliorum angulfiflimorum acutorum circulus. Ex alis foliorum ad latus pediculorum flores infinentium exeunt rami propé terrain praelongi, ad humum reclinati.

Circa meridiem, fplendente fole, uvidà praefertim tempeftate, flos aperitur, & post unam vel

alteram horam iterum clauditur. Alcea Veneta flores habet punctatos, circulis albis inter se distinctos; Africana purpureos, punctis inter se non ità distinctos: observante D. Hermanno Botanices Professore Leydensi. D. Palmer,

• 9. Alcea Brasiliensis, Quingombo Lustianis dicta, Congensibus & Angolensibus Quilloho. Marggr.

Marger. In duorum aut trium pedum altitudinem affurgit, caule craflo, rotundo, hinc inde nodofo & ruffo: pediculos protrudit variis locis alternatim pofitos, fex aut feptem dig, longos, partim ruffos, partim virides, quorum quilibet fullum fentima ficaninatum, in quing, lacinas fectum, ac toor ambitu ferratum, magnitudime fere fimile folio Ficcis, fuperius oblicure, inferrits dilute virens ac ibidem nerratum, magnitudine tere timite tolio Ficus, tuperius oblicure, internis dilute virens ac ibidem ner-vum ruffum ac venas virides habens. In fuperiore caule, in pediculis bervibus craffis resa au qua-tuor magni nafcuntur fleus, quinci, foliis rofaceis majoribus conflantes, fulphurei coloris, unguibus brunno-purpureis, qui intus & extus apparent: in medio ftamen craffum, fulphureum apicibus fla-vis & fummutas fhamins purpurea. Frudue quis pericaripium eff tres digitos longum, pyramidale, novangulare, initio viride, per maturitatem fufcum, conflans alba & parium glutinosà carne, cor-respondito in funcional de lord magnitum periodici para la constitución de lord magnitum de la conflante de la c tice crasso instar Mali Aurantii; intus in octo loculamenta longa divisum; in quovis duplex ordo feminum rotundorum magnitudine feminis Cannabis continetur, & quodlibet granum suo petiolo eft appenfum.

Pericarpium hoc viride odoris est leguminosi, & saporis subdulcis. Coquitur totum cum aqua & coctum comeditur cum oleo, aceto & pipere: quo immaturius eo melius ad coquendum. Radix alba est haud magnæ molis, multas radiculas & filamenta habens, lenta & nullius mani-

Flore & foliis cum supradictis Alceis Indicis convenit, fructu ab eisdem differt.

* 10. Corchorus Plinis C. B. Corchorus sive Melocia J. B. Park. Melochia Alpini. Corchorus Ger. Olus Judaicum nonnullis.

Th. B.

Guitall, lævi esule hanc plantam observavi; foliis Cynocrambes ferè vel Mercurialis, majoribus, duarum aut trium unciarum longitudine, secuniciam lata, per ambitum serrata, que parte ima barbulam utrinque unam, seu apophysem ligulæ instar tenuem possibent. *Folia circa laterum exbarbulam utrinque unam, seu apophysem ligulæ instar tenuem possibente an purpusurem circingis. ortus corniculato quodam additamento recurvata funt, quorum extrema in purpureum cincinnisq, contortum filamentum attenuantur.] Siliquæ brevi pediculo hærent fingulares, quatuor aut quinq, uncias longæ, firatærfiris fubluteis, fentim ad mucronem ufque attenuare, in quinque fecundim longitudinem portiones dehicentes, femen claudentes copiolum, cinereum angulolum, parvum, guftu viscidum. Flores, tefte Alpino, parvi sunt, crocei, Leucoiis minores, quinq, petalis latis, brevibus, mucronatis compositi. Ægypti indigena est hæc herba-

In cibis mihil eft ipia Ægyptiis familiarius, vel gratius: decoquunt enim in aqua vel jure carnium: ex ejus tamen esu multi male se habent, nam parum nutrit & succum viscidum gignit, ex quo in difficiles obstructiones incidunt qui eam in cibo frequentant. Attestatur Veslingius, inquiens, Ferculum ex decocta Melochia paratum omnino plebeium sapit, viscidum, gustui fatuum, nili à multo, ut foler, Limonum succo condimentum accedat. Semina sunt in maximo apud Ægyptios usu ad omnes affectus quibus semina Althaze conducere compertum est; habet etiam majorem visciditatem ejus mucilago quam Althazz: pondere 3ij sumpta copiosissime purgant omnes humores. Est autem totius planta, vel maxime foliorum decoctum pectori amicum, ipsum enim humectar, ex quo ficcis asperisque tustibus præsentaneum cum Saccharo candido est auxilium. Alpinus.

* 11. Alcea Javanica arborescens slore pleno rubicundo Breynii. Schem-Pariti Hort. Malab.

Frutex peramœnus jucundúsque est, ad pergulas texendas valdè idoneus, in Rosarum excrescens Fruex peramenus jucundulque ett, ad pergulas texendas value idoneus, in Rolarum excrelcens altivadinem, qui compluribus oblequiolis, tenulbus & lentis, Ligutiri in modum, divaricatur viminibus: per quæ folia cernere licet longis innitentia pediculis, auriculas circa caulem habenibus, lævia, tenera, læte virentia, digitorum tres vel quaturor transferforum longitudine, latitudine duorum triúnve, craflo modo in ambitu dentata, Alcæe junioris Syriacæ figura; aut fi minora tantim confideres cum Gelfemin Indiai fære pheniceo Ferrari foliorum extremis lobis tam formá quâm confiftentia dandoum convenientia. E ramorum extremistubus & foliorum proximorum fede alabaliti circa tempus floriferum germinare incipiunt virides firiatique, longis fuffului petolis, & à bafa usque ad medium foliolis angustissimis, veluti cancellis ità obsepti, ut calyculos eorum geminos jure meritoque existimare possis. Horum alabastrorum singuli cum maturitate in quinq, lacinias dehiscentes, florem admodum spectabilem & amplum, Alcex arborescentis Syriacx similem, petalis quinq rubicundis constantem, expandunt : cujus medium occupat triuncialis ferè stylus, crocis pavonino in apice coronatus, & ad imo usque ad summum modò multiplici foliorum fœtu luxurians, modò m apice commants, ex an into inque at imminim motor multiplier forioritm freeti inxurians, modo quinis quaternifive folis triplici, quadruplici aut numerotiore ferie ità cinctus, ut flos vel denfiffima foliorum compageomnino plenus, vel quafi tres, quatuor, aut quinque flores, alii ex aliis enati feccatulum intuentibus jucundum oblectationémque prabeant.

Variat floris colore carneo peramœno. Utraque in hortis India colitur.

Satis convenit cum Rosa Batavico-Indica Modoru, seu Malva frutescente Bontii, excepta multiplicitate floris, quod proculdubio accidentarium & individuale eft.

* 12. Malva Rosea arborea Indica Park. Rosa Sinensis Ferrarii.

E radice albida, lignofa, in ramos sparsa, numerosis implexisque sibris ad summam usque tellarem capillata caudex pallidus, fimplex & Lavis, frequentibus subvinde diffinctus oculis, assurgia, summa pare in ramos frondentes lacie exporrectos divissis, materio Ficulnaz instru candida & carnosa. Felia per intervalla bina opposita alterno ordine caules vestiunt, magnitudine pampines, asperiate siculnesis, figură utrisque, aut potuis hederaceis angulosis contimilia, sed tamen crenata, in jes retunditate angulos ac finus habent: superiore parte herbido virent color, inferiore candicant: ramosis utring, nervis ac venis ex viridi pallentibus distinguantur: sua jesa utrinque lanugine asperantur, aloris titudem carlos presentes de successor de successor de superior de super

mois utring, nervis ac venis ex virui patientious outriguariur; iua ipia utrinque ianigine alperantur; alpeisi sidem craffis, przlongis, ac fepe palmaribus, primò virentibus, tum fuperiore parte pediculis fubrubentibus nituntur; ante Solftitum hybernum defluunt.

Secundo à fatione anno non rarò floret. Florum pediculi, qua præfertim parte Solem afpiciumt. Shebubicundi, quà calycibus annechuntur craffiores, tandem panduntur foliaceas in ftellas, octonis dentifre virentibus ifique planis radiis florum calvees excepturus, quinis compatible & quafi crifta-teaminis computification de la constitución rocinious inque peans taum norum cayore exceptures, quine compactités & quant crita-tos eminulis commilluris, leipuis quinqueparticos, & in patera formam normhil funiosis quibus in-fidentes flores ad Batava rofa amplitudinem fele expandunt, colore primoim lacteo extinis folis intimorifungue nonnullorum oris fubrobaentibus varia feire foliorum ramulofis rugis crifipantium specios, triplicisque coloris vicissitudine speciosores, primo feil lactei; Albo deinde rubroque tem-reservi coloris sturis random promosé around de aroundamento. perati colors funt; tandem purpurei evadunt: de qua colorum mutadone fusè rhetoricatur Ferra-rus; que tamen non ufque adeo infolita est in shoribus, ut miraculo sit; cum & nos in Echi son-pioidis & in Pentellaria Rondeletti shoribus eundem aur similem observavimus, à colore ad colorem

transitum; ut in earum historiis monuimus.

tranntum; ut in earum nutorus monumus.

Variat interdum hic flos fimplici quinque foliorum ferie.

Floris caput feu globulus pediculo adhareticens, inter 5 florum calycis jam aridas foliaceas lacinias, ad ejufdem adulti calycis magnitudinem extunidus, eminulis pulvinorum toris orbiculatim striatus, canaliculis in summa imaque parte stellatam in figuram cocuntibus, aridi praterea colore folii, qui ex viridi inclinat in flavum decoloratur, brevique libalbido pilo hispidus inhorrescit. At verò totus interior folliculus candicat: Sex circiter carinata loculamenta [natura potius, ut suspicor, quinque] intercurfantibus membranulis diferiminantur, quæ firias inter exortæ in durinkulam mediam cartilaginem coeunt. Interfepta membranis concava pars lanugine denfa longiuscula & candida pubeferi. Pediculi alba cripis ad medium ulque folliculum perinet, cui media carulago adhereleit; huic femina ipla numerofiffima, rufula, minutula, rotunde longula, modicè incurva, & qué parte gibbum habent pilofa, aquals longitudinis petiolis ablicantibus ac tenutifimis, acutiore fui parte gibbum habent pilofa, aquals longitudinis petiolis ablicantibus ac tenutifimis, acutiore fui parte gibbum habent pilofa, aquals longitudinis petiolis ablicantibus ac tenutifimis, acutiore fui parte liratim adnectuntur. In uno tantim folliculo tria & fexaginta fupra centum numeravi, fex in loculos five finus pari ferè numero diftributa.

Semen hujus ex Occidentali India missum est, nomine Fuyò. Tum follorum figura, tum florum colore à Javanica fuperius descripta Alcea Breynii, & à Ma-labaricis proxime describendis differt, ut ab omnibus specie diversam putem.

13. Alcea Malabarica Abutili folio, flore majore, ex albo flavescente: Bupariti Malaba-

Arbor est excella, densis opacisque frondibus, caudice hominis amplexum superante, ligno albi-cante molliore velur Abieris, verum nullis venis undulato, medullà inidem molli, cortice Tiliz. Fotina petiolis longis, teretibus, viridibus, tenuibus appenia cordis formam amulantur, magnitudine unius palimi & amplius, in oblongam & angultam curjoiem producta, textura molli & folida, plana & glabra, fuperne viridia & parium nitentia, fubrus dilutiora, tribus coftis confpicuis à petiolo ad margines excurrentibus, que in fujuna feu adverfa folio parte eminent, fed in averfa feu prona ma-gis. Odore & fapore carent tum folia, tum etiam cortex & lignum. Flores è foliorum finubus conce compare carear turn tome, unit cuant contex or agrant. Europe e fonorum numbus events, pediculis longis, campaniformes, quinque petatis oblingo-roundis, calyci archo, roundo, profundiolo & craffo, ex viridi fuico, margine quinquepartito, infident, coloris ex albo flaveficentis, qui nonnibil ad vivorem vergit, coloris millius; perala lupra fe invicem convoluta fuin, exteritis venis feu nervis eminentibus in longum firiara, & ad idem latus in parte inferiore valde afpera, fuintibus describes de la constant de la convenidad de la constant de la convenidad de no sea ner us emmemous in iongum initata, ex ao ioem iatus in parte interiore valde alpera, funque ad callycem craffiola, anteriora versits tennia, rigis valde crifipa & contracta, & cum unguiculis versis unam partem inflexa: inferiùs in collo flores rosà infigniti funt, purpureo-uticiando-fulca, quinque foliorum, que fingula in fingulis unguiculis foliorum diffuncte notata funt. Stylus medium occupat fritainsalbicans, pencicillo numeroforum faminulorum, tenuium, albicantium, apicibus lunalatis flavis dotatorum cinctus, fupra quem digito ferme transverso eminens tortuose inflectium. Flores obtanetturame as albo margis & massis flaveforus & finguin trium dieum es tufico authenticates con obtanetturame as albo margis & massis flaveforus & finguin trium dieum es tufico authenticates con ans navas dotatorum canctus, jupra quem digito terme transverio eminens tortuose inflection. Flores polt aperturam ex albo magis 8c magis flavelcunt, 8c finaito trium dierum ex fusico tubelcentes contrahuntur & decidum. Floribus decidus capitula flavo-rotunda 8c pentagona in conspectum veniunt, in calyces florum profunde demerfa, habeirut, latera nonnihili introrlum inflexa, fiunque per interfepimenta intermedia in longum dilintica in quinque capfulas, que fingula per intermediam eminentem corticis futuram in duo loculamenta divide funts, femine continentes oblonga, trilatera, contra ficultata funt qualtum finaita de la contra ficales de fica in contra ficales de f uno latere rotundo, in quo argenteo lanuginolo cortice circundata funt, coloris spadiceo-fusci nucleo intus albicante.

In arenosis nascitur, & per totum annum flores fert ubere proventu. m actionis nacioni, se per count annual notes act acces proteins.

Capitula incila flavum gummolum liquorem, Guttæ Gambæ fimilem, Japoris autem & odoris Uju.

debilis ac fylvethris exudant. Lignum ad conficienda muficorum inftrumentorum opercula adhibetur. Folia ulcerum fanationi ferviunt iis applicata. Yyyy • 14. Alcea

Satis

Vires.

14 Alcea Malabarica, Abutili folio, flore minore ex albo flavescente, exterins subaspero: Pariti sea Tali-partit Malabareossibus.

Alcitudine est trium fermé hominum, caudice unius hominis amplexu minore; radice sibris capillaceis in latum se disfundente; ramis futos cortice, internis viridi, tectis; Falia solitariis in petiolis mediocribus, teretibus, crassifusiculs, viridibus, sipremé estam rubescentibus, pracedenti lationbus e rotundioribus, pariere culpidatas, ad petiolum oris per insultram diductis, tennissimis crenulis per se rotundioribus, pariere culpidatas, ad petiolum oris per insultram diductis, tennissimis crenulis per megines inclusives de la constitución margues management commences common superior of the margues management of the model iuperiore furculorum parte e roitorum alis egreduntur, penois uncambus, cratia & viridius, torma & coloro pracedentis firmiles, verium minores, & in exteriore parte fulsalpere, ince tantopere fe crifipari ac corrugant; in inferiore parte colli, non rosà quinque foliorum, fed maculà grandi rotundà, purpureo rubro-valde fufci notati. Spissa albicantibus & fubilavis gemmulis feu glomis circundatus eft, in finimitate quà futpra glomos eminet, nodo oblongo crafio, & purpureo rubro & valdè fufco eximberat. Calyx quinque folis viridibus, cufpidatis oblongis, in medio cofta eminente in longum firiatis, decem minorbus cufpidatis arctè comprehentis conftat, pede craffo digitali fubjedo, qui infiriatis, decem minorbus cufpidatis arctè comprehentis conftat, pede craffo digitali fubjedo, qui infiriatis, parte confirmitation se viridibus folis et al refugeram penoli qui annesse eft. ficciocimi per la funciona de la funcio irnatis, decem minoribus culpidatis arcte comprehenfis conltat, pede craflo digitali fubjedo, qui inferitis duobus parvis, culpidatis & viridibus folisi ad inflexuram petroli cui annexus eft, fuccingitur. Floribus delaptis è calyce erumpunt Capitula oblongo-rounda, à folisi calycis; que tum colore Perfoco funt, ferme in totum comprehenfa, pilis minutis albicantibus obfita, in longum quinque lineis feu sulcis striata, ac in quinque espuliais ferninales per membranas intermedias distincta.

Flores triit cum ladre mullers aurabus industrius per delegabus consist.

Flores triti cum lacte mulieris auribus induntur pro doloribus capitis.

CAP. X.

De Melanthio stve Nigella.

Elanthium, Gith Plinio, Recentioribus Nigella à seminis colore nigro dicta, foliis te-Examination, Sint rumo, Accentioned rugone a semina conce mgri dicta, folias feat mitter diffects, flore magno, conceptaculo tidem feminis magno, membranacco, in plinra localamenta, quinque plurimum, divilo, fingulis loculamentis fumma parte corniculatis, à reliquis pentapetalis diffinguitur.

1. Nigella flore majore pleno caruleo C. B. Nigella Damafeena flore multiplici Park. Melanthium capite vel calice & flore majore pleno J. B. Double blue Rigella, 02 femuel-flower.

Radix ei lignofa, lutea. Caulis pedalis aut cubitalis, temus, teres, firiatus, concavus, glaber, rigidus, obfcure viridus, ramofus. Felia per intervalla alternatim cauli adnafcuntur nulls pediculis, logica radice exeunt latora funt, & pediculis longis infident a magnita in tenues lacinas Umbelliferarum fere in modum divifa, [aut Confolidar regals]: Singule autem lacinize in acutos mucelliferarum fere in modum divifa, [aut Confolidar regals]: Singule autem lacinize in acutos mucerons definunt. In fummus caulibus & ramuis firen ingulares, speciofi, calicis loco quinque foliis; is que in caule fimilibus, odvallat; plurmis petalorum laciniatorum ordinabus compoliti, ex cœru los pelalido albicantes, petals interioribus circa margines & lacinias herbaccis. Samins numerofa cerulas herbaccis apicibus donata capitulam circumlatur ventricolium, membranaccum, velus veficarum quandam inflatum, in quinque plurimum loculamenta divitium. Singulis loculamentis bini infuntor dines feminsum manufculorum, unicoroum, rigoroum, nigrorum. Queta autem in unonomo: cant quantum minimum, ni quanque printanta de la constanta de cula arietinorum in modum contorta.

Nigella angustifolia siere majore simplici caruleo C. B. Melanthium capite & siore majore J. B. Nigella sisvustrii sive Damassena inodora Park. Melanthium Damassenam Gott.

Cum præcedente cætera convenir, flore folo differt, qui huic fimplici quinque foliolorum ferie conflat, ex cœruleo albicantium: medium occupant multa flamina apicibus rindantibus cum pericarpii rudimento, quæ omnia cingit corolla ex bulgulis operculatis, melleum liquorem continen-

3. Nigella arvensis cornuta C. B. arvensis Park. Melanibium sylvestre Ger. Sylvestre sive arvense J.B.

H.B.

His cum Melanthio Damaſceno magis quâm cum ullo alio convenit, fed longè firigofius natales suos tesfatur, ad palmarem aur dodrantalem magnitudinem pertingens, caulbus modò fimplicibus, modò à radice statim, (que ramofa) lignolis, firiatis: Folia Anethina, vel potius Damaſcona Nigella, fed non ria laza, rara, in tenussistima silamenta disficantur. Fiera stellati quanque folius
constant, colore cœruleo vel pallente, lutere Nigellas sono majores, nullis foliorum tenuium
abrullis ur Dansſcanum sistimi. His Gurcelout gastivida Anuslense quante castivida. arbulis ut Damafennum fulfilit. Hifee Incedunt espisula Aquilega; quanis corniculis, in diverfa quidem (apenis abeunribus, sed à medio ad imum usque connaits. Semm nigrum, exigui odoris. Per Germaniam, Italiam & Galliam Narbonensem inter segetes passim invenitur.

Nos quidem cum per istas regiones peregrinaremur, hanc pro specie à Melanthio Damasceno flore simplici distincta non habumus, sed quicquid discriminis intercederet cultura deberi puravimus, non tamen curiosè animadvertimus, an foliolis illis viridibus diffectis florem calicis loco fufful-cientibus careret né ne, quorum carentia differentiam pluíquam accidentalem arguere videtur. Parkinsonus reperiri in hoc genere tradit qua folia illa viridia florem obvallantia obtineat. Clusius illi [Cretico] non valdè dissimilem si non candem inveniri scribit in arvis post demessas segettes, toti Pannonia, Austria, reliquaque Germania & Belgio.

4. Nigella flore minore simplici candido C.B. Melanthium calice & flore minore, semine nigro & luteo J.B. Melanthium Ger. Nigella Romana sive sativa Park.

Folia latiuscula divisura, licet fingula interim segmenta culmum latitudine non aquent, medium percurrente semper nervo, striatis pedalibus caulibus hærent. Flores ramorum extremis hærent sinpetuniente compositione de la petuniente de la petuniente de la petuniente compositi, multis apicibus me-dium occupantibus, capitulúmque cingentibus, quod delaplo flore minus quoque apparet quam in Damasceno, quinque aut sex corniculis præditum, semine refertum anguloso luteo, vel nigro, odo-

5. Nigella flore minore pleno & albo C.B. Melanthium capite minore, flore multiplicato J.B. Ni-gella flore albo multiplici Ger. citrma flore albo multiplici Park, parad. J.B.

T. B.

Ex radice exili fimplici caulis furgit fingularis cubitalis & fesquicubitalis, teres, striatus, hirfuras, inanis, in alas divisus: alternatim folia oruntur longis carinaris pediculis appensa, colore ex viridi in luteum vergente, divisură muko latiore quâm in vulgari Melanthio, hirfuta. Flore ex albo herbacei coloris, multiplici foliorum stipatu pleni, apicibis multis herbidis, & pentagono hexagonóve capite, in condem cornicula inflexa superne diviso, quod intercursantibus intern: membranis ple-

capite, in content conficura amount appears and the conficuration of the conficuration of the capital natural and the capital natural and the capital natural rectà affurgentibus, deinde aliquantulum inflexis.

6. Nigella Hispanica flore amplo Ger. emac. Hispanica flore simplici Park. parad. latifolia, flore majore, simplici caruleo C.B. C. B.

Ex radice tenui, oblonga, flavescente caulis cubitalis, rotundus, viridis & lavis, in summo ramosus exurgit: foliis ad radicem tenuissimè laciniatis, in caule verò aliquando in latiores partes, aliquando inferiorum inftar tenuissimè divisis: flores autem quam in cateris ampliores sunt, pentapetali, petalo quolibet unguem aquante, supernè eleganter cœrulei, inversa parte pallidi, venis elatis percurrentibus. Floribus succedunt capita pentagona hexagonáve, dura, in totidem cornicula in latera reflexa supernè divisa, que membranis internè intercurrentibus semine subnigro inodoro plena sunt. [Capitulum circumstant septem aut octo flosculi cœruleo-virides hiantes Park. Ger.]

7. Nigella Cretica C. B. Melanthium simplici flore Creticum Clus. Nigella Cretica inodoro se-

Hujus prima folia Delphinii foliis non multum diffimilia funt, angustiora tamen. Caulis deinde brevis emergens, [cubito minor C. B.] paulò supra radicis caput in plures ramos dividitur, tenues & teretes, bipedalis vel amplioris longitudinis, valdè infirmos & vix se sufficiere valentes, quibus ince terretes, operans ver ampionis originatins, and minimo e i na se immere variences, quinos in-naficuntur rara folia, paucio inciliuris predata: a dividuntur rufum illi ramii na lios innivores ramu-los, qui finguli fingularem furtiment forem, in quinque folia plurimum dividim, è viridi candi-cantia initio, ut Nigella vulg, deinde exabida, poftremo cerulei nonnihil contrahenia, nucro-mibus interim fuam viriditatem retinentibus: è floris medio exit caput in quinque, fex, feprem definens cornua, inflar cornuum hirci intorta ut in vulgari Nig. & in ambitu frequenta famina viri dia quorum apiese cerulei: infra famina porro fuper ipfis foiis expansa recumbant octo alia foliola bisfida, pari distantia ab invicem sejunda, quorum periodis cum lua basi ceruleus est, binar transverse vena fuse; quod inter venas medium est è viridi savescia. Radix exiam slavescia instarta dicis Nigellarum, [longiuscula, tenuis, parum fibrosa C. B.] nec vivax est, sed hyeme perit. Clusius plantam hanc Nigella arvensi valde similem si non eandem scribit.

8. Nigella Cretica latifolia odorata Park. Ponæ Ital. alba simplici slore Alpin. exot. Park.

E radice fibris capillata, lutescente, annua caulis exit fingularis, tenuis, infirmus, in aliquot ramos divilus, foliis longis obtius, in partes feu fegmenta aliquico divifis, non tamen, ut in reliquis hujus generis, Femiculi aut Delphinii modo incitis, fed in lacinias multo latiores, Senecionis aliquatenus fimiles, verum minores & tenuiores. Summos ramulos terminant fiere fingulares, albi, reliquatum Nigellarum fimiles; capita quoque fimilia fuccedunt, feminibu nigris, odoratis repleta.

9. Nigella Cretica altera odorata, tenuifolia Park. Cretica folio Fieniculi C. B.

Radices huic duriores seu lignosiores esse dicuntur qu'am exteris generibus, annux tamen: caules plures, recti, tenues, folis paucis vestiti, in plures alas diviti. Flores mino es è pallido albicantes. Semina angulofa, nigra, acria & nonnihil odorata in vasculis parvis quodam nodo bipartitis baccas duas Yyyy 2

Vires.

Lib. XIX.

De Herbis pentapetalis.

1073

Semen Nigellæ præcipue in uſum medicum venit: in mucilagine ſcil pulmonum reſolvenda &c expectoranda, lacte augendo, urina ac menſibus ciendis, moribus venenatis corrigendis. Specifice, in febribus quartanis & quotidianis. Extrinsecus crebri usus est in Cephalalgia sedanda, catarrhis exficcandis, in cucuphis, epithemat &c. applicatum. Schrod.

Radix sistit proprietate sua hæmorrhagias, si dentibus masticetur, naribusque imponatur.

Exprimitur ex semine isto oleum, quo imperiti Pharmacopœi plerique pro oleo Nardino non absq

gravi utuntur errore.

Vinde excrementiriam humiditatem plurimam habet, ob quam non nifi cum periculo intus fumitur, ut Tragus monet. Ideo (inquit Casp. Hofmannus) ut femen Carui post ablutionem laboriose focari debet: ità Melanthium quoque.

Qiam ob causam friedum potius quam crudum in Catarhis & Coryzis utir patur. Firixa aut uffulata incredibili (uccessifi in Catarho aut Coryza utirraturi più scalbus companda buse nodoli.) patur: in his cafibus commendo hunc nodulum. R. Sem. Nigellæ toft. Tabac. flyrac. calamit. ana Di, ambrægrisez gr. ij. M. ac inde syndoni rubræ. F. l. a. nodulus subinde naribus admovendus.

Ad amiffum odoratum, & Nigellæ Romagæ q. f. redigatur in pulverem, & cum oleo veteri fubi-gatur in mortario. Ex hoc liquore, capite fupino & ore aqua pleno immitte in nares attrahendo fpi-

Nobiliffunam Dominam à gravi Coryza liberavi, postquam ei illud errhinon, cuius in historia Majoramz facta est mentio, commendavi hunc nodulum, R. Sem. Nigella tosti §s. Abelmosch, Carvi folior. Majoranze ana 3ij. Syrac calamit. Tabac. 3j. Ambræ grisæ gr. vij. Olei ligni Rhodii gut. iij, M. F. I. a. nodulus, quo postea catarrhis valde obnoxia se ab eis præservavit. Sim. Fanta.

Nigellæflores, quamvis cœrulei fint, fi manibus chartæ aut linteo eos affrices colorem pulchrè viridem reddunt. D. Merret. Observ. in Anton. Neri p. 338.

CAP. XI.

De Lino.

Inum à Graco Nov. à quo non aliter differt quam modulo syllaba: nam priorem Gracis corripit, Latinis producit. Sæpe utuntur Græci pro rebus è Lino confectis, ut pro Linteis ac velis.

Lini note generice funt vascula seminalia subrotunda, in decem loculamenta totidem semina continentia dispertita, semina melina plerunque, flores caduci.

A. 1. Linum sativum Ger. emac. C. B. Park. Linum J. B. Manured Flar.

Tenui radicula nititur, paucis fibris donata: caule tereti, plurimum fimplici, inani, tenui, glabro, Lenuraaceus nucur, paucistions donata: cause terecti, puirmum impiuci, nami, teniu, glabro, cubitum aut felquicubium alto, alis circa diumnium divilo. Filia scuminata, culimum lata, uncias duas plus minus longa, alternatim aut posius mullo ordine cauli appolita, molla, glabra. Flores cerulei, pentapetali, petalies extremo fibrocundis, firataris, è calicibis in quinque fegmenta acuta divifis, pediculis tenubis longiaficulis infidentes, admodum caduci. Capitula fuccedunt rotunda, [Ciceris magnitudine, in quibus femina decem continentu, loculis in circuitur proprisi diffinata, de-preffia in angulum acutum definentia, fuperficie valdè lavi & fplendente, mellet coloris Cass.]]. Bauhino fusci.

In agris seritur tam in Anglia, quàm in transmarinis regionibus. Plinius procemio Libri 17. de Lini usu ad vela navium agens, in qua (inquit) non occurrit vitz parte? quodve miraculum majus? herbam esse quæ admoveat Ægyptum Italiæ? herbam esse quæ Gades Herculis columnas septimo die Ostiam asserat, & citeriorem Hispaniam quarto, Provinciam Narbonensem tertio, Africam altero? Audax vita, scelerum plena, aliquid seri ut ventos procellasq. recipiat: & parum effe fluctibus solis vehi: denique tam parvo semine nasci, quod orbem terrarum ultrò citroque portet, tam gracili avena, tam non altè à terra tolli: neque id viribus suis necti, sed paffum tustinique & in molliciem lanz coadtum, injuria nature ac fummă audaciă.— At nos priore libro imbres & flatus cavendos frugum causă frudulique praemonebamus, ecce eferitu hominis manu, mettur ejuldem ingenio quod ventos in mari opter. Hze Plinius, quibus addit J. Bauhinus, At metatur quidem ingenio quod ventos in mari optet. Hae Prinuis, quibus adoit J. Bauhnius, At quanta cenfienda elf velorum ex Lino utilista, si ad reliquium Linu ilum per omnem vitam conferatur. Hoc loti detergemur, hoc fordidi defricamur. Ex hoc faĉa vefte totum corpus ad cutem integente omnes interdiu velfimur, nochu frarquis inde facis incubamus ac integimur. Rufficana gens [in Germania] utriufque fextis pallia & tunicas ex ipfo geftat, & mundus mulebris magna ex parte ex hoc conflat. Sed omnes has neceffaira vita utiliatus facile fuperat Linum chartatum dono. Ha ex ipfo penitus detrito & nullius amplius usis rejiculo fiunt, tot hodie ubique officinis, ut multa homistica scillistica. minum millia ex præparandi chartas opera, in papyraceis (ut vocant) molendinis se nutriant. His chartis & literarum notis omnes bonæ artes, leges, tota Philosophia, & vitæ piè ac rectè agendæ rationes excipiuntur, confervantur. Harum utilitatem vix animo quis concipere possit, nedum pro dignitate explicare, quantumvis longa instituta oratione. Hactenus Bauhinus

Liber impressus solo Lino constabit, si papyrum ad nigredinem ustam, & oleo Lini incrassato

Quantas

mistam pro atramento utaris. Michael Mayerus in lusu serio.

Quantas injurias, quot tormenta hacherba præ aliis omnibus ab hominibus patiatur, legat qui volet Goropium Becanum luculenter & rhetorice demonstrantem. Hermath. lib. 3.

Quidam olim Galeni tempore utebantur semine Lini tosto pro obsonio cum garo, item melle admixto. Sed flatuolum est, inquit, stomacho incommodum & ægrè concoquitur. Quod paucis abhinc annis Middleburgi in Zelandia (inquit Tragus) animadverti potuit, cum propter frumenti aliarumque frugum inopiam plerique ex civibus pane & cibis ex hoc coctis vescerentur. Distenta enim his valde citò hypochondria fuerunt, & facies alixque partes tumida facta, quorum non pauci fic affecti etiam mortui funt.

Oleum Lini, quod ex semine eius exprimitur, multiplicem usum habet, neq enim à pictoribus aut statuariis, aliisve artificibus expetitur solum, vel ad lucernas tantum utile cst, sed etia mmedico usui servit. Nam & duritias omnes emollir, nervorum tensiones contractionesque laxat, do-

lores illitum sopit. J. B.
In Angina & Pleuritide, alii addunt Phthisi & Colica, datur nonnullis bibendum: verum cum cautela ut recens fit. C. Hofman.

Oleum Lini est magnarum virium in peripneumonia, phthisi, doloribus colicis. Ego multoties Oleum Lini et magnaturi vinuin in peripitetinolini, pitulini, coloribus colicis. Ego multones in pleuriticis doloribus nihil melius expertus lium quam Oleum Lini propinatum: hoc enim fitatim refpirationem facilitavit foutúmque promovit: in hamoptycis etiam idem Ol. exhibui cum optato fucceffu: Confolidat enim partes affectas vi fua ballamica & emplaftica. Ephem. Germ. An. 6. & 7. Oleum Lini partes habet adeò subtiles, ut in sictilibus servari nequeat quin exudet. Michael Meye-

rus de lusu serio.

rus de luju 1ero. Arramentum typographicum è fuligine lampadis & Oleo Lini componitur. Silex politus fi in Oleo Lini coquatur durinem imrikam acquirit, unde terendis iis qux opus est in tabula marmorea evadat aptior. J. B. in bifor. fontu & balant Bollenfu, ex relatione D. Lutz. Pharmacopæi Kirchensis.

Tumores ventris felicissime curantur ab Olei Lini usu. Ephemer. German. An. 3. 216.

2. Linum arvense C. B. sylvestre vulgatius Park. sylvestre, saticum plane referens J. B. Common wild flax.

Sativum planè refert formà, nifi quòd caules habet & folliculos craffiores, & majores, & in fummo furculis multis brachiatos. Maxima autem inter hac duo Lini genera in eo confiftit differentia, quòd folliculi fylvestris Lini calore Solis non aperiuntur perinde ut alterius: nam quamprimum exficcati Sole fuerint, excutere semen ut aliarum frugum oporter, autore Trago.

Inter fegetes Avenæ reperitur.

Non alias in descriptione notas ponit quàm in titulo posuerat.

· 4. Linum perenne minus caruleum, capitulo minore Morif.

* 3. Linum perenne majus caruleum, capitulo majore Morif.

Hoc caules emittit non rectos ut præcedens, sed reclinatos, foliis angustioribus cinctos : slores & capitula quadruplo minora producit.

5. Linum fylvestre latifolium birsutum cæruleum C. B. fylv. latif. birsut. store cærulco J.B. fylv. latifolium Ger. sylv. latif. cæruleum Park. sylv. latifolium 1. Clus. Clus.

Ex eadem radice, quæ craffiuscula est & candicans, unicum, interdum plures profert caules, modò pedali, nonnunquam etiam majore altitudine affurgentes, craffos, firmos, hirfutos, fuperiore parte in plures ramulos divisos. Folia quæ eos ambiunt reliquis generibus majora, venosa, hirsuta, minimum digitum lata, gummoso gustu; deinde amaricante. Ramuli ab infimo ad summum floribus onusti omnium maximis, Malvæ vulgaris ferè æmulis, cœrulei coloris, aut vegetioris aut dilutioris, cum quinque internis staminulis apicem habentibus : quibus succedunt capitula dura, mucronata, quinque foiloils five apophyfibus inclusa & comprehensa, qua maturitate hiant, semina, continent sativo Lino simile, latum, nigricans, splendens. Radix perennis est & vivax, singulis annis repullulans, cauliculósque etiam ante hyemem proferens tenellos, folis multa lanugine hir-

Frequens est multis Pannoniæ superioris & Austriæ inserioris locis editioribus & siccioribus gramineis tamen: loca particularia vide apud Clufium. Floret Junio & Julio: femen maturum Augusto.

6. Linum fylv. latif. birfutum candidum venis in umbilico purpureis C.B. fyl. latif. lanugino/um, flare candido, purpureis lineis striato J. B. fylv. album purpureis venus Pack. fylv. latifolium 2. Clus.

Pedales, graciles, lanuginosos ternos aut quaternos ab una radice promit caules, in quibus Lini latiuscula folia, trinervia, ad Ascyri formam ferè accedentia, nec multum à prioris folis discrepantia, lanuginofa. Extremi cauliculi in binos aut ternos ramulos divifi, & Heliotropii majoris panda, anognioù. Escent cauni n'enzo escentia de la companio del companio del la companio del la companio del la companio del la companio de la companio del la c

Vires &

Locus

Locus.

Locus.

Lecut.

I ocus.

i.ocus.

Lib. XIX. De Herbis pentapetalis.

dunt. Semen & capitula Lini similia. Radix perennis est, crassifuscula, longa, candicans, raris si-

Apud Lufitaniz urbem Colibriam celebri Academia claram hanc stirpem duntaxat observare meminit Clufius.

7. Linum sylvestre minus C B. Linum pumilum, folis semper binis, albo store, vel luteo pallente J.B. Chamelinum perpusillum Get.

Radix tennis, aliquote exilibis fibrs donata eff, fed an personnis & rediviva ignoro.

Provenit in herbofis collibus & montanis Auftræ arque Pannoniæ: floret Junio & Julio. Pedale & erectum vidit D. Magnol in herbidis montis Capouladon, juxta fluvium Heran Julio mense florens: folia angultissima habet, flores velut in umbella dispositos, luteos, parvos: aliud invenit palmare Julio mense in herbidis à la Garrigue de Perauls, quod forte Linum perpusillum Lob. Obs.

8. Linum sylvestre caruleum folio acato C. B. prod. sylvestre angustifolium caruleo amplo store Botan. Monsp.

Caule est pedali, rotundo, lignoso, statim ad exortum in ramos palmares diviso: quos folia atrovirentia bafi latiore alternatim cingunt, & in exquititifimum & veluti acideatum mucronem defi*Petila pedi donatos fultinent, è quibus fleres magni, coerulei, in medio fiaminibus donati, prodeunt, quibus vadonatos fuftinent, è quibus fleres magni, coerulei, in medio fiaminibus donati, prodeunt, quibus vascula subrotunda succedunt.

In faxofis Provincia non longè Maffilia provenit. Variis in locis sterilibus circa Monspelium Junio mense cum slore reperitur, sed præcipue in via quà itur Grabels, propè prædium dictum la Tevilliere de Massanes.

9. Linum fylvestre angustis & densoribus foliss, slore minore C.B. fylvestre 4. angustifol. 1. Clus. fylv. angustifolium store minore Park fylv. tenusfolium Lob. Ger. Clus.

Complures funt huic cauliculi, teretes, firmi, pedalis longitudinis, virides, frequentibus foliolis, Lini fativi fimilibus, ex viridi fubocuruleis onulti fummo faftigio in aliquot ramulos divifi, quibus infident flores intense coerulei, sativi Lini floribus simillimi, quinque in medio staminula, toridemque apices separatos continentes. Semen in capitulis crassioribus, subrotundis, Lino sativo non minori-Paris circa Viennam Autris locis nafetti, paratrus paratrus di latto non minori-bus, nigrum, olonogum, planum, fatvi femini ferè par. Radix candicans ét, perennis, aliquan-tulum fibrofa, amarufculi guftis, deinde fuavis, acrimoniz particeps. Variis circa Viennam Autriz locis nafettu, prafetrium gramineis acclivitatibus & juxta vias. Floret Maio & Junio interdum eriam tota adtate, femen verò maturum eft Julio.

Linum sylvestre angustifolium foliis rarioribus C. B. descripto idem videtur, ex sententia D. Tho. Johnsoni Gerardi emaculatoris.

Huic perfimile est fi non idem

A. 10. Linum sylvestre caruleum perenne nostras.

Cui radix altè depacta, perpetua: caules ex eadem radice plures in terram reclinati, pedales aut longiores, faturatits virentes. Folia brevia, acuminata, cauli concoloria, unciam circiter longa, monitore de la concoloria del la concoloria della dell dice lata, Lini fativi fimilia, crebra, nullo ordine posita. In summis caulibus flores pentapetali, Lini faivi, cerulei faturatioribus lineis firiati ungubus flavis. Succedunt capitula Lini faivi, paulò mi-nora, non exadè rounda fed nonnihil furfum productiora.

ora, non exace requires no nomini, actual percentage.

In agro Cantabrigienti al margines fatorum in collibus Gegmagog dickis copiose provenit.

In Catalogo Plantarum Angliæ hoc genus habui pro fequenti feu Lino sylvestri angustifolio store magno C. B.

 Linum fylvestre angustifolium slore magno C. B. sylv. 5, angustifolium 2. Clus. sylv. slor ribus albis Lob. Ger. sylv. angustif. caruleo vel abo slore magno Park. Cluf.

Dodrantales, nonnunquam etiam pedales, habet cauliculos, graciles, firmos, rectos: folia fativi Lini, angustiora, dura, mucronata, virentia, amaricantia: flores in summis cauliculis multos, magnos, quinque foliis albis præditos, circa umbilicum quinque purpureis lineis distinctos, toudem staminbus, & quinque separatis apicibus ex medio umbilico prodeuntibus, odoratos: Some in rotundis valculis planum, nigricans, splendens, fativo Lino simile: radicem candicantem, duram, aliquot

The state of the s

12. Linum sylvestre angustisolium store quasi cinereo, capitulis magnis J. B. Lini sylv. V. Clusii variet as.

In Auttriacis Alpibus, præfertim verò Sneberg, aliud genus invenitur, huic omnino fimile, cauli-culorum & foliorum gracilitate & tenuitate florumque forma & radice: in forum duntaxat colore est differentia, qui nivei non sunt, sed cœrulei in candidum languescentes, & quasi cineracei. Capitula etiam floribus succedentia longè ampliora, nec minora quàm in sativo. Florebat isthic sub finem Junii. Semen extremo Julio & Augusto maturum.

A. 13. Linum sylvestre angustifolium storibus diluté purpurascentibus vel carneu, C. B. sylv. angustifolium J. B. An Linum sylv. 6. angustifolium Cluss?

Duram lignosamque possidet radicem, satis crassam, ex qua germinant multi simul caules, tenucs, qui ad cubitalem altitudinem ascendunt, folisi stipati confertissimis, tenuissimis, longitudine sere Lini sativi. Ex calycibus longiusculis stores extremis ramulorum brevium nascuntur, magni, albi, vel quasi cinerei, fortuitis cœruleis striis sublucentibus, tam caduci ut vix attingi possint quin delabantur: vascula minora quam Lini sativi, quadripartita, Semine Lini minore.

C. Bauhinus florem ex diluta purpura candicantem, vel carneum huic attribuit : Clufius flores formâ & colore superiori ferè similes sed minores; virgulas dodrantales, firmas, licet valde graciles; foliola Lino multo angustiora & minora; capitula & semen Lini, sed minora; radicem exilem, candicantem, perennem tamen.

Clusio observatum est hoc genus in anteriore Madritianz sylvæ parte, quæ secundo ab urbe Lutetia lapide distat, inter gramina loco aperto & nullis arboribus consito, siorens Julio, maturum semen proferens Augusto.

Nescio an huic, an præcedenti Lino idem sit quod in Cornubiæ pascuis propè oppida Truro & S. Ives expiose provenit, à nobisetiam propè Genevam observatum, cui folia (quantum memini) non adeò conferta aut crebra fuere in caulibus; duriora tamen & mucronata: reliqua autem descriptio quam ex J. Bauhini historia dedimus, & Clusiana satis aptè conveniunt. Planta ipsa, (quam ad manum non habemus) inspicienda, & cum descriptionibus conferenda est. Putamus tamen proximé descripte eandem este speciem illam Lini quam in sterilioribus circa montem Lupi non longè à Monspelio, Septembri adhuc mense copiosè florentem observavimus. Erat autem is in locis perexigua, foliis angustissimis, densis seu confertis in caule, store satis grandi, coloris ex purpura albicantis.

14 Linum fruticosum niveum C.B. sploestre 7. fruticosum Clus. fruticosum semper virens Park. Clus.

Fruticosum eft, atque dodrantalibus pedalibusque fermè ramulis semper virentibus præditum: quos numerosa folia exornant, mediæ inter Thymu & Psylliu magnitudinis, subalbida; sorra deinde fuperiore paulò majores, omnino nivei summis ramulis infident: quibus succedunt capitula semine plena. Radix dura & lignofa est.

Exit desertis quibusdam Hispaniz locis, sole illustratis: floret Junio & Julio.

15. Linum sylv. latifolium, caule viscoso, flore rubro C. B. sylv. latifol, flore rubro Park.

Hujus meminit C. Bauhinus in pinace, verum non describit. Nos in planitie quadam propè Augustam Vindelicorum, per quam Monachium Bavariæ iter est, pulchram hanc invenimus, Lini speciem, verum, quod dolet, in ea exactiva describende minuis curios frimms.

Folia habet pilola, longitudine foliorum. Lini, modicè lata, acuminata, nervis quinque per longitudinem decurrentibus. Flos pentapetalos, coloris incarnati, faturatioribus & veluti fanguineis lineolis striatus. Radix lignosa est, & per plures annos durare videtur. Augusto mense florentem adhuc invenimus.

Linum latifolium luteum J. B. fylvesfre latifolium luteum Park. C. B. fylv. 3. latifolium Clus. fylv. latif. 3. Clussi Ger. emac.

Caulibus adolescit angulosis, firmis, cubitum altis, aliquantulum rubentibus, pluribus ex una radice ortis, & superius in ramos breves divisis, quos falia vestiunt alternata, glabra, crassifuscula, uncià longiora, l'emunciam lata, in obtulum uneronem definentia, perquam amari faporis. Flores numerofi extremis ramulis innafcuntur, magni, perelegantis flavi coloris, quinque faminibus totidemque villis luteis medium obfidentibus. Semen, tefte Clufio, in capitulis compreffioribus reliquis paullò minus, nigricans quidem fed non fiplendens quemadmodum illorum. Radix fatis craila, contorta, albicans, aliquot fibris donata, fingulis annis repullulans, novósque caules producens.

Exit abundè in monte Badenfibus Austriæ thermis imminenti locis gramineis, secundum septa, Locus. inque vicinis, &c. Floret Junio & Julio ; femen maturat Augusto.

17. Linum luteum Narbonense J. B. marinum luteum Ger. maritimum luteum C. B. silvestre angustifolium luteum Park.

Ab una radice eaules surgunt plures, cubitales, qui superius in ramos dividuntur; per quos folia mollicella, latiuscula, breviora quam Lini sativi, intipida. Flores extremis harrent ramulis, Lini, sed

Locus.

De Herbis pentapetalis.

colors lutei, amaricantes; quibus succedunt capitula minora quam Lini sativi, amara, semen continentia. In pratis circa Monspelium & Sellam novam observavimus etiam Septembri storentem.

Hujus varietatem duplo grandiorem invenimus ad mare, quam tamen à priore specie differre neutiquam concedimus. Flores nempe, caules, capitula, femina utriq, eadem: Differentia tantum in magnitudine & statura, que ratione loci evenit.

Inflinctu J. Bauhini hac duo Lina inter le fludiose contulimus, cùm Monspelii essemus.

Linum frutescens subslavum C. B. prod. Idem forte est majori hujus varietati: Descriptio in omnibus convenire videtur.

18. Linum luteum ad fingula genicula floridum C.B. luteum (ylv. latifolium Col.

Hyemali gaudet tempore planta hæc, ex pratenfibus, argillosa humentíque tellure eruta, Decembri mense. Radice nititur lignosa, parva, intorta; ramis pluribus è caulibus in summo trifidis, & duorum digitorum interstitio ex geniculis prodeuntibus folisi. In singulis geniculis storem habet luteum, & postea fructum acinosum ur Lini sativi vulgaris, cui etiam semen compressim sinile, ni-tidum, fuscum, amaro parum sapore. Flos & fructus incident quinquesoliatæ basi, exiguis angustis foliolis conftructa: Folia in imo exigua, & per caulem semper majora & Lino latiora duplo, & in ramis postea semper ad cacumen usque decrescentia & angustiora.

* 19. Linum arboreum Creticum luteum Park. arboreum Alpin. exot.

Alpin. Planta est arborescens quasi, constans ramis obliqui actis, gracilibus, rotundis, cortice nigrotectis: folio Lini fativi latioribus, ut ad Myrti folia magis accedant, denfis & undique ramos contegenti-bus. In cacumine producuntur flores flavi, pentapetali, & folliculi multicapfulares, fuis pediculis finguli adharentes, magnitudine Cicerum, figura pyramidali, carterorum Linorum modo, femina continentes Lini fativi feminibus omnino fimilia, fapore amaro. Provenit in Creta infula: Floret æstate, atq. eadem durante semina sua perficit.

* 20. Linum sylvestre minus luteum annuum folio latiore & angustiore Moris. Morif.

Vix palmarem aut ad summum dodrantalem excedit altitudinem. Flosculos fert luteos, pentapetalos: capsulas seminales exterorum capsulis conformes, semináque ibidem contenta paria sed minora. Duplex eft, aliud foliis latioribus, aliud angustioribus, nullo alio discrimine intercedente.

Utrumque sponte crescit in sylvis humidis circa Blæsas.

Limm filvestre catharticum Ger. emac. pratense suscept susceptible exiguis C. B. Chome.limum Clustis flore albo, five Limam filve, catharticum Park. Alfine verna glabra stockis albo, vel potius Limum minimum J. B. Buttesting of build Educatestar, or Spill-innountain.

E radicula tenui, alba, lignofa, fibrillis aliquot donata, caulicules emittit nonnihil reptantes, mox humo ad palmum & altius se attollentes, tenues, rotundos, rubentes, fastigio sursum ramolo, nutante. Folia infima mucrone obtufo & subrotunda sunt, superiora qua in caulibus bina opposita, crebra, exigua, femunciam longa, culmum lata, glabra, abíque pediculis adnata. Flores pediculis longis tenuibus infident, albi, pentapetali, petalis acutis, minimé bifidis, cum apicibus tondem in medio lureis, è calice quinquepartito. Vascula succedunt Lini parva, canaliculata, in quibus semen lucidum & lubricum Lini, compressum & oblongum J. Bauhino. Sapor totius plantæ amarus &

Floret initio Junii, & deinceps per totam æftatem, & in pascuis siccioribus præsertim montosis

Hujus herba integra cum caulibus & capitulis vino albo per noctem super cineres calidos infusa ferosos humores purgat satis validé.

Sumi potest vel herba contusa, vel ejus exficcatæ pulvis, cum tantillo cremoris Tartari & seminum Anifi, & purgat fine moleftia. D. Bowle.

22. Linum minimum stellatum C.B. Chamælinum stellatum Park.

C. B. prod. Tota plantula duarum, rariùs trium unciarum est, radicula capilli instar tenui, albicante, cauliculo uno vel altero tenuissimo : folialis brevibus in exquistissimum apicem definentibus; inter quæ flosculi parvi, pallide virentes, stellati, ex quinque radiolis exiguum circulum velut umbonem cingentibus compositi.

Monspessuli in Gramuntio & Boutoneto & aliis plurimis in locis provenit, ubi vere floret.

An vera & genuina Lini species sit ex descriptione hac non satis constat: nobis autem nondum videre contigit.

23. Linum foliis asperis umbellatum luteum Botan. Monsp. Lithospermum Linariæ folio Monspeliacum C. B. Park. Passerina Lobelii J. B. Pas. Linaria folio Lobelii Ger.

7. B. Folia est per caulem dodrantalem confertis, Lini similibus, viridantibus, accuminatis, uncialibus, lucialibus, accuratim congestis, lucialibus, accuration conservation conservatio circa fuperiora minoribus, rarioribus: floribus in fummis ramulis brevibus, acervatim congestis, luteis; quos excipiunt vascula exigua, turbinata Lini, dimidio aut triplo minora, foliolis quibusdam acutis undique obvoluta, femine plena lubrico, lucido, fusco, multo Lini feminibus minore. Radix fatis longa, tortuofa, alba, lignofa.

Circa Monspelium in squalidis locis Garrignes dictis observavimus: at proceriorem in Sicilia.

CAP.

CAP. XII.

A. Plantaginella palustris C.B. Plantago aquatica minima Clus Park.

Adicibus fibrosis albis terram apprehendir: est ubi radicem simplicem profunde in limum Adecibis throits alus terram apprehenar: est un radicem implicem protunde in immun deminifiam fibre plures cingun. Folia ex eadem radice plura, Plancaginis aquacice fimilia, sed mulis numeris minora, pediculis longis donata [duarum interdum trimivu uncarum] in terram reclinata. Quò folia majora fune cò longioribus pediculis insident, quò minora cò brevioribus. Inter folia plurimi è radice exeunt sofesti, singuli finguis pediculis insidentes (alias enim caulem non producti) nonnullis semancialibus, alus multo brevioribus, cennilbus, in terram perimentali della contra productiva contra contra della contrastica co reclinate, qualq petalis exiguis, acuits, albis compositis, calice quinquepartito. Saccedit vosculum feminale turgidulum, ovale quodammodo aut glandiforme, seminibus exiguis ruffis copiosis repletum, per maturitatem in duas carinas dehiscens

Sapor plantulæ initio herbaceus, postea nonnihil acris gustanti sentitur. Flagellis emissis ad intervalla radices agentibus immensum se propagat locum idoneum nacta.

In fundis piscinarum, aquis æstate exiccatis, aut alibi ubi per hyemem aquæ stagnårant provenit, Locus, werkim non admodum frequens,
Alfine paluftris exigua foliis lanceolatis Plantaginellæ aquaticæ inftar, flofculis albis vix conspi-

cuis huic eadem nobis videtur.

CAP. XIII.

Pentapetales Brasiliana floribus luteis minimis.

V duorum aut etiam trium pedum assurgit altitudinem; caule tereti, geniculato, subrussente paululúmque piloso: ex geniculis emittir ramulos & bina folia sempersibi opposita, brebus pediculis innitentia, quinque aut fex dig. longa, aliquando crasso modo dentata, m etiam non. In extremitate ramulorum flores nascuntur solitarii, lutei, umbilico conico stantes, & in ambitu illius quinque foliolis luteis minimis. Radix exilis admodum. Flos tritus odorem habet suavem, ferè ut Chamæmeli.

CAP. XIV.

Pentapetalos Brasiliana slore Lychnidis.

Marggr.

Lib. XIX.

Nquamer aut quinq, pedum altitudinem affurgit, caule rotundo, lignofo, leviter pilofo, quiq fuperitis in mukos se dispescir ramos surfum elevatos. In caule autem & ramis solitarie posta funt folia angusta, brevibus pediculis innitentia, quatuor aut quinque dig. longa, fimilia foliis Salicis, atque pilofa, diversæ magnitudinis, in summitate enim plantæ angustissima sunt & parvula. Floris fert magnitudine florum Lychnidis, albos, pentapetalos, unquisus in medio purpureis & faminulus luteis. Radix haud longa eft, fed habet multas proles ad latera extenfas, arque etiam filamenta.

CAP. XV.

Rhabarbarum lanuginosum, sive Lapathum Chinense longisalium Munting. Rhabarbarum J. B. Rhabarbarum I. seu Officinarum C.B. item II. quod Matthiolus pingit ejustlem.

Munting.

Radice longava, crassa, fermè rotunda, parum ultra semipedem longa, fibris quibusdam brevibus ac crassiculis undiq, enaus onusta, externè fusca vel quasi è rubedine nigrescence, brevibus ac craffiulculis undiq, enatis onufta, externè fulca vel quafi è rubedine nigrefcente, internè luter arbris nonnullis firiis venuftè permixis, fucco ex parte viscolo, è rubedine flavelcente plenà, amarà, necnon gultui ingrata, Peda protrudir numerola, arbè conjuncta, ex quafi fimul è radicis supremo, serie rotunda, mirabili unum supra aliud paulo elatius provenienes quan immu e raques inprento, tente rountes, innaunt unun inpra annu lauro catala proteinata, manus longitudine au majore, inferiori parte adeo angulfa, un ultra digit unus latitudinem vix obtineans, in medio tamen latiora & lupretho latiffina, ubi tros plus minus digitos latitudine aquant, in musronem planè rotundum definentia, molli lanugine, in marginibus maximè visibili obducta, non dissecta, neque plicata, verum plana, superne læte viridia, inferne pallidiora; unică în medio latiori ac majori venă, è qua plurimi minores în latera undique excurren-

1078

tes, & circa ea parùm incurvatè disposita proveniunt, prædita; naturà quidem sursum tendentia, anteriosi nihilominus parte, Struthiocameli plumarum instar, quod magnam planta venustatem addit, parùm deorsum sele incurvantia; substantia modicè crassa, gustu amara, necnon tactu E foliorum medio Pediculus unicus, ad tres, quatuorve digitos supra folia eminens nascitur, tenuis, teres, è viridi purpurascens: cujus summo flores octo, decem, aut duodecim numero, brevinus, teres, e vinta purpurateens: cuius iminio nores octo, accerni, aut quotectim nunero, previ-bus pediculis nitentes, & modò ex hac, modò ex illa caulis parte provenientes, pallòlo colore co-ruleo non ingrato donati, formà & magnitudine Leucoli arborelecntis floribus non valdè diffi-miles, quinque petals fubrotundis conitantes, odore admodum ingrati, cerebrum non parùm perturbantes, & fuccum fermè ceruleum edentes vifuntur, qui brevi in his oris nullo relicto femine marcelcunt & decidunt.

De Rhabarbari viribus & ufibus superius egimus in capite de Lapatho.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS.

QUI EST

De Herbis flore pentapetaloide vasculiferis.



Erbas hoc Libro comprehensas pentapetaloides potius quam pentapetalas vocamus, quoniam qua videntur petala diffincta, reverà non sunt, sed ad ungues juncta, adeò in tenes integri decidant, & fritrà el joquendo monopetalis annumerandi sunt. Verum ne à recepta sententia nimis recederemus hujusmodi sfores pentapetalis portius de la constanti de la con quàm monopetalis annumeravimus.

Herbæ flore pentapetaloide anomalæ.

Florem pentapetaloidem dicimus potiùs quàm pentapetalon, quia folia seu petala florem compo-nentia ad ungues juncta sunt, adeò ut flores integri decidant. Ha: vel sunt

Simplicibus, h. e. in fingulis pediculis fingulis, caulibus

Nudis, flore è tubo oblongo in quinque lacinias seu folia bifida expanso; foliis

Rugosis, texturæ rarioris; floris calice oblongo, concavo, striato; PARALYSIS, Levioribus feu planis, succulentioribus, densioribus, calice floris breviore ut & vasculo feminali; Auricula ursi.

Foliss vestitis

Adversis, seu binis in caulibus oppositis,

Siliquosa & lanigera,

Lattescentes, filiquis plerumque binis; APOCYNUM. Succo limpido,

Elatior, flore parvo, filiquis fingularibus, Ciconia rostrum referentibus; Asclepias.

Humilior, provoluta & repens, foliis glabris, colore & confiftentia hederaceorum, flore amplo, filiqua bicorni; CLEMATIS daphnoides.

Pericarpis semine minutissimo refertis, nulla intus lana, floribus in summis caulibus & ramulis crebris, fapore amaro infignes, flore

(E tubo oblongo in quinque segmenta acuta expanso; Centaurium minus.) Sine tubo in octo sere lacinias seu petala diviso; foliis in caule adversis in unum coalescentibus ut in Dipsaco, glauco colore compicuis; Centau-

Alternie, floribus in thyrfis oblongis confertis: pericarpio bivalvi

Conico aut turbinato ; VERBASCUM. Globofo : BLATTARIA.

Compositie, in uno scil pediculo ternis, vasculo pentagono, permaturitatem si tangatur dis-filiente, & semen ejaculante, sapore totius planta acido; TRIFOLIUM acesosum, Ozys

Aquatica foliis

Integris

Interris simplicibus subrotundis, seu qua est

Flagellis reptatricibus, in alis foliorum florens, foliis subrotundis per margines æqualibus;

Caulibus erectis, foliis in codem pediculo ternis, floribus intus filamentolis in fummis caulibus in thyrsum depositis; TRIFOLIUM paludosum.

Tenuissime dissection, floribus speciosis; VIOLA aquatica.

Auricula urs in summo caule, unde pediculi sforum singularium exeunt, quædam habet soliorum rudimenta, quæ quoniam perexigua sunt, nec ejustem siguræ cum iis quæ ad radicem, pro soliis persectis non habeo; ac proinde caulis nihilominus nudus nobis censetur. Paralysi Alyma ducta auriculis ursi accensenda est.

Quod Clematis daphnoides filiquam producat lanigeram mihi non constare fateor: quod filiquam fatis longam bicornem & velut geminam producat (ut recte Caclalpinus) mihi compertum est: unde ob convenientiam in siliqua cum Apocyhis, sive lanigera sit, sive non, cum eisdem me-

Ros folis caules producit nudos flores sustinentes longa serie versus unam partem spectantes, è ca-

kos jois cautes producit nudos itores luttinentes longa feriè versis unam partem fechantes, è calcie feu tubo oblongo in quinq, fegmenta divifos, y acticula feminalia oblonga, feminalisse minutifi-mis repleta; arq, ideirco ad hoc genus pertinere vident.

Herber flore pentapetalo & polypetalo feminalis valculi respectu commodius dividi podent in amengilates is multicappilares. Unicapilates ob defectum commodioris vocabuli dicimus valculo fimplici & in loculamenta non partito contentas, quabus feminis fedes in medio elle, externits protecture valculo; Multicapfulares valculo è pluribus cellulis feu loculaments conjunctis composito

conatas.

Prioris generis funt Caryophyllus, Armeria, Lychnis, Alfine, Spergula, Anagallis, Paralyfis, Anticula urfi; forte etiam Centaurium munus luteum & purpureum, Lyfimachia lutea, Partulaca, Nummularia, Viola aquatica. Ventum quoniam de nonnullis kuus generis mihi nondum conntat, quomodo valculum feminale conformatum, & femina in codem difpolita fint; a labs notas magis obvius & expeditas pro characterificis generum fubalternorum tantificer adhubere coactus fum dum valcula feminalis compune de unibus dubico udeland & coursed arminandi confordabiture. nalia omnium de quibus dubito videndi & curiosè examinandi occasio dabitur.

CAP. L

De Primula veris & Paralysi.

Rimula veris dicitur hac herba quòd primo vere floreat; Paralyfis quia Paralyfi morbo medendo adhibetur à peritis medicina. Notæ ejus genericæ funt caules foliis nudi, flores è tubo oblongo in folia seu potius lacinias quinque bifidas expansi, eorumque calyces oblongi, concavi, laxi, striati; folia rugosa texturæ ra-

Primula veris vulgaris Park. veris minor Ger. veris ssorius en singularibus pediculis, ma-joribus, simplicibus J. B. Verbaseulum splvarum majus singulari store C. B. Common Primrose.

Fibris numerofis, albicantibus, majusculis, profunde in terram demissis, & fibrillis aliquot tenui-bus capillatis, è radice modice crassa squamosa, rubente exeumibus firmatur. Radicus sapor sub-

aftringens: [quamæ autem è foliis quotannis marcelcentibus refiduæ funt.

aftringens: fquame autem è folis quocannismareclentibus refidux funt.

Folia plus palimus longa, iefquidigitum aut duos diguos lata, shoula, rugofa, ad margines deniculata, fiprita parte glabra, prond hurfuta, nervis crebris hirfusis seam percurrentibus, ex angufto principio fenfim dilatata, pediculis proprie dietis carentia. Inter folia emergunt fores ab eadem radice plures, pediculis tenubus, terenbus, aphyllis, hirfutis, radicem versis leviter purpurantibus, femipalmaribus aut palmanibus nixi; in fingulis pediculis finguli, è calcirbus oblongs, pentagonis, angulis hirfutis, margine in quinq (egementa acuta dirifo, emonopetal), ampli, è tubo oblongo, angulis infrutis, margine in quinq (egementa acuta dirifo, emonopetal), ampli, è cubo oblongo, angulis, in quinq, fegumenta cordata totidem folia imitanția divifi, è languescente luteo palliduli, unguibus flavis, in quorum medio recondutur framinula lutea, prifillo herbaceo capitellum viride nunc altitis infra flamina reconditum proferente, nunc în fumma tubi parte fupra flamința eminente. Odor validus & non ingratus. Vasculum feminale în calice reconditum.

In fylvis, fepibus & dumestis vernot tempore ubique exit.

In sylvis, sepibus & dumetis verno tempore ubique exit.

In typus, lepibus & dumets verno tempore ubugue ext.
Hujus muliplex habetur varietas. I. Flore nivve, que Parkinfono Primole veris flore albo. Adv.
Sylvarum Primula alba. In horris noftris frequens ett. 2. Flore vivid fimplici, cujus tum Lobelius,
um Parkinfons meminerum. Flos cialyto free concolor eft, magifique expantisu quim vulgaris
Primula. 3. Flore vividame & albo fimplici Park. 4. Flore vivid duplici Park que ab ca que flore
eft implici fon Ecunda flore tratiflo favratiere, è duplici petalorum fesic composito differs. 5. Flore
multiplici, fepratim divigi Park. que Primula veris Hesketi diciur. Hac prater flores quos profer
mentiplici, fepratim divigi Park. que Primula veris Hesketi diciur. Hac prater flores quos profer fingulares in pediculis feu cauliculis fingularibus Primula vulgaris modo, alios etiam producit caules

qui in fastigio suo pluros flores gestant ex uno calvoe erumpentes, interdum plurium duntaxat sto-rum fragmenta seu partes in eundem calycem constipatas. 6. Flore pleno seu multiplici omnum serè Autorum. 7. Flore duplici Park. que precedente omnibus suis partibus minor est, flores autem duplici duntaxat petalorum serie compositos prosert. His addere possumus octavam adhuc varietatem, cujus calycum è quibus flores exeunt segmenta in foliola viridantia excrescunt & degenerant; seu mavis dicere, calicum segmenta in magnitudinem aucta viridanti margine foliaceo velut fimbriata

2. Carchichec Turcarum sive Primula veris Constantinopolitana Cornuti. Primula veris Turcica Tradescanti store purpureo Par. Biem Primusse.

Foliss a vulgari nonnisi mollitie distinguitur. Foliorum medium discriminant costa alba, infima parce latiores, ac levi rubore aspersa: margines ut in Lactuca Romana modice crenantur: numerosè ac confertim in orbem crescunt ex crassa ac fibrosa radice subalbida. Hanc solent herbarn ob plantæ raritatem multifariam dissecare, ut præter semen hac etiam ratione propagatur. Inter solia pediculi multi vix ultra digitum longitudinis efferuntur; calices sustinent subvirides, tot sinubis stripedicili muia vix unta egicum iongicumus eieruntus; comes summent tuovinotes, tot innues itri-atos quue pofimodum folia in fore fuccedere debent: non plura quinque illa effe confuererunt: fingula cordis effigiem repræfentant, & diluta purpurâ colorantur, nifi quà unguiculus eff, colorem enim in hac parte variat, in radium aureum croco adumbratum efformatus. Dieres medium floris umbilicum ftellam effe, adeò radius quinque fulgentiflimis internitet. Pifillum edit medio ftella concolor. Integro propè anno floribus ornatur. Hos ftatim arque veruftas decufit, fequinque funda decifi femine germinat. Apapareris albi facie, que levi capilla inclufa maturefeunt. Multa deinde foboles juxta decifi femine germinat.

dectio temme germinat.

Apud Turcas audio nominari Car ebiebte, quafi quis nivalem florem nuncuparet: Argumentum nominis floris vivacitas dedit; media quippe hyeme fupra nives etam caput exferere folet.

Calida eff & ficca, guftúque non mediocriter adferingere peropirur. Usu efficaci pollet ad me Vires.

dendum melancholicis & pituitofis affectibus: cohibendo alvi profilivio magnopere confert: ven-triculum arque adeò viniversa intestina soluta roborat.

Floris colore infinitum variat, cœrulescente, purpureo remissiore, & intensiore seu violaceo, carneo, ferrigineo, obsoletè pallido, miniato, albo, &c. Reperitur etiam flore geminato seu altero alteri innato, variorum colorum. Hæ omnes aliæque adhuc plures varietates seminio debentur.

3. Primula veris Constantinopolitana sive Carchichec polyanthos.

Hæc plures in eodem caule gestat flores velut in umbellam diffusos, Primulæ pratensis inodoræ luteæ modo; funt autem flores nonnihil minores prædecentis floribus. Flores pariter colorum varietate ludunt, & non raro geminati observantur.

A. 4 Primula pratenfis inodora lutea Get. veris caulifera, pallido flore inodoro aut vix odoro J. B. Perboliculum pratenfe aut fivanieum inodorum C. B. Pranisfis altera odorata flore pallido polymbos Park parad. Öptat Goullings, og Orllings.

Folis & radice cum Primula vulgari convenit, flore infuper, & pediculorum hirfutie: differt, quod plures in caule flores geftet in umbellam quandam digeftos, Paralyfis vulgaris adarate in modum, coldemque tantillo minores & coloratiores. Cum Paralyfi vulgan convenit, quod plures in eodem caule flores gestat: ab eadem differt folis Primula vulgars similibus; caule zona rubidi ad petiolorum basin cincto; caules & pediculorum hirsute, horum etam longitudine; Flore publidiore, majore, magis expanso, minùs odorato; calicibus minùs tumidis. Differt denique quòd prater flores quæ in umbellis alios producet fingulares, è radice exeuntes in privatis pediculis, quod in Paralyfi odorata nunquam accidere observavi.

In sylvis & ad sepes non admodum infrequens, interdum etiam in pascua descendit. Aliquanto Locus.

feriùs floret quam Primula vulgaris.

Hujus etiam varietates aliquot habentur in hortis enutritæ. 1. Paralyfis flore flavo fimplici inodoro, absque calycibus Park. Flos huic nudus est absque ullo omnino calyce. 2. Paral. flore germinato inodora Park. 3. Paral. inodora calycibus diffectis Park. 4. Paralysis flore fattio Park. Hæc floris loco in fummo caule congeriem gestat foliolorum angustorum viridantium, luteis nonnullis intermixtis.

A. 5. Primula veris major Ger. veris odorata flore luteo simplici J. B. Verbasculum pratense odoratum C. B. Paralysis vulgaris pratensis store slavo simplici odorato Park. parad. Common Paigles, or Comfins.

Radice cum Primula veris vulgari convenit. Folia per terram sparsa, quam illius minora, breviora, obscuriùs virentia, rigidiora, glabriora, non crenata, prona parte lanugine adeò brevi oblita ut vix perceptibilis fit. Caulis ab eadem radice unus [interdum plures] felquipalmaris aut dodrantalis, nudus, teres, firmus, folidus, brevi & vix conspicua lanugine hirsus: in cujus fastigio flores sex, feptem, aut etiam duodecim, aut plures [in nonnullis 24, numeravimus] veiut in umbella dif-fufi, finguli fingulis pediculis è caulis faltigio enatis fulti, è calyce majuiculo, pentagono, albicante, in quinque segmenta acuta, non tamen profunde, inciso; minores quam Primula vulgaris. magísque concavi, & saturatiùs flavi, unguibus macula crocea verum exigua notatis, valde odorati. Vascula seminalia in calice occultantur.

Aprili mense apud nos floret in pascuis frequens.

Locus Ed Tempus. Hujus

Lib. XX. De Herbis flore pentapetaloide vasculiferis.

1082

Varietates.

Vires.

Locus &

Tempus.

Hujus etiam non pauco es habentur varietates quam præcedentis: 1. Paralyfis altera odorata flore pallido polyanchos Park. Folia haic majora, pallidus virentia, flores in uno caule plures [a 20, interdum numerari] pallicità virentes, pedicalis longioribus appenii. 2. Paralytis flore virintia. 30. interdum numeravi j paineurs vientes, peauciais iongiorious appeim. 2. raratyis flore viri-dante limplici Park. Flores huic tantillo ampliores finit quam vulgari, calicibus viridantibus concolores. 2. Paral, flore 8c calico critiço Park. 4. Paral, flore genunato, feu altero alteri in-nato: in hac fiscie 8c commibus quas obfervavi huijis generis flore sectior nihil aliud eft quam calix nato: in me poce de different degenerans, seu potitis evectus. 5. Paral, horrentis flore pleno, 6. Paral, flore indicato per de proposition de la force indicato pleno Park. fola florum mulipilicitate à l'ecunda varietate differt. 7. Paral, flore flore vindanti pleno Park. fola florum mulipilicitate à l'ecunda varietate differt. 7. Paral, flore flore vindanti pleno Park. viridante five calamiftrato Park. Flores hujus è plurimis exiguis angustis foliolis compositi, nullo calice inclufis, Rofa parvæ in modum ferè expanti, luteo-virides seu pallidi, inodori, si a Solis radiis defendantur ad duos etiam menses durant antequam marcescant.

Radix hujus aguà aur cerevifi? cocta vertiginem fanat. D. Palmer. Paralyfi, vertigini & fimilibus

nervorum affectibus utilem esse hanc herbam vel nomen arguit.

6. Paralytica montana rotundifolia «Equicolorum Col. Primula veris montana incana, lutea

Variat hac à congeneribus, rotundioribus admodum foliis, tenui, longo, trigono & trientali pevalua de congrantes de control de tui, c ranne cumqua, cattoris, manas nota mans post mans cattoris recentions experiences, acque mum amplexantous, coloratis, fapore acri, manero, colorato parum palato. Caulem dodaratalem emitti, yel majorem loci & alimenti uberioris causa, rotundum, trunom, nudum, Junci aut Cyperi emitti, yel majorem loci & alimenti uberioris causa, rotundum, trunom, nudum, Junci aut Cyperi modo, thyrsum repræsentantem, in summo ex basi tenuibus foliolis divisà flores decem vel pauciores prodeuntes suffinentem, luteo colore hilari, ex calycibus hirsutis incanis, quinque oris divisis, in quibus rotundum pericarpium longo apice perficitur, marcescentibus atque etiam narcentibus floribus, in quo semina nigra, angulosa & copiosa concluduntur.

Aquicolorum montibus supra Flaminianum, lo Serrone dicto loco, in cacumine, Septentrioni op-

posito latere, humenti humo, Maio sloret, Junio perficitur.

Primularum folia & flores guftu non ingrato in olere, placentis & acetariis sumuntur, suntque admodum amica & utilia capiti & nervoso generi. Adhibentur & in Apoplexia, Paralysi & articuaumoum amica ex unua saputo e nervivo generi. Aumounur ex in apopiesas, eratyli & articulorum doloribus. Florum fuccus maculas rugățique facie, & alia cutis vitai mirifice decregir. Aqua florum & conferva nec minus fyrupus anodyna funt & hypnotica. Infufa, decoda & extracta Primularum veris cupicunque generis, anodyna & hypnotica funt benigna & innoxia, iis qui tene-noris funt feu atatis, feu conflitutionis apprime idonea. D. Tancredin Rebinfon.

nons unt teu arats, teu continuounts appinite toonea. D. Lanceaus acomijon.

Decodum radicum Primula veris vulg, in Zythogalo alióve idoneo vehiculo fumptum fingulare eff & przefinentifimum remedium ad vertiginem. D. Halfe. Succus foliorum & florum expressus cum pari, quantitate lactis è vacca rubra uberibus emulchi frequenter haufus. Cephalalgiam inveteratam perfecte curavit, cum alia medicamenta nequicquam tentata fuiffent. Hujus mentionem & ad hunc affectum leniendum commendationem factam invenio in Horto Sanitatis Langhami. Idem. Acetum radicibus imprægnatum, ac loco errhini in nares attractum odontalgiam mirabiliter fe-

Paralyfin lateris finistri curavit Tho. Bartholinus spiritu frumenti cui herba Paralysis incocta erat,

ut ipse refert, Ephemer. German. An. 2. Obs. 2.

CAP. II.

De Auricula urfi.

Similitudine aliqua foliorum nomen fortita, differt à Primula veris, cui alias fimillima, foliis lavioribus, denfioribus, fucculentioribus, floris calyce breviore, ut florum tubi ferè nudi apparcant, foliorum quorundam rudimentis in caulis vertice è quibus florum pediculi

Amicula ursi flore luteo J. B. Ger. ursi lutea Park. Sanicula Alpina lutea C. B. Nellow Bears ear og Oricola, French Cowflip.

Clus. Hujus folia Primula veris foliis ferè respondent, rugosa tamen non sunt, sed crassa, Fabaria foliorum instar, eáque aut farinæ quasi polline conspersa, & prorsus incana, aut leviter tantum canefcentia, interdum omnino viridia & lavia; rurfus omnia vel per ambitum ferrata, vel nullis denticulis prædita, interdum novella duntaxat dentata, verufta minime, omnia autem guftu amara. Ex horum medio aut è lateribus prodeunt cauliculi dodrantales aut minores, nudi, veluti quadam farinormal memo ant e actionus protectine comments out annates aut minores, neury rotati quattant ratt-na referif, qui 10, 20, 30, interdum etiam plures (praeferim fit in hortis colatur ubi admodum inturiat) fores fuftinent, ex uno veluti capite acqualter prodeuntes, & petiolis (quos tanquam fquamulæ quaxdam incanæ ab invicem fegregant) brevibulque caliculas inharentes, Primulæ veris fimiles, quinque aut sex divisuris constantes, dulcem & melleum quendam odorem spirantes, coloris aut lutei aut pallentis, atque vel majores & ampliores, vel minores, omnes autem interius circa umbilicum albo circulo infignitos, fizio inter stamina nonnunquam prominente, interdum nullo. Semen deinde fuscum, inaquale, bullatis vasculis inclusum quale Primularum veris. Rodix crassa est & multis candidis oblongisque fibris prædita, ex qua in cultis si pangatur plures plantæ

Crescit in Sneberg. Nuberg, Etscher, & aliis vicinis Austria, & Stiria Alpibus, &c. v. Clus. Auricula urfi 7. Clus. cur. post. ab hac non videtur nobis specie diversa.

2. Auricula urst flore purpureo Ger. flore carneo Park. Auric. urst, sive Primula veris Alpina flore rubente J. B. Sanicula Alpina purpurca C. B. Purple Beats car.

Folia hujus breviora sunt, extremà parte latiora plerunque, & initio quasi rotunda, qua temporis successu angustiora circa radicem fiunt, crassa quidem illa, sed minus quàm superioris, in ambitu ferrata, superne viridia & lavia, inferne ex viridi pallescentia: inter qua vel ad quorum latus exeunt nudi, duas uncias longi, aut paulo longiores cauliculi, quibus infident sex, octo, aut plures sfores, simul in caput aut umbellam congesti, ut in superiore, illisque forma similes, sed majores, rubro colore nitentes, obscuriore tamen initio quasi mororum succo infecti essent, deinde eleganti & dilucida rubraque purpura gratiffimi, intus circa umbilicum pallentes & exalbidi, odorati quidem illi, sed minus superioribus. Semen in capitulis longè minoribus, parvum, nigrum, inæquale Radix priori fimilis.

In Oenipontinis & vicinis Alpibus abundè nasci intellexit Clusius, earn in Austriacis& Stiriacis Locus Alpibus frustra quæsiveris.

Auricula urfi 3. Clus. Auricula urfi, flore rubro, maculis exalbidis, foliis subhirsutis. 7. B. Sani cula Alpina flore variegato C. B. folis minoribus, tenerioribus, minus craffis, fubbiritats, & flore rubro, maculis exalbidis afperso à pracedente differt; nec tamen (ut puto) specie diversa est.

. 2. Auricula ursi 5. Clus. Sanicula Alpina foliis rotundis C. B.

Folia circinata ferè rotunditatis, longiuscula tamen & in ambitu serrata, longè minora quam pracedentis, & minits viridia, sed aliquantulum canescentia; inter quæ tenuis & sescurian longus cauliculus exilit, binos, ternos aut plures flores suffinens, superiore minores, quinque petalis bindis etiam constantes, colore rubente minus saturo quam in præcedente. Radix fibrola est ut reli-

4. Sanicula Alpina rubescens folio non serrato C. B. Auricula ursi carnei coloris, foliù minimè ferratis J. B. Auricula ursi 4. Clus.

Clus. Quarta hac Clufii Auricula minoribus est quam secunda foliis, carnosis, mucronatis, in ambitu non serratis, superne lavibus & splendentibus, inferne ex viridi pallentibus & venosis, minoreque acrimonia & amaritudine præditis quam aliarum folia. Flores illi secundo generi similes, profundioribus laciniis fecti, colore dilutiùs rubente, intus circa umbilicum incana quadam lanugine villofi, stylo prominente, bini terni aut ad summum quaterni, summo uncialis, rarò longioris cauliculi faftigio nascentes. Semen in parvis vasculis reliquis majus & fuscum. Radix minor & nigricans, atque adeò numerosa sobole interdum se propagans ut latissimos cespites occupat.

Invenitur in Sneberg reliquisque vicinis jugis & Stiriæ Alpibus frequentissima.

5. Auricula urst vi. Clus. Auricula urst alba J. B. Sanicula Alpina alba folisi non crenatis C. B.

Floris pracipuè colore candido aliísque accidentibus à cultura & satione ortis à pracedente differt, unde nec specie ab ea diversam puto. Siquidem ex Auriculæ ursi semine sato innumeræ sere varietates indies producuntur, non floris colore duntaxat, sed & figură & magnitudine diverse.

In Cur, post. Clusius inter sextam & septimam species aliam interserit quam septimam facit, quæ

in paucis differt à prima specie, ut ejus semini sato ortum suum debere suspicer.

Auricula urst angustifolia, colore rubente J. B. Auric. urst 7. Clust hist. 8. ejustem cur. post. Sanicula Alpina angustifolia C. B.

Craffiuscula radice nititur, quarte haud diffimili, multis candicantibus fibris capillată, ex qua angusta folia quina aut sena, succulenta & pinguia, quartæ foliis multò angustiora, à medio ad extremum usq. mucronem in ambitu ferrata, amaríque guftús prodeunt. Cauliculus inter ea nascitur tres uncias longus, nudus, lævis, sustinens capitulum è foliolis compactum, unde quaterni aut quini flores elegantiflimi, quinque petalis bifidis ut reliqui constantes. Capitula hujus quarta proxima erant; Semen observare non licuit Clusio.

Crescit in quibusdam Stiria & Carinthia Alpibus, prasfertim verò Tauro monte & Judenberg Locus. jugis. Floret lub finem Julii, nivibus liquescentibus. Rara est, & culturam ægre admittit. Similem huic in Tyrolensibus Alpibus nasci postea intelligebat. Clusius, cujus plantam. siccam à fratre Gregorio Rhegiensi Capucino accepit, ejusque iconem exhibet in cur. post.

7. Auricula ursi minima flore carneo & niveo J.B. Auric. ursi 8. minima Clus. hist. Sanicula Alpina minima crenata C. B. item Sanicula Alpina minima nivea ejusdem. Auric. ursi

Folia hujus unguem magnitudine vix aquant, infernè circa sedem angustiora, supernè & in extremo latiora crenatáque, viridia, nervola, superioribus minus densa, amari gustus. Pedicellus inter folia exilit, vix digitum transversum altus, unicum, interdum alterum, florem serens, dilutius rubentis five carnei coloris, è fimbriato *caliculo* obtufiore prodeuntem, inodorum, intus etiam circa umbi-licum candidà lanugine pube centem, nullo prominente stylo. Neque hujus semen observare licuit, cum in hortum cum suo caspite translata ad frugem nunquam pervenerit. Adnatis mirum in modum

se propagat & interdum magnos cespites occupat candicantes fibras è singulis propaginibus demittens. In summo Sneberg jugo, inque Tauro & Judenberg montibus inventur. Floret eodem tem-

A. 8. Paralytica Alpina major Park. Verbasculum Alpinum umbellatum majus C.B. Primula veris flore albo Ger. Clus.

Fibrolis candicantibus Primulæ veris radicious hæret, ad quarum caput aliæ novæ plantulæ fecundum matrem subinde germinant. Incunte vere folia dena aut duodena emittit, initio quasi in globum contracta, que successe temporis sese explicant, & humi sparguntur, suntque exteriore parte incana, & veluti farina quadam aspersa, nervorum viridantium discursu virgata; interna verò ex viridi pallentia, sextantali longitudine, latitudine unciali, circumcirca serrata, aliquantulum crispa & denfiulcula, Auriculz urfi, quam Primulz veris fimiliora, acris faporis. Ex horum medio unus aut plures affurgunt cauliculi dodrantales, interdum pedales, nudi, graciles, enodes, in quorum cacumine umbella sedit florum numerosorum, semuncialibus pediculis harentium, floribus Auricula cumine umoeila teuri norum mainotorum; seminicamos penetuis intentium, inotos Amitella urfi respondentium, magna ex parte eleganti dilutioreque purpurà nitentium, aut carnei coloris, interdum faturatius rubentium, nonnunquam (led raro) omnino candidorum & etiam exalbidorum; omnes autem circa umbilicum luteoli sunt, & aliquantulum odorati. Semes deinde in oblongis vasculis admodum exili fulvescens continetur.

In pratis montofis, locis humidis & paluftribus, in Septentrionali comitatus Eboracensis parte &

in Westmorlandia copiosè provenit. Floret Maio.

In hortos translata, quamcunque curam adhibeas non diu durat. Magna copia teste Clusio provenit in uliginosis & vicinis urbi Viennensi pratis.

Primula veris minor purpurascens J. B. Paralysis minor store rubro Park. parad. Primula veris store rubro Ger. Verbasculum umbellatum Alpinum minus C. B. 201108:epn.

Præcedenti per omnia fimilis est, caule trium quatuorve unciarum; foliis pæne Alfines vulgaris & eriam dimidio minoribus, vix apparentibus crenis; floribus paucis, uno sci. duobus vel tribus.

Auricula uri Myconi pilofa carulea J. B. Auric, urfi flore caruleo, folio Boraginis Park. Sa-nicula Alpina foliis Boraginis villofa C. B.

Radices multas emitti ferè capillaceas, fuscas, petris inharentes, gustu adstringentes; circa quos folia per humum repunt, Boragini quadantenus similia, in ambitu nonnihil laciniata, aspera, rugo-sa, crassa, nervola, pilola, maximè propè radices: ex iis enim ad foliorum exortum magna pilorum congeries, tomento cuidam & veluti jubæ adfimilis enascitur. Eadem folia tam superne quam interne villofa funt, atque etiam in ambitu pili ubique rufefcunt. E folioni medio duo aut tres caralleui emergunt, rorundi, dodrantales, hirfutt, folidi, fuccofi, purpurafcentes, cum dulcedine adfiringentes, in quorum faligiis fores funt cerules, pentapetali, & in horum medio ftamina lutea, veluti ex vasculo, grani Horder figura, sed majore, in imo floris posito exeuntia.

Nascitur in umbrosis montosisque locis, nonnunquam etiam humidis. In Pyrenzis praccipuè

Lacue.

CAP. III.

De Cortufa.

 \mathbf{F} Oliis tenuioribus, latis angulofis feu in lacinias divifis, floribus parvis à Paralyfi & Auricula urfa differe.

1. Sanicula Alpina sive Cortusa Matthioli Park. San. Alp. Clusii, sive Cortusa Matthioli Ger. Cortufa J.B. Sanicula montana latifolia laciniata C.B. Bears ear Sanicle.

Multa folia promit novo vere, fatis craffo pediculo nitentia, adeò fefe per oras initio contra-hentia, pronà parte, ut orbiculata videantur; admodum nervofa & rugofa, fupina verò parte tu-mentia crifosque ut Lufitanici Ranunculi aut Lactucz capitata folia, deinde ubi sefe explicarunt, in ambitu non modò ferrata, fed etiam in fex aut plures lacinias divifa, omnino virentia, fupernè quodammodo folendentia, infernè nequaquam, fervido guffu; inter quæ palmaris exit *cauliculus*, firmus, rectus, nudus & fine foliis, fubpurpuralcens, qui in fummo Primularum & Auricularum instar, è medio quorundam foliorum capite octo, novem, aut plures profert flosculor, Campanula modo pensiles & deorsum spectantes, quinque crenis divisos, elegantissimo rubro colore saturo & ad purpuram tendente, fundo interiore albo, in quinque angulos definente, prodeuntibus ex imo quinque framinula luteis, album fundum non superantibus, & medium oblongum flylum comple-Aentibus, suavis odoris ut ferè Auriculæ ursi rubræ flores: quibus defluentibus succedunt surrecta capitula, tenue, fuscum ut illa semen continentia: Radix numerosis, longis tenuibus & nigricantibus Lib. XX. De Herbis flore pentapetaloide vasculiferis.

fibris ex uno capite prodeuntibus conftat, fingulis annis ad latera augescens & incrementum sumens, ut temporis successo, veluti Auriculæ & Primulæ alixque similes in plutes stirpes dividi & pangi posfint. Tota planta hirfutiore lanugine pubefcit.

Promiscue nascitur cum Sanicula Alpina guttata in Austria & Stiria Alpibus umbroso loco. Singularis effe videtur & sui generis planta, tum ab Auriculis ursi tum à Sanicula guttata di-

2. Cortula Indica vel Hedera terrestris Indica Bodzi à Stapel in Theophr. hist. An Sanicula sive Cortusa Americana fruticosa Park.

Bod. Ex radicibus capillaceis cauliculos promit repentes, subhirsutos: Folia Cortusa Matthioli similia. Maio mense capitaces canticulor profini repress, notaminator. A min quotta relatinoli minita. Maio mense cadiciculum promit exiguum, digiti majoris longitudine, in quottu quatum panduntur figura Hyacinthi Medici, postea stellares ac candidi, intus multis staminibus prædici. Hanc speciem nonnulli Cortusam Americanam store simbriato appellant ad differentiam sequentis. Vascula seminalia (observante * D. Hermanno Botanices Professore in Academia Lugduno bata- * Ex relativatcua temmania (ootervante Le riermanno potanicos Froreitore in Academia Lugduno-bata * Exrelair 42, & Horti medici biden parfecko digniffimo) cum sanicula non conveniunt. Ego olim Canta-brigiz plantam hanc flagellis repentem aliquot annos colui, verum minus tum diligens fui in ob-fervandis feminibus aut feminum conceptaculis. Anomala eft planta, neque ut fulpicor, genere D. Painer. convenit cum Marthioli Cortula. Verum quoniam Cortula nomen ufurpavit, hie maneat donce

3. Cortusa Americana flore spicato, stellato Hort. Lugd-bat.

Hæc à nemine descripta est, & D. Hermanno autore ad Pyrolæ classem referenda. Folia ima longis pediculis infident latis feu planis, Sanicular guttata ferè in modum dentata, nec figura ils valdè diffimilia, circumferiptione feilicet fubrotunda, fed paulo longiora, majora. In caule bina ex adverso sibi respondent solta, minora multo iis qua ad radicem sunt, in acumen producta.
Florum spica sesquipalmaria è raris suspensiva, brevibus admodum pediculis insidentibus composita: riorum ipica ieiquipannaria e rain jujemi, nervious autinoumi penicums inincentosus compolita: qui quales fuere nelcimus, jam erim cùm planta collecta fuit praterierant. Flofaulis fuccedunt vafcula comprella, bicapiliaria, Thlalpeos amula, qua eodem modo dehifcunt quo Pedicularis lutez vafcula, femina in utraque cellula nigra lucida feu fplendentia angulofa & oblonga conti-

Plantam hanc in horto Regio Parifienfi collegit, & exficcatam ad me transmist doctiff. Vir D. Hans Sloane. Anomala est planta.

4. Cortusa Americana altera foliis minutim simbriatis Mentzel. Sanicula sive Cortusa Americ. alt, &c. Hort. Reg. Paris.

Flosculis albi, capillacei vix conspiciuntur. Semen in capsulis rotundis nigrum, splendidúmque con-

Sanicula sive Cortusa Indica flore spicato simbriato Dodarti, an à præcedentibus distincta?

Radicem obtinet subrubentem, capillatam, sapore adstringenti: multa inde protrudit germina, denio cespite foliorum angulosorum, denticulatorum utrinque hirsutorum, & pediculis pilosis infi-dentium, triunciali longitudine, solum inumbrantia. E medio cespite exeunt causiculi plures hirfuti, pedem alti, & ad mediam altitudinem nudi, ubi binis foliis fibi mutuo oppositis, absque pediculis adnatis, acutioribus magifuque dentain is que in inno feu ad radioem fiunt vefiniturur: relique par saulis versus fimmitatem (picam producit isoficulorum albentium caliciformium, in quinque lacinias divisorum, colore albo ad rubrum tendente, pediculis brevissimis adnexorum. Medium florem occupant octo aut decem framma apicibus flavis inftructa. Praverito flore calix grandescens fit capsula seu vasculum, quinque aut sex grana ovata, nigra splendentia continens. Aprili & Maio mensibus floret: umbrà gaudet. Americanz originis est, unde ad nos translata.

1085

CAP. IV.

Chamaiafme Alpina J. B. Sedum Alpinum 4. Clufti Get. emac. minimum Alpinum villosum Park. Alpinum birsatum latteo sore C. B.

Adix huic exigua, nigricante cortice tecta, in fuperficie terræ in multa capita fe fipargit, Sedorum minorum initar, quorum fingula denfo exfipire fosliorum conftant, [capitula hac ocellos vocat] Bauhinus] Folia autem perexigua tunt, blonga, angulta [J. Bauhinus longitudinem femuncialem, latitudinem culmi iis attribuit] acuta, per margines aqualia, admodum villofa, pracipue circum oras, Paronychiz vulgaris folis figură nonnihii fimilia: Inter que emergunt cauliculi duarum triúmve unciarum, teretes, rubentes, villofi, rigidi, foliis nudi, gestantes emergiunt cauncium utalum municum dispositios pro plantula: modo magnos, codem fere modo quo in in fummitate plantula: modo magnos, codem fere modo quo in Paralyfi montana dictà. Singuli floiculi pedicellis brevibus infident, conficultie exigus turgiduis. quinquepartitis exeuntes: sunt illi revera monopetali, in quinque tamen segmenta seu folia expansa ad ipsum usque centrum seu umbilicum adeo divisi, ut pentapetali videantur, Primulæ veris in modum; fingula autem segmenta (seu petala mavis dicere) circumscriptione subrotunda sunt, non bifida seu cordata ut in Primula. Color carneus est, circa centrum tamen saturatius rubent.

Stamma nulla neque figlus confpicua in floribus quos collegimus. Umbellæ exortum circumftant foliola viridia, hirluta, infimis humi firatis multò minora, plurimùm quinque, Tithymali Helioscopii instar. Vascula seminalia ut in reliquis congeneribus.

In altiflimo vertice montis Juræ la Dolaz dicto invenimus: J. Bauhinus in Rhætia veniendo Bur-

Florculus in montium jugis dum recens est odoratissimus, Jasmini instar, unde Chamziasmen Alpinam voco, Arthriticis Alpinis cognatam. Flos candidus, atate rubelcit. Gefn.

2. Sedum minimum Alpinum villosum alterum Park. An præcedentis varietas?

Multos habet cespites seu capitela foliorum oblongorum, tenuibus ad margines pilis oblitorum, è quorum medio exoriuntur cauliculi tenues, tres quatuorve uncias alti, foliolis fimilibus obfiti, tres quatuorve flosculos albos in cacumine gestantes.

Ob nomen commune à Parkinsono impositum Chamariasme subjunximus, quamvis caulis solio-

fus diversam arguit, & ad Sedum porius referendam.

CAP. V.

1. Androsace Matthioli altera J. B. Clus. altera major Matthioli Park. Alsne affinis Androsace dicta major C. B. Androsaces annua spuria Ger.

Adix fingularis, tenuis, fibrata caules emittit septem, plures aut pauciores (viginti interdum urego observavi) palmares aut dodrantales, nudos, enodes, teretes, hirlutos, [herbacei Coloris, aliquando purpura[centis] quorium fattigium in fex., [eprémve abtr.podicalos, unciales & longiores, umbellum mentientes, ad quorum coitum & exortum radiata foliorum fep tem corona, oblongorum, piloforum, paucis fubinde crenis inciforum; caterum finguli pediculi eatem corona, outongorunt, putonount, pates nuomes cents menotum; secretum magai pententi enjeum gelatum majuculum, in quinque lacinisa scutas, foliorum inflati habentes, divilium; quorum umbilicum cum globulo fos oblidet albus parvus, [in quinque crema fectus Chef.] quo marcefecente globulus in Piñ molem grandefectos forms continuet copolom, riangulum, ollongum, ruffem, [Primula veris femini non dispar fed majus.] Phila frequentia per terram in orbem sparguntur, uncias duas circiter longa, semunciam lata, hirsuta, Plantaginis instar nervola, & per ambitum fubinde crenata, colore ex viridi pallelcente. [Capitella cum foliis præmanfa adfiringentis initio gultis, paulo polt amari & acris deprehenduntur Claf.]

Copiosè nascitur inter segetes circa Badenses thermas, non procul Vienna Austriz. Clus.

2. Alfine affinis Androface ditta minor C. B. Item, Alfine minor Androfaces alterius Matthioli facie ejuseem C. B. Androface minor Park.

Radiculum habet oblongam, tenuem, nufescentem, circa quam foliola muka, per terram sparfa, parva, oblonga, oris crenatis; inter qua cauliculi plures, nudi, nonnihil piloti, aquales, duas, tres etiam quatuor uncias alti: Summo fatigio quasti umbella ex octo, decem, duodecim pedicel lis composita insidet: quorum singuli susculum parvum, album, ex pericarpio prodeuntem susti-

In arenofis provenit non procul Herbipoli.

• 3. Alsine verna Androsuces capitulis C. B. Androsace minima Park.

Plantula est subhirsuta, unciarum trium, ad cujus radiculam simplicem & brevem foliola Paro-Plantua et iuntiritat, uncarum trium, ao cuju reaccum imputem o cucveim fatina. Paro-nychia vulg. minoris fimillima, orbiculatim per terram fiparfa (int. Ramulos habet tenuffimos, biunciales, nudos, reflexos, circa quorim meditim quafi corolla quinque minutifimorum folio-lorum, unde pedicelli quaterni aut plures exurgunt, & finguli calyculum exiguum, quinque apicibus donatum, è cujus medicullio flosculus parvus, albus emergit.

Hæc planta Northulanæ alumna eft.

CAP. VI.

De Apocyno.

Vi & effectu nomen accepit hac planta (inquit Columna) qua quia canes interimit, à canibus nomen habet, and su suois and suois dista. Notæ ejus sunt Folia in caulibus bina opposita; succus lacteus; siliquæ lanigeræ & in

plerisque speciebus geninæ. Apocyno nullam vim homini falutarem inesse tradit Dioscorides. Galenus non tantum canes ce-

lerrimè interimere scribit, sed & hominibus venenum esse, & extra solum corpus impositum discu-

Folia Apocyni Syriaci contusa (ut ait Alpinus) tum in aqua cocta, emplastri modo opponuntur Foils Apocym System Continus (un an Applian) un in aqua coces, serior in found motions. Ex languine parant cubilis Ægypti in fuum fulum. Utuntut etiam ea ad excipiendum ignem ex filice excuffum. Succus lacteus, quo feater, calidiffirms ell & exurentis facultatis, quem plures in quibuldam vafis excipiunt ad depilanda coria; nam fi aliquanto cancina accurate, quem partes in quoussant van excipium au depuanca cona; main n'auquanco tempore in eo macerentur piùs nudantur. Lac quoq, ficcatum praffantitis corpora folvit, atque dyfentericos fluxus etiam lethales facit. Est etiam praffantissimum remedium ad impetiginem curandam, & ad plures cutis maculas & infectiones tollendas, si co partes illinantur.

Apacpuum five Periploca feandens, felio longo, flore purpurante J. B. Apoc. folio oblongo C. B.
Apoc. 2. anguftifalium Clus. Peripleca repens anguftifolia Gor. Apoc. anguftif. five re-

Topiarii operis ufibus ad pergulas obumbrandas expetita est anadendras hac planta, non aliter ac Periclymenum vicina adminicula solita scandere, vicinis pedamentis sese convolvens (unde Periploca quafi circumplectens, eò quòd proxima amplexetur dicitur) multis longiffimis sarments, quibus etiam præaltarum arborum (fi vicinas nancificatur) cacumina fuperat: funt verò ea farmenta dura, lignofa, lenta, fractu invicta, rutilanti ex fulco coloris, multis nodis five geniculis diffunca: è quibus bina folia opposita. Asclepiadis, sed ex minus lato principio sensim dilatata, ex intervallis, lacteo prægnantia succo, in mucronem acutum paullatim facessensia, obliquis à medio nervo venulis, cis margines definentibus, ut in Myrto Laurea, quarum extremitates colligit vena, totum amnulis, cis margines ogennemous, in in myrio Laurea, quarum caxoninacis congri vena, comi ambitum circumens, viridis. Flerie extremis ramulis lateralibus quaterni, quini aut plures, veluti umbellam conficiunt, quorum finguli quinq, foliis radiatis confiant, qua inferna parte glaba ex luteo virefcunt, fuperne verò hirfuta, obfoleta purpura (cujus mediam aream rhomboides macula viridis obtinet) unda funt, oris virefeentous, qui vero foliorum concurrunt exerus corollam efformant vegetioris purpurz, quinq, ejufdem coloris samistas intrò recurvis emissis, omnium autem medium tittà descriptions de la companion de la occupat quinquepartitum, albidum, villosum capitulum. Floribus porrò succedunt siliquæ Rhododendri oblonga, torola, gemina utplurimum, & extrorfum aliquantulum inflexa five divaricata, deinde mucrone coalescentes; quibus dehiscentibus papposa lanugine involutum semen apparet. Radix latè se spargit & subinde germinat.

² 2. Apocynum augusto Salicio folio C. B. Park. Apocyno affinis Secamone flore albo J. B. Apocyni fecundi species altera Clus.

Planta est repens, altius saliens, seque arbonibus convolvens, folia duris, longis, Seselios Æthiopici proximis, sed majoribus. Flores fert albos, Styracis similes, duos quatuorve simul copulatos, à quibus producuntur siliqua longa ac crassa, quales in Rhododendro cernuntur, plena lanugine alba, ac se minibus parvis. Ex hac planta succus emanat flavus, urens, quem siccatum Ægyptu valenter tenues prese humores purgare aiunt.
Przecedenti (inquit Clufius) per omnia fere fimilis est, sed tenuioribus ramis, multóque angu-

Rioribus foliis.

Ægypti incola est.

Parkinfonus Secamonem Ægyptiacam Alpini ab Apocyni fecundi specie altera separat, & Louis. C. Bauhinum reprehendit, quod eas conjunxerat Bontius male hanc plantam Phaseolum Indi-

3. Apocynum folio sul retundo C. B. latifolium non repens Park. folio retundo, flore en albo palle-scente J. B. Periploca latifolia Ger.

Brevis frutex est stirps hace, neque proximis se advolvens, verum suis nixa viribus recta stat, polbeters truttee et unes nees, neque proximis e autoritens, vecum ius max vintous recas tar, poi-hearis craffitudiais fibites, in plutes ramos divida, cortice cinerco. Felia ex adverte bina ad fin-gulos nodos nafeuntur, hederaceis fimilia, non angulofa, modicè acuminata, craffa & mollia, uncialibus aut sextantalibus pediculis hærentia, succum remittentia ex albo pallescentem; ex quorum finu flores ubertim emicant, longis innixi pediculis, umbellam quodammodo ementientes, candidi, è quinq, foliolis oblongis contexti. Fructum non observavit Clusius, sed Asclepiadis fructui panè fimilem intellexit, cujus & femini femen par, planum, in medio aliquantulum intumelcens, ni-grum, alba interiore pulpa. Radix fatis craffa, pingui fucco turgida & fragilis. Hyeme folia

Locus natalis non certò traditur; Syriæ tamen & calidiorum regionum incola esse dicitur.

4. Apocynum latifolium amplexicaule J. B. Scammoniæ Monspeliacæ affinis Park. Scammon. Monspel. affinis foliis acutioribus C. B. Apoc. 3. latifolium Clus

J.D.
Longis, tenuibus & frequentibus farmentis proxima quæque (candir, multiplici circumvolutione & archo nexu illa amplectens, viridibus, geniculatis: folia: Hederæ, mollibus, fubcineracci coloris, lacteo fueco, ut etiam farmenta, adeo turgidis, ut vel leviffimo vulnere non minus copiose quam ex quovis Tithymali genere profilat. Flora ex alarum fimu multi umbellæ fere in morem prode unt, candidi, parvi, quinq, foliis perinde ac Asclepiadis flores constantes: Siliquæ præterea similes, unt, candid, parts, quints, roine perimerate anticepatus notes contrataves: o impute practica minus, multo tomento & lanugine plenas, qua firmen occultatum planium, ex cineraceo fufcum, Afclepiadeo femini par. Radiest candide & fragiles, farmentofa & fibrofa admodum, longiffime hacillac ferpunt & loca vicina occupant, hortulanis ob id moleftæ, & odiofa.

Circa Cataniam Siciliæ urbem collegimus, & Pincia Hispaniæ ad Clusium missum est.

5. Apocynum 4. latifolium Scammonea Valentina Clus. Scammonea Monspeliaca dicta Park. Monspel. stare parvo J.B. Monspel. folis rotundioribus C. B. Monspeliensis Ger.

J. B.

In longis, teretibus, tenuibus, bicubitalibus [armentia, vicina qurq amplettentibus, ramofis, folia nafcunur oppofita, Aritfolochia Clematitidis, vel Afari, falcata ad pediculum, in mucronem definentia, lata, denfa, glabra, albida, uncià longioribus pediculis herentia, fucco lateo przgnantia. Floree ex foliorum finu pediculo otro multifido infident plures, conferrim congofti, parvi, Itellati, albi. Semen Lobelio angulolium, in utriculo minore quàm Aritfolochia. Radia longa, digitali ferè craffitudine, alba, longo (nquit Lobelius) reptatu multim fibrod, fucculenta veluit reliqua planta. Ad mare prope Monlpelium oritur, & ut Clufius refert, in regni Valentini maritimis.

 Apocynum Syriacum Clufii Ger. emac. rectum Americanum majus five latifolium Park. Deidellar Alpini, five Apocynum Syriacum J. B. Lapathum Ægyptiacum latitefeens shiqua Asclepiadis C. B. Wisanck sive Vincetoxicum Indianum Ger.

Radice constat albå, pollicem craíså, paucis fibris donatå, que longo reptatu horts non mediocritet infelta est. Hyemem superat humo seputa vivens. Sub sinem Main stolones teretes [John fono quadratos, digitali crassifiudine, concavos] lentos & fractu contunaces, duos tresve cubros altos, superiore parter ramulos paucos e foliorum sinubus alternatim emittentes exferit: quibus alternatim bina semper adversa, nullis intercedentibus pedicuis adnas funtum folia, lata res uncias, sex longa, à latiore bassi in longum gracisfeente cono rotundata, sirma quidem illa & crassa, ad Aloes tamen crassificationem minime deducta, alsquor nervis e media costa exemunbus statis crassifis, & aversa foliu parte maxime conspicuis practita, ex viridi pallescenta [Johnsono superiis obscure viridia, inferiis salbicannal gravis odoris. Nec à tenera soltim adolescenta semili camite, & imperiis veluti pruinis cum virore ablicat, settenta caule, ramis, nervulsique cunctis acre & amarum lac ubertim etidinati har palnata; quod concrescens locis caldicioribus, non saporis sed candoris quadam similia unice Asam. & Secara d signa appellatum fuit.

Circa fummum caulis fartigum pediculi craffi, finguli [non bifdi ur vult Clafius] eximiam florum umbellam fultinentes, quinquaginta, fexaginta, aut etiam cennum, vel pluribus floribus compoitam, tenubus, longfique pediculis appentis, & plerunque pendulis den cernuis, terram refipicintibus. Singuli autem flores componuntur primo è quimq, foliolis exiguis, viridantibus, retrorfum reflexis, & pradicha calycis folia obtegenibus, hac autem inferna parte viridai funt, fuperiore pallida cum alugor unbore: reflant tandem interiis fita quinque granula (fi nià appellare licaxi) externa facie Militi granis fimilia, interna concava, colore finave-rubente, è quorum fingulis fingula egradiuntur flamenta fen fatimna, capitalum parvum fluoroundum cingentia, infernis viride, fur periùs albicans. [Clufius flores unico quidem folio conflare, fed quinque profundis incifuris divifo, inflar florum Apocyni Afclepiadifie ferbiti. Ex numeros florum compage vix una aut alera filiare forum Apocyni Afclepiadifie ferbiti. Ex numeros florum compage vix una aut alera fale para fuccrefici, que longitudine digitum implet, continéque membranacco involucro femina lata, deprefia, inflar Corona Imperalis, frequentia & qual imbricatim difpoftia, quibus ad germen promulia latungo fericea adnaficiur, candidifium & mollifilma, ignem celeriter rapiens. Silique cum femine & lanugine intus contenta Afclepiadis filiquis fimilima funt. Exterius fructus membrana villis & rariore velult pube referefa videtur.

Parkinfonus noster Apocynum sium rectum latifolium Americanum à Beidelsar Alpini, & Ossar Funice Belli, i. e. Apocynus Syriaco Clussi specie diversium putat, his rationibus inductus: 1. Quia Apocynum Americanum frutex non est, nec folia per hymeme retinet, Ossar Belli inter, sed tota ejus superficies hyeme quotannis emoritur, radice duntaxat in terra superstite latente. 2. Quia lac Apocyni Amer. acre & causticium non est. 3. Quia sliquux Apocyni Amer. incurva tint & productiores, Beieldiaris autem recta & beroires 4. Denis, quia Apocynia Americanum radicibus insigniter reptat; cujus qualitatis in Descriptionibus Belli & Alpini nulla

Nostamen his non obstantibus tum Beidelfar Alpini, tum Offar fruticem Belli unam & candem cum Apocyno Americano Park. plantam esse minimè dubitamus: siquidem Beidelfar Alpini cum Offar frutice Belli specie convenire tum nomen, tum locus natalis siquale. Beidelfar autem Alpini Apocyno Americano Park. candem esse accuratior ejus descriptio que extat apud Illustriss. Vellingium Observoire in Alpin, plant. «Egypt. & stisque addita convincum. Vellingius enim sple in Agypto peregrinatus est, & Beidelfar loco sito natali crescentem vidit & descriptis. Nec obstat, quod Bellus Offar sium solia per hyemem retinere scribit, cum eadem planta in calidoribus regionibus solia retinere, in frigidioribus amittere possiti. Plantæs pse inspiciendæ & diligenter constrende sint.

* 7. Apocynum Brafilianum amplexicaule fructu magno Beidelfaris, Ibati Brafiliensibus Marggr.

Marger.

Caule larmentofo, exteriùs cinereo, interiùs viridi, spongioso longè humi serpit, aut aliis plantis se implicat. Folia semper ser bina in sius pediculis sibi opposita, sigura cordis quando vecustitora, oblonga cùm juniora, mollia, subhirsuta exterius paulum incana, in caule quoq, multos ramulos surrectos, solitantos cum similibas soliis appositis. Folesius sert copioso ad cujulibet folii pediculum, vario numero sine propriis pediculis: quilibet autem constat quinque foliolis, sc. stellam quinquangularem aprè erpresentat: in medio habet obustium stamen, haud elevatum, cum coronula quadam; torus est pallidè luteus, interiùs umbratus, inodorus. Hinc provenit strassis oblongus, ovalis, in extremi-

extremitate acuminatus, magnitudine ovi gallinacei, ex viridi fubflavus, quando maturus, habens corticem craffiorem Aurantu, exterius mulcis prominentiis inflar aculeorum praditum: Fundat de fe fuccum lacteum glutinofum, ità ut glutinis loco fungi poffer: maturior aperit (e. ac inteniùs fimina oblonga, nigra, infigni ordine difontia habet: quodibet autem granum fem nis habet flocum quafi è pluma, coloris argentes fiplendidifimi.

Hi flocci in extrenutate fructus intenius etiam junguturu 8. tiuperior pars cavitatis fructus monftrat femina, inferior floccos illos argenteos, jucundo fipedaculo. Tota planta olet graviter 8c copiolum lac habet albiffimum.

8. Apocynum Mexicanum Tepezentli dictum seu spicis Mayzsimontani Fr. Hernandez.

Merba est folia se ens purpurascentia, Limonii formă sed majora: caules, quinc, sere dodrantes longos, teretes, purpureos, digitum crassos, geniculatos per intervalla, frastum Chilli [Capsici] referrum semine plane orbiculari, & lanugime comprehenso; radicem verò contortam & candidam, quibuscam veluti glandibus adharescentibus.

Nafcitur in frigidis & faxofis locis.

Radix extra intídique candelcit, gultata virus minimè ingratum olet, Pæoniæ fimile.

Senfum Fries.

aliquem caloris, nè dicam uredinis præbet circa guttur.

Tufa ac 3ij pondere ex aqua devorata omne humorum genus fupra infráque evacuare dictrur.

. 9. Apocynum Canadense angustifolium store Aurantii Moris. prælud.

Morij.
Vix bipedalem excedit altitudinem: folia gerit angusta, longiora multò Apocyno surrecto umbellisfro Cornuti, (quod nos pro Beidellar Alpini habentus] In caulium summis s'altigiis sorta aureos aut aurantii coloris gerit: quabus síngulatim succedum s'ilique membranacea, pappose materia interminta s'emine compressa, rufa (caretorum rim) continentes.

* 10. Apocynum Virginianum flore herbaceo, siliquâ longissimâ Moris. prælud.

Morij.

Hujus foils lata funt, glabra, Beidelfar Arabum foliis magnitudine accedentia. Caules habet ternos aut quaternos pedes altos, fubrubros. In furmis alis caulium provenium fofeuti herbacei, ejuf-dem cum cateris fuz fortis formæ, fed multo minores; quibus flaccidis fuccedum fujarae, dottamatales, tenuifilmæ, pappofam materiam & femina comprefía, aliorum more claudentes. Lactefizi etiam aliorum Apocynorum & Afelepadum modo.

• 11. Apocynum Indicum minus Nummulariæ foliiis • Breynii.

* Epheme German, Ant 1. 4, & 5, 6. Ohj. 138.

Striyn.

Simile eft Apocyno primo latifolio Clufii; & ficut minus ità in omnibus fubrilius deprehenditur. 6,6%, 5,

In Infula Zeilan oritur.

12. Apocynum minus rectum Canadense Cornuti. rectum angustisolium Americanum minus. Park. Cornut.

Longè alieer se habet Apocynum minus, nea enim sub terra repit ut Syriacum, sed per summan terram multis radicum sibramentis apricatur. Maio revirescit, solius angustis, digitum longis & acutis, per teretem & artopurpureum esaleus geminatim pracedentis more dispositiss: alitudine vix cubitum æquat caulis, qui in summo sonibus ornatur multis, umbellæ formà: hi similis quidem cum Apocyno Synaco figura; sed saturatiore purpurà nitent. Cum dessorut caulis in duos cauliculos dividitur, qui elattores sacti alteram in sastigio slorum umbellam proferunt. Lentor quon pariter sono obergit, & à muscis tuetur, qui si temere advostre visconimiente disconimiente della consideration della con

Ohm defloruit caulis in duos cauliculos dividiur, qui elatiores facti alteram in faltigio florum umbellam proferunt. Lentor quoca pariter florem obtegit, & à mufcis tuetur, qui fi temere advolent, vilco implicatis pediculis tenacitis adhareflorut, & fruitra alarum nifu vita confulere entant. Sub Autumnum è floribus naficitur folliculus unus aut alter, membraneus, Afclepiadis inflar, in quo fomina deprefla & lata concluduntur, à quorum acutiori parte pappofa lanugo dependet. Planta hac lacteo fitcoo deleterio turget.

* 13. Apocynum Canadense foliis Androsami majoris Bocconi, Morison.

Hace planta raritate atque elegantià infignis, Arbulculæ more erigitur: Caule pedali & Iongiore, enodi, aphyllo, fubrufo, fuperne in varios & multiplices ramos diffributo arq, divilo, donatur. Felia bina, fubrounda, Androdami majoris foliis quim proxime accedentia, è regione petiolis fuis caulibus harrentia, adornant totius planta compagem. Ab extremis cymis caulium exeunt ramatim fofculi, è diluto mbore leviter purpurafentes Lilii convallum aut Unedonis caliculati; quubs ube eunt filique. Afclepiadis anguftiores, candidà intus lanugine & femine compreffo, plano, fubruffi coloris refertez. Radiets longè latéque fib terram ferpentes admodum vivaces lunt, & fubinde progerminant etnam in calcatis arcolarum femitis. Lacteo fucco fcater, qui emanat quacunq, parte vulneretur, exterorum fiu generis omnium adindra. Mulcarum permicis eff i floribus infideant. Lutteriz in horto Regio vidit.

Literary in notto Kregio viani.
In horto Chelfiano propè Londinum colitur fub nomine Apozyni flore Lilii convallium purpu- Lass.
rascente, ut nos monuti D. Tancredus Robinsos.

CAP.

Vires.

CAP. VII.

De Asclepiade seu Vincetoxico.

HISTORIA PLANTARUM.

Sclepias dicitur ab antiquo medico, nec dubium quin illud nomen ei impositum sit à vi qua venenis reliftit. Jo. Bod

Nomen Vicetoxici vel Vincetoxici barbarum est, & à recentioribus huic impositum, quod illi infignis adversus venena vis infit. Vox conflata est ex vinco & toxicum, rectius viuntigicos utraq.

Hirundinariam ctiam vocant à fructu seu potius filiquis quas producit, quæ dehiscentes plumosum oftendunt femen, atq. Hirundinis figuram referent. Idem.

Ab Apocyno differt succo limpido, filiquis singularibus Ciconiæ rostrum referentibus. At Columna Asclepiadem succo dilute luteo turgere scribit, non limpido seu aqueo.

1. Asclepias flore albo Park. Ger. C.B. Asclepias sive Vincetoxicum multis floribus albicantibus J.B. Smallow wort. Э. В.

Numerolas radis demittir fibras, benè habitas, longas, albas, guftu naufeolo, caules furrigens lentos, cubitum & felquicubitum altos, hirfutos, geniculatos: ad quorum genicula bina femper foita adverfa, ex brevibus pediculis furfum vergentibus, nonnihil per extremos margines & nervos hirsuta, formâ hederaceorum, longiora, rugosiora: Ex quorum alis pediculi prodeuntes, stores privatis infuper pedicellis donatos fuffinent, albicantes, pentaperaloides, quinq apricibus concionfus rotules modo, leffiliq, piftillo vindi medium occupanibus. Hise fuccedunt comicula, sescuria aut amplius longa, semes tometos involutum continentia ruffinenti. Per Germaniam, Italiam & Galliam Narbonensem non in montosis tantum, sed etiam in dume-

tis & fepibusubiq, ferè invenitur.

the deputioning returnation.

Radia hujus herbe alexipharmaca ac fudorifera eft infignis. Ufus przecipui in pelte aliifq, venenofis affectibus, in obstructionibus mensium, in palpitatione cordis ac inpothymia, in Hydrope.

Somen commendatur ad calculum. Extrinsecus ufus cam florum, quam radicum ac seminis eft in ulceribus fordidis ac malignis purificandis, ad ictus infectorum venenatorum, in ulceribus mamma-

De vi ejus ad Hydropem vide J. Bauhinum & Tragum, item Ephemer German. An. 1. Obferv. 156.

Radix pondere semilibra per noctem in vino macerata, & deinde usq ad tertias decocta, manè jejuno stomacho calida pota, sudore interim provocato, mirificè expellit aquam intercutem, adeò

spitto iromacho canca posa, nacote internii provosato, intinue exposita agiana ancienti avera un illa per pedum plantas erumpat, éffi, hoc fingulare experimentum. Nobis internii mirum videtur Apocynum malignam & lethiferam effe herbam, Afelepiadem auteme il plané congenerem falturerm. Ar Pena & Lobelius in Advert, fic certum exploraciumque habere aiunt jam diu Apocynum latifolium faltem aliis venenis à cane devoratis attipharmacum fue isse: quibus contraria scribit Clusius.

* 2. Asclepias angustifolia slore slavescente Hort, Reg. Paris. & Blass.

3. Asclepias flore nigro Ger. Park. C. B. flore nigro quorundam J. B.

Col.

Radice mittur fibrola, Afclepiadi non diffimili: csulibus feu viticulis flexibus, lavibus, duos aut tres cubitos longis, in multas alas divifis, qualiber fulcra, Periplocæ inflar fe circumvolvendo, confecndentibus, in altum enitutu. Folia haber fucculenta, mollia, viticià, lavia, Afclepiadis fimilia, nonnihi in fimmo acuminata. Flores Apocyno repenti vulgari fimiles, fed colore pullo, parim in purpureum vergente, quambohem nigrum florem haber dictiur. Silspus & fomisa pappola, uti altud vulgare Apocynum, comprefía & nigra Augulto menfe perficit. Tota planta fucco turce lunes: insertant.

Hanc in collibus Monspeliensis agri Frontignanz vicinis nasci tradit Lobelius.

4. Asclepias Cretica Clusii J. B. Park. Asclepias siliquâ bisido mucrone C. B.

Ab Asclepiade vulgari flore albo in paucis differt, ut descriptiones conferenti apud J. Bauhinum patebit. Foliu numirum dilutuis virentibus, filiquis brevioribus sed craffioribus, filiatis, bifido mucrone, interdum fingularibus, nonnunquam geminis. Flosculi terni aut quaterni fimul prodeunt, pediculis brevibus nitentes.

CAP. VIII.

Le Clematide Daphneide seu Vinca pervinca.

menta] Graci vocant: Daphnoides verò, cùm à Lauri foliorum figura, tum ad differentiam aliarum cognominum. Dod. Vinca pervinca, quòd humi ferpat, & fe in modum fruticuli porrigat, vicina quaque vinciens. Fuch.

Note eus funt farmenta longa, repentia, folia glabra, colore & confiftentia hederaceorum, flos

amplus, filiqua ad fingulos flores gemina non lanigera.

A. I. Clematis Daphnoides minor C. B. J. B. Vincapervinca minor Get. vulgaris Park. Deris

J. B. Flagellis reptatricibus, humi fufis, latè se propagat. Radix fibrosa est: sarmenta multa, tenuia, terena, virentia & geniculata, è geniculis emissis ribris rursum radicantur. Folia è geniculis bina oppofita, Laurinis fimilia [colore & confiftentia Hederaceorum ut nobis quidem videtur] minooptonia, Italian multo, acuta, rigida, lavia, brevibus pediculis appenfa, fuperne faturato virore nitentia, infernè dilutiore, fapore adfiringente, fubamaro. Flos pediculo e geniculis enato, duas uncias longo, inferné dilutiore, fapore adfirmgente, fubamaro. Plas pediculo é geniculis enaro, duas uncias longo, fingulari fingularis midet, oblongus Gellémini modo, nunc fimples, in quinque lacinus a difuclus 8 & latas difectus, nunc aucto foliorum numero mulciplex, quorum interiora modò bina, modò terna, ad immu integra, (uperius u extrima lacinianur duntaxat, aliàs penitus (paratza. Color finplici ceruleus cum apicibus concoloribus, fed dilutioribus parvim, vel albus cum flaminulis lueis, pithilo albo, fundo candudis verifibus firiatos; vel pulcherrimo fpectaculo violaceum florem per fingulas lacinias à firmmo ad imum linea decurrir lactea, id quod & in multiplici obfervatur. Vertim quae multiplici est flore eam non alio quam purpureo aut purpuro-violacco colore observavi, & bi-colore ut dictum. Flori succedit sed rarissime siliqua bicornis, Casalpinus. Cornicula tenuia sunt, arcuata, utrăque extremitate coharentia, bina plerungue semina continemia, oblonga, Seselios.
Ad sepes & in aggeribus fosfarum.

Vulneraria infignis est. Usus præcip. in fluxionibus alvi, dysenteria, hæmorrhoidibus, expuitione vires. fanguinis, hæmorrhagia narium, vulneribus feroso liquore manantibus. Extrinsecus in profluvio mensium, in laxitate ac dolore dentium: lac extinctum revocat. Schrod.

Folia ore retenta fanguinis fluxum è naribus erumpentem compressisse frequenter vidimus, inquit Coftœus libro suo de stirpium differentiis.

Folia recentia super chartam bibulam vel emporeticam imposito superiùs lino pexo interbastata, & thuris odore suffita, confilio mulierculæ cujusdam in strumis adhibita, discussere tumorem brevi tempore, qui per anni spatium aliis medicamentis à medico docto præscriptis contumax obstiterat. Eodem medicamento ejusdem mulieris monitu pro deplorato relictus curatus est antea.

Vinum turbidum, quodque colorem amilit, hujus herba q. f. vafi impofita, intra quindecim dies purum clarumque & genuini coloris reddet. Expert. Trag. Præftabit tamen ut vinum prius in aliud

Clematis Daphnoides major C. B. Cl. Daph. major flore czruleo & albo J. B. Cl. Daph. sive Perwinca major Ger. Clem. Daph. latifolia sive Vinca pervinca major Park.

Per omnia major est Pervinca vulgari. Folia que opposita, ex semuncialibus & longioribus pediculis appensa, è viciculis junco crassioribus oriuntur, tres circiter uncias lata, paulò longiora, nunc acutiora, nuce obuffora, cum acrimonia amarefcunt faporis ingrati. Flore ex foliorum alis, pediculis harent femuncialibus, longo corniculo, divisione & forma florum Pervincar vulgatioris, fed, ut par est, multò majora, coloris cœrulei vel interdum albi. In hac filiquas five cornicula fingularia observavimus. Apud nos frigore interdum absumitur.

Circa Monspelium frequens reperitur.

A. I. Centaurium

CAP. IX.

De Centaurio minore, purpureo, luteove non perfoliato.

Entaurium unde nomen accepit diximus in capite de * Centaurio majore. Note Centaurii minoris non perfoliati funt flores è tubo oblongo in quinque fegmenta acuta expansi, in summis caulibus & ramulis crebri, sapor amarus, semina minutistima.

Centaurium luceum persoliatum toto genere ab hoc differt, sapore duntaxat amaro & seminum parvirate convenit.

A. I. Centaurium ninus C. B. minus villgare Park, minus flore purpureo & albo J. B. parvum Ger. Small purple Centorp.

T.B.

Radis ei parva, alba, lignofa, oblique acta, furculofa, exucca & infipida. Caulis plerunque unicus, angulofus, dodrantulis aut pedalis, lavis, firmus. Felia alia in terram fiparguntur, alia in caule bina ex adverlo fita, Hyperici folis majora, glabra, viridia, tribus nervis infigmioribus, averla parte maxime conspicus, secundum longitudinem excurrentibus donata. Flores in summitatibus caulis & ramorum, plures fimul juncti, nullis pediculis donati, è tubo longo in quinque segmenta mucroec ramorum, putres munu patres, nums petactum sonarti, e tuno tongo in quinque tegmenta mucro-nata totidem folia imitantia expanfi, fianze-rubentes, apicious pariter quinque luteis. Colus fioris quinque foliolis angultis, acutis componitur. Floribus fueccedunt capitula longa ftrigola, feminibus minutiffimis arenularum fimilibus plena.

mmutmum actutus un minuou piena.
Sunt autem, inquit J. Bauhinus, tum flores tum folia infigni amarore prædita.
Giracis Karasiyen (2016): Plinius ob fummam amaritudinem Fel terræ dici affirmat. Italis Febri-

1092

Locus.

Locus.

Centaurii m.n. varieta-

Hortense solter, in pateuts necessious rrequents.

Hortense solten resput, nec horts quantumque adhibueris curam assueste. Jo. Bod. à Stapel in Horton bisse, lib. 2. c.p. 2. p. 87. Et iterum lib. 9. c.p. 9. p. 2g. 1045. Illud experientià didici, Centaurum in hortos translatum eodem periri anno, nec unquam ex semine renasci. Verùm in borto nostro semel succrevit ex semine, viguit, struit, & semen persent. Julio mense floret, in pascuis siccioribus frequens.

2. Centaurium minus ficatum C. B. Park.

Ex radice parva, alba, fibrofa caulis exurgit mox in duos palmares & femipalmares, ftriatos, híque in alios divifi. Folia funt parva, pediculis carentia, quorum prima lata, fubrotunda, finperiora anguita, acuminata, quandoque bina adverfo fru caulem amplexantia. Flores oblongi, non femper albi, ut vult C. Bauhinus, led frequentius purpurei, pracedentis fimiles, ab imo furfum per ranuolos fiparfi, fingui utplurimum ex una caulis parre fibi invicem fuccedentes, è valentis foliofis products. His file acuti in molecular descriptions and considerations of the consideration o deunt. His filiquæ ut in vulgari femen minutum continentes succedunt. In agro Monspeliensi & alibi in Gallia Narbonensi frequens est.

3. Centaurium purpureum minimum Moris hist. & prælud.

Caules biunciales & triunciales ramatim fert: flores purpureos, minimos, pentapetalos: capfulas feminales minores, & femina multa exilia Centaurii minoris vulgaris rubri modo.

In humidis circa stagna æstate exiccata locis provenit.

D. Wheeler in Itiner. duas proponit Centaurii varietates, nimirum Cent. ramosum rubrum & album in infula Corcyra observatas.

Centaurium luteum novum Col. luteum pusillum C.B. minimum luteum Park. Centaurii lutei

Col. Dodrantalis est, radice perquam exigua, lignosa, pallente: faliis in imo stratis ut congeneris & vulgaris si ore purpureo, sed minoribus: cause anguloso, binas oblongis faliasis alternatim per intervalla harentibus ut in vulgari, sed duplo minoribus, Rutze proximis: in summo vero sore or fares binos aut huncum, longis calycibus pro basi insidentes, colore luteo, Maio mense hantes, semine ut congeneris. Sapor amarus planta admodum, fed non tam intensis ut vulgaris purpures.

In techo veteris addificii Baiani Picina mirabilia dicti observavimus: verium quod ibi ortum est solo destroporare.

floris colore à minore purpureo differre nobis videbatur. Columna in maritimis oppidi dicti vulgo Torre della Nunciata, non longe à Stabii ruinis, in Vesuvii montis radice illud primum invenit.

A. 5. Centaurium palustre luteum minimum.

Radix ei alba, lignola, fimplex, nonnunquam fibris majoribus donata- Folia ad radicem parva, angusta, oblonga. Caulis trium circire digitorum altitudine assurgit, nune simplex, nune muleplex, ramosiis: ad ciujus singula genicula, duo ex adverso fia foliola angusta, acuta. Faser in simmitis ramulis longis podiculis submixi, lutei, exigui, ferè semper clausi, quinque petalis (quantum deprehendere leuxt) mihi visi sunt componi. Vasculum fenniales sigure elliptica, per maturitatem in duas carinas dehicits. & semes estuncti functionalm, subrotundum, ex rusto nigracans.

Versus extrema Cornubiæ locis putridis & lacustribus provenit, nec alibi observavimus.

6. Centaurium minus Brafilianum Breynii.

Pulchra hac plantula radice nititur flavescente, tenui, fibrosa, uncias duas longa & nonnihil longiore, guitu amaro. Ex qua Caulii geniculatus, percenuis, erectus, dodrantali altitudine caudicis loco exis; qui in fummitate in ramos duos, quali brachia expanía, dividitur, & hi in ramulos rufflus alios, unciales & majores, alterno ordine plerunque politos; felia relia diborgis diluci viridibus, Genillæ tinteorie formà haud ablimilibus, binis femper ad fingula genicula fitu adverso positis cinclus. Flogialem quidem in caulis apice inter brachiorum juncturant tantum fort unicum; sed plures tam in extremitatibus ramulorum, quam inter foliorum illorum alas, perpulchros, purpurcos, tubulo fos, in quattuor folia rotunda exeuntes, Centaurii vulgaris folculis duplo majorus; c calyculi fpectabillus cambana carbana carb bilibus admodum, quadrangularibus, membranaceis & rigidiusculis, venulas conspicuas, & in quoLib. XX.

De Herbis flore pentapetaloide vasculiferis.

1093

libet angulo finbriam latam habentibus, prodeuntes. Hos capfulæ angustæ, oblongæ, Centaurii minoris zmalz, seminibus rotundis minutis & fuscis refertz, sequuntur.

CAP. X.

Centaurium luteum perfoliatum.

HUjus nota: funt Folia in caule adversa in unum coalescentia ut in Diosaco, colore glauco; storidem folia imitantes, divisi.

Centaurium luteum perfoliatum C. B. J. B. minus luteum perfoliatum ramosum Park. parcum luteum Ger. Mellom Centorp.

J. 6.

J. 6.

J. 6.

J. 7. 6.

J. 6.

J. 7. 6.

J. 7. 6.

J. 6.

J. 7. 6.

J cem proximeque terram tierinumz fota muita in orbem, Saponariz vulgari non diffimilia majora tamen & candicantia, feu glauco quodam polline, qui digitis facile decregitur, que & tota planta obducha. Summus caulis in forom unciali aut breviori pediculo fuffilium, velut in divorto feu angulo duorum ramorum (qui ad utrumque eiga latus orunatur) frum, terminantu. Ramuli fili alcius affurgences primmi ni duos dividuntur ramos, inter quos in rectum affurgens confiftir flos, & deinceps ramuli codem ordine fibabividuntur, donce ad extremos furculos venum fic. Fis quam Centaurii min. purpurei major, calicis loco octo plerunque angultifilmis fonois bovallatus, e tubo vaficulum Genuste angultifilmis fonois bovallatus, e tubo vasculum seminale amplectente in octo plerunque folia, aureo fulgore micantia expanditur: quos magna excipiunt vascale subrotunda, semen copiosum minutifismum nigrum claudentia.

Herba perquàm amara est, non autem flos. Floret apud nos Julio & Augusto mensibus, serius citiusve pro anni temperatura.

In montofis & ficcioribus pratis.

Centaurii minoris vires fummatim recenset Schroderus his verbis.

Spleneticum miniotis vice minimani recenie consociatis actions. Spleneticum et & heparicum, amarum citra mordaciatetem, unde & leviter aftringens, exter-Virez. gens, aperiens, vulnerarium. Utile est in ictero, menssibus suppressis, Scorbuto, arthritide, lumbricis, & specifice in morsic canis rabidi. Datur ejus decochum utiliter tertianariis, quòd bilem per inserna dejicere dicatur, quo factum est ut quidam hanc herbam Febrifugam vocaverint.

templete dictain, quoi actumi est ut quatanti inite inconti restinugant vocaverini.

Caretum quod Diofoorides, & post eum Galenus, eósque secuti ferè omnes Botanici scribant bilem & piruitolos humores per alvum educere, ischiadicssque infundi decochum (inquit Dodonæus)
tament frequenter & feliciter hoc usi, per alvum tamen expurgationem ullam facere observare non potuimus, &c.

Dodonaro se opponit C. Hofmannus, Licet enim (inquit) Centaurium nostrum minus purget quam Veterum; non ob id tamen non purgat. Videmus enim fi debita quantitas detur quòd purget. Controverfiam experientia determinandam relinquimus.

Herbz comaque decoctum lentigines, varos, alphos & cateras cutis infectiones exterit. In Hetruria Biondella nuncupatur, quoniam extergendis dealbandisque mulierum capillis ex lixivio plurimum præftat. Matth.

Novi hominem qui pro desperato relictus importuno haustu Centaurii min. in potulentis, & haustu decoctionis fortis in vino omni mane ab ictero convaluit. D. Bares in M. S. communicavit D. Hulfe. Frequentissimo certiffimoque est mulierculis remedio dum mensium obstructione infestantur. quos decocto Centaurii hujus proritant. Sim. Pauli.

ques ucceto Centaurii minoris certo experimento Tertianam fugat : & aqua ejus deftillata ufui eft ut in es pulveres febrifugi, vel fal ejus diffolvantur paroxyfini tempore propinandi, ut largiter fudent. Contra furfures & cruftofam capitis feabiem vix præftantus ullum decoctum reperiesti quam Centaurii min. ex piforum ifto brodio paratum quod coqui profundunt, quando ad eam ufique mollieiem cocta funt deglubenda ut pinfi queant. Illo enim decocto fi lavetur caput infigniter furfures & feabiem deerget, imo una myriades pediculorum enecat. Idem.

Tante æftimationis eft hæc herba apud Germanos, ut vix vinum medicatum feu abfinthites vulsus partern gon conflivius. Edwal

gus paret, cujus partem non constituat. Schrod Galenus ob infignes mirálque hujus plantæ facultates de ea & ipfius viridibus integrum librum

Ad Ischiadem, & Centaurii min. q. s. decoquatur, per clysterem infusum mirificum est auxilium: humorem enim elicit, & dolorem sedat. Fernelius.

A2222

Cap.

CAP. XI.

De Verbasco.

Erbascum nonnullis quasi Barbascum dictum putatur, quia solia ejus pilosa sunt: Italis enim Barbaso, & prima species vulgo Tapsus barbasus dicitur. Plinius à Verbena deducit. Græcis exémo appellatur, and me exopes à flamma, quòd ejus foliis & caulibus in laternis pro ellychniis uterentur.

Nota: ejus funt folia in caulibus alterna, flores in thyrfis oblongis conferti, non horizontaliter fiti fed potius ad horizontem perpendiculares; capfulæ bivalves conicæ aut turbinatæ.

A. 1. Verbascum mas latifolium luteum C. B. vulgare, slore luteo magno, folio maximo J. B. Verbascum album vulgare, five Taylus barbasus comminis Park. Taylus barbasus Ger. 100 jitt 28 jullisti, physip-tayer, debug lungduort.

Radix alba, lignofa, fimplex fibras aliquot grandiores è lateribus emittit, minor quàm pro plantemodo, craffitie pollicari. Folia ad radicem multa; dodrantem longa, quaturo pollices lata, molli & incana lanugine utrinque hirfura, per margines levirer crenata. Conie plerunque unicus, bicubicals aut rotiobalais, teres, hirfuras, rigidos, medulfa faretus, folia multo ordine politis, rechris, immediates adnatis, iis que ad radicem fimilibus veftirais, longis appendicibus hine inde producis cau lem velut datum efficientibus. In fummo caule fieres in foingo diviso conferri clava figuram reference. Fiere a utem finiqueres non maximi funt, monopetali, in quinque tennen lacinas obusfas, rotidem folia imitames divifa, cum quinque insus l'atminuits villofis, flavis, apicibus rubeanibus, & fylyo in medio virence. Pedemi florum brevillimi finire, collecti hirlui, in quinque fegmenta acua divifi. Valculum feminate non fibraricum, fed foblongius, acuminatum, radit l'anugine hirfuram, quod per maturiatem in binas carinas delidici, fibrimibis parvis, pullis repletum.

Ad agrorum margines, & in aggeribus folfarum, nonninquam in muris & ruderibus. Radix alba, lignofa, fimplex fibras aliquot grandiores è lateribus emittit, minor quam pro plante

 Verbascum maximum Meridionalium odoratum duplex lutento & album J. B. Verbascum famina store luteo magno C. B. item Verbascum famina store albo ejuldem. Verboscum album Ger. & Verbasc. lychnie ejuldem. Verb. mas folis longieribus Park. & Verb. famina store albo verb pallido ejuldem. Lob. Ad.

Excellit maximus odoratus Meridionalium Thapfus barbatus, ut magnitudine foliorum, fic etiam Extent havings outstan strengthamment trappus partorus, at meganomare construit, no eram odore fuars, ormibus Verbaleis, variests atment naturu videur deferipci communis Pholomi: floribus quippe luteus & interdum albis exit, fens foliolis, que arantur rubus lineolis, odore fuavissimo; sobio longiore, latiore; vadiec eraffa, nea facibi diffirmits tori planta.

Cum Lobelius iple faceatur hanc variestatem tantum effe communis Pholomi; nec nobis in agro

Pedemontano, Italia aut Gallia Narbonenfi cam contigit videre, in Anglia autem campestribus non inveniri certum sit, non immerito dubitamus an detur hujusmodi planta. Verum mentio ejus à tot Botanicis facta, & icon qua extat à planta ipfa, ut verifimillimum eft, desumpta contrarium suadent : quin & utraque varietas habetur in Catalogo horti Regii Parisiensis.

3. Verbascum pulverulentum flore luteo parvo J. B. mas folius angustioribus, floribus pallids C.B.

Radis pro plantz ratione non admodum crass, alba, surculos, sapore amaro. Caulas bicubitales & tricubitales, teretes, unà cum solis & storibas pulvisculo candicante, qui facilè detergi quest
obducti, ex singuis radicubis singuis, ais moa d'simmum usque ramost, ramulis qui in longos stotum thyrico caulem undique obvallantes ipsunque serè alcitudine aguantes exeum. Fassi sina pedem & interdum cubitam longa, palmum aur semipedem lata, pediculos manifestos non habent,
a principio tamen argustiore paularim in latitudinem sindunturu deinde rurlis in acumen senim
eleinunte, circa margines obscur cenata, in caule creberrima, alternanim adnata, que primo exeint turrinque lanuginos, posteriora fere glabra [gravis fi fricentur odoris, sapore herbacco cum
tantilo amarore.] Poster in summis causibus & ramulis conferti, & vestu tracemanim nascentes, pedeculis admondum brevibes, monopetals, in quinque sibrotunda segmente apartit, pallade stayi, cum
aliquor intus staminhar lanuginosis, croccos apices sulfinentus, cum stylo. Flor minor equidem
est quam Verbalci vulgasis, non tamen quadrupo, que vul. J. Baulinnis. eft quam Verbafci vulgaris, non tamen quadruplo, ut vult J. Bauhinus, Circa Nordvicum urbem, Buriam oppidum, invenitur, & alibi in Anglia.

4. Verbascum crispum & sinuatum J. B. laciniatum Park. nigrum folio Papaveris corniculati, & Cam. C. B.

Huic infima folia selquipalmum circiter longa, Papaveris corniculati modo sinuata, candicantia, superiora verò breviora, in acutiorem mucronem delinentia, serè hederacea, pulvere aspersa uninque magis tamen inferne, videntur, nullo pediculo, alis casilmo, cui funt continua, amplexanta. Flore parvi, lute, Blattaria floribis non ablimiles, caduci, in quinque fegmenta laciniati, ftamini-bus toudem villofis pupuralecentibis medium occupantibis, opisches crocus.

In Italia ad vias paffim invenitur. J.Bauhinus Monfpelii obfervavit, ubi Autumno (inqui) paffim

floret.

5. Verbascum store albo parvo J. B. Verb. Lychnites store albo parvo C. B. Verb. Lychnite Mat-thioli Ger. White:stotuccod Mullein. Verbascum mas foliu longioribus Park.

Haud aliis oriundum natalibus, nec facie multum diversa ex Verbascis luteis cognoscendum: radix compar, & caulis alis concavus, lanuginosus. Verum folia inferne tantum incana illa lanugine pubelcunt, supernè vero, si tenella illa & exigua floribus apposita excipias, glabra ex atro virescunt, acuminata: Flores verò parvi, in alis digesti, Verbasci pulverulenti modo, colore albo. Stamina hirfuta buxei funt coloris, apicibus miniatis.

Flores in hoc ut & in aliis generibus petalorum feu fegmentorum in quæ finduntur numero ludunt, quippe in eodem ramulo & ex eodem puncto orti modo quins, modo fenis conftare de-

In agro Cantiano secus vias frequens cernitur. Quotannis se propagat semel satum ex semine de- Loein. ciduo: primo anno caulem non fert, sed folia per terram sparsa: caule producto perit.

6. Verbascum angustifolium ramosum, store aureo, folio crassiore J. B.

J. B.
Folisi dodrantalibus, uncias duas & femis latis, spissis, albis, veluti lanugine pulverulenta obductis;
floribus aureis, minoribus quam in vulgari à pracedente differt. Dedit Agerius in Austria collectum.

A. 7. Verbassum nierum store parvo, apicibus purpureis J. B. Verb. nig. store ex luto purpurassente.
C. B. Verbassum Ger. desler. nierum onegare Park. desler. nierum Salvasolium luteo
store L.O. Zange-leadure Distalta Spulletin.

J.B. Radis: Verbasci vulgaris, ut & caulis, non minùs altus, brachiatus, striatus, purpurascens, minùs hirsutus. Folia minora, rariora, alternatim posita, pediculis rubentibus duas aut tres uncias longis appenduntur. Salvize amula sed multo majora, foetida, at virentia, minùs villosa, leviter crenata. appeniantant and the common of the control of the c

In agro Cantabrigienfi pluribus in locis occurrit, & alibi etiam in Anglia. J. Bauhinus Bafilea & Locus. Montbelgardi frequentem effe scribit.

8. Verbascum perenne nigrum floribus albis Moris. prælud.

Hæc Verbasci species solia gerit subviridia ; flores albos minutos, quibus pariter succedunt capsulæbivalves, multa semina minuta, ut cæteræ sua familias, continentes. Perennis est planta. Miror Morisonum nullam hujus inter Verbasca mentionem saccre in Historia sua universali.

Verbascum subrotundo Salviæ folio C. B. Salvifolium exoticum cistoides Park. Sylvestre Sal-visolium exoticum solio rotundiore I. B.

Lob.

Hac folis rotundioribus, denfioribus candidioribus(q, minus tamen lanugine canis, sed Salviaz amula concretione: alioqui lignosa fibrataque radice, caule & facie non ità diffimilis, isse matalieris quibus Verbascum lychnites Syriacum. Flores descriptori Lobelio videre non contigit, quia, ut refert, marcidi jam erant. Parkinfonus, nefcio unde doctus, flores luteos quinque folis fubrotundis compositos ei attribuit. & appingit.

Verbascum nigrum odoratum Park.

Blattarize species esse videtur, & fortasse à vulgari lutea non diversa: verum descriptio Verbasco nigro Salvifolio melius convenit quam Blattariae, ut nifi ille expressis verbis id veruisset & negasser ego candem plantam credidissem.

Spontaneum in Anglia quamvis minus frequentem inveniri tradit: nos nondum tam felices fuirius ut illud ipli reperiremus, at neque quisquam alius à se inventam nobis hactenus oftendit. Descriptionem & historiam integram vide apud Parkintonum.

" 10. Verbascum Danicum bumile Park.

Foliorum figură & hirfutie, & florum colore aliifque accidentibus cum Tapfo barbato communi convenit; verum humilior est & minor multo, eaule pedem alittudine non excedente; foliis quam illitudine in convenit pedem alittudine non excedente; foliis quam

United the functional state of the function of the control of the function of Dan. Sennerto & Weikardo commendantur.

Taplus barbatus specificum est contra tympanitem, autore Grembs.

Verbascum primum praccipuè utile est in morbis pectoris, tussi, expuitio le sanguinolenta, tormi-nibus ventris. Ad pulmonum affectus in jumentis & vaccis à Veterinariis nostris adhibetur, unde noft-tation valgo **Come Limptoor**, id elt, Pulmonaria vaccarum appellatur. Extrusicus flores & folia pracipus artimatonis lunt in fopiendis doloribus quibulcung, imprimis in affectibus ac tumarbus ani, hamorrhoidibus, in capilla luteo colore tingendis, Serbri, ani, hamorrhoidibus, ani, hamorrhoidibus, in capilla luteo colore tingendis, serbri, ani, hamorrhoidibus, ani

HISTORIA PLANTARUM. Hujus folia plantis pedum mudis intra calecos supposita, paucis diebus ante debitum purgationis tempus menses remorantes leniter movent & educunt.

CAP. XII.

De Blattaria.

B Lattaria, monente Plinio, lib. 25, c. 9. Est similis Verbasco herba, qua sape fallit pro ca capta, solis minis candidis, cauliculis pluribus, store luteo. Hac abjecta blattas in se contrahir, il-oque Roma Blattariam vocant.

Blattaria vulgaris, ut recte Plinius, à Verbasco foliisminus candidis differt; at certior distinctionis nota est capsula seminalis sphærica seu globosa, cum Verbasci nonmihil turbinata sit & in acu-

1. Blattaria Intea J. B. lutea minor seu vulgaris Park, lutea folio oblongo laciniato C. B. store luteo Ger. Helloth Moth-mullein.

Firmum tollit caulem & rectum, altitudine interdum humana, lavem, craffitudine pollicari, den-Firmum tollit caulem & rectum, altitudine interdum humana, lavem, craffitudine pollicari, denfilimo ramorum fitpatu fruticantem: in quibus alternatim potiti fibere Verbalci, ex pediculis hirfutus, uncià longioribus, flavi fed faturatius, fic ut nonnihil rutilantus rubors fit affutum, unguibus intiniccius villofa lanugine pubefecentibus; flamimalis fimiliter lanuginofis, apices miniatos furlinentibus, nonnihil odoratis. Succedum [emma nigra, in rafculis rotundis, bivalvibus, è vertice flylum proferentibus: caretum uniticujuft, floris pediculo appofitum el folium acuminatum, unciam circiter longum aut majus: reliqua autem folia, quibus multis fcatet, Verbalci funt, anguftiora, atrovirentia & fuperius fiplendentia, mullà lanugine donata, in ambitu laciniata, odore ingrato. Radix Nani fruta s'alba, faoren encion oud aromatici refiniente. virenta e iuperius ipenioenita, initia ianuguie unitata in aniona tatuniata, cuote ingrato. Kadix Napi figură, alba, fapore nefeto quid aromatici refipiente. Variis in locis hanc obfervavimus, tam in Italia & Gallia Narbonenfi quàm in Germania, juxta aquarum margines, in lutofis aggeribus, & haud longe à fluviorum ripis, ut reché Dodonzus.

Floret à Junio mense in Septembrem usq, ; semen interea perficitur.

Gerardus & Parkinfonus noftrates et unica hac planta duas fecerunt, quarum alteri Blattaria Plini Gerardus, Verbajci nigri vulgaru Parkinfonus nomina dederunt, alteri Blattaria flore lateo. C. Bauhinus hanc duplicem facit, alteram quamor cubironn, tria, quatuor, quinq aur plira vafcula conjuncta habentem; alteram humiliorem, fingula vafcula proferentem, folis multo vicidio-

Qux flore albo est, externe violacei quiddam habente ab hac non differt specie, siquidem ex hu-

jus semine deciduo oritur, un in hortulo nostro Cantabriga aliquando expert sumus. Blattariam store viridi à Lobelio in iconibus pictam C. Bauhinus ad Blattariam store albo refert itema, Blattariam flore viridi purpurascente Lob. ico. item Blattariam alteram Lob. ico. Variat, inquit,

dubitat, & tamen (quod mirum) radicem vivaciorem ei attribuit.

2. Blattaria magno flore C.B. J.B. flore amplo Ger. Blat. lutea major seve Hispanica Park.

Tempus.

Varietates.

Faire.

Folia habet longiora & viridiora quam * pracedens apicibus rotundioribus; caulem elatiorem & robultiorem, fuperiore parte prater folia flores ciam geltantem copiolos, colore aureo relucentes, minus confertos, ampliores tamen quam lucæ vulgaris, flaminulis purpurafeenabus medium occupantibus, muíca fimiliaudinem quandam referentibus: quibus fuccedunt capitulas rotunda, bina terrative aux placa interedum finul alutinimim tamen finantia: (Entima finica claudenis). Padia popular nave aut plura interdum fimul, plurimum tamen fingula; semina fusca claudentia. Radix non admodum crassa, fibrosa, semine perfecto exarescens.

3. Blattaria flore cærulco vel purpureo J. B. flore purpureo Gcr. Park. purpurea C. B.

Radix crassa est & longa, succulentáque, cortice obducta rubente, alba medulla intus referta, spore subdulci: solis per terram expansis ad Conyzam Mattholi majorem [Baccharin Monspeliensium Ger.] accedit, non tamen ita villosa sunt, sapore subacri cum aliqua acrimonia. [Parkinfono folia latiora & breviora funt quam Blattariæ luteæ, magis canefcentia, paucis aut nullis per tono bolla latiora & previora unit quam Biatranze unece, magis caneicenta, paties au millis per margines ferraturis, mucronibus acutis | Flene & cepitula Blattaria vulgari fimilia fer fecundo anno. C Bauhino felii est nigirioribus non laciniatis, parumque ferratis. Flu modò obioleto colore purpuraiett, modò nigra Viola colore cleganti nitre, quandoq dilute rubet: & hanc vocamus Blattariam flore phenico. Flore cerulleo purpureóve floret Junio & Julio. Stamina, annotante Parkinfono, in medio flore flava; capitula minora quim in Blattaria lutea; caules humiliores, non medio necessita del minora quim in Blattaria lutea; caules humiliores, non rarò tamen ramofi; radix in multos annos vivax.

Folia in planta à nobis culta non nigricabant, sed ut rectè Parkinsonus potius canescebant, & ut verè J. Bauhinus, folia Conyza majoris Matth. referebant, tum colore, tum serratura, &c.

4. Blattaria perennis flore gilvo seu obsoleti coloris Moris.

Folia hujus præcedentis foliis multò funt majora, & Symphyti foliis quam proximè accedunt. Fores chi fais amplos, eleganter coloratos, è carno leu diluer unelle lo gilvos; in reliquis cum præcedentibus convenir. Natura adeo intenta effe videtur hujus propagationi per radices ut agréin Gallia Meridionali, multò magis in Anglia, femen suum perficiat.

* 5. Blattaria lutea odorata Park.

Park. Folia huic plura, per terram strata, è viridi canescentia, latiuscula & oblonga, parum aut mhil Format, in account definentia; Caules dous treffer pedes alit, folis minoribus velturi, à medio furfum in plures oblongos ramos divifi, foleulus pallide luteis, odoratis, crebris onusti. Semen raribs perficu. Radice est vivaci & perenni, quod paucis hujus generis plantis contingit.
Præcedenti eandem esse suspicor.

Blatteria pilofa Cretica, feve Arties querundam J. B. Verbafeum bumile Creticum laciniatum.
 C. B. Verbafeum Braffica: folio Col. Blatteria Cretica incana rotundo laciniato folio.
 Park.

Longa & pedalia ferè profert folia, alternatim ex caule exeumia, appendicibus five iobis circa pe Longa & pedalia ferè profert falsa, alternatim ex caule exeuntia, appendicibus five lobis circa petiolum, ut in Braffier folio soblervatur, que fimmum folii habent magnum, uncas quaturo fatum, longum quing, & amplius, ratione therratis loci, in medio pediculo lobos digitales, & reliquim nudum; fiinte, ex viradi incana, langune crazle obducka, dura tacht, & pilofa, ficuti & ceutis, qui rotundus, bipedalis, & alis multis è foliorum finubus prodeumbus divilis. Flores in futumo canilis & alarum profert, fed in caule pritis, deinde in alis, it aut distribi forea, & ab imo incipium flores, qui magni funu & pollican diametro, colore auti hilari, quinquepartiti, Verbalci vulgaris figură, purpura forente Mantena propuration de propuration d rotundus in acutum definens ut in vulgaribus Verbascis, in quo semen exiguum non dissimile continetur, & fatum exit. Maio mense floruir.

Hac est Arcturus Creticus Belli. Verbascum fruticosum auriculatum Pone Ital.

Variat (inquit C. Bauhinus) nam aliud foliis est latioribus, capitulis rotundis: est & alterum longioribus & angustioribus foliis, capitulis longiusculis, & hoc est Arcturi secunda species Pona Ind. Blattaria Cretica incana longiore laciniato folio Park. Provenitinter faxa, & fuper parietes, autore Bello.

7. Ab bac diversam facis C. Baubinus, eurng, secutus Parkinsonus Verbascum suum foliis subro-tundis, slore Blattaria, quod in Prodromo sic describis.

Caulibus est cubitalibus, viridibus, rotundis, striatis, leviter villosis, nec ramosis: folia inferioribus oblongis, reliquis omnibus subrotundis, parvis, caulem basi sua alternatim amplexantibus, inferné incanis, superné nigricantibus : ad quorum ferè fingulorum exortum duo minora adjicumtur, ex quorum finu polosis mune, duo, tres, rarius quantor, prodeunt, quibus finguinos aujeanturi, or quorum finu polosis mune, duo, tres, rarius quantor, prodeunt, quibus finguinos, luteus, peringenta, pentipetados inflétes, cupis medio finama aliquot purpures, quali ex calyculou in Blattana ermegentis, inflétent. Hinte valculum foros minutum, rotundum continents fuccodir.

emergenca, nucesta struct recommendation, constanti commens nucesta. Moriforus nofer hanc annuam facit, allam perennem: verum Parkinfonus utrame, faltem apud nos, annuam. Chabreus apud J. Bauhisum pro eadem cum pracedente habet: verum fi C. Bauhino recte descripta fir, foliis superne nigricantibus, caulibus non ramosis, floribus luteis, parvis, oportet ut sit diversa.

8. Blattaria Creica spinosa Park. Leucoium Cretinum spinosum Clus. J.B. Creticum spinosum in-canum luteum C. B. Galastivida Cretenssum Belli. Leuc. spinosum cruciatum Alp. spinofum Creticum Ger. emac.

secue.

Radicem habet multifidam, lignolam, firmam, longam, multos caules conjunctim proferens: in orbem diffunditur, & late frutiest, pedem altitudine non excedens: caules albi funt, crebris firmifiq. fpinis prædui: inter quos falia Leucoii albi folis fimilia, licet minora & quadam lanugine oblita: aprilis presult: miet quos feita Leucon ann sonis minina, auce manor a e quasant samegure conne-fiera Verbalic au Blataria frumles, albi, patullum ad flavum tendentes, in quorum medio flamma quasdam purpurea: Floribus fuccedunt exiles filisque rotunde, tenuidimum femen continentes. Ruftica di furendum ignem caleriacinsidafe, fornaces el utuntur, ob fimilitudinen verò quam cum Scobe habet, & album colorem galam flividam vocant, non quòd lac emanet. Hactenus

Paris, Beueri.
Clufius deferiptione fua flores tetrapetalos flatuit. Leucoii lutei fimiles, fed minores: fliquas oblongas, plano femine plenas; quibus notis à Belli Glaftivida in tantum differt, ut plante toto genere diverfe videantur Leucoium Creicum fpunofum Clufii, & Galaftivida Cretentium Belli; quamvis Clusius & C. Bauhinus eas specie convenire putent. Plantam ipsam non vidit Clusius, ideóque excusandus si eam minùs receè descripsit.

* 9. Plat-

HISTORIA PLANTARUM. * 9 Blattaria incana multifida Bocconi.

Caplula, semen & flores Blattariam esse arguunt. Folia verò magna, multiplicibus & profundis divisionibus incisa, colore è virore candicantia, Absinthii Pontici vulgaris aliquatenus amula

Ramum unicum hujus plantæ absq. radice à Joanne Maria Ferro, Veneto aromatario habuit D. Boccone; qui à Ragula allatum esse affirmabat.

CAP. XIII.

De Trifolio acetofo.

B acido sapore voce diminutiva Acetosella dicitur: Oxys Plinii creditur. Calabris Juliola dicitur, ridicule Barbari corrupère in Lujula & Alleluia. Scal. in Theophr. de causis Plant.

Notas insignes habet quibus ab omnibus aliis plantarum generibus facile diffinguitur, nimirum Folia in eodem pediculo terna, florem pentapetaloidem, saporem acidum, vasculum seminale pentagonum, quod per maturitatem levi tactu distiliens cum impetu semina ejaculatur.

Trifalium actofum vulgare Park. C. B. Oxys alba Ger. Oxys five Trifolium acidam flore albo & purpurafcente J. B. Actrofella & Lujula five Alleluia Offic. 1Doob: Sogref.

Ex craffiucula, Iquamata, alba, vel ex albo rubente radicula longæ & crebræ pendent fibræ albicantes, indidémque emergunt pediculi infirmi, tenues, rotundi, palmares & longiores, terna gerentes folia fais magna, latiora quam longiora, cordata, hirtuta, ex viridi falventua, faper eflexa, ut
capitum ad pediculum coints turbinatam reddat formam, fapore acido. Inter hec alii furgunt pefolia fais mediculum coints turbinatam reddat formam, fapore acido. Inter hec alii furgunt pecapitum ad pediculum coitus turbinatam reddat formam, fapore acido. Inter hec alii furgunt pediculi, forem funguli fuftinentes unicum, magnum, albicantem, firatam, tenerum [quinq, petalis ad ipfos tamen ungues junctis compofitum, unguibus (praferim interits) flavicantibus] Fellicalus pentagonus, quo attacto fome exilir ruffum, nucleo Perfici fimile, futiatum. Opacis plurimim provenit locis, in flyvis & ad lepes.

Ut fapore ità & virbus cum Acetofa conventi, idebe, zeftum febrilem mitigat, fitim fed.¹, & ventriculi ardores, jecur refrigerat & cor roborat, quoquo modo fumpta. Fit enim ex ca fyrupus, conferva, aqua diffillata ad hos uliss. Extrinfecus adhibeur aqua defillara ad colluciones oris, ad Errifipelata, ad ulcera fordida mundanda. &c. Obferválfe autem fele ferbis Fuchfins. ann adas de Errifipelata, ad ulcera fordida mundanda. &c. Obferválfe autem fele ferbis Fuchfins. ann adas derifipelatins.

ad Eryfipelata, ad ulcra fordida mundanda, &c. Obferváfie autem fele fenbit Fuchfius, atq, adeò multorum experientia compertum, quò e igus herbe copiofi flores crebras illius anni pluvias & aquarum inundationes certò portendunt: pauci contra ficcitatem.

2. Oxys lutea Ger. J. B. luteo flore Park. Trifolium acetosum corniculatum C.B.

J. B.

Serpendo per terram spargit colindos palmares aut sesquipalmares, graciles. Folia tenuisffimis mixa pediculis terna coharent, minora quam Oxyos vulgaris, magisque per extremum fisla, corculum (ut vulgò pingi solet) expressiva estigantia, hirituiora, ex brevibus pediculis à coliculo prodeuntibus dependentia; guithis acidi. Floria forma stellata eadem, sed color luteus; quem considual five shique fere uncales segunture, surfam spectantes, crastituscule, soliofa, ex quinq, loculis conflictive. nue jusque rete uncases tequintus, automi speciarios estamatores, conses, es quant, actus conti-tuta; que sul ad maturitatem pervenere, levilimo attachi (minus plurima, paras, tulfa, apera es-liunt e lateribus, olculis quam primum conniventibus, ut ne appareat filiquas diffiliuffe. Radix longiuscula, gracilis, fibrata.

Planta est annua, semine deciduo se propagans, in Italia & Sicilia, umbrosis præserum, ubique

ferè obvia. Æstate tota flores producit.

Locus.

* 3. Oxys affinus planta bulbosa Africana, flore purpureo magno Breynii.

Hujus flos ex cinereo in quinque lacinias angustas profunde disfecto subhirsuto calyculo, primum pyramidali formă convolutus, postea verò in quinq, solia ampla, ex rubro siuave purpurea, cum ceruleo colore mixta explicatus, forma florum Convolvuli Indici uniporio (praterquam quòd non monophyllus) se distinucebat. Fulcrum ejus cauliculus erat sibvinidis, teres, duas tresve uncias lonmonophyuus) le dimundevat. Tuttuul 1988 augus, carnofus, debilis & tener: Folis circa medium compluribus, pediculis longis infidentibus, lette viridibus, crafftulculis, tergeminis, Trifolii fimilibus, comitatus. Hujus origo ex bulbulo nigerrimo, Avellanz magnitudinis, multis íquamis compacto, cui etiam plane atrz, capillacez, oblique appendebant longissimæ fibræ.

E promontorio Bonz Spei in Belgium delata est, ubi in horto Beverningiano florem explicuit.

4. Trifolium bulbosum flore albo promont. Bonæ Spei Bod. à Stapel.

Folia tria in unoquoq, pediculo craffiufcula, faporis aciduli habet. Bulbus ejus oblongus eft, cortice nigricante: Flos albus quinis, fenifve folis conftat. A Justo Heurnio accepit Bodaus.

CAP.

CAP. XIV.

De Trifolio palustri, sibrino nonnullis dicto.

Trifolium palustre J. B. C. B. paludosum Ger. Park. Trifolium sibrinum Tabernamont. & Germanorum. Marth Cresois, Buch beang.

Finculata radıx longa, alba, profum incedit, fibris fubinde demiffis firmata; pediculi inferius latiores vagina inftar, dodrantales, tria habent annexa folia, magna, Fabaceis formata, seria particular efformation efformation inferios formation, and at magnitudine respondentia, levia; inter hac easila surgit cubitalis, levis, gracilis, virens, shyrium gerens shorum, ex albo purpuralcentium, speciosorum, qui antequam aperiuntur exterius rubent, reclusi in quinque segmenta acuta expandintur (sunt enim monopetal) superficie interna tenusissimis & candidis filamentis crificis, vedus lanugine see pube quadam obducăt. En fingulis storibus exeunt şemina quinque alba cum apicibus stavis; in medio stylus brevior & viridior. Succedunt capitula seu valcula subrocunda, in quibus semes Helianthemo simile ex suscensis.

In palultribus & aquosis frequentissimum occurrit: Extra aquas non diu durat. Maio & Junio Locui.

noret. In morbo articulari debellando vires infignes exferit hac planta, nulli hactenus Botanicorum Vires. In morbo articulari debellando vires infignes exferit hac planta, nulli hactenus Botanicorum Vires. In morbo articulari decomproditas, fed Thornoni Pruffiz in nonnullis agris feliciter expertas. Folia herbe in Cerevifia decomproditas, fed Thornoni Pruffiz in nonnullis agris feliciter expertas. quunt, & bis aut ter de die cum dolores sentiunt, decoctum bibunt, quamvis ingratissimi odoris & tapors fit. Qui autem eo utuntur levamen omnes percipiunt. Quin se matrona quadmo fila in tapors fit. Qui autem eo utuntur levamen omnes percipiunt. Quin se matrona quadam folia in aqua decoda, & calide parti affedas applicata in Arthritide vaga admodum deprædicat. Gratior reddi poterit herba preparatione ufitata in fipiritum, extractum liquidum, & Syrupum.

recui potent neros preparadore mates ao aparación sexacemin aquatanto, co syrupum. Espenser. German. Ann. 48 6. Objevo. 123.

D. Tameredin Robinos Trifolium paludofum in hydropicis affectibus commendar; feque fapius obfervále air over stoidas in paludes hac herbà abundantes compullas, ejus efu fanitari refituras; aquin Germanicos nonnullos feriptores eam laudare in Scorbuto, febribus intermittentibus & caquin Germanicos nonnullos feriptores eam laudare in Scorbuto, febribus intermittentibus & ca-

taritus.
Simon Paulus cum fuccum Cochleariz Scorbuticis valdè prodeffs feripfiffet vel cum fero lactis vel
per se exhibitum, sed tamen Trisbium fibrinum, inquit, ei præferendum est.
P. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius grapara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias, tinP. Tilingius præpara varia medicamenta è Trisbio paludos, ut fipritus, falia, effentias para en la compara curas, otea, que in motos curomos egregos uepracuent, ommonique ams piantes nanc tonge pra-fert. Ephem. German An. 12. Obl. 74. Rechè oblervavit. D. Tancredar Robinon horboam hanc Germanis, altique gentibus Septentrionalibus nunc dierum unicè charam & in magno pretio effe, & affiduo usu frequentari in omnibus ferè morbis, ut certiffimam panaceam, ad quam etiam in deploratis affectibus velut ad facram anchoram confugiunt.

CAP. XV.

De Numularia:

 $\mathbf{N}^{\mathrm{Ummularia}}$ à foliorum figura rotunda nummi amula dicta, flagellis reptatricibus, floribus è foliorum alis exeuntibus, loco natali in aquofis, ab aliis hujus generis diftinguitur.

A. 1. Nummularia Ger. vulgaris Park. major lutes C.B. Num. seve Contimorbia J. B. Mountpillogt, og Herb Etho-pente.

Longis fed tenuibus viciculis angulofis, è geniculis fibras longas demittentibus proferpit; quibus ex brevioribus intervallis folia bina opposita adnascuntur, subrotunda & nonnihil crispa, guifu ventra de la contra del contra de la contra del contra de la contra del contra de la contra de la contra de la contra del contra de la ex orevionious intervains tona unia oppointa aonationiuri, iunocuma co nonnini criipa, guitu ve-hementer citra morfum faccante adfiringenteque: ex quorum alis flores ampli, flavi, quinque foiisa acuminatas compofiui, [que tamen ad unguem juncha funt, ut flos integer decidat,] totidem in medio flaminibus cum fuis apicibus luteis, flylo tenuu non capitato vafculo feminali infidente. Pedimedio itaminibus cum ius apicipus iureis, ityjo tenui non capitato vaiculo terminali intidente. Pedi-culi florum femunciales aut longiores, ex alis foliorum fingulis finguli exeunti, ut ad finguli genicula bini plerunq, flores fint. In nonnullis ramulis terna folia & totidem flores ad fingula genicula obfer-bini plerunq, flores fint. In nonnullis ramulis terna folia & totidem flores ad fingula genicula obfer-vavimus. Delapfo aut marcefcente flore calicis folia connivent ut in Convolvulis, & vafculum feminale rotundum, admodum exiguum, semine intus minutissimo & vix conspicuo refertum occul-

Juxta scrobes & fluenta, aliáque ligua loca provenit, subinde & in humidis reperitur sylvis, ut Locus. recet J. Bauhinus. A Maio menie i multima artharem floret. Sicca eft & aditringens, vulneraria è pracipuis. Flores & folia tita & imposita vulnera & ulcera Vires.

Sicca ett & aditringens, vuinerana e præcipus. Flores & tola trita & impolita vuinera & ulcera i quævis glutinare valent: Eadem cum vino lumpta dyfenterias, ventris imbecillitates, fluxissque a humiditates sanan. Conducunt & ad languinis rejectiones profitu'a muliebria, & ad ommia interaneorum vulnera & ulcera, potifimum pulmonis. Commendatur & in Scorburo. Præcipuam autem vim ejus esse dixit Marthiolusad puerorum enterocelas tum illitæ, tum in pulvere haustæ.

A. 2. Nummu.

Locus &

A. 2. Nummularia minor flore purpurascente C.B. Ger. cmac. Park. Num. rubra J.B. Durple: flower'd Monep-wort.

Caulibus tenuiffimis per terram reptat, fibris albicantibus è geniculis demiffis. Folia ex brevibus Cautom tenuntimis per terrani repast, norsa anocamona e gerincina cuminis. Fosta ex previous intervallas conjugatim bina, thortunda, pallide virentia, glabra, non crenata, breviffunis pediculis fulta, Serpylli vulgaris foliorum magnitudine aut tantillo minora, Chamælyces paria. Flores ex alis Tiltà, Serpyin vugati ottocum meganatura attanto minota, chameriyes patta. Fiores ex aus foliorum excunt ingulares, pediculis longis tenuibus, pro plantule ratione grandes, in quinque ob-longa fegmenta ad unquem juncta partiti, cum framinum in medio lanuginoforum glomere. Succedit valculum feminale parvum rotundum. Calicis folia angusta sunt & acuminata.

Paludosis gaudet, & Julio demum mense floret.

3. Nummularia mucronata Premont. bon. feei Bod. à Stapel.

Folia habet lanuginosa.

CAP. XVI.

De Rore Solis, five Rorella.

A. 1. Ros Solis folio retundo J. B. C. B. Ger. Park. Role falig cz Sun bein, inien

Olia è radice fibrola tenui plura exferit, pediculis longissfuperne hirfutis mxa, circinata ferè rotunditatis, aurificalpii figură, modice concava, palliste viridia, tenuium, mbelcenniumque rounditatis, aunifalpii figură, modice concava, pallide viridia, tenuium, rubefcensiumque flaminum velut cilio circumqua, fimbriata; afpergine rorida gutularum etiam per ferventifimos actus pilis adharefcensium madida. Epidnodi Hamina fed Areviora mediam quoque foili partem fujinam obdident; prota nanque fuperficies omnino glabra est & pilis defituta. E medio foliorum exurgunt causte duo au tres teretes, graciles, rubentes, fosits mud, palamars aut famipe dales fiver fuffinientes longa ferie, versis unam partem spectantes, brevibus pediculis fultos, candidulos, causi colorga, figura & magnitudine fere granorum tritici, semisibre repleta.
Ros pilis feu fetis adhareficons tenax est & viicidus, inque faiamenta dubilis digiorum attactu. Floret mende Julio, & in humidis palustribus oritur, non rarò inter muscos aquaticos.

Locus 🕃

A. 2. Ros folis folio oblongo C.B. J. B. Ger. Ros folis sylvestris longifolius Park. Hong-kea-ven Rola-folis, or Jour-betn.

Magnitudine sua, & foliorum figura qua sensim ab imo ad summum usque dilatantur, nec in rotundum velut aurifcalpium definunt, & multo quam illius longiora funt, à præcedente differe. Non procul Cantabrigia in palude quadam Hinton meur dicto provenit

Prater descriptas & à nobis observatas tres adhuc alias Rorella species invenit, inque literis ad me datis sic breviter descripsit Tho. Willifellus, transmissis etiam earundem iconibus rudi manu à

3. Rorella species tertia, seu rotundifolia perennis vulgari rotundifolia major est, radice perennis folis erectis, non ut in vulgari in orbem fuper terram fitratis, pediculis propé exorum è radice al-quousque nudis, superiore tantum medietate ad margines pilose. Devome natales suos debet.

quounque num, injectiore canami menoscie at marques puede hecome interes morenes.

4. Rorelle feperes quarta, feu longifolia perennis Radice eft perenni fe vivaci; fiquidem eam fapins vidit cum caulibus fuperioris anni exiccaris adhuc eidem manentibus. Folix eft duplo pluribaguar vulgaris longifolia, ima parte propè terram terecibus, & podquam dilatari incipium ali-quouique adhuc nudis h. e. nullis ad margines fetis fimbriatis. Provenit in agro Eboraconfi inter Dencastriam & Bautriam.

Dissair ratio & commercial.

5. Revella gainta, feu longifoits maxima, foliis est longissimis, ab eadem radice pluribus, utrinq, ab exortu usque pulosis. Tribus à Carlesto militaribus Scatism versus eam observaire & cruit. Hec magnitudine præcipuè à fecunda specie seu vulgari rotundisolia differre videtur.

De viribus hujus plantulæ non convenit inter Botanicos: Sunt qui ad phthifin, ad pestem, ad vulnera, ad epilepham eam commendant: alii nec fine ratione, ulum ejus internum vetant, quoniam

caustica est, & cuti imposita ipsam exulcerat. Hinc

Planta Roris folis ovibus maxime noxia cenfetur, Pulmones enimovillas adurit, & tuffim letha-Pianta Kors Jous ovious maxime nova centeur, rumones enimovinas adunt, or tilium ietna-Jem excitat: Hinc & nofitatibus **Efte reh flot** dicitur. Ex Obl. Olai Barriebi in Ach. Med. The. Bartholin. An. 1676. Obl. §3. Non tamen hoc primus oblevavit aut prodidit Ol. Borrichius: fi-quidem Camerarius in horto annotat. In Anglia observatum esse ab opilionibus oves que crebro hac herbà vecluntur, hepar & pulmones malè affectos & marcore quodam vitiatos habere. D. Tan-condus Padains.

Aquam vitæ seu ardentem cui Rorella cum Aromatis nonnullis infusa est, olim in frequenti usu fuit pro cordali in lipothymia & deliquio.

Multa traduntur luperititiola de hac herbula, que confultò præterco: cujus fortalie commatis est,

quod amico quodam fuggerente subjicimus.

Ros Solis collectus quando Sol est in medio Leonis exficcetur, & facculo reconditus pectori applicetur. Arcanum est ad hæmorrhagiam narium.

CAP. XVII.

De Viola aquatica.

A. Millefolium aquaticum dictum Viola aquatica J. B. M. aquat. seu Viola aquat. caule nudo C.B. M. aquat. floridum, seu Viola aquatica Park. Viola palustris Ger. Water Diolet, 02

7. B. Lurimas fibras tenues albas, altè in limum demittit. Caules oblique sub aquis seruntur, folisi crebris pinnatis pinnis angustis uncialibus, nullo ordine positis vestiti. Caules slores susti nentes furrecti supra aquas eminent, inanes, striati, geniculis aliquot per summa nodossi, ad quorum unumquodque quini aut seni verticillatim nascuntur stores pulchri, majusculi, Leucoiis similes, quinque foliis albis, apicibus in medio luteis constantes, pediculis uncialibus & sescuritations harentes. Florem calicis vice obvallant foliola oblonga, viridia, ipsisque pediculis apposita foliola aliquot longiora, acuta, radiata. Succedit vasculum seminale parvum, subrotundum, semina parva

N. Flos revera monopetalos est, in quinque segmenta adeò profunde ad unguem ferè divisus, ut pentapetalos videatur.

In aquis refidibus ut & fluentibus vadofis lubens nascitur, & Maio mense flores prodit.

CAP. XVIII.

De Anagallide aquatica rotundifolia non crenata.

A. Anagallis aquatica rotundifolia Ger. aquat. 3. Lob. folio subrotundo non crenato Park. aquat. rotundifolia non crenata C. B. Samolus Valerandi J. B. Aound-scabed Mater. Dim-

turitatem subruffo repleta. Sapor planta amarus est.

Amat loca paludofa, & Junio mense floret.

CAP. XIX.

A. 1. Pyrola Alfines flore Europæa C. B. Park, Herba trientalis J. B.

7. B. Oficulo affurgit fimplici, tenello, gracili, palmum plus minus alto, tereti, nudo, glabro, qui fummo tenus velut un umbella folia fultimet es brevi pediculo fex, feptemere, pallade virenta, a ovata [noftratis folia obloga funt & cuminnata, ut in icone C. Baubini] uncia vix londratis folia obloga funt & cuminnata, ut in icone C. Baubini] uncia vix londratis funcia vix londratis vix londratis funcia vix londratis vix l giora, latitudine proportionata ad figuram ovatam, quadam etiam minora, nonnulla majorum vix goos, administra proprieduras au inguient oracini, quaesant cumi minora, nominuta majorium Vix mediam aut retraim partem quantia; è quorum colta venula eninentiores alterno pofini exemi ad ambitum: fed & minimum quoddam unum aut alternim Serpylli folii facie & magnitudine cauad ambitum: Ied & minimum quoddam unum aut alterum Serpylit foli tacie & magnutudine cau-liculo adnalcitur. Porro è medio foliorum exorue pedicelli communiter bini furirginuru ielciunca-les aut diarum uncararum ac ferè capillares, inbruft, fileculo infitinentes fungulares, fiellatos, albi-cantes, quos foliola prachitis folius concolona, & fiellam pulche politic exprimenta ambium, octo-na plus minus. Radix quamplurimis, tenuibus, praelongis, albi-inbus fibellis conitat. Flos (quam-tum memin) fimplici lamind conflat, in quinque lacinius totidem foliu minutate divini. Tho, Williellus cum invenit nobifque oftendix ad orientalem extremitatem. Rumbles mar propè

Melwich in agro Eboracenfi, lo. o paludoso inter juncos: inque Northumbria trans murum Picto-rum quinque m. ultra Hexham oppidum Boream versus: necnon inter cricas in montofis palustribus non longe ab oppidulo Harbotle ad Occidentem. Nascitur etiam in montosis humidis nonnullis Germaniæ in locis; vide J. B.

Duplex est, autore C. Bauhino, major & minor. Primus, inquit, Val. Cordus in Observ. sylva fub berba trientali propoliit: deinde Jo. Thalius in fua Harcynia Saxonico-thuringica fub Alfinanthemo descriptit: & tandom Casp. Schwenchfeld, in suo catalogo plantarum Silesia: Alsinem Alpinam nominavit, nulli differentii oftensi, &c. vide apud C. B.

z. Pyrels

1103

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

2. Pyrola Alfines flore Brafiliana C. B. Park.

C. B. prod. Ex radicula alba, tenui, capillata cauliculus effertur fingularis, fex, septemve unciarum, inferiore parte nudus, circa medium duobus foliotis parvis, sibi oppositis donatus, superius verò foliis sex vel septem per ambitum cinctus, quæ magnitudine imparia sunt, aliquibus uncias duas, alis unam lonieprem per amoutum circuso, que ameginatorie miparia unis, anquous unicas cuas, auto unan iongis; unicam vel fomunicam latis, Plantagius quinquenevire forma, (cum & per hugus folia quinq nervi dificurant) fed glabra, tenera & virida, in acumen faftigiata; ex quorum medio pedicellus tenuis, uncialis exurgit, forem fingularem, pallide luteum, ungui politics aqualem, quadrifolium, firiatum, cujus folia. (fielle modo dispoira) lateralia aliis duobus latiora sunt: adfloris umbilicum staminula plura, exigua, rufescentia occurrunt.

In Brasilia apud Tououpinambaultios reperta est. Ab Europæa folis quinquenerviis, flore quintuplo majore differt. At Brafiliana minor ab Europæa minore folium foliorum magnitudine, qua un

Bratiliana longiora angustioraque sunt differt.

CAP. XX.

Valeriana Graca Ger. Park. Graca quorundam colore caruleo & albo J. B. carulea C. B. Bieck Dalerian, called by the bulgar, Ladder to Deaben, or Jacobs ladder.

Yxidata radice, tenui, fibrola, albicante, evidenter amara proferpit, inquit J. Bauhinus. Plura Pridata radice, cenus, fibrola, albicante, evidenter amara proferpit, inquit J. Bauhinus. Plura è radice folia emitti, per totam hyemen virentia, è multis pinnularum ad mediam coftam adnexarum conjugationibus compolita [decem intendum aut duodecim] cum impari coftam terminante. Singulæ pinnæ digitum longæ funt, dimidium latæ, è lata bafi in actumu mucronem fenfim anguftatæ, tribus nervis infignionibus fecundum longitudinem excurrentibus, glabræ, vindes, per fhargines æquales. Caules ab cadem radice plures exeunt, teretes, ftratt, inanes,
hirtin, digital traffitudine, altitudine felquicubitalia, ramofi, foliis ornati ad intervalla fingulis. In
fummo caule & ramulis flores conferti, pediculis brevibus, tenuibus, deorfum nutantes, è calice in
quinq, acuta fegmenta divito, ipfi faits fpeciofi, cerulei, quinq, foliis obtufis, ad ungues junctis
conflantes, adeò ut integri decidant; quinque intus ffamina apicibus luteis donata continent,
cam flylo oblongo in fummitate trifido & fautartiis ceruleo, odore minimè commendabiles.
Valculum finniale turbinatum Alfines modo, in tria loculamenta divifum, quod cer maturitatem Vasculum seminale turbinatum Alsines modo, in tria loculamenta divisum, quod per maturitatem in fummitate dehiscit, semina oblonga, parva, nigricantia continens. Sapor herbir lentus & ama-

Maio mense floret.

CAP. XXI.

1. Glaux exigua maritima Ger. J. B. maritima C. B. maritima minor Park. Sea 99ilkimozt. 02 Black Saltwort.

D'Ufillis & gracilibus est coliculis, subinde reptantibus, & fili instar tenuium fibrarum è geniculis propagatione radicatis. Folia per articulos Herniaria, bina contrario fitu, ex quorum unidicujulque finu semen perpusillum nudum fuscum [Parkinsonus & Gerardus capsulas fe-minibus repletas sosculis purpurascentibus succedere scribunt] In falfis paluftribus mari conterminis ubiq, ferè reperitur.

2. Glaux maritima major Park. latiore folio Thuringiaca. C.B.

Glaux major palustris flore berbaceo Moris. præl.

Mori). Hae in fluviis & ad margines fluviorum per prata labentium provenit: caules habet pedales aquis innatantes, à quorum geniculis nodifive demittuntur fibra: in aquam, quarum beneficio nutritur tota planta. Ad fingula genicula oriuntur bina falia, Pulegii regalis foliis latiora, glabra, marconata: in caulium alis fuperioribus emergunt fores herbacci coloris, qui relinquant in capfulis oblongs Caryophylli aromatici magnitudine; [in fingulis] infinita femina minuta, fubrindia. Planta hae robis incognita ad hote genus minime pertinet; verum ob nomen Glaucis ab Au-croe inditum eum hue rettilimus, donec certiùs innotefeat ubi disponi debeat.

CAP. XXII.

Quadrifolium annuum Persicum Zanoni.

"Ulos fundir caudicults, palmum circiter longos, tenues, lignofos, fragiles, membrana re-nulfima in viridi rutelcente cectos, medulla albicante plenos, crebris nodis prominentinutifisma in vinidi rutelente tectos, medullà albicante planos, crabis nodis promientabis, annularibus diffutcos, ad intervalla cycrier unciala, ad quorum unumquemque appofita quastra ifolia, crucis formà, brevi & tenui podiculo intercedente, fiperne vinida, fibrus
alba, hic illic afpera, & lanugine quadam albà punchata, quae vini grata reddur, nervo tenui
per mediam longitudinem divisa, Anthylidis Valentina: Clufi fimilia, fed paulo latiora, & extremo nonnihil excavata & incifa. Ex fingulis geniculis preser folia edece vicinis, ut planta
folis & tramals receptivithis s'admodim defia videatur, făpire exicatene ex acerbo fois immauri,
folis & tramals receptivithis s'admodim defia videatur, făpire exicatene ex acerbo fois immauri,
folis & tramals receptivithis valendum defia videatur, făpire exicatene ex acerbo fois immauri,
folis & tramals receptivithis valendum defia videatur, făpire exicatene ex acerbo fois immauri,
folis ex ramals readerita exicate proprigitur quan punche formaticulum of service propriate pulcheringum, colore
Amentyfino, quinque petals fabriounals, extremo (foliorum infar) crenă excavats, compositum. Flore delaplo refiant in concepaculis femina mimutiffuna, quagmicroficopio figêatata figura
ovalistratic ilmilia appareire, extremo momore nigra, cum fifura in medio ad modum tritic, Tabaci colore aliquantulum lucido. Radis tenus eft, alias timplex, alias in ramulos divifa, renuffimis
fibris donata, colore ad ferrugineum oblcurum tendente.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS PRIMUS.

QUI EST

De Herbis radice bulbofa donatis, iifque affinibus.



Erbæ quarum plantula feminalis bifolia feu bivalvis, feu mavis binis cotyledonibus infituda non eft, fed unică tantum vel nulla cotyledone feu folio feminali donata, funt vel flore imperfecto feu framineo, vel flore perfecto feu petalode. Ha vel funt radice bublofs, vel tuberofa fibrosăve, quas bublofs affines dicimus.

De bulbofa radice pradicis hac in Parte agemus, de Bulbofis affinibus in fequente.

PARS PRIMA.

De Herbis radice bulbos a præditis.

Adicem bulbosam voco que unico constat tubere seu capite, fibras multas ex ima sede seu basi emistente. Non me latet dari etiam alias herbas prater eas quas intellectas vellem, quarum radicibus hare definitio conveniat, ut v.g. Ranunculo bulbo(o, verim ez in diverfo genere funt, quarum fci plantula feminalis binis covyledonibus inftructa eft.

Hujus autem generis herber plantulam feminalem unico tantum covyledone donatam obtinent,

& aliis præterea infignibus notis à reliquis tuberofis differunt, nimirum foliis fine pediculis in longiea and practices magnitude nous a reniquis cuocionis uncerum, immuni tonis inte pediciais in longi-tudinem productis, vacculis feminalibus in terna loculamenta difepritis: Floribus plurimum hexa-peralis, aut certe în fex lacinias ad margines fectis.

Ha vel funt bulbo fiquamofo, feu ex pluribus imbricatim incumbentibus fiquamis composito; vel

bullo unicato, hoc eff. ex puntus moricanni incumentisis iquamis compotito; vel bullo unicato, hoc eff. ex puntus continuis feu tunicis in orbem fe amplexantisis coagmentato; vel terrio bullo folido, fubitantia continui, nec in fquamas aut tunicarum involucra divisa. Secundi generis plante quarum bulbi tunicati funt dividi poffunt in graveolentes, & odore nullo aut minus gravi pradies.

SECTIO PRIMA.

De Herbis bulbo squamoso.

Herba radice bulbosa è squamis compactili.

Herbæ radice bulbola donatæ funt vel eadem squamosa, vel tunicata, vel solida, hoc est substantia continua, nec in tunicarum involucra aut fquamas divifa. Qua: radice fquamofa funt dividi poffunt in eas quarum bulbus componitur è fquamis

Multis imbricatini incumbentibus, caule

Foliofo, florum petalis

SRectioribus, floribus etiam ipfis erectis: Lilium Vulgare. Reflexis, floribus ipfis pendulis seu deorsum nutantibus Martagon, Lilium montanum.

(Nudo, flore Hyacinthi; HYACINTHUS LILIFOLIUS Stellatus

Paucioribu

Paucioribus & majoribus majores & elatiores, caule

Supra fiore esfurgents, floribus ipsis pendulis caulem coronæ instar in orbem cingentibus, 12-dice vulpem olente: Corona Imperialis.

In storum thyssum terminato, floribus parvis, deorsum nutantibus: Lillium Persicum.

Binis duntanat, humilior, flore Tulipa, pendulo seu deorsum nutante, caule folioso: FRITIL-

Herbæ radice bulbosa tunicata sunt vel graveolentes, flosculis multis è summo caulis fastigio enatis & in umbellam aut corymbum diffusis; vel odore nullo aut minus gravi præditæ.

CAP. I.

Corona Imperialis Ger. Park. Corona Imperialis sive Tusai aliis J. B. Lilium sive Corona Imperialis C. B. The Crown Imperial.

Adix bulbofa, rotunda, craffa, diverfa à Liliorum forma, est enim compressa, ex magnis, crassissimis ex succulentis squamis compacta, colore interdum albo, nonnunquam etiam purpurascente, sepe pallido, odore feetido & viroso, uti & folia, Colchicum olente, Clusso purpurateente, jarpe patinos, ouore tectuo ex visios, au o soua, concincim oiente. Cuito verò hircum [mbas pasis outlem] nare estiam procal feriente, qui eruit binas 8 amplius libras pendentem.

Caulem tollu fingularem, bicubitalem aut etiam altorem, digitali craffitudine, inferiore parte plufquam policari, firmo, intus fungolo, viridi, rocundo quidem, fed ad cubit altitudinem firritos, feliu magna parte flipatum numerofis, filendore viridani internitus, faliacesis, modo accommendationem publicari si calcinda firitato. ttrato, joint hagin pate inpatient numerous, patential management and patential patential quali, modo contulo ordine eum ambientibus, nullo nixis pediculo, fed lariore fui parte cauli adnatis, irà ur appendices paullum eminentes ab is propagati caulem reddant nonnihil angulofum. Supra autem denfius hoc foliorum agmen caulis ad pedem, nonnunquam etiam cubitum protenditur nudus, fine foliis, gracilior quam inferius, & teres, neque striatus & viridis sed lavis & purpurascentis dus, fine folits, graculor quam interius, oc enes, neque runaux oc virious tea terva ex purpuralecimis coloris, Serpentariz inflar maculolist, qui in fammo todiem pare in angulos definit quoe flores fuffinebit, nempe binos, ternos, quaternos, quinos, fenos aut plures, omnes Vere quafi aqualiter ex contrario fitu nafecines, fingulofís, inter bina folia, inferioribus longé umora ex angultitora, qualitere el longitudine. Quum flores primum erumpunt, inter folia latent, candicantefia, funt, dende paulatim incrementum sumunt, unà etiam succrescente ea caulis que illos sustinet nuda parte : stopaulatim incrementum immuni, una cuatu necessorie ca cautu que mos autunet nuos parte : no-rum verò pediculi, qui fefcunciales, in augmento deorfum inflectuntur, è quibus flores penduli funt rum verò pediculi, qui fefcunciales, in augmento deorium intectuntur, e quibus ttores penduli funt circumcirca, regum corogas imitati, Lili candidi pares, flammeo colore ruitiantes [Lobelio ex pheniceo rubentes] patuli, fenis conftant folis latis, per extremum mucronats, pulcha firiarum faturatationan five purpurearum difuctrafinium pictura variegatis, laciniarà cefurà fubinde ludentibus, unque autem (inquit Clulius) fingulorum petalorum nonnihi foris eminente, & ex nigro purpurante, quorum uniufcipulque fundum obfeuriore colore pictum obfidet gemmants liquoris margia. rante, quorum innucupaque tanuani observate courte preum obtate; germants inquors marga-rita argentea limpidifima & dulciffma, pertinacis durationis, poft multos etam dies à refectione; [Lobelio Vifci grano ferè pares] Ea deinde rubercula marces(centibus shoribus in alba; lacunas abeunt. Ex ipío penitus floris umbilico prodeunt pro foliorum numero famina candida adeò coneunt. Ex pio penus nots antique processor proc amplitudine, folis exilibus & angustis onustus: nonnunquam supra stores nullus cauliculus eminet, fed conferta duntaxat angustorum foliorum coma: interdum etiam (inquit Clusius) mihi nati sunt sur come to during a anguitorian rousing come i mocdain coam (inquiconines) mini nan unt supra flores non unicus cauliculus sive ramulus, sed bini, terni aut plures, suis etiam foliis singuli

Flori fuccedunt magna trigona capita, interdum etiam tetragona ut in Lilio punicco, quorum finguli anguli utrinque pinnati funt, & alati ; excuflo autem flore flatim furium eriguntur que foccunda futura funt capita: Semino piana funt, liliacea, paullò oblongiora, cartlagnofa, fubruffa, duplici ferie in fingulis angula digeleta, quemadmodum in Llii generibus, &c. Hujus plante multiplex habetur varietas, nimirum

I. Lilium five Corona Imperialis duplici corona C. B. Caulis enim in hac planta nonnunquam supra priorem illam slorum aqualiter propendentium seriem dodrantali longitudine attollitur, aliamq florum seriem gestat, aliquando etiam tertiam, & tum demum foliorum comam supereminentem: florum teriem gertat, anquamo ecuam teriam, ecuam tentam nonorum contam inperemmentem : eas verò flirpe unicum florum ordinem fublequentibus annis plerunq, fere oblervavi (inquit Cluffus) ut peculiare genus non fic cenfendum, fed Naturz luxuriantis quidam duntaxaz lutus. 2. Corona Imperialis fiore luteo cum fliris purpureis: qualem Cluffus primo in loco deferibit. Variat in nonnulis plantis florum color, eft enim vel medius inter utrumq, genus, vel ad prioris

fecundive colorem quam proxime accedit.

3. Lilium five Corona Imperialis multiflora, latoq, caule C. B. Caulem latescere & multos deinde

3. Illium five Corona Imperialis folia angultoribus, non feetens Claf.

4. Lilium five Corona Imperialis folia angultoribus, non feetens Claf.

6. Lilium five Corona Imperialis folia angultoribus, non feetens Claf.

6. Lilium five Corona Imperialis ramofa C.B. Tufat Wood Claf.

Hæ alixque varietates quarum meminit Lobelius accidentales nobis videntur, & vel foli luxuriei, vel cultura & mangonio deberi, nec speciei diversitatem arguere.

Locus.

Tempus.

De Corona Imperiali per omnia maiore Cat. Parif. & Corona Imp. Sinensium seu folio vario ejudem, cum mili nondum suerint conspecta, quid dicam non habeo.

Constantinopoli allata est hac planta: ex Versia verò Constantinopolim delatos illius bulbos ominio fibi persadet Chins, quoniam cum accipiebat inter reliquas have suit inscripto, Talai five Parsan resso à disciorito can la testa abasso, hoc est, Tulai sive Flos Persicus ruber aut decolor

Floret Aprili, interdum etiam Martio fi aeris temperies paullò calidior fuerit.

Corona Imperialis guttis in flore utuntur Turca ad vomitum excitandum; alii ad fætum excludendum. D. Palmer, è dictatis D. Herman.

CAP. II.

Lilium Persicum Ger. Park. C. B. Persicum sive Susianum J. B. The Derlian Tilp.

Aulis ei procerus, non multum craffus, cubitalis & altior, rotundus, foliis ab ima parte fur-fum verfus dense ftipatus, Lilii crocci foliis anguftionbus, acutioribus, digitalis longitudi-Inis, longè quam Corona Imperialis angultioribus, illis ferè fimilibus qua in fummo ipfius capite nalcuntur, virelcentis ex cineraceo coloris, five quodammodo æruginofi (inquit Clupants capite naturning, recreates a cursacce coloris, in equocaminoto ariginoti (inqui Clufius) qualis in Tulipa: folis confoiciur; contorquentur verò illa, buxeque funt coloris. Sumus caulis longum gent thyrfum forum, fefquiuncialibis & longioribus pediculis harentium, numeroforum, pendulorum, terrámque (pedantium, Leucoii bulbofi nolas imitantium, faura purpura interororum, five (ut air Clufius) foris purpura valde obloletz colore pradicorum, interné autem dilujorum unamibies funtes colore pullo inferné. Es unstitue funtes que color productiva de la color productiva funtes de la color pullo inferné. tem dilutiorum, unguibus subvirescentibus, odore nullo insigni. Ex umbilico sex inæqualia staminula prodeunt, purpures apicibus primum conficios, qui obverfi flavo poline confiperi apparent: tria deinde longiora flaminula cocunt, filimque medium florem occupantem zmulantur. Sequantur deinde fexangula capita fiverinangula, quorum finguli anguli binis alis finit practit, Corone Imp. capitabus fere finilia, fed minora & breviora; fomine etiam finili, paululum tamen breviore. Radio bulbola, Pomi Aranti magnitudine, fubrounda, filla, magnis fquantis loricata, ex-albo Havefcens, tenui membrana cinda; fubrianta ejus qualis in reliquis bulbs; ima parte feffilis, foramine plurimum pertufa caulis vestigio. Sapor substantize peramarus horribilis; nullo tetro aut gravi odore nares feriente prædita est.

Stationous laigo legicine, pratuta du. Floret Aprili, femen ejus maturum cum Tufai femine aut paullo post. Apud nos etiam perdurat hyeme non ninis acri, fed bulbus femper decrescit, nifi calido in loco seratur, aut in siculi per

hyemem reponatur.

Clufio Lilium Sufianum dicitur, quòd Sufis Perfiæ urbe delatum fit.

CAP. III.

De Fritillaria.

Ruillaria à tabula Scaccaria seu abaco in quo Scaccorum lusus exercetur, quem Fritillum dici namiana a causa Saccana rea asso in que seconam a societam para infiliam fue existimant, nomen accepir. Verum Fritillus non est proprié cabula Scaccaria, sed vasculum aleatorium seu pyxis cornea ligneave turriculæ aut infundibuli specie, è qua mitterentur aleæ vel tesseræ in tabulam ad cavendam fraudem.

ver renera in tabulam ac cavenuam nauceur. Gelinero & aliis Meleagris dicta est, à Meleagridis avis plumis, quas si non coloris specie, tamen varietate & dispositione, & macularum magnitudine refert. C. B. Meleagridis nota sunt. Radix in duas velut partes divila, Morisono è duabus velut magnis squamis composita; flos Tulipæ æmula, deorsum nutans vel pendula, maculis quadratis tabulæ Scacca-

1. Friillaria vulgaris Park. Ger. praeces purparea varigata C. B. Meleagris five Friillaria dilatior & faturatior J. B. Common Fritillary, of thequer b Lilp.

Ex radice emergit bulbosa, candida, solida nullis tunicis septa Clusio, sed veluti in binas, easque ut plurimum inaquales partes secta; è cujus medio protuberat quasi pulvinus quidam, unde caulis ut purintum inaquates partes tecta; è cuius mento producerat quan purintis quidant, unice causis emergit, feffili parte multis fibris donata. Caulem promit teretem, tenueme, fingularem, dodranta-emergit, feffili parte multis fibris donata. Orailem promit teretem, tenuem, fingularem, dodranta-lem & pedalem, interdum etiam majorem, foris ex viridi purpurafcentem, vel fufco obfoleto colore praditum, lavem, intus fungofism; ad quem fine pediculis adnata hinc inde, nullo ordine, folia Tragopogonis purpur. quinque, lex feptem, mediocriter longa, angulta, carinata, libacido fapor pregitata. In funnio caule fiss, fape unicus, aliquando bini, interdum termi [Clafio codem tempore se aperientes] ex pediculis uncialibus, cauli concoloribus incurvis nutantes dependent, pulchri, Campanæ instar, magni, hexapetali, testellato emblemate fritilli seu tabulæ latrunculorum diftincti, plagis alterno rubore, carneo sanguincove & albedine pictis, aspectu pulcherrimo, interiore superficie saturatiore purpura splendente: singula petala ab imo costam elevatam habent, ad petali usque medium abeuntem, in tantillo puniceo luteolam: in floris medio sfamina sex, capitulo

farin'i croce à asperso, stylum ambiunt tricuspidem, coloris herbacei, odoris nullius. Florem verò excipit capitulum, triangulare, unciam plerunque longum, superna parte crassius & sine corona, alioqui Narbonensis Tulipe capiti simile; quod in se continet some pallidum, compressum, Tulipe rum semini accedens, vel, ut air Clusius, Tulipe Narbonensis semen quasi referens, membranae

rum lemnn accedens, vei, ut art cumus, I tupz (varonnenns temen quan teateurs, memoranacco margine latiore, in quo nullum, contra quàm in Tulipa, germen confpicitur.

Floret cum pracocioribus Tulipis, interdum etiam Martio in horus. Sponte quibusdam pratis Tempus & al Ligerim flumen, non procul Aurelia urbe Gallix celebri oritur.

Duplex eff, altera speciosior & colorator, paullò citus site sores, altera colore dilutiore est, mi-Varienter, nuis speciosa & nonnibil tardius storens. Ob soli luxuriem interdum sorem geminatum producit, five dodecapetalon. Hinc

we dooccapetation. Hinc Fritillariam flore magno pleno C. B. Cam. Eyft. Fritillariam flore duplici albicante Park. pro lafcivientis natura lufu habeto, non pro specie aliqua Fritillaria diffincta. Qui naturalem & stabilem hanc speciem esse affirmant non varietatem accidentalem & mutabi-

lem, observent, an hujus semine sato ortæ plantæ hujusmodi semper vel maxima ex parte slores

2. Fritillaria alba pracox C. B. alba Park. albo flore Cluf. App. alt. & auct. & cur. post.

Przecedentis varietas poriis elle videtur quam species disfincta: siquidem, annotante Clusio, cau-les & solia vulgaris habet similia, & przeceiùs una cum illa storet. Notz przecipue quibus ab ea disfert, observante Parkinsono, ha sunt. 1. Caulis & solia prorsus viridia sunt, non ut illius ima parte purpurascentia seu fusca. 2. Floris color albus, qui tamen in nonnullis variat, interna parte venis quibusdam purpurascentibus distinctus. 3. Ungues petalorum virides sunt, costa etiam viridis medium folium dividit, per longitudinem.

In plerifique hujus generis plantis reffulz quadam obfcuriores apparent, in nonnullis etiam color purpurafcens dilutior : unde manifettum est eas non alter differre à vulgaribus Fritillaris, quam aliae plantae flore albo interdum variantes ab eisdem flore rubro vel coeruleo vel alio quocunque naruraliter & ustrate practicis. Hinc neque Fritillariam albam ex pheo purpureo tessellatam Lob. Ad. part. 2. cujus stos interne rubicundior est, unguibus albis practitis, à vulgari Fritillaria specie di-

stingui concedimus.

3. Fritillaria serotina atro-purpurea C. B. Xentonica seraina Lob. Ad. part. 2. An Fritil, flore atro-rubente Park?

Lobelius hanc fic breviter describit. Serotinæ Xantonicæ flos pulcherrimus est, & saturatiore nitidioreque purpuro-violaceo nigro colore gratifismus. Parkinsonus sussius, si modo eandem intelligat,

nune in moduri.

Radix hujus nonnihil rotindior est magisque coacta quàm przeedentis; caulii brevior & humilior quam alterius cujusanque Fritillariz species, folio inserius unico vel altero donarus, superna parte duobus tribus quam reliqua, Fritillariz suteze. foliis ferè similibus, inter que exit pediculus florem sustinens deorsum nonnihil nutantem, seu potius prorium extantem, quam vulgaris ampliorem, & Fritillaris lutes flori magnitudine fare aqualem, foris obscure cinereum seu per totum ex cinereo suscensi interius atro-rubentem, varie striatam seu maculatam. Hac species neque radice libenter se propagar, neque semen perfici apud nos. Cum præcocioribus florer: Flos autem ejus citiùs evanescit quam cujusvis alterius Fricillariæ.

4. Fritillaria flore lutes puro Park.

Park. rare.

Radicem habet rotundiorem, minus planam feu compressam qu'am superiora genera, mediocris
magnitudinis: caulem se superiorem se interdem altiorem, folia aliquammultis, oblongis, latusfalis, ex viridi cariis seu albicantibus, Fritillaria nigra similibus sed duplo angustioribus, vestitum: is, v.s. minusculaum, oblongum, Frindlauri migre inminus red duplo anguttoribus, vettutum : Firam minusculaum, oblongum, Frindlauri migre figura fix non valde diffamilem, peralis kamen, minoribus & mucrombus rotundioribus, pallide fieu ex viridi luteum, nullis neque foris neque innus maculis feu teffellis variegatum, faminish & apicibus intus luteis. Semen primi generis fimile. Hanc in hortulo nostro Cantabrigiz alumus; Ad Fritillariam nigram accedere videtur.

5. Meleagris five Fritillaria flava J. B. Fritil. flore luteo vario five punitata Park. Fritil. flava rubris maculis distincta C. B.

Affurgit ad altitudinem præcedentis æmulum, folius cinereis, latioribus, brevioribus & obtufioribus; floribus majoribus, quorum petala flavi funt coloris, rubris maculis diffincti, illorum medio nervo prominulo & virefcentis coloris.

6. Fritillaria lutea maxima Italica Park. Meleagris flos maximus Italicus Evst.

Caulem Gurigit teretem, ex fusco virentem, folisi aliquot latiusculis brevioribus obstum, quæ basi sua cum amplexantur, coloris obscure viridis. Propè summum caulem, qui deorsium nonnihil incurvatur, solia exeunt tria vel quatuor, è quorum sinu emergit son, plurimum singularis, quam præcedentis longior, deorsum nutans reliquorum instar, colore è luteo obscuro purpurascente, maculis parvis rubris teffellatus.

Serò & post reliquas tandem omnes floret.

Tempus.

Bbbbb 2

7. Fritillaria

7. Fritillaria lutea juncifolia Lusitanica Park. An Fritil. angustifolia variegata magno slore C. B?

Carle. allurgit ereti, oblongo, tenui & infirmo, folis rarioribus, oblongis angultis & fere junceis veltito. Floren edit parvum, luteum, maculis tamen rubris crebrioribus legmentatum quam quodvis

aliud Fritillariæ luteæ genus. Fritillaria Lufitanica Chaf. cur. post. huc referenda videtur. C. Bauhinus tamen diftinguit, & revera notæ nonnullæ funt in Clufiana descripcione quæ non bene conveniunt, nimirum caulis firmus, foliola brevia, color floris foris purp. obfoletus, in venas qualdam ad extimas oras vergentes di-

Fraillaria fore minore C. B. item Fritil. seroina storibus ex slavo oirentibus ejustem. Me-lagris sece Fritil. Pyrenae store minore J. B. item Meleagris spot Fritil. Aquitanica re-serves ora ejustem. Fritillaria Pyrenae store Aprominea Park. Fritil. Aquitanica minor spot lateo objetoo Ger. emac. The black fritillary, og Reather-coat.

Eulbum habet [Clusio] Fritillariæ cap. x. lib. ii. Hist. descriptæ formå fimilem, minorem tamen. [Parkinfonus hujus bulbum in eam molem & magnitudinem interdum excrefcere scribit, ut Coronz Imperialis radicem mediocrem mentiatur] es quo prodit pedalis cauliculus, graclis, viridis, fenis aut feptenis folis feptus, ex viridi cineraceis, qualia fere funt in alias Friillariis, in cipis fummo fastigio nascitur stos, aliarum Fritillariarum flore minor, sex petalis constans, que extimas oras annuiuli reflexas habent, ut parvi intinnabuli formam exprimat, quorum terna exteriora internis angulhora funt, omnia obioleti foris coloris, circa oras tamen (preferim interiora) venis quibuldam flavescentibus distincta, internè verò ex viridi flavescentis & splendentis; à mediis porro tolis ad ipfos ufque ungues (qui fimilem colorem habebant) plurimis maculis faurate purpuratentibus teffellatim difpodits notata. Ex umbilico prodeunt fex brevia framina, longis apicibus palidis prædita, trifulco fillo è medio illorum procedente. Odor ejus gravis, quafi Phalli odorem referens, & proximè ad eum qui in Spatula fortida percipitur accedens. Semen Fritillariz vulgaris femin firmis.

In earum porro Fritillaria plantarum qua è Pyrenais montibus eruuntur (loquitur Clufius in biff. app. als.) floribus non minor observatur diveritas quam in illis quæ vulgares in diversis Galliæ pro-vinciis reperiuntur: nam licet omnium, (quos mini quidem videre contigit) forma quodammodo fimilis fit, fex viz, petalis conflans, eorumque terna interna magna ex parte tribus externis fint la-tiora & ampliora, quidam tamen flores illa repanda habent, h. e. illorum extimas oras reflexas, nonnullorum verò ore vel non funt reflexæ penitus, vel certè quàm minimum: rurfus illi flores qui extimas foliorum oras reflexas habent alii aliis faturatioris funt coloris, quidam etiam adeo faturi ut nigri videantur, przeferim externa foliorum parte, que nec fplendet, nec reffellis diffinêta apparet, at interna purpureis quibudam maculis diffinêta vel frequentioribus, vel minùs frequentiapparet, at interna purpureis quibuldam maculis diffunda vel frequentioribus, vel minus frequentibus, aut magis faturis, aut dilutioribus, eique fplendet. Illi verò fhores qui folia repanda non habent, vel quorum ora paululum duntavast funt reflexe, externa paret urplurimum virefecentis funt
coloris, interna autem ex viridi flavefecentis &t fplendentis quali periè practitus eft tennior ille fericeus
pannus, quem vulgo Tafeira nuncupant, ex flavis & viridibus fericeis flaminibus contextus, aque in
illis teffellarum illa diffuncito obleanor apparet. Singulorum autem foliorum ungues interni nonnihil cavi fubrindem maculam imprefilm habent; ex floris verò umbilico (ex alab famina prode
unt, quorum apieto pallidi, inter que trifidas exilit flylus paullò fupra flamina fede exerens.

Florent paullo ferits quam vulgares ferotira Fridilaria, & Gemen ferunt in thecis fue capitulis
triangulis yulgaris Fridilaria inflar pianum, vulgaris femini profits fimile, in quo nullum etiam germen confpicitur. Interdum hac planta binos flores in eodem caule profert quemadmodum vulgaris.

garis.

9. Fritillaria Aquitanica Clussi & Beissoi serotina, i. e. Fritil. serotina storibus slavovirentibus C. B.

Videtur Lobelio Adv. part. 2. quadrare cum varietatibus Fritillariz nigrz: nonnullæ tamen notæ reclamare videntur, 1. Quòd in florum petalis dorfi nervus extuberabar paululum atque virefeobat. 2. Quòd petala omnia ab imo ad extremas oras obsoletæ purpuræ radiis, sub quibus nonnihil flavi conspiceretur, distinguebantur. 3. Quòd folia angustiora magisque herbacea. 4. Tenerior erat & frigoris impatientior.

Odore Friollariz quam Clufius Aquitanicam vocat hamorrhagiam in juvene Belga suppressam oblervavi Lugduni Batavorum. Est verò teterrimi odoris, cui similem putidissimum ovum spirat.

S. Pauli Quadrip. Botan. Claff. 2. p. 83.

10. Fritillaria umbellifera C. B. Hispanica umbellifera Park.

Fritillarise nigræ haud dubié congener eft, adeo partibus omnibus ei fimilis eft, major duntaxar, quod forté folo latiori debenu. Foloss in faftigio quaturo vel quinque fimul penduli Corona Imperatis information au le la constanti de la c perialis instar caulem ambiunt, colore intus flavo-viridi, rubentibus maculis notati, foris nigri-

Fritillaria II. seu ramosa C. B. item Fritillaria III. seu polyanthos flavo-viridis, si à pracedente specie differant nobis certè incognitz sunt.

II. Friel

Lib. XXI.

De Herbis bulbofis.

1109

II. Fritillaria Lustanica Clus. cur. post. ambigere videtur inter Fritillarias vulgares & Fritillarias nigras, fiquidem petalorum mucrones in ea non reflectebantur, coloris tamen erant foris purpurei nigras, niquiem peratorium micronismi eation reflectionaliti, coolis tamen erant roms purpurer obloleti, in venas a dextinas oras vergentes diffincti, nullis maculis teffeliatim difpofitis apparentibus, fingulorum mucrone ex viridi paullium flavefeente. Floris pars interior fubblavi coloris erat, unques verò virefeente maculà infecti. In flore odorem nullium deprehendere potuit Cluffus, quo à Fritillaria nigra differt.

11. Fritillaria minima pluribus floribus C.B.

A Swertio pingitur.

12. Fritillaria Indica maculato caule, Viperina dicta Hort. Reg. Paris & Lugd. Bat.

Fritillariæ flos (autore Paul. Renealmo) non tantum ardentibus febribus confert, sed & sedandæ Vires. siti ex hujus succo sit unquentum ad carcinomatosa ulcera præstantissimum. Vim præterea hic slos roborandi cordis & cerebri non parum possidet, meconisque (ut me docuit experientia) malignitatem infringit. Aqua ut decet destillata oculorum inflammationibus succurrit,

CAP. IV.

Martagon Canadense maculatum Park. Mart. seu Lilium de Canada, auri colorem referens slore in. tus nigris maculis asperso Bry.

Mbigere videtur inter Lilia floribus reflexis & erectis. Folia ut in illis per intervalla rota-Mbigere videtur inter Lilia Horibus rettexis & erechis. Folia ur in illis per intervalla rotatima maulem ambiumt. Radis: parva, figuamofa, fibris tenubus longis ex ima fede dependentibus. Caulis fatis craffus, felquicubitalis aut altior, foliorim longorum, anginforum, viridium, panciorum tamen quam in Martagone Imperiali, triplici aut quadruplici per intervalla ferie circulariter cinclus. Ex tipremo foliorum circulo una erumpunt quatoro aut quinque flores, Lilii rubri panel pares, fingulis pediculis longis tenubus fulci, deorfum nonnihii incurvati, pulchro-lese shave fius autono tincli usterna parae aculis fun their automatoria circulis quantitation de la consideration de la co lore flavo seu aureo tincti, interna parte maculis seu strus atro-purpureis picti, cum sex staminibus totidem apices sustinentibus & pistillo in medio.

CAP. V.

De Lilio simpliciter dicto sloribus erectis, & eorundem petalis non reslexis.

Ilium Latinis à Græco Avieur deductum est, g litera in l mutata.

1. Lilium album Ger. album vulgare J.B. Park. album flore erecto & vulgare C.B. Common white Zilp. 7. B.

Florum delicia Lilium ex radice bulbola, multis nucleis constante caulem surrigit rectum, cubitalem & fesquicubitalem, vel etiam altiorem, singularem, teretem: cui ab imo ad summum adnato folia nullo pediculo, oblonga & latinicala, viridia, glabra & fiplendentia, versis fimmum aulam folia nullo pediculo, oblonga & latinicala, viridia, glabra & fiplendentia, versis fimmum callem fenfim minora & angustiora. Flores in fcapo ferie quadam plures, non codem tempore panduncur, odoris fuavitate eximia, colore lacteo, fenis pinguibus repandis foliis calathum imitati, in quorum medio fylum longiusculum, ex albo viridantem, trisulcum circumstant stamina, foliis numero & colore paria, quibus apices insident crocei.

Sullatinam florum aquam dari utiliter potandam ægre parturientibus, & ad pellendas fecundas Vires addito croco & cassia senbit Matthiolos: Crocum & Cassiam ad augendam penetrantiam addi non concesserit Camerarius; qui aquam stillatitiam solam ad hos usus efficacissimam ait, unde non temere in aliis affectibus dandam. Tragus duo auttria cochlearia restituere animo linquentes scribit ex aliorum fententia. Schroderus usûs crebri esse in affectibus pulmonum, asthmate, tussi & similibus scribit. Virgunculis familiaris & expedita est, ut ea faciei nitorem concilient, tantillum Camphore & Olei Tartari per deliquium destillati in ea dissolventibus. Sim. Paullus.

Oleum ex floribus per insolationem fit. Cavendum autem nè solia relinquantur in oleo vetere ad Oleum ex nomos per monatoriem na: Caronani ameni a tota lourigariam na oleo reter au quindecim des: Cumenim tota planta turgeat fucco mucagineo, facile purrefeunt, & oleum jam redolet non Lilia, qua prima bonitatis nota off, fed grave & feetidum quid. Sufficit iguar triduums quo exacto imponantur alia, tum denique iterum alia. Sufficit enim terrium repetiife.

Hoc oleum maximas habet vires in quiblicunque doloribus & affectibus frigidis: tenfa remittir, dura emollit, dolores fedat. Ufus ob id eft in doloribus colicis & nephriticis, in plouritide, &c. Usus etiam est in induratis nervis præcipuè, in schirrho uteri & indè dependente mensium mora,

Radicis ulus internus rarus est, externus crebrior in tumoribus leniendis & maturandis, in clavis pedum tollendis [axungia vetere exceptæ & illitæ] in pudendis parturientium emolliendis, in ambuftis emendandis, &cc. Schrod. Bbbbb 2

Vire

Locus.

Eyft.

Lib. XXI.

Stamina exhibentur ad facilitandum partum cum aqua Verbenæ vel fimili. Idem. Gulielmus Goderus, Elizabetha: regina Chirurgus, referente Gerardo, multos hydrope laborantes fanavit radicis fucco cum farina, Hordeacea mixta pane felicer ex iliufmodimatía confecto agro per mensem aut sex hebdomadas continuas exhibito; quo solo & non alio pane, per totum id tem-

pus veiceretur.

Idem codem referente, Radicis tula fuccum expressim cum vino exhibitum & per duos tresve
dies potum venneum pettilentiale expellere, & facere ut foras erumpat in pustulis & vesicis cutem

externam occupantibus.

2. Lilium album Byzantinum Clus. Park. Ger. Lil. album sloribus dependentibus seve peregri-num C. B. Sultan Zambach & Martagon Constantinopolitanum albo store Clus. hist. Lilium album Syriacum Rauwolfii J. B.

Lilii albi genus est vulgari proximum: Ejus tamen caules licet vulgari non breviores, à diligentius Liin albi genus eit viugari proximium: Ejus tamen caulei licet vulgari non breviores, à diligentius observantibus graciliores, ratioribusque & minoribus folis septi deprehenduntur, ipsusque paullo minores, aquè tamen ac vulgaris sores odorati. Nonnulla verò radices in tantam molem excrescent, ur vit uraque manu comprehendi possimi. Horum nonnulla in plano & lato caule scagenos stores protulerunt. Lobelius in caule palmaris latitudinis, humanz proceritatis, 200 & plures candidissimos & suavissimos slores observavit.

2. Lilium rubrum vel croceum majus J. B. purpuro-croceum majus C. B. Lilium aureum Ger.
Park fortè. Martagen Chymiffarum Lob.

Par est magnitudine Lilio albo, nusi quod folia incondita minus sint lata, ac sirmiora, nervosiora, atro-virentia, splendentia, longiora quam in bulbifero. Caulis maculatus, bicubitalis; summitas ora, atro-virentia, ipiendentia, iongiora quam in duioriero. Camar macunanis, oucuntanis, iumnitas in pediculos aliques faceffens, fingulis fingulos inharentes fores fuffinet, Liliaceis magnitudine forma foliorimque numero fimiles, vertim colore rutilo corufcantes, fateratoribus intus figmatis pundiculored. cati. Radix subest bulbosa, è squamis compactilis, alba, ex qua ramuli repentes novos generant

Nuíquam non fionte provenix (teste Matthiolo) in Italia, quandoquidem circa messem in arvis inter segetes, in pratis, in montibus & in valibus anreo colore emicat. Nos in sylvis supra Neapolin prope Camaldulensium coenobium observavimus.

4 Lilium phoniceum C. B. phoniceum dilutum J. B. Lob. rubrum Ger.

Longo & przakto affurgit caule, valdè dilutos fert flores, ferotinaque est, cum Lilio albo duntaxat florens: in quo sexagenos aliquando flores uni cauli inharentes observare memini.

norens: in quo rexaggatos anquanto notes un cam innactante operate intentin.

Hanc fipeciem Clafius vulgarem & omnibus notam foribit. Parkinfonus quoque fub Lilii aurei titulo hanc deforibere videtur. Nos à pracedente fipecie diversam non putamus.

Huc forte referendam eff Lilium Sandicis colore polyanthos C. B. cruentum polyanthos Hort.

5. Lilium rubens vel croceum minus I. B. Lilium purpuro-croceums minus C. B. pumilum cruentum Park. purpureum minus Ger. emac.

Squammatus bulbus caulem promit angulolium, striatum, altitudine sesquicubitali, cui temere folia Squammans supera camera parine argunomate, anatum, amanas soquamans, ou entere plaz numerofa adnascantur, atro virore filendenta, perquam angulta, ficundum longitudinem nervosa. Caulis faltigium na aliquot pediculos firmos, punctis rubris variegatos, modice hirfutos dividirar, quorum unicuique fles infidet Liliaceus, colore ex rubro flaveficante feu croceo, folia intus fulcata & faturatioribus punctis notata habens, odore fuavi, framinibus & pifiilo flori concoloribus. Pracocior est priore: Singulare etiam habet hac planta, quòd ex majore bulbo obliquè & in la-

tera propagines fub terra graminis modo spargat. Flore pleno in hortis colitur.

6. Lilium cruentum latifolium J. B. cruentum Plantaginis folio C. B.

Bulbo innititur omnino tali quali Lilium album: caule verò donatur, non ut cattera Lilia, craffo, name immun ominine en quan Limini accini. 1 acci vice contanta inche in executa and, crafto, que man producit unicum, cruentum, fex foils latis confinantem. Can li fois rara, valde lata, Plantigin firmilia. C Bauhimus dubitat an detur hujufmodi planta & quenam fit.

7. Lilium bulbiferum latifolium majus C. B. bulbiferum majus J. B. Park. cruensum bulbiferum Ger. emac.

Bicubitali interdum affurgit caule, firmo, craffo, folis septo Liliaceis, subatris, in summis alis crassiones bulbos gestans & amplos shores rubros, Lilio puniceo minori non bulbiero concolores. Teneriores imius planta ante quam flores ferre incipiunt, bulbis fecundum caulem inter folia natis non minus donatz sunt quam relique due species, sed quando robustiores sunt, soresque aliquot annis protulerunt, vix, nifi in fummo caule ubi in alas dividuntur & fecundum flores majores

Floret hæc planta cum duabus subsequentibus Junio, alia alia paullo maturius, semenq perficie Affords free plants cum unatus morequentous punts, and and pound manufus, fortiers perfect Angulto. Bulb in alishzerer folent, done vento aut contactu excutantur; mio interdum plants ad-hue inherentes fibras deorium spectantes agere folent, tanquam ad communem matrem terram aspi-

rantes, & illa fe condi cupientes.

Invenitur apud Lobelium in iconibus Martagon cruentum angustifolium, C. Bauhino Lilium bul- Varieras, biferum angustifolium dictum.

Lilium bulbiferum incanum J. B. C. B. Clus. cruentum latifolium Ger.

Vix cubitalem excedit altitudinem; caule etiam eft firmo, firiato, ex viridi nigricantibus fdiiis prædito, que tamen cum fimmo caule incana lanquine pubelcunt: Eius fleres igneo rubore non rutilant, ut in fuperiore, fed magic pallefcunt, & cal Llili punicit non bulbirei majoris colorem plarimum accedunt. Ejus adultioris caules paucos etiam bulbos eósque superiore minores nisi in summis

9. Lilium bulbiferum minus C. B. Park. bulbiferum repens J. B. cruéntum secundum caulem bulbulis donatum Ger. emac.

J. H. Inter Lilium bulbiferum majus & incanum media eft magnitudine, nonnunquam etiam primum aquat. Bulbo Iquammato cum reliquis hipiya generis convenis. Caterrim cadis firmus, firsitus, cobitalis [Clafus caulem infirmitorem & gracultorem et attributi] ac major multo, maculis nigris gine levi profiulis: quorum nonnulla elatiorem, latiorem, faturatiorem, coftam, profundo utring, ad latera fulco, habent: medium florem obfident reliquorum inftar fena stamma, pifiillumque triquetrum, eodem cum flore colore prædita. Folia fert Martagonis, quorum alis bulbi frequentes querrum, codem cum note control parameter and a control parameter and control parameter bulbiferi modo.

Ferunt omnes have planter in capitibus triangulis femen latum, cartilagineum, subfuscum, quemadmodum Lilium vulgare, quod non sterile est, sed sui etiam generis plantas profert, verum que ex bulbulis in alis natis crescunt plantæ longè citius adolescunt.

Hac & pracedens species in montanis Austria & Stiria pratis sponte crescunt, hac tamen ra- Louis rior inventu. Cluf.

Solent verò cùm hæ, tum aliæ non bulbiferæ, cùm primùm florum gemmas oftendere incipiunt, à formicis admodum infestari, &cc. Idem.

CAP. VI.

Bulbus Liliaceus vomitorius Capitis Bonæ Spei Brevnii.

Vius bulbus Lilii miniati Byzantini valde fimilis est, nisi quòd plerung major, & ex majoribus, craffioribus, saporis initio viscidi & aquosi, mox autem acerrimi, ac linguam joribus, craftioribus, faporis initio vitícidi & aquofi, mox autem acerimi, ac linguam inflat Ari ferme velikcantis, purpurafecnibus funamis compadhus; in quabus Soli obver-fis punchula obfeure purpurea dense infperfa, & lineole quadam per longitudinem excurrentes cernuntur. Felia Lilii foliorum colorem, formam & totum habitum amulantur, fel longè angulfora funt. Seapum ex bulbi centro teretem, diluto vitore albicantem, bipedalem folquicubitalemve impellit, Floribus creberrimis, ex fubviridi albefeentibus, à tercia inferius parte ad apicem ufque in foicam longam congeffis, decoratum: Quorum nondum aperti, immaturis Hyacinthi flore albo fioribus fimiles, reliqui autem folia fua tam mură & variabili explicabant formă, ut numerum corum figurimq, enucleare haud valeret Autor: i n quorundam umbilico fiyim longus, quadrangularis, antê obtulus & velut refectus; in aliorum è contrario reflexus, & quafi ex multis orbicularibus arche conjunctific albulis contracibus aporabeta. conjunctis globulis contractus apparebat.

Descriptio caulis ad imaginem pictam à D. Beverningh missam composita est.

An Bulbus ruber Promont. Bona Spei adbuc incognitus squamosus Swartin?

Naturam calidam & ficcam, atq. vim abstergendi & provocandi habere [nifi quid virosi illi in Vires.] fit] existino. Tres aut quatuor hujus bulbi squamas cum nonnihil carnis concisa famelico cani devorandas objeci, qui elapsis quibusdam post sumptum hoc ferculum horis multam tenuem crasfamque pituitam evomuit: tandem & materiam pituitofam per alvum rejecit, quanquam non fine magno languore. Jac. Breynius in Ephemer. German. Ann. 4, & 5. Obs. 134.

CAP. VII.

Hyacinehus Lilifolius stellatus J. B. stellatus soliis & radice Lilii C. B. stellatus latisolius Ger.

Ulbo est Liliaceo satis simili, sed minore & oblongiore, flavescente ut Martagonis. Sena aut plura fert folia Lilii albi (antequam in caulem abeat) foliis fimilia; è quorum medio caulis exilis pede brevior, multos flores in fummo fuftinens, Hyacinthi stellati vulgo nunI come

Vires.

Lib. XXI. De Herbis bulbosis.

cupati floribus omnino pares, fex foliis constantes intensè cœruleis five violaceis, eminente ex umbilico quodam veluti umbone. Flori succedunt triangula capitula in quibus semen In montibus Pyrenxis nascitur, necnon in quibusdam montibus Gallix Aquitanica, & locis

humentibus gaudere dicitur. Pastores animalibus hanc plantam depascentibus caput intumescere Joachimo Venerio affere-

Invenitur etiam sed rarius flore niveo.

CAP. VIII.

De Lilio floribus reflexis Martagon dicto.

1. Lilium floribus reflexis montanum C.B. flore nutante ferrugineo minus J.B. Lilium montanum five sylv. 2. minus Clus. Lil. montanum minus Ger.

"Ulvus hujus bulbus ex squamis acuminatis compactilis, subdulci & viscido sapore, fibris donatus albidis, alisi ni imo, alis quà cauli committiur, quem erigit bicubitalem, teretem, punchis rubennibus maculolum: cui ex intervallis radiata circumnaficiur fairum Liliaccorum, arrovi rentium feries: circa caulis etiam fummum fingularia folia temere quà fors tulit apponuntur. Caulis fastigium ornant Liliacei penduli sfores sex soliis pinguibus purpurascentibus, sanguineo saturatiore guttatis, reflexis admodum constantes, quorum meditullium occupant totidem ferruginei apices cum

pittile, ocore gravi.

In montibus Germaniz oritur, przeerim fylvosis: Montbelgardi sponte & copiosè in monte Bar,
Basileze in monte Moutezz. Genevz in montibus abundat J. B. Nobis in monte Saleva prope Genevam observatum non visum est differre à sequente, at in observando minus curiosi fusimus: differt enim infignibus notis, fi J. Bauhino fides, nimirum floribus paucioribus, eorumq, petalis admodum reflexis, colore etiam diversis.

 Martagon Imperiale sive Lisium montanum majus Park. Lisium sylvestre sive Hemerocallus mos-chata polyanibes, Martagon Imperiale nuperorum Lob. Ad par. 2. An Lisium store nutame maximum J. B? Lilium pyramidale moschatum C. B.

Bulbis huic ex squamis acuminatis compactilis reliquorum Liliorum instar, pallidiùs tamen sla-Bulbs niue ex fequamis acuminatis compactiis reliquorum Litorum initar, paliduis tamen tavus, minor interdum quam pro plante modo. Caulene erigie bicubitalem & alutorem, ex purpurco
fulcium fuperiore parte, & brevi lanugine hirfitum, florum pyramidatum acervum, 120 & plurum, jucindiffimo fpedaculo, fiaviffimi Rode modichate odoris emuli, faftigio fuffueneme.
Flores penduli feu deorfum nutantes, fex petalis pinguibus, unciam longis, medium digitum latis,
colore un pallido rubentibus, fortuitis ex fusfo purpurco maculis lationibus afperfis compofici, per
exortus quinq aut fex varie & fusfo caulem ornant. Falia ex intervallis radiant for caulem ambies
for concornant, bini aut remi & interdum mutantes follorum circuit antibir caulem ambies. unt seu coronant : bini aut terni, & interdum quaterni, foliorum circuli cauli circumnascuntur; & praterea circa caulis fummum fingularia folia reliquis minora multo, temere quà fors tulit apponuntur. Sunt autem folia glabra ex rotundo turbinata, juxta annexum angustiora, eminentibus ramossís, à tergo in mucrone coeuntibus venis. Stamina ferunt singuli slores sena, petalis numero ramosita, à tergo in mucrone coeunteurs venis. Siamina terunt inigui nores tena, petatis numero refpondentia, in quorum extremitatibus ajiese folongi, in nuffo purpurei, rubiginolo pulvificulo fitatima, pereunte configafi. E medio fitaminum prodit incurvus apex, in triquetrum rubenfic, capitulum definens, viridi & triquetro folliculo infidens, qui defluentibus florum partibus folus remaner, & refupinus furfum incurvatur, paulatimq, increfcit, donec unacil longos & femunical faior fiar, qui inferuis angulfior exitite: idem fex eminentibus angulis toudema, lateribus confiar, intus autem tribus membranis seu parietibus in tres cavernulas per longitudinem dividitur, in quibus bini contigui parvorum, latorum planorum, fibi invicem superjacentium & flavorum seminum series conti-

Hanc plantam, ni multum fallimur, invenimus in fylvofis montis Salevæ propè Genevam.

Florum petala in hoc genere non ufa, adeò reflectuntur ac in minore proxime describendo. Hoc forte Quartum Lilii montani genus est Clusio, cujus slores serius sese explicare soliti sunt, illíq non infuavi odore præditi.

Martagonis radix urinam ciet.

3. Lilium montanum seu sylvestre minus Park. An Lil. mont. sive sylvestre I. majus Clus? Lil. sloribus reflexis alterum lanugine birsusum C. B? montanum majus Ger.

Euleo est majori seu Imperiali persimili, ut difficulter possiti indè distingui. Differt 1. Quòd mentis plerunq, spatio serius è terra exeat, & tamen maturius sloreat. 2. Quod solia angustiora inte & acutora, vindioraq. 3. Quòd sorum petala aliquanto longiora sint, saturatus rubescant, minorious macuius consonspergantur, interdum etiam maculis acrata multoq, magis resfectantur. 4. Quod storum caule multo, puri consensi possiti flores in codem caule multo pauciores obtineat & rarius dispositos. 5. Quod florum capita anre-quam flores aperantur hustus sint & lanugine incana. [In nonnullis hujus generis plants, Autore Parkinfono,nulla hujufmodi canities cernitur, verum capitula glabra funt & purpurafcunt.] 6. Quòd fummi caules in hoc glabri funt & virides fecus quam in illo. 7. Denique vafcula feminalia longiora multo & duplo fere majora funt.

Lilium flore nutante albo J. B. floribus reflexis albis non punctatis C. B. Lilium mont. flore albo puro Clus.

Non species Lilii distincta, sed accidentalis hujus varietas, à semine orta, nobis videtur. Hujus inquam, non primi generis, ut vult Parkinfônus. Florum enim gemma, referente Club, ante-quam expandantur, multâ candidâ lanugine funt oblita, quæ una eft ex notis quibus hoc genus à

Lilium florib, reflexis variis C. B. i. c. Lilium montanum seu sylv. 3. Clus.

cui flos antequam explicatur foris carneus, explicatus intus albus notis purpureis infignitus.

Lilium floribus reflexis albis punctatis C. B. i. c. Martagon flore albo maculato Park. Item Lil. flor. reflex. polyanthos alb. punct.

Et alias quas recenfent varietates Clufius & Lobelius, pro accidentalibus vel hujus vel pracedentis generis differentiis habemus. Parkinfonus pro przecedentis differentiis reputat, ob notam characterificam quam cum eo communem obtinent, ea autem eft, squamas radicis eo modo congestas seu dispositas habere, ac si due trésve simul, altera alteri innascerentur.

 Lilium Byzantinum miniatum C. B. item Lil. Byzant. miniatum polyanthos C. B. flore miniato nutante, five Hemerocallis Chalcedonica quibusdam J. B. Lilium rubrum Byzantinum sive Martagon Constantinopolitanum Park. Byzantinum Ger.

J. B. Ex radice bulbosa emergit caulis bicubitalis, minimi digiti ferè craffitudine, ima parte punctis rubentibus guttatus, catera virescens, concavus, paullo postquam è bulbo eluctatus est radiatas fibras circumquaq, emittens: per quem frequentia oriuntur felia, indigefta, Lilii Martagonis, firiata, acuminata, per marginem nonnihil veluti pilofi oftentantia, fapore oleraceo prædita. Flor cauli fummo reflexo infidet, plerunq unus, aliquando duo aut plures, colore phœniceo pulcherrimo, quorum finguli Liliaceis fimiles, fenis folius conftant, utcunq angultioribus quàm Lilii albi: hæc ftriis noiniguli Liliaces Imiles, Ienis folis conitant, utcunq, anguttoribus quam Lilia albi: hæc fitris notata, quæ extrorfium reflexa ceu Martagonis, apicibus circa caulem coeunt, prominentibus nudis miniatis apicibus, quos pallida flamina futtinent, quorum medium obtinet pitfillum apicibus concolor. Senima, Clufo tefte, funt in angulofo capite plana, aut Lilii fylv. femini fere fimilia, fed nigirora, minora, neq adeò fonogiofa; terra commifia prodierunt, planáq, foliola tulerunt. Radix utplurimum non eft adeò magna ut quidam exiftimant, fed Lilii femeltris radicem haud multitum fuperat, colorèque dum recens entat eft adeò illi perfimilis [etenim fi dutuis extra terram affervetur purpurea ferè tota est, & subinde quibusdam notis saturate rubentibus inspergitur] ut etiam in stirpium cognitione admodum exercitati, nisi eas inter se conserant difficile discernere possint.

Hujus tamen radix è tenuioribus squamis contexta est, nec minus fibris supra & infra quam illa donata

Duplex est, una dilutioribus floribus prædita, altera faturatioribus. Ego fanè (inquit Clusius) longa experientià didici, eas plantas quæ dilutiores ferunt flores, caulem & folia viridiora habere iis quibus faturatiores funt flores; postremis enim caulis & folia plerunque ex purpura nigricant.

Lobelius etiam duas varietates memorat, alteram pracocem, quinque, fex, decemque utplurimum flores proferentem; alteram serotinam, quandoque diu multisque annis unicum florem

Floret Junio aut paullò ferius, Constantinopoli, Viennam ad Clusium delatum ex hortis supra si. Tempus. num in cornu Byzantino vulgariter Pera nuncupato sitis Zufiniare appellatione.

Martagon Conftantinopolitanum maculatum Park,

A descripto differt magnitudine & proceritate: flore ampliore & faturatiore, maculis & striis aliquot nigricantibus variegato.

Lilium purpuro-sanguineum flore reflexo C. B. Byzantinum flore purpuro-sanguineo

Cum Lilio Zufiniani idem effe vult Clufius.

5. Lilium rubrum præcox Clus, rubrum angustifoliam C.B. Ger, emac. An Martagon Pannonicum wel exoticum stere spadiceo Park? Lilium præcox nutante store rubro J.B.

Lilium rubrum 1. & 2. diftinguit. Primum folia multò breviora habet & paullò latiora quàm Conflantinopolitanum, secundum verò angustiora.

Sub finem Maii aut initium Junii floret.

6. Lilium rubrum pr.ccox 3. angustifolium Clus. Lil. brevi & gramineo folio C. B. Lilium præcox nutanie store rubro tenuifolium J. B. rubrum angustifolium 2. Ger. emac. Cluf.

A præcodente (inquit Clufius) valdè diverfum est, non quidem sforis forma, sed colore, qui Lilio cruento majori non bulbifero similis est, tum situ foliorumque per caulem sparsorum dissimilitudine; multa enim & conferta fert folia, cubitalem & ampliorem caulem confusè vostientia, admodum angulta & longa, inftar pænè foliorum Tragopogi: caulis item faftigium flores profert, non eodem ortu, ut in Byzantino, fed in fummis caulis alis, inter angultiffima foliola accession na scentes. Hac ex aliorum relatu.

Lilium

Lib. XXI.

Postea hujus sloris colorem plurimum ad Mali Aurantii pramaturi colorem accedere observabat Clufius; odorem autem non adeò fuavem ut pracedentis, fed conus Lilii montani flavo flore odorem referre. Plurimos interdum flores in caule fert. Ab hoc non differt, ut puto,

Lilium miniatum ederum angußtiglium C. B. Martagon Pomponii Clul. cur.; post. Martagon Pomponeum free Lilium rubrum pracen & Lilium Macedonicum Park.

Quod longe nitidioribus est floribus, nam prorsus miniatos illos fert ut Byzantinum, certè magis faturos quàm descriprum, neceos inodoros. Folia etiam licot angusta ut illius magistamen satura viriditate prædita & magis splendentia Clusio videbantur, atque inordinate quemadmodum sfores in caule nascebantur. Observabat etiam prædictus Autor ejus caulem non adeò brevi marcescere illius (ad direits parduces).

ut illius, sed diutiùs perdurare. Parkinsonus nostras plantam hanc plenius & accuratius descripsit, ideóq, non pigebit descriptio-

nem ejus Latinam tacere & huc transferre.

Radiem habet (quamodam, fquamis archè compactis, latioribus & tenuioribus quam reliquorum congenerum, actate grandefentem, colore luteo faturatiore tunctam. Caulis indè exfilit viridis, plurimis teres, ranis planus, fedquicabitalis aut bicubitalis, folis plurimis, angultis, oblongs, Carqo-plurimism etters, ranis planus, fedquicabitalis aut bicubitalis, folis plurimis, angultis, oblongs, Carqo-plurim umulis fed viridioribus, ceberrimis, nullo ordine politis gradatum minoribus, ad faltis gium ferè veltius: eu indient flores plures pauciores & transis dipoliti, in vecutioribus multo plures & denfiores fin uno caule flores features de conference que muerca; in altero ad centum unue conferrim pascentes.] Color florum ex luteo pauciores & rarius dipoliti, in veruniorious muito piures oc cennores ini uno caute fores lexa-ginta & plures numeravi, in altero ad centum ulque, confertim nafcentes.] Color forum ex luce rubefcens, minus faturatus feu intenfits quam Martagi Conflantinopolitani: flores ipfi quam illius tantillo minores, alias forma fimiles: Seminum thesa triangularis illius etam fimilis fed minor, in qua fextuplici ferie continentur femisse, plurinum inania, que verò folida funt planas orbicu-lata, parva, fubrubentia. Adnatis rariffimè se propagat.

Hujus tres quatuórve varietates recenset Parkinsonus. 1. Primam foliis in caule minus crebris, ferius aliquantulum florentem.

2. Secundam foliis brevioribus paullulum & latioribus, maturius nonnihil florentem. 3. Tertiam floribus pallidiùs rubentibus & ad flavum tendentibus, foliis etiam præcedente la-

tioribus & brevioribus, ferotinam.

8. Lilium flacum anguftifolium C. B. Lilium matame flere flavo J. B. Lilium mont. flavo flore ma-culis difinitio & non diffinitio Cluf. Martagon luteum punitatum & non punitatum Park. mont. flo. flavo punctato & non punctato Ger. emac.

Cauler huic bicubitales & ampliores, rotundi, virides, quos incondito ordine plurima ambiunt fuia, longa, angufta, viridia, mollia, trinervia, oris albicantibus & velut lanugine quadam obfits, felia, longa, anguita, viridia, mollia, trinervia, oris albicantibus & velut lanugine quadam oblitis, florts in faftigio fuftieneres terroris, quinos, feprenos aut plures, cim primim aperimutur coloris ex viridi pallelicentus, deinde pallidi, tandem flavi, petalis furfum reflexis & convolutis inflar reliquorum hujus genoris, à medio ad umbilicum interne punetts feu maculis ex arropuspures diffindis, Reperimune hujus generis flavo flore puro, feu nullis maculis notato] fex flaminibus vi-efcentibus, miniato apice praditis cum pitillo triangulari craffincilo ex umbilico prodeunibus, que origili los consulti flores cerent rejami padem plares que al la la Odes medius intra examinator. quo pistillo nonnulli flores carent etiam in eadem planta quâ alii: Odor medius inter gravem & fluavem, qualis fere in Sambuci & quarundam Iridum floribus. Radix craffa, multis squamis prædira inftar radicis Lilii albi.

Montium Pyrenzorum incola est. Byzantino & miniato Martagone maturiùs floret.

SECTIO

SECTIO SECUNDA.

De Herbis bulbofis.

De Herbis bulbo tunicato graveolentibus.

 $\mathbf{H}^{\mathrm{Arum\, caules\, \hat{e}}}$ fummo faftigio plurimos fundunt petiolos flosculos suftinentes in corymbi aut umbella formam dispositos.

Herbæradice bulbosa graveolentes, flosculis multis è summo caulis fastigio enatis, & in umbellam aut corymbum diffusis, funt vel foliis

Fiftulofis, capitulis

 $\begin{cases} \textit{Proliferis}, \text{ feu è multis bulbillis, quibus flores intermificentur, compositis, unde & hujusmodi plante amphicarpa nonnullis dicuntur; Allium Sylvesyre Ger. \\ \textit{Eflofculis folis compositis, radicibus (eu bulbis} \end{cases}$

Non proliferis, grandibus, esculentis, major & elatior, caule in ventrem utrinque turbinatum intumescente; CEPA. Proliferis; vel

Minor, florida; PORRUM SECTILE. Major, non florens, aut faltem rarius florens; ASCALONITIS.

Solidis & planis,

Longis, gramineis, bulbo

E multis nucleus seu spicis composito, odore

SGraviore, caule recto, Sativa; Allium.

Remissiore, caule summo in gyrum intorto; Officscorodon.

Simplici, non composito ex nucleis, floribus

{Speciosis; Moly. Minus pulchris,

CElatior & major, radice angusta, odore mitiore, flosculis plurimis in sphæram conglobatis; Porrum.

Humilior & minor; ALLIUM SYLVESTRE.

Latis, brevioribus;

(Montanum, floribus minus speciosis in globum aut corymbum circumactis; VICTORI-ALIS LONGA.

Aquaticum, floribus albis speciosis in umbella; ALLTUM URSINUM.

Allii Sylvestris plurima sunt species, qua ad duo genera reduci possunt; alterum capitulis proli-feris, seu è multis bulbillis, quibus sosculi intermiscentur compositis; alterum capitulis è solis storibus coagmentatis.

CAP. I.

De Capa.

Aipa, Gracis resumon, teste Isidoro ità dici videtur, à capitis magnitudine: eáq, causa est cur per æ feribitur
risson Gracis eff Cepa condimentaria, quæ opponitur capitatæ, nam Gethyon caput non
habet, aut vig habet. Recentiores Graci risson dixere. Ac cenfer Salmafius Æoles pro yinn dixilfe

າຕໍ່ສານ inde effe cape: vel venire illud ex Adolico ງ ກັນ vel ງ ໝັ້ນ pro ງ ກັນ : Adoles enim sin a convertebant, ut pro ແປມາ ແລ້ວກ, unde fæma: Simile sit pro ງ ກັນ ງ ໝັ້ນ, inde cape. Volf. Ha mera conjecturæ nobis videntur. Ego Ifidori fententiam magis probo.

Cape

Vires &

Cepæ note characteristice sunt folia fistulosa, radices magnitudine insignes non proliferæ, caulis in ventrem utrinque turbinatum intumescens.

Cepa vulgaris C. B. Cepa alba & rubra Ger. Park. Cape sive Cepa rubra & alba, rotunda ac longa J. B. Onpons.

Bulborum quantum uspiam est in natura ditione notiffima Cepa est, cujus radix acerrima, oculos mordicando lachrymas elicit, ex tunicarum involucris contexta, modò rubra, [potiffimum tunicæ exteriores] modo alba, interdum orbicularis, aliàs bulbo longo, pendulis ab imo fibris albis. Folia pedalia hítulofa, parum acrimonia videntur radici cedere, fi recentia fuerint. Caulis nudus, rectus, duorium triumve cubitorum altitudine, circa medium in ventrem utrinque turbinatum turgescit, enorum trianive conto uni automic, cice immo aput, pugni magnitudine, adeò ponderolim cum glomeratum in fummo faftigio gelfans forum caput, pugni magnitudine, adeò ponderolim cum femine prægnans eft, ut a caule nifi fulciatur, ægrè politi fuftineri. Semen angulofum, atrum. Cepa ab alisi omnibus bulbolis differt quòd ejus radix nullam omnino fobolem edat, unde & Unio Latins dicta eft olim, referente Columella: unde Anglicum Ongon.

Ceparum variae habentur species seu potius differentie accidentales, v. g. 1. Cepa vulgaris alba

2. Cepæ oblongæ, nostratibus St. Omers Onpons dici solitæ, i. e. Sancti Audomari Cepæ: & rubra.

2. Cepa Hifpanica oblonga.

Cepa Hifpanica oblonga.

3. Cepa reliace candida dulci C.B. Hanc Cepam edulem Parkinfonus Cepam Hifpanicam vocat, and the candida dulci candid

4. Cepa candida tum oblonga, tum plana seu lata, quæ per maturitatem in terra jacentes lapidum cretaceorum speciem exhibent.

5. Cepa Argentinensis rubra, cujus exteriores tunicæ rubræ, interiores albæ, acres admodum &

venementes.

Cepe calidæ funt, partium crassarum, adeóque statulentæ. Utiles sunt iis qui frigidis & viscidis abundant humoribus; in quibus somnum faciunt, coctionem juvant, acidos ructus sedant, alvum modo movent modò fistunt, obstrucciones expediunt, menses & urinas cient, transpirationem infensilem promovent. Contra in biliosi omnia mala inducunt, caput pracipue valde petunt, som-

nia inquieta faciunt, oculis adverfantur, &c. Hafman, Capat practipue vauor pecunit, iomnia inquieta faciunt, oculis adverfantur, &c. Hafman,
Olicâtu iplo (inquit Plinius) & delacrymatione caligini medentur, magis verò fucci inunctione: & Diolocoides, Sucus cum nelle illus colorum hebeudainbus, argemis, nubeaulis, & incipientibus luffulionibus auxiliatur; Cepæ tamen in cibo ufurpatæ modernorum medicorum confenfu

Qua qualitate Cepa lacrymas eliciat quaritur: non acrimonia fola, cum alia acriora, ut Allium

& Piper, id non faciant; fed acrimonia de leinore. Cardaus de variet, crum ana acriora, ar Amuni & Piper, id non faciant; fed acrimonia de leinore. Cardaus de variet, crum. Aniculæ noftre crudam cepam confeindunt, ac in aquam fontanam injiciunt, pérque noctem in Amount notice transmit copient continuous a en aquesta contanta infrantis perque noticent in manurant, poftea eam aquam pueris & infrantisis porandam exhibert ad ejicendos ventris lumbricos fanè haud infelici fucceffiu. J. B. Decoctum puro melius eft. Allium hoc prættar efficacijis. Cepa magna excavata, theriaca deinde repleta & tecta, ac postea in calidissimo cinere assata,

Cepa magna excavata, tuenaca uentue repirat ac tecta, ac pontea in canonimo cinere anata, demum detrachi exterioribus tunicis fula, ac cataplalmatis rim impolita, peftes ac venenola ulcera reliquá[que collectiones malas & duritas efficaciffine emolita & apent.

Ambrolus Pargus ad ambofta, modo ne epidermide pars fit fpoliata vel ulcerata, mire com-

Amnonio rateus ad amonta, modo ne opiedinase pas in ripanase via menara, inter com-mendat ceps crudas cortica liberatas, & coum momento falís fibito applicatas, empreman enin ex-tendad ceps crudas prohibere. * Fernelius quoque cepas cum fale contufas parti impofitas ambufta

miraculo fanare fcribit. Cepas contusas ad Alopecias commendant tum Veteres tum Recentiores. Post fotús inunctiones prascribit Fernelius, ut mane & vesperi caput iis confricetur dum prorsus subescat, & mox melle oblinatur vice cataplasmatis. Schol. Salern.

Contritis cepis loca denudata capillis Sape fricans poteris capitis reparare decorem.

Ad cephalæam, R. Capam albam, per medium incidatur, & in Sp. vini infusa applicetur supra partem dolentem. Valde prodeft, ut mihi nobilis mulier communicavit ad antiquos capitis dolores & hemicraniam. Chesneau. Pernioni conferunt cepæ cum adipe coctæ & impositæ. Cepa non secus ac Allium Rufticorum theriaca est, & præservare creditur à peste reliquisque morbis conta-

gions mane comenta.

Calor ignis in afpectum producit literas feriptas fueco cepæ priis delitefeentes.

Ad dolores post partum, R Cæpas q. v. coctas cum vino; cum oleo postea frixæ in fartagine prius contul. applicentur calide supra ventrem, statim dolorem sedant, inquir Bayrius. D. Hulfe. Ad pedum inflationes, applica capas contulas, vel fuccum caparum cum adipe gallina miltum.

Bubonis attractivum, R Rad. Liliorum alborum aut Cepam: coque in aquæ pauco, & porcino adipe non, salso contunde cum thersacæ 3ij. & applica serò & mane. Chesneau

Intentiffimus hamorrhoidum dolor quæ occultæ exterius se non proferebant filiam meam graviter afflixit. Appolitis tamen Cepis à pelliculis liberatis & contufis proritato fluxu fanata est. Achil-

Novi anum quandam, quæ plurimos curabat pleuriticos fomento ex cepa incifa & fub cineribus affara mixta cum cemore lactis. Hieron. Reulinerus in * Obferv. à Velchio editis.

Doloribus calculi jam præfentis, & acceleranda excretioni nullum præftantius in feipfo expertus est remedium Decanus capituli Augustani ad S. Maria ex omnibus topicis quam cepas in vini &

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1117

olei olivarum part. aqual. coctas, & tribus facculis injectas, quorum unus Dorfo, alter & tertius Iliis fortiter alligandus eft. Ex * Observationibus Hieron. Reusneri à Vesschio edicis. * Obf. 167. In tuffi desperata & hæmoptysi concurrente Doleus laudat decoctam ex allio vel cepis. Lib. 2. Cap. 1. Sect. 18. D. Soame.

CAP. II.

De Bulbosis graveolentibus, foliis fistulosis, radicibus proliferis.

1. Cepa Ascalonica sive fisitis J. B. Cepa Ascalonica sive Ascalonitides Park. Ascalonitides Ger.

Lures fimul conjunctos bulbos, Porraceis mediocribus suppares, fibrosos habet, sapore Cepz vulgaris. Folia exeunt filtulosa, teretia, glabra, codem sapore prædita. Caulem & storem arriffime profert. Nobis certe storentem nondum videre contigit: non tamen ideirco nunquam excaulescere & florere existimamus.

Escaloras autem Gallicas Antiquorum Ascalonitidas five Palæstinas cepas arbitrantur Adversariorum auctores, quas Francigenæ Appetitz vocitant, quod appetitum ad cibum excitant & acuunt.

2. Porrum settivum & Schanoprassin quorundam J. B. Porrum settivum juncifolium C. B. Schanoprassin Ger. Park. Cives, or Chives.

Confertim in fasciculos plures nascuntur hujus plantulæ, implexu mutuò cohærentibus bulbillis albis, odoris cepacei, quo etiam prædita funt juncea folia fiftulofa Cepæ adoleícentis, fefquipalmum aut dodrantem etiam alta. Flores ex utriculo albido umbellatim prodeunt, quorum finguli foliis constant senis acuminatis, colore dilutè purpureo, strià saturatione medium folium percurrente. Stamina albida apicibus flori concoloribus.

Feliciori successu plantantur plures conjuncta terraque inserta, sic enim hyemis frigora facilius

Minutim incifa pro olere usurpantur: Acetariis quoque admiscentur ad saporem acutum com- Usus. municandum.

Viribus cum cepis conveniunt, ut eadem repetere non fit opus.

3. Allium bicorne proliferum flore in:us albescente cum stria purpurascente externè J. B. sylvestre bicorne slore obsoleto C. B. An Moly montanum 3. Clus.

Diffidet hujus radix ab Allii radice, non tantum odore minus virolo, sed & quòd non è spicis conflata, verum simplex Cepacearum tunicarum involucris tantum constet, sublonga, candida, nuci Moschatz par, pendulis fibris tenuibus donata, superacris. Caulem producit cubitalem, bicubitalem & ampliorem, firmum, teretem, nonnihil striatum, [apud nos sponte ortum pedalem altitudinem rarò superat] quem involvunt ceu vagina pedem aut cubitum longa folia, qua ubi à caule abscedunt pedalia, vel etiam cubitalia, Cepaceis similia, fistulosa, striata, sed strigosiora multò & compressa, in terram reflexa. Caterum caulis in folliculos duos desinit, in corniculatum mucronem definentes, palmum circiter longos, globum continentes cauli continuum, Avellanæ rotundæ parem, & multis bulbillis rubentibus congestum, inter quos frequentes exeunt pediculi, unciam unam aut alteram longi, quibus insident sosciali senis soliis contexti externe viridibus, intus albicantibus, purpurascente linea striatis, apicibus medium occupantibus. Superveniunt capitula sexan-

Geneva passim provenit.

Geneva passim provenit.

Moly montani 3. Chif. tum figura, tum descriptio per omnia ferè huic planta conveniunt, ut

recte J. Bauhinus.
C. Bauhinus Allium fylv. tenuifolium Ad. Lob. Dod. ab Allio canino altero Trag. Sylv. altero Fuch. diversum facit, illud sub titulo Allii campestris juncifolii capitati purpurascentis majoris di sponit, hoc sib titulo Allii sylv, bicornis flore obsoleto. J. Bauhinus ad idem capita turrumque reducit, nec tamen in hoc fibi ipli satisfacit, cum Tragus, inquit, ità obscurè hanc tradat historiam, ut nihil certi affirmare aufim.

Lac & pracipue butyrum hujus odore & gustu infectum iri certum est, si ubi pabulantur vacca Qualita. hoc genus Allii creverit gramini intermixtum: quod multò magis de Allio urino verum eft.

A. 4. Allium sylvestre Park. Ger. emac. sylvestre tenuifolium Ad Lob. campestre juncifolium capitatum purpurascens majus C. B. Common Crow Barlick.

Folia huic juncis fimilia, teretia, glabra & interius vacua: inter que medius exit caulis cubitalis aut altior, interdum tamen pedalis aut brevior pro ratione loci, duobus tribusve foliis, ima parte vaginæ instar eum obvolventibus, cinctus, superiora versus nudus, g acilis, teres, glaber, durus ac solidus: in cujus fastigio semina multa, triticeis granis magnitudine paria aut majora, purpurascentia, denso stipatu in globum collecta; odore saporeque Allii. Pro radice est bulbus, non quidem è nucleis compositus, sed adnatis nonnullis donatus.

Lib. XXI.

Lecus.

Locut.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

Semina è quibus capitulam componi diximus, nibil aliud funt quam nuclei feu bulbilli, qui plerunq. germinantes, & foliola tenuia viridia emittentes capitulum comofum reddunt.

Capitulum in hoc genere unico tantum & fimplici non bicorni involucro includitur, quo cepam

Nos in hoc genere flosculos nondum observavimus, verum in omnibus quas hactenus videre contigit plantis capitula ex folis nucleis seu bulbillis nullis intermixtis slosculis constabant.

In fastigio caulis geminum caput seu geninum nucleorum globulum non rarò observavimus, unde Porrum sylvestre gemino capite C. B. id oft, Ampeloprassum seu Porrum sylvestre Lob. & aliorum ab hoc non diverfum opinamur.

Gignitur non rarò in arvis inter legetes, quin & in pratis locis aridioribus & in muris antiquis. Segeti innatum tritico pravum odorem & laporem communicat, quo deinceps tum farina, tum

Foliis filtulosis capituli folliculo seu theca simplici, ut in Cepa, capitulorum globulis è solis nucleis compositis, nullis intermixtis flosculis ab aliis omnibus nobis cognitis Ailii speciebus differt.

5. Allium sphærocephalum purpurascens.

Bailbus ei fimplex, albus, veluti parva Cepa, Folia cepacea, fiftulofa, glauca, culmo minora, tria, quatuórve. Caulis dodrantalis aut paulò altior humiliórve, in cacumine flores gestans in orbiculare ferè capitulum conglobatos, è membranaceo involucro, purpuralcente, firiato, in duas ca-rinas dehifeente erumpentes. Flofeuli fingulares brevibus pediculis nixi, fex foliolis conftant, longiusculis, acuminatis, pallidà purpura obiter dilutis, per medium decurrente linea purpurea saturatiore: intus occultant stamina sex, brevia, totidem apices purpureos sustinentia.

Florencem inveni Junii initio, in arenofis ad Rhodanum amnem paulò infra Genevam. Hæc planta quantum observavi, non est capite prolifero seu bulbifero, quo à præcedente differt.

6. Allium flere luteo five pallido J. B. Allium montanum bicorne flore pallido odero C. B. Alli montani 4. species prima Clus. Clusti Ger. emac. Moly Pannonicum odorato slore Park.

Cluf. Terna habet juncea folio; caulem cubitalem, rotundum; cui infidet caput duabus membranaceis tunicis caudatis concluifum, quo urinque dehifeente magna explicatur florum ex longis pediculis dependentum coma, qui fex pallidis foliolis confrant, totidem etam flommiala cum flyto in medio obtinent; qui cum suo caule resecti, & in cubiculum illati, suavissimi odoris (qualis in praeocioribus Cyclamini floribus percipitur) sed sugacis admodum esse deprehenduntur. Iis succedunt trigona capitula, in quibus semen nigrum, planum, Caryophylleorum florum senini non multum absimile.

Radix globosa est, superiori [Allii 3. Clus.] similis, & eodem modo capillata, nucleos interdum,

in lateribus deponens Circa Posonium Ungariæ, & locis Niclasburg in Moravia vicinis, omnium autem abundantissimè fupra Badenses thermas crescit.

Allium juncifolium bicorne luteum C. B. ab hoc non videtur specie diversum; quamvis bulbum oblongum ei attribuat C. Baubinus, caulem breviorem, umbellam parvam.

Æstate conspicitur in satorum marginibus supra Boutonetum & alibi propè Monspelium sed rarius. D. Magnol.

7. Allii montani quarti species 2. Clus. Allium montanum bicorne sicre obsoletiore C. B. An Allium sylv. bicorne store viridi J. B? Moly montani 4 secunda species Clussi Ger. emac. Cluf.

Pari ferè cum præcedenti altitudine excrescit, similibusque propè foliis prædita est; cujus coma inter laxas membranaccasque & longum mucronem habentes tunicas laté ses explicat, sorbus coloris valde obsoleti plena. Radix superiori similis, nucleos etiam in lateribus profert.

Allium sylv. flore viridi J. B. Allio sylvestri nostrati Crow Garlick dicto radice & foliis simile erat, comam non proferebat cœruleam, sed viridem, copiosiores etiam slores, nec bulbulos ad

In sterilibus herbidis propè La Valette sub magnis rupibus juxta Ladum amnem Monspeliacum Augusto mense cum store collegit D. Magnol, tum & in vinearum & satorum sepibus circa rivulum dictum Riucoulan, Botan, Mon(p.

8. Gethyoides sylvestre Col. An Allium montanum bicorne flore exalbido C.B? Moly moschatum tertium Clusii Ger. emac?

Ampeloprassi vulgaris est effigie, bulbo oblongo, parvo, cortice tenui susco, intus candido; folias Athieopean ungais et eniges metodorigo parto, parto, con centinos, mus atinuo, parto, cavis live litulolis, ut Cepe funt, dimidiate virga figuram amulantibus, friatis partin dotfoque clato in rotunditatem, altera parte planis que caulem relpicit, fapore herbacco, parum dulci, nullo gravi odore nares ferientia, aut guftu inficientia, tantillum vix calorem exerentia. Caulis albicans gravi ocore nares recientas, aur guiu mineriosa, camonaro via Acoreni externat.

La mana est, roundas foldus, fuccosis, lavis, tripedalis aliquando, & tenuis, in limmo foliculum oblongum proferens, longs binis apicibis veluti foliis emicantibus, quorum alter pedem longitudine adaquar, alter brevior ett. Maio ferre deit in orbem dispolitos, corynibi figură, albicantes, effigie caros ut congenerum, ftellatos, lex foliolis confitudos, neivulis virentibus diffundos, flaminibus mun fexparente. rum exertis, capitellis tantum pallentibus, medium verò locum frucius obtinet oblongus, qui Junio & Julio preficitur. Radix sobolem e latere emittere solet, codem cortice contectam, sapore parum acri abique fectore aliquo.

In Afprentibus observavit Columna atque etiam alil i.

9. Moly moschatum capillaceo folio C.B. moschatum vel Zibettinum Monspeliense Park.parad. Allium (ylv. perpusillum juncifolium mojchatum J. B.

Aridis Nitrobrigum agri Manípelio vicinis collibus exiguus hic bulbus convictor & alumnus, parili bulbo Hyacinkho Autumnali, Cauliculo palmari, recto, rigidiuículo, exili; è cujus fummo tex circiter crumpunt propagines, è quibus floculi veluti in umbellam positi prodeunt, quinis aut fenis foliolis constantes, parvis, angustis, & oblongis, Ornithogali floribus fimilibus, acuminatis, lineis fuscis in medio per longitudinem interstinctis Asphodeli albi instar: coloris albi obscurioris, stanes inten inten per longoument interinites auproque abi interi coloris albi obleurioris, fa-minibale, in medio, Mochi plane dorem fuavifimum piriantibus, preductis quibus fuccidunt e-pride rotunda, in quibus tres vel quantor, triquetra, oblonga, nigraque femina continentur. Bulbi libitum partir, albi, oblonginculii, Allii (iv)t fimiles, ingratique odoris. Folia emittic juncea, exi-lora, tenutifima, quaetra aut quina numero, vix unciam longa.

In collibus prope Monspelium & Sellam novam, aux Guarigues copiose provenit.

CAP. III.

De Bulbosis graveolentibus foliis solidis & planis, & primò

De Allio Sylvestri planifolio.

1. Allium montanum bicorne latifolium flore dilute purpurascente C.B. Moly montanum latifolium primum Clusis Park. Ger. emac. Allium sive Moly montanum latifolium J. B. Cluf.

Aulem habet duorum cubitorum altitudine excrescentem, quem ad medium usq, ambiunt folia, multò quàm in Allii generibus latiora, longa, Porraceis proxima. Summo cauli, qui lavis & junceus est, infidet caput è multis bulbis ex atro purpureis, fimul congestis, satisque craffis conflatum: inter quos in oblongis petiolis nascuntur flores dilute purpurascentes; quibus succedunt trigona vascula in quibus semen. Radix bulbosa, crassa, ex multis nucleis constans, multis albis fibris prædita est : sed & bulbi rotundi radici inhærent, iis ferè pares qui in capite nascuntur, quiq, terrà excepti plantas fui generis producunt. Toti ftirpi Allii gravis odor ineft. Junio & Julio flores & bulbos fert.

2. Allium Jlvestre bicorne purpureum proliferum J. B. montanum bicorne angustifolium, slore purpurascente C. B. Moly montanum 2. Clusti Ger. Moly montanum Pannonicum bulbiferum secundum Park. parad.

Tenui, fed duro, tereti, glabro & fingulari est caule, cubitum alto, in quo folia tria quatuórve, fosquipalmaria & dodrantalia, admodum angusta, crassifuciula. Scapo summo insidet capitulum, e bulbillis viridantibus glomeratum. [duabus laxis membranaceis involucris longiore mucrone praditis obvolutum] è quorum [bulbillorum] commissuris emicant tremuli pediculi, numerosi, sextantem circiter longi, punicantes, flores concolores sustinentes, sed dilutiores, è sens foliis, quorum medium ftria faturatior percurrit compositi, è medio profisentibus staminibus purpurascentibus. Radies bulbacea plures simul coharent, oblonga, alba, fibrata, sapore Porri.

In Germania inter Lodelhemium & Balileam collegimus: Clufius in Stiriacis Auftriacifque Alpibus.

A. 3. Allium sylvestre bicorne store ex herbaceo albicante cum triplici stria atro-purpurea. An Allium five Moly montanum tertium Clus? Al. montanum bicorne flore exalbido C B?

Radix huic Cepæ figurâ, nucis Myrifticæ parvæ magnitudine, alba, è multis tunicarum involucris Cepæ in modum compofita, fapore & odore Allii non admodum vehementi. Caulis cubitalis, tenuis, velut Allii corvini Anglis dicti, duobus tribusve foliis cinctus, qua eum tubi in modum alitentis, velit Allii corvini Anglis dict), duodis tributive fotis cinctus, qua cum tubi in modum alquoud, amplectuntur, angutis, carinars, planis tamen & folidis, minimè teretibus aut fitulois, que in Cepa aut Allio corvino, fpithamam longis. Summio cauli, ut in aliis hujus generis infidet captulum, bulbillis crebris, paucioribus tamen quam in Allio corvino, granorum Hordei figură ferè em agnitudine auttantillo majoribus compositum. Inter bulbillos energunt pedicali tenues, fef-cunciales aut longiores, fosculos fusticates quaquaverfum diffulos, petalis oblongis, colore obioleto, figură factori cum friți in medio Gerundum Iongisialeom & dabatis alii ad cunciares aut rougiores, poresso tuninentes quaquavernini unituos, pecans otioniges, conce oblobers, iminimum ex herbacco albicante, cum firia in medio fecundum longitudinem & diabust alisi ad margines fordide purpurafeentibus. Capitulum autem antequam le explicat folliculo herbacco fériato bicorni, feu ex diabus carins in actuos cuípidas procurrentibus composito obvolvitur. Flores inter chartas repoliti & leviter compreffi post paucos dies colorem obloletum in pulchrè ruben-

Invenimus inter segetes Notleiz in Essexia Augusto mense florentem. Excepto floris colore à præcedente non multum differre videtur.

Ccccc 2

4. Scor-

4. Scorodoprassum alserum bulboso & convoluto capite Park. Ophiocorodon Ger. Allii genni, Ophio-corodon dictum quibussam J. B. Allium sativum alterum swe Allioprassum caulis summo circum voluto C. B.

7.B. Clus. Hujus bulbum multis nucleis constantem, fibrisq numerosis exalbidis capillatum sessili parte circumveltiunt unica cepacea bina aut terna, ex albo purpurascentes. Caulis fingularis, minimi di-giti craffitudine, sesquicubitalis aut bicubitalis, folis ab infima parte ad mediamus, porraceis, utgit craftitudine, ledictioneus aut orientais, joine ao inimia parte au menant un portectos de plurimum quinque circundatus, quæ pofiquam caulem aliquoufi, involverunt, ab eo abfecdenta reflexa terram ípectant, medio inter Portum & Allium odore. Reliqua caulis pars nuda, viridis, lævis, fummo faftigio capar futfinet è multis bulbis ut in Moly Indico congestum, & candiciante membranaceo involucro, cuípide longa, viridi prædito contextu, quod deinde bulbis excrefcentibus rumpitur, nudósque bulbos initio purpurascentes, postea exalbidos detegit, inter quos flosculi quidam nascuntur. Summa pars caulis in gyrum unum aut alterum spirarum serpentinarum more intor-

Junii initio suum caput contorquet, Julio verò erigit, eodemq, mense bulbos ad maturitatem per-

ducit qui terra crediti sui generis plantas procreant.

J. Bauhinus Moly serpentinum Lob. huc refert, sed dubitanter: C. Bauhinus speciem diversam

quetur, donec tandem caput erigat.

1120

Tempus

Locus &

Tempus.

Locat.

facit, titulo Moly anguftifolis foliss reflexis.

Parkinfonus nofter in Parad. Moly serpentinum in hunc modum describit. Hujus bulbilli ex quibus componitur capitulum fummo cauli infidens rubicundiores & afpectu hilariores funt quàm Moly mont. latifolii primi vel fecundi Cluf. Caulis humilior & tenuior: folia graminea, reflexa & contorta (unde nomen obtinuit) minora & pallidiùs virentia : Flores ex interftitiis bulbillorum enaparva, rotunda, albicans, plurimis bulbillis, pifo non majoribus, albicantibus, circumcirca adnatis le propagat. scentes pariter purpurascunt, sed pulchriores sunt: odor multo quam illius remissior. Radix

 Allium fib.arocepbalum purpureum sylvessire J.B. Allium seu Moly montanum 5. Cluss Allium mon-tanum capite rotundo C. B. Moly mont. quintum Clusii Ger. emac. Moly purpureum Neapolitanum Park. parad.

Caule affurgit cubitali aut sesquicubitali, nudo, viridi, [colore & forma junceo, solido tamen & firmo,] foliis tribus, quatuorve, palmum longis, interdum minoribus pro natalium ratione oblito; cujus taltigio infidet caput obiculare initio, [ovo columbino par aut majus] è multis floribus, previ petiolo præditis congestum, qui sex soliola nunquam sele prorsus explicantia haben, sex in medio staminibus & stylo, elegantis purpurei coloris. Radix bulbosa, alba, nucleos interdum tenui membrana tectos, & proximè caulem lateribus adnatos habens, & seffili parte multas albicantes fibras. Ejus odor Allii inftar caput ferit.

In vineis & fegetibus variis in locis reperitur, circa Genevam, Monspelium, Francofurtum ad Mænum, Posonium in Hungaria, &c.

Junio & Julio menfibus floret.

* 6. Allium sphærocephalum bifolium Italicum J. B.

T. B.

Y. B.

Y. Befiquipalmarem altitudinem adæquat. Radiculá nititur olivari, fibrata, alba, nullo tunicarum foris conficicuo veltigio prædità. Coliculus rigidus, & pro plantæ proportione fic fatis craffas teréfa, furgit, atrovirens, binis foliu craffis & canalicularis velfitus. In fummo fores gerit, in glomum congeltos, eleganti purpura conficicuos, ex quibus faminula quædam mulcola profiliunt. Sapor

Româ hujus bulbillos aliquot attulit Cherlerus. Floret toto Maio: ingruente tandem æstu satiscit donec plané marcefcat.

* 7. Allium petraum umbelliserum J. B. Allium montanum sive Petroscorodon Gesn. hort. Al. mont. folius Narcissi minus C. B. Moly Narcissinis foliis tertium Ger. emac.

Inter folia graminea, complura, angusta, compressa, dodrante longiora, in retusum mueronem definentia, obscurè virentia, sapore Cepa acri, Caulis surgit singularis, palmaris vel pedalis, nudus, enodis, angusosis & nonnihil compressus; cujus extremo stores infident numerosi, terram versus comantes, colore purpurafcente, apiculis faturatioribus, interdum pallentibus, triquetrum in medio po-fitum capitulum circumftantibus. Radix bulbofa, porracea, alba, tuberculis adnafcentibus novam bulborum sobolem profert, fibris longiusculis capillata ac veluti repens, multum se mul-

Burmii Rhatorum Junio mense slorentem invenit J. Bauhinus.

J. Bauhinus hanc plantam pingere exiftimat Clufium pro Allio five Moly Narciffinis foliis fecundo, C. Bauhinus Petrofcorodon Gefneri ab Allio Narciffinis foliis secundo Clusii diversum facit. Nos cum I. Bauhino fentimus.

8. Allium umbelliferum pratense J. B. An Allium sive Moly Narcissinis foliss 1. Clus? Allium montanum foliis Narcissi majus C. B? Moly Narcissinis folius primum Ger? Moly Narcissinis foliss Park. parad.

J.B. Udis pratis Genevæ ultra flumen Arese oriundum Alljum umbelliferum nobis distum, radice ni-

titur Porr i sublonga, fibrata, alba, sed quæ ex bulbo radicem obliquam fibratam, Valerianæ horrents radici aliquatents finilem producat, doire Alli. Folia primm pent triangalt, publitim comprefficar evadunt, cubito longiora, cauli aqualia, qui nudus, angulofus, in caput albicansoblongum definens, eo dehicleente umbellam explicat Allii urfini umbellar limilem, fioliculus fex folia apicibifique compositis, colore purpurafeente.

Floret mensis Junii principio: Loco à J. Bauhino memorato nobis etiam observatum est hoc Floret menis juni principio: Loco a 5. Basimo memorato mons cuan concreacim en mo Alli genus Et, inquit J. B. magna fimilitudo cum Allio umbellifero perrao fuperiris proxime de-feripto. Confiderandum an forte tantum ejus variatio fit ratione loci; vel an idem cum Allio five Molv Narciffinis foliis 1. Clus. cujus descriptionem subjiciemus, ut Lector boranicus eas invicem

conferat & judicet.

Moly Narcissi folio 1. Clus. Bulbus vomitorius nonnullis.

Quina aut fena ex radice promit oblonga felia, plana, fucculenta, Narciffi alterius niveo flore Cluf, fimilia, viridia admodum & fiplendentia, inter que cubitalis pleruna, exit caula, mudas, firmus, viridis, firitatus, ferens in fummo multos flores, fex purpurafectnibis foliolis, toutdenque interius framinulis prædicos, firmul congeftos, & veluti globofum caput conflictuentes, quemadmodum in Cepa; quibus fuccedun trigona cepitala, que maturitate dehifectnia, rotundum, nigrum finese continere deprehenduntur. Radis nodofa est, anterius progrediens Polygonau modo extima parte globofa, candida, multis tunicis circumvoluta, plurimis albis fibris prædita, & adnatis feliciter fe

Aliud ejus genus eft, non valde absimile, mollioribus & magis cineraceis foliis, dilutioribus etiam Tempus & floribus. Floret utrumq, sub extremum Junium & Julio. Nascitur in Leytenberg supra Manderstorff Locus (ubi tepidæ funt aquæ) & aliis montibus urbi Viennæ vicinis.

Allii genus fortè Scorodoprasson alterum Lobelio J. B. An Allium sobariceo capite folio angu-store C. B. Scorodoprasson minus Ger. emac. alterum Lobelii Park.

Sescunciali est aut longiori bulbo, fibrato, turbinato, tunicis multis ruffis compactili; ex quo folia duo aut tria, tenuia, palmum longa, caulem aliquous hovolventia pedalem, simum, teretem, enodem; cui umbella insidet parva florum pallidorum minorum quam Allii petrai. Ab hoc non diversum videtur

Allium montanum radice oblong a C. B. prod.

In hujus descriptione nihil singulare invenio, nisi quòd capitulum rotundum pallidè purpurascat. Non longè Monspelio in loco montoso, qui Hortus Dei dicitur observavir C. Baulinus.

Allium mont anum minus

A C. Bauhino in Prodromo descriptum an ab aliis omnibus suprascriptis Allii speciebus distinctum fit necne, mihi non conftat.

10. Scorodoprassum dictum J. B. Scorodoprass. 1. Clus. Allium sphariceo capite, folio latiore, stoc Scorodoprassum aiterum C. B. Scorodoprassum rumum Clussi Ger. emac. An Porrum spl-custer folio latissum C. B. Syricum Tab?

Cluf. J. B. Oblonga & lata profert folia, Porraceis majora, carinata: caulem sesquicubitalem, nonnunquam bicubitalem [J. Bauhino tres, quatuorve cubitos altum] infima parte digitalis craffitudinis, superiore parte nudum, paullatim in junceam tenuitatem definentem, ferentem in fummo caput membranaceo involucro tectum, ut cepa, sub quo florum glomer purpurascit, multos flosculos fimul conge-ftos, Cepaceis similes, sex exalbidis foliolis constantes explicatus ostendens: quibus succedunt trigona capitula, in quibus nigrum femen, Cepx femini par. Radix subest crassa, parvx Cepx xqualis, multis albis tunicis constans, fibratus, florum glomeri suppar, & spicis multis Allii ritu coha-rentibus compositus, odore & sapore remissiore, [Clusto gravi odore, medióque inter Allium & Porrum, vetuftate in alios majores bulbos fese dividens] adnatis eriam extrinsecus bulbillis, triangularibus ferè, tunica dura involutis. Junio & Julio floret.

nihil tamen affirmare audemus, præfertim cum videamus Parifienses in Catalogo horti Regii Porrum latiffimo folio C. B. pro diffincta Porri specie ponere.

Hanc plantam olim Cantabrigia alui nomine Allii Romani. In Italia observavi in horto quo- Locue.

dam in urbe S. Marini, nescio an sponte natum. Florum corymbus minor est quam planta mag-

nitudo promittit. Byzantio Viennam delatum est, autore Clusio.

Ccccc 2

12. Allium sylvestre latifolium C. B. ursmum Ger. Park. ursmum bifolium vermum sylvaticum J. B. Rantons.

Radice est oblonga Porri, tenuiore, longis & frequentibus fibris capillatà, membranà medioeris cassificadinis involutà, Allium redolente: à cuius imo statim exoriuntur bina aut terna folia, odore 7. B. venmenn alli, & guffu fervido, leto virco filendema, firiata, tenera, efequipalmun longa, in acumen definentia, duas uncias lata, pediculo dodrantali, virente, qui post in membranam tenuem, lucidam striatamque facessens, storis alteriusve vicini folii pediculum ad radicis usque sibras vagina nucioam itriacamque racenens, nors aterinive vicini foin peucaumi at racis uque fioras vagina inflar obvolvir. Eodem autem loco cum foliis furgun paiculi bini, terni aut plures, riangulares Cyperi modo, dilute vinefecentes, in bulgam fertam latiulculam, exabidam, mucrone virențe firiatam, definentes, quæ ubi fe explicaverit umbellam oftentat, numerolis foliculis, etam ad quadrasenties, quar une re expusación uniscusario visconas, municions instituis, cuam ad quadra-ginta, conflantem, candidás, fella im modum radiats, quos confliciumis fraha fena, obloga, mucro-nata, intra que βωπίσε toridem alba, βρίως, concolor, ex umbidico tribus tuberculis virentibus com-pachili. Semen fuccadis parvum, roundum, nigrum, lexve. En pratis & ad rivulos frequens oritur. Aprili plerunq, meníe & initio Maii floret.

13. Allium Alpinum J. B. montanum latifolium maculatum C. B. Alpinum latifolium, seu Victorialis Ger. anguinum Park. Victorialis longa Clus.

Radix nonnihil obliqua eft, in longum bulbum definens, multafq, fibras perplexas emittens, multiplici cortice; variis fibris transverlim cocunitius quodammodo reticulato involuta, fingulis annis (autore Clufo) feliciter aliis bulbs circa ipfam adnatis fe propagans, fibris adeo implicatis, ut difficile fit bulbos conjunctim natos & coharentes fejungere. Hine emergit caulia cubitum altus, minimi digiti craffitudine, propter terram rubefcens, enodis, lævis, foperitis viridis, firiatus, fungofits, munim oigiti cramtionne, properi erram tubercens, enous, revis, auperius virious, trinaus, tringolus, cui infident glomeratim congetti fiores, Ceparum floribus fimiles, uncia longioribus pediculis harentes; candidi (in planta nobis obfervata flores non candidi prorfus erant fed ex albo palliduli) quibus trigona fuccedum capitula, fominibus rotundis, pullis repleta. Folia duo aut tria vagina fua culem complechumur, forma foliocum Allii urfini, nervofa, fublonga & lata, acuminata, fed majora, rigidiora, Gentianae majora folis pene firmilia, ut non male center Clutius.

In fummis jugis altiffimorum montum maximo Carthufianorum cœnobio in Delphinatu imminentium. Viribus cum reliquis Alliis sylvestribus per omnia convenit.

Locus.

Vires.

Plebi noftrati (inquis Chrodeus) Judesid, amuletume off familiaritinsum, quo à spectris aeréque infecto se tutos fore persuais sunt, unde & Victorialis nomen ei inditum.

CAP. IV.

Allium flore specieso Moly dictum.

1. Moly vulgò Lilium Indicum Bontii.

Ilis nostris rubris figura & coloris elegantia haud cedit. Si tamen ulli florum Indicorum comparandus, certe Molymontano latifolio, flore flavo Cluf. fimilis exiftit. Caule unico, enodi, firmo fed tenui, ad altitudinem noftratis Lilii affurgit: cui infra tria quattuorve folia oblonga, furrecta, fupina parte carinata & contorta adnafcuntur. Summo autem faftigio ex membranaceo folliculo, bifariam divilo quindecim aut plures flores, uncialibus vel longioribus pediculis, senis foliis, stellæ in modum expansis emergunt, qui simul eleganter juncti Coronam Imperialem

. Moly Theophrasti magnum J.B. Moly Theophrasti sive Homeri Park. Moly Homericum Ger. Moly latifolium, liliflorum C.B.

E radice bulbola pugni interdum magnitudine, foris nigricante, intùs alba, felia emitrit quinqu, cubitum longa, duos aut tres digitos lata, craffiufcula, fupina facie concava, invicem amplechenta, in mucrones acutos definentia, colore viridi, glauco quodam polline, qui facile detergitur, obducta: Caulis teres, concavus, bicubitals aut tricultalis, nudus, folis concolor, in faftigio flores geffans in umbellam difpofitos, minores quam pro plantæ modo, pediculis fefcuncialbus aut longiorbus infidentes, sex & non raro septem foliis mucronatis compositos: totidem stamina breviuscula, apicibus pallidis infignia capitulum circumftant naturaliter trigonum, non raro tamen tetragonum. Florum umbellæ initio membrana crassa includuntur, qua difrupta explicantur. Color florum albus est cum

diluto rubore. Exterius linea viridis petala media dividit ab ungue ad apicem. Addit Clufius, (quod & nobis observatum) juxta caulem inter folia alius plerunque exit cauliculus planus & foliaceus, seu verius folium, fummo velut Allii nucleum gerens initio candicantem deinde pallefcentem, qui terrà exceptus germinat, & ejuldem generis plantam profert. De loco hujus natali nihil certi traditum

3. Moly Indicum five Caucafon Park. J. B. Moly latifolium Indicum C. B. Moly Indicum Ger. & ejusdem Caucafon.

Superiori foliis & reliquâ formâ simile est; nunquam (inquit Clusius) stores apud me, neque apud multos alios protulit; sed eorum loco caulis pedalis, ferè planus, adeò infirmus ut nifi aliquo fulciatur adminiculo attolli non poffit, fummo faffigio conglomeratum capar fert, multis velus Allii fpicis, Melpili vulgaris magnitudine, conftans, initio viridibus, deinde pallefcentibus, qua ettam in terra non repolitæ germinant, telluri tamen commissa in majores bulbos adolescunt, foliaque & caules (non tamen fingulis annis, quemadmodum nec ipsa etiam parens) producunt. Radix, ut alterius, cepacea, rotunda, alba, multis tunicis amieta, quarum externa fulca, vetustate se separans, & in alios bulbos panger

Constantinopoli allatus est hujus bulbus; Neapolitano etiam in regno sponte nasci autor est Fer-Locati rantes Imperatus.

4- Moly latifolium slavo store Ger. montanum latifolium slavo store Clus. montan. latifol. lateo store Park. latifolium luteum odore Allis primum C.B. & secundum ejusdem luteum Botanicorum latifol. Allis odore J. B.

Cim; non floret unicum duntaxat foliom emittit latum & oblongum, cùm caulescit & floriturum est bina, infinis parte felo mutuo amplekentia, decem aut plares uncias longa, unam lata, siurrecta, firma, sipina parte nomibil carimata, Porracei coloris, & odoris Allium referentis: inter que nrma, inplie parte instituti cariatas, fortace Coolin, or coolin Almini reterents: inter quadrigit cash, enodis, & faits gracilis, firmus tamen, vireleens, pedem alius aut paulo amplior, infinens furmon faithgip prodeuntes, ex membranaceo folicolo, bifariam divido triginta aut plures fort, unicalibus & longioribus pediculis, ilíque firmis nicos, fems petalis, felle in modum expanis. constantes, foris pallelcentes, interiore parte prorsus slavos, occupante umbilicum triangulari capitulo, sex flavis staminibus cineto, quorum apices etiam flavi. Floribus succedunt trigona capitula semen nigrum inaquale continentia. Radix alba, bulbosa, interdum gemina, ut Orchidis radicem quodammodo æmuletur.

Floret mense Junio: è montibus Pyrenzis erutam esse aiunt.

Tempus 🕄

. 5. Moly Pyrenaum purpureum Park. Allium Pyrenaum C. B.

Park. Folia emittit duo aut tria, pracedenti nonnihil fimilia, sed angustiora, nec adeò alba: Flores in fummo caule pauciores, colore purpureo obioletiore. Radix albicat, odore Allii fatis vehementi prædita, frigore facilè corrumpitur.

6. Moly montanum latifolium purpureum Hispanicum Park. Clus. cur. post. ad. Moly la tifolium Hispanicum C.B.

Bina cum excaulefcit lata, prælonga, viridia producit felia, infimå parte fefe mutuo amplecten-tia Moly latif. lute in modum; inter que affungt caudit teres, firmus, bipedalis aut altior, firmuno faftigio fores fuffinens plurimos, è membranacco involucco etumpentes, amplos & (pecsolos, oblongis pediculis subnixos, petalie sex, stellæ instar expansis compositos dilutius purpurascentes, staminulis totidem concoloribus, apicibus luteis donatis, capitulum medium cingentibus. Inter caulem & folia ima bulbos aliquot admafcentes obtinet, qui fati facilè comprehendunt. Radix parva rotunda, fibrofa; alba multos edit bulbulos. Nec radix, neque folia aut flores Allium redolent, aut

Sub exitum Maii floret.

Tempus.

7. Moly Diofeoridis parvum quibufilam J. B. Moly anguftifolium umbellatum C. B. Moly Diofeoridum Park. Get.

E radise bulbosa, nucis Avellanæ parvæ magnitudine, cortice nigricante tecta, plurimas prælongas fibras ex ima sede emittente, Allii odore ingrato, caulem erigit pedalem aut cubitalem, teretem, levem, folidum, in cacumine disrupta membrana umbellam gerentem forum candidorum, flores Allii ursini exprimentium, minorum paullo, sex foliis candidis, oblongis constantium, quibus succedunt vascula seminalia ternis loculamentis contiguis composita, que per maturitatem semina esfundant.

Folia profert graminea, in terram nonnihil reclinata, bina ternáve caulem ampleæntia, hiríuta, [quæ in caulibus superiora, lata sunt, glabra, carinata] Allium obolentia & resipientia. Quæ ad terram funt media hyeme mense Januario exeunt,

Flores explicati diutissime durant antequam marcescunt. Juxta sepes umbrosas propè Frontignanam vià quâ itur Baleruc Maio mense cum flore collegit P. Locui.

I octic

8. Moly Dioscorideum Hispanicum Park. parad.

Præcedenti per omnia fimile est, verùm majus & speciosius multò; floribus candidis, duplo majoribus. Frigoris impatiens hyemes nostras ægrè tolerat.

9. Moly minus Clus. minus store orbiculato majore J. B. Disservideum minus Park. Moly angu-stifolium staribus majoribus C. B. Moly minus store albo Ger. emac.

Caulis hujus palmaris, viridis, decem aut plures sustinens stores, sex niveis foliis, non mucronatis, ut superioris, sed orbiculatis & majoribus constantes, senis in medio staminulu, interbina Porracea nodammodo, sed angustiora folia emergit. Radise rotunda candicans, nucis Ponticæ magnitudine, lhicantibus fibris prædita.

Moly parvum caule triangulo C. B. Moly caule & foliis triangularibus Park. parad. An Moly flore albo, foliis wiridis coloris Swettii?

Folia edit quatuor vel quinq oblonga, latiuscula, pallide viridia, superne plana, subtus in angulum clata seu carinata, unde & triangula videntur, inter que caulis attollitur sesquipedalis aut major, ciata ieu carinata, unde ac trianguia vioentur, inter que castie attolituri fetquipedals aut major, triangularis pariter, fiores aliquammultos in faltigio geftans, è membranaceo folliculo erumpentes, albos, faits amplos & oblongos, campaniformes terè, unumquodque petalum exteriis linea viridis per longitudinem medium dividit. Siominula capitulum medium cingentia apiesi luteos fuffinent. Somen parvum nigurum. Radise exteriis alba, Moly luteii perquam fimilis. Radise, folia, flores Allii odorem fed mitem & vix perceptibilem expirant. Plantam hanc inter Maffam & Sarzanam Erruriz oppida Aprili menie florentem invenimus, nec multo poff (cer. Baiss in agro Neapolituro).

multo post circa Baias in agro Neapolitano.

11. Moly Africanum umbella purpurascente C.B. Africum umbella purpurascente Park.

Ex radice bulbola caulis (modò unus, modò plures) cubito alrior, nudus & cavus exurgit, unà cum folius aliquot latiniculis, in acutum definentibus, palmaribus & etiam fesquipalmaribus, per margunes inflar graminis hirluri pilotis. Umbella caulis summo inflore, cupus sorres communiter è quinque folios dilute purpuradeentalus oltongis pediculis & firmis infident: quibus veficula duo triàve (onibus nigra rotunda includents fuecedit.

Malè Bauhinus flores communiter pentapetalos huic plantæ attribuit, cùm bulboſæ in universum omnes flores hexapetalos obtineant, aut ſaltem monopetalos in ſex lacinias divisos.

12. Allium syvestre sive Moly minus roseo amplo store Botan. Mons.

Magnol. Bulbosa radix plurimos alios bulbillos producir, in qua folia angustifolii umbellati foliis latiora, oblongiora & omnino glabra oriuntur. Caulem habet pedalem & fesquipedalem, cui insidet veluti umbella slorum, sex soliis roseis multo quam Moly Dioscor, latioribus & amplioribus constantium, cum totidem staminibus & apicibus luteis. Antequam marcescant slores plures in eodem capite simul rosei, alii albi videntur gratum odorem spirantes.
Plurimum oritur in vineis, quæ sunt circa Colombiere & Mommau, & Maio mense storet. In

Germania huic fimilem invenimus capite bulbifero.

* 12. Moly flore subviridi Bocconi.

Eulbum habet oblongum: Folia Afishodeli albi fimilia: Caulem rotundum, lavem, non rarò tri-cubitali proceritate eminentem; cujus fummum occupant in umbella quafi Flores è luteo virefcentes, longiffimis pediculis innixi.

Gaudet opacis locis & sylvis umbrosis. In montis Mudoniæ convallibus copiosum occurrit.

* 14 Moly bumile folio gramineo C. B. Chamamoly an Moly Dioscoridis Col.

Radix bulbola parva, nucis Avellanæ magnitudine, flavo cortice duro obducta nititur. Folia qua-MAMIN DUIDOIA parts, nucis Aveilane magnitudine, itavo cortice duro obducta nitiur. Folia quatuor vel quinque, ab radice, per ambitum hirluta Autumno emittit, Graminis formă, magnitudine (gradu) inter le diffantia, maximum verò non excedit pedem. Primo celi tepore, ipla etiam Hyeme, flores folliculo fimul inclulos inter folia terram tangentia, caule necquicquam à terra elato, emittit; qui aperto folliculo feprem aut decem erumpun ftellari, albi, fingulorum peralorum dorfo empuruafcente aut virente. In florum umbilico fructus extuberant apicem habentes, luteis fex flaminulus circundari, quibus cum petalis marcefeentibus crefcunt fructus in Pfi vel Ciceres magnitudium, per magnitagem in consentation.

dinem, per maruritatem in sex partes divisi, semma ostendunt nigra, angulosa, vulgaris Moly similia.

Cirinolæ per semitas & agros non procul ab oppido sforuit Januario. Floribus evanescentibus fructus in terram incurvatur. Odor inter Brafficam & Allium.

15. Moly angustifolium foliis reflexis C. B. serpentinum Ger. Park.

Dioscoridis Moly persimile ortu, folio ad terram item reflexo, odore & bulbo: sed flos candore rubens, cui subjacent nitidi bulbuli Indici Moly ritu. Radix Cepaceo præduro involucro obtegitur. Caulis pedalis & fesquipedalis. Belgis hortense est. CAP. Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1125

CAP. V.

De Allio Sativo.

Llium nonnullis dictum videtur ab ance exilire, quod exiliendo crescat. Sunt qui ab halante gravi odore deducunt, & Alium scribunt: Vossius non dubium putat quin sit ab annos, i. e. Alliorum capita seu pida, i. c. rudis rosa, propter odorem gravem: vel quòd come-

flum vapores excrementitios ad cutim pellar & velcontibus pandiculationes moveat.

Allii fativi nota funt bulbus à multis nucleis seu spicis compositus, odor gravis vehementior,

caulis rectus fingularis.

1. Allium Park. Ger. Sativum C. B. vulgare & Sativum J. B. Common Barlick.

Scapus Allio procerus, enodis, concavus, glomeratim congestos in magna capita flores sustinens, Cepaceos, rupto folliculo apparentes, poftmodum & nucleo parvos quibus poffit propagari. Verum folia non ut Cepis fiftulofa, fed graminea: bulbus denique non fimplex fed numerolis nucleis, fub una communi tandem membrana collectis constat, sapore peracri, odore gravi, unde fibræ can-

Allum passim & vulgò omnibus notum ubique ferè gentium seritur.

Allium eximit calidum eft & caufticæ facultatis particets, quippe quod non tantum vesicas ex-citat, sed cutim corrodit, Costao observatore. Nec obstat, quod in censu alimentorum est: nam & alia funt foris quidem cauftica, intus autem minime; quia intus mifcentur cum alis edulis cumq, acido ventriculi atterantur: & præterea ventriculus humore mucolo fatis denfo oblinitur; ut

acido ventriculi atterantur: se praverea ventriculus humore mucolo fatis denfo oblinitur; ut cutem ejus interiorem non tangant ingelta.

Incidit se dificuit, Alexipharmacum eft. Ufus pracipuus internus se externus eft in colica flatu-tufur.

lenta, lumbricis, pelte [cum aceto] tuffi, calculo. Schrod. Et ad practicisos effectus fapifime à vulgo vei in lacte, vel in jufculo decodume exhibetur, unde se Therizar aptiforum appellatur. Verium ufus ejus frequentior moleftus eft se noxius, partum ob fectorem intolerabilem, pracipue verò quia capitis dolorem unfert, fitim excitat, oculis nocet, fenfuinque omnium infrumentis.

In processi affectivis printipolis cereziei facit ad exceptorationem.

In thoracis affectibus pituitofis egregie facit ad expectorationem. In lacte coctum & trium fiftit catarrhos & prodeft ad raucedinem. Mulierculis nostratibus ad hosce affectus in puens in frequenti usu est; ut & ad lumbricos ventris enecandos & expellendos.

Allium (inquit Platerus de Febribus) in hydromelior decoedum, & al § ji, vel paulò plus exhibitum porenter fudores & urinas elicit in polte laborantibus. Hungari (inquit Joh Bockelius de Pefte) peftis rempore non habent certius remedium quam Allium: exficat enim corpora humana & putredinem impedit.

Refert historiam Zacutus Lusitanus de quodam sene, qui cum in tempore hyberno per nivosa loca diu iter fecisset, innato ventriculi calore pane extincto lethaliter decubuit. Pro quo instaurando & vivificando cum calidiffima remedia nequicquam proficerent: tandem Zacutus admonitus ab Avicenna Allium ficcum melle delibutum exhibitit. Hoc cum quatriduo ulurpaillet meluis habere cepit, & cum ejus ulum mensem unum continuasset, santari rebitutus est. Atque id ipsum Septentrionales populos natura docet, qui propterea Allium in continuo usu habent. Senners Instir.

lib 4. part. 1. cap. 3.

Allium cum adipe fuillo tufum, fi plantæ pedum eo inungantur, multum conducit ad pulmo-

num canales aperiendos & ab infarctu liberandos in Afthmate, &c. D. Hulfe.

Si emplastra ex Allio contuso plantis pedum applicentur, oris halitus Allium spirabit. Tradit etiam Pet. Laurembergius in Apparat. Plantar. lib. 1, cap. 2. Allium gallinis & alias altilibus cum efca objectum faporem & odorem fuum in eorum carne & ovis prodere. Denique Christophorus Benobjectum naporem co docum taum in contant came ex over proceste. Definique Christophorus Ben-nett M. D. Londinenfis in Theat. tebidenme seera, 19, affeirt fonticulos gegrorum membris vel ince fos, vel inustos in rarioris texturar hominibus, Alhi intus sumpti post tertam aut quartam à come-ftione horam odorem reddere. Verium (ur reché D. Lower contra Edm. de Meara) illustimoli odorem vapores toum corporis habitum penetrantes non producunt; sed corpuscula quardam ex Allio decidentia fanguini milcentur, comque eo fimul ad pulmones delata, una cum fuliginois fanguinis per expirationem emittuntur.

ngunis sinus per ospitations of the Allii fucus potus hominem non modò turbat, sed etiam interficit Spigel. Isag. lib. 2. cap. 16. Arnulphi Imperatoris vitam terminârunt vermiculi in ejus carne ex nimia Allii comettione ge-

nit. Crane. hift. Sav. lib. 2, cap. 2,

Allia cum excauleicum plenius quam recens edita olent. Maraulus method. cogn. Simpl. l. 2, c. 3.

Gilbertus nolter de Magnete ilis. 1, figmentum air & mendacium elfe, Magnetem non attrahere

Ginerrus notier us Magnete no.1. Inginatum an comendacium enc, Magnetem non attrahere ferrum fi allio illitus fient, aut fi Adamas propé.

Ad cornus pedum, R. Allium fub cineribus coctum, pluries caldiffine fupponatur: eft viri religiofi experimentum. Chefneau.

A. 2. Allium montanum majus Anglicum Newtoni.

Radio nucleis aliquot majufculis conftat Allii vulgaris in modum, tunica duntaxat fubfufca tecta, quam facile exuit; de reliquo integra est, & candida, è basi multas oblongas, validas, albas sibras demitens. Caulis sirmus, medullà quadam spongiosa farctus, quatuor pedes altus, parte inseriore Tempus &

Ures.

De Herbis bulbosis.

1127

ad cubit circirer altitudinem per intervalla foliis quatuor cincus imà fua parte eum amplecte ntibus, reliqua fuperiore parte nuda & glabra; cuius fathgio infidet corymbus amplus floculorum purpuralcentium tenuibus pediculis fultorum. Semen parvum, album, fublongum, triquetrum, vasculo

кариман ехидио пъснаван. Augulto floret. In parva infula Holms dicta fupra Briftolium in Sabrinææftuario copiosè protricapfulari exiguo inclufum.

Ob convenientiam cum Allio fativo in radicibus seu bulbis è multis nucleis compositis eidem **fubjunximus**.

CAP. VI.

De Ampeloprasso.

A. Ampeloprassum I. B. Park. Ampel. five Parrum spivestre Ger. Lob. Porrum spivestre ge-mmo capite C. B. Parrum spivestre vincarum C. B. quomodo disferat aliu inquirendum & examinandum relinquimus.

"Ineis, arvis, marginibus, fenticetis & dumetis Gallix & Belgii gaudet. Folio exit Allii fylv. tenuufolii non ablimili, fed majore & acriore in bicubitali caule. Radix bulbofa, non fylv tenuufoli fed fingulari capite conftans, Porri minor, durior, acrior, nonnullis adnatis Lob. Obl fele propagans. Flore, & nucleis seminis vice triticeis granis paribus in glomeratis capitulis non dif-

panbus Alui tywettrus tenutrolis.

De Ampelopraffo mihi nondum fatisfactum fateor. Allii genus in Borealibus Anglize przeruptis
montium faxis fronte proveniens obfervavi, quod Ampelopraffum effe aliquando fuspicatus fum.
Folia ei neque fifulosa, neque teretia, sed superne plana, sibbus carinata, angusta, glauca, tria aut
quaturo in caule. Capitulum duplici folliculo membranaceo in acutum mucronem designet et al.

This femile face designet seater seater. diur. Huic fimile, fi non idem in prats & umbrofis fepium aggeribus propé Ceftrian copiolium vidi-cius bulbus fimplex cortice nigro tegiur, mitem & vix perceptibilem Allii odorem spirans. Hujis flos milii non conspectus; cùm enim Cestriæ sui Maii mensis initio nondum sforuerat.

CAP. VII.

De Porro.

Orum Latinis dictum volunt nonnulli quòd porrò eat & longè latéque graffetur. Sed eft (inquit Vossius) à regan facta secunda tertiaque litera trajectione & quarta mutatione in R. quomodo à viens est turris, à xians celer.

Porri notæ funt radix angusta, slorum corymbi magni, seu slosculi plurimi in capitulum sphæricum grande conglobati.
Porrum fétile in noîtra graveolentium divifione ad aliud genus pertinet: foliis enim fiftulofis

cum Cepa convenit. 1. Forrum Park. J. B. capitatum Ger. commune capitatum C. B. Ucche, oz Pozret.

Folia luxuriat adolescentius adhuc Porrum semunciam circiter latis, alternatim positis, inferiore su-Folia luxuriat adolelcentius adhuc Portum Iemunciam circuter latis, alternatim politis, inferiore fuperius ceu vagină aliquoufque complectente: adultis idem politus, fed longitudo cubitalis, latitudo fextantalis, forma catmata, color fere glaucus, fapor cepacous. Ubi caulelcit fapum digitalem & craffiorem ad tres, quaturore cubios furrigit, folidum, fucculentum, glomeratos in pilam, quam utrăque manu vix complectaris foliculos futtienetem, inco ununquemque pediculo innixum, ex aliolop purpuralientem, apicibus faturatore tinctis purpura. Semm trangulum, atrum, Cepac. Radix bulbolă, tunicis albis compactilis, fibrata, fapore mitiore quam Cepa.

Porrum lectivum latifolium C. B. Porrum fectivum aut tonfile Ger. à pracedente non differt Porrum tectuvam tattonum c. B. Furtum recurs da da tumbo de a para este en format facete, cim ex eodem femine utraque generentur, fed cultural tantim; quas id quod ad culinaria piccia fegits detonderi foles, fectivum aut fectile Columella & Palladio nominatur; quod verò piccia fepits detonderi foles, fectivum aut fectile Columella & Palladio nominatur; quod verò capitatum fieri debet, non tondendum, & autumnali tempore transferendum; etiam Plinio monente C. B.

2. Porrum sylvestre inodorum C. B. Lob.

Omnia Porro fimilia funt sed exiliora & inodora. Lierz Brabantorum in borto D. Joannis Disfii alitur. Hac Lobelius in Observationibus, nec plura habet.

Porrum ur gustu sic viribus cum Allio & Cepa convenit, attenuat, aperit, incidit, resolvit. Usus pracip. in ferpentum morfibus & uftionibus, mucilagine pulmonum. Extrinlecus in aurium tinnitu & suppurationibus: in hæmorrhoidum tumore, &c.

Ad dolorem Pleuriticorum, Re ex albedine Porri minutim incifi q. f. frige parum in fartagine, & applica supra partem dolentem. Multos juvisse testis sum, inquit Chesneau. D. Hulse. Ad Lib. XXI.

Ad Polypum, « fucci Porei non lestilis e, l' cum pauco tartari & cerx viridis. F. ung. de quo aliquid fapilis in nafum intromittatur. Alexis Pedemon. Prævotius Porrum confixum undig radiculis Hellebori nigri coctum aliquoties jejunė menfibus in-

stantibus elitatum in corundem difficultate commendat D. Soame è Dolaco. N. Frequens Porri ulus fomnos turbulentos inducit, visuíque officit.

Nonnulli advocis claritatem & splendorem inducendum Porri esum commendant. Vitari tamen debet (inquit J. Bauhinus) affiduus aut multus ejus ulus, quia visus oblcuritatem efficit, ftomacho adversatur, multaque alia incommoda facit : eapropter nonnisi robustis admodum, decociuma, cum melle, vel in Ptilana erit exhibendum.

CAP. VIII.

De Bulbosa Africana anomala Moly affini.

Narcissus Indicus Serpentarius Col. notis in Recchum. Indicus puniceus gemino latiore folio Ferrar. Africanus foliis Bifolii C. B. marinus Africanus sive exoticus Lobelii Park

Ferrar. Col.

1 Wibola radix, Pinex nuci par, oblonga, fquamofa, imi fibrati verticis orbe angusto coronata, Wibola radix, Pinex nuci par, oblonga, fquamofa, imi fibrati verticis orbe angusto coronata, Ublona radix, Pinex nuci par, oblona par vocitant, crassis latéque prorepentibus subtali, pedalem aut majorem, in rotundo urina, planum, ex virali pallentem, macultis, distinctum obliquis, purpurascentibus ex castaneo, colore Dracontii caulis amulum, fumma pare rubentem. Inde for emicata nudus, pisis folis itoris in coni effigien convolutis, pod primas affatis sine pluvias, qui deluscens magnus sit admodum, trium ferè unciarum diametro, magnis folis carnosis, duris, porten strairis, seprem externis, & tribus majoribus internis, colore danguinco rubente. Internas qui conticuis magnio in autorio de l'india majoribus internis, colore fanguino rubente, interna partini firiats, feptem externis, & tribus majoribus internis, colore fanguino rubente, interna verò parce dilutiore, magnium calveem efformans, intimos flofeulos confertifitmos, nonnihil hianvero parce diductore, magnaticular pediculis nixos complectentem. Horum finguli prater medium stylum oblongiorem, oblongo, candicante capite micantem, sena exilia stamina, rubentia. capit tryum onongonem, oconico de capital su la capital su turgent in folliculos ardenti colore rubros, trigonos, Oliva nuclei magnitudine, racemi feu corymbi aspectu conglobatos, singulos in ternas cellulas divilos, in quibus singula semina nigella, minuculi Phaseoli figura & magnitudine. Bina post excussium florem folia existunt, flaccescenti atque in semen exeunti scapo adnata & superinducta, ovata, in duos circiter palmos longa [bipedali longitudine Col.] in palmi dimidium lata, Scyllz foliis crassitudine zqualia, plana sive zqualia

aliis bulbosis differt.

SECTIO TERTIA.

De Herbis bulbo tunicato odore vel nullo vel minus gravi præditis.

Herbe radice bulbosa tunicata, odore nullo aut minus gravi præditæ funt vel flore

Emeapetalo, foliis illis quæ reflectuntur furlum in flore

SBifidis; IRIS BULBOSA. Integris: Systrhynchium.

Hexapetalo floribus

Folliculo seu perianthio inclusts, summo pericarpio insidentibus,

SCum calvee tubove in medio flore quem fex folia circumstant : NARCISSUS. [Nullo in medio flore calyce à sex petalis distincto, floribus

Majoribus

CLiliaceis; LILIO-NARCISSUS. Colchici; COLCHICO-NARCISSUS.

Minoribus, pendulis, petalis albis cum apicibus viridibus in plerifq, speciebus: Leu-COLUM-BULBOSUM.

Nudis, fructus seu vasculi seminalis basi cohærentibus caulibus

Foliofis, floribus erectis, amplis, in fingulis caulibus natura fingulis, colorum varietate & pulchritudine infignibus, feminibus compreffis tenuibus, radice efculenta: Tulipa. Appyllis, floribus in fingulis caulibus pluribus

Maritima, radice grandi, floribus folia antevertentibus, Scylla. Mediterranea, staminulis florum;

Tenuibus seu angustis & teretibus, florum petalis plerunq, puris seu unicoloribus: HYACINTHUS.

tris, spicatis aut puntaciden, quorum tria acuminata, tria bifida seu finuata sunt [stamina hæc capitulum seminis seu stylum includunt arctè coeuntia, etiam explicatis foliis exterioribus] radice lactea, florum petalis in plerifq, speciebus, aversa parte lineis virentibus notatis: ORNITHOGALUM.

CAP. I.

De Iride bulbofa.

Ris Dioscoridi à cœlestis arcûs fimilitudine nomen accepit, quem vario colore sloris quadantenus figurat. Notæ Iridis funt flores enneapetali, petalis furfum reflexis bifidis.

 Irú bulboſa latiſalia acaulos odora C. B. bulboſa latiſolia ſtore caruleo & candido J. B. bulboſa latiſolia Ger. emac. bulboſa latiſolia prima Cluſū Park. parad. 2520ad-leabed bulbous Flower de luce.

CluC Sena utplurimum habet folia, longiuscula & latiuscula, Hemerocallidis Dodonæi sive Liliasphodeli folis ferè fimilia, breviora tamen, alternatim invicem amplectentia, mollia, in terram prona, fupernè ex viridi pallentia, infernè verò incana: è quorum medio flos exfilit, è membranaceo involucro, unicus, odoratus, cœruleus (interdum lactei candoris) novem foliolis conftans, Iridis fi-gura, quo marcescente utrinque alii singulares succedunt. Nullus est illi caulis, sed flos longo duntaxat pediculo infidet, ut in Croco. Radix bulbofa, candida, Avellanz inftar dulcis, multiplici cortice nigricante involuta; Cui (præsertim dum floret) aliquot præter fibras crassæ longæ radiculæ Subnascuntur, ut in Hyacinthi radicibus interdum fieri solet,

Invenitur in Lustania Baticaq, collium radicibus non procul ab Ana flumine sitis, & copiosè circa Antequeram & Cordubam. In Lustania porro Januario: in Bætica autem Februario observabam

& eruebam, inquit Clusius.

Iris Bulbosa Persica Park, parad. Iris Persica variegata pracox Ferrar.

Park. Ad pracedentem accedit tum radice, tum foliis, qua tamen breviora funt & angustiora. Floris figura non multum diffimilis, color diversus nimirum pallide cœruleus ruffescens, petala tamen repanda fere tota colore obscurè purpureo inficiuntur, cum macula in medio flava.

Rariùs apud nos floret. Ferrarius eam fic describit:

Hujus radix proximè superiori persimilis minorem nacta est modum. Folia pauciora, diluto virore veluti rorulenta, atq. in canalis effigiem concava, sex digitorum longitudine, dutim latitudine definiuntur. Exiguò post foliorum exortum sub extremum Februarium slores existunt, supradictis conformatione pares, numero autem & colore dispares. He enim quaterni tantim quinve procipid, bulbi virubus funduntur; toria, fic albicant, ut folia terna furrecha dilutiore fuco cœruleo intertulo pulche fuelcant: totidem verò hifice fulbeda cum prominula croca linea intercurfante difinicta, tum violaccis guttis circumlita, grandiore janthini coloris velut holoferica maculà deve xum laorum infuscante, splendide nigrescant.

Deniq ejuldem formæ folliculus Junio mense maturescit in semen.

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1129

2. Iris bulbosa tota violacea vel curulea J. B. bulbosa folisi cepaceis maculatis, siore turpureo inodoro C.B. bulbosa purpurea & purpuro-violacea Park. bulbosa Anglica Ger.

CIAI.

Crafliore & latiore est folio, ac veluti cepacoo, parte interiore carinato, multissa, quasi bullis argenteis resperso, exteriore striato: crasso instrumento, acuste, quem quaterna aut quina folia ampleduntur: binos ex vaginusti suplurimum promit fisors, invicem succedentes, interdum unicum duntaxaxt, novem solis constantem, violacei profus & elegantissa coloris, interdum dilatioris, inodorum tamen, quorum tria majora sunt ad terram inclinata & prona, uri un vulgari tride, & laborum instar propendentia; tria alia angusta & extima parte bisida alatia, iis incumbum, usq. ad luteam maculam (que majoribus pro fimbria est) pertingentia: tria alia surrecta supremaq, parte latui-cula, insma verò valdè angusta: storibus succedunt trigona laxáq espita, quibus semen inest rugofum fulvescens Ervi magnitudine, quod maturum in capitibus crepitat, si moveantur. Radix magna plurimis membranis tenacibus nigricantibus circumvoluta, intus alba, & feffili parte fibris pre-dita, quæ fingulis annis multos nucleos circa latera deponit. Hujus folia novo vere demum ger-

minant.

Hujus generis plantam in horto nostro alimus à Clusiana in nonnullis discrepantem. Plura etenim in caule [ad decem uso], folia haber: Floris petala extima & repanda maculis ex corruleo nigricantibus perbelle pingunut: petala extima furreda varia funt è corruleo aut purpuro-corruleo faturatiore & dilutiore. Flores in luper perfape tres in codem caule profert.

Hujus varietates nobis esse videntus.

1. Iris bulbola major sirve Anglica corrulea Park, parad, Swort. bulbosa Anglica Ger.

Iris bulbosa major purpurea variegata five striata Park.
 Iris bulbosa major sfore rubente ejusdem.

Has aliasq, C. Bauhinus sub titulo Iridis bulbosa latifolia caule donata complectitur : quam tamen fpecie distinctam ab Iride hoc in loco à nobis proposita constituit.

3. Iris bulbosa major sive latifolia alba Park, bulbosa latifolia candida C.B.

Integro meme ferius quam præcedens è terra emergit, folis nonnihil majoribus latioribusq₁, caule crassiore & breviore, binos plerumo, peramplos flores gestante, quorum alter altero priùs aperitur, posterior tamen persape ante explicatur quam prior contractus fuerit, colore antequam explicantur abente coruleo diluto, quem argenteum vocamis. Aperti candidores fiunt, non tamen profils mite, id aliquam languidorem curelle tinchuram oftendentes. Petala florum propendentia perampla funt, maculi allà in medio flavà infignia.

Hijus varietates aliquot proponi Parkinifonus, ninirum Iridem bulbofam majorem albam variegatam, & majorem five latifoliam verficolorem.

4 Iris bulbofa angufifolia tricolor odore Coriandri C.B. bulbofa 3, five verficolor Clus, bulbofa ca-ruleo & albo verficolor J.B. bulbofa varia Get.

Hoic quinq, aur fex funt folia; angulta & tenuia, cubitalis longitudinis, interna parte ftriata & cundicantia, externa rugola, viridis cum cineraceo commixti colors, custem amplexantia cubitalem, interdum etam majorem, podolium, unicum plerunq, forem, rarò binos, è memberanaceis vaginulis nuerdum euam majorem, nodotum, unicum pierung, forem, rarò binos, è membranaceis vaginulis proferentem, Iridis angultifolia formà fimillem, cujus tria latiora & ad terram inflexa folia extima parte ampliora funt & candicantia, luteaq, maculà infignita, eà videlicet parte, qua folia his incumbentia & ligulam occulentia, bifidaq, & in parvas alas reflexa, definunt, illiq, fiubcerulei ex candido coloris; reliqua tria creda funt, oblonga, & dilutius ex corruleo purpuratenenta. Tous flos jucundo fipirat odore, pramanfi Coriandri obdudi faccharo five preparati inflar. Flori fuccel· dir longum riangulum caput, altero gracilus, neq laxum, semen angulotum, fabrufum continens.

Radio bulbofa, candida, subdulcis, spadices aliquot membranis involuta, minor superioris radice, & illà liberalius nucleos producens, quibus facillime seri potest.

Variat flore latiore & radice brevi, binis plerung, floribus, altera flore angustiore radice oblonga: utraq, dilutioris aut saturatioris coloris. Vide Clusium.

In nonnullis Castellæ collibus non procul Pincia sponte nascitur. Iridis bulbosa versicoloris quinq, varietates è semine enatas proponit & describit Clusius, quarum descriptiones à C. Bauhino contractas dabimus.

1. Trium foliorum [floris] inclinatorum labra flava sunt, macula aurea magna in labro reflexo infignita, ad quam venæ purpurafcentes excurrunt: at trium incumbentium dorfum & alæ pallent, latera candicant : tria erecta albent, venis subcœruleis saturationibus vel dilutioribus di-

2. Tria inflexa pallent labro flavá maculá notato, internè quibuídam venulis purpurascentibus distincta: tria ligulam tegentia albicant, vel ochri colore sunt tria surrecta exalbida, nervo slavo

2. Flore est latiore breviore, ternis foliis inflexis latis, & propendente labro aurea macula infignito, & alio orbe cincto, per oras crispo, cœrulei coloris, nervo extrinsecus virente, intrinsecus pallente, venis purpureis in latera excurrentibus: at tria gibba purpurea funt gibbo albicante, alis cœruleis: tria erecta ex cœruleo purpurascunt.

4. Tria reflexa flava funt, macula aurea in labro, à qua venz dilutius purpurascentes sparguntur: folia incumbentia exalbida, nervo pallido divifa: tria furrecta inferius venis corruleo purpurascentibus distincta, supernè candicant.

Ddddd t

c. Terna

5. Terna inflexa lactei coloris, aurea macula labro impressa: folia incumbentia & terna erecta alba, & circa ungues subcœrulea.

5. Iris bulbosa lutea inodora major C. B. 4. sive lutea Clus. bulbosa lutea J. B.

Iridi bulbosa 3, seu versicolori Clus, per omnia ferè similis est, breviore tamen caule, graciliori-busq, & exviridi pallescentibus soliis: stor unicus, interdum bini, contractiores, latiores tamen ex vaginulis summo cauli inhærentibus prodeunt, lutei coloris, inodori, mediæ inter secundum & ter-tium genus magnitudinis quemadmodum & siliquæ, seu caput trigonum, in quo semen superiori si-

mile continetur: radix tertii generis radici fimilis, qua nucleis non fecus ac illa propagatur. Sed hac in flore quandam etiam differentiam habet, licet exiguam: nam invenitur latiore aliquantulum faturatioréque & magis rutilante aureo colore : radice item breviore & craffiore, membranacea præterea illa vagina, unde primum folia emergunt, sanguineo colore à summis vaginæ oris in inferiorem illius partem radiatim definente magis infecta est, quam illius quæ dilutiore est flavo colore: nam illa interdum sanguineo hoc colore caret, utriusq autem, quemadmodum & ter-tiz solia ante hyemem germinare solent.

Nascitur pingui solo & petrosis collibus ad Tagum sitis supra Olyssipponem. Floret paulò maturiùs

tertio genere, eodem quo secundum tempore. Clusius multas proponit varietates ad tredecim usq., è semine slavæ-variæ ortas, quarum descriptiones qui defiderat apud ipfum videat. Nec enim eas huc transcribere operar pretium putamus, cum & aliæ multæ nullo certo aut definito numero à semine sato obtineri possint, quas siquis omnes describere vellet, de unico hoc flore integrum volumen componere possit: quod idem de Tulipa dictum intelligatur.

CAP. II.

De Narcisso.

Arciffus non à Narciffo adolescente, nimium seipsum adamante (ut poetæ fabulantur) sed à vi stupesaciendi, quam raparro Graci vocant, dictus est: seu, ut Plinius, à narce, quam vim Narcisso inesse l. 21. c. 19. testatur: hinc Plutareho in Symposio quasi nervos hebetans, & torpidas gravitates efficiens, dicitur. C. B.

Narciffus à reliquis bulbofis tunicatis certiffima nota, calyce in medio flore diftinguitur, ut plures addere non fit opus.

Narcillos clarioris doctrinæ gratia dividemus in latifolios & angustifolios seu juncifolios, Latifolios iterum partiemur in monanthes seu unicum in uno caule florem gerentes, & polyanthes seu pluribus in codem caule floribus donatos. Monanthes denique subdividemus in 1. calyce seu tubo longissimo præditos, 2. calyce mediæ longitudinis & 3. calyce brevi.

- 6. 1. Narcissus calyce seu tubo longissimo latifolius Pseudo-narcissus & Bulbocodium dictus.
- Bulbocodium flore paliido, tubo flavo, ferotinum. An Narcissu minor pallidus amplo calice flavo non descriptus Swett? Narcissus alter crasso bulbo C. B.

Felia huic breviora funt quàm vel vulgari Pfeudo-narciflo vel Hispanico, duplo tamen latiora, plamiora nec adeò carinata, minis glauca, pallidiora, mucronibus obrufis, fesquipalmaria aur semipedalia. Cauli semipedalis, fais cassilis se frimus, è membranacco folliculo serven exterens, in sex folia pallidiora quàm Bulbocodii vulgaris, albida, latiora tamen expansium, cum tubo in medio praemento longo, flavo, fundum versus tumidiore & quasi ventricoso, summo margine circumcirca sinuato non tamen fimbriato aut incifo, nec extrorfum reflexo campana in modum, ut illius. Folia tubum circumstantia propiùs ad illius basin sita sunt quam in vulgari Bulbocodio & expanduntur magis. Stylus in medio flore pallidus ad summum propè tubum extenditur, quem sex framina longitudine eidem ferè æqualia arctè cingunt.

Serius floret quam vel vulgare Bulbocodium vel Hispanicum, viz. non ante initium Aprilis. E fingulis autem bulbis quatuor exeunt folia. Ungues foliorum floris & fundus tubi intensius flavent

De loco natali nihil certi habemus, bulbum accepimus inter alios multos ab eruditiffimo & amiciffimo viro D. Uvedale.

Narcissus major totus luteus calice prælongo C. B. Pseudo-narcissus Hispanicus aureus maximus Park. Bulbocodium Hispanicum J. B. Pseudo-narcissus Hispanicus Ger. emac.

Elatius est & comnibus partibus majus Bulbocodio vulgatiore, cauls pedali aut altiore, foliis digitum laris, dodrantem longis, in hortulo nostro è fingulis bulbis binis. Flor longè major est vulgaris Pseudo-narciffi flore, [unde miramur Clusium florem paulo minorem huic attribuere] totus flavus & quasi aureus, tam calix, quam folia cum cingentia, alioquin ei fimilis. Radix hujus crassior est

Florebat

Florebat nobis circa initium Martii. Parkinsonus Pseudonarcissum aureum Hispanicum store pleno è semine ut conjectatur pracedentis Varietas fibi natum describit Parad. pag. 103.

3. Narcissus albus oblongo calice C. B. Pseudonarcissus albo store Clusti J. B. Ger. emac.

Hic præcedenti perfimilis eft foliis & caule. E fingulis tamen bulbis tria prodibant folia. Flos totus, tam tubus, quam folia eum circumftantia, albus eft, aut potius pallidus. Aliquanto ferius

tottis, atti utuus, quanti totti cui in control et de cittis marceleit.

Cluftus speciem hanc exactuis describit his verbis. Valde elegans hac planta terna è radice bul-Claius speciem hane exactuis describit his verios. vaide eiegans neo punta terna e vadice bulbola ablongiore, nigróque cortice five membranà recha (à ciujus sede frequentes tenucíque oriebantur candida fibra) profereba folia, dodrantem vel paulo amplius longa, Narciffi angulfitoriba
folis vaide fimilia, tipina parte carinata, inter que nudus prodibat caula, satis exilis, non crassis,
dodrantem alux, siumno faltigio membranaceum foliculum gerens, è quo propendebat flos totus
albus, Pleudonarcisto vulgation formá quidem similis, paulo tamen minor [imò potius major] se
fectuariam longus, sex folis tubum amplectentibus similiter constans, tubo autem paulo angustiore,
accompanisti stabetare babane in muo sex alba stamun davas conservantes anice preside se modificas. & oras nonnihil fimbriatas habente, in quo sex alba stamina slavescente apice prædita, & medius flylus longior. Nullum vero peculiarem odorem in eo flore observabam, qui aperiebatur Aprili, Hydro Songton.

April, defined Junio femen proferebat in triangulari capite five theca orbiculare, nigrum & fplendens, quale Narciffi juncifolii albo flore reflexo, fed majus.

4. Bulbocodium minus J. B. Pseudo-narcissus minor Hispanicus Clus. Ger. emac. Narcissus par-vus totus luteus C. B.

A Pfeudo-narcisso Hispanico majore distert folis longè minoribus & angustioribus, fore pusillo insidente digitali, tenui, viridi cauliculo. Capitellum trigonum obtusis est angulis & tere rotundum, in quo semen inxquale nigrum, satis magnum pro plantæ proportione. Radin bulbosa, exigua, fo-

A. 5. Narcissus sylvestris pallidus calice luteo C. B. Pseudonarcissus Anglicus Ger. Anglicus vulgaris Park. Bulbocodium vulgariss J. B. Wilb English Dattonil.

Radix bulbola ex multis tunicis compacta, mediocris magnitudinis, tactu & guftu viscida, cum aliqua delloedine, actimonis unites compactes meantene magnatumes, acteu oc guitti vitetta, cum aliqua delloedine, actimonisma tandem aliquam relinquens, cui (iubium multr. capillares fibræ, non-nunquam unica, alitis plures ubi (è propagat. Folia longa, angulfa, è viridi celta, caulem ad lummum falfigium comitantia, firitata, coltis duabus avers parre practiat, etrana, quaterna, quina runica una cum caule flatim è radice exorto involuta. Caulis palmaris & dodrantalis, comprellis, contra cont nica una cutti cattie i adult e fautre e tanto i informati della cattie i della cattie cattie i della cattie ca ra protuberans, aureus, splendens fimbria comata & laciniata, in cujus medio apices sex lutei circa piftillum concolorem intorquentur, minimo odore, non, ut aliqui volunt, nullo, qua parte geniculo intermedio cauli flos adnafcitur membranula exalbida florem antequam explicetur involvit: pauloque infra floris medium sex folia pallidula, micantia, mediocriter lata, mucronata ex ipso floris codio recta foris se pandunt. Succedunt pericarpia rotunda, in quibus semen Camer. nigram, in principio latiusculum, temporis progressu rotundum.

Variis in locis sonte oriture, circa margines agrorum & vervaccorum, humido prasertim solo, Locus, inque selvis & duments, locisque arboribus confitis. Martio ineunte apud nos in Anglia sfores, aut ferius citustve pro anni constitutione, & aeris temperie.

1. Bulbocodium flore pleno seu multiplice calice carente: item

 Bulbocodium fore sales for unbo duplici, triplica & pleno: irem
 Bulbocodiu pleno fore fpeciofium genus Venerio Clef. J. B., pro luxuriantis natura lufibus ha Varietate. benda censeo, non pro speciebus Bulbocodii distinctis. Horum descriptiones siquis desiderat, Clufium, Lobelium & J. Bauhinum adeat.

Non diffat hic à Dioscoridis Narcisso facie vel viribus: Is autem vomitorius est & nervis inimicus: Virez. extrinsecus tamen prodesse dicitur ambustis, vulneribus & herniis.

Narciff cujulcunque radicibus rufticam plebem vomitiones moliri afferit.

Lobents nujis pante; radiciosis intercam paccom vontacones infont atenti.
Folia contula in Eryfipelate conducturi. D. Palmer dictante D. Hermanno.
Meminir. C. Bauhnus Narcissi torius lutei sforis folis reflexis C. B. i.e. Narcissi tot. lut. oblongo

calice & reflexis foliis Eyft.

Item, Narciffi albi, fimbria lutea C. B.

Item, Narcissi lutei repentis, i. e. Pseudo narcissi lutei repentis Eyst.

- \$. 2. Narcissus amplo calyce, media longitudinis.
- Nareissum maximus paliidus amplo calice savo Clus. Iatifolius paliidus calice amplo alter C. B. latifolius uminum maximus ample calice savos, sove Nompareisle Park. omnium maximus Gen. CDe great Bompareisl, ož Bomeluth Dastroini.

Ex fingulis bulbis quatuor aut quinque emittit folia, pedem aut sesquipedem alta, unciam lata, ca-Ex ingguis puios quatuor aut quinque cinita. 1900, possini aut Bulbocodii vulgaris, aut Hilpanic. rinata glauca, longiora latioraque in hortulo noîtro quam aut Bulbocodii vulgaris, aut Hilpanic. D d d d d 2 Caulis elatior, unicum in fummo farem geftar, duplo fere ampliorem Pfeudonarciffi vulgaris flore, magis expansium, fex foliis amplis, pallide lucis cum medio tubo flavo compositum. Tubus dimidio brevior est quam Pleudonarcissi vulgaris, inferna parte angustior, versus margines continue laano orcevor en quant possociamenta in agrant and para congutary, versus imagines commune it citor, oris circuncirca finansis ki inequalibus, minus tamen incufis quan illus. Floris tubus à vacleulo feminali ad locum ubi exociuntur folia angultus eft, digitali longitudine fecus quam in Bulfullo financia de locum ubi exociuntur folia angultus eft, digitali longitudine fecus quam in Bulfullo financia con consistente de locum un consistent bocodiis. Stamina in medio flore à ftylo recedunt.

C. Bauhinus ex hac planta duas species facit, nimirum Narcissum maximum pallidum foliis inca-

nis & Narciff. latifolium pallidum amplo calice alterum.

Narciffus omnium maximus flore & calice flavo Park, qui flores interdum binos conjunctim ex

uno membranacco folliculo prodenntes obtinet: item Narciffus max. grifeus calice flavo Park, non (ant pecies Narciffi à reliquis diffinête, fed varie-

tates duntaxat pracedentis è femine nata, que fate denno feciem finam non propagant.

Habemus etiam in hortis noftris hujus generis Narciflum floris calice pleno feu multiplici : qui

Narciffus latifolius flavo flare, amplo calice Cluf. cur. post. latif. flavo flare amplo calice free Matteneffe Park parad. latif. pallidus, calice amplo & aureo, firiato C. B.

Radiu bulbofa, oblongiufcula: Folia tria aut quatuor latiufcula, fesquipedem longa [tantillo breviora & angulitora quàm praccedentis] Caulis pedalis, striatus, Floria petala pallida, seu dilute admodum stava, calix semunicam longus, oris valde simbratis, coloris aurei. [Parkinfonus calicem gallide stavum petalis concolorem saci, & forte natura in his ludit] Sex brevutucula samma stavis autoria. apicibus przdita; medius fiylar flaminibus longior. Odor fatis oblcurus, nonnihil tamen Spinz appendies floris odorem referens, qui Aprili & Maio aperitur.

Calice breviore & angultiore, nec raà à fundo ad margines fenfim dilatato, marginibus etiam minis fimbriatis à præcedente differt, nec tamen ob hæc specie differre concedimus.

8. Narcissus montanus albus apophysibus præditus Park.

Folia è fingulis bulbis emittit tria vel quatuor, lata & oblonga, glauca feu ex viridi canescentia; inter que caulis exurgit cubitalis, unicum in fastigio finem sultinens amplum, [rariùs binos] fex petalis albis compositum, absque ulla vel levistima flavi inctura, non admodum latis, quorum tria aversa parte ad exortum et uno latere apolysin quandam fosi, according attack aversa parte ad exortum et uno latere apolysin quandam fosi accan velut auriculam obienent singula; reliqua es carent. Calix non multo minor Narcissi incomparabilis minoris calice, ad fundum gua; renque de ceixe. Caus non mono recent actual motornataus minoris cauce; ao rimona angultus, ad cras feu margines latus & peramplus, pulchrè flavris, marginis interdum l'atturationis & velut croco tinétis. Odor floris gratus & valde flavris. Bulbus magnus, albus, cortice exteriore pallido potius qu'am nigricante. Adnatis rarius fe propagat in hortis noftris, nec femen ad maturitatem perducit, ob teneritudinem & frigoris impatientiam.

9. Narcissus oblemgo calice Cluss albus oblemgo calice luteo servinus major Park. albus calice stavo Muscari odore C. B.

Cluj.

Cl nmoratis, mocitis in incuto p₁, pan paracontenti, quantent cun cance nongitudinis, cinculm tex fila-minibut, flavà veluti farinà confepris, corum prefertim apidotis, y alcà autem fiuris e art odons & Mulcari fiori sodorem panè referentis. Radix bulbacca, longiufcula, digitalis craffitudinis, alba, è multis tunicis conftabat, quarum exterior fubfufca, aliquot craffioribus fibris albis infima fede do-

Clufius duplicis præterea hujus varietatis meminit: 1. Alter flore præcedenti prorsus fimili, calicis tamen oris magis croceis. Hunc Parkinsonus 1. Alter nore pracuenta profiles intimi, cames caneir of mage croces. Future variantonits Narciffum pallidam oblongo calice ferotimum vocat, & florem funma parte magis flavum ei attribuit, paulò ampliorem, calicis marginibus intenfitis flavis feu croceis.

2. Alteri petala ex albo pallefeebant, aut exercores, calix verò multò latior quam descripto

& oras plane croceas habens.

His addit Parkinfonus dusa alias varietates:

1. Narciffum totum pallidum oblongo calice ferotinum minorem.

2. Narciffum album oblongo calice flavo ferotinum, duobus floribus in caule.

10. Narcissus albus calice flavo alter C. B. Narciss. albus oblongo calice præcocior primus Clus. ad. cur. post. albus oblongo calice luteo præcox minor Park.

Lata & carinata habet folia, non incana sed viridia, tria vel quatuor, fere qualia Leucoii bul-Lata ex carmara naoer rona, non incana seo virusa, tra vei quatior, rere quain Leucoti beli vilagais, pedem alta. Cauli viridis, folis brevior, incium in faftigio forem getfans, medie magnitudinis, minorem tamen quam præcedentis primo loco deferipti, petalis albids, ad cremoris feu floris lacits colorem accedentibus. Medium florem occupat tubus exacête lateus feu flavus, fomuncia longior cum flyo intermedio, fex familius farina luted confertis cineto, interdum longioribus iplo flylo, interdum brevioribus. Odor non ingratus, fed obscurior.

Extremo Martio & meunte Aprili floret.

Tempus.

Autores Additamentorum ad Clusii curas posteriores duas hujus varietates proponunt;

Lib. XXI.

De Herbis bulbofis.

1133

Altera folia habet angultiora, non tamen ità angulta ut juncifolia dici queat: caulis alioqui & floris magnitudo & forma conveniunt cum priori. Floris folia in utrăque hac specie alba sunt.

irì tamen u palloren aliquem occulant, qui noti pracipue i ferotinis fecermintur.

Tetra à prioribus diabus differi foliis tubum cingenibus non albis fed plane pillidis, patllo angultoribus & acuminaus. Parkainfon Nacafilis palledus oblongo calice flavo pracox dicitur.

2. 3. Narcissus latifolius monanthes brevi calyce.

11. Narcissus medio purpureus J. B. Ger. medio purpureus serotinus Park. albus circulo purpu-

Radix ei bulbosa & fibrosa, sapore amaricante folia à radice statim exoriuntur caulem tanquam vagina aliquousque involventia, latitudine semunciali, pari cum caule longitudine. Caulis singularis. vagina andiounque involventus, actionume tenimician, part cum catue rongitudine. Canis inguiars, lefquicibitalis, comprefits noninhil, utring, actuus, fiftulofus; in ciuis faftigio flo unicus, amonius, fuave olens, candidus, nutans, pediculo per articulum cauli juncto, vagina membranea obvoluto, cujus cervix in triquetram faturare virentem floris quafi bafin definit: hinc canaliculata fiftula explantatur, cui fena illa floris candidi folia coharent, subrotunda, quorum tria aculeum mollicel-lum proferunt, totidem alternatim eo destituuntur: florem medium obtinet corona simbriata, ora rubenti, infra quam circulus exalbidus, aliúsq, huic subjectus luteus : sena in fistuloso canali stamina rubend, mira quam circinis exanonius, annes, mira nuopecus ruccis. Lona in intunoro canan paratiros litera, tria modice elata, reliqua tantillum apiecs proferentia.

Hanc plantam in quibufdam Galliz Narboneniis pratis obfervavit Clufius sponte provenientem; Lecui.

J. Bauhinus in Italia. Narbonenium prata stellarum candore ornare dicit Los. in Adv.

Tres hujus species habentur formá, colore aur odore nequaquam differentes, sed sforendi tempore: magnitudine etiam nonnihil sed parum dissidentes. Majores mediis præcoces & ferius prodeuntes minores funt. Dod.

Parkinfonus 4. species proponit, nimirum

 Narcissum medio-purpureum przecocem.
 Narcissum medio-purpureum serotinum: cui folia tribuit quam przecedenti latiora: florem etiam majorem, petalis latioribus & fibi mutuò contiguis: radicem etiam craffiorem.

3. Narcissum medio-purp. maximum: qui omni sua parte, foliis, sloribus, radicibus reliquis major eft, & cum ferotinis floret.

ent, & cum rerotus noret.

4. Narciflum medio-purpureum ftellarem: cujus folia quàm pracedentium tantillò angultiora funt & viridiora: floris petala angultiora, nec fibi invicem contigua, unde & longiora videntur, & ftellam referunt. Odor hute remificor eft quàm prima fipociei.

Prima species Martio mense floret, relique Aprili aut Maio. Secunda species in Italia, Gallia Narbonensi atq, etiam Germania sponte provenit, reliquæ Constantinopoli missæ sunt.

Narciffus albus circulo croceo vel luteo C. B. A priore potiffimum circuli colore differt, ideóque distincta ab eo species non est censenda.

12. Narcissus medio-croceus serotinus Park, albus circulo croceo minor C. B. medio-croceus minor se-

Folia huic minora & breviora quam præcedentibus: caulis etiam humilior: floris petala angulta, spatio intermedio relicto à se invicem disjuncta, stellatim expansa, nivea, calice circum oras croceo colore tincto. Maio floret.

 Narcissus medio-purpureus magno slore folio latiore J. B. albus magno odoro store circulo pallido C.B. latif. 7. Clus. Cluf.

Ciaj.

Latiora reliquis folia habet, coloris ferè aruginei palle(centis: inter qua fatis latus prodit caulis, nudus ut reliquis Narciffis, paullò infirmior, foris firiatus, intùs concavus, funma parte fuftinens magnum, faxum, membranaceum folliculum, quo dehichecne exit unicus subplirimum for magnus, odoratus, fex albis folis medium calicam pallidum cingentibus conflans, cujus fimbria ex pallido purpurafeit. Flori fuccedit faits craffium triangulum espar, nigrum (mem continens. Radix craffor fuperiore, & cum Narciffi medio lutei vulgaris radice comparanda, ettam foboles faits felicier

E Stiria allatum aiunt. Seriùs reliquis floret, nempe Maio mense. Eadem videtur Narcisso me-Loui. dio-purpureo 3. seu maximo Park. superius posito.

14. Narcissus odoratus circulo rubello C. B. medio-purpureus minor J. B. latifolius 6. Clus. Narcissus medio-purpureus stellaris Park. Cluf.

Huic quaterna aut quina Martio mense erumpunt folia, oblonga, angusta, inter ea deinde caulie Thut quaestas and quaes relation in the company from the company from the company and the comp teris bulbacea, multis candicantibus tunicis constans, extima que reliquas ambit fusca, è cujus sessilia parte plurimæ subfuscæ fibræ dependent.

Provenit magno milliari supra Gamingam Carthusianorum monasterium, pratis quibusdam altislimo lacui vicinis. Ddddd 3 .

Hic

1134 Hic flore est omnibus partibus minore quam pracedens, foliolis ejus angustioribus & acutioribus: tardiùs etiam florens: eundem esse putamus Narcisso medio-purpureo stellari Park. Narciffus cœruleus solo floris colore à Narcifso medio-croceo differt. Lob.

15. Narcissus medio-croceus gramineo folio C. B. medio-croceus tenuifolius J.B. Lob. Ad. part. 2.

Palmaribus & quinque-uncialibus, tenuibus Hyacinthi Autumnalis foliolis exit, viridibus, bulbo exteroo, caule dodrantali, & fere pracoce medio-croceo Narcisso non diffimili, minore tamen.

Narcissis parvus albus simbrià suave-subente C. B. parvus stellatus albus medio suave-subente vertice. Lob. Ad. part. 2. J. B.

Nullam hujus descriptionem invenio. Lobelius à N. de Quelt accepit.

- 17. Narcissus maximus slore caruleo albicante, simbria croco aurea C. B. maximus medio-purpureus aut caruleus latifolius Hispanicus Hort. Eyst.
 - §. 4. Narcissus latisolius polyanthes seu pluribus in eodem caule storibus.
- 18. Narcissus multos ferens stores medio-luteus Narbonensis J. B. medio-luteus copioso store, odore gravi C. B. Narbonensis evulgaris Patk. pasad. medio-luteus polyambos Ger.

mediocriter amplos, cum gravitate quadam odoratos, fex foliis conftantes albis, interdum cuani oxendinante, quorum medium flavus omnino calix occupat, fex brevia flamma cum fuis apicibus palexements, quorum medium Havus omnino ealix occupat, lex brevia framma cum lius apicibus pal-lidis continens. Floribus fuccedunt triangularia eapita, in quibus femes ingrum, angulolium. Ra-dix illi faris ampla, bulbola, nigricantibus aliquot tunicis fepta, fibrifq, multis capillata, intus omnino alba, & fi pracidatur lentum quendam fuccum, ut reliqui bulbi, extillans, amara. alba, extillans, amara.

National Hillians and Mediterraneo mari objecta eff locis, & comnibus ferè circa Mon-folium mort. White Italians I lente and Medita, the d Madle of I translated functions.

fpelium pratis. Nos in Italia, stinere à Levicio ad Massam, & à Massa ad Lucam inter segtes copiofam observavimus Aprili mense storentem. Circa Monspelium Martio, & interdum etiam Februario storet.

& acus

Locus.

Hujus duas præterea species seu varietates proponit Parkinsonus in Parad. alterum vocat Narcissam Narbonensen sive medio-luteum præcecem; alterum Narcis. Narbonens. majorem amplo store: qui fortè Narciffus medio-luteus petalis longioribus circulo patulo Botan. Monsp.

19. Narcissus medio-luteus majoribus staribus C.B. Narc. plures ferens stores majores præcocior medio-luteus J.B. latifolius Byzantinus medio-luteus 2. Clus.

Præcedenti ferè fimilis est, sed paulò præcocior, latioribús figlis & amplioribus storibus, cui ple-rumq nonnis terni, quaterni aut ad summum seni supremo cauli insident. Major ei odoris fra-Adfertur Constantinopoli & in fictilibus colitur, ubi floret Aprili, interdum etiam Martio, si ve-

ris temperies paulò calidior fuerit.

20. Narcissus niveus calice flavo odoris fragrantissimi C.B. latifolius simplex medio-luteus 2. Clus

Flores huic superiore amplioresomnino nivei prater medium calicem flavum, odoris fragrantiffimi. fepteni & plures fummo caule firmul nafcentes. Folia carinata nec minùs lata habet quam qui plenum fert florem & radicem craffiorem.

21. Narcissus albus circulo croceo pelyanthos C.B. mediocroccus servinus cum aliquot storibus J. B. mediocroccus polyanthos Park.

Foliorum latitudo & magnitudo eadem cum magni Narcissi lutei Hispanici, sed obscurius virent. Narciffi Narbonensis latitudine paria, fiori calicem ampliorem, lutetim, margine croceo cinclum. In pratts quibuldam ad dextram Lani amnis Monspeliaci, in loco dicto en grament, elegantissimis floribus etiam statim distinguitur. Botan. Monsp.

22. Narcissus Pisanus Park. medio-luteus Pisanus plures stores ferens J.B. pallidus medio-croceus C.B.

Felia habet Narcissi vulgaris Narbonensis paria vel majora : caulem nonnihil altiorem, flores multos, albos sustinentem, valdė pulchros, Narcissi prædicti similes sed tantillo majores, calice etiam

medio-luteo, ampliore & rotundiore. A. 22. NarA. 23. Narcissus medio-luteus vulgaris Park. medio-luteus Gor. pallidus circulo luteo C.B. Nar. albidus medio.luteus cum aliquot floribus J. B. Common pale Daffodill, of Primrofe

Bulbus huic latis craffus & fubrotundus, multis tunicis compositus, plurimis fibris albis è basi exeuntibus. Folia dodrantalia, interdum cubitala & longiora, vix digitum lata, mucrone non admodum acuto, è viridi glauca, quatuor ferè, caulem aliquouse, ampiecentia. Cauler inanes, frirati, non exadè rotundi, sed aliquantulum compressi in geninam aciem, pari cum folia siltudine, aut paulo humiliores, e membranaceo folliculo duos aut tres sfores promentes [interdum unicum] amplos, sex folisis latis, obtusis expensivas compositos, cum vehementa quadam odoratos, corollà seu calyce in medio humilit, pallide stavo, simbriato, cui insunt stamina penbrevia cum apicibus pallitàs

hous.

Floret circa finem Aprilis, aut feriùs citisse pro anni temperatura. In Anglia sponte prove. Tempus & nire crediturs, & nos quidem extra hortos florentem aliquotes observarimus, verium hortorum re-leus.

jecamentis originem suam debuisse suspicaments, non tamen negamus eum alicubi sponte nasci.

Matronæ nostrates Primulam veris incomparabilem hunc vocant, ob colorem sforis non distinuiem

Hanc speciem esse puto quam Clusus majorem appellar, amplis soliis, & in codem caule binos utplurimum, interdum ternos & quaternos flores magnos suftinentem, sex soliis albis constantes, & calicem pallidum cingentes, odoratos; quam in Anglia sponte nasci à viris fide dignis se intellexisse scribit: quem C. Bauhinus Narcissum totum album I. facit, & Narcissum album majorem odoratum appellat. Verum Clusius calicern non album, sed pallidum ei attribuit. Hic etiam Narciffus flore sulphureo medio-luteus, odore gravi Botan. Monsp. videtur.

24. Narcissus pallido flore medio-aureus sive 5. Chis. pallidus circulo aureo alser C.B.

Hujus bulbus satis crassus est, externo cortice spadicei coloris praditus. Folia Clusio protulit Januario, quatuor, lata & quodammodo carinata, viridia, cubitalis longitudinis, inter quæ caulis prodiit cubitalis aut altior, deinde duorum cubitorum altitudinem superans, (quam in reliquis Narproduct culorians aut aitos, sontee une autorio concolunt anticumient imperants, (quam in reinquis Nar-ciflorum generibus obfervare non meminit autor) viridis, firiatus, intus cavus, fummo faftigio fu-fitinens membranaceum quoddam involucrum, è quo exibant fuis petiolis innitentes *flaret*, quinqu, fex, feptem aut plures, coloris flavi, nonnihil quidem pallelcentis, floridi tamen, quorum medius calus aureus, fuavis valdè odoris. Martii initio florebat.

Narcissi pallidi medio-aurei varietas, seu Narc. sulphurei coloris minor Cluss ad. cur. post. Narc. pallidus medio-aureus C. B. Narc. sulphureus minor Park. parad.

Ciui.
Folia habet qualia yulgaris Narciffus medio-luteus, latiufcula, pedalia feré: Caulia altior, ex unica vagina feu membranaceo folliculo profert tres plerunq, fed interdum plures ffores, illis qui fimilis fere generis Pisà Italia aut Byzantio transmissi funt, itemq, vulgatiorum juncifoliorum storibus non majores, fed collo breviori, fex foliorum valdè pallidorum seu iulphurecorum textura constantes cin-gentium coronam longiusquiam, sed patulam, nec tubi aut calicis sormà præditam, croceam seu reseam cum ancishes equiring stassi l'atinà constersis. Octobre pon inservante cum ancishes equiring stassi l'atinà constersis. auream, cum apicibus plurimis quafi farina conspersis. Odor non ingratus. E montibus Pyrenzis erutus eft.

26. Narcissus præcox sulphures coloris majusculus Clus. ad. cur. post. Narc. angustif. pallidus calsce slavo C. B. sulphureus major Park. parad.

Ciu).

Folia habet fesquipedalia, viridia, non incana, angusta pro longitudine: inter qua emergit cansis brevior ipsis soliis, sed tamen plusquam pedalis, plares ex uno solikuulo sores protrudens, sex soliis pallidis, ac proprite sulphures coloris constantes, intermedio casice prossus stavo, brevi, sed tamen tubiformi, cum ftylo breviculo & parvo intermedio, tribus tantum apicibus cincto. Odor

His addit C. Bauhinus ex Horto Eystettensi Narcissum Orientalem calice rotundo aureo-luteo.

27. Narcissus albidus polyanthos calice amplo luteo. An Narcissus sulphureus major Park? An Narc. orientalis albus calice luteo, campanulæ simili maximus C. B?

Folia huic ab unico bulbo quatuor exeunt, dodrantalia, pedalia & altiora, interna parte concava, glauca quidem, minus tamen quam Bulbocodii Hifpanici, longiora latioraq, quam illius. Caulis pedalis aut fesquipedalis, firmus, crassion quam Bulbocodii Hispanici, sore in summitate è vagina membranacea plures promens, [in hortulo nostro tres tantum primo postquam satus suerat anno] albos cum pallore quodam, non prorfus niveos, calice in medio flavo, triplo quam in Narcisso medio-crocco elatiore seu longiore, circa margines sinuato. Hujus ut & sequentis flores jucundum odorem spirant.

Tempus

28. Narciffus albidus polyenthos calice amplo luteo minor. An Narcif. orient. albus calice luteo minor C. B? an Medius cjuſdem?

Hie pracedenti per omnia fimilis est, sed multo minor. Folia angustiora habet & viridiora, quatuor ab codem bulbo. Caulem minorem & infirmiorem, flores in summitate gestantem albidos, cum calice flavo, dimidio ferè minore, brevioréque quam præcedentis.

29. Narcissus lutens polyanthos Africanus C. B. Africanus aureus major Park. Africanus flavus polyanthos Addit. ad Cluf. cur. post.

Falia habet lata valde, bipedalia aut pede altiora, non adeò cana; inter que latet caulis brevior, craffus, rotundus, firmus, ex uno membranaceo folliculo flores producens duodecim aut plures, quorum finguli majores funt quam reliquorum Narcifforum qui plures fimul unico cauli innafcentes flores producunt, & paullo minores vulgaribus medio luttes aut medio-purpureis Narciffis, profits flavi & fplendentis lutei coloris, è quorum medio exfilir calix longus, sen tubus patulus, magis flavus quàm ipla folia, minor tubo Narciffi juncifoli 1. Clus. major autem illo calice qui in Narciffo pallido medio-aureo conspicitur, admodum grati odoris minimè crenatis & incisis marginibus, sed præsectis quodammodo & æqualibus plane oris: in cujus medio apices sex lutei forma quasi conspersi, non conspicuo stylo seu pistillo.

Extremo Martio & incunte Aprili floret.

Parkinfonus Narcifff Africani aurei minoris meminit, qui non alia fere in re quàm omnium fuarum parvitate & pallidiore floris colore à præcedente differt.

30. Narcissus luteus polyanthos Lusitanicus C.B. Narcissus Ægyptius J.B. Narcissus d'Argiers aut Agyptius Lob. Ad. part. 2.

Lob. Bulbo est Narcissi mediolutei Narbonensis pari & simili, sed externis involucris nigrioribus. Flores, caulis, folia, Narcisso Pilano similia, sed flores variant, aliis minoribus, rotundioribus & veluti decurtatis: aliis verò una pluribus & longioribus. In Lusitania erutus est propè D. Uve.

31. Narcissus luteus Constantinopolitanus C. B. latifolius flore prorsus slavo sive 4. Zerincada catamer nomine allatus Clus.

Cluf. Folia huic proximè descripto [latifolio niveo 3. Clus.] fimilia. Flos variat, nam vel totus flavis eft, vel omnino paller, prater calicent, qui in hoc plane aureus eft. Semen in trigonis capitibus Narciffinum, inacquale, nigrum. Radix tunicis spadicei coloris techa.

32. Narcissus angustifolius totus luteus C. B. totus luteus, semper florens Caccini Clus. ad. cur. post. angustifolius luteus semper florens Caccini Park.

Folia habet angusta, pedem aut circiter longa, coloris obscure virentis, & aliquo modo carinata, media quodammodo inter folia Pleudonarcissi Hispanici & vulgatioris medio-purpurei Narcissi, saltem latora quàm ut juncifolis acconserio debeant: ideóque angustifolius Narcissis vocari non incommodè poterit. Inter hac folia, qua fatis numerola ex una radice prodeunt, caules aliquot affurgunt, finguli duos aut tres flores profesentes [imō multo plures ufque ad quindenos] parvos, in-teos, media corona feu celice brevi, profus flavi coloris, odoris obscuri: quodque mirum eft septis in anno flores profert, ità ut nunquam definat florere, quin & ex adnatis suis bulbis, quos eodem quo terræ commissa est anno plures habere solet, illo ipso anno alios caules & slores profert. E Florentia missus est.

33. Narcissus angustifolius albus minor C. B. prod.

C. B. prod. Ex radice bulbosa tunica subnigra tecta & paucis sibris capillata folia bina vel terna oblonga, angusta, porracea exurgunt: inter quæ cauliculus palmaris, cujus summo bini stores parvi, albi, calice oblongo, angusto donati insident.

In sterilibus collibus circa montem Lupi & in monte Cetio Aprili mense cum flore invenit

34. Narcissus totus albus major C. B. latifolius samplici store prorsus albo I. Clus. Narcissus cum plaribus stotus albus major J. B. totus albus Ger.

Filia habet terna aut quaterna, viridiora paullò quàm Narciffi mediolutei nivei, longiora & angultiora, è quorum medio exilit caulis latiufculus, angulofus tamen & concavus, cui inident fein; lepteni, interdum deni foras, prioribus fimiles, led oblongiores paullò, & omnino nivei, quorum « Nate, media videlicet calix ille medius, qui in " prædicto flavus etama albus eft : odor illius fimilis, fimilis etam videlicet calix ille medius, qui in " prædicto flavus etama albus eft : odor illius fimilis, fimilis etam * Nare, medituteo Narbon. radix. Illius noque capita, neque femen observare pottui Clussus, cum Januario extremo nascentem pingui solo nonnullis Lustrania & Bextice locis, & uliginosis, multaque adhuc aqua stagnantibus eum florentem observabat, tum etiam Februarii initio in summa Calpe.

25. Narcillus

35. Narcissus totus albus minor C.B. folis candicantibus cum ploribus floribus, totus albus minor J.B. Narc. latif. niveus alter Clus.

De Herbis bulbosis.

Clus. Superiore minor eft, firmioribus magifque candicantibus feliis, qualia ferè in Narcisso marino Pancrato dicto, cause breviore, & duos, tres aut quatuor duntaxat stores proferente. Reliquis Narciffis ferius, h. e. Maio mense floret.

36. Narcissus riveus C. B. niveus lasifolius Byzantinus J. B. latifolius niveus 3. Clus.

Cusi.

Folia primo generi fimilia profert; Caulem inter folia pedalem, qui ternos & quaternos flores gerit, euidem cum fuperiore magnitudinis, nivei prorfus coloris, idelt, calice etiam niveo, è quibus emergunt (ena framina, terna aliis longiora, flava.

Hic Byzantio allatus est. Alius prature adeò illi in omnibus fimilis, ut vix quifpiam discernere potuifiet, nifi differentiam fecissent fere illo minores & frequentiores in lummo caule nascentes, odorem & fragrantiam Jasmini referentes: Hujus semen in trigonis capitulis inclusum, nigrum, inzquale. Utriusque radix minor paullò priore, & nigris tunicis septa.

Maio mense floret.

His addit C. Bauhinus, 1. Narcissum Orientalem majorem album, i. e. Narcis. Orient. major. totum album polyanthem. Eyst.

2. Narcissum Orient. medium album, i. e. Narc. Orient. medium totum album polyanthem Esf. qui à priore sola magnitudine differt. Est autem prior latifolius, floribus copiolis albis peramplis, odoratis, tribus ftaminibus luteis brevibus donatis.

3. Narcissum Orient. album odoratum, calice stellato Eyst.

Narciffum album maximum, calvee luteo brevi Hort Eyst. 5. Narc. latifolium fulphureum vel album brevi calyce C. B.

6. 5. Narcissus juncifolius.

Nareissus juncifolius pracox Got. juncifolius store luteo J. B. Narc. juncifolius 2. Clul. juncifolius oblomgo calice luteus major G. B.

Radice est bulbosa, tunicata, tunica seu membrana exteriore nigra aut fusca, plurimis fibris ex ima Adam en como de ima como de memora de memora extende miga aut una, purimismo se xima fede feu bali prodeunitois fipitat. Folia ex codem bulbo plerunque duo, pedalis longiudins, angulta, tenuitate & virore junceo, interiore tamen feu lupina juperficie nonnihil concava, inter quæ caulis exurgit teres, nudus, tenuis, paris ferè altitudinis cum foliis, in cacumine è thecula membranacea trea in quature from promens, penitus flavos, è longo & angulto tubo in fex folia expaníos, cum parvo & breviuículo in medio calice circum oras finuato, tria intus flaminula, cacuminula flava gestantia continente. His (inquit Clusius) succedunt triangula capita, obtusis angulis ut reliquorum Narcissorum, nigro & anguloso semine plena, minore tamen quam aliorum.

Aprili mense sloret. Sponte nascitur in montanis pratis non procul Toleto & circa Guadalupe. Tempu &

Clusio in Hist. Narcissus X. qui angustifolius II. & juncifolius I. dicitur.

Narciflus juncifolius flore rotunda circinitatis roseo Lob. huc refertur; à C. Bauhino pro diversa specie proponitur titulo Narcissi juncifolii slore rotundo roseo.

2. Narcissus juncifolius minor Clus. hist. juncifolius luteus minor C. B. juncifolius slore luteo J. B. juncifolius serotinus Ger.

Clus. Hoc præcedente minus est, gracilioribus, rotundioribus frequentioribusque foliss; cauliculis è medio prodeuncibus pufillis, unicum plerunque aut alterum florem duntaxat sustinentibus, flavum & odoratum ut alterius, sed foliis constantem firmioribus & magis odoratis.

Uliginosis inter Hispalim & Gades locis cum ipso flore Januario mense eruit Clusius: In hortis Locus & nostris nonnisi Aprili aut Maio floret.

3. Narcissus juncifalius store luteo variegato C.B. juncif. luteus albicamibus lineis distinctus Park. juncif. lut. albicamibus lineis distinctus, brevi calice Swcr.

Folia habet teretia, viridia, oblonga, Juncifolii Narcissi vulgaris similia; caulem duos trésve stores fultimentem lutcos, petalis extremo fubrotundis, linea alba per uniufcujufque medium decurrente va-riegatis, calice brevi, corollæ fimili, oris nonnihil crifpis feu finuatis, extera à præcedente non

4. Narcissus juncifolius flore pallido reflexo, juncifolius minor flore pallido J. B.

Huic in hortulo nostro folium è bulbo unicum exibat palmare. Non tamen dubito quin plantæ vegetiores folo læto plura & majora producant. Caulis palmaris firmus, teres, viridis è folliculo membranaceo binos protulit flares, pediculis longis pendulos. Floris tubus à vasculo seminali cui infidet angultus ad florem ufque digitum aut amplius longus. Calis floris medius feminati chili-campaniformis, marginibus equalibus, nonnuhil finuatis, cum fylo in medio paris longitudinis, Locus &

Lecus.

Locus.

Lib. XXI. De Herbis bulbofis.

1139

quem circumstant stamina breviora. Floris folia reflexa sunt. Totus autem flos tam folia quàm calix pallide lutea funt, ejusdem sci. coloris cum foliis tubum circumdantibus in flore Bulbocodii vulgaris.

5. Narcissus juncifolius Autumnalis flore viridi Park.

Folium unicum duntaxat promit, prælongum, teres, viride, saltem in omnibus quas Descriptionis autori videre contigit plantis, quo tandem marcelcente & evanido emergit cauliculus, folio prædicto fimilis, teres, nudus, viridis, fumma parte floru tres quatuorve fustinens ex involucro tenui membranaceo erumpentes, petalis sex angustis, in mucronem acutissimum & veluti spinulam desinentibus, cum calice in medio rotundo parvo compolitos. Floris totius tum calicis medii, tum petalorum ambientium color viridis, odor fiavis admodum, reliquorum huns generis firmilis. Florem non ante menlem Octobrem explicat, qui pruinis brevi fupervenientibus non ità multo post apud nos corrumpitur. Planta est tenera, nec hyemes nostras facilè tolerat.

E Barbaria Africa delatus est.

 Narcissus juncifolius stavuts amplo calice J. B. juncifol. 1. amplo calice Clus. angustifolius stavut magno calice C. B. angustif. stive juncif. maximus amplo calice. Park parad. juncifol. amplo calice Ger. emac.

Bina aut terna huic funt falia, pedalis aut majoris longitudinis, craffa & fucculenta, carinata & viridi colore practita, proxime ad Juncifolii Narciffi foliorum viriditatem accedente. Prodit inter vival coore practia, possible au junctioni National Solution in American acception. Profit inter folia caulis gracilis initar ejus qui iublequirus, firmus, pedalis longitudinis, qui furno falfigio ex membranacos folliculo binos au; ternos flores promit, valde elegantes, majores & laxiores quam reinquorum Narcisforum junceo folio, sex practicos folis flavis, quorum medium occupat calix major quam in ullo Narcisforum genere, semunciam namque longus & per oras veluti finuosis, paullò se quant in time transfer de la continue genere, terminatant natinger antique per otas predita, de (friam flaving, utratioris lutei coloris, continens brevia fex (namina flava, apicibus autreis prædita, de (friam flaving, extrema parte crafficiren. Odoratus est is flos perinde ac Narciffi juncifolii flores. Radicem habet Narcissi sequentis bulbo æqualem.

E montibus D. Jacobo Gallæciæ vicinis à Nic. le Quelt ad Lobelium devectus est. Aprili mense

C. Bauhinus hanc plantam Narciffis juncifoliis non acenset, verum Narciffis totis luteis quos

7. Narcissa juncifolius minor Clus minor flore pallido J. B. juncifolius flore pallidiore, calice sta-vo C. B.

Ex bibb aliorum Narcifforum junceo folio bulbo non diffimili, valde tamen pufillo, quinque aut fex folia, producit, angusta quidem illa & juncea, aliquantulum tamen planiora, dodrantem aut pedem longa, nominibil procumbentia, viridia: inter que prodir unus aut alter cauliculus, gracilis, peaem longa, nominim procumoritos, vations antes que protei uno aut alter estatament gracinis, nudis, vindis, pedalis longitudinis, furmon faftigio gedirans folliculum membranaccum inflar aliomum Narciiforum, è quo extitebat unus aut alter flor, longo pediculo innixus, forma Juncifolii vulgaris floribus fimilis, ded paullò minor, (ex folis pallidioribus contrans, cum medio calice flavo, najore aliquantulum, & majus patente quam in illius flore; è cujus umbilico pallidula breviaque fla-mina emergunt, medio flylo prominente. Odoratus quidem est flos, paullò tamen gravior est ejus odor quam vulgaris Juncifolii.

Sponte nascitur in illa Galliæ parte quæ vulgo Rovergne appellatur. Aprili floret. Clusso describitur in Appendice ad Histor. plantarum rariorum.

8. Narcissus juncifolius totus albus C. B. juncif. store albo alter Clus. App. alt. auct. juncifolius albus Park.

Cluf. Hujus multò longiora funt folia quam Narcissi juncis. flore albo resexo, & viridia; caulis eriam longior, filmmo fastigio sustinens binos aut ternos stores, diverse tamen ab eo forma: nam Narcisti juncifoli minoris storibus valde similes sint; horum tamen color albus, tam ipsius calicis quam sex foliorum illum ambientium. Radix non valde magna est, longiuscula, membrana eam cingente prorfus fuscà.

Floret Aprili : è Pyrenæis autem montibus erutus est. Narcissi juncis. albi *Park.* folia magis ad cæsium tendebant, pænè ut foliorum Pseudonarcissi, quales erant planta à Venerio ad Clusium missa. Parkinsonus aliam adhuc hujus varietatem proponit calice majore, catera fimilem.

9. Narcissus albus Autumnalis minimus C. B. serotinus sive Autumnalis minimus Clus. Autumnalis minor Ger.

Unicum cauliculum digitalis longitudinis, gracilem, vacuum habet nic Narciffus, in cujus summo florem Narcissinum, odoratum, sex foliolis albis constantem, & in medio exiguum calicem slavum continentem: Folia (necedit exile, trigonum capat, exigum, nigrum, angulotimque [mac continentem: Folia (necedit exile, trigonum capat, exigum, nigrum, angulotimque [mac continents. Radav Narciflo junctfolio valde finnlis, nunor tamen, multis candidis tunicis, lentóque (ucco prægnantibus conflans, fed nigrá quadam membrana ceta. Tota planta amara eft.

Nascitur plurimus ad Anam flumen in Turdulis, ubi florentem, & suis capitulis jam maturescere incipientibus eruebam sub Octobris finem, nullis è bulbo natis foliis, nec ulla corum vestigia ob10. Narcissus montanus juncifol, calice flavo C. B. Pseudonarcissus juncifolius primus Clus, juncifolius montanus minimus Ger. emac.

Folia huic valdè angusta, five potiùs juncea; caulis tenuis, nudus, palmum altus, cujus extremitati insider flos è vaginula emergens, qui sex foliis ex herbido pallescentibus & expansis constat, quorum medium ealix flavus, calathi inftar oblongus, oris præditus non finuofis & fimbriatis ut fliperiorum sed aqualibus: radix exiguo Narcisso similis, intus candida, foris nigricans,

Nascitur quibusdam Lustania Baturiaque collibus, ubi Januario florentem invenit Clusius. Parkinsonus trium adhuc specierum seu varietatum Narcissi juncisolii slore reslexo meminit, ni-

1. Narcissi juncifolii store luteo restexo foliis majoribus & longioribus quam Narcis, juncis, slore albo reflexo; caule tantillo elatiore flores duo trésve, totos aureos sustinente.

2. Narcis, juncif. calice albo, reslexis folis luteis, caule pedali, viridi, duos, trésve sores sustinente pe-

talis pallide luteis, calice pallide albo.

3. Narcis. juncif. calice luteo, reflexis folis albidis.

 Narcissus montanus alter store simbriato C. B. Pseudonarcissus juncis. II. stave store Clus. montanus juncis. store simbriato Ger. emac. Clus.

Tenuiora paullò qu'am præcedens, licet surrecta habet folia; florem flavum, hoc est, calierm per oras leviter se tenuirer simbriatum, & sex illa foliola calierm ambientia ex herbido pallescentia: in capitulo flori succedente nigrum rotundiusculum semen profert. Radix pusilla, foris nigricans, bulbacea, tenuibus fibris è sede prodeuntibus firmata.

12. Narcissus montanus albus minimus C.B. Pseudonarcissus juncif. tertius Clus. omnium minimus montanus albus Ger. emac. Clus.

Quaterna aut quina folia protulit [Clufio] tenuiffima & capillaria, viridia, humi procumbentia & fparla: inter quæ conliculus emerlit infirmus, palmarls, tenus, nudus, unicum in fummo florent è membranacso folliculo prodeuntem fuftinens tenellum, candidum omnino & calicis oris fimbriatis. Semen non potuit observare Clusius. Radix superiori similis. Hujus & superioris radices è Cantabrorum jugis erutæ fuere.

13. Narcissus angustifolius albus, calice oblongo storéque restexo C. B. juncifolius albo store restexo Clus. app. alc. auct. juncifolius store albo restexo Park. juncifolius restexus store albo Gua

E radice bulbola, nucis Ponticæ magnitudine, candida, fusca membrana obducta, cujus sedem plurimæ tenues albæ fibræ occupabant, quaterna aut quina exiliebant folia,dodrantem longa, angusta & panè juncea, aliquantulum striata, & supina parte nonnihil carinata, viridia; inter qua prodi-Se perre junces, auquantumin trans, se mente parte nomuna contacto interes in membranacco involucro binos, ternos, interdum quaternos oblongos floras, nivel quadem candoris, fed odoris expertes, deorsum propendentes & nutantes, sex longiusculis & satis angustis foliis constantes, sursum reflexis florum Cyclamini instar; è quorum umbilico prominebat calix, semunciam longus, vel eriam longior, inæqualibus oris, continens tria staminula alba, quorum apues flavescentes, & tenuem longum stylum, calicis oras multum superantem. Succedebant triangulares siliquæ sive theca, exiguo orbiculari, nigróque & splendente semine plenæ.

Florebat Aprili. Nicolaus le Quelt ex Hispaniis aut Pyrenzis montibus attulit.

14. Narcissus Autumnalis albus C. B. junceis folisis albus Autumnalis, medio obsoletus Swertii.

15. Pseudo narcissus gramineo folio, sive Leuco-narcissus astivus C. B. prod.

Ex radice oblongum, angustum bulbum imitante, exiguis capillaceis fibris prædita, membrana EX reases colongum, angulum outcum imitance, exigus caputaces nors practica, memorana fucia ceta fields bina croccis armula oblonga exurgunt, que fape cauliculum fiperant, qui indus tenus, trium, quatoro, quandoque quinque unciarum, qui foliolis ternis, quaternis brevilfimis cinches forem unum fiellarum, intrinfecas albicantem, extrinfects venis purpurafezandus variegatum, ex foliolis fex compofitum, fuitinet, in cujus medio caliculus brevilfimus in flytum abiens, quem framinula apicibus candidis donata cingunt, cui capitulum triquetrum femen continens fuccedit. In Alpibus Helvetiorum & Rhatorum, ut monte Spligel & ad Thermas fabarias Julio mense Locus.

16. Narcissus montanus coronatus C. B. Bulbocodium minimum coronato J. B. Narcissus suncifolius restexus minor Ger. emac. An Pseudo-narcissi genus admodum exile Hispania missum per Regis Hispania bortulanum Clus. Pan?

De Lilio-narcisso.

Hio-narciffum dicimus hanc plantam, quia flore Lilium refert radice narciffum. Flores autem è membraneo involucro Narciffinorum modo exeunt unde ad Narciffum propius quam ad Lilium accedir, & fecunda species, si rechè descripta sir, vera & genuina Narciffi species videtur.

 Narciffus maritimus C. B. marinus Cluf. hift. app. alt. Pfeudonarciffus marinus albus, Peacratium outgo Park, parad. Paneratium marinum Ger. Monfpeljulanum, multis Scilla alba sarcos I. B.

H. Radice nicitur bulbofa, minore quam Scillæ vulgaris ruffæ; Lobelio Adverf. cum maxima eft quanta maxima Lilii, aut Arantii vel Limonii, oblongā, fibris donata, cortice Cepe obteckā pullo, intus candidā, tunicis veltrici cepacus, pellucidis, leniter fitarias, aliquot derrachis candidiffinis, ciami meditullo drist craftis, minis tamen quam Scillæ dictæ, albis, vifcidis, lento humore plenis, fine acrimonia amaris. Falia feptena vel ockona, Portaceis fimilia, cubitalia, poline-nicreter iata, coloris glauci, in obnufim mucronen definentas, I planiora & firmiora quam Narciffina Clafa. Ji Inter hec caulis attollitur, parim folis longior, craftite Afphodeli, teneror, nuclus, enodis, qui e fathgri folliculo membranacco flores quinos, fenos & tinerdum plures profert, magnos, Pfeudonarcifo vulgari fimiles, unclas tres vel quaturo longos, albos, prater externorum fex foliorum nervum & externors mucrones, qui viridi colore nominili alperi videntur. E medio oblongo protuberante calica, per oras laciniato execunt candida fex oblonga famina, fiis apicibus flavis ornata, & medio longo fiple, ut Lilio albo ferò, quibus fuccedunt pericarpia aliquot trigona maxima plena femine nigro, magno laro, comportfo, fungolo.

no, lato, compresso, fungolo.

In maritimo tracu infra Monspelium, un toto illo maritimo tracu infra Monspelium, un Monspelium, un maritimo tracu infra Monspelium, un Monspelium maritimo mense sociale in litoribus atenosis prope Neapolin sforentem invenimus Junio & Julio, necnon in Sicilia.

Mutato natali folo nunquam aut rariffime florere folet, cum viz. concepto jam in iplo bulbo

flore eruitur & transfertur.
Variat flos colore; (ut aiunt) apud Monspeliense sst albo, est subluteo, & est pallescente, apud
Italos rubro & purpureo quandoque punicante C. B. Clusio alterius coloris stores videre non contigis quam albi, uti nec Parkinsono.

Narcissus Illyricus Liliaceus C. B. marinus froe 3. Matthioli Park. Narcissus tertius Matthioli
Ger. emac. Paneratii Monspeliani vel Homerocallidis Valentime facie Lilio-marcissus, vel Narcissus 3. Matthioli J. B.

Radix hujus Narciffi, fi in eodem loco per multos annos quiefcere permittatur, nec aliò transforatur, in magnitudinem Scillæ mediocris æmulam, reliquorum cujucunque generis Narcifforum bulbos longé diperatume secrefcit, tunica silquot nigirantibus extensio sobreda, multis ex ima fede exemnibus fibris longis, craffis,varie ramofis, alis propè terræ fuperficiem diffuís, alisi deorfum tendentibus, que non, ut un reliquis ferè omnibus Narciffis, quentanis marcefenne & intereum novis fubna-feentibus, jed perpetuo durant, unde planta hæc non amat transferri, fed in eodem (ut dixtimus) loco perfiftere finenda est, fi velis ut floreat & vigeat. Feliz emtirti fex, feperm, aur plura, duplo latiora quam Narciffina reliqua, pro latitudine tamen brevia, ut quæ dimidiam longitudinem nonnullorum Narcifficum vix attingunt, ex viridi cæstia aut carefcenta. Ex horum medio & interdum etiam ad eorundem latera emergunt esules nunc finguli, sepisis plures, pedales aut altores in cacumine fizifinentes octo, decem, duodecim, aut plures ssensi, è membranacco folliculo egresso, sex petalis albis expansis compositos, cum brevi in medio calice seu corolla, in sex partes set segmenta divisi, & unoquoca, segmento in tres denuò lacinias, sin universium octodecim ji ni petala supracicla resupina. Ex singulis hiquide calicis segmentorum angulis singula execunt semisa abla longa, extremitate sur mavis, misus vehemens.

Planta hujus generis Parkinsono à semine orta, non ante decimum quartum à satione annum

In Illyrico sponte nasci dicitur, sinque altissimis Sardinia insula montibus, & in locis etiam maritimis, qua ratione Narcissis hic vel maritimus, vel montanus nuncupari posset.

Nos hanc speciem observasse putamus in maniumis Sicilia: arenosis, ut à bulbi magnitudine conjectabamus, nam sorem non vidimus.

3. Narcissus marinus exoticus Park.

Quinque aut fex felia larga longáq, emittit, pallide viridia; inter que cauda exurgit firmus & faits falls, funmo fattigio plurimos fulfinens floras, e folliculo membranolo tenui erumpentes, peramplos, fex longis & cauminats folias, pallide purpuralemblus compositos, cum caltee in medio amplo, rotundo, patulo, colore faturatiore quiam folia prædio. Radio prægrandis, teliquorum tamen Narciisorum finitis, unities exterioribus leucophais aut ingircantibus.

Locus hujus natalis ignoratur.

4 Nareissus Autumnalis C. B. Paneratium Indicium aut Nareissus Indicus Autumnalis querundam Lobelis Park. Paneratium aut Nareissus Indicus maximus autumnalis querundam non amarus, albus I. B.

Lob.

Radie est spithamam longs, brachialis crassitudinis, multis Cepaceis subalbidis tunicis squamost, extunissa, curios substitution aux Castana de diluti coloris: solidili parte majore maciliorema pugnum aquame: numerosis, carnosis, habitoribus sibris, Pancratii aux Scilla: infilar, quasi trunco aut nodo collectis & appeniis, fulta. Septembri aux Octobri octo aux decem stellatis sloribus, Colchica albi Anglici paribus, sel do longioribus, substitutio, ex albo luridis, fornis longioribus slammbus albis practitus, latioribus è membraneis tunicis, Moly Dioleoridis modo, pendults, brevioribus, sine caule, penural forte alimentu inharcentibus. Foliorum rudimenta retula apparuerum, Pancratii Monfpelliaci similia, dias uncias lata, breviora tamen, forte nondum prossus cata, aux persectam longitudinema flecuta.

Ex Hispaniola advectus est hic bulbus.

.....

 Narcissus Jacobæus Indicus Ger. Indicus totus ruber G. B. Indicus latifolius rubro store J. B. Indicus store rubro, diétus Jacobæus Park.

Radar huic bulbofa; Cepæ rotundæ fimillima, verùm fupema tunica pulla. Falia primùm emitric rafla, oblonga, Narciffi marini I. æmula: , fecundim verò folia, arc, adeò ex latere pedalis se longio ettam emicactamida, plenunq unus, aliquando verò sè alter, nonnunquam parier (quanquam hocrarò) interdum fuccoffirè, dilutè rabens, rotundits; comprefio tamen flylo, cavus se interits fubalista, qui in membraneam definit vaginnlam fattrate rubentem, se ad extremum acuminatam fiflamq, è qua flor unicus erumpit oblongus, pediculo nixus viridiore, qui deordim inflexus se nucans, minus tamen quàm in Lencoio bulbolo aut Lilio rubro, fex munitur petalis, eleganti mini colore rubentibus, trobs fuperioribus, totidem inferioribus, quorum quod è luperioribus medium elf, furrectrus eminet, reliqua duo ad latera à medio reflectuntur, inferiora autem deorfum curvantar, cunds ità concinnatis, ut enfis estam rubri, qui abordinis S. Jacobi equibus in verle geltatur formam valdè referat, unde Jacobei cognothen à Simme de Tovar descriptionis autore ci indium. Sunt porro in hoc elegantifino flore famina eliptem, fimiliter rubra, quoqum medium aliquanto longius in triangularem apicem definit, cietera fex apices tranfverfi finium intensis fulci, fuperfice verò lucco pulvificulo obdicti; cunsta verò ad medam ferè corum longitudinem medium ex infernorbus folium ambre: sdem etamrà reliquis dubbs inferioribus complexum: a qui bi hac deorfum flectuntur framina ipia furfum elevantar. Clufus florem Arundiñis Indice dicta flori non valde abfumlem dicie.

Ex India Orientali adfertur.

T.ocu

6. Narcissus ex albo rubescens C.B. Narcissus Gareti store albo; exteriore parte rubicundo Swertii.

In Catalogo Horti Regii Parifienfis extat.

Locus.

7. Narcissus Virgineus Park. parad. Lilio-narcissus Indicus pumilus monanthes albus Moris. Atamusco dictus.

Park, par.

Caulen edit pithamzum, unicum in faftigio forem geftantem Liliaceum, album, hexapetalum,
Tulipeninflar-eriedum, eunrifrio in medio, quem fex frimina circumftant. Flore prateino folia
demum prodeum duo vel tria, longa & angulta, viridia ad modum Viola bulbola majori & Iplendentia [Naccitlinis fimilia, magis mucronata Mer.] Bulbar fueble cepacus, oblongus, è milliet unicis compositus, exteruis nigricans, intus albus. Capitulum parvum oblongum fimina continet
parva, nigricantia, compressa.

parva, mgricannia, comprella:
Maio mende flores; è Virginia America: Septentrionalis provincia ad nos delatus est, ubi co Tampus & Dioce provinsia: in horts: notirs rare florest, nec ceelo aut folo facile affuefeir.

Levi.

8. Narcissus Indicus Liliaceus saturato colore purpurascens Ferrarii.

Magnitudine formâque candido Lilio par elt, floreir foliis magis continuaris minufque refupinis dispar, florum numero superior, quibus albo rubros, blande temperatis circiter Septembres calendas expingiura, ur psitus pulchtudo lacte es fanguine coalidir videatur. Albida membraar upto involucro, conmiventis primtum solai storis modice rubent, coloratoribus tantum lineis in longitudinem virgata: in calasti dende imaginem diducta adulto pudore suffulnudutur. Too denia, semili vultur rubicandiore, dum destorescure floridiora funt. Imas umbilicus intus sitorisque savet es candicanta, summa subrubenta, luntaos in cricos ex vividi suventes destaunta. Septimum & medium florens prolixius, italéma, coloratum apice millo insignium sustente destaunta. Septimum & medium florens prolixius, italéma, coloratum apice millo insignium sustente destaunta. Septimum & medium florens prolixius, italéma, coloratum apice millo insignium sustente destaunta. Septimum & medium florens sustente sus

Ecece

Nar

Los m.

Lib. XXI. De Herbis bulbosis.

1143

Narciffus Indicus Liliaceus diluto colore purpurafcens Fer. à præcedente, contractiore bulbo, caule tenuiore pedali & inaqualiter rotundo, florum quoq, minore & numero & magnitudine faciéque dilutiore degenerat.

9. Narcissus Faponicus rutilo flore Cornuti.

Inter omnes Narcissos, qui hactenus invisi apud nos extiterunt, prima ut arbitror auctoritas nobiliffimo huic generi debetur.

Spectabilis thyrsus, per initia nudus, foliis paullatim se in pedis altitudinem subrigit, superiore parte virens, inferna 1000, atro-purpureis notis infuscatus: in cujus fastigio novem aut decem floparte virens, internă 1000, atro-purpureis notis intulcatus: in cujus lattigio novem aut decem florum gemma totidem petiolis harentes in umbellam difionuntur, que prius oblonga & rotunda quadam vagina celabantur. Ha dum florem patefaciun tin fex folia diduci folent, fi potifimum planta hac refoluta & pingui humo feratur; nam fi ficca aut confecta pofita fit, foli macies plerunq non-nullos uno aut altero folio murilat. Singula cujufq, floris folia duas uncias funt longa, admodum angulta & exiguia veluti lacună filictata; juxta fioris tentia nue revi acumine gracificturit, extremă parte inflexa relipianature (pro more Lilii montani quod Martagon vocant) Color floris eff Cinnabaris aut Laccæ elegantioris, venă fănguinet tamen lacunarum media diferiminante. Sex ftant in medio filmenta, folis longio a, & palliditis rubentia, cotidem apicibus atropupretis ornata. Unus odor abeft, ejus defectum natură fupplente vivacitate coloris, quem non modo pigmentorum mixture artificio quulciuma fâteni a noutit. Ed nec ullis hactenus floristos filmem conceffific narum mixture artificio quulcuma fâteni a noutit. Ed nec ullis hactenus floristos filmem conceffific narum conceptific nar mixtura artificio quifquam affequi nequit, fed nec ullis hactenus floribus fimilem conceffiffe naturam observatum est. Nam præter eximium hunc colorem, quo intuentium obtutum hebetat, si forte serenus dies affulserit, slorémque radiis Sol meridianus illustraverit, mille velut scintillas evibrat, quas pertinax oculus, inconnivensque vix momento sustineat. Subest bulbus prioribus similis. Folia verò nonnifi tabido caule erumpunt : quorum color non glaucus, nec obscurus, sed grata

10. Narcissus pumilus Indicus polyanthos Cornut.

Cornut. Radix est carnossor majorque bulbus: foia octo aut novem, palmum longa, lata pollicem, glauce virentia, non recta ut reliquorum del modice sexuosa, juxta terram nata oblique prodeum linter qua non medius casile, fed relicità ad latera folia; notus se liber erumpit. Hie non roquin-Inter que non medius caulús, led relichi ad latera folis nudus & liber erumpit. Hie non rotundus ur reliquorum, fed femunciam laus, poftquam medit palmi procenitatem implevin, membranam turbinatiorem, quá veluti capite clauditur aperit, apparétque tandem extimi novendecim aut viginti forum umbella, qui pro foli coelíque ratione languidius aut fauturaits rubeCent. Singulis eff Colchici pratenis & figura & magnitudo; fex enim etiam conflant foliis, que ab angultus in latitudinem paulaim fole laxant. Fors finus fecundam rotam eroum longitudinem fertur, qui & in fisipéetum flori capitulum producitur, tot pariter criftis extuberans quor folia fritis excavantur. Sex flant in medio filamenta longiora apicibus ceruleis donata. Subfunt quibuldam floribus pedicult trangulares, hi cum inter fec caulis in apice committuntur, admirando profiso ordine difpofin naturale fed vix imitandum icossedrum formant. Fio quoq, ut aspectu ità suavitate est inenarrabili, precocior est eniam reliquis: floret siquidem ante Archurum, obtiduo post autem aud nos semira præcocior est etiam reliquis: floret siquidem ante Arcturum, octiduo post autem apud nos semine

11. Narcissus major duplex præcox & serosinus Cornut. An Narc Indicus totus ruber C. B?

Præcocior floribus est ex rubro candicantibus & odoratissimis: caule dum semina maturescunt vi-

Alter verò florem edit post Arcturum, longè rubentiorem, sed ignaviùs odoratum, caule semper atro-purpurascente.

Communerature.

Communerature nature habent florendi modum, fiquidem utriufq, caulis exit fine foliis, fubnafcention attain attem habent florendi modum, fiquidem utriufq, caulis exit fine foliis, fubnafcention attain attempt florendi florendi modulin fiquidem utriufq, caulis exit fine foliim turn

eodéma entre attempt exit florendi prorepun; de detaim per hybenem tabido caule cadem virere perfe
eodéma entre caulis exit florendi floren verant, reliquas differentias vide.

12. Narcissus Indicus store Liliaceo spharicus Ferrarii. An Narc. Ind. obts/0 latiss. folio, bulbo va-stissimo C. B?

Bulbus longè Scillino major ventrem properotundat: ferrugineum & quamvis tenue duriffimum tamen corium fuperinducit: imam partem ut in botryode odorazo Hyacintho, protuberantem, pro corporis amplitudine late circinat: fibras minimi vice digiti præcraflas, prælongas, immortalélque ditfundit. Floris vagina ad calendas Septembris exifit in lanceam culpidata, ternos lata digitos, quinos longa, exuberante cinnabari faturata. Poft decem dies fibralectne façao in palmum exerta, turgente jam atque urgente numerofo fætu, in geminas partes oris anguinei modo latiffime hiafcit. Apparet primò conviventium florum contertifima congeries, que ramofo paullarim incremento rotundam ità rarefeit in filvam. Scapus exurgis propè bipalinis, binos digitos latus, ex rotundo preffior, ex viridi rubers, qua parte Solem africit colorator, fimmà capitatus. Funduntur è capite denfioris more capillini, frequentes, prolixa, fiavique rubore vidende lacinis, quibus internati radiata rotundate porriguntur cauliculi triangulares, palmo longiores, minufculum digitum lati, interfulo rubore virentes, in capite actumid Tuliparum triquerto foliculo feu præferrate trifica de dava fimillima. Plenq, inflat candid camelino collo Narcifii cervecem deflectunt; recto rigidooue nonnilli fatu circumfatant. E fingulorum vertectivos seminent furfum verfum feedantes electuares. Bulbus longè Scillino major ventrem prope rotundat : ferrugineum & quamvis tenue duriffimum doque nonnulli statu circumstant. E singulorum verticibus eminent sursum versum spectantes ele-

gantissimi fores, rubro convolutó amontiam Lilio æquales, nec absimiles, quippe phæniceo rubore colorati, & folis quinis nativos in cirros reflexis calamistrati, exteriore folio cum staminibus assurcolorat, & folis quinis nativos in cirros reflexis culamifrati, exteriore folio cim flaminibs affurgente, que fun confoienda flamina fic extant: Sana late colore punica in totidem verfaciles spices primàm flavos & grandiufculos, deinde contractiores, fibrer fubfufculos, fipra evalisios & veluti fatina confiperfos degenerant. Septimum fine apice pitili facie, productius, cardiis, longa utring, finula interfecante firiatum, furmit parer recurrum, parier purpurat. Omnes inter ie flores termis quaternifie digitis intervacantibus diffatat. Per parets dehlicunt, nec prior ante defloreficit quim werent univerii. Senium illos non contralit, fed infatiate ac demum decuti. Menfratua pifs vita & ver Autumnale: September cofdem pari oriens, perimi occidens. A florum interitu triangula capita grandeficunt, pleranq, inania, perpaca nonnullo abortivi feminis rudimento fæta, five quod peregrana planta noftratis autumni frigus reformidat, five quod eadem apud nos nondum robute frecunditatis eft. Folia circa Ozbobrs exitum apparent flore non proveniente : in ejudem proventu feribs, extremo fci. Novembri menfe exiftunt. Pauciora initio, fex tandem flori prolufere. Longitudo filis biadnis, laittudo palmars, dimidati erè digiti feu cultri craffic Inclusion florest-units efficient to a voreinor inente extendir. Facultà limit, lex tandem fori prolifere. Longitudo filis bipalmis, lattudo palmaris, dimidiat ferd digit fieu cultir craffitudo, retula forma, late viriditas & fufico per oras rubore circumitat; corpus humi erraticum, lattel, procumbers; vira ufique ad extremum Maium five ad primos calores producta.

Narcissus Indicus folio latissimo triquetro C. B. Narc. sive Pancratium Orientale Swert.

CAP. IV.

De Colchico-narcisso.

HÆc planta radice Narcissum refert, verùm tum store, tum storendi tempore alissa, accidenti-bus Colchicum; ideoq, de utroq, participare, vel inter utrumq, ambigere videtur.

1. Colchicum melino flore C. B. Narcissas Persicus Clus. Park. Ger.

Assaré planè est hac planta, & floris duntaxat pediculo prædita, veluti Crocum Colchicímq.: exilit ergo è membranaceo cucullo tanquam ex vasculo aut thecas su oblongus, Croci aut Colchici floris smulta, for foliis conflans, ex flavo pallefcentibus, guorum trai interiora paulio angulfiora funt, oxterna latiora, & finimo mucrone noninhi incurva fire artivero quandam habentas, qui a teriorum mucronem ampletamure & comprehendauri, ingrai docis & Papaveris qual vinis rede-teriorum mucronem ampletamure & comprehendauri, ingrai docis & Papaveris qual vinis redelentis. Stamina sex medium florem occupant, in foliorum unguibus nata, sed internorum foliorum reliquis longiora. Exilit è medio oblongior fylus gracilis, & fine capite. Folia illi funt Hemerocallidi reliquis longiora. Extint e meano osiongior, 1911 giacuis, ex mie capire. 1911 in mini tremero-camui Valentine non multium abfimilia, lata, plana, ejuldemq cum illis coloris, h. e. ad æruginem tendentis, quæ utplurimum convolvantur, aut fele circumagunt. 1812 raffa, buboda, à bafi (quæ multis fibris donata oft) statim extuberans, intus candida, foris pallidior quidem sed aliquantulum exiam nigricans. Æstate breve inter folia caput, pollicem crassum, brevi pediculo inhærens & summa tellure vix erumpens ferre aliquoties observavi, quod cum inane esser, seminis conspiciendi spes omnis sublata. Sub finem Septembris flos emerfit Clufio.

2. Colchicum luteum majus C.B. Narcissus Autumnalu major Clus. Park. Ger.

Clus. Clai,
Praccedenti valdè affinis est, tametti neuter flore Narciflum amuletur, sed solis se radice.
Quina autem aut sena habet solia oblonga, pollicem lata, pra vinditate serè nigricantia, splendentia, humi pierunque sparsa; inter quae brevis exit caudiculu, viridis, rotundus, vix supra terram se attellens, cui insidet sol, superiori formă similis, sed brevior, savi omnino coloris, ex membranaceo folliculo emergens, cujus exteriora tria solia interioribus majora sunt, esque velut amplectuntur, omnia autem mucrone sunt magis orbicularo quam Perfici folia: set spanina suita spicious ornata, se stilus e sons umbilico erumpunt. Radix crassa est, rotunda, intus candida, soris, ur Narcissus, ni-

Sub finem Augusti & Septembri germinare incipit & plerunque floret. Gaudet montanis qui-Tempus & bustam Hispaniæ pratis. Invenitur soliis angustioribus.

3. Colchicum luteum minus C.B. Narcissus Autumnalis minor Clus. Park. Colchicum parvum montanum luteum Ger.

Octobri meníe, quemadnodum Perficus, nudum è vaginula membranacea profert florem, sex oblongis & angultis foliis conflantem, non aqualibus, nam exteriora paullò longiora & latora funt, omnia autem muconata, forsi favefenta & filendenta, interius flava, ad maprio colorem magis accedentia, flava flamina medium florem occupant. Odoratus est hie flas, foloque pediculo innitens, supra terram non attollitur: Flore jam marcido emergere intendum incipiunt folia, utpluri-mum autem ineunte vere duntaxat, terna aut quaterna, plana, viridia & splendentia instar foliorum majoris, fed longè angustiora, & præter altorum morem fese contorquentia & cincinnorum instar convolventia. Semen fert in capitulis uncialibus ferè trigonis, rotundum, nigrum, cui adharet al-biçans quadam & figongiosa ab uno latere materia. Radix puilla, nigra tunica tecta, inferiorequo fede tenuibus fibris firmata.

Feeee 2

Quarum aut quina producit folia, plana, digitum pane lata, furrecta, viridia, Narciffi medio-luciate foliorum amula; inter quæ prodit caulis fere dodrantalis, planus, non valde firmus, lævis & enodis, fuffinens fummo faftigio membranaceum folliculum reliquorum Narcifforum modo; è quo emergit unicus foi, coloris flavis, penultimo in loco deferipi Narciffi formă non valde diffimilis, perultimo in loco deferipi Narciffi formă non valde diffimilis, paulio longiora fune externis, totidem ex unbilico prodeumentius ffaminibus candicantibus, in flavum apicem definentibus, acque illorum quidem tribus brevioribus quaim cetera, cum medio flyio onnibus ffaminibus longiore. Radicem habe craffam, roundam, & multis tunicis conflanaem (quarum internæ albæ, externæ verò ex fipadiceo nigricantes) & infuma fede multis fibris præ (quarum internæ albæ, externæ verò ex fipadiceo nigricantes)

ditam.
Pracox est hoc genus, Clusio Februario mense slorem produxir: Patavio missum est, ad Clusium
Jo. Pinello: Parkinsonus Constantinopoli accepit, Narcissi Trapezuntici titulo, unde verisimile
est circa Trapezuntium spontaneum inveniri.

5. Colchico luteo fimilis flore albo C.B. Sparganium Placa Clus.

Supar Valentiam falebrofis & petrofis locis nafcitur quadam planta bulbacea, binis foliis pradita, humi firatis, longs, craffiulculis, ex viridi nigricantibus, Narciffi majoris Autumnalis foliis fere fimilibus, fed quibus internă parte fecundium nervi medii longitudinen alia quadam latitufcula linea ducă et R. acăr kulbofa, multis tunicis confians candicantibus, & lenti viicidique fucci plenis, ingrati amarique faporis, foris nigro cortice obductis. Caulis, referente Placa, pedalis, lavis, aliquot in fiummo fares Lilii amulos, candidos fert, deinde rotunda capitula, in quibus exiguum continetur fanen.

CAP. V.

De Leucoio bulbofo.

Eucoium bulbofum à Narciffo & congeneribus differt calycis in medio flore carentia, floribus ipfis minoribus, pendulis, petalorum apicibus vel omnium, vel aliquorum virentibus in plenique speciebus.

1. Leucoison balbosam vulgare C. B. bulbosum bexaphyllum cum unico store, rarius bino J. B. bulbosum sercinum Ger. bulbosum greater ears specialization bulbous Diolet.

Cluf.

Tota planta qu'an Leucoium minus triphyllum craffior: bulbus multis candidis tunicis [extima tamen fuica] conftans, & candicantibus fibris fimiliter capillatus, fapore viícido, acrimonia vix notabili. Folia porracea ur Triphyllo, fed latiora & fiplendidiora, tria, quatuors, quique, viridia admodum & nitida: Canie dodrantalis, cùm floret angulofus, finatus, cavus, nudus, quem fimul cum foliis inveftit etiam ad medium ufique vagina alba. Flor pleunque fingularis, interdum gemins [rarò tertius Clufio] pediculo longo appentits, è vagina peculiari in medio membranea, exalbida, ad latera craffiore, virente, nutat & deorfum fipectat, exigui cymbali modo, major quam triphyllo, ex folis fapòis fext, interdum feperm & coto floc luxuria foli debetur] catera candidis, mucrone acutiufculo, extriafecus macula virente notato, introleviter reffexo: in medio apiese lutei fex, modicè inter fe diffrantes filiam intimum candidum ambiunt. Odor ei non ingraus, qui rehenito Violarum purpurearum prorius refert, Clufio Oxyacanthe vulgò credite odorem referens. Succedit flori castislium membranaceum, Pyri modo (ut ait Clufus) turbinatum. Seme ex candido flavelecens oblongitulculum, durum.

In umbrofis Helvetiz ad fepes in pascuis montosis plurimum observavimus Martio mense florens, quin & in Italia propé Taurinum, silvis montosis, tiémque inter Bassanum & Tridentum Proventi insuper multis Germaniz in locis, v. J. B. Maio mense evanescit, radice tantum in terra superfitie.

Locus

C. Bauhinus Leucoii bulbofi alterius flore patulo meminit, cui folia latiora, florem majorem & patulum attribuit.

2. Leucoium bulbosum minus triphyllon J. B. trifolium minus C. B. bulbosum pracox minus Ger. Park. The lesser early bulbous Diolet, oz Snow-dzons.

Radice et bulbola, parvà, multis tunicis albis constante, externa nonnihil nigricante, multis fibris longis albis appensis iessili parte donatà: Guttu lento, amaro, subacri. Cauliculus inde exurgit singularis, angulosis, una cum folius vagina iabia ad teritam usque longitudinis partem inclusis, tentuis, concavus, nudus, dodrantalis, aut paulo major; quem fere ad summum usque comitantur felia biras, porracea; glauca ferè, nec ità lucida ur Leuccio inexaphylii, vel (ut aut Clussus) colore errugnolo et quodammodo cineraceo. Extremum caulis tenet sitos pediculo longo, nutante, vaginula aliquo-usque suma caulis tenet sitos pediculo longo, nutante, vaginula aliquo-usque suma caulis tenet sitos pediculo longo, nutante, vaginula aliquo-usque suma caulis tenet sitos pediculo longo, nutante, vaginula aliquo-usque suma caulis tenet sitos pediculo longo, nutante, vaginula aliquo-usque suma caulis tenet sitos pediculos longos nutante, vaginula aliquo-usque sitos pediculos sitos de suma caulis tenet sitos pediculos longos nutante, vaginula aliquo-usque sitos s

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1145

ufque in-lufo, unicus, parvus, foliolis tribus penitus lactis, nonnihil obtufis, aliis interioribus duple longioribus latioribúfque conitans, intra que alia tria, altername fitu breviora, angulfiora, ragidiora, levi cafura in fumuo, in que extrinlecus corculi et diluto vioro pane luteolo effiqiatura,
intrinlecus difourfantibus per folioli longitudinem alternatim fitris albis & viridantibus. Totius
floris medium obtinent apiese lutes, rigidiufculi fex, prijáque exilis candidis, internoribus floris foliolis
dimidio breviores. Florem fequent expitulam tet Narciffs, oliva virentss (inque Clufius) formam
pane exprimens, in quo farme candidus altero [Laucioò bulbolo hexapiyllo cum unico flore rariùs bino.] Flos noche fe contrahis, & cum fole explicatur, etam extra terram in hypocarfto. Folleulus unde flos exti duas habe virides & terbaceas coftsa da latera, quibus adharent membrana
folliculum efficientes. Tum herba tum radax odoris funt ingrati, ad Lamium accedentis. Floris
odor Clufio nullus, aut perquam exiguus.

Februario mense flores, inter ipsas interdum nives, unde apud nostrates flores Snow brops, id est, gutta nivales appellantur.

In umbross ad radices Alpium dum Tridentum Venetis iter faceremus observavimus. Ubique Locat, fere per totam Angliam in hortis colitur, radicibus numerosa sobole fœcundis.

 Lencoiam bulbosum præcox Byzantinum Clussi Ger. omac. J. B. bulbosum trifolium majus C. B. bulbosum præcox minus Byzantinum Park.

A pracedente vix alia in re quam partium omnium, [radicis, folii & floris] magnitudine differt, ut descriptionem ejus qua habetur in Clus bist. cum pracedentis conferenti patebit.

Byzantio missus est hujus bulbus, Neapoli etiam à Fer. Imperato, è monte Virgineo crutus.

 Leucoium bulbosum trifolium earuleum C. B. triphyllon flore caruleo Someri J. B. Leucoii bulbosi praecocis Byzanimi varietas Ger. emac.

In Albania Constantinopoli rediens eruit Somerus.

5. Leuceium hulbosum vernum minimum Clus. Park. bulbosum tenuifolium vernum C. B. bulbosum sensifolium vernum C. B. bulbosum sensifolium vernum C. B. bulbosum tenuifolium tenuifolium vernum C. B. bulbosum tenuifolium vernum tenuifolium tenuifolium vernum tenuifolium tenuifolium vernum tenuifolium vernum tenuifolium vernum tenuifolium tenuifoliu

Hujus bulbum à Nicolao le Quelt redimebat Clufius. Proferebat verò ante hyemem terna aut quaterna folida, panè capillaria, is non valdè diffimilia qua Leucoium minimum autumnale habere dixit Clufius] e a fequente April emarcuerunt. Extremo autem fublequentis anni Maio nudus exilique exortus eft cauliculus, angulofus, femipedalis longiudinis, fummo faltigio membranaceum fuffinens folliculum, è quo bini exibant foliculu, longiulculis tenuibifique pediculis fibrixi, deorfium inflat Campanulæ perpendentes, fenifique foliolis confiantes candidis, quorum terna interiora latuficula, externa verò paullò angufitora, & foris fecundim exortum circique capitellum fibriubentibus, flavis framinibus umbilicum occupantibus: totus elegans erat hic fioliculis & funsivi odoris, perflabárque in fia elegantia quinos aut fenos dies: millum vero dedit femen, atq. fiiblequens hyems plantam corruptit.

 Leucium bulbofum polyanthemum tardihi florens floribus minoribus J. B. bulbofum majus polyanthemum Get. suboljum majus fervinum Park, bulb, majus frev multiflorum, quod aliqui Acrecorivo Plinii flatuum. C.

Leucoium hoc ut reliquis ejuldem generis ferius, ità tota mole majus, radice craffa, longè majore, bulbofa, quæ multis fucculentis tunicis ac etiam fibris conftat, fapore amaro. Caulem tollit unum aut alerum, pedalem, tulistalem & felquicubitalem, craffalm, viridem, qui nel palen conundus fir, impedimento eft utrinque vel altero tantum latere elata cofta acuta. Filia Narciffina, virenta, caulem tanquam vagina inferiore parte complectentia multa [Clufio quinque aut fex] carinata, [6. munciam aut unciam lata, mucrone obtufo, quorum alia pari cum caule altitudine affugunt, alia infra fibrifitumt. In fingulorum canium cacumine ad geniculum e vagina oblonga prodeunt forez Leucoii bulbofi hexaphylli fimiles paulo minores, numerofi, quini, feni aut etiam duodeni, tintinnabuli modo penduli, fex equalibus & niveis foliis conftantes, quorum extimam partem virides maculei inficium, feni intut faminibus flavis, medióque ladeto flylo, apice viridi infiguito, odorati; pediculis aliquando palmaribus, aliquando vix uncialibus, prafertim antequam fos expanditur; hique non fimul fe explicantes, fed aliis expansis & fere marcidis, alii primulum e vagina pallulantes prodire occipium. Floribus flucedunt magna & trigona capitula angulis obtus, Pyri in modum fere turbinata, in tria loculamenta divifa, quorum unumquodque duos feminum ordines contunet; ut in aliis bulbofis.

Serius superioribus plerunque germinare solet, atque Maio demum mense stores proferre. Trançus. Plantam hanc in palustribus prope Prías Etruria urbem copiosam observavimus: Clussus in uligi-Locus. nosis pratis supra Warasdinum in Pannonia interamni: Oritur & in pratis Latera vicinis non procul Monspelio.

7. Luccium bulbosum Autumnale tenuifolium Clus. bulb. Autumn. minus tenuifolium J. B. bulb. Autumnale C. B. Park. bulbos. Autumnale minimum Ger. etnac. Clus.

Cauliculo est palmum alto, gracili, unicum, interdum alterum & tertium ferens fl rem, omnino lacteum, pendulum, sex petalis constantem, & tintinnabuli modo formatum, incodorum, ingratique gustis, in quo palli la stamina. Flore jam aperto demum prodeunt quaterna aut quina capillaria Virility, et ce ce 3

Lecus

Vires.

Lib. XXI. De Herbis bulbofis.

viridiáq, folia. Radix bulbofa, fatis crassa pro planta exilitate, è multis glutinosis tunicis compacta & amara, quæ candicante membrana integitur.

Extrema Berice, qua Luftania contermina est, non procul Badaivz, ad flumen Anam fitum sub finem Octobris & Novembris initio cum suo slore eruebat Clusius.

De Leucoii bulbofi temperamento & viribus P. Renealmus hac habet,

De solius Erangelia [Veris nuncia] i. e. secunda speciei temperamento & viribus nobis agendum: quid enim alia poffint propter iplarum raritatem explorare nobis non licuit. Temperamento ergo bulbus est calido & ficco secundi gradús initio, praterea subtilium partium, vomitúmo, mover, quare ils quibus ventriculus craffis & viscidis humoribus est infarctus magnopere prodest. Urinas ves, quate in quatus vent datus seams & vinciais minionious et marcus inagiones protestes, ciet, mefenterium obstructionibus liberat. Florer minio calidi funt, fed partium fibellitate prastant, fidorefiq, movent: tam flores quam bulbi ad ionthos delendos, & ferophulofos tumores difeutiendos fidorefica movent. admoti conferunt, sed bulbi floribus præstantiores hac in re.

Leucoio bulboso assinis duplex C.B.

Bulbus quatuor aut quinq, flores gestans in modum Campanulæ albæ Cluf. bift. Alterum addit bulbum flore magno, Campanulæ formå terram spectante, intus luteo, foras purpurco. Ibid.

CAP. VI. De Tulipa.

Ulipa, cujus descriptionem & figuram primus Gesnerus, Anno 1560. in Append. ad Cordi hist dedit, à pileo Dalmatico, rel amiculo capitis, ab ipsis gestari solito. Tulipam dicto nomen accept, due proper flors cum pilo fimilitudinem. Sunt qui Anemonem c. 5. censent: alii ad Satyrium trifolium referunt. Dodonzus, quem sequitur C. Bauhinus ad สบริเตรส Theophrasti.

*Chifus & Theophratu.

Genera prima tria funt: przeocius unum: ferotinum alterum: dubium tertium, medio tempore
*Chifus & Farkinginus.

*Chifus & Parkinginus.

niantur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq, genus tempore florere formatur quzedam veluti dubize (verba funt Clinfii) quz medio inter utrumq. mantur quedam venut dubae (verba funt Caliti) que medio inter urrumq, genus sempore florere fo-lent, portis tamen inter ferorinas habendæ funt quàm inter præcoces, quod & foliorum colore pa-tier virente cum eis conveniunt, & caulem procerum florémq, amplum earum inflar proferunt, quodog è mediarum femine ferorinas, è ferorinarum mediae enafeantur, nunquam tamen quod ob-ferrarut Parkinfonus, è mediarum femine præcoces exorta funt, quamvis Clufius contrarium affir-met; cui portis ut diligenti & veraci fidendum. Nos certé omnes Tuliparum majorum differentias Scruptages de femine primitire ociundas (fidicarum i angelia). & varietates è semine primitus oriundas suspicamur, ideoque unam tantum Tuliparum majorum speciem agnoscimus.

ipeciem agnosimus.
Nota: Tuliparum characterifica: funt Caules foliofi, flores ampli, hexapetali, nudi, in fingulis caulibus natura finguli, erecti, colorum pulchritudo & varietas inexplicabilis, unde à nonnullis. Lilia agrarum creduntur de quibus affirmat Salvator nofter, nè Solomonem quidem in omni gloria fua amidum fulfe quemadrodum unum exillis; femina comprella, tenuia, Liliaccorum amula, unde à nonnullis, planta Lilionarciflis dicitur, minus rectè cum nitul ferè cum Narciffo commune habcat.

1. Tulipa præcex in genere.

Clusio sic describitur: Unicum fert caulem, pedalem maxima ex parte, interdum ampliorem, rotundum, virentem, & brevi quadam incanaq, lanugine aspersum, non concavum, sed firma medulla plenum. Hunc plerung, terna amplectuntur folia, nonnunquam quaterna & quina, inferiora lata admodum, ut etiam palmarem latitudinem explere viderim, & Liliacea, longiora tamen & craffiora, carinata, supra terram sese pandentia & contorquentia, superiora autem minora & angustiora, eáq, carinata, Jupra terram iele pandentia & contorquentia, Juperiora autem minora & anguftiora, eaq, vel propendentia & mutantia, aut interdum furrecha, omnia autem colore ex cœruleo virente aut zrugineo, & velut farina afperfa. Summo cauli inidet magnus flos unicus, (geminos etiam aliquando vidi [hoc præter naturam ob luxuriem foli accidir] vel fummo caule conjunctim nafeentes, vel bifido inhærentes) furfum fjectans, fex plurimium folis conflans (quanquam & feperia & octonis confipexerim) ejufdem inino cum caule coloris, & interdum ad terram fefe inflectens, illique inxumbens, ut colubri aut ferpentis caput in terra decumbentis ementiatur, deinde paullatim fefe fublicans & coloris materials attous randem fefe swiliensentis ementiatur, deinde paullatim fefe fublicans & coloris mutantibus inflata. füblevans & colorem mutans, atque tandem sesse explicans, & calathi cyathive instar in fundo pandens, ex quo sena, aut totidem quot foliis constat stamina prodeunt, modo lutea, modò pallida, modo nigricantia, pediculis etiam que staminula sustinent mirum in modum variantibus. Excusso flore succedit membranaceum triangulare caput, satis magnum, oblongiusculum, vel brevius, ventréque magis prominulo, quo in tres partes à summo dehiscente, conspiciuntur sex ordines, seminis plani, cartilaginofi, Liliacei ferè, & circinatæ propemodum rotunditatis interdum, altera tamen parte que capitis centrum & interiora pertingit, oblongiulculi, utplurimum pallidi, fulvi aut ru-bescentis, & si imbres frequentiores ceciderint, etiam fusci. Radio bulbacea est, interdum brevior, nonnunquam oblongior, crassa, inferiore sede nonnihil prominente, uti Colchici radix ferè, fibris aliquot tenuibus donata, & foris vel fulvescente, sed magna ex parte nigrescente membrana obducta. quæ interna parte lanuginosa est, castanearum corticis instar, aliquando autem adeo denso tomento plena, ut molliffimè recubet bulbus, qui solidus est, firmus, & velut albumen ovi coctum candidus, gustantíque dulcis, saltem non ingratus.

2. Tulipa serotina.

Describente Clusio, major est amplitudine, cubitalem enim & tripedalem interdum habet caulem, firmiorem, craffiorem, rotundum, fungosa materie plenum, & brevi etiam incanaque veluti lanugine, five efflorescentia quadam aspersum. Hunc alternatim amplectuntur quaterna plerunque folia, nonnunquam quina aut fena, carinata, firmiora quam in pracoce, utplurimum erecta, non nutantia aut ad terram inflexa, atque oris interdum adeò reflexis, ut finuola videantur, aliquando omnia aquali. Summo cauli, qui pedali vel majore plerunque longitudine, imò cubitali nonnunquam nudus fupra folia eminet, unicus infidet flos magnus & oblongus, cyathi modo concavus, fex foliis constans, extremo apice omnium mucronato vel orbiculato, aut tribus exterioribus duntaxat mucronatis, interioribus orbiculatis, ut in præcoce, & è contra: caput ut in illa triangulare, membranaceum, crassus utplurimum & prominulo ventre, quo à summo dehiscente, sex ordines seminis plani, cartilaginofi, fulvi aut rubelcentis, majorilque quam in præcoce conspiciuntur. Radix præcoci fimilis, longiore tamen majoreque bulbo constat plerunque, in reliquis cum illa con-

Caulis huic interdum and sans & ramofus est, quod proculdubio accidentarium est. & soli ubertati plantæque luxuriei tribuendum.

In hoc genere tam infignem colorum varietatem non deprehendit Clufius, fed flavas duntaxat vel ad auri colorem inclinantes, & rubras, unguibus plerunq, nigris, orbe aureo cinctis; eásque vel odorato vel inodoro flore.

Ceterum harum serotinarum Tuliparum, que vel flavi, vel rubri coloris flore præditæ sunt nullæ hactenus (inquit Clusius) varietatem in satione mihi pepererunt, nisi quòd interdum ex rubræ semine flavæ, contra ex flavæ femine rubræ natæ funt, unguibus fæpenumero variantibus.

2. Tulipa dubia.

Tulioz medio inter przeocem & serotinam tempore florentes, videlicet quz marcescente przeocium flore suos explicant, & serotinis florere incipientibus jam senescunt, imò interdum cum illis etiam florent, Dubiæ quodammodo appellari possunt, cum utriusque generis naturam referant. Sunt verò inter eas nonnulla, quarum flores & ipfa planta ferotinarum magnitudinem aquant: alia qua præcoces non superant, nec illis forma sunt diffimiles, & illæ quidem vel amplissimis floribus præditæ, vel præcoce non majoribus : funt etiam quædam præcocibus humiliores. Harum differentias à le observatas latè persequitur Clufius.

De Tulipis Observationes generales.

Nobis non videtur opera pretium fingulas enumerare, multo minus accuratius describere, cum eas pro specie distinctis non habeamus, quippe quòd seminio ortum suum debeant, nec semen earum satum easdem perpetuo varietates producat. Hinc novis quotannis è semine exorientibus earum numerus infinitus, certe indefinitus aut indeterminatus est, unde etiam constat cas species diftinctas non esse, cum specierum numerus in natura certus & determinatus sit, ut * superius dixi * Lib. t. mus. Quibus addi potett hujus generis plantas colorum varietate & pulchritudine maxime spectabiles, si in eodem loco absc, cultura diu restare sinantur, degenerare paulatim & colores mutare, & è variegatis unicolores evadere. E contra habuisse se refert Clusius Tulipam cujus sos cum pra-cedentibus annis elegans ruber suisse, postea variè commixtus ex rubro & slavo inter se consulis coloribus, modò flavo medium quafi folium occupante, modo rubro vel utrog, radiatim per oras difcurrente, fuerit. Similiter flavam quæ flavum & rubrum, & purpuream quæ album & purpureum colores variè inter se commixtos & radiatim folia secantes habuerint. Ac illud etiam observabat quotquot fic nativum colorem mutârunt subinde corrumpi solita; voluisse tamen antea hac colorum varietate heri sui oculos oblectare, tanquam postremum valedictura.

Hinc probabiliter colligitur colorum varietatem in Tulipis morbida constitutionis potius symptoma esse, quam luxuriantis natura lusui, deberi.

Præterea, observante Clusio, non omnes Tuliparum flores din in sua coloris elegantia & venustate perdurant; verum nonnullarum magis caduci brevi marcescunt, aliorum firmiores sunt, & coloris gratiam diutiùs retinent, præsertim serotinæ & dubiæ: omnes certè nubilo cœlo sese contrahunt, & pluvio facile corrumpuntur, etiam ante quam expandi poffint interdum, fi continui cadant imbres : contra temperato Sole illustrati explicantur & diutiùs conservantur: at vehementi eriam ejus ardore nimium excocti, & fuo humore exhaufti facile defluunt. Neg, omnes verticolores, tam przecoces quam ferotina, fingulis annis eandem coloris gratiam perpetuò retinent, sed alternis variare sapius observavi. Instantias seu exempla vide apud Clusium.

Caterum, pergit Clufius, tametsi seminibus terra mandatis Autumno (inutilis enim bulbosarum & tuberofarum maxima ex parte verna est fatio) hujus planta genus confervari foleat : interdum tamen & nucleis majori bulbo adnatis propagatur, fed nulla inter præcoces Tulipas fe tilior rubra & alba, omnium autem maxime serotina rubra, quæ adeò fœcunda est, ut etiam semine sata, & vix bima alias proles generet, biennio aut triennio antequam florere incipiat, quod etiam faciunt ple-rxque dubia. Solent enim omnes Tulipa nondum adulta, & antequam flores proferre incipiant, utplurimum fingulis annis rectà & quafi ad perpendiculum in dodrantalem & palmarem altitudinem

Lib. XXI.

profundius descendere, (Apennineas excipio & quasdam alias, qua non in altum, sed in latus & obliquum antequam floriferæ fint, proles è longis venis dependentes spargunt) serotinæ autemillæ & dubiæ jam dietæ etiam in veteris bulbi exuvio aliquid substantiæ relinquere, quæ in alium bulbum efformata similiter in exuvio substantiæ quidpiam relinquit, quæ in alium bulbum transit, ut siquis cum dexteritate quadam & industria trimos & quadrimos eruat exuviorum vestigia sequendo, nonningam velut carena niqueto balborum coherentium, 8e epimo existo orum ducentium inventa, lice interdum accidat, ut Radux ferotina jam grandior, nondum tamen plane aduka, inftar ningam periodi perio Tulipæ Apennineæ five Bononienfis proles in latus spargat, ut non semel observavi.

Mennin & bubos in infima ala, quaf fumma rellure natos, in ferotinarum & dubiarum generibus praferum, qui telluri commiffi, ejuldem coloris cum matre florem fublequente anno protulerunt; eundem etiam colorem retinent bulbi matri adnati. Ex feminibus verò quæ fit propagatio planè incerta est, in pracocibus nimirum & dubiis, nam serotina magna ex parte suum genus conservare videntur, aut si aliquam mutationem adquirant exigua ea est, & plerumque in unguium & stami-

num varietate, aut coloris intensione vel remissione consistit.

Solet caulis è medio bulbo erumpere, sed ipso cum foliis jam marcido & siccato, si bulbum eruas, ad latus illius adnatum conspicies, (quod etiam evenit in Iride bulbosa, Colchico & congeneribus aliis) novo bulbo paulatim succrescente, & totius plantæ succum ad se recipiente, quo tempore commodiffimè erui potest, erutus bulbus diu extra terram adservari, & in alia loca etiam procul dissita fine noxa transferri.

Omnes cujuscunque generis Tulipæ, quandiu florem non ferunt, deune planè sunt, & unicum folium fingulis annis proferre folent: at fi dum emerfit tese explicare incipiens secundum etiam eo inclusium appareat, illo anno slorem prolaturum spes est, nisi pruma aut aliud ab insectorum ero-

fione incommodum eam intercipiat.

Petalorum figura in Tulipis variat, in nonnullis enim omnia acuta funt, in aliis omnia obtufa aut subrotunda; in multis tria exteriora acuta sunt,tria interiora subrotunda, in aliis vice versa interiora acuminata, exteriora fubrotunda. Praturea in nonnullis petala omnia longa funt & angusta, in aliis breviora & latiora. E pracocibus nonnulla flores habent peramplos & ferotinarum fere pares, aliae cosdem parvos, nec Bononiensis Tulipæ majores. Quin & petalorum fundi in Tulipis plurimum differunt, uti & stamina & apices, in aliis enim nigri sunt, in aliis albi, &c.

Est & in storum odore diversitas, nonnullarum enim stores valde odorati sunt, aliarum prope-

modum inodori, aliarum odore remiffiore non ingrato inter utrumque ambigunt, aliarum denique

odore fatis vehementi funt & ingrato.

Afferit Parkinsonus se nunquam observare potuisse, quicquid alii scribunt, è semine præcocium Tuliparum medias aut serotinas nasci, sed semper pracoces, multo minus pracoces è semine mediarum aut serotinarum, quod argumento est eas specie differre.

Quod ad electionem feminum, Clufius è præcocibus ex albæ femine prognatas plantas infignem colorum varietatem præ reliquis nancisci experientia & diligenti observatione didicit. Parkinsonus pro semine exhibendo albo puro flori præfert eum cui aliquid rubri aut purpurei admiscetur; præ aliis * Variecolo- autem * ad hunc ulum purpureo flore infignis semen commendat, post eum purpurei margunibus albis, tandem rubri marginibus flavis.

E mediis pro semine prafert albas flavis, purpureas rubris, flavas & rubras omnino rejicit. Albis puris maculolas preponit. Verum in his fundi floris precipue rationem habendam monet. Nam ii flos albus fit aut albidus, maculofus vel striatus, fundo cœruleo vel purpureo, hæc omnium longè præftantiffina eft, ad producendas ex femine fato plantas colorum varietate & raritate fpectabiles.

Tempus ferendi Autumnus eft, ur fuperius è Clufo innuimus. Parkinfonus ferotinam potius fa-tionem probat circa finem Octobris, quam Autumni initio, aut cum femima jam penius matura & exficcata fine. Nam quæ maturius ferunur, pracoci ortu interdum ver antevertunt, & fupervenientibus pruinis corumpuntur.

Semina non nimis densa seu crebra serere convenit, terra laxa & opulenta. Nam quo solum pinguius & uberius est eo major florum elegantium & variegatorum proventus sperandus.

Præcocium Tuliparum folia observante Parkinsono, hac nota à dubiarum & serotinarum folis discerni poffunt quòd è terra tota extent, pediculum cui infident oftendentia, cum dubiarum & ferotinarum folia è terra nunquam penitus emergant & appareant, verum inferior eorum pars terræ per-

petuò immersa latitat.

Tulipæ è semine ortæ cum jam trimæ sunt (nonnullæ etiam bimæ si solum & cœlum saveat) è terra eruendæ funt, & vel alio transferendæ, vel eodem loci iterum deponendæ, postquam paululum exficcatæ & mundatæ fuerint; nam natura sua altè in terram descendunt ideoque elevandæ sunt fubinde versus ejus superficiem. Cavendum autem nè nimis densè serantur, sed modico spatio interposito pro bulborum magnitudine,ne sibi mutuo impedimento sint. Sata biennio relinqui possunt, aut fingulis annis transferri pro libitu, modò id tempestivè fiat, nimirum circa finem Julii aut Augusti initio. Quinto plerunque à satione anno slorem producunt, rarius quarto, interdum non ante sexum & septimum, aut etiam forte octavum & decimum. Ad Tuliparum rariorum & teneriorum bulbos à frigoribus & pruinarum injuriis defendendos consulit Parkinsonus ut paulo altius in terram demergantur, & corum morem probat, qui hyberno tempore foli superficiem stramine ope-

Tulipas transferre cum jam fibras novas ex ima fede feu bafi egerint, (hoc est à Septembri mense ad florendi tempus) valde periculosum est. Verum cum defloruerint, foliaque & caules exsiccati fint, tutiffime è terra eximi poffunt, & per sex mensium spatium, modò in loco sicco, solaribus tamen radiis aut ventis minime expolito fuerint repolitæ, extra terram fervari abíque infigni noxa.

Notandum hic in genere bulbos omnes quorum fibræ imæ quotannis emoriuntur novis fubnatis abique ullo detrimento vel injuria è terra eximi posse, quo tempore fibra emarcuerunt & nova nondum subnata sunt, & diu extra terram, (ut jam diximus) servari; qua vero fibras perpetuò servant fine detrimento è terra erui nequeunt. Notandum criam Tulipas si colorum elegantias diu tueri nec degenerare velis, quotannis è terra opportuno tempore eximendas esse, & exemptas aliquandiu detinendas, antequam iterum depo-

Tandem quod de Tulipa bulbo observavit ingeniosissimus Ferrarius minime prætereundum videtur. In intimo (inquit) bulbo, unde caulis & flos eminet, novus quoque bulbus, veluti gemellus fraterculus, ejusdem scapo floris adnascitur, paritérque cum illo, non modò per materni bulbi fibras terre alimentum, sed ipsium quoque succum matris exsugit, ubi verò desito jam flore, lateri cohzrens caulis inaruit, reliquo ille fucco innutritus adolefcit, vetere interim eviferato bulbo membranaceas in exuvias, nempe in recentis involucra deficiente. Mirandum iam non eft, vel cruto bulbo extrinsecus harentem aridum scapum inveniri, cum idem utrumque partus conjunxerit, vel altera novum bulbum parte planiorem esse, cum slos adnatus absolutæ offecerit rotunditati. Ita vetula parens cum floreo partu juventutem reparat & semet intra se parturit. Si cui libeat quod affirmo oculata fide credere, tulipa bulbum cum jam cœpit egerminare intercidat, inveniétque inter convoluta folia putillum flosculi rudimentum, adnatúmque furgenti cauliculo novi bulbi nucleum.

Simile quid a Clusio observatum superius proposumus; verum Clusius obscure de eo scribit, nec rem clare perspexisse videtur, aut certe mendum subest in verbis. Est ergo Tulipæ, ut & aliarum rem clare peripexilie viaetur, aut certe menaum uwertin veros. Est ergo suisa, ut er atazum abblofamu tuncatum, bulbam mibi aliud quam genma granis suisais subtervanea, ut in sibro primo diximus, qua prater adnatae externas intra se concipi alium bulbam seu germanus, qui matri bulbo succedens ei idem videture, cium revera non sit, sed divorsis, ipsisque soboles ; ciumque intra sipum bulbum conceptus er entritus sit, adnate extremis grandur der babtine evadu sipsisque parentis amulus.

Bonitatis note in Tuliparum storibus sunt, 1. colores petala penetrantes & utrinque conspicui,

2. tres vel quatuor diversi in codem flore colores.

4. Tulipa dubia pumilio J. B. Clus. pumilio latifolia rubra C. B. Park. parad.

Cluf.

Pedalem altitudinem non fuperat, imò ut plurimum infra eam confiftir, folis & flore ad præcocem proximè accedens, floris autem folia omnia mucronata, fed exteriora multo longiora, foris obscurè rubra, extremis tamen oris virentibus; interiora omnia folia intensè rubent & splendent, ungues flavi, radiati, sed quos nigerrima macula sic inficit, ut orbis aureus & radiatus eam duntaxat ambire videatur, & oculum quodam modo ementiatur: stamina cum suis apicibus nigricant. Hujus radix bulbacea interdum eriophora est, nam tenerior illa membrana bulbi substantiam amplectens & regens plurimo denso, candido mollique tomento suffulta est ur mollissime bulbum re-

5. Tulipa pumilio altera J. B. Clus. pumilio angustifolia C. B.

Tota planta (quantum ex icone deprehendere potuir Clusius) palmo major non est, quatuor promens folia angusta, carinata, Tulipæ Monspeliacæ folis similia, inter quæ cauliculus prodit uncialis aut paulò longior, nudus, (præter aliarum Tuliparum morem) ex viridi purpurascens, sumoccupante oblongo capitulo, feet factor indicator por la control production occupante oblongo capitulo, feet flavis flaminulis fepto. Florem menle Aprili protulife inde conjecti Cluffus, quoniam fub Maii initium pictura milla fuit. Bulbus ei exiguus, bulbi tamen aliarum Tuliparum formam referens, ex spadiceo nigricante cortice tectus.

Hanc cum C. Bauhino habeo pro Tulipa pumilione angustifolia alba Lob. quantumvis J. Bau-

6. Tulipa pumilio gramineo folio C. B. pumilio alba altera Lustanica J. B. Lustanica sive pumilio versicolor Park.

Uncialis aut feſcuncialis hæc plantula, exilioribus brevioribuíque, anguſtifoliæ Tulipæ ſuperioris filore albo exili brevíque peśdiculo. Bulbus valde parvus erat, effigie aliarum Tuliparum, dutiore involucro, externé pullo, ſquamoʃo obuchus, interiore autem tubent. Sponte in monte D. Que ad maris litora provenit.

Parkinionus Tulipam suam Lusitanicam versicolorem Tulipæ minori Bononiensi & Italico similem & congenerem facit, floris duntaxat colore diversam, qui venas aliquot rubras eam percurrentes obtinet, unde à Lobeliana quam descripsimus diversa videtur. Lobelius tamen florem duntaxat

7. Tulipa minor lutea Narbonensis J. B. minor lutea Gallica C. B. Narbonensis sive Monspelienses vel pumilus Park. parad.

Foliis est angustioribus & ferè porraceis, bulbo & caule Narcissi, minore, tenuiore, delicatiore. flore unico luteo, ad Lilium, aut potius ad Liliasphodeli lutei florem accedente, filamentis luteis è medio enaris. Bulbus exilior multo, nucleum oblongum Allii aquat, fibique fapius adnatum Allium exili filo adnexum habet.

Minor est in omnibus Tulipa Apenninea, flores foris magis virentes, intus flavi, delicatius quiddam spirant : Radix etiam è tenuibus nervis in latera soboles & bulbillos spargit, Clus. Lobelio è Cebennis montibus primum eruta est.

8. Tulipa Hispanica Narbonensi paulo minor J. B. minor ex luteo purpurasoens C. B.

Narbonensi paulò minor est, ejus slorem non vidit Clusius sed Narbonensi similem esse intellexit, qui folia tamen habeat foris non omnino viridia, verum purpurascente etiam colore perfusa.

9. Tulipa latea Eononiensis J. B. Bononiensis store luteo Park. minor, lutea Italica C. B. J. B.

Médiocriter magno bulbo pradita eft, oblongo, fibrolo, sapore dulci & grato, qualis est Tuberum terræ, spadiceo (ut ait Clusius) cortice recto, qui in binas aut plures soboles singulis annis dividitur, proximo anno stores daturas: quin & alias subinde oblique & in latera spargit (practicu) qua nondum florem tulit) non in altum rectà mergit. Caulem profert cubitalem & bicubitalem, nonnunquam in ramos binos aut ternos Cluf. ac etiam plures ab una radice (ut afferit Camer.) divinunquam in rainco ounce aut tenno tone, ao entam pintes ao una raone (un anent camer, y affam, angulofum, colore herbaceo, faffigium versus purpurante: Folia dodrantalia aut ampliora, alfam anima, unciam lata, partim à radice fatim, partim à caule exeunt, nullo pediculo, carinata, calore glauco. Flos unicunque ramo odore fuavi, Leucoii Cheiri dicti, fed imbecilliore, mediocriter magnus, folis fex conftans, quorum exteriora tria extrinfecus è luteo purpuralcunt aut virefeant, intrinfecus lutea, tria reliqua penitus lutea, nifi quod mucrone tantillum rubent. In medio apices intrinfecus lutea, tria reliqua penitus lutea, nifi quod mucrone tantillum rubent. lutei seni cum stylo triquetro viridi, qui in siliquam magnam abit. Semen, teste Clusio, ut in reliquis Tulipis, sed longe minus.

Parkinfonus in Paradiso præter Bononiensem Tulipam aliam Italicam majorem & minorem proponit, que tamen mihi à præcedenti non videntur differre. Vide apud ipsum earum descri-

 Tulipa Bouenienssis sive bombycina store rubro major Park. parad. item Tulipa pumilio rubra, sive Bergomenssis rubra media & minor ejuldem. Tulipa minor rubra C. B. forse etiam Tulipa bombycina Cretica ejusdem.

Hujus bulbus quam Tuliparum majorum longior eft, neque ad befin eminentiam habet qualis in illis cernitur, pracipue verò ab iis differt, quod fiummatas ejus copiola lanugine fericas flavicante infirmut; quin & cortex feu membrana exterior locidiore feu palladiore rubro colore tingitur, ne que adeò facile delibratur; nec tantum rectà deorsum sed ad latus etiam se extendit, Tulipæ Bononiensis lutez mox descriptz in modum. Folia edit lata longaque, angustiora tamen & obscurius virida quam Tuliparum ferotinarum, nec pariter glauca feu canenta, tria quation in caule, ficem in faltigio gertante reliquarum fimilem, petalis tamen longioribus & anguftioribus fundo nigro, colore pallide rubente, minis hilari quam in Tulipis majoribus, odore tamen gratiore, & ad

gine oblitus & velut tomentolus est.

11. Tulipa bicolor Park. bicolor tribus luteis & tribus rubris folisis Caccini Clus. cur. post. ad.

Folia habet valdè angusta, Hyacinthinis non latiora obscurè viridia. Floris petala tria rubra sunt, tria verò lutea.

12. Tulipa wariegata Perfica C. B. Perfica praecox Clus. cur. post. Perfica Park. Clus.

Cauje.

Caulem Clufio pedalis duntaxat longitudinis protulit, at Mattheo Caccini, à quo bulbum accepit
Cluffus, bipedalis, fatis gracilem, quatuor foliis non valde latis preditum, imò anguftis, & Narbonenfis Tulipæ foliorum latitudinem l'aud fuperantibus, non adeo tamen virentibus, & ad præcocium Tuliparum coloro mir attacamiem na capitaminos, non acco cuneat vireintos, ec ao precocum Tuliparum colorem magia accedentibus ac carinatis, qui liprema parte florem liftinosta delicati.

Inn., Narbonenís vel Hilpanica Tulipa flore paullo majorem (quin aliuis affurga, & majorem florem libre o loco nata proferar planta non doubto) (ex fois biasa unicas longs conflantem, quorum terma exteriora paullo longiora & mucronata, foris quidem fuave-tubentis coloris, oris tamen albis, internè verò prorfus albis, tria autem interiora folia, que aliquantulum breviora, mucronem habebant nonnihil orbiculatum, niveíque planè erant candoris, omnium autem ungues purpures maculà infigniti; flamina nigra; apices cuam nigri. Bulbus exiguus, ut qui exiguz nucis Avellanæ magnitudinem non excedebat, cortice foris nigricante & fulco tecaus, interiore parte molli lanugine fulci & quodammodo ferruginei coloris oblitus, quali ferè Rhododendri semen est, aut castanearum cortex ipsum nucleum tegens. Semen in hortis nostris rarò ad maturitatem perducit, Bononiensis tamen Tulipæ simile esse aiunt. Post primum annum rarius apud nos sloret ob aens inclementiam, sed bulbus paullatim languet, & singulis annis minuitur, donec tandem penitus intereat.

Practer deferiptas duas tréfére adhue alias Tulipas minoris species habet Parkinsonus, nimium Tulipam Creticam, Tulipam Armeniacam, & Tulipam de Caffa, quarum descriptiones apud ipsum

An iildem facultatibus cum Satyrio Tulipæ præditæ fint, neminem periculum fecisse intellexi, inquit Clufius. Jo. Muller Pharmacop, Vienn. multos Tulipz bulbos condut, radicum Orchidis inftar, quibus longè fuaviores, & palato gratiores deprehendebam: an verò id præftarent quod Satyrio tribuitur nondum intellexi. Parkinfonus etiam feribit se Tuliparum radices cum Sacsharo conduste Eryngii aut Orchidum in modum,easque sapore delicato Eryngii radicibus yix cedere compense: an vero venereæ facultaiis aliquid obtineant nec ipsum magis quam Clusium scire, nec ab aliis didicisse: quòd fi Orchidum radicibus hujulmodi facultas infit, verifimillimum judicare & has etiam ejuldem participes effe.

Lib. XXI.

De Herbis bulbofis.

1151

Tuliparum innumeras ferè varietates recentent florum cultores, quas enumerare tædio Lectori effet : consulantur Parkinsoni Paradilus, C. Bauhini Pinax, & Flora D. Rea. Harum accidentalium varietatum causas explicavimus. Nec enim eas huc transcribere operar pretium putamus, cum & aliæ multa varietates nova nullo certo aut definito numero à femine fato obtineri possiri, quas fiquis omnes describere vellet, de unico hoc slore integrum volumen componere possir: quod idem de aliis bulbosis intelligatur.

CAP. VII.

De Ornithogalo.

Proposition proper lacteum colorem qui in flore nitet, similem ei qui in alis aut oris gallinarum observant, nomen accepific videtur C. B. Alii potus à radice lactea dictum arbitrantur.

Notz Ornithogali genericz sunt staminula sorum lata, spicata, quorum tria acuminata, tria bisida seu sinuata sunt. Samina haz capitulum seminis seu stylum includunt arctè coeuntia, etiam explicatis foliis exterioribus: radix lactea; florum petala aversa parte lineis virentibus notata

A. 1. Ornithogalum angulifolium majus floribus ex albo virefeentibus C. B. Affibedelus bulbofus Ger. Affibedelus bulbofus Galeni, five Ornithog, majus flore fubvirefeense Park, parad. Affibed, bulbofus Dodomei, five Ornithog, floratum flore virests J. B. Spittled Start of Bethlehem, with a greenifh flower."

T.B. Similis Ornithogalo Monspeliensi spicato pugnum implet hujus bulbus, albus, subdulcis, è quo exeunt prægrandia plus porracea, carinata, humi serè sula, simoro viscido: inter que singit rechts caula; unicus, kavis, nudus, cresa, duobus cubitis altors, postfimmèm culto, in quo dodrantalis spica-forum Asphodeli & Ornithogali spicati, ex longis pediculis solliculo aliquousque incluss, colore herbaceo vel et lutto pallido, dodre grano, ex tenis sollis stellaris constantium, in quorum medio recht surrechte fibra, latiuscula, sollis numero pares, albiores, in mucronem actustismum dessinentes. apices sustinent, ex luteo albidos, capitulum ambientes triquetrum, oblongum. [Pericarpium tria interstitia habet plena semine Ornithogali albi spicati ità simili, ut distinguere non possimus I Semen autem parvum est nigrum, angulosum, sapore leguminoso, vel potius rugosum Staphidis agrize modo, solidum, intus candidum sapore quasi leguminoso, quo maturo pericarpia se aperiunt in tres

Propè Genevam versus Salevam montem inter fegetes invenimus. Tho, Willifellus eam obser- Locus & vavit in colle quodam tribus cis Briftolium milliaribus, inter vepres, via quà inde Bathoniam itur. Ten Clusius inter segetes Pannoniæ satis frequentem observavit. Floret Maio & Junio mensibus, aut

2. Ornithogalum majos spicatum album Park. spicatum flore albo C.B. spicatum Ger. emac. spicatum albo flore Monspell. J. B.

Huic radix bulbola unica est, magna, Cepam imitata, Clusio candidior quam pracedentis flore virenti, & longior interdum, in amplam magnitudinem extuberans: folia cubitum longa, pollicem lata, extremo mucrone acuminato: Caulis, quantum hactenus observare datum est, singularis, robulata, extremo mucrone acuminato: Caulis, quantum hactenus oblervare datum elt, fingularis, robu-fus cubito longior, ac etam bicubitalis, teres, firmus [Clufio viridor pracedente] ha medio fera da fummum faftigium compluribus ornatur fenfim fe aperientibus floribus, tam denfo agmine circa fa-ftigium ftipatis ut fpicam ementiamun,quorum fingulares tam propè ad Ornithogali albi minoris flo-res accedunt, ut pro its fallant decerpti, interails verò dum explicati funt lactei omnino candoris. Se-tere oras que albe funt omnino virides, interius verò dum explicati funt lactei omnino candoris. Secer oras que auox iunt omnino virioes, interius vero dum explicati funt lactei omnino candoris. Se-men in triangulis capitibus aleri fimile, fed paulò majus & oblongius, nigrum, rugofum, inzequale, ut in Staphide agria, fed parvum admodum. Inter legetes Monfpeliano agro & per Hispanias observavit Clusius. Maio floret. Cæslajmus inveniri ait interdum flore luteo.

3. Ornithogalum majus spicatum alterum C. B. Byzantinum Clusio J. B. Spicatum minus Ger.

Paullò humilius est pracedente, dilutiore etiam caule & foliis (inquit Clufius) quod cœpit Byzantio deferri aliis bulbis permixtum, nullo addito nomine.

4. Ornithogalum spicatum flore viridi lactescente C. B. Pannonicum albo store Clus. Pannonicum Ger. Park. Creticum & Pannonicum albo store J. B.

Cluf.

Huic quinque aut sex ante hyernem, ut Arabico, sed præter reliquorum consuerudinem, germinant folia, humi expanía, angulta, digitalis longitudinis, ex viridi incana, & Caryophylleorum florum altilium foliis formă & colore valde fimilia, aliquantulum hirfuta, herbacei guftûs & infipidi: Subsequente Aprili, foliis flaccescere incipientibus, inter illa exfilit dodrantalis cauliculus, senos aut plures spicarim coherentes sustinens flores, qui e senis foliolis compositi Maio mense ape riuntur, interiore parte non minus lactei candoris qu'un in " scundo genere, foris nervo viridi illorum dorsa " Vulgari.

occupante ut in vulgari: triangula deinde capita nigrum, rotundum semes continentia. Radixtsubest bulbosa, longa, candida, lento humore plena, gustus primum insipidi, deinde acris, fors cineracea tenui membrana obducta, & sessibili parte multis candicantibus sibris capillata. Illud peculiare habet hec planta, ut natali loco, ubi sponte nascitur, magna ex parte cum storibus onutta est,
sime solicia consistentia, aut saltem jam sere evandis & flaccidis. At in horis culta distuis pletorians solicia est solicia solicia del serio production production solicia production and serio production solicia solic runque folia retinere folet, & in majorem amplitudinem excrescit, spicam vicenum aut plurium florum nonnunquam proferens.

Locum natalem titulus indicat. I. Bauhinus Ornithogalum Creticum, quod ab Honorio Belli accepit, huic idem putat. Addit in finu floris velut glomulum effe staminibus cinctum: Semen parvum, nigrum, rugosum, ac velut araneosis punctulis eleganter impressium, rotundum nisi quòd una parte modice acutum sir, durum, intus candidum, sapore subdulci.

5. Ornithogalum maximum floribus prorsus niveis Clus. J. B. latifolium & maximum C. B. maximum album Park.

Unio, di ineunte vere ab radice producit folia, longa, dilutius virentia, latioraque quam Narbo-nenie aut Byzantinum: inter que prodit fesquicubitais & amplior interdum centie, viridis, lavis, mente aut nycattatiumi. Inte qua posta capturate de plures in eadem fiye america mengami longámque flarma figicam gerens, su centenos & plures in eadem fiyea ramerate me minerim, fex folis acuminatis conflantes, nivei profus candoris, & nullo nervo viridi ut aliorum musatin, ex como acaminato contratares, mora periesantur petadorum apices virebam que incomo flores infignitos [in hortulo noftro floribus qui primo aperiesantur petadorum apices virebam que interediu explicantur, fexque famina brevia & latuicala, alba, flavia apicibus prædita, capitulúmque trigonum cingentia, & umbilicum occupantia oftendunt, noctu verò contrabuntur aliorum inflar, Singuli flores pediculis duas uncias longis infident, & è finu folioli oblongi exesus.] Floribus excuffis fuccedunt trigona capita semen rotundum nigrum continentia. Radix bulbofa, crassa, candida, è lata sede multas fibras emittens. [Folia marcescere incipiunt antequam flores aperianter, & si seriùs floret penitus exficcantur antequam florere definat.] Floret cum aliss majoribus Maio, interdum etiam Junio pro anni præcocioris aut magis serotini ratione.

6. Ornithogalum latifolium alterum C. B. Æthiopicum Chul. cur. post. Park.

Ex radice Ornithogalo majori vulgari (quod nonnulli Afphodelum Galeni cognominant) partè fimili, teste Davide Mostari, qui hujus folia cum aliquot sionibus ad * me mittebat, multa producebat falia, pedalem longitudinem habentia, unciam aut paullo amplius lata, mollia, qua confracta cous, pous, peussem ionguauntem nacettus, uricam aut pauno ampius sata, moita, que contracta tenni lanugine practita apparebant, perinde ac Eriophori folia, (quam fimiliter noram in aliquot aliarum bulbaccarum plantarum folis non femel oblevare memini) inter que cubitalis aflargebat esulis, fais firmus, viridis: à cuius medio ad fummum ufque faftigium produbant flores, uncialibus & longioribus, iísque craffiusculis & viridibus pediculis inharentes, sex foliis niveis constantes, Ornioc iongorious, inque cratificious e vincious pententi minatentico, les roins invest contraîtes. Orin-thog, Arabici floribus parnè fimiles, nec iis multo minores, quorum rungues aliquantulum flavesco-bant, ex corum autem umbilico prodibant sex candida semina flavis apicious praedita, quorum terna latiore bass capitalum medium craffiusculo brevique se sono praeditum amplectebantur, ac illud trigonum, quod fuccessu temporis oblongum evadebat, semen continens.

Propè promontorium Caput bonæ spei dictum collectum suit.

7. Ornitogalum Neapolitanum Ger. J. B. Park. exsticum magno flore, minore imato C. B. Cluf.
Folia huic carinata, longa, Hyacinchinis non valde diffimilia, verum anguftiora, viridia. Caulis crassus, fatis firmus, dodrantem alrus, lævis, viridis, sustinens superna parte flores denos, duodenos aut etiam plures, pediculis semuncialibus pendulos, in anteriorem partem propendentes, tametsi al-ternis in singulis caulis lateribus nascentes è cujusdam membranulæ sinu; soliis sex acuminatis, interna parte candidis, externa autem ex cineraceo virescentibus, orasque albas habentibus constantes. Floris umbilicum occupat alius flosculus sex etiam foliis minoribus surrectis, & vasculum quoddam seu tubulum efformantibus compositus: in quo apparebant sex alba staminula, flavescentibus apicibus donata, & medius flylus albus. Flores porro prorfus funt inodori; quibus fuccedunt trigona capitula craffiuscula, in obtusum mucronem desinentia, caulem propter gravitatem deprimentia semine nigro rugoso repleta. Radix bulbosa candicans, fusca tamen membrana tegitur, in conum supernā parte faftīgjata, inferna autem plana, perinde ac Ornithogali Arabici radix, minus tamen ampla fede, fed multis candidis fibris in ambitu prædita.

Hac planta Hyacinthus arvorum Ornithogaloides dicitur; quam in agro Neapolitano frequentiffimam, codémque tempore cum como o Hyacintho vulgari bottyode florere feribit.

8. Ornithogalum Arabicum Park. Clus. majus Arabicum Ger. emac. umbellatum maximum C.B. Lilium Alexandrinum five Ornithogalum magnum Syriacum J. B. Great Arabian Star-

Oblonga habet folia, viridia, carinata, Hyacinthi Orientalis foliis adeò fimilia, ut ab iis vix difcernat quispiam nisi in hoc studio benè exercitatus, præsertim in planta suo caule ac sloribus viduatâ, minime autem Narciffi foliorum amula : inter qua cubitalis emergit caulus, lavis, nudus, gracilis, virefcens, quem aliquot in fummo nafcentes confuso ordine ambiunt ramuli, five longi pedicelli fores magnos sustinentes, Narcissinis magnitudine pares, sed Ornithogali forma praditos, illorumq, modo sub vesperam se claudentes, sex soliis prorsus albis constantes, medicati odoris & pramarsum Coriandrum ferè referentis, triangulari capitulo nigro, splendente, medium florem occupante, quod ambiunt sex alba stamina slavo apice coronata : Semina nunquam adhuc observare licuit, licet fingulis annis Byzantio cum aliis stirpibus ejus bulbi Viennam missi fuerint, quorum nonnulli flores dederint : capitula tamen incrementum capientia senescente flore, & ex nigro viridem colorem con trahentia, ut semen datura viderentur, paullatim contabescere coeperunt. Radix bulbosa, Hyacinthi æmula, candicans plerunque, è multis tunicis conflata, lata admodum fede, & in ambitu fibras

Floret Maio. Mira est (inquit Clusius) hujus bulbi natura, nam plerunq, experti sumus vix ulla folia promere, nifi fingulis annis exemptas aliquanto tempore adfervetur, deinde Autumno terræ denuo concredatur, tum enim demum germinare folet etiam ante brumam : nullus autem florere mihi confpectus est nisi recens Constantinopoli allatus. Nam ex illorum numero est qui nisi isthic eruti conceptum jam in utero florem habeant, nullum dent in frigidiores provincias translati. Frigoris valde impations cum fit, hyemes noftras non fert, fed in fietili reponendus eft, ubi bulbis circa matrem adnatis feliciter se propagare solet.

A. 9. Ornithogalum vulgare & verius J. B. vulgare Ger. Park. umbellatum medium angustisolium C. B.

Radix bulbola, candida, qua multos bulbulos adharentes haber, veluti racematim compactos, fi-brofos, se plurimum multiplicantes, gustu amaricante, lenta spumosaque mucagine masticatos os brolos, le piurimum multiplicantes, guitu amaricante, ienta ipumosaque mucagine matticatos os replentes. Ella promiti angulta, tennia, femipedalia, caulem fuperantia, carinata, medium eorum lacteà difcurrente lineà, in terram firata, mollia, & inter hac caulem palmarem aut femipedalem, tenerum, teretem & nudum, qui circa fattigum pediculos emitiri, quorum unicuiq fubjectum folio-lum oblongum, membranaceum, fiorsi fuffinentes è folio fenis compostitos, oblongis acuminatis, la êteo intus candore, foris nonniti per oras, medio herbido: intra que fiamina latinicula fena, candida, in mucrones acutos faftigiata, quibus infident apices pallidi: in eorum medio capitulum fty-lum è fummo profert albidum, femina continens compressa, nigri coloris. Flores autem in summis caulibus velut in umbellas expansi sunt.

In Germania, Italia & Gallia sponte provenit: aiunt & in Anglia spontaneum inveniri, & nos Loca. quidem in pomariis ad fepes vidimus copiofum, forte tamen olim ibi fatum. Habetur major huius species si C. Bauhino credimus.

Ornithogalo vulgari fimile latiore folio J. B. Ornith. umbellatum album medium latifolium C. B. Ornith. aliud vulgare Cluf.

7.B. Cluf

Hujus caulis J. Bauhino brevis, flores ampliores qu'am præcedentis, exterius virides interius albi, folia latiora duplo, lineá albicante destituta; bulbus paullo major. E Tyrolenfi comitatu allatus eft; quin & Neapoli ad Clufium mifit Fer. Imperatus. Locus.

11. Ornithogalum album minus C. B. Ornithogalum minus è Pyrenæis Cluf. I. B

Ab Ornithogalo Hispanico minore Clus. in eo duntaxat Clusio videbatur differre, quòd istins flores paullo majores apparerent, petalis fingulis foris nervo seu venâ subcœrulea secundum longitudinem per medium essent distincta, & fex staminulorum apices in hoc furvi qui in illo

12. Ornithogalum Hispanicum minus Ger. Park. Clus. J. B. Ornith, umbellatum stosculis ex albo (ubcaruleis C. B.

Ex parvo, orbiculari, albicante bulbo sena aut septena novo vere profert folia, Ornithogalo vulgari ferè fimilia, sed paullò angustiora, nullà venà candicante per longitudinem secta; è quorum medio prodit fingularis cauliculus, interdum & alter, palmaris, teres, fustinens senos, septenos aut plures flofendes, alternatin quidem nafcantes, fed quali umbellam quandam efformantes, adeò æquali funt altitudine, non fecus arque in vulgari & Arabico, fenis foliolis ex albo fubcerruleis conftantes, totidema, candidis flaminibra & medio capitulo fubcæruleo umbilicum occupantibus. Nulla adhuc capitula vel semen observare potui, totà comà brevi à floribus marcescente. Floret Aprili.

Ornithogalum cœruleum pallens Lob. Obf. flore Hyacintho Autumnali pænè pari & fimili J. Bau-hinus præcedenti idem effe fulpicatur; Calparus frater diverfum facit & Ornithogalis spicatis an-numerar, fortè quia Lobelius florem ejus Hyacinthi Autumnalis flori penè parem & fimilem effe scribit. Non tamen dient Lobelius spicatum esse, sed tantum flores ejus singulares illius floribus

13. Ornithogalum lucum C. B. Park. luteum sive Cape agraria Ges. Bulbus sylvestris Fuchsii slore luteo, sive Ornithogalum luteum J. B. Pellow Star of Bethschem. A.

Veris munus Ornithogalum luteum radice est bulbosa, Ornithogali albi bulbum aquante, albi, prætenuibus filamentis fibratå, guftu viscoso & subdulci, non amaro & aditringente, ut annotat Fuchtius & Dodonæus. E radice featim folium emergit porraceum, femunciam ferè latum, dodrantalis circiter longitudinis, in terram caducum, coloris glauci, in teretem nucronem definens. glabrum, superiùs lave, inseriùs costis Plantagineis donatum, modò unum, modò duo aut tria; plura interdum folia funt, pinguiuscula, angusta, triquetra: comitatur ipsa è bulbo quoq, ortus caulis sinSpecies Se-

Locus.

gularis, angulofus, folis brevior, fubrubens, catera nudus, alioqui fefcuncia fere infra fummum cacugularis, angulofus, folis brevior, fubrubens, extera nudus, altoqui lefcuncià tere intra lummum cacumen folio prædrus unico aut altero, fextantali vel palmari, nonnunquam glabro, allàs fubbirfuto, oris paullum intro flexis, ur carinam imiteuri è ciujus finu reliquus caulis pergens, aliàs fubdividiur, plurefique ad novem ufque flores furtinet, unicuique difform gerit unicum, aliàs fubdividiur, plurefique ad novem ufque flores furtinet, unicuique difform gerit unicum, aliàs fubdividiur, plurefique ad novem ufque flores furtinet, unicuique difform generalis confirmation. Flares finguli ex longitudolis pedicuis Ornibiogalo fimilibus, peralis confirmation colongis, forso vindantabus, hiritatis, oris luteis, intus penitus flavis, medium occupantibus totidem faminibus cum apicibus luceis: medirullium obtune etam nondum delapló flore fubraciens capitulum definente.

gammusus cum apicions iuteis: meditulium obtinet etiam nondum delapío flore fubrafcens capitulum triquetrum, feminis conceptaculum, cujus ex umbilico ffγlus exit in apicem luteum definens. In agro Pedemontano ad fepes & inter fegetes obfervarimus. Ad agrorum & fylvarum exduarum margines in Germania frequens est. Habetur etiam in Angliae Comitatis Eboracensis Septentionali parte, in fylvis propé pontem Greta & Brignall vicum, ad fluvium Tesam, unde buibulos adnos transmitt D. Johnson.

Ornithogalum flavum Alcmarianum Cluf. i. e. Orn. luteum magno flore C. B. flavum cum fla-minbus rubris f. B. cium florum pracipue magnitudine & flaminum rubro colore à descripto disferat, ab eo specie diversum esse non libenter concedimus, præsertim cùm Clusius ipsum non vide-

rit, fed que de eo Scribit ex aliorum relatione habuit.
Forte citam nec Ornichogalum pallido flore Claf, \mathcal{F} , \mathcal{B} , luteum five pallidum majus C.B. à vulgari supra descripto specie differt; cui, farente Clusio, non valde absimile est, majori tamen falio conflat, cauleg, craffiore licet infirmo: biniq aut terni quos suffinet flores majores, minus flavi, sed ex herbaceo quodammodo pallidi.

In Stiriacarum & Austriacarum Alpium pratis ubi sylvæ desinere solent observabat Clussus.

14. Ornithogalum luteum minus J. B. C. B. i.e. Ornith. luteo flore Clus. Ornith. luteum parvum

Unico prodit foliolo, duas aut tres uncias longo, angusto, exalbidi coloris & acidi gustus: juxta quod tenuis, uncialis caulicalus, unum aut alrerum foliolum fustinens, è e quorum medio bini aut terru exiliunt foliolum fustinens, è e quorum medio bini aut terru exiliunt foliolum fiellati, intus flavi, foris ex viridi purpurafcentes, fex radiolis & toridem minibus intus præditi: iis succedunt pusilla triangula capitula, semine rusto exili & inæquali plena. Radix alba, rotunda, cineraceo putamine obducta, exigui Pisi magnitudine. Sed & hoc cultura aliquantulum majus evadit.

15. Ornithog alum bulbiferum luteum minimum tenuifolium Col, angustifolium bulbiferum C.B.

Col.

Plantila est (emipedalis, radice bulbola, russo corice tecta, intus albà, capillamentis Cepa modo tenushus admodum: Falisi binis, tenushus, Croci vel Ornithogali, minoribus, angustioribus, pedali longitudine: Cault riunciali, supra quem thyrs modo vel Cyperi folia sunt quina vel sena graminea, tres aut quaturo runcias longa, in imo latiora, rusenia circa ortum, alias hirstus & candidiora i in quorum centro coacervari lunt globuli seu bulbili, Milii vel Rapa seminis magnitudine aut etam majores, stavescenes & purpuralcentes, qui siccazi planta in terram signiturur, ibidemque germinantes sequenti anno solia emittunt singult singula. [Invenitur alicubi abiq, bulbilis in caule.] Inter soliciorum sinus qua bulbillos circundant petioli duo aut tres rubelcentes, trunciales prodeunt, sorte soliciore ex fructu prominente, qui pauliatim in sorte rescient rigonus, superne latior, seminibus intus minutis aeraes instar refertus. tus minutis arenæ inftar refertus.

In agris tum calidarum tum frigidarum regionum primo vere floret, Februario mense calidiori-

bus, Martio vero frigidioribus.

16. Ornithogalum album unifalium Park. Bulbus unifalius Gcr. Bulbus monophyllos store albo, an Boxilos Theophrassis I. B. Leuceium unico & junceo folso C. B.

Valde rara est hac planta, autore Clusio App. alt. auct. Eam autem redemerat à Nicolao le Quilt, qui in Lustania erutam asserebat. Unico autem è terra prodibat folio, tenui primum & profits junceo, quod tandem pedalem adquirebat longitudinem: duabus autem fupra terram uncis paulio majorem adquirebat latitudinem, & canaliculatum fiebat, extremà tamen parte manente paullò majorem adquirebat latitudinem, & canaliculatum fiebat, extremà tamen parte manente junceà : ubi verò latiorem adquirere incipiebat latitudinem, ex etjis medio exiliebat triuncialis lon-gitudinis cauliculus, tenuis, lavis, dilutius virens, in cujus faltigio alternatim fiti erant tres fieres, non valdè magni, qui fex folis candidiffimis erant praditi, non multim abfimiles floribus Graminis Parnaffi, led nullo calyculo, ut illi, inculti: è quorum medio prodibant (ex alba freminis Hava sapi-cius pradita, & tumbilicum occupabat capitellum triangulare, fummo faftigio fuffinens exilem fi-lum album fitaminum longitudinem non excedentem. Odoratus autem erat ifte flos, & Spinæ ap-pendicis florum odorem æmulabatur. Ejus bulbus orbicularis erat formes, nec Avellame nucis ma-gritudinem excedebat, fufcà membranà tectus, fedéq, illius multis tenubus candidis fibris obfità. Bina folia, tocidème, cauliculos habuit. Flores autem aperiebantur medio Junio. Semen observare non potur Autor. non potuit Autor.

17. Ornithogalum luteo-virens Indicum Cornuti.

Huic Caulis & Folia fimul emergunt, longa, lata ut Pannonici, fimiliter etiam fulcata. Caulis inter hac medius ultra pedalem longrudinem affurgit, rotundus, glaber virénfiq; hunc tenuis veliure pedalem longrudinem affurgit, rotundus, glaber virénfiq; hunc tenuis veliure hac medius ultra pedalem longrudinem affurgit, rotundus, glaber virénfiq; hunc tenuis veliure hac medius ultra pedalem longrudinem affurgit, rotundus, glaber virénfiq; hunc tenuis veliures per la companion de la companion d uti glauci coloris halitus suffundit, qui leviore tactu defloratur, ut in prunis integris uvisque pramaturis videre licet. A medio ferè ad apicem ufque flosculorum globulis spicatur, adjectà quibus-que folii appendiculà, cujus cavitatibus flores singuli celantur, ad modum granorum in spica triticea, quæ gluma folet obtegere: Id quod familiare est vulgari nostro Ornithogalo. Paullatim globuli se à cavitate illa subducunt, subjectiq, eorum pediculi longius producuntur, unaq, cum flore deorsum nutant. Flor tandem luteo-virens dehiscit, sex petalis constans, quorum tria externa latissimè expansa luteo colore fimbriantur, tria verò interna in se compressa manent, ut Leucoii minoris verni,& mucrones habent intro reflexos, quibus famina alba cum apicibus luteis reconduntur : tria verò his interpolita stamina apicibus carent. Pistillum triangulare medium floris occupans seminibus parvis turget: hujus in apice mollis ftat epiphyfis, quæ cum flore marcefcit.

Nunquam floris hujus folia vento aut vetuftate decutiuntur, sed in se contracta & occlusa ta-

17. Ornithogalum caruleo pallente flore C.B. Ornith. caruleum pallens Lob. ob.

Ornithogalis qualibet sui parte valde cognatum & affine, sed slos coeruleus, Hyacintho Autumnali pænè par & fimilis.

/ CAP. VIII.

De Hyacintho.

Yacinthum, ut Plinius lib. 21. cap. 11. duplex comitatur fabula, luctum præferens ejus quem Apollo dilexerat (Hyacinth. vocat.) aut ex Ajacis cruore editi, ita difcurrentibus venis, ut Gracarum literarum figure A I inferipæ legantur. Utraq, fabula habetur apud Ovidium in Metamorph. altera lib. 10. ubi de Apolline ita canit v. 215.

Ipse suos gemitus folisis inscribit, & Ai Ai Flos habet inscriptum, funestag, litera ducta est.

Altera lib. 13. quam fic concludit.

rubefactág, sanguine tellus Purpureum viridi genuit de cespite storem Qui priùs Oebalio fuerat de vulnere natus. Litera communis mediis puerog, viróg, Inscripta est foliis, bæc nominis, illa querelæ.

Nam literæ A funt primæ nominis Aiæ, funtq, interjectio lamentandi aut deflendi. Hyacinthus Veteribus duplex est, Medicus & Poeticus. Poeticum eruditi plurimi ob venarum

in flore ductus literas Ar referentium Confolidam regalem effe opinantur.

Caterum Hyacinthus ab Ornithogalo differt florum flaminibus tenuibus & anguftis, petalis puris feu unicoloribus, nam flores feu spicam florum habere nullo perianthio involutum utrisq commune est, non tamen Leucoio bulboso quem quidam ad Hyacinthum reducunt.

6. I. Hyacinthus stellaris.

 Hyacinibus fiellatus Fuchfü Ger. fiellatus vulgaris, five bifolius Fuchfü Park, parad. Stel-latus bifolius & trifolius vernuş dameteum fine ceruleo & albo J. B. feldari bifolius Ger-manicus C. B. stem trifolius eçuldem. Small bernal bata-Phactanth. J.B.

Ex radice bulbofa, oblonga, fibrofi:, alba, guftanti vifcida & fubdulci exit coliculus junceus, fra-gilis, palmaris & pedalis, fufcus, radicem versits exabidus y duobus foitis, interdum tribus,longiufculis, carinasis, à bulbo ftatim exortis fibratus, qui in pediculos pro florum numero plures pauciorifere ad carnians, a ouno ratani exotis inpates, qui in pecucios più notum miniero piares panciorelve ad duodecim nonnunquam, nune beviores, nune longiores, pereces divaricaturi, licet aliquando ipie coliculi (capus floculum fingularem gerere reperiatur. Flores pulchri, cerulei, rarius albi, flellati, les folio-lis diffinedis, angults, mucronatis conflantes, in quorum medio flaminale fex dultre cerules fuffi-nent capitella faturatius tincha, piftillum turgidulum mucronatum concolorem circumflantia; at fifos albus tum faminuale quod, alba apicibis luteis praedita piftillum album ambiunt. Succedit capitulum in quo femen non atrum, ut in aliis Hyacinthis, sed fuscum duntaxat & veitut fuigine

In infulis quibusdam circa Cambriam copiosè provenit, ut v. g. in Bardeseia. In Germaniæ Locus.

an muni quoquami circa camonam copiose provenir, ut v. g. in Bardeleta. In Germaniz, campeltribus & juxta lepes: Circa Genevam etiam & Monsfelium. Primo vere floret.

Hyacinthum ftellarem album à pracedente cum J. Bauhino non diffinguimus, cum folo floris colore, qui merè accidentarius eft, differar: at neq. Hyacinthum ftellarem cœruleum ftaminulis ex viridi luteis C. B. neg, Hyac. stellatum flore rubente Park.

In Belgium delatus est è Biscaiæ montibus.

Locus.

Tempus.

Perperam pictus est à Lobelio cum flore pentapetalo.

3. Hyacinthus stellaris vernus parvulus, store ex caruleo cinereo J. B. stellaris minimus C. B. parvulus stellaris vernus Lobelii Ger. emac.

Flores terni aut quaterni, ftellati, ex cœruleo cinerei, senis foliolis totidemq, ftaminulis & apicibus cœruleis obscuris conflati, piftillo in medio cum umbone ex cœruleo cinereo. Vix palmaris est Lob. plantula, foliis angustis, surrectis quatuor aut quinq. Radix parva, alba, oblonga, parum fibrata. Johnsonus apud Ger. emac. hanc speciem tertiam ponit in capite de Hyacintho Autumnali.

4. Hyacinthus stellaris major J. B. Lob. stellaris purpureus C. B.

Omni sui parte duplo major est Hyacintho stellari Germanico; flores intensioris purpuræ. Radicis bulbus albet. His addit Parkinfonus Hyacinthum stellatum Martium five pracocem cœruleum, eundémq, flore

albo & flore suave-rubente.

5. Hyacinthus stellaris slore cinereo Park. stellatus multissorus cineracei coloris J. B. stellatiu Someri Ger. stellaris spicatus cinereses C. B.

Facie tota, fiparfis foliis & cauliculo foithamxo Hyacinthum Anglicum quadantenus amulatur; fed umbella inflar initio ftipatim ftellati, fubcorulei, pallidi flores [ad triginta interdum aut plures] Plantaginis Rofez modo in latam expressam aut aliquantulum depressam picam, & tandem in longam fastigiati. Floribus succedunt capitula trigona semen continentia. Radix bulbosa, candida, inftar radicis Hyacinthi Anglici.

Floret cum vulgari sub extremum Martium, vel etiam Aprili, paulò tamen seriùs vulgari. Locus hujus natalis non traditur, quod sciam; in hortis tamen nostris frequens est.

 Hyacintbus stellatus Byzantinus major store Boraginis Get. stellatus Byzantinus alter, stve store
Boraginis Park, stellatus Byzant, alter elegantissimus servinus bullatus J. B. Lob. item Hyacintbus rarus J. B. Hyac, stellaris carnetus amanus C. B. qui & Hyacintbum latifolium Dale. champii buc refert, quoad iconem.

J. B.

7. B.

8. Cadice mittiut bulbola, magna, fibris donata, alba, alicubi purpurascente, sapore subdulci, viscido 8. anascelo. Folia à radice quaterna au equina, per terram sparla, unciam lata, Hyacinthi stellaris dumetorum latiora sa que differt licet affinis solongitudine cubitalis, carinata, strata & splendenta: Cadis tenus, unus vel duo, interdum quaterni, cubitum alt., sain jahamun, sesqualnum & palmos duos longil purpurantes, nitentes, angulosi, sera sistinten in summo sassinguation, quinque sera, sera companya summation, correlate, vel positivo violaces, unque ablicante, decurrente per longitudinem line sa faturatiore viola tinchà, ità à le invicem ad pediculum usu, distante decurrente per longitudinem line sa summatione summati tibus ut radiatam Itellam æmulentur. Medium occupat capitulum rotundum, canaliculatum Pifi parvi magnitudine, album, localmenti (eminum rudimentum, quod ordine circumitant famina rigidula, fena, violacea, circa imum albicantia; è medio autem capitulo filius violaceus emicar: pediculi inferiorum quidem florum plus quàmduas uncias longi, purpurantes, fiplendidi, furrecti, fuperiorum verò vix culmum latum longi, mediorum medio modo fe habent.

Locum titulus indicat, mense autem Aprili floret.

7. Hyacimibus fellatus Byzantinus J. B. fellatus Byzantinus nigra radice Park, parad. seell. Byzant. nigra radice, slore caruleo Get. stellaris obsoletè caruleus vel major C. B.

Quaterna huic aut quina funt folia, humi fula, longa, carinata, dilutè virentia, Hyacinthi Anglici foliis aqualia fed breviora: inter qua caulis affurgit digitalis ferè longitudinis, gracilis & infirmus, quinq, aut fex fosculas fuftinens, ftellatos, dilute corruleos, inodoros, petalis a se invicem differential production de la constantia de la ftantibus cum flores explicantur nec adeò contiguis & admotis ut in aliis congeneribus: ftaminulonum apiees purpurei. Succedunt apirula triangula, qualia in vulgari fedi nania: rario centin femera ad maturitatem perducir, quoniam capitula pierunq, ob gravitatem fuam à caulibus infirmis fuffineri nequeunt, fed humi firata, vel ab humore vel à pruinis corrumptunt. Radix bulbofa est non magna, nigro cortice tecta, & fibris nonnullis longis, craffis, albis subtus prædita.

Magnam cum pracedente affinitatem habet.

8. Hyacimbus fellaris Byzantinus major Park. parad. stellaris Byzantinus major sfore cœrules Ger. Park. var

Pracedenti omni sua parte major est, aliàs ei persimilis. Folia ad radicem plura & multò majora obtinet: radicem triplo quam illius majorem, nontamen exterius nigricantem, sed albam.

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1157

9. Hyacinibus stellatus caruleus striatus C. B. Hyac. stellatus Porreti Clus. cur. post. stellar. Porreti, flore caruleo, striis purpureis Ger. emac. Clus.

E craffulculo & quafi nucis juglandis magnitudine bulbo quaterna duntaxat promebat folia la-tiufcula, pracoedentis foliis non valde diffimilia; inter quinque aut fex exiliebant dodrancalis longitudinis cauliculi, firmiores quam in illo, purpuralcentes & striati, sustinentes è longis petiolis dependentes septem aut octo stare expansos, cerulcos, vená media petala secante saturatore & quali vio-lacei coloris. Floris umbilicum occupabat trigonium capitellum, virescens exiguo stilo prominente

Predicting, fex violaceis farminulis circlo, quorum apices nigri.

Flos Aprili apericbatur, & tenuem quendam arque evanidum odorem habebat. Excusso store Thos Aprilia que resonata de termina que restaman aque examinante concenti nacesta. Examina more trigona illa capitula maturitatem adopta purillum nigrum (neme continere deprehendebantur. Radas autem non valde diffimilis erat Hyacinthi (ibb Autumnum flores proferentis bulbo.

Proxime accedit ad Hyacinthum rarum J. B. superius descriptum, si non idem sit.

Hyacinthus stellaris sature caruleus C. B. Hispanicus stellato store Clus. cur. post. Hispan. stellar. store sature caruleo Ger. cmac.

Terna aut quaterna producit folia, humi expanía, pedem longa, viridia, carinata, femunciam verò lata, atque fensim in mucronem definenta: inter quæ sub extremum Aprilem produit esulis dodrantalis aut paulò longior, viridis, firmus, suftinens ex intervallis octodecim aut viginti fures, sex folis stellæ in modum expansis præditos, coloris cœrulei saturi, præsertim circa umbilicum, nec tolls field in mount expans peacos, consistent peacottin care unannum, no-valde diffinise Eriophori Peruani floribis, è quorum umbilico prodibant fex pallida famina me-dium capitellum violacei coloris amplectentis, trigonum. Semen quale effet Clufio ignorum.

11. Hyacinībus fiellatus aftivus major Park, parad. Ger. stellatus astivus J. B. Clus. stellaris astivus caruleo-purpurascens major C. B.

Ciaj.

Quaternis, quinis aut pluribus foliis praditus est, viridibus, carinatis, palmum longis, satis angustis, humique quast in orbem stratis, alioqui satis firmis, instar foliorum Hyacinthi stellati sfore cinereo; intere que affurgir palmaris casisciatus, satis firmus, sustante no lolongis petiolis inter appendiculas purpuralentes prodeuntibus decem aut doudecim sustante est perevigui odoris, umbilicam occupante umbone sive capituli rudimento mucronato, cindo se staministica con la companio fex staminulis ex albo purpurascentibus, quorum apices cœrulei. Fiebant tandem ea capitula triangula & mucronata, qualia ferè in Hyacintho Belgico, qua maturitate deliscentia semen continere deprehendeshartur rotundum, nigrum, Johnedens, illius femini prorfus fimile. Reine builsofa eft, pane orbicularis & candicans, infima five feffili parte in ambitu frequentibus & tenuibus albis fibris in latera sese spargentibus donata, & interdum una etiam crassiores, digitum panè longa, atque in profundum se mergente, ut aliquoties in aliis etiam Hyacinthorum generibus observare memini. Ex Lufitania allatus effe dicitur.

12. Hyacimbus stellatus æstivus minor J. B. Ger. Park. parad. Clus. Stel. ast. minor stosculs alternatim sitis C. B. Cluf.

Cum primum è terra prodit, septem aut octo è radice promit folia, angusta, plana, viridia & quo-dammodo splendentia, circiter septem uncias longa, quæ sese humi disfundunt & in orbem spargunt, atque veluti contorquent: inter que assurgit cauliculus teres, brevis, binarum unciarum longitudinem non excedens, summo fastigio sex aut septem soscales alternatim ferens, veluti in spicam congestos, formá & colore præcedentis pænè similes, sed longè minores & dilutiores. His succedunt triangula ciam aspitella, extremo mucronata, nigrum feme continenta. Ratis bulbola, fere orbiculars, Avellane Hispanica magnitudinem aquans, candidá fed fusci membrana tecta, e cuis infima sede numerosæ exiliebant fibræ, magna ex parte valdè tenues, iis tamen admixtæ septem aut octo paulò craffiores.

Floret Maio mense cum majore; & è Lusitania pariter allatus est.

A. 13. Hyacinthus Autumnalis minor Ger. Park. autumnalis minimus J. B. stellaris autumnalis minor C. B. The Autumnal Star Dracinth.

7. B. Folia vix pollices quinque excedunt, tenuissima, tria quatuórve ex albicante bulbo exorta: Caulis palmo brevior, tenuis: Flores à medio ad fummum parvi, cœrulci, stellati, quos excipiunt conce-

Florere incipit antequam folia emergunt, sub initium Septembris. In rupe S. Vincentii propè Tempu, & Bristolium observavimus, & in promontorio Lezard point dicto in Cornubia copiolistime: Clustus Lezard in colliculis Monspelio vicinis invenit, & in Madritiana sylva propè Lutetiam, necnon circa Salmanticam in colliculis ad Thormim fluvium fitis lapidolo admodum fole.

1.4. Hyacimbus stellaris Autumnalis major C. B. Autumnalis major J. B. Clus. Ger. Park. Clus.

Quina aut fena habet latiufcula & flexuola folia, viridia, aliquantulum carinata, Colchici mon-tani Hifpanici inflar: inter que prodit unus, nonunquam bini, termi aut plures, cauheuli, palmo majores, fais firmi, multis fojealis fex folis ftellæ inftar expantis conitantibus, & dituté purpuralcentibus flipati, in quibus quadam ftaminula nigricantibus apicibus prædita. Marcefcentibus flofesils illico Fffff 3

De Herbis bulbosis. Lib, XXI.

fuccedunt tenuia admodum & trigona capitula, que brevi maturescentia & hiantia pufillum nigrum femen oftendunt, quod terra gremio ftatim exceptum sui generis plantulas generat, qua mihi tertio anno flores dederunt. Radix craffiulcula, candicans, infimâ fede multis fibris donatur.

Hoc genus mihi interdum cauliculos dedit ramosos, quorum singuli ramuli sus floribus erant onufti. Sponte natum non vidit Clusius, sed in bortis duntaxat cultum. Nobis pracedentis varietas esse videtur.

Hyacinthus maritimus minimus C. B. prod.

Tota (inquit) planta unciarum sex est: ex bulbulo parvo oblongo, cortice villoso tecto cauli-tinentes fuccedunt.

Monspessuli in latore maris.

Hyacınthi Autumnalis minoris varietatem tantum esse cum D. Magnol suspicamur.

6. 2. Hyacinthi stellati eriophori.

15. Hyacimbus Peruanus Ger. Peruvianus J. B. stellatus Bæsicus major, vulgò Peruanus Park.
parad. Indicus bulbojus stellatus C. B.

E radice bulbola & oblongiulcula, nec Mulcari bulbo valdè diffimili (nam fubfusco cortice tecta erat, prominentémque sedem habebat, supra quam in ambitu crassifusculas sibras spargebat) quina aut sena novo vere prodibant solia, viridia, pane unciam lata, carinata, dodrantem longa, humi in aut tena novo vere prodibant pena, viridua, parne unicani nata cai nata, succianten ionge, initi in orbem fula: inter que doriantalis afurgeptat caulés, [pro plante magnitudine beveix admodum] tubi pennæ feriptoria craffitie, qui circa faftigium frequentes longiufculos periolos ex purpura qualt nigricantes producebar, quorum finguli fultinebant pse cultum fex mutoriants folis contantente, field luis inflate expaniis, coloris nunc è cœruleo purpurei, modò purpurei faturatioris & quafi violacci, luis contante producebar. de quomu mobilec cardincidus exit umbo, colors impense purpurei, cinctus fex flammalis atuifen-is, diutoris in quibufdam cœrulei, 82 quati albefeents colors, in alits paulo fauratioris, quorum apices flavi: tota autem florum congeries aqualis ferè erat altitudinis & velut umbella formam referebat. [Spica antequam flores aperiuntur Coni Pinei formam refert] nullam vero suavitatem odoris in floribus observabam; sed cortex & folia abrupta in tenuissima staminula distrahebantur non minùs quàm in bulbo eriophoro.

החונט קשמות זה טונטט בוסקוססס. Vanta floris colore alpo & luave-rubente feu carneo. Maio meníe floret. Caterum Gulielmus Boelius Clufum ut & Parkinfonum monuit, non fuife necesse hunc bulbum ex America aut Africa peri, quandoquidem circa infi.lam Gades aque adeò in pisa infila, qarque indè incipiendo in pratits maritimis ad portum tique Santia Mariae dictum] copiolissimè nascitur.

16. Bulbus eriophorus Peruanus C.B. J. B. Clus.

Multa ex radice promit folia, surrecta initio, deinde in terram sese inclinantia, densa, carinata instar foliorum Hyacinthi, viridia splendentisque, quæ minutim confracta tenussisma stamma præbent. Inter folia sesquipedalis nascitur caulis, teres interdum & gracilis, firmus tamen, nudus, virescens, qui summo fathgio plurimos fundit sores, initio quasi in spicam congestos, deinde ab infi-mo sele explicare incipientes & in latitudinem expandentes, sex foliolis stellatim decussars connto tee expusare incipientes e in fautounient expenientes, les fonous treinatin decunats con-flare deprehenduntur, coloris purpurei, circa umbilicum autem cerulei, ut & prominens umbo, atque fena que illum ambiunt fiaminula lata, flavis feu pallidis apicibus prædita; fingula florum fo-lia per longitudinem fecante vena ex arro purpureà. Odor valde tenuis & exilis: oblongis verò gracilibusque innituntur flores pediculis, ex viridi purpurascentibus, quorum singuli ex appendicularum candidarum & membranacearum sinu prodeunt. Floribus successerum trigona mucronarotous jucceiterunt trigona mucronatique capitula seme continenta rotundum, nigrum, semini Hyacinthi Anglici par. Bulbus ejus craffus, longiucilus, & quodammodo pyramidalis, ex albo stavescens, cujus squamæ molli lanugine plenæ, infima sede multis craffusfullis fibris prædica. Floret extremo Maio.

Magnam inquit Clusius cum præcedente affinitatem habet, hujus tamen folia duplo latiora, caulis quoq, elatior: flos purpureus, circa umbilicum cœruleus, venâ atro-purpurea floris folia percurrente.

17. Hyacinthus eriophorus Park. parad. Bulbus eriophorus Clus. Ger. Bulb. eriophorus Orientalis C. B.

Cuij.

Sunt ei multa oblonga folia, Hyacinthinis ferè fimilia, non Narcissinis, minùs carnosa & succulenta, duriora etiam, viridia, mucronata, ingrati saporis, quibus minutissime etiam confractis tenuia quadam stamina instar tele aranearum deduci possune. Ex horum medio causir exit cubitalis aut amplior, rectus, Scillini causi xmulus, lavis, nudus, virescens, suprema pare ad ceruleum colorem cendens, oblengamque & densim veluti spicam, in denos vel plures versus antequam explicetur distinctam, primum viridem sed paullatim (dum sese explicat in stores) coeruleum colorem contrabantem sultinens. Ester sensi delistic se sultini constructiva constructiva constructiva delisticativa productiva delisticativa sultini constructiva sultini sul trahentem sustinens. Flores senis foliolis stellatim expansis constant, triangulo umbone in medio protuberante, Hyacinthi autumnalis floribus valde fimiles, inodori, cœrulei, cum fuis, quibus infiprocuserante, rryacinini autumnais norious vaice minnes, incourt, certient, cuit mes quadra dent, pediculis & internis faminibus, quorum apies mino purparei ubi fefe expanderum, pallefente quadam veiut farina alperti funt. Incipit florere ab imo, ut Scilla, & reliquæ magna ex parte bulbaceæ (firpes, flores racemi aut fpicæ inftar conferros habentes, lolent. Semen oblevare voluimus, sed stores admodum caduci statim marcescere cœperunt, & relictis tantim in caule pediculis deciderunt. Radix crassa & bulbosa est è plurimis tunicis albis contexta, tomentosa & velut aranea-rum telis obitta, multos utplurimum bulbos ad latera adnatos habens, & crassis oblongisque sibris

Constantinopoli sapiùs missus est. Rarissimè excaulescit & slores profert in nostris regionibus; licet bulbus mirà foecunditate plurimas soboles procreet.

Bulbum eriophorum minorem C. B.

Quem Clusius cur. post. Hyacintho obsoleto Æthiopico subjecit videsis ibidem.

3. Hyacinthi flore oblongo.

18. Hyacinthus Orientalis, quibusdam Constantinopolitanus J.B. Orientalis caule maculato, &c. C.B. Orient. caruleus Ger.

Radice et bulbola, magna, multis tunicis composità, gustu viscido dulci, cui subsunt sibræ longæ, teretes, mediocrirer crassa: A qua causis exurgit singularis, dodrantalis, lævis, foliis nudus, ad imum duluto virore pallescens, supernè fuscus: à cujus medio fere ad summum scapum prodeunt semuncialibus pediculis, ex viridi fubnigris, deorfum inutantibus appeni flores tres, quaturo, quique ad un-decim aut duodecim &r plures, odore fuavi ; hilan, corruleo aut mixto, aut rarius albo, omnino fpe-decim aut duodecim &r plures, odore fuavi ; hilan, corruleo aut mixto, aut rarius albo, omnino fpeétando colore, unciales, teretes, concavi, è longo tubo in fex lacinias nonnihil reflexas divisi, faminula luceo pulvere conferia, brevia, penius recondita continentes. Falia fex, fepreme aut estam plura, à bulbo flatim exora, latulcula, carinata, inferné herbacco colore, propè cacumen faturatius virentia. Succedit capitulum tribus loculamentis compositum, quorum singula duos seminum nigrorum, rotundorum ordines continent.

Hujus Hyacinthi plurimæ funt seu species seu varietates. Alii enim latifolii sunt, foliis amplis Liliaceis, & hi ferè præcociores (unt, & floribus majoribus, caule & foliis imis Dracontii inftar macu-

latis: Parkinfono Hyacinthus Orientalis major pracox, dictus Zumbul Indi.

tatis: rationing racionals Orionate napo process and all angulfifelis, floribus coloris reliped up el purpures; yeal albis feu niveis, vel exalbidis qui antequam aperiantur albi funt, aperti orastantim albas habent, reliqua parte carnei funt, fenelcentes tori quam apertanua and funt, aperte oras tantum anos naoems, renqua parte carnet inte, tencicentes tot nivet, vel variegatis, &c. Utriufque generis alii polyanthes funt, multos ferentes flores ad vicenos & plures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes, vel in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes per la in omnem partem aqualiter fparfos; alii paucipures, eòfque vel in unum latus propendentes per latus propendentes per latus per la hac sequenti anno un sexes & aliis similis facta est. Idem Clusius cur. post. Hyacinthi Orientalis foliolo culle meninit, quem non fecus ae præcedentem pro monftro fen nature à feopo aber-rantis au faltem ludentis effectu habendum cenfeo. Differunt influer magnitudine florum, alis enim majores funt, aliis multo minores. Habentur etiam flore pleno rariorum colorum, cœruleo, pupuro violacco, nivo, &c. Tandem respectu temporis quo florent, ali pracoces sunt, alii sercocibus infignis & fortè etiam à reliquis specie diversus est.

Hyacinthus Orientalis brumalis sive pracox siere purpureo Park. parad. brumalis albus J. B. brumalis Orientalis albus Lob. Orientalis albus C. B.

Foliorum & florum forma cum aliis plerisque hujus generis convenit, id tamen sibi vendicat singulare, quod flatim fib folis hybernum tropon è terris erumpat, caulim quoque protrudens inter-dum per medias nives. Florem venuftifimum laxat circa principia Januarii. Non gaudet humiaum per menas nives. Fiorein venitimiumi nasa circa principia Januarii. Ivon gaudet numi dis locis, fed ab humore priùs quam frigiditate corrumpitur, ideoque & in tella fidelia sa affervatur. Sunt illi fulia non ut catteris laxa & mollia, fed fucculenta, ipilia ac ferè lemper erecta, ut in ge-nerious Aizoi. Nervi in his nulli confipicui: fed fitraz folummodo recta ac veluti tenues fibra. Durant autem vivore conftante uíque ad finem Julii menfis, ac multò diutiùs quàm carteris fui venit.

Fiu levi caule, nonnihil circa faftigia ad fingulos pediculos excavato propendet candidus, nonnihil rios lavi cause, nonninii circa tatugia ad iniguios peniciuos excavato propentet candidus, nonninii tamen fub initia & circa fupremas oras fubcurulei præ fe ferens, quo quidem evanefecinee, fentim Februarii menfe rotus fri Ladetus, odore fragrantifimo, in feccie deinceps menfe plus integro perfeverans. Radix bulbofa, intus candida, foris ruffa, circa foliorum exortus maculas qualdam, quales in Serpentariæ majoris caule spectantur, effundit, interfusâ purpurâ nigrâ. Verûm id maximè fub Veris aufpicia, & cùm terræ rurfus mandata caulem emeritum gerit. Hæc Cornelius Gemma apud Lobelium.

Tempore germinandi seu è terra exeundi, & florendi, florisque colore, [addit Parkinsonus foliorum angustia & slorum parvitate] à reliquis differt: catera nota plerisque aliis Hyacinthis Orientalibus communes funt.

Folia cum vino in forma cataplasmatis adhibita pubi & mento crinium excrescentiam impediunt, Vires. & semina cum theriaca in fluxu alvi conveniunt. D. Palmer.

A. 20. Hyacinebus Anglicus Gor, Anglicus sive Belgicus J. B. oblongo store carulcus major C. B. Anglicus, Belgicus vel Hispanicus Park, parad. English Hyacineth. og Hattbells.

Radix huic bulbosa oblonga, candida, tunicata, plurimas ex ima sede fibras in circuitu emittens, Reser une outous outougs, tentenas pontinas es interesta por la care control entre que arade excunt renues, mox craficcenes, Folia les & interdum plura, oblonga, acaule plemique breviora, femunciam lata, carinata, hilare virida, lavía & folendentia, in acutum mucronem terminata. Caulis è bulbo unicus, foliis viduus, femir edalis aut dodrantalis & altior, teres, culmi

Tempus.

Locus

craffitudine, Hyacinthi Orientalis caule minor, cujus coma florum pondere, cum primum florere incipiunt, gravata deorsum recurvatur. Flores odorati, coerulei aut violacei, rariùs carnei aut albi, oblongi, penduli, octo aut decem & interdum plures [Clufius in pratis Londino vicinis eruere meoblongs, penduli, octo aut docem & interdum plures [Cuitius in pratis Londino vicinis eruere me-minit qui tricenos flores haberent.] non codem tempore [e pandentes, neque integri ur in Orien-tali Hyacintho, (quanquam tales obiter intuenti videri poffint) fed ex [quammatim incumbentibus & fubeuncibus fex folis, oris multium reflexis, quorum ingulis adantat funt flamina fingula ejudlem coloris, cum apicibus albidis, compofiti. In medio flore [pjus tenuis vafculo feminali infidens, per maturitatem craffo, trigono, in tria loculamenta divifo. Semina parva, rotunda, nigra. Florum pediculi semunciales; ad singulorum exortum apponuntur ligulæ binæ violaceæ, altera major, altera minor pediculo longiores.

In sylvis & dumetis vulgatissima planta. Vere floret.

21. Hyacinthus Hispanicus Clus. J. B.

Superiori non valdè absimilis est; folia tamen profert non adeò splendentia, nec humi strata, sed ponius surrecta; breviorem causem, siores dilutuis purpurascentes, & ad ceruleum colorem quodammodo tendentes, quorum odor etiam magis obscurus. Semen, radix ferè conveniunt.

C. Bauhinus hunc non separat ab Hyacintho Anglico, sed pro eadem specie habet.

Floret eodem tempore cum præcedente.

22. Hyacinthus Hispanicus obsoletus Park. obsoletior Hispanicus, Anglico similis J. B. obsoleto store Hispanicus major Ger. emac.

Clus.

Quina aut sena habet folia, oblonga, carinata, succi plena, coloris ex cineraceo virescentis, Muscari foliorum zemula fore, angustiora tamen, flexibilia, orbiculato fermé mucrone, candidá vena anteriore parte per longitudinem excurrente, ingrati faporis. Prodit cault è medio foliorum peda-lis longitudinis, vel etam amplior, gracilis, firmus tamen, nudus, decem, duodecim, interdum etam vigint sorte per intervalla ferens, deorstim specantes, Hyacintho Anglico non multum absimiles, sex petalis constantes, quorum terma exteriora valde reflexa sunt, interiora non adeò, sed veluti tu-bulum quendam imitantu. Color in his valde obsolevus, ut qui ex purpureo, palido 8e virescente permixtus videatur: Odor nullus: Semen fert in triangulis capitulis planum, nigrum, cartilagino-tima de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis planum, migrum, cartilagino-tima constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis planum, multis capitulis partens de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis planum, multis capitulis partens de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis partens de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis partens de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis partens de constantis scilis emini repen par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis partens de constantis scilis emini partens par Resto valdordo 8e regurda nullis capitulis partens de constantis scilis emini partens partens partens de constantis scilis emini partens p fum, circinatæ ferè rotunditatis, Scillæ femini pæne par; Radix globofa & rotunda, multis candicantibus tunicis constat, & numerosis fibris sessili parte prædita est.

Serò germinat & folia in Autumnum servat: Junio autem cum Liliis floret: Flores etiam semine ex eodem capite excepto natarum stirpium variare solere observabam, ut alii aliis obsoletiores

conspiciantur, quidam etiam pane virentes.

23. Hyacinthus Mauritanicus Cluf. hist. ap. 1. J. B. Hyac. oblongo flore fusco C. B.

Præcedenti non valdè diffimilis est tum foliis, tum floribus, omnia tamen paulò ei majora. Folia & radix ad Ornithogali Arabici legitimi valdè accedebant. Caulis craffior quam in præcedente, impense viridis, viginti, interdum etiam plures flores sustinens, coloris magis obsoleti & fusci. Ex ea Mauritania: parte, ubi urbes Fessa & Marochum, delatus est.

24. Hyacinthus obsoletus Æthiopicus Clus. cur. post. Hyac. oblongo flore flavo-viridi C. B.

Caulis craffiusculus erat & firmus, viridis decem aut plures flores sustinens, dum adhuc florum gemmis onustus esset aliquantulum nutans, sed floribus sensim sese aperientibus erectus. Flores uncialibus pediculis appenfi, hexapetali, ternis petalis internis ad oras dentatis & albidis, alioqui toti lutei, sed interna parte virides. Folia quinque, aut sex, impense viridia, quam Hyac. obsoleti Hispan, paulò firmiora, alias eis valdè similia.

Ab extremo Æthiopiæ promontorio cui Bonæ Spei nomen à Batavis delatus est.

Aliarum adhuc varietatum meminit C. Bauhinus, v. g. 1. Hyacinthi obsoleto flore alterius: serotini in obsoleto flore Eyst. 2. Hyacinthi serotini albicantis: serotini facie Orientalis Eyst. 3. Hyac. oblongi flavo flore, in fummitate Pontis Gari reperti: quos accidentibus quibusdam po-tius quam specie à pracedentibus differre opinamur.

25. Hyacinthus minor Hispanicus angustifolius J. B. oblongo caruleo store minor C. B. Hisp. minor, Orientalis sacie, store caruleo, albo & rubente Park, parad. minor Hispanicus Ger. emac.

E radice bulbosa, olivæ pusillæ magnitudine, fuscâ membranâ tectâ, & multis fibris donatâ quina aut fena promit folia, longiora & anguliora qu'am Hyacinthi Anglioi, friata & carinata, vindia, hauti plerunque fparli. Cadiculus gracilis, dodrantalis, teres, lavis, glauco libinde pollireo doduction in fummitare forose fufficien els censos aut foperone [interdum duodenos aut plures.] pedicellis femuncialibus infidences, deorfum nutanes, monopetalos, concavos, in fex parvas acuas lacinias per oras deritos, colore ceruleo ameno, fed dilutioro incursos, l'ext lineis faturationibus per longitudinem ad laciniarum apices excurrentibus fitatos i Hyacintih Anglici floribus minores, inodoros, fex intus flaminula pel bervia pietibus luteis ex umbilico prodeunta cum exiguo in medio fible continentes. Floribus liuceculum capitula trigion, mueronata. Variat floris colore albo, inverdum muxo, dilute

Floret Maio mense, semen Julio maturat, autore Clusio.

Variat flore cœruleo, albo, interdum mixto, diluté fuavitérque rubente, venis faturatioribus per foliorum externorum longitudinem excurrentibus.

26. Hyacinibus floribus campanulæ uno verļu dispositis C.B. Hispanicus major store Campanulæ instar Park. parad. Hyacinibus totus albus, Campanilla J.B.

De Herbis bulbosis.

Hyacintho Anglico vulgari perfimilis eft, fed omni parte major. Flores in fummo caule multi, deorsum nutantes, majores, latiores, orificiis amplioribus Campanarum instar, colore cœnuleo

Hyacinthus floribus Campanulæ utring, dispositis C. B. à præcedente non videtur specie diversus.

27. Hyacinthus palustris vernus flosculis fimbriatis albidis.

Hanc speciem ad fossarum margines & in humidioribas inter Liburnum & Pisas in Italia observavimus, necdum descriptum putamus.

6. 4. Hyacinthus racemosus.

28. Hyacinthus botroides minor caruleus obscurus Park. racemosus caruleus minor juncifolius C. B. botryoid caruleus Ger. vernus botryoides minor caruleus, angustioribus foliss, odoratus J. B. The leffer Grape Ppacinth.

Bulbus huic qualis Hyacintho stellari vulgato oblongus, fibris multis capillatus, tunicis compactus, [exterius nigricans] [apore viicido & amaro. Folia fena, novena, dena, juncea, carinata, ctus, [exterus nigricans] iapore vincaso ce amaio. Fulla jeras, novena, cena, juncea, carinata, frirata, viridia, proper terram purpurafcentia, [humi firata] caule palmo nonnunquam longiora. Caulii unus, interdum duo, dodrantales, tenues, lavos, properq, terram ut folia rubelcentes, per reliquum herbaceo colore praditi, excepto fcapo faturo ceruleo tincto qui flores fuffinet, ex brevibus pediculis in racemum duas uncias longum congeltos, odoratos, in urceoli modum concavos, deorpeuteurs in race, purpureo violaceos, oris albidis crenatis, quorum qui extremum borrum claudunt longe um nutantes, purpureo violaceos, oris albidis crenatis, quorum qui extremum borrum claudunt longe minores dilutiore purpura infecti, nulla tamen albedine oras picti, non irà nutant, fed vel furrecti, vel rectà foras protensi coma explicara subjectos flores inumbrant. Seriùs hic floret quàm botryoides qui mox fequitur.

Hispaniis & Gallia: Narbonensi vulgaris & passim obvius est in agrorum marginibus & secundum Locus. vias. Clus. Nos in agro Pedemontano in Italia copiosiffimum observavimus juxta vias, cum iter illac

faceremus, Aprilis intio florentem.

Hujus aliud genus habetur craffioribus longioribuíq, foliis, florum etiam racemo longiore, denfiore & odoratiore Claf, qui Hyacinchus racemofus cœruleus minor latifolius C. B. Hyac. botroides alter major cœruleus obicurus Park parad.

Hyacinthus racemosus cæruleus major C. B.

Nobis non videtur à sequente diversus.

29. Hyacimbus botryoides vernus minor latifolius cæruleus inodorus J. B. botryoides purpureus 3. Clus racemosus latifolius speciosior C. B. botryoides cæruleus major Get. An Hyacinthus botroides cæruleus amænus Lob? Park?

Planta est sesquipalmaris, radice bulbosa fibrosaque, sapore ut pracedens amaro & lento. Folia profert bina aut terna, striata carinatáque, interdum & potissimum primò proveniens, non multim latiora quam jam dicti, fed multò breviora, fape, potifi culta & ubi adolevit, latiora, [qua humi diffundi non folent, nec flexuofa funt ut fuperioris, fed furrecta] nec caulis altitudinem attingentia. Cauls fingularis, tenuis, lesquipalmum altus flores sustinent racematim congestos ut superior, fed non ut illa odoratos, rariores, breviores, minores, magsis, ventrioso, oris similiter crenatis co-

Montbelgardi provenit sponte : citiùs floret præcedenti, foliaq, non retinet tamdiu.

Pro hujus varietatibus habeo

1. Hyacınthum racemosum album C. B. botroiden album Park. parad. botryoden albo flore Class. qui superius descripto minor est & tenerior, foliis dilutius virentibus & quasi pallescentibus, soribus niveis, catera fimilis.

2. Hyacinthum botroiden flore albo rubente Park parad. Hyac. flore è niveo purpurascente Class. cujus flori niveo profusa est tenuis quædam & dilutissima purpura, qualis in Rosis albis nondum planè expansis, præsertum circa ungues, hae vetustate & maturescente slore intensior redditur: Caulis è vindi purpurascit: folia viridiora sunt & insima parte quodammodo purpurascentia. Radix (autore Parkinfono) nullas autraras adnatas foboles product.

3. Hyacinhum bortoiden ramofum Park. Hyac. uvå ramoså majorem & minorem C. B. nam

duas hujus species facit,

Qui ramosam prosert florum uvam, hoc est, qui uvæ in modum plures habet congestos racemulos, alios aliis minores & graciliores.

Cum ha omnes varietates ex Hyacinthi botryodis cœrulci aut albi femine (ut refert Clusius) enacum na onnies vancacae ex 17 yacundu oor yoon cerune au ano reinne cur recer Cumins) ena-ta fint, eas inter fe & à parente fpecie differre nullatenus concefferim, quantumys J. Bauhinus Hyacinthum boryoiden album pro diffinca fpecie ponat, & Camerarum reprehendat quòd Hya-cinthum album & cœruleum pro uno & eodem habeat. Ego enim in descriptione Hyacinthi bo-

Varietates due.

Lib. XXI. De Herbis bulbofis.

1162

tryoidis albi Bauhiniana nihil invenio quod non conveniat Hyacintho cœruleo prater floris colorem.

Confile J. Baubinum, & confer descriptiones utriused,
Omnium hujus generis semina in triangulis quibustam vasculis continentur, rotunda, nigra, exigua: omnium etiam radix plurimos exiguos nucleos in ambitu generare folet, nulla tamen abundantiùs quam primò descripti Clus.

30. Hyacimbus racemosus moschatus C.B. botroides major moschatus sive Muscari store cineritio Park. Muscari obsoletiore flore Clus. Hyac, odoratissimus dictus Tibeadi & Muscari J.B. Muscari

Quina aut sena oblonga producit folia, humi diffusa & obliquè inflexa, canaliculata, satis crassa & fucculenta, Hyacinthi comosi majoris foliis perquam similia, & tonuia stamina etiam si rumpantur ostendentia, non adeò tamen abunde ut Eriophori folia, quæ cùm primum germinant vel purpurascunt, vel albescunt, vel interdum pulcherrimo rubro colore nitent. Ex horum medio caulis verno tempore erumpit latis crassus, rotundus & nudus, admodum infirmus pro sua crassitudine: hunc a medio ad lummum ferè racematim coharentes ambiunt flores, urceolis propemodum fimiles, initio interdum purpurascentes aut virides, deinde ex purpura virentes, aut cum viriditate albicantes, nonintercum purpuracentes aux vines, uenne ex pur pur traines, aux cum vines a motiones, infirmant and anticartes infirmation aux cum vines and continuate anticartes infirmation and infirmation moschi fere aut aromatum odorem referunt, licet qui flavo colore est gravius quidpiam & Narcisfinum quodammodo spiret : intelligo & niveo colore inveniri, atq. etiam egregiè rubente, quos mum quodammodo prete: menigo et invento, acq, cuan egrego riborne, quos fane milinondum videre contigit. Omnibus fuccedunt pragrandia trigona & veluti pinnata capita, in quibus femer contineur ingrum, roundum, magnitudine Orobi. Radix fubelt magna albicans, mulistumicis ceparum modo contexta, & frequentibus craffis fibris ex ima fede prodeuntibus firmata, perennibus, nec fingulis annis marcefeentibus & pereuntibus, ut Hyacinthorum, Narciforum, Tuliparum, Liliorum, & multarum aliarum bulbacearum stirpium fibræ. Ab imo slores explicare incipit ut cetere bulbacee spicatum vel botryodem florem ferentes.

E vicinis Conftantinopoli hortis, ultra Bosporum in Asia sitis primum Europæ communicata est

hæc planta, autore Clusio

Hyacinthus racemosus moschatus luteus C. B. Muscari slavo slore Clus. Hyac. botroides major moschatus, sive Muscari slavo slore Park. parad. Hyac. odoratissimus Tibcadi luteus J. B. Muscari flavum Ger.

Clusius nullam particularem hujus descriptionem ponit licet iconem ejus habeat, sed in superiore descriptione & hunc comprehendit.

Hyacinthus racemosus luteus præcox C. B. Tipcadi lutei varietas, sive Muscari luteum præcox Lob. Ad. part. 2.

Flores initio subcœrulei funt, postea lutei.

\$. 5. Hyacinthus racemosus comosus.

31. Hyacinibus comosus Ger. comosus major purpureus C. B. Park. maximus botrjoides coma cx-

Ex cepaceo bulbo folia aliquot interdum scapo longiora, & plusquam semunciam lata, cassa, per Ex cepaceo outro jour anquot intercuunt reapo tongora, ce priequant temunicam tata, cetta, per terram fparguntur: inter qua furgi cente fingularis, duas firithamas longus, nondum explicatis finansialem thyrium definens, qui ubi expanfi fuerint, longuis invicem abjunguntur, colore obloteto, concavi, ab angultiore bafi, quà pedicello femunicali appenduntur, lenfim dilatati, in consistenti de la consistenti de la consistenti de la consistenti del consistenti de la consistenti del consistenti vix tantillum hiantes, oris in fex fegments obcure partitis, ut difficulter confici poffine latentes apiculi cinerei. Faftigium autem thyrfi in comofam jubam corrileo-purpuream longis pediculis concoloribus explicatur, odore nullo excellente: plerunq flores abundant pulvere fuliginoso. Amara

Inter segetes circa Genevam & Liburnum copiosum observavimus. Italia, Narbona, reliqua

etiam Galliæ tepidiori abundè in fatis & viarum marginibus provenit. Lob.

Hujus duo genera in Pannoniis obfervavit Clufus; Alterium præcox, latiore folio, craftiore comă, in eleganti tamen, majoréa, bulbo. Alterium magis ferotinum angultiore folio, tenuiore comă, laxiorevorò & elegantiore: hujus flores coma proximi ex cœruleo purpuralcunt, ejufdémque cum coma sunt coloris, quæ nota in priore desideratur; bulbus etiam minor.

32. Hyacinthus comosus Byzantinus Clus. Ger. Park. comosus albus Byzantinus C. B. com. Byzant. candicans cum staminulis purpureus J.B.

Quarrina, quinq, aut sex interdum habet folia, humi utplurimum sus expansa, nonnunquam procumbentia duntaxat, oblonga, pracedentis foliis valde similia latiore tamen mucrone pradita, & in lateribus veluti tenui lanugine obstra, prasfertini infima parte, circa eorum exortum, ingrati gunda seate sus construires. Rés & nauleam facile excitaturi. Ex horum medio, pedalis, nonnunquam major, nafettur caribe, teres & rotundus, mudus, intus fungofus, foris viridis lavífque; quem à medio ad fummum fexa-

ginta plerunq, aut plures ambiunt flores, oblongsusculi, oris in sex laciniolas divisis, sex staminulis purpureis intus præditi, inodori, initio candicantes, deinde cum marcescere incipiunt fusci & inelegantis coloris: pediculi quibus flores innituntur initio breviffimi funt, deinde paulatim marcescentibus floribus excrescentes quatuor unciarum aut ampliorem longitudinem adquirunt, sic ut totus caulis suis floribus ità expansis onustus, aspergillum non minus referre videatur quam Hippuri quoddam genus. Caulis fuprema pars cum florum pediculis purpuralcit: incipit florere ab imis. Trigona deinde capitula fert exigua pro plante amplitudine, in quibus pancum [emen, interdum in fingulis capitulis unicum duntaxat, rotundum, nigrum, pracedentis semine minus continetur, interdum nullum, nam utplurimum capitula inania funt. Radix rotunda, bulbofa, multis candicantibus tunicis conftat, exteriore fubfusca & basi multis albis fibris præditá.

Constantinopoli primuni allatus est circiter annum 1578.

33. Hyacimbus comosus albus Ger. Park. parad, comosus albus Belgicus C. B. comosus albo store Clus. comosus albus cum caruleis staminibus J. B.

Pracedenti non admodum diffimilis eft, nullà aut perpufillà comà praditus, cujus florei obfoletio-ris coloris albicantis, illius floribus faris accedunt, pediculi tamen flores fuftinentes in longitudinem non excretount; femen & radix fatis conveniunt. Parkinfonus omnem profus comam huc denegat, ideóque Hyacinthos botryodes potiùs quàm comofos referre scribit; radicem nigricantem & sublongam tribuit, unde folia exeunt tres aut quatuor, lavia, albicantia, angusta, carinata; caula pedalis aut altior, slosculis summa parte prioris similibus, minùs tamen crebris, obsitus, tantillo longioribus & amplioribus, ofculo latiore, ad margines interius maculis quibuldam nigricantibus infecto.

3.4 Hyacinthus pennatus sive comosus ramosus elegantior Park. parad. Hyac. Samesius comâ paniculosă Col. Hyac. comosus paniculă cerusea C.B. comosus ramosus elegantior Ger. Col. Park.

Martio mense [in Italia] tribus quatuorve foliis erumpit, Hyacinthi botryoidis moschati nonnihil fimilibus fed minoribus, brevibus, latiusculis, colore carsio, inter que caulis exurgit pedalis aut altior, fastigio florum comam gestans speciosissimam, in coni effigiem efformatam, in innumeros ramulos divifam, quæ cum flores explicantur, uvarum racemum ablatis acinis æmulatur, magnitudine dodrantis fere, paniculæ graminis Miliacei modo paulatim fastigiata. Singuli ramuli in alios denuo dividuntur filamentorum crifporum glomeres extremitatibus contortis & velut cincinnatis; colore purpurascente pulchro seu columbino, odore cum gravitate jucundo. Flos gratiam suam diutissimè retinet antequammarcescit, & tandem nullo succedente semine evanescit. Mirum dictu (inquit Columna) bulbosam plantam vulgaribus Hyacinthis non absimilem, fructu ac semine prorsus destitui : an translatione & cultura id accidat, an nimiá florendi luxuria ab ubertate proveniente (Sylveftrem enim nondum videre licuit) ignoramus.

Nos equidem hanc plantam pro specie Hyacinthi nova & ab aliis omnibus distincta habemus, verum ubi sponte oritur seminis secundam esse minime dubitamus. Ast varietatem hanc que in hortis nostris colitur Natura initio deerranti, aut si mavis lascivienti ob alimenti ubertatem, aliamve nobis incognitam causam tribuendam censemus; adeóq accidentalis cum sit, frustra in agris sponte provenientem quari.

In agro Papienfi primò inventum aiunt : adnatis se propagat.

35. Hyacinthus comosus ramosus purpureus Park. Ger. emac. i. e. comosus quartus.

Hujus folia latiora, breviora & viridiora funt quam Hyacinthi comofi vulgaris, non tamen pariter infirma & humi strata, sed firmiora & erectiora nonnihil: caulis altitudine par; coma pracedenti fimilis, minus sparsa & cincinnata, colore purpureo obsoletiore: Radix etiam major & brevior quam illius pluribus adnatis le propagat.

> His adde Hyacinthum Indicum balbosum minorem C.B. Indicum minorem Orientalem Swertii.

Item, Hyacinthum latifolium maximum C. B. Hyacinth. Ind. Orient. dictum adhuc incognitum

Item, Hyacinthum latifolium alterum C.B. Hyacinthum Africanum bulbo crasso, facie Hyacinthi Peruani Swertii.

Item, Hyacinthum Tripolitanum J. B. exoticum flore Phalangii C. B.

Foliis est longis, tenuissimis, Phalangio nostro fimilibus. Caulis satis magnus, in cujus summitate quatuor flores, specioli, colore & magnitudine similes foliis tribus erectis in parva Iride corulea : Radices forma & colore Tulipis fimiles.

Florebat Aprili Tripoli, ubi observavit Rauwolfius.

I acus

§. 6. Hyacinthus Indicus anomalus.

1. Hyacimbus Indicus minor tuberosa radice Park, parad. Indicus tuberosus Ges. Indicus tuberosus, sine Hyacimbi Orientalis C. B. Indicus tuberosa radice J. B.

Moris. - -

E radice tuberola Ari Ægyptii aut Colocafia fimili sed longe minore & graciliore, adnatis se propagante, multisque fibris pradita prodeunt folia multa humi in orbem sparla, oblonga, angusta, carinata, mucronata Allii foliorum amula ; à quorum medio plures exurgunt caulei, teretes, graciles, bicubitales interdum aut longiores, durufculi, leves, minmi digiti craffitudinem nunquam files, bicubitales interdum aut longiores, durufculi, leves, minmi digiti craffitudinem nunquam files, bicubitales unde ob nimiam illam longitudinem & tenuitatem quo tempore forent fe contorquent, perantes; unde oo nimiam uiam iongitudinem & tenutatem quo tempore increta le controquent, ac humi plerunque procumbant, nifi bacillis, fuleris, alfive adminiculis fufficianum. Hos autem caules per intervalla fingularia folia alternatim lata bafi velut Perfoliate folia ambiunt, breviora multò fed magis acuminata iis que circa radicem aque in eorum fummo permulti picatim coharents infident fores candida, Hyacintho Torientalis forbus omnino fimiles.

Folia avulla & confracta non fecus in flamina deducuntur quam Bulbi eriophori folia.

In America fee India Coldentali confunction in finicidorite hide sengales formaticales.

In America seu India Occidentali oriuntur: in frigidioribus hisce regionibus si omnino vix ante medium Augustum floret.

 Hyasinthus Indicus major tuberofa radice Park. parad. Indicus Autumnalis, sicre ample albo aderatissimo, radice partim tuberofa, partim bulbosa Moris. Indicus tuberosus sicre Narcissi C.B. Cuberofe.

Florem habet omnium maximum, album, odoratiffimum, Narciffi albi in modum expansum, cum apicibus in medio luteis. Cauler pedales, robuft & firmi, quos deorfum versis radicem ambiunt fia plurima, dilute virenta, palmari longitudine, mucronata, quo altius fita in caule eò minora. Redicem habet inferiori fui parte tuberolam, fuperiore autem bulbolam feu tunicatam, [germma fci. è transversa radice erumpentes tunicatæ sunt bulborum instar.] Ex inferiore tuberosa parte plurimæ crassæ fibræ in terram demittuntur.

Eisdem gaudet natalibus cum præcedente. Folia rupta pariter in filamenta ducuntur-

CAP. IX.

De Scilla.

POtum est discrimen, Scyllæ marini monstri and the oxidator dicti, & Scillæ plantæ, de qua agimus quanvis Graci nonnulli & plantam ipsam Enimar scribant, minus recté. Nomen accepit quòd inter hanc & testaceum piscem à tunicea squamarum compactili ferie maxima fimilitudo intercedit, vel cissos nomen obtimuit con si custos riqualitatum compa-cuidi in fabiletti marinis fole retorridis onatur; cujulmodi funt in Hilpania, & prope arida Lufta-nia: telqua maritima. Latini Sellam dicunt & Squillam etiam antiquiffimi. Jo. Bod. à Stapel.

Cepaceo generi tantopere est compar (inquir Lobelius) ut multi eam Cepam marinam vocent. At nos Hyaembis, ut puto rectius, eam adjudicamus. Notandum Scillam Gracis veteribus etiam gir dictum fuisse nomine cum Lentisco communi. Iidem Veteres tria Scillæ genera tradunt; duo medica, masculum albis foliis, feminam nigris, & tertium genus, & tertium cibis gratum Epimenidium vocatum. Plin. lib. 19. c. 5. C. Hofmannus Epimeniam corrigit.

1. Seilla rubra magna vulgaris J.B. Seilla unigaris radice rubra C.B. Seilla rubra frue Panera-tium verum Park. Paneratium Clusti Ger. The red Squill, og Sca-Onion.

Bulbum habet magnum Pomo Adami vel Citrio majori fixpe parem, multis craffis fibris donatum, è laminis tuniceis, jubennbus, viícidis contextum, fub bulbo multa fibra; è quo folia emertum, chaminis tuniceis, jubennbus, viícidis contextum, fub bulbo multa fibra; è quo folia emertum. gunt impense virentia, cubitum longa, palmum ferè lata, fucculenta, craffincula, cum mula vifa-gunt impense virentia, cubitum longa, palmum ferè lata, fucculenta, craffincula, cum mula vifa-dirate annara: inter que furgit caulis Alphodeli, floribus infignis, ferte longa difpolitis & fucceffivé fe aperientibus, candidis, Ornibogali fipicati flores emulantibus. Fuch. Caulis ut in croco priis prolitis, ume ex of flosi in lurco candidus, qui cium fenuerit folia demum multis pôtt diebus emucant lata, nullo nixa pediculo, Cepitia quadam specie, & pleraque ex iis in terram deflexa. Matthiolo amara est Scilla & acris.

amara ett soma o actas.

Clufius Paneratio fluo amplitudinem majorem tribuit quàm Scilla, extimas tunicas rubentes, folia
ampliora, longiora, magis carinata & quodammodo furrecta. Verum quod ad bulbum attinet, non
altice à Scilla alba differre quàm colore J. Baubinus & Lobelius confentiunt, cum tunicæ extimæ

huic rubeant, ut Cepis oblongis, illi albent.

2. Scilla radice alba C. B. Scilla magn.c alba J. B. Scilla alba Park. Sc. Hispanica Clus. Hi-Spanica vulgarus Ger. emac.

Caula huic ple unque cubitalis est aut major, rectus, nudus, absque foliis, plurimis candidis & stel-

latis floribus ornatus, Alphodeli minoribus, Ornithogalo majori (quod quidam Scillam Epimenidiam putane) valdė fimulibus, qui ab imis (uti veriffimė Theophraftus Hift. 1.7. c. 12. feribit) explicari incipiunt, quemadmodum Alphodeli & quarundam allarum bulbacearum, ftirpium flores. His cari incipiini, quenaamouum rapincen ee quarungam anarum ouusecearum, irripium nores. His diceccdant traingula eapuide compreffis angulis & veluti inainai, in quibus tamen nigrum, planum, paleaceum [mmn. Quinque, fex aur plura demum emergum [fdia, liliacea, lata, viridia admodum, denfa five carrola, humi espanfa, nonmihil carinata. Radix craffia eft, multi tunicis albis lento quodam humore plenis prædica, multifque craffiufculis fibris capillata.

Copiosè nascittur supra Olysipponem & plerisque aliis Lustraniz & Hilpaniz locis. Floret Augusto Locus & & Septembri, semen Octobri & Novembri maturescir. Folia maturo jam semine & exarido caule Tempu.

emergunt Novembri & Decembri.

J. Bauhinus in Scillis albis discrimen à vulgari rubra non potuit animadvertere: præterquam in colore magnitudo eadem, squamæ crastæ ac latæ; ex quibus apparebat folia æque lata esse atque rubris. Non placet ergo duplex descriptio Scillæ albidæ traditæ à Dodonæo.

Præterea, cur (inquit) Dodonæus & Clusius Scillam albam verius Scillam censeant quam ruffam non possumus adhuc intelligere.

De Scillæ viribus & præparatione multa habent Plinius, Dioscorides, Galenus, quæ apud ipsos Vires. vide : Incidendi, aperiendi, discutiendi vi præditam esse Recentiores consentiunt: unde usus ejus est in obstructionibus hepatis, meatus biliarii, lienis, mensium retentione, urinæ & in mucilagine

Maximus ejus ufus est (inquit C. Hosmannus) pro Trochiscis Scilliticis qui Theriacam ingre-

Habemus in Officinis duplex Oxyr-el Scilliticum, fimplex & compositum, utrumque Mesue, ad affectus pracipue pectoris ex pituita craffa, &cc. Habemus & Loch ejuddem duplex, fimplex & compositum, utrumque ad crassos & frigidos in pectore humores. Hofm.

Tupa ipi Brafiliensibus, Lusitanis Cebola albæræa Marggr.

Marggr.
Bulbum habet album, rotundum, Pomi nostratis magnitudine, cuticulâ tectum umbræ coloris, qui Bullom hace anount, rotuntum, rotuntum instruction insignitudine, curcular eccom immore corons, qui inferius multas agit radiculas, quafdam ad novemdecim digit longas: producit porto duo, tria, aut quattuo filia, pedalis aut felquipedalis longitudinis, quatuor digitos lata ubi lariffima, fucculenta, dilutè viridia, (plendentia: lineis fecundum longitudinem & latitudinem viridioribus quafi texta.

CAP. X.

Tigridis flos C. B. Dod Lob. Ger. Tigridis flos Dracunculi species putata J. B. Ocoloxochitl seu Flos Tigris Hernandez.

Unc florem figmentum effe fuspicati sunt multi Botanici, nec dari in rerum natura ejusti modi plantam putarunt: verum autoria & side dignis potius credendum, qui dari affecti firmant. Lobelius à Joan. de Brancion accepti coloribus affarbe expertifium, & sc si describit; y sirentibus, oblongis, angultis & acuminatis est folis è pullo radicis bulbo: flore luteo exiguis quamplarimis northis fortuits punicantibus variato, è cuis medio suave-tuben stylus exertiur.

C. Bauhinus radice autit. Torgotis exercitorios del Galadioli, slorem egregiè rubentem, circa medium

C. Banhinis radicem at habere porraceam, folia citation, florem egregie rubentem, carea medium tamen album, & inftar pellis Tigridis maculatum.

Cum C. Bauhino confentir Franc. Hernandez, qui plantam fic describit,

Herba est folia fundens Gladioli, nerveis discursibus densis, & secundum longitudinem procedentibus. Florem rubrum, magnum, ternis constantem foliis, sed circa medium pallentem albumque & Tigrinz pellis more maculatum, unde nomen. Additur in corollas floreófque manipulos ob floris præftantiam. Radix vero porracea est, qua frigefacit ac febrem extinguit 3 j. pondere ex Virti. aqua devorata, & punctis adversatur qua ardentes febres sequi solent. Sunt qui dicant devoratam, efficere fœcunditatem; edulis etiam est, frigentisque nec omnino injucundi nutrimenti, lubrica &

Nascitur clementi cœlo, quale sortitur urbs Mexicana, hortensibúsque pracipuè, humidisque &

Bulbus oblongus Æthiopicus foliis guttatis & cilii instar pilosis Breyn.

Narcifforum aliqua ex parte fimilis est hic bulbus, nifi quòd sesquipalmaris propemodum longi-Marcinotini augus ex parte immo et incoming and proportionem haud craffus, libris autem validis ina bali Hyzeinthi inftat Mufcarii diffifis. Hie in Beverningiano horto folia quinque proferebat, glabra, craffa, carnofa, in mucronem parumper exentinia, fipina parte faure virtida, prona dilutiora, quinque vel fex uncas longa, fed nè duas quidem lata, nimirum circiter medium ubi latifima; que confracta fubamarè naufeabundum odorem (quamvis fapor fingularem amaritiem haud præ fe ferar) atque ex venularum cavitatibus in carne delitefeentium, tenuissima, araneæ instar subtilia stamina, in modum Eriophori Peruviani præbent. Digna verò spectatu hæc solia reddebant margines, pilis subrigidis spadiceis, duplici serie, admodum curiosè, & ferè ità fimbriati, ut pro ciliis innumerabilium in altera folii parte apparentium guttularum five ocellorum haberi queant.

Nondum floruit apud D. Beverningh.

Ggggg

CAP.

Temous.

Vires.

Col

CAP. XI.

De Sifyrhynchio aut potius Syfirhynchio.

Ysirhynchio non solum suillo pabulo bulbosa atque carnosa radicis aptitudo, sed rostrata Innyneno non onan mano prouto outtoue aque canone nauco apritudo, nea roftrata forma radios roftro fullo fimilis, monente fagacifimo Columna, nominis cauli fun. No in hoc capite duas toto genere diverfas plantas conjunximus, nimirum Syfirhynchium Cluffa, & Syfirhynchium Columna, alteri enim folia in flore novem, alteri fex tantum; altera, id Clain, & Synrhynchium Commar, aireri enim tona in nore novem, aireri ex tantum; altera, id est Syfirhynchium Clustii, ad Iridem bulbofam accedit, à qua tamen differt raduce feu bulbuf gemino altera alteri instidente ut in Kyhlo, & petatis illis que furfum reflectuntur minime bifidis, observante Jungio, altera, id est, Syfirhynchium Columna, Croco fimilior est, verium folias canaliculatas, & radice cum epiphysi rostrum sullum referente distinguitur, geminum autem bulbum haber pracedente mode.

Utravis planta satis aptè respondet descriptioni Theophrasti & Plinii. Peculiare Systrbynchio datum est (inquit Theophrasius) us una radix primo augeatur hyeme, tum ineunte vere quod in imo excreverat contrabatur, supermung, cresca quod manditur,

contraunar, processing the contract of the con

1. Sifyrbynchium majus flore lutea macula notato C.B. Sifyrbynchium majus Clus. Ger. Iridi bulbose assiss Silyrbynchium majus J. B. Silyrbynchium Park, parad. Spanish Rut.

Oblongis est angustiíque foliis, mollioribus quàm Iridis bulbolæ folia, & ad Allii aut Hyacinthi botryodis folia proxime accedentibus, striatis, viridibus, & humi plerunq, fusis, rotundo, dodrantali, botryodis folia proxime poryonis iona proxime accounting, in the standard experience from the form promit quatuor aut quinque, ftriato firmóq caule qui ex multis involucris tanquam ex vaginulis flores promit quatuor aut quinque, alternatim prodeuntes, h.e. ut primo marcescente alter succedat, deinde tertius, & fic deinceps, Xyridis potius florem referentes quam Iridis, ex novem foliolis compositos, quorum tria deorsum Ayrium potius notein reference quam, mais, ex novem onions componitos, quotum tra deoritm inflexa, pro fimbria, luteam maculam habent; alia tria furfum aliquantulum attolluntur; tria verò inflexa, pro fimbria, luteam maculam habent; alia tria furlum aliquantulum atrolluntur; tria verò reliqua, que in alis ligulam tegere folent, furreda, fumma parte divifa & bifdia. Elt verò totta fos pucher afpectu, coloris corrulei, prater maculas illas, & odore guidem practicus fed valde fugaci. Floribus fuccedunt folliculi, vaginis quibufdam cutaceis inclusi, adeò tenui membrana confantes, ur femen roundum, parvum, fubrufum, quod in filis continetur, conficie poffic. Radix bilota, genina, planta ipla forente, & alera alteri infidens Xiphii modo; fuperior plena, candida, dulcia, edulis, & pueris expectat, inferior flaccida; totam minirum fubbantiam ad de trahente filis. quies, equis, expuers expecta, interior necessary total infinition modalitation for the con-periore, ut in Croco, Xipho, & tandem evanefeens cum adharentibus fibris: multiplied verò cor-tice reticulato, graffo, nigo integitur Xiphii radicis inflar, & adnatis fele propagat; nam quinas, tice renculato, crano, nigro integriur. Alpini raucis inteal, oc aunato ace propagar; nam quinas, interdum etiam fenas aut plures plantas, quarum finguli bulbi fito retiferomi tegmine involuti carati, alio villofo capacioróq, tegumento fimul comprehenía eruere memini in collium fupra. Olyffipponem urbem acclivitatibus, arq, etiam Gadibus non procul à ponte qui eam infulam continenti nunc

conjunga. Florebat Martio natali folo, fed apud Belgas Maio duntaxat, interdum etiam Junio, íde valde raro, utpore quod alternis utplurimum annis duntaxat produre foleat, imò paulatim plerunq, con-raro, utpore quod alternis utplurimum annis duntaxat produre foleat, imò paulatim plerunq, con-

raro, utpote quod airems utpurimina anno utinessa proune ionas, into pantanin pietune, contabeleens profus tandem faspenumero pereat.

Hot genus (inquit Clairies) Luftani Nozelbas, quafi nuculas aut parvas nuces diceres, appellant, qui pueri fifthic ejus bulbo, perinde atq. Avellanis, vefcuntur, edinque in deliciis habent.

Claifo contradicti Gulielmus Boelus, referente Parkinfono in Parad, & hujus plante bulbos iis Control Controlling Controlling Controlling Controlling and the state of the controlling controlling the controlling controlli

Nos plantam hanc in lingula portum Messanensem a freto Siculo dirimente observavimus florentem circa medium Aprilem, & in Insula ad Promont. Pachynum.

Huc refer Sifyrhynchium flore alba macula notato C. B.

2. Sisyrynchium minus Clus. Ger. Iridi bulbosa affinis Sisyrbynchium minus J. B. Sisyrbynchium Park. parad. Sisyrhynchium medium C. B.

Superiori (inquit Clufius) fimile est, minus tamen gracilioribus, foliis. Flores è vaginulis prodeuntes colore superioris floribus similes, sed magis odorati: tenuiores etiam folliculi minore & exiliore femine plem: radix item minor, non minus tamen quam fuperioris reticulato cortice tecta &

Crescit Valentino Hispania regno, sed Murciano frequentissimum observabam, præsertim tribus leucis supra Murciam Antiquis Murgin, ejus regni metropolin.

Ad ventris tormina utile esse referebant incolæ, sed devorata radice illico corpus saltatione esse

Clusio iterum contradicit Boelius, & duplex Sisyrhynchii genus dari negat, nec enim majus à minore aliter quam magnitudine differre qua major est plantis in maris vicinia nascentibus ob undarum alluvionem, aut auræ marinæ afflatum. 3. Sify3. Sisyrbynebium Mauritanicum Clus. Park. parad. Sis. flore albā maculā notato C. B.

Hoc genus flores Clusio protulit Sifyrhynchio majori Luti-enico formă prorfus fimiles, non tamen ceruleos ut illius, sed purpurei dilutioris coloris, valde etiai gaces & ephemeros, quorum terna majora folia inflexa & terram spectantia albă maculă erant [adgnita.]

4. Sifyrbynchium Theophrasti Col. minus angustifolium C. B.

Radicem habet bulbofam, parvam, Avellanæ nucis medullæ parem, cortice Colchici modo obductam ruffo, qui facile avellitur, rotunda formå oblongå vero, & infernis non ur aliæ bulbofærotundam planam & fibrofam bafin habentem, fed in oblongum productam, finnofam & in actinen definentem, Delphini vel Suis roftrum effigiantem, lævem veluti arte elaboratum, fuperiorem men desinemem, Delphini vel Suis rostrum effigiantem, lævem veluti arte elaboratam, superiorem animalis mandibulam imitantem, ato, palati cavam partem: ex alia verò velut insenorem alteram mandibulam, qua tennis est & lata, mobilis menti instar, ex lata in tenussismas divissa andem denis velut capillamentis quibis tenra adbaret desinens: inter ambas verò lingua modo carden si velut capillamentis quibis tenra adbaret desinens: inter ambas verò lingua modo cardos fistera rotunda longa exit, ex qua se propagare videuru, ut alia bulbos soltens, ke bilbus anno sequenti efficitur. Cujus rei signum est cortex inanis bulbi qui supra vegetum bulbum paulo superiis invenitur. Fibrz pullar, diaphana tu Orchidum sibre, non solida tu bulbus, qui densis, durus, albus, splendidus est, Castanez immatura sapore. Duas uncias infra terram occultatur, & supra folia emitti quatior, quinqua, aut septem inæqualia, tenuia, dura, carnoss, minora & breviora Croci sativi, nec lata, sed Xiphii modo tota dorsum, folida, duruscula, striata. Binos emittere flores obcitariori, mec lata, sed Xiphii modo tota dorsum, folida, duruscula, striata. Binos emittere flores obcitarioria uniter folia terra herentes sex folias constructos è folliculo exeuntes; quorum tria exteriora virescunt vel violacca siunt, reliqua alba, & lineis tribus violaccis per longum ducit sed setteriora virefcunt vel violacea funt, reliqua alba, & lineis tribus violaceis per longum duchis de-picta, fylveftris Croci modo, brevibis intus ftaminulis. His marcelcentibus fructus remanes oblongus, viridis Tritici grano par, trigonus, deinde duplo major, in quo semina turgent, & in superficie propter cutis tenuitatem extuberantia apparent; ficcatus difrumpitur & copiola, minuta, rotunda & flaventia ostendit.

Novembris fine observavimus in hac planta bulbulum emittere supernè, uti Gladiolus, qui tunc Tempus. Por viarum margines herbidos Cirinola oblervavir Columna.

Per viarum margines herbidos Cirinola oblervavir Columna.

Per viarum margines herbidos Cirinola oblervavir Columna.

Locus.

5. Sysirhynchium alterum latifolium Col. minus latifolium C. B.

Hujus radix fimili formà, fed duplo major oblongior, ac multiplici cortice nigriorea, inferius barbata ut fuperior, fed ex altera menti parte oblongus, planus, roftratus & flavefoens adharet bulbulus, qui anni praecedentis erat vetuffior, cortice fupra vegetum novum bulbum relicto, ut in fuperiore. Hic præcedente succosior est, atq. sapore amaricante parum. Folia lata, porracea, brevia respectu latitudinis, lævia, splendida, oris parum pilosis, fructu inter folia, & terræ hærente, ut vix repetut attituting series protested to be partied profiles profiles to the total description of the profiles in the total profiles and the profiles in quo diodecim /mins infunt, quattor (ingulis angulis, craffora, Orobi ant Vicin fere magnitudine, angulofa parum. Via qua ad Acquamenam vineam itur inter Orchides sphegodes.

I ocur

Sysirbyuchium Asprensium angustifolium alterum Col. minus angustifolium store majore varie-gato C. B. Col

Hac minimo aeris tepore emicat, florentémo, Januario menle observavimus in Castro Africa dicto, in Sabinis, olim Casperier appellato. Bulbo est craffiore præcedente Apulo, cui folia simulia quaturo ponit, canaliculata, sed ira tenui scissura ut nisi animadvertatur, juncea videantur, & costre effigie. Fierem edit Croci figură & colore, magnum respectu plante, sed Croco minorem, candicante colore, & in aliquibus summar floris partes purpuro-cerulez, & ima veluti ungues luteo dicance colore, or in anymous number norm partes purpuro-certueer, where color anymous number colore; framina intus tria, craffo & oblongo capite predita, lutea, medium verò apicem album, oblongiorem, in fex tenues brevéfq, lacimas in fummo divifum, ex pallido candicante colore. Variat flos, nam tria ex fex folis exteriora dorfum habent vel rubens & lineis variegatum, vel ex luteo virente linea inter purpureum colorem, aut obsoletà purpura. Radice bulbosa barbata Apulo simili, sed majore duplo, eodem sapore Castanea, eniamo, se bulbo superiore propagante. Issuem locis congener altera Apula oriebatur.

7. Sifyrbynchium Indicum Cornuti.

Huic radix bulbacea, Nuculæ magnitudine, Croci effigie Mœsiaci, quam incolæ libentius estrant Huc radio bulbacca, Nucula magnitudine, Croci effigie Mecliaci, quam incola tibentitis elitate (ficue ejuidem etiam generis indigenas Hifpani opiliones edunt, quas Niglibas appellant vocabulo vernaculè Avellanam lignificante.) Poftrema æftatis parte, quam poprara vocant fires fundit in fingulis catalbus nunc fingulates, nunc etiam plures, fax foius varie coloratis compositos: Interna fiquidem pars cerulea eft, circulóque flavo divisa, dorfum autem media & infima parte cincracoum, media vero que in mucronem porrigium languide ceruleum. Elapso flore fentias in follicalo fuiroritudos & carinato, ut Gladioli, concepta subnascintur. Folias ut Iridis bulbose aux Alphodeli Internationale reasis singues fra sea leoninalizamo flores. minoris, teretia funt, & per longitudinem ftriata. Ex India Orientali delatum eft.

Ggggg2

8. Sif-

8. Sisyrbynchium ex phaniceo suaverübente flore Æthiopicum Breyn.

Altitudine plusquam pedali assure bulbum possidens rotundum, Croci aut Sisyrhynchii Indici Altitudine plusquam pedali assure & hubentoso obductum: è quo causa viridis, ut extissimo carnofis, aflurgit, foliis partim longistimis partim brevioribus, angustis, nervosis, vegetistima viriditate us, anurgit, jour paruni conginami paruni occioritis, anginus, nervous, vegentima vinditate coloratis, in modum ferè Sifyrynchiorium Cluffi, amiclus; cujus fuperior pars papaveris erratici inflar hirlus, forum fua venufate afpectum delectantem influicit, Croci aut Sifyrhynchii Afprenditate in the confidence of the co fium Col. grandiorem, foliis sex tenerrimis, è carneo & phœniceo, necnon dilutà Rosarum purpara blandè rubentibus, ad anguem croceis, congestium; cujus in medio sprins quadrangularis, crassus, phoenicei coloris occultatur.

Ex intuitu figuræ fuis coloribus ad vivum depictæ, à D. van Beverningk (in cujus horto floruit

ipla planta) transmisse descriptit Ja. Breynius.
Locus ejus natalis Promontorium Caput Bonæ Spei dictum. Variat flore triftiùs & obsolettuis rubente, & languido collo deorsum dependente, velut Polygonati ramofi flore luteo Cornuti, pari quoq, formâ & convolutis foliis.

9. Sifribyuchium ramofum Athiopicum foliis plicatu nervofis & incanis, radice tuberofa phenicea Breynii.

Hujus radix tuberola, Iridum quadantenus fimilis, viz folcunciam in longitudine, ac pollicem transcrium in latitudine contingens, non adeò inconvenienter Cygni corpus repræfentabat; fubtraniverlum in latitudine contungens, non adeò inconvenienter Cygni corpus repræfentabat; fübflantià carnosa, ex phoeniceo crocca lentam muclaginem continente, & curiculà firmiter inharente, tenui, fanguinea de contecta; cui miluper correx, colore & fabilantia Colchici fimilis obdictus fuera; (cuim bubum accepit Autor à D. vam Beverning & millum] jam refoliuts, quo afte
dictus fuera; di cuim bubum accepit Autor à D. vam Beverning & millum] jam refoliuts, quo afte
guineus perpulcher radicis color line impedimento melius coulis luftara pofete. Eà enim Radix
hace eft natural, st till oquo planta optime augetur tempore imminuta, venuffiffimum coloris folendorem deperdat, fornamq, fuam in pedis figuram convertat, fib qua emiffas inter fibras nova proservatura processivi.

pago tandem procrelcit.

Hijus ruber mense Julio terræ commissium paucos post dies folia ocho aut decem producebat, pollicaria, palmaria, vel etiam pedalia, Iridis sacie, & quæ eo etiam modo in latum expansa, mutuóque se amplexando nasobantur, obscurius autem viridia, incana, instituta, nervosa, pisicata, & tab simo ad medium usa, carina ampla praedica: E quorum medio. Candis pedalis, rotundus, viria dis, & hiritutus estimadebatur, parte inferiori rubicundus; ima medietate genicaliants, singulis generale, solici a cometione beservino circitis e lura versi dustribus camic somo muturio core batto. dis, & hirlitus effundebatur, parte interiori rubicundus; ima medietate geniculaus, fingulis genicula folio anguffiore brevioréq, cinéts; fupra verò plumbus ramis, (quorum quemvis circa balin longum anguffumq, conitabatur foliolum) brachiatus; quos Sifyrhynchii Theophrafti Cel. pares, fed grandiores duplio ornabant foliculi, fex foliolis purpures, alqua favedine ex pheniceo colore intermitixis, forfiq, leniter hifutis; confirmitich. His maccelendius frudiu enafcebantur quidem trigoni, nec tamen ut Sifyrhynchii Cel. oblongi, fed Hyacinthorum in modum fibrorundi, qui perfectionem debitam non affecuti, vindes erant, & pilis brevibus, velut caulis foliaque, hirfuti, intriniecus verò glabri, in tres feparati partes, fingulas femina fingula tantum complectentes, quantum ex frudu ficco enuclear licut. tum ex fructu ficco enucleare licuit.

10. Sysirbynchium Persianum C. B. Flos Persicus Sysirbynchio congener Clus. hist.

Hujus stirpis slos (quem solum cum suprema caulis parte coloribus suis duntaxat expressam vidit Clufius) pulcherrimus erat, fummo cauli fatis gracili & virefcenti innitens, & ex membranaceo involucro, instar folliculorum qui Iridum flores ambiunt, emergens, tribus tantùm foliis nacco involucro, initar tomeulorum qui inaum nores amount, emergens, tribus tantum rousi (fi pictura fides est adhibenda) constans, mucronatis, binas uncias longis, minimum digirum latis, dorfo elatiore, cœrulei coloris adeò elegantis ut cum Gentianella cœruleis floribus contendere possit: interna parte ramola quadam famina, in mulas tenues fibras: secta continere videtur, rusi coloris, apicibus verò albis infra illum addita erat alterius floris gemma, fuo membranaceo folliculo

Hujus pictura Constantinopoli expressa erat ex altera pictura è Persia allata.

CAP. XII.

De Gladiolo.

Ladiolus à foliorum forma dictus, Dioscoridi zipus, foliis ensiformibus, floribus in singulis Caulibus pluribus longa serie & forma peculiari à congeneribus distinguitur.

1. Gladislus sive Xiphim J. B. Gladislus Narhomensis Park, Italicus Ger. Glad. storibus uno versus dissessive major C. B. Cont. Flag.

Rectum & mucronatum emittit faliam, è quo alia duo aut tria erumpunt, Iridi fimilia, multò tamen angultiora, utrinque finata, & Iridis modo fibi inferta, junceum, teretem, cubito longiorem & glabrum caulem amplectentia; in cujus summitate quinque, sex, aut septem, egregiæ figuræ &

coloris flores, Sole Cancrum ingrediente se proferunt, à se invicem distantes, in unam partem caulis fe inclinantes, & deorfum nutantes: conftant hi fex petalis, uncià parum longioribus, fimal ab uno exortu prodeuntibus: ex quibus quatuor semuncia paullò latiora sunt, colore rosco, sed multo latiore & pulchriore; interdiu, cum Sole tanguntur, ignis & scintillarum modo exteriori superficie corufcantia & veluti flagrantia, reflexis labris profundioris calathi figuram referentia: reliqua duo foliola pradictis multo tenuiora funt, ac intra florem conftituta, inferius aliquantulum prominent. & candidam, longam & in medio latiorem maculam habent, quam undique purpurea linea circumscribit & terminat : superiori floris folio stamen subest trifidum, & inter hoc & folium singularis apex. Floret paucis diebus ab inferiore parte incipiendo: aperiente enim le qui in lummitate est flore inferior flaccescit & clauditur. Floribus singuli folliculi succedunt, in rotundo modice oblongi, tenuibus venulis diftincti, nucis Avellanæ quantitate, qui cum immaturuerunt in tres partes dividuntur, & tenuia, paleacea, flavíque semina ostendunt, in quibus rubens, cartilagineus & par-vus est nucleus. Radicem habet non profundam, parvam, rotundam, bulbosam, ab ima basi versus germen turbinatam, aliquot crinitis & reticulatis tunicis veluti loricis vestitam; quibus detractis duo exigui, candidi, carnosíque apparent bulbi, uno alteri infidente, fuperiore quidem Veris initio minore sed vegetiore; inferiore autem majore & latiore, verum flaccido & fungoso: perit enim & flaccescere incipit prioris anni bulbus Veris initio supernascente alio: itaque simul decrescentem & increscentem radicem habet: nonnunquam etiam inferiori subest tertius bulbus, sed adeò flaccidus & inanis, ut inter fodiendum (quia non eft spectabilis) negligatur; dum floret superior & minor bulbus increscit, vincitque soliditate & qualitate inferiorem; nam cum flaccescere flos incipit, digiti craffitudinem & globuli figuram acquirit; fibras ab inferioris bulbi bafi emittit tenues candidafque. Saporem radix habet præ cateris herbæ partibus excellentem, nempe dulcem & modice acrem; relinquit enim in palato aliquandiu linguam & fauces aliquantulum urentem & falivam elicientem [flores & folia idem faciunt J. B.] acrimoniam.

In caldioribus regionibus frequens inter fegetes reperitur. Nos circa Liburnum in Italia copio Locus & fum invenimus. Paffim Monfpelii in fegetibus provenit. J. B. In Italia & circa Monfpelium Tempus. Aprili etiam & Maio floret, in frigidioribus Junio & Julio.

Variat floris colore pallidiore & interdum planè albo

2. Gladiolus utrinque floridus C.B. binis florum ordinibus Park. Glad. Italicus binis florum ordinibus distinctus. Gladiol. Narbonensis Ger.

Vix aliqua in re à pracedente differt quam florum duplici ordine in caule; quamvis Parkinfonus radicem minorem & nigriorem ei attribuat; caulem item obscuriorem; flores pariter coloratiores

3. Gladiolus floribus uno versu dispositis minor C. B. purpureus minor Park. minimus Lob. Ad. part. 2.

Minor est quam vulgaris Narbonensis Gladiolus floribus concoloribus, minoribus, uno versu digestis in pedali gracili caule: folisi item duplo minoribus. Radix Sifyrynchii aut Gladioli parvi.

4. Gladiolus angusto gramineo folio C. B.

C. B. Folisi gramineis, angustissimis, palmaribus: floribus paucionibus, [ternis aut quaternis] pallidè rubentibus supra se invicem ad caulis summum utrinque: folliculis minoribus à præcedentibus dif-

In Murena Hispaniæ collegit Albinus. A præcedentibus non aliter differre videtur quam magnitudine; quæ fortè loco debetur.

5. Gladiolus Byzantinus Park, major Byzantinus C. B.

Partium omnium magnitudine; floribus uno versu dispositis, atro-rubentibus, seriùs post reliquos omnes se aperientibus; radice teneriore & frigoris minùs patiente à Gladiolo Narbonensi differt.

6. Gladiolus Æthiopicus flore coccineo Cornuti. An Gladiolus maximus Indicus C. B? Cornut.

Cornat.

Bulbum habet unicum, (non duplicati ordinis ut vulgaris) etimque longe habitioris & adultioris amplitudinis, planum tamen, ac ut Nux vomica depreflim: ; que caro intima facis vini colorem referr, & gulhanti acerrine linguam pungii. Bulbus hic multis tunicis oblucitur, fingular neversis filaments ductis in fele & in plexum veluti retiformem textis finibriantur. Aliar aliis intident, ut in Croco Mylicao diu venit. Felia finil Itali noftratai magnitudine & fiquet finilial, nogicudine inter fe difparia, qualia in Gladiolo vulgari. Thyrfus inter folia meduus erumpir, munc unus, munc ramofus (ut vuld) teres, fragilis glaber, enodis, acque ex nigro leviter purputaclens. Hujus fuperma pars in coccineam velut fpicam taftigatur: adeò bellè florum germina utroque verfus diffonuntur, vir in Mordes differe vicilements prinis auteme quam fine qual hace aperiantur, alia socie di sa benefit. pars in coccineatin vetter incumi raignatur. auto can be not may entire attended of the vetter in the following the transfer of the transfer o divisum, totidem quoque folia format, quorum tria longiora sunt & obtusa, coccineóque colore rutilant, reliqua tria brevia admodum & acuta: extra puniceo colore tinguntur, intus crocco, nonnullis lineis coccineis striato splendent. Eo autem disposita sunt ordine: supremum amplissimum Ggggg 3

eft; subjectum urrinque minimum; quæ deinceps posita magna; infimum autem valde exiguum: uno verbo heviora longioribus interfementur. A cavo hujus sforis quatuor samma ssum, quæ per uno veno previora iongoriosa incapitali longitudine: inferiora duo humiliora funt, tertium elatius supremi toni imimi necucinimi insequani inseguania i interiora quo numinora iunt, tertumi etatus eft; fingula purpureis opiadro ornantur, fiffis parte fupina, proná verò duplici linea ex pulvero luteo confectà diffinetis. Quartum framen fine apice eft, & lingua ferpentis modo trifulcum apteo

A Promontorio bonæ spei dicto delata est egregia hæc Gladioli species.

7. Gladiolus Africanus, radice tuberosa, Cepæ foliis Breyn.

Tuberofa constat radice crassa, panè pugillari, foris ex cinereo fusca cum aliqua flavedine for-descente, intus carnem folidam cerini colons habente, in superiore parte colliculi instar subrotundè elevata, ac fibris multis ex ima circulari ferè planaque basi diffusis, de qua binæ radices plerunque ità conjuncta ut facili tamen negotio separari possint. Folia ex colliculorum verticibus prolixa ta conjuncta ut racii tamen negono ieparan poinni. Feira ex coniculorum verticulos principa emittit, Cepa vulgaris formam, colorem ac magnitudinem armulantia, concava, aut materna levi, pongiosa, ut & fipuma quadam glutinofi faporis farcha: hac folia tenues veluri glauci coloris halitus inffundunc, qui levifimo tachu deflorantur: Horum primum emergentia inferiore parte incumtos intrinuous, qui comino casca constanta a comin printina emergenta interiore parte inchine bunt terra, fuperiore autem ea se erigunt figură, ut corrun pane tauri reprafentent. Caulem (ut ferunt) impelia rotundum, folis minoribus vefitum junceis, & foribin suave rubentibus, cacumen onerantibus denfiffime spicatum: hi Gladioli Æthiopici Cornut. dimidio breviores, nec eo modo incurvati, in medio framina apicibus luteis donata, complectentes, è calyculo binorum foliorum membranaceo Cannæ Indicæ progenerantur.
An Radiæ tuberosa Promont. bonæ Spei, collo eximiè crasso Swertii?

CAP. XIII.

De Colchico.

Olchicum dictum est quod plurimum in Colcho nascitur. Magnitudine sua & foliis latis Liliaceis, vasculis seminalibus majoribus, à Croco cui aliàs perfimile eft, diftinguitur.

A. 1. Colchicum commune C. B. Colch. Anglicum purpurcum, & Anglicum album Park. Ger. Colchicum J. B. 200 caboto Saffron.

Cord. Autumno edit quincuncialem, nonnunquam eriam dodrantalem, gracilem, glabrum, candicantem, atque egregia teneritudinis caulem, in cujus summitate flos Lilio non dissimilis, sed minimè tem, aque egregae emericamis cautem, in cupo imminato por Lino noi aminina, jea minina repanda 8 e reflexis deorfini folis, fex petalis, longitudine fefiquinciam aut bellem aquantibus, ja-ticuline verò uncià paillò angultioribus, utrinque acuminatis, glabris, nitidis, pinguibus, in attriu glutinofis, primim cladis 8 convolutis, poleta fe explicantibus confirans, colore in fubribusene pura albicans; in medio lueto colore famina, numero ipla floris folia non excedentia continens, pura albicans; in medio lueto colore famina, numero ipla floris folia non excedentia continens, qui postquam unum atque alterum diem duraverint flaccescunt : deinde paulò post sequentis Veris qui portquam unum aque arerum ciem unavernu naccercum; cennue pauto por requente veri initium filia profert, longitudine dodrantali, latitudine verò uncia aut felquiuncia, acuminata, craf-fa, Liliaceis formà & fubitantia lentore fimilia, fed longiora, fub terra coeuntia, & teretem, tene-rum, candicantémque pediculum confituentia; in quorum medio propè terram utriculus extuberat, acuminatus, triquetrus, longitudine ad sesquiunciam plerunque accedens, latitudine verò unciam uplurimum aquan, roundo, miloque majori, primir candido, affate deinde poli Solfitium maturefente, ad ruffum in nigro colorem tranteunte (emise plenus: quo sparia folia flacce(cunt. Inveniuntur nonnunquam duo aut tres utriculi fimul conjuncti, & ab una radice prodeuntes, cum eadem radix totidem floresproduxerit, sed unus tantum ex his magnitudine præstat, alii veluti abortivi funt. Radice nititur longitudine sesquiunciali, modice in planum compressa, latitudine unciam plerunque quarta ejus parte excedente, fiperitis urbinată, inferitis atune latifucila parte velui în parvum unguem definente, & candidas fibras în terram demittente, & parvis bulbis circa latera enatis le propagante, foris multis in ruffo nigris tunicis vestita, ex quarum numero ejus etatem cognoscere potes: Singulis enim annis singulas superinduit tunicas, quibus detractis reliqua radicis pars annote potes: originis emin annis infiguias inperinout tunicas, quions detractis reliquia radicis pars carnola, totáque candida, & fiicco lacteo plena eft, eadem ab una parte rimam veluti habet, per quam floris coliculis trantivir; hunc enim non è fuperiori & acuminat parte majoris radicis Autumno promit, fed ab inferiori flaccefeents ungui & latione, contra reliquorum bulboforum morem. Ea veto radix à cujus mucrone flos & folia emittuntur, fulco caret ufque in Autumnum, donce flubrafcens parvula alia emiffo flore princem fulcer. Hinc eft embd radiose, quibus Vene & Metait La veo ranx a cuis mucrone nos e rotta emicantur, auto care taque in Audumnin, obiec fibhandens parvula alia emiflo flore prioren fulcet. Hinc eft quòd radices, quibus Vere & Æltatas principio folia infident canaliculatum illum fulcum non habeant. Eadem radix que priore anno germinavi, fequenti flaccefet, Autumno flocedit ella admodum paray, infertits admafens, à cups fuperiori parte Autumno flos prodit: (num hie minimè à majori exit) minor hec radix unà cum flore adolefcit; in Vere autem & attacte fequent final cum femine ad juftam magnitudinem pervenit, quo tempore prior omnino perit. Siccata radix tam foras quam intus fufca fit; faporem habet dulcem, fimúlque amarum tenuem falvam provocantem, & abiquantulum naufeofum. Odorem verò omnes herbæ hujus partes gravem & nauseabundum spirant.

Nacium in pratis tan plants guam montanis, folo pinggu, tam in Occidentalibus, quam Borea-libus Anglize partibus: nec minus in transmarins regionibus. Colchicum Lib. XXI.

De Herbis bulbosis.

1171

Colchicum Anglicum album Park. candido flore Anglicum Lob. a descripto non aliter qu'im floris colore differt, quicquid dicat Lobelius. Hoc autem mere accidentarium est, nec speciem mutat. Nos enim neque vidimus neque à quoquam audivimus, ullum aliud præter descriptum Colchici genus in Anglia sponte natum inventum unquam. Certe nihil tale in montosis & collibus propè Bristoiam occurrit. Forte Lobelius Colchicum polyanthes album Cluf. five Pannonicum, quod in hortis cultum

vidit, per errorem pro Anglico & specie distincto habuit.

2. Colchicum album cum purpurascentibus lineis J. B. Colch, wannavêts alterum Clus. ex albo purpurascente varium C. B. varingatum alterum Park.

Floribus candidis purpurascentibus lineis & notulis eleganter perspersis à præcedente differt; in reliquis ferè convenit.

J. Bauhinus in Helvetia in convallibus ad radicem montis Wasserfall invenit Septembri floren-

Reperitur flore pleno.

3. Colchicum purpureo-lacteum variegatum C.B. versicolor Clus Park. πεκολαυθές Clus. Clus.

Non minus crasso est bulbo quam Pannonicum monuarose, vel etiam crassiore. Octobri paulio serits quant fiperior a binos, termos aut quaternos producir fipers, vulgar i beviores & Forei pediculo innixos, ut vix fupra tellurem attollantur, quorum interiora tria folia ex purpura quodammodo rubent, aut Hispanici montani floribus concolores sunt utplurimum: exteriora autem tria vel omnino lactei candoris funt, vel internè media ex parte purpurea, aut crassioribus purpureis venis radiatim distincta, vel purpureis maculis aspersa, omnia verò mucrone magis orbiculato & obtuso quam in vulgari. Hujus folia ineunte vere germinantia ex viridi purpurascunt, deinde explicata saturatiùs virent vulgaris foliis.

4. Colchicum Pannonicum album Park. polyanthes album J. B. candidum multiflorum C. B.

Bulbo majore; folia dilutius virentibus; floribus lactei candoris, ab eodem bulbo pluribus ad leptenos, denos aut duodenos, &c. à Colchico communi differt. Autumno pratis quibusdam Viennæ Austriæ vicinis non procul à Danubio eruit Clusius.

Colchicum polyanthes sive multissorum purpureum Lobelii J. B.

A præcedente non aliter qu'am floris colore differre videtur.

5. Colchicum Byzantinum latifolium polyanthes Clus. J. B. Byzantinum Park. lato Hellebori albi folio polyanthos C. B.

Novo vere germinat, ternáque aut quaterna producit folia ampliffima, Ellebori albi foliis nec forma nec magnitudine valde abfimilia, nec illis minus nervosa, magis tamen viridia, & sesse mutuo amplectentia. Autumno cum vulgari numerosos fert flores, ut viginti aliquando observare meminerim ex codem bulbo prodeuntes, vulgaris quidem floribus forma & colore propè fimiles, sed ampliores, craffioréque pediculo subnixos, foris dilutiùs, internè saturatiùs purpurascentes, & tanquam venis quibusdam per folia sparsis notatos, in quibus stamina ut in vulgari. Satis copiosum semen fert interdum in triangulis, laxis, brevibusque capitulis sive folliculis, triplo crassius vulgari. Ejus radix craffiffima pugnum æquans vel etiam amplior.

6. Colchicum Lustanicum Fritillaricum Park. Lustanicum purpurei cum albo mixti coloris Clus.

Hujus plantæ florem tantum describit Clusius, Parkinsonus reliquas etiam partes accuratius, ideóque déscriptionem ejus adhibebimus.

que aucriptionem ejus adinbebimus.

Flores hiujs majores & longiores funt quam vel Anglici, vel Pannonici, ad pracedentis flores proximé accedentes, ejudédinque ferè cum illis coloris, paulló duntaxat faturatiores, maculis teffelatim (u in Fritillaris flore) dispositis purpureis, fed froridioribus, & vel è longinquo configicis.

Felia hujus ortu suo reliqua omnia Colchica Autumnalia praveniunt, siquidem ante hyemem semper emergunt, quinque vel sex numero, brevia potitis quam longa, basi lará, jummiare acuminata, canaliculara seu concava, quasi in circulum disposita: & se ses muno ima parte amplechentia, colore pallido; seu ex viridi canescente, à reliquorum hujus generis colore diverso. Radix Anglici aut Pannonici perfimilis, paulo duntaxat major. Floret Autumno omnium primum.

Colchicum latifolium Boifoti Cluf. Clufius ipse huc referendum suspicatur.

7. Colchicum Neapolitanum Fritillaricum Park. flor. Fritillariæ instar tessellatis C. B. Colchicum Neap. Clus. hift. App. 1. Park.

A præcedente, cui aliàs perfimile est, differt florum colore saturatiore, adeò ut maculæ tessellatæ è longinquo etiam confpicua fint, floréque Fritillaria alicujus intenfius colorata fimiliores, & quàm pracedentis pulchriores & fpeciofiores. Folia post flores brevi exeunt, súnto, nonnihil longiora quam ilhus & obscurius viridia, ad cinereum tamen tendentia; nec adeò decenter in orbem diffula, sod crectiora, & velut inter se complicata.

Lib. XXI.

1172

Viret.

HISTORIA PLANTARUM.

Clufius Neapolitanum fuum paullo aliter describit. Flores, inquit, quaternos aut quinos protu-Ciunus Meapontanium muni pauno anno usection. Protes migini quaternos aut quinos proti-non adeò alci infurgence tri ri vulgari, fed breviores, quorium, folia luci opporta teffellatim diffincta apparebant, perinde forè aci in dilutiore Fritillaria flore. Semen etiam abundè præbet id genus, sed in minoribus brevioribusq, capitibus quàm vulgare.

8. Colchicum Fritillaricum Chiense Park. variegatum Cornuti.

Cornut.

Autumno flatim incunte fupra terram for emergit, mille variegatus maculis, dilute purpuralcentibus, quadratis & in quincuncem difpofitis, ut in Meleagnide Dod. Singulis illus petalis ineft albefcens quadram vena, que per eorum medium ab infima parte ad mucronem ufa, prorepit. Filabeteens quecam vena, que per coram menum ao minue parte au meconam que piorepti. Pramera fex longiora, cercules apicibus donate, à cavitate floris oriuntur. Bulbus huie plantæ pro radice eft, tunicas habens plures, coloris ex nigro rufefcentis, interior multa bombace munitur: configicum id eft fi quis delibere. Post florem fula fext narcovirentia, angustitora & breviora noftratuum. Ælfate media leminibus turger ruffis, quæ filiquæ coriaceæ virides cellulatim coerfiratuum.

Folia huic plerunq, tria è bulbo excunt, pallidiora feu hilarius viridia quam pracedentis, humi appreffa, ad bafin lata, levicer mucronata, ad margines finuata, feu undulata & veluti crifpa feu ferrata. Radin parva, oblonga. Flos pulcherrimus reliquis ferè minor, ferius Autumno ad ulto, nec ferè ante Novembrem se aperit. Hyemes nostras ægrè tolerat, sed paulatim serè languet, bulbo quotannis imminuto, donec tandem plane emoritur & evanescit.

9. Colchicum mentanum angustifolium C. B. mont. store purpureo J. B. montanum Hispanicum Clus. mont. Hispanicum minus Park. Ger.

Cluf. Terna aut quaterna huic funt folia digitalis longitudinis, carinata, firma, humi tamen ſparſa, faturatius virentia & ſplendentia, vix ſemunciam lata, acidi gulfus, rufeſcentem colorem contrahentia dum tabeſcere incipium.

Flos ſine foliis primim ext Septembri, aliquando etam Auguſto, fex longis, angufts & ex purpura rubentibus folis, totidem in medio framinibus constans. Hunc statim (præter aliorum Colchici generum morem) folia subsequuntur, & totam deinde hyemem perdurant, usq, in mensem Maium vel etiam Junium. Radix bulbosa, non magna, multis ex ruso nigricantibus tunicis amicta, intus alba, folida & cum quadam adftrictione dulcis, longiufcula fede,

quali in cateris generibus, & adnatis in lateribus se propagans.

Collibus Salmantica vicinis, solo valdė lapidoso eruit Clusius cum suo caule dodrantali firmo & triangulari capite, in quo femen ex rubro nigrefcens five fufcum, lave exiguum fubro-

Datur hujus varietas in floris colore, cujus interiora petala tota alba, exteriora media ex parte viridia, altera carnei quodammodo coloris.

10. Colchicum prateufe Salmanticum Clus. J. B.

Flore erat dilutiore & in nonnullis plantis lactei omnino candoris. Hoc vulgari minus est, ineunte vere folia duntaxat proferens.

11. Colebicum vernum Clus. J. B. Park. vernum Hispanicum C. B. vernum Ger. emac.

Novo vere cum Dente canino Crocóq, verno hoc Colchici genus prodire, & unum aut alterum Novo vere cum L'ente cumo crocch vein no Colente genis picule, & untilin att afterum forem una cum folis producere folet, primis quidem diebs antequam fele explicare & pandree incipiat, coloris albi, fed qui paullò poft in purpureum dilutiorem mutetur, brevi pediculo fubnixum, fex petais conflatamem minorisus & angultioristo quam in vulgaris flore, & Croci verni albo flori forma valde fimilem, tingulis folis ex infima fede album famen proferentibus cuius apex flavus: exteriorum trium foliorum fitamina interiorum flaminabus funt breviora. E medio floris umbilico observation de la constantina de la co ceriorum trium foliorum stamina interiorum staminabus sunt breviora. E medio storis umbilico oblonguisculus exilit stylus, staminum longitudinem superans, albus, in tres partes summo divisus. Naicebatur verò stosi lei inter terna folia, carinata, sese mutuo complectentia, Colchici vulgaris folius longè angustiora, montani tamen Hispanici folius paullò latora. Flori succedebat triangulare membranaceum capitulum, haud magnum, stemen continens rotundum, siburitum. Radix Colchici vulgaris radici stre bubbo, formà quidem similis erat & stucia pelle obducta, sed longè minor, mutas candidas sibras ex insima sede protuperante spargens.

Non convenit inter Botanicos an Colchici radix sit Hermodactylus Officinarum, aliis id affirmantibus, aliis negantibus. Doctiores & peritiores diveras faciant, inter quos J. Bauhinus & J. Bodzus à Stapel. Hermodactylum non esse se peritores diversam faciant, inter quos J. Bauhinus & J. Bodzus abus permanent, neutiquam rugosis, modici durus tundis, facilis sit, pulverena, habeat candidum, qua omnia Colchici radiscata non habet. Addir J. Bauhinus Colchici radiscen venenatam esse, Hermodactylos pracipue veteres innoxie gustan posse.

veneratant eine, riennodatyjos pracipue veteres innoxie guttan pone. Interim tamen, anni-ente Trago, admonet illos quorum interelt pilulas pro podagricis describere, ne suis confectioni-bus Colchicum seu Hermodatyjum adhibere veiint, quod, inquit, haetenus magno cum errore commissim fuit. Caterum Arthritide laborantibus Colchici radicem utilem esse Arabes scripsere, & nos aliqua ex parte experti fumus, fed tum cum forinfecus imponitur.

12. Col-

12. Colchicum pumilum Croci foliis C. B. minimum tenuifolium Gallacium Lob. Ad. part. 2. I. B.

Leo.

Pumilum hoc Colchici genus foliii elt Croci montani minoris, humi sparsis, uncias binas aut sesti quiniciam longis (mihi solia duo solum dodit J. B.) radice Colchici, Avellanze parve nucleum equante, store una cum soliis prodeunte, sonis constante petalis angustioribus, purpurantibus, totidemo, ftaminulis, apiculis luteis præditis, è brevi pediculo, parum è terra emergente. Ex Hispaniæ regione Gallæcia opera Le Quele rhizotomi Lutetiani delatum est hoc genus,

Locus:

CAP. XIV.

De Croco.

Rocus à Croco puero in hunc florem verso dictum fabulantur Poeta. Ovid. Metamorph.4. Et Crocon in parvos versum cum Smilace flores.

Portis select dicitur à sesses vel sesses trama, filum, villus, id quod framini inferitur, cujufmodi funt Croca framina feu villi, qui sessalire appellantur, qui plerunq, cerni, nonnunquam eriam plures nunt cross reasonate. Se com foli in usum veniunt, per excellentiam Cross nomine do nantur. Nec Cross tantum fed & altorum etiam florum framina xenius, appellantur, Nymphaz

nantur. Nec Crost cantum rea ce anomur cuam nonun tramina zenza appellantur, Nymphez v. g. apud Diofeoridem 1.3. c. 131. Liliorum apud Plinium 1.21. c. 5.
Croci note funt flores nudi, erecti ab ipla flatim radice orti abfq, pediculis herbaceis, Folia: angufta, graminea, linea in medio alba fecundum longitudinem decurrente.

1. Crocus vernus latifolius albo verficolore flore 1. Clus. J. B. Cr. vernus minor albicans C. B.

Hujus folia Croci sativi & legitimi folia satis referunt, nisi breviora essent: inter qua bini aut terni prodeunt flores. Croci albi floribus majores, petalis mucronatis, quorum terna exteriora term procedure ports. Social and motion improve, possas instructurate, quorin terria exteriora (que pallidula funt foris) tribus radiis ex arro purpuraleentibus ab infina bafi ad extremum folium dudis firiata, internè alba funt, ut & tota interna tria petala, famméa, in mediculilo habent Croco montano fimilia, fed magis pallentem filmo. Liberaliàs hac femen prabet in triangulis capitobus rotundum, ex fulco candicans. Radix aliis fimilis, foris membrana fulca obducta, inbris infima fede donata, & intus alba.

Reperitur hujus species per omnia minor, quæ Croc. vern. latif. albo versicolore slore IL Clus. Crocus vern. minor purpuralcens C. B.

Crocus vernus latifolius albus vel cinericeus C. B. An Crocus vernus flore cinereo striato

2. Crocus vernus latifolius albo flore Clus. vernus latifolius albus variegatus C. B. vern. latif. albo flore, interdum purpurascentibus venis vario J. B. vernus flore albo Ger.

Quaterna plerunq habet folia latiulcula & brevia; venâ albâ superne una, subtus duabus per eorum longitudinem excurrentibus prædita; inter quæ prodit è membrana flos unus aut alter, brevi rum iongradument exactreminos practica; inter que produc diminata in una attrater, prepi pediculo nitens, lex foliu conflans albs, ima parte cum pediculo (qui in hac specie berior ferè ett quam in alis) purpuralecentibus, tria semina cum apicibus oblongis, luteis, splum breviorem in tria folia funbriata crocea divilum circumstantibus continens. Flain hac specie magis concavus est & ventricosus quam in slavo-vario, petalis latioribus, obtusioribus, concavis, adeò ut vix unquam aperiantur, ad ungues purpurantibus lineis striatis: interdum etiam tria folia interiora tribus lineis purpureis per totam longitudinem ductis striata sunt. Radix candida, tenui cortice amicta, plurimis fibris candidis infima fede pradita.

3. Crocus purpurascens saturationibus lineis striatus. Cr. vernus latif. purpureus versicolore store Clus. J. B. vern. latif. purpureus variegatus. C. B.

Felia quatuor aut quinq; brevia, viz. quatuor aut quinq; digitos longitudine vix excedentia, culmum lata, carinata, linea lactea medium percurrence, Flor è membranacco involucro duplici foi conflatore esti, hexapetatos, petalir pendi parabis, quorum exteriora tria pallide admodum purpuraleunt exercius, fitris tribus infignioribas fature purpureis ab unque ad apicem per totam foli longitudinem ductis, que ad latera virgulas spargunt, tria interiora exterioribus nonmihil breviora latioraq; & colore exterioris saturatiore tribus parter lineis majusculis purpureis ad latera strias longas ceu radios ad margines uíq; foliorum extenías emittentibus, intignia. Linez ha utrinq; conipicux funt, b. e. tam interna quam externa foliorum superficie. Folia exteriora interna superficie intensius purpurea sunt quam interiora, utraq, autem oblanga, concava, mucronata, scaphoidea. Stylum croeum seu rubentem, trisidum, non admodum kongum, tria Stamina circumstant, longis mucronatis apicibus erectis donata, slavis & multo pallidioribus quam stylus, eo tamen nonnihil productioribus. Radix majuscula, reliquorum similis, numerola sobole socunda. times bulbum Ferraria Italia ad Clufium milit Alphonfus Panfius.

Locue.

4. Crocus purpureus latifolius striatus unquibras violaceis. Croco verno latif. purp. slo, minore Clusis similis si non idem.

Folia huic longa & lata, lactea linea mediam longitudinem percurrente, terna plerunque ab codem bulbo: inter que flor pediculo longo è membranaceo involucro exurgit, amplus, oblongus, pedem bulbo: inter que pos peaceue orago e memoranaceo involucio exurgir, ampius, obiongus, pe-talis externis tribus internis longioribus, mucronibus acutioribus; utrid, media fui parte prope un-gues, ut & ipfis unguibus, & caulis parte fuperiore faturatuis purpureis feu violaceis: [intus in un-guibus petalorum hujufee coloris inhil apparet] quin ungues interius albefcunt. Petala externa ad margines interdum candicantibus lituris varia funt; interna ad margines tam exteriùs quàm interiùs è purpura albefcunt, faturatioribus purpureis venis striata seu virgata : interna autem parte ha vena e pui para aucereums, naturationious pui pares veins tenna seu vigata. Interita autem parte inte veins feu lineze conflectiores funt. Stammas longiora finit in hac quaim in quavis alia nobis deferipta feecie, apicibus flavis latis etiam longis donata. Stylus ut in reliquis trifidus, flaminibus non multo altior, epiddem cum apicibus colors, aut paulo citam pallidors. Radus gradulicula, latinois into muito altor, epiddem cum apicibus colors, aut paulo citam pallidors. Radus gradulicula, latinois altor milis. Floris petalorum margines plerunq, inflectuntur aut introrfum convolvuntur, ut flos integre vix unquam explicetur.

5. Crocus vermus latifalius purpureo flore minore Clul. J. B. vern. purp. minor Patk. vern. latif. purpuro-violateus C. B.

Foliis elt Croco albo fimilibus paullò tamen angultioribus: florem promens ejusidem magnitudinis, brevi pediculo innitentem, violacez ad corruleum tendentis purpurz colore, unguibus & summer colore, u mo pediculo saturata purpura nitentibus. Radix prædicti similis, & in edenda sobole satis foecunda interdum. Nonnunquam, sed valde rarò, semen fert rotundum exalbidum in triangulari ca-

In agris & pascuis Roma vicinis Februarii initio florentem invenimus: necnon in pascuis montofis propè Curiam Rhatorum, & in fummitate montis Jura fed multò ferius florentem. Reperitur etiam & in monte Baldo, & Alpibus Helveticis & Burmii Rhatorum.

Crocus vernus latifolius purpureus slore majore Clus. J. B. vern. purp. maximus Park. vern. latif. slo. purpureo Ger. emac.

Hujus Flos prioris formă fimilis, petalis multò amplioribus, licet colore non valde disparibus, nec injucundi odoris, quorum externa tria paullò longiora interna tria breviora amplectuntur. Stamina alba funt, magnis flavis apicibus prædita, inter qua filus exit paullò longior, extima parte in tres quafi tubulos laxiores divifus, aurei coloris. Cum flore exeunt terna aut quaterna folia præcedentis non diffimilia, paullo tamen longiora. Radix superiore major.

7. Crocus vernus latifolius flavo vario flore 1. Clus. Cr. vern. latif. flavo-varius C. B. vern. latif. flo. vario, striis violaceis Ger. Huc refero Croc. vern. latif. flavo-vario flore duplici C. B.

Quinq, aut sex habet folia, tenuia, instar ferè legitimi Croci, infima parte ex purpura nigricantia, è quorum medio unum aut alterum florem promit, aurei fere coloris, legitimi Croci odorem nonnihil referentem, petalis exterioribus paullo angustioribus & magis mucronatis, tribus craffiusculis radiis ex atro purpurascentibus ab imo ad summum secundim petali longitudinem excurrentibus, &c multas interdum venas in latera spargentibus infignitis: ternis interioribus latioribus, & ungues foris etiam ex atro purpurascentes habentibus. Pediculus qui florem sultinet totidem purpurei coloris faturi radiis notatur quot funt in flore folia. Umbilicum occupant tria flava framina, inter qua frylus eminet extrema parte trifidus, aurei coloris. Floribus fuccedunt craffiulcula trigona capita, adeò faturo purpureo colore infecta, ut atra videantur & splendentia, quæ maturitate hiscentia semen continere conspiciuntur rusium. Radix præter aliorum morem multiplici reticulatoq, cortice obducta, & multis tenuibus fibris fessili parte, per reticulati corticis maculas se exerentibus pradita,

Crocus vern. latif. flavo-vario flore 2. Cluf. A descripto solis florum radiis differt, qui adeò latè fele spargunt, ut præter oras totum externorum trium foliorum dorlum inficiant; pediculus etiam florem sustinens totus ex purpura nigricante splendet. Flore dodecapetalo & in uno caule gemello

8. Crocus vermus latifolius flavo-vario flore vulgaris. An Crocus vermus flavus striatus Park?

Flor flavus, aut potius pallidus, legitimi Croci odorem nonnihil referens: exterioribus tribus petalis paulò angustioribus, tribus crassioribus radiis ex atro purpurascentibus externa parte ab imo ad fummum fecundum folii longitudinem excurrentibus, & multas interdum venulas feu virgulas in latera spargentibus; ternis interioribus paulò latioribus, unguibus etiam foràs atro-purpureis. culus qui florem fuftinet totidem atro-purpureis lineis pingitur quot funt in flore petala. Umbili-cum occupant tria flava flamina brevia, apicibus pallentibus prædita, minoribus quàm in quavis alia specie nobis hactenus visa; inter qua stylus eminet aliquanto productior, summa parte trifidus, reliquo flori concolor. Folia huic speciei angusta, longa, anteslorem emergunt. Radix parva innumera sobole brevi temporis spatio immensum se propagat pra omnibus nobis cognitis Croci speciebus; adeò ut ob sœcunditatem suam hortulanis contempta sit.

A Croco verno latif. flavo-vario flore Clufii differt quòd nec bulbus reticulato cortice obductus fit, nec rarò adnatos bulbos proferat, sed frequentissime

De Herbis bulbofis.

9. Crocus vernus latifolius aureo flore Cluf, vernus latifol. aurcus C. B.

Flores huic speciei folia plerunque antevertunt breviores & ventricosiores quam flavo-varii proximè descripti, aureo colore infignes: In nonnullis petala aversa parte linea viridis secundum longitudinem media dividit, cui ad ungues duo minora parallela oppolita, unde floris pediculus (ex ffriis virentibus infignis est. Intus ftylus brevis trifidus, quem circumstant ftamina tria, apicibus donata stylo multo longioribus, è latiuscula basi in acutum mucronem exporrectis, ad modum floris divergentibus. Tum stylus, tum stamina petalis sunt concoloria.

10. Crocus vermus latifolius slavo siore Clus. vermus Massacus store slavo J. B. vermus latifolius slavus C.B. vermus store luseo Ger. Clus.

Quaterna huic aut plura funt folia, ad Croci latif. purp. verfic. flore valde accedentia, longiora tamen, & circa exortum latiora, binis candidis venis fecundum medium nervum per longitudinem excurrentibus, qua emergere incipientia florem fimul oftendunt cum petalis exterioribus mucronatis, internis paululum orbiculatis, flavi coloris, utcunque odoratum, tria longiulcula latiulculaq, framina, dilutius flavescentia intus continentem, & longiorem stylum, summo fastigio in tria stamina divifum, fativi Croci staminibus pænė concolorem; cui succedit membranaceum triangulum capitulum, rotundo rufoque semine plenum. Radix cum supradicti Croci radice convenit, vel cuam major est, solida, aliquot candicantibus fibris sessili parte donata, & aliquot tunicis obvoluta. Binos plerunque, ternos, aut quaternos vel etiam plures profert flores: nulla enim Croci verni species hac liberalior in producendis floribus.

Crocus vernus latifolius pallido flore Clus. vern. latifol. pallidus C. B.

Florum petalis magis mucronatis, eorundem colore omnino pallido, viridibus venulis exteriorum trium ungues foris distinguentibus à descripto differt.

In Servia seu Mossia superiore sub Bellogrado Martio mense florentem eruit Steph, van Hausen Lauri Noribergenfis.

 Crocus vernus angultifolius 1. Cluf. vern. angultif. magno flore C. B. vern. angultif. floribus caruleis five violaceis interdam candidis Hifbanicus J. B. Crocus vernus Ger. Cluf.

Tema, quaterna aur plura habet folia, longa, viridia, Crocinis longè angultiora gracilioríque, rotunda & capillacea ferc'; inter que prodeunte bina aut termi caulienis, unciales utplurimum, angu-los, fultimente force cum petals imá pare flavefecentolus, mus nonninhi lo andicantolus, reliquia ad 10th intrincitos pare cum peran min pare invenerious, mos nominim camarantous, reiqua an occuleum tendentius five violaceis, [invenintur & toti candidi] odoratos. His fuccedum folliculi five capitella trigona, exile forces fulvelcens continentia. Radio exigue Avellana magnitudine, duro spadiceóque cortice five puramine teclas; mus alba, firma, subadifringence gustu.

Frequens invenitur Gadibus, atque inter Afındum (vulgò Medina Sidonia) & Calpen locis fale. Locus. brofis & apricis.

12. Crocus vernus angustifolius 2. Clus. vern. angustif. gemino bulbo C. B.

Cluf.
Folisi & radicis externo cortice pracedenti omnino fimilis est, paullò minore flore, ex albo purpurascente, vixque è terra prominente. Radix gemina, candida, una super alteram insidens, quarum superior firma, dulcis & edulis erat, inferior flaccida In Bæturiæ collibus Lufitaniæ finitimis observavit Clufius.

13. Crocus vernus angustifolius violaceo slore Clus. vern. angustif. parvo slore C. B. vernus minor Ger. Clus.

Uberioribus & craffioribus est folis, issque interdum surrectis: Flos duorum præcedentium flore longé minor, totúlque corruleus, tribus exterioribus petalis exceptis, qua foris vireícente colore non-nihl aspersa sunt. Hujus *radix* priori forma similis, paullò tamen major est, semen etiam craffius

Gadibus duntaxat juxta primam speciem invenit Clusius Februarii initio.

14. Crocus versus 4, sive violaceo store Clus. versus juncifolius purpureus C. B. versus angusti-

Terna habet aut quaterna juncea folia, primo angustifolio similia; inter que uncialis tenuis cauliculas prodit, membranaceum folliculara fustinens, ex quo soficulara emergit purpurei santi coloris, petadorum unguibus albis vensi diffinets: si filia e sonos umbilico prodit. Pigax admodum esti hic flos, utpote qui unico duntaxat die apertus manet. Radix prima speciei radici par, multis tunicis five corticibus duris tecta.

Locus.

extrema parte divifo.

Florem profert initio Maii, qui Sole splendente aperitur, sub noctem clauditur, & paucos dies durat, nullius aut pertenuis odoris.

16. Crocus vernus angustifolius variegatus C. B. vernus aureus variegatus Eyst.

17. Crecus J. B. Ger. Sations C.B. verus sations Antunnalis Park. parad. Saffron, J. Bod.

Gonflat hic bulbo dulci, Avellanæ, (interdum criam Juglandis) magnitudine, tunica incanâ feu cinereà in tenuia & oblonga capillamenta filifii foris obtecto, multis fibris capillato: Felia quinque aut octo, palmum aut etiam dodrantem longa, admodum anguffa, firitaa. Canki inter hac ortur brevis fub finem Augufti aut Septembri menle, florem fulfitinens unicum, Colchici flori fimilem, fex petalis ex pupura rubente ceruleis conflantem, in quorum mende oi famma fex, tria erceta spicibus flavis donata, inutila, brevia & fuperficie pulveracea funt; reliqua tria longitudine ipfa floris folia paulium excedunt, cum etiam ex clauto convolutôque flore jam ex terra prodeunte exertis despitibus perficiant: eadem inferius angufta, fuperius verò latufcula exiftunt, & fubcilifiimis creapitibus perficiant: eadem inferius angufta, fuperius verò latufcula exiftunt, & fubcilifiimis creapitibus perficiant; perficiante en la collecta aroma celebre conficiunt, orninbus Crocus feut Crocum appellatum, guftu amariufculum, odore jucundo, acri, late fipranee, coulos alquantum mordicance, lachymas profundeer cogente, & modicè cum fiavitate non ingrata captur aggravante, forminque conciliante. Ejus tam triti, quàm integri parva portio magnum aque aut vini quantitatem luteo aut cirino colore ad puniceum inclinante tingit. Flores unum aut alterum tantum dem poftquam aperti fuerint durant. Cùm deflorut, vel cum adhuc floret folia emergunt, que hyeme non flaccofunt, fed fub ipfa nive virent. Radix Autumno cùm planta floret bulbo conflat fingulari, fe quenti autem vere & aftate duplici, arque altero alteri fuperius infidente. Cum enim veris inicio folia increfcum fuperio radicis pars è qua folia exeunt increfei pariere, donce aftate parentem fub folia increfcunt fuperio radicis pars è qua folia exeunt increfei pariere, donce aftate parentem fub folia increfcunt fuperio radicis pars è qua folia exeunt increfei pariere, donce aftate parentem fub folia increfcunt fuperio radicis pars è qua folia exeunt increfei pariere, donce aftate parentem fub fol

De loco natali ubi sponte oritur nihil certi traditur: seritur autem in plerisque provinciis, ut Sicilia, Italia, Pannonia, Gallia, Germania, Anglia. De scmine altum apud Botantos est silentum: Seritur autem depositis radicum bulbis. Semen apud nos quantum audivi nunquam fert, nec alibi, proprie in siriadiculus; in locia autem ubi surprate siriad

ut puto, in frigidioribus: in locis autem ubi fonte oritur femen perficere minime dubium eft.
Croci electionem vide apud Cafp. Hofmannum. Qui vulgo venditur, fere eft corruptus Cartamo
feu Cnico, quem Crocum Sarracenicum vocant. Ludatur in Croco (imma partium tenuiras, &
trahitur in dubium (inquit Cafp. Hofmannus) annon illa vincat omnia alia fimplicia.

Moderatus ejus ulis cerebro prodeft, fentis vegetiores reddit, fomnum & torporem excurit. Dod. Copiofior vigillas inducit, & capitis dolorem J omnium confenili corroborat cor 58 lettitam gjenit; quod experimento confirmat Amaus Luttanus afferens se mercatorem vidise, qui cum in ollam in qua carnes coquebantur mulum Croci injecisfier, post earum ssium, in tam profusim rifume rupit, ut parium ablueri quin rifu inmio & cachinno e vita excessirei. Simile exemplum est apud Julium Alexandrinum in Salubr. Nos, aut, nobilem ferminam Tndenti vidimus horarum circet rium spatoi immodioc rifu concut, eliciendorum foret mensium causi. Justo plus croco usum Thoracis crudos humores ad conoccitonem perducit, pulmones aperti, & ab obstructione liberat, & ad hac tam efficax est remedium, ut subinde phthistics in summo vite discrimine, & propemodum animam agenthus spritium reducat, & vitam ad aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii, aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii aut ad simumum integri, cum Passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii aut ad simumum integri, cum passo and aliquot des proroget, scriptul dimidii and aliquota and aliquota and al

Nos efficaciam ejus in ictero, fi tempefive bibatur, fæpius experti fumus, ad quem morbum quæ

partium tenuium sunt & tingendo apta pleraque conducunt. In partis difficultanbus ados vitus est forture egise (inquit C. Hofmannus) ut totus infans apparent crocous. Hoc experimentum est a Rahai, quem Serapio laudat. Fuit mulier quædam, inquit, quæ aliquot diebus saborārat in partu & dedi illi in potu 3ij Croci, & peperit filium. Et expertus fui hoc postea statum sape, & semper suit ita. Verissmise est librarianum errore pro 9 ij. 3ij. Griptum.

Apud

Apud nostrates ad variolas expellendas in frequenti usu est; item in sacculis suspenditur sub mento vel gutture, ad disspandam sci. materiam putridam & venenatam, ne ibidem stagnans inflammationem exciter, agriunque strangulet.

Crocus in nimia dosi noxius & lethalis censetur. Sed quæ tandem est illa dosis à qua periculum est? 3 iii, vel ut Julius Alexandrinus 5 iii.

Crocum non dilatando esse solum gravem sed & obstruendo & strangulando C. Hosmanno videtur.

Idem Dodonæum erroris infimulat quod Crocum vigilias facere feribat in nimia dofi, cùm è contra fommum facit, & caput gravet. Nee probat quod Dioforides & Plinius acquimans effe affirment; cum Arabes & etiam experienta contrarium docean.

Crocus paralyticis membris ac induratis nervis apprime confert: quare Oxycroceum emplaftrum ex Croco conficitur ad emolliendam nervorum duritiem accommodatifimum. Trag. In Apoplexia gutta una aut due tincture afpergiur linguae. School. Herotodium integrum librum de Croco conficipiir, quem confulat Lector. Pro cultura Croci vide Philosoph. Tranlact. N. 138.

18. Crocus Alpinus Autumnalis C. B. montanus I. Clus. mont. Autumnalis J. B. Park. Ger.

Cisj.

Flore eff fativi Croci, fed minore & dilutiore, tribus intus croccis framinius, & fiilo luteo fumma parte in aliquoc ftaminula divifo. Folia illi quatuor, Crocinis fimilia, breviora tamen, interiore parte lineam quandam candicantem fecundum longitudinem, exteriore vero binas tanquam candiculos feu fulcos, utrinque fecundum nervum excurrentes habentia. Radix minor quam in faivo, candida, plena, & velut internodiis diffinêta, denfo quodam cortice è multis villis contexto involuta & techa, termibi fique fibris per corticem fe exerentibus felfili parte donata: fubdulcis porto illa eft initio, deinde ingrati faporis.

In nonnulis Luftaniæ rugubus, præfertim its quæ non procul à mari abfunt Novembri observavit, Locus. & cum suo store eruit Clusius.

19. Crocus Autumnalis storem sine folisi promens, edorus C.B. montanus 2. Clus montanus 2. flore purp. folisi orbiculato mucrone J.B.

Præcedenti ferè simile, surem sine soliis promit Septembri, unciali aut longiori pediculo innitentem, satis odoratum, sex aqualibus soliis orbiculato mucrone prædius saturations gurpur: coloris pænsque violacei constantem, tribus ex umbilico prodeumibus slavis saminibus gurpur: coloris pænsque violacei constantem, and prodeumibus slavis suremanions suremanions suremanions suremanions suremanions. Radix prioris radici valde similis, cortice è multis villis contexto involuta, oblongus interdum nucleos stats procul à mares sparagens.

 Crocus Autumnalis ſubcæruleus multiſſorus C. B. montanus tertius Cluf. J. B. Crocus Byzantinus argenteus Park. montanus Autumnalis ſſore majore albido cæruleo Ger.

Cluf.

Flus inodorus est, val tenuis admodum & evanidi odoris, petalis interioribus pauliò brevioribus; omnibus autem orbiculato mucrone praditis, albicantis initio coloris, sed in quo deinde temporis sincessifi administrativa que principa videatur. Stamine ex umbitico prodenta terran, slava, & in medio filus sitve penicillus in tria vel plura staminula divisus, flavi etiam coloris. Flaccescente vel jam marciolo flore quina, sena, raro plura emergunt in ambitu folias ex tenui membrana que sincem unitio obvolverat, Croci verni latifolii folis parte simila, h. e. pauliò latiora quàm savi, albà lineà singula per longitudinem supina parte diltinguente, & prona binis. Radix digitalis, vel etiam pollicaris est crassificationis, orbiculata terè, alba, solida, tunicà spadicci coloris obducta, multis albis sibris sib e a nascentibus practita, que silonum satis ferax est ; nam & termos, & quaternos, interdam etiam quinos profert sfores.

ettam quanto protest into a. Contantinopoli allatus ett, eftque proculdubio idem Croco fyl. Byzant. ferotino Lob. Ad. part. 2. Losus, quantos Parkinfonus diffunguat: qui florem plerunque unicum rarius binos proferre feribis.

Octobri demum mente florect.

Tempa:

21. Crocum Pyren.cum Autumnale Cluf ap. 2. montanum Pyren.cum Autumnale J. B. Crocus Autumnalis store minore C. B.

Cluf:

Florem fert Primi Croci montani flore ampliorem, colorifque faturatioris, & quodammodo medii inter illum & fecundum genus, cujus medius flulus multifidus fumma parte perinde ac illius, magis tamen diluti coloris & prorfus flavi. Hujus item folia marcefeente flore non flatim prodeunt ut in primo.

E Pyrenais montibus à quodam Rhizotomo crutum redemit Clufius.

L. I yionan monan a que

22. Crocus montanus Autumnalis Portx. Autumnalis, flore majore variegato.

+ Hhhhhh

CAP.

Locus.

Vires & Usus.

CAR

CAP. XV.

De Dente canino.

Dens caria lativer retundioréque folio C. B. Dens caninus Ger. Satyrium querundam Erythro-num bifolium flore unico radiato allo & purpureo J. B. Dens caninus flore purpurafecente, & Dens caninus flore rubro Park. parad.
 Dogs Cooth-biolet.

7. B. Cluf.

Adice est duas uncias longa, alba, crassuciala, & insima parte crassione, superiore verò parte gracisfecente. Folia promit bina, rarò terna inquir Clussus, opposita, primò mutuo seu complectentia, & sorema coculentia, per terram fusa, Lilis convalium aut Allis unsim forma, crassiora & magis carnosa, ex angustiore principio in ventrem festantem latum dilatata, dein sensimi in muli congitudine palmari, maculis ex fusico rubentibus, vel, ut air Clussus, ex albo purassensibus, latis, magnis variegata: teres, inter que furrigitur estieulu unicus, lavis encodisque, purascentibus, latis, magnis variegata: teres, inter que furrigitur estieulu unicus, lavis encodisque, purascentibus, latis, magnis variegata: teres, inter que furrigitur estieulu unicus, lavis encodisque, ruber, palmaris, cui inidee for unus, doctium nutans, ex sex fosi solionis, mucronaris, nomun-quam albis, nonnunquam purpures cum ungulus intus albis compostitus, qui ubi aeris [Solis radis quam albis, nonnunquam purpures cum ungulus intus albis compostitus, qui un ricussipadem: rulla sex all'alla proprie se explicats, radiato possitu foliorum viniendus es a fursim reflectit, Cyclamini in dodoris gratia (inqui Clussus) placens, dei folia elegantia commendabilis. Succedir siliqua rirando odoris gratia (inqui Clussus) placens, dei folia elegantia commendabilis. Succedir siliqua rirando doris gratia (inqui Clussus) placens, dei folia elegantia commendabilis. Succedir siliqua rirando di pracocci alevisia seminibus fere respondentia, federogiora gracisloraque favemina Luccoli bulboli pracocci alevisia seminibus fere respondentia, federogiora gracisloraque favemina Luccoli bulboli pracocci alevisia seminibus fere respondentia, federogiora gracisloraque favemina Luccoli bulboli pracocci alevisia seminibus fere respondentia, federogius qual commendabilis. fcenus coloris. Quandiu nullum florem dat hæc planta unico duntaxat exit folio.

Flos ex purpura rubet, aut candore micat, aut purpura & candore confusis pallet; qui sore est maculis rubris; qui albo lacteis maculis variegatur: sic folia aliquando maculata, aliquando

Vires.

cuits carent. C. B.

Nos flore purpureo infignem copiolium observavimus propè Augustam Taurinorum ad latera

Nos flore purpureo infignem copiolium observavimus propè Augustam Taurinorum ad latera

montis quem transfiro Pado accendimus, eundo indè ad Astam urbem, Aprilis initio florentem: cum

montis quem transfiro Pado accendimus, eundo à Nova oppido ad Genuam, Jo. Baultinus copiosè

propè Genevam florentem Martio in colle la Baftie; alibi etiam in montosis invenitur non raro;

loca vida acquid F. R. loca vide apud 7. B.

Striacas mulierculas radicis exficcatæ pollinem pultibus puerorum inspergere ad enecandas eliciendas nunercuas rancis exuccata pountem puttous puerorum intergere at enceandas eli-ciendas que ventris tineas Clusio relatum est. Ex vino autem haultum mirifice coli dolores miti-gare expertum est, insuper corporis vires reficere & nutrire, ex aqua verò pueros epilepticos ju-

vare.

Ad excitandam, autore Lobelio, Venerem magnam vim habere oftendit humida & calida fub-flantia cum acrimonise paululo juneta. Hinc nonnullis Satyrium erythronium Dioscoridis credi-tur, sed erroneè Parkinsoni judicio, qui Tulipam pro Satyrio erythronio haber.

Dens canis angustiore longiore folio C. B. Satyrii Etythronii aliud genus J. B. Dens caninus sure albo angustioribus foliis Ger.

Folia huic longiora quam pracedenti, maculas albas diutius retinentia, initio dum exeunt florems resta nuc iongora quan pracouciti, statuta anas unitus requestus, inicio oum exente fiorem etiam amplechentia, qui fuperiore major plerunque est, vel lache i ominino candoris, vel milits pur puraciente albóque coloribus constans, framinius albis, apieibus nigricantibus: Huic succedir trigonum apus, femina alteri paria continens; radix etiam longa & superiore craftior.

3. Dens caninus flore luteo J. Rea.

A prima specie differt foliis obscurius virentibus & flore pallido seu dilutè luteo, catera similis.

LIBRÎ

LIBRI VICESIMI PRIMI PARS SECUNDA.

De Herbis bulbosis affinibus.

De Herbis bulbosis affinibus.

 $\mathbf{H}^{\mathrm{ER}\,\mathrm{B}\,\mathrm{A}\,\mathrm{S}}$ bulbofis affines voco quæ cùm hujus generis fint foliis, floribus, pericarpiis aut radicibus Bulbofas imitantur.

Herba foliis, floribus, pericarpiis ant radicibus Bulbofis affines distinguenda sunt vel ex

```
( Numero petalorum in flore, in
     (Emeapetalas, folio gladii figuram referente cum acie cauli obversa; IR1s.
| Hexapetalas, radicibus
          (Tuberofis aut craffis,
               Maxima, folis
                   Crassis succulentis, ad margines aculeatis, radice succum crassum flavum insigniter amarum fundente; Alos.
                   Tenuioribus & aridioribus, concavis, marginibus æqualibus; Yucca.
               (Minores, flore
                    Majore Lilii amulo; LILIASPHODELUS.
                   Minore Stellato, semine triquetro; Asphodelus.
          Fibrofis folis
               Iridis; PSEUDO-ASPHODELUS.
              Graminis, flore speciolo; Phalancium.
       Pentapetalas, florum petalis reflexis ad ungues junctis, radice orbiculata; CYCLAMEN.
      Tripetalas; PHALANGIUM Virginianum.

Monopetalas, flore sedi fructus coherente, radice tuberosa, putillo pro stylo in medio flore
         ( Laciniatu, hujus generis maxima, caule pellis serpentini in modum maculato; DRACON-
         Integris,
              Major; ARUM.
Minor; ARISARUM.
Figura floris galeata aut labiata: Hæ vel funt
      Aphylla, nullis neq, à radice, neq in caulibus foliis virentibus; radicibus
          Squamosis; OROBANCHE.
         Denticulatis; DENTARIA aphyllos, Anhlatum Cordi.
Fibris multis majusculis implexis constantibus; Nious Avis.
        Tuberofis, gemino plerunque tubere adharente; ORCHIS. Fibrofis, folis
              Nervolis
                  S Binis, in caule oppositis; BIFOLIUM. Pluribus alternis; HELLEBORINE.
              (Planis virentibus, perpetuis; Pyrola.
```

Hhhhh 2

I ocur.

Vires &

Lib. XXI.

CAP. I.

De Iride tuberola & fibrola.

Nominis rationem dedimus in capite de Iride bulbosa: Notæ characteristicæ sunt slores ennea-petali, folia gladii figuram referentia, acie cauli obversa.

1. Iris vulgaris Ger. purpurea sive vulgaris Park. Germanica Fuch. vulgaris Germanica sive sylveftra C.B. vulgera volacea sve purpurea, bortensis & silvestria J. B. The most common purple flower de lute.

Cord. Ab uno cespite plura & erecta erigit cubito longiora folia, duûm digitorum latitudine, rectivenia, inferius in radicum capitibus conjuncta, ceu ex omnibus unum fiat, & fibi invicem inferta, fingulorum aperto & incifo ventre feu carina alterius dorfum excipiente, fuperius verò ala modo in muguorum apetro comento vante de dania accenta sociali exceptante, alpetino ved da indiodi il latundinem explicita, & in mucronem gladi figură definentia : e quorum medio caulis affurgit fefiquicubitalis, rechts, teres & glaber, veluti cinereo polline confiperius, facile absfergentibus codente, quinque aut fex geniculis interceptus, ex quibus fingula exeunt fine pediculo caulem amplectentia folia, inferioribus eò minora quò lummitati propinquiora; in tres vel quatuor ramos divifus. Flores in summitate post medium Veris per intervalla erumpunt, primum convolutis in turbinem membranis paullatim se in novem folia explicantibus: ex his tria inferiora digitali sunt longitudine, circa exortum angulta, reliqua sui parte uncia multo latiora, deorsum reflexa lingua figura, foris circa exortum anguita; resiqua iui parte unica imuto iatoria, actorium teneza inigate itquita, foris lividi coloris in cinerco & circa principium viridia, intus verò purpurea, feu violacea, latus & ladeis venis propè exortum, à fimbria productis varia.

Adharet iis in interiori finu, medià folii parte, per longitudinem exporrecta lanugo, oblongis pilis inferios albis, furmañ parte luteis compofita, Lanugumem cupita, fobil ialud parvum obtegir folium, in fummitate in duas partes diffectum, ab utroq, latere herbacei coloris [in nobis oblevato pallidè cerulei feu cinerel] in medio livido extante dorfo: reliqua tria folia & ipsa linguæ aut cochlearis formam habent, primis tamen latiora & paullò breviora exiftunt, & furlum reflexa junguntur: color his utrinq, in cinereo lividus [imo purpures, paullò tamen dilutior quàm in propendentibus petalis] qua vero prioribus alterno pofitu adnecuntur purpureis & albis lineis à medio petalo ad latera utrinque productis firiata funt. Triduum eduntur purpures et alois lineis a mealo petalo a la tatera turrique producti nata alini. Tinuum vel quartiduum dura aut longüis pro aeris conflictione, deinde contrahitur & decidit, inferiis oblongum ac fexangularem folliculum relinquens, intus in ria loculamenta interfeptum, in quibus rotunda funt & oblonga femia. Radictibus mittur multis, invicem in latitudinem fibi adnatis, dudim digiorom craffitudine, geniculatis, in transverlium firiatis, per fuperficiem terra fiparfis, foris modice in flavo rubentibus, intus candidis, ex inferiori parte longas tenucique fibras in terram della della contrabilitation della della contrabilitation d agentibus. Graviter tota herba, ut Sambucus ferè, dum teritur spirat, præsertim radix, gustu acri, consumptoque superfluo humore tandem odorata.

Sylvestris ab hortensi non videtur aliter differre quam accidentibus à cultura ortis: foliis minoribus, & hyeme marcescentibus, caule breviore, floribus præcocioribus & saturatius purpu-

Nascitur editis & clivosis locis inter arbusta.

2. Iris flore albo J. B. bortensis alba Germanica C. B. Park. item alba Florentina eorundem. Iris

alba, & Iris Florentina Ger.

Qui pracedentem recte nôrit, & hanc noverit, nullam quippe in radicibus, foliorum florúmq, forma differentiam notabilem animadvertimus, in quibus tamen utrifque coloris non modicum est discrimen. Folia enim colore ad glaucum magis accedunt. Flores pauco, sed eo tamen grato. odore præditi, lacteo candore perfusi sunt, extimorum costis non minus quam purpureæ, extra virentibus, quibus intus lutea crocomata respondent, imorum autem foliorum margines lutea stria

Nos Iridem albam Florentinam à vulgari flore albo specie diversam non facimus. Differentia fola est in radicibus, quæ in Florentina majores, crassiores, folidiores, candidiores, odoratiores, ut rectè J. B. Regioni forte calidiori diversitas debetur. Sic Fæniculum dulce & Apium dulce in frigidiores regiones translata paullatim in vulgaria degenerant. Fortè etiam Florentina dicta sationi primam suam originem debuit, nam ab eodem semine proveniunt Irides flore odorato & inodoro. cur non & radicibus.

Non videtur J. B. propter colorem album particulatim vocanda Iris Florentina, cum utraque abundent Florentini, & utramque indiscriminatim sumant; à bonitate autem potius utramque Flo-

rentinam denominari, non propter colorem. Tris Illyrica C. B.

C. Bauhinus Iridem Illyricam à Florentina specie diversam facit. Differentia est in sloris colore qui in Florentina candidiffimus est, in Illyrica diluté cœruleus pallescens, & odore remissiore. Nobis, his non obstantibus, eadem videtur.

Iridis radix in vino aut cerevilia suspensa hanc dulcem conservat, illud jucundo tum odore tum fapore commendat, illius plane amulo quem mora Rubi Idai communicant, ut nos in vino rubro fæpius experti sumus. Sed & pistoribus ad parandum fermentum triticei panis magnopere usitata est. Hae partim è Trag, hill desumpta, partim nostre funt observationis.

Plurime hujus plante radici virtutes à Vereribus & Neotericis attribuuntur. Sie breviter Schro

derus. Usus pracip, in mucilagine seu tartaro pulmonum, tussi, asthmate, obstructione mensium

torminibus ventris infantum. Extrinsecus abstergit cutis maculas & lentigines (cum Helleboro & melle mixtus) Creberrimus usus modernis est in pulveribus qui capillis insperguntur. Vulgus vocat pulveres de Cypro. Quin & Hydropi confert & Ictero.

In Hydrope ad serum in specie purgandum commendatur radicis Ireos succus ab 3 \(\beta \), ad 3 i \(\beta \), dandus. Honesta matrona mihi nota se plures hydropicos curásse affirmavit solo usu hujusce succi, ex-

hibendo quotidie manè jejuno quatuor cochlearia in sex cochlearibus vini albi.

hibendo quotidie manė jejuno quatuor cochieana in lex cochieanius vini aibi. In deliperata aivi obfitucitione ficusis radicis Ireos recens ad 3 j. propinatus expertus fiuit, tefte Schenchio lib. 2. Obfervat. D. Edv. Hul/2. Purgat, autore Calp. Hofmanno primario pituitam & aquas, fectundario bilem, non contra. Hodie fere folius fuccus frequentatur in hydropicis: in quibus cum fape ardores faciat, non in faucibus tantum, fed & in toto corpore, quidam profius abhorrent ab illo. Sed diffinicione opus eft. In Germanica id fieri verifiniale eft ; in Florent non est. Deinde verum est de succo crudo, per residentiam non depurato. Id autem neri debet si modo tuto curare volumus. Succus crudus non ultra 3 ij. exhibendus est, depuratus & imprimis Italicus in majore dosi sumitur. Casp. Hofmanno videtur 3 ij. superari non posse.

E Flandria advenitur ad nos in corticibus testísve Tellinarum pulcherrimum quoddam pigmen-E Flandria advelutur ad nos in corucious tentive a cuinta uni pucciernimum quocacam pigmentum, quod vulgari corum idiomate dicitur Verdelia; ipfium verò ità paratur. Iridis florum fummita-tem colligunt ante maturitatem perfectam, quam tundunt in mortario lapideo cum piffillo ligneo; inde maffam fic tufam recondunt in vitreo vafe, & in cella vel alio loco humidiore collocant per inde mattam ite tulam recondunt in virreo vaie, oc in ceua vei auto icco hiumatore collocant per dies quindecim, ut digeratur aque putrefera: quibus elapis eliciunt materian è vale, & linteo veteri percolant; nam verla erit ferè tota in liquorem, quem igni exponunt in ollulà vitre au freveat, donce decreficat tertia pars, cui tune additur Aluminis Roche modicum plus minúfive donce diffolyatur, magis clarefeat, & delecteur color, quem experii potens; fi in plo liquore madefiar fruftum alber pagina [charte] & confpicieur pulcherrimus color, qui fervari potent in Tellina estitui un processor. Camera, de Atramontis Londini inscendi n accel la formation potenti. Tellina description de la formatica della committe della committe la formatica della committe la committe della committe la committata della committe la committe l ruttum ande pagina (Linaux J. C. Campton, and Artista and St. Campton, and Artista Fandroum morem. Campton, de Atrammeria Londain impress.), 2,366. Ipsemet idem observavi quater vel quinquieis in locis Beigu Hispanica & Fonderati, ut in Diario meso invento. Hoc pigmento usos observavi Belgas ad chartas colorandas, & ad vasa tum lignea, tum fictilia pingenda, cujus non meminit Caneparius. D. Tancredus Robinson.

2. Iris altissima bicolor, caruleo obsoleto, cinerebre mixta J. B. bortensis pallide carulea C. B. F. B.
Ranor haze Iris, proceritate vulgarem superans: folia non minus lata: storie autem suaviere odorati & vulgari minoris non obvia ameenitas, cujus tria extima solia repanda summo ora satura purpura incha sunt; inde sique ad simbriam crocatam, humani supercilia amulam sauris lineis purpura lata processora album procure agraphe purpura album a caruna superana reis longis, campum album percurrentibus, utrinque autem à fimbriz lateribus oblique ferruginez linez luteos margines distinguunt: terna quoq folia, ut in hoc genere sieri solet, introrsum curvata interes neccos marginus; centra quor, priorajur in hoc genere hen foles, introfum curvara furriginutu, colore magna ex parte ferrugineo cinereo obloleto, ima parte rigidinicala, linea, fatura ferrugine guttata: penintifima & ultima terna in cofta foris, intúfque leviculá & fordida purpura pal-lent, utrinque lateribus lueto lurido infecês.

Hæc nobis latifolia major vulgaris obsoleta Clusii esse videtur, hortensis pallidè cœrulea C. B.

 Irú Chalcedonica Ger. Chalcedonica five Sufiana major Park. Sufiana, flore maximo ex allo migricante C. B. Iatifolia major Sufiana vel Chalcedonica, flore majore variegato, Clufto 1, J.B. Cluf.

Sena aut octona habet folia, Iridis Lufitanicz biflorz folis non abfimilia, mutuo fele ut in alis Iridum generibus amplectentia: è quorum medio caulis exit cubitalis aut amplior, rotundus, geni-culatus, digitalis craftitudinis, forem fuffinens omnium quos unquam in Iridibus confeexerim maximum, novem ut reliquorum foliis constantem, colore tamen ab illis differentem: nam tria ad termum, novem ut retugorum tous contantem, coiore tamen ab ilis duterentem: nam tria ad ter-ram inclinata folia craffa funt, interiore parte omnino nigra, nifi quadam vena ex purpura candi-cantes intercurfarent, ab infima bafi ad medium ufique nigris villis late obfita, macula nigraf, ferical villofi nigri panni inftar, medium folium occupante; foris multo dilutiora funt: terna ilia minora esi incumbentia, que ligilata tegunt, fornicara & bifida funt, & ejudem fere coloris paullo tamen dilutioris, licet ad obfcuram purpuream accedentis; tria furrecta palmaris funt amplitudinis, & membranacea pene tenuitatis, plurimis lineis ab infina bafi ad extremum ufique folium ex-currectibus. memoranacce perie tennucae, primais ance a nama cara cascanam unque tonnul ca-currentibus, partim nigranabus, partim re cineracco candicantibus, ut Americani Pavonis expanam caudam fere imitentur, internè circa unguem nonnihil hiriuta. Nullam odorem in hoc flore deprehendit Clusius, sed sola coloris varietate & raritate commendabilis est. Illi succedunt, sed rarò admodum capita trigona, crassa, uncias tres, quatuor, & quinque interdum longa,

dunt, sea ratio autinomi capita ungona canas meas ues, quantos, ex quanque intendum tonge, numerofiam femer, rugofium, fufcum, Piti fere inflar magnum continenta. Confiantanopoli delata eft. Hyemis injurias difficilius fert in hotro repolita, reliquis Iridis ge-Leur & neribus: Rarius etiam cateris florer, & unicum, ut plurimum, florem profert Maio: semen matu. Tempus.

5. Iris Afatica carulea polyanthos C.B. Assatica car. omnium Iridum amplissima, Dalmatica official J.B.
Clus.

Sena, feprena, octonáque habet folia, omnium Iridum ampliffima, & in latum expanía, viridis cui arugo permixta videatur, coloris, mutuô fe amplectentia; è quorum medio caulem promit fe figuicubitalem, interdum ciam bicubitalem vel ampliorem, firmum, craftorem finperiore, favrem, geniculatum, multiflue alis concavum, è quibus copiofi (nullam enim feraciorem confpexi) vagimultique inclui prodeunt feers, magini petatis deorifiam inflexis dilute purpuralcentis, & ad coern-leum tendentis coloris, multis purpuralcentibus vens ab infina parte, & flaminea fimbrii flava Hhhhh 2

HISTORIA PLANTARUM. 1182

in longitudinem & latera excurrentibus: bifida petala exalbefcunt, gibbo tamen illorum dilute purni tongrummen o meta comitatione, & ima parte quibufdam purpureis brevibus venis dafuncta puracente: tra iuriece, anguicore, coma parte quibuneam purpareis orevious vens distincta funt, ubi verò fe in latum expandiunt fubeceruleum habent colorem, dilutiorem adhue quàm inflexa, ker florum Sambuci odorem, graviorem tamen, quodammodo amulantur. Iis succedunt rariores statement florum Sambuci odorem, graviorem tamen, quodammodo amulantur. 8c Horum Sambuci ocorein, giarioren camen, quocaminoco amusanua. In nucceount ranores fi-lique five capita craffa, magna, triangularia, 8c obusio mucron practica, que maturitate dehicen-tia femer continere deprehenduntur, craffum, angulofum, durum, flavefecens, iuperiori ferè par. Radis crassa est, magna, nodosa, multis longis crassísque fibris donata, lateribus ut relique se propagans, & fi repurgata ficcetur odorata.

Hanc Constantinopoli accepit Clusius. Huic perfimilem in hortulo nostro habemus, cujus tamen flores vulgaris Iridis floribus minores Huic perlimitem in hortulo notiro nabemus, cujus tamen notes viugaris irios noneus minores funt; petalis reflexis 8c dependentibus ima parte purpureis, lineis ex flavo albentibus ab ungue foli funt; petalis reflexis 8c dependentibus ima parte purpureis, lineis ex flavo albentibus ab ungue foli funt; Fimbria feu juba villofa ab ungue per mediam petali ervicem aliquonifque producta magis flava eft quàm in vulgar Iride: que huic incumbunt petala craffiufcula, bifida, ad margines lutefaunt, gibbo cinerco: tria erecta petala cinerca funt, feu albitation de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio del cant cum diluta coerulei tinctura, versus ungues tamen flavicant, & lineolis ferrugineis striata

6. Iris Dalmatica major C. B. Ger. Dalmat. major, flore vulgari minus violaceo J. B. major latifolia tertia Clus.

Spectate pulchritudinis & magnitudinis est hac Iris, caule bicubitali, tereti, minimi digiti craffitudine, alis crebris donato: in quorum extremis flores multi, magni, toti cyanei, exceptis paucis in unque, aus cuons contant in quodo proposition de la contant a cont plicatas Aquilæ alas referunt, ultimo proximum finu suo semper excipiente, ut in aliis, colore

Clusius hanc à præcedente floribus in summo caulis fastigio magis confertis, semine in breviore capite, minore, pallido, anguloso, rugoso, pracipuè differre scribit.

7. Iris Dalmatica minor flore purpuræ dilutioris J. B. Iridi bifloræ affinis minor C. B. Iris Dalmatica minor Ger.

Iridi Lustanicz seu bistorz similis (inquit Clusius in Hisp.) quam Pancius ad nos misit nomine Dalmaricz minoris infignitam, mfi quòd paullò angultòre folio videatur. Flore pupurz dilutioni, se terni au quaterni in fingulis caulibas, oblongiori pediculo inharentes: femes in breviore triangula filiquat angulofum, pallidum & rugofum. Flore ferius Vere.

8. Dis major latifolia Byzantina Dalmatica à Pantio missa, i. c. minori similis J. B. Byzantina purpuro-carulea C. B. major latif. 18. Clus.

Folia: ett quinto generi [Afiaticæ purpureæ] non diffimilibus, fed breviore aliquantulum caule, in aliquo ramos divifo, qui fuftinent fares è vaginulis emergentes jam dictis paullo minores, quorum color medius inter fecundi & quinti generis flores.

9. Iris latifolia humilior purpurea C. B. major latif. angustioribus soliis, purpureis suribus minoribus, Classo 19. J. B.

Cluf.
Praccedenti magnitudine par est, angustioribus tamen foliss; cande gracili, pedem & semissem, FIRECUEIU I INEGILIARIO PAR CEL AUGUSTANIA CARIOLI JOHN, 1988 GRAND, PARCIA CE INITIATI, INTERCUEIU I INEGILIARIO, INTERCUEIU I INITIATION CARIOLI JOHN CARIOLI PARCIA CELIMIENI, INTERCUEIU I INITIATION CARIOLI PARCIA in vulgaris quodam genere conspicitur. Radix non magna, nodosa.

Ab hac non differt specie quam Clusius majorem 20. facit sed floris colore tantum qui in plantis hujus generis à semine ortis plurimum variat.

Iris latifolia bumiliur versicolor C. B. major latif. surrettis storis foliis stavis & purpureis lineis distinctis Clus. 20. J. B.

A decima nona nec gracilitate caulis, qui in ramos etiam divisus, nec angustia foliorum, nec radice differt: flores similiter magnitudine pares habet, sed diversi coloris; nam terna ad terram inflexa diluti & quodammodo obioleti purpurei funt coloris, multis faturatioris purpura venis à fimbria ad oras se spargentibus : fimbria flavis staminibus constat : bisida folia illam tegentia obsoletè Thereforms to real guestions and the street and the

Nec magis à præcedentibus differt Iris major latifolia 21. Clusio à semine deciduo sponte orta, quam C. Bauhinus Iridem latifoliam Germanicam candido-purpuream vocat; J. Bauhinus Irid. maj. latif. purpuream, foliis repandis candicantibus, purpureis venis distinctis.

Que non minus ampla habuit folia quam superior, inter que caulis assurgit pedalis, teres, geniculatus, viridis, fustinens membranaceas thecas virides, per oras levirer purpurascentes, è quibus comergunt bini aut term fores, jam descriptæ paullo minores, petalis terram spectantissa bino an egustioribus, candicantibus interius, saturæ purpuræ vens eleganrer distinctis, latiore verò parte omnino purpuraë. Villosa simboia inferna parte slavescit, superna purpuras(cit, bissa foliola sub quibus latet floridi purpurei sunt coloris, ut & terna folia surrecta. Flor tenuiter odoratus.

10. Iris Damascena polyanthos C.B. major latifolia 4. sive Damascena Clus. major latif. sive Damascena carulea J. B.

Dalmaticæ majori non dispar est foliis & radice. Caule cubitali aut paullò majore: floribus numero, magnitudine, colore Afiatica corulea respondentibus, petalis tamen ternis inflexis paullò dilutius purpurascentibus, & ad cœruleum tendentibus; ternis bisidis & gibbis angustioribus & cinerei quodammodo coloris; ternis verò furrectis cœrulei coloris, & latis interdum candicantibus venis externa parte conspersis, odore Asiaticæ simili.

11. Iris Afatica purpurea C.B. Afatica purpurea major latifelia J.B. major latif. 5. sive Asiatica purp. Clus.

Ciuli.

Folia habet fecunda [Afiatica cœrulea] fimilia, paullò tamen breviora & anguftiora, inter qua exit centis rotundus, cubtais, digitalis crafittudinis, in aliquot ramos divilus, qui promunt è membranacis thetis fiors liuperiore minores, nonnihil odoratos, quorum labra five folia ad terram inflexa, saturationis sunt purpuræ; & infra circa unguem, quà videlicet hirsuta illa & pallescens simbria exentrit, variis venis distincta. His incumbunt tria alia latiuscula bisida folia, qua candicantes ligulas tegunt : deinde è lateribus furgunt terna etiam folia, eleganti purpureo colore pradita. flori Lufitanica biflora ferè fimilia, latiora tamen. Succedunt triangulares filiqua obtulo mucrone. in quibus femen inæquale. Radis: tuberofa, fecundæ fimilis. Hæc eriam Constantinopoli missa fuit: Maio floret.

Huic congener fuit latifolia major 6. Cluf. peregrina rubens inodora C. B. maj. latif. flo. purp. cum aliqua rubedine J. B.

Cui Caulis paullò major: flores fimiles, aliquantulum majores, inodori, quorum terna furrecta folia aliquid rubedinis habere videbantur.

12. Iris latifolia Germanica odore suavi C. B. latif. major.purp. quibusdam Illyrica J. B. major latif.

Longa latáq, folia habet, Dalmaticæ majori pænè paria: caulem non minùs grandem, nec rariores minorésve flores proferentem, petalis inflexis & terram spectantibus plane purpurei sive violacei, dilutioris tamen coloris, nullis nifi circa infimam partem venis diffinctis, fimbrià medium folii nervum occupante, albis staminibus flavo apice præditis donata; furrectis ejuldem ferè, sed magis diluri coloris, ut & ternis bifidis ligulam tegentibus & fimbriæ incumbentibus; odore fatis suavi.

In hortis Francofurtentibus observavit Clusius.

13. Iris latifolia Germanica odore Sambuci C. B. major latif. cui in flore crassa venæ purpurca J.B. major latif. 8. Clus.

Similia habet folia, ab exortu autem circa radicem purpurascentia: caulem cubitalem aut ampliorem, multos è vaginulis, purpurafcentibus radis infignitis, proferentem flores, petalis ternis incur-vis multis craffis venis purpureis notatis, fimbria ad labrum inflexum protenfa, capillaribus ftaminulis flavo apice præditis donata; termiserectionibus plerunq, bifidis, colorémq, habentibus obsoletum in quo purpureum quidpiam magis vel minus faturum elucet: alata angulta folia fimbriz incumqui ex corruleo purpuralcit. Odor florum Sambuci. Breviter Iridi obloletæ Belgicæ valdê fimi-lis eft.

14. Iris latifolia Belgica odore Sambuci C. B. Iris Clusti major latifolia 1x. cum venis purpureis J.B.

Breviora quam superior habet folia, alioqui non diffimilia, nec minus circa radicem, qua invicem amplectuntur, purpurascentia: coulem cubitalem & ampliorem, in alas divisum, in quibus multi flores, totidem quot præcedentes foliis præditi, quorum terna deorsum inslexa, per oras subcoerulea, circa ungues ex flavo candicant, deinde multis craffiufculis fature purpure venis ab imo in longitudinem excurrentibus funt prædita: staminum simbria superiori similis est: terna erecta petala candicantis ex cœruleo funt coloris; eorum ora quodammodo flavescunt, ungues tenuioribus venis distinguuntur: bifida & alata petala fimbriam tegentia ferè ex flavo candicant. Odor præcedenti

Iconem eandem habet Lobelius pro Iride Lufitanica verna violacea.

15. Iris latifolia Belgica verficolor odore Sambuci C. B. latif. major, cui ora ad flavum obsoletum accedum J. B. latifolia major 10. Clus.

Paullo humilius est præcedente; nec ejus folia circa radicem purpurascunt: Caulis gracilier in Paullo numiuse et pracetaines in esta nota la la laura par para la la findiur, fores geltantes fuperiori formà quidem fimiles, diverti tamen coloris: nam terna intera folia, licet illus folis non fint difiparia, oras ad flavum obfoletum accedentes habent, venafia paullò dilutiores; terna furfum eretà obfoleti fint coloris, et afaveficente 8 cuprurafente mixti, Verificoloris, quam à Camerario accepit Clufius, folis non abfinilia, paulo tamen dilutiones et del propositione del propositione del propositione del propositione del proposition del propositione del propositione del proposition del propositione del propositione del proposition del propositione del proposition del propos Nora, circa ungues etiam magis flavescentia, & tenuioribus purpureis venis notata; angusta alataq.

Lib. XXI. De Herbis bulbosis.

1185

folia, fimili colore prædita, præter medium nervum, qui magis purpurascit : Odor etiam florum Sambuci æmulus.

Præcedenti eadem videtur; nec diversa.

16. Iris latifolia Belgica odore Sambuci altera C.B. latif. major cum oris purpurascentibus J.B. latif. maj. xI. Clus.

Paria superiori habet folia, inter que cubitalis serè & superiori equalis assurgit caulu, ternos aut Paria inpenori neues, jeune, ante que concent sete o imperiori esquata attuiga camar, terrios aut que terrior de vaginis viridibus, oras purpuralicentes habentibus, ferens fires; quorum tria inflexa pe-tal decime quarte nor valde abmilia, longius tamen protenfam habent finibriam illam villis tais confiantem, quam ut à històis egibolos folis tota tegi possit, quorum color obscurior & fatura-confiantem, quam ut à històis egibolos folis tota tegi possit, quorum color obscurior & fatura-tor, quemadmodum & sele atrollentium, quibus nonnunquam imperfe luridæ maculæ. Odor idem cum superiore. Paullo tamen serius hac storet.

Iris major latifolia flore versuolare J. B. latif. Belgica variegata C.B. major latif. XII. Clus.

Przecedenti colore satis responder, & peculiare id habet, ut inflexa folia duodus diversis coloribus fecundum longitudinem fint difereta, akera videlicet parte reliquorum foliorum colori respon-

Hac ex femine nata est, cum aliis Iridibus, quarum nonnulla unicum duntaxat folium variegatum habebant, quadam versicolorem tantim nervum medium folium secantem, etimq, vel ampliorem & latiorem, vel angultiorem; ut mirum dieu sit, quomodo natura in his storibus ludat.

Iris latifolia major verficolor cerulea dilutior J. B. Cluft 13. Iris latifolia Belgica cerulea verficolor C. B.

Hoc etiam genus femine natum, inftar prædicti varietate colorum confpicuum, non adeò ta-men elegans, fed coloris ex cineraceo pallelocatis, ut verficolor cerulea dilutior dici queat ea Iris. Superioris varietas effe videtur, non species distincta.

17. Iris exetica colore quafi pallido, fuligine perfuso Camerarii, Classo 14. J.B. Iris latifolia adare Oxyacambae C.B. Iris Camerarii Gct.

Cluf.
Ample Inic funt folia, & longiora latioraq, quam in pracedentibus, viridia admodum, rugofa, aliquantulum crifpa, mucrone nutante, è quorum medio emergit cubitalis aut major cassis, lerig, roundes, viridis, in aliquot ramulos divifus, qui è virentibus vaginulis fais amplos promunt fuere, nonnihil odoratos, & ad vulgaris Ovyacanthe floris odorem accedentes; quorum tria reflexa per la palida, multis craffis purpures venis à folii infima fode, & à fimbria ad extremas oras figariis prædita funt, labris ciam ismae purpura nitembles e iru illis incumbentia, fub quibus occultantum gigule, colors pallidi tanquam fuigine perfufi, ut criam funt tria erecta, fed magis luridi. Nullum (inquit Clufus) mibi hactenus femen tulit, tametti multos annos illam jam aluerim. Maturnius ranuli à flore fecunda. & color flora salunando faturacion: interdum district.

unque Comma) mun naturant municipalità della contra di la contra di la

18. Lris latifosia Pamamica colore multiplici C. B. latif. major 15. Clus. Iris lutea foliis florum re-pundis curiogetii J. B.

Cluf.

Rugofa funt etiam ifti folio, minus tamen lata, longa & viridia quàm in decima quarta, fecundum radicem omnino interdum purpurafoentia; è quorum medio coulom promit cubitalem, lavem, viridem, aliquot ramulis donatum, quibus infident fores è vaginulis emergentes, magni, vel proritis inodori, vel Oxyacanthe vulgaris florum infar odorati, coloris varietate commendabiles nam tria folia que furfum fipetant & artolluntur, rarò fe mutuò amplectuntur, aut cacumine nutant, fed plerum, (mit marcefore incipiane) recta funt, ur in Iride bulbofa, nonnihi tamen convexa, angultiora, lutei coloris, quemadrandoum & illa que ligulas finibriame, contegunt tria ad terram inflexa circa bafin & exortum pallent, reliqua parte candicant, multis tamen purpureis radicis ab ipfa fede ad extremas tufue folii (quod plerum, faurtatius purpurafoi; ni earum fitripium fioribus que circa radicem nullà purpura funt fiffuire) pallicas oras eleganti pictură decurrentibus : villofa fimbria qui parte integiun lutea eft, extrema vero exalbida; pallentes ligula: magna, tri angula & cobulo aliquanthum mucrone capita: fomes Orobi magnitudine, fufcum, rugolum conangula & obudo alquanmum mucrone apies: [emes Orobi magnituden, fulcum, rugolum continentia. Radix nodola, vulgaris Iridis inflar, foris flaveforns, mulis utrinque nafoențibus fibris firmata, qua repurgata & exticcata odoratistima est, & cum Illyrica, qua in Officinis habetur, odoris gratia contendere posse existimo.

In montanis Ungariæ observavit Clusius: Utrunque genus in Leytenberg monte supra Man-

derftorf, & ficcioribus praris Sopronio vicinis, &c... Floret Maio, sub Junii finem semen maturat.

Tempus.

Camerarius hanc Iridem florem suum in locis natalibus non promere scribit, in hortos verò translatum, contra aliarum fylvestrium plantarum naturam altero anno florere, & quotannis postea, ac longè latéq, serpere.

Irij

Ab hac non differt specie sed foliistantum variegatis

Iris latifolia alba viridis C. B. major foliis duobus coloribus distinctis albo & viridi, Clul. 16.I.B.

Cluf. Præcedenti valde fimilis est, & ex ejus semine natam putat Clusius; folia tamen illi breviora, & (quod rarum) magna ex parte duobus coloribus diftincta albo & viridi, fic quidem ut albus per longitudinem excurrat nonnunquam dimidiatum folium occupans, interdum ferè totum, aliquando ejus duntaxat partem: iisdem etiam coloribus aliquando distincte vaginæ slores includentes, qui à præcedentis floribus non multum differunt, staminea duntaxat fimbria in reslexis foliis tota slava est: & folia surrecta infima parte purpureis velut maculis internè aspersa sunt.

Iris latifolia ex albo pallescens striata C. B. major latif, pallescens ex albo cum purpureis venis
 B. maj. latif. 17. Clus.

Cluf.

Pedalem habuit caulem, rotundum, geniculatum, binos aut ternos ex membranaceis vaginis promens flores, quorum terna terram specantia pallecientis ex albo funt coloris, multis purpureis venis mens jares, quorum terna terram i peccanna panceena e ano min contas, inimas pan pance o um ab infina follorum baís, que angulfior eft, in latera, tum à fimbria, que flava eft, ad extimas foliorum oras procurrentibus, quibus fingulares, interdum binae, purputese maculæ funt afperfæ: bifida folia fimbriam tegentia azendin funt coloris, cujus etiam terna furrecta (excepta eorum angusta basi quæ slavescens) multis purpureis venis in latera procurrentibus.

Iris biflora Lufitanica flore violaceo, Clufio 22. J. B. biflora flore minore, odore Lilii convallium C. B. Iris biflora Ger.

Folia ei vulgari breviora & angustiora, alioqui non valde diffimilia: in summo pedali caule flor è purpurascentibus vaginulis prominet violacei omnino five saturatioris purpuræ coloris, qui in inflexis & propendentibus foliis intenfius nitet; vilhola illa fimbria qua donata sunt prorsus candida. nexis o professionators from internus nitet; vilola illa fimbria qua donata funt prorfus candida. Unicum autem fingulares caules plerunq, florem ferunti, interdum fed arrò alterum, rariffimè tertum, fingulari quemq, vaginulà inclufum, jucundiffimi odoris Lilii convallium. Semen angulofum, rugofumi in triangulari capire fans craffo, fed rarius fert. Radix illi fubelt nodofa, geniculata, folida, pollicaris craffitudinis, gibba, intus candida, ingrati faporis initio, & paullo pòti fervidiffimi guftis, multis fibris fumma tellure hærens, & fubinde in plures propagines, è lateribus nafcentes divita.

Nascitur multis Lusitania: locis supra Tagum, vel pingui solo & in arvis, vel salebrosis & lapi-Tempus. dofis locis. Vere floruit, & postea etiam Autumno in horto Car. Audomari, cujus rei gratia bifloram cognominavit Clufius.

Hujus potius varietas videtur quam species distincta

Iridi bifloræ affinis flore majore C. B. Iris Illyrica bifloræ fimilis, Clusio 23, flore purpurco J. B.

Non multum à præcedente differre videtur: Quina enim aut sena ex singulis radicis capitibus promit folia, illius folis fimillima: caulen raro amplioren, qui in fummo è vaginul'; purpuralcentibus florem promebat, Luftanicæ formà perfimilem, paullo tamen minorem & teneriorem, nec ades fixats oforis, licet ad eum faits accedere. Rafar nodola & generalata ut fuperioris, odoris cum yirens est ingrati, exticcata verò fatis grati, & infipidi initto gultus, postea camen fervidi faucésque urentis.

Nec diversa specie putanda est

21. Iris major latifolia Romana cærulea, Clus. 24. J. B. Iris peregrina odore Oxyacanthæ C. B.

Que proximè pracedenti catera fimilis, petalorum in flore trium furrectorum colore ad coeruleum magis tendente, funbriaq, inferiorum magis flavescente, & odore vulgaris Oxyacanthæ

22. Iris latifolia caule aphyllo C. B. maj. latif. 25. Clus. An Iris flore violaceo, folio virente J. B?

Ciaf.

Lata haber folia, rugofa, pedalis ferè longitudinis, circa radicem nonnihil purpurafcentia: canlam non prodeuntem e medio foliorum, ut alir, fed feorfim fine foliis, pedalem, in quo tres aut
quatuor flores è purpurafcentibus vaginulis exeuntes, magni, purpuraf gauratiore nitentes, inodori,
quorum tria folia ad terram inclinata ab ipfo exortu, ufq, ad fimbrire (que tota candida eft) extre
mum, albis radiis infignita iunt. His fuccedunt trangulares flaque magna, obsulo mucrone, magmagnationes dispura fedium mode. Reduceratifa considera intra candida fore fine. num semen continentes aliarum Iridum modo. Radix crassa, geniculata, intus candida, foris survi coloris cortice tecta, fatis odora, ad Phu five Valerianæ dometticæ odorem accedens.

Peculiarem habet hac præter cæteras Irides notam, ut nulla folia per hyemem retineat, fed Pecchiarthi indee inte parte in the parte in ipfi vifa est quam foliis circa radicem saturatius purpurascentibus.

Neque ab éadem diversa censenda est

Iris latifolia candida purpureis venis distincta C. B. major latif. 27. Clus. major latif. candida cum multis fibris purpureis J. B.

Foliis, radice caulis fitu cum XXV. convenit: At flores in eodem caule fingulares aut FOIRS, radice came into came AAAT. Convenies. At more in codem came inigulates and gentine evaginulis ex pallido virefeentibus prodeunts, forma pracedentibus fimiles, fed colore variantes: nam tria petala propendentia candicant, purpura exoleta venis ab infirma corum fede per antes: nam tria petala propendentia candicant. latera excurrentibus ulq, ad extimam fimbriam fubcœruleis villis constantem: tria autem incumbentia & ligulam five stamina tegentia alba sunt, earum tamen gibbo subcœruleo: terna surrecta pentia ce nguiant international fede multis purpureis venis diffineta, donec in latitudinem expandi incipiant. Flori lucedit trianglum caput binas pane uncias longum, craffulcullinque, quod mar-ritare dehlicem Julio, femen oftendit rugofum, lubfuscum, ervi magnitudine. Radix hyeme folia

Hanc ex semine 25. deciduo natam fuisse minime dubitat Clusius, tametsi hujus flos odoris gratia commendabilis non fuerit, qui tamen in illa deprehendebatur. Mirum enim in modum variant, quæ ex semine nascuntur Irides, non secus ac præcoces & dubiæ Tulipæ ata, Papavera, ut longâ experientiâ didici, inquit Clufius.

23. Iris latifolia Germanica echroleucos C.B. major latifolia 28. Clus Iris major latifolia echro-leucos J.B.

Cluf. Multa habet folia invicem amplectentia, cæterarum Iridum inftar, unciam lata: inter que pe-dalis, geniculatus, teres, viridis exilit cæulir, fummo faftigio fufficiens binas membranaceas vaginas, caus, genetiatus, teres, virious extur causir, numino taturgo intuitien binas incinorantees vaginas, ex viridi pallefeentes, è quibus emergit flos reliquis Iridum generibus formă fimilis, colore autem diverlus, nam exalbo pallefeit five explosore et & terna repanda folia ab imo ad extimas oras flavelcentibus venis funt diffincta, fimbria albicante; fed quatenus à bifdis folis (qua fimili colore (unt prædita, gibbo tamen dors) nonnihil purpuralcente) integitur, flavescente: surrecta folia ab imo gracilia, interna parte multis in latera sparits venis obsolete purpuralcentibus sunt diftineta, ubi verò sese in latum expanderunt control coloris. Nullum in hoc flore odorem deprehendit Clufius.

A. 24. Iru palustris lutea Get. palustris lutea seve Acorus adulterinus J. B. Acorus adulterinus
C. B. palustris, sve Pseudoirus & Iris lutea palustris Park. Bellow water Flowers

J. B.

In obliquum radices agit, complicatas & multum fibratas, quæ propter foliorum veftigia & venenofas reliquias foris villofæ, nigraque funt, intus vero rubentes, fubfantia porofæ, & ceu filis quibufdam venofæ, fapore ftrenuè adftringente novis quotannis oculis, inflat Typhæ aquaticæ gemmæ. Folia Iridis, longa, mucronata, quorum ea quæ propè radicem fita funt fubrufa nonnunquam apparent. Caulis duos cubitos aquat, & interdum luperat, rectus, lavis, teres, spongiosus, & interdum aliquousque inanis, in alas divisus. Flores Iridum lutei, inodori; quorum tria folia reliquis sex majora, extrorsum repanda, lutea, simbriæ supercilium imitantis loco, & utrinque adianquis ex majora, extorium repanus, nuca, innota superioria interesti and to the definition of the control for interesting the control for inte paullo poit fauces omni pipere ardentiùs urit. Siliquæ longæ ut in Spatula semen continent ruffum. Odorem tota herba non spirat.

In pratis riguis, locis palustribus & ad margines & ripas sluviorum ubique fere oritur.

Calidane an frigida sit hujus plantæ radix inter Botanicos non bene convenir, quod verò insignem adstringenti facultatem obtineat ferè omnes consentiunt & gustus abundè confirmat: unde ad dyfenteriam aliófq, fluxus alvi & uteri commendatur, fanguinem etiam undecunq, manantem cohibet. Hinc extrinsecus ad dyfenteriam aliófq, fanguinis fluxus præcavendos appenditur : unde patet quanto olim in errore versati sunt Pharmacopœi, cum hujus pro Acori veri radicibus facultate planè contraria dotatis usurparent.

Scribit J. Bauhinus, se Tiguri aliquando degustasse hujus flores, qui tantum ei ardorem & fervorem excitârunt in faucibus, ut fummam ejus acrimoniam vix potuerit mitigare Oxycrato. Unde (inquit) nulli suaserim cum Trago usum tam acris storis ad inflammationem oculorum.

Scoti montani (Highlanders vocant) ex hujus planta radice, per viginti quatuor horas in aqua infula aut parum cocta, perpetuò in illa aqua fricando calculum album asperioris superficiei super cultellum aut purioris chalybis fruftum per aliquot horas atramentum optimum conficiunt; ex relatione D. Georgii Mackenfii. Sibbald. Prodr. Hift. Nat. Scotia. Transact. Philosoph. N. 117.

S. 2. Irides humiles seu Chamæirides.

1. Chamairis variegata C.B. Iris humilis latifolia colore violaceo J.B. Chamairidis latifolia genus 1. Cluf. Iris violacea Ger.

Putilla plantula est, radice crassa, alba, rugosa, acri, à qua folia exeunt aliquot Iridis vulgaris foliis fimilia, femunciam lata, duas tréfve uncias longa: Caules breviffimi, quadrantales: Flos violaceus & purpureus ut in Iride vulgari sed per omnia minor, nec odore aliquo excellens.

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

Lobelius hanc natalitiis caule nullo este scribit, flore, semine, siliqua Xyridis fœndæ: verum in Belgium aut Angliam translatam, frigidóque & humenti solo exceptam caulem producere dodrantalem, nonnunquam pedalem, flores albidos, aut luteos, aut violaceos, dilute rubentes, ftria-

Clusius se in Lustania, saxosis & marina aura afflatis locis supra Olystipponem observasse scribit, foliis ejustlem ferè cum Lusitanica bissora latitudinis sed brevioribus; radice illi simili, geniculata & obliqua, capitulis acuminatis in humili & vix supra terram assurgente cauliculo, triangularibus, magnis pro seminis proportione. De varietate colorum in floribus ex semine natæ in Belgio eadem habet quæ Lobelius.

Nos in rupibus maritimis prope Liburnum in Italia, & aux Garrigues propè Monspelium in Gal-Locus. lia Narbonenfi observavimus.

2. Chamairis flore saturo violaceo C. B. Cham. humilis latifolia major acaulis Clusio J. B. Cham. latifolia major Clus.

Foliis est brevibus, interdum tamen etiam pedalibus, Iridis vulgaris modo latis, & secundum rareini et develop, inclusius anna cuain positivis, anna sugari incor auto, co comunit ia-dicem magni et parte purpuracientibus: inter que multi forse è vagnulis prodeunt, ingulari pe-diculo dodrantalia, fulti, vulgari paullo minores, Lufranice biflore emulti tum magnitudine, tum colore, qui saturatioris nigra viola est, prasertim tria folia terram spectantia, qua villosam simbriam, utiq, ad brida illa que ligulas regunt folia, ex cœruleo pruprarafeentem habent, fib ligulis verò fire framinibus luteam: omna autem petala, tam que furfum attolluntur, quam que repanda terram fpectant, inferiore & feffili parte albis quibufdam radiis variata fint. Sunt autem ejus flores vel aliquantulum odorati, vel inodori: triangula capita magna, mucronata, in quibus semen Orobi magnitudine pallescens, quod exsiccatum rugas contrahit & fulvescit. Radix nodosa est, reliquarum Iridum modo, & adnatis se propagat.

Semine nata interdum variat floris colore cœruleo.

2. Chamæris saxatilis Gallica C. B. Iris perpusilla saxatilis latisolia, acaulos fermè Lob. Ad.

Minima & rariffima omnium est hæc, radicis plexu, substantia densa & colore Illyricæ non abfimilis: caule verò nullo, præsertim natalitiis; folio latiusculo, rigido, mucronato, palmum alto, cujulmodi Gladioli: flore, semine, filiquis Xyridis sociida.

Plurima oritur in agro Narbonensi locis aridis & saxosis [Garrigues dictis] secus specum illam sef-Locus: quimilliare Monspelio diffitum via quà Frontignanam itur; in cujus cautibus ec rupium commissiris frequens adolescit prope Ferulam

4. Chamæiris latifolia minor Clus. Iris humilis latifolia minor J. B. Chamæiris minor flore purpureo C. B. latifolia flore rubello Ger. Clus.

Breviora huic angustioraq, paullò sunt solia, qualia Chamæiridis primo in loco descriptæ: flores paullò minores; capita triangula & mucronata etiam minora: semen minus. In floribus summa varietas: licet ferè omnes fimbria villos supra stamina coeruleos obtineant, infra verò, ut in modo dicta, luteos. Ex his paucas duntaxat adnotavit Clufius: nam omnes, inquit, valde difficile.

1. Flore est saturatius purpureo & odorato; interdum tamen dilutiore & inodoro, surrectis petalis modò orbiculatis, modò longioribus & bisidis.

2. Odorato est flore, deorsum reflexis petalis nonnihil purpurascentibus, surrectis verò coeruleis.

3. Flos quodammodo rubet, interdum dilutiori & suavi quadam rubedine velutíque carneo colore, præsertim petalis surrectis: Villosæ simbriæ superior pars albicat, inserior lutea est. Est autem aut odorutas aut inodorus. Harum omnium stamina cœrulea.

4. Flos major, pallelcens, nonnunquam exalbidus: petalis furrectis in utroq, ab iplo flatim exortu purpurascentibus lineis notatis, deorsum inflexis in pallescente exalbidis, in albicante viridibus: pallescens item Oxyacanthæ vulgaris floris odorem prorsus æmulatur: alterius etiam

5. Solo floris colore flavescente, surrectis petalis purpurascentibus virgulis radiatis propendentibus vel nigricante vel diluta purpura in medio notatis, à quarta differt. Odoratus hujus etiam est flos. Stamina porro hujus & quartæ alba funt.

Nafcuntur omnes in nudis & apertis collibus Pannoniæ & Auftriæ, V. Cluf. Cærerùm tam infignem varietatem ex femine deciduo sponte gigni non est dubium, inquir Clusius: infinitum ergo variare possunt, & novæ quotannis ex semine sato varietates obtineri. Minus rectè ergo à C.B. pro distinctis speciebus ponuntur. Numerus enim specierum, si has specie distingui concederemus, omnino incertus & infinitus effet.

A præcedentibus nec radice, nec foliis, neg floris figura differt, proinde nec specie.

Chamairis latifolia minor 6. Clus. Iris humilis latifolia minor tenerrima J. B. Cham. flore obsoleta pallilo C. B.

Cujus petala propendentia obfoletum colorem pallido permixtum habent, & ab eorum ima parte uga de extremam finishiam, que pallida est, purpurez excurrunt vena: pinnata terna petala que alba stamina tegune ex pallido albefeunt, furfum veró erecta pallida sint, circa imum tamen obfoletè purpuralcentibus radiis aspersa.

I orus.

Circa Budam in Pannonia Mœsiæ finitima eruta suit. Clusio enutrita brevem admodum caulem, vix ternos digitos supra terram eminentem habuit, cui insederunt bini slores.

Nec magis specie differre censenda reliqua Chamairidum varietates à semine orta, quas describit Clufius septimo, octavo, nono, decimo, undecimo loco.

Chamairis latifolia minor 7. Clus. Ch. minor flore varie picto C. B. Iris humila latifolia minor elegantissima, varie picta J. B.

Hujus flori tria petala deorsum inflexa variis radiis ex pallido purpurascentibus, ab imo sursum & in latera sparsis sunt distincta, per oras etiam tenui quodam cœruleo colore aspersa: fimbria mem area a paris ann cumulcas per oras cuant cuan quouant certure confet a paris. Initiata infedium folium ad inflexionem ufque occupans multis villa confeta, quà bifido folio integnutur flavis reliqui parte dilute cœruleis: petala gibba illam & ligulam tegenta coloris funt ex cœruleo candicantis, qui in costa & oris paullò faturatior: terna fese attollentia folia ex cœruleo flavescunt ab meants, qui in cona ce ons panno faturation: certa nele acontenta ona certame interestina ai mo angulta, & multis purpureis venis in latera excurrentibus practita, quà verò in latum expanduntur purpurafeentibus maculis afperfa funt. Flori fuccedebat longiufculum triangulare capiti.

Florem cum alis Chamariridibus dedit Aprili, nullà odoris gratia commendabilem.

Chamæiris latif. minor 8. Cluf. flore purpureo flavescente C. B. Iris humilis latif. minor, flore

vario, ejus foliis valde incurvis J. B.

vano, ens roms vane incurvis J. B. Chamzeris latte minor 9. Cluf. Chamzeris flore pallide luteo C. B. An Iris humilis latif. flore pallide, albicante & vario J. B. Chamzeris latif. minor 10. Cluf. Ch. minor flore purpureo C. B. Iris humilis latif. minor flore

vario violaceo f. B.

Chamziris latifolia minor 11. Clef. Ch. candicans venis variis diffincta C. B. Iris humilis latif. minor flor vario, folias ejus inflexis candicantibus f. B.

Harum deferiptiones omilimus, è Clufti bifor, plant. rarior. fi quis cas defiderat, petendas. Câm enim hujufinodi varietatum numerus (novis quotannis è femine fato fibonafecintibus) cerus & defenimente de informame de forquite casonas de fide de acquada example plantario productionis de financia. finitus non fit, infinitum esset singulas persequi, & si id aggrederemur, plantarum historia in im-mensum tandem excresceret, nec Elephantinis voluminibus posset comprehendi. Verum certus & definitus est, ut sapius diximus, in rerum natura specierum numerus, à prima creatione ad hunc usque diem, ut credi par est, constans & immutabilis.

6. Chamæiris flore luteo C. B. Iris minor lutea Dod. Chamæiris lutea Ger.

In sterilibus Garrigues dictis, Mommau, la Colombiere & aliis prope Monspelium abundat. Botan. Monsp.

§. 3. Irides angustifoliæ.

1. Iris Tripolitana Clus. Tripolitana, folis longissimis, flore aureo J. B. media longissimis foliis lu-

E celfiorum aut altius assurgentium genere est hac, folia habens reliquis quas conspexerat Clufius, multò longiora, bicubitalia videlicet, media inter latifoliam & angustifoliam latitudinis, unciam scilicet lata, reliquarum Iridum foliis magis viridia, non tamen splendentia ut Xyridis: Caulem halenter lata, ferquatin intenti nois lings i man, instanto policiore i tata, ferquatin intenti nois lings i man, instanto policiore, rotundum, firmum, i cet non valdè craffum, nodofum, & aliquot brevioribus foliis praditum, in cujus fummo bini & terni flores, è vaginis prodeuntes, petalis finuofis, Iridis bulbolæ flavo flore floribus formà non diffimiles, aurei colors, quorum tria majora verfus terram valdè reflexa, & tis incumbentia tria alia mi nora, alata, ligulam flavam tegenica; tria reliqua è lateribus majorum prodeuncia, affurgebant inftar illorum quæ in Iridibus bulbofis conspiciumur, bisidumque mucronem habebant. Floribus succefferunt trigona capita, in fingulis lateribus gemina costa five nervo secundum longitudinem eminente, non diffimilia capitibus Iridis angustifoliz majoris, similibus etiam seminibus plena. Radix digitalis craffitudinis, nigricans & nodofa, inftar radicis angustifoliarum.

Uris pratenfis angustifolia folio fueido C. B. tenuifolia Michelfeldensis spontanea J. B. angustifolia major sive 1. Clus. Clus.

Multa profert folio, longa, rigida, angustiora & nigriora quam Tripolitana, quae compressa vel confracta ingratum tetrimque odorem spirant, propernodum ut Spatula feetida folia, minus tamen graveolentem: inter quae Caules teretes oblongi & cubitales, interdum etiam longiores exturgunt, quatuor aut quinque flores ex vaginulis lateralibus promentes, Iridis bulbosa versicoloris sforibus forma non admodum diffimiles, colore cœruleo saturatiore præditos: quibus succedunt oblonga ea pita trigona, subrufa, multò firmiora, magisque cartilaginosa quàm latifoliarum Iridum, iis paria quæ in Tripolitana, angulis etiam eminentibus & quodammodo geminis, quæ dehiscentes semen duplici serie digestum, aliquantulum compressium & angulosum, ossezque duritiei, subrusescente membrana tectum oftendunt. Radices oblique, longe, nodose, graciliores quam in latifolia, Tripolitanæ radicibus æqualis, foris nigricantes, intus candicantes aut pallescentes, sapore acri & fervido, multas longálque fibras spargentes. Invenitur etiam foliis non graveolentibus.

In Germania & Hungaria in pratis invenitur.

3. Iris pratensis angustifolia non futida altior C. B. tenuifolia major slore ceruleo & striato, angustifolia 2. Clusio J. B. angustif. minor sive Pannonica versicolor Clusii Park. Iris sylvestris Byzantina Ger.

Cubitalia, interdum etiam longiora folia habet, admodum angusta, minimi digiti sive semuncia latitudinem non excedentia, viridia, non tamen splendentia, summa parte mucronata, infima verò, qua sub terra latent, purpurascentia, nullo ingrato odore, [J. Bauhino oleraceum quid redolent,] Caules habet sesquicubitales, nonnunquam bicubitales aut ampliores, rectos, teretes, firmos licet intus cavos, geniculatos, virides, fummo faftigio in binos aut ternos ramulos divifos, quorum fingulis in-fident finguli flores, Iridis bulb. verfic. latif. floribus forma fimiles, odorati, quorum terna petala deorsum inflexa, infimâ parte, & quatenus bisido alatóque folio ligulam occulente teguntur, furvo colore sunt, reliqua verò parte (quæ in nonnullis brevior & latior est) in aliis oblongior & angucolore lunt, reduque etc parci e lunt i de ministration de la colore, venis faturatiore purpura intentibus per toli longitudinem & lattudinem excurrentibus, & fimbria five fupercilio carenta: tria furtum erecta anguftiora funt, & cum bifdis illis exalbidas ligulas tegentibus, purpurei faturi five violacei funt coloris. Breves deinde fuceedunt flique five capita triangula, breviora quam in pracedente, neque adeò mucronata, neque geminà costà eminente prædita, quæ per maturitatem nigricantem colorem contrahunt & dehiscunt. Semen inaquale, angulosum, nonnihil compressium & durum continentia. Radix nigra, tenuis, dura, nodola instar superioris, fibris duris & tenuibus præ-

Clusius in pratis nonnullis & locis pratensibus Austriæ & Ungariæ eam invenit : Loca particularia Locus

Clusius Iridis angustifoliæ secundæ speciem alteram meminit, ejusque iconem dat, sed nullam Varietas addit descriptionem. Hanc C. Bauhinus. Iridem pratensem angustifoliam humiliorem appellat, apud quem reliqua Synonyma vide.

Iris candidis floribus angustifolia Lob. ab hac non aliter quam floris colore differre videtur. Iris angustif. flore albo J.B.

4. Iris angustifolia maritima major C. B. angustif. 3. Clus. An Iris tenuifolia store violaceo J. B? Iris maritima Narbonenssis Get.

Ctal.

Ex radic nodofa multa producit folia, firma, longiora quam pracedens, & prioris foliis magis angufta, faturâque vinditate prædita, nonnihl etam fætdat; inter que cubitalis affurgic caulit, firmus, aliquot flores proferens Secundæ floribus longiores, & Prime penè fimiles, fed longè faturatore purpurà & quafi nigra præditos: quibus fuecedunt capita, prime capitolus pene fimilia, femine etam fimili plena. Radix, ut dictum, nodofa, dura, foris nigra, minimi digiti craffitudine, internà parte ex albo flavelens, antroffum & in latera progrediens, alarum anguffioliarum Indum inflar, & tandem veluti in orbem fele fpargens, (quod omnibus Iridibus commune eft.) multis flave de are craffillos duris ficosi, lenis tanem & fractive continuacións, ourantm anteriores & no. fibris donata gracilibus, duris, ficcis, lentis tamen & fractu contumacibus, quarum anteriores & novellæ craffiores, molliores & candidæ.

Ab hac mihi non diversa specie videtur.

Iris angustifolia maritima minor C. B. angustif. minor Clusii quarta J. B.

Præcedente humilior est, floribus paullò minoribus & angustioribus, atque etiam dilutioribus. Primæ tamen floribus saturatioribus; cætera similis. Nascitur utrumque hoc genus Hispaniæ & Galliæ Narbonenfis locis maritimis.

5. Iris angustifalia bortensis versicolor C.B. angustif, store violaceo, restexis folisis latteis & purparis vensis variis J.B. angustif, 5. Clust.
Clust.

Nec foliorum forma, nec radicibus multum differt à majore marina, nisi quòd folia habere non videatur tam atra viriditate prædita : flores etiam plurimum differunt ; nam tria folia furrecta purpurei sunt coloris & violacei; tria verò reflexa & terram spectantia paullò latiora sunt, & multis lacteis purpureisque venis, alternatim permixtis, ab ipso folii ungue exorientibus, atque secundum longitudinem & in latera se spargentibus gratissimam varietatem efficiunt.

Floret cum marina, serius prima, Junio videlicet mense: Semen maturitatem acquirit Septem-

Hanc maritimæ varietatem fuisse suspicor, à semine deciduo in hortis enatam.

6. Iris graminea cui pereunt quotannis folia J.B. Iris angustis, prunum redolens major & minor C.B. angustis, 6. Clus. Chamairis tenuifolia Ger.

E radice inodora, tenuiore & graciliore quam caterarum Iridum, nodosa, nigro cortice tecta, obliqua, brevi tempore magnum cespitem occupante, ut cum difficultate erui queat, cause palmares suni pedales, alteri vix dodrantales Clus. stenses suringuntur. Flor amoenus è subjecto calice, res I um pedales, atten vix dod'antates Cisi. I tenues jurriguntur. Fiss amenius e lubjecho calira, fex profundis filleis totidemque acutis porcis exarato, emicat, novem peralas ilaturum more conflans, fed mulicim diverlis; nam tria extima repanda extremà orà albis violacessque ettis obliqui si variata fiunt, inde contractius folium quari ex ilthmo eluctarum paulatim latestir, purpuraleons in lateribus, mullà in medio hirituta simbrià, cujus locum siuppler linca lata lutera, stris purpures pieta; qui extrinsecis respondens costa ex luteo virescit. Histe incumbum similiter repanda tria illa bifida folia, que in medio quidem è viola purpurascunt, à lateribus autem è diluto rubore ferè cine-

Viriet stee

Locas.

Locus.

Vires.

rea funt, quibus aversa parte apprimuntur stamina latiuscula, cultrata, coloris ferruginci : hisce alrea unt, quous aversa parte apprimenta di minora duplo, colore violaceo, neutiquam in fummo reli-terno positu interjecta sunt tria reliquis minora duplo, colore violaceo, neutiquam in summo reliquarum more cocuntia, fed apicibus convolutis à se invicem dissita. Odor nobis gratus Prunorum, Clusio Armeniaci mali. Succedunt capita sublonga & turgida, valde eminentibus costis pra-

Clusius duas hujus disferentias deprehendit : Unam pedali interdum altitudine, caule tereti, binos aut ternos plerunque flores gestante: Alterum caule vix dodrantali, unicum magna ex parte florem

Provenit in pratis Viennæ Austriæ vicinis, ad radices montium fitis. Huic folia hyeme accrefcunt, funtque tenuia, angusta valdè, non rigida, sed mollia, & superioribus dilutiùs virentia.

A. 7. Xyris Ger. Xyris steve Spatula fatida Park. Spatula fatida, pleissque Xyris J. B. Xyris I. see Gladiolus fatidus C. B. Stinking Gladbon, og Gladbon.

Radix incurva Dod. in novellis plantis rotunda, & veluti bulbi aut cepa alicujus caput, è qua fibræ dependent craffiusculæ, veteribus & multorum annorum plantis multæ, longæ, geniculatæ, fibi invicem implicata, magnum veluti cespitem constituentes, denique ut forma ita & acrimonia ininvicem implicate, inaginum voint cubitalia & fesquicubitalia, in cultratum mucronem desimunt, angustiora quam vulgaris Iridis, atro virore splendentia, sætidum cimicum odorem attritu obolentia: anguttora quant ruga is rusa, and rusa sportane media folia recti affurgunt, quorum finguli canner hac camber plures, glabi, caffitie mediocri, per media folia recti affurgunt, quorum finguli cannel nude calici infidentem ferunt florem Iridis, fed minorem, novem folias confiantem, quorum naliculato calici inidentem terunt tiorem Indis, led minorem, novem tolis conitantem, quorum tribus repandis ex purpura obloteta albicantibus, virgatis, nulla fimbrai villoa donatis, terna modico intervallo impolita, fuliginolo colore, bifida, ligulas concolores occultantia: reliqua tria modice erecha, ab exortu ad medium ufque circiter fufca, deinde ex albido leviter purpurafeenia. Floribus finecedum filique oblonges, vel (tut air Cordus) Indis fylv. fimiles utriculi, fed paullo majores & triquetri, que per maturitatem Pæoniæ inftar dehifeentes semen oftendum rotundum rubrum, mitalia democinidae malio fervido. noris Pifi magnitudine, gustu fervido.

Ad lepes & in duments apud nos provenit, sed rarius. Observavimus cum Lobelio & ad litoreos maris aggeres: Passim Monspelii locis similibus invenitur.

mais aggetes: ramin ratoriponi cos ministra inventada. Ea vi & acrimonia prædita eft radix; tametif Corulam aut cimices oleat, ut contra capitis vulnera Diofic tefte, faciat & fracturas, educat aculeos & omne telum extrahat citra dolorem: admixnera Linus, cene, iacate o inactina parte, radicis Centaurii quinta & melle fanet tumores & inflammations cum aceto impolifa. Radix cum paffo contula bibetur ad convulla, rupta, coxendicum dolores, urinz ftillicidia & alia profluvia. Semen ad ciendam urinam efficaciffimum est trium obolorum pondere in vino potum: Idem & lienem absumit cum aceto potum.

Lobel. Ad alvi profluvia bibitur non secus ac Rhabarbarum & Asarum: ventris sluores materiam per urinam deducendo & avertendo supprimit. Caterum opilionibus & rusticorum plebi in præfectura Somerseti Angliæ hujus radicis decoctum aut enam infusum purgationes Iridis modo

In omni alvi profluvio nolimus experiri hanc fervidam radicem, inquit J. Bauhinus; forte posset tolerari usus in profluvio alvi pituitoso. Hujus radices maximarum sunt virium in Scrophulis intus sumptæ. D. Needham.

Pulvis radicum exficcatarum in hysterica passione, orthopnœa & hypochondriacis affectibus utiliffimus eft. D. Bowle.

8. Iris tuberola C.B. Ger. Park. tuberola Belgarum J. B.

Folia illi tria aut quatuor, fesquipedalia & longiora, angusta, striata, quadrangula, cum primò erumpunt rigida, verum postquam in justam longitudinem excreverint, infirmiora & terram versus reclinata, in acutos mucrones definentia, colore glauco, ad exortum gracilia, & duobus tribúfve foliolis seu squamis membranaceis obvoluta: inter qua exurgit caulis pedalis aut altior, gracilis, teres, striatus, duobus foliis arcte ei adnascentibus, & sinubus sus eum amplexis & involventibus ab imo ad summum fere. In summo autem nodi duo observabiles sunt sibi invicem proximi, è quibus toaction folia membranacea acuta, carinata exeunt, alterum superius & angustius, alterum inferius & latius, tum folium superius, tum solium superius superius includens & occultans. tala extima tria versus terram valde reflexa, supina parte nigricant mollitie & splendore pannum nigrum holosericeum referentia: iis incumbentia tria eriguntur magis quàm in aliis iridibus, & in duas acutas lacinias auriculas imitantes profunde diffecantur: tria reliqua in aliis erigi & supra florem efferri solita, brevissima sunt & perangusta, ut soliorum potius rudimenta quam solia genuina cenferi mercantur. Omnium, exceptis apicibus extimorum, color pallidus dur herbaccus, nigrore quodam diluto obiter tinctus. Flori fubeft valculum feminale oblongum teretiufculum quod flore diodam anuto opuer tincus; no nucet areatina remains consoligam consultant dialog grandelier, & ob gravitatem fitam & pediculi infirmitatem deorfum depender, femina continens rotunda, albicanta. Radix ubberola, varie depada, que in plura interdum tubera, velut totdem digitos ab uno frutulo exeuntes, excretcir.

Oritur in Orientalibus regionibus & in Arabia.

CAP. II.

De Liliasphodelo.

T Iliasphodelus dicta est hac planta à flore Lilii & radice Asphodeli.

 Liliaf phodelus luteus Park. Lilium luteum Afphodeli radice C. B. Afphodeli radice luteum, five Lilio-afphodelus quorundam flore luteo J. B. Lilium non bulbofum Ger. Efic Dan-Lily. 7. B.

Ad unum vel duos cubitos excrescit, caule tenui sed rigido, tereti, cavo, lævi, absque foliis, in sum-Ad unum vel duos cubitos excretest, caute tenu lea rigido, tereta, cavo, lævi, abique toliis, in flummo in aliquio ramos diviso, radice fibrolia, glandulis appentis donata, Afshodeli radicum æmulā, flutlæ, oblongæ, ab uno capite defeendunt I foris buxea, intus alba, fapore fubdulci. E glandularum anneus tibræ quædam craffitors ferpunt, quibus in plures plantas multiplicamus. Folia ei funt numerofa, Porri aut Afshodeli, longa, carinata, fitrolis per longum donata. Foret odore plante & forma Lilii, fed colore penitus luteo. Poff flores (inquir Dodonaus) craffe, triangulares gignuntur filique, in quibus femen nigrum & splendens. Pæoniæ paullò minus.

Floret cum Lilio purpureo majore, & paullò ante, Lilia candida præcedens. In Ungaria maximâ copia sponte nascentem, in multis uliginosis pratis, non procul ab oppido munitissimo Nemeth-

Lib. XXI.

 Lilias phodeliu phaniceus Park. Lilium radice Asphodeli phaniceum, sive Livio-as phodeliu quibus-dam I. B. Lilium rubrum Asphodeli radice C. B. Lilium non bulbosum phaniceum Ger. The red Dap Lilp.

Non admodum absimilis est hac planta pracedenti, sed in singulis partibus major. Radix quippe confimiliter glandulis oblongis filo connexis strumosa, alba, gustu propemodum fatuo: Caulis digiti craffitudine, duos cubitos altus & major, fiftulosus, enodis, cujus fastigium in aliquot alas divi-ditur: folia majora, carinata, latiora quam lutei: flores in caulium ramis altero tanto majores, Liliaceis pares, colore triftiore rubent intrinsecus, lutea linea per medium decurrente ad ungues usque totos luteos: extrinsecus folia ad luteum magis devergunt.

De loco ubi sponte exit nihil invenio apud Botanicos qui de eo scripserunt: Quòd semen apud ipfos non protulerit quotquot eum coluerunt confentiunt; non dubito tamen quin loco fuo natali producat. Radicibus adeo se multiplicat & propagat, ut ob id hortulanis minus acceptus & gra-

Ob flores unum duntaxat diem durantes non ineptè Hemerocallis dici possic.

CAP. III.

De Asphodelo.

Sphodelon dictum volunt quafi and stars, that the HV resultion vixed and by, à mortuorum combu-forum cinere. Etenim in tumulis Veteres Afphodelum ferebant, ne deeffet cibus mortuis, ut Porphyrius in quodam epigrammate scriptum reliquit, ubi tumulum his verbis inducit, Νάτο με μαλάχω το κ. Ασφόδελου πολυβρίζου, κόλπο 5 του δείνα έχω. Foris quidem Malvam Alphodelumque babeo, intus verò mortuum claudo.

Afphodeli notæ funt radices multis tuberibus uno capite dependentibus constantes, flores stellati, femina triquetra.

1. Asphodelus major ramosus store albo J. B. major albus ramosus Park. albus ramosus mas C.B. ramosus Ger. The great white branched Afphodel.

Multa habet oblonga folia, angusta, triangula & veluti carinata, fungosa & lenta, mucronata: caulem rotundum, lavem, bicubitalem interdum, in ramulos superne fissum, quem à medio ferè furfum vergendo exornant multi, stellati flores, coloris intus albi, foris verò nervo purpuralcente fingula folia secundum longitudinem quasi distinguente (ut Ornithogali flos virescente linea distinctus eft) fex staminibus medium occupantibus. Semen durum, lignosum, rugosum, atrum & figura triquetra, capitulo orbiculari ferè, sed tribus eminentioribus costis prædito, & ex viridi purpurascente continetur, quod illo per maturitatem dehiscente cadit. Floret per partes, ut verè dicit Theophraftus, & incipit ab imis. Radices ab uno capite numerofæ exeunt, oblongæ, exiguis Napis fimiles, fed inferiori fede craffiores, atque in fibras definentes, fucci plenæ candicantes, ingrati & acris

Istius (inquit Clusius) radices videre memini, dum Olyssippone Hispalim proficiscerer, aratro erutas, que 200, aut plures, ab eodem capite pendentes, eósque crassos admodum napos haberent, ut 50. aut amplius libras totam plantam pendiffe putem. Itaque nihil mirum fi Plinius, 80. fimul acervatis sæpe bulbis referat.

Liiii 2

Tembus.

Nos in montibus Messar imminentibus atque etiam in collibus saxosis agri Monspeliensis obser-NOS III MONIQUES MERIANO E APrili. At nos Autumno etiam florentem invenimus: unde fortè Af-vavinus. Floret Martio & Aprili. Locus & Tempus. phodelus Autumnalis Cam.

2. Alfbodden albus non ramofus C. B. Park. major albus non ramofus J. B. non ramofus Ger. ž. Cluf

Pracedenti omnino fimilis est, exceptis caule, qui unicus est, neque furculosus, &c flore, qui omnino albus: Illius etiam radix non admodum numerola. In Sicilia circa Syracufas & albi obfer-

Asphodelus purpurascens solius maculatis C. B. major store carneo Park. store rubente Ger.

Cum nullæ præter eas quas tituli exhibent notæ hujus tradantur, nos varietatem præcedentis accidentalem, non speciem diversam arbitramur.

2. Affhodeliu minimus Cluf. hift, app. Ger. emac. minimus allous J. B. C. B. Park. Cluf.

Ctol.

Minor est tertio jam descripto [Phalangio Crette Salonensis] & ab eo plurimum differt: nam glandulosa radices habet instar secundi generis, lecte minores, è quarum capite prodeunt quinque aut sex folia valdè angusta & longiusculas, inter que assurgir considerates roundus, doctrantem aut pedem altas, singularis, nec ullis ramis practitus, in quo since in modum nascuntur multi stores altas, secundo anal quadam secundum longius disease accessivamente secundo anal quadam secundum longius disease accessivamente. fingulis petalis internè & externe vena quadam secundum longitudinem notatis, perinde ac tertii

Julii initio flores proferre incipit, quum reliqua genera suos abjecerunt. Hyeme folia amittit, & nova denuò acquirit circa Aprilis initium.

4 Affbodelus luteus Ger. J.B. luteus minor froe Hossula regis Park. luteus & flore & radice C.B. gellom Afronobel, og kings spear.

F. B.

Radices ab uno capice multæ nafcuntur, longè tenuiores qu'am Afghod, albi majoris, colore luteo
Radices, exporrectis per transversum fibris se propagantes. Caulis lesquieubitalis aux alior, singularis, à medio ad summum furibus Afghodeli, ab imo incipiendo successive se aporiencibus omati,
sed luteis, quos excipiunt pericarpia rotunda, ferma ingrum ferè triquetrum continantia. Fusia
fod luteis, quos excipiunt pericarpia rotunda, ferma ingrum ferè triquetrum continantia. Fusia
for porro angulfa, veluti angulosa ut triquetra ferè videantur, fishulosa, colore glauco præsina, à radice
faits numerosa oriuntur, & caulem etiam ad flores usque crebra undique convestumt. Radicibus
undique diffiss multim se tronozat. undique diffusis multiùm se propagat.
In insula ad promontorium Pachynum & alibi in Sicilia eum invenimus.

Asphodelus luteus minor Ger. huic eadem species videtur.

5. Alphodelus Autumnalis C. B. Autumnalis sive major Cam.

CAP. IV.

De Pkalangio.

Halangium fic dictum est Galeno 8. Simpl. facult. quòd demorss à Phalangiis [Aranci genere] auxilietur : cui ut & Plinio 1. 27. c. 12. Phalangues. Ab Asphodelo radicibus fibrosis differt.

1. Phalangium flore Lilii J. B. Allobrogicum Park. Allobrogicum majus Clus. magno flore C. B. Phal. Amiquorum Ger. emac. Epiter: moșt.

Quina vel sena producebat [Clusso] folia, carinata, satis firma, surrecta, viridia, summâ parte mucronata, inferna sele invicem amplectentia instra aliorum Phalangiorum: inter qua prodibat caulis pedalis aut amplior, viridis, teres, firmus, fummo fastigio inter fingulares appendices denos aut causs pecans aut ampuo, vinus, cares, minas, jumno ratogo met imiguates appendies deinos aut plures geffans flores, profits niveos, majores quam in majore Phalangio vulgari, in anteriorem parte tem propendentes, (ternis interioribus petalis paullò latioribus & crifpis, exterioribus verò viridi mucrone prædits) florum parvi Lilii formam quodammodo referentes, odoratos, è quorum umbimucrone przeditis) Horum parvi Liu tormam quodammodo reterentes, odoratos, e quorum umbi-lico fena gracilia prodibant famina unciam longa, tenta tamen alia pauliò longiora, extima parte curva, & flavas apicibus donata, oblongiore gracili in medio flylo, ut commodius mea opinione comparari pofie non videantur quam parvo Liulo abb. Floribus fuccedebant trigona capitula, fu-cum fema & inaequale continentia. Radix in multas, craffas, candidas & longas fibras, aliorum Phalangiorum radicibus non diffimiles dividebatur, & adnats fe propagabat.

In Alpibus Allobrogicis propè maximum Carthulianorum cœnobium sponte oritur. J. Bauhinus reperit florentem Junio in pratis montis Septimi Burmii Rhatorum prope Kafest: atque etiam, Ge-

nevæ cùm effet, in monte Thuiri.

2. Phalangium

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

2. Phalangium pulchrius non ramosum J. B. parvo flore non ramosum C. B. non ramosum vulgare Park. parad. non ramosum Ger.

Folisis est Phalangio ramoso pænè similibus, latioribus paullò : caule codem, sed non ramoso: sto-ribus paullò majoribus, albis, multis, & spicam repræsentantibus: succedunt capitula sublonga, in

quibus semina rotunda. Duplicem hujus speciem facit C. Bauhinus, majorem folio longiore & latiore, semine majore: & alteram in qua omnia minora : Clusius adhuc alterius meminir, cujus folia longè ampliora, longiora & crassiora quam præcedentis, caulis etiam multò procerior, qui & slores longiore spatio ab invicem diffantes proferebat. Forte hæ omnes funt tantum præcedentis varietates. Reperiuntur in montibus Pyrenæis. Nos in monte Saleva prope Genevam hîc descriptam observavimus.

3. Phalangium parvo flore ramosum C. B. J. B. Phalangium ramosum Park. Ger.

E radice perenni fibris craffiusculis, candidis, subdulcibus, glutinosis composità caulis surgit singu-L radice perenin nois ciamucianis, sanaus, incondicious guintons comporta casin ingre ingu-laris, tenuis, lavis, teres, felquicubitalis, cujus feapus in ramulos aliquot feaceffens, fieres fuffrient fre-quentes, ftelquos, emaculato candore Lilii confpicios, quibus pericarpia globola fuccedunt, Lini capitulis aqualia, per maturitatem in tres partes dehifcentia, femine (ut vult Dodonarus) nigro, veluti Melanthii, non perinde tamen angulofo, referra: Felia graminea, porraceis tenuiora, angu-ftiora, carinata, pede aliquiando longiora, ac etiam cubitalia, statim à radice exorta in terram repanda parùm attolluntur.

Circa Francofurtum ad Mœnum, Bafileam, Genevam & alibi in Germania, in collibus, paícuis Locac

montofis, & ericetis copiosè oritur.

4 Phalangium Cretæ Salonensis Lob. Ger. Asphodelus folisi sistulosis C. B. minor folisi sistulosis

4. Phalangium Creta Salonensis Lob. Ger. Asphodelau folius sistualosis C. B. minor folius sistualosis. I. B. albus minor sive Fistulosis. Park.

7. B. Clus.

Ex fibrosis Phalangii (cui tota planta satis similis) radicibus, mediocriter crassis, non nodosis, ex uno capite numerosis folia promit multa, angusta, rotunda serè, striata, sistualos, tres aut quatuor uncias longa, I in culta planta etiam cubito longiora] in acumen desinentia: è quorum medio sex aut plures eadem radice assignius causas, cubitales, ramosti, quos sine ordine nascentes striatos fores, superioribus similes, sed minores, colore lackeo, linea servique à [Clusic) purpurascente plant sores, superioribus similes, sed minores, colore lackeo, linea servique à [Clusic) purpurascente puntumoudoudo evetalum secundum longitudinem percurrente. staminibus in medio lackeis anicas sore. unumquodque petalum fecundum longitudinem percurrente, staminibus in medio lacteis, apiets ferrugineos sustinentibus. Vascula suboriuntur triquetra ferè, semen nigrum, triangulum rugosum clau-

In campo illo lapidoso supra Arelatem versus Massiliam, circa oppidum Salonam, Cretam Salo-Locu: nensem vocat Lobelius, vulgo le Craux, copiosè provenit. Nascitur etam, referente Clusio, plense, regni Granatensis locis.

CAP. V.

De Pseudo-phalangio.

1. Phalangium Virginianum Tradescanti Ger. emac. Ephemerum Virginianum Tradescanti Park. parad. Allium sive Moly Virginianum C.B. app. Dirginian Spider-wort.

Radice fibrola, longè latéque sub terra repente hic illic folia protrudit, ex cinereo viridia, longa aut terna simul, rarius plura, imà parte se mutuo complectentia, longa & quasi graminea, angusta, è latiore principio in acutum mucronem sensim definentia, per margines minea, anguita, e latiore principio in acutum mucronem tentim delinentia, per marginea nonnihil afpera, nervofa, cauliculos fuperantia. Cauliculos inter folia exfurgit palmaris, rigidificalis, geniculatus, foliis ad fingula geniculat fingulis eum ampledentibus vefitus, è quorum finubus ramuli interdum exeunt. Caulis faltigium in duo plerunque folia difeccit, Cyperi fer è in modum; inter quae fines emergunt plurimi velut in umbella, ad viginti interdum, tripetali, fairs ampli, puri entre que fines elementes in fait calice victore tripleto pratire au mon capacianti inchia. puro-ceruleo faturo colore tincti, calice virente trifolio parter ant. Juam aperjantur inclusi, & ex tenuibus pedicellis penduli, qui flore se explicare incipiente productiores facti triguntur. Medium florem occupat umbo five capitulum, framinulis fex rubentibus, plumofis, apicibus lutors infignibus, circumvallatum. Flos interdiu aperitur, fub vesperam se claudit, deinde marcescit, & contrahente fe calice deorsum denuo nutat. Umbo medius, calice occultatus, in vasculum seminale turgescit. semina parva, nigricantia, oblonga continens.

E Virginia ab amico quodam in Angliam illatam accepit Joan. Tradescantius senior. Variat sforis colore albo & rubro; & soliis etiam amplioribus.

2. Phalangium ramosum Virginianum foliis latis, repens Jac. Zanoni.

Radice nittur longa, reptante, tenaci, caule non craffiore, nodofa, è fingulis nodis fibras emittente longe latéque lub terra repentes teretes, pallide luteas, qua facile delibrantur, medulla intus folida, succulenta, sapore initio dulci tandem mordicante, Raphani amulo. Caulis è radicis capite exilit glaber, cubito paulò altior, lentus & frangi contumax, medullà densà, vindi, fucculentà re-Iiiii 3

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis affinibus.

1195

A. 2. Pseudo-asphodelus palastris vulgaris nostrus. Asphodelus Lancastric verus Ger. emac. de-fer. Pseudo-asphodelus primus Clus. palustris Anglieus C. B. luteus acorifolius palustris Anglieus Lobelis J. B. Hannasthire Asphodel, of Bastard-Asphodel.

Folia habet uncias duas cum dimidio, aut tres longa, ima parte latiora, in mucronem acutum sensim angustata. Caulis altitudinem pedalem raro, assequitur, lævis & foliolis paucis donatus; cujus
summam partem spica occupat summa elegantium, stellatorum, sex soliolis constantium, colore
stavo; quibus succedunt capsus longiuscular, trigonar, interdum etiam tetragonar & pentagonar, seacula sufficie considerates.

mm exile, ruttum, continentes.

In palufribus putridis & aquofis, multis Angliæ in locis, copiofiffimè oritur, & aftate flore.

Lorin, Hanc pro Alphodelo luteo paluftri Ded. habemus, quantumvis nea, descriptio, nea, figura Dodonai ei per omnia respondeant. Differentia enim in magnitudine, & caule multis foliolis indute non tantielt, ut proprierca species multiplicandas putem, prafertim cum loco conveniant Dodonai de Ghabalturas formes.

Asphodelum Lancastriensem ad vulnera sananda mire efficacem esse aiunt. Vid. Philosoph. Transast, Vires. N. 117. p. 398.

Floribus lixivio maceratis puella crinem flavum inficiunt. Lob.

A. 3. Pseudo-asphodelus palustris Scoticus minimus. The least Scotist Asphodel.

Triplo aut quadruplo minor est Pseudo-asphodelo palustri Anglico; saisi Iridis, angustissimis, secunciam longis, in acumen definencibus: caule vix palmari, vel nudo, vel unico con minimo folicol donaco spica si forum brevi; socialis (quantum conjecio) albentibus; quibus succedunt capsules breves & subrotundas. Radices subsunt sibros, ut in Pieudo-asphodelo 2. Clus.

Hanc speciem juxta rivulum quendam non procul Bervico in Scotia invenimus.

pletus, succo tamen minime viscoso uti pracedentis, cortice, seu cuticulam mavis dicere, tenui

viridi atu puprante, maximė verfus fundum, veflutus, lanugine fubrili albicante obductus, raris nodis interceptus, mediæ parte longioribus intervallis distantibus, summa & ima satis vicinis: E nodis interceptus, mediz parte longioribus intervaliis dittantibus, lumma & ma latis vicinis: E quorum fingilis fingula enacinutur filia, membranze ad exortum late caulem aliquiorique obvolventi pediculo brevi lato adnexa, tadu molia; nervo medium percurrente, inferne elevato feu exante, fipeme în filicum tenuem deprefio, cum alia fibrillifimis nerviuis, per rotum folum excurrentibus; tadu afpera, fubftantia cartilaginea, fuperne obfcure virida; infernis albicantia, nonnihi langinofa, confinilibus lineis viridious firtata, qua è bafi ad apiecem ufune extendurtur, adeo exiles ut agrè fint vifibiles. Caulis in ramos fatis crebros dividiur, & lu viciffim in ramulos fecundarios. In extremis ramulis nafcuntur pelliculæ [feu calyces] herbaceæ, fubftantia membranosa seu cartilaginea, quæ clause hemisphærii figuram repræsentant, quarum unaquaq, sorem sustinet tripetalon, Phalangii præcedentis, hilarè cœruleum, tribus in medio staminibus apices flavos suftinentibus: apertæ triangulum referunt. Flore delapso restant calices supradicti herbacei, lineis arcuatis adeo eleganter striati, ut luci oppositi velut reticulæ aut Aranearum telæ appareant. Hi undique claufi funt excepta parte superna, éque corum centro interius exoritur pediculus teres, tenuis, nodosus, in duos trésve pediculos tenuiores retortos divisus, quorum unus quisq conceptaculum suffinet capitis serpentini ore hiante effigiem affabre mentiens, cum lingua intus palato adnexa, quæ postea semen efficitur, linguæ figura, colore obscurè cinereo, subtus flavescente.

Planta hac ob nimiam radicibus se propagandi aviditatem rarò sforem producit: nam si fictili coercetur quotannis plerunq, floret. Phalangium Africanum Helleborines folio non descript. Hort. Lugd. Bat.

CAP. VI.

De Pseudo-asphodelis palustribus.

Seudo-afphodelorum historia, turbante Lobelio, magná confusione & obscuritate laborat. Turbante inquam Lobelio, qui primò sibimetipsi parum constare videtur, cum in Oss. & Icon. Plant. Dodonzi iconì hujulmodi tutulum impositit, Alfbadelus minimum lutuse Aconjulius palustris i Albiboli, luture palustris Dodon: ion gre Lamestris Anglie: & tamen in Adeu part. 2. Tabernamontanum reprehendit, quòd Lancastriensem Britannicum palustrem Alfbodelum lutetim cum Batavo aust Flandrico Alfbodelo palustri Dodonzi consinderes, quod Gilicat pis fecerat. Dei inde errore teneur, nostra sentenzia, quòd Alfbodelum suum minimum Norvegicum inteum palustrem Sciencium & Inacastriensem come Angle Britanne mulieres, aud quas freguenes nell'entense cocionim & Inacastriensem come Angle Britanne mulieres, aud quas freguenes nell'entense nell lustrem Scottcum & Lancastriensem, quem Angio Britannæ mulieres, apud quas frequens nasci-

Infrem Scoticum & Lancaftrienfem, quem Ango-Britannæ mulieres, apud quas frequens naferur; à tingendis capillis @papten-fight; i. e virginum capillum, vociant, à fecundo Pleudo-afphodelo Clef, non diverfum puter, fed variare parvitate & magnitudine ration natalis foli.

Quamvis enim alicubi forte in Anglia proventat (qued non credimus) Pleudo-afphodelus fecundus Clef, non tamen certo certiùs adeò frequens ulpiam oritur, ut rufficis & mulierculis cognitus, & in vulgari ulu receptus fit. Verium Pleudo-afphodelus paluftris noftras [&, ut putamus, Dedonær] magnà copia tum in feptentrionali, tum in Occidentali Anglia pare, locis paluftribus & aquofis oritur, ut nemini è medio vulgo incognitus effe poffit. Adde quod luc à floris colore flavo tingendis capillis aptus videtur, non autem Pleudo afphodelus fecundus Clufii, quis fos pallefecnes ex herbaceo coloris eft. Lobelium fecut J. Bauhinus & Johnfonus Gerardi emaculator codem errore tenentur. C Rauhinus hos redè diftingut; att, nufuper Pfeudo-afphodelum paliftrem A. errore tenentur. C. Bauhinus hos rectè diftingut; atq, insuper Pseudo-asphodelum palustrem Anglicum à Pseudo-asphodelo palustri Scotico diversum facit: Hoc etiam recte, si Pseudo-asphodelus palustris Scoticus noster ei cognitus fuerit, de quo est cur dubitem. Certe Lobelius Asphodelum

faum minimum Norvegicum paluftrem Scoticum cum Lancaftrensi seu Anglico miscet & confundit. Restar adhuc crupulus. An sci. Pseudo-asphodelus luteus palustris nostras idem sit Alphodelo luteo paluftri Dod? Si enim hic caulem pedalem habeat, prout eam describit Dodonæus, eúmque non nudum, fed multis foliolis five vaginulis illum amplectentibus donatum, ut vult Claftius, à noftrate, qui humilior eft plerunque, & caule foliis paucis efique exiguis induto diverfus videtur, ut & ab alis nobis cognitis, a deóque quator erunt Pfeudo afphodeli fpecies, quod non credo. Efto ergo Pfeudo afphodelis Dod. cum noftrate idem.

Nos equidem tres hactenus Pseudo-asphodeli species vidimus, inque locis suis natalibus collectas, ficcas adhuc affervamus, nec plures agnolcimus. Eæ funt

1. Pseudo-asphouelus minor seve pumilio solio Iridis seve 2. Clus. Pseudo-asphodelus Alpinus C. B. minor folio Iridis Park. Asphodelus Lancastriæ Ger. descr. Cluf.

Numerosa sunt huic folia, sese mutuo amplectentia, ut in Asphodelo luteo palustri Dod. & Iride, Numeroia iunt nuic potas, tere intuto attripercentas, un majorocarate patienti Doa, ex Iride, angulta, breva, viridia, dura, amariufcul de Caldid faporis: è quorum medio cauliculus gracilis egreditur, pedalis interdum aut major, aliquot nonnunquam foliolis inharentibus, foicam floculorum ferens fex foliolis confrantium, alterus inflar, fed minorum, pallefcentis ex herbaceo coloris, & odoris expertium : quibus succedunt trigona capitella, interdum tetragona aut pentagona, minutiffimum ruffum semen continentia. Radin vix corpus habet, sed tenuibus aliquot fibris duntaxat conflar

Hunc Clusius Asphodelo luteo palustri Ded. per omnia minorem facit, foliis ei valde similem. Hanc speciem in Anglia spone ortam nunquam invenious, nee ab aliis side dignis inventam audivimus: in transmarinis autem non semel, ut v. g. ad radices montis Saleva prope Genevam in aquosis, & alicubi in Germania J. B. Pseudo-assistandam quisussam cicitur, Johnsono apud Gerar. emaculatum perperam Asphodelus Lancastria verus, supra icenem inscribitur.

CAP. VII.

Loen Grzei & Latini pariter tum & Officinz herbam ipsam ejússa succum densatum appellan. Aloe autem dicta vidente quia martinisi gaudet. A Recentioribus Sempervivum sempervivum marinum, quia Sempervivi modo diu durat appellatur. C. B.

Floribus hexapetalis, vafculis feminalibus in terna loculamenta divisis se ad hoc genus pertinere oftendit. Folis craffis fucculentis, ad margines aculeatis, radice successione dispute consequence differente dispute consequence dispute consequen ter amarum fundente à reliquis congeneribus differt.

1. Also vulgaris C B. J. B. vulgaris five Sempervivum marinum Ger. Park. Common Mices.

Folia bene multa è radice emittit, in orbem difpolita, ima parte le mutuo amplectentia, oblonga, fucculenta, digitum craffa, pallidè viridia, dentata dentibus rigidioficulis, in acumen definenta, quorum exteriora apud nos plerunque in terram reclinata aliquantulum, verum in loco natali erecta, aterni viroris, adeò ut per hybernos menses extra terram, in hypocaustis suspensa non marcelcant; fapore apud nos, (imò etiam loco natali autore Parkinfono) minimum amago, fed potius refrigerante. Caulis è medio foliorum exurgit, crassus, in duos trétve ramulos divisus, altitudine sesquipedali aut bipedali, à medio ad summum usque plurimos flosculos, lagenulæ figura, deorsum restexos seu dependentes, apud nos albicantes [in calidioribus slavescentes] oris in sex lacinias divitis, fuftinens; Quibus præteritis fuccedit femen in capfulis Afphodeli æmulis inclufum, Radix craffa, pedem longa, in fibras tandem crafficos foregium, tenues & raras è lateribus emit-tens. Caulis foliorum delapforum veltigia retinet, ut in Braffica.

In Sicilia & Melita insulis, in muris & tectis frequentem observavimus. Clusius in Hispania. Locus. Succus ille inspissatus, Aloes nomine vulgo notus ex hujus plantæ foliis elicitur in Socotora infula, Persiz & India Orientalis provinciis nonnullis, unde ad nos defertur. In Italia, ubi etiam Aloes eliciensponte & sata libenter provenit, ob cœli solive varietatem Succum hujusmodi non reddere olim de medu. creditum. Verum ingeniofiffimus F. Columna, Aloen etiam in Italia eliciendi modum à feinventum in Historia stripium rariorum publicavit. Is autem hujusmodi est. Supposito lato figulino vase vitrato, multa supra illud ab radice statim avulla solia suspensione, aque ex illis sonateum succum luceum (quem in venis tantum contineri animadverterat) descendere & guttatim destillare permisit, manibus postremò etiam deorsum versus comprimendo folia, atque quod imis definiare perimin, mamous pontento etam deorman versus comprimento rona, aque quod mus foliorum oris concreverar radendo. Excepto iraque ex plinbus folis copiofo fucco, vas illud tribus diebus Soli expofiuit, ex circumferentia vafis quodide quod harebat duriore (flatim enim quod paucum eft concrefcit) abrafo & cum liquidiore commixto, idque pluries in die, noctique repofito vafe, concretum pofiridie fuccum orinem atque friabilem habut. Color (inquit) ex citrino cum concrefere incipir rufefici, arque concretts magis ingirat, arque obture parum rubontem acquirit colorem, fanguinis concreti modo, vel potuis Hepati fimillimum, translucidus, levis, odore gravi aromatro, fapore amaro admodum ac abhorrendo ; & mirum quod manu tantum attrectanti illius vapore inficiatur aer, arque guttur amatum reedaturi. In pulverem (ut Diofocrides notar) digits confricatus fucus, qui probe fueri arefatus, ad minimum ufique ra-mentum facile reducitur, & aquà infusà ftatim liquefeit, diffolvitur, atque citrino evadit colore,

quo ante concretionen præditus fuit. Omnes habut notas optimæ Aloes, & cum præftantiffima Officinarum Aloe Succorrina comparatus, cum excellere vifus eft : ealdem etiam vires obtineits, & ad eadem in medicina valere experientia didicit idem Columna. Hac cum ita fint verifimile oc ac eacem in medicina vales experiented trades noon contamina. Less can ha fint verimine nobis videtur in Orientalibus eriam regionibus Aloen hoc aut fimili modo ex hujus plante folis nous vaceur in Orientation County School not an immu motor ex nujus planta foins elici; non ex iis in frusta dissectives & contrus exprimi, co modo quem describit J. Bauhinus. Sapor quippe foliorum minime amarus est, sed portus leviter refrigerans, dissecto etiam plantae folio por quippe rouorum minimuc annatus ent, sea pouto servici recuigeram; cunecto etam piante bonio acque radice concisi (monente Columna) nihil fueci, neq, amari, led mucolim quid, ac ponio infipidum guftu inveniebatur. Ex quo hec feripfi hodiernum Aloes colligende modum è dictatis D. Hermanni nobis communicavit amiciffimus vir D. Julia Palmer M. D. is autem fic fe

Ex folis à radice avulss manu vel instrumento levirer compressis succus destillat in vas recipiens. Subfidere debent partes craffe per nochem [8c poftea infolant] alize verò fupernatant. Poftero die in aliud vas infundunt & infolant ur concreteat & exfecteur, in quo tempore fulvum acquirit colorem, qua est Alos Succotrina Officinis; crassa verò pars remanens estiunditur in alud vas & infolatur, ut colorem hepaticum contrahat, que Aloe hepatica dicitur: craffiffima pars Caballina appellatur. Succus fponte ex folis oblique incifis emanans aureum haber co-

Hic modus conformis est superius proposito à Columna invento.

Muningius florem hujus plante in quinq, particulas obtuse mucronatas non profunde dividi scribir. Verum fulpicor illum vel errare, vel memorià laplum effe, cum Clufius in fex lacinias eum dividi affirmet; camque verifimile non fit eum à reliquorum hujus generis norma abludere. Notabile est quod scribit idem Muntingius hujus plantæ florem duabus internè tribusve guttulis, ut in cause en quos acrios norm avantangus nujus pianax acrient quasus interne mouve gurcuis, ut in Corona Imperiali, limpidifirmis ac melle dulcioribus, deorsúmq, vergentibus, nunquam tamen deci-dentibus praditum effe. Idem confirmat D. Hermannus Leydenfis, qui & femina Sedi femilia ei

2. Aloe vera minor Munting.

Musting.

A pracedente differt foliis rectà magis sursum vergentibus, vix pedem, in Belgii oris, longitudine fuperantibus, noc ultra digitum in medio latis, in anguftum mucronem finientibus, colore non cinereo seu albescente, ut in illa; sed viridi saturo, neq tot tantisq maculis albis ab utraq parte circundatis, sed paucis duntaxat minoribus, iísque in extremo mucrone juxta se positis condecoratis, non fulgentibus, fpinulis verò à parte utraq, frequentifimis, exiguis, craffiufculis, lara bafi niteribus, colore dilute albefcentibus vel è lureo candidis, parum aut nihil pungentibus fed molliuf culis, atque quàm in priori multò arctiùs dispositis, cartera fimilibus. Nondum floruerat Muntingio.

3. Aloe vera costà spinosà Munting.

Menting.

Menting Delevilgari foliis craffforibus, neq in mucronem adeò acutum, fed paulò latiorem
definentibus, fuperne planis, inferne ex obtufo triquetris, in dorfo eminente non mintis quam in
definentibus, fuperne planis, inferne ex obtufo triquetris, in dorfo eminente non mintis quam in
definentibus, fuperne planis, praditis, albisitis lateribus fpinulis ejusdem coloris, at magnitudine atq, craffitie eadem superantibus, præditis, albidis maculis lationibus fimul & angulfioribus undiq conspicuis; nervis internè ex albido lute(centibus, rars, repletis. Flores in thyrlo rotundo, tres circites pedes alto, digitum in imo, in fuperficie verò haud ità craffo, recto, folido, colore ex obscuro luteo quasi hepatico obsoleto fulgente, arq, superhaud ità craffo, recto, solido, colore ex obscuro luteo quasi hepatico obsoleto fulgente, arq, superhaud ità craffo, recto, solido, colore ex obscuro luteo quasi hepatico obsoleto fulgente, arq, superhaud ità craffo, recto, solido colore ex obscuro luteo quasi hepatico obsoleto fulgente, arq, superhaud ità craffo, recto, solido colore ex obscuro luteo quasi hepatico obsoleto fulgente. rius in tres aquales partes femipedes longitudine superantes diviso inharentes; colore vulgaris Aloes florum diffimiles: Hi enim albefcentem non ingratum: Illi verò ex obscuro lutescentem: Alii verò luteum striis diversi albicantibus distinctum obtinent.

4. Aloe vera major Munting.

Munting.

Munting.

Romanos longa finat: Catera ta lore donata, sed longè majora; maxima enim ultra quatuor pedes Romanos longa sunt: cætera ca men pro illorum serie paulò minora, atque magis ordinate dispostra: in imo, ubi latissima, septem aut octo digitos lata, tres verò plus minus crassa: tantæ amaritudinis succo referta, ut eam degustatam Autor ferre non potuerit.

Harum plantarum succus, in aluta, utribus aut vesicis concretus, Solisque calore induratus hodie

ut olim Aloe dicitur.

Hujus in Officinis genera reperiuntur tria, 1. Succotorina seu Succotrina. 2. Hepatica. 3. Caballina. His addit Schroderus Lucidam, quam alii à Succotrina non diftinguunt.

1. Succotrina ab infula Succotora denominatur (Est autem Succotora India infula, ultra 128. m. p. a maris Erythræi freto distans) Hæc omnium præstantissima est, 1. colore cum rubedine slay a mans Eryunza neto unetany a taxo ommuna partenamenta vi vefees hepatis in modurn, nitida etiam, h. e. pellucida leu transparens. 2. Odore aromatico, ad vefees hepatis in modurn, nitida etiam, h. e. pellucida leu transparens. 2. Sopore amaro, myrham freè accedente, unde odoramentis & fuffumigiis olim adhibita erat. 2. Sapore amaro, aromatico & adîtringente, amarore fugaci nec diu morante in lingua. 4. Pondere levis, fubftantit tamen compacta. Tractando, in Sole etiam vel calore mollelcens, frigefacta friabilis; quæ A-loes optima: note funt.

2. Hepatica, quod hepati tum colore tum confistentia fimilior sit vocitatur, pracedente impurior est, colore è citrino rufescente, non pellucida, odore graviore, amarore intensiore, magisque ad-

3. Caballina, quæ est Aloes crassamentum, seu pars impurior, arenosa & sordibus conspurcata, ideóque caballis feu equis exhibenda. Horum Horum trium generum ex una eadémque planta, vel coadunatis earum speciebus, parandi ratio-

nem post J.Bauhinum tradit Abrahamus Muntingius in Aloid hist. sequentem Folia ad unum omnia, radice in terra permanente, abscindunt, in frusta secant, atque plane contundunt, necnon per 30. horarum spatium in vase quodam sictili vitreato reponunt. Quo sacto supremam succi partem, ad ejusdem usque evidentem omnino differentiam demunt, quam in alu-

tam vel vesicam, Solisque calore exsiccandam deponunt, eamque Aloen Succetorinam vocant tum

Infulæ Succotoræ tum Indiarum indigenæ omnes.

Deinde in medio confistentem succum, uterculis exsiccandi causa concredendum tollunt, quem

Tandem ex sola remanente illorum face Caballina vocitata, omnium sci. impurissima, persicitur. Nos potius suspicamur Aloen è vulnere seu incisione in soliis sacta emanare: Aloe enim nobis videtur elle succus plantæ essentialis & proprius, sanguini analogus, in vasis majoribus contentus, in quintam, ut vocant, essentiam coctione exaltatus, in quo tota vis plantæ quà talis nidulatur: non crudior ille & limpidus, qui fibris & parenchymati foliorum inest. Calore autem Solis concrescie. Qua in opinione autoritas Plinii me confirmat.

Aloe vim præter purgantem obtinet & exficcantem calefacientémque; obstructiones aperit, meatus referat : Purgat autem biliofos & pituitofos humores.

Aloe pene sola medicamentorum que alvum solvunt confirmat etiam ventriculum, adeò non labefactat vi aliqua contraria. Galen. Plin. &c. Hoc castigatione opus habere scribit C. Hosmannus beractet vi anqua contraina. Sanon, rum ccc. ruce campanome opus nabere ierroit C. Hotmannus in De Medicam, Officin. Eft enim (inquit) purgans propriè dictum, quo iplo aftert fecum aliquid natura adverfum, quod dum corrigere volumus Maftice, Croco, Cinnamomo, tacité fatemur culpam. Quinetiam Aloe lota magis roborat ventriculum, minus purgat. Eluuntur enim fimul cum fordibus partes quadam ignea acréfque, qua alioqui ventriculum laceffunt.

Quòd frequens Aloes ufus hamorrhoidum venas aperiat, ego (inquir Fuchfius) millies obser-

vavi; & vos ex 100. eorum qui Aloe ad excernendas faces utuntur, videbitis 90. hæmorrhoidum fluxum pari, omiflo verò Aloes ufu venas illas claudi. Certe venarum orificia aperiendi vim habere in confesso est, ob id vitanda iis qui hæmorrhagiæ obnoxii sunt ex ore, alvo, utero; hinc noxia prægnantibus. Et Tho Bartholinus Act. Med. Ann. 1673. Obf. 64. exemplum adducit urinæ cruentæ ex nimio Aloes ufu. Dices validum adftringens effe. Imò externè applicatum, non intus fumptum. Non autem quod medicamentum facit foris, id protinus etiam intus facit.

Aloe ventris tineas & lumbricos enecat & expellit : cum aceto & felle bovino mixta, atque umbilico imposita idem efficit; icteritiam flavam depellit, omnémque putredinem arcet, necnon din cadavera corruptionis vel putrefactionis immunia, cum Myrrha præsertim alissque mista, conservat; Quare nonnulli Mumiæ efficaciam omnino possidere contendunt, eamque præter Aloen humana pinguedine mistam nihil aliud esse assevant. Ejus verò pilula très per aliquot dies exhibitat men-tium abundantiam excitant. Habui ancillam (inquit C. Hofmannus) cui nulla aliá ratione promoveri poterant menses quàm usu pilularum de tribus.

Externè pulvis hæmorrhoidibus inspersus sistit. In vino dissoluta Alopeciam curat. Collyris in-

dita viium acuit: Cum melle milta pudendorum ulceribus, necnon fifulis, orifque putredinibus omnibus medetur, & halitum emendat. Ova venarum claudit, fanguinem fiftir, denlat & ficcar externè admota; in pulvere vulnera recentia & qua ægrè ad cicatricem perduci possinit mirifice

In Aloc exhibenda cautiones quadam habenda funt. 1. Nè detur iis qui ex nuda intemperie fine materia laborant. Tales non indigent vacuatione, nedum medicamento tam fortiter ficcante, quódque loco vacuationis tabem inducit. Contra datur cum magno commodo frigidis & humidis.

2. Ne fenibus detur & quicunq, quacunq, de causa siccati sunt, nifi necessitas urgeat.

3. Ne fit usus ipsius nimis creber, adeóque quotidianus, ut quidam facium. Evacuatio enim que

fit per purgantia valde indigentibus & ex longo tempore utilis eft, Vide C. Hofman. 1. 2.
4. Quemadmodum Agaricus prohibetur gravidis, ita Aloe & Aloetica. Hinc ratiocinatus Helid. in pertinacissimis mensium obstructionibus dat Elect. de Hiera 3j. cum Scrupulo Croci integro. Hac omnia Hofmannus.

Tria funt (inquit Le Brun) in Aloe quæ correctione egent: 1. Quòd tardæ fit operationis: quod corrigitur additis aromatibus effentiæ tenuioris & acribus, ut funt Macis, Nux molebata, Caryo. phylli, Cinnam. spica nardi, Calam. aromat. Cubeb. Schananth. Crocus.

2. Quòd debilis fit operationis: quod corrigitur à Ruffo addita Terebinthina vel alia refina acri-ore. Alii abluunt eam in decocto Rhabarbari, vel infusione Rosarum, & fic reddunt robustiorem. 3. Quòd anastomotica sir, & orificia venarum aperiat. Quod corrigitur commiscendo Mastichen, Tragacantham, Bdellium & fimilia. Vel abluendo eam aqua Endiviz vel Cichorii : ut fuperius

5. Aloe Americana Clus. Park. Americana muricata J. B. Aloe folio mucronato Ger. folio in

longum aculeum abeunte. C. B. Clus.

Multa funt illi folia humanam longitudinem attingentia, faturate virentia quidem, fed quibus in-fperfus videatur cineracei quidpiam coloris, ur in Tuliparum quarundam foliis, lavia, circa infimam iperius viacauri cineracei quiepriam cooiris, ur i imparum quarundam rouis, izvia, erica infimam fedem trium au quaturo diguoram tranfverforum craffitudine, quodammodo carinara, valdel itaa, mutuo fe amplectenia, inflar foliorum Aloes vulgaris aut Alphodeli, fenfim in mucronem definencia, qui initil aliud eft quiam fipina, fufca, craffa, unciam cum femifie interdum longa, & adeò firma ut Americani pro fubula uti folerent, & cufipità ferrez loco ad fua tela adaptarent: foliorum latera tenuiora funt, & spinis ejudem coloris aspera, fed brevioribus, lata bafi prædiris, & deorlum incurvis ut in Rhamno tertio; interiore parte fibrola funt hac folia & fucci plena, fed non amari. Ex eorum medio caulis enascitur, brachiali crassitudine, & brevioris lancez altitudine. Ra-

Vires &

dix est crassa, longa, curva, veluti internodiis articulata, è quibus ad latera enascuntur alia planta

dix elt cratia, longa, curva, veutu internodus articulata, è quibus ad latera enalcuntur alia plantar alternis, ur in Arundinum nodis germina leu gemmae funt dipolita:

Planta hac brevi interdum temporis finatio, celerrinos autitu, mira proceritatis caulem emittit.

Jacobus Fontanus in * Epifola ad D. Blafum Capifula Avenionenfem gubernatorem, de quadem clugictur, pol. Aloca planta Avenioni in horto D. Deins enutrita, que per 100 (ut credebatur) annos ibi manfortera hac habet. Caulic ex ea quir cerulis Savra Nana Meii. ferat, necdum floruerat hac habet. Caulis ex ca oriri ccepit Sexto Nonas Maii 1599, qua intra 45 dies crevit ad 32 palmos. A medio ferè hujus caulis ad summum usque ramos sive surculos 4) the crown and efformatos ac brachia candelabrorum que illuminationis causa in aulis Magnatum suspenduntur, origine recti, tandem sursum recurvi, in quorum fastigio summo valgæ enatæ sunt plurime, Haftula regiae valgis non ablimiles, quibus suprema parte harebant flores crocei, floribus Rofarum capillamentis inharentium non dispares.

Petrus Borellus Aloo plante caulen, cum per longun tempus fine eo remanferit, tandem erum-pere feribie cum fragore & ftrepitu, ut impetu facto tota in truncum ferè convertatur; & coram mirantibus hominibus incrementum tantum suscipere, ut etiam Quercum mediocrem aquet, & 30 circiter palmarum altitudinem, & femoris craffitiem acquirat, floribulque in summitate decoretur. Quodque magis mirandumi intra paucos dies, [quatuor vel quinque] hanc molem attingere, adeò ut incrementum ejus etiam oculis percipi poffit. Tale quid vitum nuper apud Montpelientes, &c. Credat Judæus Apella. Nos anno 1663. Aug. 20. Monachii Bavariæ, in horto Illustriss. Ducis octo aut decem hujus generis plantas vidimus quæ jam, caules produxerant hastæ altitudine, brachii craffirie, fumma parte plurimis floribus onuftos, eodem ferè modo è caule exeuntibus quo describit Jacobus Fontanus, nondum tamen plane explicitis: de caulium eruptione & celeri auctu nihil pro-digiofi nobis ab Hortulano relatum. Verum equidem eft, intra unius aftatis aut femeftre spatium caulem erumpere inque eam altitudinem & craffitiem excrescere, ut arbor quædam videatur, quod quamvis mirum, non tamen fi foliorum & relique plante magnitudinem confideres omnino porrentolum & incredibile apparebit. Proinde in ratione hujus phanomeni exquienda fruftra le fatigant supradicii autores. Flores hexapetali huic sunt : femina tribus cellulis diffunca.

Planta hac unica (inquit Franc. Hernandez) quicquid vitæ esse potest necessarium præstare facilè posset, si esset rebus humanis modus. Tota enim illa lignorum sepiendorumque agrorum usum præstat, caules tignorum, folia verò tecta tegendi, imbricum, lancium: eorundem nervuli & fibra eundem usum habent ad linteamina, calceos & vestimenta conficienda quem apud nos Linum, Cannabis, Goffipium, &c. E mucronibus fiunt clavi, aculei, fubulæ, quibus perforandis auribus, macerandi corporis gratia Indis uti mos erat cum Damonum vacarent cultui; item acicula, acus, tribuli militares, & raftilla idonea pectendis subtegminibus. Præterea è succo manante, cujus evulsis germinibus internis folitive tenerioribus cultis [Yztlinis] in mediam cavitatem stillat planta unica ad 50. interdum amphoras (quod dictu est mirabile) Vina, Mel, Acetum ac Saccharum parantur. Succus namque destillatione fit dulcior & spissior donec tandem cogatur in saccharum. Vinum fit ex eodem succo diluto fontanà aquà, additis corticibus Malorum Medicorum Limonumque, & aliis. E faccharo dicto paratur acetum, nempe resoluto in aqua, & novem diebus insolato. Idem succus menses ciet, alvum lenit, urinam evocat, renes & vesicam emundat. E radice quoque restes fiunt firmissima. Crassicores foliorum partes truncusque decocta sub terra edendo sunt apta, sapiúntque Citrea fruit facharo contina quin ex vulnera recentia mire congluinant. Fit enim fucus affatione glutimofus, qui fuapre natură frigidus ac humens eft. Folia quoque affa & affecto loco imposita convulsionem curant, ac dolores leniunt (præcipue si fuccus ipse calens bibatur) quamvis ab Indica proficiscantur lue, sensumque hebetant atque torporem inducunt. Radicis succus luem Ve-

neream curat apud Indos. D. Palmer.

6. Aloe Americana minor Munting. An Theomest five Maguei divinum Hernandez?

Radice nititur digito interdum craffiore, nodulis diversis geniculatim distincta, colore plane albido prædita, necnon innumeris fibrofis, primò albescentibus, postea verò ad helvum declinantibus ra-

Folia protrudit fese mutuò amplectentia, pedum Romanorum duorum longitudinem nunquam excedentia, pro illorum autem brevitate admodum lata, sex nimirum octo aut novem digitos non rarò fuperantia, cateris obtufiora, & in brevem mucronem definentia, reliquarum specierum more crafsa, circa margines tenuiora, necnon frequentioribus ibidem atque exilibus plane spinulis exornata.

Ex Hispania nova allatam Muntingio obtulit nauclerus quidam, qui ab Indigenis America Theomeil vocitari retulit: eadem videtur Theomeil sive Maguei divino à Fran. Hernandez descripto & depicto Rerum medie. Nova Hisp. lib. 8. cap. 19. namque & nomen & vires conveniunt: siquidem ejus succum optimo cum successi trium quatuorve cochlearium mensura febricitantibus omnibus exhiberi prædictus nauclerus ab Hispana quadam muliere edoctus est.

7. Aloe serrata major umbellisera Munting. Meel seve Maguei Hernandez.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen fucificamentificament, attamen pracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff, cíque effigie ac foliorum disporiema clus.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedente omnibus partibus major, * prima tamen foecie minor eff.

*Ale Amepracedent atq, ab utrâq,marginum parte spinulis crassioribus horridioribus, & modice longis, ac serræ in modum belle admodum, non tamen adeò arcte dispositis, necnon in apice seu horrido ac crasso quodam mucrone è purpuræ colore obscuro prædita, quatuor plus minus pedes longa, vix unum lata. E quorum medio Caulis in adultà plantà brevi tempore, ad duodecim, quatuordecim, & non rarò sedecim pedum proceritatem affurgit, unicus, ima fui parte coxendicis humanæ craffitie, pyramidalis, numerofioribus quam in Mucronato folio majore foliolis cum arctius amplectentibus cinctus. E quo-

rum finubus in superiore parte ramuli undique enascuntur, non adeò multi, umbella in modum dif-positi, quorum apicibus insident stores, pediculis brevibus & tenellis nixi, vix plures conjunctim, sed feparatim dispositi omnes, ultra articulum longi, minimum digitum crassi, in imo juxta pediculum viridi quadam coronula externè cincti, in supremo verò in sex foliola divisi, quorum interiora tria lutea, exteriora è pallido lutescunt, culmum lata, mucronata, digitum plus minus longa, necnon lucta, exterior e patitor intercuira, cumina nara, macconara, argumi pra minas sunas sunas recuirar radiantem fiellam palche e formantia, circa frylum albidum fee lucis faminulis, læpius explicatis, interdum fele contorquentibus, fuifque prominentibus apicibus onuftis, emergentibus. Flores temporis progressu nullo succedente semine in frigidioribus regionibus marcescunt. Semen Asphodelino fimile. Herman

Hac planta esse videtur quam describit Gomara, (referente Clusio) nomine Metl, nonnullis Maguei aliis Cardon. Cui ut eadem nomina ita easdem fere virtutes ascribit, quas Hernandez; eas autem superius posuimus sub Aloe Americana Clus.

8. Alse purpurea lævis Munting. Pati, seu Metl lenissimum Hernandez.

Munt.

Numn.

Radice intitur copiosă, stramenti instar crassa, longa, externe fusca, interne candescente, sibris tenuioribus hinc inde emergentibus pradită. Folia duo, tresve pedes pro atate plantz longa aut etiam longiora, tres, quatuorve digitos lata, ad basin angustiora, in medio latissima, indeque in anguiftorem ac modice longum mucronem spinula quadam è fusco nigricante vel purpuralcente ar-matum finientia, marginibus tenuibus, lavibus ac planis, nullisque omnino spinulis obsitis donata Yuccæ in modum carinata, externa maximè ex parte è viridi purpurascentia, aut purpureis quibusdam maculis hinc indè contaminata, internè verò ad albedinem quandam vergentia, solida, rectà femper sursum tendentia, necnon permultis filis internè albicantibus, cæterísque Aloes speciebus omnibus tenuioribus ac pretiofioribus repleta.

Caulis octo, decem, vel duodecim nonnunquam pedes altus, unicus, rarò plures, foliis minoribus, carinatis, crebris ab utraque parte eum arcte amplexantibus septus supremo apice varios in ramulos

umbellatina dispositos sparsos. Flores & semina non vidit Autor.

9. Aloe Brafiliensis Caraguata dicta Marggrav-

Radice cum Aloe Americana Dodonzi, folis cum vulgari convenit: nimirum ex radice crassa, bevei affiregint fosse viginti aut plura, crassa, sincucionara, autminata, utroque latere dentata seu spinosa, unum vel etiam duos pedes longa, pallide viridia, acque hine inde griseo colore macultara. Inter folia prodit causa, tres aut quaturo pedes altus, in duos ramos divisus, quorum quilibet sustantia de la colore macultara. Inter iona proof mans, so and gatacto peops attes, in cause ramos civilus, quorum quinter inter-net spicam florum flavorum: eft autem quiliber flos cavus, digitum longus, ad oram sextupliciter scissus, continens totidem se autem clausius flavis: insider quiliber flos sito petiolo brevi, & apertus propender deorsum, adhuc autem clausius directè ad latera: est inodorus.

Suspicantur nonnulli (qui de rebus Indicis scripserunt) Ambram-gryseam Anglice Ambergreece effe fucción concretum cujuldam Caraguará, Marquet, seu Mel lastis & focopulis copiole na-feentis, qui vi maris & pictoba abrepus huc & illuc aguatur, coagulatur, & interdum in magnam molem conglomeratur varia partibus coalefennibus. D. Tacerca Robinjens qui ulterius addit D. Tra-pham observatie in has fucculent planta materiam quandam viscosam, crassam, & biruminosam,

quâ folia turgent, Ambræ-gryfeæ valdè fimilem.

10. Caraguata secunda Marggr. lib. 2. cap. 16. primo in loco descripta.

Marggr.

Ex radice filamentola, fuper caudice & ramis arborum fundata, proveniunt novem, decem aut plura folia, ab uno ad quinque pedes longa, & crassa ut folia Nane, tres aut quatuor dig. lata, & cara instar canalis, atque in ambitu dentata, aculeis brunnis, acutis, sursum erectis. In medio autem horum foliorum prodit caulis albicans, teres, minimum digitum crassus, duos circiter pedes longus, lignosus & medullosus, ad quem bina & bina capitula posita, in summitate autem plerunque quinque. figura ut Cinara, magnitudine Nucis Juglandis, ex craffis atque aculeatis foliolis conftantia, elegantis coloris incarnati.

11. Caraguata guacu Marggrav.

Est major species, ex sabulosa radice, qua magnitudine, figura & colore plane cepam amulatur, atque inferiùs multa habet filamenta, primò affurgunt tria, quatuor, aut quinque folia, craffa, fucculenta, viridia, cava; dein proveniunt plura, figuram habentia trianguli acutiffimi, ffántque erecta, in orbem adnata, octo, decem, quindecim pedum longitudinem aquantia, pedem lata, in extremitate acuminata, & in lateribus versus inferiora acutis denticulis rufescentibus munita. Ex una radice 30. aut 40. folia prodeunt. In medio foliorum, quando planta bonam atatem habet, affurgit caulis seu truncus, superioris tibiæ humanæ crassitie, rectus, spongiosus seu mollis, hinc inde triangularibus folits, minoribus vestitus, altitudine circiter octodecim aut viginti pedum; in summitate autem explicat tenerum & fastigiatum truncum instar arboris cum suis ramis; & rami iterum ramulos habent, & multa conica corpulcula, pæne digitum longa, quæ fele aperientia *florem* exhibent, quinq, pe-talis compositum, magnitudine florum *Ibabirabæ* ex viridi flavescentibus, ac aliquot staminulis in medio; refert flos figuram stellæ. Brevi tempore in summam altitudinem excrescit.

Ex foliis hujus plantæ optimus pannus confici potest, qui præftat bonitate panno linco. Ex subftantia conicorum corpulculorum, antequam in flores abeant, alba filamenta, Goffypii amula extrahi poffunt. Radix aut etiam folia hujus planta recentia trita ac aquæ injecta pisces ita exanimant, ut Itatim desuper natent & manu prehendi poffunt. Lignum siccatum instar funiculi sulphurati ardet;

ex eo ignis elici potest duriore ligno applicato.

Lib. XXI.

De Herbis bulbosis affinibus.

1201

12. Caraguata acanga Marggr.

Marger. Filia è terra protrudit feptem aut novem pedes longa, fesquidigitum lata, instar canalis cava, Folia è terra protrudit ieptem aut novem pedes ionga, reiquiogiqum iata, initar canais cava, late viridia, & propè exortum ungues habentra miniatos, craffa, in extremutate acuminata, duorum erreiter digitorum intervallo per ambitum aculeis munita. E medio foliorum proximè ad terram circiter digitorum intervallo per ambitum aculeis munita. curence organization in orbem point provenium, ex ceruleo purpurei, & in medio alba flamina multi flore juxta fe in orbem point provenium, ex ceruleo purpurei, & in medio alba flamina muit fore juxta e in occur point protestiant, ex ceciuso parputet, ex it medio and trainina habentes: quilber flos digitum longus conflat tribus folis. Fructum fert edulem, quinque digitos

tongum.

Hac planta plurimum accedere videtur ad Messeei feu Maguei prunorum Fr. Hernandez, ut eandem suspicentur. Ad hoc genus minimè pertinet: verum ob foliorum similitudinem locum quem occupavir tenere permifimus, donce certius constiterit quò referenda fit.

13. Aloe ferox Munting. An Mexcalmetl Hernandez?

Munting.

Hujus radiculae cincreo erant colore obícuro, teneræ, modicè longæ, planè fibrofæ, è basi crassa.

Hujus radiculae cincreo erant colore obícuro, teneræ, modicè longæ, planè fibrosæ, è basi crassa, arq ex parte tuberculosa pullulantes.

Folia max. 21 pedes longæ rornada, retusa, pedes plane la significant control programa de la significant control programa la significant erant, circa paini jauora e cannoia, macque cupreni micos, in pyramioaseni anguntani remiti tentiata, femipodem plus minus lata, ab utroq, gracili latere fipinis digiti unius transversi longitu-dinem aut circiter possidentibus, admodum crassis ac ferocissimis, colore è nigro purpurascentibus ninem aut circiter pomuentious, aumounin erans actero-initius, conse e ingro purpurateentious horride confita, natura omnino atro-virentia, inq mucronem longitudine fua, latitudine atq. crafficie terribilem definentia, ore commanía palato non ingrata, necnon filis quibuídam albeicentibus internè donata.

CAP. VIII.

Aloes Americana quadam species è Fr. Hernandez historia.

1. Metl Coztli seu Metl luteum Fr. Hernandez.

* Metl sive Maguei

Vires

I acut.

Noliis est modicis si cum pracedentis foliis comparentur, ad margines luteis, spinis parvis & ingris: casse bicubitati, digitum lato & rubro, cum fore coruleo pallescenti cacumen ejus occupante, & radice surculosa. Campestribus locis Mexici nascitur, quamvis sola astate floreat. Seritur ex germinibus ortis juxta

Jus trium quatuorve foliorum, additis Siliquastris ternis, frigentes ac crassos humores per secessum

& urinam paullatim vacuat.

2. Mexcal metl seu Maguei aptum ut assum comedatur Fr. Hernandez. Species est parva, valde spinosa, & virore admodum exaturato tineta; cujus folia eduntur assa, & funt præ cæteris gustui grata. Offenditur ea in montibus Tepoztlanenfibus.

3. Mexocotl seu Maguei prunorum Fr. Hernandez. An Caraguata acanga Marggrav?

Planta est finola, fructu dulci, acido; Prunis fimili, multiplici, & in orbem Indice Pinez quadantenus parem composito, eduli succo pleno & grati faporis. Folta funt Metl, aut illis potius Pinez Indica similia, spinola, fulvaac veluti marcida. Caulis verò brevis, teres ac crassus: Radis fibrata craffaq. Pruna funt oblonga, glandibus fimilia, & ex candido pallelcentia, obdaca membrana, intra quam continetur callus candens, ac ut diximus dulcis & acidus, Pinearum Indicarum sapore refertus; semine principio candido, ac postea nigro, obrotundo & duriusculo. Nascitur in saxosis regionum calidarum Tepecuacuilei.

Ad Nanas poriùs referenda videtur hæc planta ob fructum.

* Hist. Amer. Lib.17. c.7.

Locus.

4. Nequametl seu mellis potatrix Hernandez. J. de Laet depingitur & describitif.

Rarà est formà, folia namo, digito transverso paulò craffiora profert, aspera juxta latera, ac Rarà est formà, folia namo, digito transverso paulò craffindine: cujus cacumen fructus occupat impense acuminata circa cuspidem: caulem brachii craffindine: cujus cacumen fructus occupat oblongus, Pyrorum parvorum formâ, undiq, sepiens caulem. Nascitur in calidis. V. J. de Laet Hist.

Sant & alize quamplurimz species, quarum, quoniam facultate similes sunt, & forma parum differentes, nomina ac nonnullarum partium differentias subjictam.

1. Mexoxochtli seu Metle viride.

2. Nexmetl à cinereo colore dictum. 3. Quameil, seu Maquei montanum, squalenti colore, fibrata radice, & longo crassoque infigni furculo. 4. Hoit-

4. Hoitzitzilmetl, aculeis longis, purpureifq radicibus & spinis.

5. Tapayaxmeil seu Maguei tapayaczın pracedenti fimile.
6. Acameil, seu Maguei arundineum, albidioribus juxta radicem foliis & rubescentibus spinis atque radicibus.

7. Maguei nigrum, ob colorem atrum, quanquam spinæ radicésq ex nigro sulvescant. 8. Xilometi, seu Metl pilosum, rubeis spinis & radicibus.

5. Tepemexcalli seu Maguei montanum aliud. Hernand.

Formâ Metl conftat fed tenuibus spinulis. Montosis saxolisq, gaudet locis calidarum regionum qualis est Tepoztlanica,

Contusa atque devorata, illitáve curat eos quorum artus motu privati sunt ob nervorum convul- Vires. fionem.

6. Tlacametl feu Maguei luteum. Hernand.

Eâdem pæne formâ & viribus est quibus cætera, & eisdem quoq usibus, sed inter reliquos vigorem ac robur addit fœminis fyncope tentatis, aut imbecillibus. Nomen habet à magnitudine.

7. Theometl feu Maguei divinum Hernand. v. Aloe Americana minor Munting.

Eâdem pæne cum reliquis facultate est & formâ, longâ radice, fibratâq, & exilibus spinis: duas spithamas longa sunt tantum folia: succus verò epotus aut illitus febres extinguit. Nascitur in frigidis & calidis locis editis atque campestribus. Pleniùs & exactius describitur à Mun-Locus.

tingio, sub titulo Aloes Americana minoris.

8. Pati five Metl lenissimum Hernand. Aloe Americana foliis angustioribus absq. spinis.

Foliis est angustioribus, minoribus & tenuioribus, magnaque ex parte purpurascentibus, è radice fibrata craffaque. Parantur ex eo fila tenuissima, in magno habita pretio, pannisque lineis preciofis texendis aptiffima.

9. Quetzalichtli aliis Metl Pita. Hernand.

Affurgit in arboream altitudinem; radicem fundit crassam fibratamq, & sensim gracilescentem; folia verò spinisera & Metle similia. Fit ex ea quicquid ex Metl fieri consuevit.

Xolometl seu Maguei servi. Hernand.

Species est Metl tribus veluti orbiculis aggregatis; radice constat firmata & fibris aucta rufescentibus, unde proferuntur folia coccineis horrida aculeis, raris, & à medio ulque ad mucronem pro-cedentibus. Succus foliorum expressus ac bibitus decem unciarum pondere, universi corporis do Virei. lores & pracipue articulorum tollit: verum quo bibitur tempore corpus est magna cura operi-

Nascitur Haexovinci juxta fauces fluminum.

Locus.

Alteram

CAP. IX.

De Tucca.

Tucca sive Tucca Peruana Ger. Tucca nova gloriose elata & opinata planta Lob. Ad. part. alt. Tucca five Jucca Park. parad. Tucca folis Aloes C. B. Bucca, og Indian Bread.

Adice nititur crafsa, tuberosa, grandi, fuccessu temporis in multa capita protuberante, intus candida, foris rufa, Rapi substantia sed duriore, succi plena, sapore subdulci, folia emitante plurima, in orbem se mutuo amplectentia, cubitum longa, dura, carinata, è cine reo viridia, in acutum & fulcum mucronem convoluto utring, cacumine definentia, aterno virore, lenta insuper & fractu contumacia: in quorum medio, postquam planta adoleverit, at ne tunc quidem fingulis annis, exurgit caulis tripedalis, teres, firmus, superiore parte in ramos divisus, quibus cam miguns anno Americano de la miguna de la magna de la magna de la marca de peaus veins man veins man ad margines ufq. Flores in Septentrionalibus & frigidioribus regionibus nullo partem extentis, non ad margines ufq. Flores in Septentrionalibus & frigidioribus regionibus nullo fuccedente femme aut pericarpio increfeunt & decidunt: verum in locis natalibus, Indiz fci. Octuber 1988 decidunt decidunt verum in locis natalibus, Indiz fci. cidentalis provinciis plurimis triangulares capiulas in tria locumenta dispertitas producere dicitur, seminibus rotundis aut quodammodo angularibus repleta.

Abrahamus Muntingus in Herbario Belgico aliam depingit & describit Yuccæ speciem quam

Jucam Americanam & Brafilianam stellatam cámo, folio mucronato & folio obtuso. Kkkkk

Alteram Yuccæ speciem exhibent Muntingius & Morisonus quæ donatur soliis filamentosis, seu

Alteram Yuccas Ipeciem extinuoria Mantangus & Montolinis qua donatul foils manteneous, fed potius foliis filamentis albis interfeptis.

Nullius in medicina usus, imo venenatus effe dicitur fed perperam; cum non folium ad vita

Nullus in meacina lass, and control of the proposal proposal in the manufacture of the first field and first f

Non est autem have planta ex cujus radice panis in America usitatissimus Cassavi dictus sit, ut nonnulli per errorem crediderunt.

CAP. X.

De Canna seu Arundine Indica florida.

 Cama five Arundo Indica, quibusdam Flos Cancri J.B. Cama Indica flore rubro & flore luteo punitato Park. Arundo florida Gest. Arundo Indica latifolia C. B. Meeru Brasslianis Marggr.

Nguilina orbi noftro caule geniculato, cubitum & fesquicubitum alto surgit: Falin quàm pro plantar modo majoribus, cornicula chartat sa convoluta primo pullulatu armulantibus, qua ubi explicantur insigniter apparent ampla, duorum palmorum lattudine, ritim quatuorve loagitudine, tenera, membranea, modice in acumen desinentia, à nervo medio lecundum longitudinem decurrente exporrecti is in margines agmine pradenso venulis obliquis. Caulem lummum oranta forei minio saturatiore tinciti, Gladioli haudi sia absimiles, capitello verrucolo insidentes, quo delapio flore grandescir, triangulum, fit & veluti spinosum (inquit Clusus) ut Ricini fructus, in quo continetur some per maturitatem fuscum, artum & roundum, Fabe Veterum dicte magnitudine. Radis nodos & crassinosis sibris stipata, alios radicis nodos adnascentes habens, qui stolones etiam marti similes proferunt.

Frigidioris cœli impatiens hyemes nostras non fert, nisi in fictili deponatur & in hypocaustum

Marggravius plantam hanc in Historia sua rerum naturalium Brassiae plenius describit. Caules sua margaravius plantam hanc in Historia sua rerum naturalium Brassiae plenius describit. Caules sua decem polum altitudinem assurgius succulentus, viridis, digitum crassius, quem per intervalla ambiunt fossia folitarie postine. Flores tribus petalis linguacifornibius conflant, circiter duos digitos longis, erectis, que circundantur ab aliis folitis acuminatas & convolutis ; in medio autem simultante prominentia. Flore est inodorus. Frustus dividirur interius in tres cellulas, habens in qualbet utrilurimum duodecim grana seminum, durissima, que malleo consula continent intus durissimam sinstentiama siban, que cavitatem intra se habe instar viri vinarii, & in illa corpusculum instar vermiculi casse, ex quo progerminatio sit. Radix humanam crassitundinem acquirut, longa, splendide ex albo shavefens, instar Cepe squamsa habens rustas, anq. succulenta: per intervalla autem hinc indè habet tubera seu prominentas faltigiatas, unde novos prosindit caules. Observat Clussius è vetustis hujus stolonibus cum marcescentes in vaporario prassinduntur lachrymam extitilare albam, Tragacanthe armulam, subduleem & lentam: atq, in issis etam folits senescentes sexistre tenue quoddam excrementum, nitri sapore.

Marggravius aem que store sub este describit.

Foliae eft angulfioribus, magis acuminatis, ac urplurimum circa imum caulis è vaginis erumpentibus: Floribus paullo majoribus, quorum unufquid, tribus petalis cochleariformibus (puta Lufitanticis) confeta, tres digrost longis, incurvatas, in quorum medio adhue angulfum fololum, fefquidigitum longum, inflar culpidis directé extenfum. In pofitca parte floris poft tria illa majora folia tudent talia foliola duo mucronata extant, ità ut totus flos ocho confete folias, se adhue in medio, more Gladioli, flaminulum flavum extremitate fua fulcum obtinet. Catera cum pracedenti convenii.

2. Canna Brasiliensis conistera Paco Caatinga diela Marggr.

Marger.

Caulem habet arundinaceum digitalis craffitudinis, rotundum, & intus continentem fucculentam medullam fubduleis faporis, confiftentiz ferè ur Canna Saccharifera. Hunc porro ambiunt fine pediculis hinc inde falia folida, feptem, octo, vel novem dig. longa, circiter tres lata ubi latiffima, niterdum & majora, figura lingua, nervo in medio fecundum longitudinem donata, nullis fecundum latitudinem venis, fed fubulfiffimis lineis oblique difeurentibus ut in folis "Meeru; funça fuperius glaba & dilute virida, inferiis molli hirfutue pradita, & fubablicantia. In funmitate caulis provenit consu (ut in Pinu) octo aut novem dig. longus, in faftigio paulo acutior, fuquamis praditus ut conus Pinis, que in prominentibus extremitatabus aurei funt coloris, in partibus ubi ilibi invicem incumbunt miniati. Succeffu autem temporis fuquama illa à le invicem dilatantur, & fub quaq, apparet folcular cavus, inflar alveoli apairi dilute purpurafeentis coloris; fub floculo verò cuiccial et albelcens, rotundum facculum prabens, & qualibet continens 24 aux plura grana feminis nigri folendentis, magnitudine feminis ceparum, multangularis, funta, grana albis filamentis, quafi intes involvate & fellis adherrent.

* Canne Indice floride. Lib. XXI.

De Herbis bulbosis affinibus.

1203

Caulis hujus plantæ mafticatus detrahit humorem è capite, calefacie infuper & frangit calcu-Virei. los ultirpatus, eftq, infigne remedium contra Gonnorrheam, quam frequenter de die multicatt, deglictio fucco intra o'tidium ferè curat nullo alio medicamento adhibito. Acore suo ventricuso intellas est, ideòque frequens ejus usus viretur.

Reperitur & alia hujus species, foliis inferius lavibus, flosculis rubris.

Item tertia, floribus cœruleis tetrapetalis.

Pilo radicem huic Arundini bulbosam attribuit, eámq, semper virere scribit.

2. Paco-Seroca Brasiliensibus Marggr. Pilo. Canna Indica ad imum caulem racemifera.

Marget.

In fex, leptemve pedum altitudinem affurgit, caule recto, spongioso & viridi instar * Metru; * Cenne Inhabéta, folia codem modo alternatim disposita, & ejusidem magnitudinis, figura, coloris, ac simi dicessimisticis interestinata, dei ni summitate folium convolutum uri ni Paco. Ad exortum autem caulis propè folium provenit pediculus crassus, verum bevis, in aliquot ramulos superius divisis, qui multos habent sonce. Flores hosce sequitent finistics, sed incarnate rubentes. Flores hosce sequitent sed incarnate vinistics, maturus verò substitus, transpularis figura, & cortice Aurantii mali cortici parte aquali cincius, qui sponte finditur in tres partes, aque facile separatur, intus verò habet paucam pulpam, filamentosam, magnitudine nucis Avellanz, in tres riden partes divissiblem per cuticulam favam. Pulpa autem hac Cinnabrii ett coloris, odoris vinosi ferè ut nostras cydonium, in qua continentur supra 20. grana seminis triangularia, fusea, cum macala cinnabria in acutiore parte, magnitudine seminis Cannabis, & albisimum nucleum habentia: Cortex exterior succulentus, qui cutem tingit colore brunno, ut Cerasa nostratia nigra vel Viola Martia, atque ideo usurpatur loco atramenti.

Folia recentia, ut & caulis & fructus immaturus si fricentur odorem de se fundunt Zinziberis & suavem admodum; ac proinde desectum aromatum supplent. Balnea quoque calida ex is conficuentre.

4. Bulbus Indicus squamoso flore. Tamoatarana Brasiliensibus Marggr.

Marger.

Ex bulbo albo, splendente, triangulatis turnicis constante, figură & constitutione ut Tulipa, ovali vel eriam rounda, magnitudine ovi Anserini vel eriam minore, producit caulem duos aut tres pedes altum, incritus in longis pediculis duo vel tria folia habentem, ut & in summitate unum aut alterum, foliis Coti trepobar figură & aspectu firmilia, fed paulo minora. Sub folia autrem quod in summo caulis est pediculi duo, tres, quatuorve provenium, duos circiter digitos longi, qui quature ferunt storat plendide albos, sefundigitum longos, ex triangulatis obutis squamis more pinez auteis compositos, imodoros. Bulbus coquitur, & more Battatz comeditur, boni saporis.

CAP. XI.

Agutiquepo obi Brasiliensibus Marggr.

Marger.

X radiee superius rotunda, subrusta & esculenta, quæ inserius sex, septem, octove dig. in terra oblique distenditur, & multa crassa habet silamenta; provenit causis, tres, quatuor, quinque pedes longus, arundinacous, reetus, digitum crassus, inic inde habens in pedicalis duo, tres, vel etiam quinque aut sex sig. longis, sobia unum aut sesqui aute etiam duos pedes longa, quatuor dig. lata, acuminata, eleganter virida, sobiendentia, ad tactum instar membranece charte, aut foliorum Pace-tira, nervo secundum longitudinens. & substitutinis lineis obliquis decorata, & in ambitu linea rubra simbrata. In summitate caulis provent sia insta Lilin, egregie incarnati & ignei coloris, tribus vel quatuor petalis constans: apud quodibet folium tria, quatuor, aut quinque sumina extant ejustem coloris, figura ut dens Apri.

Radix contusa ulceribus medetur, mundat ea & implet carne: assatz autem & cocta come-U/ur.

duntur tempore famis.

Kkkkk 2

CAP.

Vires &

Vires &

CAP. XII.

De Curcuma.

Crocus Indicus, Arabibus Curcum, Officinis Curcuma Bontii. Crocus Indicus Garciæ C. B. Curcuma Park. Cyperus Indicus sive Curcuma Ger. Curmerick.

Tolia lata habet hæc planta, non absimilia foliis Hellebori albi, nisi quòd non tam striata, sed Olis lata nabet nac pianta, non assimula rous Heucoori, and, mit quosi non tam tritata, let lavia fint. Radierm habet qualem ferme Gentiana. Flore est pulcherrimé purpuero. Radier porto colore flavo tingit non fecus ac Crocum, unde Garcias et nonen indidit Croci Indici. Fruêtus hujus Curcuma: qui floribus succedunt echinati sunt instar Castanearum in Europa: aperti semen suum ostendunt, Pisorum forma rotundum; quod etiam coctum in jusculo gallinarum vel carnium hædinarum alimenti simul & medicamenti præstantissimi vicem obtinet.

mun neumann aumann.

Malai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & BataMalai radicem cum pifcibus & carnibus coquunt condimenti & fanitatis gratia; quod & fanita peregrinaretur: pisces præsertim ea muria incoca condire, siquidem & saporem gratum esse dem communicare & colorem flavum afferunt. Cæterum excellentiffimum est remedium in obdem communicare oc coiorem navum anerunt. Carerunt exculentimmum etr remedium in obfructionibus vilcerum, Pulmonis nimirum, jecoris & lienis, tum in oppilatione venarum melaracarum, tum Nephristics doloribus. Calculo renum & vefica efficaciter opitulatur, tum feminis
menfitua promovez, difficultatem pariendi aufert: & quod in ea caput rei eft peculiare & specificum remedium eft in idero, quod multoties feliciter expertus fum. Chinenfes quoque eam proprer hunc ulum præcipuè Saccharo condiunt.

Hanc cum pulvere Santali & aliis floribus odoratis in marmore subigunt in unguenti confisten-Hanc cuit pure control same in quam Fermina inungunt. Quod quanvis infolitis afpecture feedum ob flavum colorem fit, tamen adverfus calores febriles & Solis ardores, tum moleftiffimos quoque culicum morsus summum est juvamen. Summâ hæc radix inter deobstruentia medica-

menta principem locum obtinet. Nuperrimè observavi Chinenses etiam in sternutatoriis hac radice uti instar radicis Hellebori albi.

CAP. XIII.

De Cardamomo.

t. Cardamemum minus Bontii. Cardamemum simpliciter in Ossiciais dictum C.B. Card. unm sliquis sur thecis longis & brevibus J. B. minus vulg. Ger. Park.

Naulem habet Arundinis modo internodiis diftinctum & certè falia non diffimilia Arundinis foliis; & eodem quoque modo catervatim crefeit; primúmque intuenti vix differentia inter duas has fitirpes videbitur, nifi quòd Cardamomum vix ultra duos, aut ad fumnum tres pedes in altitudinem affurgat; folia quoque contrita suavissimum odorem à se reddunt. Dum storentem cam primum conspexi Garcia errorem animadverti, &c. Nam circa radices primum emittut spicam, eam prinum conipest Garcus enorem animatoreus con Main en la rauces printain emittet pream, quals in Spica Nardi conficietur, verum longè craftionem, cuius calpribus fupernalcuntur flores patidis potitis in peripheria quam albi, in calpre verò flavum colorem oftendunt, funtque admodum fimiles floribus Mali aurei. Flofculis hifce decidentibus fliquae eorum loco fuccedunt, femen fragrans Cardamomi continentes, quale in Officinis nostris conspicitur: sed colore sunt flavo semina intus conclusa, quæ ariditate & tractu temporis ex puniceo atrum, quem in exficcato Cardamomo colorem videmus, contrahunt.

Gloriatur autem Bontius se primum esse qui Cardamomum exactè descripsit, & ad vivum deli-

Calorem habet blandum, natura nostra amicissimum, nullum empyreuma in visceribus relinquens, adeóque eriam folum abíque alio cibo mafticari & comedi pofiti fecus ac Piper, Zingiber & reliqua aromata. Unnas porto commodè cier, menftrus feeminarum blande mover, anhelirum commendat, tum obstructionibus Hepatis, Lienis & præsertim Mesenterii ad miraculum usque conducit, etiam in jusculis gallinarum, carnis hædinæ & vitulorum.

In cibus porro condiendis, præsertim carnibus & piscibus elixis, apud Malaios in summo usu est, & certè fragrantem gustum iis addit, concoctionique adjuvandæ summè conducit.

2. Cardamomum majus Bontii, majus vulg. Ger. Park. majus Officinarum C. B.

Ront. Copiosè crescit in sylvis Javanis flore Hyacinthi modo fasciculato. Differt à minori specie. Primò, quòd ultra humanam altitudinem affurgat; quod folia quoque longe ampliora habeat, quod caule non fit geniculato aut Arundinis inflar nodolo, fed qui Ceparum more foliatim à se invicem separetur: praterea flores non in spicis è radicibus, sed Hyacinthi modo in faltigio genit. Semen denique ejus vel filiquæ oblongiores funt, digitali aliquando longitudine. Folia tamen odore conveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris Cardamomi, præterquam quòd fint majora citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra comveniunt, ut & flores; nifi quòd folia majoris citra parationem, etiam aversa parte, instar Verbasci sunt mollia. Tota planta pulcherrimo est aspectu.

grato virore floribúsque albis cum purpureo limbo nitet. Viribus cum minori specie planè convenit.

C. Bauhinus in Pinace Cardamomi præter Meleguetam seu Grana paradisi quatuor species nimirum prædictas duas & tres. Cardamomum medium, Cordo in hist mediocre dictum, figura oblongum, triquetrum, utrinque acuminatum, colore in candido fuscum, quantitate grandi Avellanx nuci æquale, majore Cardamomo minus, minore verò majus, ideóque mediocre nominatum, intus dense in se farctis majoríque Cardamomo similibus granis repletum, cortice constans venoso, sed multo tenuiore quam majoris, in tribus fuis angulis quibus maturum dehiscit, singulas commissuras habens. Guftu Cardamomo majori grana ejus respondent.

4. Cardamomum minimum; de quo J. Bauhinus, Aliud affignant, quod sola magnitudine videtur à minore differre, est enim filiqua omnium minima, caterum quid differat praterea non

Cardamomum Officinarum an idem fit Cardamomo Veterum Græcorum ambigitur, aliis id affirmantibus, aliis negantibus; nobis verifimilius videtur idem esse.

Meleguetam Grana Paradifi Officinis dictam non esse Cardamomi speciem, sed fructum planta genere diversa affirmat Garcias. Cordus quoque errare eos ait qui dicunt Melegetam majus Cardamomum esse. Cardamomis enim tenuis miniméque servens, sed gratus ac jucundus est sapor, Melegetæ verò Piperis instar acerrimus.

Abrahamus Muntingius in Historia plantarum Belgica duas describit & depingit Cardamomi arborescentis species, primam vocat

Cardamomum arborescens majus Africanum. Secundam Cardamomum arborescens minus Africanum.

CAP. XIV.

De Cyclamine seu Cyclamino.

Yclamen dicitur مُعَمَّ مَنَّ يَعْلَمُهِ, ab orbe seu circulo, tum ob solii circinatum ambitum, tum ob orbiculatum radicis bulbum. Vulgus panem porcinum vocat à forma radicum compressa panibus fimili, quódque gratum fuibus pabulum fint.

Cyclamini notæ funt, radix orbiculata, caules præter floris pediculum nulli, flos pentapetalos, petalis reflexis & ad ungues junctis, ut revera monopetalos fit.

I. Cyclaminum Orientale, Katmer Bouhour Turcarum Cornut,

Corn. Pro radice cortice nigro obductum tuber habet ampliffimum, quod infra fupráque mediocriter subfidit, ut Rapum Hujus media fere parte vulgari fimiles fed longiores extant pediculi, teretes, car-nei coloris, quorum alii foliis, floribus ornantur alii: eodem enim momento ambo pullulant. Folium ederaceum est, nec angulosum, in ambitu tenuissimè serratur : illud atropurpurascit à terra, supernè pingitur diversa viriditate, in qua etiam albicant macula. Flos è calyce quinque foliolis composito exit. Varietas in co multiplex est; fere quadruplex apud nos observatur: nunc quippe soliis quinq tantum constat flos, (alias purè candidus, alias colossanus & ima parte elegantissime purpurascens nunc foliorum numerus duplicatur, (quorum duplex quoque est differentia, aut enim flos iste totus albus est, aut hujus pars infima purpureo colore simbriatur.) Folia hæc longiora sunt multo & anguftiora noftratium: initio quidem dum è calyce erumpunt fimul intorta deorsum nutant, nec multò post latiùs diffula sursum reflectuntur, ac veluti corollam formant cui cavum odoratissimum subest, à quo fingula folia profluunt; nec enim unum feorfim decidere potest, quin & universa concidant. In codem cavo quinque apices subatri aquali intervallo disjuncti apparent; eidem cavo ità aggluti-nantur, vix ut ab co divelli queant. Statim atque flos decidit, pediculi in spiram serpentium more convolvuntur, & femen progignunt rotunda capiula incluium.

Floret Aprili. Semina Julio maturescunt, & ferè quod anni reliquum est foliis destituitur.

2. Cyclaminus folio rotundiore vulgatior J. B. Cyclamen orbiculato folio, infernè purpurascente C. B. orbiculato folio Ger. Autumnale vulgare folio rotundo Park. Round-leauch Autumnal Sombread.

E globulari radice, tenuibus nigricantibusque fibris prædita multa circinatæ propemodum rotunditatis profert folia, palmaribus plus minus pediculis hærentia, Afari foliis ferè respondentia, non adeò tamen craffa, supernè atro-virentia, aspersis subinde maculis lacteis, infernè purpurascentia, nonnihil per margines finuata. Flores in longis pediculis nutantes, unico folio, sed in quinque profundas lacinias divifo, fic ut plura videantur constantes, quæ sese explicare incipientes surlum reflectuntur, coloris vel dilutiùs, vel faturatiùs purpurafcentis, odoris fuaviffimi : ii marcefcentes integri decidunt, capitulúmque subsequitur cum pediculo cui insidet in multas spiras se convolvens, donec terram attigerit, cui incumbens paullatim augescit, donec Violæ Martiæ seminarium valculum magnitudine æquat, quod maturitate ab extremo mucrone aperitur, semenque ostendit inæquale, ex fulco fulvescens, quod terræ commissium in germen non abit, sed in tuberculum aut radiculam convertitur, præter reliquorum feminum naturam, unde postea foliola promit.

Kkkkk 3

Sub

Lib. XXI.

Tempus Locus.

Sub æstatis finem aut Autumni initium slores promit, deinde solia, que postquam tota hyeme perstiterunt, sub Aprilis finem aut Maio amittit. Nulli funt Pannonia & Austra sylvosi montes, nulli saltus, aut interdum in montium acclivita-

tibus uda prata quæ iis non abundent. Nos in montibus Striacis, ínque Allobrogicis propè Genevam observavimus, ubi Junio & Julio

norer.

Cyclamini hujus caput interdum in longitudinem excrefcit, & in duo velut cornua dividitur, ut
nos cum J Bauhino obervavimus cum in Alpibus Striacis ejus radices aliquoties erueremus, ideóque C. Bauhinus frustra multiplicat species, cum Cyclaminum longiùs radicatum & radice instar capitis arietini Gefn. speciem ab hac distinct am facit. Consule, si tibi satisfactum non sit, J. Bau-

Variat interdum hac species floris colore albo.

Cyclamen orbiculato folio infernè ex viridi pallente C. B. Cyclaminus odorato flore 2. Clus.

Priori plane fimilis est, pauciora tamen semper folia proferre conspicitur, cáque non purpurascentis subtus coloris, sed albicantis quodammodo aut pallescentis cui viridis mistus, ut in Asari aver-

Nos hanc à præcedente non separamus.

3. Cyclamen Hederæ folio C. B. Lob. Ger. folio anguloso J. B. Autumnale foliis Hederæ Park.

Foliss, describente Dodonxo, viret latis, angulosis, ac hederæ similibus, ambitu leviter serratis, superiore parte in vivore nigricantibus, albicantibus tamen maculis variegatis, & umbilico five medio foliu infabilido, inferiore verò ac prona parte purpureis, & fubinde colore faturato, alias dilutiore. Filedia è tenellis pendent pediculis, deori un nutantibus, folis corum furum reflexis, & purpureo Viola nigræ colore, non tamen intenso splendent; odoris exigui; succedunt capitula seminifera, in spiras pediculis contractis. Radix bulbi aut Rapæ modo in orbem circumacta, & aliquantulum in latitudinem pressa, foris nigricat, intus candida, rugas inarescens contrahit.

In collibus sylvosis non longe à Roma abundat, Septembri mense florens. Nascitur & in Vero-

manduorum, Verocassum ac Atrebatum finibus autore Dodonaro.

Hac est illa species, que passim in hortis nostris in Anglia colitur, slore purpureo & albo, Autumno florens, cujus femen vix ante aftatem sequentem ad maturitatem pervenit.

J. Bauhinus, quem non inviti sequimur, huc refert

Cyclamini odorati varietatem duplicem Clus. Cyclamen odoratum, aftivo Solftitio florens, folio ma-

Quarum priori folia albis maculis obscurè notata, aversa parte rubentia, aliquantulum angulosa, flores saturatiùs purpurascentes.

Alteri folia aversa parte virentia, adversa maculis albis, issque valdè conspicuis aspersa, rotundiora superioribus; flores saturatiores; utrosque autem suavissimi odoris, nares etiam procul ferientis.

Item, Cyclamen folio hederaceo mauavês C. B. Byzantinum polyanthes Clus.

Magno & palmaris latitudinis tubere, quod flores tulit 20, 50, 00, fingulis annis.

Non aliter quam magnitudine omnium partium, & florum ab eadem radice multitudine, ab He-

deraceo Cyclamino vulgari differre videtur, à quo nec pracedens aliter differt qu'am tempore florendi, & odore floris. Nos in Italia cum essemus totà aftate florentes Cyclaminos observavimus, quos tum non aliter à vulgari folio hederaceo quàm florendi tempore differre arbitrabamur. Imò neq quos verno tempore, initio sci. Aprilis, florentes copiosos observavimus in montosis, itinere à Massa ad Lucam, vel flore, vel folio ab Autumnali vulgari folio hederaceo differre vifi funt, sed florendi tempore tantum. Verum quia plantas ipsas inter se non diligenter contulimus, nihil certò definire audemus. Efto ergo (fi cui videur) Cyclaminus radice Caftance magnitudinis C. B. i. e. Cyclaminum Byzantinum Cluf. a Cyclamino Autumnali hederæ folio specie diversum. Ejus autem radices (describente Clusio) valdè tersum expolitumque corticem habebant, quæ statim ante hyemem folia producebant, Cyclamini verni foliis fere fimilia, pronà parte pulcherrimè purpurascentia, & supina candicantibus maculis insignita, paucioribus tamen angulis prædita: Martio sequente slores tulit: Verum quoniam subsequentibus annis non tantum folia, sed nonnunquam etiam flores, mitiore præsertim aura, protulit, plurimum hæsit Clusius, & an Autumnali Cyclamino an Vernali attribueret, dubitavit.

Lecus.

Fyclaminus

Byganzinus

Pluribus in locis montis Capouladou sub buxis inter rupes reperiri hunc ait D. Magnol, praccipue à la côte de Sauvebelle & à las Cambrettes Martio mense cum floribus purpurascentibus & albis. Verum Clusius (ut vidimus) dubius hastit, an Vernus esset an Autumnalis, quem Byzantinum vocat, Cy-

Cyclaminus parva radice C.B. J. B. & aliorum quanam planta fit nos latet, & an à præcedentibus specie distincta. De ca certe contase & obscure teribunt Botanici.

4. Cyclamen vernum Lob. Ger. folio anguloso C. B. Cyclaminus flore rubro graciliore vernus

Clus. Flores profert odoratissimos & vulgari saturatiores, paullóque graciliores: folia aliis minora, in ambitu ferè crispa, & foliorum Hederæ formam imitantia, teneriora tamen, supina parte candicantibus maculis aspersa, angulorum etiam mucronibus albicantibus, prona omnino purpurascentia.

Variat floris colore albo; cui Clusius folia attribuit circinatæ ferè rotunditatis. Lobelius commilitones suos flores luteos ad se attulisse meminit in Adv. p. 264-

5. Cyclamen Antiochenum Autumnale flore purpureo duplici Park.

Folia huic sübrotunda Cyclamini aftivi, minus angulosa, maculis albis plena. Flmes perampli, de-capetali interdum aut dodecapetali, colore florum Persica aut Cyclamini verni purpurei, ad ungues

Quod flores tot petalis luxurient accidentarium est; nam inveniuntur hujus generis usitato petalorum numero.

CAP. XV.

Ornithogalo affinis radice tuberofa, Cyclamini folio C. bonæ spei Breyn.

Adice nititur tuberola, craffa, pugnum pænè æquante, coloris purpurei obfoleti, infra in tu-bera alia, ut futuros harredes divila. Ex qua folia inter Cyclaminis & Dracunculi palu-ftris mediam faciem obtinentia, peciolis longis fuffulta prodeunt, atro-viridia: inter quæ caulis fequipedalis, rotundus viridis, gracilis & pentus nudas extirgit: quem à medio ufque ad extremum apicem confulo ordine ambiunt longi pedicelli, flo[culus parvos, ab Ornithogali Húp, minoris Cluf. haud multo diverfos, fuftinentes, tenis è candidulo cœruleis & fubviridibus foliolis obfoletis constantes. Fructus non vidit Autor.

CAP. XVI.

Flos Indicus è violaceo fuscus radice tuberosa Ferrar.

Ferrar. Adicis tuber effigie rapuli, colore est intus albo, extra subrufo, corpore binos ternósve digitos lato, superno infernóque umbilico angusto, & nonnihil introssum acto. Septembri mense in fictili primum depositum, germinavit Octobri, tum verno tempore turgere copit in florem. Folia exeunt è tubere longa & sape cubitalia, lata, nervosa, striata, gladii modo in mucronem exacuta, diluto virore albicantia, propter humum candida, rubrifque guttis interstincta. Medius deinde scapus exilit, dense ramulosus, & bulbose iridis more articulatus, at brevioribus mucronatis foliis articulatim armatus: ut licet Iridem non nemo vocitet, Gladiolo tamen vioriosis finacionals folia artesiami di mante la compania de la compania del compania del compania de la compania del co velut fuligine obsitis, per ambitum cirris seu fimbriis crispata & corrugata, atris albidisque unguibus maculosa, prominula linea intermeante distincta. Medium præterea stylum surrigunt ianthinis arque albicantibus maculis notatum, faminibus tenuiffimis in imo violacets in fummo luteolis capil-latum, quaternis quoque majufculis bifidis crocis exteriorem in deculfem demiffius digeftis coronatum. A medio caule ad cacumen ulque summis è ramulis atque ex ipso foliorum complexu mense Martio atque Aprili particulatim existunt: Medicamenti cujusdam aut mellis excocti inelegantem odorem expirant. Diem aut paulo diutius vivunt, deinde contrahuntur & decidunt

Mira est hujus tuberis fœtura; ex imo enim umbilico fibra prodit, modò longior, modò brevior, narciffine inftar candida & modice craffa, cujus fumma pars & tuberculum paullatim fobolefcit. Quare factum est non semel, ut ejus fibræ jam corruptæ soluto nexu procul à matre præter morem natus fœtus inobservato adhue miraculo inveniretur: interdum quoque brevioris fibræ ligamine adhuc integro foboles matri coherens & contigua, vel etiam de more adnata deprehenditur.

Locus.

Vires.

*7 Hift. 11.

Lib. XXI. De Herbis bulbons affinibus.

1200

C A P. XVII.

Iris uvaria Promontorii bonæ spei Bod. à Stapel.

Lorem habet coloris phœnicei qui uvulis deorsum dependentibus capitelli vel cunei formam habet. Caulis bicubitalis, rotundus, fusci coloris. Folia longa, digitum lata, utroque latere

Nobis ad Hyacinthum botryoden accedere videtur, minime ad Iridem : verum ob imperfectionem descriptionis quò referenda sit certo definire nequeo.

CAP. XVIII.

De Aro.

E Ari Etymo ità Lobelius, Quin si è Graco non sit 'Aegricey, quasi Sacrum, ut in Iride factum; plebecula quæ Barbam Aronis vocitat, videtur agnoscere ex Palæstino vernaculo & ornamento Aaronis Pontificis sumptum.

Note Ari genericæ funt pittillus in medio flore pro ftylo nudus, flos monopetalos fedi fructuum coherens, bacciferum effe, fructus enim pulpa humidā femina ambiente conftat. Folis integris & minus diffectis à Dracontio differt.

Dracontium à caule Serpentini pellis instar maculato dicitur.

A. I. Arum I.B. vulgare Ger. vulgare maculatum & non maculatum Park. Arum 2. & 3. froe maculatum maculi candidu vul nigru, & vulgare non maculatum C. B. Walte-fathin,

Radice est tuberosa, teretiuscula, oblonga, transversa, fibras undiq, in terram demittente, intus candida, pollicem crassa, tuberculis è latenbus egerminantibus se propagante: è cujus altero extremo folia und cum caule tria vel quaturo, rarius quinque exeunt, quibus hyene marce/centibus vere infequence è contrario extremo nova folia germinant. Sunt autem folia oblonga, triangula, Sontra dice. Gel lation a mosferio alla biris. Gost infestione foliadario. Gel lation a mosferio alla biris. Gost infestione foliadario. Gel lation. Segitta dictar, fod latiora, minúfue alatar, lavia, fupra infraque filendenta, fed hino minus, inde magis viridanta, maculis nigris interdum resperta, gustu, ut & radix, acerrimo, & linguam acus inflar transations, insecum ingris insectionin respecting gentre, or causay accuration, or implicant actus inflar transatigente idque per longum tempus poftquam gutfavens; inter qua causa extingit palmans, teres, firiatus, in cupia faltigio è membranea vagina, longa prominer piftillum nudum, oblongum, atro-purpureum, infima parte apicularum corona arace cinctum, fub qua racemus baccarum, per maturitatem miniato colore pictarum, denfo fipatu confertarum Vagina membranacea & piftillus quum aliquandiu duraverint, marcelcunt & decidunt.

Ad sepes & in umbrosis primo vere exit ubiq, ferè.

An iepes ee in umionis primo verte exit ubot, rete. An cujulcung fed przeppie maculati, radix infigni acrimonia pollet, ita ut femel guftata verno tempore cum fucco maxime turget, integro die linguam vellicet. Quantumvis autem acris fit, fi penitus exticcata fuerit & aliquandiu affervata, acrimoniam omnem amittit & infipida

Radices omnium dum teneræ sunt lacteum succum stillant incisæ.

Ari radices & folia, reflixes *Theophrafto & Dioforide, olim cibum præbuerunt fatis gratum, fed prius m aceto coquebantur ad acrimoniam rollendam. Non credo noferatis Ari radicem, quæ

prope caustica est, ulla in Aceto maceratione sieri posse esculentam. Arun, quod * Galenus in Ægypto edule esse ait instar raporum, proculdubio erat genus illud quod Colocaliam vulgò vocant: 8 camen moniti me D.Tanretam kebin on ex observatione Helbigii ex India reducus, Radicem Ari coctam ab Indis quibuldam loco panis haberi: maximam enim & craffiffimam ibi crescere. Fortè intelligit Colocasiam dictam, quæ revera Ari species est, & in India Orientali copiose oritur, ex qua & India Javanenies, Malair, Chinenies pame nonficiant; referente Bontios qui hac de ca feriplit. Alpinus Colocaliam edulem effe air, quod quidem verum eft, fed cum cautione est intelligendum, ne ignarus quidam vitæ periculum incurrat, cum planta hec natura fuë venenata it. Iraq radices ejus crassas & in taleolas dicissas davam per triduum aut quatriduum in profluenti macerant, ut mucilaginosa que in iis est substantia abluatur. Nam in hac mucilagine deleteria ejus vis confiftit. Tunc expressas torculari easdem radices Soli siccandas exponunt, & deineas in pollinem terentes, placentas ex iis loco panis & oryzæ conficiunt. Præterea dum hanc radicem coquunt, ejus decoctum abjiciunt, & addità aqua recenti recoquunt, & tam iis quoq, vescuntur cum aceto & oleo nucis Indica & pipere: ut nos radicibus Betæ rubra.

In Febre quotidiana continua loco digestivi palmam aliis præripit Fæcula radicis Ari. D. Soame è

Radix, ejus maximè quod maculata habet folia, five ficca, five recens, tufa, ac ad minus drachmæ pondere sumpta, remedium est præsentissimum ac minime fallax adversus venenum & pestem: quidam tantundem addunt Theriaca. Trag. & paulo post, ad pestem & Anthracem vix præstantiorem ac falubriorem herbam novi quam folia Ari recentia impolita.

Decocta radix melle excepta medetur pectoris morbis omnibus pituitofis: expectorat enim vali-

diffimè crassas lentásque exscreationes, adeóque asthmaticos maxime juvat: hernias curat, & uri-

Eadem ficcata infigne medicamentum est in Scorbuto; nec minus efficax in affectibus lienis & uteri, frigidis; præsertim in flatibus. D. Needham.

Ad Arthritidem, R fol. Ari, contundantur & cum stercore vaccino applicentur calidé. Valde profunt, inquit Matthiolus.

Nostrates mulieres ex Ari radicibus stillatitias aquas ad sucum parant, quas ad saciem erugandum

Hailtrandumque magnis laudibus efferunt.

Id quod etiam efficacius præftat infolatus radicum fuccus, ceruffæ speciem referens, quem Gersa corrupto ut videtur à Cerussa nomine vulgo vocant : is siquidem mirum in modum cuti splendorem & nitorem conciliat. Matth.

Hujus herba & radicibus circa Maidston Cantiani agri non ignobile oppidum ad linteamina mundanda saponis loco, aut certè eidem admixtis utuntur. D. Phil. Skippon.

Radices Ari cum floribus Sulphuris commixtas B. Beynon, mifericors ille Samaritanus tanquam fummum remedium, dum adhuc viveret nobis in Phthisi revelavit. Dolarus L. I. C. 5. S. 16.

2. Arum venis albis C.B. magnum rotundiore folio Park. majus Veronense Lob.

Foliis est viridibus, venis albis distinctis, quam Arivulgaris duplo majoribus, & in hyemem usq. durantibus, alias Aro vulgari fimillimis. Acini, (observante Dodongo) minus saturato, sed ad croci inclinante colore rubent. Catera Aro vulgari respondent,

Primò in infulis circa Venetias se nobis in conspectum dedit, etiam Novembri mense virens; Locat. poftea in Lombardia peregrinantibus occurrebat.

2. Arum Byzantinum Cluf. J. B. C. B. Park. Dracontium minus Ger. quoad icon.

Cluf.

Hujus folia, referente Clufio, primis duobus annis poftquam tuber Conftantinopoli acceperat, ad Arifan latifolii folia fatis accedebant, nec valde mucronata erant, fed potiis orbicularem figuram referebant, nec radix valde diffinilis. Verum poftquam ea augeri cepit, digitalem longitudinem adquifivit, multis tuberculis insequalem, & uncialem aur amplorem eraffiundinem, multafque pro-les adnatas habuti: folia item protulti longè majora, ad Ari foliorum formam plutimum accedentia, nec illis minus filendentia fupernè & inferné. Interdum ante brumam folia emitrit. In vermis folia equandam differentiam observavit Cluftus, quod ad formam & figuram actinet, finnt enim illa profus fimilis forme, fed inequalis magnitudinis: & in quibustdam plants licet ex eadem matte abuntite folia era riteris aliquot exilibus maculis diffinêta, alia minime: tum eraim flos comatre abruptis folia erat nigris aliquot exilibus maculis diftincta, alia minime: tum etam flos co-lore variat, nam plantæ maculis nigris notata folia habentes penicillum purpureum folliculo inclufum habuerunt, aliæ verò candicantem, atq. postremæ folia ante hyemem plerunq, germinare solebant, alterius novo vere duntaxat.

4. Arum montanum Alpin exot.

Radices majores quam in hactenus descriptis Ari speciebus, radiculis fibrosis alissque prorsus parvis Colocafiis ftrongylorhizis perfimiles, sex septémve ad plus singulæ folia producunt ampla, longis pediculis prædita, ad Perfonatiæ quam Ari vulgaris magis accedentia, elegantiorisque viriditatis: penticins practice, as re-tromate quair and agent mags accounts, etegantorique viriculatis; inter-que calle sair rectus, dodrantals, craffine foré digit minoris, cum involucro Ari vagina fimili, fed longiore & latiore cum flore Ari & Truchius, fed longe minoribus. Radix rotunda, & in germen ad actuum declinans, exteribis enui cute tegiur ad obleurum fullvefente, intus candida, eximiz acrimoniz: exterius etiam quosdam globulos parvos per totam superficiem sparsos habet, qui suo tempore germinant, non secus quam in Colocassis.

5. Arum maximum Ægyptiacum, quod vulgo Colocafia C. B. Ar. Ægypt. rotunda & longa ra-dice, vulgo Colocafia dicta Park. Colocafia Clus. J. B. Ægyptiacum Ger.

Radix tuberola, craffa, magna, Clufio & J. Bauhino duplex, altera alteri impofita, intercedente cervice ut lagenulam imitati videatur. [P. Alpinus radices duplicis figuræ observavit quassam longas, quassam rotundas, magnitudine mali Cotonei; ha exterius rubescunt, intus candicant, & gustu acres cum adstrictione observantur.] Vesca, intus alba, fibris adnatis se propagans. Folia terna aut quaterna Nymphæe foliorum figura, & magnitudine, longis, utrinque subrotundis alis similiter donata, crassa, lavia, sed aversa parte nervi obliqui in margines excurrunt crassiusculi, à nervo per longum discursante producti, quos venulæ intercedunt undatim: pediculus autem crassus non extremo folio, sed aliquot digitos integro folio inseritur.

Hæcin locis natalibus Ægypto, Creta & Cypro infulis, ubi sponte & copiosissimè provenit nunquam florere dicitur. Alpino, Bellonio aliifque atteffantibus fe nunquam, licet fedulo perquifiverint in Ægypto florentem vidisse, nec ab aliis observatam audivisse, Ægyptiis eos deridentibus qui rogârunt ut flores fructusque Colocasiarum ipsis oftenderent, quòd videlicet eam flore omni & fructu destitutam esse se compertum habere crederent. Verum quòd in Italia interdum floreat tum viri doctiffimi Fer. Imperatus & Fab. Columna Alpinum monuerunt, tum experientia propria olum contra fentientem convicit.

Huic plante in secretiori Alpini horto primum cauliculus exist rectus, rotundus, Asparagi cra sitie, cum foliis ejusdem concolor, in cujus apice vagina seu involucrum longum Ari involucris timili-

tis linguam foris ex ore exortam fimulantem. Que Columna habet de hujusce plante floribus à tts inguam toris ex ore exortain intuitation. Que commina mete ex inquire partier formus à fe oblervatis cum Alpini relatione non bene conveniunt, ea ergo in medium proferents: Proprium (inquir) haber har planta quod non profert caulem, fed ejus vice emittit primo folium, quodam (foliculi modo, quod à reliquis folis diffinguit petiolis in imo ab alis, nam qui flores editurus eff foliculi modo, quod à reliquis folis diffinguit petiolis in imo ab alis, nam qui flores editurus efficient professione efficie vinde de la constant professione efficie vinde se de la constant professione efficie vinde se de la constant professione efficie vinde efficie vinde se de la constant professione efficie vinde ima parte romenous est. Topician Gain mose quoti non micron motin, dei parte emitti, il-lóiq ternos ex ingulis foliorum imis folibuloifis petiolis, effige vulgars Ari noftratis, ocuolitar, non ità cara, angultifolia Arifaro proxima, medium habentes julum erectum, in tenutatem abeuntem, semipedalem, & deinde in botrum acinosum ut in Aro, sed omnia oblongiora & angustitem, tempedatem, et deinide in outrum aumonimi de in Alo, lea omina outorigota de angulti-ora de laviora, colore etiam dilutiore, ac odorata, grato odore inter Lillium de Narciflum, inclipientes ab imo florere, paulatimque emergentes unus p./ft alium. Fru-cium acmofum pallentem in Italia nunquam ad perfectam maturitatem perduxalle audivit. P. Al-

Radicem Columna describit bulbosam, magnam, Scillæ æmulam in vetustiore, foris rusescentem, intus candicantem, bulbulis fe obliquè propagantem, non Arundinaceam, geniculis afperis,

fed lavem & orbiculatam. Alpinus radices forma differre observavit: ac alteram quidem manespissas, alteram sessionaescas, i.e. longà & rotundà radice præditam. Macrorrhizæ folia longè minora cernuntur, tenuiora & magis in acutum definentia, colorifq, virentis dilutioris; pediculi itidem funt longe subtiliores, gustus multò acrioris acutiorifique. Radix verò longe gracilior, exterius oblcuriorintus non ita alba ut alterius; faporis itidem acrioris: quin & recta in terram descendere videtur, veluti Beta radix. Hanc speciem non admodum frequentem esse tradit, nec unquam, quod audiverit, in Italia slorem

Rotundæ à prioribus differre visæ sunt, quod iis longè majores in latitudine quadantenus suerint, & veluti compressa & later, que id proprium habent, ut non omnes in apicis radicis medio griminent, at circumcirca, mhil germinis in apicis radicis medio producentes: [prius dixerat quod germinent harum nonnullæ in apicis radicis medio,ut omnes aliæ bulbosæ faciunt: Columnæ quoq. radix hujus plantæ bulbofa eft.]

Hujus radix & tota planta curiona caris eft, non alio quam Ari modo, quamvis mitior, & ideo in cibo & aliis ens ufus eft. Differt ab Aro vulgari, quod Julus medius eft floculis ornatus dimidia ima parte, & reliqua in tenuitatem abit, in vulgato verò Julus in imo tenuis & in fummo craffior, piftilli figura, abfque flofculis, fed lavis. Hanc ergo plantam non effe Colocatiam feu Fabam Ægyptiam Antiquorum manifestius est, quam ut contraria opinioni refutanda tempus insumere opera pretium fie. Vide fi placet F. Columnam de hac re. Nomen Ægyptiacum Culcus Recentiores utità lentirent induxife videtur.

Planta hac in rivulis & aquosis apud Ægyptios sponte oritur, qui magna cura & diligentia eam colunt. At neq in Ægypto duntaxat spontanea est, sed & in Creta, observante Bellonio, & in Syria, referente Rauwolfio: atq. etiam in Cypro, & Sicilia ut alii annotârunt: quin & in Italia, agro Salernitano frequentem invenit in quadam vallecula F. Donatus de Eremita, aquoso loco declivi supra portam dictam dell' Annunciata, ut refert F. Columna.

Radix in Ægypto, Syria, aliiíque regionibus Orientalibus in cibis expetitur, eaq, cocta frequenter vescuntur incolæ, nec minor hominum numerus câ ali dicitur quam in Germania rapis, (licet illis & flava Pastinaca non careant) quibus tamen minus grata sit. Addit F.Columna radicem hanc Neapoli à Turcis & Africanis mancipiis expeti, atque in cibo celebrari. Bontius natura sua venenatam esse scribit nec nisi aqua per triduum maceretur, edulem esse.

6. Dracunculus aquaticus Gor. J. B. noster aquaticus Park. palustris seve radice arundinacea Plinii C. B.

Non bulbosam, aliorum Dracunculorum Arique more radicem habet, sed digitalis craffitudinis, rson outociam, autorum Dracuncuorum Arque more ratarem tatoc, neu agitaine craintidinis, peralongam, geniculatam, transverio fitu limofo paluftrium locorum folio incumbentem, cui figirut ex articulis demilla fibrarum fobole numerofa, boftrychi feu cincinni inflar. Folia ex eidem enaCuntur, pediculis dodrantalibus harentia, Hederaceis paria [imo majora] figura quoc, fimilia, nulis per ambitum angulis, in acutum definentia, polita, venola. In folii iniu quod fimmo cauli innafeitur racemus comprehenditur ei fimilis quem Aron profert. Dodonzo fructus initio quidem exiguis candidifque framinibus, que pro flore funt circundatus excrefcit, inde in racemum, primum vindem, cum maturuit rubentem. Nafcitur juxta rivulos & in folfis paludofis.

Nos in fossis palustribus propè Sevenbuys Hollandiæ observavimus.

7. Arum Orientale Ardabar dictum Zanon, hist. bot. cap. 12.

Hac herba (describente P. Matthao) facit radicem similem Aro vulg. cum aliquibus parvis radicibus appenfis. Ex hac nascitur virga aculeis viridibus circundata, quæ extollitur ad sex palmos: In vertice gignit pyramidem, ex baccis viridibus compositam ad similitudinem cupressi, quæ dum funt matura rubelcunt cum palla in medio. Folia funt duo, & à radice unde habent originem, aqualiter extolluntur, unum in aliud infitum, ex quorum medio exit virga vel caulis habens folia ad formam semicirculi, coloris qui in viridi rubescit, nigris maculis aspersa, & sunt pulcherrima visu, Fructus & radix funt calidiffima, quibus Indi utuntur contra morbos frigidos.

Lib. XXI.

De Herbis hulbosis affinibus.

1211

Pater Matthaus observavit hanc plantam in horto D. Salada in Artafa, in urbe Balsora, qua ad Euphratem sita est.

Ob insolitam & enormem foliorum figuram suspecta est nobis hac planta.

8. Arum Indicum Rumphal dictum Zanoni Hist. bot. cap. 92.

Rumphal vulgo dicitur Ignome; producit florem oblongum, unico folio, pictum ad modum Tuppe coloris flavi, ex rubro maculatum, odoris acuti, ex cujus medio exit lingua ad modum Serpentis, sed non pictum, coloris subflavi : truncus altus, aqualiter maculatus, coloris supradicti : succus ebibitus noxius est: utuntur radicibus ad sanandos morsus serpentum, si vulnus est recens: quod Vires. fi non ferro vulnus iterum aperiunt & fic curant.

Est etiam remedium insigne trita & imposita supra partem morbo Gallico affectam: expurgat enim & fanat.

9. Arifarum latifolium Park. Ger. latifolium quibusdam J. B. latifolium alterum C. Be item latifolium majus ejufdem. The broad leabed friars Colol.

Cisj.

Hedera au Smilacis ferè folia habet, tria aut quatuor, viridia, mollia, fatis tamen carnofa, acris faporis, oblongo pediculo innixa, anteriore parte quà pediculo adharent, utrinq, pinnata, Ari foliorum amula, fed obturioribus & quali oribiculatis angulis: inter que pediculus das un unicas longus, multis rubris maculis diffundus emergit, cui oblongus fos infidet, monachalis cuculli five Ariftologis, acris de la companya del companya de la companya del companya de la companya del c chiæ floris modo efformatus, amplior tamen, extrema parte fusci coloris, qui deorsum radiatim tendit, in cateris albus caninum olens, pistillum obtusum incurvum, & veluti ex cucullo prospiciens continens. Radix rotunda, globola, Aro minor, foris nigricans intus alba, aliquando etiam tuberofa & oblonga, initio dulcis, deinde acris, minùs ramen Ari radice (licet Veteres contra fentiant) fibris aliquot supra eam expansis, ut in Orchidibus.

Aliud etiam ejus genus invenitur paullò amplioribus foliis, & rotundioribus aliquantulum atque Varietas. mollioribus, pluribus tuberculis se propagans, oblongásq, & crassas radiculas sæpius in latum obli-

Fructum non describit Clusius, at neq nos observavimus. In aggeribus sepium & umbrosis, ritueta in decenia Cuatus, a neg nos operavantos in aggentos reputir e minotos, intere à Maffa ad Lucam copiofam vidimus, Aprilis initio florentem: poftea etiam in Gallo-provincia, non longè à Tolona portu, ad montium latera. Clufius in collibus Lutiranie frequens, falebrofo & lapidofo folo, ad lepes & juxta vias obfervavit, &c. Frigoris admodum impatiens eft, neque in hortos nostros translatum floret.

10. Arifarum angustifolium J. B. Ger. longifolium Park. angustifolium, Dioscoridis fortè C. B.

Folia longa sunt & angusta, instar ferè Plantaginis angustifolia foliorum, viridia, splendentia, quina aut fena : post que fos seu cucullus longior & mucronatus, retrorsum instexus & albicans prodit ; è cujus rima oblongus veluti vermis exilit, spithamae interdum longitudine, instexus, cofrom the Court of the Court of

fponte nascens non vidit, uti neq nos.

Fructum in horto nostro vere tandem è terra protulit.

CAP. XIX.

De Dracontio.

Racontium five Serpentaria à caule Serpentinæ pellis instar maculoso nomen traxit. Foliis multifidis seu in plures lacinias divisis, caule maculato, seu membranaceo folliculo maculose inferius vestito, ab Aro distinguitur.

1. Dracontium majus Ger. Dracunculus major vulgaris J. B. Park. polyphyllos C. B. Dagung.

Dracunculo majori profundè in terram depacta radix eft, ferè orbiculata, volam implens, cujus lateribus parvi bulbi plures, quibus fe propagat adnasci consueverunt, foris colore buxeo, intus candido, sapore servido. Caulis unicus, rectus, pollicaris & crassifor, cubitos duos altus, maculosa colubri tergora affabrè mentiens, è tunicis convolutis conftans: ipfa verò folia pediculis dodrantalibus fungolis donata, in segmenta digitata finduntur, lævore & splendore Ari, crassitie & colore pari : è quorum medio eluctatus caulis vix digiti minimi craffitudinem aquat, è cujus scapo vagina pedalis exit, coloris foris herbacei, intus in purpura rubentis, è finu piftillum promens nigrum, Ari piltillo majus, in mucronem acutiorem definens: subsequitur fructus racemosus, granis per maturitatem rubentibus. Odor floris valde fœridus.

I actu

Pater

2. Dracontium polyphyllen caule non maculato N. D. Hort. Lugd. Bat.

2. Serpentaria major seu Dracunculus major polyphyllos Brasiliensis Marggr.

Caulibra affurgit ad duorum pedum altitudinem, rotundis, digitum craffis, ex viridi, flavo & albo larinas diffedtum, continetque qualibet folium gerit circumferentia folii Paronia, in quatuor ant quinq, vialinas diffedtum, continetque qualibet lacinia nervum craffum, & varie in ambitum exfectum elt lacinia merum dia glabra & viridia. Inter folia exfurgit plufquam Hieracii aut Chondrilla folia; funt autem folia glabra & viridia. Inter folia exfurgit plufquam Hieracii aut Chondrilla folia; funt autem folia glabra & viridia. Inter folia exfurgit function product vortice product viridia. pluiquam rueracu aut conturnuz roma; iunt auteni loua guana ex roma mon forac suringit caulis forem futhienes, ut in reliquis, è cujus fummitate prodit vagina, pedem aut amplius longa, plus quinque digit, crafla, in extremo acuminata, que fe aperiens pedicultum faits craffum monfirat, pad quem foice in modum, ut in Milio Indico, composita funt grana, Mili magnitudine, friata, ad quem foice in modum, ut in Milio Indico, composita funt grana, Mili magnitudine, friata, ad quent spice in moduli, at in famo situaco, somposta an instancia, inscallava, de puricular rotunda, fucculenta, quinque aut fex particulas composta, primo viridia, hinc flava, & punchular rubris fubulbus variegata, ub maturuerun rubra. In his granis continctur fomen figura ovalis, nuclei interios Cerafi magnitudine. Radar rotunda eft, pomum majus aquans aut etiam fuperans, caticula ex albo rufescente tecta, superius ubi caules erumpunt multa habens filamenta. Saporis est acris instar Ari.

4. Serpentaria triphylla Brafiliana C. B.

Imperfecce describitur à C. Bauhino in Prodromo. Nos ergo descriptionem ejus è D. Dodart sup-

Radix rotunda à capite seu summa parte multas tenues, albicantes fibras emittit. Caulis inferius membrană laxă maculosă tegitur, Folia Ari fimilia. C. Bauhinus folia & florem ità descritenus memorana nasa macinosa tegium, Fonz fan inimas. O paminio rona es notem tra acteri-bit, Folii pediculus palmaris & lavis, in cujus finimo folium tenue, albide virens, fibrofum, fubro-tundum, trifidum, in exquifitum apicem definens, duabus partibus inferioribus, & quidem inferne tundum, trindum, in exquintum apuem ceinteas, unaous parties internetimento obtinens, quorum quodibiet uncias binas cum dimidia latum, longitudine vero uncias quaturo fuperat. Flos Sepenaraire majoris formal, firmiliter pediculo triunciali donatus, longitudine tunciarum quinque, lattudine fefcunciali, atto-rubens, firiatus, venis abicantibus per medium unciarum quinque, lattudine fefcunciali, atto-rubens, firiatus, venis abicantibus per medium unciarum quinque, audumne incuments, autoriuments, reme autoriuments per menulim maximė extrinicau excurrentibus, pitillo nigiricante, oblongo, ex rufo futico D. Dedart tres di-giros longo, quod fpicam tandem producit è parvis rubicundis granis compositam membranis longis giros longo, quod fpicam tandem producit è parvis rubicundis granis compositam membranis longis foliaceis cincus.

Radix infipida eft, reliquæ partes gustanti initio dulcia, verùm aliquandiu masticata acerrima.

Umbra gaudet per hyemem reponenda: à Canada missa.

CAP. XX.

De Orchide in genere.

Rehis i. e. Testiculus, cur dictum fit hoc Plantæ genus, neminem qui ejus radices unquam eruerit latere potest: Quod si quem sorte lateat, Spigelium attendat in Isagoge ad rom berbariam rationem reddentem his verbis. Cumsta berba quae bulboga binas aut terasse babent radices instar respiculorum, seme bumanum quadammodo reddentest, Orchidae censimur. Satyrium à Satyris dictur ob incendium libidinis, quod Veners incentivum, ut vocant, este præ respisabilis. Satyria dicturur quibus unicus est bulbus, Orchides quibus gemina, autore Diosco-liques societation autore. Satyrium motoris dict ait aund ternat babet radices. Orchides propried.

liquis bulbis. Satyria dicuntur quious unicus eit omious, Orienios quious geninas, autore Dioleo-ride. Spigellus, nelcio quo autore, Satyrium proprie dei ait quad terma hobet vadiete, Orchidum rei dicibus fimiles, unam que furfum erigium vivilis membri farmă, duas alias inferius, ex eodem initio teficulorum modo dependentes. Quod fi verum fit, nulla fortafie, certe pauciffima, erunt Sa-

Caterum cum Orchidum historia magna confusione & obscuritate laboret, partim ob multitudinem specierum, & nonnullarum etiam similitudinem, partim ob earum apud botanicos deferiptiones, adeò breves interdum & generales ut & una pluribus, & plures uni alicui speciei accommodar poffint: unde perfeixacifimum quemque & in his fludis verkafilimum perspectacion poffint: unde perfeixacifimum quemque & in his fludis verkafilimum perspectacion per picture de perplexum reddant necesse est. At neque icones nos expediant, vel quia minus diligenter pictus, vel quia nota quibus cognata inter se diffingui possen pictura exprimi nequeant: Nos ut lucem ei aliquam fœneremur, certa & clara, nobilque penitus perspecta ab ambiguis & obscuris, qua Oedipo cuidam enodanda relinquimus, distinguemus.

- §. 1. De Orchidetesticulata, que vel geminum, vel simplicem, vel interdum triplicem habet bulbum subrotundum in digitos minime divisum.
- A. 1. Orchis barbata fatida J. B. Tragorchis maximus & Trag. mas Get. Tr. maxima & Tr. vulgaris Park, Orchis fatida 1. seu bmbata odore hirci, breviore laitorque folio C. B. viem 2., feu odore birei, longiere anguftiereque folio ciustem. The U13ard-flower, og great Boats flones.
- Hujus bulbi & relique plante partes, si cum congeneribus conferantur, plerunque majores videntur, quippe cum bulbos Juglandem una cum fuo callo carnoso aquantes magnitudine observaveri-

mus. Folia multa, magna, Liliacea, Levia, & a radice, & in caule ad iplam uique ipicam fere nata.

Caulis craffus fpicam denfam fuftinet fforum feetdorum: quorum finguli pediculo viridi (cui appofitum foliolum fextante longius) intorto, ventricoso insident, calcari admodum brevi & viridi, galea & alis foris ex albo virentibus, intus purpurascentibus punctis & striis notato. A labello exterius albido, interius purpura punctato aruncus demittitur, triplici cincinno viridanti compositus, quorum laterales crispi breviorésque & convoluti interdum, medius longior, bifidus propendet. Odor gravis

Retails thip to relieve to constitution and the state of the state of

chin fœtidam 1. & 2. C. B. apud ipsum vide.

Lib. XXI.

2. Tragorchis minor flore fuliginoso J. B. Tr. minor & verior Park. Orchis odore hirci minor C. B. Tragorchis famina Ger.

Geminum habet bulbum, mediocrem, rotundum, alterum superius, alterum inferius situm, ut in aliis sere sit. Caulis plerunque pedalis, ab imo ad summum usque folias vertitus, longis, angustis, acutis, carinatis, quae finu suo ipsum amplectuntur: in nonnullis plantis decem vel duodecim folia numeravi. Summo cauli infidet ípica florum congesta, duos digitos longa, obsoletá purpura tincta. Singulis flosculis ad pediculi exortum apponitur folium satis longum. Flosculi ipsi parvi pediculis infident brevibus, adeoque contortis, ut calcaria velut amplectantur. Galea, ut in aliis, quinque componitur foliolis adeò arctè conniventibus & velut agglutinatis, ut una & continua lamina videantur. Labellum breve eft, retrorsum flexum, magis etiam quam in ulla alia quam hactenus viderim Or-chidis specie, in medio seu rictu ipso punctulis purpureis aspersum. Dividitur autem in tres lacinias fatis latas, quarum media longiffima est: Color laciniarum ex herbaceo nigricans seu fuliginosus. Odor cimicum ingratus.

Florentem invenimus Maii 26. prope Genevam in pascuis trans Rhodanum. Orchis illa quam Clusius in pratis urbi Londinensi proximis eruebat, spica storum purpureorum,

teterrimi odoris, quanam fuerit ignoramus: nihil ejulmodi nobis unquam occurrit, neque in pratis circa Londinum neque alibi in Anglia.

Orchin Batavicam vi. Cluf. hift. quam ingrati odoris esse scribit, nec ineptè Tragorchin minorem nuncupari posse, caule dodrantali, tribus quatuorve angustis foliis cincto, spicam sustinente sforum elegantis exteriùs rubri coloris internè verò paulò dilutioris, trifido labro propendente, Orchidi nostræ serotinæ purpureæ spica congesta pyramidali eandem censco. Nam & ipse Clusius hanc in hortos translatam latius explicare florum comam, in metæ quasi formam desinentem scribit.

Orchis strateumatica Ger. strat. major J. B. militaris sive strateumatica major Park, latifolia altera Clus. Cynoso Orchis militaris major C. B.

Caule est eminenti, [pæne cubitali Clus.] folio amplissimo, i.e. longo fimul & lato, & subrotundo inter initia. Flos intus candidus, maculis purpureis interstinctus, foris velut fibris purpureis ac citrinis impensius rubens. [Clusius exalbidam Galeam Orchidi suz latifoliz alteri attribuit.]

Hujus (inqui J. Bauhinus) provenit uberior in fylvula Floridæ vallis. Erumpit mense Decembri, floret autem Maii auspiciis ad finem usque. In sylvis Nemethwywar oppido vicinis & in Leytano saktu supra Manderstorf observavit Clusius.

Mento quaeri i Bauhinus cur fraer C. Bauhinus Orchidem latifoliam alteram Cluf. bifoliam vocet, cium Clufius talem esse non scribat, quim iconem cui multa solia pro ea ponit, que à Lobelio strateumatica dicitur. C. Bauhinus tamen Orchidem psychodem diphyllam Lob, hujus synonymam facit, & strateumaticam Lob. (cujus icon eadem est cum Clusiana Orchidis latifolia alterius, ut diximus) Orchidis sua militaris majoris synonymam facit. Nos certe hac non intelligimus. C. Bauhinus per inadvertentiam Orchidem latifoliam alteram Clufii bis ponit, primò pro fynonymo Orchidis bifolia alterius erronee; deinde pro Synonymo Cynoforchidis militaris majoris.

4. Orchis hifolia latissima C. B. Serapias hifol. latissima Park. 1. amplissimis foliis Clus An Orchis altera psychodes diphylla Lob? i. e. Hermaphrodisica secunda C. Gemma.

Bina habet folia, Ellebori albi foliis magnitudine non cedentia, aliquot venis à pediculo ad ex-tremum ufque folium productis fimiliter inlignita, fuperne virentia, inferne dilutiora, prorfus tamen fplendentia. Caulem cubitalem, paucis folis five involucris praditum, pentagonum; florer in fummo spicatim coharentes, cujus autem coloris, cujusve forma ignoro, cum antequam aperirentur plantam duntaxat observaverim: Radices binas, crassas, & parvi Napi modo oblongas, supra quas infimo cauli inharent aliquot fibræ fatis craffæ.

In decluitate monts, cui inadificata est ans.

In decluitate monts, cui inadificata est arx Greben, inter Savum & Dravum annes, binis ultra Lecta.

Waradinum miliaribus, oblevravit Clutius. Cuin hubus delcriptos apud Clutium imperfecta fit, nec
quifiquam praterea, quod femus, cam delcripfent, quo referi debeat dubit finmus.

5. Cynosorchis prior Dodonai J. B. latifolia hiante cucullo altera C. B. major latifolia altera Park. Cynosorchis major Ger.

Dod.
Folis habet lata, pingula, Lilii foliis propemodum fimilia: caulem pedalem aut altiorem, angulofium [Lobelio fefquipedalem, glabrum, nitidum, cavum in fummo] & in eo fares copiofos, spicatim digeftos, colore rubentis dulutz purpurz, cuculo aut galeze patenti fimiles, ex quibus parte inferiore

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

1215

inferiore laciniosum quiddam canis aut alterius animalis quadrupedis exuvio simile dependet, dilute & iplum purpuralcens, punctulis magis purpureis respersum. Lobelius florem odoratum, purpureum, maculis albicantibus atque pullis variegatum ei attribuit. Qux de bulbis & fibris habent, omnibus ferè Orchidibus communia funt.

ferè Orchèdibus communia funt.

Quamnam Orchèdis fecciem describant Dodonaus & Lobelius nos nescimus, & an à quoquam praretea Botanico alio nomine descripta sit: certè note: quas tradunt generales sunt, & nos incertos relinquant. Quid quod Lobelius in pratis riguis frequentissimmi scribi: ¿Ubi quasto terrarum? nobis in Anglia & regionibus transmarins plantas sedulo indagantibus nullibi conspecta est.

C. Bauhinus huc refert Cynosorchidem marem quartum Tragi: J. Bauhinus eam separat, & sub.

titulo Orchis alias purpureus, alias ex roseo candidus five quartus Trago proponit. Hujus sententia nobis magis probatur: inquirendum tamen proponit, annon Tragus forte intellexerit Orchin majorem totum purpureum, cui revera descriptio Tragi convenit. Magna confusio & obscuritas.

6. Orchis magna, latis foliis, galed fusca vel nigricante J. B.

File habet quatuor aut quinque, magna, Liliacea, palmaria, & felquipalmaria, uncias circiter tres lata, ftriata, mitda, & præter hæc duorum folorum in terra rudimenta. Caulis ftriatus, felquicibitalis, fuperiora versus purpurafecens, in quo forum thyfris majufculorum, galeá bervi, arropurpurea lis, fuperiora versus purpurafecens, in quo forum thyfris majufculorum, galeá bervi, arropurpurea firstati, quibus apprimumtur binæ alæ concolores, calcari parvo ad pediculum longiufculum contor-firstati, quibus apprimumtur binæ alæ concolores, calcari parvo ad pediculum longiufculum contor-firstati, quibus apprimumtur binæ alæ concolores, calcari parvo ad pediculum longiufculum contortum angulosumque appresso: Ex pediculo pendet labellum, exuvias Martis aut Zibellini expansas cum angunounque appendix à pondente ponde a tourning varies realité aux Zucentini explinats egrégie exprimens unà cum crufcults & caudà, adverla parte ex albo purpurafens. Intima floris penetralia rubro candidóque variata funt. Odor levis non ingratus: fapor vifcidus non infuaris.

Ad latus sylvosi cujusdam collis propè montem Saleve non longè à Geneva invenimus, Maio

Locus & Tempus.

A. 7. Orchis morio mas foliis maculatis C. B. Park. Cynoforchis morio mas Ger. emac. Orchis major, tota purpurea, maculoso folio J. B. The male fool-tiones.

Radices gemina, olivarum modo rotunda; una nova & plena, altera fungofa, rugofa & flaccida. Folia ad radicem sex septemve, & interdum plura, modice lata, lavia, Lalii foliis similia, superius maculis aliquot ex rubro nigricantibus fignata, nonnunquam iis carentia, quorum unum & subinde alterum caulem quoque circumplectitur. Caulis dodrantalis aut pedalis, teres, striatus. Flores in spica longa purpurei, numerofi, odorati & afpechi grati, circa umbilicum albiores, & pundis paucis pur-pureis faturatoribus picti, posterius calcaneum habentes brevius & craffius. Folia illa augusta & acuta que à galea lateribus exurgunt, & in hoc genus flosculis alæ dici folent, nonnihil extant velut auricula quedam, & in acutum mucronem definunt. Ad pediculum flosculi uniuscujusque apponiauricus quecam, co in acutain mucrofient centum. As peatant notes apparent folium acuminatum, pupureum. Flofculi in ípica non admodum ardê flipat funt. Floret circa finem Aprilis & initio Maii, élque frequens in dumetis & pratis; & viel indè à reliquis hujus generis dignofici poreft, quod omnium que apud nos fonote oriuntur prima floret. Orchidem majorem totam purpuream non maculatam. F. B. cum ipfe confiderandum proponat

qua in re, demptis maculis nigris in foliis, differat à descripta, non nisi accidentibus quibusdam ab ca differre existimamus, non aliter quam Arum vulgare non maculatum à maculato: quamvis (ut verum fateamur) nonnullæ funt in descriptione notæ quæ diversam arguere videntur: v. g. flores conferti, odore fere nullo, calcari fatis longo.

A. 8. Orchis morio famina Park. C. B. Cynosorchis morio famina Ger. Orchis minor purpurea & aliorum colorum cum alis virentibus J. B. Che female fool froncs.

Radices gemina, rotunda, nucis myristica parva magnitudinem aquant, altera superior, altera inferior, cum fibris aliquot superius adnatis, ut in hujus generis aliis. Folia quatuor aut plura summa tellure jacentia, non admodum longa, neque grandia, reflexa plurimum & quodammodo intorta; minime maculosa: in caule palmari duo plerunque existunt cum amplexa. Spica florum brevior est quàm in Cynosorchi morione mari; stores pauciores, purpurei, & interdum carnei aut albi, suaveolentes, labello latiore punctis purpureis saturationibus notato. Alæ huic latiores, concavæ, *Comofordis mossime messime me purpurascens. Floret circa finem Maii, & pro Veris constitutione interdum maturius. In pascuis ubique ferè obvia est.

Orchis calf. & hum. faporis eft dulcis. Uíus præcip. (ex fignatura lafciva) ad virilem fortitudinem reftaurandam: Sic & uterum confortare creditur 87 ad conceptionem difponere. Schrod.

Ad conceptionem juvandam R Sal. Satyrion. Scrup. 6. cum vino Malvatico aut Aq. vitæ Mulieri sapius post Menstruorum fluxum. Multas sceminas hoc remedio curavit Hartmannus.

9. Cynosorchis latifolia spica compacta C.B. Park. Orchis sive Cynosorchistertius Dodonai, Lobelio major alser J. B. Cynosorchis palustris.

Icon

Folia edit angusta, striata, Plantaginis angustifolia: foliis quodammodo similia: caulem dodrantalem: flores in brevi densaque spica copiolos, colore soris puniceo & obscuriorem purpuram referente, intus verò albicante, ejusdem cum * superioris forma sed tamen minores; dependente quoque ex ipsis rudi & informi exiguo Quadrupedis veluti animantis rudimento. Radices subsunt alioum Orchidum fimiles.

Icon Ded. & Lob. tantam habet fimilitudinem (inquit J. Bauhinus) cum Cynoforchide majore Lobelii & priore Dodonzi, ut infigne aliquod discrimen statuere non possimus. Nobis idem vi-

In herbidis locis Valenæ sylvæ, via quà itur ad pagum Viols, Maio mense copiosè sforentem col-Locu & legit D. Magnol. Utinam notam aliquam characteristicam nobis dedisser, qua eam ab aliis omnibus Tempu. certo distinguere possemus. Mirum Dodonarum in Hist. Gal. magna & lata folia, Liliorum foliis pæne fimilia huic tribuere, adeóque fibi ipfi contradicere.

 Orchida genus parvum flore prorfus purpureo, odoris suavissimi J. B. Cynosorchis montana, purpurea, odorata C. B. fortè etiam Cynosorchis obscure purpurea, odorata ejuschem. Cynosorchis militaris purpurea odorata Park

Folio vestita est, describente Trago, Lilio simili: Flore emicans purpureo prorsus, (nec enimullas oftendit lituras) eóque inftar frumentorum in spicatum definente cacumen, quod in hoc genere minimum existit suavissimo commendatur odore, & ad Caryophylleam accedente. Nascitur plerunque in asperis montibus inter Juniperos, terrà forti & albà gaudens.

11. Orchis Pannonica tertia Cluf. obscur è purpurea odorata C. B.

Hæc binis bulbu craffis prædita eft: foliis longis, angustis: caule interdum pedali: spica florum elegante, odorata, quorum galeola obscura purpura nitet: hiatus cum propendente labro candicant, purpureisque maculis infigniuntur.

J. Bauhinus perpendendum proponit annon hac pracedenti eadem fit. Differentia est in floribus quorum labellum in illà purum est fine maculis, in hac maculis purpureis infignitum; unde nos species diversas verum similimas existimamus.

A. 12. Orchis Pannonica 4 Clns. Orchis parvis storibus multis puntisi notatis, An Clusso Orchis Pannonica 4 J. B. Cynosorchis militaris pratensis bumilior C. B. militaris Pannonica Park. Cynosorch. minor Pannonica Ger. emac. Aittle purple-stotured

Bulborum altero olivari, altero rotundiori fibræ adnascuntur ut in cæteris. Caulis sesquipalmaris & dodrantalis, cui circumiecta folia quina, septenaque sesquinciali latitudine, longitudine palmari, quorum aliqua repanda, alia caulem involvunt. Flores in spicam satis brevem consertim digesti, quorum anqua repanta, ana cameni involvant. Fiores in ipicam latis brevem contertim agent, ferrugineam contum in faftigio caulis antequam explicentur amulantes, odore melleo. Flores fingulares exigui, calcari herbido breviffimo, galea ferruginea, alis vel totis herbidis, vel ex dimidio purpurantibus, intus rubro punctatis. Labellum fimile quodammodo Animalculo quadrupedi, tripartitum vel quadripartitum alatum, foris penitus albicans, intus creberrimis punctis faturate purpureis notatum; apicibus in rictu luteis,

Clusii descriptio melius congruit Orchidi apud nos in collibus ficcioribus & sterilioribus, præser- Locus. tim cretaceis, frequentiffima, quam militarem Pannonicam appellare folemus. Folisi eft quinis aut fenis: fpica elegantium pufillorum florum, purpurafeante galea tectorum, prominulo labro, & in quatuor lacinias diviso, albo, purpureis punctis distincto, parvo calcari à tergo prominente, tenuis odoris.

Hac à pracedente (quantum ex descriptionibus colligere licet) magnitudine pracipue differre videtur.

13. Orchis parvo flore rubro sive pheniceo J. B. An Cynosorchis Militaris media C. B? militaris rubra Park? An Orchis 2. store rubro elegantissimo Clus?

7. B. Palmo major eft; faliii pluribus, non magnis, caulem multim amplexantibus: floribus velut in fpica fescunciali longa, & pæne unciali lata, parvis, rubris, & pæne unius coloris.

Circa Montbelgardum mente Junio florentem vidit; J. B.

Orchidi fecundæ Clus. folia funt plura quam latifoliæ alteri ejustem, angustiora; caulis gracilior pedalis: flores rubri, pulcherrimi, quales ferè in Belgico illo Orchidis genere videre meminit, quod

è pratis Lovanio vicinis eruebatur.

Hanc olim habui pro Orchide nostra purpurea spica congesta pyramidali; verum in tanta de-feriptionum brevitate & impersectione nihil audeo definire: suspicor tamen me falsum suisse, saltem quod ad Clusium attinet, ni fortè bis eandem plantam tradiderit, siquidem Orcheos Batavicæ vi. Cius. descriptio melius videtur convenire Orchidi nostræ spica pyramidali, quam secundæ slore pulcherrimo superius posita. J. Bauhino descripta à Clusiana fortasse diversa est, & nostra spica pyramidali eadem.

A. 14. Orchis purpurea spica congessa pyramidali. An Orchis Batavica vi. Cluss? An Or. par-vos store rubro spice phonicos J.S.? An Cynosochis militaris spica rubente conglomerata Park? Purple late solutioning Deptis.

E gemino bulbo orbiculari, non palmato, caulis exoritur palmaris & major, erectus, foliis mulcis, anguttis, plentíque eum amplexantobus non maculatis, palliditis virentibus cinctus: cujus faftigio infidet (pica flarum brevis, denfa, pyramidalis, pulcherrimis flofculis purpureis vel fuave-rubentibus nullis maculis noratis, cum longis calcaribus retrorfum extentis composita. Horum cuculii reliquerum more quinque folis constant, quorum duo velut alæ nonnihil extant : labellum propendens in-

Tempus.

dis alter Do-

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

1217

Locus

feriore parte in tres lacinias dividitur, superiore duobus processibus albescentibus huic Orchidi propriis donatur, qui processus in finum exiguum seu cavernulam flexi auriculam quodammodo refe-Floret mense Junio, omnium que apud nos sponte oriuntur Orchidum, Triorche & Monorche

runt. Variat interdum flore albo. Tempus &

exceptis, postrema: in pascuis siccioribus & cretaceis satis frequens. excepts, portreina: in patients in the consideration of the consideratio odore hirci minor ípica purpurafcente C. B.

15. Orchis globoso flore C.B. rotundas Dalechampii J.B. Cynosorshis capitulo globoso Park.

Radice constat gemină, exiguă & oblongă non exacte orbiculată: eaule cubitali, rotundo, recto, gracili. Folia, ex nostra observacione, longa sunt, angusta, carnola, subglauca, tria vel quatuor in caule, ad radicem nulla: Flores summo cauli insident in capitula globosa & aliquantulum compressa coacti, non aliorum generum modo in thyrium longum & spicatum digesti: [Thalio in umbellæ parvæ fere modum explicati.] Descriptio Thalii plantæ à nobis in monte Jura inventæ & observatæ meliùs respondet quam Lugdunensis.

J. Bauhinus fratrem Casparum reprehendit quòd in Phytopinace Orchidem rotundam Dalechampii luteam appellat, cum is, inquit, non fit flore luteo fed puniceo. Verum, quantum memini, luteus fuit in iis quas nos observavimus sloris color: at memoriæ non multum fido, cum in sicca, quam observavimus, color purpurascens & quasi carneus appareat, & C. Bauhinus in Pinace lutez cpitheton omisit; & inter notas de ea nostras hac verba invenio: Labella flosculorum saturatioribus punctis purpureis notantur.

Clivosis pratis montium frigidorum gaudet, ut recte Lugdunensis.

16. Cynosorchis angustifolia biante cucullo C. B. prod. Park.

C B tred. Huic radices subsunt dux globosx: caulis cavus striatus, cubito minor, foliis aliquot pallide virentibus, lævibus, ftriatis, uncias fex longis, femunciam latis infernè, & uno alterove fupernè, amplexantibus: spicam habet oblongam ex floribus raris, candore purpurascentibus, ex oblongiusculis pediculis dependentibus hiantem cucullum referentibus.

Hanc in pratis Patavinis legit C. Bauhinus.

• 17. Cynosorchis militaris pratensis elatior floribus variegatis C. B. prod. Park.

Hæc priore [Orchide spica pyramidali] testiculis est minoribus; caule breviore; foliss latioribus, uncias duas longis, etiam caulis fummum tubi inftar cingentibus: spica breviore, ex floribus priore longè minoribus, iísque ex albo & rubro eleganter variegatis.

In pratis humidis Michelfeldensibus & trans Rhenum reperitur.

* 18. Chamæorchis Alpina folio gramineo C. B. prod. Alpina flore viridi Park.

C. D. Planta palmaris eft, ex cujus radice gemina globofa, oblonga, folia angultiffima, utrinque quaterna, cauliculum pudum, triuncialem, qui inter ca fertur, fuperantia exurgunt: fpica unciali, cui utrinque foliolum breviffimum fubbiciur. Plefueli virides, galericulati funt. In monte Helvetiorum Gothardo copiosè & acervatim Junio florens reperitur.

* 19. Monorchis Ophioglossoides unifolia Mentzel.

Ex radicula bulbola, globola, parva cauliculum protendit tenuem, uncias duas longum, & unam cum dimidia latum, Ophiogloffi folio perfimile. Cauliculus in fpicam florum definit, foliolis florum minutiffimis, capillaceis, figuram (si per microscopium florem intuearis) Orchidum exactè prafentantibus, coloris herbacei. Spica hæc cum fuo folio adnato eminus intuenti Ophioglossum

In udis & paludosis Borussia circa pagum Schreiclaken in ditione Samlandia mense Augusto;

item circa Gedanum urbem reperta. Invenitur interdum cum altero foliolo radici adnato.

* 20. Monorchis bifolia floribus viridibus Moschum olentibus Mentzel.

Hac unico radicis testiculo caule assurgit biunciali, quem inferius duo investiunt folia, unciam excedentia, striata & in rotunditatem acuminata. Superius eminent flosculi Orchidum virides, odorem Moschi suaviter spirantes.

In Alpibus inter Trevilanum & Inspruck secus vias in scopulis nemorosis & umbrosis. Non video

quid differat ab Orchide vulgari odorata moschata, excepta parvitate.

Reperitur hac folis fimilibus, floribus pallide virentibus: item floribus luccis prioris fimilibus, fuave olentibus, citra tamen Moschi odorem.

21. Monorchis

21. Monorchis foliis pluribus angustis, sloribus luteis ceram olentibus Mentzel.

Copiosè circa Berolinum sedem Electoralem Brandeburgensem in pratis provenit.

A. 22. Orchis odorata moschata sive Monorchis C. B. pnsilla odorata Park. parva autumnais litea J. B. The pellow, sweet, og mush Octhis.

Duobus aut tribus foliis, Plantaginis quinquenervix fimilibus, venofis, glabris, imum caulem complexis donata est: ipse verò caulis junceus pedalis, [nunquam vidi apud nos ea altitudine, sed plerunque palmarem aut sesquipalmarem] thyrsum gerit longum floseulorum pusillorum, tribus apiculis constantium, ex herbido colore in luteum vergentium, suavi Moschi ferè odore fragrantium. Flosculi ut in reliquis Orchidibus summis vasculis seminalibus insident, que eis marcescentibus augentur, & longiuscula evadunt, breviora tamen pro plantulæ parvitate quam in plerisque congeneribus, in finu folioli è quo exeunt nullo pediculo, seffilia, cauli appressa, conferta. Bulbus cauli imo adhæret unicus exiguus; supra quem longæ propagines exporriguntur, crassæ, quibus unicus aut alter bulbulus pendulus adhærescit. Bulbus quotannis marcescit & novus producitur.

In pascuis sterilioribus, maxime cretaceo solo, sed non ità frequens nascitur.

23. Orchis Frista hirsuta J. B. lutea hirsuto folio C. B. Frista literalis Park. Frista lu-

Duo habet folia Bifolio fimilia, paulò minora quàm Plantago angustifolia, aspera & hirsuta tactu: caulis palmum altus: Flosculi multi, ex luteo virides, ut in Hyacintho majore: Radices duz, parva.

Orchis sive Triorchis lutea altera, nonnibil birsuta J.B. lutea altera C. Gemmæ Lob. Park.

Lobelio iplo autore videtur eadem aut congener cum pracedente. Folio est rotundiore & latiore: quam superior [Orchis spiralis alba odorata] virentiore & nonnihil hirsuta.

24 Triorchis lutea folio glabro C. B. Orchis minor Leodiensis, Triorchis lutea, store luteo C. Gemma, stree Basilica minor Lob. Orchis Leodiensis Ger.

T ab $\Gamma^{(gg)}_{cos}$ Crona folia anguftiora Quinquenerviæ Plantaginis æmula promit, lævore & viriditate Auriculæ urfinæ. Flos italem in cauliculo exili Tefticuli odorati pari. Radix ternis & quaternis pufillis pendulis tefficulis subest.

C. Bauhinus ex hac planta duas facere videtur; Alteram Triorchin luteam folio glabro, alteram Triorchin luteam alteram.

· 25. Triorchis lutea tertia C. Gemmæ Lob. lutea radice oblonga C.B. Orchis sive Triorchis lutea tertia oblongioribus radicibus J. B.

Oblongioribus est radicis olivaribus bulbis, nec plura habet Lobelius.

Nobis suspecte sunt tot Triorchidis luter species, presertim cum nemo hactenus Botanicus preter Gemmam & Lobelium eas accuratiùs descripserit, aut à se visas meminerit. Utinam eximerent nobis hunc scrupulum herbarii Frisii & Leodienses.

A. 26. Orchis spiralis alba odorata J.B. Triorchis Ger. Triorchis alba odorata missor atque etiam major C. B. Park. Triple Ladies traces.

Duplici radice rititur bulbosa, oblonga, villosa, ima versus acuminata, aliquot fibris donata, [imò per fape triplici & interdum etiam quadruplici.] E cuju immo folia vaginato pediculo uncali firigunt, viridia, pinguia, femunciam lata, unciam aut amplius longa, dorfo craffo averfa parte, quà ex atro virentes venulæ ab imo ad summum conspiciuntur. Juxta hæc coliculus quoque erigitur dodranacto viternes relates at pedalis, teres, foliois acuminatis, ecu vaginis, vettus, sidem tamen vix ac ne vix quidem rominentibus. Flofculorum odoratorum thyrfus, albidorum, claviculatimque harentium ità nutat, ut spirarum instar simma versis circumagatur. Hi interna parte ex luteo virent, ad latus verdu solido foliola candida yeluti alar harent. Utriculi succedum ut in reliquis fere Orchidibus, parvi, pulverulento semine referti. Thyrsus florum amaricat, & jucundi odoris est.

Autumno floret, & in pascuis ficcioribus, arenosis & cretaceis, interdum etiam in humidioribus Locus &

27. Orchis anthropophora oreades Col. anthropophora oreades famina Park. flore nudi hominis effigiem repræsentans, fæmina C. B.

Hae mudi hominis aut potius mulieris effigiem integram veluti umbram imitari videtur, floribus caput labentibus tegumento quinquepartito tectum, [duabus lacinis angultis, nec niii manibus apecaput naocations explained quantification in Landau and angular, ite ini manios aperiantur confecients! y irrefectnte, purpureis oris circundato, è quo depender labellum, in quo non folum omnis humana proportio circumferibitur, fed & facici ferè. Flores autem pallido colore & folum omnis humana proportio circumferibitur, fed & facici ferè. totum omnis tuttinate proportio cicaminionio del care del

Locus.

Locus.

Locus.

cavis, illum amplexantibus: Reliqua ima folia quinq, oblonga, femipedalia ferè, atq, unciam vel minus lata, virentia, supra humum clata & convexa, ex longa cervice propendent: cujus imo fibra exoriuntur, quadrantales, craffæ, varie & oblique sparfæ, quibus subtunt duo testes, quorum alter durus, lævis, albicans, justà olivæ magnitudine, alter verò rugosus, pullus, vetustior, ut in omnibus observatur.

Maio floret in montibus sylvosis Æquicolorum.

Hanc esse puto quam nos circa Genevam invenimus, & Orchidis anthropophoræ slore ferrugi-

neo titulo hune in modum descriptimus.

Geminos habet ut reliquæ bulbos, satis grandes: Folia ad radicem quatuor vel quinq, nervosa. Geminos naber ur renque vunos, tatu grances: routa at rauccio, quattos vet quinte, niervola, pallida, quattor uncias longa, unam lata: a in ma caulis parte duo vel tra, que riptum complecturi. Caulis extera nudus ad fpicam ufq, que pralonga elt, numerofis foscula exiguis, herbaceis, obiere tamen obfoletá & quafi ferrugine à purpura tuncifis, comporta. Galsa quinte, foliolis configuia, in antum conniverativas ur unum & indivitum videantur. Labellum propendens prelongum fata, in cantum conniverativas ur unum & malvifum videantur. ntar, in tantum commencious in unum of mariant research.

eft, & in quaturor lacinias longas divifum, quatum fisperiores due utrinque ad commiffuram gale & labelli brachiorum, relique in extremo labello crurum modo dependent. Flos ipfe calcar non habet: pediculi flosculorum, ut in aliis ferè fit, contorquentur, cochlez in modum, habentq, finguli ad exortum fuum foliolum perexiguum.

Facie exteriore planta hæe Orchidem palmatam flore viridi nobis dictam imitatur : nec affur-git ad cam alitudinem, quam Columna Orchidi fux anthropophorx oreadi tribuit.

* 28. Orchis ambropophora altera Col. ambropophora oreades mas Park. flore nudi hominis effigiem reprasentans, mas C. B.

Huic folia ex pallido virent, ex radice, ut in congeneribus, testiculara, primum bina, quorum atunt Joure es patinos viietti, ca reaste du la congeneratio, cententato, primuni bina, quorium intermi majora se fefquiunciaz longitudine, duplo latitudinem fuperante; ciende alta quinque paulatim fiert majora, longiora, latiora se unciali latitudine, palmum longa, per ambitum undofa, primis exceptis, se quae veluri follicult caulem ambitunt, tria iterum decrelecinia. Caulis eff pedalis, tener, lenis & virescens, in summo flores densos in crassam spicam & obesam, & storum ab imo dehiscentium plenam congestos habens, colore antequam dehiscant rubente, deinde aperti sloridam carnen humanam runulantes, fune rubentes, ac ficuit colore ita etam effigie nudi homini figuram exprimentes, brachiis incurvis velut amplexari cupientis, reliquă figură corpus, femora, ctura, feximq, initantes. Caput inter floris foliola fuperna includirur, ut in congeneribus. Sata germinat Autumno. Aprili menle Columna floruit ex Afprenfibus allata. Oritur etiam ad radices Vefuvii montis. In Afprenfium collibus herbofis reperit Columna.

29. Orchis galed & alis ferè cissereis J. B. Cynoforchis latifolia hiante cucullo minor C. B. la-tifolia minor Park. major altera Ger. Cynoforchis altera Dod. de floribus. The Man

Huic bulbi fibraque appensa haud aliis absimiles: folia duas uncias lata, quatuor aut sex longa, Filius baubi norcque appenire haud ains abitimités: Jossa duas uncias lata, quatuor aut fex longa, [in collibus apricis & flerilioribus, ex noftra observatione, dimidium ifitus longitudins latituding, non attingunt.] quaterna aut quina. Caulis dodrantalis, flores suffine in spicam congestos, odoratos, quorum singuli pediculis semuncialibus insideates, calear breve exprimunt, galea da alsis, forsi cinereis, intus rubentibus. & fautarioribus punices lines striatis; quibus interjecta bina foliola oblonga, valde angusta, nubentia: labellum oblongum, in bis binas alas rubentes diffectum, intus al-labellum oblongum, albeitum, in intus angus bachist. bidum, punctis rubris pictum, foris ex albo ad purpuram declinans: in rictu apices herbidi. Do-donarus dependere ait ex fingulis floribus veluti animalculi quadrupedis vel homunculi extensis brachiis & divaricatis cruribus absque capite corpusculum-

Circa Monbelgardum abundat in collinis pratis florens Maio, inquit J.B. Genevæ itidem, & satis copiosam, observavimus. Reperitur & in Anglia in collibus propè Thamesin fl. ad pontem Causham non longe Redinga oppido, ubi eam indicante D. D. Brown observavimus. In hoc genere brachia etiam incurva tere sunt.

Nos cum Geneva Orchidem hanc primum invenimus, eam Cynoforchin militarem spică purpu-rascene conglomerată denominavimus, & hoc modo descriptimus.

Ad pedalem ferè altitudinem affurgit. Folia edit viridia, striata seu nervosa, non maculata, quatuor vel quinque digitos longa, fefcunciam lata, in acumen definentia, in caule duo aut tria, qua cum tubi inftar circumcingunt. Florum ípica fummo cauli infidens denía, brevis, ex floículis pallidiore purpura obiter dilutis composita : Singuli autem sex partibus seu foliolis constant, quorum quinque galeam conficiunt, in tantum conniventia ac si unum duntaxat forent, in tres lacinias fisquinque galeam connount, in tantum connovata ac n'unitroutant a trait unitro de la constitution de la consti finit ; inter quæ & quinta brevis & exigua barbula seu lacinia cernitur. Tum labellum, tum alæ internis maculis purpureis perexiguis afperguntur. Barbulæ autem fauratiore purpura quam reli-quius flos tinguntur. Calcar fübett breve & in extremo velut geminum. Quod ad exortum flof-culorum apponitur folium vix perceptibile eft.

Maii mensis initio florentem invenimus juxta Rhodani fluvii ripas & alibi propè Gene-

Huic, ni magnitudo obstaret, eandem dicerem Orchidem Zoophoram Cercopithecum exprimentem oreade.n Columna, cujus ideireo descriptionem subjiciemus.

30. Orchis

30. Orchis Zoophora Cercopithecum exprimens, oreades Col. Park. Orchis flore Simiam referens C. B.

Hac superiori accedit, qua tamen omnibus sui partibus major est; qui nisi faciei magnitudine & oculorum deterreret animalis Cercopitheci cauda detruncata, quod referre videtur, maris hominis effigiem repræsentaret. At quia curva brachia admodum atque tibias habet, crectam Cercopitheci animalis iconem magis refert, ficut etiam monffrosa facies. Eodem modo caput tegitur quo fuperioris. Huic testiculus vegetus rotundus est, digitali diametro pollicis, fissuram Armeniaci imperiors. Find extracted segment of the property of the prope caulem diffinguunt fere bipedalem, [forte bipalmarem] circa summum rubescentem. Florum laciniæ in totum purpurascunt: at media pars, Animalis corpus referens, atque etiam tegumentum guttis eodem colore insperguntur, nam dilutiora sunt multum.

Maio in Æquicolorum montibus observavit F. Columna.

Ab hac etiam non video quid differat

Orchis Cercopithecum exprimens. Lusitanica prima Breynii, quam sic describit.

Hujus refticuli Orchidis Anthropophoræ alterius Col. plane fimiles, fupra quos, ut in aliis, fibræ aliquot expanduntur, foliolis adhærentes perbrevibus, caulis imum volut folliculi complectentibus. Ex foliolis dictis folia enascuntur Liliacea, nervosa, per ambitum undosa, Orchidis modo dictu Ex foliolis dictis folia enalcuntur Lutacea, nervoia, per amotum uncota, Orentas modo dictar folias admodim respondentia, inter qua candis effertur pedalis, minoribus foliis feptus, cuis si firmmum innumeri stare, ex purpureo rubentes, in spicam densam disposit exornant. Horum singuit è pediculo silvindi, torolo, canorcho, foliolism silv ded acuminatum habente, pendent; & ex galea è purpureo rubente, foliolis tribus acuminatis, nervois, majoribus, quibus interpetab iniaminora, constant, in qua pone calcar cernitur, infra verò foliolism silve labellum oblonque, galea instar coloratum, punctulis purpureis inspersum, quod brachius, crurbus, caudda, & in superiore insuper-parte per extuberationem subvindem, carnosam, tanquam capite monstroso ità instructum, ut Cer-copitheci effigiem veluti umbra repræsentet. Floribus exarescasis podiculi corum tandem insumescentes, in filiquas maturitate secundum longitudinem rimis Helleborines in modum dehiscentes, & femine exiguo Scobis instar se exonerantes, excrescunt.

Differt ab Anthropophoræ alterius Col. flore quà corpus angustiore, cruribus latioribus & minus expansis, ac cauda etiam longiore.

Aliam hujus speciem observavit Autor in horto Beverningiano, Floris labello breviore, brachiis brevioribus, brevioribus itidem, angustioribus atque expansis magis cruribus, cætera similem.

Orchis strateumatica minor J. B. Lob. militaris minor C. B. Park.

Cùm hac species Orchidi galea & alis cinereis persimilis sit, proximum ei locum dabimus. Differt ab Orchide dicta, quod ala interius purpureis lineolis sint striata, quode, labellum latius sit, superioribus laciniis brevioribus, inferioribus autem non brevioribus duntaxat sed multis etiam numeris latioribus. Adde quòd serius floreat, circa finem videlicet Maii. In monte Saleva observavimus.

* 31. Orchis Apem referens Lusitanica Brevnii.

Ex bulbo geminato Scrapiadis secunda Dod. sapore subdulci & viscoso, Folia quadam angusta, striataque, Testiculi vulpini secundi sphegodis à Lobelio descripti soliis simillima emittit, atque canlem sesquinalmarem longioremye, binis vel ternis minoribus soliis circumsectum cujus summo flores tres, quatuor, quinquéve infunt, calcaribus Orchidum plerarúnq Serapiadum de more omni-no destituti, galeam habentes è foliolis tribus grandioribus & duobus angustioribus brevioribúsque, albicantibus vel carnes, imo & purpurascentibus constructam sub qua extuberatio quadam crassa, carnofa, subviridis, forma ex ovo prorepentis aviculæ, oculis eminentibus & rostro crasso adunco, curiosè adeò & lepidè fe oftentat, ut illa contemplatione non modò digna, fed fola etiam ad pretium & admirationem huic flori conciliandam sufficere videatur, nisi gloria ejus maxima in dependente veluti holoserico leniter & breviter villoso, ferrugineo (aut ex cinereo ferrugineo obsoleto) ac ventriolo constaret labio, quod Apis, mellificantis cadaverculum magnitudine & figura tam exacte, támque repræsentat venuste, ut propter bestiolæ dulcissimæ spiculum slores attingere verearis.

32. Orchis myodes galea & alis berbidis J. B. musca corpus referens minor, vel galea & alis berbidis C. B. mjodes Ger. myodes minor Park. The common fip Dachis.

Folia et a., quatuor, aut quinque obtinet, unciam lata, interdum angustiora, longitudine circiter palmari: Caulis tenuis palmaris, sesquipalmaris & major, stores sustine ex pediculo surrecto, ventrioso, cui oppositum solium ad ipsius storis cacumen usa, pertingens, raros, nullo calcari, galea & alis colore herbaceo, reliqua parte musca corpusculum affabre exprimente, prona parte albida, oris ferrugineis, supina verò colore fuliginoso, zona subcœrulea septum cingente: in rictu geminis corniculis ftipato apices lutei occuluntur.

In Anglia invenitur sed sparsim & rariús. Nos in Cantabrigicinsi agro, Suffolcia & Essexia ob. Leeus. fervavimus, v. g. in aggere follæ iftius famolæ vernaculè, The Devils dieh dietæ, ing, pratulo quo-

Tempus.

Locus.

Locus.

Tempus &. Locus.

Tocur.

HISTORIA PLANTARUM.

dam paludi illi seu marisco Teversham-meer dicto adjacente, &c. Monbelgardi, autore J. Bauhino, abundat, florens Maio.

33. Orchu myodes store grandinsculo J.B. muscam reserens major C.B. myodes alice a C. Gemma, folio laviore & flore grandiusculo Lob. myodes major Park.

An & quid differat à præcedente nescimus, D. Magnol in pratis inter pontem Castri novi & lucum Grammuntium fitis, & in alits plurimis herbidis locis oriri & Maio florere scribit, in Botan. Monspel.

34. Orchis muscam majorem caruleam repræsentans Breynii.

Radice, caule & folisis à priore Apem referente nihil aut parum differt. Flos verò discrepat multum: name e jus galea folis fubviridous, angulfioribus conflat; extuberatio que galea fubelt car-tum: name, ejus galea folis fubviridous, angulfioribus conflat; extuberatio que galea fubelt carnola non adeò diffincte aviculam exprimit, & labium hirfutum, fature cœruleum, perbelle splendens, pilis circum margines fimbriatum fubruffis Mufcam majorem tam accurate repræfentat coruleam, ut non tantum in admirationem summam rapi spectator; sed facile etiam decipi queat, quò putatitiam hanc fordidam muscam à planta abigere allaboret.

35. Orchis myodes lutea J.B. muscam referens lutea C.B. myodes lutea Narhonensis Lob. Park. myodes lutea Ger.

Hujus color, inquit Lobelius, luteus totus, nec alias notas addit. In aftuofis & aridis sterilibus, declivibus inter Ciftum marem & Ilicem cocciferam propè specum qua redeunti Frontinana Monspelium ad levam est, etiámque in herbidis aridis Gramuntia fylva vicinis observavit Lobelius. Variis in locis circa Salenovam, leu Tarral & pontem Castri novi invenit D. Magnol. Utinam hanc accuratiùs nobis descriptam & depictam exhibuissent.

36. Orchis myodes lutea Lusitanica Breynii.

Flores hujus præcedentis floribus non malė respondent, excepto quod eorum labellum Fucum majorem luteum repræsentans, latius, brevioribus atque obtustionibus quam illius laciniis præditum, intensioréq aureo colore tinctum, ac maculà in medio holoserica, villosa, majore, magisque purpurea, & fpecabiliore eft donatum: extuberatio galea ex flavo viridi fubnata aviculam longè craffiorem ac Testiculi apud Lobelium vulpini majoris refert.

37. Orchys myodes fusca Lusitanica Breynii.

Thyrfum hac emittit aliquanto altiorem, colore obscurius virescenti, foliis nonnunquam latioribus interceptum; cujus (ummo fores infant nonnihil fubinde majores, caterum ab Orchidis myodis lutear florum figura panè nihil aut parum recedentes, præter foliolum holosericum demissum, quod pulli seu fuliginosi coloris, Scarabæum melius quam Fucum exprimere videtur. In Phytologia Britannica duas adhuc invenio Orchidis myodis species, Altera

Orchis myodes elegans purpurascens denominatur, & in silva Brodworth à D. Stonchouse inventa fuisse dicitur.

Orchis myodes flore coccineo elegans inscribitur & in sylva Swanscombe spente oriri traditur. Altera

Neutra nobis hactenus in conspectum venit: posterior tamen hac amico cuidam nostro ostenfa eft.

38. Orchis fucifiora galed & alis purpurascentibus J. B. shbogodus sive fucum reserens Park.
Orchis sive Testiculus vulpinus 2. shbogodus Ger. Or. sucum reserens major, sololus superioribus candidus & purpurascentibus C. B. The common Mumble. Dec Satprion, The Bee flower, i. e. Orchis melittias noftratibus vulgo dicta.

Foliorum hujus, quæ Plantaginis angustifoliæ foliis respondent, alia reslectuntur, alia caulem ambientia furriguntur. In caule palmari & dodrantali flores rari, calcaris expertes, galea & alis pur-purafcentibus, linea virefcente à fummo ad imum decurrente: quod labelli loco est amplum exthe & pingue folium, fucum pulchre exprimens, colore fuliginolo, & ad objectum lucis hilanori vel trilitori, eleganti lucodarum linearum difcurfu variatum, fic ut areola tres circulos, medio fervel trilitori, eleganti lucodarum linearum difcurfu variatum, fic ut areola tres circulos, medio fervel trilitorio. rugineo describant: rictu concavo, viridi, supra quem in rostello latent apices lutei; ima labelli rugineo deicribant: rictu concavo, virioi, jupra quem in rotteilo jatent apices lutei; ima labelli ora luteola, ceu cauda, furfum reflexa: avería parre albet, in ambitu ad ferrugineum declinans; pediculus incurvus, ventriofus, cui appofitum folium furrectum, felquiunciam circiter longum, angultum. Radix fubelt gemina, faits magna, dulcis, fucculenta.

In pascuis ficcioribus frequens reperitur. Junio mense floret.

39. Orchis five Testiculus sobegodes birsuto store J.B. Orchis sucum reserens colore rubiginoso
C.B. Orchis sobegodes altera Park. Testiculus vulpinus major sobegodes Gar? Dumbles Dec Satprion with green wings.

Galeam alsifq expandit virentes, triftioriq, & obfoletiore fuliginofo colore fucum potitis quam apem prefert: folium infimum hiritutum, quod pro labello elt, in quo non lutearum linearum, ut in illa, dificuriisullus conficietur, jed foliummodo livide due roliquo folio leviores deprefilorefq. transversa lineola conjunctæ H majusculam Romanorum efformant; aliàs verò duobus locis coeumtes infulam ovali figura hirfutam circumfcribunt.

In Anglia fed rarius inventuur, folo fieco, in locis ubi fabulum feu glarea effoffa fuerit, ut v. g. Locui in fabuleto quodam propé Shelford vicum non longè à Cantabrigia. Floret ante precedentem,

Hanc effe suspicor quam Orchin Arachnitem Herbarii nostrates vocitare solent.

40. Orchis alba calcari oblongo J.B. cujus descriptionem omnibus numeris absolutam mutuati sumus:

Or. Serapias bifolia vel trifolia minor Park. alba bifolia minor calcare oblongo C. B. hermaphroditica Ger. Butterfip Satprion.

Hermaphroditicam Orchidem hanc haud temerè dicas, ut quæ Cynosorcheis inter & Serapiades dictas medium quiddam obtineat, quod quidem ad formam radicum attinet: Radix enim duplici constat bulbo fublongo, pyriformi, productiore demissa fibra, que in capite alias plures equè crassas quaquaversum exserit: A qua in imo statim folia intignia prodeunt duo vel tria [rarius tria] lata, plantaginea [vel liliacea] minus tamen nervis infignita fuperna parte, lævia, pallidiùs virentia: Reliqua verò octuplo vel decuplo minora angustioraq, caulem nullo ordine decorant pedalem interdum aut altiorem, angulosum, striatum: Cujus summa slores spicatum occupant, odoratissimi, albi, [rariùs dispositi] Papilionem expansis alis amulantes; quorum foliorum supremum leviter erectum obtuso mucrone sub se bina in summo, inclinatione quadam coeuntia, colore ex luteo herbaceo prædita comprehendit: lateralia duo alarum instar expanduntur; propendet autem longum folium, angustius reliquis, album, ima parte ex luteo herbidum. Stylus obtusus galea occultatus, ut in aliis Orchidibus, medium florem occupat. Aversa floris parte prominet calcar longissimum, propè floris basin album, catera ex luteo viride: Unicuique autem pediculo intorto herbidóq, appositum est folium acuminatum. Sapor foliorum amarus; Radicum aqueus insipidus.

In dumetis, non rarò & in pascuis occurrit. Mense Junio apud nos floret.

Locus & Tempus.

Orchidem Serapiada trifoliam majorem C.B.

Ipfo non diffentiente Orchidi pracedenti eandem statuimus.

Orchis Hermaphroditica bifolia J. B. Hermaphroditica secunda C. Gemma, sive Orchis psychodes diphylla Lob. Ob. Orchis bifolia altera C. B.

Oblongis cruribus, folo gaudens paluftri, cujus flos erumpit mense Julio, omnino candidus, tener, qualis Oreadum; quantum & in quibus differat à præcedente perquirendum proponit J. Baubinus. Nos antea ad Orchidem 1. ampliffintis foliis Clufti dubitanter eam retulimus. Certè C. Bauhinus eam perperam confundit cum Orchide latifolia altera Cluf. ur fuperius monuimus. Ego jam cum J. Bauhino à pracedenti non differre suspicor.

Orchis psychodes Ger. sphegodes five Testiculus vulpinus 1. Park. dicitur.

41. Orchis montana Italica, flore ferrugineo, lingua oblonga C.B. Orchis seve Testiculus maximo flore J. B.

C. B. Tefticulos habet parvos, rugolos. Caulis cavus, nonnunquam pede altior, quem felia angulta, paucáque, uncias tres vel quatuor longa basi fua vestiunt: at culibet flori folium breve quidem, sed latius & in apicem definens, subjicitur. Flores quini, seni, alternatim in caulis summo dispofiti, coloris ferruginei, obliqui tubuli formă, quorum lingua propendens oblonga est, & ex basi latiore in apicem abit, cui tegumentum pallidioris coloris, veficæ inftar, impositum, etiam in apicem & communiter bifidum finit. Floribus utriculi semine pulverulento repleti, ut incateris,

In pascuis, variis Italiæ in locis observavimus.

42. Orchis macrophylla Col. montana Italica lingua oblonga altera C. B. Orchis macrophyllos Co-

Col. Hujus radix unico bulbulo scu testiculo nobis inventa est, (nec meliùs an unico vel gemino bulbulo constet observare licuit) colore sulvescente, parum rugoso, supra quem sibra eodem colore, ang enam per cervicem alize dependent, quod in alisi non obiervaturi. [& forfan ibi bilibus novellus concipitur.] Felis in imo duo, fed nec paria: plura per caulem difpofica, quorum longiora sesquipedalem fere longitudinem assequuntur; reliqua minora pedalia, ac deinceps decrescentia, verum latiora. Caulus longus admodum, tripedalis ab radice, in cujus fummo flores influnt obliqui veluti tubuli, longam atque latam barbam habentes, fuave-rubentes; at circa tegumen-

Locus.

De Herbis bulbosis affinibus. Lib. XXI.

1223

tum veluti folliculum magis purpurafeentes, per caulem in longam fpicam pedalem difponuntur: quibus utriculi magni fuccedunt, aliis fimiles, femine fupervacuo pulverulento repletz.

43. Orchis Ornitophora folio maculoso Lob. ico. Ger. Park. Orchis papilionem reserveus soliis maculata C. B.

Hujus, tefte Lobelio, differentiz accidentales plurimz funt. Floribus; purpureis, purpura/centibus, albis: Folius; prægrandibus, parvis, ovalis figura, ex lato in acutum definentibus, ex acuto

in amplum & rotundum. m aupunion. Tabernamontano folia lata funt cum nervis apparentibus, multis maculis afperfa: flores avi vo-lani fimiles purpurei. Sufpicor eum ex icone descriptiste.

44. Orchis Ornithophora floris colore berbaceo J. B. Or. papilionem expansum herbaces coloru referens C. B. Ornithophora Ger. psychodes berbacei coloris Park.

In hujus descriptione nihil invenio quo ab aliis omnibus Orchidum speciebus certò queat distingui, quod non ex titulo & icone statim possit colligi. Si tamen detur aliqua Orchis cause multis soliis si velut appressi cinco, stare herbacco, papilionem alis expansis referens, distincta omnino species est, nobis tamen incognita.

* 45. Orchis Ornithophora candida J. B. Lob. Ger. Orchis papilionem referens angustifolia alba C. B.

De hac præter iconem & titulum nihil invenio.

 46. Cynoforchis Delphinia maculosis foliis, slore purpuro-violaceo J. B. Orchis morio foliis sessilibus maculatis C. B.

Seffilibus est & maculosis obtusioribusq, folius; flore purpuro-violaceo; Caule sesquicubitali, majusculo olivari gemino bulbo.

47. Orchis morio minor folisi maculatis C.B. Cynosorchis minimis secundum caulem spedalem & cubitalem] maculosis folius, storibus purpureus J. B. Lob. ico.

Plura non invenimus.

48. Orchú minor anguftifolius in suprema parte longis folis J. B. Orchú Serapias 13. sive angusifolia C. B. Ger. emac. myodes angustifolia Park.

Hze non fats valido tibicine Tabernzmontani autoritate nititur, qui, ut ait J. B. more folito nullam exhibet descriptionem. Si icon ad plantam facta, notable eft Orchidis genus, in co differens à cateris, quòd folia superiora juxta flores sint longa, cum aliis sint brevia.

Orchis melittias J. B. melittias seve Apic cadaverulam exprimens Lob. fucum referens, store subvirente C.B. Serapias secundus minor Dod. melittias sive apifera Park. melitias Ger.

Hujus descriptionem videsis apud Dodonæum. Nobis ab Orchidibus sucissoris superius descriptis non diversa viderur.

Orchis Araneum referens C.B. Arachnitis Park. Andrachnitu Lob. ico. Ger. Spider-Dichig.

In Ephemer. German. Ann. 2. Observ. 41. Orchidis Serapiadis seu Arachnitis iconem invenio, nulla addita descripcione, nisi quòd ejus sfores Araneum purpurei coloris affabre exprimebant, quòdq, in sylvis apud Patres Camaldulenses propè Warfoviam Poloniz eam invenerit Martinus Bernhardus à Bernitz ; qui come Dodonai fecundam Orchidis Serapiadis Fucum referentis à Arachnite fua parum declinare, imo eandem fe credere fcribit. C. Bullinus tamen ad Orchidem Melinite fua parum declinare, imo eandem fe credere fcribit. C. Bullinus tamen ad Orchidem Melinite fua parum declinare, imo eandem fe credere fcribit. tam eam iconem refert, ur fuperitis vidimus. Oum ergo Dodonæus ad fucifloram eam retulerit, C.B. ad Melittam, Autor hic nofter, ut & noftrates Botanici ad Arachnitem: nobis equidem vectorila et al. verifimile videtur, unam & eandem Orchidis speciem esse Melittiam, Fucissoram, Arachnitem

* 49. Orchis trifolia minor C. B. Ger. emac. Orchides, culices minores triphyllæ J. B. Lob. ico. Orebis minor culicem exprimens Park.

Vide descriptionem in hist. Belgica Lobelii.

* 50. Orchis Hermaphroditica C. B. batrachites J. B. Lob. Park. Serapias batrachites Ger.

Ranula à floris figura dicitur. Ex eorum genere est qua sexus ambigui sunt, ut & Hermaphroditicum testiculum non male appelles. Sunt enim media inter Serapiadas & Cynosorcheis, maximè quoad formam radicum. Lob.

51. Orchis castrata C. B. Park. Serapias castrata Ger. Satyrion castratum seu Eunuchum Bernbardi a Bernitz. Orchidis genus, quibusdam Satyrion castratum I. B.

Martinus Bernhardus à Bernitz fic eam breviter describit. Planta est elegans, coloris purpura-Ephem. Germ. scentis, aliquando violacei, & punctulis ornata. In nostris partibus in pratis mense Junii conspicitur. Bulbum habet divifum in duas, aliquando in tres partes. Unde verifimile est aliud illud genus J.B. caule palmari & pedali, cum quatuor radicibus craffis, uncialibus & fesquiuncialibus, &c. ab hoc non diversum esse.

- 6. 2. De Orchide palmata, que geminum habet bulbum, velut in digitos divisum.
- A. 1. Orchis palmata non maculata J. B. palmata masjor mas, free Palma Christi mas Park.
 Palma Christi mas Ger. palmata pratensis latifolia longis calcaribus C. B. Che maite handed Ogchis, or male Satprion floval.

Radix gemino bulbo, in quatuor ferè digitos diviso constat, sapore fatuo. Caulis dodrantalis aut pedalis, ab imo ad spicam ferè folis vestitus oblongis sescunciam latis, mucronibus acutis, nullis maculis notatis, pallidiùs virentibus. Flores in spicas nec admodum densas, nec valdè productas congeffi, purpurafcentes, alas urrinque erigunt purpureas; Folium quoque fupremum erigiur, que au-tem ei fubfunt cocuntia galeam amulantur: labellum latum, tripartitum, lineis & punctis purpures faturatioribus striatum seu guttatum : calcar retro extenditur semunciale. Ad singulos ssorum pediculos apponitur folium latum & oblongum, purpurascens. Sapor foliorum amarus. Pediculus floris intortus, ut in hujus generis omnibus, in vasculum seminale turgescit & retorquetur, longitudine femunciali.

In pratis humidis, & locis palustribus putridis, & ad aquarum rivos oritur. Mense Maio floret. Locus. Variat floris colore purpureo saturatiore & dilutiore, carneo, & interdum albo. Variat etiam

magnitudine & spicæ longitudine insigniter. Hzc est proculdubio quam * observavit Clussis in pratis urbi Londinensi proximis: quin & * Hist. lib. 2.] Orchidis V. descriptio huic egregiè convenit, nuss quòd bulbos seu testiculos rotundos, non palma capós. p. 268. tosiphappingat: quid intelligat per illam aliam grandiore paulò florum purp. spica, teterrimi odoris, quam in nidem pratis eruit, nos nescimus.

A 2. Orchis palmata speciosiore thyrso, solio maculato J. B. palmata pratensis maculata C. B. palmata mus sive Palma Christi mau Park. Palma Christi mas Ger. The femalehanded Orchis, og female Satyrion Royal.

Caulem Bedalem & interdum cubitalem aut altiorem erigit, viridem aut subpurpureum; in cujus fastigio spicatim dispositi sfores rubentes vel dilute purpurei, calcari trientem policis circiter longo, cristis duabus crectis, galea è duobus foliis quibus tertium oppressum incumbit composita, labello in tres lacinias divifo, purpuræ faturatioris lineolis & punctis guttato, pediculo purpurascente aut viridi, cui semper appositum acuminatum folium viride aut purpurascens. Hujus stores observantur & intensius purpurei & penitus quoque albi. Folia plura, & à radice orta caulem ambientia, & è to the minis purpus of continue paragraphs and purpus of a state of the continue paragraphs of a caulic ipfo nata, inferna tablongs, faits lata, juperna angultiona & breviora, alterno fitti polita, or bris maculis nigris notata.

Radix ex gemino bulbo lato, utroque in digitos ferè quatuor abeunte, composita, ad quorum conjunctionem propagantur fibra. Sapor radicis aqueus viscidus cum nonnulla amaritudine: folia multo amariora. Descriptio est J. Bauhini.

Spica florum in hac planta plerunque denfa est floribus confertis, interdum rarior. Statura & spica longitudine infigniter variat : nam in fylvis & pratis pinguibus maximo & vel palmum longo thyrso prodit, in pascuis sterilioribus (nam utrobique ontur) spica est dimidio minore & bre-

Mense Junio plerunque storet.

Tempui.

Palmata maculata I. B.

In paucis à præcedente differt, altitudine minore, folis evidentiùs maculofis, foliolis acuminatis ad flores appositis saturatius purpureis. Hæ autem differentiæ non tanti sunt ut speciem diversam exi-

Palmata alba J. B. Serapias candido flore montana, maculatis foliis Lob.

Hanc quoque solo floris colore à pracedente (quam flore albo interdum variare observavimus) differre cum J. Bauhino suspicamur, ideóque nec ejus tanquam speciei distinctæ rationem habe-

Hanc C. Bauhinus Orchidem palmatam vicesimam facit, titulo Orchidis palmata montana maculata.

3. Orchis

Locus &

Locus:

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

1225

Orchis Panninica VIII Cluf. Or. palmata Sambuci edere C. B. țalmata, feve Ciclii Ferre-nica floribus exalbidii J.B. palmata Pannonica 8. Clufii Ger. ciuac. palmata Pannonica

Lilii primum enascentia folia tria aut quatuor habet, dilutioris & quasi pallentis viriditatis, nullâque macularum aspergine notatis, ingrati saporis. Palmarem caulem amplectuntur aliquot feliela, in cujus summo fastigio stores spicatim digesti nascuntur, exalbidi & quasi pallescentis coloris, nullis nucis alimino puncis alimino proprie puncis alimino punc latius & obtulum, graviter odorati, florum Sambuci odorem referentes: ad horum exortum fingula foliola nafcuntur, pallentia, & floribus colore respondentia. Radices geminæ velut palmæ in binos

*Hocomeius aut plures digitos diffributæ funt: * quarum vetuftior fungola, nigrior & flaccidior eft, altera can-Orchidum spe- dida vegetior & solida, paucis supra earum exortum nascentibus fibris.

т анас импь соних разрачествия In Leytano faltu fupra Manderftorf, ahifque Auftriz inferioris fylvis, ínque editioribus quibuídam pratis Viennenfi faltui proximis invenitur. Floret autem Aprili & nonnunquam eriam Maio.

4. Orchis palmata montana maxima C. B. Park.

Radices habet geminas, instar palmarum duarum sibi invicem junctarum, & velut in plures digitos divisarum. Caulis est bicubitalis, striatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria sesquiunciam lata, nervis distincta complectuntur : in cujus summo sores in spica palmari digesti, coloris dilucè purpurei, qui parvi funt, galeolà tecti, labro exiguo propendente, in angultifimas abrallas durío, & à tergo oblongo, capillacoc calcari donati : ad quorum exortum foliola fingula, quafi in filamentum abeuntia, oblervantur : his capitulum oblongum, striatum, semen exiguum scobis instar continens succedit.

In montibus vicinis [Bafileæ] potissimum Muleto, copiosè Maio mense florens provenit.

5. Palmata angustifolia maculata purpurea J.B. An palmata angustifolia minor C.B? Park? quam tamen ad sequentem refert J. Baubinus.

Foliis est angustis, maculatis & non maculatis, quinque vel sex alternatim per caulem provenientibus: inferiora latuicula, uncià tamen multò angultora, retroflexa, quamor aut quinque uncià longa, fuperiora breviora & valdè angulta: caule cubitali, aliàs majore, interdum etiam minore. Flores multi, spicam breviorem exprimentes, purpurei. Radices pluribus digitis constant.

In valle Griesbachiana, acidorum fontium florentem Junii principio observavit J. Bauhinus.

A. 6. Orchis palmata rubella cum longus calcaribus rubellis J.B. palmata minor calcaribus oblongis C.B. cui & eandem sufficatur J. Bauhinus Palmatam angustifoliam minorem C.B. Serapius nitente store Ger. Acd handed Dechies, with long tours.

Duplici nititur radice palmata, vigore viciffitudinario annuatim in iis pulcherrima observatione se exerente: nam ea quæ cauli pabulum pariter & fulcrum fubministrat, tota flaccida apparet effœtaq, quæ verò sequenti anno caulem productura, plena succulentaque, sapore viscido: plurimis alioquin digitis uncias longis practic funt: Oblevati fan cobie nutrique ad 4.4 [Rarum hoc nec nifi folo lartifimo] Supra palmatas radices (ut in reliquis Orchidibus) alta craffitudinis fibrarum Helebori. Felia prodeunt palnum longa, caulem complectentia, angulta, pallide virtida, non maculofa. Caule pedalis aut cubitalis, quem parva 8. angulta quadam folio la ftipant: fuprema verò chyriola. Caule pedalis aut cubitalis, quem parva 8. angulta quadam folio la ftipant: fuprema verò chyriola. Caule pedalis aut cubitalis, quem parva 8. angulta quadam folio la ftipant: fuprema verò chyriola. sus occupat peramœnus, palmaris aut semipedalis flosculorum rubellorum, nec alis nec labello lineolis ulli aut pucifis fauratierius panimus aut campanigo, tenui & unguicilis avium fimili, recurvo, ulli aut pucifis fauratierius notatis, calcari prælongo, tenui & unguicilis avium fimili, recurvo, præditorum, quibus fuccedunt utriculi firiati, feminio pulverulento ferrugineoque repleti. Odor non vehemens, nec ingratus. Foliorum sapor amarus; radicis viscidus, nescio quid hircinum re-

Hac species spica longitudine, flosculorum rubellorum unicolorum parvitate, foliis non maculatis, calcaribus flosculorum longis & tenuibus à reliquis palmatis facile distinguitur.

Junio mense apud nos floret in pratis & pascuis humidioribus.

A. 7. Orchis palmata flore luteo-viridi. An Or. palm. flore viridi Park. C. B.? An Or. palmata batrachites vel myodes Lob. Park? Serapias batrachites altera Ger. emac? The Frog Dechis. Danded Ogehis with a green flower.

Ex radicis duobus testiculis palmatis, in duos, [interdum quatuor] digitos divisis caulis exurgit palmaris, & nonnunquam semipedalis aut etiam dodrantalis, superiore parte striatus, foliis vestitus dilute virentibus, oblongis, modice latis, non maculatis; ficam in cacumine suftinens mediocrem pro plantula modo, fielanti ratiba dispositis, pediculis intottoris, que in vaciula feninalia turgeleun; infidentibus. Ad exorum uniuscujusque pediculi apponitur foliolum oblongum, acuminatum, ut in alis Orchidibus ferè fit. *Elere ipfi (qui, ut & tota planta digitis comprefla, odorem Ipirant graviorem) pro calcaribus veficulas obtinent pellucidas, in duas partes imprefa linea divitas, adeò ut vinacea non male amulentur. Galea five cucullus, ut in plerisque aliis, è quinque soliis conficitur, que a qualis ferè funt longitudinis: bina interiora que supremo adstant exterioribus multò sunt angustiora. Pro stylo occultat galea quoddam quasi corpus insecti. Color galea viridis, marginibus & nervis ex fulco purparafeentibus. Subest labellum longiusculum retrorsum flexum, coloris ex fusco purpuret & interdum luteo-viridis (nam sepe variat) in tres lacinias divisum, quarum media longe brevillima. Universa floris facies Bifolii similis, nisi quod flores Bifolii vesiculis illis que calcarium loco funt omnino careant, & in iis labium propendens in duas tantum barbulas dividatur.

Floret circa finem Maii & Junii initio, in pascuis siccioribus. Deferiptio C. B. in plerifque huic nostræ convenit: differt, quòd flosculos in spica paucos habere dicit, labro in duas duntaxat barbulas diviso.

Orchin batrachiten ab Herbariis nostratibus dici solitam intelligo, unde & Lobelianæ Serapiadi batrachiti eandem existimo.

Orchis palmata minor odoratissima purpurea sive nigra J. B. palmata angustisolia Alpina Park. palm. angustif. Alp. nigro store C. B.

Foliis constat Croci: canle dodrantali, junceo lavíque: in cujus cacumine flos emicat purpureus, Amaranthi amulus, qui recens odorem quam suavissimum reddit. In pascuiis montosis Jura & Saleva montium propè Genevam copiosam observavimus.

9. Orchis palmata pratensis angustifolia major C. B. prod. Park.

C. B.

Addier habet parvas, veluti palmas geminas, in binos digitos diftributas, fibris paucis annexis:

folia liliacea, angusta, lavia & palmara, per quæ veluti tubum caulis cubitalis cavus effertur, cui

spica ferè palmaris, angusta, ex storibus dilute purpureis, brevi calcare donatis composita, quibus fingulis foliola oblonga, acuminata subjiciuntur, & capitulum oblongum, semen aliarum instar con-

Hæc in pratis udis Michelfeldensibus ipsa æstate reperitur.

10. Orchis palmata angustifolia minor odoratissima C. B. Park.

Radice eft gemină, oblongă, angustă, palmæ simili, in tres, quatuorve fibras crassissimas divilă, supra quas ex imo caule fibræ aliquor ortæ expanduntur. Ex radice solia quinque aut sex, oblonga, graminea prodeunt; inter quæ cauls unicus, palmaris, paucissimis & exiguis foliois donatus, qui velut in spiram biuncialem abit, cui sores dilute purpure, odoratissimi intident, qui galeă tecti, labor prominulo, in quaturo barbulas divisi sunt, & parvo calcari à tergo prominente donati. In pratis humidis Michelfeldæ provenit & Autumno floret.

11. Orchis palmsta caryophyllata J.B. C. B. Park. Serapias caryophyllata Lob. Ger.

Vide Lob. Hift. Belg.

A. 12. Orchis pufilla alba odorata, radice palmata. White handed mugh Ozchig.

Ad latus montis Snowdon dicti in Wallia, secus viam qua à Llanberris ad Carnarviam oppidum ducit, hanc observavimus; non tamen, (quod dolet) descripsimus.

- 6.3. Orchides quadam palmata vel breviter & obscure descripta, vel quarum nudi duntaxat tituli aut icones traduntur absque descriptionibus: ut nobis incertum sit an à superiùs propositis & descriptis specie differant nécne.
- 1. Orchis palmata palustris latifolia C. B. Park. palmata sive Serapias palustris latifolia slore albo subpurpurascente C. B.

Lobelius prater notas in titulo positas non alias habet, quam quòd sit folio lavi latóque, violacea præcocior. Ego equidem hanc non differre fuspicor à vulgari Orchide palmata non maculata, quæ non alibi apud nos quàm in pratis humidis & locis palustribus oritur.

2. Orchis palmata paluftris altera C. B. palmata Serapias paluftris leptophylla, violacea maculata & non maculata I. B.

Serius floret, comá violaceá, foliis interdum lævibus, interdum maculofis.

3. Orchis palmata palustris tertia C. B. palmata angusto folio vilissima palustris J. B. Cynosorehis palustris lævi folio, seu leptophylla omnium vilissima C. Gemmæ Lob.

Icon Lobelii, observante J. Bauhino, non demonstrat folia angusta.

M m m m m

4. Orchis

Losus & Tempus.

Lib. XXI. De Herbis bulbosis affinibus.

1227

4 Orchis palmata palustris tota rubra C. B. palmata storibus impense rubris J. B. Cynesor. Dracontias foliis & floribus impense rubris C. Gemma Lob.

Floret circa finem Aprilis & initio Maii. Nascitur in humidis & uliginosis pracis, præsertim ubi nigrior terra est. Lob. Hanc etiam à vulgari Palmata non maculata specie non differre conjicio.

Orchis palmata palufiris maculata C. B. palmata palufiris nephelodes J. B. Cynofor. palufiris lephodes voi nephelodes C. Gemmæ Lob.

Flos illi communis ferè cum cateris maculofis. Orchidi palmata fœmina in paluffribus nascenti

- 6. Orchis palmata Serapias montana folio lævi J. B. palmata montana altera C. B. palmata montana Lobelii Park. Serapias montana Ger.
- Orchis palmata pratensis maxima C. B. palmata, sive Cynosorchis macrocaulos galericulata C. Gemmæ J. B. Cynosorchis macrocaulos, vel conoplea, vel galericulata C. Gemme Lob. Orchis palm. prat. maxima, Conoplea dieta Park. Palma Christi maxima Ger.

Floret circa medium finémque mensis Maii usque ad Junii serè medium. Tembul.

Flores in hujus icone, observante J. Bauhino, multum habent similitudinis cum Orchide palmata rubella cum longis calcaribus.

CAP. XXI.

De Pseudo-Orchide.

 $\mathbf{F}^{ ext{Ollis}}$ & floribus cum Orchide convenit, radice non tuberola sed repente aut fibrata ab eadem differt.

1. Pseudo-Orchis C.B. Orchis radioe repente J. B. minor radice repente Cam. Park. Palma Christi

Hanc fie describit Camer. in hort. Orchis minor flosculis albis, foliis craffis nigris: radice repente geniculata; & ubi folia emergunt apparent pufilla rudimenta, tanquam natura tefticulos ef-

Nascitur sponte in opacis sylvis in ramentis arborum quæ longa vetustate emarcuerunt. Ad hortos translatus durat, sed colorem acquirit magis pallidum, nec tam crassa manent folia.

2. Pseudo-Orchis rad. repente, foliis maculis nigris aspersis Mentzel.

Folia Cyclamini aut Fritillaria: instar eleganter funt maculata. Hac raro in nemoribus temperatis circa Furstenwaldiam, Berolinum & alibi in Marchia Brand. crescit.

A. 3. Pfendo Orchis bifolia palufiris. Orchis bifolius minor fabuletorum Zelandia & Batavia J.B. Lob. Ad. in append. p. 506. Chamaeorchis liifolia C. B. latifolia Zelandia Park. Emart. Decins of Zealand and Bolland.

Radicem habet bulbosam, è squamis compactam, intus si dissecetur viridem, & Orchidum planè diffimilem; nam fibra è bulbo prodeunt infra, non fupra & juxta bulbum è caule, & praterea reptando se propagat, fibris in novos intumescentibus bulbos. Filia profert bina, pallide virentia, inter qua caulti palmaris & major exurgit, angulolis, in sumintate fosculos tres vel quaturo & interdum plures sinfinens, dilute virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis compositos, cum spie in medio virides seu herbaccos, sex petalis seu herbaccos, sex petalis sex petalis seu herbaccos, sex petalis sex petal ridi, albà maculà in apice notato, & paululam incurvo, ac fi ciculi ricem fuppleret. E petalis quod dependet labelli loco exteris multo latius eft, è reliquis quinque tria ejufdem ferè funt longitudinis, duo longè angustiora alarum loco sunt. Vascula semunalia in Lobelii icone optime pin-

In aquosis palustribus propè Hinton & Teversham vicos, non procul Cantabrigia.

Pseudo Orchis un openio Clus. huic persimilis est, candem dicerem nisi obstaret monophylli epitheton. Forte tamen Clufus non integram vidit.

CAP.

CAP. XXII. De Orobanche.

Robanche dicta est sin vi ayxıv res leiles, quia Vicias strangulat. Florum figura ad Orchidem accedit, foliorum, viridium & herbaceorum carentia differt tum ab Orchide tum ab aliis plantis. Eft autem vel radice simplici non repente squamosa, Orobanche simpliciter dicta; vel radice denticulata repente, Dentaria; vel radice multis fibris craffiulculis implexis composita, Nidus avis.

A. 1. Orobanche sive Rapum genistæ Ger. Park. Orob. store majore J. B. major, garyophyllum olens C. B. Broom Hape.

7. B. Cubitali altitudine exsurgit & majore, caule recto, tereti, hirsuto, pallido aut luteolo, aut subruffo, concavo: in quo non tam folia, quam foliorum rudimenta, angusta, longiuscula, seu ligulæ celerrimè marcescentes, rara, quorum etiam singula singulis floribus sunt subjecta. Flores in thyrso Orchidum more, sed ex longioribus intervallis, Melissa Fuch. magni, impense hirsuti, colore ex purpureo obsoleto pallido, rictum effigiantes, è quo prominent apies nigricantes staminum albido-rum: labrum autem quod demittunt in tres lacinias est divisum, ipséque storis fundus melleo succo viscido mader. Radix bulbosa, è squamis compactilis, non admodum altè demergitur: sapor eius admodum amarus. Flores odorem spirant haud ità ingratum.

Geniftæ radicibus frequenter adnascitur unde & Rapum geniftæ vulgò dicitur : invenimus & Locut;

Herba condita aut ejus syrupus ad splenicos & hypocondriacos affectus usus est eximii; uniquen. Virei: tum ex eodem cum Axungia ad tumores duros & scirrhofos. D. Bowle.

Orobanche flore minore J. B. adeò parum differt à præcedente, ut specie diversum esse mihi perfuadere vix poffum.

Orobanche magna, purpurea Monspessulana J.B. major Monspessulana Park. major Monspessuca floribus oblongis C. B. Ger. emac.

Huic digitalis crassitudinis, altitudinis autem bicubitalis caulis adolescit, totus purpurascens, cui ferie quadam fursum versum apprimuntur folia satis brevia, amplexicaulia. Scapum obident satis purpurei, Orchidis storibus similes, calcaribus brevibus, singuli foliolo intecti. Radix superiorem refert partem radicum Orchidis, nullis testiculis tamen aut bulbis donata. Sapor amarus, teter-

Propè Monspelium in fylva Gramont mense Aprili florentem observavit J. Bauhinus. Clufius hujus meminit sub titulo Pseudolimodori Monspeliani

Hanc loco prædicto se sæpius collegisse scribit D. Magnol Aprili & Maio mensibus: verum figu- Tempur. ras ejus quæ habentur apud Clusium & J. Bauhinum non probat: nam in figura Clus. Labrum inferius bifurcatur, quod (inquit) in nostra non fit: in figura J. B. nulla est proportio caulis cura

3. Orobanche majore flore C. B. Ger. emac. Orobanche subcaruleo flore sive 2. Clus.

Cardui vulgaris, inter segetes nascentis radicibus inharentem olim eruere meminit Clusius cum

D. Magnol in herbidis maritimis fæpius collegit.

4. Orobanche slore majore & caruleo purpurascente C.B. slore majore purpurascente Park. C. B. prod.

Radice est crassa, longa, fibrosa: caule semipalmari, foliolis paucis, brevissimis, crassis & acuris cincto, qui in quinque, sex, etiam plures pediculos, nudos, triunciales absumitur, quamvis etiam ex toliorum alis pediculi prodeant, quorum Iummo calix uncialis, finuatus infidet, & ex quolibet flos unicus, cœruleo-purpurafcens, longo pediculo donatus exit, qui magnus, uncias duas longus, formâ galericulatus, & veluti roftratus, ut in Alectorolopho, ex quo filamentum oblongum reflexum prodit: quod flori succedat non constat. Locut.

In Pyrenæis montibus collegit Burferus.

5. Orobanche ramosa Ger. Park. C. B. minor purpurets storibus, sive ramosa J. B.

7. B. Amofo eft caule: fape etiam plures, dodrantales aut breviores emittit caules, multo tenuiores quam Orobanches vulgaris, rigidioresque, duros, rutescentes, hirituos, in ramos subinde divisos, foliorum duntaxat vestigiis quibusdam ornatos. Flores spicati, minores, purpurei, oblongi, hiantes, è multi folio calice mergunt, cui singulo singulum appositum foliolum acutum. Sequentur capitula turgida, pulvisculo plena. Radin: tuberosa Avellanz magnitudine, sibrarum propagimbus donata. Sapor plantæ aliquantulum amarus.

In arvis demessa segere primò circa Ratisponam Germania urbem observavimus, postea etiam in Louis. Italia & Gallia Narbonenfi.

Mmmmm 2

6. Orobanche

Locus.

7. Orobanche hypopitys lutea Mentzel.

Locus.

I ocur.

In Pinastretis sub altissimis Marchiz Brandtzedis nascitur. Cum mensibus Maio & Junio erumpit corpuculum luteum in se contortum, tanquam esset fungulus orbicularis luteus, ostendit. Ac deinceps ultra spirhamam longa exsurgit. Radix sapiùs ultra longitudinem ulnæ in terram demissa radici arboris inharet. Planta cum marcescit nigrum colorem acquirit, saporémque Ulmaria habet. Aliarum etiam plurimarum arborum radicibus infixam observavit Autor.

8. Orobanche qua Hypopitys dici potest C. B. prod. Hypopitys Park.

C. B.

Yulgari fimilis eft, fed humilior & nigricans, caule unciarum quatuor, quafi (quamis contecto.

Vulgari fimilis eft, fed humilior & nigricans, cange thi, Nido avis fimiles, albidiores rariores ac duriores.

Flores in fummo velut in parvam spicam congetti, Nido avis fimiles, albidiores rariores ac duriores. Sub piceis, Abietibus & Pinastris provenit. Sapore est aliquantulum adstringente.

9. Orobanche que Hypocistis dicitur. Hypocistis Ger. Park. J. B. C. B. & aliorum. fape of

Hypociftis è variorum Cifti generum radicibus excrescit. Orobanches seu Limodori quoddam genus videtur; craffum eft, pingue, carnolum, fucci plenum, ex muleis velut Hyofeyami uriculis, aut Mali Punice cytinis toum confians. HacBadami & Stapel. Multis, describente Parkinsono, exturgit caulibus erectis, foliis parvis crebris undique obstits, vix pedem altis, multos in summitate solutions. res confertos gestantibus crassos & succulentos, albentes, Mali Punicæ cytinis similes, relinquentes post se semina in capitulis duris pulveris instar tenuissima.

Clusius sub Cisto mare primo hypocistidem nasci refert elegantissimam omnium quas unquam viderit. Nam quando primum è terra emergit, purpureum sive Kermesinum sericum esse diceres, deinde paulatim affurgens & fele explicans multim de priftini coloris elegantia remittit, & cytinos fitos profere candicantes, turgidos & lento fucco plenos.

Idem ad radices Cifti Halimi folio Hypociftin observavit omnino luteo seu ochra colore ipsius

plantæ florem referentem.

Idem ad Ledi Narbonensis radicis adnatam inveniebat, multis veluti squamis, ut quod in aliorum Cifti generum radicibus crescit, compactum, pallescentis coloris, quibusdam tamen lineis purpuraCentibus & nonnihil vireCentibus diftincti, cytinos fuos fumma parte proferens, lento & glutinolo fucco totum prægnans.

Quin & aliarum criam Cifti specierum radicibus adnasci hypocistidem in calidis regionibus veri-

Vires.

Admodum efficax remedium est ad oranes fluxiones putà sanguinis rejectiones, profluvia muliebria, cediacos dyfentericó que affectus. Quin fiquam partem roborare confilhum fit, qua viz policulo humore exoluta fuerir, robur & firmitatem illi non infrenué addit. Sie fane fromachicis cuto munore exonat mena, 100 de ministration in 101 ministration action of the foliation of the continuation of the continuati

cum, qui subinde insolatur ac densatur servaturque ad usum. Bod. à Stapel.

CAP. XXIII.

De Nido avis.

A. I. Orobanche affinis nidus avis J. B. Orchis abortiva ruffa sive Nidus avis Park. Satyrion abortivum sive Nidus avis Ger. Orchis abertiva fusca C. B. Mithapen Ogthis, 02 Birde neff.

Aulem furrigit modò fingularem, modo duos vel tres, pedales aut cubitales, albicantes; felius veltiros concavis, pellucidis, striatis, neutiquam acutis, sed obtufis, superna parte quodamweintos concavis, penacius, intais, incauquan acum fuma florum thyfus Orchidum modo & formá occupat coloris helvi ant pallidi, qualis & foliorum tabidorum; ac occultí quidem è brevibus podiculis, ad quorum exorum foliola parva, fingula fefe exerum: tub vero fe aperium, Orbitum modo niam. Galea exigua fità qua prifilium breve cum apiculis albicantibus, quod urinque chicum modo niam. Galea exigua fità qua prifilium breve cum apiculis albicantibus, quod urinque ad lat is bina foliola cingunt: Libellum magnum, ima floris occupans, cavum intus; nullus odor no rabi is. Delnicamius floris branchi pulvifculorum fuccedum firrati, angulofi, reliduis florum politiculorum fuccedum firrati, angulofi, reliduis florum fuccedum fuccedum firrati, angulofi, reliduis florum fuccedum fuccedum firrati, angulofi, reliduis florum fuccedum f talis marcidis infigniti. Radix craffis fibris, fucculentis, fragilibus tota perplexa, nidorum avium ftru-Eturam imitans, quorum extrema obtula oblervavimus. Sapor radicis ac totius planta amarus horridus.

In sylvis & opacis invenimus in Cantio prope Maidston oppidum, inque Suffolcia non longe ab Aldeburgo. In transmarinis culum in montibus & sylvis opacis reperitur.

A. 2. Orobanche

A. 2. Orobanche Verbasculi odore D. Plot.

Radix hujus planta obtusa est & squamosa, cui appenditur glomus aut velut fasciculus fibrarum complicatarum Nidi avis dicti fimilium. Caslem exferit tenerum, teretem, valde fragilem, vix octo digitos altum, folsolis parvis, brevibus, fquamofis, tenuibus & ferè membranaceis, proximè admosis tagnos atunti, Johann par is distribus, quantons, tentuous et et memoranacis, proxime aamous feu apprefis oblitum. Propé faltigium causis forer exeunt parvi octo aut decem interdum, ab Oro-banches vulgaris floribus longė diverfi, petalis (ci. quatuor majufculis exterioribus, que totidem interius minora continent, compofiti. Valculum feunnale fundo globofo, collo angulto cum foramine in apice, ambium et namina tenuia purpureis apiculis infignia.

Tota planta caules, folia, flores cum florere incipit colore est pallide luteo seu stramineo; & fracta seu compressa odorem exhalat Primulæradicis æmulam.

Ad radices arborum in fylvis propè Stoken templum oritur, in Comitatu Oxonienfi

A. 3. Orobanche & Nido Avis affine Pseudo-limodoron Austriacum violaceum J.B. Orchis abortiva violacea C. B. Nidus avus purpureus Park. Nidus avus store & caule purpuroviolaceo, an Pseudo-limodoron Clussi Ger. emac. Purple Diths.nest. Clul

Pedali affurgit caule, frequentibus fecundum radicem foliolis tanquam vaginulis involuto, fpicam gestans florum tetrapetalon, superiore petalo in corniculum desinente, & promuscide quadam inter media folia prominente, cui adnata sunt dua tenues barbula. Floribus striata & longa subsunt capitula, femine exili & Orchidum fimili plena. Subrotundam radicem non habet, sed crassas longas & obliquas fibras quemadmodum Helleborine. Tota stirps sature purpura & plane violaçeo colore prædita eft.

In montanis supra Badenses thermas observavit Clusius. In Southamptonia comitatu prope Locus. Alton oppidum invenit D. Goodyer.

CAP. XXIV.

De Dentaria aphyllo.

A. 1. Orobanche radice dentata major C. B. Dentaria major Matthiolo Ger. Orob. radice dentata sive dentaria major Matthiolo Park. Anblatum Cordi sive Aphyllon I. B. The greater Cooth wort.

X radice multiplici, mira squamarum denticulatarum congerie stipata, alba, molli & succosa, endem erigit minimi digiti fere craffitudine, dodrantalem aut aliorem, teretem, ficculen-tum, fraeliem, tenui membranat veltuum, aquea pulpa abundantem. Juxta quem es longis intervallis auriculæ quadam membranacea, foliorum æmulæ prodeum, adverfæ quidem, ide alterat nterivans autous quaestan mendrances, normali entime proteum, auverne quaem, ted aftera tantillum eminentiore. Tertiam & fupremam cauliculi partem fiere occupant plures, hiantes, eo démque modo nutantes & autrocifum fpedantes omnes, brevi pediculo appenți, à quorum tergo pediculorum quoque exortum foliola muniunt. Floris color ex rufto vel purpura candicans. Illie fuccedunt vascula Avellana ferè magnitudine, à pediculo ad medium calice foliaceo, subhirsuto, tenello, succoso & quadripartito vestita, lineis quibusdam ac canaliculis quadripartita, semine rotundo, ova pilcium minima æmulante denlissime farcta, quod maturum totum nigrum est, papaverinum, sed sextuplo majus. Tota caterum planta gustu est aquoso, acerbiusculo, non sine aliquo amaritudinis sapore, qua tamen in semine magis conspicua.

In umbrofis fepium aggeribus & fub arboribus folo friabili in Anglia invenitur, fed rariús,

Locus.

2. Orobanche radice dentata minor C. B. Park. Dentaria aphyllos altera Clus.

Clus. Tota tenella est, radicémque habet candidam, è multis veluti denticulis congestam, cauliculum feu portis pediculum proferentem dodrantalem aut paullo majorem, fucci plenum, & quali transparentem, candicantem, foliorum expertem, quibufdam tantum velut articulis diffindum; qui furer fummo faftigio gerebae binos aut ternos, alternatum difpolitos, ex albo purpurafeentes, nigræ Violæ aut verius Orchidis feu Limodori florum amulos & valde tenellos.

Florentem Augusto mense invenit Clusius ad radices Etscheri jugi sub Abietibus alissque hujus Tempus & generis arboribus, quo Sol vix unquam penetrat, nullaque alia stirpes nascuntur: Ampliorem & Locus. pluribus floribus onustum in sylvula Francosurto ad Mœnum vicina Junio mense.

3. Orobanche radice coralloide C.B. Dentata aphyllos minor Tabernamontani J.B. Dentaria coralloide radice five aphyllos 3. Cluf. Dentaria minor Ger.

Huic flores funt quinque aut fex, minores, Orchidis pumila floribus pares, fimiliter ex herbaceo palle(centes (labro tamen propendente exalbido, & circa umbilicum purpureis venis infignito) inodori, spicæ in speciem in palmari pediculo enascentes, foliis carente & sibsfuscis velatu vaginulis
recondito.

Radia: illi ramosa Corallii instar, prorsus alba, succi plena, nullis fibris contexta, amariufculi faporis.

Mmmmm 3

De Herbis bulbosis affinibus. Lib. XXI.

1231

Hanc duntaxat observavit Clusius Maio mense florentem in sylva recens casa paullò supra Ent-

4. Orobanche radice dentata, altius radicata, foliis & floribus purpureis Mentzel.

Mentzel.

In Boruffia & Marchia frequens terra erumpit fertili, sub Fagis umbrosis, primò instar crista ad terram retortæ, postea maturior erigitur, spithamam exsuperans. Radix squamata & altissimè radicata, superius surculos emittit, qui intra terram emorantur, medio & supremo surculo extra terram tantum se erigente.

5. Dentaria aphyllos flore purpureo.

Denso cespite terram operit Sempervivi majoris in modum. Ex singulis squamis singulos promit stores, pediculis semuncialibus insidentes, è calyce amplo, striato, turgidulo, quinquepartito, galeatos, magnos, purpurascentes, cum staminulis intus plurimis.

In Italia locis humidis & umbrofis fecus fluvium quendam medio circiter itinere inter Maffam & Lucam observavimus. Plurimum differt à reliquis Dentariis. Nos ob festinationem in ea observanda & describenda minus diligentes fuimus.

CAP. XXV.

De Helleborine.

Foliis nervofis Hellebori albi quadantenus fimilibus nomen fortita est. Radice fibrofa, foliis nervofis ab Orchide differt, cui quoad flores & vascula seminalia

1. Helleborine latifolia montana C. B. Helleborine Dod. Gcr. Elleborine Dodonæi J. B. An Elleborine flore viridante Park. The moff common baffard Delleboge.

Numerofis fibris radicatur, albidis, quam Ellebori habitioribus, & ad Rusci radices accedentibus, sapore amaricante: caulis modò unicus, modò plures, pedales aut etiam cubito altiores, nullis ramis donati, teretes, & farina quadam aspersi, quibus sine pediculo danascuntur folia, Hellebori albi instar nervosa, sed multis numeris minora, & vix ad foliorum Polygonati magnitudinem pertingentia, sapore itidem amaro. Caulis à medio ferè ad summum usq. fastigium, per intervalla alternatim sforibus ornatur, Orchidum storibus non multum dissimilibus, quos constituum solia bina albida, terna herbacea, utraq, expansa, quorum medio ceu exenteratum musca cadaverulum ex albo purpurascens conspicitur. Flori subest canaliculatum capitulum, pediculo inharens brevi, quo aucto semen clauditur minutiffimum & pulvisculi instar.

In splvis cæduis, lucis & opacis sepuis occurrit. Æstate floret. Variat floris colore hæc species nobisobservata flore erat herbaceo, * D. Plott & Oxoniensibus botanicis, flore purpureo, etiam saturatiore quam Helleborines flore atro-rubente dictae. Hinc nonnunquam dubitavimus an Elleborine quam nos invenimus sapius tum in Anglia, tum in regionibus transmarinis sit Helleborine Dod. nécne, & non potius Damasonium flore herbaceo, intus nonnihil candicante f. B. necdum

nobis plane conftat; Hujus idcirco Synonyma & descriptionem proximo in loco dabimus.

2. Damasonium flore herbaceo, intus nonnihil candicante J. B. Elleborine recentiorum 3. Clus. Helleborine angustifolia palustris sive pratensis C.B. Helleb. store viridante Park.

Pari est cum præcedente magnitudine, paullò latioribus foliis, minoribus floribus, qui etiam quinque petalis constant, & galeolam cum prominente labro amplectuntur, colorisque sunt herbacei, interius nonnihil candicantis, nullius odoris: quibus torosa contortaq capita subsunt. Radix nominatæ fimilis.

Invenitur in quibusdam Austriæ & Pannoniæ siccioribus pratis, & in Norimbergensi sylva urbi vicina ad latomias.

Miror cur C. Bauhinus hanc angustifoliam appellet, cum Clusius folia illi latiora tribuat quam sint Helleborines Dod. quam tamen idem C.B. latifoliam vocat.

Suspicamur hanc non differre specie ab Helleborine Dod. uti nec sequentem.

3. Elleborine flore carneo J. B. C. B. Elleb. flore purpurante Park. forté. 4. Clus. Clus.

'Huse minor est altitudo, fimilia nonnunquam folia, interdum multo latiora; flores aut omnino purpurascentes, aut prope carnei, Helleborines Dod. floribus prorsus simules, nec radix differt. Crescu in montanis pratis in caduis sylvis Austriae.

4. Elleborine montana angustifulia spicata C. B. J. B. Elleborine 5. Clus.

Cubitalem altitudinem fuperat, & ampliffima omnium funt illi folia, atq. oblonga purpurafcentium florum spica.

Hanc non differre specie suspicamur à sequente. A. 5. Helleborine altera atro-rubente flore C.B. Elleborine flore atro-rubente Park. Elleborine bo-

Nascitur in multis Pannonia & Austria sylvis, & ad montanorum pratorum margines, &c.

tryodes five Alifma racemojum J. B. Wild, og Baffard white Inclieboge.

Sesqui-dodrantalis est planta: caule geniculis discreto: ex quibus continuo ordine folia sua exserit, Plantaginem majorem fere imitantia, sescunciam lata: flores verò racematim quasi in longo recurvóq, scapo dependent plurimi rubicundi

Species illa Helleborines quam nos pro Hellebor, flore atro rubente habemus, quamq fapius in montosis Anglia & regionum transmarinarum observavimus, ab Elleborine Dodonai nobis credita differt, foliis angustioribus, in caule crebrioribus, slorum colore atro-rubente, quamvis hoc non sit perpetuum, & tempore etiam florendi, menstruo minimum spatio serius quam illa, ut nos mo-

A. 6. Helleborine flore albo C.B. Ger. vel Damasonium montanum latifolium. Damasonium Alpinum sive Elleborine storibus albis J. B. Elleb. minor flore albo Park.

Radices ei fibrofæ, tenues: Caulis modò dodrantalis, modò major, modò minor, gracilis foliis, alternatim amictus, Plantaginis lanceolatæ, angustis, alias etiam uncia latioribus, sed Hellebori albi ternatum amictus, yiantaginis ianceolatea, anguiuts, aina cuam uncia ianonous, tea frellesori albi modo firatis, nitidis. Efere per caulis fiumna foicatim & velut Orchidum modo difiorii, è finu foliorum exiguorum, fingulares, majulculi, lactei, longi calyces capitulo impoliti, tribus in ambitu folius practiti, nitrà qua duo alia minora, his verò opoficum terium hians & labellum luteum velut alis quibidadam munitum; ex hijus hiatu pifullus albus, nitidus, brevis, capitulum fuftinet nitidiffimum, tenerrimum, oblongum, fiummà parte per longum hili imprefitone no-

In sylvosis prope summitatem montis Salevæ Genevæ vicini invenimus. J. B. in montibus ad Lecus, S. Urlinum florentem Maio, item prope Tigurum urbem. Reperitur etiam in Anglia, viz. in sylvis propè templum Stokense agri Oxoniensis, non procul vià quæ Londino Oxonium ducit.

 Helleborine angustifolia montana purpurascens C. B. Damasonium purpureum dilutum sive Elle-borine 6. Clussi J. B. Helleborine angustifolia 6. Clussi Ger. Elleborine angustifolia spicata versicolor Park.

Cubitali caule, tenui, rotundo, geniculato, quem in fingulis geniculis alternatim ambiunt angusta folia, Elleborines Dod. foliis non diffimilia, cruere meminit Clusius: cujus summus caulis desinebat in spicam sex, octo, aut plurium interdum florum, quinis soliis, elegantissimi dilutique purpure colors confrancium; inter que latebat quedam volus galeola, mulcarum probociciti fimilis, labrum inferiore parte adnexum habens, aqualis ferè cum folis longitudinis, candicans, intus striatum. Sustinebantur ii flores anguloso, tortili, hirsutón nonnihil capitulo. Radix illi fibrosa, sparsa, subrufescentis coloris.

Ad radices montis Salevæ versus Genevam copiose oritur. Floret Junio nonnunquam etiam Julio. Locus & In Ungaria sylvis Zollonock vicinis observavit Clusius.

8. Elleborine ex albo sublutea J. B.

J. B. Caule fürgit recto, fesquicubitali plus minus. Foliis vestitur pluribus, alterno fitu positis, persoliatis, latioribus quam Elleborine, flore albo, venosis & striatis ut Ellebori albi, sed multis numeris minoribus, fature virentibus. Caulis fumma thyrfus occupat florum ex albo luteorum, galea alba, labello luteo & fuberoceo præditorum: è quorum finu piftillus firmus, craffus cum apiculis farina-ceis. Ad quorum pediculos femunciam longos fingula extrorfum conspiciumur foliola parva, angusta acuminata. Radix fibrata, ad Elleborum accedens, valde profunde radicata. Sapor amarus admodum in foliis & floribus.

In fylvula quadam monti Saleva versùs Genevam vicina invenimus. J. Bauhinus observavit flo- Locus & rentem mense Majo in limitibus Montbelgardensis ditionis versus Mathai arcem in vepribus & in Tempus. monte dicto Montbar. Floret omnium quas novimus hujus generis prima.

Hæc & pracedens pauciores proferunt flores quâm reliquæ pleræque Helleborinæ, cófq. (quantum meminimus) majores & fummos caules occupantes: nec multum à se mutud differunt præterquam floris colore.

9. Elleborine tenella, tribus in caule foliis prædita J.B. Helleborine 7. Clusii C.B.

Hanc ficcam tantum vidit Clufius. Erat autem pedalis ferè altitudinis, gracili caule, tribus fohis prædito, Elleborines vulgaris foliis forma fimilibus, & quinq, nervis per longitudinem corum excurrentibus, fed longe minoribus, ut quæ circiter unciam longa fint duntaxat, femunciam lata. Summus caulis in fpicam fforum delinit, Orchidis & Elloborines vulgaris flores unitantium, fed minorum. Radix summa quasi tellure sparsa crassiusculas succulentasq, fibras egerat.

A. 10. Helleborine paluftris noftras. Marth Belleboze.

Radix oblique sub terra reptat, fibras albas crassas subinde emittens. Caules dodrantalem & interdum pedalem altitudinem affequuntur, teretes, non ramofi, summa parte purpurascentes. Felia

* Hift. Nat.

Locus.

I nem Es

Tempus.

Lacus.

Locus?

Tem; us.

fex feprémue in caule, ad fingula genicula fingula, bafi fua caulem amplexa, glabra, nervofa, quam Helleborines Dod. angultiora & acutiora. Flores in fummis caulibus in fpicas laxas difpofiti, infirmis pediculis ferè pendul, è quinq, partibus feu foliolis componuntur, que quoddam quafi cadamis podiculis tere penaum, e quine, paruous ieu ionons componuntur, qua quoddam quancada-verulum mulca exenteratum ambiunt. Horum exteriora tria exterius purpura obfoleta tinguntur tantillo viridis & albi coloris admixto: interiora ex utraq, parte interna & externa albicantia, purpureis lineis feu ftriis norantur. Stylm ille, quem musca corpusculo comparavimus, capite est lupures alles, perfore albo, purpureis firiis intus fulcato, ventre albo tenui commissura pectori adnexo. Labellum propendens amplum eft, album, & veluti fimbriatum in margine. Singulis florum pediculis bellum propendens ampunt en, atount, ex venus mitoriaum in margine. Singens norum pedicitis fingula adnafeuntur folia exigua, acutta, & in fupremo caulis faftigio tria quatativre minutiora, apicem quendam conflituentia. Superior pars caulis ubi flores et appenduntur, uti etiam florum calices feu tria externa folia, farina quadam albicante afperfa funt.

Nufquam apud nos quàm in paluftribus (quod unquam viderim) occurrit. Menfe Julio floret.

11. Damasonium Alpinum floribus luteis J. B.

Lugd.

Radice est nigra, modice fibrată, altius descendente: foliis oblongis, angustis nervosis, lanceolatz sive Plantagini minori similibus, aliquanto longioribus, acuminatis: caulibus pedalibus: flore luteo, seminibus oblongis angulosis, quaternis simul sie junctis, ut hiante medio spatio, fenettrata quadam meta appareat, apice nigro (upereminente, elegani fanè figurá laterna, que nondum comu charáve obducta eft, claufa, fimili & huic plante peculiari.

In Alpium umbrofis convallibus gignitur.

12. Helleborine fore rotundo five Calceolus C.B. Elleborine major five Calceolus Park. Dama-fonii species quisuslam five Calceolus D. Maria J. B. Calceolus Maria Ger. Our Habies

Inpper.

Folia huic venola, fubbirfuta, Hellebori albi, alternatim per caslem pedalem, firmum, aliquantulum lanuginofum dilpofita, quatuor aut quinque, fapore amaricante. E folioli quod extremo cauli
infidet, nonnunquam & ex proximi finu prodit fler unicus, longo pediculo nixus, quatuor petalis
atro-purpureis, decuffatis, oblongis, acuminatis, fupero & infero majufculis, lateralibus anguftis
& interiore parte lanuginofis, conftans. Ex horum umbilico emergir membranaceus quidam, tumens concavifque utriculus, columbiram ovum pene aquans magnitudine, fuperiore parte feculparte de la conference de la conferen dùm umbilicum apertus & hians, lignipedum Francicanorum calopodia imitatus, cui color aut titus, aut pallidus, internè nonnihil villofus, infernè autem purpureis quibufdam venis fecundùm teus, aut painous, interne nominim vinious, interne autem purpures quomutant venis tecinidari longitudinem diffinêtis: hiatum tegit duplex anfula, quarum iuperior alba, tenerior, purpureis naculis conferên, inferior verò denfa, herbidi coloris, & veluti Cancrorum ocellos in lateribus ha-bens: iple flos non penitus odoris expers. Capitulum illi iaccedir oblongum, minimi digiti magni-Dens: ipie nos non penitus ouoris expers. Coprimium in nececcii coloniquin, iminimi cagici magnitudinem aquans, triangulum, tenue ex veluti pulverum fiemen continens. Radis nigira, non valde raffa, in longitudinem ex latitudinem oblique fiimma tellure fe spargens, multis, fibris donata, superiorum, annorum caulis vestigia impressa retinens, extremitatibus semper in novum germen experiorum, annorum caulis vestigia impressa retinens, extremitatibus semper in novum germen extuberantibus, amariusculi gustus.

Reperti aunt flore albo, & utriculo purpureo: Habetur in Anglia fed rariùs: v.g. in sylva quadam prope montent Inglebruugh, Helkrupood dicta. In montibus Helveticis satis frequens est: Nos in sylvosis ad latera montis Salevæ propè Genevam invenimus. Clusius in sylvis & sylvosis locis

Pannonicis eam observavit, quem consule.

13. Calceolus Marianus Canadensis Cornuti.

Figura nullo modo sed magnitudine & colore differt à vulgari : Folia siquidem longè majora sunt, & ferè tantum gemina nascuntur. Floris verò utriculus candidus est, lineis rubentibus hinc indè distinctus. Radicem quoq transversam habet & Ellebori modo fibrosam.

Floret Maio. Flore elapso apud nos semine vidua tota planta præter radicem hyeme tabescit.

CAP. XXV.

De Bifolio.

Notam hujus characteristicam nomen Bifolium indicat.

1. Bifolium majus froe Ophrys major quibusam J. B. Bifolium sphoustre culgare Park. Ophrys bifolia Ger. C. B. Common Twap blabe.

Quin ex Orchidum sit familia Bifolium ambigi vix posset, nisi radices multiplices fibrosaq ob-Quin ex Orchidum in tamilia Bitolium ambigi vix politet, niti radicis multiplices hirolar, ob-flarent; fiquidem fores eleganti thyrfo difipoliti, quàm proxime accodunt, herbacet, culicum fere formam exprimentes, fex foliolis compoliti, nimirum labello longo bifido, galea et adversă, alis duabus, auriculis duabus, quibus galea incumbit. Calcare carent: Utriculis infident hexagonis, bervioribus 8 trumidoribus quam in Orchidubus plerifique, in fex partes per maturitatem dehificen-tibus, pulvificulo feminali Orchidum fimili. Ad florum pediculos ligula minutifiuma, 8 non quales Orchidubus et alis galeates estate and vix foliorialestum alure alise paddie an asiana maturi Orchidibus. Caulis fingularis, teres, modo vix sesquipalmum altus, alias pedalis aut etiam cubitalis, hirfutus. Folia verò duo folummodo habet nervofa, plantaginis latifolia circa medium caulem, altero ex alterius finu prodeunte. Sapor radicis subamarus cum aliqua acrimonia non fine visciditate: Caulis verò & foliorum sapor viscidus.

In sylvis & dumetis, non rarò etiam in pratis & pascuis udis occurrit. Junio mense floret. Ophrin trifoliam Ger. & aliorum pro specie Ophryos degenere habeo. Ophris bulbosa Dod. si de-Tempus. tur ejulmodi, radice sola bulbosa à descripta differt.

A. 2. Bifolium minimum J. B. Ophris minima C. B. The least Twan-blade.

A radice subflavescente, fibrosa & Orchides redolente cauliculus simplex trium quatuórve unciarum sub foliolis prodit, cui foliola duo Ophrios vulgaris modo apponuntur, qua parva sunt, glabra, splendentia, coloris Unifolii, & nonnihil in cordatam effigiem è rotundiuscula figura discedentia, quibus cauliculi altera pars, fimiliter trium quatuorve unciarum supereminet, cujus summo sof culi parvi, herbacei infident, ab Ophris vulgaris floribus exilitate fola recedentes, quibus vafcula

Iulio mense potissimum floret loco natali, sed in hortos cum gleba soli natalis citiús. In cricetis udis, in opacis inter Ericas observavimus in Anglia, sed rarius, & in Septentrionali Locus. parte infula duntaxat, ut v. g. propè Almondbury vicum in comitatu Eboracenfi, in monte Pendle dicto Lancastrensi, &c. In opacis muscossifq, sylvis Broccio & Offmannino vertici dicto intervenientibus nascitur C. B.

2. Ophris minima floribus purpureo-croceis. Mentzel.

In scopulo Alpestri Mittenwaldensi, mediâ viâ inter Inspruck & Munchen.

A. 4 Bifolium paluftre Park. Marth Emap blade.

A Bifolio vulgari differt parvitate sua & quòd interdum etiam trifolium sit, virore insuper & glabritie foliorum; florum spica multo minore, flosculis fingulis alias fimilibus & concoloribus: tandem radicibus sub terra reptatricibus.

In palustribus oritur. Hac planta à D. Dent hoc anno 1684 in palustribus propè Gamlingay in Locus. agro Cantabrigienfi inventa ad nos delata est à D. Dale, stirpium indagatore diligentissimo. Parkinfonus non in udis & humidis locis propè S. Albani oppidum & Hasfield in agro Hartfordiensi inventam scribit sed in palustribus Romanensibus in Cantio plurimam.

CAP. XXVI.

De Pyrola.

Foliorum cum Pyri foliis similitudine nomen sumpsit. Florum spica & semine pulvisculi instar minutissimo cum hoc genere convenit, radicibus fibrofis & foliis semper-virentibus à reliquis speciebus differt.

A. I. Pyrola Ger. J. B. nostras vulgaris Park. rotundifolia major C. B. Common Winter-

7. B. Quinque aut fex folia humi spargit, subrotunda, Pyraceis paria, crassa, atro-virentia, glabra, ni-tidag, facie superna, pediculis, palmaribus ferè inharentia: inter que caulis nascitur dodrantalis, angulosus, parvis & acutis foliis aliquot donatus, nullam ramorum divisionem agnoscens, thyrsum augunts, parts co acus roms anque cortacts, immuni fattorium agriotects, drytum gerens amenorum forum, pentapetalen, albidorum, Ortchidum fermé modo, fupernis duobus [petalis] galeam, imo verò labellum bifudum referentium, multis umbilicum oblidentibus spicibus croceis, ex quibus piftillus recurvus prodit, & ima verfus refexus, & quandam veluti probodicidem referens. Flores capitula fequuntur angulofa, pulvifculo minuto plena. Sapor totius plantæ amarus, non fine infigni aftrictione.

Hac, observante Clusio, flore est vel ampliore mollíque, vel minore & duriore. Nos etiam in flore differentiam observavimus.

In Septentrionalibus Anglia variis in locis invenitur. Propè Halifax oppidum copiosè oritur. Locus. In montosis propè Genevam collegimus; inq. sylvis montosis, plurimis Germania in locis, Apud nos in ericetis muscosis inter Ericas sapius occurrit quam in sylvis Vulneraria est usu interno & externo celeberrima. Vide Chirurgiæ scriptores.

A. 2. Pyrola folio serrato J. B, folio mucronato serrato C. B. tenerior Park. secunda tenerior

Clufii Ger. 7. B.

Tenerior est altera, radice repente, caule breviore, infirmiore, foliis circa imum ornato, dimidio minoribus, tenuioribus, oblongis, acuminatis, tantillum in ambitu crenatis. Flores per caulem thyrsoides, præcedenti similes, minores, capitula relinquunt angulosa, stylum ex umbilico prose-

In montibus Genevæ vicinis, inq. fylvis montofis non longè à Constantia urbe Scaphufiam Lecun versus nobis inventa & observata est.

HISTORIA PLANTARUM.

1234

Hanc este suspicor quam in sylva Haselwood in Comitatu Eboraccusi nascentem observavit nobift, oftendit D. Witham: nam & folia minora erant quam in Pyrola vulgari, & mucronata & circum oras leviter crenata, & in umbrofis oriebatur.

3. Pyrola fruticans J. B. Park. Clus. frutescens, Arbuti folio C. B. 2. fruticans Clusii Ger. emac.

Elegantissimum est hoc genus, interdum quodammodo fruticans: nam novelli brevesq ramuli, fingulis annis succrescentes, aliquot annos firmi viridesq permanent, & supra tellurem eminent, done tandem pondere fuo depretti humi procumbant & mufo fe condant, fibridgi, interdum agant. Folia, uplurimum ad fingula internodia, ubi novi ramuli fucerefcunt, bina, terna aut quaterna habet, carnofa, fuperne faturatiis virentia & fiplendentia, Laureolæ foliis formă & magnitudine propè similia, in ambitu tamen serrata, gustu admodum exsiccante, deinde amaricante, ut reliquarum. Ex horum medio folent Aprili nova germina prodire, quæ foliolis veluti fquamu-lis prædita, in virgulas tranden definunt, quibus terni, quaterni, interdum etiam quini infident fære, vulgaris Pyrolæ floribus fimiles, paulò tamen majores, ex albo purpuralcentes; quibus excuffis fuevuigaris ryjour notious initiaes, patio cainer majores, ox also parquiaterices; quious exemin inte-cedunt pentagona capitula, tenui femine inflar fcobis plena, que cum fuis virgulis hyeme exa-refcunt. Radix five potius cauliculi fub mufco latentes longe lateq, fumma tellure fiparguntur, & fubinde fibras agunt.

Abunde provenit in sylvis Entzestorf arci vicinis, vulgari interdum permixtum.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS SECUNDUS.

QUI EST

De Herbis Graminifoliis flore imperfecto culmiferis & non culmiferis.



LOREM imperfectum voco qui merè ftamineus eft, hoc est, solo calvec se ftaminibus constat, soliis illis fugacibus coloratis, que petala dicimus, caret. Calveis nomen hic latè accipio pro glumis etiam accrosis, è quorum sinubus stamina exeunt, quaxque semen aliqua saltem ex parte te-

Cùm autem Graminifoliæ flore imperfecto duorum fint generum, culmifera: scilicet & non culmifera, Librum hunc in duas partes dividemus, quarum Prior aget de culmiferis, Posterior de non culmiferis.

Herbe Culmifere sunt que caulem teretem geniculatum & plerunque concavum edunt, foliis cinctum ad singula genicula singulis.

Hæ vel funt grano majore, vel grano minore,

Culmifera grano majore, frumentacea & Cereales dicta, sint vel grano homini

(Esculento, quæ propriè Frumenta, súntque vel

(Spicatæ, grano itidem vel

Majore & oblongo

[Nudo, glumis vel

Triturando facile abscedentibus, seu quæ grano est

Turgidiore & lucidiore, sulcato, farina candidiore & leviore nutrimenti optimi:

Strigosiore & fusco, farina crassiore nigriore & viscidiore; SECALE.

Arctiùs adhærentibus, ut eas triturando non deponat ; ZEA.

Cortice craffiore tecto, Spica

SCompacta fimplici ; HORDEUM. Laxa & ex pluribus composità, ORYZA.

Minore & rotundiore: PANICUM.

Paniculatæ seu jubatæ, grano

Soblongo, seu nudo seu gluma crassiore tecto; Avena.

Majore, nigro plerunque aut fusco, culmo arundineo sex septémve pedes alto ; Son-Minore & iplendente ; MILIUM.

Paniculate fimul & spicate, Panicula in cacumine cassa, spicis maximis è geniculis ad culmi latera executibus; MAIZIUM, Frumentum Indicum.

Non esculento,

Spicata:

PLANTARUM. HISTORIA 1236

Spicata; Spica

Longa compressa, strigosa, semine caput tentante & vertiginem inducente; Lolium. Breviere & habitiore e squamis compactili; PHALARIS.

Paniculatae, glumis cassis, seminibus à glumis aliquantum remotis, perforatis, maximis, politi lavoris & invictar durities, culmo & toliis arundineis; LACHRYMA JOBI.

Herba culmifer a grano minore funt vel

Majores & clatiores; ARUNDINES. Minores & bumiliores; GRAMINA: quæ vel

(Spicata; que in plura adhuc genera subdividi solent, à similitudine denominata, nimirum Triticeum, Secalinum, Hordeaceum, Phalaroides, Loliaceum, Paniceum, Typhinum, Alo-

amiculata; quæ pari modo vel à fimilitudine cum frumentis vel à loco natali aliifve accidentibus, in plura adhuc genera subdividuntur, nimirum, Pratense, Miliaceum, Avenaceum, nemorosum, aquaticum, &c.

PARS PRIMA.

De Herbis Culmiferis.

Ulmiferas vocamus herbas qua caulem teretem, geniculatum,& plerunque concavum edunt, folis cinctum ad fingula genicula fingulis, longis, angustis, acuminatis, quarum etiamsemina glumis acerofis tecta funt.

Culmiferæ sunt vel grano majore, vel grano minore.

Culmiferæ grano majore Frumentacæ & Cereales dicuntur, quia earum grana hominibus in ci-bum veniunt, fi non omnium certæ plurimarum, cujufinodi funt *Triticum, Secale, Hordeum,* &c.

SECTIO PRIMA.

De Culmiferis grano majore, seu Frumentaceis & Cerealibus.

CAP. I.

De Tritico.

Riticum inde dictum creditur quod ex spicis triturando facile excutiatur, Gracis mess quasi webs à mess semen. Pro qua Etymologia facit, quod Herodianus scribit, à Syraculanis noi mess dictos stusse messes quasi messes. Quibusdam mess dicitus ab acutie & pyramidali spi-

Est autem Triticum frumenti genus, grano majore in hoc genere, oblongo, nudo, hoc est glumis non arcte adharentibus, sed triturando facile abscedentibus tecto, turgido, lucido & slavescente, ab uno latere sulcato, farina candidiore & leviore, nutrimenti optimi.

1. Triticum spica mutica Ger. Park. Triticum bybernum aristu carens C. B. vulgare, glumas triturando deponens J. B. White og fich Wheat without awns.

Ex radicibes multis, tenuibus, calmi plures, geniculati affurgunt proceri, trium cubitorum & non raro humana alixudane, quatuor plerunque geniculis nodofi, fatis craffi, intus concavi. Summo desir fatis craffi. culmo fpira infidet palmars circiter, ariftis carens, aut brevibus admodum cineta; circa feftum S. Joan. Bapuftæ fiorens. Ubi defloruit grana fubrotunda fuccedumt, per quorum longitudinem rimula dificurrit, fuperiore parte hirfuta, quæ aliis candida, aliis fubrula, figura ciam & magnitument. dine pro genio loci nonnihil variant, triplici glumarum, quas tribulorum verbere deponit, vallo claufa, ità ut gibbus duabus, fulcus una muniatur.

Provenit

Lib. XXII.

De Herbis graminifoliis culmiferis.

1237

Provenit in omnibus ferè orbis culti regionibus, folum lætum & pingue amans ide apricum magis & ficcum quam humidum : pro terræ enim bonitate & diligenti cultura mirè luxuriat. Tritici mutici seu aristis carentis duz apud nos in Anglia species seruntur, nimirum

A. 1. Triticum spica & granis rubentibus

Quod & ponderofius est, & farina cum furfures excussi funt candidiore.

A. 2. Triticum spica & granis albis.

Quod levius est pracedente, & grano plerunque turgidiore: fortè Triticum filigineum C. B. cui granum mollius, levius, extrinsecus nitidum, medulla saxiore & candida, farinam omnium candi-diffimam & levem faciens. Nostrum quoq, farinam omnium candidissimam reddit, dum recens est à mola ; verum postquam fursures diligenter secreti suerint pracedentis farina seu potius farina flos candidior habetur.

Has duas species in se invicem nonnunquam transmutari non inficias iverim.

Utraq, autem spicam aristatam interdum, sed rarius, producit; quod quidam, (C. B. verba sunt) frugis proprietati, quidam agri conditioni tribuunt, ità ut in pingui & flerocato agro arifite care-ant, in macro & non flercorato iildem horreant. Addunt & cœli flatum, quo feges adolefcit, humidiore ariftis carere, ficciore ariftis muniri. Sunt qui fegetis denfitatem raritatemo, ad id facere velint, denfiore segete spicis muticis, rariore verò cum aristis prodire.

Nos in its que ordinarie & naturaliter (picas feu muticas feu ariffatas producunt, id frugis pro-prietat alcribendum effe, non agri conditioni, non cultura, affirmanus. Quòd verò que natura-liter (picas funt vel muticis, vel ariffatis, nonnunquam varient & diverías producant, foli ubertati aut luxuriei imputandum censemus, aut alii cuidam nondum nobis cognitæ & compertæ causæ aut

Alias præterea Tritici rubri varietates observavimus, alteram nimirum spica mutica albicante, aliam spica aristata albicante.

Not. Nos in Anglia Triticum Autumno femper ferimus, nunquam Vere: nifi quis animi aut experiundi causa aliter faciat. Minimè autem dubium censemus, quin Triticum quodcunq Vere fatum tum proveniret, tum semen perficeret antè Autumnum; verum id Autumnali infirmius esset. Quodcunq enim frumentum hyemem tolerat Autumno satum multo lætius & uberius, grano quoq. firmiore & copioliore evadit quam fi Vere sereretur.

Nos cum Columella & Bapt. Porta Triticum affivum feu trimestre proprium genus non esse opi-namur: verum agricolas si quando Autumnus malè cessit, hanc sationem pro subsidio commentos namuri vertini apriolas i quanto Autominio mac com, itanic tatorien pri namuno commento e effe. Et apud Samintas, aliafque gentes Alpinas, quia Triticium hyenis rigores & imbres neur-quam perferre poffit, fationem in vernum tempus differri; non quod exiftiment, fi alibi ubi celum indulgens fit feratur non provenire, vel quod proprium genus fit. Et alibi, Genus trimefree Theophrafti vel Italiz incognitum eft, vel Triticium pluribus annis Vere fatum quoddam genus constituit. Nam continuatio unius rei ejus naturam mutat; unde non specie, sed imbecilliore quadam constitutione hoc trimestre Triticum à vernaculo differt.

2. Triticum rufum grano maximo C.B. rufum grano maximo, Far sive Adoreum Veterum puta-

Spicam fert muticam, granum maximum & ampliffimum, fed ad conficiendum panem minus utile, ex quo decorticato cum lacte puls fit, in cibo rufticis gratiffima, quare ad eas delicias

Haud procul Lugduno in pagis monti alto seu aureo propinquis colitur, & ob incolis Blé rame, Locut. & Gros blé vocatur. Lugd.

Cum non alium habeat autorem præter Lugdunensem, nobis suspectum est : forte ob ubertatem soli & cæli temperiem iis in locis Triticum vulgare grane majore & targidiore proveniat.

3. Triticum rufum hexastichon C. B. J. B.

Ex eadem est Officina: Spica est rigidissima & sirmissima, sex ordinibus distincta, cum in aliis quatuor tantum reperiantur.

Circa pagum Erium in Allobrogibus habetur, ubi Blé reguet, id est frumentum rigidum dicitur; alii froumenta six quarres, i.e. sexangulum vocant.

Notatu dignum est, Triticum quamvis omnium frugum præstantissimum sit, & in cibo tum sapidiffimum tum saluberrimum, utriusque extremi frigoris & caloris patientissimum esse, nec in re-gionibus tantum temperatis provenire, sed hinc in frigidis & Septentrioni subjectis, Scotia v. g.

Indè in fervidis & Meridionalibus, ut Ægypto, Barbaria, Mauritania, India Orientalis provinciis, Guinea, Madagascar, &c.

Nec minus observabile est, & cum Divina Benignitatis agnitione commemorandum. Tritico (ut rectè Plinius) nihil fertilius esse, quod et natura, [rectiùs Natura Parens] tribuit, quoniam * Lib toc 10. co maximè hominem alit: utpote cum è modio, si & aptum solum, quale in Byzacio Africa campo, centeni quinquaginta modii reddantur. Misit ex eo loco Divo Augusto procurator ejus ex uno grano (vix credibile dictu) 400 paucis minus germina: misit & Neroni similiter 360 stipulas ex uno grano. Verum de Tritici fertilitate libro primo, dixi, ad quem locum Lectorem remitto.

Nnnnn

Notan-

Lib. XXII. De Herbis graminifoliis culmiferis.

Notandum praterea solum pinguissimum & opulentissimum Tritico alissque frumentaceis persiciondis non convenire, uti nec pauperrimum & gracillimum: enuímodi enimi niola & fipular vim fiam totam effundit, quæ mire luxuriant & excrefcunt, fpicis interim gracilibus & forè vacus vam unam toram ettuians, qua mate manara e executions presenting granious of tere vacilis paucis intus grants, influe male nutritis & frigoris. Herba Golicer & culmi alimentum praripium & fpress derraudant, forte etiam propitios Solis radios accent, qui fucco nutritio excoquendo & in materiam semini idoneam evehendo necessarii sunt. Hujus rei experimentum habuere nostrates, cum Triticum vulgare in America ubere gleba ubi & cœlum favebat, primo sererent, in hasta enim altitudinem surrexit, spicas tamen fermè vacuas & semine cassas produxit. Quocirca Agricola tam Veteres quam moderni sata latiora pecudibus immissis depascere & coercere solent. Luxuria segetum castigatur dente peceris, in berba duntaxat, & depasta quidem vel sapiùs nullam in spica injuriam

futium. Plin. I. 18. c. 7.

Notandum denique humorem nimium frumento nocivum esse apud nos in Anglia, non æstum & ficcitatem: unde diverbio jactatum est, Siccitates in Anglia annona caritatem nunquam effi-cere: quod experientia nupera confirmavit, cum Anno 1664. aestate omnium memoria nostra sicciffima, Triticum aliaque frumenta satis feliciter adoleverant, & granum protulerant plenum, &

4. Triticum multiplici spica C. B. Ger. Park. Trit. cum multiplici spica, glumas facilè deponens J. B.

J. B. Radicem fibrosam, culmum geniculatum, foliáque cum vulgati usûs Tritico habet communia: at spicæ facillimum discrimen, quæ in hoc præter quatuor illos versus aristatos, qui in summa spica solitarii, circa medium complures undique fibi adjungit, multiplicique congettione in ventrem crefcit: granum etiam multò candidius & delicatius. C. Bauhinus Tritici rufi speciem facit. Hoc Neapolitani, quibus familiare est, ut cætera genera serunt & colunt, referente Porta.

5. Triticum speciosum grano longo J. B. An Triticum oblongo semine C. B?

In spicam exit spica Tritici vulgati longè majorem, sex, aut septem unciarum, aristis dodrantalibus, pedalibusve plus minus. Gluma unciales sere granum oblongum, uncia triente, & quàm vulgati duplo ferè longius continent, è glumis facilè separabile, in quo cum vulgato & cinereo con-

Ex horto Stutgardiano habuit J. Bauhinus.

A. 6. Triticum arifiis munitum, rubentibus granis & spica, glumis lævibus & splendentibus. Red:eared bearded 10 heat. An Trit. arifiis circumvallatum Ger. & Park.

Hæc species apud nos in Anglia seritur, est spicis minoribus quam Triticum cinericeum, glumis lavibus & splendentibus, castanei quodammodo per maturitatem coloris seu rufi, granis enam rufescentibus. Hac species ariffas sponte non deponit etiam postquam maturuit, verum ex pertinaciùs adhærescunt quam in Tritico cinericeo.

7. Triticum cinericeum maximis arifiis donatum, glumas triturando deponens J. B. An Triticum ty-phinum fimplici folliculo C. B? Triticum typhinum Ger? Typha Dodonei Park?

Speciosum visendæque magnitudinis est, calamis procesis geniculatis, foliosis, spica maxima, ferè sesquipalmari, duobus granorum ordinibus compacta, glumis hirsuris, cinericeis, in longissimas asperrimasque aristas definentibus, quibus tribuli verbere in area facilè excutiuntur semina. Huic nobis

A. Triticum aristatum, spied maxima einericed, glumis birsuis, nostras. Gzap Pollard, in some places Duck-bill wheat.

Hoc genus apud nos in Anglia frequens seritur: Tritico spica mutica majus est & elatius, spicis majoribus habitioribus ariftis longis circumvallatis, quas tamen non rarò ante maturitatem amittunt, glumis cinereis hirfutis.

Noftrum hoc non fimplicem habet folliculum, qualem Tritico fuo typhino tribuit C. Bauhinus; ideóque fi detur ejufmodi Triticum typhinum quale deferibit C. Bauhinus noftrum hoc effe non poteft. Verum Hiftoriz plantarum Ebrodunenfis Auctores C. Bauhinum erroris infimulant multiplicis in fynonymis hujus aliorumque Tritici generum, quos confule.

Triticum longioribus aristis, spica carulea C. B. Triticum lucidum Ger. Park.

Spica est eleganti & magna, & cum maturuit aristis densis longis horret, cœrulei aliquando coloris secus quam in aliis frugum generibus, quarum spicæ slavescunt: grana sunt magna, dura, atro-

purpureo colore nitentia, cujus coloris & farina. Tragum frumenti genus spica cocrulea Luga. quod hujus synonymum facit C. Bauhinus ad pracedentem speciem refert Hiltor. Ebrodunensis: quod & nobis etiam placet.

Triticum longioribus aristis, spica alba C. B.

Priori fimile est grano excepto, quod pulchrius est & album, ex quo farina alba & delicata fit. Tricium quo ponderofus cetteris paribus eo melius. Hime apud nos Londinenses instituces pondere Tricium emunt: habet aliquid lentoris & obstruentis nature.

Notæ optimi Tritici sunt quòd recens, & perfecte maturum sit, quòd colore luteum, quòd den-

ratimum & ponderofiffinm, quòd aquis maceratum citillime & maximi intunelcat, quòd copofiffinam farinam prabeat, quod ab omni vito immune, ut Lolio, Melampyro, uftilagine, &c.
Triticum inter omnia Cercalia tanquam praftantiffinam commendatur, non folum ob infignem
nutriendi vim, fed quòd etiam adversis multos morbos & intrinsectàs & extrinsecta utiliter ulurp-

E Tritici farina probè fermentata optimus conficitur panis. Verum & Amylum ex ea fieri Pli. Virei & nus afferit. Pultes quoque infantibus commodiffima ex ea in aquá aut lace decoca funt, que & Vim. optime nutriunt, & in canina appetentia & Veneris defectu commendantur. Exdem in faucium & pectoris affectibus, Renum & Vesicz exulceratione, fluxionibus alvi, prafertim dysenteria, perutiles sunt, vel ex jusculis cum buryro confectz. Crudi Tritici esu alvus inflatur; nec facile confectur. Galenus Tritici elixati in cibis usum damnat; verum nos ab ejus butyro conditi, & Saccharo edulcorati, usu frequenti nullum damnum aut noxam sensimus.

Granez Triticez confectio apud Catonem, (fic vocat ptilanam triticeam pultémve ex ea paratam) parum differe à praparatione pulis trinces apud nos in Anglia ufitates, Fruments dices.
Schivam tritici pari in mortarium parum indat, lavue bene, corticimque detrabat bene, clustque bene, polite. in ollam indat & aquam puram, coquátque, ubi coctum erit, lac addat paulatim u/que adeò donec cremor crassus erit factus.

Extrinsecus ad visum & debilem & obscurum & ad maculas tollendas collyrium quod Triticum ingreditur vide apud C. B. in Theat. Ad maculas tollendas fuccus è Tritico expressus valet. Faciem erugat farina Tritici, fi cum aqua Fabarum calida folvatur.

Ad lichenas recentes in mento aut alia faciei parte Crispi apud Galenum è Tritico medica-

Tritici grana multa in incudem imponito, deinde laminam æris [aut ferri perinde enim est] igne calestactum Tritico superponito, & resolutum ab eo liquorem calidum adhuc asserto ac super lichenas linito. Hoc solo multos curatos scimus, nec solum ad lichenas faciei, sed experientia noftrå ad omne genus herpetas & impetigines valet. Idem ad ulcerum finus, pedum & manuum rimas à frigore, & cutem asperam lavigandam facit.

Farina cun oleo mixta Se in forma cataplafmatis impofita, fed melius in aqua cocta, oleo addi-to, mammarum duritiem emollit. Eadem Apostemata hepatis, lienis, aliarumque partium ma-

Nervorum contractionibus & mammis dependentibus ex aceto cocta & imposita prodest. Triticum crudum commanducatum & impositum commorss à Cane rabido auxiliari dicitur. Idem oculorum apostemata maturat.

Ad alvum irritandam, è farinæ partibus duabus & una falis cum albumine ovi pasta conficitur, in formam suppositorii reducitur, oleo vel butyro inungitur & ano inditur. Podagræ conferre dicitur pedes ad genua usque in Triticum mergere, quo levatus est inopinato Sextus Pomponius referente Plinio: melius succedit curatio, si Triticum conquassatum in vase ad ignem calescat. *Lib. 22.

Adomnes quotamenque artuum doines mitigandos valec cataplain ex faina Triticaz & en. 25.
Hordeacez, florum Chamzmeli & Rofarum, fingulorum unciis duabus, in aqua decoetis, dein obei Chamæmelini & Rosacei fingulorum uncia una additis, ac in modum cataplasmatis calidè parti

Fermentum ex farina triticea calefaciendi, extrahendi & maturandi vi præditum est, privatim callos in plantis pedum extenuat, & cum alia tubercula tum etiam furunculos ex fale maturat atq,

Furfurum multiplex usus est. Inserviunt manibus purgandis saponis vice, si aquæ in qua abluuntur immisceantur, quin & manus molles albásque reddunt.

Farturbus purgandis infervit aqua in qua calefacta per diem & noctem infula fuerint. Garga-rilma ex decocto faucium afperitatem & dolorem lenit.

In aqua decocti & facculo indici omni humore expresso fi calide applicentur, Pleuriticorum pun-ctiones mirigant, modò facculus refrigeratus in eadem aqua calefactus & expressus sappli-

Alia præterea multa juvamenta præstant quæ si placet apud * C. Bauhinum vide.

* Theatr.lib.1, Selt.4. cap. 2.

De Pane.

Panis multiplex Etymon adfertur. Vel enim deducitur à Panis, i. c. Toxim five fili glomus ad rains munipier Expirion autoriu. Vo cum acutariur a tama, i. tarona nve mi gionus au cujus finilitudinem panes fingi folent. Veraro. Vel dicitur Panis quafi paícinis à paícendo. Vel est panis à Deo Pane, quòd Pan primus consparlas fruges coxiste perhibetur. Cassador. Vel ab Adjectivo mo, quasi è comment seiseran. Panis dictus quòd cum omni cibo apponatur, vel quod omne animal eum appetat Isidor. Vel quòd instar omnis cibi sic.

Sed omnium (inquit Vossius in Etymolog.) horumce sententias diluit Athenaus, ex quo discere est Romanis panem vocari quod Dores dicunt murio. Vel dutous panem à mionas deducere li-

Panis, definiente C. Bauhino, est cibus ex frumentaceis molitis, aqua maceratis, pinsitis ac coctis apparatus.

Triticum

Nnnnna

Lib. XXII. De Herbis graminifoliis culmiferis.

Ouatuor panis genera apud antiquos à tritico fiebant.

1. Siligimen panis, mayrims ex filigine, id eft, flore farinæ, five puriffima, molliffima & tenuifima parte, ab omnibus furfuribus exactiffime repurgata.

Tener & niveus mollique siligine factus. Juvenal.

2. Similagineus, espubalins, ex fimila feu fimilagine, id eft, farinæ parte tenui quidem, fed filigine impurjore, utpore ex quo non omnes excutti funt furfires, fed craffiores tantum.

3. Canfulantus, avrinus & safisius . ex farina omnes frumenti partes in fe continente, cui nihil

vel floris, vel turturum decetitt.
4. Cibarius, gregarius, fordidus, e'youare, jormeds, c' furfuracea farina coactus, ex quo molliffima punffinnique tarina excuffa eft. Nonnulli his addunt quintum genus, quod furfaraceum vocant, pulvitius feu mustica puntur de decentification de la fine ex residente extis conflat, que la Latin furfures, camicas & apludas vocant.

Eisbat & Olim (Marcello fides) è polline frumenti tenuiffimo, ad mola parietem adheres cente de la composition de la film (Marcello fides) è polline frumenti tenuiffimo, ad mola parietem adheres cente de la composition de la film (Marcello fides) expensive de la film (Marce vel floris, vel furfurum decessit.

indéque multis cum fordibus deterfo.

Optimus ac faluberrimus panis est qui concoctu facillimus; talis autom est, monente Galeno, qui plurimum est fermentaus, & pulcherrime subactus, quique in clibano igne moderato suerit assaus. In summa (inquir C. Bauhinus) panis optima commendatio constat Tritici bonitate, justisque ejus molitura ac pistura, cribri tenutate, miltione plurima, fermenti, falisque modico; dein appartico de la constanta de miltione purcha de miltione positi son est instinuti. ratu subactionéque exacta, & proba coctura, de quibus copiose disserce nostri non est instituti.

Notandum tamen in Anglia spumam Cerevina concretam usitatissimum sermentum esse, nec nostrates alio ferè uti, nisi in hujus inopia. Hoc autem fermenti genus (teste Plinio) apud Sepnotitaces ano tere uu, nin in nuos mopia. Froc autem rermenti genus (terte Pinno) apud Septentrionales olim in tuli fiut. Gallie & Hilpanie frumento in potam refoluto, quibu distama generibus, found ité correct por fermento utantir. Que de caufa levior ille quam cateris panis est. Plin. hift. lib. 18. cap. 7. Eft. ergo. Plinit eftimonio, laudatifimum hoc fermenti genus.

Certum est furfur vires abstersorias obtinere, quibus intestina, si intus sumatur, ad dejectionem stimulantur. Hinc panis qui fit ex farina cui furfures omnes excussi non sunt, modò probe fertumulantur. Hinc pans qui ni ex ratina cui initiaes ofinites excent non tant, nicolo prote fer-mentatus fit falibrior nobis videtur, fapidiorque etam quam qui ex mero flore fei filigime. Ex-trinfecis mica panis ad eadem fere utilis est ad que farina triticae. Galenus feribir cataplalma ex pane factum magis digerere, quam quod ex Tritico fit, eò quod Panis falem & fermentum adjuncta habeat, cujus fementia rationi confentanea videtur, & experientia etiam eam confirmat,

Chondrus & Alica quid fint diximus in explicatione terminorum quantum sufficere videtur: cum enim jam in desuetudinem abierint, non est cur de eorum præparatione aut ufbusin cibo & medicina admodum soliciti simus. Qui pleniorem eorum explicationem desiderat C. Bauhini Theatrum

& J. Bauhini hiftoriam petat.

Amylum etiam quid fit ibidem dictum eft: cujus vires & ufus vide apud Bauhinum utrumque. Far duplex eft, naturale & factitium: naturale eft certum quoddam frumenti genus: factitium Plinius pro Farris farina, five pulte, five grano decorticato sumpfisse videtur, cum ex Verrii sententia scribit Populum Romanum farre tantum è frumento trecentis annis usum fuisse. Far ex Aetio oftenditur esse quodvis frumenti genus, decorticatum, & ab utriculis repurgatum ac deinde in partes aliquot confractum & ficcatum

Athera, puls & gluten confiftentia tantum differunt, Athera enim pulticula liquida est, infantibus conveniens quæ ex farina tenuiore cum cerevisia tenui alióve liquore coquitur

bus conveniens que ex tarina tenuiore cum cerevina tenun alove liquore coquitur.

Atherà craffius & folidius eft gluten, Graccis zhibe, ex fimilagine & farma Tritici, quo chartæ glutinantur; quod propere em quam habet glutinandi vim fanguinis excreationibus prodeft.

In utriufque medio zhibe five puls eft, folidior quidem ac fpiffor Atherà, liquudior verò Glutine, proinde minùs glutine, plus autem qu'am Athera vifera obfruenes. Athera au proins pulsie genus eft, edulum quod Galenus ex multa Tritici farina lacti permixta feri feribit, quo hac ztate univera inferior Germania frequentiffime utitur. [Pultem puto intelligit quam nos Baffip nullnitur vocampa. Clube baci fico se multi dimenti fed ora qui po affiche unique offandam. bing vocamus] Cibus boni succi & multi alimenti, sed eos qui eo affidue utuntur offendens. Nam in hepate obstructiones parit, & calculos in renibus gignit, autore Galeno. J. B.

Tregu eft res factitia. Fiebat autem ex diverfis Frumentorum generibus, ut ex Diofooridis, Galeni Phnii locis ubi de eo agunt inter se collatis paret. A Chondro & Alica praparatione potifirmum differt. Chondrum fiquidem gypsum & arena perficiunt: Halicam creta emundat, Tragus solà

aquâ maceratus excorticatur.

. 8. Triticum Creticum Park. sylvestre Creticum C. B.

Herba est Tritico fimilis, folia & caules Tritici ferens, spicásque aliquantulum asperas, nigriores & aristas breviores, cujus grana Tritico sativo minora sunt & altera parte obtusa, ità ut Secales grana potiùs quàm Tritici, amulentur.

Frequentiffime in Creta inventur, & negligitur unde Honorius Belli ejus semina ad Clusium misit Agriefari, quod Triticum fylveftre fignificat, nomine. Quare non abfque ratione Cretenfes, Diodoro Siculo referente, fibi perfuaferunt Triticum primò à Cerere in Creta inventum fuiffe.

9. Triticum Tripolitanum Park. Zea Theophrasti forté.

E semine Tripoli allato in Anglia satum culmo surrexit bicubitali, foliis quam Tritici nostratis latioribus cincto, spicis palmum longis, aristis prælongis circumvallatis, granis Secales instar nigriCAP. II.

De Secali.

CEcale à secando dicitur. Nam cum duo sint genera frugum, Frumentum & Legumen; legumina quidem manu leguntur velluntúrque: Secale ac frumenta alia secantur. Voss. Etymolog. Secale à Tritico differt grano strigosiore, tenuiore & nigriore, glumis non operto sed nudo: culmo elatiore.

A. 1. Secale Ger. J. B. vulgatius Park. hybernum vel majus C. B. fic.

C. B. Radicibus est multis, tenuibus, fibrosis: folius cum primum prodeunt rubescentibus, dein ut reliquorum frumentorum virentibus, Tritici tenuioribus, longioribus; culmis numerosis, senis, septenis, etiam pluribus (fi enim ante hyemem à pluviosa tempestate illasum radices egerit, & in cespitem quasi evaserit, magni proventus spem facere solet: quæ plerunque adeò non fallit ut ex uno grano duodeni & plures quandoque spicati culmi exeant) qui Triticeis graciliores, at firmiores, longiores, & ex vagina aspera graminea Arundinaceave, quaternis utplurimum, nonnunquam quinis internodis diffinct prodeunt, foicis in vertis digetits, arifts brevibus, nequaquam innocentus cincis, & aliquot quafi hamulis ferratis (caveat ergo quis nè ori fpicam indat) quod & in reliquorum frugum ariftis notavimus. Flore est luceolo, qualis in plerisque frumentis observatur; & diu store, adeò ut quadragefinmo tantum die à flore maturescat, postquam enim dessonit septimanis quinque maturatur. At spica cum sloret erecta est, quare rubigini cum imbres retinuerit opportuna: Semine verò prægnans procumbit & deorsum propendet quia longior. Granum est oblongum, strigosius, tenuius & nigrius Tritico, glumis non opertum sed nudum, ideò caducum & sæpenumero sponte exiliens.

Duas hujus species constituit C. Bauhinus, bybernum sci. seu majus, & vernum seu æstivum & mi-Species seu nus: quas fationis duntaxat tempore, & accidentibus indè ortis differre putamus.

In Germania, Gallia, Anglia, alissque regionibus, porissimum Septentrioni subjectis nascitur qua- Locus. licunque folo, etiam gracili, macro & arido (arenoso sabuloso & levi] in secundiore tamen & latiore melius & prastantius.

Apud Anglos feritur Autumno, nunquam (quod sciam) Vere, etiam ante æquinoctium; quo maturius eo melius & uberius evadit.

Proximum inter frumenta à Tritico locum vendicat. Panis ex eo factus ater & ponderosus est, Vires & lentoris atque obstruentis natura: nonnihil habens, concoctu difficilis & ventriculo gravis, prasfertim Ujus. fi furfurum expers fuerit; quin iis qui non affueti funt alvum plerunque movet non fine torminibus. Agricolis persuasum est hujus panis usu corpora validiora fieri. Bruyerinus asserit in Lugdunensi tractu & vicinia mulieres qua pane Secalino utuntur validas, & bene curatas, formique egregias conspici, qui tamen admodum spernendum alimentum hominibus præstare censet

Panis secalinus ob humiditatem suam à nonnullis præfertur et qui vel ex Tritico vel ex Zea conficitur, cum non ità facile & subito ab aere exsuccus & aridus reddatur.

Solent nostri tantundem Triticez vel ex Zea confectz farinz admiscere, ut panis teneritudinem fuam diutiùs retineat, leviórque & gratior evadat: sícque paratus etiam medicorum confilio ad alvum emolliendam etiam Magnatibus in usu est, maxime astate. C. B.

Apud nos in Anglia, & ut Ruellius refert, apud Gallos etiam, Secale non tantum folum & fimplex seritur, sed cum Tritico mixtum, aquis fere partibus. Miscellaneam hanc segetem Latino nomine Miscellane appellamus, & alicubi Mung con.

Quæ de Secalis ejulque partium viribus & ulibus in medicina traduntur vide apud C. Bauhinum cuar de Secaus ejunque partanti ambuse union in medicina traduntur vide apud C. Bainnium Theat. Botan, Lib. 1. Sect. 4. cap. 17. Quibus adde è Sim. Pauli Quadripartit. 1. Illud veriffimum & experiennià confirmatum, quod fanna Secalina confusianea dinturniores capitis dolores leniat, in linteo capiti circumligata; qua etiam delirantibus profuisfe observatum est, præserim si ei remisti fuerint absinthii corymbi. Sim. Paullus.

Vulgus doctum est ubi Erysipelate infestatur siccam farinam Secalinam indere mundo linteo, ac loco affecto applicare, idque successi satisfelici discutere. Idem. Habui ex excerptis D. Hulse.

Per frequentes pluvias grana ípicarum inferiora in Secali per maturitatem in grana atro-purpurea excrescunt [C.Bauhino semina quadam longius ex utriculis suis seu glumis protruduntur, ac in mediocrem etiam craffitiem excrefcunt, quorum quadam in corniculi modum curvantur, qua omnia nigrum colorem foris contrahunt, intus verò candida farina denfioris materia continent,] qua fubftantiæ farinaceæ, saporis Malti, Noricis Mutterhozn, i. e. Secalis mater dicuntur, & fingulare præfidium ad compescendum lochiorum fluxum habentur. Secale hoc modo degenerans Secale luxurians C. Bauhino appellatur, Clavi Siliginis Lonicero. Annon infecti alicujus puncturae originem debeant hujufmodi excrefcentiæ inquirendum.

2. Secale latifolia peregrina C. Bauhini J. B. Secale latifolium Park.

Culmis exurgit candicantibus, rotundis, striatis, quibus spica palmum longa, crassa, aristis longissimis, & ut in vulgari, tenuissimis denticulis asperis armata, insidet : Folia habet cubitum longa, unciam lata, & per marginem leviter exasperata: grana non vidit, spicam & folia habuit è Contareni Ve-

Uftilago Segetum five frugum, præfertim spicatarum, Secales, Tritici, Hordei, atque etiam Avena vitum ett. Iplis autem accidere solet, antequam è grammeis vaginis penitus sole explicant ac

Amr um.

I cour.

CAP.

De Herbis graminifoliis culmiferis. Lib. XXII.

in culmum attollunt, idque cœli constitutione crebro inconstante. Quando enim Aprili & Maio menfibus, post Solem ardentem fubitæ pluviæ fuccedunt, & fol continuo ardentes radios spargit, fpicæ adhuc teneræ ac latentes, humore madidæ à Solis fervore correptæ, fic aduruntur, ut quam-

piece adduc tenera ac acentes, namero maure a conservor correpts, ne adurantur, ur quamprimum è vagina prodeunt, nigra & velati pulvere finco aut atro oblite appareant. Loss cavis (docentibus Theophrafto & Plinio) & à flatti filentibus pracipuè fegetes arugine sporte, infestantur: motte enim excutture & decidit humiditas aruginis caula. Aufuginnt hoc vitum qua stant non erecto sed prono cacumine. Quamobrem spicam inclinari utile est, ut imbres decidant, nec rores excipi possint. Hinc arugo, quamvis frumentorum omnium commune vitium decidant, nec rores except pounts.

Internating quantity attentional infertion from the region from the region from the region from entire the region from entire the region from the region f catarctica & externæ ultilaginis effe possum: quòd si non addit interna dispositio in grano iplo seu semine, causa externæ effectum siuum non sortuuntur. Hinc agricolæ nostri maxime cavent à semine segetis ustilagine infecta, & praterea ad pracavendum hoc malum semen antequam terra committunt lixivio ex cinere per 24. horas infusium calce viva aspergunt, adeóque firmum efficient adversus hujus vitii caufas.

CAP. III.

De Zea.

Ea Tritici quoddam genus eft, glumis adeò arctè adhærentibus ut eas rriturando non depo-nat. Zwar aut (tar xm² ñ (tar dictam volunt, quòd ea ante inventum frumentum homines vitam tolerabant. Antiquiffimis autem Romanis (teste Dionysio Halicarnassensi) Zea Far dicebatur. Farris tamen vox ambigua & æquivoca.

1. Zea sive Spelta J. B. Zea dicoccos sive Spelta vulgo Par1. Zea dicoccos vel Zea major C. B. Zea sive Spelta Ger. Spelt.

Tritico haud abfimilis est, radice multiplici culmis tenuioribus, numerosis, geniculatis, firmis, Hordei altioribus, at Tritico brevioribus. Spica, qua circa feftum S. Joannis Bapt. floret, palmaris aut fesquipalmaris, incondita, compressa, plerunque mutica, interdum aristis circumvallata, longioribus requipannars, incontata comprens, perintique minues, incenti affine incintantata, longionos bevioribilive, genino granorium verfu, vel ite difpolitis granis ut alternatim unius principio medium alterius respondeat, multiplici folliculo arcè incluss, & geninis utriculis geninis granis juncits, que Tritici semine longiora, dorfo acuto, colore ruffo, pertinacier harentia, nec tribuit due semen relinquentia, quo nomine (inquit J. Bauhinus) à Tritico vulgari distinguas licer, alioqui glumis & tunicis exuta grana vix internoscas.

In multis Italia, Gallia & Germania locis provenit, qualicunque folo etiam humidiore, lato ta-

men pinguique meliùs proficit.

men purguaque menus protont.

Eodem cum Tritico tempore seritur, sloret & demeitur. Zea, si pista ac purgata seratur anno terto in Triticum mutatur, * Theophrasto autore. Et Plinius, Tradum inquit, Zeam ac Tiphen, chm sint degeneres, redne ad frumentum, si pista seratur, nec protonus, sed tertio anno. Nos non negamus necessarios protonus, sed tertio anno. accidere interdum posse ut Zea in frumentum transeat, verum ut hoc semper eveniat si pista seratur nobis non videtur verifimile; penes autorem fides esto.

3. Zea monococcos, Briza quibusdam J. B. Zea Briza dicta seu monococcos Germanica C. B. Zea monococcos, sive simplex, sive Briza Park. Briza monococcos Ger. St. Peters Com.

Culmis est & spicis dicocco brevioribus, angustioribus, tenuioribus & depressis: spicis duplici ordine Hordei modo digeftis, ariftis subasperis armatis: seminibus duplo minoribus, singulis utriculis (qui læves, candicantes & modicè depreffi) inclusis, à quibus in mola, non in area exuuntur. Folia angusta sunt : radix fibrosa.

Nascitur asperis & montosis plerisque Germania: locis, solum tenue & aridum amans. Autumno cum reliquis frugibus seritur, serius tamen, ac subinde Septembri demum mense maturescit.

Panes ex Zea Germani conficiunt, non minùs albos quam ex Tritico, leviores tamen, minúsque nutrientes. Recens suavis est & concoctu facilis, antiquus non ità gratus & concoctu difficilis.

Ex eadem pultes cum lacte, vel Amygdalato, vel vino, vel cerevilia & faccharo fiunt & fanis & agris utiles. Pulticulæ ex farina adftringunt, unde ad eadem valent ad quæ pultes ex Oryza, hæmopryfin, dylenteriam, diarrhœam, &c. præcipuè cum pedibus vervecinis & vitulinis decocta: exterius quoque ad eadem utilis est.

Not. Veteres uno quafi ore panem ex Zea damnare. Quare manifeste (inquit C. Bauhinus) patet Zeam illam aliam esse ab ea, quam Plinius semen Romanis vocari tradidit, ex quo tam præ-

clarus cibus Alica fiebat.

CAP. IV.

1. Zea verna J. B. Zea Amylea seu Olyra C. B. theatr. Olyra Park. Triticum Amyleum Ger.

Alamos habet tres cubitos altos, quatuor, quinque aut sex geniculis donatos, & planè triticeos. Folia plusquam semunciam lata. Spica duorum est versuum, sibi mutuò æqualiter respondentium, aristis multis vallata, ut eatenus ad Hordeum accedat: in fingulis autem versibus centium, arturs muios vainata, in caterinis an rivolecini accetae: in iniguis autem veribisi ordines duo feminium majulculorum, qua gluma involvini valida, alias albicantes, alias quafi ferrugine infecta vel rubentes, bina quidem undique, extima verò externa tantum parte. Grana glumis exuta Tritici granis fimilia funt, unde nobis femen ejus Londino miflum eft fub titulo Tritici fied Hordei. Seminis nondum plane maturi aviculæ appetentiffimæ funt, ut difficile fit illud ab carum rapinis defendere.

In Germania locis aliquibus seritur, & quidem verno tempore circa festum S. Georgii. Tardè Locus. metitur scilicet primum Septembri.

Hac planta inter Hordeum & Triticum quodammodo ambigit, spicam enim habeat Hordei, granum Tritici.

2. Zeocrithon sive Oryza Germanica C. B.

C, B, Cum Oryza nihil affinitatis habet, sed potius medie inter Zeam & Hordeum natura est: radicibus, foliis, culmis geniculatis Zeæ fimilibus: spicis Hordei modo asperis & acutis aristis armatis, singulis tamen majoribus: grano candidiore, utriculis ut Amylæum incluso, quod Zeæ modò à cortice ın mola repurgari postulat.

Est ex aftivarum frugum genere; quare apud Mediomatrices cum aliis trimestribus seminibus in optimis agris feritur.

Si hac planta à C. B. rectè describatur nostrum smat Barley esse non potest.

CAP. V.

De Hordeo.

Ordeum Velio teste, prius fuit Fordeum, unde per adspirationem scribendum liquet. Vi-deri possit Hordeum dictum ab borreo, est enim horridum ob aristas hispidas & mordaces. Sed malim statuere fordeum & forbea ejusdem esse originis, nempe à oseco alo, nutrio, unde alimentum à quo forbea, sed in fordeum b in d convertitur. Vossius Etymolog. ubi plura vide. Hordeum à reliquis culmiferis spicatis grano, cortice crassiore undique arcte adhærente, nec ullis præterea glumis, tacto differt; ab Oryza spica simplici compactiore.

A. 1. Hordeum distichum Ger. J. B. Park. C. B. Common Barley.

Breviore culmo est quam vel Triticum, vel Secale, sesquicubitali tamen interdum, & in latiori folo bicubitali, quinque plurimum, interdum sex geniculis intercepto, ad quæ singula folia culmum aliquousque obvolventia, ima Triticeis angustiora, superiora nonnunquam, æquè lata, & quousque aliquoulque oovoiventa, ima Intices anguitora, iuperiora nonnunquam, seque lata, & quoifique culmos obveftiunt glauco quodam polline plerunque obducta. Spise longis afperifique horret arifits, quas fingular è fingulorum granorum capitibus exeruntur: grana vero glumă tenui, fimplici clauduntur, quam nullă rituri deponunt, nifi vel molarium contrictu, aut facculi alperioris, calida prius maccratra, aut denique plai. Diffichon nominatur hoc genus quòd duos habeat granorum ordines, quibus tamen interjecta & aliorum rudimenta, fed que nibil aliud fint quam inutiles glumze.

Stipulæ per maturitatem molliores sunt, minusque fragiles quàm triticeæ, unde & succulentiores funt, & pabulum bobus & vaccis alends commodius & pinguius inpeditant. Spice ob longitudinem & gravitatem plerunque nutant & deorfum incurvantur, & vel viginti interdum grana in fingulis verlibus continent. Radices ut in reliquis culmiferis fibrosa. Ab codem grano plures stipula:

Seritur hoc genus Vere, nec enim hyemes nostras asperiores tolerat.

Tempus

A. 2. Hordeum diffichum spica breviore & latiore, granis confertis. An Hord diffichum minus Park. Hord diffum Germanis Oryza J. B? Zeocruhon sve Oryza Germanica C. B? Speat Barley, og Battle boog Barley.

Hoc à præcedente differt statura plerunque breviore; spica breviore latiorcque, granis magis confertis, & à scapo medio extantibus, ariftis quoque brevioribus nonnihil: quin & ab avium injuriis tutius esse creditur, quia grana ejus ante perfectam maturitatem à spica disficiliùs avelluntur.

Hac duo genera apud nos in Anglia hyemem non ferunt, ideóque feruntur Vere.

had the genera aparties in this way intent non traint, uneque terintar vere. Inter geninos granoum versus duo alii utrinque, i.e. quater genini intercedunt, paleacei, nullum granum continentes, mollicellis & brevibus ariltis donati. J. B. Hi & in Hordeo culgari babantur, fed confectiores sant in boc genere.

A. 3. Hordenn

CAP.

* 2 bift, c. 5.

I neue E& Tempus. Ulus.

Vires & Ulus.

* Panem ex

rit, quadrupe-dum tradidit

refectibus.

Lib. XXII. De Herbis graminifoliis culmiferis.

1245

A. 3. Hordeum polystichon J. B. & ut mibi videtur bexastichum pulcbrum ejuschem. polystichum ordeum possificious J. D. On mon concein versus mount mouten prospection possification vel hybernum Park. 2011-hybernum C. B. forte etiam versum enidem. polyficioum vel hybernum Park. 2011-ter of square Barley, of Bear: Barley, & in montosis septentionalibus Anglia.

Hujus spica plerunque tetrastichos est, aliquando plures granorum ordines obtinet, unde Hordeum hexaftichum pulchrum \mathcal{J}, B . ab hoc non differre putamus. Quin & polyftichon vernum & hybernum folo fationis tempore & accidentibus indè ortis diffare.

Hanc speciem, quia frigoris patiens est, & asperiores hyemes tolerat, in Septentrionalibus Anglia

montoss regionibus serunt; ubi Hordeum distichum ad frugem non perveniret.

Notandum hic Veteres eósque secutios Recentiores nonnullos errâsse plurimum cum Hordeum & reliqua frumenta extremo utroque pullulare scriberent, ex altera grant parte deorsim germinante radicibus exeuntibus, ex altera sursum tendente herbā: Ab eadem enim grant extremitate, tam in Hordeo quam in alis frumentis, tum culmus seu folia, tum radices exeunt, ut in Tritico manifeflum eft : in Hordeo & Avena, qua glumas non exeunt, folium sub gluma craffiore reptans è summitate grani egreditur; quòd errori occasionem præbuit: Quam rem ità se habere facile animad-

vertes, il granum postquam germinaverit cortice exuas. Hordeo quomodocunque parato en utaris nunquam corpus calefacit, fed varie pro modo præparatonis tum humeetas, tum ficeat, coetum veluti in Petiana humeetas, tooftum veluti in polenta ficeations tum ficeat, coetum veluti in Petiana humeetas, tooftum veluti in polenta ficeations and the petiana ficeations are consistent to the petiana ficeation ficeations are consistent to the petiana ficeations and the petiana ficeations are consistent to the petiana ficeations and the petiana ficeations are consistent to the petiana ficeation are consistent to the petiana ficeation and the petiana ficeation are consistent to the petiana ficeation are consiste cat. Differt à Tritico quòd succum mitem & detersoriam generet, cum Triticum crassum ac len-

tum sit, & nonnihil obstruentis nature obtineat.

Ex Hordei farina olim apud potentifilmos populos ut v. gr. Athenienies, panes fiebant & hoc tam feculo fiunt, verum in annone cariate & ad (blevandam tritici inopiam à tenuioribus pracipie. Apud nos certè, non minùs quàm apud * Romanos olim, nullam habet autoritatem, ad panificia intellige, nam ad conficiendam cerevifiam valde expetitur, & quotidiano ufu frequentatur: æque necessarium populis Septentrionalibus pro potu præparando, ac Triticum pro pane. quis usitatum

Variis modis Hordea parantur vel ut Alimentum fint, vel ut alimentum medicamentosum, quos

videsis apud C. Bauhinum Theat. lib. 1. Sect. 4. cap. 18.

Anodynum est contra omnis generis dolores cataplasma è farina Hordei & butyro paratum. Si Polenta Hordei decoquatur in aceto, ac id percoletur per linteum, eóque os proluatur, aut potiùs aliquandiu in ore retineatur, sape id intolerabiles dolores dentium mitigat. Sim. Paullus

Affinis quidam meus vehementiffimis calculi doloribus,& intolerabili ischurià laborans,post usitata Amins quidam meus venementitimis calculi doloribus, se intolerabii itenuria laborans, polt ultata remedia incaffum ufurpata, ei quod fequitur applicui; Recipiebam arbitrariam quantitatem protectionular polentar, ex aheno calida, se tantundem Lupuli, qua frigebam addita bene magna quantitate butyri (commendare quoq, eum in finem oleum polfumus) ex quibus parabam cataplalma, quod tam calide pectrin se peringo applicabat implicatam linteo quam ferre poffer: se vir hic introducional quadrantem hora ad votum familia a recenfiris lympromatis liberatur; cui fimile cataplasma post pluribus dein agris calculo se dyfuria laborantibus felici fuccessi imperavi. Litem.

Pleutifieds pomulatire graffunes fold decordo Horder sinavir. Th Bartholium Enhance.

Pleuritides populariter graffantes folo decocto Hordei fanavit Th. Bartholinus, Ephemer. Ger-

man. An. 2. Oferv. 2.

prissam Hordeaceam fignificat, qua 187 1500 Prissana dicitur: nam cum pro alionum fru-deum in aqua maceratum dum extumescat in Sole ficcatur; mox in pila pistillo ligneo tantisper tunditur donec corticem exuat. Hoc in aqua lento igne decoquitur donec fucculentum reddatur. [Aliqui decorricatam molebant & farinam in facculo coactam diutiflime discoquebant atque reficcatam & in offas convolutam ad forbitionum usum servabant, & cùm usus exigeret decoquebant] Uni parti Hordei decem partes aquæ admisset Oribasius, 15 Paulus. Quæ inter coquendum citilme amplifiméque intumefcit optima confetur. Cum in chylum feu cremorem redacta eft Acet momentum infundendum, dein olei (vel butyri) exiguum, quod tamen etiam per inita injici poteft. Possquam ad exactam coctionem ventum est, sub edenditempus sal friatus inspergendus. Egregie humectat, refrigerat, & deterget, eduliumque est in acutis morbis omnibus frumentaceis

praferendum. Datur etiam commodiffime tabidis & hectica aut marasmo laborantibus. Antiquorum Prifiani lodie non utunur Medici, led ejus vice Hordeum futpensă molă decortica-tum, quod mundum vocant, tantifper în aqua decoquunt donce pultis îpeciem referat, deinde tundunt & tenui incerniculo percolant, faccharum addentes, aliaque deinde admifcent pro varia me-

Fit & hodie à Pharmacopeis, Gallicis pracipue potio, quam Ptiffanam अन्य राज्यात्र vocant, clim nec Ptifana fit, nec Ptifana cremor, fed tantum Hordei tenuius decoctum, ipinus fubiftantiz parum nec Ptifana fit, nec Ptifana cremor, fed tantum Hordei tenuius decoctum, ipinus fubiftantiz parum aut nihil retinens. Fit enim ex Hordeo mundato, Glycyrrhiza rala, & uvis paffis, quandoque Pruna & dadyli & pjuhoz alidque fimilia adduntur. Hæc potio in Gallia frequentifilma elt æftwo tempore, byli o particular de servicio de servic pore, ubi in omnibus fere pharmacopoliis venalis proftat, vix biduum servari potest antequam aceicat & corrumpatur. Usus ejus est ad refrigerandum & humectandum. Iis qui inflammatione pulmonis partiúmque respirationi inservientium vel renum vesicarque exulceratione aut inslammatione laborant proficuus cenfetur.

Polenta, Gracis AAquin, Hordei tofti feu frixi farina est. Praparandi plures modos docuit Plinius lib. 18. cap. 7. Graci perfutum aqua Hordeum nocte una ficcant, ac poftero die frigunt, dein molis frangunt, reliqua apud ipitum vide. Euftathius è Phercerare praparandi modum brevibus abfolvit. Tas क्वा तेवड वेंस जीवन्त्र, कृष्णेत्रण, वेजारित्वील, वेज्य, वेर्वेज्य, वार्ट्या, माहाविला. Oportet Hordeum pinfere, frigere, torrere, in cerniculo cribrare, aspergere, molere, manu subigere, mandendum appo-

Rufticos pro pane alicubi ea usos olim legimus. Veteres etiam Graci militibus polentam prabe-bant. Romani tamen milites ipiius imbecillitatem damnarunt. Maza est Polenta cum aqua sola, aut cum aqua & oleo permixta.

Bum Actio Hordeum est madefactum, quod germen emisit, & deinde unà cum enatis ligulis to stum est. Maltum recentiorum ex quo sit Cerevisia describere videtur.

Maltum apud nos in Anglia ex Hordeo districho potissimum conficitur, quanquam apud Septentrionales, ubi distichum non provenit, è polysticho fiat. Modum conficiendi breviter describit Lobelius, cujus idcirco verba adferemus.

Hordeum biduo & tribus noctibus aquá maceratur, deinde effulá aquá in horreum acervatur, loco ventis minùs pervio, quoad perpufillos radicum cirros & pullulationes (hyeme quidem tardiùs, vere autem & aftate biduo aut triduo) emiserit. Mox priusquam nimium incalescat in area complanata autent de triate blade de crace. A militari Mos pinaquan minimi incaierar in area compianata filicatim disperium selquipalman denfiatae, ter quarérve die ac nocte aperto aere subvertitur: octo vel decem [imò plures] dies continuos versando perficitur. Tandem in tabulato pertuso igne subdito, vel calatho vimineo acuminato texto fornaci apeato, & Hordeo superstrato, igne lento è palea, cremiis vel arido ligno, [palea seu stramen huic usui aptior est, nam lignum odorem & sa-porem suligineum Malto & Cerevisia unde consecta communicat] fornacis ostiolo admoto, sesqui palmari intervallo ab imo interpofito, exficcatur quoad molis frangi queat. Hyeme & Vere lauda-tiffimum efficitur. Qui vero Malti faciendi modum accuratum feire defiderat rei ruftica feriptores consulat. Nam de his prolixius agere instituti nostri ratio non permittir; & consulat Transact. Philolophicas N. 142. p. 1069. Biera five Cerevilia ex Malto & Lupuli Salictarii floribus seu potius fructibus, modo proportio-

neque certis aqua dulci permixtis coquitur. Et fimpliciffima quidem ac propriiffima talliseft: Proxima que Triticum, Zeam aliafque fruges una cum Malto hordeaceo admittit. Que verò præter fruges, herbas, femina, flores, aromata aut alia hujufmodi permixta habent, compolitæ quædam Beræ funt ac medicatæ ab Hordeacea Triticeave & fapore & qualitate diffidentes. J. B.

Vereres ex hordeo potum variis nominibus appellarunt, Quidam, ut Herodotus, sur zeisur Ari-ftoteles, Athenzo teste mur dixit: alii (1/11): Ægyptii apud quos olim in ulu fuit, hordeaceam potionem & appellarunt, Theophrasto & Plinio testibus: Hispani, autore Plinio, caliam & ceriam, salli cerevisiam. Ex issem [frugibus] sunt & potus, zytham in Agypto, calia & ceria in Historia cerevisia & plura genera in Gallia altisque provinciis, l. 22. c.25. Dioscorides unum Hordeacei potus genus Zytham, alterum Curmi nominat.

Hæc autem omnia, inquit J. Bauhinus, five fimilia fint genera diversi appellata nominibus, five proprietate aliqua discrepantia, cum Bera five Cerevisia nostra in eo convenire possint, quòd ex hordeo & frugibus componantur, præparationis tamen modo, vel alia qualitate aliqua ab ea fortasse

Dioscorides & Galenus Zythum Antiquorum multis nominibus damnant & improbant : verum sulpicamur non satis perspectum illis fuisse zythi præparandi modum. Quicquid sit de zytho, nos fidenter affirmamus non dari potum falubriorem Biera five Cerevifia hodierna, fi modò ex bonis frugibus ritè præparata, & probè decocta tandémque idoneè fermentata fuerit : Copiosum bonique fucci alimentum præbet. Nos verò generofiorem fortiorémque Cerevifiam in quotidiano ufu improbamus; ut & nimis tenuem & aqueam, mediam inter has eligimus, & faluberrimam exifti-

Modum conficiendi Bieram seu Cerevisiam breviter describit Lobelius in Adv. part. ult. his

R Malthi mollis, leviter contriti modios Britannicos octo: cui superfunde aquæ siuvialis limpidioris ferventis, in qua aliquot manipuli furfuris triticei incocti fuerint, quantum fatis fit implendo dolio Aureliano aut Aquitanico & femissi. Exactè mixta, infusa calidè perstent tres horas; deinde foraminulo palea operto aut duplicato fundo apto subterfluant. Id quod transmissum est [Belgis & Anglis 1902t vocatum] recoquitur femihoram, fesquihoram, aut aliquot horas ut melius confervetur, adjectis unc. duodecim florum Lupuli Salictarii : mox longo latoque lacu, depreifis labris vix pedem alto perfrigerantur. Et hujus decoêti frigefacti libris octo vel decem, fermenti five fa-cis Biera vel Alæ potentioris libra aut fesquilibra adduntur exactè agitando, loco tepidiore permiscenes pieta vei luis poetiendois indicata requimos aduntuni exacte agitatuto, toco repiniore perminentur, firangulis operiendo, fensimque reliquum liquorem affundendo, ut commoditis fermentes feant. Quibus abfolutis transfecantur; vala adimplentur, demúnque fermentarione abfoluta, exadiffinde octuduntur, eidem Malto novam affundunt fervardam, transfolant, eóque tenuem Cerevifism concinnant. N. Quo diutius liquor Malto impregnatus, 1902t dictus decoquirur, cò durantur de concinnantur. bilior est Cerevisia, & ætatem melius fert, cæteris paribus.

2. Quò Maltum magis exficcando toftum & aduftum fuerit eò Cerevifia indè confecta coloration & rubicundior evadit, particulæ enim adustæ hunc colorem communicant, Cerevisia è Malto lento

igne exficcato pallidior est seu candidior.

2. Lupulus Cerevifiæ incoctus eidem diutius affervandus & ab aciditate tuendæ infervit, quod 31. Lupinus Cerevina incocci e telesti natura antivariatis & ao adultate titerinar intervir, quod efficit amarore infigni quà poller, quin & candem l'applicorem falloriorémque reddit, nimium Alar lentorem attenuando, aperiendo, abstergendóque; Ala, præsertim si generostor sir, corpus nimis obesium & pigrum reddit, Cerevisia lupulata calore suo dissipat pinguedinem, corpusque vegetius & ad motum aptius efficit.

4. Lobelius, quamvis natione Belga, fatetur Cerevilias Britannicas quallibet Septentrionales bonitate longe superare: idoneus testis, qui in plerasque regiones ubi in usu est Cerevilia, peregrinatus

4. Hordeum

4. Hordeum exoticum causticum C. B. Cevadilla sive Hordeum causticum Americanum Park.

Planta est à Nicolao Monarde propositze, que in Hispania nova Cevadilla, id est, Hordeolum vocatur, à fimilitudine quam cum nostro Hordeo habet, in spica & vaginulis quibus semen includitur, and proposition de la compania del compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del comp

catur, a imnitutante quam cum notto rroteso navet, in ipica ce vaginuis quious tenten incitudită, fed co minus & Lini femine neutiquam masuș & longé alis facultatious praditum. Huius femen adeo urente vi praditum eff, ut in gangranis, putridis & impuris ulceribus coddem quos fublimatum & cauterium ignitum effectus prabeat: pulvis fenfim inferfus vermes in ulceribus necat, ulcera putrida expurgat, pro ulceris magnitudine, majori minoréve quantitate infperfus, modo prafervativa, que in horum remediorum ufu futurari folent, adhibeantur. Ad hujus facultatem infringendam pulverem aquă rofarum aut Plantaginis excipium, & Linum intirdum ulceribus & gangranis imponunt, dein medicamenta farcotica adhibent. Hac omnia Monardes.

CAP. VI.

De Oryza.

Ryzæ ut femen ex India primùm fuit allatum, fic & indidem nomen Lobelio afcitum viderur.

Oryza gluma feu cortice craffiore arctè adhærente granis, ípica laxa, è pluribus compofita a reliquis frumentaceis diftinguitur.

Oryza J. B. C. B. Ger. Park. & aliorum omnium. Mice.

Redictions est triticeis, culmis bicubitalibus & tricubitalibus, striatis, triticeis & hordeaceis, crassionibus ac robustionibus, geniculaits: sisii longis, atundinaceis, carnosis, porraceis haud abimilibus: in culmi cacumine non spica sed juda, Milli aut Panici modo, in ramulos divila, in quibus semen utrinque impari ortu & alternatim provenit, cortice sibblavo, aspero, & angulosis strias in longitudinem donato, superne villoso, ori spural, eckum, & aspera aintika armatum est, quo exuo granum quovis præstantistimo Tritico candidus, pellucidum, durum, Avena bravius & crassius comspicitur. Flores nr in Millio nutrumeres este. & creden remones flores & semen proferre dicum:

Flores ut in Milio purpureos esse, & eodem tempore slores & semen proferre dicunt.

Oryza przecjeua omnium Indiaz Orientalis regionum annona est, indeque primum allata in Grzedam & Italiam. Hoc estam feculo in universa India frequentissimus esus usus est, ut in omnibus sere esus regnis, provinciis, insulis copiosissime seratur & colatur, ut Bengala, Pegu, Cambaia, Cejlan, &c. Quinetiam in Ægypto magno proventu seritur, alicubi estam in Syria, & Fortunatis insulis: sinque Hispania & Italia, ubi nos in Ferrariensis ditionis locis palustribus satam observavimus.

Humide locis delectatur, & in ipfis aquis crefoit. In infula Zeilan aquas in ftagnis refervant ad Oryze fata irriganda: & biddem, (aiun.) terra pinguis perpetuis exundationibus tià mollecfie, tu Oryze melfem facturi ad dimidium genu in aqua verlentur. Sic, auctore Porta, in Salernitano agro, ubi patenti, uda plantic maximo proventu feritur, euripis & licibus & fluvis ducts quotes opus eft rigant, alias mullam aut caffam fegerem latturam: ità ut mitrum fit tant ficcum & extuccum granum tam humidum requirere folum; terramque humidam & uliginofam tam præftantis faporis & falubris nutrimenti tamq, ficcum frumentum procreare.

Maturescit astivis Solibus, ejúsque messis serotina est circa aquinochium Autumnale: quare Septentrionales regiones, licet humentes magis, tamen ut alsosas respicit, nec ibi ad frugem pervenir.

In cibis Oryza admodum est familiaris, apud omnes nationes Orientales præcipuz apud Indos; concoátique facilior evadir & ori gratior, ubi ex lace bubulo aut Amygdalarum cremore, aut carnium pingui jure decocta fuerit. Datur utiliter in cibis dysentericis, cœilacis & diarrhœâ affectis, præsertim ubi prûls torrefacta, in lace, in quo igniti calculi fuerint extincti, decoquatur. Matib.

Oryza Indis panis loco eft, variis modis preparata; Preparandi modos vide apud C. Baulinium Theat. Bes. lib. 1. Sect. 4. esp. 29. Potum quoque in multis India locis ex Oryza conficiunt. Vide C. B. loco cir. Turces quoque ex Oryza pultes efficiunt, & multa ex est erecula parant. Varios Oryzam ad cibum preparandi modos in Europa, ubi Triticum in panem venit, vide apud prædictum autorem loco laudato.

Vulgi animos opinio pervafit Oryzà frequenter vescentes obesfores reddi; quare in quibussdam locis femninz graciliores & macilentiores eà frequentiis tutuntur ex lacte & largiore faccharo assumentes. Sed Vescrum medicorum sententia contradicir: ur qui inter dappropa seu leviter assenta, & viewala sive qua difficulter conficiuntur cam retulere. Nobis alter videtus, & vulgi positis opiniosi accedimus, nece audemus damare edalium set gentium, to scelarom sulg apprebatum: Alcum modica astringere concedimus: unde & in bepasico succedimus, inque tossi suite essentiale addition mon abusimus. Farna eciam cataplasmatsi repellentibus admiscetur, & tiis que imammatum it cipientem inflammationem arcent sorbus Chamarmeli & rosarum additis. In hamoptyi laudat Helmontius Oryzam Aq. vel Lacte chalybeato coctam. Dol. 1, 3, C. 8. S. 16. D. Soeme.

Oryze tenuius d'200eum, in aqua, usitatissimum est apud Indos multorum medicamentorum vehiculum.

Liquerem vinosum ex Oryzâ extractum Arak aliqui vocant.

CAP. VII.

De Panico.

Panicum, Gracis "Enque s' Menim. Etymon Plinius adfert, lib. 18. cap. 7. Panicum, inquit, a paniculus distim. Ac paulo post ait, gueddam Panici genus esse à pano parvis racematum panicus. At Panicum non dutess à panicula dicitur; வக்கும் enim repugnat, sed à panue cujus diminiurium panicula, ut panicum & panicula ejustem fint originis. Panus autem à ஸ்டூ pro quo Dores & Æoles வூடு: விரும் autem வார்கள் செட்டு விரும். Etymolog.

Panicum spica laxiore, & velut è racemis composita, granis minoribus à reliquis frumentis spi-

1. Panicum Germanicum sive panicula minore C. B. Panicum vulgare J. B. Got. Panicum album vulgare Patk. **Danith**. In Gerardo emaculat, icones dua ultima sunt transpositae.

C. R.

Radice nitirur valida & fibrofa, è qua plures erigit culmor, Arundinaceos, duorum plerunque cubitorium (folo tamen fecundo proceriores) rotundos, folidos, geniculis tumentibus, decem non-nunquam, prezenicos, ac fením extenuatos, cacumina languido & nutante: quibus adnata folia arundinacea, Milii afperiora & acutiora, tritici latiora, uncialíq, latitudine, Arundinaceis non multim diffimilia, è geniculis excuntia, plerunq cubitalia. In caulis fummo piezo oblonga, dodrantais, rarius pedalis, teres, crafa, non ut in Milio divulla, fed racemi infrar compacta, ex grans Milio numerofioribus & minoribus, rotundioribus, fiplendentibus, folliculis quibufdam fubluteis obvolutos. In eo differentia quod quoddam flavis, alterum purpureis aut nigris fipicarum faftigiis emicat, & hoc quoque avicularum injunis obnoxium est.

Enforce fipica à duotus geniculis inferioribus culmi undiq, in orbem excrefcunt, & in terram fibra defcendunt, quibus culmus fulcitur ne pondere fipica nutantis fternatur & humi procumbat

Seritur in agris in Germania, Gallia, Italia. Solum & terram qualem Milium defiderat, nimi-Locus. rum levem foluciamq, arenofam item & fabulofam, modò humentem. J. Bauhinus hujus varietates duas deferibit & depingit: nimirum

[1. Panicum puniceum vel rubrum

Quod, uti provenit in horto, radices habet fibrofas, fed validas, fubrubentes; caulet verò dutúm aut trium cubitorum alcitudine loco feccundo, firmos, ex viridi rubelcentes, crebris geniculis interceptos, ramofos & Leves praterequam fib foica, que felquipalmum longa, foiculis componitur [in minoribus plantis fpica non apparet ità ex fpiculis compofita] in quibus femen Panici vulgaris copiolum; gluma etiam non alia, fed ariftis que inter grana plurima emicant purpurafecnibus. Foila Arundinacea, frequentia, vaginis longis caulem involvint, adéque & miernor vagina fuperiorem excipit, taétu aípera.

2. Panicum spica insigniter divulsa.]

2. Panicum Indicum paniculă villord Park. Panicum Indicum Ger. Panicum Italicum five paniculă majore C. B. Anbian Panich.

Hoc radice, culmis, foliis priori, ut & Milio per omnia fimile, sed omnibus sui partibus secundius extiltie, maximes, paniculà differt, siquidem in hoc pedalis longitudinis est, & duorum digitorum crassa, ad terram versa, granis numerosis hirsus, color paniculæ etiam variat, in quibus-dam candicat, in aliis nufescit, in plumbus verò stavescit: se & seminis color variat.

Ego hane fjeciem potiùs Indicam quàm Italicam dicendam puto; fiquidem à quodam chirurgo Briffolium Anglise, cim Lobelius bis commorareur, ex novo orbe delatum eft; & ipfe eam in horto colui è femine pro Panico Indico milfo ortam.

3. Panicum caruleum Ger. caruleum vel Indicum J. B. Indicum caruleum Park. Indicum, spicâ obtuid carulea C. B.

C. B.

Radicibus est validis, fibrosis, amplioribus quàm fint vulgaris: culmis harundinaceis, rectis, crebrò geniculatis, & veluti articulis prædius, langine obstits, vulgari Panico longè & quidem digito crastioribus, fimioribus, altioribus, humanam altrudinem sepe superantibus, & juxta radicem ceruleo eleganti & nitido purpurascentibus, medulis fungosa, pallente farctis, & velut in ramos divisis: siquidem inter folia è geniculis alti breviores culmi prodeunt: foliai vestiuntur arundinaceis, ex ingulis geniculis prodeuntibus, magnis, longis, latis ac duris, medio nervo divisis, & per ambitum levistime instar Milli Indici (is non valde disfimilibus) dentatis: culibet cilmo spica craffa intidet, qua raquisi bula, propemodum crassistimi colum policatis longitudinis, specie cylindri seu coni, fastigio retuso ad estigem Mayais, shocerulei coloris, & in regionibus calatorioris, fiquidem stamina sorum ex ceruleo diluto nicent: Semina petiolis oblongiusculis & gracilibus ninixa, capillaces uriculis, qua plam spicam birstam efficiunt, inclus, qua exima parte e glumis pominemete vulgaris crassiora magsiq, rotunda, lavia & subcerulea sun.

E Peruvia in Europam pridem fuit allatum.

Leeus,

Tempus.

Vires &
Ulus.

1246

Vires.

Vires.

Vires.

4- Panicum Indicum spică longissimă C. B. Americanum spică longissimă Ger. emac. Americanum sessimilate spică J. B.

Spicam habet sesquipede longiorem, crassam, firmam & compactam, non ut in priore æqualem, fed paulatim ex ima parte gracilescentem: semina præcedentis Panici similia, nec multium majora,

fed plura fimul juncta, & glumà hifpidà inclusa, brevia, pediculo innixa.

Londino à Jacobo Gareto primum accepit Clussus, postea fimiles ex Guinea.

Tres Panici Indici species depingit Parkinsonus, quorum iconas apud ipsum vide. Tres rame; mous pectes uennige ramanum, quomin contra apua pani naci Guffu, qualitate & viribus Milio responder, quare in cibo, pane & medicina ut Milium usur-pari potest; unde magni per universam Germaniam, Ungariam & Bohemiam, perhibente Clusso, usis est: etenim in alimentum cedit ac pultes ex ejus semine deglumato sinnt non ingrati saporis. At, inquit C. Bauhinus ex Veterum fententia, mali fucci est, difficulter in ventre conficitur, status parit, alvum altringit, siccat arque refrigerat: ideóque Milium Panico ad omnia præstantia. tius. Lac ei admiscere [in pulte] salutare inventum fuit, tollit enim aut saltem minuit prædicta

Puls cum lacte in capitis doloribus à bile causatis, harmoptoicis & pollutione nocturna commendatur. Ventris fluxus, ceu infum etiam Millum, nonnitali sistis Galeno; in lacte caprino coctum & bis die haustum, Plinio, cui & fic prodest ad tormina. Foris in cataplasmate illium exficcat & refrigerat.

Apud Italos ad Gallinarum, columbarúma, faginam potius quam ad hominum alimentum feri-Nos etiam non dico cum C. Bauhino, illud rufticis fofforbus & melforibus, fed jumentis & avibus cortalibus comedendum relinquamus, & melioribus frugibus Dei gratia repertis utamur.

CAP. VIII.

De Phalaride

Pica è squamis compactili, culmo tenui, granis lucidis à reliquis frumentis spicatis uneat. Phalaridis nomen accepit க்ளி ஈர் நக்கமாரி, quod femen fplendidum candidumque reddat. Spicam fpumā alba obductam effe non femel observavi. Bod. d Stapel. in Theophr. hift. lib. 8. cap. 2.

1. Phalars J. B. Ger. vulgaris Park. major semine albo C. B. Canary grafs, i. e. Gramen Canariense, quia ex insulis Canariensibus delatum est, & Passeribus Canariensibus alendis

G.B. Castemo adolefcit fesquicubitali, Hordeaceo [C. B. Zeæ non dissimili, graciliore tamen] quatuor au quinque geniculis nodoso: folisi Hordeaces, [parvæ Arundini aut Tritico similibus C. B.] radice habitiore [parva, multifida & fibrata C.B.] Unicuique culmo (qui ex una radice plures pronascuntur) spice singulæ insident, sesquiunciam aut unciam longæ, turbinatæ, foliaceis glumis striatis squamatim scandulærum ritu compactiles, è quarum sinu tremula slosculorum pallidorum filamenta promuntur, issdémą postea loculis semen reconditur lubrico nitore Milii, candidum, forma Lini, sed magnitudine suppar.

Sponte oritur non in Canaris tantum infulis, Fortunatis olim dictis, fed & in Hetruria, autore Anguillara, inter fegeres, & in Hifipania, & in Gallia Narbonenfi circa Monspelium.

Phalaridis semen, & herbæ succum, & solia pota ad vesicæ dolores & cruciatus commendant

Alimento esse & nonnullos panes ex eo pinsendos curare, esitaréque ad calculum farctúsque veficæ perhibet Lobelius.

2. Phalaris major semine nigro C.B. J. B. Phalaris semine nigro Park. Canary-grass, with black feeb.

E radicibus fibrofis, majulculis, fibellis tenuibus rubentibus cirratis, tres quatuórve aut plures pro ratione foli culmo erigit, bicubitales, quinq, vel fex geniculis interceptos, ad quorum fingula fingula folia, femunciam lata oblonga, Triticeis ferè paria, nec folia tantum, fed ex inferioribus articulis rami feu culmi fecundarii exeunt. Spica quam pracedenti longiores & graciliores nonnihil, viridiores, è fquamis lineis virentibus & albidis firiatis compactiles: floculi albidi, è tenuibus filamentis penduli: Semina minora, per maturitatem fusca, seu nigricantia, imâ parte albicantem quandam hirfutiem habere videntur.

Circa Messanam in Sicilia, Baias & Neapolin in Italia, & Monspelium in Gallia Narbonensi spontaneam observavimus.

3. Gramen Phalaroides Lusitanicum.

Ex femine Londino misso successivit nobis hoc genus Graminis, annui & supini, culmis vix dodrantalibus, ad terram reclinatis: cui Spicae breves, crassa, Phalaridis, è folliculo vix exeuntes. * 4. Gramen

4. Gramen Phalaroides minus C. B.

Folia est oblongis, angustis, viridibus, quorum unum vel alterum culmos cubitales tenues tubi instar cingit: In culmorum summo spica Phalaridi similis, sed angustior, trium unciarum insidet. Nec radicem nec semen vidit descriptionis autor C. Bauhinus.

5. Phalaris bulbofa semine albo Park.

Crescendi modo Phalaridi vulgari similis est, culmis tamen tenuioribus tenerioribus, clatioribus. Colected modo renaria vagari muno et, comos cames comunous tentenorious, ciatiorious. Folia tum que ad culnorum genicula, tum que ad radicem molliora leniorique: 59tae minores funt & nonnihil longiores, nee perinde compaçae, ad tactum etiam molliores, femam minora fed candidiora producentes. Pro radicibus bulbuli fubfunt multi, coacervati, fibras longas in terram cananiora producentes. Fro transcendo sonora monare initia, sonoratati, meta nonga in terrami profunde demittentes, quibas firmiter ei inharente, nec quotannia alarum specierum modo emoriun-tur, sed in multos annos durant in magnos densos, cespites excrescentes.

In Hispania inventam attulit Boelius.

Lib. XXII.

Park.

Locus.

6. Gramen phalaroides spica Panicea Siculum.

Culmo est procero, firmo: folisi longis & modice latis, spica palmari Panicea, hoc est, è multis brevibus & consertis spicis coagmentata, glumis aceross è viridi albicantibus, nullis omnino aristis donatis. Semen nondum maturum erat, cum observavimus: In Sicilia.

CAP. IX.

De Frumento Indico Maya dicto.

Ec planta infignibus notis ab aliis omnibus frumentaceis differt : Est enim paniculata finul & spicata. Panicula scilicet cassa, acerosa summo culmo insidet, spicæ crassæ tres quatuórve è foliorum finubus exeunt.

 Triticum Indicum J. B. Frumentum Indicum Mays dictum C. B. Item Frumentum Indicum Mays dictum alterum equidem. Milium Indicum maximum Mays dictum, seu Frumentum Indicum maximum Mays dictum, seu Frumentum Indicum maximum Mays dictum, seu Frumentum Indicum Mays dictum. dicum Park. Frumentum Turcicum & Indicum Ger. Indian IBheat.

Radicibus nititur numerofis, duris, fibrofis, sed minimè crassis, & albis: quibus ab imo caulis geniculo fulcra quædam in terram demittuntur, quibus culmi à vento agitati sustineantur, qui Arundinei, septem vel octo pedes alti, rotundi, pollicem crassi, rigidi, multis geniculis articulati, inferna parte purpurascentes, qui paulatim extenuantur, solidi, densa & alba medulla, instar Arundinis Saccharinæ, faræti, qui dum adhuc virides & succulenti sunt, dulcedine sunt Sacchari, Fohis est Arundineis, cubito plerunq longioribus, tres aut quatuor uncias latis, venosis, marginibus aliquantum asperis: paniculus summo caule dodrantalibus, gracilibus, raris, juba modo multiplicibus, adiquando in 15, 20, & ctiam 30 fpicas procumbentes divils, arifisis carentibus, & flori tantum emittendo natis. Etenim flores summo culmo nutant, non foeturæ destinati, non umbra, sed ori natu speciatores oblectantes, naturea, luxum oftenantes, quod rarò in alis conspicitur: nam cum dessourcim exarescunt, & nullum semen producunt. Floret autem Secales instar, store nunc candidi, nunc lutei, nunc purpurei coloris, prout videlicet fructus sive frugstera. Spice colorate erunt. Et quod singulare huic plantæ videtur esse, quòd alia parte slorem, alia fructum serat, & non reliquarum frugum more in panicula femen fructúmve proferat, fed à latere ex culmorum geniculis, medio foliorum & geniculorum finu spica aristis carentes, longa, crassa, rotunda, cylindracea effigie, fructum ferentes, & ab uno culmo tres quatuórve alterno ordine exeunt; at à fingulis nodis fingulæ, quæ multis foliaceis tunicis vaginæ instar obvolvuntur, in summo tam arctè convolute ut ne aquam quidem transmittant, qua spicas corrumpere possit: & spica com ad justam magnitudinem pervenerint Picea arboris conos tum longitudine, tum crassitudine aquant, & è vaginularum verticibus filamenta capillacea eodem cum granis colore dependent, quo ab avium & gamatam verticious niamenta capinacea coorem cum grans colore dependent, quo ao avum oc vermium injuris tutze elle pollint. Vaginis cum exaruerint denudatis grana apparent Piti mag-nitudine, omnino nuda, nulloq, folliculo inclufa, lavia, fubrotunda, & que mestathno fuliginolo undia, harent; proper compretionem angulofa, frequentia, que fæpe in uno racemo apud Indos 700 (apud quos fape ex uno grano 300 modia colliguntur) coacervata, at arctiffime juncta, dos 700 (apua quos repe ex uno grano 300 monta coniguntur) coacervata, at arctitume juncta, ac in octo, aut decem, rarius diodecim ordines, in longitudinem rectis lineis digefta: que ratione coloris variant, modò candida, interdum lutea, modò purpurea, nonnunquam fulca aut rubra, medullà ramen candidà. & fapore exteris frumentaceis dulciori ac fuaviori.

Interdum paniculæ, Camerario monente, etiam grana adnascuntur, ubi nondum plenè sese explicavit, potiffimum circa imam partem, quà tunicis vestitur, quasi fœcunditas nuditate evanescens pereat, eadémq, 1 tempestatum injuriis operimentis integra conservetur.

Qued paniculas floriferas infacundas à semine seu fructu remotas gerit non buic frumento proprium est, Sed & Lasbryma Jobi dicta commune.

Quòd verò paniculæ b.c omninò ad generationem inutiles sints & ad spestaculum seu luxus natura oster-

Tempus &

Vires 3

Lib. XXII. De Graminibus.

tationem donamat comparate, Baubino non affentior: Verissimile enim est apiecs storidos spermatis masculini vicem prastare, & semen fecundum reddere, ut in Parte Generali documns.

econ prapare, O jeuna ja Tabernamontanum secutus, pro granorum colore species multiplicat, cum ex Frustra Gerardus nostras, Tabernamontanum secutus, pro granorum colore species multiplicat, cum ex

Erufria Gerarian mograt, sostemanonamum securis, pro granorum cotore species multiplicat, cum ex colon (cuino plerca), he contrataes baberi possint. Francotum bus bulic Occidentalis indigenam esse (se un cuins omnibus ferè regionibus reperitur) indeg, in Francotum de description delatam, Mathiolo consentame; quicquid contradicentis studio repugnar. Adversariorum autores: Milium autem Indicum Plinii, quod Neronis principatu in Italiam suit convectum,

Melicam seu Sorgum esse minime dubitamus.

Seritur Martio, in fingulas scrobes, inter se passum unum distantes, quaternis quinisve granis conjectis. Nascitur paucis diebus, & quarto in India mense demetitur. Apud Germanos seri in agris observavimus; ubi terram probe stercoratam, pinguem & humidam expetit. Frigoris & pruina:um impatiens elt. Tempus serendi pro regionis qualitate & temperamento variat : alibi serius, alibi citius serendum. Alibi etiam breviori temporis spatio semen perficit & ad maturitatem perducit, alibi longius requirit. Est genus trimestre; est quod duobus tantum mensibus & seritur & metitur. Quinetiam aliud est quod 40 tantum diebus à satione maturescit; si Autoribus sides. Quòd in altitudinem excrescat, & plures spicas producat, vel soli fertilitati, vel cœli temperici

uescur. Quidnan hoc frumentum in Medicina possit nondum satis constat (inquit J. Bauhinus) quia au-tem duleodinem & lentorem quendam grana præ se ferunt, haud dubie idem cum Tritico habebit temperamentum, ac proinde easdem etiam facultates obtineat necesse est. Grana itaq terintur in candidiffimam farinam, quæ in panificia subinde cogitur. Panis tamen ille lentoris quiddam & canadatimam ratinati, que in painieta counte organi. Faita tentrei nei rentoris quadam & obtruentis nature habet. Hinc eft, quò di n Afa & Turcia illus nallum in cibo utim efte, nit cum annona premi inopia, dicunt. Panis ex eo paratus (autoro Dodonao) mediocriter quidem candidus est, absq furfuribus concinnatus, sed durus ac siccus, veluti biscoctus, mhilq lentoris habens, concodu cas ob caufas difficilis, corporiq, nullum aut omnino exiguum alimentum prabens, tarde defeendens ac alvum conftringens, vekun ex Milio aut Panico factus.

Franciscus Hernandez frumentum hoc valde celebrat: Temperatum est (inquit) aut ad caliditatem humiditatema, paulisper declive, substantia mediocri, concoctu facile, pracipue his qui co victu uti consuevere, non crassa, aut, veluti quidam opinantur, obstruenti & viscosa, quod vel Indis ipfis, qui ex eo pane in placentulas formato vivunt, nec tamen obstructi, aut decolores conspiciuntur, periclitari licet: iildem affirmantibus, nullam in ventriculo gravitatem sentire post epulas, imò post paucas horas rursus ac si nihil ingessissent esurire, & magna aviditate, si adsir copia, repetere nutrimentum, nec vel de nomine solo ad adventum usque Hispanorum lithiasin novisse: quin quod nullus est apud Mexicanos celebrior ægritudinum acutarum & commodior victus, qui etiam Ptisanæ præfertur, quod mille experimentis comprobatum confirmatumo, est: Celeriter utique (aiunt) codum descendere, corpora quantum sat ost nutrire, nullum inferre gravitatis sensum, mollire ventrem & pectus, calorem subtilem demulcere, (præsertim si pulvis ejus ex aqua permittatur brumali tempore gelare) urinam evocare, viásq, omnes extergere. Reliqua apud ipsum vide, ut & varios modos illius parandi tum fanis, tum morbo aliquo affectis.

C. Bauhinus, nescio à quo edoctus, scribit Indos si nimium utantur hoc frumento in cibis, tumidos & scabiosos reddi. Imò (inquit) pueri Guineensium, qui hoc frumento sape panis loco utuntur, videlicet granis è spicis excussis, issque nonnihil tostis & præustis, si paulò frequentius utuntur, à scabie sele vindicare non possunt, cum sanguinem nimis calidum & quasi adustum

gignat.
Panis & Vini ex hoc frumento conficiendi apud Indos modum vide in Hiftor. C. B. lib. 1.

Sect. 4. cap. 31.

Farina ulus est ad cataplasmata mollientia & suppurantia, nam suo lentore meatus obstruens apostematibus suppurandis peridonea est. Foliorum item recentium succus refrigerandi facultatem obtinee, & Eryfipelatibus, fi panni intincti applicentur, conducit.

2. Frumentum Indicum Mays dictum minus C.B. Indicum alterum sive minus Park.

Quod, mediam pracedentis altitudinem vix attingat, cujulque spice frugifere non ad culmo-rum latera prodeunt, sed paniculis cum desforuerint succedunt carera ei similis, cum invalido tibicine solius Tabernamontani fide & autoritate nitatur, nobis quidem dubium & suspectum est. Pro cultura & usu frumenti Indici Mays dicti consulantur Transact. Philosoph. N. 142. p. 1065.

CAP. X.

De Milio.

Tlium, Gracis 14789, ut Varroni placet à Graco derivatum est, nam illud priùs 11411, polt utili dicebatur seu utilim communi cum Panico nomenclatura. Verum probat, Vossins utilitus vocem apud Dioscoridem, Galenum aliosque veteres pro Panico duntaxat accipi. Probabilior ergo quibuídam videtur Festi opinie, Milium dictum a copia seminum, quafi millefimum ferat granum.

Milium autem effusi juba, granis minoribus, subrotundis, lucidis ab aliis frumentis paniculatis 1. Milium

1. Milium J. B. Ger. Milium semine luteo C. B. Milium vulgare album Park. Willet mith

J.B. Radices crebræ, fibrolæ, validæ, albicantes. Plunbus culmus, craffiusculis sesquicubitalibus, brevibus internodiis geniculatis surgit. Folia Arundinacea, uncià latiora, hirsuta, præsertim qua parte culmum obvolvunt densa lanugine obsita sunt, & evidentius striata, postquam à culmo abscesserint lavia & glabra paulatim evadunt. In summis stipulis juba explicatur ampla, atro-purpurea, deorsum reflexa, ad longa tenuiáq, flamina inermibus glumis comprehensa grana, lubrico lævore lucida,

parva, colore fulvo aureóre appenía obtinens.

Levem folutámque terram defiderat, nec in fabuloso folum, sed in arenoso quoque provenit. Locus. modò vel humido folo, vel riguo, nam ficcum cretofumque reformidat. Ante ver commodè feri non potest, quoniam teporibus maxime lætatur. Ultima parte mensis Martii commodissime terræ committitur. Nec impensa gravi sationem cultoris onerat, quippe Sextariis ferè quatuor (quinque Palladio) jugerum implet Columella. Si denfiùs feminetur nocebit. Terrio post sationem mense perficitur: est autem ad annonæ caritatem & famem remedium permaximum. Contra tempestates enim universas aerísque malignitates resistit, & nullo tempore deficere potest, licet frugum cæterarum sterilitas invalescat.

Habumus aliquando hujus varietatem semine aureo.

2. Milium semine albo:

Hoc quamvis ab omnibus Botanicis cum præcedente ad idem caput reducatur, ejusque tantum varietas habeatur, eft camen revera fiscules diffundas fiquidem non tantim granorum colore ab co differt, fed flaturà & magnitudine, & florendi tempore, & jubă feu paniculă : illo cenim multo clatius est, uz quod ad bicubitalem aut tricibitalem altitudinem affigraga, culpro craffiore, geniculis pluribus intercepto, foliis latioribus longioribuíq, multò, pallidius virentibus, coma ma-

Serius deniquaniculam explicat, nec ferè in hortis nostris ante exitum Julii.

Hæc species esse videtur quam describunt Joan. & Caspar Bauhini.

3. Milium semine nigro C.B. semine nigro spadiceove J.B. Milium nigrum Ger. Park. Black

Caule est altiore, tenuiore, non hirsuto sed glabro; jubá latiore; semine nigro oblongiore, medullá quàm in priore albiore, illóque deterius, non minus tamen aviculis, ut columbis & gallinis nutrien-

In Argovia Helvetiorum frequenter feritur Milium nigrum, quod foliis est vulgari latioribus, caule non adeò alto, juba sparsa & minore, semine aliquantum majore & rotundiore, & ad pultes

conficiendas altero longè utiliore. An à pracedente diversum?

Milium refrigerare & ficcare Veteres & Recentiores consentiunt. Mali succi est, difficulter con-Vires & coquitur, alvum cohiber, & flatus generat. Attamen hoc multis gentibus in cibis gratiffimum fix Ufur. iffe, & hodie quoque effe, inter omnes conftat. Meliorum frugum inopià in panificia olim cogeher, or treftantur Galenus, Plinius, Diofcorides alifque è Veteribus. Apud Italos (inquit C. Bau-hinus) vidimus frequenter panes ex Milio confici, qui flavent, quiq calidi devorati fua dulcedine placent, & amultis, etiam non urgente neceffitate, experuntur. Cum verò panis ex Milio obduruit planè nigratus est. Ex farina quoq, ejus & lacte Itali lagana & placentas parant: quæ nisi mox cum coctæ fuerint edantur, in mandendo glutinosæ & ingratæ sunt. Pultem candidam ex Milio olim factam fuisse testatur Plinius. Sarmatarum quoq, gentes hac maxime pulte aluntur, & crudà etiam farina equino lacte, vel sanguine è cruris venis, admixto. Hæc puls etiam Germanis cruca cuant tarine cumo tacto, va tangunte et cum reins, atunixo. Tace puis cuant cumanis hodie in ufu eft, cum lacte cocta, busyro addito, & faccharo plerung, aferrlo: Hujufmodi etiam pultesi n Angliam pridem introducte & in ufum recepte funt.

Carerum Milli farine olim ufus fuit in fomentis ad tormina, capitis quoq, & nervorum dolores. Foris impositum fuit in facculis; nam in cataplasmatis ob friabilitatem difficilis ejus usus est. Qui

plura de ejus facultatibus & ufibus desiderat, C. Bauhini theatrum Botan. & J. B. historiam

Si membrana cerebri fuerit vulnerata, egregiè ipsam conglutinat (inquit Archigenes) Calaminthæ succus infusus, & farina Milii arida inspersa-

Ad fudorem provocandum, R Decoct. Milii cum paffulis & ficultus. Nobile fudorificum & diu-reticum vocar Otho Heurnius. Vel R Decoct. Milii ad crepaturam cocti 3iiij. Vini albi 3ij. Exhibe calidè ægrotanti. Vocatur fyrupus S. Ambrofii. Chesneau.

4. Milium Sabæum C. B. An Milium exiguum argenteum ex Cayro J. B?

C.B. Granum est parvum, rotundum, Milio ut nomine, ità & forma non absimile, sed gustu dulcius.

Hoc in Guinea, in regno Sabo Millo vocitant, & hoc frumento incolæ præcipuè vescuntur, ex hoc panem conficientes: granum probe maceratum lapidi plano feu lateri imponunt, hócque alio lapide manibus suis affidue terunt, non secus ac pictores coloramenta sua comminuere solent, comminutum aquâ subigunt, & ex eo rotunda liba aut globos conficiunt, quos linteis aliisve scrutis, pannisve involutos coquunt, quantum ipsis sufficere videtur. Panis hic ingrati gustus non est. Ex O0000 2

Locus.

Vires.

Lib. XXII. De Herbis graminifoliis culmiferis.

1253

eodem grano porum efficient coquendo aut aliter miscendo, gustui gratissimum & saluberrimum.

Milum funm argenteum ex Cayro J.B. fic describit, Vulgari Milio magnitudine cedit, magisque roundum in acutum umbilicum terminatur: tenui, argenteo, valdéq, lucido cortice & à Medulla divi attactu separabili. Medulla Mili vulgaris, alba, infipida ferè, dentibus friabilis. Roma ab antico acceptam attulir Cherlerus, nomine Milii ex Cayro.

CAP. XI.

Mlium arundinaceum, multu Lacbryma Jobi J. B. Lacbryma Jobi Got. Park. Lithofpermum arundinaceum C. B. Job's teats, og fleed millet.

J. B.

O'Unis donata est cubitum unum aut alterum altis, geniculatis: folia autem habet Turcici frumenti, cubito subinde longiora, uncias duas lata, quibus minora sunt illa qua in ramis nascuntur, ex quorum alis petioli emicant, quibus transadiguntur singulis grana utplurimum singula, rarius bina, lavoris politissimi, nitido, ante maturiatem siavescentia, matura ex nitido rubescentia, duritie lapidea, Cicer aquantia, superiore prutre turbinata, und exit inanum glumarum spica mutica.

martini pora murca. In hortis colitur. Parkinfonus in Creta infula, Rhodo, Syria altiffa, Orientalibus regionibus sponte provenire ait. In Anglia & frigidioribus semen ægre maturat.

Semine maturo & aqua ferventi intincto globulos parant quibus funiculo trajectis utuntur ad

Est etiamnum, si expertus hac scribat Lobelius, ad calculum renum & vesicæ saburram polline & decocto prasidium vulgatum.

CAP. XII.

De Sorgo seu Milio Indico.

Oc genus Italis Sorgo vel Surga dicitur (auctore C. Bauhino) à proceritate, qua inter fuas cognatas fruges, Milium foi. & Parucum, furgir: Infubribus Melegua, Melica di-

Cittat.

Culmi craffitie & altitudine, granorúmque magnitudine inter frumenta paniculata eminet. Deferipcio Milii Indici Pliniaha notas ejus charaĉterificas continet. Milium (inquit) intra hos decem amos ex India in Italiam invectium est, nigram colore, amplum grano, Arundinaceum culmo: adolesci altitudine (eptem, pragrandibus culmis, lobas vocam; omnium frugum fertilijimum.

1. Sorghum Ger. J. B. Melica free Sorghum Park. Milium Arundinaceum five Indicum semine subrotundo C. B. Antian Millet.

Tota planta Arundinem tam formå, quàm proceritate refert, ità tt agri in quibus ad maturitatem tuque adolevir procul diftantibus Arundineta effe videantur. Matth. Hoc radicibus fibrofis multis ac validis nititur: culmis eft quatuor, quinque, aut pluribus ex uno grano affurgenibus, octo, decem, nonnunquam tredecim pedes altis, digitum craftis, fulcis, urplurmium novean genculis tuberolis interceptis, medullà candida, fibbdule, Sambuci modo, farefis, & maturefeente jennine rubennibus, foliis Arundinaccis è fingulis geniculis cubito longioribus, tres, quatuorve diglatis, fuperioribus mucronatus, per ambitum muntuffilmis ed acutis entibus armatis, ità ut if deorfium mulceantur, teneros etiam digitos vulnerent. In fiummitate juba erectà dodrante plerunq longior, latitudine quaturo aut quinque unciarum, plurimis paniculis conftans ; que Junio Julióve menfe è gramineà vaginà emergens flores luteos, exiguos, oblongos & pendulos profert, quibus defluentibus fipica rubelcere incipunt. Succedunt grana numerofa, Milit aut Cannabis femine duplo majora, oblonger rotunditatis, colore utplurimum fibrubra, vel in rufo nigricantia, rariis fitbabicantia & lutea, duplici tunicà involuta, quibus excufis pentoli, quadi Graffa filamenta, ex quibus feopas concimnant, remanent. At increfcentibus caulibus & fipicis turgentibus, radix ex inferioribus geniculis undiq quafi fulera demittit, que in terram figuntur fibrafa, agunt, quò culmos fultinent, ur facilitis ventor refilant.

Solum amat pingue & humidum, unde à nonnullis in ejufmodi folo ad agrorum Inxuriam caftigandam feritur. Ex India primum adductum est in Hispaniam, Italiam, aliasque calidiores regiones. Nos in Foro Julii Italia: copiosè satum observavimus. Ex aftivis sementibus est. Autumnomaturescit.

Semen Panico sapore & temperamento simile est. Italia infima plebs & Patavini rustici ex granis in farinam molitis panes consciunt, qui friabiles sint, & parum alimenti subministrant, nigri, dura concochionis & alvum conthripgentes: ex farina cum lacte pultes consciunt frequentius. At in Hetruria gallinarum, solumbarúmq, sagina seritur potrùs quàm ad hominum alimentum. Suum &

boum & equorum pabulo etiam fervit. Si boves, autore Carlalpino, herbam virentem depafeantur, intumefeunt & pereunt, fi culmos exficcatos proficiunt.

Ex culmorum medulla nedicamentum ad ftrumas præftantiffimum fit: cujus conficiendi modum Vite. vide apud Matth. J. B. & C. B. Idem Matthiolus flores ad fluorem muliebrem & dyfenteniam commendat. Vide locum.

Ex (tumnis Sorghi viticulis rigidioribus arefaĉtis (copas Itali conficiunt, velfibus & capiti detergendis, quibus in varis Galliae & Italia, nune & Germania, Jocis utuntur C. B. Hujulinodi fcopas Venetiis venales observavimus cultus, nune de greginaremur.

2. Milium arundinaceum semine plano & albo C. B. Sorgbi album, Milium Indicum, Dora 1. B.

C. B.

Ho radicer fibrolas & duras habet, terram à fummo petentes, esque infixas, quo plantæ moles firmius contra ventorum impetum firmetur: quare quindenis diebus fingulas radices è geniculis profert, è terræ proximioribus incipiendo gradatim lursum ad quartum tendens: culmit Mayzio vel potius Canna Saccharina fimilibus, (qui sex vel odro cubirorum) medulla albà, dulci, Artundinum Sacchariferatum modo, farcis: quorum summitati pasicula (peciola, Milio prædicto major, alba, semipedalis longitudinis insidet: ex qua post sorte delapsos è filamentis capillaceis exiguis & rigidis grana dependent, folliculo albo incluis, candidissima, Lentis modo compressa, (Orobi magnitudine in Arabia) fractu durissima, nigro puncto, quo spicæ vel petiolo, è quo ægrè divelluntur, hærent

In Arabia circa urbem Anam, cum Babyloniam veterem flumine peteret, utrinq, ad fluminis ri. Locus, pas agros confitos Rauwolfius oblevravit; & quidem folo arenolo, tenui & fairs profundo, quod Octobri menle jam maturum & partim collectum erat. Et Bellonius in Cilicia & Epiro, ubi ruftici magnos fucos refertos Corcyram in forum develunt, notavit.

magnos fucos recipios Concisamino centeure, que fieca eft, parúm nutrit, & ventrem ftringit. Grana Ufui. eandidiffima farinam paníficiis aptam promunt, ex qua, ut Rauwolnius habet, panem bene fapidum cinericeum conficiunt, placentarum formá, circa digitos quaturo transferfos latos, fex longos, & duos crassos: & ut Bellonius, molas habent domi, quibus grana contenunt, & ex farina massam duram pinsunt, quam tenuiter admodum complanatam radiis Solaribus coquunt: aut veteri Romanorum militum more, qui tegulae ab igne caletacta, & lapidubus utrinque futtentata, massam pinsum complanatam imponentes coquebant: eadem ratione rustici panem coquunt; at urbani in clibano. Incole ax culmis, eo quo ex Cannis Sacharinis modo, massiteasti, incoum suavem & dulcem eliciunt, qui in his magis in superiore parte, in Saccharinis autem in inferiore continetur. Corcytz infuliz incole hoc columbas alunt: in Cilicia ob lignorum penuriam serunt, cujus calamos pollicari crassificadien incole diligenter colligunt, & ex illis ignem servant.

CAP. XIII.

De Avena, seu Bromo.

T ab habeo est habena, sic ab aveo (inquit Vossius) videtur esse Avena, sive ab occupandi aviditate, quod Agratus scripfir: sive postits quod aveant illud edere pecudes ac equi.

Avena panicula sparsi, lemine angusto oblongo nunc nudo, nunc gluma craffiore tecto, in locustis bindis, à reliquis frumentaceis dittinguitur.

A. I. Avena alba J. B. vulgaris seu alba C. B. vesca Lob. Ger. Park. White Bats.

C.B.
Radiabus copiolis nititur: ex quipus culmi aliquot ex gramineis vaginis prorumpentes affurgunt, geniculis diffuncti, ac triticeis nodoliores [quatuor aut quunq, articulis in eodem culmo:] folisi Trutici aut Zez. In cacumine panicula fe explicat cei juba Arundinis, ex qua folliculi velun parve localte bipedes, longis ac tenuibus pediculis dependent, flore candicante, in quibus fimme Hordeo longius, tenuitique, acutumi 8c fibalibicans contineur, quod geminum (altero tamen femper grandore) 8c fiperiori parte exiguis capillis hirlutum eft, glumis craffis ac duris involutum, 8c incluium: at in maturitate membrana debulcentes maxime nudum femen oftendunt: medulia eft molli, candida 8c delici. Anflas habeng grana laterales, interdum tamen iis carent.

Que fata nalcitur (inquit C. Bauhinus) culmo est craffiore & proceriore: que sponte tenui stipula & speci jejuna sterilis est.

puia « pieca jejunta i terinis str. In omnibus regionibus tam calidis quàm frigidis feritur : apud Germanos [& etiam Anglos] Locu & Communiter initio Martii, aut etiam Februario exeunte. Virgilius Avenz fegetem campum urere Tompu. & emacaire adnotavit.

Urit enim Lini campum feges, urit Avena.

A. 2. Avena nigra J.B. C. B. Black Bats.

Hae ipfa (inquit C. Bauhinus) albà afpectu fylveltrior eft, ftipulà quinctiam craffiore & folio nigriore: granum huic ftrigofius, longius & pilofius eft quàm pracedenti, glumà pilosà & nigrà tectum, è cujus dorfo arifta intorta nalcitur.

Ococo 3

Parkinfonus

Locus.

A. 3. Avena nuda J. B. C. B. Ger. Park. Paltet Gats, & in Cornubia, ubi copiose feritur. Pillis & Pill com.

Hujus femen durum corticem non habet ut Avenæ vulgaris, fed plures glumas tunicáíve tenues, paleaceas; porro autem granum ipíum habitius eft &c ex albo fulveícens, quodammodo fimile

Quod J. Bauhinus Avenæ nudæ granum minus pertinaciter glumis hærere affirmat nobis non

probatur, quin potius contrarium videtur. In extrema Cornubia prope Belerium promontorium copiosè seritur ubi non minori pretio venditur quam Triticum ipfum.

A 4. Ægilops quibussam arissis recurvits seve Avena pilosa J. B. Fessuca utriculis lanugine standerentisms C. B. Ægilops bromoides Ger. emac. Æg. bromoides Belgarum Park. Beatdeb will Gats, og Haber.

7. B.
Folia funt Avenæ foliis æmula, fpies verò fiquæ alia ejus generis Cercalium, admodum speciola, Folia funt Avenæ foliis amula, fpies verò fiquæ alia ejus generis Cercalium, admodum speciola, pedalis, rarius tamen, glumis stripata: hæ quippe alias binæ, alias ternæ, longis & trium unciarum pediculis hærent perquam elegantes, glumis utrinq, munitæ oblongis, lucentibus, striatis, pallide partim virentibus, partim viresentibus, latioribus quam in vulgari Avena, cui similia grana, intus bina communiter, ratius singularia, sulva oza penè nisto colore pradita, pilis favescentibus, ac pulchre Byssi instrumentibus, obsepta, que ferè Avenæ granis longiora sunt: secus quas antiæ exeunt gemellæ, increas latin sulva situation secusivamenti currez Londinarum solvestimum: inraduscinta. intar nucintuus, oosepta, que seix avente grans songtota mais seus quas anne exeunt gemeiles, longes, duarum aut trumu unciarum, atque incurves, uti crura Locultarum fylvelfinum, rigiduficulas. Spica Avene spicam pulchré amulatur; nam ad ejis modum, ex granorum, uti conjicere est, pondere, pedicillorum, substitutate ità pendula atque tremula harent gluma, ut nec pendulas nec surrectas quis simpliciter dicere queat.

Inter segetes nimis frequens est; nec agri qui ea semel infecti sunt facile hac peste liberantur: etenim ante messem maturescens, semen in terram essundit, quod per hyemem ibidem restans, aut

per integrum annum si satio intermittatur, cum segete denuo succrescit.

Avena in qualitatibus primis temperata est; desiccat, mediocriter digerit, & adstringit nonnihil: in usu frequentissimo est apud nos tum in cibo, tum in medicina. Seritur quidem pro equorum ne un requestimino en apas nos un mono de la companio del la companio de la companio del la companio de la companio del la companio de la companio de la companio del la companio nata tam apud nobiles quam plebeios, quæ sanè tam ægrotis quam sanis saluberrima sunt, facilè concoquuntur, & optimum alimentum corpori subministrant. In annonæ caritate tenuioris conditionis homines hisce jusculis praccipue victitant: & tamen meliore valetudine fruuntur, quam qui delicatissimis variaque arte confectis cibis utuntur : bene nutriunt, floridumque satis colorem infantibus efficiunt. Oribafio quoque Avena maximè omnium leguminum ad concoquendum accommodata eft, & eius optima eft forbitio. Redè ergo Plinius (inquir C. Bauhinus) Germaniz populos Avenam serere scribit, quibus frumenti instar sit, cujus criam pulte vivunt.

Solent & Saxones farinam Avenæ craffiorem, quam ipfi Grote vocant omnibus ferè obsoniis unà cum fale alpergere & fic fimul coquere. Nos quoque in Anglia Avenæ grana deglubita integra Gantes vocamus, ilíque utimur ad farcimina & botulos cruore diffentos parandos.

În montofis Septentrionalibus Angliæ, inque Cambria, ex Avena decorticata & molita panes & placentas varii generis conficiunt, nec alio pane utuntur ruftici, & tamen optima valetudine fruuntur, & maxime funt longævi. Et sane minime dubium est, quin panes hi saluberrimi sint, quamvis non affuetis ob amarorem minus grati.

Cerevisiam quoque ex Avena non secus quàm ex aliis frugibus Angli non minùs quàm Lithuani

centram quoque ex Avena non recta quantex ans ruggios Anga non minus quant Entimant conficient: que hordeacer bonitate non multum cedit, aliquo etam refipettu ei prafertur.

Walli ex Amylo Avena in aqua ad gelatina craffittem decocto ferculum parant LLummery eorum lingua dictam, quod magno, non in Wallia tantum, fed per totam Angliam in pretio eft. Gerum lingua dictam, quod magno, non in Wallia tantum, fed per totam Angliam in pretio eft. latinam hanc Amyleam Avenaceam seu Flummery, calidam in taleolas dissectam cum lacte, vel cum cerevifia aut vino albo faccharo edulcorato mixtam comedunt.

Cremor Avenæ non minus utilis est ægrotantibus quam Ptisanæ ex hordeo. Medici nostrates in morbis acutis non aliis ferè forbitionibus ægrotos alunt quam Avenatis. Farina Avenæ extrinsecus ad cataplasmata non minus utilis est quam Hordei, desiccat & digerit mediocriter, ac sine morsu.

Avena, dum colica nos affligit, ceu medicamento potiffimum utimur, quæ conspersa pugillis aliquot Salis communis torretur in fartagine, tosta verò sacco tenuioris telæ indita abdomini ægrotantis applicatur, & plerunque nifi colon & intestinum rectum excrementis fint referta, ingens levamen ab ilius usu percipi solet. S. Pauli.

nied ao huis un percipi note. 3 rani. Qu calculo renum laborant iis commendandum balneum ex polentatrita, Lupulo & Avenæ Îtra-nine, quod infigniter mitigat dolores nephritores, calculum & urinam ità pellens lumbis, firamine calence & probe percodo curcumdato, in vanno contidentes micuriant: & Espiciule fine dolore calculum excernunt. Quod Euporiston lubens publici juris facio, quod jam per 30. & amplius annos compluribus commendavi ægris, multis aliis remediis incassum adhibitis. Simon Paulus.

SECTIO

SECTIO SECUNDA.

De Culmiferis Grano minore seu De Graminibus.

Ramen à gradiendo seu progrediendo, serpendóve, quòd geniculatis viticulis per terram mi-rificè repat, nomen habet: vel à gignendi secunditate, siquidem crebro à se novas ra-I dices spargat, idque non tam ut terram amœno virore ornet, quam ut ejus perenni proente bous e juments pabulum suppetiter C. B. Verum non onne gramen viriculis serpit, sed caninum pracipue, quod ob id Gramen simpliciter & ser ser ser diatum.

Gracis Aprens dictur quasi Agrestis and praci e quod in agris ubique sponte, quovis

colo, & folo etiam non fatum, nec cultum luxuriet.

Gramina in duo genera dividemus, spicata nimirum & paniculata.

Primum Genus

Gramina spicata continens.

Hac à similitudine cum Frumentis alissque rebus à Botanicis in plura subalterna genera dividuntur. Nos à Graminibus caninis dictis partim ob spicam Triticez similem, partim quia Graminis nomen à gradiendo seu rependo dictum is pracipue & maxime proprie competit, incipiemus.

CAP. I.

De Gramine canino.

A. 1. Gramen repens, Officinarum forte, spica Triticea aliquatenus simile J. B. An Gramen caninum Get? caninum vulgatius Park? caninum arvense, seu Gramen Dioscoridis C. B. Common Dogs grafs, oz Quich grafs, oz Couch grafs.

Rocerum est gramen, interdum tribus cubitis altius; Foliss è longa vagina, plerunque asperis. rariùs glabris, quatuor vel quinque in eodem culmo, è totidem geniculis exeuntibus. Spica fummo culmo infidet duorum versuum, eodem cum Triticeis situ, sed omnibus modis strigofior, cum ariftis perbrevibus subrubens, semine oblongo susce. Radices pro Graminum ratione crassifus longe latéque reptantes, extremis germinibus acutis, duris & pungentibus, sapore dulci

In agris & hortis reptatu suo & importuna luxurie odiosum, molestum, & extirpatu difficile est. Locus. Hujus aliam feu speciem, seu varietatem observavimus cum aristis multo longioribus, circa Settle Varietat.

oppidulum in agro Eboracensi, & alibi in Septentrionalibus Anglia: Si C. Bauhinus eandem nobiscum plantam intelligat, spica minùs rectè picta & descripta est. Gramen viride, non tantum 🚁 1500 Officinis dictum, sed quodcunque, dissolvit calculos præ- Vires. fertim biliofos: Oves & boves calculis vexati in hyeme Verno tempore liberantur à Gramine recenti, ex Observ. Fran. de la Boe Sylvii, p. 300. Idem jampridem observavit D. Glissonius in libro de Anatomia hepatis.

A. 2. Gramen caninum marinum Ger. caninum maritimum spicatum C.B. caninum geniculatum maritimum spicatum Park. Gram, repens marinum spica exigua J.B. Sca Quich grafs.

Ex radicibus oblongis, tenuibus, albicantibus, lignofis, levissimè capillatis viticelli plures, repentes, rotundi, laves, pedales, cubito etiam longiores, frequenter geniculati, unde ramuli plures feliolas arundinaceis, brevibus & anguftis cincti, prodeunt, quorum (uperioribus fpica triuncialis, ex cinereo nigricans infidet.

In toto litore propè Monspelium frequens invenit D. Magnol.

Hac descriptio minime convenit Gramini nostro canino maritimo spica tricica, ideóque alte. Leen, rius, & nobis inobservatæ plantæ sit oportet: nihil tamen sidenter affirmo. Nam Johnsonus Gerardi amaculator Gramen geniculatum caninum marinum Lob. i. e. Gramen caninum maritimum spicatum seu 8. C. B. idem esse conjectatur Gramini nostro canino maritimo spica triticea, quamvis icon minus proba sit.

A. 3. Gramen caninum longius radicatum marinum alterum Lob. Gr. can. maritimum spica soliaced C. B. can. marin. alterum Ger. can. marit. alt. longius radicatum Park.

Ex fingulis radicibus oblongis capillatis, priori fimilibus culmus unus & alter tenuis brevifque inter ex miguis radicios obiongs capitates, pirori minimos cumino unas ce after remus orevindo inter-folia fempalmaria affurgit, qui in ficiam craflam, foliaceam, velut fiquamolam & daram abit, & fapore cum priore convenit. [C. Bauhinus in Theat. Botan. cap. 2. duas habet species Grammis caTempus.

Wiree.

nini eodem titulo Graminis canini maritimi spicati donatas, nimirum VIII, & XI. Octavam speciem (ut diximus) Johnsonus pro Gramine nostro canino maritimo spica Triticea habet; cujus opinio-

nem Botanicorum peritiorum judicio relinquimus.] ent posamorum pentorum passos remiguintes. I Hanc speciem in maritimis Merseix insula propé Colcestriam nuper invenit nobísque ostendit

4. Gramen caninum maritimum spica echinata C.B. oaninum marinum asperum Park, parvum echinatum J. B. Rough cared Sea Dogs grals.

Longis, albicantibus fibris radicatur, culmis pluículis donatum palmaribus aut paulò longioribus [dodrantalibus C. B.] duris, rubentibus, crebro nodorum interceptu diffinctis, quos folia fere totos obvolvunt, vix unciam ab iis recedentia, hirtis per margines pilis donata, alioqui glabra. Spice unciales & longiores [interdum earn longitudinem minime attingunt] denfo glumarum pulchris denticulis muricatarum ftipatu contexta, Jemen echinuli meditullio continentium pufillum, oblon-

In arenofis circa Monspelium copiosè provenit. Vidimus etiam Florentiæ in Arni fluminis al-C. Bauhinus in litore Veneto & maritimis circa Anconam.

Serius & post Solftitium æstivum spicam producit.

A. 5. Gramen caninum maritimum spica triticeà nostras. An Gr. can. 8. seu maritimum spicatum C.B?

Fibris plurimis ex imis foliorum agminulis emissis radicatur, obliquis etiam seu transversis geniculatis germinibus Graminis canini in modum sub terra reptans. Folia modice lata, striata, glauca, lateribus coeuntibus per vetustatem convoluta. Culmi selquicubitales, bicubitales & altiores, tenues, tribus quatuorve geniculis intercepti, & totidem foliis amieti, spicsm in summo gestant Tritici mutici fimilem longitudine etiam pari, verum minus compactum & strigofiorem.

In foffis paluftribus maritimis frequentiffimum est.

Gramen birfutum repens fpica simplici molli J. B. Erceping rough grafs, with a fingle foft fpike. An. Gr. caninum vineale C. B?

Importuna luxuries est radicum albentium, nitidarum, geniculatarum, sapore subdulci, quibus in Importuna iuxunes en raatum autentum; incutatum; gementatum; nucleatum; menfum fe propagat. Folia longa, hirfuta, mollia, vagina longiffima culmum nodolium, tenuem; cubitalem obvolvunt: panicula mollis, contractior, palmum circiter longa, ex viridi purpurafeens. Abundat in vineis Montbelgardi florens Junio & Julio, Nos habemus in arvis pracipue Graminatum in vineis Montbelgardi florens Junio & Julio, Nos habemus in arvis pracipue Graminatum in vineis Montbelgardi florens Junio & Julio, Nos habemus in arvis pracipue Graminatum; alle propagati propagat

nis canini speciem Gramini lanato Dalechampii adeo simile ut pro co fallat, quod huic idem esse fuspicamur.

* 7. Gramen canarium longius radicatum latiore panicula majus Lob. Adv. part. alt.

Nobis nondum innotuit. Alii Botanici que de eo habent è Lobelio mutuantur. Vide fi placet historiam ejus apud ipsum: ut &

· 8. Graminis canarii latiore panicula minoris ejustdem eodem in loco.

Quod C. Bauhinus Gram. caninum longius radicatum minus vocat, uti præcedens Gram. can. long.

Gramen caninum supinum paniculatum dulce C. B. Idem videtur Gramini nostro Miliaceo aquatico suavis saporis. Color albus paniculæ non respondet.

9. Gramen caninum supinum Lob. Ger. caninum supinum minus C. B. caninum supinum arvense

Nobis nondum observatum est. Que de co habent, si placet apud Lobelium & C. Bauhinum vide.

10. Gramen caninum supinum paniculatum folio varians C. B.

Thalii est, apud quem descriptio ejus requirenda, vel apud C.B. in Theatro. Graminis radices pracipus Officinis in ulu sunt, rarius folia, ranssimé semen. Refrigerant & siccant moderate, aperium (partium enim tenuium funt) & subastringunt. Hinc egregiè conducant moderate, apointair yeatumn chun tollum ann & vefice, &c. partim quòd fine calefactione agant hoc ops fuum, quod profedò rariffimum eft, nam diuretica & lithontriptica medicamenta pleraque calida funt, partim quòd ob adfrictionem fuam tonum reddant partibus. C. Hofm. Ad lumbricos infantum necandos & expellendos commendantur : necnon ad expuitionem fanguinis.

Non minus faciunt contra febres malignas vi sua exticcatoria, ut & contra fluxus alvinos, præfertim puerorum. In hos fines utimur fere aquâ ex tota planta destillatâ, (inquit C. Hosmannus)

non quidem nostratis, sed nedesi seu tuberosi.

Extrinsecus in dolore capitas leniendo, in oculorum inflammationibus ac defluxionibus compefcendis, in naribus purulentis, in odontalgia, in tumoribus podagricis discutiendis usus earum est. Adhibetur

Adhibetur autem vel aqua stillatitia ex radicibus Maio vel Septembri collectis diligenter mundatis & concisis NB. clicita; vel decoctum carum in vino: vel Infusum in musto. Reliquos ad usum

præparandi modos vide apud C. Bauhinum in Theat. Bot. Radices Graminis ad obstructiones hepatis, lienis, maxime si febres ex iis scaturiunt, item ad calculos renum pellendos valent, & ubi est infignis dyscrafia viscerum calida, cum eorundem obstructione, vix exoptatius medicamen quam radices Graminis ars nostra nobis suppeditat, atq ut Hofmannus observat sine calefactione opus suum perficiunt, quod profecto rarissimum est, & simul cum adstrictione tonum addunt partibus. Simon Paulus. Ex excerptis D. Hulse.

Aqua radicum Graminis ftillatitia commodiffima omnium eft aquarum quá pulveres contra lum-bricos verminantibus pueris diluimus, præfertim fi una vel altera gutta sp. Vitrioli cum tantillo sy-

rupi acetof, citri infulletur.

Gramina quædam Triticea è C. Baubini Theatro Botanico.

1. Gramen latifolium spica Triticea compacta C. B. Park. An Gramen caninum primum nostrum?

C. B. Culmo est sesquicubitali, uno alteróve geniculo distincto: folis frumentaceis, pedalibus; spica Triticea palmari, lata, glumis ariftis carentibus.

Basilez ad agrorum margines: Norimbergz verò spica occurrit angustiore, magis sparsa, & utri. Lecus.

Nibil invenio in hac descriptione quod non conveniat Gramini nostro canino repenti vulgari spica Triticea, primo in loco descripto.

2. Gramen latifolium 'spica Triticea divulsa C. B. Park.

C. B. Hoc à priore spica potissimum differt; qua in spicas distinctas & angustas divulsa est. Ha sibi invicem in culmo alternatim subsequuntur, eartimque utriculi brevissimis aristis armantur. Locus In Italia ad agrorum margines.

3. Gramen angustifolium spica Triticed compacté C. B. Park.

Hoc folise est angustioribus, sesquipalmaribus, rigidis, acuminatis & albicantibus: culmo lavi, rotundo, striato, sesquicubitali: spicis palmaribus, compactis, utriculis rigidis & acuminatis. Basilea ad sepes, locis aridioribus extra portum Blasianam.

4. Gramen angustifolium spica Tritici mutici simili. C. B. Park.

Radicibus oblongis, geniculatis, nodofis, candidis ferpit: culmis est sesquicubitalibus, rotundis, folisis junceis, oblongis, duris, in acumen fastigiatis: spica oblonga, triticea, glumis paucis, oblongis, aristis

Arenofis circa Basileam, ut ad Cliben provenit.

Locus

CAP. IL

De Gramine cum spica Briza.

BRiza Germanis dicta Zea species est.

1. Gramen spicæ Brizæ majus C. B. J. B. Ger. emac. Park.

Radicinu & culmis est frumentaceis, folius angustis, /piese palmaribus, multiplicibus, utriculis ari-flis brevibus armatis, flosculis ut in Tritico Inteolis. Tota planta ad viri aleutudinem assurgit, & apud nos locis acclivibus ad Rheni ripam & ad montis Crentzacensis ascensum provenit. In satorum marginibus circa Salenovam Monspelio non longe invenit P. Magnol. Locus.

2. Gramen spied Brizze minus C. B. J. B. Park:

Tota planta palmo minor est, radice exili, fibrosa; foliolis ad radicem brevibus, mollibus, canescentibus; spied unciali, quæ modò simplex, modo gemina & terna, utriculis ariftis armatis. In agris Monspeliensibus invenitur.

Locus.

Locus.

CAP. III.

De Gramine Secalino.

 S^{Ub} hoc titulo comprehendimus Gramen illud, $\mathbf{H}_{\mathrm{Ordeum}}$ fpurium dici folitum, cujus fpica Secalis non Hordei fpicam refert.

A. I. Gramen Secalinum & Secale filvoffre Johnsoni apud Gerardum. Hordeum furrium vul-gare Park. murinum J. B. Gramen bordeaceum minus & vulgare C. B. An Herba Phanica Graceum Plinto lib. 22. cap. 25; 28th Air. 9 thic yately. 20011 Barley. Verum Spica propins accedit ad Secale quam ad Hordeum. Wap Bennet.

Radice eft capillata, parva, candida: foliu gramineis, & quidem primis palmaribus, angultis, non-nunquam articulatis: culmio frequentibus, sesquipalmaribus, & interdum cubitalibus, geniculatis: ficial longis, Hordeo fimilibus, sut potius Secali sat tenuioribus, mollioribus, frequentibus ariftis horridis, glumisque inanibus.

Ad muros, macerias & femitas plerunque oritur.
Hae species differt à proximè lequente brevitate sita, ut que dodrantalem altitudinem rarò excedat: spicarum aristarumque longitudine, quæ in hac multum superant: loco denique nimirum in ficcioribus ad muros, macerias & femitas, cum illa in pratis & pascuis plerunque humidioribus

A. 2. Gramen Secalinum Ger. emac. lib. 1. cap. 22. n. 4. Gr. Secalinum majus an minus Park? Rie-grafs. An Gr. spica Secalina C. B.

Culmo affurgit tenui, bicubitali, tribus quatuorve nodis diftincto ad quos fingula folia, culmum ut in aliis ima fui parte involventia, à quo ubi recedunt, in palmarem longitudinem, extenduntur. Caulis fastigium spica occupat sescuncialis, Secalini amula, aristis paulo brevioribus quam in pracedente, purpurascentibus, circumvallata. Flosculos exferit oblongos, luteos.

In pratis frequens oritur. A præcedente proceritate sua & spicarum aristarúmque brevitate præcipuè differt.

A. 3. Gramen Secalinum palustre & maritimum.

A vulgari Gramine Secalino seu Hordeo spurio differt spicis brevioribus, pyramidalibus, è latiore sci. basi in angustum apicem sensim tenuatis, squamis crebrioribus & magis confertis compositis, iifdem & ariftis magis extantibus, imis longioribus, fuperioribus ordine brevioribus omnibus purpurascentibus, Radices quineriam vel quòd minus firmiter terram apprehendant, vel quòd in laxo & spongioso solo plerunque oritur, faciliores extirpatu sunt. In paluftribus frequentiffimum eft.

* 4. Gramen bulbofum ex Alepo J. B. C. B.

Ex olivaribus, multis laceris tunicis veftitis, bulbis pendent fibra robufta. Culmi pedales, craffi-usculi, folisi infignes angustis, palmaribus. Summo scapo gerit spiram Hordeo murino similem, pal-mari minorem, glumis densis, longis, calamo appressis, sursum spectantibus, in brevem aristam singu-

CAP. IV.

De. Sparto & Gramine Sparteo.

Uoniam horum pleraque spicam habent Secalinæ similem, ideóque proximum Secalinis graminibus illis locum dedimus.

Spartum à verbe ordiew dictiur, quòd non tantim rerre femen mandare, fed & texere aliquid vel inter se nectere fignificat. Embra & ordina funiciali vel linea funt, sic dicta non quòd ex herbis sativis nectantur, sed quod ad vinciendum idonea sint à ordina nectere, complicare. Hinc herbas que funiculis, retibus, ftoreis, alfique rebus reendis aliquem ulum exhibent, inter quas principem locum obtinet de qua nunc agimus, hoc nomine donârunt Veteres.

I. Gramen

1. Gramen sparteum Plinii, seve sportularum sieuum J. B. sparteum primum panicula comosa C. B. Spartum berba Plinii Clul. Spartum Plinii Clusio Ger. Spartum Plinii, sive Juneus Hispamens Park. The true Matweed of Pliny.

De Graminibus.

Numerofa, tenuia, viridia, junceáque habet folia, cubitalis longitudinis, ex eadem radice prode-untia, qua dum novella funt latuticula confipiciuntur, & interiore parte caneficentia, fucceffu verò temporis contrahuntur & convolvuntur, fruntque juncea, dura, flexibilia tamen, & margimbus ita conjunctis ut vix rima appareat, nisi diligentius observes. Inter hæc culmi exiliunt, ipsis folisis paullò longiores, qui vere & affate parvam, Arundinaceam paniculam ferunt, fimili propemodum cum illa ratione florentem : deinde oblongum semen, ut nonnulla Graminis genera. Radicibus nititur fibrofis & perennibus, è quibus multæ funul enafcuntur plantæ contiguæ, Junci modo, ut interdum una planta, five multarum fimul congestarum cumulus, duorum pedum spatium, vel illo ctiam amplius, in ambitu occupet.

Frequens nascitur collibus arenosis inter Vaena & Alcala real, atque aliis Batica locis, sed omnium Locus. abundantissime ab initio Granatensis regni sive Batica: limitibus usque ad Murgin urbem, vulgò Murcia dictam, ut non fine caula totus ille tractus Veteribus appellatus fit Spartarius campus; quo ctiam Nova Carthago, vulgo Cartagena, urbs maritima continetur: haccetiam a nonnullis Spartaria cognominata elt, ob Sparti (ut credibile est) eo agro naicentis abundantiam. Naicitur & Valen-

tino regno, atque illud quidem superiore longe uberius & latius.

tino regino, aque mua quaem inperiore nonge que que en estatuo. Est vero Spartum hoc, quod Hispans, apud quos nafeturi, etiam nunc Sparto dicitur, illud ipium quod Plinins, lib. 19. cap. 11. deferibit. Eodem enim in ulu nunc est apud Hispanos, quo suit Via. Plinii tempore. Nam ex crudo & exficcato tapetes seu aulara, storeas, corbes, rudentes aliósque funes conficiunt : Corbes etiam illi in quibus ficus & Uvæ paffæ advehuntur, ex Sparto contexti funt. Sed ex illo aqua instar Lini macerato, deinde siccato & tuso calceamenti genus, quod ipsi Alpergates appellant, paratur, funes etiam & alia subtiliora opera. Præfertur autem id quod Valentino regno crescit.

2. Gramen sparteum 2. Clusso J. B. Gr. sparteum secundum, panicula brevi soliiculo inclusă C. B. Spartum alterum Plinii Ger. Spartum Plinii alterum mollius Park. Boobed Mat-

Superiore tenerius, ejúsque valde rarus est usus, ut quod storeis aut hujusmodi operibus conficiendis minùs sit idoneum, plurimus autem ejus usus est Murciano regno ubi nascitur, ad lineos saccos, quos lectis substernunt, implendos, ut nos stramine uti solemus, quoniam molliore tenuioreque sit junco quàm primum genus, paniculam fer brevem, & pericarpio quodam, five membranacco folli-culo includam, ut Narcifforum & fimilium fere flores.

Nascitur eodem quo superius modo, paullò tamen maturiùs flores producit : nam Martio suis floribus onustum conspiciebam.

A. 3. Gramen sparteum spicatum foliu mucronatis, vel spica Secalina C.B. Sportum spicatum pungens Oceanicum J. B., marinum nostrau Park. Anglicanum Ger. English Sea-Mathuceb, 12 Marram. Flandris Halm.

Culmis affurgit cubitalibus & altioribus, duobus tribúlve geniculis interceptis, totidémque foliis vestitis, qua eos aliorum Graminum in modum aliquousque involvunt. Spica in summo teretiuscula quatuor aut quinque uncias longa, craffitie in medio digiti minimi ferè utraque extremitate minore, seu tenuiore. Semen Canarino non majus, verum teres, altera extremitate acutiuscula. Secalinam quadantenus refert, è glumis tamen non aristatis componitur. Folia non rarò culmos iplos longitudine aquant vel excedunt, naturâ quidem plana & graminea, verùm ob ficcitatem contractis lateribus adeò convoluta ut juncea videantur, in mucrones acutos & pungentes definen-

In arenolis tumulis & aggeribus ad maris litus copiofiffime oritur, ubi late ferpit Graminis modo, Lecus cruribus eorum, quibus per eos aggeres fine ocreis iter est permolestum, pungunt enim & cutim

penetrant ejus folia.

Ulis cjus eff, ut laris suis cespiribus & valdè confertis, atq, oblique spargentibus ses fes radicibus are- Usu, nam firmorem reddat & colliget in aggeribus, nè tam facile marinis undis & fluctibus eluatur, & ut facilius refiltant tempestatibus, quæ Oceano crebræ; ut rectè Clusius.

Hae species esse video deur de qua loquitur J. Cargillus apud J. Bauhinum, Tom. 2. p. 47. Gramen maritimum pungens, vulgò 35 titt vocatur, & copiosè in arenoso maris litore nascitur, edq. Angli conclavibus stratis aftate quidem virenti conciliant frigus, hyeme siccato calorem fovent, Alia res est que apud nos Bent-grafs nunc vulgo vocatur, ninnrum Gramen capillatum J. Ban-

* 4 Gramen sparteum spicatum foliis mucronatis brevioribus C.B. Gr. Sparteum primum Tabernæmont ani I. B.

Radice nititur fibrofa, longa: folia rigida, tenuia, pedalia, nervo medium percurrente. Culmi cubithes & altiores, teretes, leves, folius multis amiéti. Spicæ digitali longitudine, interdum longiores, colore falso obteuriore.

De proventu, Tabern annotante, nafeitur in squalidis locis circa Hertogenbosch in sabuletis, va- Leim,

1 a is Brabantia locis.

Moum

Focus

Tempus.

Lib. XXII. De Graminibus.

Mirum nec nobis per loca illa peregrinantibus, nec alii cuiquam præter Tabern. boc genus Sparti observa-

5. Gramen Sparteum spicatum latifolium C. B. Spartum maritimum sive Oceanicum latifolium I. B. Spartum marinum nostras alterum Park. Spartum berba 4 Batavicum Clus. Spartum 4. live Anglicanum alterum Ger. emac.

Clus. A Sparto loco penultimo descripto minimè differt totà plantæ formà, radicésa sub terra condendi latéo, spargendi licentia; ejus tamen spicæ breviores videntur, & Phalaridis potius quam Secalis paniculas imitata.

Id Batavis, quibus valde familiare, iisdemq, usibus servit quibus jam dictum, etiam Dalm ap-

J. Bauhinus Spartum nostras alterum Lob. ico, huic idem putat, quod in fabulosis collibus Walla-chriz & Hollandiz reperitur, spica, radice, magnitudine, semine aceroso ad Spartum 2. Clus. proximè accedens, folis solis differens, qua pulchra, Frumentaceis & Graminis striati sulcati folis la-

Chamvis Parkinfonus hoc genus Sparti noftras, & Gerardus Anglicanum vocat, nos tamen nondum adeò felices fuimus, ut in litoribus Angliæ plantas indagantes in illud incideremus, at nec ab alio quoquam fide digno inventum vidimus aut audivimus.

6. Spartum maximum maritimum Hollandicum Spica Secalina. The greatest Holland 20at-

Hoc duplo majus est & elatius Sparto maritimo Anglico spica Secalina vulgari. Spica laxior est, & glumis minus confertis.

In arenofis ad vicum Schevelingam uno ab Hagâ Comitum milliari invenimus, & quoniam tum ab aliis proditum putavimus, describere negleximus.

7. Gramen pennatum, alik sparteum J. B. Spartum Austriacum pennatum Clus. Spartum Austriacum Ger. Gramen fparteum pennatum C. B. Feather grafs. Gramen plumarium Park.

Folia obtinet pedalis longitudinis, gracilia, viridia, numerofa, plana initio, fed quorum limbi tandem coeunt, unde Junci modo lævia, teretiáque fiunt, Sparti Hispanici foliorum instar, quibus non multum absimilia sunt, sed minora & graciliora. Inter ea culmi exeunt graciles, foliorum fastigium minitari adminitari, ten imido e gracinota. The cat arms exertic graciles, follo un rangium non fuperantes, qui fpicam ferunt alis diffimilem, fed tribus aut quaturo folonguiculis granis, longă contortăque caudă infignitis duntaxat conftantem, que in dodrantalem, imò pedalem interdum velui pennulan, tenuioribus alarma Avis illius Manucolistes five Paradifi vulgò nuncupatar pennulis ferme respondentem desinit. Radix subest è multis capillamentis gramines qua ministra desira con la constanta de la constanta posita: Hispanici Sparti radicis instar.

Semen maturum Junio vel levissimo aura flatu excutitur, atq, cum sua pennula, paululum volans.

ubi decidit, statim per gramen arrepit & terra se condit.

Abundè provenit in monte Badensibus thermis imminente totaque illa catena montium, qui inde usque ad Danubium procurrunt, præterea ad sylvulam Lachs, alissque apertis & gramineis locis Austria & Ungaria, sed omnium uberrime in vivario illo Neapoli Austriaca urbi contiguo,

in quo uberius lettiulque provenit. Cluf.

Habetur & in Italia apud Taurinenses & Goritienses luteo colore. Inter Viterbum & montem

Fiasconem albo colore reperitur. C. B. hift.

8. Gramen sparteum juncifolium C.B. Spartum parvum Lobelio J.B. Spartum nostras parvum Lobelii Ger. emac. App. Spartum parvum Batavicum & Anglicum Park. Small Matweed.

Duras crassása, fibras demitrit (inquit J. Bauhinus, qui ex sicco descripsit) [Jonsonus tenues, si-brosas repentes radices ei attribuit.] Culmi numero plures, imá parte foliorum circumjectorum vo-luminibus crassecunt, alioqui fili instar, tenues, enodes, dodrantales, quos à medio ad summum usque conscendunt, altera duntaxat parte erumpentes, eodémo, vergentes gluma, durz, tenues, longiusculz. Folia ubi stipulam non amplius involvunt admodum tenua & ferè rotunda, trum quatuórve unciarum longitudine.

Folia (annotante Johnsono in Append. ad Gerard. emac.) è radice erumpunt, tria quatuorve fimul membranula albicante involuta, inferius craffiora, & furfum versus paulatim gracilescentia, ut in Schænantho, donec altitudinem semuncialem adepta è membranula involvente emergant, & in terram reclinentur: Sunt autem viridia, juncea, eorumo, longiffima vix duas uncias excedunt, inter quæ culmus gracilis, palmaris aut altior exfurgit, summa parte reflexus, duplicem seriem glu-

marum acerofarum suftinens. Circa initium Augusti perficitur.

In palustribus præsertim montosis frequens est. Parkinsonus aliam speciem producit, quam Spartum minimum Anglicum vocat, Entia (ut mihi videtur) fine necessitate multiplicans.

Gramen sparteum Basileense, sive capillaceo folio C. B. Spartum Basil. cap. solio Park.

Cum imperies è describatur, nulla nec culmi nec spicæ facta mentione, omittimus.

* 9. Gramen

9. Gramen sparteum Monspeliaeum, sive capillaceo folio minimum C. B. Spartum Narbonense

C.B. Radicem habet ex fibris albis, oblongis, capillaceis compositars, folia capillacea, uncialia: culmo tenuissimos nudos, trium quatuorve unciarum, panicular parvas, è locustis minimis compositas, &c per maturitatem rufelcen

Monspelluli in agris astivo tempore reperitur. Frequens est (inquit P. Magnol) in siccioribus Locat. fatorum marginibus.

Gramen sparteum Hollandicum capillaceo folio minus C. B.

Suspicor & hoc non differre à Sparto nostrate parvo superiùs descripto. Videsis descriptionem ejus apud C. Bauhinum.

Gramen fparteum variegatum C. B. Spartum variegatum Park.

Cui pars una folii viret, altera rubet alternatim, cum nec paniculum nec culmum describat

* 10. Gramen sparteum setas equinas referens C. B. J. B.

Hoc album eft, & ex radice alba, fetarum instar, folia cubitorum quatuor longa producit, quat forma, & tenuitate & robore caudam equinam ejulq, fetas referunt, ex quibus Java: instala incolatapetta texunt. Hujus videtur facta mentio apud Clustum, ex descriptione navigationis Stephani tran der Hagen versis Guineam his verbis. Ambonenies funum genus torquere folent ex herba quadum Sparto Hilpanico non ablimili, quam aliqui feras equinas quis effe judicaret: qui funes multò meliores funt quam quos ex Cocci five Nucum Indicarum coruce conficiunt, & melius aquz injuriis & putrefactioni refiftunt.

CAP. V.

De Gramine Paniceo.

A. I. Gramen paniceum spica simplici Levi. An Gramen paniceum spica simplici C. B. Ger. emac.

Panicum silvuestre spica simplici Park? Danich-grass, with a simple thine.

Ibris non admodum multis, tenuibus & brevibus capillamentis cirratis radicatur. Culmi inde exeunt, nunc finguli, nunc bini terníve aut plures pro foli fecunditate, sesquicubitales aut altiores, pluribus geniculis, ad sex usque, intercepti, ramosi, ramulis ex inferiorum foliorum altores, piurious genicius, ao lex tique, intercepti, ramoil, ramuis ex interiorum foliorum finibus egreffis, in fipica terminats; tres quaudove in codem culmo ramulos fipicatos feu culmos fecundarios oblervavinus. Sunt autem culmi graciles, ad nodos interiores nonmhil reflexi. Folia, ut in alis culmiferis, ad genicula fingularia, culmum aliquoufque obvolventia, à que pofquant abcellerint ad fequipalmarem aut bipalmarem longitudinem portiguntur, latitudine dimidii digiti aut majore, hilare viridia, in longum & anguftum mucconem fenfim ceardara, fi deorfum fittingamur control fenfim ceardara, fi deorfum fittingamur control fenfim ceardara, fi deorfum fittingamur control fenfim ceardara. ad tactum afpera. Culmus tandem in Ípicam exit angultam, tres unciaslongam, eodem modo è feminum racemulis fquamatim incumbentibus compositam quo in Panico vulgari sativo, aristis breveinis purpura(centibus undique circumvallatam, quin & spica ipsa in apricis & soli expositis purpurascit nonnihil, alias viridis est. Grana Panici sativi similia sed minora, per maturitatem è viridi albentia, interdum etiam purpurascunt ab extremo soli exposito, minimè autem flavent. Spica anoenna, internam caam parparataria a servicio del proposition del proposition del quam in lativo Panico. Nulla in ariftis aut glumis nobis tradantibus fontura alperitas, at neque vestibus adhærescunt; proinde diversum est à Gramine paniceo spica simplici C. B.

In exteris regionibus frequentissimum est: in Anglia rarius invenitur, in arvis demessa segete. Local

A. 2. Gramen paniceum spica divisa C.B. Graminis gensu quitus dam Galla Deus canu secundus, sive
Panicum structire spica divisa J. B. Panicum vulgara Ger. structure Herbariorum Park. Panick grale, with a binibed fpike.

Calamos è radice fibris compluribus craffiusculis constante locis humidis emittit duos trésve cubitos altitudine aquantes. Folia Arundinacea in acutum mucronem definunt: Jubam explicat palmarem & fesquipalmarem, subrubentem aut è rubro nigricastem, crebris spica compostram, denso granulorum Panicorum, glumis mucronatis subhirstutis, nune muticis, nune aristatis, idque interdum in cadem planta; inclusiorum stipatu confertis, libero tamen costæ dorso ut in Gramine

Variat interdum ludente natura, spica nuda & aristis carente, aut aristis longis armata, ut in descriptione innuique; unde C. Bauhinus duas species non necessario facit.

determinants into the Administration of the Indiana Indiana Radia palatribus delectant, inq Germana, Jalia Radia paffin provenit. In Anglia ranus Loca, invenitur. In esidem cum subsquente locis observavit D. Newton. Ppppp A. 2. Gramen

Lib. XXII.

De Graminibus.

1262

A. 3. Gramen paniceum Spica afpera C. B. Hough cared Panich grafs.

J.B. Radices habet tenues, frequentissimas, eoq. nomine evulsu difficiles: Culmi plures, palmares atq. Radies habet tenues, requentumins, con instructura membras computes, parmares atq, etiam dodrantales, geniculis paucis articulari, oblique eriguntur, aut per terram repandi reclinantur, denuóq, adis radiculis artollantur. Singulis calamis fingula infident (pieze, Panici minores, afpera, vefibus adharentes, per maturiatem ruffefentes, brevibus, pungentbus aritits obfepte; inter quas vefibus adharentes, per maturiatem ruffefentes, brevibus, pungentbus aritits obfepte; inter quas vennous aunaremes, por inici quas femina parva Panico minora. Folia graminea, albicantia, hirfuta, aspera, partem culmi ceu vagina

impicarentia. Invifa olitoribus herba, annua quidem: oritur æstate; semen maturat Augusto, perit Au-

tumno.

In agro quodam inter Rapas ultra Putneiam vicum, ad semitam quæ inde Rowbampon ducit; item ultra ædificia Neutbouse, id est, boium stabula dieta, juxta Tamesin shuvium eundo a Trajecto equorum ultra Westmonasterium ad Chelseiam pagum copiosum observavit D. Neuton.

C. Bashinus hujus synonymum facit Gramen geniculatum Tabernamontani, & Gerardi. Parkinfonus Panicum sylvestre Dalechampii vocat. J. Bauhinus describit sub titulo Panici sylvestris & Dentis canis 1. desti: verum Gramen geniculatum Tabe. ab hoc distinctum facit, & Graminis patient passes in the substantia subs nicei vulgaris lavis synonyma huic accommodat: erroneè nostro judicio: descriptio enim (quam most ungaris zeus synonyma nuc accommonat. Artene marco paracti cercipatenin (quam adhibet) non convenit Grammin paniceo vulgari fipica levi : fed fepecia ili quam intellectum volumus, que elf fipica aípera, veftibus pertinaciter adhærefcente: pro qua ergo nos eam ufurpavimus.

CAP. VI.

A. 1. Gramen Avenaceum dumetorum spicatum. An Festuca graminea nemoralis latifolia mollis J. B? C.B? Spikeb Debge Gat-grafs.

Adix huic fibrofa: Calmus cubitalis & alcior, gracilis, geniculatus, inferius nonnihil pilofus, fuperius lavis. Folia lata, pallidè viridia, friata, pilofa, tractantibus afpera & aridulcula. Spica trium quaturore dignorum, ex pluribus spicis partialibus alternatim fine pediculo medio fcapo adnatis confitans. Sunt autem ha partiales quas dixi spica totalem componentes oblonga, flrigofa, è plurimis glumis squamatim incumbentibus, & in aristam longiusculam definentiales.

Tardius & post Solstitium ferè æstivum spicam producit & semen perficit: éstque in sepium

aggeribus inter vepres & in dumetis frequentiffimum.

Huic non multum diffimile eft

2. Festuca dumetorum C. B. Theat.

Radice eff fibris capillaceis nigricantibus composită, ex qua culmi plures, geniculis distincti, pau-cissimis pilis aspertis, duorum, trumve cubitorum, foliis oblongis angustis cincit exfurgunt; in quo-rum summo spica oblonga, locustis ratis oblongis, cauli proximis & aritis armatis constans. Basilez circa Birsam in dumetis julio menle reperium: verum etiam in vepribus locis siccioribus

In omnibus ferè, exceptà foliorum angustià, cum nostro gramine Avenaceo dumetorum-con-

CAP. VII.

De Lolio.

Olium "Ares Gracis, quasi stans, hoc est, adulterinum. Fieri enim creditur è corruptis Tritici & Hordei seminibus. D autem in L abit, ut ab Holico ONissus Uliffit, à duapus La-chryma, vel dicitur sed ne neuro chris, id est, segetem perdere; sive quasi nation en ac dest, seget noxia. Ita Martinius & ex eo Voffius.

Lolium autem spica strigosa, compressa, granis cum glumis utrinq, ad scapum in eodem plano fitis à reliquis graminum generibus distinguitur.

Lolium album Ger. Park. Lolium gramineum spicatum caput tentans J. B. Gramen lolia-ceum spica longiore C. B. Dattiel, Ivray Gallis, quoniam mebriat.

Radicibus est fibrofis, tenuissimis capillamentis cirratis, sipulas habet cubitum unum, duos, trétve altas, Triticeis pares aut paulò minores, quatuor vel quinque nodis distinctas, ad quorum singulos, ut in reliquis culmifers, singula solia, Triticeis angustiora & viridiora, mientia, glabra, pinguia, striata, culmum ad proximum fere geniculum obvolventia, à quo postiquam recellerint in sesquipalmarem aut bipalmarem longitudinem producuntur. Culmus in spiram desinit pedalem, Sinuich

figura peculiari, fiquidem ex culmi lateribus alternatim grana terna aut quaterna & quina, imò non rarò sena aut septena, pusillæ spicæ forma pediculis nullis exeunt. Singulis spicis foliolum oblongum eas finu suo excipiens, exteri is adjungitur. Grana Triticeis minora sunt, glumis seu cortice fusco & simplici inclusa, que in acutam & tenuem aristam, quà tamen aliquando destituuntur,

Inter segetes, præsertim Triticeas nimis frequens habetur. Que de degeneratione seu transmu-Locur. tatione Tritici in Lolium, aliorumq, frumentorum & leguminum in sua vitia, à Veteribus & Recentioribus dicta sunt, superius in Parte Generali consideravenus.

2. Gramen loliaceum latifolium spica angustiore C. B.

Ex radice alba, arundinacea, fibrosa culmi aliquot cubitales exsurgunt, folisi paucis, latiusculis, oblongis cincti, quorum summo spica angusta, uncias quatuor vel quinq longa, Phœnici vèl Hordeo marino fimilis infidet.

Basileæ circa Cliben, ubi longioribus & brevioribus foliis variat.

Dallier circa concern un rongorious se externos tons variat.

Lolium calefacit & exicocat, attenuar reloivit, abferget. Frugibus ex quibus Cereviña paratur Viren.

permixum ebrietatem promovet. Quod fi pani copionus addatur ftuporem & velum termulentiam esitantibus parit. Hinc nonnullis Triticum temulentum, Gallis Ivray quasi ebriosa di-

Triticum in Lolium degenerare Veteribus plerifq & Recentiorum multis videtur: quod tamen à curiofioribus & naturali scientia penitius imbutis meritò in dubium vocatur : qua de re superius

lib primo, cap de specierum transfinutatione egimus.
Quamvis autem Lolium intro assumptum celerimè vertiginem inducat, foris tamen cum axungia (adipe anserino Plinio) admotum idem incommodum tollit. Theoph.

(adipe anterno rimo) admoutin deni incominedun donte cares i perpe.

Oculis officit, caliginem adferendo propter Vapores cares in cerebrum elevatos: unde Lolio victitare dicuntur proverbio, qui viú funt imbecillo, ut lufciofi & Myopes.

Lolii farina allis medicamentis idoneis admixta, ad ulcera putrefeentia, impetigines, lepras, firu-

mas, gangrænas, dolorem ischiadicum, &c. à Veteribus commendatur. Consule Dioscoridem &

3. Gramen loliaceum angustiore folio & spica C. B. Lolium rubrum Ger. Lolium rubrum sive Phomix Park. Phomix Lolio stimilis J. B. Steb Darnel grass.

Planta est perennis, radicibus geniculatis è geniculis fibras demittentibus se propagans: eulima cubitum aut sesquem interdum altis, perquam tenuibus, rariss, geniculis, se duodus tribus et et am quatuor donatis falia angustis, oblongis, stratas, pinguibus, obscure virentibus cinctis. Ex inferioribus geniculis ramulos non rarò emittit hæc species. Spicæ loliaceæ, spithamam longæ

interioribus geniculis ramulos non raro emitti hac i pecies. Spicæ lofiaces, forthamam longe, aliquando puniceo colore rubentes, non raro tamen alba, minores & tenuiores quam Lolii albi, esodem modo ex fipcis partialbus, fitrigofioribus, pluribus tamen glumis confiantibus composite.

Duplicem hujus varietaem oblieravimus; alten fipicæ partiales (fi ita loqui liceat) totalem com Varietates, ponentes crebriores feu denfiores funt au propiis ad fe invicem admotæ, paucioribus glumis composites, & Capo medio apprefilæ: alteri rarius & à fe invicem remotitis fites, pluribus glumis conposites, & Capo medio apprefilæ: alteri rarius & à fe invicem remotitis fites, pluribus glumis conposites, à l'esta-basi in averagem argumi fosfiariare. Se à Capo medio ponte, e tator basi in murconem actum faftigiate, & di capo medio extantes.

Ad vias & femius inque pascuis pinguioribus frequentissimm eth hoc genus. Locis nonnullis Locas.

pro jumentorum pabulo feritur, est enim pingue & ponderosum adeóque jumentis saginandis ap-

4 Gramen phanicoides foliis convolutis junceis ac pangentibus J. B.

Cubito altiorem calamum attollit, internodiis longis geniculatum, foliis amictum sesquipalmaribus circiter, duris, rigidis, acutis, mediocriter latis: fummo culmo spice insidet, sesquipalmum longa, alternante glumarum muricatarum squammatim compactarum politu, ad eum ferè modum quem in Phenica animadvertimus, fed majorem multo, colore ex viridi in flavam vergente: radicem apparete effe perennem, obliquè actam, fibrofam, duram, albam. Ita ex ficca planta.

In maritimis Narbonenfibus observavit Cherlerus. Duplicem differentiam notat P. Magnel, alte. Local.

ram foliis viridibus, alteram quafi argenteis.

5. Gramen parvum marinum spied loliaced Ger. emac. lib. 1. cap. 22. n. 8. An Gramen lo-liaceum mmus spied simplici C. B? Dinart Sea-Darnel-graffs. An Phanix deerosa aculeuta Park?

Fibris plurimis, subluteis, tenuibus radicatur, unde exeunt cauliculi numerosi [plures viginti in uria planta numeravimus] sesquipalmares interdum, plerunq breviores, & quod notabile est in hoc genere, & ferè singulare, valde ramosi, tribus quatuorve geniculis nodosi; totidemq, folia vestiti, quæ cum à caule abscefferint, vix producuntur in longitudinem uncialem. Cauliculi autem summa parte in spicas desinunt, duas tresve uncias longas, teretes, nec ipso caule crassiones utægre distingui poffint, articulatas, recurvas: ad fingulos feapi articulos alternatim nunc ex hac, nunc ex illa parte, binæ glumæ cauliculi scapo ita coaptati & appreffi, ut nisi cum eleventur inter florendum, rotunditati ejus nihil officiant, femen continent. Ad maris litus, & in paluttribus maritimis plurimum oritur, ut loca indicare non fit opus.

Ppppp 2

6. Gramen

Lacus.

Locus

6. Gramen Loliaceum minus (pica simplici C. B.

C. D. Ex radice capillacea cauliculi plures rotundi, duri, duarum unciarum & etiam femipalmares, foliae paucis, angulfis & brevibus cincti, exfurgunt, quibus fpica duarum unciarum, angulfa, Lolio fimipaucis, angulfa & brevibus cincti, exfurgunt, quibus fpica duarum unciarum, angulfa, Lolio fimipaucis, angulfa, Lolio fimipaucis, angulfa, Lolio fimipaucis, angulfa, Lolio fimipaucis, angulfa, angulf

In agris Monspeliensibus frequens est.

7. Gramen loliaceum minus supinum spica multiplici C. B. Phenix multiplici spicata panicula Park.

Cauliculus est multis, majori parte reclinatis, unciarum quatuor: folius paucis & spica multiplici, cujus utriculis semen parvum oblongiusculum includitur.

Apud Monspelienses reperitur; ubi in maritimis herbidis se sæpius legisse refert P. Magnol. qui

Gramen maritimum panicula loliacea, ramosa ejustem.

Quod in litore propè Perauls non longè Monspelio legit, aliorum tantum varietatem esse con-

8. Gramen phalavoides exile, humi sparsum Danicum Lobelii Gr. loliaceum supinum C.B. Loliaceum supinum Lobelii Casp. Bauhini J.B. phalavoides minus supinum Danicum Lobelii Park.

Ad Gramina Loliacea refert C. Bauhinus, Pufillum est, humile, humique sparsum, radice sulca, cutrosa, culmis quamplurimis, duarum truimve unciarum, torulis spicatis, astusè saltuse astuse sulcalis longitudinis: Tota herba per feenilecium

CAP. VIII.

De Gramine Alopecuroide.

Spica caudam vulpinam referente nomen accepit.

A. I. Gramen Alopecuro simile glabrum, cum pilus longiuscului in spica, Onocordon mibi denomi-natism J. B. Alopecuroides majius Get. Phalaroides majiu Patk. Gr. Phalaroides majiu, spico Italicum C. B. & prite etiam Phalaroides spica nobil, spice Germanicum C. B. Park. «The most common for tail grafs.

Radix huic fibrola: calamus cubito altior, non rarò bicubitalis, internodiis longis diffinctus, quem inoffensè fufque deq, contrectes licet, duobus tribúfve folisi donatus, fincam fuffinens fefcuncialem aut duarum unciarum, mollem, cinericeo colore filendentem, brevibus 8c mollicellis piloris glumis compactilem, aritis mollibus longiafualis cinericeis fingularibus donatus. Folia non ada modum longa, glabra, glauco quodam polline, avería præcipuè parte obducta, quæ facilè detergi

poren.
In icone Gerardi & Lobelii (pica jufto brevior & craffior pingitur.
Miror Gerardum & Parkinfonum noftrates de planta adeoq, ubiq, obvia & vulgari, in pratis & gaſcuis per totam Angliam frequentiffimā, tam obſcurê & confusê ſcripfiffe, ut eam neſciviſſe vi-

Inter prima mense Aprili, aut ineunte Maio spicam producit.

2. Gramen aquaticum geniculatum spicatum C. B. fluviatile spicatum Ger. aquat. spicatum Park. Spiked flote grais.

Spica perfimilis est præcedentis spicæ, mollis pariter, unico ex singulis squamis cam componentibus exeunte pilo seu arista brevis, nec bicornes sunt squamulæ ur in typhino dicto. Spica duntaxat gracilior est & minus lanuginosa quam in pracedente. Caules infirmi sunt, crebrò geni-culati, & ad genicula sursum reflexi, procumbentes, & ad nodos, ubi terram attigerint, radices agentes, quibus locum idoneum nactum immensium se propagat : è geniculis ramulos emittens. Folia modice lata, palmaria aut sesquipalmaria, lavia, superiora glauca.

In aquosis frequens oritur.

Historiæ Ebrodunensis auctores Gramen cum parva cauda muris, radice nodosa [male imprimitur non nodosa] repens J. B. huic idem faciunt, & C. Bauhinum notant, quasi ex una specie duas fecifiet, quod hoc ab illo [eparaverat, ipfi porinis reprehendendi; cùm Gramen aquaticum ge-niculatum fpicatum, revera [pecie diftinetum fir à Gramine cum parva cauda maris radice nodo]a repente J. B. ut rede illa diftinguit C. Baubinus.

A. 3. Gramini

A. 3. Gramini caudæ muris purpurascenti aliquatenus simile I.B.

De Graminibus.

J. B.
Oblique radicem agit crassam saits, tenuibus fibris donatam, veteri præteritorum foliorum cæspite amictam; ex qua è terra statim pluscula prodeunt folia, graminea, vix triuncialia, raris pilis ad latera oblita, striata. Culmi surriguntur aliquot pedales, cubitales aut etiam altiores, teretes, rigidiusculi, paucis internodiis, versus ima potiffimum, donati: quorum fingulos oblongo intervallo fejuncta paucis internouns, versus inta portunaria, sonata. Guorum miguos obiongo intervano repunta amiciant foilot fecuncialia, aut ad lummum duas uncias longa, infernis alioqui fimilia. Summitati inherent fipicae, quæ primulim prorumpentes Caudæ murs purpurafecutis fpicam aliquatenus amulantur, tum figura, tum colore, prærerquam quòd ariftis nullis fit fepta. Mox divulsa & aperantidation; turn inqua, turn converge, pacer quantidation and until in repet. Moxavuita & apertac elegantem glumarum purpurearum aut xerampelinarum & pulchré fplendentium thyrfum exhibet. Ex quibus filorali vel potius apiculi utrinque bifidi (dum nimirum flores) dependent, pulchelli, obleurie purpuraficantes, tremulti; gjuma caterum caffe, intutiles. Sapor Graminis vulgaris. Sicco gaudet celpite, arenofis item, fqualidis & faxofis viarum marginibus arvortimque oris incul. Lecut:

tis. Iunio floret.

A. 4. Gramen Alopecurinum minus Ger. Alopecuroides spica long à majus & minus Park. typhoides V. seu spica angustiore C. B. cum cauda muris purpurascente J. B. Che lesser baltard for tail grafs.

Ex denso foliorum gramineorum, glabrorum agmine aliquot emergunt culmi, quorum alii peda-les, alii cubitales aut sesquicubitales, interdum purpurei, foliii infernis latioribus vestirit, paucis aque exiguis articulis distincti: in summo spiram gestant purpurascentem, palmarem aut breviorem, teretem, caudæ muris formå, sed confuso glumarum sterilium ordine refertam, ex quibus breves & tenellæ profiliunt ariftæ. Flosculi ejus sunt apices luteoli pallidi, ex tenuissimis filamentis penduli. Radix meræ funt fibræ.

Inter fegetes plerunque apud nos provenit.

Lecus.

A. 5. Gramen pumilum birsutum spica purpuro-argentea molli, nostras.

Hoc genus graminis observavit nobisque communicavit D. Dale. Radices ei pro more fibrose. Folia ad radicem longitudine digitum aut duos digitos longitudine raro fuperant, funtque perangulta & hirfuta. Culmi tenues, erecti, uno alteróve folio cincti & geniculo nodofi, altitudine fesquipalmari interdum semipedali aut majore, colore purpurascente, in summo spicam gestantes uncialem aut sescuncialem & longiorem, è purpura argenteam, mollem, & laxiorem, nullis aristis donatam. In montofis & campestribus sed rarius.

6. Gramen Alopecuros spica brevi J. B. Gr. Alopecuroides spical rotundiore C. B. Alopecuros Ger. Alopec. genuina Park. Short cared for tail grafs.

Herba mollissima est, brevi [pica, utpote duum plus minus unciarum, sed rotundiore, propius ad vulpinam caudam accedente, coloris albi & rari, glumis tomentosis vix apparentibus propter tomenti densitatem, aristis longiusculis, mollicellis circumcirca radiatis. Celmus geniculatus cubitalis & selquicubitalis, folia amictus gramineis, parvis mollissimis pilis albis hirsutis. Radix parva, alba.

In Sicilia, Italia v. g. circa Baias, & Gallia Narbonensi propè Frontinianam oppidum, præsertim Locus. in arenosis observavimus, verum & spica brevior erat, & culmus humilior, nec pedalem altitudinem excedens, quam ei recte attribuit C. Bauhimus; erat etiam fumma parte prætenuis.

7. Gramen Alopecuroides spica aspera C. B. Alop. spica asp. brevi Park. Gra. eum cauda leporis aspera, seve spica murina J. B. Hough-cated for tail grass. Alopecuroides spica aspera Baubini Ger. emac.

Pluículos furrigit calamos, graciles, rigidulos, pedales aut sesquipedales, in quorum summitate spicæ sunt breves, magnitudine & figura caudæ vulpinæ haud dissimiles, sed cristis asperis, utrinque quoque muricatis cum ariftis longiulculis & leviter recurvis, & qua ex brevi reflexu in fummitate culmi nutant: in quarum finu gluma latent parvae, inutiles. Folia mediocris longitudinis, rigidiufcula, glabra. Radix densa saris numerosam hirsutarum fibrarum prolem demittit.

Circa Monspelium in marginibus ficcis satorum copiose provenit. C. Bauhinus hoc genus rectius describit caule palmari summum pedali; nec enim altiores nobis

Gramen Alopecuros fpică lorgă tomostosă candicante J. B. Alopecuros major fpica longiore C. B. Gr. Alopecurostes alterum radice repente, je u Pfeudo fichozonibum Monfpelienjum Park. Schemanhum adulerium Gec. Optat long-tarto ffor-tail granden.

Culmo est bicubitali ferè, gracili, geniculato; foliis gramineis, glabris, ad tactum non asperis, foualida Schoenanthi folia quodammodo imitantibus; Spica palmari, mollicella, tomentofis, candicantibus cum nitore velleris holofericei glumis emicantibus tremulis; radice fibrola infirma.

In maritimis Monspelio vicinis observavimus & collegimus. Pro Schemancho à Pharmacopee's Locus.

Venetis & Monspeliensibus sibi obt:usum fuisse Pena scribit.

Locus.

Lacur

Locus.

I ocus.

A. 9. Alopeuros maxima Anglica Park, altera maxima Anglica padulofa Ger. emac. Altera uepecares maxima Angiuca Kaik. auera maxima Angiuca paautoja Ger. emac. Altera maxima Anglica paludofa, five Gramen Alopecuroides maxir-um J. B. Lob. Adv. part. alt. Areat English March For-tail grass.

Lob.

Culmus cubitalis, fesquicubitalis, bipedalis & quandoque procerior, geniculatus, & folia illi Graminis aut Tricici; fed quinque uncialis sape speciolissima, habitior, sericea, spicata, caudatáque paninis aut Tricici; fed quinque uncialis sape speciolissima, habitior, sericea, spicata, caudatáque paninis

In rigus herbidis Comitatus Southamptoniæ proximè falinas & antiquas ædes Drayton vocatas, cis In rigus herbidis Comitatus Southamptoniæ proximè falinas & antiquas ædes Drayton vocatas, cis mare, duobus mill. Anglicis à Portfurath, ex adverso Vectis insulæ plurima: itémque in udis sossis lacultribus Esseximis Comitatus, juxta Thamesis amoenssisma fluenta.

• 10. Gramen Alopecuroidi accedens ac Phalaridi, spicâ longiusculă, folio lanuginoso J. B. typhoides molle C.B. Alopecuroides minns Ger.

Duras & frequentes fatis ab infimo culmo pendentes habet fibras, eásque candicantes. Culmus Duras & requences taus ao infinito cumo pericentes naos perios parque canticantes. Cumini autem cubitalis, propret terram rubeficens, folis pro geniculorum numero obfeptus, palmo longio-ribus, Hordeaceorum latitudine totis molli canaque lanugine teckis. Spica fingularis, uncialis aut etam fextantalis, argenteo nitore micans, turbinata, glumis acerofis, gracilibus, mollibus, tomen-

tofis, denso stipatu concervatis constans. C. Bauhinus aut porius Lobelius, paffim ad femitas repetiri ait. Si differat à Gramine Onocordo, nobis incognitum ett. Et figura & deferiptio C Bauhini Onocordo gramini convenium, praterquam quòd folia angufa ei attribuat. I Bauhinis tamen, qui & hoc vidit à fratre Casp. circa Monspelium collectum & allatum, diversum facit, cui subscribirius.

• 11. Gramen cum cauda muris folis birsutis J. B. typhoides culmo reclinato C. B. Alopecurinum majus Ger.

Culmi aliquot cubitum excedentes, internodiis circa imum nonnihil rubescentes, densis; rarioribus & fere nullis superius, foliorum vaginā multum involutis, que ubi à culmis recesserunt brevia satis ec reae mains imperius, iomoram vagina muitum invoitus, que unt a cultinis recenterunt orevia latis funt, & angulta, inituta. Spica trium unciarum, nitida, denliffimis tennibus glumis compaçta, luteo la ferè, i fingular gluma planga, angulta; in acumen unicum definunt; tota autem spica nonnihil divulla confipcitur. Radix capillaris, alba, tenuis, ex capite craffiusculo; an repat non observavimus Monspelii.

C. Bauhinus in cultis fecus vias reperiri afferit.

12. Gramen Alopecuros altera, Lobelii J. B. C. Baubinus idem boc facit Gramini Alopecuro Spica rotundiore, seu Gram. Alopecuro spica brevi J. B. Locus tamen deversum esse spica rotundiore, seu Gram. Alopecuro spica brevi J. B. Locus tamen deversum esse spicalet.

Aliud (inquit Lobelius) genus quoddam est caudæ vulpinæ Theophrasti, spicis tamen minoribus ac brevioribus, nec ita lanuginofis ur Monspeliensis. Culmos quoque multo surrigit altiores, bicubitales: Folia graminea; radix fibrofa.

Sefquimiliari Brugis distantibus campestribus juxta Merkireb copiose provenire ait Lobelius. C. Bauhinus hîc nomina confundere videtur; aut fortè Chabræus apud J. Bauhinum.

* 13. Gramen Alopecuros minor spica longiore C. B. Cauda vulpina Monspeliensium Ad. Lob.

Tota planta pedem alta est, radice fibrosa, culmis multis, geniculatis, recurvis: foliis quam Alopecuri spica rotundiore longioribus, angustioribus: spica trium unciarum, rariùs minore, albida, Graminis panicei effigie, sed lanuginosa, que compacta est ità ut simplex videatur, cum tamen ex multis spicis sit composita, qua in re potissimum à prædicta differt, & quòd ea minus speciosa &

Frequens est locis maritimis Monspelio vicinis ad Magallonam & Aquas Marianas. Copiosè oritur, inquit P. Magnol, in fossis circa stagnum, qua astate calore solis siccantur. Nos in Sicilia circa Messanam invenimus. Spicarum arista qua molles sunt & numerosissima flavicant.

14. Gramen typhoides maximum spica longissima C. B. typhoides maximum Pack. typhinum tertium Ger. emac.

Ex ratice parva, nodofa, cui fibra exigua & plurima adnata, culmus rectus, fefquicubitalis, internodis ratioribus diffunctus exfurgir: qui in fpicam rectam, tererem, palmarem, virefeentem, in maturitate albicantem, tactu mollem definit: cujus utriculi copiosis & oblongiusculis arissis armantur. Folis est gramineis, paucis oblongisque majori etiam parte caulem vestientibus.

Hoc copies inter fruteta ad acidulas Gapringenies Wirembergici ducatus Julio menfe primum oblevavit C. Bathinus; dein non longe Bafilea in fepbus agrorum, & in falcetis Michefeldæ

Non multum differe à prima specie seu Gramine Onocordo, viz. spicæ longitudine & loco inter fruteta, ut ego ilem esse suspicer, non tamen afferere ausim idem esse.

CAP. IX.

De Graminibus.

De Gramine typhino.

Ramen Typhinum dictum ab Alopecuroide differt spicis asperioribus, squamulis spicas componentibus bicornibus.

1. Gramen cum parva cauda muris, radice nodosa repens J. B. Gr. nodosum spica parva C. B.

E radice fibrosa & veluti bulbulis nodosa aliquot emergunt culmuli, cubitales aut sesquicubitales, tenues, laves, & ab internodiis reflexi, quos ab imo statim piuscula comitantur folia, glabra, brevia, tenues, acres, ex an incanonal curica que a mor reaun partona comanta punt, gaura corta, angulta. Ex fingulo ceterum internodo fingulum promine foliolum; fimmitata fiora infret parva, hipidula, Tobelli Typhini graminis figura, bicornibus fquamulis denfiffime farcta.

In dumetis propè Beffordiam diei intinere à Bafilea diffantem reperit J. Bauhinus Augusto cum Louis

Huic synonymum faciunt Historia Ebrodunensis auctores, sed erronee, Gramen aquaticum spicatum Lob. ut superiùs monuimus.

A. 2. Gramen typhinum majus seu primum Ger. cmac. medium seve vulgatissimum Park. cum cauda muris majoris longa majus J. B. typhoides asperum primum C. B. ex sententia J.B. The areatell Cats tail grafs.

Radices tenues; culmi habent principium bulbo oblongo simile, cubitales altiorésque interdum, quatuor aut quinque geniculis intercepti; ad quos folia aspera [asperitas vix sensibilis est] latiuscula, canescentia, palmaria, [qua è radice exeunt longiora funt] vagina longiore stipulam circumplexa. Summum cacumen palmarem, sepe etiam longiorem spicam sufficient, teretem, cauda magni Muris similem, mollem si sursum versus manu demulceas, asperam si contra, coloris cinericei, innumeris squamulis in binas breves aristas definentibus, dimidiatos solenas, aut lateritias cannulatas fcandulas imitatis, conftantem.

In pascuis frequens est & agrorum marginibus, ad semitas item & sepes, solo præsertim humi-Locas. diore.

A. 3. Gramen typhinum minus Ger. Park. Gramen eum cauda muris minus J. B. typhoides aferum alterum C. B. Che leffer Cats tail grafs.

Varietas potius præcedentis esse videtur quam species distincta. Differt ab eo statura minore, & fpica breviore, angultioréque. Deferrptionem ejus videis apud J. Bauhinum tom. 2. pag. 471. C. Bauhinus fibras quafi ex bulbiculis promanantes ei adferibit & appingit. I was: In sabulosis reperitur, inquit C. Bauhinus, quod potius sequenti speciei convenit.

A. 4. Gramen typhinum maritimum minus. An Gr. typhinum Danicum minus Park? Sea Cats

Hac species esse videtur quam Lobelius sabuletis & maritimis natalibus gaudere scribit. Verum nostrum pedalem quam illi attribuit altitudinem rarò assequitur, sed palmare serè est aut sesquipalmare. Spica uncialis turgidula, ima parte plerumque angustior. Locus. In fabulofis maritimis frequentissimum est.

Gramen typhoides spica multiplici C. B.

Graminis cyperoidis species nobis videtur. Parkinsonus Cyperum typhinum hoc genus appellat.

5. Gramen supinum aculeatum J. B. aculeatum Italicum Park. album capitulis aculeatis Italicum C. B.

7. B. Brevibus fibris radicatur: ramos verò terræ apprimit in orbem, multos, palmares & sesquipalmares, aliquando pedales, aliquos verò duntaxar unciales, rigidulos. Ad quorum genicula utriculi in-flar folium firiatum glumas numerofas, conglomeratas fquamarum foliaccarum complexu comprenend communication grants and the state of t nati aliquid offentant.

Trinere inter Liburnum & Pilas, deinde circa Monspelium copiosum observavimus. Graminis aculeana.

typhini species videtur.

CAP.

CAR

CAP. X.

De Gramine echinato.

Gramen spica subrotunda echinata C. B. Gr. perpusillum capitulo rotundo spinoso Cherleri J. B. Gr. echinato capitulo Park. echinatum 4. Ger. emac.

C. B. Adice est geniculis nodosa, capillacea, alba: folis paucis, angustis, primis duplo minoribus iis que media sua parte festucam cingunt, que tamen vix uncias tres superant, & per que lineæ fecundum longitudinem excurrunt, eamque subasperam reddunt; inter hæc culmi festucarum instar tenues, læves, geniculati, uno alteróve folio è geniculi nodo incipiente cincti, & quidem tres vel quatuor, altitudine inæquales, duarum, trium, quatuor, etiam sex unciarum effequasent use resignation, annuante interquese, quadum, triant, quastor, quastor in exterioration entermentary quadratic quadratic financial quadrat pinofam inæqualem, radis guinque vel feprem practium definit, quorum medius fuperior oblongus, Jaterales minores funt. Flora ut in alis staminibus pallentibus tremulis dependentibus Maio

mense emittit. Semen parvum, diaphanum, triticeum Melampyri vulg. concolor.

Locus sterilibus circa Monspelium crescit: inque Æquicolorum collibus: Wemausi etiam ad mo-

Gramen tenue duriusculum & panè junceum J. B. Gramen foliclis junceis brevibus minus C. B. minus duriusculum Ger. exile durius Lob.

In rupibus & muris hæret ita firmiter radicibus tenubus, capillaribus, nigricantibus, ut vix eveili poffit; cohærentibus fimul multis plantis. Foliorum marcidorum veftigia demonstrant non annuam plantam. Folia alioqui vegeta funt, longitudinis quinque vel sex unciarum, quædam etiam breviora, convolutionis ergo Junci inftar teretia, nonnihil rigida, cinerei ferè coloris, restantibus Octobris fine calams valde tenubus, dodrantalibus & pedalibus, cum veftigiis parva tica. Montbelgardi idem aut valde fimile observavit, cui folia virentia, tenuia, comprella, viridia, glabra; culmi plurimi, tenues, pedales vel cubitales, læves, in quibus unum geniculum, præter illud quod ad radicem, & foliolum ex longa vaginula: juba uncialis, spica ferè limilis, virens, vel nonnihil purpurascens, in qua quadam partes ad phenicem nonnihil accedunt, & in parvas ariffas definunt: in us flosuit vel apices minimi, albi, toti plantæ sapor subdulcis; in ceteris similis præcedenti.

Lobelius Gramen suum exile durius oriri sabuletis & squallido aridioréque agro Gallia, Anglia. Germania & Belgii afferit. Quam plantam intelligat nobis nondum fatis conftat.

CAP. XI.

Gramina (picata miscellanea complectens.

A. 1. Gramen vernum, spica brevi laxa, an anthoxanthon? Gramen anthoxanthon spicatum I.B? Gr. spicatum pratense 3. seu spica flavescente C.B?

Adıx tenuibus, albis fibris constat. Folia brevia, modice lata, hirsuta, præsertim supina parte. Caulis dodrantalis, interdum pedalis, tenuis, geniculatus, quem folia amplectuntur aversa parte nonnunquam purpuralcentia. Spica brevis, digitum aut fummum fesquidigitum Ionga, subrotunda, rarioribus glumis nonnihil extantibus, in acutos apices sastigiatis, non aristatis composita. Flosculi seu apiculi purpurascentes è tenuibus filamentis tremuli dependent, bisidi utrinq.

Floret vere inter prima sui generis, & in pratis ac pascuis ubique frequens oritur, Icon Graminis Anthoxanthi spicati huic bene convenit. Nomen etiam C. B. in pin. nimirum

Gramen spicatum pratense III. sive spica flavescente.

Hoc genus pro Gramine cum cauda muris purpuralcente aliquatenus fimili J. Baubini aliquando habuimus: verum descriptio ei non bene convenire videtur, ideóque nunc mutatà sententià diver-

Gramen pratenfe spical purpurea, ex utviculo prodeunte, vel Gr. folio spicam amplexante C. B. Gr. spicam folio amplettens J. B.

Radiculu est prioris similibus, culmis multis, dodrantalibus, etiam pedalibus, pediculis nigricantibus diffunctis: foliis multo quam in illo anguitioribus & viridioribus: fpica quinetiam breviore & craffiore, purpureis foribus ornata; folio quod ex ultimo geniculo produ, fic caulem obvolvente ut non aperiatur (quod in priore non fit) & veticæ ipeciem oftendat. Sapor dulcis eft & a-

A. 3. Gramen

In humidis pratis non longe Monspelio & Lugduno, & circa Matisconam provenit.

A. 3. Grames criftatum J. B. criftatum Anglicum Park criftatum Baubini Ger. emac. p. 29. pratense cristatum, seu Gram. spied cristat læve C. B. Stemooth crested grass.

J. Bauhinus ità describit, Sesquicubitalibus assurgit calamis, perquam tenuibus, geniculatis, non fine folie, qua vagina inftar fatis longo intervallo culmum complexa, palmum longa ab eo recedunt, angufta. Spice quadrantalis aur paulo longior, duobus verifibus in unam partem vergentibus, glumarum pallidarum, criftatarum fimbriatarúmve, fioculorum luteorum fulcorúmve tremulas fibrillas explicat, dorso spicæ glumis vacuo. Radices tenues & cirratæ. C. Bauhino Radicum capillamentis plurimis oblongis albicantibus, abundat, qua in unum veluti cespitem coeuntia deorsum re-

Parkinfonus Gramen criftatum Anglicum à criftato C.B. diversum facit. Verum descriptio 7.B. Gramini crilato Artaco bene convenit, excepta longitudine spice: icon equidem spicam nimis laxam repræsentat, & due de radicibus habet C. Bauhinus cristato nostro Anglico non respondent. Verum cum quod describit C. Bauhinus, idem sit quod Lobelius misit, quodque in pratis circa recum cum quota uccionar. Cantamans, icum quota contamanta quota en prato circa Hackneum propè Londinum provenire firibit Adv. part. ali. minimé dubium eff. Gramen crifiatum C. B. & crifitatum Anglicum Park. unam & eandem specie piantam effe. Nec enim aliud genus circa Hackneum frequens eft.

In pratis & pascuis ubiq, per totam Angliam abundat, & circa Solstitium aftivum spicas promit. Locur. Hujus aliam seu speciem, seu varietatem proponit C. Bauhinus titulo Graminu spica cristata subbir futi, radicum capillamentis rufescentibus, culmis tenuioribus, parte inferiori levi lanugine aspersis Species altera. & humilioribus; foliis longioribus, spica candicante, minus compacta, nec ita eleganter cristam exprimente, à præcedenti differt.

4. Gramen geniculatum Tabernamontani J.B. Paniceum spica aspera C.B.

Radix ex pluribus fibris composita multos protrudit nodosos seu articulatos culmos, in alios subinde divisos; folia longa, angusta, acuminata, nervo per medium elevato; spicam longam, tenuem, villosam, glumis albis constantem, in quibus Jemen parvum.

C. Bauhinus hoc genus ad Gramen paniceum spica aspera refert. V. supra in capite de Gramine

5. Gramen Avenaceum montanum lanuginosum C. B. montanum Avenaceum Clusii Park. Gramen cum locustis parvis candidis, semine Avenaceo J. B. montanum Avenaceum Ger. emac.

C. B. Radice eff ex multis fibris duris, rufelcentibus composita, fingulis annis anteriùs serpente: unde culmi cubitales, tenues, laves, geniculati exsurgunt: quos falia oblonga, angusta, palmaria & acuminata cingunt. In culmorum fastigio spica oblonga & nutans, ex glumis brevissimo filamento insidentibus composita, qua exterius candicant, nec lanuginosa: at interiores utriculi lanuginosi funt, grana nudz Avenz fimilia continentes.

Monspeffuli sponte provenit. Clussus secundum vias, in montanis umbrossique, sylvis Pannonia, Locis & Austriæ & Bohemiæ nasci scribit, & semen Julio mense maturum observavit.

J. Bauhinus semen nitida lanugine obsitum scribit, quali Carduorum semina sunt prædita.

6. Gramen Avenaceum lanuginosum glumis rarioribus C. B.

Ex radice fibrola folia juncea, oblonga, culmique juncei plures, cubitum fuperantes, paucis folia iffque brevibus, culmum circa geniculum veftientibus exfurgunt, in quorum fummo glumz rariores, C. B. albe, lanuginofe, utriculum continentes, cui [smen nigrum fipendefing]ue inclulum ell.

In alpers circa Monspelium provenit, & cum Clustano confundi non debet. In incultis vià Leuri,

montis Lupi sæpiùs vidit D. Magnol.

7. Gramen Avenaceum lanuginosum ramosum C. B.

Radicem habet fibrosam, unde caulis unus vel alter, cubitalis, geniculis multis distinctus prodit: folis est multò quàm in prioribus latioribus: spica palmari alba, nonnunquam flavescente, ramola, glumis Avenaceis compactis & lanuginotis; cuius utriculis femen parvum oblongum, utrinque acu-minatum, plendens, pulicis feu feminis Pfyllit colore & forma, fed minus, includitur.

Circa Monspelium ad radicem montis Calcaris legit C. Bauhinus.

A. 8. Gramen spica gracili, aristis brevibus recurvis.

In viis publicis, locis udis provenit, nec ante Autumnum aut Æstatis finem spicam producit. Culmus tenuis, dodrantem altus, uno alteróve articulo interceptus, & folio inde enascente cinctus Spica parva, uncialis aut major, teretiuscula, glumis rubentibus in aristas prætenues, breves, recurvas exeuntibus compolita. Folia ad radicem pauca, anguita, brevia.

Invenit & ad nos attulit D. Dale, à quo pleniorem ejus deferiptionem expectamus.

9. Gramen

Lecus.

Plantarum. HISTORIA 1270

9. Gramen arvense paniculà crispa C. B. Park, minimum rubrum seve xerampelinum Get. Gramen cum panicula moli rubente J. B.

7.8.
Confibratis capillaribus radiculis fub cespite foliorum ima prodeunt, tuniceis involucris compacta; inter que bulbuli oblongi capitulum efformant, que à radiculus statim multa pronafcuntur, quadraninte que bulbuli oblongi capitulum efformant, que à radiculus statim multa pronafcuntur, quadraninte que bulbuli oblongia capitulum efformant, quadraninte de la confibración de la confibració J. B. inter que vuivui. Ocione capatilla, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta, mollia, glabra, in culmis pauciora, minora, in fingulis tamen genitala & trientalia, perangulta & trientalia, peran talia & trientalia, peranguita, monia, giauna, in cunino paucora, indiora, in ingulis tamen geni-culis fingula. Culmur pedalis, minor interdum, fubinde major, tenuis paniculam genit uncialem & fectuncialem, divullam ex viridi purpuraleentem, glumis crebris exilibus, in breves interdum torti-les ariftas, molles & quafi fericeas definentibus; [potitis virides & foliaceas fen grammeas]

tes artiss, mones ex quan retrees commentes y tromus isplies unbis, albi etam in Germania & Gallia. Simile eft hoc Gramen Gramini nostro montano spica foliacea graminea, nifi quòd panicula crassior & magis conferta sit.

10. Gramen montanum spica foliacea graminea P.B.

Hac species spicam pracedenti similem habet sed laxiorem. In funmis altiffimorum Cambriz montium Snowdon, Caderidris, &c. verticibus inter faxa, ubi nulla fere alia planta præter muscum provenit copiosum observavimus.

* 11. Gramen Camerarii repens J. B.

J. B. Radiem adipiſcitur longam, tuberoſam, ſed æqualem, articulis præcin€tam, & hinc inde reflexis, non tamen profundius radicatam, ſſalamentis conftantem pluribus. Suum prorudit hæc ab uno-quoque articulo valmem, continuo ſe innovans & multiplicans. Folis longa, acuminata, dura, Arundinis inflar parvæ lata. Culmus duarum ſærê fpithamarum altus, admodum anguſtus, & tenuis more ſſaminis, tribus quatu/orve nonunquam articulis prædius, ſſpicam ſuperiori parte profert patulan, que parum continet ʃumen. Folia cum radicibus ſaporem habent dulcem, cum adſtrictione quadam & acredine.

• 12. Graminis primi Dioscoridis species minima Thalii J. B. Gramen caninum supinum paniculatum folio varians C.B.

Nobis incognitum, nec alii præter Thalium Botanico descriptum, nec icone illustratum cum sit. Lectorem qui plura de eo velit ad Thalium remittimus.

13. Gramen versicolor J.B. Avenaceum glumis variis C.B.

Reptantibus graminibus accenfendum, radices duras, geniculatas, longe latéq, spargit, fibris profunde demissis, satis crassis, vix evelli potest è rupium rimis: Culmi foliu crebris vestiti, dodrantarunce cemutis, jaus crauts, vix evem poete e rupium runts; camm joine crebits veittit, dodranta-les, finam finguli geftant graminis anthoanthi, paulò brevioren, modò purpuream, que colore ad objectum lucis variante placet: parvum, jomen longiulculum, ad lemen Graminis Mannæ acce-dens, rufelcens externé, interné albeicens, involutum parvis glumis. Adde ex C. Bauhino radicem albà rugosà membranà integi, culmum fragilem & levem effe. Genewe in collo la. Bashin, & circa S. Hippolytum Burgundiæ. Solet inter rupes provenire

loco foli exposito.

14. Gramen paniculă aureă I.B. Gr. paniculă pendulă aureă C.B. i.e. paniculatum arvense 2.

Tenuem surrigit dodrante majorem culmum, per cujus sastigium conscendunt quinque vel sex auricolores pariculae splendidae, semunciales, graciles, teretes, acerosis glumis contextae. Folia peran-

gusta vix culmo cedunt longitudine.

Argentinæ habuit J. Bauhinus: in ficcioribus & squalidis locis provenit, ut testatur Hist. Lug-

15. Gramen minimum Dalechampii J. B. minimum paniculis elegantissimis C. B.

Est veluti gleba ampliuscula, rotunda, radiculis plurimis brevibus, candidis: foliis digito non longioribus, teretibus, spica valde gracili, parva: flosculis rubris.

Februario statim ad primam aeristemperiem exorientibus, sapore initio dulci, deinde amaro.

Nascitur in arvis, circa Monspelium frequens.

C. Bauhino Radix plurimis cirris oblongis albicantibus componitur: Folia unciam, rarius duas uncias longa, capillaria, cæfia, teretia copiola: Culmi multi, uno alterove nodo diftincti, duarum, trium, etiam quatuor unciarum.

16. Gramen minimum J. B.

Capillorum inftar tenues radiculæ cæspitem mordicus obsident: culmi numerosi, plus minùs unciales, enodes, molles, tenuissim in spicam definunt, alternis glumis graminis pratensis obsitam. Folisla stipulas à radice aliquouss, comitantur, tenella, perpussila.

Propè fontem illum mægnum tempis Dianæ propè Nemaulum collegit Cherlerus, nec alibi uspiam

observavit.

A. 17. Gramen

A. 17. Gramen minimum (pica brevi habitiore, nostrum,

Fibellis plurimis capillaceis terra adharescit, è quorum capite plures emergunt cauliculi, sescunciales aut duarum unciarum, tenues, rigidi tamen, duobus plurimum geniculis, (interdum tribus) intercepti, & foliolis è fingulis ortis fingulis aliquoulq obvoluti, fpicam in faftigio futfinentes perbrevem habitiorem, è locustellis, laxiùs fitis, glumis canescentibus brevissimis aristis donatis compositam. Folia non admodum numerosa è radice exeunt, angusta, vix trientem uncia longa. Imi culmi plerung, purpurascunt.

Secundum Genus.

Gramina paniculata.

CAP. L

De Gramine Dadyloide seu Ischæmo.

Oc genus graminis inter spicata & paniculata ambigere videtur : panicula enim è pluribus spicis composita est, unde & Gramen multiplici seu composità spica, seu polystachyon

Dactylon appellatur eo quòd panicula in quaternas, quinas, senas & plures partes divila, quasi di-gitos manús expansos referat. "I jaujar verò à sistendo sanguine nomen invenir.

A. I. Gramen repens cum panicula Graminis Manna J. B. datīs loides radice repente Ger, cana rium ischamis paniculis Park, datīs ylan folio arundinaceo majus C. B. quod nomen buic nostro utpote minori & Supino minime convenit. Creeping Cocks foot grafs.

Duûm generum folia & culmos profert. Primum enim lentis longisque ad cubitum unum aut alterum coliculu, solidis, crebrò geniculatis, lavibus, caducis nascitur, qui ubi terram attigerint, statim per fibras è nodis demissas comprehendit, radicaturque; atque ex essdem geniculis folia mutuo amplexu fitpata furgunt, brevia, angulta, hirfuta : deinceps adultius culmos producit erectiores, veluti fuperiorum ramos, pedales, tenuiores, filia amictos longioribus, hirfuta, & rarioribus geniculis interceptos, quorum iummitas in foicas finditur, quatuor, quinq, fex, fpicis Graminis Manna filia filia companya in terrespondente de la companya filia filia companya filia companya filia companya filia filia companya fil miles, sed minores, concinniores, imbricatos, non tamen circumcirca, perinde ut jam dicto Gramine, cui pars spice interior nuda, hoc discrimine interim, quòd ea pars Graminis Mannæ sulcata sit, in hoc verò in cristam elata. Flosules fert atro-rubentes. Radice nititur geniculata, reptante, fubdulci, alba.

Hoc Gramine (quod legitimum vocat Clusius) nihil vulgatius tota Hispania & Gallia [adde Lecu. etiam Italia] in arvis, vinetis, atq etiam in maritimis, in quibus multò lætiùs & uberiùs crescit: nam ejus radices interdum digiti craffitudinem æquantes eruere meminir Clufius. C. Bauhinus etiam hoc Theophrasti Gramen esse credit.

Hujus minor species seu potius przecedentis varietas habetur apud C. Bauhinum cujus descriptionem in Theat. Botan. p. 113. vide. Hzc varietas eadem videtur nobis vise in Gallia & Italia.

2. Gramen daciylon Siculum multiplici panicula, spicis ab eodem exortu geminis. An Gramen bicorne, seu distractoryophoron Bocc? An Gramen distractyophoron Col? Two-tated Cocky-sootgraff. An Festuca junceo folio, spica gemina C B?

Radin huic est perennis, innumeris fibris quasi reticulato textu implicitis compacta. Calamus pedalis, longióra, geniculatis, paucis foliis cinétus, ex quo at inflar juli recti riuncialis longitudinis exit è foliculo/piea, rubente colore pradita, que per maturitatem Graminis datáyli modo, in furcam dividitur. Ejuldem fojica glume in ariflas tenuifilmas & longas abeum.

Floret vere, & ulque ad finem æftatis.

Hæc eft descriptio Graminis bicornis Bocconiani, quæ nostro Gramini dastylo Siculo distachyophoro non convenit, ut nostrum ab illo specie diversum arbitremur; nam in nostro spice vix un-ciales sunt, & hirsutæ. Quin & nostrum multa in eodem culmo habet spicarum paria è foliorum alis peculiari modo exeuntia. Nam è foliorum supremorum sinubus exeunt pediculi seu ramuli, tenues, longi, nunc unus, nunc duo tréfve fimul, quorum unusquisque media aut inferiore parte ge niculum seu articulum habet, è quo exit folium pediculum obvolvens ad spicam usque. Atque hoc modo duplici vel triplici gradu panicula affurgit.

Festuca junceo solio spica gemina C.B. culmo est sesquicubitali, rotundo, geniculato & ramoso: cujus summitati pice vix unciam longe, molles, rufescentes, ariftis oblongis armatz. Ischzemo gramini villoso similes, insident; semper duz simul uni oblongiori tenui pediculo adherentes jungun-

tur. Folia habet juncea, longa, inordinatè posita. Hec descriptio in omnibus preterquam foliis junceis plante nostre convenit.

2. Gramen

Lociu.

Vires &

Vires.

Locus.

Locus.

3. Gramen crucis froe Newmet faith Albim J.B. Boricii Gram dact flon Agyptiacum C. B. Park. Ægyptian Cocks foot grafs.

Gramen quoddam nafcitur exile, vadreibas repentibus, albis, geniculatis, dulcibus cum aliqual acri-monia, communi Gramini préximis, digiti abduddine, geniculator ranulis affarigens, fedis-communi Gramuni fimilios, fed minoribus: 8 Arthuli habent quatuor fificas, Helaemi vel Grantinis foragumani fimiles, perfectam cruterni figurantes, quam aque omnes uno modo formante (ex quo iplum Ægyptii Neiem el salib vocant, quafi dixerint Gramen crucis, in quibus fiunt semma minutalima;

feminibus communis Graminis fimilia.

Maximum usum semina apud omnes habent, Ad eos sez qui tum renum, tum vesicæ calculis laborant, atque ad frangendos lapides in vesica concretos: quod genus morbi ibi est familiarissimum & quasi endemium. Mulieres radicis decocum tum ad pueros variolis atque morbillis correptos maxime sequuntur, tum ad seipsas, ubi cupiunt interceptas menstruas purgationes rursum evocare. Sunt aliqui qui pro secreto auxilio habent decoctum ex seminibus modice contusis paratum ad juvanda exanthemata in febribus pestilentibus, quas peticulas nostri appellant. Adusum quoq, vulnerum & ulcerum non parvum apudeos tota herba, pracipuè radices habent ulum. Aiunt radicem frigidam atque siccam esse, tenuissimarumo, partium: Quamobrem non desunt multi, qui ad movendum sudorem ejus decocto familiarissime uruntur.

Abundantissime in infula Java crescit non secus ac in Ægypto, Jac. Bontio autore, ubi & sequens

stellatum Veslingii reperitur.

4. Gramen stellatum Ægyptium Veflingii. Dattylon Ægyptiacum Park. qui in descriptione præcedentis bujus memi

Affurgit altitudine pedali, culmo rotundo genteulorum aliquot internodiis diffineto, cuca que angusta saus, & in acumen attenuata folia producit. Fulcitur radice firma, candicante, & ista godin guita iaus, & in acumen attenuata joiae producit. Fulcitur radice hirma, candicance, & upa gentulais aliquot nodofa; fibiduici quadam acrimonta; guitum perlitnigit. Calami in quante linguage paniculas dirimuntur, longitudine dipiaes, fibharme gramine berotores quidem, fed longé dentro-res: Averfa face in longum excurrente valida carina, & porrectis à latere flaminibus muniturur, quibus signagatim compacibilis fipicas (florarm congeries; viore flavelcence reindens, fuperius infitrate eft. Congenera itique hac gramina funt. Nec mirum ullum in ffellas aliquid abire posite

quum crucem tulit. Usum item medicum eundem obtinent, quamvis calculisintra vesicam duratis frangendis vires pares non possideane. Qui lapidosum alias vesica synagma cura sectionem eduxerit, in alibi Prosp. Alpinus feriplit in magna Ægyptiotum Memphi, quanvis curiosè inquifiverim; neminem depre-lendi. Hominem tamen religiolim à monte Sinai, calculos extra veficam in urethra fubfiltenres, compress fuppolito digito vefică, & meate urbario per immifilir penne Arleira rubulum valide inflato, coderii extroftim propulifie, ab agris ipfis acceptum fats & cognitum habeo.

Circa Heracleam oppidum five Roflerum primum confipesir Vellangus.

Gramen dastylon Africanum Park.

Pracedente paulo altius exurgit, paniculis tantillo longioribus & craffioribus, granis ordinate difpositis, catera simile.

5. Gramen Bengelopeen Col. Gram, spical gemine Millepeda simili C. B. spical gemina Columna Park.

Col. Radice admodum tenui, aqualiter fibrofa, capillari, ex albo pallente nititur: ex qua plures culmi exeunt, fupini, densè geniculait, folis gramineis parvis, in fummo binas femper proferentes spicas, ex una pare dorso per medium discurreite urrinque piniatas, ex alia verò quatuor angulis per longum, & in mediò canaliculis tribus aut quatuor foraces fructurm ordinibus emicantibus constructis, in quibus parvum semen, fulvum, angulosum, mitrus anagallide surgulis continetur. Spicæ verò è dorfi parte Millepedam seu Scolopendram ferè æmulari videtur.

Campestris est; sagrander appellavimus, quia binas semper in culmine spicas speciosas pro-

6. Gramen doctylen latiore folio C. B. Gramins genni, Deni Camina 3. fleve Gramen primum vel Galli crus J. B. Ischanion vulgare Ger. Isch. Sylvestre latiore folio Park. Cockes Court

G. B. Colons ex radice fibrofa plures promit, tribus quantérie articulis nodofes, fubride etiam ramofos, fubrubentes, Folia Tritécies breviora, lationa, hiritata, culmos longuifentă vagină involvult. Jube

norunentes. Palla Triticie breviors, latiora, hirithä, culmos longulculà vagina involvult. Juba inguls infele culmis, palminni atti ficquishirithi bonig, quattior, quintire aut plumbs feus comata, quorum alteri paru fecundum longuadinemi e bifori glunta 'spicat purpuradentes adnati, averla parte nuta, fideata: 'spica in mortis valde oliola. Dens caminus fiybellitis tertins, qui Jaho apparere Annua el planta, citam hortis valde oliola. Dens caminus fiybellitis tertins, qui Jaho apparere incipi. Ab hoc fativun, quod privatim gramien Manne vocata, non unfi cultura differre videur, inquir. J Banhinis. 'Choicra' ad hoc capit fub uno 8 teodem tutulo veferi Gramen echinatum & aculeatium 3, 'five album capitulis aculeatis Italicum C. B. quaim rechè vident iple. Gramen datylon follo lattore ejudiam, ticmue Gramen datylon follo lattore ejudiam, ticmue Gramen datylon follo efcinentum indiam C. B. dactylon folio latiore ejustem, itémque Gramen dactylon esculentum ejustem C. B. Cacumina

10. Gramen paniceum spicis nigris C.B. Panici effigie Gramen 3. Lob. Graminis Dentie canini spical divulsa tenuiorem nigram speciem J. B. Gr. paniceum 3. Tab.

Descriptio (inquit) mihi convenire videtur, nec figura multum discrepat. Culmis est tenuioribus [Gramine Dentis canis primo & secundo] geniculatis; foliis minoribus: spicis Ischæmo vulgari fimilibus, nigris; femine glumis exuto albo.

Cacumina pueri nanbus inferunt, extrahúntque, ut fanguinem eliciant, & hinc ab effectu He. Uju. trufci Sanguinellum vocant. In Germania locis feri ac coli audio (inquit Matthiolus) non minore cura quam catera frugum & leguminum genera, fiquidem ejus semine frequenter vescuntur in cibis, quod în jure carnium pinguium decoctum non minorem cum palato ineat gratiam quam Oryza, cui ego facilè præposuerim. In pila autem ipsum tundere oporter ut à suo resiliat putamine.

A. 7. Gramen digitatum hir sutum J. B. dactylon angustifolium spicis willosis C. B. Ischamon sylveftre fpicis villofis Park. Pairp perennial Cocks foot grafs.

Perenni radice & firma nititur, ex qua culmos emittit cubitales & bicubitales, tenues, rubentibus geniculis nodolos, frequentius fingulares, alias ramolos: felia tres quatuórve uncias longa, angulta, & raris longis pilis hirfuta, fubinde rubescentia, statim à radice partim, partim sed minora (exce rais longs pus initiaes, monetor curvaterius, manute quature partini parini lea initial (exceptà vaginà) ex culmis oriuntur, paniculà jubatà, quature au quinque spiris comara, Gramini Manna fimilibus, minoribus, purpuralecentius, molli lanugine villofis, ex glumarum mucrone arifta molli rustà prominente. Floculorum staminula faturatiore purpurà unguntur. In exteris regionibus frequens est locis ficcis & squalidis.

Ab hoc non diversum specie esse suspicamur Gramen Ischæmi paniculis Gallicum Lobelii, cujus

descriptionem subjiciemus.

Gramen dactylon scoparium C. B. scoparium Ischæmi paniculis Park. scoparium Ischæmi paniculis

Figura ei graminea Ischami vulgaris; gracilis culono, rigidus, geniculatus, cubitalis, in quaternas, quinas, interdum senas & plures elegantifitmas, lucidas spicatas caudicellas Ischamo gramini similes, faltigiatus: Folis item non diffimilibus, gustu Graminis, dulcioribus.

Copiosè provenit in Galliæ fabulofis vicinis caftri Insulant locis vocitati (vulgo Chasteau de l'Isle) Locus.

propè Aureliam.

Ex hujes pralongis, pratenuibus rigidisque cubitalibus & longioribus radicum cirris concinnantuli Usu. fcopula illa vulgatistima, nitentis coma conciliartices, frictionibus capitis accommodatissima & usitatissima. Crema in Lombardia Italia hujusmodi scopula laudatissima fiunt. Gramen ex cujus radicibus scopulas faciunt ibidem Capriolam vocant, quo nomine in Hetruria Gramen Mannæ vocitari scribit Matthiolus. Fortè Capriola nomen commune est omnibus hujus generis Graminibus; vulgus enim non diftinguit. Gramen autem quod nobis pro Capriola oftenderunt non videbatur differre à Gramine digitato hirsuto : idem tamen prorsus esse non audemus sidenter asseree.

8. Gramen exile durius Norwegicum aut Danicum, Gramini scopario cognatum J. B. Gram. foliolis junceis, radice jubata C.B.

Leb. Adv. p. 2.

Saxorum interveniis, levi terra, sterilis petraze Norvegia, imisque marcidis rimosis caudicibus, sylvarum Dania hoc gramen viget, densissimo, sparsoque rigidorum, junceorum, sesquiuncialis aktindinis, tenuffimorum folorum fipatu, fesquipalmaribus, numerosis, cirratis, geniculatis, flamineis calamulis, quorum summa folia latinscula vaginulas instar spicatas, unciales paniculas claudunt aut amplectuntur. Jubata cincinnatáque dodrantalis radix buxei pallidi coloris, totâque profixior planta, uti Graminis scoparii, cujus cognata videtur.

9. Gramen dactylon aquaticum C. B. aquaticum geniculatum Tabern. digitatum, atro-purpureum J. B. geniculatum aquaticum Ger. geniculatum majus Park.

Tah. Radice est fibrosa, ex qua plusculi nascuntur teretes, geniculati, sesquipedales circiter calami, foliis ad articulos gramineis, brevibus, latis, acuminatis amicti, calamorum faftigiis spicæ innascuntur longæ, tenues, digitalis Ischæmi spicis similes, breviores, atro purpureæ Tabern.

Paffim in lacuftribus & paluftribus nascitur. Quòd si ità sit, mirum alios Botanicos hactenus la- Locus. tere, qui quicquid de eo habent Tabernamontano debent.

Ab hoc non diversum, aut saltem ei valde simile esse suspicatur J. Bauhinus,

De Gramine tremulo.

 \mathbf{H} Ujus ípicæ è quibus panicula componitur pulcherrimè, íquamoſæ, è filamentis tentibus dependent, ur vel leviffimo flatu agitatæ tremilcant.

1. Gramen tremulum minus J. B. tremulum minus, panicula parva C. B. Park.

T. B.

Ex radice rufescente & quaquaversim reptante culmos surrigit pedales plus minus, graciles, vix uno vel altero distinctos articulis, jubas suffrimentes parvas è solio vaginaceo, superna parte acuto, & jubam ipsam sape superante, media parte sui prominentes, quæ ex squamulis delicatulis, rotundis, pallidis aut flavescentibus ex felendentibus, ex brevibus pediculis pendulis, tremuls, sed in unum tannim latus plurimum nutantibus constant.

Folia caterum inferna graminea, pallidè virentia, amonta acuminata.

În pratis montofis Bafilienfibus provenit; & vulgo Pes leporinus dicitur.

2. Gramen tremulum minus paniculă magnă C. B. J. B. Gr. Amourettes alterum Clus. cur. post. tremulum minus alterum Park.

In cacumine aliquando tres aut quatuor ramulos exiles fundit, feménque triangulum habet. In luco Grammunto frequens nafetur, autore P. Magnol, quod minor figura Graminis tremuli majoris C. B. optime repraélentat.

C. Bauhinus in Theat. Bot. ità describit:

Hoc radice elt minori [quam proximè lequens] culmo palmari, tenuiffimo, uno alteróve geniculo diffindo: folis tribus vel quatuor anguftifimis: in culmi faftigio duo triáve filamenta, quorum fingula paniculam fquamatam fuftinent, squamis inferioribus atro-rubentibus, reliquis pallidis, quintuplo quam pracedentis majoribus.

- A. 3. Gramen tremulum J. B. tremulum majus C. B. Phalaris pratenfis Ger. Gr. tremulum feu
 Phalaris media Anglica, prima an fecunda Park. Dunking grafs, Com-qualics,
 and in forme vilaces, Addited shair.
- J. B.

 Radix fibris cenuibus, non valde numerofis, obfcurè cinereis, aut fuscis terram apprehendit : non multum se diffundit, sod uno alterôve præter culmum germine emisso perennem plantam se este prodit. Culmum autem tenuis, cubitalis, shoubus plerunque geniculis intercercepus. Felia magná siti parte culmum ceu vagind complectuntur, reliquam surgiunt breviorem, rigidam: à summo culmo multi, tenuissimique rubentes petioli glumas sustinent rubescentes, è squamulis pulchro ordine digestis compactiles, levissimo attactu tremulos, minores quàm tremuli majoris, formá conoide, compressa.

 Folia quæ ad radicem modice lata, & palmum interdum longa, plerunque tamen breviora.

Hoc genus in pafeuis per totam Angliam vulgariffimum eft, nec aliud (quod fciam) apud nos inventur. Maio menfe paniculam explicat. In omnibus quas unquam luftravit Clufius regionibus prata multis locis veltut.

In horto Medico Leydensi habetur quoddam Gramen tremulum perenne n. d.

4 Gramen tremulum maximum J. B. C. B. trem, maximum Hispanicum Park. Phalaris pratensis altera Ger, emac. The greatest qualting grass.

Radices ut in plerisque graminibus fibrosa, fibris albis. Folia qua à radice exeunt, semunciam lata, palmum & dimidium, vel duos palmos longa, glabra, glauca, & plerunque intorta. Culim cubitales aut sessione no admodum tenues, quaturo vel quinque geniculis nodos, totidemque foliis sos aliquou. sque obvolventibus amieti, in summo paniculam gestant sparfam, è pulcherrimis aliquot spieu squamosis compressis, pendulis, è bino squamatum ordine compossis, dimidium digitum longis aut eriam longioribus, latitudine subdupla, contextam. Squama: ad bassin spicarum spadicea, relique à viridi albicant, saturatioribus lineis viridibus striatar, per siccitatem albicant aut rusfelount.

In hortis nostris Vere satum non ante Angustum mensem paniculam suam explicuit. At quod Autumno exiit Vere storuit.

Prope Mellanam Siciliæ in pascuis spontaneum invenimus.

 Gramen paniculatum elegan Ger. Gramen amorit dictum J. B. Gr. panicula elegantiffinis, five Evoquifu mijor C. B. Phalaris tratenfis major, five Gramen tremulum maximum Park. Botte gralis.
 F. B.

Fibre numerofis, faits craffe in unum caput cocunt: è quo furgunt pedales eulmi, graciles, lavibus vefitioi foliu, Calamoreum faftiga occapant paniende longe pulcherrimas, ablicantes, è fipicis plurimis uncabibus criciere, cultum lattudine, comprellis, genuno vertu fiquamularum contextis, artiki omni piloque carentibus, non tamen pendulis, quantum nos obfervare potuinus.

Primo Lib. XXII.

De Graminibus.

1275

Primo nobis obviam suit Francosurti ad Mœnum, deinde passim per Germaniam, Italiam & Locus. Galliam Narbonensem.

Hujus varietatem circa Florentiam & Monspelium observavimus paniculis multò minoribus magisque sparsis. Gramen tremulum proprie dichum non est, nec enim spica filamentis tenuibus appense lavi statu agitantur, cùm potitis erecte sint, & pediculis rigidis insideant; Verùm ob spicas
squamosas elegantes non distimiles, ei non immerito subjungitur.

CAP. III.

De Arundine.

Rundo, Gracis (Anapa), ab areo dicta est, eo quòd citò arescat, ut volunt Grammatici.
Arundo planta est inter culmiseras maxima, panicula lanuginosa, aquosis gaudens.
His adjungimus plantas nonnullas Indicas, à Botanicis Arundines dictas ob similitudinem quibus an nota prædicta conveniant nesciennus.

A. 1. Arundo vallatoria Lob. Ger. vulgaris palustris J. B. vulgard sive phragmites Dioscoridis, ghauß negusia Theophrasti C. B. Harundo vulgarus sive vallatoria Park. Common steets.

T. B.

Oblique geniculatam agit radicem, novos fubinde furculos oculófque continuo auctu protrudens, ex quibus culmi furgunt, hominis altitudinem æquantes, aut altero tanto majores, minimo digito tenuiores, geniculati, inanes: ex quorum nodis fingulis ferè culmum involventia fulia excunt, rigida & afpera noninhil, uncias duas lata circiter, cubito longiora, venofa. Scapus fummus in comatam, mollem, purpuralcentem jubam, tandem villofiorem, molliorémque, coloris cinericei redditam, nutabundam effunditur; que ventis ludibrium debns fine feminis fee abripitur, glumis videlicet caffis contexta. [Rechits C. Bauhinus femina non conficica duixi.]

Nascitur in aquis resedibus, veluti in fossis, piscinis circa fluminum laxiorum & lacuum ripas, Locus. ubivis regionum notissima.

In omnibus anno primo fiftula latior, corpus gracilius, contra fequentibus annis: nam increfcente corpore angustior fiftula redditur. C. B.

Ütilis eff ad tuguriorum teeta, itémque ad valla & fepimenta, unde & vallatoria dicitur.

"Utilis eff ad tuguriorum teeta, itémque ad valla & fepimenta, unde & vallatoria dicitur.
"Utilis effective de la valuar de la valuar

Arundines etiam fiffe & folia earundem vinculorum quoque vicem fibeumt. Utuntur & textores cannis, ex illis infutumenta fulfofque conficientes pro filis glomerandis: & chirurgi offibus fractis colligandis adhibent.

Urinam menfesque movere & ischuriz succurrere radicis tam sylvestris quam saivi in vino vel Virea.
aqua decoctum propinatum scribit Matthiolus. Ejustem in vino decoctum furfures ausert, si eo caput abluatur. Erysipelati alisique inflammationibus (etiam testium) folia virenta tusa & imposita
medentur. Æstivo tempore hac per febricitantis conclave refrigerandi gratis sparguntur. Maculas
ev varoitis resilicas succus radicis cum sero hircino & melle part dost deles. Sudores poenter movet
medulla contusa syncipit & pedibus adposita siquis in lectum se componat & cooperate. Spicula
aculeósque corpore extrahit radix contrita tum per se, tum cum bulbis imposita. Qua pratecea habent Veteres de Arundinis viribus apud ipso vide.

2. Arundo sativa seu Donax Dioscoridis C.B. Harundo Donax Park. Ar. maxima & bortensis J.B. Arundo Cypria Ger. The great Spanish, or Copques Reed, or Cane.

Radice nicitur dură, longă, crasă, contoră, nodosă, geniculis multis, radicis Chinze zmulă, quă tamen albior, late huc & illuc fubus humum porrectă, fibrifque auctă, quz quotannis nova germina prorrudit, cujidque teneri turiones cum grata dulcedine citari politine. Calamis eft duris, firmus, vacuis, decem cubitorum, militaris halte craffludine, & non raro etiam proceritate, denfis nodis diffincis, corruce fquamolo, qui ficile detrahitur, alpero & flavelecente veltitis: curca quos filus longa, lata, craffa, fuperficie ob fibras copiolas afpera, & circumferentia acuta, quæ membraneo cortice utique ad medium internodium calamum veftitur. Pasiciaem fui pibam elegantem habet, denfam, Mulii modo sparsam, mollem, & lanosa extarie nutantem, & purpurascentem, quæ hyems fine ullo terminum veftigio in auras abic. [in frigitalium fortaffe regionibus, aut lose incommodo faita, Nami loca natali proprie, sub s sporte orister, quin seme producat & cham persicai minimat dubium oft.] Calami quotannis humo tenus secantur, sed allico regerminat è radicum geniculis.

Quaqque 2

Loeus.

Ulu.

Locus.

Lacus

T Jus.

Lib. XXII. De Graminibus.

1277

Hilpanica dicitur quia ex Hilpania ad nos primum delata fit. Seritur in Italia ad colos mulicrun, & Vincarum ridicas: in Gallia ad fepes. Noftrates ejus calamis utuntur pro baculis & vir-

is pincatorius. Ex ufta hujus radice Arabes (podium parant, tametfi ut non necessario, ità non magno incomgis piscatoriis.

Arundinem Anglicam folisis in summitate dissectis C. B. multisidam Park.

Pro prima speciei varietate & lusu natura habeo, non pro specie distincta.

3. Arando scriptoria J.B. Ger. scriptoria atro-rubens C.B. Harundo minor seve Elegia Park.

Radicibus & foliis est Donaci non absimilibus: calamis concavis, craffitie indicem digitum, vel potius calamum Cygni æquantibus, octo seu decem pedes altis, lævibus, splendentibus, præduris, colore fors arro-rubente, intus albo, geniculis diffinitis, altero ab altero plus dorante diffantibus, qubus circuli albi fafciols finiles circunicuntur; in affulas fifiles ubi rumpuntur.

Provenit (autore C. Bauhino) locis humidis & pinguibus in Provincia Gallia; in Corcyra infula & Gracia. Reperitur etiam, monente Amato, apud Hispanos & Italos, pracipue apud Faventi-Colacua. Rependir cuain, moneine Amano, apud rimpanos e Manos, pracipic apud raventi-nos, circa cam vallem quam Ammonis appellant, quibus literati pro calamis characteribus pingen-dis, & adhue hodie Arabes, Perfz, Armeni, Graci & Turca (quibus penna Anferina in ufu non funt) utuntur, unde & calami noftri ex pennis Anferinis aut Olorinis facti nomen obtinuerum.

4. Arundo fareta Rheni Bononiensis Plinii Zanoni.

Radicións longe latéque fub terra reptat, flavicantibus, calami ipfius craffitie, foramine feu cavitate in medio admodum parvá pertufis, frequentioribus tamen nodis interceptis, (è quibus fibras denitum tenues, longas, lignofas, Hellebori albi fimiles) dulcibus & fucculentis. E pradicio nodis genmas prorudit, figură conicas, è multis fquamis compactiles, quæ exfurgente calamo in folia ab-cunt. Calami multi, teretes, graciles, leni & plicatiles viminum modo (Propè terram, tamen, ubi magis farêti & pleni funt, facile rumpuntur) crebris nodis diffinêti: è quorum unoquoque oriuntur folia, ab imo ad fummum totum scapum contegentia, eleganter sulcata, nervis subtilibus elevatis, quæ ea reddunt visu pulchra, tactu aspera; interiore parte glabra, colore argenteo ut aliarum Arundinum, multo tamen illis angustiora, duos circiter palmos longa. Calami isti cavitatem intus habent angustam, ima parte strictiorem, summa ampliorem, suntque intus candidi, cortice, qui facile a lignola parte abscedit, tecti, qui postquam delibratur omnino viridis manet. Summi calami Mense Augusto in jubam seu paniculam terminatur ex multis parvis & plumosis spicis compositam, dodrantalis longitudinis, coloris varii, h. e. viridis, albi & purpurei.

5. Arundo fareta vallium Ravenne Zanoni. An Arundo fareta geniculata sive sagittalis C.B?

Zanoni

E radicis capite magnum foliorum cespitem emittit, duas circiter ulnas [braccie] longorum, angustorum, ut vix duos digitos transversos latitudine adarquent, nervo medium percurrente albo, inferius elevato, superne sulcato, reliquo folio late viridi. Calami in quatuor, quinque, imò sex interdum aut plurium ulnarum altitudinem affurgunt, recti, teretes, solidi, & medulla intus alba, spongiosa repleti, flexi aut complicati neque rumpuntur, neque finduntur : nodis prope terram ima parte crebrioribus, fumma rarioribus & longius diftantibus, ad dimidiam ufque ulnam: Ad quorum unumquemque folium scapum circundans, non tamen eousque ut margines coeant aut uniantur, parte interna lave, nervolum, viride, in cervinum postea colorem transiens: reliqua pars foli à (capo disjuncta, ubi nodo adjungitur lanuginem multam argenteam obtinet: Externa ejus facies afpera eft, notulis rubentibus punctata; norvo craffo, inferne viridi, longitudinem ad apieem ufque percurrente. Sunt autem hujus folia longiora & anguffiora multo quam reliquarum Arundinum vulgarium. Summum calamum occupat Juba aliarum Arundinum fimilis, plumis albis cum purpurafcentibus mixtis, & in fummitate, profloribus apices flavicantes obtinens. Radix craffiuscula est, tuberola, cortice exteriore aspero, tenui tecta, lignosa, dura, è qua oriuntur multæ aliæ radiculæ craffiusculæ, longæ, undulatæ, fibellis subtilissimis capillatæ.

In fylvis & vallibus Ravennenfibus invenit Jacobus Zanoni.

6. Arundo farcta maxima atro-rubens C. B. Ar. nastos sive farcta, crassa & major J. B. Arundo nastos Clusii Ger.

C. B. Calamo est recto, crasso & robusto, enodi, lævi, splendente, atrorubente & solido.

Ex India & Syria adfertur. Usus ejus est pro scipionibu s & baculis: quos Architriclini etiam in aulis Principum argento cir-

7. Arundo fareta geniculata sive sagittalis C. B. Ar. nastos sive fareta, toxica, figurata J. B.

C. Bauhino prioris species est, culmis exilioribus & crebris geniculis cineta, aliàs similis: ex quibus Scy hæ, Afiatici & Syrii tela conficiunt, aliqui & pro Scipione utuntur.

Hoc genus in Italia, etiam in Rheno Bononiensi provenire autor est Plinius: ibidem & Amatus observavit. Caterum si hac pracedentis species seu varietas est, ab Arundine Rheni Bononienfis superius è Zanoni historia descripta, toto genere differt : quamvis utraq, eidem usui inservire

Arundinis farca, toxica, figurata bacillus quem vidit J. Bauhinus enodis erat, craffitudine vitis furculi mediocris, ferratis impreffionibus eleganter donatus, quæ ferræ eminentiores reliqua parte, saturatiores ac ferè spadicex, laves, superficie tenus lucentes: reliqua pars pallidior est; tota quoq, zonulis nigris denfo ordine positis cincta est. Lignosa alioqui esus est substantia, circa meditullia secundum longitudinem porosa. Odorem nullum in sicco & evanido frusto deprehen-

Quæ Rauwolfius habet de quarta specie Arundinum vide apud °C. Bauhinum.

* In Theat.

8. Arundo fareta flava C.B. Ar. nastos seu fareta, seu toxica, gracilis & plicatilis J.B. Arundo

C. B. Culmis est lavibus, splendentibus, flavis, medulla farctis, qui si parvi & graciles sint, flecti & plicari possunt.

Adde è Lobelio, rectis, lignofis, duris, farctis, craffitudine calami aromatici, aut Arundinis feriptoria, [imò multo craffiores vidimus] genicula duodenis, terdenis & quaterdenis pollicibus invicem diftant. Superficies squamata serpentium dorsum æmulatur. Nec odorem, nec saporem habet ullum.

Quid Lobelius intelligat per squamatam superficiem nescimus: necdum vidimus ejusmodi cannas. Rectiùs Rauwolfius Cannas Indicas apud nos frequentifiimas delcribit. Arundo (inquir) à mercatoribus ex India adfertur, valdė longa, flexilis, nuus farcha, foria levis & flavefcens, ejudem per totum pene crafficiei, paucis geniculis, longė diftantibus & vix confpicuis, cujus duz potifilmum fipecies, major & minor. Ex majoribus robuftiores in fenum & imbecillium fulcra cedunt: minoribus, quæ tamen aliis forma plane similes pro telis utuntur, quæ Turcæ Serico variorum colorum involvunt.

Ex India Orientali defertur.

Minoris speciei nunc dierum frequens usus est ad cathedrarum sedes texendas.

Locus. Usus.

9. Arundo Indica versicolor flexilis C. B. J.B.

Gracilius est & succinctius Arundine Indica versicolore simpliciter dicta sou sequente, ad modum viminis flexile, ex quo calathi & alia multa pulcherrima conficiuntur. In Bengala reperitur, ubi Rota vocant.

10. Arundo Indica versicolor J. B. C. B. Park.

C. B. Hæc Arundinibus Hispanicis crassitie similes, paulò tamen tenuior, medullà plena, foris punctis versicoloribus notata, haud secus ac si arte ita picta soret, quæ adhuc viridis ad stanni modum aut Salicis instar lentè inflecti potest.

In regno Bengalæ crescit, & vetulis pro scipione inservit.

11. Arundo repens vel Chamæcalamus C.B. Arundo bumilis, rara ac inustrata J.B. Harundo ramosa sive epigeios Lugdunensis Park.

Calamus eft, autore Lugdunenfi, humi sparsus Graminis modo, cortice fulvo contectus, lineis squamatim cingentibus diffinctus, cauliculos alios multos utrinque producens, densa congerie stipatos, fimili cortice, fimilitera, squamoso virgatos, qui rursum & alios gignunt, prominentium veluti nodorum, aut oculorum modo exertos, plures superiore parte, quà terram non attingit, pauciores inferiore quà terrae insternitur, aspectu pulcherrima densissima illa tenuium causculorum, surculorumq, congerie, cam cattera arundines folia tantum hinc inde mittant, nullos autem prate-rea vel furculos, vel calamos: folium nostra Arundini simile à nodis exoritur, sed numerosius magifq, multiplex, & plures complexu involucrorum per ambitum tunicas inducit.

Hæc Arundo pumila in faccis magnis Costo Arabico & Zingibere plenis aliquando reper-

12. Arundo Indica punicea mollis C. B. J. B.

Arundo, vel Scirpi potius genus, punicei coloris & mollis, quam parumper contortam arcui pro nervo adaptant, in regno Congiano & in regno Bengalæ ad Gangem fluvium nascitur.

12. Arundo Indica fluitans C. B. J. B.

C. B. Arundineta fluitantia five Trombas in Bali infula Linfchottus observavit: & figura ab eodem exhibetur, ut videre est in Ind. Orient.historia lib. 12. cap. 8.

Qqqqq 3

14. Arundo

Lib. XXII. De Graminibus.

14. Arundo Inasca volubilis C.B. J.B.

Arundinis Indicæ admodum mirabile genus, variè se circum arbores vinciens & contorquens Artinanis ininta aumanis para para la recentifia morta per luriam organizam longitudine, ità ut ejus origo ac finis vix deprehendi poffir; quod circulis vafariis conficiendis valde accommodum eft.

Hac ad Clufii curas posteriores addita sunt.

15. Arundo Saccharina J.B. Ger. Arundo Saccharifera C.B. Harundo Saccharifera Park. The Bugar cane.

Medius inter Miliaceas atque Arundinaceas plantas videtur Saccharatus calamus. In quinque, fex, septemve pedum altitudinem assurgir ordinarie, exceptis foliis (quamvis viderim decem pedes longam, & sex supra quinquaginta juncturis constantem Marg.) crassitice quatuor digitorum utplulongam, & Lex tupra quinquaginta juncturis contrantem mang.) craintie quaturo digiorum imerficio diftat ab altero: & Quio magis diftant nodi, feu internodia longiora funt, eo melior judicatur Arundo. Faita fuperiis multa gerit, longa, acuminata fibicubitalia ac interdum longiora, furfum erecăa, Arundins faitiva angultiora, paluffri Typha tam figură, quâm pofitu fimilia, ficabra & fecundum longitudinem firiata, filolones ampletentia C. B.] Parinciam producti, poliquam longe tempore fletit, aliquo modo Melica fimiliar [Manggardi inflat Pube, 1.e. Arundinis fagitaraire] Color Arundinis ex viridi vergit ad flavedinem: ad nodos ex una parte albefeit, ex altera flavedici, conferente postuli altera flavas, altera flavedinem: ad nodos ex una parte albefeit, ex altera flavedici, conferente nodum mi info elevatus eft. & canefolio quafi duo annuli, alter flavus, alter albus circumdarent nodum, qui ipfe elevatus ett, & canefeit vel nigrefeit. Medulla Arundinis folida, fucculenta, dulcis, alba. Radix craffa, geniculata, obliqua, & per transferium fe propagans, ad Donacis radicem accedens, fed dulcior, fucculentior,

minufa, Ignofa.

Arundo Saccharina fponte oritur in utraq, India, tam Orientali quàm Occidentali. Seritur etiam albi multis in locis, ut in infulis Canariis, Lufitania, Hispania, Sicilia, Creta, Cypro.

Solum amat pingue & humidum: cujufmodi obtinent plani campi ad fluviorum majorum ripas,

qui hyeme inundantur.

Optimum tempus plantandi [in Brasilia] est mense Januario vel Augusto, aut circiter. Plantatur autem hoc modo. In terra elaborata fulci fium paralleli opera ligonis; in hos fulcos ordine recto ponuntur Arundines, ità ut intitum fequentis attingat finem antecedentis; hoc facto talez ha inhumantur. Adfingula internodia germina sua protrudit hac canna plantata, ità ut quodvis internodium det novam Arundinem.

Postquam sic progerminaverit Arundo, singulis tribus vel quatuor mensibus, pro ratione soli, ab herba huxuriante purganda est, nè illa plus incrementi capiat quam canna ipla; isa labor tandiu re-

petendus donec Arundo in aliquam magnitudinem adoleverit.

Spatio octo, decem vel duodecim menfium à plantatione Arundo hæc justam adquirit magnitudinem, pro ratione soli, ita ut tunc apta sit ad saccharum ex illa conficiendum.

Sacchari conficiendi modum Piso sic describit.

Saecheri em. Cannæ maturæ facæ circa fundum, ac in ipio geniculo abicinduntur, quòd in eo aqueus qui-fuendamedia. dam humor contineatur. Mox amputatæ, frondibuíque quibus maximam paræm veftiuntur re-

festis, in fasciculos coguntur, & currui imponuntur.

Molendina tribus gravissimis axibus, [erectis] ex solidissimo ligno confectis, circulista ferreis obductis nituratur; inter que arundo continenter inferta, & Axum fe contingantum angultat compreffa, iquoren fundit dulcifimum. Mola vel aqua, yel juments verfantur. Illa aqua longiffmo canale deducta, lapís impetuofo ex alto in lipernos eximiz magnitudinis linreg decidentis vi circumaguntur, ha boum aut equorum opera, quorum contentione exactius & fidelius Canna exprimitur.

Cæterum liquor hic, qui in Saccharum iplum postea abit, ad 24 duntaxat horas durat, móxq. acescir, & ad conficiendum Saccharum prorsus fit inidoneus, sed si diutius servetur bonuna inde

Axes afferesq per quos succus sluit, tum & alveus per quem decidit bis spatio 24 horarum, vel una Tareffa (Tareffa est spatium terra cujus quadra viginti circiter est passuum, & tot cannas profert quot per diem naturalem meti possunt) lavari debent.

Canna primò à tergo axium excepta vicino denuo immittitur, ut fiquid succi in ea sit reliquim penitus exprimatur, tunc Bagasso vocatum, quod tanquam inutile excrementum igne absu-

Succus, quem Caldo vocant Hilpani, per canales & ductus ligneos in ampliffimos areos cacabos derivatur, in quibus continenter, nunc vehementius, nunc lenius, toto quo mola agitantur tempore fervescit, frigidaque aspersione intensior ebullitio coercetur, ut substantia minus consumatur. Ab hoc succo in primo aheno consistente, modicóque substructo igne, paulò faculentior &

copiolior ípuma aufertur, vocaturq, Cagalla, quæ folis pecoribus efcam pottinu, fuppeditat. Sublati Cagalla liquor feu Caldo in proximum ahenum, Caldera de mellar Lulitanis, effunditur, in quo coquitur & prægrandi cochleari, crebris foraminibus pertufo à fordibus liberatur. Ut exquiti-tus immundities secernatur, forte quoddam lixivium affunditur. Hinc per linteum percolatur, ac tandem fuccus eo pacto noviffimum excrementum, fiquod habet, deponit. Hæ fæces mancipus victum sufficiunt. Vinum quoq, exinde, vulgò Garapa dictum, conficiunt, intermiscendo aquam, quod avidifiime appetunt incola. Rum aliqui vocant. Porro

1279

In cacabis minoribus ob ignem intenfiffimum vehementioris ebullitionis habenda est ratio, statutifq, temporibus olei modicum guttatim instillatur, ne ignis vehementià Saccharum aliquid detri-

menti capiat.

Observatu dignum est, Si oleum majoribus inderetur ahenis, in quibus liquor, primo Calde di-ctus, purificatur, Saccharo conficiendo plane foret ineptus. Vicistim si minoribus lixivium sicut majoribus infundatur, aque impossibile Saccharum conficere. Si denic, momentum succi Limomi vel acidi quid injiciatur, Sacchari confiftentiam nunquam acquiret.

Formæ porro fictiles innumeræ, quando fuccum fluidum acceperunt, ordine afferibus perforatis in ampliffimis ædibus (Caja do pargar vulgo) imponuntur, mox superimposita luto humefacto, dicta vasa à melle, quod subfusco antea colore Saccharum tingebat, repurgantur. E formis excusfum candidum à nigricante, Mascovado dicto, separatur, & in frusta redactum Soli sereno exponitur, probéq, exficcatur donec ciftis recondatur.

Marggravius Sacchari conficiendi methodum & processum fusius quidem sed & confusius describit, quem si placet consule, ut & Franc. Hernandez qui non minus confusus est. Videatur etiam D. Hugesii Angli tractatus Anglice conscriptus Medicus Americanus dictus, & D. Ligoni Histo-

ria Infulæ Barbado's dictæ.

Lutum, quo utuntur in Anglia ad Mel Saccharinum Melaffos dictum pracipitandum, vel ideni est ei quo ad fistulas Nicotiana sumo hauriendo destinatas conficiendas utuntur, vel similimum. Lutum aquá temperatum Saccharo in formas infuso superimponitur operculi modo. Aqua è luto defluens & per massam transiens Saccharum in granula cogit & condensat, mel una secum devehens eluit & expurgat, ut in Saccharo coquendo & purgando exercitati quidam opinantur. Rectene hi an secus sentiant mihi non constat: illud autem experientia certum affirmat Marggravius, nec aquam folam, nec limum feu lutum folum Saccharum purgare, fed utramque junctam: nam feorfim quælibet materia illud corrumperet. Caterum Lutum ad Saccharum dealbandum utile esse Gallinarum indicio compertum aiunt, que cum lutosis pedibus fortè Saccharum calcassent, & argilla infecissent, deprehensum fuit partes illas lætiùs candicare quas contigerat

Sacchari facultates & usus in cibo & medicina, quin & præparationum modi adeo numerosi Virei & funt ut fingulos recenfere & accuratiùs expendere vel justum volumen requireret. Sic breviter Us

Usus ejus ad condimenta, obsonia, & alimentorum sapores edulcorandos, ingratos, etiam instipidos suaviores reddendos; imo nullum nunc epulum magnificum, vix quotidianus victus, sine Saccharo placet. Acria fiquidem lenit, acida retundit, auftera palato gratiora efficit, & faporibus omnibus majorem gratiam conciliat. Equidem cum aliis cibis moderate fumptum fatis laudabile alimentum fubminiftrat: colorem floridum reddit, urinam provocat, & alyum moyet & dable almerium nominimat; content nominim recons, utgant protects, or artum more to the fine dalectine ac leatore prefate; in nonnullis concoctionem promovet, fi post largius altumprum cibum parum ejus in fine comedant: sed fi largius sumatur, capitis dolorem excitat, quia difficulter, & quidem melle difficilitàs concoquitur. Verim & pistores & coqui in frequentissimo usu habent: placentas inde & massa panis (ut vocant) effingunt ac torrent: omnis generis animalia & aves & pisces & quadrupedes ex eo scite efformant, vel integra, vel eorum partes, ità coloribus fucantes, ut vera effe videantur: fic & fructus omnis generis, naturalibus fimiles & forma & colore concinnant : in fummo Saccharum non aliter quam farinam in omnem formant com-

Sic & Aromatarii ipfa aromata ut Cinnamomum, fructus feu nucleos Pineos, Amygdalas, Avellanas, Piftacia; feminum varia genera, Coriandrum, Anifum, Femiculum, Carum, Papaver album, illo, modò corticis craffitudine, modò cutis tenuitate, contegunt & includunt.

Quin & innumera bellaria, dulciaria, scitamenta ad mensas secundas instruendas ex omne genus fructibus cum Saccharo conditis liquida & ficca forma parari folent.

Nec minus frequens est Sacchari usus in Officinis, ad Syruporum, Conservarum, Conditorum, Electuariorum, Tabellarum & aliorum confectionem

Est autem Sacchari in medicamentis componendis ut & Mellis triplex usus, r. siccitate & lentore fuo conservare; imò Saccharum Salis quoddam genus est, unde à nonnullis Sal Indicus dicitur, eodémque modo quo Sal corpora conservat: 2. ficcitate eadem abstergere: 3. sapore dulci condire: & hoc cum suavius sit melle, condimenti gratia sape additur: nonnunquam quibusdam medica-

mentis præter Saccharum, & Mel, ut magis abstergat, admiscetur. Notandum, rectè à multis fieri dum Saccharum melli in medicamentis que mulieribus exhiben-

tur, substituunt; siquidem mel utero valdè inimicum est.

Tandem è Saccharo cum aqua fontana, cum pulpa variorum fructuum, Prunorum, Cerasorum; Citriorum, Groffularum, Ribium, &c. varia potuum genera parantur, quibus enumerandis & describendis immorari opera pretium non ducimus.

Antiquiores medici qui superiore seculo vixerunt unanimi fere consensu Saccharum ad pectoris & pulmoum vitia, raucedinem, tuffim, gutturis afperitatem, lateris & thoracis ulcera commendant. Caterum apud nos in Anglia non ità pridem in crimen adduci, & magna infamia laborare copit, medicis tum * nostratibus, tum extraneis Scorbuti & Tabis popularium morborum præter folitum * William & graffantium nuperas furias, immoderato in cibis & potu Sacchari ului imputantibus. Et ne quis hu-Simm Pauli I undiori potius aeris constitutioni eas pestes deberi suspicetur; in Lustanta (atunt) regione calida

I ocus.

Locus.

ob eandem rationem, Tabes epidemica facta est. Lustrani enim plus Sacchari consumunt quam quævis alia gens præter Anglos.

De Scorbuto autem idem antiquiores quos diximus medici cum recentioribus confentiunt, eum De Scorbuto autem nuem anaquiores quos custimos medici cum recentorinous contentinita, cum à Sacchari nimio ufu produci, cum dentibus valde nocuum, nec eos nigros duntaxat reddere, fed & putieficere & vacillare & excidere facere Saccharum.fcribant, qua certa Scorbuti figna & fympromata funt. Saccharum enim falem acidum & maximè corrofivum continere ex defullatione paret. Scorbutts autem Sali fixo in fanguine redundanti debetur, proinde iis quæ Sale volatili abundant fanatur.

16. Arundo graminea aculeata Alpin. exot. Park. .

In Creta infula, locis przfertim humidis, nafcitur, fupra terram ferpens, mirz longitudinis, [plus quinque cubitis] multis rama calamos amulantibus, ab una radice exeuntibus, digiti craffrie, rotundis, arundinaccis, genicularis, inter quos medius, cateris tanquam caudex, craffior eft & longior, qui hinc inde utrinque longis intervallis à fingulis geniculis caules producit longos, graciles, geniculatos, quorum majores ex una parte à fingulis trinis geniculis cauliculos parvos, graciles, quatuor numero, vel etiam ad lummum fex, itidem promunt, qui à fingulis geniculis folia utrinque emittunt, inferiùs lata (qua latitudine undique calamum à geniculo ad geniculum vestiendo occulunt) & superius gracilia, parva, graminea, dura, spinarum modo in duros nun ventenno occuminto e regente graciamo, para e grannos, cues pintatun moto in cures acules un definentia; ex quo hac planta torta aculeis multis inflar [pintarum horret. Caules eriam alii omnes à radice problientes codem modo & furculos producunt, & ad folia fe habent. Planta alii omnes à radice problientes codem modo & furculos producunt, & ad folia fe habent. Planta fterilis ex toto eft, neque florent, neque fructum, neque femina producens. Hoe mibi vix perfuaferit Alpinus. Nititur brevi radice, digiti pollicis craffitie, à qua pauculæ radiculæ, itidem breves.

Calamis duris ad Arundinaceam potius substantiam quam ad Gramineam accedit hac planta: fo-

his è contra magis ad Gramen quam ad Arundinem.

CAP. IV.

De Gramine paniculato arundinaceo alissque aquaticis.

A. 1. Gramen harundinaceum aquaticum Park. aquaticum majus Ger. emac. paniculatum aquaticum latifolium C. B. Item Gr. palastre paniculatum altissimum ejusdem. majut aqua-ticum Lobelii J. B. Great water Reedigrass.

Neer gramina vulgaris notitiz eft iftud (inquit Lobelius) copioseque reperitur ad aquas & rivos in Gallia, Anglia, Germania, Italia & Belgio, potifimum verò in Batavia, inbi etam sea-tur optimo pabulo vaccarum. Folia habet politicem lata, sesquentium aut cubitos duos longa: culmi guatuor aut quinque pedum altitudine et: possicia miliaca; rediscibilis quatuor aut quinque pedum altitudine et: possicial miliaca; rediscibilis culmi geniculis intra aquas fibras frequentes emittere animadvertimus.

Verè scribir Lobelius, in Anglia copiosè reperiri ad aquas & rivos. Huic idem esse suspicatur J. Bauhinus Gramen aquaticum harundinaceum paniculatum Tab. i. e. Gramen palustre paniculatum altissimum C. B. cum quo & nos sentimus.

2. Gramen arundinaceum ramosum, plumosum album C. Bauhini J. B.

Radice & foliss est arundinaceis, & in arundinis altitudinem excrescit: caule anguloso, albo paniculam arundinaceam, ramosam, palmarem, albam, mollem, splendentem instar Serici albi su-

Non longe Monspelio circa Perauls & Magalonam reperitur (inquit C. Bauhinus) ubi & nos quoque illud observavimus.

A. 3. Gramen arundinaceum acerosa gluma noftras Park. Steat Reed-grafe, with chaffp heads.

Radicibus geniculatis, è geniculis fibras albas, innumeris fibrillis capillatas emittentibus, in limo Kasaciuss geniculais, e genicuis noras anas, minuneris norins capinadas cinnecimolos repara Se le propagat. Culmis exfurgit Arundinaceis, humanam alciudinem non rato fuperantibus, crebris geniculis, [fex feptémve] innerceptis, ad quos folia, poftquam à culmo, quem ima fui parte involvunt, recesser un unciam aut sescuentam lata, dodrantem longa, glauca, fupina parte glabra & plana, prona fi deorfum digitos ducas asperitarem aliquam sentes, summa Arundinoonum plane amula. Fastigium occupat Spica seu portus panicula non multium sparta, plerunque purpursers propries seu portus panicula non multium sparta, plerunque purpursers propries seu portus paniculas non multium sparta, plerunque purpursers propries seu portus paniculas non multium sparta, plerunque purpursers propries seu portus paniculas non multium sparta, plerunque purpursers propries seu portus participantes portus participantes per seu portus participantes portus participantes per seu portus per seu per seu portus per seu per se rascens, interdum albicans, sesquipalmaris aut longior, glumis acerosis Graminis asperi ferè similibus conftans.

Ad fluviorum ripas nullibi non obvium est, fossis palustribus frequens.

Lib. XXII.

4 Gramen arundinaceum Calamogrofiis dictum, (pica multiplici C. B. Gramen Calamogrofiis Lo-belii J. B. Calamogrofiis five gramen barundinaceum majus Park. barundinaceum panicu-latum Ger. Accu-grafis, buith a manifold spike.

Babylonio apprime respondet, ac quam caninum Gramen altero tanto majus est, calamis & folis rigidioribus, scabris, quibus ad harundinem vallatoriam non parum accedit; radice geniculata, alba, promissiore & longo reptatu vagata, compressiore tamen & crassiore, Canario gramini simili, sed vallatoriam æquante: spicata Panici aut Sorghi comosa lanugine.

Icon Lobelii (ut rectè J. Bauhinus) non respondet descriptioni: at optime plante à nobis obser. Locus, vates, in arenosis maris litoribus, circa Magallonam, non longe à Monspelio copiose nascenti.

Pabulo haud cedit (inquit Lobelius) nifi multim efuriant, & penuria melioris admodum labo. Virenterina, nec eo greges vescuntur, quippe quibus non modò ingratiffimum, verùm etiam maciem, fitim & tabem conciliare creditur, linguam & cesophagum vulnerare & arctare, sanguinem in ventriculum elicere unde tumefactio & inflammatio & mors plerunque subsequitur. Quòd fi Babylone fuit natum, ubi id maleficium adferre proditur, ficcius & rigidius, grex verò imbecillior & alvo duriore, minus mirum illius esu jumenta illic enectum iri.

C. Bauhinus huc refert Gramen harundinaceum majus Tab. Ger. J. Bauhinus fatetur descriptiones ambas convenire, quamvis figura: fint diverla, Lobelii autem icon non respondet descriptioni,

rmodo diximus.

Gramen Arundinaceum fpicatum C. B. harundin minus Tab. Ger. non aliter à pracedente dif. Gr. Arundinaceum minus. fert quam quod per omnia minus fit & spica simplici oblonga.

5. Gramen harundinaceum enode J. B. arundinaceum enode majus montanum C. B. Scirpi primum genus Trag. Calamagroftis montana enodis, sive Scirpus primus Tragi Park.

J. D. John Lines foita bicubitalia, femuncià angustiora, rigida, ex radice sibris validis crassissque, fundata culmus surgit teres, homine procerior, cavus, enodis, nudus: In fattigio summo paniculae palmo longiores, in tenues spicas desinentes, rubentes à le invicem interdum longè distitas.

Copiose provenit prope pagum Colombier Javoureux & in sylvis inter Lure & Laumont : item Lecu. in monte prope Krentzach & Laurach, ac in monte Saleva; in dumeris & humidis. J. B. In altiffimis asperis & humectis sylvis, necnon sub Juniperorum fruticibus apud Mediomatrices nascitur.

Junio mense caules emittit, qui Augusto slaccescere incipiunt, ac firmi planè & rugosi evadunt. Tempus. Qua de causa à rusticis mulierculis leguntur, quibus caseos recentes & præhumidos in aere siccan dos imponunt: sed & ex iis nassæ piscatorum conficiuntur.

6. Gramen harundinaceum enode minus J.B. arundinaceum enode minus Sylvaticum C.B. Calamagrostis montana enodis sive Scirpi alterum genus Tragi Park.

Multo tenuius, brevius & magis exiguum est præcedente. Thalio Junci Lychnanthemi species media, Juncus wxxarbu@ tenuis major dicenda, ftylos continens multo tenuiores teretéfque, sed non ità perpendiculari rectitudine se sustillentes, palmo longiores, brevem & vix uncialem spadicei coloris ipicam exhibentes. Broccenbergo familiaris est.

Ex hoc nonnulli pileos quibus aftate adversus Solis radios & calorem utuntur, conficere solent. Usu.

A. 7. Gramen aquaticum cum longissima panicula J. B. fluviatile Ger. emac. Park. aquaticum fluitans multiplici fpica C.B. flote grats.

Colami craffiulculi, bicubitales, fibris è geniculis demiffis radicantur, crebris geniculis nodofi, & ad nodos folis amicti latiuculis, dodrantalibus & longioribus, mollibus, vagina longa calamum complexis; à medio verò fummo tenus gracilescunt culmi, paniculam cubitalem & minores numerosas proferentes, quarum fingulares unciam aut fescunciam aquant graciles, alterno glumarum non ariftatarum fitu contexta: lingulæ glumæ circa margines cinereæ sunt aut potius argenteæ, ut spicæ versicolores ex viridi & incano colore appareant. Radix plurimis fibris albis constat,

Ubique in rivulis & fossis aquosis cernitur.

Locus.

A. 8. Gramen paniculatum aquaticum minus. Gr. Miliaceum fluitans suavus saporis D. Merret. The leffer Water grafs, with fine panicles. An Gramen caninum fupinum paniculatum dulce C. B. I. B.

C. Baultinus fic describit, Ex radice oblonga, capillata & nigra, folia pauca, lævia, viridia, angusta, unciarum trium vel quatuor longa, prodeunt: inter que calamus tenuis, internodiis distinctus, foliis paucis, obiongis cinchus, parte inferiore fupinus, mox palnaum longus, erigitur, & paniculam tenuem, albam, glumis exiguis donatam fuffinet. Agris Londinentibus udis gaudet, unde Lobelius ad C. Bauhinum Graminis dulcis nomine milit. Locus.

9. Gramen friatum Ger. Park. ftris pictum J. B. paniculatum folio variegato C. B. Striped

grafs, Ladics ribband.

In hortos ut deduceretur fecit foliorum grata varietas, que Arundinaceis minora, rigore tamen non cedentia, ficiis albis & è viridi glaucis alternatim virgata funt. Paniculus fummo calmo fustinet palmares, candicantes, acerofas, mediocriter divulfas. Pro radice fibris nititur. In foliis hujufce plante triplex interdum color cernitur, albus, viridis & purpureus.

10. Gramen Arundinaceum maritimum acutissimum C. B.

Hoc radice est fibris capillata, eaule cubitali, Arundinis modo viridi, geniculato & striato: feliii alternatim ut in Arundine prodeuntibus, uncias quinque superantibus, arundineis, in aculeatum & arrocter pungentem apicem finientibus: Caulem non vidimus.

In maritimis Monspelii provenit.

1282

11. Calamogroftis altera Norwegica Park.

Pracedentis [Graminis Arundinacei majoris] magnitudinem non affequitur, durius tamen & afperius eft tum culmo, tum foliis. Juba in fummo amplior eft magifique sparfa, tactu etiam asperior. Radix similiter plurimis oblongis fibris seu filamentis constat.

12. Calamogroftis nostras Solva S. Joannis Park.

Caule & foliis Gramen tomentofum nonnihil refert: culmi tamen duobas tribufive articulis intercept fint, duos tréfre cubitos alci; foliis angulfionibus, acutioribus, duos propemodum cubitos longis, & nonnihil etaim ftriats. Pemcula pedem aut amplius longa, in multas oblongas fpicas divifa, ferici inflar molles, & purpureo obsoleto colore splendentes. Radix alba, fibris craffis, sub terra interdum renensa.

13. Calamogroftis torosa panicula Park-

Folia emittit longa, angulta, przecedentibus nonnihil leniora & tactu molliora, que tamen jumenta son attingunt. Paricula rotundior, torofior brevioribus & denfioribus magfire compactis & confipats capitulis feu ípicis composita, ab uno tamen latere nonnihil compretia, folcalis feu apicibus ex luteo purpureis. Radiest fubliunt parvez, fibrofe. Paniculæ interdum longiores & angultiores obfervantur.

'14 Gramen Arundinaceum maximum Bayonense Park.

Culmis craffis, robustis ad humanam altitudinem assurgit, ad simmum usque articulatis, faiis cincitis longis, latusculs, duris, asperis, stratas, interioribus camen minoribus. Versus summons caules una cum folis seu ex ocrundem finubus execun panicula acerosa multar, longis & tenunbus pediculis insidentes: Panicula tota pedem & amplius longa est. Radix in palustribus & foffis aquosis longè lateique reptat circa S. Joannem de Luce, sub sponte ortuna.

15. Gramen Arundinaceum sericea molliore spica Park.

Præcedenti [Gr. Arund. acerosa gluma nostrati] nonnihil simile est, sed minus, angustioribus & brevioribus ssitus; culmis humilioribus, articulis & solitis paucis donatis. Paniculæ Scheenanthi adulterini nonnihil simile, in pappum abeunt, qui venti arbitrio sertur. Radices sibris multis, tenuibus, longis, ad caput junctis constant.

CAP. V.

De Gramine Miliaceo.

A. 1. Gramen miliaceum Lob. Ger. J.B. sylvaticum, paniculă miliaceă sparsă C. B. Gr. miliaceum vulgare Park. Miliet-grass.

Grorum venti spicæ simile est admodum culmo & radice (inquit Lobelius) sed paniculà miliaceà.

C. Baahinus ità describit, Radice est satis crassa, rufescente, multis sibris longis capillata; ex qua calami plures rotundi, laves, striati, geniculati, bicubitales, cum solis viridibus, oblongis, striatis excurguat : paniculam habet Miliaceam, pedalem, rairorem, glumie exigus donatam.

Oftendit nobis D. Taner. Rebinjón Graminis miliacei speciem à D. Dody, peritissimo Botanico & Pharmacopœo Londinensi observatam in spivosis ad latera montium circa Londinum, quæ huic forte eadem est: Assure ad alitudinem tricubitalem, culmo satis gracili, quatuor vel quinq, genticulis intercepto, longis internodiss. Ad singula genicula, ut in omnibus serè graminibus, singula fula culmum aliquous, dovolvunt, à quo postquam recesseriem et als sequipalmente. Ma mojerne longitudinem extenduntur, latitudine semunciali. Panicula in summo sesquipalmaris, sparsa, è locultellis plurimis minime squamosis composita. Somina ad Milis seu Phalardis accedunt, longius cula, è viridi albicantia, lucada, Miliaceis minora.

Lib. XXII.

De Graminibus.

1282

2. Gramen montanum paniculâ miliaceâ sparsâ C. B. prod. & theat. Miliaceum alterum Park.

C. B. prod.

Ex radice fibrola, rufescente folia pauca, angusta, uncias quatuor vel quinq, longa, una cum culturo temuilimo cubitali, uno alteróve folio vestito exurgunt, in cujus summo pamenta sparsa, ex locustis minutifilmis composta.

In monte Crentzacensi provenit.

3. Gramen arundinaceum panicula miliacea C. Bauhini J.B. Park.

Ex radicions fibrofis albis unus & alter culmus cubitalis exurgit, quem pares inferiore folia Arundinacea unciarum trium cingun; ad partem fupernam, duobus nodis diftindam, folia duo angufiora longiorda, veftiunt: in cujus fummo panicula trium unciarum, Milli panicula fimilis.

In agro Patavino reperitur, & à Gramine miliaceo à Lobelio proposito plane diversum est.

CAP. VI.

De Gramine Sorghino.

1. Gramen Sorghi effigie Lobelii J. B. Gr. Sorghinum Gcr. Park. Gr. Sorghi panicula erectum C. B.

C. B. Thea

D felguipedalem furgit altitudinem, foliii parvis, latis. Semen & ípicæ Sorghi fimiles. Lobelius Gramen fonorum Flandrorum appellar, quia pueri ex ejus calamis filtulas efficiunt.

C. Bauhinus fic deferibit, Ex radice parva fibrofa culmus exfargit cubitalis, geniculatus, foliat paucis, acutiffimis vetitus: paniculam habet Sopii effigie, ex utriculis pluribus, aliquibus in ariftam finientibus, compofitam, guibus fomen album, filendefiq, includitur.

In agris ficcioribus & incultis reperitur.

Locus.

2. Gramen arundinaceum Sorghi paniculâ sparsa C. B. Theat. Gr. Sorghinum alterum Park.

C. B. Theat.

Hoc culmis eft cavis, magna parte inclinatis, ità ut capillaribus radicibus terræ affigantur, qui per folia (que longiora & angultiora quam in priore) veluri per tubum transcunt, & in summo pasiculam fret palmarem, sparlam, parvis utriculis donatam suffinent.

CAP. VII.

A. Gramen segetum paniculá speciosá Park, segetum altissimum paniculá sparsá C.B. Gramen capillatum J.B. segetale Gor. The fair panicled Corn-grass, oz Bent-grass.

Lures ex fibrofis radiculis tollit culmos cubitales, bicubitales & altiores, aliàs ex viridi in luteum languentes, aliàs rubentes, duobus plerunq, interdum tribus, geniculis interceptos, ad quos fibile longitifindi vagina fitipulam involventas, & pofiquam à culmo ableciferunt in dodrantalem aut pedalem longitudinem producta. Summum cacumen in jubam explicatur pedalem criciter, arque Arundinaceam: panicula ex intervalis radiatim diplonuturu, nune flavefeentes, nunc viridantes, fepius rubentes, ferici inflar fiplendentes; in tenuium pedicellorum flaminulis, theculis pullis femen claudentes minutum, fibrilurum, acere molli, capillari & obuttum fere figiente donatum. Locustella paniculas componentes perexigue sint, folcali purpurei utrinq, bifdi. Folsa è radice denfis ces fipribus oriunum, situnt, in laviore solo cubatum longa, angusta, ob cure viridia, pulchre striata striis plurimis, tenuibus, secundum longitudinem decurrentibus, asperiora quim quodvis aliud gramen nobis observatum, quod facile percipirur, si digiti decrium ducantur.

Inter fegetes, locis præfertim humidioribus invenitur, nec rarò in fylvis & pafcuis locis aquofis. Lecut.

Ex hujus culmis cum paniculis feriatim funiculo vel junco connexis ruftici craticulas quaddam Ufar.
conficiunt, Anglicè Zentis dictas, quibus æftivo tempore caminos ornare folent. Huic ufui adhibetur etnam Gramen agrorum venti spicà Lob. tefte Johnsono apud Gerardum, & Gram. cristatum, tefte Lobelio in data, part. alt.

CAP. VIII.

De Gramine nodoso.

1. Gramen caninum nodosum Ger. nodosum J. B. can. nodosum bulbosum vulgare Park. nodofum 1. fen Avenaced panicula C. B. Anotty-rooted Dogs-grafs.

Tolis huic lata, pilis deftituta, nonnihil tamen afpera fentitutur, fi in contrariam partem, I feu deofilm à limmo ad inium digit diucantur. Que ad cauls nodos oriunatur, cultum a alterum ferè nodum involvunt, deinde dilatata abloedunt, fefcunciam ferè lata, palmum longa. Culmi bicubitales & altiores paniculam in summo gestant bipalmarem, nonnihil sparlam, non rarò etiam deorsum nutantem, vel saltem ad unum latus flexam, locustis avenaceis minusculis compositam, glumis argenteo nitore splendentibus cum mixtura quadam purpura. Singulæ autem locultar fingulis ariftis purpureis, brevibus, mollicellis praditæ funt. Radices bulbis catenatis tuberosa, creberrimis fibris longis capillatæ, sapore parum subacido.

Nascitur in segetibus, non rarò etiam in agrorum marginibus ad sepes; in dumetis quoque fre-

Saporis amari & acerbi funt radices, quare valentiùs obstructiones expedire, & urinam ciere aiunt quam vulgare. Herba, inquit Marcellus, qua Gramen dicitur, nodorum 27, ex vino ad medias decocta & expressa, atque colata, potuíque strangurioso ex vini cyatho uno mixta data, adeò potenter succurrit, ut ubi fine tormento urinam facere cœperit, dari non oporteat : sed febricitantibus ex aqua sola dabitur. Ex quibus verbis apparet nodosum istud Gramen apud Veteres pro Gramine propriè dicto seu Agrosti habitum, & adversus calculum & Vesicæ morbos commendatum quoq fuiffe. 7. B.

2. Gramen gemmeum seu nodosum alterum C.B. J. B. Perlara vulgi Cæsalp.

Prædicti species est, radicibus gemmeæ rotunditatis, unionum instar candidis, quatuor aut quinq. fimul, ac fi flylo effent transfixæ, junctis: culms cubitalibus, geniculatis, folisi Tritici, panicula feu jubâ Milii, feminibus Avenæ, fed brevioribus & tenuioribus ariftis ut Oryzæ. Grammis modo radice propagatur.

Circa Patavium in montibus Euganeis legit C. Bauhinus.

CAP. IX.

De Gramine paniculato pratensi & arvensi.

1. Gramen Avenaceum pratense elatim, paniculă stavescente, locustis parvis. Meadolu-grafs, with a pellotnith panicle.

Uorum nonnunquam pedum altitudinem affequitur. Culmi graciles, geniculati, subhirsuti: Folia angusta, ex utraque parte hirsuta. Panicula in summo caule sparsa, non tamen deorsum nutans, trium digitorum longitudine, pallide viridis seu flavicans è locustis parvis composita. Singulæ autem locustæ duas habent aristas, ità ut bisurcæ appareant. In pratis & pascuis satis frequens occurrit, & æstate paniculam explicat. An descriptum sit ab aliis mihi non constat.

Gramen agrorum Lobelii J.B. agrorum venti spica Park. Arundinaceum Ger. segetum pa-niculă Arundinaceă C.B. Contraced-grafis, 02 Bent.

Agrorum venti (picam diximus (inquit Lobelius) quòd (picam habeat latam, comofam, panfam, & à ventis communiter in alterum agiratam latus. Foliti alioqui & radice magnitudine fere aquale eft (egetum gramini. Juba caterum Miliacei graminis piube haud abfimilis eft. Inter segeres aliquories observavimus, v. g. in agris prope Notinghamiam eundo ab Asbeia oppido, necnon prope Barton-mills in Suffolcia. Attulit Th. Willisellus collectum circa Londinum.

A. 3. Gramen pratense minus seu vulgatissimum. An Gram paniculatum minus album & rubrum

]. B? Gr. pratense paniculatum minus C.B? prat, minimum album & rubrum Park? The moff common Deabow grafs.

Eibrú albentibus, tenuibus, innumeris terram firmiter apprehendit, & novas affiduè in ambitu apprehendit, entrens paullatim le dilatat, & denio celpite folum occupat. Folia ei pal-mum longa, angulta, hilare virida, glabra, tenera & füccuclienta. Culmi femipedales aut dodrantels, tenues, tribus aut quatuor geniculis intercepti, non erecti & firmi, fed plerunq, terram versus pau-lulum reclinati, & ad genicula recurvi, paniculam in fummo geftant fiarfam, non tamen propendentem, unam pracipuè partem spectantem, cujus portiunculæ seu paniculæ singulares è duplici

glumarum squamatim incumbentium, non aristatarum versu compositæ, non multum dissimiles funt paniculis Graminis tremuli minoris. Tenerum & fucculentum et hoc genus, gratiffimumq, bobus & jumentis pabulum, quo impensè delectantur & pinguefcunt.

Pingue folum amat, nec quanwis conclucatum afpernatur, ideóque ad femitas & agrorum limi-tes perlape reperitur. Vere in culmum abit, & paniculam explicat, & deinceps per rotam

A. 4. Gramen pratense paniculatum majus C.B. pratense Ger. pratense vulgatus Park. Che greater Meadow grafs.

Fibris innumeris, tenuiffimis filamentis capillatis, & varie implexis radicatur. Culmi pedales aut fesquipedales, tenues, quatuor vel quinque geniculis intercepti, foliss, totidem vestiti, angustis & tactu nonnihil asperis, in summo paniculam gestant sparsam & in omnem partem extensam, erefearn tamen nec nutantem aut dependentem. Nimirum in ima ex uno caulis latere quioq, vel fex fimul pediculi locultas feu spicas suffinentes exeunt, deinde paulò superius ex adversa seu opposita scapi parte totidem vel pauciores, adeóque pari modo ex hac & illa parte alternatim oriuntur, sed Pauli Grand and Carlon and American venum eft, que in foicam fimplicem terminatur. Octo interdum pediculorum gradbus feu ordinibus panicula affurgit. Locuftelle feu foice minime sunt, breviores quam in præcedente, squamosæ tamen pariter, non aristatæ. In pascuis ubiq, frequentissimum occurrit.

5. Gramen pratense paniculatum majus angustiore folio C. Bauhini J. B.

Ex radice capillacea rufe(cente folia capillacea, quadam brevia, quadam palmum fuperantia, prodeunt: inter qua culmi tenues, geniculati, cubitum fuperantes, uno alteróve folio brevi cincti, in quorum summo panicula leviter expansa, uncias quatuor longa, quæ ratione loci strigosior vel

In pratis & dumetis ad ripam Wiesæ fluminis Basileæ reperitur.

Locus

6. Gramen pratense paniculatum medium C. B.

Ex radicibus albis, fibrofis, duas uncias longis culmos profert plures, internodis aliquot diffinêtos, dodrantem vix fuperantes: folia est oblongis, angustis, nervo elato per medium diviss, utrinque acuis. Culmorum summis spices plures, binis sibi respondentibus, insident, in quibus semen.

Variat foliis angustioribus & latioribus.

In andioribus pratis, collibus item ficcioribus provenit.

A. 7. Gramen pratense paniculatum molle C. B. Park. lanatum Dalechampii Lugd. J. B. Gramen 6. capitis 22. lib. 1. Ger. emac. Soft tufted Meadow grafs.

Totum mollicellum eft, tomentóq, obfita non tantum folia longiufcula, fed & calami eorúmq, genícula: panicula: mediocriter divulse fpicam mentiuntur fescuncialem [cum primo è thecis progeneral properties de la constant production de la constant pur paracente vel ex purpuracente et conserve mixto, interdum cinericeo, vix ullis donatar pilis, molles tamen non mixto quam folia, glumis laxioribus, brevibus, ariftarum expertibus, plurimum ftria unica obscuriore donatis, florum apiculis luteis.

Culmo est pedali aut altiore, quatuor plerunque geniculis intercepto, totidémque foliis cinercis

Circa finem Maii aut Junii initium apud nos paniculam promit, inque pascuis abunde oritur.

A. 8. Gramen Caninum paniculatum molle. Soft tufted Dogg-grafe.

Hoc præcedenti adeò fimile est ut diu pro codem habuerim, verùm in multis manifeste differt, fiquidem longe majus est & elatius; culmi quatuor aut quinque geniculis intercepti; panicala minus pulchre colorata: sed pracipua, & maxime conspicua differentia est in glums, que & huic majores multò, & in breves aristas terminata. Quin & è radicibus Autumnali pracipue tempore germina emittit, & sub terra reptans Graminis canini vulgaris modo infinitum se propagat, & ex-Itirpatu perdifficile eft.

In arvis inter segetes nimis frequens Junio mense paniculam promit.

A. 9 Gramen pratense, panicula duriore, lana, unam partem spectante. Mcadow grale, with harder fparled panieles.

Radix fibris nigricantibus constat. Folia ad radicem, saltem in sterilioribus, angusta & ferè capillacea, vix palmum longa. Culmi dodrantales & pedales, tenues, duobus ferè geniculis intercepti, foliss obvoluti latioribus its qua ad radicem, paniculas in summo gestant laxas, unam partem spectantes, è spicis oblongis, squamosis squamis in aristas brevissimas desinentibus compositas; colore plerumq, obscurè purpurascente, interdum è viridi albicante. In pascuis frequentissimum est, & sub finem Maii paniculam explicat.

Hoc genus cum in sepibus vel frutetis oritur folia edit longislima, (pedalia aut cubitalia) angustis-Tempus fima & ferè capillacea, faturatiùs viridia.

A. 10. Gra-

Locus

Locus

Viret.

Locus.

In hortis

Locus.

Altera Spe-

I ocus.

Locati

A. 10. Grumen paniculatum elatius spicis oblongis, musicis squamosis. Paniculate Afradelis grafs, with oblong tythes without alons.

Pracedenti fimile eft, sed majus & elatius multo, spica etiam squamosa ex quibus panicula conflatur longiores sunt, squamis non aristatis, circa margines cinerascentibus seu incanis, reliqua fere purpurantibus, composita. Panicula interdum palmaris, non multum sparsa, versus unum latus plerunque flexa, leviter etiam nutans. Calmus pedalis & non rarò cubitalis aut altior, tribus fere geniculis interceptus, gracilis: folia etiam angusta, glabra. Radix fibris tenuibus capillata.

In pascuis locis humidioribus plerunque oritur.

A. 11. Gramen caninum maritimum paniculatum. Paricled Sca-Dogs grafs.

In arenosis maris litoribus densis cespitibus nascitur. Fibra quibus terram apprehendit & alimentum exugit, breves cinerez: præter quas emittit etiam germina seu slagella sub terra, quibus longe lateque reptat & se propagat, quorumque ut in Gramine officinarum extrema dura sunt & pungentia. Folia pro magnitudine & altitudine culmi satis lata, obscure viridia, semipalmaria & longiora, ** carinata durulcula & rigida, in acutos apices delinentia,ima pare le mutuò amplecentia,tutotum germen ad exortum planum & comprellum fit. Culmi felquipalmares aut femipedales, in culto culei Semipealtiores una alterove nodo intercepti, paniculam in fummo gestant brevem, nec multum plerunque sparsam, è locultis parvis squamotis, muticis non nihil interdum purpuralcentibus Graminis pratensis similibus compositam.

A. 12. Gramen paniculatum maritimum vulgatifimum. The most common panicled Sca-grafs.

Radix fibris albis tenuibus conftat, unde plura exeunt germina. Folia brevia longitudine vix pal-mari, perangufta, carinata, lateribus ità adductis & quafi complicatis ut teretia, feu juncea videan-tur. Culmi fatis firmi, pedales, duobus tribufive geniculis intercepti in furmno paniculam gelfant palmarem, non multum diffusam, purpurascentem, è locultis seu spicis oblongis anguitis, squamosis, non ariftatis compositam.

In palustribus maritimis ubique frequentissimum est.

Hujus alia species occurrit major & elatior multo, ad bicubitalem altitudinem affurgens, stipulis, crassis etiam triticeis majoribus, quam nobis ostendit D. Newton.

A. 13. Gramen pratense panicula fere arundinacea J.B. Meadow grafs, with a ficed like panicic. An Gram. montanum panicula spadiced delicatiore C. B?

E radicibus fibrofis, albis plurimæ & confertæ, ut in aliis graminibus exeunt stipulæ, pedales & interdum cubitales, tenues, in terram plerunque reclinata, tribus quatuorve geniculis intercepta, &c ad nodos furfum incurvatæ. Felia angulta, pro tenuitate tamen ftipulæ fatis lata, longitudine postquam à caule abscesserint, (quem ut in cateris graminibus aliquousque involvent) vix palmari. Panicula palmaris aut sesquipalmaris, purpurea, cum primo egreditur minus sparsa, summitate inflexâ Arundinaceam amulatur, politquam explicatur, non amplius nutat, fed erigitur, & in omnem partem diffunditur, numeroliffimis & creberrimis locustellis non squamotis, sed duabus duntaxat glumis compositis constans.

In pascuis ubique vulgatissimum Junii initio paniculam promit.

Nescio an huc referendum sit

Gramen parvum repens purpured spied J. B. Gramen caninum supinum Lob. supinum minus C. B.

Descriptio satis convenit nisi quod radicem sub terra huc illuc vagari scribat.

A. 14 Gramen paniculatum locustiis parvis purpurc-argenteis annuum. Small annual panicus late grafg.

Fibræ radicis albæ funt: Folia perangusta & ferè capillacea. Caulis semipedalis aut dodrantalis, interdum altior, geniculatus, gracilis: Panicula sparsa locustis parvis, purpuro argenteis bina semina totidem ariftis perexiguis & brevibus armata continentibus. Summitates caulium & locultarum pediculi per maturitatem purpuralcunt. Scapus culmi ubi primus paniculas emittit non rectà deinceps affurgit sed reflectitur nonnihil. Evulsu facile est hoc genus, & annuum.

In sterilioribus plerunque occurrit,

A. 15. Gramen murorum spica longissima Ger. emac. spica nutante longissima Park. p. 1162. Capong-tail-grafs, i.e. Gramen 'Anextquorums.

Radio paucis fibris, tenuibus, rubentibus conftat, unde exeunt folia brevia, angusta, inter quæ caulieuli plures tenues & infirmi, duobus plerunque, rarius tribus, geniculis intercepti, totidente, folia, aliorum Grammum in modum, obvoluti, ficam in fummo fuftiment feiquipalmarem aut femipedalem, ftrigolam, angustam nutantem, è spicis pratenuibus squamosis, glumis in oblongas, tenues, purpurascentes, aristas desinentibus compositam. Planta videtur esse annua & semine ad maturitatem perducto radicitus exarescere.

In muris & sterilioribus provenit Junia initio spicam producens, cujus arislæ versus unum plerunq latus flectuntur.

A. 16. Gramen paniculatum bromoides minus, paniculis aristatis unam partem spectantibut. Small panicled Dat grafs, with awns.

De Graminibus.

Hae species cum pracedente in multis convenit, nimitum radicibus sibrosis, culmis tenuibus, panicula aristata unam partem spectante, folio angustis, altutudine pari. Differt spica seu panicula breviore latioreque, locustis squamosis eam componentibus multo majoribus & latioribus; caule pluribus geniculis, tribus nimirum aut quatuor, intercepto. Iidem cum superiore in locis invenitur: & interdum altius lætiori solo assurgit.

A. 17. Gramen exile dariuscalum, in muris & aridis proveniens, minus duriusculum Ger. mini-mum Monspeliense J.B. quod Monspelis Gr. exile durius appellars scribit. Gr. prateuse panicula multiplici C.B. Park. Small hard grass.

Dura radicum fibra, culmi paucis geniculis diffincti, palmares & felquipalmares folisi flipati pratenuibus, culmo altioribus. Paniculæ in metam fastigiantur, & versus unum duntaxat latus sie-

In muris & aridioribus provenit. Radicum fibra tenues, albentes, culmi tenues, duobus ferè geni- Locat. culis nodofi. Spicæ paniculam componentes angustæ, oblongæ, squamosæ, pediculis insidentes, quo à scapo medio aliquantulum extant.

A. 18. Gramen exile duriusculum maritimum. Small Sca hard grafs.

Plurimis prælongis fibellir, tenuifilmis filamentis capillatis, & varie implexis radicatur: è quibus multi excunt culmi lefiquipalmares aut majores, crafti fatus & rigidi, uno alterôve felis angufto cincti, & geniculo intercepti, finguli in faltigio fijeam fuffinente duas uncias longam, è plurimis elegantisti quamotis, oblongis, non ariftatis paniculis, linic inde alternatim, duabus tribufive fimuli, nullo forè pediculo scapo adnascentibus compositam. Fulia angusta, modice longa. Planta est annua. In arenofis maris litoribus provenit.

A. 19. Gramen asperum J. B. spicatum folio aspero C. B. pratense, spica multiplici rubra Park.

Rough Grafs. Culmo est sesquiculuitali, interdum etiam bicubitali & altiore; tribus serè geniculis intercepto, aspero, portifimum sub nodis, & in fastigio. Filia longà vagina culmum involvunt, (ut alis Graminibus) in acutum pungentemque mucronem definentia, à quo deorsium si digitis stringas aspera minibus) in acutum pungentemque mucronem deinnenta, a quo deorium it digita firnigas alpera fentiuntur: Pamicula indem afpera, nigida 8c craffa, albicans vel rubens, faper ministi sparfa, alais etiam magis, cum parvis paniculis, è pediculis longis afperis, antrorfum duntaxat vergit, ex latiufculis ceu mulcariis compofita, filoclulos luteos vibrantibis. Aliorum Graminum modo denfis celipitabs terram occupat, & innumeris fibris tenubis soblongis radicatur. Folia que ad radicem non multum latiora funt folis graminis pratentis, longitudinis palmaris, femipedalis, aut dodrantalis.

In pratis & pascuis sub innem Maii & Julii initium floret.

A. 20. Gramen spicatum montanum asperum. Spiked mountain rough grafs.

E rupium fissuris in monte Ingleborough exit densis cespitibus. Folia ei longa, modicè lata, carinata, marginibus asperis si deorsum digiti ducantur. Caulis tenuis, cubitalis, spicam in cacumine gerens brevem, semina longa, nigra.

A. 21. Gramen dumetorum paniculà acerotà, semine papposo. An Gramen plumosum Lob? a-rundinaceum paniculà spadiceà molli majus C. B? spicà candida, & serci modo lucen J. B? Gr. tomentosum arundinaceum Ger. Calamagrostis sive Gramen tomentosum Park. Buth grafs, with a pappole panicle.

Foliss est duris, rigidis & aridis, ad Schoenanthi folia non parum accedentibus; culmi fimiliter rigidi, sesqueubitum aut doss cubitos allo, spice longe, dense, ex purpureo rubentes, paleacer, per maturitatem candidas, & lerici instar micantes.

Locis nascitur senticosis sylvarum quarundam Flandriæ & Angliæ, jumentis inutile. Huic simile, si non idem, collegimus in dumetis quibusdam agri Northamptoniensis & Essexienfis: Ad basin seminis lanugo papposa in circuitu adnascitur.

A. 22. Gramen Mariæ J. B. paniculatum montanum 2. seu paniculatum odoratum C. B. Gramen paniculatum Germanicum odoratum Park.

Radicibus candidis, geniculatis, fibris craffis demiffis ferpit: culmo est bicubitali, geniculis paucis Rauceone canciuns, generativo, norte ciano centino terpir: camo en occurian, generati paters diffundo; fois angultis, longifirms, paniculam (uperantibus [coeuntibus marginubus sia convolutis) ut teretem junceum culmum imitentur, rigidis, firmis, pungentibus f. B.] fixavem odorem (pirantibus, cuius culmo panicula parva, levitérque fiparia infidet. A Regiomontanis (unde è Boruffia miffum) Gramen Mariæ dicitur, quod in fasciculos colle-

cam propter odoris fragrantiam vestibus adjiciant.

Rrrrr 2

A. 23. Gramen

24. Gramen longissimum J. B. sylvaticum paniculatum altissimum C. B.

J. B. Duorum triumve cubitorum altitudinem nonnunquam superat, foliss & caulibus tenuibus, triangularibus, pluribus, ex radice craffiuscula, perenni, nigricante, fibrosa: paniculæ parvæ, vix unciales, in aliquot veluti parvas spicas divisa. Flosculi ex apicibus luteolis: sapor nullus infignis.

In montibus circa Genevam cubitum excedit: Montbelgardi in fylvis duos & tres cubitos. Montbelgardi utuntur hoc Gramine rustici ad equorum torques, quibus aratra trahunt. Efficiuntur etiam ex eo Chlamydes pastorales, quibus opiliones adversus pluviam utuntur.

A. 25. Gramen serotinum arvense spica laxa pyramidali.

Radix fibris non admodum multis è caltaneo albentibus, conftat, unde culmi emergunt plures ad fex septémve, dodrantales, rarius podales, tribus quatuorve geniculis distincti, graciles, folia vestiti latusculis, brevibus, palliduis virentibus, ad tactum asperis si deorsium stringas. Fattigium occupar pa micula mollis, angusta, pyramidalis, tres quatuorve uncias longa, non multum sparsa seu explicita antequam florer, postquam maturuit adoc contracta, ut spica positiva quam panicular videatur, & conum valde acutum repræsenter, in quam formam Cupress ab Hortulanis compingi & detonderi folent. Locusta fingulares minime squamosa sunt, verum singula granula continent, glumis in mollem ceu ariftam exeuntibus.

Inter segetes multis in locis copiosè provenit, Julio mense paniculam promens. Annua videtur

A. 26. Gramen pratense servinum panicula longa purpurascente. Gr. pratense spica Lavendula D. Merrett. Late-flowing Meadow-grass, with a long purple panicle.

Radicis fibra craffiores funt, alba, sapore fatuo. Folia modice lata, raris pilis pradita. Caules pedales aut cubitales, unicum tantum geniculum habent à radice non longe, ad quod duo aut tria polia orinner; caulem aliquoufque amplectentia, quod hoir (pecia peculiar effe videtur. Ex his autem folis exterius & caulem & reliqua folia ad lefquidigium ferè amplectur, medium (fi adfit) interius ad alterum sesquidigitum, & interius caulem ad idem spatium. Panicula in summo non multim fiparfa, tres aut quatuor digitos longa, purpurafeens. Flofeuli utrinque bifdi purpurei. In pratis hamidioribus frequens Julio menle floret. Monspelii sub finem Augusti observavi.

CAP. X.

De Gramine Avenaceo.

A. 1. Gramen Avenaceum parvum procumbens paniculis non ariffatis. Small supine Datgrafs, without awns.

Olia ei pilola, maximè inferiora & propè terram : Caules tenues, non furrecti, sed terram versus reclinati, dodrantales & pedales, in cacumine panisulum castiana de la terram versus reclinati, dodrantales & pedales, in cacumine panisulum castiana de la terram versus reclinations. sùs reclinati, dodrantales & pedales, in cacumine paniculam geltant parvam, è locustis tur-gidulis, nullis aristis donatis compositam. Locusta si curiosè examinentur tria quatuorve grana duabus glumis obvelata continere deprehendentur.

In pascuis non rarò occurrit.

A. 2. Gramen avenaceum capillaceum minoribus glumis C. B. Anglo-Britannicum avenaceum, Danico nemorali simile Lob. an Gr. aven. rariore grano nemorense Danicum ejustem ? nemorale avenaceum alterum, ex susco serampelinum, & lucidum Danicum J. B. avenaceum nerampelinum Danicum Park. fied Dat grafs of the 10000s.

In sylvigeris Danie collibus & montibus (inquit Lob. Adv. p. 2.) perelegans exiléque Gramen oriundum foliolis creberrimis, rigidis cirratífque uncialis & binarum unciarum altitudinis radicibus. Pedales & sesquipedales, exiles, lucidi & nitidi, aspectu jucundi culmi ex fusco xerampelini, in quibus è longiulculis paniculis Avenacca semina. In Anglia locis umbrolis, sylvotis, prasertim petræis.

Gramen hoc à Lobelio descriptum diversum videtur à Gramine nostro avenaceo nemorensi glumis rarioribus ex fuíco xerampelinis, quod propius accedit ad Gramen montanum avenaceum locustis rubris C. B. prod. Sulpicamur tamem omnia hac Gramina unam & eandem speciem esse. Gramon

Lib. XXII.

Gramen avenaceum rariore gluma nemorense Danicum in sylvis non procul Croneburgo castro Regio Selandiæ Danorum collegit Lobelius, arido solo.

3. Gramen montanum avenaceum locustis rubris C. B.

Ex radice tenui, repente, alba, fibris capillaribus utrinque donata, culmus fimplex, lavis, pane cubitalis, (rarius ex una radice plures exfurgunt) circa radicem purpuralcens, qui quasi in spicam tebitalis, (rarius ex una radice plures exfurgunt) nuem definit, cujus glumi utplurimum ab una parte fiti funt, & foris ex nigro purpurafcunt, intúsque albi sunt; in quorum medio uriculm parvus, candidus, pedicello donatus semen minutum continet: felia donatus paucis, angultis, acuminatis, circa radicem brevibus, at circa culmum, quem duo triáve cingunt, longioribus, communiter spicam superantibus.

no triáve cingunt, longiorious, communica pasam aparam a recomerciam, in monte Muteto Locus & Julio & Augusto hinc inde in montolis & umbrofis, ut circa arcem Richenstein, in monte Muteto Locus & Tempus. Bafilienfium, & monte Crentzacenfi, reperitur.

A. 4. Gramen avenaceum nemorense, glumis rarioribus ex susco xerampelinis, nostras.

Culmi semipedales aut dodrantales, tenues, duobus tribusve folisis, semunciam propemodum latis, dimidium pedem aut (pithamam interdum longis, tactu aridis, afperis, & Graminis Avenacei duumicium fimilibus, fpicam ipfam longitudine æquantibus; Paniculam in fummo geltant raram, fequipalmarem & longiorem, è locultis raris compositam. Singulæ autem locultæ glumis duabus, iquipalmarem & iongiorem, e nocumb iams componiams. Singuies autem nocuriz giunns quaous; exteriis ex rubro nigricantibus feu ex fuíco xerampelinis (ut cum Lobelo loquar) intercius finu fuio utriculum unum continentibus, in quo (emen, non artitatis conflant. Radice elt reptatrice. Inventiur hoc genus in aggeribus fepium umbrofis juxta fylvas, verum non ità frequens apud nos. Locus.

A. 5. Festuca Avenacea sterilis elatior C. B. Bromes berba sive Avena sterilis Park. Bromes fireilis Ger. Ægilops Matthiolo sorte J. B. Extat with Pat-grass, o. Epank.

Radices fibrofz, implexx: Calmi plures, cubitales aut longiores, geniculati pluribus geniculas [quinque non raro] tenues; paniculam ferunt finguli multifariàm divilam, cujus portuncula e longis & tenuibus velut filamentis pendula, squamatim è pluribus glumis compactiles spicam parvam mentiuntur, locustis Avena non multum diffimiles, aristis donara mollibus longis, interdum purpurascentibus Folia modice lata, hirsuta, & ad margines pilosa. Cum planta in culmum abit qua ad radicem funt exarefcunt.

Maio mense ad sepes, secus vias & in agrorum marginibus reperitur. Adversus infantum vermes tanquam fingulare auxilium radicis in vino albo decoctum diebus aliquot continuis potum commendat Tragus.

Festuca Avenacea sterilis humilior C.B.

A priore differt, quòd humilior fit, culmis striatis, molli lanugine incanis, foliis brevibus, anguflis, lanuginofis: juba minore, mollioce minuíque íparfa, fic & ariftas non multis nec aípers armata: An specie diversa sit aliis judicandum relinquimus.

A. 6. Festuca Avenacea birsuta paniculis minus sparsis. Gramini murali Dalechampii simile si

Radicibus fibrofis terram apprehendit: è quibus culmi multi, cubitales & altiores, pro ratione foli in quo crescit, geniculis plurimum quinque intercepti, folis hirsutis & fere canescentibus vestiti. Juba distriction habet partium texturam, spicas breves initatam, ima parte latiores, in acutum desinentes, ariftis mollibus brevibus glumas etiam molles, striatas, plurimum hirlutas [non raro tamen laves] armantibus. Arifte purpuree funt, gluma circum oras canefcunt aut cinerafcunt.

Spice partiales in hac fpecie erectar plerunque funt, non pendula aut nutantes, ut in Gramine du Gros Montbelgardenti J. B. cum quo plerique Botanici hoc genus confundere videntur. In muris & aggeribus inque agrorum marginibus & tumulis ficcioribus paffim provenit, & circa Locue. finem Aprilis aut initium Maii paniculam producit.

A. 7. Fessuca graminea spicis babitioribus, glumis glabris. Gramen Gros Montbelgardense J. B. Festuca graminea glumis glabris varians C. B.

A pracedente differt culmis elatioribus, spicis habitioribus & latioribus, magis sparsis & dependentibus glumis glabris: loco etiam inter fegeres: extera fimilis. Descriptiones C. Bauhini huie non mepte quadrant, quos si placet consule.

A. 8. Gramen Avenaceum dumetorum panicula spared. An Festuca graminea nemoralis laisse. B. C. B.? Buth, of Wood-Oat-grass, with a sparsed Pa-

Pluribus fibris craffiu culis, albentibus radicatur. Culmi sesquicubitales aut bicubitales, tribus plerunque nodis articulati, totidémque foliis ima internodia aliquoulque obvolventibus velliti; qua quarenus flipulas obvolvunt longulculis pilis crebris hirfuta, & ftriata, funt, poltquam a culmo abfeellerint, in longitudinem semipedalem extenduntur, lantudine semunciali, è viridi flavicantia, ferierine, in iongiauament temporation externation, attention contains a training a ferial formation of the ferial ferial formation of the ferial fer

Locus 😂 Tempus.

I ocue.

Lorus &

fummæ foliorum partes glabræ fint. Summum caulem occupat panicula (parfa, inflexa raris spicis, tenuibus pedicellis appentis, composita. Singulæ spicæ longiusculæ sum & strigosæ, è pluribus glumis squammatim incumbentibus, & in breves purpurascentes aristas definentibus constantes.

In sylvosis & dumetis ubique frequens est. Persimile est Gramini Avenacco dumetorum spicato, nifi quod ftipulis fit majoribus & elatioribus, panicula sparsa.

* 9. Festuca graminea glumis vacuis C. B. J. B.

Ex radicibus fibrofis fimul junctis culmi aliquot, geniculati, pedales, ad radicem lanugine pube centos, felia angustis, paucis donati exturgunt, qui glumos plurimos, laves & vacuos, filamentis tenuifima adpendentes, partim virides, partim spadiceos, ariftis oblongis donatos suffinet.

Hæc apud nos in tectis & muris crescit (inquit C. Bauhinus) & cum glumi longissimis filamentis appensi sint, facile à quovis vento agitati tremunt. Hinc Monspeliensibus Gramen tremulum di-

In hortorum muris & juxta sepes passim reperitur (inquit P. Magnol.) Nobis incognita est.

10. Festuca graminea effusâ jubâ C. B. J. B.

Altius exurgit caule viridi & rotundo, qui in jubam pedalis longitudinis effunditur, cujus glumi angultiores & longiores, brevibus ariftis cincti, pediculis capillaceis oblongis infident qui per maturitatem albicant. Inter segetes reperitur.

Descriptio hac bene convenit Festuca cuidam à nobis observata Geneva inter segetes, nisi quòd juba non adeò longa erat in plantis à nobis visis. Fortè in latiori solo longiorem paniculam pro-

In nostro locustæ seu spicæ partiales ex quibus juba componitur, oblongæ squamosæ, squamis in breves ariftas definentibus, ferius paniculam promit.

A. 11. Gramen Avenaceum montanum, spica simplici, aristis recurvis.

Radix obliquè acta fibras crebras demittit; Folia vix palmaria [in latiore folo eam longitudinem excedunt] non admodum angusta, carinata, fatis dura & rigida. Culmus semipedalis, tenuis, purpurascens, uno duntaxat nodo in iis quas observavi plantis propè terram interceptus, unoque folio eum aliquousque obvolvente donatus, catera nudus; spicam in summo sustinet duas trésve uncias longam, raris glumis alternatim fitis duo vel tria grana ariftis recurvis purpurascentibus donata obte-

In fummis tumulis seu colliculis Bartloviensibus manu quondam aggestis, in ipso limite agri Esfexienfis versus Cantabrigiam inventum ad nos attulit D. Dale medicus & pharmacopœus Brantrienfis: idem inter Novum Mercatum dictum oppidum & Exning vicum, in agrorum limitibus, invenit. Hinc transferendum est ad Gramina spicata.

12. Gramen Avenaceum maximum utriculis cum lanugine alba, & ariftis longissimis Botan. Monsp.

Botan, Monfb

noum, noumpi.

Radices fibrofæ sunt, è quibus plures culmi bicubitales, nodis diffincti oriuntur, fuliis angustis veftiti: Spica Avenacea est, cujus utriculi oblongis pediculis infidentes lanuginem albam habent, & longiffimis aristis donantur, quæ sesquipalmares sunt & dum siccantur in modum spiræ convol-

Maio mense invenit cum spicis in sylvæ Valenæ locis herbidis D. Magnol, præcipuè circa Caravettes. Huic non longè dissimilis est

12. Festuca longissimis aristis C. B. Ægilops bromoides Tab. Ger.

Qua ex radice pluribus tenuibus cirris pradita multa parva, angusta & oblonga folia promit : inter qua tres quatuorve culmi, tenues, cubitales, quibus spica Avenacea infident, glumis vacuis, spadicei coloris, ariftis longissimis armata, qua ex folliculo foliaceo prodeuntes in unum latus recli-

Nos in Germania hanc observavimus non semel. Tabernamontanus inter Wormatiam & Franckenthalium notavit. Ariftæ tenues cincinnorum in modum non rarò intorquentur.

A. 14. Ægilops Narbonensis Lob. Festuca sive Ægilops Narbonensis Park. Festuca Italica Ger. Gramen Festuca XIV. sive Festuca altera capitulus duris C. B.

Radice est fibrosa, alba, pufilla: culmos tenues, breves, communiter pedales profert; folius paucis Tritici & Hordei amulis, fed mollioribus mitioribusque per latera pilosis. In culmorum fastigio spica parva ex duobus vel tribus capitibus duris, utriculisque striatis composita, quibus semina Hordei fimilia (ed paulò minora at latiora, caque terna, glumo tenuiorira includuntur. Ab utriculis, (non autem a seminibus) tenues, oblonga, & acuta arista candida eminent.

In Sicilia, Italia & Gallia Narbonenfi vulgatiffima eft, aftuotis & glareofis locis [in agris inter fegetes triticeas & hordeaceas Lob. C. B.] In hortis culta elatior & major evadit, spicis ex quinis fenilve capitibus compositis. In Sicilia aliud genus candidum, aliud nigrum, & ariftis magis surre-Ais habetur. Caf. Nobis ibidem non observata est talis differentia.

Lib. XXII.

De Graminibus.

1291

Ægilopi morbo potius ficri cœpto quam jam longius progresso, non semel periclitati sumus pro-Viren fuisse. Exsiccat enim adstringendo citra calefactionem multam. Potui Cereali etiam addita semina cerebrum temulentum faciunt. Lob.

15. Festuca junceo folio C. B.

Ex radice parva, fibrola, alba folia pauca, juncea, femicubitum longa, & culmus rotundus, cubitalis exfurgit, qui in paniculam avenaceam, sed angustiorem, albam definit; que ex oblongo folliculo (à folio constituto) paniculam longe superante prodit, cujus glumi rari aristis longissimis & argenteis donantur.

In Vallesia ad urbis Sedunensis paludem copiosè provenit.

* 16. Festuca graminea arvensis minor C. B.

Cauliculus est tenuibus, striatis, feliis brevioribus: in cauliculorum summo utriculi quidam parvi, membranacei & paleacei, palmi longitudine, racematim dependent ex tenuissimis & vix visu perceptibilibus pediculis, quorum exteriores membranulæ rubent, quibus dehiscentibus flos candidulus

Passim in agris Harcyniæ Saxono-Thuringicæ provenit. Thal.

Locus

* 17. Festuca pratensis lanuginosa C. B.

Ex radic capillacea, metcente foia multa, angusta, pedalia, una cum culmis tenuibus, bipedalibus, foliaceis, molli & pauca lanugine (culmis potiffimum) aspersis exfurgunt. Spica est oblonga, angusta, ex glumis oblongis aristis donatis composita, & quasi in paniculam parvam expansa. Locus. Bafilea paffim in pratis.

• 18. Festuca dumetorum angustissimis & pilosis foliis C. B.

Radiz eft albicans, ex durioribus fibris compolita : ex qua calami aliquot tenues, uno alteróve geniculo diftincti, & pane nudi, exfurgunt. Falia funt brevia, angustiffima, lavvi mollique lanugine hirfux. Culmorum fummitati parianla, ex ficis plurims compostra, quarum quelibet capil-laceo pediculo infidet, multis glumis ariftatis & candicantibus constans. Bafilex in dumetis circa Clyben reperitur.

19. Gramen Avenaceum panicula longissima.

In Sicilia observavimus hoc genus. Panicula erat longissima, bipalmari nimirum aut dodrantali, modice sparsa, è plurimis locustis tribus quatuorve glumis oblongis, acutis, non aristatis constantibus composita, colore rubente: nec folia nec radicem observavimus.

CAP. XI.

De Gramine nemoroso hirsuto. .

Mbigere videtur hoc genus inter Culmiferas, & Graminifolias non Culmiferas: culmo enim terete, geniculato cum illis convenit, verum flore seu potius calyce hexaphyllo, seminibus , angulofís, paniculá junceà ad has accedit.

A. I. Gramen exile birsutum Ger. nemorosum birsutum minus angustisolium Park. birsutum capitulis Pfyllii C. B. Gramen Luzulæ minus J. B. Small hairp 1900d grafs.

Radice est rufa, oblonga, repente, pluribus fibris capillata: ex qua folia plura, semidodrantalia, modò latiora, modò angustiora, acuta, villosa prodeunt: inter que caulicul u palmaris, levis, tenuis, viridis exfurgit: paniculam brevem ex pluribus floribus compactam, rufescentem sultinens. Flores quando aperiuntur in foliola sex atro-rubentia lateribus pallidis expanduntur, è quorum medio stamina flava sex, & tria filamenta pallida prodeunt.

J. Bauhinus calamum duobus articulis ditatum feribit, ex quibus folia duo, uncias duas longa emergunt, alterum in medio, alterum in supremitate, ubi coma in tres vel quatuor (ceu capitula) dividitur partes

Floret sub finem Aprilis & initio Maii in pratis & pascuis frequens.

Tempus &

A. 2. Gramen bir sutum elatius paniculă junceă compactă. An nemorosum bir sutum V. seu bir su-tum augusti solium majus C. B? nemorum bir sutum majus augusti solium Park? **Dairp**grafs the greater, with a moze compact Ruth-like panicle.

Duplo elatius est quam præcedens: folio duplo triplóve longioribus, duobus etiam tribúsve in caule: paniculai multo majore, magilq, compacta, ex plurimis veluti globulis coacervatis. In paluifribus provenit. Sufpicabar aliquando hoc non differre specie à pracedente, sed ratione loci dunaxat variare: verum nunc aliter fentio.

Locus.

Locus

Lecus.

1292

Locus.

A. 3. Gramen nemorosum hirsutum vulgare. An Gramen nemorosum hirsutum Lob? Ger? ne-morosum hirsutum latifolium majus Park? nemorosum hirsutum majus latifolium C.B? Common hairp Bood grafs. Si boc intelligant perperam majus dicitur.

Dodrantali est altitudine. Radix è fibrarum tenuium caspite constat. Folia pedem dimidium Dodrantali eti ancuente. Auna e noratum cimum carpue contra. Feira pedenti dimininin longa, pallide viridia, latiulcula, ad margines pilola. Cauliculi feu culmires cadem radice pluese geniculis tribus pluribitive intercepti, ad quos faita brevia, culmum aliquoufque amplectentia; in fatigio paniculam gertat sparfam, in eo a Gramine exili hirsuro diversam, quod si folculi essque fuccerigio panculari genat partant, in el a Grannite esti influtororo della processi incomi enque incodenta vafcula feminalia non plura finul congesta unicum capitulum feu globulum componant, fedingula feorfum nafcantur, alia feffilia, alia pediculis longis tenuibus appenfa, qui non rarò deorfum reflectantur. Flor ex illis fex foliolis, que calycis loco vafculum feminale amplectuntur, & totidem intus apicibus constat.

In tylvis admodum frequens est, prasertim montosis.

4. Gramen rore lucidum nemorense sive Luzula J. B. nem, birsutum majus latifolium C. B. item nem. birs. latif. minus cjuldom, magnitudine potissimum differens, ex sententia Chabræi.

Differt à descripto, 1. Radice magna, fibrola, geniculata ruffa J. B. quamvis C. Baubinni ex pluribus fibris nigricantibus compositam ei attribuat. 2. Culmis lesquicubitalis C. B. cium J. Baubin nus dodrantalem altitudinem eis attribuat. 2. Folius cultialbus C. B. J. Baubino quadrantalia aut palmaria, rigidinicula, acuta, surrecta, extrorsum striata, glabra, at in lateribus longai, cana, tenerâque lanugine, in folium etiam totum utrinque incurrente, oblita: Ista lanugo vel pili, qui facilè decidunt tacti colligunt rorem, qui splendet noctu, irradiantibus stellis vel Luna, ità ut sit admiradecident eart configure to tenin qui predict incomi videnti profiliat. Descriptio Graminis birfuti latifolii majoris apud C. B. in Hist. in omnibus serè excepta magnitudine, qua excellit, Gramini nostro hirfuto nemorenti vulgari conventi.

Gramen sinstem hirfutum latifolium minus convenit melius descriptioni Graminis rore lucidi nelegiore.

Gramen ejujaem mrucumi sautoumi minus convenit tienus escriptioni Graminis for diciol ne-morenfi apid. J Bauhinum. Hac autem duo Gramina (nemorenfe hirfutum 1. & II. C. B. intel-ligo) fipcue convenire, feu unum & idem ſpecie Gramen effe Chabraus vix mihi perfusferit: nec enim magnitudine fold differunt, fed & folis, & culmo, & paniculs, ut deferiptiones conferenti patebit. Minor ſpecies feliæ rigidulculis, acuts, ſurrectis, ex radice inftar ceſpitis prodeuntibus cum

gramine hirfuto maximo nostrate convenit.

A. 5. Gramen nemorosum hirsutum latifolium maximum. An Gr. nemorosum hirsutum latifolium tumes aemorym unjuum sunjuum marimum. 210 v. nemwyum unjuum unjuum unjuum minus juncea panicula Park? s boe intelligit, male minus appellat. An Gr. kufutum laitselium minus C. B? An Gr. Luxula maximum J. B? Panicula convenit : solia nimis langa pinguntur, The greatest broad-seabed hairp Wood-grass.

Folia huic gramini qualia Gramini rore lucido nemorenfi attribuit J. Bauhinus, nimirum palrouse nue gramm quana Gramm rore neuco nemorenti atribut J. Balinius, nimirum pal-maria aut felquipalmaria, rigidiulcula, acuta, furecka, femniciam lata, extrorfum firiata, glabra, at in laterilus pilis longis, canis mollicellis donata. Juba amplifiima & late diffufa, qualem Grammi Luzule maximo appingir Jo. Bauhinus, junca: Semina ut in aliis generilus fadicac, triquetera. In Gram Luzule maximo J. B. folia unciam latitudine forè aquant, longitudine cubitali: no-ftro, quantum hadenus obfervavimus, folia breviora funt, perinde tamen interdum lata.

In umbrofis faxofis fapius observavimus. Reperitur etiam Hampstedii non longe à Londino

Gramini Luzula: maximo J. B. Radix crassa, obliqua, nigra, numerosis fibris capillata.

6. Gramen nemorojum bir jutum angust ifolium minus paniculis albu C. B. nem. bir jutum minimum Park. male. Gramini Luzusa assime store albo J. B. White panicied Wood-grass.

Perennis vitæ gramen foliæ est ad Graminis Luzulæ sive nemorosi folia accedentibus, consimiliter pilofis: at culmi majores, cubitales: florum manifestum discrimen: Ii siquidem in summo fastigio mina claudentes, eofique nigricantes, cùm hujus feftucæ albefcant. Luzulæ modo quofdam haber pilos, qui etiam facile decidunt. albi funt, festucacei, cum in altero non in festucas, sed in capitula definant, seu parvos calyces se-

Plantam hanc quam describit J. Bauhinus, ad latera montis Salevæ & in colle la Bassie propè Genevam observavimus. An idem sit quod C. Bauhino describitur sub titulo allato dubitamus, cum ille flosculos fingulos expansos senis donatos foliolis suo attribuat, unde totidem staminula prodeunt

PARS

PARS SECUNDA

De Herbis graminifoliis non culmiferis flore stamineo.

CAP. I.

De Gramine cyperoide & Cypero.

Ujus nota funt prater folia graminea & stamineos flores toti generi communes, caules Tiguetri in omnibus, & in plerifiq etiam femina.

Horum spice seu panicula in nonnullis alia supra alias è foliorum sinubus exeunt, qua Gramina cyperoidea polystachia dicimus; in alia summos caules terminant, qua vel spicata, vel paniculata. In utroque genere maxima, modò radicibus tuberofis donata fint, Cyperi fimpliciter

Carterum Cyperus Korneg à radicis effigie pyxidulam aut vasculum pusillum imitata dicitur.

§. I. Gramen cyperoides polystachyon.

1. Gramen esperoides cum paniculis nigris J. B. esperoides majus latifolium Park. esperoides Ger. Cyp. latifolium spica russa, sive caule triangulo C. B. @zeat vernal esperus

J.B.

Geniculatim incedunt & profium radices craffiufcula, Cyperi longi radicibus fimiles, à quibus pendent fibra craffiufcula. Folia cubitalia & fesquicubitalia, lata, carinata & striata, Cyperi parta.

Caulis duobus cubitis interdum altior, concinnè triquetrus, solidus, imâ parte uno vel altero solio ceu vagină cincus, cæteroqui nudus, per fastigia folia aliquot, ipsus cacumen haud multum superanti-bus donatur; è quorum sinu spicæ quædam emicant, duûm triúmve unciarum, ex obscurâ.purpura bus donatur; e quiorum intu. Juce quexame micracant, dium triumve unciarum, ex obleură, purpură intio nigricantes; deinde figuamarum fingularum finubus finguli exenu utriculi, è vriidi flavicantes, acuminati, fingula intus femina triquetra nitida per maturiatem nigra, continentes. Summum cauls faftigium occupant tres, quatufore fipica, e fipadiceo nigricantes, contigue free; habitiores, femine caffa; è mollibus glumis contexta. Quim & fipicarum feminiferarum fimma pars non rarò paleaceaeth & femine vidua ad modum fipremarum mox dictarum. Caulis extera enodis, ad exprum foliorum quorum finubus fipica exeunt nodofus eft.

In aquofis, inque aquis ipis ad fluviorum ripas non rarò oritur, & Maio menfe, aut etiam Aprili floret & spicas producit, inque multos annos durat. Per totam Angliam frequentiffi-

A. 2. Gramen cyperoides majus angustifolium Park. Graminu nigro-lutei verni varietat major J. B. Deat narrow-staded bernal Coperus grass.

Hoc genus precedenti perfimile est, sed per omnia minus, in parem tamen altitudinem assurgit, eaule concinne triquetro, solido, ima paree foliu aliquot cineto angustioribus, brevioribus & minus fraits, extera & nudo, & enod ad faligium fere, ubi ad inervalla duo triáve folia, è quorum finubus fire exeunt angulfiores & graciliores multo quam in illo: utriculi etiam femina continentes minus urigidi erant, verum compreffi in plantis nobis deléripis, (fotre exe mature non erant.) Summum caulem terminant fpicæ fimiles paleaceæ & femine caffæ, verum pauciores & ftrigofiores

Hanc plantam iildem cum præcedente locis unà nascentem observavimus multoties, unde specie Locue. distinctam esse minime dubitamus.

- A. 3. Gramen cyperoides foliis Caryophylleis vulgatissimum. Graminis nigro-lutei verni minor varict as J. B. Mann fpiked Coperus grals, with July flower leabes.

Radix fibris magnis rubentibus constat, aliis etiam minoribus rubentibus intermixtis. Caules inde attolluntur locis humidis & letiori folo non dico dodrantales, fed pedales & fesquipedales, triquetri quidem non tamen adeò concinnè & manifestè, soliis circa infimum duobus tribusve ceu totidem vaginis, altera alteram excipiente, obvoluti, deinde nudi ad fastigium ferè, ubi duo aut tria habentur, è quorum finubus totidem spicæ spadiceo-virides exeunt, pediculis longiusculis tenuibus appenfar, primi generis fimiles fed minores. Summum caulem terminant spicar graciles, elegantes é fquamis obtuits, è fquamis feu glumis ceruleo fpadiceis, flava per mediam longueimen linea firiats marginulis cinerafcentibus, compacte. Folia Caryophylles latitudine & colore glauco paria & fimilia, longiora, retrofum flexa. N. Spice femine cafts in fimmo caule in prima specie minus concinne sunt, è squamis in acutos cuspides excuntibus composite.

In pratis humidis verno tempore & ad rivulos copiose oritur, & ípicas producit.

A. 4. Gra-

I ocus.

I ocus.

Locus.

4 Gramen cyperoides polystachyon lanuginosum. Manny Spiked hoary Cuperus grafs. An Gr. cyp. Norwegicum parum lanojum Park? pag. 1172.

Hujus tum folia, tum caules, tum etiam spicæ in apricis lanuginosa sunt: Nonnunquam tamen folia ad genicula duntaxat quà caulem amplectuntur lanuginosa sunt. Magnitudo ei Graminis Ca-

In lummo caule duas aut tres spicas habitiores gestat semine cassas, & inferius ad magnam distantiam è foliorum finubus duas aut tres alias, in quibus semen. His duabus notis ab aliis congene-

ribus abunde distinguitur.

in parcus aces minimonios nitus.

Il parcus aces minimonios specification apud Parkinfonium aliam plantam demonfitare videur, quam Botanicis Londinenfibus circa altam Portam inquirendam relinguo. Ut & In pascuis locis humidioribus oritur. Gramen cyperoides Norwegicum alterum eju/dem in udis Sylvis apud nos na/cens.

A. 5. Gramen cyproides polyfiachyon flavicans, spicis brevibus prope summitatem caulis. Rellowis Expering grass, with short spilless.

Altitudine est dodrantali & interdum pedali: Radice alba, fibrosa; foliis angustis, subtus interdum pilofis, caule brevioribus: caule triquetro, duobus tribufve folis inferius cincto, deinde aliquoufque nudo, prope fummitatem duas trefve fpicas promente, ex fingulis fci. foliorum alis fingulas, breves, habitiores, flavicantes, è pluribus granis rigidiusculis, non exeuntibus in acutum mucronem ut in Gramine palustri echinato, compositas, unica in supremo majuscula, acerosa, flavi-

In pratis & pascuis frequens oritur per totam Angliam.

6. Gramen cyproider spiels teretibus crectist Cyp. angustifolium spiels longis crectis C. B. Epperus grafs, with many erea frinces.

Sefquicubitalem altitudinem affequitur. Folia angusta, concava, glauca, caulem aliquousque amplectuntur, longitudine superant. Caulis triquetrus quidem, sed ità ut vix possit discerni; in cacumine foicas gent tres vel quaturo, aliquodid, disjundeas, tenues, longiufculas, femine caffas, ad qua-rum infimam apponitur foliolum. Inferius è foliorum finubus exeunt dur aut tres fpicz, habitiores, teretes, erecta, duas uncias longa, è membranaceis subrotundis utriculis, pallide virentibus, mucrone donaris compositæ.

In aquosis & stagnis vadosis observavimus in agro Warwicensi.

7. Gramen esperoides spicatum Ger. emac. spicatum faliú Caryophylless Park. Caryophyllasa folius, spica droussa C.B. Gramen esperoides vernum minimum. Este icast vernal Esp perus grafs.

Radix ei longa, fibrosa: Folia angusta, glabra, viridia: Caules trianguli, foliis nudi, palmum & dimidium non excedunt, in lummitate places tres quantiorve geffantes, brevinfculas, juxtim pointes & ferè contiguas, non è foliorum alis egreflas ut in præcedentibus, (quamvis interdum observaverim unam è folii inferioris finu exeuntem) superiorem acerosam & semine vacuasa, reliquas seminibus fœtas.

Spicam producit & floret primo vere, ante reliqua genera, in pascuis sterilioribus passim.

 Gramen cyperoides spied pendulâ breviore C. B. Cyperus sive Pseudo-cyperus spied brevi pendulâ Park. Graminus cyperoidis gemus, Pseudo-cyperus Lobelio, spicu vel paniculis pendentibus ex longis pediculis J. B. Pseudo-cyperus Ger. Baltarb Epperus brith short pendul. lous fpikes.

Radice eft candida, nonnunquam nigricante, craffa, frequentibus fibris capillaceis obfeptă, & verum Cyperum geniculis amulante, fapore herbaceo, inodora: folia Cyperu: caule cubitali, in cujus summo spicæ plures oblongæ [cylindraceæ] singulæ ex singularibus pediculis oblongis dependentes, quæ squamosæ & flavescentes.

In palustribus & aquaticis, stagnis vadosis, rivorumque marginibus reperitur, non tamen ità fre-

Hujus spicæ non exeunt omnes ex codem caulis puncto, sed ex singulis soliorum sinubus singulæ; caule in spicam strigosam, acerosam, semine cassam terminato, ut in aliis hujus generis.

9. Gramen cyperoides spicâ pendulâ longiore Park. spicâ pendulâ longiore & angustiore J.B. C.B. Many fpiked Coperus grals, with long pendulous fpikes.

Magnitudine & statura aquat vel etiam superat Gramen cyperoides cum paniculis nigris. Spica in summo caule semine casta singularis & habition. Quæ secundum caulis longitudinem e finibus foliorum fingulis fingular secunt longs (unt, angulta, pendula, flaviantes: quinq, pluimum in eodem caule femine prægnantes præter cam quæ in faftigio eft acerofam & vacuam. Spice ha pendula, flaviantes prægnantes præter cam quæ in faftigio eft acerofam & vacuam. Spice ha pendular flaviantes prægnantes præter cam quæ in faftigio eft acerofam & vacuam. dulæ sunt non tam ob longitudinem & tenutatem pediculorum quam ob ipsarum spicarum longitudinem & gracilitatem & iummam partem ob craffitiem fuam ponderofiorem; ex innumeris autem vesiculis seminalibus exiguis, acuminatis composita. Caulis infra spicifera folia, quatuor vel

quinq, non spiciferis cum obvolventibus vestitur, ut exigua admodum pars caulis à folus inferioribus ad fuperiora nuda fit.

In fossis Notleiæ prope Brantriam in Essexia copiose.

A. 10. Gramen cyperoides spicis parvis, longissime distantibus.

Locus.

Caule est bipedali & longiore, & pro longitudine tenuissimo. E foliorum alis ad longissima intervalla [pica exeunt, ut in hujus generis reliquis, fingulares, pediculis tenuifilmis uncialibus aut longioribus appenfæ, ipfæ graciles, [interdum habitiores] unciales aut longiores Spica paleacea iongiorios appenias, pia graenes, inneciuim montrores uncares au rongiores. Spica paleacea femine vacua, fingularis caulis faltigium occupat. Folia ad radicem multa caulis fingulos circumfant, modice lata, carinata lefquipalmaria aut femipedalia, quorum duo triáveimum caulem ceu vagina amplectuntur, deinde ad longitudinem pedalem caulis fere nudus eft, Spicas plerunq, tres præter summam strigosam & semine cassam in singulis cauliculis producit-

Hanc speciem primus milit oftendir D. Martinus Lifter, pottea iple observavi loco putrido & palutiri propè molendinum Machins mili dictum sesquiniliari à Witham oppido versus Camalodunum.

11. Gramen cyperoides sylvarum tenuius spicatum Park. Lob. in Illustr. stirpium p. 60. Stene der eared wood Epperus grafs.

Radix satis crassa oblique incedit demissis albentibus terram firmiter apprehendens, germina obiter protrudens multa, unde planta se dilatat, & commodum locum nacta densis cespitibus terræ superficiem occupat. Folia quæ è radice exeunt semipedalia, modice lata, glabra, pallide viridia, in medio carinata, & utring, lateribus fecundum longitudinem reflexis, duobus inferne fulcis, supernè eminentibus porcis exarata, ut in Cypero Officinarum. Caules cubitales & longiores, versus terram plerumque reclinati, tenues, triquetri, ima parte uno alterove folio cincti, deinde longis intervallis duobus tribuíve aliis, è quorum finubus fingulis fingulæ exeunt spicæ longiusculæ, graciles & strigosa, è viridi lutescentes, pratenuibus (& inferiores etiam pralongis) pediculis pendular, supremo caule in simplicem, tenuem semine cassam xerampelinam spicam exeunte. In fylvis copioliffime oritur.

12. Gramen cyperoides polystachyon minimum, spicis per maturitatem albicantibus.

Radix oblique incedit, fibris fubinde demiffis, per ficcitatem rubentibus. Folia ad radicem plurima conferta, palmaris longitudinis, angustissima, & in sicco ob convolutionem ferè juncea. Cauliculi plurimi, semipedales, tenues, recurvi, ima parte velut vagina quadam cinchi, catera nudi, ad fastigium ferè, ubi e foliolorum seu vaginularum quarundam sinubus binæ utplurimum spicæ (h.e. è finguls fingula) perbreves, ex utriculis aliquot turgidis & fubrotundis femina triquetra continentibus composita exeunt, summo caule in spicam tenuem acerosam, semine cassam, semuncialem, albicantem definente.

Sub monte Salevæ propè Genevam invenimus.

Locue?

Lecus.

A. 13. Gramen cyperoides palustre leucanthemum, junceum leucanthemum Ger. emac. lib. 1. сар. 22. 7. 7.

Fobmi. In palustribus putridis & conosis, 330gs dictis, in Occidentalibus præsertim Angliæ sæpiùs occurrit sub finem Julii paniculam promens, pedali altitudine aut paulo majore; caule duro, rigido, junceo, [D. Newton observante triquetro] tribus circiter articulis diffincto, ad quorum unumquemq. ut in aliis graminibus apponitur folium. E superiorum autem duorum foliorum sinubus exit surculus seu pediculus tenuis, duas tresse uncias longus, cujus summitati innascitur quadam veluti umhebellula, é flofculis feu porties glunis acerofis, elegantulis, albis composita : in funno autem cuilcula aut propé eum existunt dux tréfre simul ejusmodi umbellulæ confertæ, brevibus & tenuibus pediculis infidentes.

Affinitatem quandam habere videtur cum Gramine junceo aquatico Ger. junceo polystachyo C. B. inferiùs inter Gramina juncea descripto.

14 Gramen eyperoides angustifolium spicis sessilibus in foliorum alis. Parrow-leaved Cpperus grafs, with thort felsile fpikes.

Fibris albentibus tenuibus radicatur, & in denfis plerunque cespitibus nascitur. Cauliculi tenues, pedales interdum & altiores, triquetri, inferiore parte folis tribus quatuorve angultis, longis, caulem ipsum longitudine non rarò aquantibus, reliquorum hujus generis in modum, obvoluti; deinde aliquousque nudi, superiore parte soliis iterum vestiti tribus quatuorve, infima caulem excedence, in quorum alis spica parva, squamosa, cujusmodi etiam nullis adnascentibus foliolis summum caulem occupant due trésve, proxime, admote, & velut spicam compositam efficientes.

In aggeribus fossarum plerunque oritur, præsertim umbrosis.

A. 15. Gramen

Lacer

Locus.

Locus.

15. Gramen palastre echinatum J. B. Ger. emac. palustre aculeatum vel minus Germanicum C. B. aculeatum Germanicum Park. Marth Pedge-hog grafs.

Palmari & interdum sesquipalmari est altitudine. Cauliculi ima parte propè terram tribus quatu-frye folis non admodum angustis, breviusculis, obscurè virentibus, reliquorum hujus generis in modum, obvoluti, deinde ad fastigium propè nudi, summa iterum parte duobus tribusve foliis vestiti, quorum finus occupant spice seffiles, teretes, echinate, semuncia breviores, è triangularibus loculis minoribus, semen quoq triquetrum continentibus compositæ, quibus supereminet summum caulem finiens imperfecta fpica rufelcens, longior ferè duplo, vix quartam craffitudinis partem æquans, mollis, meris fquamulis contexta. Radieus profium agit nigricantes.

Parvitate fua & fpicis compactis habitioribus muricatis in foliorum alis feffilibus à congeneribus

facilè distinguitur.

In paludosis frequens occurrit.

6. 2. Gramen Cyperoides cum spicis aut paniculis in summitate caulis.

A. 1. Gramen cyperoides palustre panicula sparsa Park. cyperoides panicula sparsa majus C. B. cyperoides roulgatius aquaticum Ger. J. B. Water, oz Marth Experuse grafs, with sparsed heads.

Ex radice longa, nigra, digitum crassa, Cyperi longi formâ, geniculata, huc illuc se diffundente, multim fibrata caulis sesquis sesquis sesquis sesquis asper exsurgit; quem folia Cyperi vel Arundinis ex radice prodeuntia vestiunt. Caulium summis spicæ cirris brevibus villosæ, ex aliquot paniculis compositæ, subluteæ, & per maturitatem rufescentes, insident, quibus solia terna aut quaterna sub-

incontror; quorum quedam lata & palmum longa, quadam breva & angulta.

In foffis paluftribus Elienfibus, inq, fluvis majoribus, ut Thamefi: J. Bauhino ubiq, in aquofis, paluftribus & ftagnantibus reperitur. Verùm non adeò frequens habetur in Anglia.

2. Gramen cyperoides palustre spica longiore land, Marth Cyperus grafs with loofe

Caulis huic fesquicubitalis, triquetrus, angulis ad tacum asperis, si deorsim digiti ducantur, infirmus, nudus, enodis, in cacumine spicam laxam seu portis paniculam longam minus sparsam, lucidam gestans, è plumbus spicis secundariis compositam, quæ ex aliis adhue exiguis, subvotundis, squamois constant. Densis, sirmis se archè compactis cespisibus nascitur hoc genus, radicibus adeò implexis Juncorum in modum, ut esidem tutò institure possitus. Ad initium spicae aut nullum appositus solution. Our exidence seu sir subtura sub presidente solution de la solu ponitur folium, aut perexiguum. Que è radice exeunt folia non admodum lata funt, caule tamen nonnunquam longiora.

In palustribus putridis & aquosis oritur.

Hujus aliam speciem per omnia similem sed minorem, spicis angustioribus & gracilioribus, sparfim nascentem, non in ejusmodi densis cespitibus, iisdem in locis observavimus.

A. 3. Gramen expersides (pica è pluribus spicis mollibus composità. Cyperus grass, with a lost compound spike.

Cauliculi huic dodrantales aut pedales atque etiam altiores, triquetri, concavi, enodes, imá parte quatuor vel quinque foliis, eos vaginæ instar aliquousque obvolventibus cincti, cætera nudi, spicam in fastigio gestantes quatuor, quinque, vel sex spicis brevibus subrotundis, ad tactum mollibus. ex utriculis compressis squammatim incumbentibus compositis coagmentatam. Folia brevia vix quartam caulis partem longitudine æquant, latitudine Graminis pratensis minoris.

In pascuis locis humidis copiosè provenit.

An hoc idem fit Gramini cyp, ex monte Ballon J. B. dubitamus, ob altitudinem minorem, folia nimis brevia, nullum fpicæ fubjectum folium. Verùm hujus generis plantæ pro loci genio

Ex quo hac scripfimus oftendit nobis D. Jacobus Newton amicus noster, rei Botanica peritiffimus ipliffimum.

4. Gramen cyperoides ex monte Ballon spica divulsa J. B. cyper. palustre majus spica divisa C. B. cyp. palustre minus Park. cyp. parvum Ger. ico.

Quod à pracedente differt altitudine majori, cubitali sci. aut sesquicubitali; caulibus tamen gracilioribus, neq, adeò manifeftè concavis; fisieis partialibus minoribus, non tamen miniba crebns se conferes; corrigato foliolo oblongo fisce fulloietto, quo interdum rectà fupra paniculam affurgente caulis Junci Peccen refere; folis longioribus, angultiroribus.

In pratis propè Hitham Colceftrensem in Essexia. Alibi etiam sapiùs idem observavit D. Newton.

Locus.

5. Gramini cyperoidi ex monte Ballon simile, spica totali è pluribus spicis composità. An Gr. cyp. elegans multifera /pica Park. Epperiis grafs, with a fost meze compound

Præcedente majus est & elatius, ut quod cubitalem altitudinem affequatur. Spicam habet è spicis multò pluribus & denfiùs stipatis compositam, nec ejusdem magnitudinis omnibus, ut in illo ferè, fed furfum versus cacumen minoribus, donec tandem in unam limplicem majulculam spicam ter-

In paluftribus & aquofis Maio floret.

Spica in hac specie coloris est ferruginei, & initio ad tactum mollis. Caulis concavus est, mimis tamen quam in pracedente.

A. 6. Gramini cyperoidi ex monte Ballon simile, humilius, in maritimis & arenosis nascens. Sea: Cpperus grafs, with a compound fpike.

Radices crassa, crebris geniculis articulata, éq geniculis fibras tenues capillatas emittentes, huc illuc vagantur. Folia angusta, semipedalia, carinata, ima parte, seu vaginà caulem amplectuntur. aliorum hujus generis in modum, semipedalem, tenuem, nudum, enodem, triquetrum, in summo fpicam fuffinentem è multis spicis compositam, paucioribus tunen quàm in superiore. Singulis se-minibus (qua velut totidem squama spicas partiales componunt) duos plerunq tenues & contortos pilos emittunt, unde tota spica velut ferrugineo quodam capillitio hirsuta videtur. Ob tenuitatem caulis, & gravitatem seminum spica plerumq, deorsum nutat.

In arenofis maritimis frequens occurrit.

Locus.

7. Gramen cyperoides elegans spica composita asperiore. Clegant Cyperus grafs, with a rough compound frike.

Radices huic albx, fibrofæ: Folia angusta & vix † digiti partem lata, pallide viridia, caulém aliquos (q. amplecentia, dodrantem longa. Caulés pedals, triquetrus, nudus, enodis, in cacumine spicam gestans colore herbaceo seu ex viridi slavicante, è spicis parvis quinque vel sex, vel pluribus pacciosibistive, compositam, brevibus, teretibus, squamosis, squamus (quae nitri) aliud sunt quam utriculi semina continentes) compressis & acuminatis. Ad spicam autem nullum appontur foliam to the state of the spical sp

In stagno quodam non longe à Middleton vico versus Coles-bill, in agro Warwicensi, prope Louis. Wrexham in Wallia, & alibi variis in locis observavimus.

A. 8. Gramen experoides palufire majus spica compatid C. B. palufire experoides aquaticum spica integrá J. B. palufire experoides Ger. exp. palufire majus Park. The greater spiken Cp. perus arals.

Triquetrum Cyperi tollit caulem, cubitalem & sesquicubitalem, solidum, enodem, ima parte quatuor aut quinq, folis, eum vagina inftar includentibus, cinctum, catera nudum; cujus faltigi-um ornat fpica, [Panici quodammodo similis J. B.] sescuncialis & major, è squamis compressis, acuminatis & quodammodo aculeatis composita : Sunt autem squamæ hæ nihil aliud quam loculi triangulares, semen continentes, Milio fere aquale, compressius. Radices fibrola, ex deciduorum foliorum fibris comofa, Folia mediocriter lata caulem ferè longitudine aquant. Ad bafin spica plerung, apponitur foliolum angustum oblongum, aliaq etiam sed breviora ad bases spicarum particularium totalem componentium.

In aquosis frequens nascitur.

A. 9. Gramen eyperoides spieatum minus. Gr. eyp. spieis minus compactis Park. eyp. parvum Ger. deser. eyp. spieis minoribus minus g. compactis C. B. J. B. Che lesset spilie Euperus.

Præcedenti fimillimum est hoc genus, sed multis numeris minus. Radin obliqua, sibris crassius culis rusescentibus donata. Cauliculi pedales, terram versus plerunq, reclinati, ima parte soliis aliquot [fex, feptemve] eum vaginæ instar obvolventibus aliquousq, cincti, cætera nudi ad spicam usq, qua minus compacta est quam in pracedenti, è spicis minus arcte stipatis composita. Utriculi & semina illius fimilia. Folia angusta, carinata, modice longa, multo tamen caulibus bre-

Extra aquas plerunq, oritur, in pascuis humidioribus.

Locus:

A. 10. Gramen cyperoides spicatum minus, spical longal, divulsal seu interruptd. The letter friked Coverus grafe, with a long interrupted fpike.

Radix obliqua fibris craffiufculis demiffis terræ firmiter adhærefeit. Cauliculi dodrantales aut pedales, tenues, triquetri & striati, terram versus plerunq, reclinati, ima parte sex septemve folisi angustis, carinatis cincti, enodes tamen. Folia etenim omnia caulem ad tertiam ferè longitudinis partem ceu theca obvolvunt & includunt, & inferiora etiam superiora, omniaque è radice unà cum caule exeunt, adeò ut ima pars caulis sex septemve velut vaginis integatur : quod & ali's etiam hujus generis Graminibus commune est. Spica in summo cauliculo longa, divulsa seu inter-

A. 5. Gra_

I wat:

rupta, è fex nimirum feptemve fpicis parvis, fquamofis, feffilibus, ex utricults aculeatis compolitis, longius diffantibus [inferiores intellige] coagmentata. Folia interdum felquipalmaria funt & longius, caules ipfos longitudine vel acquantia, vel etiam excedentia, quo à reliquis hujus generis fpical interdum et de security. grota, causes proceedings and exortum folium viride, angustiffimum capillaceum obtinent.

In pascuis locis humidioribus nasci amat.

A. II. Gramen esperoides spicatum minimum, spică divultă aculeată. Gr. spivaticum 3. Tab. parum teutslium cum spica aculeata 3. B. nemorojum glabrum 4. sve spicis paruu asperu C. B. Che least witchin spiked Cyperus-grals. An Gr. esperoides echinatum montanum Park.

Radicum fibræ craffiulculæ, pro plantulæ modulo, nova in ambitu germina emittentes herbam propagant. Folia angusta, brevia, imos cauliculos ut in præcedentibus cingunt, sunt autem ii palmares & interdum felquipalmares, tenues, triquetri, figuram in fummo fuftinentes tribus plenung gomerulis folliculorum aculeatorum femina includentium compositam. Utriculi per matuntatem extrorsum magis reflectuntur quam in præcedentibus, unde & spicæ magis aculeatæ sen-

In locis palustribus, solo putrido & spongioso plerunq, oritur.

A. 12. Gramen cyperoides seminibus deorsum restexis puliciformibus. Flea-grass.

Hujus cauliculus palmaris in fummo spicam gestat brevem, raram è seminibus paucis, puliciformibus deorsum reflexis, spadiceis compositam.

In palustribus putridis oritur. Parvitate sua, figura, colore & situ seminum à reliquis hujus generis facilè difunguiur. Semina quantum memini triquetra funt: Plantulam accurate describere quando ejus copia facta erat negleximus ; in palustribus tamen non valdè infrequens est.

• 13. Gramen typhinum Tab. spica multiplici nigra J. B.

Nobis cum J.B. ad Gramen cyperoides accedere videtur, verum quodnam genus fit nondum conflat. Confule fi placet L Bauhinum lib. 16. cap. 181. & C. Bauhinum Theat. l. 1. s. 1. c. 12. n. 7- cui Gramen typhoides spica multiplici dicitur.

• 14. Gramen eyperoides latifolium spica spadiceo-viridi majus C. B.

Quod in humidis ad Sellam novam Monspessuli primum vidit, quódq P.Magnol abundare juxta Ladum amnem scribit, an nova species sit & ab omnibus superius à nobis descriptis diversa nescimus. Si D. Magnol accuratius descriptum nobis dedssile, hunc scrupulum exemisse. Nec minus incerti fumus de

- * 15. Gramine cyperoide angustifolio spica spadiceo-viridi minore ejusdem.
- * 16. Gramen cyperinum nemorosum Tab. J. B. nemorosum spicâ sublongă recurvă C. B.

Radicibus fibrofis, folius angustis, dodrantalibus, acuminatis, caulibus rotundis, pedalibus spicas duas tréfve ex luteo purpurafcentes, trium unciarum fultimentibus, nobis incognitum, circa Mon-fpelium pratorum & fatorum margines ornare ait P. Magnel.

Præter has & alias adhuc quatuor Graminis cyperoidis species novas, & à nemine ante se proditas proponit & defcribit Parkinfonus in Theatro fino Botanico. Es funt

1. Gramen cyperoides Danicum glabrum foliis caryophylleis.

2. Gramen cyperoides picata futca elegantiffima paniculà Bayonenfe.

3. Gramen cyperoides palustre Bayonense.

Gramen cyperoides Bayonense Ischæmi paniculis fuscis.

Quod ad fingula genicula è foliorum finubus duas tréfre plerunque fpicas promit : quod si verum fit, huic generi peculiare esse videtur, quantum hactenus observavimus.

Horum descriptiones è Parkinsoni historia peras : nam quia nobis incognitæ & suspectæ sunt piget

eas huc transferre.

1. Gramen caryophyllatum nemorosum spica multiplici C.B.

2. Gramen caryophyllatum montanum spicâ varia, ejusdem: Item.

3. Gramen spicatum angustifolium montanum ejusdem, Graminis cyperoidis species esse videntur: quorum descriptiones in C. B. prodromo habentur.

17. Gramen marinum cyperoides J. B. cyperoides maritimum C. B. Juncus cyperoides maritimus Lob. maritimus Narbonensis Park.

Radice nititur lignola, longa, rufa, nigrave, geniculata, prolixiùs serpente, fibrisq, capillata, multis villofis cirris additis, fapore grato: foliis longis, pallidis, craffis, porraceis, lentis, sparfis & inflexis caulem pedalem, rotundum, levem nudum superantibus, cujus summitati caput globosium, Ampeloprasi magmitudine & figura infilet, corticosum, squamisque farctum, ex lutco ruffescens [J. Bauhino rectius ex nigro rubescens] splendénsque: cui folia plerunque terna, [duo utrinque Dale-champio] aliquando quaterna, triuncialia & veluti cornua prominente subjictuntur. Seminitus est rufescentibus, triangulis, mediocribus.

In arenosis litoribus propè Neapolin copiosè provenit. Habetur etiam ad mare Monspelii.

\$. Cyperi Botanicis dicta.

Hi majores sunt plerisque aliis hujus generis, radicibus tuberosis. His tamen ob convenientiam in paniculis squamatis species nonnullas è minoribus accensemus.

A. 1. Cyperus longus Ger. longus odoratus Park. odoratus radice longa, frue Cyperus Officina-rum C. B. panicula sparia speciosa J. B. The ordinary fluct Cyperus, or English Galingale.

Radicibus est oblongis, geniculatis, multis internodiis, fibi implicitis, ut funt radices Arundinum, & Graminis modo summo cespite serpentibus, fibris multis capillatis, è puniceo nigricantibus, succulentis, carne vero in subluteo albicante, odoratis, subamaris, cum ob nimiam locorum humiditatem amaritudo non rectè persentiatur, vel subacribus cum quadam adstrictione. Radiculæ quinetiam in Olivares portiones extuberant atque ità continuata funt ut in Filipendula. Folia habet Arundinacea, porraceis longiora, graciliora, duriora, dorso eminente & acuto, ut tanquam acies manus evellenportaces nongours, a samena, outro monte e acou, u unquam actes manus evelentum feindat. Caule eft cubitali, nonunquam etam altiore, erecto, enodi, glabro, friazo, trique tro, medullà albà, ut in Junco, refero: In cujus cacumine folia minora, quadantenus fiellatim difiolita, coma, quam etam fuperant, fubieta. Passivale feu juba Junio, Julio, & Angulfo fubrufa, & dum floret Agallochum ferè olente) lata laxique ex cacumine dependet; in cujus glumis exiguam semen durum, corrice nigro vestitum & triangulum includitur. Quod semen (ait Fallopius) infestissimum in nostra Oriza, in nostris regionibus, & si comedatur inebriat ut Lolium.

In pratis circa Monspelium, inque Sicilia & Italia observavimus locis cultis & palustribus. D. Locus. Newton in insula Purbeck dicta Dorcestria Anglia eum invenit prope Sacellum quoddam, à latere

Portlandiam infulam spectante.

Stomachica est, & uterina hujus radix: Usus pracip. in urina & mensibus ciendis, cruditate ven-Vires & triculi consumenda, hydrope inchoato præservando, colica ac vertigine discutienda, intellectu robo- Vsus. rando: masticata oris fœtorem emendat. Cocta vel macerata in oleo, contusa & imposita renibus ac pectini calculum depellit & urinam proritat.

ac pectrin carcanat appears of minan promata 51 radicibus pulverifais faccharum & mel addatur, & cum pauco vino fimul coquantur, dein in taleolas diffecentur, & jufculum affundatur Gingiber conditum amulabitur.

Scipites cum radicibus fole exficcatos & aceto consperios frustatim tundunt, & vestibus interpo-nunt ut sua odoris gratia commendent Galli. Ruell. Sic & Hispania & Italia muliercula radices aceto paratas pro odoramento ac fuavi fuffitu recondunt: aliqua etiam exinde pulveres conficiunt.

Radix pulverilata ad 3 j. cum spica Lavendulæ optime fætum expellit, ut & secundinas. D. Palmer ex dictatis D. Hermanni.

2. Cyperus panicula eraffiore minūs sparfā J. B. An Cyperus rotundus inodorus Germanicus C. B? Cyp, rot. littoreus inodorus Anglieus alter Park?

Cubruum tollit triangularem ad cubici & felquicubiti altitudinem, quem ftipant folia graminea, ftriata, carinata, acuto dorfo, gibba: in culmi fummitate folia duo aut tria breviora, angustiora oriuntur, quorum finu panicula se explicant susce, soloculis pallentibus. Radix è pluribus olivaribus glandibus constat, colore foris fusco, intus albo, substantia dura, dulci. Hisce adnata complura filamenta, glandiúmque inter se connexus per filamenta sit culmum craffitudine æquantia. Virens odore destituitur.

Floret Junio & Julio suo nimio reptatu molesta.

Plantam cujus descriptionem è J. Bauhini historia mutuatam dedimus eandem esse quam C. Bauhinus Cyperum rotundum inodorum Germanicum appellat, minimè dubitamus. Nam & descriptiones per omnia conveniunt, & C. Bauhinus se eam vidisse ait copiosè in horto Montbelgardensi à Joanne fratre cultam: cui etiam idem est cum eo qui in scrobibus & rivulis ad Scaldæ amænissima fluenta provenit, Lobelio monente, cui Cyperus aquaticus Septentrionalis: at Camerario Cyperus rotundus, nigras inodoras radices habens dicitur.

Chabræus apud J. B. hunc Cyperum rotundum odoratum vulgarem C. B. facit. Verùm fi rectè pictus fit, nec panicula, nec radices conveniunt. Notandum tamen P. Magnol observare in Planta propè Monspelium nascente, quam pro Cypero rotundo vulgari C. B. habet, caules ex radicibus rotundis exire, ut in icone Cyperi rotundi inodori Germanici ejuldem C.B. pinguntur, non autem radicibus fibrolis appendi rotundas, ut in icone Cyperi rotundi odorati vulgaris. Nos certè in plantis nothrs ficeis Monipolii collectis invenimus Cyperi paniculà craffiore minus (parfa cultum & paniculam. Forcè igitur Cyperus rotundus odoratus vulgaris C. B. & Cyperus rotundus inodorus Germanicus una & eadem planta sunt; de quo tamen ob iconas tantopere diversas dubitamus.

Cyperus rotundus Orientalis major C. B. Cyp. Syriaca & Cretica rotundior J. B. Cyp. ro-tundus odoratus Syriacus Park. rotundus Syriacus Ger. emac.

Radicious est rotundis, Oliva crafficie, multis, medià quadam fibrà tanquam filo, Filipendula modo, connexis, variis striis aspersis, foris subrusis, aliquando rubentibus, aliquando etiam nigris, intús SIIII 2

Lib. XXII.

De Graminibus.

albidis, aromatici odoris, se acuti saporis. Felix est porraccis, longioribus tamen atque angustioribus; cause cubitali, anguloso, in cuius cacumine folia aliquot, stellar in modum disposita, è quibus fpica aliquot herbacci coloris, femina continentes, prodeunt.

In Ægypto circa urbem Bagader in muscosis humidis copiosè Rauwolfius vidit: in Nilo slumine & pluribus Ægypti lacubus vel locis paluftribus copiolissimè provenit Alpino monente.

4. Cyperus rotundus Orientalis minor C.B. Cyp. rotundus minor Adv. rot. odoratus Syriacus minor Park. minor Creticus Ger. emac.

Hic illo duplo minor est; cortice susco, villoso, priori sapore & odore similis, qui non modò à Syriz montofis udis, sed etiam Illyriz & Apulix, ubi sponte provenit in Italiam desertur. Huic fimilis Cretica, radice Olivæ minoris rugola, foris nigra aut fusca, odorata, aromatica &

- Cyperus rotundus minimus Hispanicus C. B. rot. odoratus alter bumilu Hispanicus Park. Cyperus rotundus pumilus elegantissimus pede bumilior Clus cur. post. guem in sportulis Gulielmi. Boelis
- A. 6. Cyperus rotundus littoreus inodorus Lob. J. B. rotundus inodorus Anglicus C. B. rotundus littoreus Ger. rot. littoreus inodorus Anglicus Park.

nn Angua Boreans & Beign Humnum Bittoreis, lenéque fluentium rivulorum, & maris alluvioni-bus Cypern genus non inelegans, radicum longè laréque (parla fobole, multis & bicubitalibus imple-xarum filamentis Cypero rotundo parium oritur. Folia angulola, caudis cubitalis & fefquicubitalis, nitidus, triquetrus, in quo racemola juba congelta. Guffu fubaftringit. Radix frigida & ficca, odoris & faporis expers. Lobel. In Anglia Borealis & Belgii fluminum littoreis, lenéque fluentium rivulorum, & maris alluvioni-

Felicior nobis fut Lobelius qui hujulmodi Cyperum in Anglia Borealis litoreis invenerit. Nobis enim plantas ibi indagantibus non comparuit, ab aliis tamen observaturu audvimus. Alias adhuc hujus generis plantas deferibit & depingit Parkinfonus; mimirum

I. Cyperum rotundum litoreum inodorum Anglicum alterum. A superiore capitulis aliquot

fquamolis nigricantibus, tribus vel quatuor fimul junctis differt, carera fimilis.

2. Operum rotundum inodorum aquaticum. Radicibus nigricantibus, rotundis, fibras inter reptandum emittentibus; paniculis oblongis seu spicis è summitate caulium una cum soliis exeuntibus

à reliquis distinguitur. 3. Cyperum rotundum inodorum aquaticum alterum. Radicibus oblongis Olivaribus fibras multas emittentibus cum pracedente convenit; foliis multo longioribus, caulibus elatioribus, capitulis brevioribus eminentioribus foliis longis intermiftis, ab eodem differt.

A. -. Cyperus longus inodorus fylvestris Ger. longus inodorus vulgaris Park. longus inodorus fylvestris Lobelio J. B. longus, inodorus Germanicus C. B. Gramen operoides altissimum, foliis & carina ferratis P. Boccone. Long rooted ballard Epperus.

Calamus hujus arundinaceus,, rotundus, geniculatus, hominis quandoque proceritatem aquans. Folia in fingulis geniculis Cyperi vulgaris more carinata, pede longiora, femiunciam lata, superne anrame in miguns gameans sejeer vuigans more cannata, peut tongona, reintanteain tata, inperire an-gultiora, utroque margine & media colta Serratulæ foliorum mode exafeperata & ferrata: In caci-mine & foliorum alis Juba Milli vel Junci paniculà sparsà contractiores, succedentibus etiam semi-nibus minoribus & nigricantibus. Radix sibest longa, fibrata, perennis, Graminis canini seu dactyli

In paluftribus provenit v. g. ad pagum Hinton propè Cantabrigiam; in loco quodam paludofo ad maris litus inter Penfantiam & Marketitu oppida in Cornubia; & in locis paluftribus ad fluvium Tame fub Dorfbill vico non longè à Tamorito oppido agri Warwicenfis. Obfervaviums etiam in Lado anne juxta Monspelium. Monspelienses pro non descripto habent: nobis descriptus videtur & depictus sub titulo allato quamvis imperfecté.

Cyperum longum inodorum sylvaticum C. B. Park:

Cum à C. Bauhino in Prodromo imperfecte descriptus sit, ut qui caulem & paniculam non viderat, omitto.

8. Gramen cyperoides panicula nigricante Park. cyp. minus, panicula sparsa nigricante C.B. Gr. parvum pulchrum panicula compressa nigricante J. B.

Proxime describendar speciei paulò major est, dodrantem interdum excedens, tota habitior; folia latiora, longiora: eulmi trianguli crassiores, similiter enodes; panicula haud secus distichas, squamater, ut numero ferè superiores ità magnitudine inferiores, colore nigricante. Folia paniculis subjecta eundem habent politum, candémque inter se proportionem, sed majora quam alterius.

In paluftribus non procul Monspelio collegimus, item in Italia ad ipsos Florentia muros in fossis.

9. Gramen eypereides paniculă farsă substavescente Park. cyp. minus panicula sparsa substavescente C. B. Gr. palebrum parvum paniculă lată composită J. B.

Pulcelli hujus graminis radices capillares funt, colore rufta, palmum longa: Folia parva, unciam unam, duas tréfve longa, tenuia: Culmi triquetri, enodes, frequentes, palmares & fesquipalmares: quorum extremis seffiles, sinéque pediculis utplurimum (licer ciam interdum è medio productus pediculus brevis plures alias fulfineat pariculas) impolite paricule, umbellam quodammodo men-pediculus brevis plures alias fulfineat pariculas) impolite paricule, umbellam quodammodo men-tiones, fipeciolis, Graminis amoris dicti non ità diffirmles, comprefite, femunciam circiter longæ, culmum lata, binis versibus squamatis compacta, colore ex viridi rusescente nitido: Semen minutum, nigrum. Subjecta funt terna folia graminea, quorum unum reliquis multò brevius semper conspi-

In humidioribus & ubi per hyemem aquæ stagnårant per Germaniam, Italiam & Galliam Nar- Locus. bonensem abunde provenit.

A. 10. Cyperus gramineus J. B. gramineus Miliaceus Ger. Pseudo-cyperus miliaceus Park. Gramen cyperoides miliaceum C. B. Millet-Cyperus-grafs.

Triquetrum cubitalis altitudinis caulem surrigit, quem folia comitantur, ejus imum medio tenus ferè complexa, ubi à caule recefferint ejus cacumen superantia, carinata, duplo Gramineis latiora, aliogui non rèa diffimilia. Sumuno caulis faftigio Milaceex in latum diffunduntur panicule, granis confertis Junci gravida, quorum exortui folia iubjiciuntur, inferioribus nifi minora effent fimilia.

Variis in locis obfervavimus: v. g. ad ripas fluvii Tame prope Tamwerth oppidum in agro War-Leen. wicenfi, in amne non longe ab Haverford-Weft in Penbrochia Wallia: ; in fluvio Blackwater ad molendinum paulo infra Bocking vicum, in Essexia à D. Dale oftensum, & alibi. J. Bauhino Genevæ, Basileæ & Montbelgardi frequenter & copiosè Maio Mense florentem observavit.

Gramen cyperoides sparsa panicula Altæ Portæ Park.

Quenam planta fit Botanicis Londinenfibus inquirendum relinquo: an Cyperus fupra descriptus, An Cyperus VII. seu longus inodorus sylvestris. An forte Graminis juncei quoddam genus. An nova & non descripta Cyperi species: qua tot curioso vestigatores hactenus effugit, & soli Para kinfono se conspiciendam præbuit?

Cyperus efculentus C. B. Trafi J. B. Cyperus dulcu rotundus efculentus Trafi dulce vocatus Park. Cyperus efculentus five Trafi Italorum Ger. cmac. Stucet Cyperus, og fluth-

Radicibus est tenuibus, fibrosis, à quibus globuli rotundi, velut exigui bulbuli, ut in Cypero, dependent, qui ex aliqua parte magis extuberant, extremum divifum habentes, ut Mali Punici fructus, Mespili coronam amulantes, paucis lineis per obliquum circumductis ac si pluribus partibus conjunchs conflarent: aliquando cicerum, aliquando fabarum magnitudine: vel ut Columna, magnitudine & forma ad fructum minoris Melpili, ex genere Seranea accedentes, corrice (cabro & rugolo, cum exficcatur per transversum ut Arundinum radices striato, exterius rufescente, qui excorari nequit, ideo fine cortice dici possunt: carne candida, solida, nec odora, nec medicata, sed sapore grato, alimentoso, dulcíque & Castaneis proximo: foliis Cypero amulis, arundinaceis, oblongis, dorso eminente triangulis & acuminatis caulibus cubitalibus, angulosis, in quorum cacumine alia folia minora, stellarum modo disposita: inter quæ stores Julio excunt spicati, sive panicula Cyperi subflavescens. Omnia verò quàm in Cypero rotundo breviora ac minora.

Nafeitur in agro Veronenii; & alibi etiam, quicquid dicat J. Pona: in Siciliæ extremis areno-Lecus, fisque oris Austro expositis, autore Columna. Nos etiam in Sicilia collegimus & afferyamus hujus ut luspicatuur caulem cum panicula, qua bene respondet iconi à Columna exhibita, differt autem ut impeatuat cautem cutti particuis, que oent responde com a Commina cambiaç durate adem à panicula Cyperi long Monspeffulant quòd minus sparfa fit, quòd fipce squanoste ant compo-nentes multo latiores funt, & plus duplo longiores, quodque magis conterte & plures fimul in uno pediculo communi: colore tamen non distant. Radices ob fettinationem non eruimus.

Hanc speciem caulem nunquam proferre aut florere nec Jo. Pona, neque Gesnerus ipse mihi perfualerint : alicubi fortè, ut in Veronensi agro, rarius profert. Nullum plantam perfectam flore & femine carere concesserim.

* 12. Cyperus Indicas Bontii.

Herba hae in fumma quantitate circa fluenta Java crescit. Radices ejus tuberola sunt non secus Vires. ac Chamzbalani, odoris plane aromatici & Caryophyllos referentis. Unde earum decocta per aliquot dies sumpta nervorum frigidis affectibus summe conducunt, inprimis multum adferunt levaanquot des impre nervotant regens ancertous framme consuccint, infantis indicutur teva-minis in tremoris seu Paralyscos isto genere quod *Beriberii* Indis dicitur. Indæ mulieres hanc plan-tam etiam ciendis mensibus adhibent, nam diuretica admodum est. Ideo hydropicis quoque con-

Sal ex cineribus utile est consumendis excrescentiis in ulceribus præsertim tibiarum & pedum. Cyperi cineres pernionibus etiam inspergi solent. profit chieses positionistat de supraferspets Cyperis neque ex descriptione, neque ex sigura certò colligere pos-zin & quid differat d supraserspets Cyperis neque ex descriptione, neque ex sigura certò colligere pos-

SIIII 3

9. Gramen

Vius.

In arenois cumulis ad Occidentale Cambria litus Merionethense copiosissime oritur. C. Bauhi-Loun.

CAP. II.

De Papyro.

PApyrus nisi nomen peculiare sortita esset, ob caulem triquetrum Cypero potuisset accenseri.

Papprus Nilotica Ger. J. B. Antiquorum Nilotica Park. Nilotica five eÆgyptiaca C. B. Item Papprus Syriaca vel Siciliana ejuldem & Park. Nos enim nen distinguimus. **The Paptr**

Hanc ità describit eruditiss. Veslingius: Assurgit ab Arundineis sibrosisque radicibus Casalpinus radices lignosas, crassas, Harundinis modo geniculatas, numerosa sobole in obliquum tendentes, saradies lignoiss, crains, radiuminis modo generales, inches a coste in consistent and pore & odore Cyperum amulantes, fed infirmits, fubrias Papyro Siciliana attribuir] circa Nili pore & odore Cyperum amulantes, fed infirmits, fubrias Papyro Siciliana attribuir] circa Nili pore & odore Cyperum amulantes, fed infirmits, fubrias Papyro Siciliana attribuir] circa Nili Ragiantis ripas caule numerolo, triquetro, non raro feptem cubirorum menfuram speciola proceritate cum aquante, tum superante. Folia circa utrumque scapi extremum, inferius ampliora Sparganii Cyperive inflar repanda, fuperne minora, que radiatum velut calycem innafenni jube fubi-cunt. Denfo flaminum ordine flipatum caubis faftigium celarem exprimit, & circa fummum hujus prominuli florei apices obligatum circumplicată hederâ thyrfum effingunt. J. Bauhinus fic flojus prominuli florei apices obligatum circumplicată hedera thytum etingunt. J. Bauhinus fic floream comam deferibit. Floribus eft perquam fipeciofis & luculentam in ambitu carlariem effigiantibus, numerofis gracilibus thyfullis, denfo & aquabiti comarum flipatu, & apicibus prominentibus, Ferula in modum collectis, non ut Cyperi sparsis: nimis ornate & minus claré. Carlaipinus comam latam, ex numerofis parvis juncis triangulis constantem, in quorum summo slocci ruffi, ei

ascribit; magis perspicué.

Papyrus, quam Cafalpinus in horto Pisano aluit, ex Sicilia palustribus delatam, quam, codem

Papyrus, quam Cafalpinus in horto Pisano aluit, ex Sicilia palustribus delatam, quam, codem autore, in Sicilia vulgò Piperum vocant; quam J. Bauhinus in hotto dicto Catlalprii benevolentia vidit, nobis non altier differre videtur a Papyro Nilotica Veterum quam magnitudine alliique accidentibus à loci diversitate ortis : neque J. Bauhinus aut etiam Casalpinus ipse distinguunt; aliter

quam magnitudine. Ex Papyro olim chartæ fiebant ad scribendi ulum, conficiendi modum vide apud Plinium lib. 13. eap. 11, 12. Hac ante repertas fruges Ægyptis alimentum [omnes enim Ægypti incolæ & crudam & elixam & affam manducabant, & succum devorabant, manducamentum autem expuebant] stragulas, navium contextum, vaforum utenfilia, florem ad coronandos Deos, & calcos horum facer doribus prabebat. Radix in ulum ligni cedebat. Chirurgi, referente Alpino, foliorum medullà utuntur ad ulcerum ora dilatanda. Ex scapique combusto cinere recentia ulcera curant, qui etiam maligna augeri (fi sæpe aspergatur) non sinit. Ex scapis recentibus aquam destillant ad oculorum luffusiones, caligines ac obscuritates maxime proficuam.

Chartz ex Pappro in delicutulnem obierunt; novo chartarum artificio circa Annum 1470. (quo tempore ex Gallicia duo viri Antonius & Michael in Germaniam & Bafileam venerunt, & fecum artem illam antea Germanis ignotam attulerunt) invento; Lintea scilicet usu detrira & slaccida tandiu tundunt machinis aqua motis donec in fuccum diffolvantur: hunc optime aqua diffolutum,non fine glutine, & conturbatum, cribris excipiunt, qui fucci craffitiem retinentes, paginam reddunt fuper stramenta ad usum parata, que ad prioris imitationem Papyrus quoque nominatur, eò quòd eundem nobis ulum præftet quem olim Ægyptiis Papyrus præftabat.

CAP. III.

De Junco & Gramine junceo.

TUncus caulibus teretibus, fungofis, panicula vel in summo caule existente, vel ex ejus latere inferius excunte, & multis seminibus majusculis composità à reliquis graminifoliis distinguitur. Gramina juncea à Juncis distinguuntur caulibus foliosis articulatis. Folia etiam in his non femper teretia funt, fed in nounullis speciebus compressa, in omnibus tamen sungential. Notandum etiam nos communem Botanicorum sententiam securos nonnullas species Juneis ad-

miscuisse, que ad hoc genus proprie non pertinent, ut v. g. Juncum acutum maritimum Cambrobritannicum, Gramen tomentosum, &c.

Juncus autem à jungendo dicitur, quòd cùm flexilis sit, res eo jungi possint.

d. 1. Junci.

A. 1. Juncus acutus capitulus Sorgbi C. B. maritimus capitulis Sorgbi Park, pungens, seu Juncus acutus capitulus Sorgbi J. B. Phithing large Sea-Auth.

Dense fripatos tollit culmos, sesquicubitales, craffiusculos, rigidos, cortice spisso, medulla solidiusculâ, albâ, quos statim à radice, craffis fibris contexta, involvunt foliaceæ vaginæ, rubentes, dodrantem circiter longa, comitantibus pinnatis cristis, Sparti Austriaci forma non autem colorem, qui nus circa thermas Aponianas frequens effe ait, ut & non longe Monspelio ad pagum Perauls, imò in

hic ruffus, amulantibus. Infra mucronem autem culmorum pungentem tribus quatuorve pollicibus exiliunt florum seminumque glomerata capitula, [subrotunda, splendentia, fusca, Sorghi æmula, se-

men minutiflimum, oblongum, & fubfuscumcontinentia] quorum exortui subjectum est folium, in-

didem erumpens, ex latiore principio vaginam imitata, in acumen definens.

tota illa ora maritima paffim provenit.

Lib. XXII.

A. 2. Juneus acutus maritimus capitulis rotundis C. B. acutus maritimus alter Park.

C. B. Hic multò procerior est [præcedente] inquit C. Bauhinus, [imò nobis observantibus nihilo pro-cerior:] radice crassa, lignosa & nodosa, fibris capillata, russo cortice obducta: ealamis sive scirpis permultis, duos cubitos superantibus, ad exortum rufà tunica opertis, fungosa medulla farôtis, in vertice mucrone pungente duplici, altero sepe unciis quatuor capitula superante, altero breviore, deorlum reflexo: inter quos scapus diffilit, pediculi prodeunt, foris laves ac teretes, intus veluti canaliculati: capitula parva, rotunda, aspera, Spargami formà sustinentes: nonnunquam verò capitula plura, aspera, conglobata sine pediculo proxime caulem amplectuntur; quibus mense Junio stor capillaceus & candicans infidet, feu lanugo mollis, nivea & tomentofa inftar barbula propendet.

In Sicilia, Italia & Gallia Narbonenti ad maris litus valde frequens eft. Nuper etiam in Anglia Leem. detexit, in comitatu Somerseti D. Stephens.

Ex medulla & ellychnia & alia à circulatoribus fiunt, unde columbas commentitias volitantes, Ufus. atque aere sese librantes conflatas vidit Lobelius. Adv.

A. 3. Juncus acutus maritimus caule triangulo C. B. Park. I. B.

Radice est repente, fibrosa: à qua aliæ radiculæ prioribus exsiccatis nascuntur: hinc culmi, quos ad radicem brevia folia cingunt, pedales, trianguli exfurgunt, & in extremitatem pungentem desinunt, & paulò infra fastigium à latere floccus racemosus rufescens, ex granulis tribus lateribus donatis constans, exit.

In maritimis propè Frontignanam & Perauls oritur. Apud nos ad ripas Thamesis fluvii tam supra, Locus.' quam infra Londinum, ut a fide dignis mihi relatum est: quamvis ipse nec ibi, nec alibi cum ha-

A. 4. Juneus acutus maritimus Anglicus Park. English Sca hard Aufh.

Eolem modo radicibus se propagat quo alii Junci. Sunt autem scapi seu calami sesquicubirales aut altiores, teretes, laves obscurius virides, duriores & solidiores multo quàm Junci lavis vulgaris, medullà densa & solidi farcti, alioqui magnitudine illis non multum cedunt; ad imum tribus quatuorve thecis squamosis ex rubro nigricantibus cincti. E scapo in sinum excavato, & in duo cornua, altero admodum brevi, diducto, felquipalmari aut dodrantali da apice difiantia, erumpit pariacla ampla, in plures partiales paniculas divifa, una præ aliis longo pediculo infidente & fupra reliquas eminente ac fi feparata effet. Panicula in latitudinem minus diffuía eft quam Junci lævis vulg. colore albi spadicei tantillo intermixto, vasculis triangularibus composita. In maritimis palustribus copiose oritur, ut, v. g. circa Camalodunum in Essexia & ad Occiden-Locus.

tale Cambriæ latus.

A. 5. Juneus acutus Ger. acutus vulgaris Park. acutus panicula sparsa C.B. An Juneus fo. liaceus J. B? Common hard Aufh.

Radix propè terram superficiem oblique incedit, fibris frequentibus sucsis demissis firmiter depa-cta; Plummi inde conferti junci è capitulis seu gemmis crassis se velut bulbosis squamis membranes spadiceis splendentibus obvoluti exeunt. Hujusmodi membranosi folliculi, spadiceo colore splendentes, ac si politi essenti, intimo reliquis multò longiore, imum juncum ad palmi & amplius longitudinem involvunt & obvestiunt. Junci sesquicubitales sunt & altiores, graciles, teretes, striari, cortice crasso, medullà intus pauca, non tamen inanes, è radicibus omnes oriundi, nulli (quantum nos observare potuimus) ex aliorum sinubus, ut scribit Dodonæus, eumque secuti alii plerique Botanici. Forte alium & à nostrate vulgari Junco acuto seu duro diversim describit : in acutos mucrones exeunt; infra quos ad dimidii plus minus pedis diftantiam crumpit panicula sparsa, rufescens,

In palcuis & ad vias publicas folo humidiore paffim provenit. Junci panicula arundinacea descriptio apud J. Bauhinum in multis ad Juncium nobis descriptium

A. 6. Juncus montanus palufris. An Oxyfelounos five Juncus acutus Alpinus Cambrobritannicus
Park? 90018-Hufh, Goofe-toon.

Fibris majusculis rubentibus radicatur. Folia numerosa, non erecta, sed plerunque supra terram expanía ftella: in modum, brevia, dura, acuminata, non exactè rotunda, fed luperna parte canalicata, unde rectius fortaffe ad Gramina quiam ad Juncos referendum et hoc genus. E medio foliorum exurgit caulis dodrantalis aut pedalis, firmus, medulla farctus, uno tantum folio propè terram cinctus, catera nudus, junceam in summo paniculam gestans, è pluribus particulis compositam, qua fingula è finu foliis, quod in caule ad earum bafin confiftit emergunt. Flor Graminis hirfuti exilis, Locus.

hexapetalos, cum totidem in medio staminulis simbriatis luteis. Succedunt capsulæ majusculæ, subro-

In montofis paluftribus folo spongios & putrido per totam Angliam copiosè nascitur: ut loca indicare non sit opus. Propè Londinum in ericeto Hampstediensi.

Figura & descriptio Graminis juncei maritinil majoris apud Parkinfonum huic noftro convenit. Parkinfonus speciem hujus minorem haber, quam vocat Oxyschemum five Juncum acutum minorem, p. 1192-

A. 7. Juneus aquaticus maximus Ger. lævis maximus Park. max. belosebanes J. B. Juneus maximus seu Scirpus C. B. Bulletuth, 02 great Water-ruth.

C. B.

Hic magnitudine & crafficie reliquos fuperat, & proceritate Typhæ aqualis eft: ex radice craffitudine fere cubitali, geniculata, hinc inde per terram repente, cortice atro-rubente intedta, intus candida ferip feu junci hominis altitudinem fuperantes, minimi digiti crafficie, virides (que exficati albefauri) rotundi, enodes, medullà candidà, molli & fungosi farchi attolluntur: quorum cacuminibis feirpis recluifs petioli intus canaliculati, foris reretes extenduntur, qui immo apice floccos feu paniculas ruffas, imcquales, fquamattim compadas meter figurà, inferre la toiros, fupernè accuminationes fuffinent.

Semen Milli magnitudine, triangulum, altera parte compressum, altera dorfo eleto fucero.

Hic ob fungosam & foraminulentam medullam leviffimo vento facile hinc indè, instar Arundinis vulgaris-agitatur.

In fluminibus, piſcinis & stagnis majoribus, aquas semper habentibus invenitur.

Juncorum multiplex usus est, ad tegetes, scabella pedun, ad cathedrarum sedes, sportas, &c. Inter

Indos ad tapeta, firagula, pileos, &c.

Juncus seu Scirpus medius C. B. Park. sylvaticus Tabernæmentani J. B.

A pracedente magnitudine potiffimum differt, & in sylvis sed locis aquosis provenit; unde Juncus sylvaticus Tabernamontano dicitur. Pleniorem descriptionem videsis apud J. Bauhinum.

A. 8. Juneus lævis vulgaris paniculå sparfa nostras. An Juneus paniculå arundinaced J. B.? June lævis paniculå sparsi major C. B.? Park? Juneus lævis Ger? Common sost Hutth.

Ad bicubitalem aut majorem altitudinem affurgit, scapis teretibus, erectis, minimė nodosis, culmo crassioribus, viindibus, glabris & nitentibus, medulla solidiore & densiore quam in sequenti specie, unde ad ellychnia aptiores sunt, in mucrones acuos desinentibus. Dodrantali cis apicem spatio erumpit panicula sparia & late disfusa, saltem in locis ubi humor abundat, alias enim paulò compactior est : in petiolis tenuibus vascula propendent, multò quam in sequenti Junco minora, pallidiora, quanvis planta ipsa major sit.

In aquis ipsis aut juxta aquas.

Hujus medullæ ufus eft ad ellychnia. Ex cortice texunt funes in agro Staffordienfi, vide D. Plot.

A. 9. Juneus Levis vulgaris panicula compactiore. An Juneus Levis vulgaris Park? An June. Lev. glomerato ser epiklem? Juneus Levis panicula non sparsa C. B. stound header that.

Hic à præcedente differt caulibus fritatis, medullà rariore & spongiosiore, unde ad ellychnia inutilis est, paniculà compactiore & valculs forminalibus majoribus, superius seu cacumini propius erumpentibus, tempore denique sorendi maturiore.

etumpentous, tempore denique noreina matunore.

In paícuis & fylvis locis humidioribus copiosè non rarò oritur, cùm fuperior plerunque in aquis
tantum aut juxta aquas: locis certé humidioribus quam hoc loco deferiptus.

Junco Matthioli figura apud J. Bauhinum huic convenit, non item descriptio.

* 10. Junci genus medulla prorsus nivea Hist. Lugd. J. B. Juncus lævis alter C. B.

Parùm differt à Junco lævi vulgari panicula sparsa: ut nesciam an planè distinctus sit.

" 11. Juncus cacumine reflexo major C. B. J. B. Park.

Radice nititur capitata, & qua parte alia aliis adhærent & incumbunt, leviter compressa, cortice nigro obducta, fibris plurimis deorsum & ad latera emissa, & in num cespitem coacervatis: Scirpis eff sequenciabluss, ad exorum tunica atro-rubente & splendente reckis, qui infra cacumen incurvatum, pedis serè spatio, ad latus scirpo fisso, plures pediculos emittit, qui foliacea, membranosa & coblonga vascula, in quinque apices fissa fustiment: quae fructum angulostum, nigrum minuto semice, coque shavo, refereum continent. Vel, ut Ruellius, Melancranis seu Atriceps dicitur: fructum gerit uvarum coharentium modo, in quibus cuspidatum semen clauditur. Aquei & subbausteri aports.

Nascitur in aquosis & pinguibus locis, sed pura & præterlabente aqua ferè madentibus.

? 12. Juncus

* 12. Juneus acumine reflexo alter C.B. J. B. Park.

Caule est sesquicubitali, rotundo, lavi, aphyllo: panicula umbella simili, atrosplendente, pediculo carente, filamentis cœruleis, (ut in Aphyllante cœrulea) donata: quam caulis duarum triúmve unciarum, acutus sed mollis, parúmque reslexus superat.

In Provincia Gallia provenit.

A. 13. Juncus trifidus J. B. acumine reflexo trifidus C. B. Park.

J.B. Ex radice nigra, geniculata & fibrofa, longiulcula fcirpi producuntur plures, dodrantales, valdè tenues, quorum finguli per extrema in tres flylos palmares, tenuisfilmos, acutos finduntur: intérque hos ad exortum fedentes panicula pauca, exigua, ex rufo fusca.

In monte Fracto Lucernatum, inque Pyrenzis & montibus Moraviz provenit.

Locus,

Locus.

A. 14. Juncellus omnium minimus, Châmasscharos Ad. Lob. Juncellus Lobelii Park. An Juncus bumilis J. B? An Juncellus inutilis sive Chamasscharos C. B? The least Rush.

Transversam agit radicem, in superficie terra: repentem, è qua obiter hine fibre albentes demittunur, inde surriguntur Junci crebri, qui paniculas producunt, tres uncias aut interdum palmum alti, enodes, unico vel altero ad basin foliolo cincti, seta equina crassitudine aut etiam tomiores, erumpentibus, propè apicem ad latus, ut in aliis juncis, paniculis brevibus compactis habitoribus (ut mihi videbatur) squamosis, absque podeciulis, pleurunque duabus, interadum unico, rarius tribus, colore primùm virentibus, tandem nigricantibus in cinereo. Imi junci & transversa radux spadiceæs fint.

In arenofis & glareofis humidioribus oritur.

Locus.

15. Juneus exiguus montanus, mucrone carens C.B. Park. J.B. An Juneus lychnanthemo tenuis Thalii?

Radice est pusilla, nigra, capillacea: cauliculo quatuor vel quinque unciarum, cujus summo capitulum parvum, ex fuico purpuralcens, quadrisidum, in exiguum, rigidiusculum filamentum abiens insidet: foliola ad cauliculi principium tria, juncea, unciam longa. In Taurero Rastadienti Austra: monte provenit.

A. 16. Juncus lævis panicula glomerata nigricante C. B. lithospermi semine Hort, reg Blas. & Paris. Botan. Monip. Round black-headed Marsh-Aush, og Bog-Rush.

Magn.

Radicon habet ex multis fibris nigricantibus, in unum cespitem coacervatis, compositam, unde plurima folia palmaria, triangularia producuntur, inter qua plures oriuntur scirpi cubitales, quorum unussus capitulum spadiceum producit, scirpo adharens, ex variis folliculis compositum, in quibus semina alba, splendentia, Lithospermi majoris seminibus minora continentur. Folia & scirpi versus radicem colorem habent atto-rubentem.

Provenit apud nos locis palutiribus, putrido & fpongiofo folo ut v. g. Hintonia: & Teversham Leeus marifes propé Cantabrigiam. Repertuur etiam circa Monspelium: unde à P. Magnol pro nondum edito depingitur & defenitirur.

A. 17. Juncus parvus calamo supra paniculam compactam longiùs producto.

Semipedali altitudine affurgit, feirpo tenui, gracili, paniculà compactà, tertia circiter totius longitudinis parte à funmo feapi mucrone erumponte.

Tribus hisce notis, 1. parvitate sua; 2. paniculâ compactă; 3. scapo supra paniculam longissimè producto, ab aliis Juncis facilè discernitur.

In Westmorlandia non procul ab oppido Ambleside dicto invenit D. Newton.

A. 18. Juneus capitulis Equifeti C. B. aquaticus minor capitulis Equifeti Get. Park. capitulis longis, feve clavatus J. B. Clubertifi, oz Agitet-headed Auth.

C. B. Radice eft geniculata, Graminis aut Arundinis modo ferpente, & innumeris fibris implexa: fcirpis cubiralibus, aliquibus tamen ad radicem duarum & trium unciarum, ad exortum fubrubro corrice tectis, tenui & fungosă medullâ planis, quorum vorticibus capitula exigua, rufecientia, aliquado rotunda, aliquando oblonga, Afparagorum Equifeci vel clavæ inflar infident: ffore candicantes
& viilofos, in latus exporrectos Maio & Junio mentibus emitrit. Septembri mentie in hoc, quemadmodum in Secali luxuriante grana, oblonga, nigiricantia, dura, intrinecus alba vidimus.

Varietas oblervatur in stylis vel scirpis, alteri enun triplo latiores, alteri angustiores sunt. In rivulis frequentissimus est: reperitur etiam in aquis stagnantibus.

Locus

A. 19. Juneus capitulis Equisesi minor & slutians C. Baubini J. B. Juncellus capitulis Equiseis fluitans C.B. Park. Floting Club-rush.

Ex radaelis capillaceis juncus tenuiffimus recurvus prodit, qui in pures Juncellos duarum triúmve uncarum fabbriulur, quorum aliqui eredi; aliqui redexi capitulum minimum fuffinent; & Juncellis fingulis foliolum tenue, capillaceum adponitur.

Vius.

Lean

Locus.

Locus.

Locus.

In Anglia aquosis fluitat autore Gillenio.

Hanc speciem nos nondum vidimus: sed aliam à D. Rob. Plot. in historia naturali Oxoniensi ti-

A. 20. Juncelli omnium minimi capitulis Equiseti.

Qui è radicibus capillorum instar tenuibus exurgit setæ equinæ crassitie, altitudine tres uncias non excedens, clavam in apioe parvam aliorum hujus generis in modum, fultinens. Notandum autem puncum hunc non ramofum effe in modum pracedentis, fed fimplicibus (capis è radice exfurgere.

In pascus communis Binseii humidis fossis prope Isidem sluvium. Hunc nobis communicavit amicifimus vir reique herbariæ peritifimus D. Dodfworth.

A. 21. Juneus Alpinus cum cauda leporina J. B. Alpinus capitulo lanuginoso seve Schanolagu-ros C. B. à capitulo haud multum leporum caudæ dissimili. Gramen juncoides lanatum alterum Danicum Park. Mares tail ruff.

Crebros ex parvis radicibus furrigit culmos, dodrantales, interdum cubitales, ftriatos, folisis prop-ter terram stipatos, quæ & ipsos culmos aliquousque involvunt, aliquui juncea folisi in stylum exeunt acutum, paulóque supra radicem rusescentia sæpe in fibras comosas fatiscunt. Cæterum sinunt acutum, paulogue infur aleum ratectoria taper in inga contonia statudii. Acterum in-guli ailmi in echinatam caudam, canefeentibus, tomentofis fquamis compaciliem faftigiantur, mollitie holofericum provocantem. Radicatur denique fibris aliquammultis fragilibus. In palufiribus putridis & ceenofis quas @poffies vocamus, ut v.g. in @illim-unos in Lancastria, @illefinere meters in Salopia, provenit. Inque montibus folo fipongiolo, aque bibulo & ce-

A. 22. Juneus parvus çalustris cum parvis capitulis Equiseti. An Juneus montanus parvus cum parvis capitulis luteis J. B? Dinart Auth, with small Aglet heads.

Plurimis fibris crasciusculis subluteis, altè in terram demissis, crispis & velut undulatis radicatur. Imam juncorum partem squama crebra pellucida, nigricantes obvolvunt, ut in aliis fit. Styli pal-mares tenues, satis firmi & rigidi in ipsa summitate capitulum exiguum gestant ex spadiceo nigricans, unde stamina seu filamenta numerosa sordide flavicantia exeunt. Folium in singulis cau-

Maio mente floret.

* 23. Juneus Alpinus bombycinus C. B.

Ex radice aliorum Juncorum fimili folia juncea exurgunt inter quæ culmi plures tenuissimi, palmo minores, qui capitulum parvum lanugine alba ornatum sustinent. In montibus Moravia: & in locis udis vallis Grindelwald Bernatum.

A. 24. Juneus parvus palustris cum parvis capitulis Equiseti. Juneus parvus montanus cum parvis capitulis luteis J. B. Dwarf futh, with fmall heads.

Longissimis fibris Juncus hic montanus issque crebris demissis radicatur. Stylos emittit palmares aut dodrantales, tenues, multis foliorum propter terram involucris obsitos, qui cætera æquabiles enodesq in summo fastigio capitalism gestant duplo triplove brevius quam Juncus clavatus, inter squamas longiores emicantibus slosculis luteis.

Description ha & figura J. Bauhini fais aptè respondet Junco à nobis sepius observato in pratis udis & locis palustribus circa Mudleton in agro Warwicensi, & alibi in Anglia. Fibra duntaxat radicum vetustiores non recte sunt, sed huc illuc resexez, & veluti undulate. Imam Juncorum partem squamæ crebræ, pellucidæ, nigricantes obvolvunt.

Juncus foliatus minimus J. B.

Cùm mihi dubium fit quo referri debeat, omitto ejus descriptionem apud J. Bauhinum requi-

6. 2. Gramina juncea.

1. Gramen pratense tomentosum panicula sparsa C. B. tomentarium Ger. Gnaphalium Tragi, sive Juneus bombycinus J. B. Gr. junceum lanatum, vel Juneus bombycinus vulgaru Park. Cotten grafe. C. B.

Radise nititur crassa, fibrola, rufa: foliis est gramineis, inter que caulis teres, enodis, junciformis cubitalis ex bicubitalis exurgit. [Eam altitudinem apud nos in Anglia nunquam quòd ego viderim assequitur, at ne dimidiam quidem] ex cujus summitate panicula tomentola, Gossipio mollior & tenerior, niveo candore lucens ex pediculis, aliquando brevibus, aliquando oblongis, qui ex pericarpio quodam five membraneo folliculo, ex rufo nigricante, eóq, bifido vel trifido prodeunt, Junio & Julio mensibus dependent. Inter tomentum ad pediculum semina oblonga, triangula,

In paludosis inque humidis & uliginosis pratis oritur, & lanugine tomentosa à longè conspicua

Vi pollet aditringente & condensante, quare in vino nonnulli decoquunt propinanta, alvi pro-Vireis fluvio ac colica ab eadem causa exorto laborantibus. Lanuginis copia si haberi posset, textorio Uju, operi fortè non incommoda foret.

Islandi lanuginem pappúmve nere aut in ellychnia contorquere nôrunt, super quod dum liquefactum sebum concrescat, aut id sebetur, conficiunt sibi domesticos in usus candelas pracipua claritatis, que ellychniis goffipinis & candelis cereis anteferende funt: imò tomentum hujus graminis in ellychnium contortum hoc peculiare habet præ Gossipino, ut cum quis bipartito aut tripartito candelas Islandicas cum socio partiri gestat, non opus est cultro ad illas in frusta scindendas, quippe illæ instar fumo induratarum Lucanicarum Lubecensium aut Brunswicensium sapidiorum aliis vulgaribus, vel caulis aut raparum Burtfeldensium in modum facile diffringi aut decerpi queant. S. Pauli Q. Botan. Clas. 3. p. 325.

A. 2. Gramen junceum folio articulato aquaticum C. B. junceum aquaticum Baubini Park. aquaticum Tab. Ger. Juncus foliaceus capsulis triangulis J.B. The lester Auth-grafs, with jointed leaves.

Magnitudine non parum variat, aliàs palmaribus, aliàs plufquam cubitalibus culmi, nodofis, compreffis aliquantulum, fungofis, ramofis, firiatis. Folia & à radice ftatim, & ad genicula culmos comprettis aniquatumi, rungons, ramois, riunes. Prime Ca i autoc ratum, ca genicua cumos aliquoulo, amplectenta graminea, acuta, articulata: furculis, è culmo divido exactis, & ad divaricationem infident caplellae quinque, fex, plures paucioréfre fimul jundas, triquetra, oblonge, mucronatza, ex rufo nigricantes, nitidas, firmina claudentes perputilla, ruffa. Sed & culmulis aliàs perbrevibus, oblongis aliàs fpica: quaedam velut excrementitiae, & ex foliaceo quodam genere fquamatz rubentésa, insident : udis præsertim & apricis hoc crebrò evenit locis, ut circa Montbelgardium & Bafileam in palustribus Michelfeldensibus: [apud nos etiam circa Camabrigiam & alibi] Radix qualis Juncis, fibris admodum capillata, ifique longis & juxta terræ faciem coeuntibus ferpit, adeóque fi culmi terram artigerint ex articulis fibras demittunt terram denuò comprehendentes. In udis & palustribus ubiq, ferè reperitur.

3. Gramen junceum caplulis triangulis minimum. Graminis juncei varietae minor Ger. emac. The least Austrates, with triangular Seed Pettels.

Præcedenti fimilis est panicula pariter sparsa, capsulis triangulis spadiceis, sed multis numeris minus, ut quod palmarem altitudinem vix asseguitur. Folia juncea, capillaria, an vero articulata in tanta parvitate discernere non potui. Fibris pro plantulæ modulo majusculis albentibus ra-

In locis palultribus udis, & ad rivulos frequens reperitur, ut in aquosis Ericeti Hamstediani Locui propè Londinum.

4. Gramen junceum aquaticum magis sparsa panicula Park. An Gr. junceum solio articulato splvaticum C. B. Water Husb. grass, with a sparsed panicle and jointed leaves, the greatelt.

E radice transversa, in summa tellure jacente & repente, tum deorsum multas emittit fibras alias craffiores, alias tenuiores; tum furfum multos erigir caules, fedqueciales, foldos; robus pleurug geniculis interceptos, totidema, folis cinetos, que infima parte vaginæ inftar eum includunt, deinde cum ab eo abscedunt ad semipedalem longitudinem extenduntur, suntque intus concavi, & rebris articulis intercepti. E caule paulo cis apicem erumpit panicula, cum planta in aquofis & humidioribus nafcitur magis sparfa & pluribus capsularum agminibus composita quàm in præcedente. Quamvis autem planta ipla major elatior & sit quam illa, capsulæ tamen seminales minores sunt, nec adeò obscurè nigricant.

In aquosis provenit, non rarò etiam in sylvis humidis.

5. Gramen junceum capsulis triangulis cauliculis tenuibus, foliis ad nodos & panicularum divaricationes prælongis.

Radicisus est tenuibus fibris capillais, obliquè actis. Folia & cauliculi non adeò denfa & conferta oriuntur ut in plerifq, juncis. Cauliculi tenues & infirmi, longitudine femipedali, ad nodos fuperiores folia prelonga emittum. Panicula varié fparfa, capitulis longius à fe invicem remotis: è mediis paniculis feu capitulis egerminant foliola multa capillacea, alia timplicia, alia capitulas feminales sustinentia seu singulares, seu multas simul, è quorum medio, iterum erumpit alia foliolorum congeries, pari modo se habens. Capsulæ seminales, quantum in tanta parvitate discernere potus, trid quetra sunt. An foliola articulata sint nécne me sugit.

Observavit D. Dale loco paludoso propè Braxted magnam in Ericeto de Tiptre in Essexia: item Locut. 1 loco confimili in ericeto prope Burntwood oppidum.

A. 6. Gramen junceum maritimum Lob. Ger. ico. Gramen junceum folitis & spica Junci C. B. junceum maritimum majus Park. Juncus parvus cum pericarpiis rotundis J.B. Auflig grafs, mith round fred beffels.

Palmares sape, aliquando cubito nequaquam minores, profert culmos junceos, foliis circa imum multis gramineis, statim è radice obliqua, juncea, fibrata exortis donatos; quorum scapus in umbel-

Locus.

٧i

I orue.

Locus.

nigricantibus semen obvolutum gestant, tandemq, in tres exiles carinas dehiscunt. În pratis humidioribus & paluftribus provenit, non maritimis tantum, quanivis ibi copiofiffime, sed etiam à mari procul remotis.

A. 7. Gramen junceum spicatum seu triglochin C. B. triglochin J. B. triglochin Dalechampii Park. marinum Spicatum Ger. emac. perperam, cum procul à mart reperiatur. Arroin headch

Ex capite pendulis fibrofis tenuibus complicatis radicibus mittur, culmos tollens nudos, enodes, junceos, cubitales & fesquicubitales [rectius C. Bauhinus pedales, rarius cubitales, quin potius apud nos dodrantales] interdum in locis squalidis palmares fere; spicam à medio gerunt summo tenus longa serie sossembles, forma ferè capitulorum Pyrolæ delapsis primulum storibus, non item magnitudine, [ex albo fublutei C. B.] quos excipit feries mucronatorum fructuum, qui acumine continui, inferius in triplicem barbulam alati, inftar tridentis fagittave diffilium. Folia ab radice orta culmos comitantur palmaria & dodrantalia, perangusta, plana. In paluftribus frequens habetur.

A. 8. Hyacinthi parvi facie Gramen triglochin J. B.

T.B. Oblongum habet comatúmo, bulbum Allii Alpini in morem, fimplicem aliàs, alias multiplicem, à cujus imo demifiis fibris radicatur. *Folia* tenuffima, glabra, palmaria, interdum majora, tria aut quinque statim à radice oriuntur. Cauliculus durius durius leres, gracilis, nudus, enodis inter solia surgit, palmaris & sesquipalmaris, longam gerens spicam, flosculorum luteorum (nisi fallit in sicca planta color) exiguorum, è quorum medio protruditur ftylus longiusculus, ità ut cum eo flos re-ferat rudimentum capituli Pyrolæ delapsis floribus: Hinc stylus ille satis longo mixus pediculo triangulus apparet ; inque tria spicula superius coherentia subrus dehiscit, ut in pracedente gramine. Ego nihil serè video in hac descriptione quod non conveniat gramini triglochini.

In squalidis maritimis Gallia Narbonensis.

9. Gramen marinum spicatum Clus. aquaticum spicatum Ger. spicatum alterum C.B. marinum ficatum alterum Park. Sea fpikeb graff.

Fibris plurimis majusculis, cum primo erumpunt albentibus deinde luteis radicatur. Folia ut in reliquis graminibus agminatim nascuntur, juncea, supernè plana, infernè rotunda, sesquipalmaria & longiora. Inter folia exeunt spica palmares interdum & longiores, flosculis crebris purpurascentibus compositat, singuli brevibus pediculis sulti; quibus succedunt capitula brevia, striata, per ma-turitatem in sex partes seu semina dissilientia. Cauliculus spicam sustinens duriusculus, teres, gracilis, nudus, enodis, palmaris, & sesquipalmaris.

In falfis maritimis ubique fere invenitur.

Malè inscribitur hoc Gramen à J. Bauhino Gramen spicatum cum pericarpiis parvis rotundis. Pericarpia enim non exactè rotunda funt, sed oblongiuscula & striata.

* 10. Gramen montanum Avenaceum spicatum C. B. montanum spicatum Clusie Park. marinum spicatum alterum Ger.

Ex radice digitali, bifida, interdum trifida, multis tenuibus fibris fuperne donata capita multa prodeunt, quorum fingula folia sex, aliquando decem & plura, oblonga, crassa & nonnihil carinata, infima fede fefe invicem complectentia, guftu amariufculo & calidufculo proferunt: Ex quorum medio caulicular palmaris, aliquando pedalis, firmus, rotundus, lavis, nudus & enodis prodit; qui in summo fastigio multos slosculos, ordine ab una caulis parte dispositos, herbaceo colore praditos,

In pratis montofis Austria & Harcynia reperitur. Similem autem in Flandria markimis frequenter legisse se meminit Clusius. Ego maritimum ab hic descripto diversum fuisse suspicor.

A. * 11. Gramen junceum montanum subcœruleâ spicâ Cambrobritannicum Park.

Nobile hoc Graminis genus plurima tenuia, delicata, juncea folia, cubitum paulo minus longa emittit : inter qua duo trésve cauliculi graciles dodrantem circiter longi, foliis multo humiliores, exfurgunt, in fastigiis gestantes paniculam seu capitulum parvum spicatum, squamosum, puichrè cœrulescens, in finu seu medio duorum foliolorum membranaceorum, ima parte latorum, versus apices tenuium, uno tamen semper altero longiore, situm.

In altissimo quodam monte Cambria Berwin dicta, qui caput inter nubila condit, imbribus fere perpetuis riguus, etiam cum valles & depreffiora in circuitu fereno fruuntur cœlo, Sole illucefcente, à Lobelio observatum, qui (ut refert Parkinsonus) Nardi Gangiti spuria: similis capillaris planta:

nomen ei imponere in animo habuit.

* 12. Gramen

• 12. Gramen junceum speciosum minus Park.

Præcedenti perfimile est, verùm foliis multò minoribus, tres quatuórve uncias longitudine non fuperantibus, è duro leucophæo folliculo feu vagina radicis capiti innafcente exeuntibus; inter quæ cauliculi aliquot exfurgunt, articulati, confimilibus foliis vestiti, capitulum parvum, Castanei coloris lucidi, quam pracedentis minus, promodo plantar, duobus, etiam ei ut in illo appolitis foliis, ge-ftantes. An Juncus semine Lithospermi?

> Gramen junceum sylvarum minus articulato folio Park. Item, Gramen juncoides Junci sparsa paniculà ejusdem.

Et alias quas habet varietates Graminis Juncei seu Holostei Marthioli apud ipsum requirendas omitto. Cum enim sylvas & prata circa Altam Portam plerasque eas varietates alere scribat; alii autem periti Botanici & curiofi Plantarum indagatores Londinenses iis in locis Graminis juncei nullas prater superius à nobis descriptas species invenerunt; Parkinsonum deceptum puto, & pro novis graminibus habuisse quæ jamjam ab aliis descripta fuerant.

13. Gramen junceum parsum froe Holosteum Matthioli, & Gr. busonium Flandrorum Park. Gr. junceum Ger. Gr. nemorosum calyculus paleaceis C. B. Holosteum Matthioli junceum J. B. Coad grafe.

Matthiolus Holosteum vocavit plantulam, in palustribus obviam, palmum aut sesquipalmum altam, coliculis frequentibus, tenuibus, nonnihil rubentibus, & in ramulos plurimos divifis. Folia acuta, duas aut tres uncias longa, angusta, floribus secundum ramulos adeóq & in extremitatibus crebris. Succedunt vascula pusillum semen ruffum, pellucidum claudentia. Radices subsunt ca-

Anglice Coat grafs, i.e. Gramen bufonium dicitur, quia provenit in locis ubi bufones stabulantur.

* 14 Gramen foliis junceis oblongis, radice albå C. B. Gr. junceum Dalechampii Park.

Radice est ex pluribus tenuissimis fibris albicantibus contextà: ex qua folia multa virentia, Junci modo rotunda, longa, etiam sesquipalmaria prodeunt : ut & culmi tenues geniculati : Juba arundinacea, è parvis utriculis conflata.

In frigidis & andis reperitur, nonnunquam inter faxa ad mœnia Bafileenfia. Simile eft gramini Locus junceo Dalechampii, qui suo florem Arundinaceum in paniculis purpurascentibus, gustúmo, subdulcem tribuit.

* 15. Gramen foliis junceis brevibus majus, radice nigra C. B.

Cum descriptio hujus brevis sit, nec icone illustretur, nec planta aliunde nobis cognita, quæ C. Bauhinus de eo habet apud ipsum Lector curiosus videat.

16. Gramen junceum polystachion C.B. junceum minimum aquaticum capitulo squamoso Park. jun-

Radicen habet digitalis craffitiei, per transversum latam, multis fibris capillatam: euimos tenues, cubitales, quatuor aut quinq, folin oblongis, angustis, ex internodiis prodeuntibus vestitos: Inter caulem & folium spicæ parvæ, ex atro flavescentes, quaternæ, quinæ & plures, sibi invicem suc-

Humidis & paludibus gaudet. Forte Gr. cyperoides leucanthem, superius descript.

* 17. Gramen junceum marinum denie sispatum J. B. Park. Lob. junceum, soliis & spica Junci minus C. B. junceum marinum Ger.

Radice & foliis est Graminis marini spicati Zelandici similibus, duris & rigidis, cujus culmi spicas gerunt Junci aquatici: alioqui maritimo Gramine haud melius est aut utilius.

C. Bauhino Radice cum Gramine Junceo pericarpiis rotundis convenit: Culmis est pedalibus, foliolis angustiffimis, junceis, duris, firmis, quatuor unciarum. Culmorum summis spicae parvæ ut in Juncis infident. Ad littus Middelburgicum reperiri refert Lobelius.

• 18. Gramen junceum montanum capite squamoso C.B. Park. junceum ex monte Baldo J. B.

Imum culmum amiciunt folia pauca, dura, cateroqui nudum, enodem, dodrantalem, glomeratum è glumis candidis capitulum fummo cacumine gestantem; cui ad basin subjecta bina foliola acuta, adversa, alterum altero longius, parum tamen semunciam superans. Hac I Bauhinus ex ficca. Caspar frater sic describit, Radice Ttttt

Locus.

Lib. XXII. De Graminibus.

Radice est parva, fibrosa, circa quam folia bina ternave, semipalmaria: eulmus junceus, lævis, enodis, nudus, pedem superans; cujus summo capitulum instar Phalaridis squamosum, in apicem definens, ex albo leviter rufescens insidet: cui utrinque folium rigidum subjicitur quorum longius unciam superans deorsum vergit; alterum (quod triplo brevius) recta effertur. Provenit in montis Baldi summitatibus.

Gramen junceum minimum capitulo squamoso C.B. J. B. Item, Gramen junceum minimum alterum ejustem J.B. Item, Gramen junceum minimum maritimum ejusdem J. B.

Cum nec nobis, nec alii cuiquam Botanico quod scimus post C. Bauhinum innotuere, omittimus. Eorum historias siquis curiosior scire desiderat, C. Bauhini Prodromum, Historiamve adeat.

> Gramen junceum maritimum exile Plimoftii Park. Gramen junceum magis exile, paucifolium ejusdem. Gramen junceum minimum Holosteo Matthioli congener ejusdem.

Horum icones & descriptiones apud Parkinsonum videantur.

19. Gramen junceum clavatum minimum, seu Holosteum palustre repens foliss, capitulis & seminibus Psyllii.

Cauliculis tenuibus, infirmis, in terram resupinis, crebris articulis interceptis, indéq, ramulos emittentibus ulterius adhuc divifos & fubdivifos, fe propagat. Ad articulos foliola frequentia, Pfylli femper virentis foliorum amula, fed breviora, ut quæ fefcunciam aut duas uncias vix excedant. Una cum foliis exeunt etiam pediculi nudi pari cum foliis longitudine vel etiam majore, spicam seu capitulum parvum, squamosum, Psyllii amulum sustinentes. Radices numerosa capillacea tenuitatis è geniculis demittuntur.

Ad nos transmist D. Dodsworth: Invenio etiam inter Gramina sicca D. Philippi Skippon hujus specimina, à nobis collecta in Cambria propè Madern & alibi, quamvis per oblivionem in Catalogo Plantarum Angliæ illud omifi.

A. 20. Gramen junceum, sive Holosteum minimum palustre capitulus longissimus filamentus donatis. The fmallett Warth Plantain.

Fibris albis majoribus & pluribus qu'am pro plantula modulo radicatur. Folia in orbem spargit crassa, sincoulenta, angusta, in terram reclinata, duos vel tres digitos longa. Caules ex eadem radice plures vix digitum alti capitulum seu slosculum in summo gestant exiguum, compressum, unde exeunt quatuor longiffima filamenta apicibus donata.

In palustribus & uliginosis sæpiùs inveni, propè Cantabrigiam, Glasconiam, Pensantiam, &c.

CAP. IV.

De Schænantho

Schananthos five Juneus odoratus J. B. Schananthum Ger. Juneus odoratus aromaticus C. B. Juncus odoratus tenuior Park. The iweet imelling Ruth, og Camels hap.

Adicibus nititur albicantibus, parvis, lentis, duris, lignofis, multis fibris exilibus fummo cespite sparsis [interdum adiunt radices paulò craffiores, densa, geniculata, gustu valentiore reliquis] Folis est palmum excedentibus, triticeis, robustis, crassis, ad radicem latis, convolutis, & fquamatim interfitis, qua in tenuem rotunditatem, mucronatam, firmámq, definunt, colore ad radicem albidiore vel subslavo, propè verticem viridi, aut purpurascente, qua culmos ut in Arundine multis veluti tunicis arctè cingunt. Culmi multi ex uno radicum cespite, rotundi, noin Artunatie mitter veitut turnies artie eingim. Sami intervention in artie eingim in dis longé ab invicem diffantibus diffineth, aliquando lignofi; non cavi intus, fed medullà fungosi junceà farcti, & in fummo graciles affurgun; quibus fecundum caulem gemina ferie Loli modo fibres fipicatim harent, decidui, in quorum glumis aur calculis foris rubellis pappofi tenuella fibrouries de fapore codem cum foliis infident. His femina (è quibus fape apud Germanos planta

Ubi recens est hac planta, manibus confricata, jucundi est odoris & saporis non ingrati, licet videatur aliqua adeffe amaritudo cum acrimonia, luculenter linguam mordicante; quæ tamen folet efficacior effe in quibuldam foliis remiftis Gramineis, valde tenuibus & carinatis. F. B. Parkinfonus etiam observavi folia illa tenuia, juncea, que in Officinis nunc paffim habentur, multo acriora esse magisq aromatica, quàm caules, flores, aut radices: proinde, cum in desuetudinem abierunt hac apud practicos, à mercatoribus rarius adferri-

Qui apud nos ex semine succrevit multos protulit velut cespites seu capita è longis junceis foliis dense ftipatis, se mutuo ima parte amplectentibus, composita, exterioribus majoribus & craffioribus, interioribus pedalibus, tenuibus, rotundis, duris, rigidis, paulò supra radicem quovis apud nos nascente Junco gracilioribus, fapore acri & aromatico non injucundo, odore fuavi leni & delicato.

Nascitur, autore Dioscoride, in Libya & Arabia, laudatissimus ex Nabathara, proximus Arabicus, Leeur. Adsertur & ex Ægypto. In Campania & Apulia reperiri aiunt.

In Arabiæ provinciis, referente Garzia, Mazcate & Calayate tantà copià nascitur, quanta in Hispania Gramen vulgare quo Animalia pascuntur. * Sici i qui terra Sanche visende grantà in Oni • Cordu in entem proficiscantur restantur negotiatores ex Syria Alexandriam ducere Camelorum greges, quo Caravannas vocant, merces impolitas serentes : cum autem in solitudines inter Syriam & Ægyptum Carsonams vocats, merces impoitats refentes: cum autem in toltudines inter Syriam & Legyptum ad Arabiam fits pervenerint, nea, pabuli, nea, aque copiam invenire: attamen fects vias ubiq, aridas veluti ftipulas, eaíque numeroias, denías & ftipatas, ex uno radicum ceípite admodum odoratas naíci, quas inter eundum aut alias quiefendum "Cameli depafeant: so etiam pabulo came: tibus d'alini; los onerare, ne in fterilioribus locis jumenta deficiant: quod veró fiporfit Alexandra & Alcaim; vili admodum vendere. "Apud incolas licet in nullo fit pretio, cum gens fit rudis & fylveltris, i.e. Ferum a lorent deficiant." quam ut eo & se & sua jumenta lavent, attamen à nautis in Indiam defertur: hi enim aliquot Camelorum fasciculos secum develentes ibi in usum Medicum vendunt, cum eo Medici Arabes & Perse qui in dicitur. India degunt utantur, Adeber vocantes. Sic & mercatores equarii maxima copia in fasciculos col- *Garcis. ligunt, & in naves affumunt, ut equis fubblernant, ne fercoris & urinz feetore offendantur: nam fimulato, maduerit in mare abjiciunt, & recentem fubblernunt.

Monachi in Mesuen & Anguillara Squinanthum officinarum non esse Veterum Schoenanthum seu Juncum odoratum contendunt: quorum rationibus respondent tum Joannes, tum Caspar Bau-

Tenuium est partium: calfacit, subastringit, discutit. Usus præcip. in obstructis mensibus, epate, Vires. liene; in Ventriculi inflatione, vomitu ac lingultu; in urinæ difficultate, Renum, Vesicæ ac Uteri dolore. Extrinsecus corrigit fœtorem oris, roborat caput (lotione) discutit uvulæ tumorem, roborat ventriculum, &c. Schrod. Exhibetur autem vel pulverifatus 31. pondere in vino calido; vel in aqua decoctus aut jure Gallinaceo. Vini Squinanthini ad prædicta utilis; duplicem præparationem vide apud C. Bauhinum in hiftoria: ibidem & aquæ ftillatitiæ.

Memini (inquit Sim Paul, in Quadrip, Bot) Henricum Meibomium, ceu specificum ad vesice ulcera, Schomanthum herbam & Cyperi radices adhibere; à quorum usu tophus nucis Juglandis forè magnitudine ex honeltustime mattone naturalibus locis per urinas suit excretus, qui dui satis egram

ulcere vesicæ vicinarúmq, partium confectam lecto affixerat.

CAP. V.

De Sparganio.

Parganium and Manaparon, i. e. falciis dicitur, quòd foliis ejus latis & vitilium modo lentis pro falciis mutrices utebantur C. B. pottus quod falcias latitudine lua & flexibilitate referrent: unde à Rusticia ad storeas & tegetes texendas in usu fuisse auunt. Pilulis suis echinatis, sphæricis, Platani pilulas æmulantibus à reliquis hujus generis abundè di-

A. 1. Sparganium ramojum Park. Ger. C. B. Sparganium quibusdam J. B. Butomos dissettat panicula vulgo Platanaria, quia pilulas babes Platani pilulas similes. Jo. Bod. in Theophr. hist. Spancifed Surveceb.

Radicibus est nigricantibus, fibrosis, adnatis radiculis serpendo longè latéq se diffundentibus: foliss à radice surrectis, utring, gladii instar acuminatis, Cyperi latioribus, cubitum superantibus, dorso fic prominente & alato ut triangula videantur, stringentis manum infesto vulnere scindente: oono ne prominente ca dato us changuar vuestinti, finingento manum inferito vuniere tandente i at que in caule alternatim disposta, pauca, multò funt angultiora & reflexa. Cauler è foliorum medio prodeunt, leves, fubrotundi, alquando obrusta angults praditi, pallidè virentes, albà medul-là, que in tenuisima filamenta deduci porest, farciti, bicubitales, aliquando altiores, tortuosi, in ias, que in cammina mainena acusas poreir, iarres picuoriares, anguano acustes, totacoli, in ramulos, quorum fingulis folium fubicienti dvilis. Flores tuberculis ramorum nullo pediculo danda-cuntur, afpergillum imitati, radiatis in orbem framinulis albidis apiculos fufcos, furtinenabus constantes, nullo relicto fructu seminéve caducis; alibi enim nascuntur pilula echinata Platani, ex conulis singulos acinos continentibus glomerata.

conuis iniquis iniquos acinos continentusis giomerata.

Ubique ferè in aquis ad fluviorum ripas, & in paluftribus nalcitur.

Granen bulbolum aquaticum C. B. nihil aliud effe quam hujus plantz radicem & folia, antequam in caulem abeat eruta & depicta, nos docuit D. Dale; & plantam iplam in hoc evullam oftendit C. Bauhim icom perfimilem.

A. 2. Spargenium non ramojum C. B. Park. non ramojum, five laufolium Ger. Spargen, alteram J. B. Witt-reed, not byanched.

Radice est priori fimili, foliis paucioribus, caule fimpliciore non ramoso, minori. Non tantum paniculis harentes pilulas fert, fed & caulis alias earum rotatim circumpolitas transadigit, quibus mollities mitiumbarbularum contrectabilior muricatis Sparganii primi echinis: à quibus & illud Ttttt 2

What.

Locus.

T aces

Lib. XXII. De Graminibus.

1212

dispescit, quòd in orbem acti sores glomerati subsequentibus capitulis equales, tremulas staminum luteorum sibras vibrant; eo in summo scapo ordine, ut verticillorum series appareat. Bislam cum priore losis reperitur, non tamen perinde frequens.

A. 3. Sparganium minimum C. B. J. B. Park.

Plantula eft unciarum quatuor: è radicula ex fibellis oblongis composita cauliculus unciarum duarum effertur, qui in capitulum exiguum subrotundum, cui aliud minus insidet, herbacei coloris ac forma, ut in Sparganio minore definit: circa quem folia utrinq, quaterna vel quina, angusta, cauliculum superantia.

Northufii in lacunis quibuldam cœnosis, quarum partes superiores per æstatem exsiccantur.

Sparganium guftu est adstringente & exsiccante.

Quæ de viribus ejus habent Veteres & Recentiores, quoniam nobis suspecta sunt, omittimus. Con-

fule fi placet C. Bauhini historiam.

Ex hujus foliis tegetes & floreas olim ruffici texebant, quò & Ruelliusrespexit & Gesnems, dum Butomum herbariis & Officinis hodie Juncium cabacinum vocari tradunt: namq, corbulas quibus ficus & uvas passa recondunt cabas appellare folent.

CAP. VI.

De Typha.

Yphæ florum effigies turbinata & in clavam composita (quæ & plantæ nota characteristica ett) quast Typhonis sele gyrantis turbinem, aut gigantis staturam minacem signaret, nomen dedisse videtur. C.B.

A. 1. Typha Ger. palustris major J. B. C. B. palustris maxima Park. Great Cats tail, or find mace.

Aftindine procerum hominem æquat vel etiam fuperat, caule fape fingulari, eft ubi pluribus, rechis, rigidis, tereribus, lavibus & velut perpoliris, æqualibus, folidis, longis geniculis articulatis. Folia cubitos aliquot longa, unciam lata, ancipia acio firingentem vulnerant, triangula, craffiufacial, fubitantia fipongiola, longifima vagina caulem involventia, fapore fubdulci, quorum alia flatim à radice oriuntur, alia è caulium geniculis. Caterum caulis fatigium tomento in cylindir formam rufeciente, in pappos tandem abeunte obvolvirur, morionis clavam imitatus, nuccone palmari aut longiore præpilatus [caulis cacumini ſpica primim tenuis, mufcofos flores proferens, infidet, qual arida & decidente fluio & Augusto panicula clava fimilis, ex denfa lanugine compaĉta, punicei & obfcuri coloris, pollicis craffitudine, palmari aliquando & pedali longitudine fincedir, que tandem in pappum cunereum vents abrepta evanefeit c. B.] Radix obliquo actu ſerpit, novo fobolis pullulatu ſe propagans, ex albo rufeſcens extrinfects, intus vero nivei candoris, velut extrincilis multis compaĉta, à qua frequentes dependent fibra concolores, ſapore denig, ſatuo eft. Oculi vero ex radice primulum emergeness ſibdulces & teneriuclus ſunt.

In stagnis & piscinis majoribus, inque urbium fossis & ad sluviorum lentè fluentium ripas

A. 2. Typba palustris media J. B. palustris clava gracili C. B. Typba minor Park. Ger. Che lesser, op middle fort of Cats-tail.

Foliii en multo angustioribus qu'am Typhæ vulgaris & graciliore clava. Alioqui à majore non differt pullo illo tomento in clavam compacto, & sforum oblongă spica, tenui slavo polline resper-să, supra clavam enascente.

Cum priore nec minus frequens oritur. Utramque speciem simul crescentem vidi in rivulo quodam juxta edes nobilis. Comitis Warwicensis Leez bosse dictas in Essexia. Priori folia latora, glauca, spica major, nigitor; serius etiam storet. Posteriori huic folia angustinora, pallidus vienta; spice gracilior, minusque colorata, maturius quoque exeunt spice se uclava: Altinudine tamen ei non cedir.

Supra clavam Junio meníe (observante C. Bauhino) florum spica oblonga, clava paulò brevior tenus slavo polline respersa enascitur.

Gerardus hujus meminit in loco Typhæ.

3. Typba palustris minor C. B. Typba minor J. B. minima Park. Aittle Catgetail, 02 Acedemate.

E radice obliqua, geniculatim incedente falia promit graminea, longa, striata, angusta, acuminata, aliquantulum rigida; & inter hac caulem sesquinitati duorum cubirorum altitudine, lavem, junceum, rigidum, enodem, cujus simmus seapus deseam parvam, angustam, large duplicem, modica inter se distantes intercapedine suffinet, quarum inferior minor, rotundior (contrarium Advantum Ad

Adversaria observarunt) superior verò major, duabus unciis ab inferiore distans & longior, cui fo lium Triticeum, aliquantum intortum subjicitur.

Hanc nos eodem in loco ubi olim Lobelius & J. Bauhinus obfervavimus, nimirum ad fluvium Arve qua Rhodano confluit, prope Genevam. Cum eam primum vidimus perexigua fuit, clava gracili & Itagola, ut non dubicaverimus diffinêam fipetiem effe: potdes avero caput cylindraceum clavatum in tantam intumuit craffitiem ut fufficiari coeperimus parvitatem loco potus (fiquidem extra aquas crevit) quam planta natura debern. Quod vero clavas geminas in codem fcapo procestra perpetuum non eft, & accidentarium effe videtur: nec minus quòd clava fuperior inferiorve major fit, vel minor.

CAP. VII.

De Acoro.

A Corus quia * ween, id est, pupillis sive aciei oculorum caliginose medeatur, dicitur.

Spica quam profers simplicom, elegantem Iuli specie, cam ab omnibus aliis hujus generista dicriminast, si alize note deessent.

A. Acorus verus sive Calamus Officinarum Park, verus sive Calamus aromaticus Officinarum C.B. verus, Officina falsò Calamus Ger. Calamus aromaticus vulgaru, muliu Acoram J.B. Efte Surectimelling Flag, Q. Calamus

Radix longa [quincuncialis C. B.] multis geniculis inæqualis, fummå terrá obliqua feu transverla hrerens; extemá parte candicans cium füb terra latet, fupra terram extans vireícens, interna parte candiciffina, firma atque amara, innumeris inferna parte adnatis fibris craflis & ablicantibus, etam odoratis donata. Serpit autem & fumma tellure fele diffundit, e lateribus & fingulis fere articulis feu geniculis propagines alternatim in obliquum foargens, ub brevi tempore magnum faatium occupent: plus furgunt cubitalia & felquicubitalia aliquatenus Spatulæ feetidæ, angultiora, colore herbacco, margine fubinde rubente, & propter terram penitus rubentia, mediá cofta elatiore [Clufio fidis tenuifolue majoris ferè, fed multo longiora, fapore fubamaro, acri & aromatico, trictique jucundo & aromatico fipirant odore, quem etiam reficeata & exfúcca vel pofi multos annos retinent.] Jub hyemsi intium marcefeunt & ficcantur, ineunce autem vere nova germinant, ut in Iride angulfifolia. Pro flore iulum feu nucamentum profert, rigidum, & oblique furrectum, teres, fefinim in acumen definens, fuquamulis imbicatas virentibus compadile, apicibus exertis multis luteis: prodiens è finu medii folii, ftatim à radice cum alise exorti, ut reliquis angulfioris breviorifique ità & craffioris. Iulus unicus, (aliquando refte Clufio) fed rariffime geminus: flofacilis dum fe explicat pallids, mufcofis inodoris quadrifolis plenus: is paulatim deinde incremenum fumit, donce humani ferè digiti longitudinem craffitudinemque acquirat, frequentibus tuberculis virentibus am elegant feire disposits ut recentem Panaftir conum amulari videatur.

Plantam hanc non esse verum Calamum aromaticum seu odoratum Antiquorum Botanici eruditiores consentines, sed Acorum verum Dioscoridis, quibuscum & nos sentintus. Eorum argumenta, & responsiones ad rationes contra sentientium vide apud J. Bauhinum Hist, plant, lib. 19. cap. 18.

In fluvio Hiera five Tare Nordvicum urbem alluente, non longe ab ipfa urbe, à Clariff. Viro Loeur. D. Thoma Brown Equite aurato & M. D. oblervatus, nobifque ante viginti annos oftenfus eft. Allbi etam in Anglia fonte oritur, nimirum circa Haldy vicum in Surreia, à D. Brown S. T. B. Collegii Magdalenenfis, in Academia Oxonienfi focio inventus. Quin & D. Neublarm M. D. in agro Celtrienfi eum copiosè provenire nobis retulit: ut non opus fit nobis eum à Macoide, Tartaria, Lituania, Ruffla, Birhynia arceffere: Humidis locis gaudet & fecundum fitenta longè feliciùs provenit. Junio, Julio & Augusto Iulum, producit. Sui generis planta est, nec operofa descriptione indiget cum ab alis omnibus nobis cognitis duabus statum notis distinguatur folis Iridis seu Xiphii & nucamento seu Iulo Pinastri coni recentis emulo.

Vim habet Acori radix excalefactoriam & ficcantem, partium est tenuium. Usus pracip, in obstru- Vires & tione mensium, in dolore colico, in ruptis & comunis. Ad unra deductionem commendar Fallo- Usus. pius in vino tenui decockam radicem cum succo Boyaginis. Schred.

pus in vino centu tecoccam ranteem cum jucco poraginis. Seerea.

Radices conditæ gulfui funt jucunda & ventriculo gratar, edique Turcæ manè jejuni adversus corrupti aeris contagia manducare folent. Quin & radices Acori Antidoris utiliter admifceri feribit Diofeorides. Tartaros quoque eas circumferre folitos, & aquam non bibere quin prius Acori radix in ea fuerit macerata Cluljo referebat Bernhardus Paludanus.

Radices ficeatæ gratiorem spirant odorem; nam (ut rectè Plinius) recentium virus majus.

In catarrhis exticcandis, praccipuè convultivis, inque Apoplexia iplà magnam habet laudem condita radix.

Ad anorexiam, Radix Acori quo actior co melior, five recens ufurpetur minutim incifa cum cochlear Junjeri, yel cadem in loco umbrofo ficcata, fed non preparata in pulverem redigitur, feligendo fubfiantiam intermediam acrem, & cum dimidio extracti Tormentilla mifcendo ogregum fuggerir pulverem flomachalem contra anorexiam. D. Hulfe ex Emullmeri praxi. Aliquotes (inque) observavi cum in declinatione morborum occasione faliva vificida ac glutinofa f. male habetent agri] quod ex infusione radicia Acori & Helenii recentium in vino optime brevi habuerint, dum fic faliva correda & appetitus egregie provocatus fueris.

Vires &

Lib. XXII.

CAP. VIII.

De Zingibere.

Ingiber, Zifice Gracis dictum, nomen accepit ab Indorum vocabulo Zengebil. Omnibus Botanicis eodem nomine dicitur. C. Bauhinus fic describit : Radice est ad ternos vel quaterpocames ecocem nomine uncon. C. pocamino in cucriori: Adaire et an ternos vei (nater-nos palmos, Arundinum modo, in profundum ada, inequali, modice plana, frequentibus geniculis in laterales pares divifa, quoquoverfum reptante, longitudine fesquiunciali, nonnunquam majore, pollicis craffitudine ac minore foris albicante autin candido fubfusca, carne alba, friabili, tenera, per cujus longitudinem venæ nervosæ feruntur, gustu Piperis modo, fervida, acerrima, odore aromatico, que teste Acosta, etiamnum viridis leviter adurit, minusque quam cum sicca est mor-

aromanoo, qua tente Acorta, tenanmuni vinusi revitei adurti, iniunique quam cum neca eft mordicat, & quo loca in quibus nafeitur magis humida funt, eò minus acrimoniar retinet. Folius eft, (ut Garcias feribit) fimilibus Iridi aquaticaz aut Gladiolo [non Arundini] At Acofta folia Lachymaz Jobi foliis fimilia ei attribuit; alin Arundinacea, ut Linfchotanus & Ruellius quod folia Lachryma: Jobi toliis Imilia ei attribuit; alii Arundinacea, ur Linschotanus & Ruellius quod nobis verisimilius videtur; cim Lobelius & Jo. Bodeus à Stapel, qui plantam ipsam virentem viderunt, foliis & calamo novellam five nuper enatam arundinem prae se ferre dicant: & G. P. Pió folia admodum similia esse dixerir quod prinum è terra surgit. Undo ¡cum Marggravius & Fr. Hernandez folia Iridi aut Gladiolo similia faciant, minis exacta comparatione uti videntur. Caulis ei haud crassis in pedalem aut etiam sequipedalem altitudinem assurgit, Arundini similis, in fastigio capitulum Stoechadi quadantenus simile gestans. Hernand.

Diules et R. (semina. cuam descriptinus. & mas. Anchaea Mevicanis distancia descriptiones.)

Duplex eft, feemina, quam descripfimus, & mas, Anchoas Mexicanis dicta: cui, describente Pi-fone, folia non ultra tres pedes in altitudinem excrescunt, asperiora sunt & crassiora vulgari Zingibere, unico nervo recto in longitudinem excurrente conspicua, caulibus hinc inde sine pediculo, inferius solitarie, superius frequentiori coma, adnata Radice majore & craffiore, sapore acriore cum quadam amaritudine: Hernand. Radices diversi sunt ponderis & amplitudinis, omnes tamen imbelles & tuberose, atque in superficie terræ sicut Arundineta expansæ.

Nascitur in omnibus India provinciis, excultum satúmque semine aut radice: nam quod sponte provenit flocci penditur. Americæ non videtur naturalis, sed ex India Orientali aut insulis Philippinis in Brafiliam & Novam Hispaniam translata. Malabaricum autem habetur laudatissimum: Pinns in trainiant et vorant rangament tament.

gui folo, fercoratique & probe exculto feirur (radice cui fuperfit unum alterturve internodium in ferobem depacta) & flatim à faut aqua dulci plus minus pro terraz ficcitate rigatur. Proximo anno à fatu radix cruitur denno, píum fci. Gingber. Vindemia ejus fit arefecentius foilis, quod juxta initium Januarii accidere folet. Paulò exticatz limo obducuntur, nè evaneficente pativa humiditate teredine, cui alias maximè obnoxiz funt, afficiantur. At Linschotus afferit evulsarum radicum certam molem argillà figulina tegi, & tumulum exquifitè contra omnem aeris & ventorum vim obliniri: fic enim & recentiores radices servari, & à vermium erosione promptius desendi. Apud Aromatarios radices reperiuntur albæ & rubentes; sed diversa genera non sunt : rubrica infectæ funt rubentes, creta albæ, quo à teredinibus præserventur. Stapel.

Siliqua à Lobelio depicta & descripta non videtur esse Zingiberis, saltem illius speciei, qua à Franc. Hernandez pro fœmina describitur, cui capitulum seu spica Stœchadi similis

Ut condiantur radices, priùs decorticantur, móxque in muriam vel acetum conjiciuntur. & macerantur per horam unam atque alteram, dein aquali fere temporis momento sub dio probe insolancur, ac denuo stragula sub tecto cooperiuntur, donec omnis humiditas exhalaverit. Si aliunde transferendæ fint radices, tunc thecis inclusæ & aqua irrigatæ noctu terra operiuntur, interdiu cœlo patent. His omnibus ritè inftitutts ab exercitato agricola, postea Saccharo non solum, sed muria vet aceto condiuntur, nulloque tunc insigni calore palatum afficiunt, nec filamenta ulla ingrata in ore relinquunt. Si nimio tamen mangonio, nimisssque lotionibus fatigentur, pars quoque aromaticæ ejus

Viride conditum faccharo ex India affertur, fenibus & pituitofis ac frigidis & male concoquentibus stomachis accommodatum, præsertim quod recens conditum fuerit: valet etiam ad lentam in

Indi foliis Zingiberis in jusculis & coquinario usu atque acetario utuntur. Radices etiam virides cum aliis herbis minutim concila ex oleo, sale & aceto acetarii loco illis sunt. Praterea Zingiber recens etiam remedio illis est præstantissimo ad Colicos dolores, Coeliacam & Lientericam passionem, Diarrhœas diuturnas è frigore natas, flatus ventrísque tormina, & gravia his similia accidentia, ut multoties in India se feliciter comprobasse testatur Bontius. Ea tamen perpetuò adhibenda cautela, ut qui sanguine sunt servidiore, sive sani, sive ægri, parcissimè eo utantur, quia Zingiber serè omne sanguinem accendit & orificia venarum aperit. Piso.

Zingiberis ut & Piperis major in culinis quam in medicina usus est, cum hac duo inter omnia aromata plurimum acrimoniæ & parum aromaticæ qualitatis habeant. C. B. Galenus Zingiber minùs tenuium esse partium quam Piper indè colligit, quòd calor ejus, quamvis æquè sortis, non primo statim occurfu fentitur. Calidiras autem quæ proficifeitur a Zingibere diutius perfeverar, quam quæ a Pipere, unde infert fubftantiam ejus & craffiorem effe & humidam feu aqueam. Nam ut ab aridis calamis flamma celeberrime accenditur, atque etiam undequaque dispergitur; quæ autem ab humidioribus, ceu ligna sunt viridia, & tardius accenditur & durat diutius; stà etiam in medica-

Dioscorides Gingiber alvum leniter emollire scribit, sed intelligendum, si teneræ & adhuc recentes radices edantur, multa in eis adhuc humiditate alvum lubricante & emolliente refidua: ut videmus in Iride, nam vetustiores ficcant potius & sistunt alvum, facta sci proba concoctione, Addi solent interdum hæ radices medicamentis catharticis ad corum vim augendam. Datæ autem cum purgantibus vehementioribus eorum malitiam corrigunt. Zingiber Ventriculi & pulmonum farctus abstergit & diffipat, supervacuo humore absumpto, cerebrum & memoriam roborando ju-

vat. Hebetudini etiam yisus quæ ab humiditate provenit prodest. Venerem stimulat & slatus difcutit. Quocunque modo sumptum, five recens, five siccum, ventriculum roborat, & concoctionem promovet; Antidotis admiscetur.

Zingiber fuscum C. B. Zingiberis species Mechinum dieta J. B.

A vulgari Zingibere differt non tantum quòd immaturius aut improbius fit, sed quòd confistentià fit compactiore, duriore & paucioribus fibris intertexta, colore ex cinereo nigricante, acriore guità fit compactiore, duriore & paucioribus fibris intertexta, colore ex cinereo nigricante, acriore guità de la compactione, duriore su compactione, duriore su compactione de la ftu, nec teredine exedi solita, quod etiam conditur & in quibusdam Officinis prostat.

Zingiberi affinis cortice squamato C. B. Zingiberis Mechini rara varietas J. B.

Radix est Zingiber vulgatum aut Mechinum referens sed elegantiore aspectu, multis nodis di-fiinca, & ferè veluti Doronicum articulata. Corticem habet Gingiberi similem, coloris subotri-ni, pollicari craffitie, sibrisque caret: gravis est ac folida, fracta venas albas ostendit: sapore est acri, aromatica, & si carie non exesa sit, gustu Zingibere multò acriore & sicciore

Pona Doronicum Arabum nominat, & pro Doronico legitimo agnoscit, fiquidem nota à Serapione & Arabibus Doronico adicriptz conveniant, quo etiam pro Doronico utendum cenfet : cujus loco multi hactenus Aconito Pardalianche minore, quod facultatibus Doronico plane contrariis fit,

CAP. IX.

Arundines quadam omissa, suis locis disponenda.

Arundo Mambu Pilon. Arundo arbor in qua humor lasteus gignitur, qui Tabaxir Avie & Ara-bibus dicitur. C. B. Tabaxir sove Mambu arbor J. B. Canna ingens Mambu vel Bambu dista. Park. Ily H. M. P. I. T. 16. The Bambous Cane.

Adices geniculata è geniculis fibras agentes, & praterea germinibus multis emiffis reptantes & fubinde furculos erigentes, hanc plantam ad Arundines referri debere demonifrant. Rectiùs autem Arundo arborescens quam Arundo arbor dicitur.

Cautes in excellam altitudinem attolluntur, iplam Tenga supernates, sunt autem teretes, cortice viridi, durus geniculati, è geniculati, è geniculati, è geniculati, cortice sunt autem teretes, cortice viridi, durus geniculati, è geniculati provos ramos surculosque emittentes, & ad geniculos spinis oblongis rigidis, una, duobus, pluribusive muniti, intus sistellos fistulis subtilibus, ad duorum triúmve hominum altitudinem affiguun priudquam ramos emittunt; cimt eneri ac novelli fiimr, fermé folia, & uno tantum angulbo tubulo pervii, vetufitores intus cari, & ad geniculos interfepimento ligun or uno camuna augusto unuau per m, recutatore interest, ce au generate anterepatiento ig-nofo claufi, è interius membranà tenui albicante obdudit, contianque lignofis, duris, ablicantibus filamentis. Cum tenerores ex fulco virides funt, nullo cortice à lignofis filamentis diffinêto ve-filamentis. ftiti, cim vetuftiores ex albo flavi & nitentis coloris; intus quodam calcis genere in cavitate obdu-

cuntur, quæ usui medico reservatur. Piso Arundines adolescentes medullà levi, spongiosa & liquida (non adeò farcia ut vulgares canna Saccharistera) reserva esse significa quam vulgus, grati saporis gratià avide exagti. Novissimi antem solutoris qui maxime succulenti sunt o saporis, magni siunt in Inditi, quad Advensa aqua ca Indigenae, quad bales sinceletris sissimi compossimi sunt in Inditi, quad Advensa aqua ca Indigenae, quad bales sinceletris sissimi compossimi sunt in Inditi, quad Advensa aqua padatum deòtis, & à me quoque non semel cum volaptate gultata est. At verò ubi ha Arundines procerae & annose settate sievrime, liquerus contenti subbiantia, color, sapor o esse sinculariant quae paulatim promose settate sievrime, siquerus contenti subbiantia, color, sapor o esse sincularia, max nativae sunditari serae, & juxta internodium vi Solis coagulatur, ac insar pumicis abis induressi, mon nativae sunditari serae, & juxta internodium vi Solis coagulatur, ac insar pumicis abis induressi, mon nativae sunditaria serae capitari sententiari magnitari serae qual sententiari serae qual serae capitari con sunditari destructiones, sunditari serae sunditari serae sunditari serae capitari con sunditari serae sunditari sunditari serae sunditari serae sunditari serae sundit Piso Arundines adolescentes medullà levi, spongiosa & liquida (non adeò farcta ut vulgares canna

versus apicem sensim strictiora, venis in longum striata, nervo inferius conspicuo medium percur-

rente; oris si inferiora versus stringantur, aspera, viridia. Flores in spices squamosis, tritici similibus, nisi quod minores sunt, que nodulis caulium congregatim infident, flaminei filamentis renuffimis, dependent. Sexagesimo à satione anno (ut ferunt) flores fert per mum ferme mensem. Proxime ante florum exortum primum omnibus foliis spoliatur, & poltquam defloruit emoritur. Hac nobis minus verifimilia videntur.

His adde è Garcia, ramos erectos esse, misi quòd pulcherrimos quosque interdum incurvant ad

pergulas & deambulacra, apud Indos frequentia, conficienda. Piloni Ligni seu materix craffities trientem uncix sape superat, circumferentia sexdecim, diame-From Light for material statutes trained at the top and a state of the state of the

Dum

Dum adhuc tenellæ & virides funt Arundines ab Indis inflecti & incurvari folent, ut magis aptæ evadant gestandis lecticis pensilibus, Palankins ipsis dictis, quibus insident tuni viri, tum seminæ dum aliquo transferri cupiunt.

E truncis cymbas faciunt Indi, quæ binos viros capere possunt, non quidem illas excavantes, sed relictis solum duobus utrinque internodiis per medium secantes, quas conscendunt bini nudi, sedenreners tourn unous uninque interneus of meaning realities, quas confectualité offin pair judétis cruribus, tenentéfque fingulis manibus remos, tres aut tes ingui in catum catum continuation plants continuated integral inflamos fermos, tres attr quaturo palmos longos, quibus eas cymbas impellunt tanta dexteriates, ue ciama adverio rapidoque figurine lumma celeritate navigare poffint. Atque in his vectos fe fecuros effe arbitrantur à Crocodilis. Acofta: apud quem reliqua vide.

Quin & ex hisce Arundinibus Indi nonnullis in locis domos suas adificant, ut in Terenate, quas

findunt & fingulari industria intorquent.

Tabaxir Persis lac lapidescens significat. Gerardus Cremonensis in Rhasi Tabaxir Arabum erronee per Spodium reddit, cum Spodium fit Tutia Arabum, cujus in externis remediis folum ufus est: Tabaxir verò in Arabum compositionibus intra corpus sumatur. C. B. Verùm J. Bauhinus * Gerardum excusat, nam ille, inquit, reliquit nomen Persicum, & Bellunensis spodium vertit: Sed quid rum in Garcia alteruter aut ambo peccârunt fi spodium esse putârunt, cum Avicenna ipse dicat spodium esse cinehilt. epud rem cannarum,vi venti inter se confricatarum,& ignem ex eo concipientium, & proinde ex illo igne Clus. in Exos. exustarum.

Tabaxir ad usus medicinæ aptiffima, ab Arabibus & Persis summo studio quæsita,, auro & argento ponderatur. Indi advulnera telliculorum & virge utuntur. Valere ettam dicture contra cholericas pafflores & dylenterias; Garcias internis & externis ardoribus convenire feribit, eòque etiam in biliofis febribus & dylenteriis, præfertim autem in biliofis fluxionibus utuntur: ínque stranguria & urina cruenta. Corticis & foliorum decoctum epotum fervit ad fanguinem in corpore ex vulnere retentum expurgandum, confertque etiam puerperis, ad materiæ sanguinolentæ post partum reterta excretionem. H. M. Arundines ha amputata & igne cremata fertiliffimum prabent cinerem; cum autem cremantur ingentem edunt sonitum, & fragore centum aliquot sclopetorum explotiones amulantur. Aer enim intra cancellos internodiorum ope conclusus, dum rarefit ampliusque spatium desiderat, parietes quaquaversum disrumpit, & vi sibi exitum quarit. D. Arn.

Nascitur in arenosis maris litoribus.

2. Beesha H.M. part. 5. Tab. 60. Bambu species altera.

Arbufcula humilis eft, seu potius frutex arborescens, sedecim circiter pedes altus, ramulisque teretibus, glabris, nodosis medulla farctis donatus.

Folia arundinacea, Ily foliis fimilia, at glabra. Ad ramulorum nodos interdum spicæ proveniunt coniformes, acuminata, quibus infident floiculi albicantes, staminei, medium occupante globulo oblongo, è quo stilus exit viridiusculus.

Flosculis succedunt Fructus oblongo plano-rotundi, acuminati, carne intus densa, albicante referti. Provenit variis Regni Malabarici in locis sylvestribus, prasertim in Betsjour, Corremaloer, & Tecken-

Vires &

Ex hoc frutice Indigenæ fagittas conficiunt & corbes. Ex ramulis arundinaceis calami fiunt scriptorii. Folia si in aqua decoquantur, e ique decoctio exhibeatur menstrua obstructa provocat : eodem decocto si os colluatur erosas gingivas sanat, & odontalgiam tollit.

3. Nola-Ily H. M. Arundo Indica Bambu dicta tertia.

Est insuper tertia Bambu seu Ily species, Malabarensibus Nola-Ily dicta, præcedentibus persimilis. præterquam quòd internodia tenuiora funt & longiora. Crescit in Calicolan & Teckenkour.

4 Arundo Rotang dicta Pison.

Hujus stolones, grato ut Mambu succo turgidi, vel crudi manducantur, vel condimento Achar induntur. Hz minus concavz sunt quam Mambu, sed substantia spongiosa instar herbe ferulacez farctz. Baculi exficcati attritu mutuo seu collisione multas fundunt igneas scintillas. Fructum sert hæc Arundo edulem & saporificum, cum aciditate quadam grata, rotundum, parvæ pilæ magnitudine, tectum spadicei coloris putamine, duriusculo, fragili, striis perpetuis cancellatim ornatum. Ex fingulis Arundinis nodis ad fummitatem usque sarmenta funium modo intorta & tenacia, foliorum quasi loco, emergunt, hisque fructus globulares, rarò solitariè, sape copulatim adnascuntur. Nucleum porro intus ferunt durum, ex quo contulo exprimitur oleum, non edule solum, sed in medicamentis topicis, præsertim in ungendis nervis, utilissimum.

I ocus.

Crescit passim, in sylvis circa fluenta hac species, in omnem partem flexilis, eòque ad omnia liganda utilis. Nam incolæ [Indiæ] funium loco ea utuntur, & ædes suas ex magnis Arundinibus constructas clavorum ferreorum loco ligant; & mireris tenacitatem hujus Arundinis, quæ craffitie digiti humani fermè cum sit, tamen in quatuor partes dissecatur, unde & corbes, & cunæ infantium ex ea confarciumtur; anchorarum et iem pro navibus fines in Javanis; & fane longius durant in aqua falfa quam funes, imò deficientibus funibus nos iis anchoras quantumlibet graves li-

5. Tubuli

5. Tubuli Arundinacei ad Asthma C.B. Tabaci Haytinorum, quos Mexicani vocant Pocyelt. Fr. Hernandez.

Tabacos vocant Arundinum cava perforataque fragmenta, sesquidodrantem longa, pulvere car-1 abacos vocam Aumanum et a perioriante in English de la proposition del la proposition de la proposition de la proposition del la proposition de la proposi dantur, pituita fluens ad pectus expuitur, juvantur asthmatici, & corroboratur ventriculus. Cavendus autem est nimius eorum usus, alioqui jecur intemperiem calidam contrahet: inque cachexiam & alios affectus inciditur incurabiles.

Quæ de tubulis hisce habet Monardes cap. 15. eadem ferè sunt, eorum tamen compositionem

ignoravit.

6. Arundo Japonia flava, internodiis brevissimis, surculis nodos stellatim cingentibus.

E minorum genere funt, craffitie pollicari aut paulo majore, colore flavo, internodiis brevibus palmaribus aut fefquipalmaribus, in medio gracilibus ad nodos craffis & protuberantibus. Unumquemq, autem nodum virgæ seu surculi multi stellatim ambiunt.

CAP. X.

Gramina quadam Brasiliensia à Marcgravio descripta, & per oblivionem omissa, suis Locis inserenda.

1. Gramen parvum, ad Cyperoides accedens, granulis Avenaceis. An Gram.nemorosi birsuti species ?

X radicula capillata multi prodeunt caules, teretes, tennes, fpithamanı alti, ad terram uno foliolo acuto veftiti, è quo tanquam vagina prodit caulis. Summitatem autem caulis in orbem circumstant septem foliola angusta, acuta, duos circiter digitos longa, viridia quidem, sed ad partem ab exortu interius albistima. In horum foliolorum medio aliquot granula instar Avenæ, fibi invicem funt appofita, in queis femen latet. Caulis & folia pilis albis & mollibus ve-

Foliis multis fimul in fummitate caulis unde panicula exit cum Cyperis convenit, caulis rotunditate & foliorum pilis ab iisdem differt, & ad Gr. nemorosum hirsutum accedit.

2. Gramen cyperoides Brasiliense capitulo quadrangulo. Graminia secunda species Marceravio.

Caulem habet triangularem, 15, 16, aut 20 quoq, digit longum, supra terram longis, angustis & venosis soliis præditum. In summitate caulis capitulum est quadrangulare, quasi è quinq, glandire de la capitulum est quadrangulare, quasi è quinq, glandire de la capitulum est quadrangulare. dibus compositum, magnitudine passulæ majoris, ad cujus latera quatuor foliola graminea extenduntur. Ipsum capitulum odorem habet quasi Chamæmeli.

3. Gramen cyperoides Brasiliense multis capitulis albis. Graminis tertia species Marcgrav.

Itidem caulem habet triangularem, circiter pedalem, atq, juxta humum duobus aut tribus foliis gramineis vestitum. In summtrate autem in brevibus petiolis proveniunt sex, septem, aut octo capitula alba, juxta se posita; quorum quodlibet circumstant sex soliola viridia, acuta.

4. Gramen cyperoides Brasiliense, panicula umbellata, granulis aculeatis. Graminis quinta species

Inferius triangularem habet caulem, qui ad quatuor circiter pedum altitudinem affurgit: Folia autem quatuor aut quinq, sesquidigitum ferè longa, Arundinacea: superius umbellas multis acutis granulis, quafi Echinorum aculeis onuftas.

5. Gramen Brasiliense cyperoides paniculis squamosis in umbellam compositis.

Exiles radiculæ, seu rectius filamenta, emittunt quatuor aut quinq, caules gramineos, angustos, circiter tres aut quatuor pedes altos. Quilibet autem caulis superius dividitur in umbellam, ut Gracific tres aut quatuor pedes altos. men cyperoides capitula squamata continentem.

6. Grames junceum Brasiliense Jacape dicium. Graminis decimatertia species Marcorrav.

E radicula geniculata, juncea, alba, longè latéque sub terra serpente exsurgit caults ad trium pedum altitudinem, primum simplex, instar culmi siliginis, teres, qui postea in aliquot solia findatur oraninea, angusta, in medio album nervum secundum longitudinem habentia. Nullius est odoris, nec shorem gerit nec semen [rectius dixister neutrum sibi observatum.] Solo utplurimum effecto Valence

Viret.

Viret

Viree

Valere dicitur contra serpentum morsus, si membra eo ligentur supra vuinus instictum. Piso experientia sua commendat radicum juncearum decocta ad venena.

7. Gramen digitatum plumosum Brasiliense.

Caulis teres, tenuis, cavus, gramineus in 18 aut 20 digit. altitudinem allurgit, in medio habens nodum, & inferius tres, fuperius autem fupra nodum unum folium acutum, gramineum: in funmitate caulis quinque aut fex foicas tenues, duos circiter digit, longos, crafio filo haud craftiores, coloris argentei, à quibus parvuli è cinereo ad purpuro coeruleum colorem vergentes flocculi dependent, tremuli, & qui vento abripiuntur.

8. Gramen elegans plicatum Paniceum aut Miliaceum.

In trium, quatuor, aut etiam quinq, pedum altitudinem affurgit, ex radiculis filamentofis Arundinis modo. Folia circirer unum pedem longa, eleganter plicata, viridia, figura peneut Palmæ nuciferæ majoris, in caule plura. Caulis fuperiùs fert spicam, fesquipedem longam Milii spicæ vel Panici sylv. figura & magnitudine.

Emolliendi vim obtinet internè & externè, malvæq, vices supplet: in fomentis etiam tenesmo conducit. Pife: qui Gramen hoc Amongeabæ nomine pingit.

9. Gramen florens capitulo squamoso, Jupicai Brasiliensibus Pison.

E pilofis radiculis caules protrudir perquam multos, tenues, junceos, pedem aut sesquipedem longos, qui inseriore parte gramineis soliis vestiumur. Quiliber caulis gaudet capitulo ovali, squamolo, splendenti, coloris sublutescentis & ex pallido variegati; his superius stosculus insider tribus quatuorve foliis compositus. Si boc sit verum, plane anomalum est boc genus Graminu.

In pascuis riguis, mensibus præsertim pluviis luxuriat.

an patous 11898, mentious peacettin parties statutes. Ad curandam imperiginent fimiled, cutantos affectus, à colore & acrimonia natos fucco refrigerante quo fearet, parti affrictum conducit; multúmq, folatii & levaminis adfert pruritum intolerabilem mitigando. Pison.

10. Gramen ftriatum Brafilienfe.

Ex una radice quatuor aut quinque folia enafcuntur, & affurgunt in fex pedum altitudinem, fi-milia Gramini Hispanico striato, præterquam quòd in unico folio una tantum stria sit alba.

11. Gramen daetylon plumeum, Capuupeba Brafilienfibus, Lusttanis Pes Gallinaceus dietum.

Ad duorum aut trium pedum altitudinem affurgit, caule tereti, geniculato, foliis ad genicula plus sessationed, longis: qui in summitate in 20, 24, & interdum 30 tenuiores caules dividitur, quorum quilibet versus summitatem, ad duorum, trium quamorve digitorum longitudinem argentea vestitur paniculà, que in medio femen gramineum continent. Caules egregie trufciunt. Radicem ad quodvis venenum in quovis convenienti liquore propinatam commendant Brafili-

12. Gramen dactylon altissimum Brasiliense.

Bicubitalem vel tricubitalem fortitur altitudinem, caule & foliis gramineis. Panicula superius in duodecim, quindecim aut plures divifa, quorum quilibet octo aut novem digitos longa, coloris

Duodecima Graminis species Marcgrav. hujus varietas esse videtur, panicula longiore & panè pedali subtiliúsque composita, atque coloris viridis.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS TERTIUS.

QUI EST

De Herbis anomalis & incertæ fedis.



Lib. XXIII.

ERBAS anomalas voco que ob fingularem partium firucturam seu conformationem ab aliarum norma abludunt, nec notis characteristicis cum precedentium Generum aliquo conveniumt. Incerte sedis funt quarum nora Characteristica adeóque Genera quo referenda sunt ob imperfectionem describerates. ptionum ignorantur.

ptionum ignorantur.

Has ad confuínome vitandam, & memoriz juvandæ causå, in quatuor Sectiones diftribuemus, nimirum in 1. Anomalas aquaticas, 2. Anom. filiquofas 2. Anom. quæ ob convenientiam aliquam in partibus præcipuis ad fuperiorum generum aliquod reduci possunt. 4. Anom. incertæ sedis.

SECTIO PRIMA.

Herbæ Anomalæ aquaticæ.

CAP. I.

De Nymphæa.

Nymphis dicta putatur. 🛆 องตั วี อิขอนลักฐ Noupaia ปล กั รับบริเท จุเกล้า ก่ายพ, quia aquosa amat loca. A rympins dicta pusatur. La seloripa erga Herculem mortus, que in emit ranformata fuir i unde inquir Heraclion vocant aliqui, alii Ropalon à radice clavæ fimili; ideóque eos qui biberint cam duodecim dies coitu geniturâque privari, lib. 25. cap. 7.

1. Nymphas lutes Ger. J. B. major lutes C. B. Park, Nenuphar luteum Brunf. Water-Rilp, with a pellow flower.

F. B.

Haud temere herbam aquaticam invenias, quæ majore radice nitatur quàm Nymphæa, quippe quæ humani cruris craffitudinem nonnunquam affequatur. Harum quæ lutea elt radicem labet foris virentem, intus albam, fungofam & porofam, fapore fubamaro præditam cum quadam afftrictione, cui multa appenfa adnata, craffitudine digitali, foris nigricantia, fibrifa, multic sapillata pela innatant, forthamam aut fefquipalmum longa, lattudine palmari, formå foleæ equinæ, propemodum rotunda, paullò oblongiora quam candidæ, pinguia, lentóq, virore filendentia, fuperiore parte glabra & lævia, inferiore verò fibris alquie of diftinda, padetulis digitali craffitudine, cultios duos aut tres longis, aut estam longioribus, teresibus, medullà fungosà, creberrimis recus candiculis pervià: quibus ad exorum interdum concurrentibus plunbus pediculis langua canddiffican, qua esta folia nondum expilacan lafita mucronem æmulantia extenore varte obveftit. Flores canaicuis perva : quious aa exorum interdum concuirentous puntous percuent atribuetti. Fores ma, que & folia nondum explicata, hafte mucronem amulantia exteriore parte obvetiti. Fores pediculis confimilibus infident, fapore cum dulcedine aliqua firenue adfiringente, odore Sifymbrii pediculis confimilibus infident, fapore cum dulcedine aliqua ltrenue aditringente, odore biymbru Cardamines, quinq, foliis craffiufculis conflantes, colore luteo praditi, exceptis unguibis, qui externa parte vireficant : intra verò feptum foliorum quinq, duplex eff corona, prior minutiffimorum foliorum, que externis apprelfa rugola conficienture, & fimiliter lutea, quo etiam colore pradita eff interior, fed dilutiore, ex compluribus ligulis retroactis. & apicibus protem coronam contingentibus i modium occupar pericarpii rudimentum ex luteo viride; quod delapifs coronis, foliidque florum, totis jam viridantibus, faturo virore fed nitente tingitur, papaveracei capitis magnitudine, forum. (Chi-) excellente suride externi e agrafum comparate con tentingia. fed formå urceum affabre exprimens, turgido ventre in angustam cervicem desinente, quæ sensim dilatata margines urcei effingit, striis extantibus asperatos, & orificii loco aliquousque pertusos: in unatata margines urcer emige, reme scannaus aporasos, or contra loca augustica per la his fones continetur, filendens, maias quam albr. Triticeo grano minus. Flos higus fipirtum illum ardentem feu liquorem deftillatum, quem Aquam vitæ vulgò vocant,

odore referre nobis vifus eft.

I ocut.

Locus.

Locus

Locus. Varietas.

Vires.

In fluviis & foffis paluftribus majoribus, inque aquis ftagnantibus majoribus crebrò reperitur.

A. 2. Nymphae lutea minor flore fimbriato J. B. C. B. The leffer pellow Water Hilp, with a fringed flower.

Radiculis multis uliginoso como infixa est, capillaceis, è caulium nodis prodeuntibus; folis mulxadeuus muns ungunoi como minas est, ampara aque innatantibus, dentis, caulina teretibus gentis, longo rotundóque pediculo mixis, guilu amaris, aque innatantibus, dentis, caulina teretibus genticulars; floribus luteis flori Cucuribiz perquam fimilibus, quinque tamam foliolis conflamibus, neutans; notation and control to the project in the grant and the project into grant but, per ambit on at in lutea majore numero fitipate congellis, au multios apices intus grantibus, per ambit mu venutifitime fimbriatis: calyculo oblongo, lato & compreffo, feminibus pleao oblongis, latis, in ambitu pilosis. Atriplicis fere modo, gustus quoque amari.

In fluvis & stagnis majoribus nascitur, non tamen admodum frequens. In Insula Eliensi

A. 3. Nymphæa alba Ger. J. B. alba major C. B. White Water-Lilv.

Lucze ante floris productionem fimillima est, rotundioribus tamen foliis, [Dod. & foliorum & florum pediculis rotundis.] Radix craffitlima, corrice tegitur nigriore, intus candida & fungosa, unde plurime exeunt fibræ, quibus in fundo hæret: flores autem longfifmis, aquas trajicentobus pediculis hærentes, candonis emaculari, nonnihil odorati, Luliaceis floribus fimiles, multiplici foliopeticulis hærentes, candonis emaculari, nonnihil odorati, Luliaceis floribus fimiles, multiplici foliopeticulis hærentes, candonis emaculari, nonnihil odorati, Luliaceis floribus fimiles, multiplici foliopeticulis hærentes, candonis emaculari, nonnihil odorati, Luliaceis floribus fimiles, multiplici foliopeticulis hærentes. rum agmine stipati ; verum extima folia exteriore parte ex albo virescunt, ut Ornithogali: medium occupant famma numerosa. Dodon. autore post slorem capitulum prodit rotundum, in quo

femen nigricans, filendens, Milio majus.
Nymphea Brafilientis flore albo, Aguape indigenis dieta, non videtur specie diversa. Flor (obfervante, Marggravio) duodecim constat soliis, oblongis acutis, angustis, albis, & quatuor soliis viewante.

ridibus subtus, suavis odoris.

In fluviis oritur fed rariùs apud nos in Anglia.

4. Nymphea alba minima C. B. alba minima sive Mossus rane Patk. Nymphea minim sive Mossus ame J. B. Che least white Water-Lisp, or Frog. bit.

In aqua fluitans multiplicat se flagellis suis tenuibus, in quibus veluti parva capita, unde foliorum exortus, & radices tenufilme, fundum versus tendentes. Folis circinate rotunditatis, teneris, un cialibus, interdum duplo majoribus, Alari folis ferè fimilibus, fed minoribus, pediculis nixis palmaribus. Flores veluti è vesica prodeunt, majusculi foliolis ternis albis constantes, Dod. medio-

In aquis pigrioribus & cœnofis tardè fluentibus.

Hujus varietatem flore pleno odoratiffimo observavimus in fossa quadam palustri ad latus aggeris

seu calceti Audrey caussey dicti, propè pontem ligneum, in insula Eliensi.

His addit Lobelius, & ex o Gerardus, Parkinfonus, & Bauhinus uterq, Nymphaam luteam mino-rem, guam juxta ameniffima Thamelis fluenta in udis ferobibus frequentem feribit: Item Nympharem, quant juxa auscriminia Triantis incina in a maniferiori dei internationale in a malham minorin, quant in Anglia, via qua Londino, Oxonium, ac Briffoliam ducit fecus & trans aquas viarum pignores minufq, profundas reperiri afferit. Ego & amici diu utramq, quarfivimus, necdum invenimus in Anglia, aut ab aliis fide dignis inventas audivimus, tantum abest ut frequentes fint apud nos. Ego certè Lobelio non multum fido: nam & alias aliquot plantas sponte in Anglia oriri tradit; quas post ipsum nemo quisquam hactenus invenire potuit, nec puto inventurus est. Nymphaa lutea minor flore fimbriato in Anglia satis frequens est; forte hanc intelligit Lobelius, Nymphae lutea minoris Septentrionalium titulo. Nymphae alba minor nobis hactenus incognita est. D. Magnol Monspeliensis in stagnantibus aquis circa Lateram eam astate sapius occurrere scribit : utinam accuratius descriptam nobis dedisset.

currere ternot: unnam accuratus uncurrant nous accurrer.

Nymphræ utriuft, albæ & luteæ radix, folia, flores, femen in ufu funt adversus fluxus, præcipuè vero gonorrheam & pollutiones nocturnas, feminis acrimoniam, fanguinis æftum & tenuitatem.

Extrinfecus fæpe adhibentur folia & flores ad febriles æftus & vigilias fopiendas [in lotionibus pe

dum, in impositione foliorum scil. lumbis, temporibus, plantis pedum.] Schrod.

Multi ab hujus plante ufu cavent, eo timore ne iis coeundi tum vires, tum defiderium minuan-tur: compertum enim aiunt ufum feminis atque radicis homines reddere ad Venerem yalde frigidos & tardos. Plin. lib. 25. c. 7. coitu geniturăque privari feribit qui biberint eam duodecim diebus.

Radix Nymphax candida vino nigro decocta & pota mensium muliebrium abundantiam sistit efficaci remedio, etiam iis qui de omni auxilio desperârunt. Idem de Semine intellige. Trag.

Henricus Petraus radicem Nymphaæ albæ vino coctam & potam commendat in nimio mensium fluxu, è Dolai lib. 5. c. 4. sect. 18.

Turcas perhibent per noctem flores Nymphax in aqua macerare, qua fi nares inungant, vel eandem bibant, putant le à multis gravissimis morbis immunes futuros, & le ab ils præservari posse. Nos ex floribus albis conservam & syrupum conficinus quæ somnum conciliant, segnius tamen quam

Papaver. Simon Paul. Quadrip. Botan. Claff 2. p. 94, 95.

Experientia foio in excoriatione palati vel Uvula & Lingua à materia calida adulta Aq. Nenupharis cum Cafura conducere, ex observationibus Marcelli Cumani ab Hieronymo Velíchio editis.

* 5. Nymphæa

Lib. XXIII. De Plantis anomalis.

* 5. Nymphæa alba major Ægyptiaca sive Lotus Ægyptia Park. Lotus Ægyptia Alpin. exot.

Foliss constat numerosis, magnitudine colore atque figura Nymphax alba folis proximis, undiq. crenatis, pluribus lineis seu nervulis per folii superficiem varie discurrentibus, pediculis è radice exeuntibus nixis ut in illa. Ac nec folia tantum Nymphææ fimilia habet, sed & capita, & radicem, & flores etiam magnitudine, figura, & colore albis Nymphææ floribus fimiles, fingulis fingulos pediculis seu caulibus viridibus, rotundis infidentes, aliquantum odoris levissimi, ad Violæ odorem inclinanreu camous vitanous, totanomiscanes, anquantitatoris evitanti, activos costen inclinare is referentes. Floribus fuccedunt espira retunda, Melijoli magno magnoq, fructui Nymphæ albæ fimilia, cortice viridi contecta, intus veluti longos parvo(q, folliculos habenta, quæ fomes continent minutum Braffice demin fimilie. Pediculi tum florum tum foliorum long funt, digitum mininum circitete craffi, teretes, cavi, decem ferè alterutrorum ab eadem radice. Radix rotunda in oblongum, circitete craffi, teretes, cavi, decem ferè alterutrorum ab eadem radice. Radix rotunda in oblongum, magnitudine & figura ut Pyrus parva, exteriùs nigra, intus flavescens, pulpa sanè carnosa & dura, gustu adstringens & subdulcis. Prorsus verò aucta non superat magnitudinem ovi gallinacei. Indigenar ex jure coctam libenter comedunt. Videtur coctu intus colore ovi rubrum imitari. Ab hac radice craffa & torofa innumera fere fibrofa, tenues, colore albicantes radicular procedunt.

In locis nonnullis aquâ Nili fluminis, æstate de more solito aucti, inundatis, ac velut lacunis effe. Locus. ctis (quos locos Birchas Ægyptii vocant) adeò abundat, ut tota aqua superficies foliis contecta occultetur, plantæque tandiu vivens supra terram cernitur, quoad tota aqua terra fuerit absorpta, atq, siccata; quod fieri folet Novembri menfe, quo tempore Loti plante ilub terra occultantur, marceleratibus tum foliis, tum floribus, tum fructibus, cum totis fus plantis: quo conftat Lotum annuam

Id proprii hæc planta (inquit Aipinus) habere videtur, quod quantacunq, fit aquæ altitudo usq, ad illius superficiem crescat, floresq nunquam intra aquam aperiat sed semper supra superficiem ejus,

non multum tamen, attollat.

Qua Theophraftus & Plinius habent de mirabili hujus planta ad Solem conversione, quòd scil. slores ejus fole occidente se comprimant, capúra, integant, ad ortum aperiantur & supra aquam affirmant, se in Nymphae alba observásse affirmat Prosper Alpinus, Ipsam nempe occidente Sole slorem claudere, deinde se totum cum foliis sub aqua occultare, eóq oriente florem primum extra aquam promere, aperire, atque paulo post cum omnibus foliis supra ipsam affurgere: Nobis certè incredibilia videntur.

CAP. II.

De Tribulo aquatiço.

*Ribulus dicitur ກາຍອໍ ກຳ ກະໄຊ βάλλων, quòd fructu fuo tria vulnuscula infligat, vel quòd cuspidatum trifariam feriat. Bod. à Stapel.

Tribulus aquaticus J. B. C. B. Ger. aquaticus major Park. Water Caltrops.

F. B. Ex uno capite in the faisa multa, felcuncialia, duobus quadrantibus superioribus serrata, supra Ex uno capite in superioribus sup glabra; lubtus rugola, Populnes quodammoto inmita, pediculo palmari & telquipalmari, tungolo & paullò infra infertionem tuberolo harentia. Flores parvos albos fequuntur muricati fructus, * fipi * lmo frimi nulis armati, nigricantes, Caffaneis pares, pulpà nucleove non diffimiles, candido, eduli, guita craffic & rahud ingrato, qui, autore Dod. & recens mandi, & arefactus, molàque contritus in panem cogi huffi. Popular est intervallis, veluti ad genicula fiaminum utrinque cafariem promunt, partim in aqua natantes, partim limo harentes.

profitants, patient in aqua manages, patient into the patients, and patients, as the patients of the fragmandus fluvioum partibus, lutofis lacubus, & urbium foffis, Nafeitur varius in locis, ac fore Hagnandus fluvious limitosis fit fundus. Inter Montbelgardum & Bafileam observavit J. Bauhinus, ubi floret mense quibus limitosis fit fundus. Inter Montbelgardum & Bafileam observavit J. Bauhinus, ubi floret mense Junio. Matthiolus in plerisque Italiæ fluminibus & lacubus provenire ait, præsertim in agro Mantuano & Ferrariensi: neque solum in dulcibus aquis gigni, sed etiam in mari, quod non credimus.

Nos fructus Venetiis venales vidimus. Pleniorem hujus plantæ descriptionem videsis apud Jo. Bod. à Stapel, Comment. in Theophr. hist.

lib. 4. cap. 11.

CAP. III.

De Faba Ægyptia.

EC planta à nonnullis Nymphææ species censetur ob conformitatem in foliis caule & radice. Flos etiam catera Nymphae fimilis solo colore purpureo differt. Pracipua differentia est in fructu.

Faba Ægyptia Bod. à Stapel. Faba Ægyptia Dioscoridis & Theophrassi, cujus radix Colocasia dicebatur Park. Faba Ægyptiacæ Dioscoridis assinis C.B. Fructus valde elegans, Faba sorte Ægyptia Dioscoridis J. B.

Hujus fructum sic describit Clusius, Prægrande Papaveris caput, cujus summum fastigium transversim fuisser practium, referebat; membranacea enim & rugosa constabat substantia, subsusci coloris, levi admodum, licet ejus circumferentia suprema parte novem esset unciarum, sensim tamen dens, ter authorite and pediculum qui flarem cui fructus successera sustinuisse videbatur; apparebant enim quadam ubi flos inhæssiser vestigia: superior porro fructus pars prorsus crat plana, 24 lacunis five cellulis serie quadam dispositis pradita, instar favi Vesparum; in quarum singulis singularia Gemina, five parvæ nuces, instar pumilarum glandium continebantur, pæne unciam longæ, unciam in ambitu crassa, quarum suprema pars susca erat & in mucronem desinebat illi similem qui extimam glandis partem occupat. Infima pars exiguam lacunam habebat, veftigium videlicet ubi pediculus illam in cellula retinens inhæfisse videbatur: nucleum autem continebat rancidum & situ

Hanc ipsam plantam in insula Java invenit Justus Heurnius M. D. & verbi Divini minister in India Orientali, qui eam Nymphax glandifera Batavica Javorum nomine descripsis his sere verbis. Ejus [fructus] sungosus rugosus calyx est, globum dimidium referens, viridis coloris, qui duodecim, vel septendecim loculis distinctus est; loculorum quivis glandi similem fructum continet, ex violaçeo nigricantem intus albiffimum, corculo viridi, adftringentis saporis & subamari ut Glandium, ficcanigricantem mius aiominiui, conclus vintis, autiniganti sport Cardante it Granduli, neca-tum ut Avellanatum. Cardis bicubitalis lepe, rotundus, alper, fungofus. Folia ingentia, Batavicæ. Nymphæ plane fimilia. Flos etiam nofitatium fimilis, odoris validi ut olei Anifi. Nalcitur in paludofis & ad ripas fluviorum. Hæc e Jo. Bodzi a Stapel notis in Theophr. hift. &

Parkinsoni Theat. ubi plura vide. Hanc plantam veram & genuinam Antiquorum Fabam Ægyptiacam esse nemini dubium esse potest qui descriptiones inter se contulerit.

Jac. * Bontis plantam hanc titulo Nymphae Indiae flore purpureo fic describit,
Nostrati Nymphae in omnibus tam in latis, quam rotundis folis, caule & radice plane convenit: flore verò distert, qui in nostrate vet albus, vet flavus est, hi cautem pulchrè purpureus, odore
gratissimo nullo modo nostrati cedens. Fructu quoque & calvee longè à nostrate Nymphae differt; Med. Ind. Orient. qui in superficie hic planus conspicitur, tanquam si per medium cultro dissectus esser: verrucas parvas, in orbem diftinctas super oftendens circiter 30. numero, qua paulatim grandescentes calveem fibi unaquæque effingit, donec maturescens nucem Avellanam dempto putamine cùm forma, cum nucleo valde referunt; saporem quoque ejus non male æmulatur, qui tamen fatuus aliquo modo & aqueus est, naturam redolens elementi in quo crescit.

Viribus cum Nymphæa nostrate convenit, ideóque decocto hujus plantæ, à Malais edocti, utimur in calidis morbis, Febribus ardentibus, Phrenitide, Cholera, & in mortifera dysenteria. Hacte-

nus Bontius.

Locus.

T.ocus.

CAP. IV.

De Millefolio aquatico.

A. 1. Millefolium aquaticum minus Park, J.B. aquaticum flosculiu ad foliorum nodos C.B. Myriophyllum aquaticum minus Clussi Ger. Small 1901et-99/ilfoil.

Atè se fundentibus scapis præditum est, qui rotundi, virides, frequentibusque nodis intercepti funt; è quibus tenues, capillaceásque fibras spargir, quibus telluri inheret : superior scapo-rum pars palmum supra aquas eminet, quam ad singulos nodos quinæ tenuium, parvisque soliolis præditorum foliorum alæ ambiunt, vix unciam longæ, virides admodum, quæ fenfim circa scaporum summitatem minuuntur, sic ut in pyramidalem quasi formam scapi definant, qui summo faffigio totidem flosculos quot foliorum alas in fingulis nodis ferunt, pufillos valde, octonis candidis foliolis fimul junctis, nec sese explicantibus, præditos, qui deinde in quadam tubercula, quatuor radiolos in capite habentia transeunt.

In lacunis secundum rivos fitis, nec profundis, observavit Clusius, Flore & semine mense Junio onustum: nos in rivulis circa Cantabrigiam copiosum satis invenimus.

2. Millefolium palustre galericulatum Ger.emac. aquaticum flore luteo galericulato J.B. Park. aquaticum lenticulatum C. B. Booded Water Milfoil.

Tenuissimis filamentis totum est contextum, is que ferè indigestis; appensis hinc inde crebris emblematis orbicularibus, Lenticulam aquaticam amulantibus. Caulis tenuis, dodrantalis, nudus, in ramulos aliquot parte superiore divisus, flores gerit luteos, majusculos, cucullum referentes.

Irr fossis palustribus Lincolniensibus & Eliensibus reperitur. Duas species observavit D. Dent, majorem & minorem.

Vocavi (inquit C. Bauhinus) lenticulatum, quia vesiculæ parvæ Lenticulares non tantum ultimæ foliorum parti adhærent, sed infinitæ omnibus foliorum partibus subjiciuntur.

Hanc plantam quoniam aliis imperfecte descriptam observavimus, ipsi plenius accuratius & describere conati sumus. E radice limo inharente cauliculos emittit infirmos, teretes, creberrimis geniculis dittinctos, in aquis fluitantes, in ramulos rariores divifos. Ad fingula genicula fingula exeunt folia, ramo-

la,ramo ad exortum hinc inde infigniori: Tum folium reliquum,tum rami dicti ramulos alternatim ab hoc & illo latere emittunt, in tenuia & capillacea segmenta subdivisos, quibus accrescunt vesicula, pellucida aqua plena, qua cùm vetultiores (unt nigricant & fragiles evadunt velut turbinatorum telta: has lenticulares appellat C. Bauhinus. E centris divaricationum ramorum exeunt (ubinde eauliculi craffiusculi satis, firmi, dodrantales interdum, aut longiores breviorésve pro aquarum profunditate, foliis nudi, [versus summitates tamen quadam foliorum rudimenta apparent] in fastigio flores gefrantes quinque, sex, septémve, pediculis sescuncialibus aut longioribus, purpurantibus insidentes, tractice quality lets, repetitive, periodical retentional and tongothest parameters and the function of generate divif, quorum fuperius galea figuram obtinet, inferius labelli lati, in medio velut fimbriam habentis denfam. Sub labello latitat calcar feu corniculum breve, incurvum. In medio flore tertia interdum lacinia occlusivamente di propositionale ditur. Vasculum seminale parvum, subrotundum, figura seminis Lithospermi, unicum intus includens femen, rotundum, fuscum. Folia juniora virescunt. In extremis ramulis, nunc [Julio mense] gemmæ infignes cernuntur, ad tactum admodum viscidi.

Floret Julio & Augusto, & semen brevi maturat. In piscinis, inque fossis palustribus occurrit, sed rarius.

Lib. XXIII.

Tempus. Locus.

CAP. V.

De Cotyledone aquatica.

A. 1. Cotyledon aquatica J. B. aquat. acris Septentrionalium Lob. palufiris Ger. Park Ranuvculus aquaticus Cotyledonis folio C. B. Marth Pennymott, White Act.

Iticulis rotundis, crebris geniculis interceptis, vel fub terra, vel in fuperficie terræ reptando fe propagat. É geniculis tum fibrillæ feu radiculæ albæ creberrimæ, tum folia, tum etiam pediculi flores sustinentes exeunt. Folia circinata ferè rotunditatis, crassa, digitum lata, per margines leviter crenata, glabra, pediculis semipalmaribus aut majoribus summa parte hirsuis, eorum centra occupantibus insident, sibris inde in foliorum margines velut tot radiis ductis. Ex alis foliorum exeunt cauliculi feu potius pediculi digitales, tenues, infirmi, in fummitate flores aliquot glomeratos [octo interdum aut plures] fuftinentes. Singuli autem flores quinque perexiguis, acutis, dilutè rubentibus foliis componuntur, & fummitati feminum fingulorum, feu fortè binorum, conjunctorum, nudorum infident, velut Thlaspeos cujusdam compressorum. Interdum in eodem caule bini habentur, alius super alium, florum & seminum glomeres: bini quoque non rarò ex ejus dem folii finu exeunt pediculi floriferi. Sapor plantæ mihi potiùs amarus quàm acris vifus est. In palustribus frequentissima est hæc planta: post mediam æstatem floret.

Panta est singularis & sui generis: folio quidem Cotyledonem veram exactè refert, verum caule, flore & femine immane quantum ab eadem differt.

2. Cotyledon repens Brafiliensis, Erva do Capitaon Lustanis Marggr.

Marggr. Radix recta, teres, geniculata, alba, sub terra serpit, & ad genicula unius aut duorum digitorum intervallo diffantia, multa agri filamenta tenuta, & ibidem caulem [rectitis pediculum] duo aut tres, etam octo aut decem digt. altum protrudit, exilem, teretem, filtulolum, ex albo purpureum, infernis in medio filum lentum habetnem: quibbe autem caulis fert fupernis unicum folum roun-infernis in medio filum lentum habetnem: quibbe autem caulis fert fupernis unicum folum roundum, latè viride ut Nymphaæ, non ità solidum, in ambitu crenatum more folii Umbilici Veneris: caulis in centro folii aut circiter inferitur, & ex centro infertionis tenues vena ad circumferentiam disperguntur. Radix contrita odorem & saporem habet radicis Petroselini.

CAP. VI.

De Stellaria aquatica.

A. Stellaria aquatica Park. Millefolium aquat. 13. sive Stellaria aquatica C.B. Alsine aquis innatans folis longiusculis J. B. Water Starwort, of Star-headed Water Chickmeeb. 7.B.

Enticulæ modo aquis innatat, longis, tenuibus, teretibus, infirmis coliculis, pedalibus & cubitalibus ac etiam longioribus, in ramulos subinde abeuntibus: è quorum geniculis non tantùm demittuntur fibræ tenuissimæ & albidæ quibus radicatur, verum etiam bina folia per geniculos oriuntur, Alfines, femunciam ferè longa, ex angustiore principio sensim parum dilatata: extrema autem ramulorum supra aquam coronant folia multa, alia aliis imposita, latiora radiatimque digesta, decrescentibus semper interioribus. Ad singulos caulis articulos soscillos bini oppositi, hinc inde unus, è foliorum finubus exeunt, duobus foliolis albis, ad fe invicem flexis compositi, cum stylo albo pro flosculi proportione longissimo, luteo apice insigni. Flosculos excipiunt vascula seminalia ex rotundo paululum compressa, quatuor lineolis altius impressis in quatuor partes distincta. In vasculorum summitatibus emergunt pili aliquot nigri velut apicem constituentes.

Unnnn 2

Locus.

* Lib. 4.

Lib. XXIII.

C A P. VII.

A. Militaria Aizoides Ger. Stratiotes sive Militaris Aizoides Park. Aloe palustris C.B. Aloe five Aizoon paluftre J. B. Water-Sengreen, og Fresh water Soulbier.

J. 5.6. (Olia habet Aloes herbæ fimilia, fed breviora & minora, per ambitum duris quibufdam, brevibus aculeis fpinofa; inter que ægine quedam erumpunt, cancrorum foreigulis fimiles, quibus dehtfeenthus fører exeunt candidi, ritjum foliorum, Ranæ morstis perfimiles, lutreola exigua stamina in medio gerentes. Pro radicibus fibre longa sunt, rotundae, candida, rafsforibus ly-rarum fidibus, aut longsi lumbricis perfimiles, quæ ab iplo folia promente brevi capite descendentes aquæ fundum petunt, quem tamen rarius aflequuntur. Excunt ab codem & aliæ obliquæ fibræ, quibus uti Ranz morfus multiplicatur.

In fluentis rigrioribus, stagnantium aquarum lacubus, & fossis palustribus majoribus non rarò in-

mi neumo i francisco, reginantiani aquatum accesso; co com pantitudus inagionas non faro invenitur, maxima foliorum parte unà cum floribus aquas fuperante; reliquis firpis partebs silu aquis conditis. Junio, Julio & fubinde Augusto floret in Infula Elienfi.

Caterum fibras, quas pro radicibus habet, feclerati Agyrte, in aqua plena phiala, quò majores appareant, mulierculis oltentatas impudenter mentiuntur vermes esfe, quos medicamentis suis ex intestinis eduxerint, teste Dodonxo.

CAP. VIII.

Stratiotes Agyptia J. B. Strat. aquatica vera Dioscoridis & Agyptiaca Park. Lenticula palustris Agyptiaca sive Stratiotes aquatica folius Sedo majore latioribus.

Ropè Pelufium, nunc Damiatam dictum, Ægypti urbem, in foffis aqua Nili decurrente plenis copiosè provenit hac herba, aqua Lenticulæ paluftris modo fupernatans, fine caule, foliis Cynogloffas, brevioribus, latioribus, denfioribus, durioribus, hirfutioribúfque ac albidioribus, à quibus pro radicibus exigua de trara quadam lanugo pendet. Sedo major imulis eff; Nullo dotre prædita, eo excepto quem ab aqua accipit; fapore tamen adfiringente ac ficco linguam ferit, non secus quàm Acacia.

Hanc plantam Antiquorum Stratiotem effe minime dubium videtur. Stratiotes enim, tefte * Dioscoride, fluviatilis cognomen ex eo traxit, quòd in aquis nascatur, ínque iis supernatans fine radice vivat, quamvis folium habent Aizoo simile, ac majus. Plinius verò tradit eam in Ægypto tantùm ex inundatione Mili nasci; Aizoo etiam similem esse, ni majora haberet folia.

Stratiotes Ægyptia Dioscoridis Vellingii.

Cùm in eodem loco, nampe in Nilo propè Pelufium observata sit ab Autore Cl. Veslingio à præcedente non diversam esse suspicor, quamvis nec descriptiones nec icones per omnia conve-

Folia hujus, describente Veslingio, Aizoo quidem, sed majori illi & arborescenti similia diceres. ni majora multo forent paritérque latiora. Surrecta pleraque videntur, rofeóque concessis fipata, & citra malæ atatis dispendium plicis in longitudinem rugisque non ineleganter crispata. Circa exortum, ut folet, angustiora folia paulatim deinceps dilatantur: extremorum altero non in acumen exeuntia, sed ressexis leviter oris paulatim diducta sunt: catera dilutius virescentia, Verbasci instar molliter utrinque hirsuta. Flores non observavit. Planta tota sessili base Nilo incubat aquis innatans citra radicem, quamvis radicum vicem demissa terram versus tenuissima fibrarum veluti filamenta fuftineant.

CAP. IX.

Lens palustris latifolia punctata Park. Lenticula palustris latifolia punctata C.B. Lens palustris Pata-

Dunam coftam longiulculam adnascuntur utrinq, in alz modum folia denso agmine mutuò se plurimum tangentia, ex oblongo rotunda, semuncialia luperius punctis minutifiimis notata, inferius mutico obducta. His inferne copiose Lenticulae, aliquando singulae, aliquando ternæ & quaternæ, rugoso prætenui cortice donatæ adhærent, quibus semen copiosissimum minutiffimum & flavelcens includitur. Sapore est aqueo.

Hanc in fossis Patavinis aquis supernatantem vidit C. B. & in Silesia circa Vratislaviam re-

Hæc planta rectiùs fortasse ad Capillares refertur.

CAP. X.

Graminifolia paluftris repens vafculu granorum piperis amulis. Pepperigrafs.

PErexigua hac planta per terram repit folis tenuissimis; in alis solio um globulos sessiles profert granorum piperis magnitudine serè, seminibus albis refertos.

CAP. XI.

Gramen Ossifragum Norwegicum & Cimbricum

Æc planta impropriè Gramen nominatur à S. Paulo & Bartholino, quia non est flore stamineo. Radix ejus crassa, nodosa, instar radicum seu raparum Rothfeldianarum folia longa, acuta instar Iridis, flos flavus colore saturato. Locis paludosis & humidis crescit inter alia dumet a propo omnes villas colonorum; primum gramen eft quod vere prodit; und e avida fint pe-cora ad decerpendum; ex (il hujus pecora and le fabent, macie confecta, finid dor it extra pro-tuberante (unde ruftici dicunt quod dorlum fit fractum) pedibus offibiolis, debibibs, tu ærgerimeincedere queant. Pro Antidoto Rustici semper habent ossa exiccata in promptu, in parva frusta confracta, que quotannis magna copia colligunt, & conservant ad hunc usum; hæc avide devorantur ab arthriticis bovibus, vaccis, ovibus, equis, porcis, &c. & in minima dentibus comminuuntur, & deglutiuntur unde salivatio sublequitur, & pecora convalescunt: aliqui pro remedio utuntur radice Tormentilla, omnes ferè tamen offibus acquiescunt.

An hac phanomena producuntur à fodinis mercurialibus vel plumbeis, eorumq, effluviis, vel à fuperflua humiditate vernalis planta, contendant Philosophi.

Notandum eft variare plantas pro diverfitate foli, loci, & Climatis, in quibusdam enim regioni-bus hac herba innoxie à bestitis consumitur (adnotante Bartholino) & à Chirurgis usurpatur pro Cenpus ite in a la versa communa (autoraine partinounc) e a chirurgis ulurpatur pro Cen-taurio minore; in alis verb eta m perniciolo aecoribus 8 e odiola rufticis, ur ilta loca circumfepiunt in quibus copiosè luxuriat. Vide D. Joh. Frid. Treubleri Obferv.

in quints copios anamas. The Depoint in the Treatment Objects.
Sufficient D. Tancredus Keinigm, (qui onnes has objectvationes de gramine Offifrago collegit)
hanc plantam effe vel Cantaurium paluftre luteum minimum noftrum Catalog, plant. Angl. vel Ranunculi graminei aut potius Asphodeli speciem.

CAP. XII.

Gladiolus lacufiru Dortmanni Clus cur. post. p. 40. Leucoium palustre store subcaruieo C. B.
Glad. lacustris Clussi, seve Leucoium palustre store caruleo Baubini Park. Dater-

Ujus folia dodrantalem longitudinem rarò excedunt, crassiuscula & concava sunt, interstitióq, discreta instar filiquarum albæ Violæ & similium, viridia alioquin, & dulcis saporis, anathus urinantibus gratum pabulum; nam ad aliquot uluarum altitudinem fiba qual attent, quam tamen caulis inter illa emergens (uperare conficiente, floribus albis onuftus, Leucoi flore caulis inter illa emergens (uperare conficiente, floribus albis onuftus, Leucoi flore caulis interial caulis interial caulis dependent province fibrandie in chiaracter illa si information caulis interial caulis dependent province fibrandie in chiaracter illa si information caulis interial caulis floribantic manufacturi province illa si information caulis interial caulis floribantic manufacturi province il si information caulis interial caulis floribantic manufacturi province il si information caulis interial caulis floribantic manufacturi province il si information caulis interial caulis i tens, quant union causinos ina empleoris apos organizar compresas, nontre amb ontuntos, carva illa canima parte, periodo a quo dependent proxuma fuberculei coloris, formam parte referentes Gladioli, non prortus tamen fimiles, quinque folis conflantes, quorum duo fupe-parte references Gladiolis, non prortus tamen fimiles, quinque folis conflantes, quorum duo fuperiora ad pediculum reflectuntur, tria reliqua, quæ latiora, propendent. Floribus succedunt turbinata vaícula, rufo femine plena.

nata vaicius, 1400 comus protes. Nalcitur in flagnis quorum fundus puro fabulo fubfternitur, nullam alioqui plantam præter hanc alente. Sub extremum Julium florentem se observasse scribebat Dortmannus apud pagum *Norch* & Westerveld in Drentia, nusquam alibi. Nos in lacu parvo aut stagno Hulswater dicto non longe à Pereth Cumberlandiz oppido copiolum observavimus.

SECTIO II.

Anomala Siliquofa.

CAP. I.

De Acantho.

Canthi pueri in florem sui nominis versi fabula nobilis quem Pæderota à puerili, uti suspicatur Kyberus amore Graci vocant. Melamphyllon etiam non ineptè à Gracis dicitur harc herba, quod folium saturato virore nigrescat. Planta est fingularis & anomala, quam Botanici vulgò ob folia in Sylvestri genere spinosa Carduis annumerant. Ununu 2

Lib. XXIII. De Plantis Anomalis.

Dicitur verò Branca urfina à fimilitudine quam folia habent cum anterioribus urfi pedibus. Acanthi folia veteres Architecti ob figura venustatem & elegantiam epistyliis seu columnarum capitulis insculpere solebant. Frondibus Acanthi (inquit Vitruvius) columnas Corinthias veteres Architecti coronabant, quarum effigies adhuc hodie nostris frequenter oculis offerunt. Vestibus etiam pretiolis figuram Acanthi foliorum circumtexebant: unde Virgilius,

Et circumtextum croceo velamen Acantho.

Verum an Branca urfina vulgaris fit verus Antiquorum Acanthus merito dubitatur, quia Plinius Acanthum topiariam herbam facit, Branca autem urfina operibus topiariis omninò inidonea eft, nec enim ductilis & fequax, & in Animalium aliarumwe rerum formas & effigies fingi apta. Ex altera tamen parte Acanthi descriptio apud Dioscoridem Branca urfine perbelle quadrat. Confule fi placet Jo. Bod. à Stapel. Comment. in Theophr. hift. lib. 4. cap. 3. p. 308.

1. Acambus Sations Lob. Get. Park. Sations vel molles Virgilii C.B. Carduns Acambus sive Branca urfina J. B. Bank urfine, oz Bears breech.

7. B. Acanthi foliz humi fula, pedalia, profunde laciniata, mollia, intenfo virore fplendentia, pilofa. Inter hec furgit caulis duum triumve pedum, refus, firmus, folis nudus, minimè ramofus, qui à medio ad summum usque fastigium thyrsum gerit florum candidorum, quorum folia rictum imitata, oblonga, folis coercentur viridibus, per extremum laciniatis nonnihil & fpinofis, medium occupanouonga, rous coercentut vinnous, per externum i acuntats nominio ec ipinous, inchum occipan-tibus faminibus craffiulculis. Semen in oblongis continetur pericarpis, latum, planum, roundum, craffium, fordide luteum. Radicus longé, latéq, vagantur, foris nigræ, intus albæ, fapore glutinolo & viícido, ut & folia: adeò vivaces ut vel minima particulà in terra relicta germinabit; fingoris tamen minus patiens est.

In Italia meridionalibus circa Baias & Neapolin, inque Sicilia infula copiose provenit.

Est è quinq, herbis emollientibus. Usus potissimum externus est in clysteribus alissque paregoritet e quinq, nerois emoulentious. O un potiminum externis etc in crytterious aunque paregoricis, quarumcumque formularum & utplurimum in cataplalmatis. Radices, autore Diolocoride, ambifis & livastis commodant in cataplalmate impolitæ. Potz urinam ducum & alvum fiftum. Podagris calidis tritæ & calefactæ utiliter illinuntur. Plin.

Profunt etiam tabidis, fanguinem fipuentibus, ex alto delapfis, ictu aliquo aut conam fipra vires latis [ruptis atque convulfis Diole.] non minus quam Symphyti majoris radices, quas fubfiantia, lento fucco & qualitate proxime refert. Dod.

2. Acanthu aculeatus C. B. sylvestris Park. Carduns acanthu sive Branca ursina spinosa J. B.

Sylveftris Acanthus caule, faftigio acuminato, floribuíque cincto, florum colore ac ípecie, tum & femine fativum refert, fed tamen brevior ac humilior: [folia fimilater ampla, multis incifuris la ciniosa, sed haudquaquam lævia, verum frequentibus, asperis, duris spinis circa marginum crepidi-

CAP. II.

1. Leontopetalon Ger. Park. C.B. Leontop. quorundam J.B.

Adix pugnum implet, rotunda, tuberibus multis inæqualis, cortice cinereo, pulpa virente in luteo, sapore amaro. Hinc exeunt pediculi pedales, trifariam divisi, quorum singula divisiones bina aut terna gerunt folia, circinatæ ferè rotunditatis alia integra, alia laciniata & veluci crifta, colore ex glaco flavefence, venofa. Inter folia caule extragit, lines palled purperes firiatus, in multos ramos divilis, folis minoribus minúfque incifis ad genicula donatus. res triatus, in mutos ramos ovuitos, tonis introducione manta cultura contra contrata contrata in uncialibus peleculis foilis oblongis interjectis, in caulibus piecatim congetti, lutei, Ranunculi fiorum magnitudine, quinq, ftellaris oblongis foilis conftant, apicibu luteolis umbilicum circumftantibus; quibus marcelcentubus prolonganufi pediculi in palmarem longitudinem, in extremo utriculum venolim Halicacabi futtinentes. Seme migum, Canna Indica lemini perfimile. Parkinium venolim Halicacabi futtinentes. fonus filiquas parvas floribus succedere scribit, crassiores & breviores quam Fumariæ bulbosæ, alioquin nonnihil similes, semina parva, rotunda continentes: quin & totam plantam Fumariam bulbosam quodammodo amulari.

Circa Halepum Rauwolfius reperit. Matthiolus in Hetruriæ arvis aliifq, Italiæ locis se vidisse ait, nascique frequentem in Apulia.

Radix usurpatur in Halepo ad detergendas vestium maculas.

2. Chrysogonum Park. Chrysogonum Dioscoridis quibusdam J. B. Leontopetalo affinis foliis quernis C.B.

J. B. Rannelf.

Altrudinen Leontopetali adioquitur, éfique huic caule, floribus, radicéque rotunda (que interna Parter rubra ell haud abfimilis. Cauliculi tamen graciliores, in terram repandi, & ab origine fili modo tenues, in varios ramulos divifi, quorum extremis floculi adhærent conficiui, lucie, definicing stipatu positi, quatuor communiter foliolis constantes. Folia coliculorum dorso adhærent gemina utring, & ità fibi invicem opposita ut crucis figuram positu suo efficiant; atro-virentia, in extremolatiora, diffecta ad inftar foliorum Quercus. CAR

CAP. III.

De Sesamo.

TEsami nomen inditum videtur and vie ridu, quod quandoque via denotat concutio, impello, & sida meto, quod fubito & quafi impetu ad messem propelleretur. Porius nomen exoticum est, ab Ægyptiis sumptum, quibus Semosem dicitur. f. Bod.

Sesamum J. B. C. B. Park. & aliorum Lusitanis Girgelim. An Gangila sive Sesamum Africanum Piloni & Marcgrav ? Dilp purging Brain.

J. B. Velling.

Per caulem cubitalem, rectum, firmum, craffum & pinguem folia habet femuncialibus pediculis hærentia, craffuufcula, ex atro virore nonnihil rubentia, oblonga, acuminata [inferiora latiora & profundioribus incisuris serrata, superiora integris oris angustius patentia Vesimg.] è quorum alis sure emicant calathi forma, oblongi, magnitudine eximia, monopetali, reslexis labellis, intus albidi, externis Viole colorem induit, tenuic, reperii lanugine. Silique rectà fecundum caulem afcendent es, non quaternis tantum fed etiam quinis fenifi, laternbus angulofa, fiellatum occupant calicem, oblongum illud, compreffum, pingue, flavefcenfq, femen inclufum cuffodientes.

Ægyptis tum in cibo, tum in medicamentis ufitatiffimum eft, quod cum reliquis frugibus, post- Vires aum arentes campos (catebris füis temperavit Nilus, celer proventu fürgens infügu minime fallaci Viu. cultorem fuum locupletat. Parkinfonus, nefcio quo Autore, sefamum in India Orientali (ponte nafci att, in Ægypto, Syria, Gracia, Creta, Sicilia, in agris duntaxat, feri & Continuo in India Orientali (ponte nafci att, in Ægypto, Syria, Gracia, Creta, Sicilia, in agris duntaxat, feri & Continuo in India Orientali (ponte nafci att, in Egypto Zeid tails, i.e. Oleum bonum Arabes nuncupant, quod

ad cibos in frequentiffimo usu est, majoríque pretio quam Olivarum oleum in Ægypto ven-

Marggravius radicem teneram, rectam, multis filamentis praditam, exteriùs ruffam, interiùs albam huic planta attribuit, si modo eandem plantam describit.

Plantam hanc non esse verum Antiquorum Sesamum nobis cum J. Bauhino & Stapelio videtur, ideóque an vires à Dioscoride Sesamo adscriptæ ei conveniant dubium est. Ils ergo omissis, quas proponit in libro de Plantis Ægyptiacis Prosper Aspinus, adferemus. Plantæ (inquit ille) decocto utuntur in fotu ad ophthalmias, ad tusses, anhelicüse, difficultatem, pleuritidem, peripneumoniam, & tumores duros feirnfolos: Mulieres pro uteri duritie infeffiones faciunt, & utuntur ad capitis fur-fures livorelo, faciei: planta & feminibus cocus cum melle ad exficcatos nervos, ad combultas partes, ad calidas inflammationes: Decocto in clysteribus ad colicos dolores, & ad emolliendam alvum : Ad movendas menstruas purgationes. Oleum fæcémo, ejus bibere ut impinguescant mulieres in balnets familiarissimum habent. Oleo etiam ad multa alii Ægyptii uti consueverunt, viz. ad cutis pultulas, asperitatem, atq, omnem defoedationem ex humore melancholico tum epoto, tum in cibs frequentato, vel ipfis affectis partibus inuncits. Secretum apud quofdam ad cutis pruritus, ensurant cution parties de cution and cution production control de cution and cution cution and movement cution and annelism difficultatem, pleuritim desperatam, parpneumoniam, ad movementos menses, atq, ad vehementes stomachi, intestunorum, uterica dolorum cruciatus demulcendos intus & extra.

CAP. IV.

Balfamina famina C. B. Ger. Park. famina Perficifolia J. B. The female Balfam Apple.

Adice fibrosa & candida nititur: Caulem autem habet enormis crassitiei, cum altitudo cubi-niceimi tanii, quos muio oruniceminti romento levi vettiantur, folus dense tripati saignis alti verfice, acuminatis, per ambirum ferratis, fucculentis, fapore amaricante praditis; è quorum alti sforis
fimul plures Perficaris filiquoles profiliunt, calcari longo, ex carneo colore herbaceo, reliquus vero
flos rubefoit, pediculis brevibus infidentes. [Eft autem flos hexapetalos, folio fiipremo lato, infimo huic oppolito concavo & in corniculum incurvum producto, binis lateralbus inferioribus oblongis, latis & propendentibus, latóque appendice velut geminis; fiuperioribus duabus brevibus,
parvis.] Frañes figural ére Ballamina maris, acuminatus, vertucolus, in plures partes fe contorquentes fi digitis leviter prematur dehífcens, femina ejaculatur parva rotunda ex ruffo fuíca feu
rulla.

De loco natali nihil certi traditum invenio. Tenella est planta : semen rariùs apud nos perficit, nifi diligens cura & cultura accedat; quotannis ferenda.

Lecus.

CAP.

CAP. V.

A Persicaria siliquesa Ger. Noli me tangere J. B. Mercurialis solvestris Noli me tangere dista, sove Persicaria siliquesa Park. Baljamina lutea, sive Noli me tangere C. B. Cooded Arts fmart, Quick in hand, Courh me not.

Viens, set in imo purpurafeat, lavis, inanis, translucidus, copiolium fuccum infipidum presti viens, set in imo purpurafeat, lavis, inanis, translucidus, copiolium fuccum infipidum presti remittens, per intervalla geniculis, ad qua rophorum podagneorum amula sunt tubera, interceptus. Folia alternatim polita, Mercuriali hortensi similia, majora parum, latiora, & circa peterceprus. Form autoribus dentibus ferrata, magifa, lunata, bali latione. Ex fingulis foliorum alis reiolium longioribus acutoribus dentibus ferrata, magifa, lunata, bali latione. Ex fingulis foliorum alis petioli execunt longi, tenues, in terram inclinati, tribus vel quattuor ramis divifi, ex quibus fores, cium parvi & inexplicati virides, & Balfamina floribus fimiliores dependent, per dorfum binis foliolis vindibus colligati, maritimum monfrum magno hians ore reprefentantes, parvo corpore, & canda tenui, brevi, recurva, & acuta, bubulino cornu fimili, ad Fumariz bulbofa flores accedentes, quadruplo majores & magis fanguineis guttis resperfi, carvi, inanes, hantes, diviliuris five barbulis ced diltindi, (ed inferioribus longioribus J. Bauhino Nashurtii Indici floribus affimiles, minores, ex flavo rubentes, punctulis rubris faturatioribus guttati, in quorum medio exalbida stamina. His fuccedunt filique duas uncias longa, tenues, nodofa, ex albo virescentes, lineis virentibus striata, tia primum, deinde cinereo & fusco colore evadunt. Autumni initio floret, & illius fine perficitur.

Umbrofis, humentibus, uliginofis locis oritur. In Anglia rariùs occurrit, ad ripas lacús Winandermere dieti propè Ambleside oppidulum in Westmorlandia observavimus: in transmarinis sylvosis & umbrofisudis ad latera montium secus Rhenum in Germania sapius invenimus.

Miram hujus herbæ vim in cienda urina pluribus experimentis confirmat Gesnerus. Aqua destillata in hac parte adeò efficax est, ut si copiosiùs bibatur diabetem inducat. Hanc Vratislaviæ in calculo renum mirifice pradicant. Nonnulli herbam hanc per vomitum & fecessum purgare aiunt. Cuti imposita cam comiore. Facultate sertur perniciosa, ac inter deleteria habenda. Dod.

CAP. VI.

1. Hypecoon legitimum Clusii Park. Hypecoon C.B. Hypecoon siliquosum J.B. Cyminum corniculatum sirve Hypecoon Clusii Ger.

Adix ei fimplex, interdum bifida, longa, annua tamen, exterius fusca [Clufio sibshuva] paucioribus sibrillis capillata. Folia mulus incossuria suvisa, Fumariz fere, pallide viridia en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectu Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectu Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectu Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia, molliora en nonnihil glauca [Cluso figura, colore en nonnihil glauca [Cluso figura, colore & aspectus Rutz folis valde similia en nonnihil glauca [Cluso figura, colore en nonnihil glauca [Cluso figura, colore en nonnihil glauca figura, colore en nonnihil glauca en nominini gauca Louise ingues, color e appear tous vaite tous vaite tunind, monitori men & intecdum longiora. Nobis figurd of (gammin Rate folia non admodam referre volentur, mil Rate nomine Peganium Narbonenfum Lob. intiligal] Cauliculi complures, nonnihil comprelli, alquou ufque folis defluuti, uti flores emergium folioli. Flores pediculis intiloent, parri, luter, (& quantum memin) bifolis, aut faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memin) bifolis, aut faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memin) bifolis, aut faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memin) bifolis, aut faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memini) bifolis, aut faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memini bifolis falte faltem folisi duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memini bifolis faltem folis duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memini bifolis faltem folis faltem folis duobus adverfis, triangulis, grandioribus & conniventibus dotum memini bifolis. nati. Clulius finere putillos, flavos, faits odoratos, hexapetalos ei attribut, fed mirandă figură, nariou petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora, nervo viridi foris extrema parte (quæ obtufior eft & veluti comduo petala habent reliquis majora eft de veluti comduo petala habent reliquis majora eft de veluti comduo petala eft de veluti comduo eft de veluti comduo petala eft de veluti comduo eft de veluti comduo eft de veluti comduo eft de veluti comduo eft de veluti com quo perata napemerenquis majora, nervo man non extrema parte que sommor en ex veitut com-prella) pradita, quatuor alia perexigua funt, & vix nifi flore expando conficiea. Comicula fucca-dunt in fingulis ramulis quaterna aut plura, longa, plana, articulis diffineta, & falcis inftar incurva: Semen in fingulis internodiis nigricans, longiulculum, quod difficulter admodum eximi poteft, con-

Reperitur in Gallia Narbonensi, v. g. non procul Monspelio, ad ripam stagni, non longè à thermis Ballerucanis ante sacellum, & alibi: in Hispania copiosè agro Salmanticensi, Granatenfi, &c. Nos èam in lingula illa inter portum Messanensem & fretunt Siculum invenimus.

2. Hypecoumalterum Park. Hypecoi altera species C.B. Hyp. alterum Dioscoridis siliquosum Ad. Lob. Cuminum siliquosum Ger.

Luc. minus cognita, exigua & pulchra, non procul Aquis Sextiis oriunda, complura gerit cerni-cula, filiquofa, adunca, Scorpioidis dictæ modo, fed craffiora, femine intus præfepiolis diftinado cocome, muquose, auune, occupante unua nua mana presenta de lore flavo, oblongo: cauliculi graciles, tenerulculi, & folia para Carui au Csandics. Pedinis Venerei Funariave incifuris profundis: exigua radix: lutei flores, Maio menfe Chelidonii majoris aut Erucæ, sed minores.

Dioscorid, Plinio, Galeno natura Hypecoi eadem quæ Papaveris fucco. Ejus fuccus inftar Opii fomnum inducit ex observatione D. Hermans, D. Palmer.

CAP.

CAP. VII.

Clematis tetraphylla Americana Zanoni, Bocconi, Moris.

Ara hæc & peregrinæ elegantiæ planta à Radice perenni, lignosa Caules promit plurimos, Ara nee co peregnuse ereganuse painta u Anance perenni, nigriosa como promite piurinto, quorum qui vetuftiores lignofi quoq, funt, novelli verò teneriores, prolixi, geniculati, rotundi, graciles, juncis, lyrarum fiduimve chordis pares, quibus tanquam capreolis & viticulis ufa (leguminum & bacciferarum feandentium more) pergulas aut pedamenta, proximè astuati, hortenséla, scenas scandit, quibus facili negotio innecture asíq, conventir. Folis quipos luxuriat, quum e singulis geniculis bini pediculi contra se positi nascantur, bináq, singuli folia sustineant longa, pulchre virentia, ad Mali Persicas five Hemionitidis vulgo excitimatas ficiem colore activitation de la colore del colore de la colore del colore de la colore del colore de la colore de la colore de la colore del colore del la colore del colore del colore d fuo accedentia, inter quæ medius exit capreolus intortus, quo adminiculo quæque propè affiftentia apprehendit. Flores secundum cauliculos ad foliorum exortum è pediculo unciali pendent, decenter incurvi, oblongi, cavi, rotundi, formâ atq magnitudine florum Digitalis luteæ minoris, per oras similiter incisuris quinq, varie divisi, colore qualis in Avellanæ nucis cortice, vel Cannella aut Cinnamomo vulgò dicto conspicitur, quatuor intus stammibus, singulis apiees binos gerentibus folia-ceos, nigricantibus maculis notatos. Subsequuntur silique figura Smilacis hortensis, quibus semen

Hyeme superest, frigoris (ni acerrimum fuerit) patientissima. Florentiz videtur in hortis

CAP. VIII.

Caa-ataya Brafilienfibus Marggr. Euphrasiæ affinis Brasiliensis siliquosa.

Tenui radicula, alba in pedalem affurgit altitudinem, caule quadrangulari, pallidè viridi, geniculato, tenui, qui partim terræ incumbit, partim ereæus stat, ad genicula quæ terram artingunt iterum radices agens. Ad quodliber geniculum duo soliola sibi opponuntur, Nummulariæ magnitudine & figura, seu rectius Veronicæ aut Chamædryos, in ambitu serrata & pallidè viridia. Ad quodlibet par foliolorum flosedus minimus provenit, quafi galeatus, albus. Post hunc nascitur filiqua grani Avenæ magnitudine & figura, quæ sponte se aperiens semen effundit minimum, rotundum, obscurè flavum, minus semine papaveris minimi. Nullius odoris est planta, sed

Hac planta contula, coĉta in aqua ac pota purgat egregie per fuperiora ac inferiora.

Feliis in caule oppolitis, ferratis, floribus galeatis, femine vafculis inclufo cum Euphrafia convenit, quo etiam poterat referri.

CAP. IX.

Micambe Angolensibus Marggr. siliquis incurvis. Pentaphykum siliquis incurvis Angolense.

Marggr.
N pedalem circiter altitudinem affurgit caule tereti, contorto, quem circundant foliola parvula, & hinc inde ramuli circiter duos digitos longi, quorum finguli fustinent flosculos ex albo subluteos. Sequuntur dein siliqua incurvata, obrotunda, tenera, in quibus multum seminus migri, rotundi, majoris quam Papaveris. Ulurpatur à Nigritis in cibis.

Hujus planta, semen e Brasilia aliquoties missum nomine Mosambes d'Angola F. de Laet selicitrijus prainte, teinet e matina aniquotos minimi monime monatines a Arigota f. ae Luei etter pullularit, nec tantum folia & caulem produxit, fed & florui liberaltier, & femen tillic, quod ramen à levifimo frigore, initio Octobris, cum ipla planta corruprum fuit. Est autem (inquit) elegantiffima planta, foliis fimilibus Pentaphyllo, flosculis fingularis conformationis, fed minutis admodum; filiquis contortis.

Ex Africa in Brafiliam translata putatur.

CAP. X.

Trifolium siliquosum Barsiliense, semine cochleato Marcgrav. Caapomonga III. Pisonis..

PErba hæc, quæ copiosè nalcitur in finu omnium Sanctorum ex radice recta, paucis filamen-Erba hæc, que copiose nalcitur in finu omnum Santrom ex radate recta, paucis hlamentis prædita, arbutculæ pærh figura ad unius aar duorum pedum, altitudinem aflurgis, munti. In pediculæ propris in quoibet ramulo tria folioda fibi inviteem finn exposita, more Trifolit. Hine inde provenium in pediculæ digtum longis, foljeali ex viridi albs, magnitudine fiorum Anagallidis, bubila flaminula in medio habentes. Flofculos fequuntur filaqualæ tercetes, cirilia de la collection de la co citer duos digitos longa, in quibus femen rotundum, referens Limacis concham, coloris epatici. Quando semen est maturum filiquulæ sponte dissiliunt & estundunt semen. Herba odorem habet inftar Fænugræci.

Sufpicor

Lib. XXIII.

De Plantis anomalis.

1331

Suspicor Trifolium hoc congener esse Trifolio siliquoso slore tetrapetalo, lib. 17. cap. 3. decripto.

CAP. XI.

De Epimedio.

Pimedium Dioscoridis & Plinii quanam herba sit inter Botanicos non convenit: Discrepantes sentenias vide apud J. Bodaum à Stapel Comment. in Theoph. hist. & Parkinsonum. Cur it didebum sit prodium non invenio.

Epimedium Ger. Park. C. B. quorundam J. B. Barrentwort.

Radix obliquè agitur, nec altè demerfa, gracilis faits, longè lateque fub terra reptans & fe propagans. Hinc furgunt pediculi dodrantales, atque etiam cubito altores, tenues, politi, rigiduli, in ternos firculos dviffa, quorum finguli rurfum in alios ternos dividuntur, ià ut unicuique folium hereat unum, haderaceum, ex rotundo oblongum, rigidulim, acuminatum, nervofum, averfa parte glancum, fuperius ex vindi pallelecns, juxta pediculum pinnis daubus liboroundis, quarum altera, altera longior donatum, circumcirca mitibus denticellis crenatum,tenue & velut membranaceum. Peculiaris quidam ramus paulò infra primam ramorum divinomen exis, palmaris aut dodrantalis, in ramulos divifus, quorum unufquifuge plures. [tres Park.] getir flores, privatis petiolis hir fuits nixos, flructure fingularis quadripartico si alt ut errapetal la tantim videanur, cum revera octapetali finn. Petalis enim exterioribus que latiora funt & rubicunda, exterius tamen ex luteo rubenta, & lineis albis flriata, interiora minora & lucea arché fuperincumbunt, unde inferiorum petalorum marginibus circumcirca le oftendenibus, flos negligentius inuenti terrapetalos videtur, medio flavo marginibus luteis. Medium florem occupant apices etiam lutei; Floribus fuccedum flipique tenues, oblonge, [cornute] femina compreffa, rubenta continentes. Florum deferiptio Parkinforni eff, verum ii adduc curiofius obfervari defiderant, nec enim de interioribus petalis flavis mili fatisfactum eff, an revera petala dicenda fine, & an quaternar; quantum enim memini, mini confpecta fingularis cujufdam fubflantiæ erant, & unicum corpus conflituebant, in quatuor tantum obtufas lacinias divifum.

Cæfalpinus in montibus Liguriæ provenire ait. Camerarius propè Vicentiam in Italia. Bauhinus uterque in montibus Euganeis inter Balneum Aponense & Arqua, in Romania, locis humentibus & umbrofis. Nos in Alpibus non longe à Panteha oppido, quod territorium Venetum & Imperiale disterminar observavimus, unde montium incolam esse apparet. Floret Aprili aut etiam serius in regionibus frigidioribus. In hortos translatum ob importunum radicum reptatum coerceri requirit.

De viribus nihil traditum invenio, nam quæ Veteres de Epimedio habent an huic herbæ conveniunt non magis certum esse potest, quàm quòd hæc eorundem Epimedium sit.

CAP. XII.

Guaiana Timbo Pison.

Omine & noxia qualitate reliquis Timbo speciebus similis, exterum dissimilima apparens, que sola in Medicos ulus recepta est, nec frondibus destintat sicur pleraque Timbo; sed storibus, folis magnis, glabris, acuminatis hinc indè vagatur, atque in caulis extrematate tenuibus surbus, cubitum longis copulats sque mentro à Lustranis Faisann d'Impige, sive Fabz impetiginis appellantur, quò de arum corte succum psicibus quidem infestum, ficut & alia Timbo, sed impetigini & poperorum scabie, cetter succum psicibus quidem infestum, ficut & alia Timbo, sed impetigini & poperorum scabie, cetter succum psicibus quidem infestum, sicut & alia Timbo, sed impetigini & poperorum scabie, cetter succum psicibus quidem infestum, sicut & alia Timbo, sed impetigini & poperorum scabie, cetter succum psicibus quidem infestum, sicut & sicut succum siculation siculation

Quando maturaverunt filique tempore aftivo, mox exficcantur, túncque non folum tunicam externam, fed & fuccum atque femina quibus featent paulatim nigreferer & aromaticum odorem fpirare comperies: verum tune prædictis malis minūs apre judicantur.

CAP. XIII.

Volubilis siliquosa Mexicana folis Plantagineis. Aracus aromaticus, Tlitxochiel, seu Flos niger Mexicanis dicius Hernandez. p. 38. Yaynillas Hispanis a vaginarum similitudine, Piso, Mantis. Arom. p. 200. Latbyri Mexicani species Amman. The Banilla's, oz Panilles.

Dibilis herba est, arbores consendens & amplectens Hernand. Folia undecim uncias longis, fex latis, figură Plantaginis fed pinguioribus & longioribus, viroreque infectis saturato: imgulis ex utrata, parte caulis alternatim exorientibus: finibu migricantibus: finibus migricantibus: finibus: fi

Calidis regionibus, humentibus locis provenit, & filiquas verno tempore profert.

Callique binæ aqua refolutæ & potæ urinam cient, menftrua evocant, cum Meessachiil partum ac Virez. celerant, ac fecundas mortuúmque fœtum expellunt: ventriculum calefaciunt & roborant, flatus difectiunt; humores crudos concoquunt, cerebrum confortant; & ad ictus venenatos utiles effe dicuntur. Hinc Cheolatæ compositionem ingrediuntur. Elegantes Icones, foliorum, filiquarum, & feminum microfcopio confpectorum extant in D. Francifei Redi Experiment. circa res naturales.

SECTIO III.

Herba anomala ob convenientian aliquam in partibus pracipuis ad Juperiora genera referenda.

CAP. I.

Trifolis spica Crishmum marit. non spinosum Brassliense. Caaponga I. Pison. Perexyl Lustianis Marcerav.

Emipedales aut paulò longiores canles adipiciciur, teretes, nodosos, rusescentes, partim humo incumbentes, partim nonnihil se exigentes. Ad singulos nodos duo aut quatuor folia habet, Hyssopi amula, sed cardisora & nonnihil carinata, oppositas : supernius autem capitulum oblongum sive ovale est, album ut in Trifolio serè pro store, habens in se aliquot staminula parva crocci coloris.

Folia & breves ramuli decerpti ac parum cocti fuperfulo aceto condiuntur, & eduntur cum carnibus aut plicibus pro acetariis: excitant enim appettum, movent urinam, & aperiunt vifeerum opplationes.

Hæc planta, quantum conjicio, ad Corymbiferis affines, Scabiofam, Eryngium, &c. pertinet.

Anonymos Brasiliana Limonio congener. Marggr. Ad Lib. 9. cap. 5.

Marge.

In fefquipedalem aut paulò majorem alcitudinem affurgunt caules mulci, firiati, pluribus ramis onufti, quorum quilibet eo loco quo è caule oritur nodum habet: rami inordinarè pofiti; falia ad exortum folitaria, oblonga, faftigiata, venofa, ad tactum mollia, folisi Ovylapathi fimilia; interdum majuculo folio minutulum junchum, diftat unum ab altero circiter fefquidigitum. In fiummitate caulis & ramorum extremistate nalcuntur multer fiicae, parvule, virides, quaturor aut quinque dig, longez, quaz fefe apentenet filiculor promunt minimos, favos, tantes parvitats, ut foliolum quod vis floris non fit majus culpide actis. Radis albicat, lignofa, nullo manifelto fapore. Petennis eft planta & novos producti caules.

CAP. II.

Caapeba Brasiliensibus, Lustanis Erva de Nossa Sennora, aut Cipo de Cobras Marggr. Pison. Lib. nono adjicienda. Convolvulus Brasilianus store octapetalo, monococcos.

Marger.

Scanlis est planta, caulibus teneris, rotundis, viridibus, admodum lentis. Folium quodlibet feorsum postuum in caule, in suo pediculo rufescenti, duos digitos longo, & in exortu paululum incurvato, orbiculare, vel cordo latoris, tui pingitur, squa², consistentia folio Perfoliatze simile, superius dilute virens, inferitos albescens (in quibusdam planus folia parae omnia sunt rotunda) Pediculus autem folii cujusque non inferitur in simbriam seu extremitatem folii, sed plus dimido diguto ab ora versis medium folii, ut fit in Nasturto Peruviano. Ad pediculos foliorum etiam pediculus proventi sesquitum longus, ssignalum sustanti superium distribus pallide stavescentem, octo petalis constantem hoc modo: Quattor superius adoptira sum parva, obrotunda, his ssibest amplum, obrotundum, adhuc magis inferius tria parva alternatim posita. In summitate pediculi inter quatuor superiora folia granum provenit, magnitudine pavvi Pisi, figura ovalis, interius viride, hinc rubrum, Radis longa, quasi controri.

Planta hae nullum habet odorem præter herbaceum. Folia contuía & imposita contra morsus venenatorum animalium singulare sunt remedium. Radix contra calculum excellentissima est.

Vires.

CAP. III.

Dipetalos Brasiliana folis Gentiana aut Plantaginis. Lib. 9. capiti decimo subnectenda.

"N pedalem aut etiam majorem excrescit altitudinem, caule nodoso, partim incumbente terra, partim se surrigente; pars que terre incumbit crebras agit radiculas. Distant nodi circiter trium digitorum intervallo, ex quibus prodeunt folia, unum aut duo minimum digit. longa, nervo & quinque aut fex venulis fecundum longitudinem ut in Plantagine, fuperius viridia, infenervo commune de la commune de tum duobus obrotundis constans, aliquot staminula habens coerulea flavis apicibus. Tota planta Gentianam aliquo modo repræfentat. Radiz teres, tenuis, longa, fine fibris, hepatici coloris.

CAP. IV.

Erva Cidreira Lustanis Marcgr.: Citrago seu Melissa citrata Brasiliensis. Ad Lib. 11. cap. 22.

N quatuor aut quinque pedum altitudinem affurgit, caule striato, geniculato. Ad quodlibet ge-niculum duo ramii libi oppositi nafcuntur, & indem duo folia opposita, tam in caule quàm in ramulis. Folium quodlibet duo aut tres dig. longum, acuminatum & in ambitu ferratum, brevi infidens pediculo. In fummitate caulis & ramorum (pica provenit duos aut tres digitos longa habens flosculos minimos, dilutè cœruleos multo albo mixtos. Tota planta maximi odoris, nec ante annum quamvis ficcæ odor minuitur, gratior quam Melissæ cum Citro mixtæ.

CAP. V.

De Myofuro.

MYofuros ad Ranunculum accedit, ideireo Lib. 12. cap. 10. fubnectenda.

A. Myosuros J. B. Cauda muris Ger. Holosteo affinis Cauda muris C. B. Holosteum Louiceri, Cauda muris vocatum Park. Moufe tail.

The Theorem of the problem of the first sum of the first fingulos, muícolos, quinque foliolis compositos, herbacei coloris, pluribus intus staminulis cum apicibus subluteis, succedente clava unius duarumve unciarum, tereti, mucronata, granulis multis compactili, caudam marinam affabrè mentiente. Ranunculis cognata est hac plantula, sapore acri. Aprili mense floret, Maio semen maturat & exarescit radicitus.

In arvis, hortis, ad vias, & inter fegetes sponte oritur, sed rarior.

CAP. VI.

De Ananas seu Pinea Indica ad Herbas Pomiferas referenda, Lib. 13. part. 1.

Nana Brasiliensibus, Ananas Lustianie Margge. Nana seve Stribilus Perweianus & Ananas
 B. Carduus Brasilianus solies Aleas. C. Anana seu Pina Park. Matrazili seu Pinea Indica Hernandez. Pinea Inda Hispanii J. B. n.t. 1-9, c.7. Tip. Pine: Applic.

X radice Carduo eduli perquam fimili proveniunt quindecim aut plura felia, Aloes foliis z-mula [Aloes aquaticz foliis non valde diffimilia, minus tamen craffa Cluf] duos atq. etaim A radice Carton edun perquan inimi proteinis quantità mula [Aloes aquatica folis non valde diffimilia, innibis tamen craffa Clus.] duos atq, etaim tres digitos longa, unum aut sesquidigirum lata ubi latiffima, versus extremitates angustiora & acuminata, crassa, interactivi virida, in ambitu denticulis practita instar dentium Lucii: in medio horum capitulum provenit instar Cinaræ fructús, ejusmodi foliolis acutis compositum, insignis Cinnabrii coloris, quod successu temporis augetur, figura instar Strobili, unde Pinea nuces & Pini apud omnes fere gentes dicuntur hi fructus: & dum augetur inter foliola ejus prodeunt flosculi cœrulei, tribus foliolis finguli constantes. Fructus quando maturuit magnitudinem obtinet majoris Melonis * Oviedus Co- vulgaris [Alii autores minorem faciunt] figura ovalis, exterius eminentiis constans, quasi umbilicis vagatas Lautautores minorem faciunt I figura ovals, exterius eminentis conftans, quali umbilicis mont odorm humans, qua in totum flavelecentis coloris, per oras auteum incarnati, qualibet autem fed grainerm is distributis in folio flavelecentis coloris, per oras auteum incarnati, qualibet autem medio folio fed grainerm is distributis in social folio flavelecentis coloris est final folio flavelecentis est folio flavelecentis est final flavelecentis tes dignoscere queant ades in quibus sit] saporis ferè instar Fragorum gratissimi [Linschotano qualis Mali Perfici bene maturi, Parkinfono vini cum aqua rofacea & faccharo permixti unanimi omLib. XXIII.

De Plantis anomalis.

1333

nium confensu delicatiffimo sapore reliquos omnes fructus longiffime superar] apprime succulentus. Cortex ille abscinditur, & fructus secundum longitudinem in partes secatur, & comeditur. Medium illius quod relinquitur inter secandum, instar piaz quadratz, etiam ambeditur, & pro optima parte habetur; in sui medio habet medullam duram & lentam instar Pastinacx, que abjectur. Continet fructus in se granula seminis. Fructus maturus superius plantam juniorem habet, qua decerpitur, & ital fine radice (nullam enim habet) terze imponitus, que equenti anno fructum fert. Una-quarque planta (emel & unicum fructum profert annuo spatio, & fructus novam fimul plantam, que cum plantatur vetus eradicatur & abjicitur utpote inutilis.

Ex frucțu hoc succus exprimitur & cum aqua miscetur, daturque in xgritudinibus à Brasiliensibus, prout nos Hydromel damus.

Ex provincia S. Crucis in Brasilia primum in Occidentalem Indiam, deinde etiam in Orientalem Locus delatus est, autore Acosta.

celatus erf, accore Acorea.

Exhibetr fuctus (inquit Fr. Hernandez) febrientibus refrigerii causă, & ad excitandum appe-Virez.

titum, retineturque ore, ut fitini mitiget, & linguam humectet. Pifo febricitantibus, tum vulneribus ant ulceribus infestatis prorsus abstinendum ab hoc fructu monet; adeo enim inquit humores accendit, ut non solum impediat restitutionem agrorum, sed & in pejus cos disponat. Ego potius cum Hernandez senserim etiam in febribus moderate sumptum non inutilem esse.

Jac. Bontius fructum hunc in taleolas dissectum aqua aut vino paululum macerare necesse esse ait, ut erodens vis ipfi infra extrahatur, alias calore fuo palatum & linguam exulcerat, bullafque in is excitat. Quapropter omnibus & fingulis fuaferim, ut his fueltibis moderate utantur, ne decepti à gratiffimo sapore incurabilem dysenteriam incurrant.

Mirum est quod de hoc fructu referunt Acosta & Linschotanus, nimirum cultellum ei insertum, si unius diei aut noctis spatio [horæ mediæ Linschot.] relinquatur, ferè consumptum iri totam scilicet partem que in vulnere hæsit. Hoe si verum sit succum hujus fructus valde acrem & erodentem esse convincit; atque ideirco non sine causa Bontius ab immoderato ejus usu cavendum moner; nec Linschotano assentiendum, qui fructus hosce communi usu hominibus vix nocere scribit, nifi supra modum fumantur ufque ad gulam.

Aizoi majoris ortu perfimilis exotica planta Lobel. J. B. nihil aliud est quam Anana: germina. Adde ex Pisone, , quod tum recens fructus liquor, tum vinum inde expressim uning suppressioni & doloribus nephriticis succurrat, tum quoque venenis, in primis succo Mandiboca adversatur; quod idem illius radix fructu deficiente præstat.

Omnia hac efficaciùs operatur liquor stillatitius è fructu vi ignis extractus, si modica quantitate exhibeatur, largiùs sumpta nocet ob corrolivam qualitatem.

2. Ananas sylvestris, felio Alees, frudiu Cuprossino J. B. Carduus Brasslitanus sylvestris C. B. Nana brava, i. e. sylvestris Brasslitanishus Marggr. The wild Dine-Apple. Acosta.

Altus aflurgit quam pracedens, namque trancum habet haftæ magnitudine, lævem admodum, rotundum, & Mali aureæ craffitie, fpinis horridum. Folia fpinofis culpidibus prædita, & per ambitum mollibus fpinis fepta. Singulæ arbores fecundum radicem fummat ællure magnam foliorum comam fundunt; majorum quam quæ in arbore funt, quæque procul intuentibus Aloes foliis fimillima videantur, tenuiorum tamen, pluribus spinis horridorum & dilute virentium: Adnatis se propagat, ima vuesanur, enuorum camen, piunous pinns norridorum & diute virentum: Adnats ie propagat, aliaque fitipes ex alis enafetuntur, praferir im legbius & hotorum ambitu quos egregie munium. Rami foliorum fimul glomeratorum capita proferunt, flaventium admodum & tenerorum, fiavifimi odoris, que nihil aliud funt quàm flos iple: Ex hordm fingulis ípica prodit, Arundinis ípica non ablimitis, led craftior, compactior & elegantior, odore Cedri. E ramis dependent fruchis, A namas irezus, i.e. fifveftres dicht, qua cum domethicis nonnullam habent fimitudinem, Melonis mentioner de colori entre in languar difficultum del finite del colori entre del colori e magnitudine; coloris rubri elegantis, toti in partes divisi quemadmodum Cupreffini strobili seu nuces exficcata, ied tuberculis foris obsiti, ut procul spectantibus magni Pinei strobili appa-

Marggravius hoc modo fructum describit. Ovalis est figura, Citrulli magnitudine, compositus è quadrangularibus cylindris, in extremitate quadrate pyramidalibus, per maturitatem flavescentibus, qui separari ab invicem possunt. Cavi hi sunt, continentes granula ovalia innumera pallidè flaventia, papaveris majoris femine majora, fuavia & dulciffimo rore imbuta inftar mellis. Quodlibet corpus cylindricum separatum exprimitur digitis in os, & granula illa rore melleo imbuta absorbentur. Fructus etiam transversim discinditur in taleas.

Succus Ananæ ferrum corrodere dicitur non fecus ac Aqua fortis.

Vires.

CAP. VII.

i lerba lanuginosa Brasiliensis Piso:

Erbam hanc aspectu egregiam Lanuginosam appellare placuit, quòd caulem & folia, eáque exigua, pulchra, longa, & molli lanugine obducta habuit. Fructum fert rotundum & viridem, lanuginofum, fatuum. Radicem habet parvum & tenuem, non ingrati, fed fubamari faporis, cum quadam adfrictione, in qua fola parte plantæ qualitatem medicam latere com-

Contra fluxus ventris à frigore natos, apud mediterraneos Brafilienses familiare est remedium.

Xxxxx

CAP.

CAP. VIII.

Ambuyaembo Brafiliensibus Marcgrav. Pison. Convolvulus Brasilianus, slore ventriculo bumano simili. Ad Lib. 15. cap. 4.

Lantis & fruticibus vicinis se circumvolvit caule suo sarmentoso instar Clematidis. Hinc inde Lantis & truccious vicinis et circiumyonit. Caue un iarmenton intar centuluis. Internacia de caulem enaficiurus folia unum atque alerum, in quorum medio pediculus longus, continens folium folitariè pofitum. Sunt autem folia figura cordis, lata, nervo crafio in medio, & venis obliquis decorata, dilute leu ferte pallide virudia (quafa paululum albedinis viriditati effet admixtum). Hine indè quoque fert florem egregie & perne mirabilis fluructure; habet enim figuram veniculi humani, & est naggius, quippe longus ablque processis & caule sex digitos ferè: pediciulus floris curvatus est, spithamam longus, viridis & striosus, reprasentans dextrum seu inferius orificium ventriculi humani Pylorum dictum; ab alia extremitate processium habet quatuor dig. longum, figurâ colli Cygni elevati, sed in extremitate retrorsum inclinatum, repræsentans orificium sinistrum ventriculi feu superius, Cardiam dictum. Secundum longitudinem autem processus ille superius apertus seu fissus est. Ventriculo huic annectitur seu desuper incumbit tenuis membrana obrotunda duplæ latitudinis quam Imperialis, innumeris venulis rubris variè intertexta, haud malè referens hepar humanum, ventriculo incumbens. Totus flos coloris est ex albo flave(centis venis rubro-purpureis, majoribus secundum longitudinem, minoribus secundum latitudinem intertextus, & inter venas quasi rubro purpureo punctulatus: nullius tamen est odoris manifesti.

Fructum non describit; proinde quo referenda sit planta nescimus.

CAP. IX.

Rapunculus Brasiliensis tuberosus, seu Battata Tajaoba Brasiliensibus Marggr. Pison. Lib. 15.

PRima species, ut & secunda, folio est lactescente, radice orbiculari, non tamen bulbosa, exteriùs incarnati coloris, interius flavi, cepæ magnitudine aut porri, multa filamenta inferius obtinente, tres vel quatuor dig. longa: Caulem habet brunnum seu fuscum, folia pæne orbicularia, & nervos foliorum rufescentes.

Ex secundæ radice prodeunt caules quatuor, quinque, sex, & interdum plures, rotundi, spongiosi, fucculenti, virides, craffi, novem aut etiam duodecim dig. longi. Cuilibet autem cauli infidet folium unicum, Sagittariæ figura & magnitudine, quando junior adhuc est planta, aliàs triplo aut quadruplo majus, & Petafitidis herbæ foliorum magnitudine, nervos habens conspicuos, viride & ad tactum molle ut Braffica, ac in ambitu cinctum duabus venis.

Radix cocta vulgò comeditur ut Battata, éstque dulcis, singularssque, quasi moschati aut floris violacei saporis. Utriusque speciei folia cum caulibus craffissimis etiam inciduntur, & pro olere in aqua coquantur; mollescunt statim & optime sapiunt.

Tertia folio est non lactescente. Caule cum prima specie convenit ut & Radice: Folia habet Sagittariæ ut secunda, sed angustiora, pedalis circiter longitudinis, superius saturate viridia, inferius albicantia, nervo & venis ex viridi flavescentibus, & in centro folii purpurascentibus. In caule longo (qualem quodque folium habet) florem habebat unicum [quæ Marggr. floruit] longum seu latum quinque digit. monopetalon, cujus superior medietas alba inftar corporis elliptici per medium secun-dum longitudinem secti. & veluti in scapham excavati : inferior medietas inftar vulvæ, viridis coloris, magnitudine Juglandis & ejuídem figura, aperturam habens. Uno verbo totus flos figura est Cucurbitz in medio vincta dum cresceret; per albam autem medietatem sforis multa discurrunt alba regula, quarum pars circa extremum folii quodammodo purpurascit. In medio sforis stamen est craffitie pennæ anserinæ, cylindraceum, in extremitate saftigiatum, longitudinis paullo majoris 23 dig, constans corpusculis clypeisormibus ac vestitum brevibus villis luteolis, qui facile absterguntur. Ita autem composita sunt hac corpuscula (qua semen sunt) ut columna seu stamen lave & teres

CAP. X.

appareat. Flos caret odore aliquo perceptibili; clausus adhuc totus virescit.

Caapomonga Brasiliensibus dieta, Lusitanis Erva do vina Marggr. Campanula Brasiliana storibus minimis. Ad Lib. 15. cap. 5.

Adicem habet semipedem panè longam, lentam, tenuem, rectam, aliis radiculis interdum praditam, exterius croceam (cum primo eruitur) sed postea diluti umbræ coloris evadit, interius candidiffimam, subdulcis saporis: è qua prodeunt caules tres vel quatuor; octo aut novem digitos longi, rotundi, nodofi, virides, ex parte ruffi, partim humi serpentes, partim surrecti. Ad nodos autem prodeunt ramuli; in quibus itidem ad genicula duo, tria vel quatuor folia fibi apponuntur, aut opponuntur, digitum longa, mollia, superiùs saturate viridia, inferiùs incana; quodlibet insidet suo pediculo, semidigitum longo, nervis conspicuis præditum. In summitate caulium rami sunt, continentes flosculos parvos, umbellatim positos, diluté rubro-purpureos, quorum conformatio ob exilitatem con-

De Plantis Anomalis.

spici non potest; sed adhibito Megascopio apparet hos flosculos esse instar florum Campanula superius dentatos, habentque in medio duo faminala, rubro purpurea, figura ut Campanula habere folet, paulum extra flofculum prominentia duobus apicibus. Erumpunt è conico cylindraceo corpusculo viridi, quod antequam se aperiat hispidum est & pingue, ità ut vestibus facile adharescat.

CAP. XI.

Rosmarinum Stachadis facie Alpin. exot. potius Euphrasia Stachadis facie. Ad Lib. 15. cap. 7. referend.

Radice lignofa, tenui, multifida caulem emittit propè radicem in tres aut plures furculos divifum, longos, furfum oblique actos, qui hinc inde inferius ramulis ex adverso positis ambiuntur, à quibus eodem modo alii surculi parvi recti exeunt; superius verò caules primarii utring. & ipfi & furculis aliis, veluti teneris germinibus ex opposito ordinatim positis, & feliis vestiuntur, tenuibus, in acutum definentibus, surculis absque petiolis harentibus, crebris utrinque, oppositis, in obscurum albicantibus, odoratis, Steechadis maxime similibus: totaque planta Steechadi ità conspectu fimilis videtur, ut omnes Stæchadem effe dicerent. Flores verò in fummitatibus inter folia emicant, finguli ex foliis fingulis exeuntes, parvi, & magnitudine, & figura, & colore floribus Rorifmarini coronarii fimilibus, à suis petiolis pendentes. Quibus deflorescentibus succedunt singulis thece singulæ, parvæ, rotundæ, Piperis magnitudine & etiam minores, ex viridi albicantes, intus minuta femina continentes. Tota hac planta obscurum respirat odorem, foliorum Steechadis proximum, sapore verò aftringit, aliquantulum amarescens cum obscura caliditate. Perpetua est planta.

Ex seminibus è Creta missis Alpino orta est.

CAP. XII.

De Polygala Ad calcem Libri XVI. adjiciend.

Olygalon dicitur à copia & ubertate lactis quam vaccis & pecudibus depascentibus facere creditur. Est autem herba planè anomala, vasculo seminali cum Thlaspi conveniens, cui idcirco subjicienda, flore singulari & sui generis.

A. 1. Polygala Ger. minor Park. vulgaris C. B. Polygalon multis J. B. Milk wort.

Perenni radice semipalmum aut palmum, interdum unciam longa, lignosa, alba, vel nonnihil viridi, purpurante, gustu subamaro, nonnihil aromatico, caules profert multos, alios surrectos, alios repandos, tenues, palmares & spirhamaos, in viridi nonnihil rubescentes, foliis alternatim adnatis, crebris vestitos; spicam sustinentes societam minutorum, non una vice sese pandentium, colore cœruleo, [alias carneo, albo aut vario] labello exiguo,& in fibras tenuiffimas digitato, galea è duo-bus foliolis, alternatim fubeuntibus & incumbentibus, latera claudunt alæ geminæ, paffæ, latiufculæ, in obtusum mucronem definentes virescente lineola per longum signata; in rictu latent apices minuti crocei; basin sforis excipiunt [ad pediculorum exorum, (qui breves sunt) in ipso caule] soliola terna minutissima, unum galez incumbens, duo labello subdita, qua delapso store defluunt. Flores excipiunt vascula seminalia Thlaspeos, compressa, obtula, bisida, in duo loculamenta divisa, semina bina continentia. Folia humi sparsa & in caulibus numerosa, illa subrotunda, hac oblonga & acuta. N. quod alæ florum non defluant, sed paulatim auctæ in colorem viridem degenerent, & vasculum seminale utrinque obtegant.

Polygala lutea seu vulgaris flore luteo non aliter quam floris colore differre videtur à vulgari Po-

In pascuis, præsertim siccioribus, ubique frequentissima est; maximè montosis.

Locum.

Si manipulus ejus per noctem in vino maceretur, idq, bibatur, bilem per alvum mirè dejicit nullo Viren. periculo; experientia Gefneri.

2. Polygala fruticescens Capitis bonæ spei Breynii.

Radicem possidet contortam, & pro planta proportione crassam, extrinsecus cineream vel albam, intus candidiffimam: exinde virgulia affurgunt dodrantalia, juncea & viridia, Spartii Hifpanici Cluf. virgulis non abfimilia; Foliu raris, angustis & acuminatis, vix unciam attingentibus, nullo ordine politis veltita. Flofendo fert (picatos, Polygalæ vulgaris planê fimiles, quorum color ex viriditate fuave-purpuralcit. Nec fructum, nec femen vidi, haud tamen à vulgari differre existimo, inquit Breynius.

2. Polygala vulgaris major J. B. Clus. major Park. C. B.

Ex cadem interdum radice prodeunt quinq, aut lex virgulæ duriusculæ, pedales, graciles, lentæ & obsequiola, folis nullo ordine dispositis obsita, angustis floris tinctorii, aut vulgaris Hyssopi angustifolii & minoris foliorum æmula. Flores conferti & spicatim nascentes summas virgulas occupant, Fumarix floribus non multum diffimiles, longiores tamen & dilutioris purpurei coloris elegantifiimi, five dilutiore rubore pulcherrimo nitentes: his fuccedunt penduli loculi plani, Burfæ paftoris valvulis pane fimiles, quos membranacea quadam veluti ala integunt, semina bina plerunque continentes, nigricantia, hirfuta, longiulcula, que aperientibus sese ad latera maturitate bursulis deci-XXXXXX 2

Locus &

Tempus.

dunt. Radix craffiuscula, brevis, dura, lignola, vivax, aliquot fibris donata est. Tota planta ama-

ricat. In montofis Austriæ & per Pannoniam inter amnem nusquam non occurrit. Floret Maio &

4 Polygala vulgaris coloris obsoleti, selius angustissimis J. B. An Polygala acutioribus soliis Mon-

Paucis aliquot adfurgit coliculis, aliquando etiam fingularibus, pedalibus, altoribus, magna parte nudis; circa ima ferè foliolis veflitis quam in reliquis Polygalar speciebus angustioribus, acuminatis, prope terram tamen existentibus latuficulis 8c brevioribus. Ramorum extremis quoq, fescali coloris obsoletis, 8c post hos vascula membranea, binis foliis lucentibus obducăs, linessque virentibus notata harent, fed rariore stipata, eaque serie ut alterum post alterum rick postumu este victoria prota planum ferè adaquat. Radicula simplex duriuscula, alba, nullis panè fibris pradita. Facies plantulae, h. e. partium figura & color facile eam à reliquis Polygali speciebus difficientis.

In Galliz Narbonenis locis faxofis, collibus prafertim sterilibus propè Monspelium, astate prorumpentem observavit Cherlerus: sat alioqui frequens loco suo nazalino, qui tamen rarius occurrit.

D. Magnal in Indice suo plantarum circa Monspelium nascentium Polygalam annuam, erectam, angustifoliam storibus coloris obsolett, carnets lineis virgatis eam appellat: rarúmque esse feribit & paucis Botanicis notam.

CAP. XIII.

Verbenæ facie planta Brasiliensis Marggr. Tetrapetalis anomalis ad finem lib. 17. adjicienda.

Marger.

Nature recta, haud craffa, multis radiculis prædita ad latera, alba, guftu amaricante, adfurgire caulis angulofus ac nodofus in fesquipedalem altitudinem; ad fingulos autem nodos duo nascuntur folia sibi oppositas, sesquidigitum longa, per latera in mediterate exteriore ferrata, ad costem quoc, ramulti duo exeunt, fibi oppositi, cum rimilibus folia da nodos oppositis, sel non folùm duobus, sed tribus aut quaturo folis minoribus semper junctis: & in hisce ramulis ad nodos etiam multi pediculi, breves, quaturo utplurimum ad quemilber nodom; quorum quilbet habet espitulam rotundum, cum parva prominentia instar cuspidis aciculæ, quod se aperiens protrudit filosalem lacetescentis coloris, tetrapetalon, habete, in medio multa parva staminula, erecte stantia, our repræsentant pluman, tà ut refoculus quafi plumatus appareat.

C A P. XIV.

Spica trifolia Alpin. exot. Spica trifolia festucacea mirabilis Park. Ad lib. 18. cap. 8.

Alpin.

Alpin.

Trabilis hrc planta non una quidem, fed duz diverfi generis plantz fimul effe viderus. Prima eft planta feftucacea, spicis multis ramorum instra ab zadice excuntibus, colore sub-russo; forest oblongos, magnitudine auque figurà Hyacinthi storibus similes, albos, inter-sepos ferentibus, dum recentes sint suaviter olentes; a quibus sinut somi alba, rounda, minima. Ab zadice verò ex spicarum festucis capillamenta Cuscute similia, subtiliora tamen, albicantida, irà innumera serè excunt, spicas ex toto occulentia, destinatina, intenina, propositioni pratensis folis similia, minora tamen, & circumcirca perpulchrè crenata. Tota hacplanta lata est, in orbem veluti acta, exteriis Trisolum simulat, intenius, nimirum in parte convexa terram specante, sessone de videtur; & storescena multima elegantiam præ se ferre.

In Creta infula nascitur.

Lecut

CAP. XV.

Verbena Indica lanuginosa Bod. à Stapel. Ad fin. Lib. 19.

Polia habet oblonga, ambitu incila, in extremo obtusè mucronata, lanuginola, inodora, propè radicem crebriora; caulem rotundum, lemicubitalem. Cauli affurgunt flosculi parvi, coloris obscurè phenicei, quinque foliorum,racematim ex calyculis sublutes protruti, inodori. Radix fibrosa.

Floret Aprili, id est, Autumni in illis regionibus initio. Justus Heurnius, qui ex India Orientali misit plantam descripsit.

CAP.

C A P. XVI.

Caa ponga II. Pison. Portulaca Brafiliensis repens.

Aule Portulacz, tereti, geniculato humi serpit & quibusdam fibris se firmat in terra, atque circa maritima luxuriat in infinitum. Ad quodlibet autem geniculum quinq, aut sex feita apposita, sigura soliorum Lavendulz, verum crassa & succenta ut Portulacz. Inter folia in singulari pediculo fert sessentimi si quinte quinq foliolis constantem, deorsim incurvats, & multis epitdem coloris staminulis in orbem dispositis, quz in medio adhue stamen viride ovale continent. Radices hinc inde unicas agis, pennam anteinam crassa, innumerabilistos sibalistimis filamentis circundatas, & caule serpente fibrz ex illo varis locis prodeuntes se terræ infigunt.

Folia muria & aceto condiuntur, & in acetariis usurpantur, sicut Crithmum marinum & si. Usu.

C A P. XVII.

Viola spicata Brasiliana.

Aguara ponda Brafiliania Marggravii. fiattensteert Belgia, i. e. Myofuros. Ad Lib. 19. Sect. 2. cap. 5. Marggr.

Melgunedalem aut majorem quoq, altitudinem affurgit, caule geniculato, tereti, viridi. Ad fingula autem internodia folia habet quatuor, quinq, aut plura, angulta, ferrata & faftigiata, viridia, inæqualis magnitudinis. In lummitate caulis fpicam unum pedem longam, teretem, floculis undique eleganter ceruleo-violaceis plenam, colore Viole Martiza noftratis, quinq, petalis fubrotundis compositis. Integer floculus non malè refert Violam Martiam, & paululum etiam ejus odorem. Radav illius recta, mediocriter crassa, & multas parvas radiculas adjunctas habens, adhæc filamentosa.

Reperitur & alia præcedenti plane fimilis, nifi quòd fpica florum lata est, cubicis foveis infignita, loricam repræfentans, viridis: ex foveis aurem illis prodeunt flosculi cœrulei ut in præcedente.

CAP. XVIII.

Acetosa Bulbosa Bod, à Stapel.

Pithamæ altitudinem habet; Folia dilutè viridis coloris duriufcula & complicata, longa, & angufta, quæ quinq, vel fex, vel vario numero ex furnmo cauliculo exoriuntur, caule cæterni lutea.

C A'P. XIX.

De Galanga, quæ ad Iridis genus pertinere videtur.

Alanga, recentioribus Græcis fanifica, Vocem Arabicæ originis esse minime dubium est; sed corruptam mirifice, ut sudandum fuerit illi qui legitimam eruere velit. C. Hosman.

Quidam radiceme Schemanthi esse volunta illi qui legitimam eruere velit. C. Hosman ejudem: Nè desir (inquit C. Hosmannus) quod essi illi Acorum Dioscordis; a list (Gyperum ejusem illi video quò minits ab eadem planta sit utraq, quæ Iridis forte sit. At perinssis minimi Botanici distinguum, & pro diversis habent. Iridis tamen cujuldam radices esse ses one m Hosmanno & Cluso opinamur, quod pari modo foliorum vestigiis, ceu zonulis circularibus cincularibus cinculari

Utramq, Galangam Veteribus ignotam fuisse, & Arabibus non satis perspectam Botanici pleriq, sentiunt.

1. Galanga minor Ger. J. B. C. B. Park.

Radice est geniculata, & in quossam nodos crassiores, (& juxta nodulos ex intervallis) nonnihil intorta, inequali, levi, & adnats in transversim & in obliquum tendentibus brachiata, crassiculari minimum disjum aquante [unde juncea crassificulariis apophyse pronascinutur, est êres fornă qua Cyperi radices conspiciuntur J. B.] foliorum vestigiis ex intervallo ceu zonis circularibus cincta, foris rusta & substitea, intus autem stava, [imò tam intus, quatm foris rubens] dura, soluda, venosa cum frangicur trutu dificulis, [matrice parva solida, sapore & odore longe vegetiore generosforde, quam major, & servore aromatico totas fauces abunde implente.] odore valde acri, aromatum modo jucundo, & Cyperum quadantenus tum formâ, tum odore imitante: Foliis, autore Garcia, Myrti. Duarum palmarum altitudine fruticat.

Sponte nasci aiunt in China, unde in Indiam defertur.

Xxxxxx 3.

Vires.

Locus.

Vires

2. Galanga major J. B. C. B. Ger. Park.

Radice est pollicem, & duos interdum pollices crassa aut majore, crebris pollicaribus apophysibus dubinde donata [nodola, inquali, quali ramis brachiata C.B.] cortice fais extendo, circularibus apolityibus conis (qua foliorum veiltigia lung) cincto, fu[co aut rubente, fubftanția folidiufcula cincrea albizonis (quæ toliorum vettigia tunt) cineto, tulco aut rubente, tubitanna folidulcula cinerea albicantéve, punctulis (quæ extrema funt fibrarum) nocata, venofa.Zingberi fimili, matrice magis fulca,
ingosáque: odore acri (non tamen aquè ut prior odorata & fragrante) flernutamenta provocante: fapore acerrimo, ingrato, ventriculum fibretrente. Caules Anundinacci ad Zingiberisfere
alitudinem difugunt [Garcie binum cubitorum, Javanenfis verò quind, fipribamarum] Folia longa,
mucronata, fiperius faurè, inferius dilute viridua [Iridus aut Xyridis, nigricanta, angulfiora tal'ann Dana! Elorge allicarger inclusir. [* Eolis & Roses florger lutics grunlasturi famae.* * IV. par. mucronata, superius sature, inferius unuce vindua [... more forem Iridis amulantur] semen sa-bid. Oriental. men Pena.] Flores albicantes, inodori. [* Folia & slores slorem Iridis amulantur] semen sa-

Acofta folia Orchidisei attribuit & appingit, caulem è foliorum involucris constantem.

In Java & Malabar sponte oritur; sed in Java copiosissime. Seritur radice in terram defossa, ut Zingiber.

Neque Acostra, neque Garcias ab Hort. Cluso fatisfaciunt in Galangæ majoris descriptione, pra-

sertim si ea qua Europæ officinæ utuntur legitima sit Galanga major: etenim ejus radices multò actum n ea qua Europe omente un iridis quan cum Alphodeli aut Zingiberis radicibus. Et certe omnino fibi perfuadet Galangam nofiram majorem Iridis genus effe. Jo. etiam Bauhinus cum Patavii effet in horto Cortufii Galangam mofiram majorem plantam vidit Iridi valde fimilem foliis &

Radix Galangæ majoris ad omnia utilis eft ad quæ Zingiber, atq eodem modo quoq condiri fo-let: in ufu etiam eft ad orexin excitandam, non fecus ac cappares & Oleæ fruetus apud Europæos. Recens quoq, utriulq, Galangæ radix in taleolas diflecta cum carhibus pilcibulq, coquitur in eundem finem. Sic quoq cruda fale & aceto & oleo inspersa cum psicibus & carnibus affis commodè edi-tur ad juvandam concoctionem. Malabarenses & Javani non solum contra hominum sed & jumentorum mala frigida magni faciunt. Polentas seu panes è farina radicis confectas in frequenti usu habent, quas cum succo nucum Cocos præparant contra uteri & vesicæ mala exhibent. Vide Bontium & Acoftam.

Galanga medicamentum est cephalicum, cardiacum & stomachicum, ad frigidos affectus magni uss. Ventriculum roborat & concoctionem promovet. Acidis ructibus commanducata subvenit, status discutit, haltum oris emendat. Colica opitulatur. Renes calfact & Venerem excitat. Saccharo condita ad frigidos cerebri & nervorum affectus, Cephaleam, & artuum dolores con-

Cordis palpitationi cum fucco Plantaginis utilis est, & ad lipothymias si à frigore causentur pulvis cum vino generolo aut aqua Melista, vel succo Boraginis: quare consuevere Germani iis quibus vena secta masticandam prabere.

CAP. XX.

Radix Ninzin Pisonis Mantis. Arom. Quibusdam Ginseng & Gensing.

Olia Pastinacæ sativæ Geel-peen Belgis dictæ similia sunt. Radix magnitudine Pastinacis multum cedit, ut que digitalis tantum fit longitudinis & craffitiei, in fine filamentosa: colore ex flavo albefeente, sapore subdulci, non ingrato, pingui.

Nullibi quam in Regno Coreæ crescit, inq, mediterraneis ejus partibus, 200 plus leucis à mari

Hujus decantatæ Panaceæ usus est non solum apud incolas Regni Coreæ, sed & Tankinde Chinæ & Faponia, adeóque ad illam tanquam ad facram anchoram confugiunt, quà tamen non femper folà & fimplici utuntur, fed utcunque aliis remediis nativis mixtà, manente Ninzin Compositionis basi. Illa autem medicamenta quæ adduntur Coreæ incolæ celant & tanquam arcanum fibi refervant. Quando autem animus eff expugnare magnos aliquos naturas hoftes, ur motus Epilepticos, Vertigines, Spafmos, Hydropes, Lipothymias, Choleras, &c. tunc medici robur addunt huic radici ex valido aliquo additamento pro vehículo. At verò nulli alteri mixta omnibus languidioribus & cachedecis non folim in the fit, fed earn tanquam praferyans contra malignos & venenatos affectus domi forífque perpetud ad manus labent, atq, bis terre de die exiguam particulam recentis radicis masticant: unde mirifice virium restaurationem, cordisq, refectionem omnes se experiri testantur. Hattenss Pifo. Ob Similitudinem ad Pastinacam referri potest, lib. 9. cap. 19.

De Plantis anomalis. CAP. XXI.

Radix S. Helenæ Park. Rad. S. Helenæ, Galangæ species J. B. Cyperus rotundus inodorus ex Florida C. B. Apoyomatli fen Phatzisiranda, Cyperus Americanus Hernandez.

X portu S. Helenæquæ eft in Florida radices quædam ad nos importantur teretes, oblongæ, nodis diftindæ, quibus diffectis perforatífque fiunt íphærulæ precatoriæ, quæ ficcatæ rugantur, offeámque acquirunt duritiem: extrinfecus nigra, intus candidæ. Cortex adeò adhæret medullæ ut unum fiat continuum. Sapor ejus aromaticus est & gratus, ut Galangæ quædam species esse videatur: Pollicari sunt crassitie aut circiter. Herba verò parum habet caulis, & humi spareit ramos. Folia fert ampla admodum & viridia. Locis humidis nascitur.

Si Folia recte descripta & depicta sunt Cyperi species esse nequit, ut ex descriptione & faculta-tibus colligi posse putat Clusius. At Icon & descriptio Hernandez Cyperum esse convincunt.

Herbam Indi lapidibus terunt, eaq universum corpus balneaturi fricant: aiunt enim aftringere, Viu. membraque roborare odoris gratia: Hócog, ferusu faciunt ob infignem utilitatem quæ inde ipsis refultat. Pulverem tenuissimum ejus tam Indi quàm Hispani in vino infusum ad ventriculi dolores fœlici cum fuccessu hauriunt.

CAP. XXII.

Drakena radix Ger. Contrayerva Hispanorum sive Drakena radix Clusii Park. Drakena radix J. B. item Contrayervæ radix ejuldem. Cyperin longus inodorus Peruanus C.B. item Cyperus longus odorus Peruanus emildem.

Adicem Hispanico Contrayervæ nomine in Officinis notam periti Botanici Thomas Johnsonus & Joannes Parkinsonus eandem esse affirmant cum radice Drakena Clusii; siquidem radicis Drakenæ descriptio Clusiana radicibus ex Hispania ad nos allatis Contraveryæ nomine examuffim convenit. Ea autem est hujusmodi:

Semunciali magna ex parte erat craffitudine & prælonga, subinde in nodos & inæqualia capita Schindrad mague to partie est chandrad to pixelongs, another in flows to incident cipita extuberans, rugola experience parties experience parties experience parties proposed to the control of the contr debant. Nullo manifesto odore praditam esse observabam, sed saporem habere deprehendebam nonnihil adstringentem, diutiùs verò manducatam tenuem suavémo, acrimoniam relinquere. J. Bauhinus in radicibus Drakenis diutius manducatis acredinem molestam adhuc sentiebat; unde non deeft radicibus hifee caloris gradus quem Clufius defiderabat, quò minus effe poffent radices veneno refiftentes feu Comrapero e Monardi, quibufcum facultatum ratione valde convenirent. Monardus quidem radices hafee Iridis radicibus valde fimiles effe feribi fed minores & Ficulnei

folii odore. At Parkinfonus nullam cum radicibus Iridis in forma convenientiam observare potuit in radicibus pro Contrayerva ex Hispania huc allatis, imò in multis differre ostendit. Petrus de Ofma Folia Plantaginis quinquenervize Planta attribuit. Deest etiam Aromaticus sapor in Contra-yerva Officinarum cujus meminit Monardus. Quicquid autem sit de Contrayerva Monardi, Officinarum Contrayervam nihil aliud esse quam Drakenam radicem Clusii certum est; qui id nominis ei indidit in gratiam D. Francisci Draci, qui ei illam donavit. Contrayerva, quasi dicas Alexipharmacum, appellant Hispani, quoniam earum pulvis ex albo _{Vires}.

vino sumptus adversus omne venenum, cujuscung, tandem sit generis præsentiffimum est remedium, uno sublimato excepto, quod sola lactis potione extinguitur, vomitione illud rejicere faciens, aut per sudores evacuans; sed & amatoria pocula eo pulvere hausto educi ferunt. Ventris etiam animalia pellit. Febrium etiam quotidianx, tertianx & quartanx ante accessionem sumpta paroxysmum minuit, ejusque usu continuato planè tollit. Plura de ejus viribus videsis apud Parkinfonum,

Drakenæ affinis radix J. B. Clus. Cyperus longus inodorus Orientalis C. B. Cluf.

Radices ha tuberofa erant, & quantum ex earum forma colligere licebat fumma terra fuperficie repentes, multifq, villis & fibris oblita, fuliginoso colore pradita, nonnihil tamen ad flavum tendente, falivam dum manducabantur inficientes & amara, foliorum quidem aliquos particulas adhuc retinentes; qualia verò illa fuerint nemo facilè dixerit. Caterum magni usus apud Indos suisse verisimile erat, quandoquidem Prorex Hispanus eas referret cum nobilibus aliis medicamentis in India Orien-

CAP. XXIII.

De Zedoaria, que forte ad Arundinis, forte ad Cyperi genus pertines.

Edoaria Gracis Veteribus incognita; recentioribus, ut Aetio & Actuario Zástap, Zastes. & Zastea dicta est, ab Arabibus mutuato nomine Foliss est Zingiberis, sed majoribus, longioribus & latioribus, ut & radice; sapore etiam Zingiber amulatur, unde in Calecut Zingiber sylvestre, Garcia autore, vocitatur. Hujus

CAP.

De Plantis Anomalis.

Hujustres species faciunt, quas tamen omnes unius & ejusdem plantæ radices esse peritiores Botanici existimant.

Zedoaria longa C. B.

Radicem habet longitudine sextantali, trientali aut quadrantali, crassitudine minimi digiti, quæ Radicem habet longitudine lextantant, rientan aut quadartant, stantourien infinituding un duzutrinque in obufum mucronem delinit: foris candida, intus ex cinereo in fuscum colorem vergente: cujus substantia densa, folida, pinguis & ponderosa: gustu atque odore tenui, subamaro, mediocriter acri cum gravitate quadam, ac valde aromatica suavitate, dum tunditur aut manducatur spirante, minima portione halitum commendante & in caput penetrante.

Eligenda est magna, densa, plena, non rugosa; sibbstantia veluri pingui, lenta, dentibus propter

foliditatem aliquantulum repugnante, odoratislima, nullis foraminibus pervia.

Ut diutiùs servetur loco sicco reponenda est.

Sponte nascitur in sylvosis Calecut & Cananor Regni Malabarici. Zerumbet Arabum esse putatur; Anguillara Costus Arabicus.

Zedoaria rotunda C. B.

Substantia pondere, foliditate, colore, fapore & odore longa Zedoaria omnino fimilis est, solaque figurà difert, que globola, unciali magnitudine; superficie aliquantulum inzquali, ac praci-farum fibrarum vestigiis tuberola. Ari bulbo similis, nonnunquam in brevem mucronem definens, quo terræ adhuc hærens germen fundere consuevit.

In Java & Sunda copiosè nascitur.

In Java & Sunda copiosé naticut:
A priore non videtur aliter differre, quam quod radicis partes fint diverfæ. Rotundam autem
parten Zedoariam; longam vero appendicem Zerumbeth, veluti res effent diverfæ nominafle Avicennam exifimat C. Bauhinus, signorantem, viz. ex qualinam planta, aut qua regione ejufinodi
radix proveniret; sed cum vidisterin frusta rotunda, interdum verò in oblonga concisam ad Sinum
Perficum vehi, duo genera existimasse. Rediqua vide. Radix refecta & siccata saccharo conditur:
cujus tulus prættantor & commodior quam Zingiberis existit. C. B.

Zedoaria tuberosa foris nigricans C.B.

Rotundum hoc genus instar Aristolochia rotunda, foris nigricans, interdum cinerei coloris, intus candicans, guffu usualis Zedoariæ apud quosidam Aromatarios Antverpiæ inveniri scribit Clu-fius. Block Zedugr josis dictum. Lobelius cum vulgari rotunda junxit.

Zedoaria Geidwar Avicennæ Garciæ C. B.

Radix est magnitudine glandis, ejuséemque ferè forma, colore sublucido. At dicimus rectius Anthora, vel Alphodeli bulbo minori similem esse, foris cinericei, interius verò slavescentis coloris, duram & folidam, guftu acrem & excalefacientem.

Hanc Garcias in regionibus Sinenfium provincia vicinis, magno emi, nec facile inveniri scribit, nisi apud circumforaneos quosdam & circulatores quos Indi Jogues appellant. Idem Zedoaria vo-

cabulum corruptum effe putat, & Geiduar dicendum.

C. Bauhinus Arabes triplicem plantam Zerumbeth nomine propolitise putat. 1. Zedoariam Officitarum longam, quæ Zerumbeth Avicennæ, ut ex ejus delcriptione patet. 2. Zedoariam rotundam dictam, que Zerumbeth primum Serapionis, & Zedoaria Avicennæ. 3. Egregiam illam arborem in Libano foliis Salicis, odore Citti, que Zarnabo Avicennæ, hodie incognitam nifi fortè

Vires.

fit Saffat Syrorum Rauwolfii.

Zedoaria radix calida & ficca cenfetur, corpus impinguat & imbecillum reficit, ut volunt Arabes, flatus difcuit, Odorem fumptorum Alliorum, Ceparum & Vini aufert; morfui venenoforum confert, alvum fiftit, tueri apostemata resolvit, vomtum reprimit & Colica vontofa confert. Nostræ ætatis Medici contra pestilentis cœli contagia utuntur, & permultis medicamentorum compositionibus miscent. Ventriculo utilis est concoctionem juvando, eúmq, & reliqua viscera calefaciendo. Germani ex ea Vinum Zedoriatum conficiunt ad usus prædictos, Zedoariam contufam & facculo inditam in doliolo mufti coĉti pleno fuspendendo.

SECTIO

SECTIO IV.

Herbæ anomalæ incertæ sedis.

CAP. I.

De Pipere.

Arum que ambigue sunt & incerte sedis principem locum sibi vendicat samigeratissimum Aromaticum Piper, omnibus seculis, omnibus terris ad cibaria condienda expetitum. Cim enim qui plantam descripserunt de floribus ejus altum sileant, incerti sumus an eos impersectos & famineos, an vero perfectos & periodes obtineat, adecque an algenus earun quæ flore funt im-perfecto, an potius ad earum quæ flore perfecto, femine nudo folitario, referenda fin.

perrecto, an portus au carum que nore perrecto, termine nuoto iontario, retretenoa in.

Timas vocem ano matigina. 1.e. cincequere Etymologus deducit. Verifimilius tamen est mate
peregrinum & barbarum vocabulum esse, ut κέμω & κάνι & pleraq, in ι desinentia: à Persis protectum docet Galenus, qui proculdubio ab Indis hauserunt, quibus (teste Garcia) Piper longum

Pimpilim dicitur.

Lib. XXIII.

Qua de Pipere ejusque speciebus habent Veteres Graci & Latini manifeste ostendunt Plantas piperiferas iis prorsus incognitas suisse, cósque rumores incertos & vulgi sidem secutos in ejus descriptione Ruellius pro Piperis specie Smilacem asperam proponit, ut existimat J. Bauhinus ; Matthiolus Ribes nigrum. Nos incertis & suspectis omissis descriptionem Piperis è Cl. Car. Clussi Exoticis

Piper longum à rotundo genere diversum videtur: verum quia viribus conveniunt, & Botanici ad idem caput utrumq, reducunt; nos etiam de illis unà agemus.

1. Piper rotundum nigrum C. B. Piper nigrum J. B. Park. Sound black Pepper.

Cluf
Valde farmentofa est Piperis nigri planta, & adeò imbecillis atque caduca, ut nifi pedamentis
fulciatur, aut juxta arborem aliquam, circa quam se convolvere possit, pangatur, humi procumbat
ae spargatur, perinde ae Lupis fallistanus: lenta verò ac sexibilia sunt ei larmenta, frequentibissi,
ae spargatur, perinde ae Lupis fallistanus: lenta verò ac sexibilia sunt ei larmenta, frequentibissi,
sexibility sexibility sexibility sexibility sexibility sexibility sexibility. ac fargatur, perinde ac Lupus falidarius: lenta verò ac flexibila funt ei farmenta, frequentibile, nods inte geniculis diffincia, & que huni fipafa multas fibras ad fingula internodia agunt, quibus fe huni figunt, quemadmodum Clematidis aut Periclymeni flagella, ur in illorum nonnullis oblerabatur que fibras adhuc retinebant. Sarmenta porro ad fingulos nodos fingular folium proferunt alternatim, Hederaceá quodammodo formà, vel ejus Cyclaminis quod hederaceo conftar folio; cui tamen anguli defint, neq, adeò craflum, verium nulco tenuius, quatuor interdum uncias latum, formæ quafi orbicularis, mil quòd in mueronem definat; plerunq, tamen binas duntaxa uncias latum, fin quatuor longum, Tambul five Betie folio adeò fimile, ut alterum ab altero vix dificerni queat, mil Piperis folium paulo durius, & nervos illos per folii longitudieme excurrentes craffiores habere videretur: nec illud in ambitu ferratum eft, ut quidam pinxere, fed prorfus æquale, & milti fimilimidnis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic, quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic quorum medinis habens cum Mali Affirii folio. Omnia verò folia ouina nervis funt praédic praédica de la completa vited to the medium foliorum per longitudinem fecat, reliqui quatuor minus craffi ab illo oriundits de Camor mediant robotant per nonganament neces, teniqu quaturo finino statu ao mo orant-tri, utrinque bini, in latera fecundum folin panè longitudinem expanfi, & illi quidem in nonnullis folis aqualiter ex opposito nascentes, in aliis verò inaqualiter oriuntur, neq, istam proportionem fervant. Caterium folia omnia prona parte dilutiora sunt quam supina, atque per universum folium venula obliqua transferim evagantur. Uvar porto ad ramorum internola natorum rentes & oblongs, multis granis orbicularibus, nunc majoribus, moda minoribus, ipfi (capo fine petiolo adnexis contantes, & illa quidem non è foliorum finubus, fed ex altera farmenti parte, folio pediculo viz. oppofita. Non modò folia ficca acrimoniam retinent, fed etiam ipfa farmenta, atque (quod

viz. oppoitta. Non modo fona ricca acrimoniam retinent, rea estatu i pia anutone, maja mirum pia raisti qua fish terra laturit.

Piperis folia à Bede folia effigie altifque non parum differunt. Piperis enim folia, que non tribus tantum fed quinq, nervis per longum foli ferè Plantagineis diffinguuntur, camoltora & folidora fam foliis Bats, magifque ad ovalem figuram accedenta, & inde in acutum definentia: Bete verò ildem nervis tenuioribus molliora & delicatora funt admodum, & circa petiolum latiora, atq in summo sinuosa, ut ipsius Coni potius quam ullam ovi effigiem exprimere videantur. Piperis solium majus quod habumus (inquit Columna) latum in medio erat uncias quatuor, & dupla

ns folum majus quod habumus (inquir Columna / latum in medio erat uncias quatuor, & dupla longitudine, quamvis aliqua oblongiora ac etiam obefiora reperiantur, nec tamen in imo ità lata ut in Clufii figura, fed acturor circa pediculum, qui non lignolius, fed nervofius eft, dimidii folii longitudine, Piperfique fapore. Hac Columna noti in Receb. pag. 876.

Nafcitur in plerifique Indize provinciis: verum in quibufdam regionibus vix tantum redundat ec cultura quantumi pfis incolis fufficiat: alia autem in locis, precipue in Malaca, Java & Sumetra, adeò luxuriat Piper hoc Aromaticum, ut inde per totum orbem diftrahatur. Seritur non procuì à mari, & ad radices arborum, præsertim quæ Fausel appellantur, vel appositis perticis quibus admititur more Vitis. Altitudo ei par cum ea arbore aut pedamento cui advolvitur. Sæpe cum veterascit & cineribus funóque stercoratur, excedit altitudinem fulcrorum suorum, ut Lupuli instar cum scandere altiùs non potest, se demittat. Piso,

Viret

Lib. XXIIL De Plantis Anomalis.

1343

Vires.

Fructus seu uve leguntur ante plenam maturitatem, in colorem prasinum achuc inclinantes [aliis clim jam plene maturuerint] & in tegetibus palmeis expansos Soli exponent, cujus calore intra triduum nigrescunt & corrugantur.

Repertur etiannum in genere nigri Piper quoddam, nutrimento defectum, cassum seu inane ac leve quod Brasma Diocorides vocat. Hoc non dubitamus nos afferere Piper esse immatu-

2. Piper rotundum album C. B. album J.B. Park. White round Pepper.

J. D. Magnitudine videtur nigro cedere, utrinque umbilicello tantillum prominente exiguo, albido five cancioco. Subftantia ejus interior bicolor eft, quemadmodum Piperis nigri, & cava in meditullio • (parter albam pelliculam quam haber) apparet; cortex quo grana integuntur ingricans facile de-trahitur, quod non fieret in effet immaturum, ut Galenus & nonnulli alii volunt. Sapore non mi-nus fervido præditum eft quam nigrum; imo eo calidius & odoratius eft, Lobelio tefte.

Inter plantam que Piper nigrum fert & eam que candidum tam exigua est differentia (inquit Garcias ab Orta) ut à folis incolis discerni possint, imbnulla omnino, cam Piper nigrum & albumana eademque res sint; quemadmodum Vitem que uvam fert nigram ab ea que candidam fert, non dignofemus nifi dum uvas habent & illas quidam maturas. Candidi autem plantæ rariores funt, nec nifi

certis Malavar & Malacæ locis raræ nascuntur. Gulielmus Piso in mantissa Aromatica Piper album nihil aliud esse quam nigrum ante insolationem decorticatum affirmat. Decorticatio autem illa fit bene maturo Pipere ex marina macerato. Maceratione enim cortex exterior niger dehiscit tumescendo, atque ità facillimo negotio, granum quod intra illum includitur album eximitur, & ad modum Piperis nigri exficcatur. Quem laborem laboris impatiens natio nifi fugeret, non tanta effet Piperis albi fi cum nigro compares inopia.

Piper Diolocoidi vim habet in univertim calefaciendi, urinam ciendi, concoquendi, attrahendi, difcutiendi, exterendi ca quæ pupillis tenebras offundunt. Commodum etiam eft ad rigores per circuitum in febribus repetentes, tum fi bibatur, tum fi illinatur; & commorfis à bestiis venenatis auxiliatur. Educit etiam fœtus. Putatur & conceptionem impedire fi post coitum apponatur : Tuffi quoq, & omnibus circa thoracem affectibus commodum est tum si delingatur, tum si in potuaccipiatur, Anginis item convenit illitum cum melle: Tormina quoo, diffolvit cum teneris Lauri folis potum. Pruutam à capite detrahit cum uva paffa manducatum. Dolores fedat, & in fanorum ufu multum est, ac appetentiam movet, & ad intinctus admixtum concoctionem adjuvat. At pice exceptum

frumas dictuit. Deterget & viriligines cum nitro.
Piperis radix cofto fimilis eft, calefacire, guftum & humores provocat. Eadem fi cum aceto bibatur fiplemen minuit; Pituitam vero da capite detrathic cum Saphide agrefti commanducata. Hactenus Diofoco.

Ufus eigu pracipuus eft in frigiditate & cruditate ventriculi. Magna differentia in co eft, fi vel

integrum funatur, vel in pulvere. Pulvis in ventriculo fingultum facit, hepar autem & reliqua vicera valde inflammat. Qui ergò ventriculo confulere volunt deglutium integra grana, ut recèd monet C. Hofmannus. Præftat etiam carnes elixas & in furno coctas in artocreis, &c. integro Pipere condire quàm trito & comminuto, cum cibis enim coctum & maceratum fatis acrimoniz iis communicat, quod & facit integrum degluttum, nec tamen ventriculo noxam aliquam aut mole-fliam: cum pulvis interiori ventriculi tunica muco oblita adharescens aut in ejus rugas se infinuans, vel cardialgiam, vel fingultum in nonnullis constitutionibus excitet.

Extrinsectis in apophlegmatismis, garganismis, sternutatoriis usurpatur; sedat odontalgiam, columellam tumidam imminuit, nervorum affectibus frigidis conducit. Schrod

Vis piperis (codem adnotante, & ante cum Galeno) volatilis valdè est. Vitentur ergo, inquit,

przparations in quibus volatile evanéciti. e.g. Extractorum.
Phoer cjúlque oleum egregie decantatur in febribus quartanis à Zacut. Luftano, Langio, Kunrad. aliffque.

Oleum Piperis extrinsecus in Paralysi egregium est medicamentum. C. Hofman.

Vulgus Piper longum in paroxysmo febrium exhibere solet: id quod non nisi in principio locum habere potest. Schrod.

Non bacca solum, quod proprie dicitur Piper, acrimonia præditæ ignea sunt, sed & tota etiam planta. Nam & folia virentia, farmenta & radix, si masticentur, prorius linguam faucésque urunt

ac falivam, haud fecus quam Costi Pyrethrive radices, movent. Piper longum Indi linimentis addunt, quibus adversus dolores artuum à frigore utuntur, & ità ut basis hoc Piper sit, corpúsque addat Santalum rubrum. Utuntur & contra venena, vertigines, ca-

tarrhos, oculorúmque nebulas & cum successu. Indorum plebs adversus diuturnam stomachi languiditatem bibunt aquam cui infusa est satis bona Piperis copia: In eundem usum quoque eliciunt ex Pipere recenti spiritum mirè igneum. Utrumq cum adhuc viret, Piper, longum aque ac rotundum, condiri muria aut aceto folet, & condi in penum ad usum familiarem mentaque delicias. Ejus usus frequentior mensibus pluviosis & in phlegmatica corporis constitutione.

3. Piper caudatum J. B. caudatum racemosum Park. racemosum caudatum ex Guinea C.B. Pep per, with a cluster'd tail. F. B.

Nomen partim à sapore, partim à forma invenit: grana sunt Pipere & albo & nigro plerunque minora, quadam aqualia, ex rotundo oblonga, & pediculum versus turbinata, &, ut vulgare nomen prafert, caudata, coloris nigricantis vel fusci, inter Piper album & nigrum medii, cortice craffiusculo, extenso, interdum nonnihil vel rugoso vel crispo, medullam comprehendente Piperis vulgaris modo bicolorem, duriusculam, in cujus tamen medio non conspicitur vacuus ille scrobiculus.

Sapor idem qui Piperi vulgato, magis aromaticus. Grana hæc racematim cohærent Uvæ modo. Uvæ hæ aliæ breves & unciales funt, nonnullæ tres uncias longæ, tenui ftylo inhærentes, longuicu. lo petiolo grana rotunda, vel minora, vel craffiuscula continentes, vicena, tricena, interdum plura, legitimo quidem Pipere minora, non minus tamen fervidi saporis, duráve & solida, ejusdem etiam pene coloris. An porro ipía planta perinde arbores ac perticas feandat, ut ejus quod ex Orientali India adfertur hacterius Clufio intelligere non licuit.

4. Piper caudatum seu Nhandu Marcgr. Pison.

Suffrutex est instar arbusculæ, excrescens ad trium, quatuor, quinque & interdum sex pedum altitudinem. Caulis illius lignofus, teres, viridis, nodofus, ad aspectum fere ut caulis Solani. Folia fingulatim funt polita, quorum quodlibet fuum habet pediculum qui ad nodos oritur: Sunt aut illa lata, figura cordis ut pingitur, vel vomeris, multis venis arcuatim secundum longitudinem elegantisfine nosta. Ad nodos iddem provenium multi Juli, quatuor, quinque, aut fex digit. longi, incurvati, figura ferè ut muris cauda, virides, qui mente Octobri aut Novembri decerpuntur, & in Sole ficcati nigrefcunt, continéntque granula rotunda, nigra, magnitudine feminum Papaveris, arcée juxta fe in uvam composita, acris laporis, inflar Piperis optimi Orientalis. Radix in alias plures tenues dividiur, fulcas, infignis doors inftar Thymi & faporis qui linguam vellicat.

Aliud habetur genus à Pijme & Maregrav. deferiptum folis angulioribus & oblongis, fructu

grandiore & meliore, cauda Piperina longiore, in fylvis Brafilia mediterraneis frequentif Folia hujus plantæ medentur ulceribus tibiarum : radix valet adversus apostemata. Utraque, cum Vires. fummè fint fortia, etiam exficcata & diu reposita ad balnea calida contra mala frigida usurpantur. Decoctum radicis & stolonum discutit atque incidit crassos & viscolos corporis humores; sanat hydropem pedum. Aquaxina Pisonis.

Folis precipue à precedente differre videtur, que Tilir fimilia sunt, paulo tamen grandiora. Descriptiones harum plantarum miscent & continudunt vel Piso vel Marcgravius. Cæterûm Piper caudatum dicitur hæc planta à figura Juli caudam muris referente. Radix calida est & acris, atque inter Antidotales habita; reliqua vide apud Pisonem.

5. Piper longum J. B. longum Orientale C. B. Hong Briental Popper.

Piper longum nucamenta Betulacea amulatur, unciam aut sescunciam longum, teres, aliquando planum, coloris fusci vel cinerei reticulato vermiculatur plexu, in superficie asperum, cujus pro numero grana, pelliculis feorfim privatis inclufa, Sinapi granis paria, foris nigricantia, intus subalbida, guitu non cedente nigro vel albo, quanquam non ftatim apparente : pendent autem hi juli ex pediculo gracili, unciali, alteri fini inferto.

Plantæ è Java allatæ ramulos cum fractu fic describit Clusius. Botrorum maxima pars duarum unciarum longitudinem rarò excedit; nullus vero minimi digiti crassitudinem æquat, sed gracilior est & aqualis pane ubique crassituei, plurimis granis Milii repurgati granorum instar oblique secundum longitudinem difpolitis conftans, cineracei quodammodo externa parte coloris, interna aliq. fervidi faporis. Planta ipla non longè diffimilis videtur Piper nigrum proferenti plantæ: folia a Pipers nigri folis non multum differre Clufio vifa funt, nili quod paulo teneriora, dilutiorègue viriditate prædita essent, tum etiam breviore pediculo subnixa, atque etiam pluribus nervis infignita: nam à medio illo nervo folium à pediculo per longitudinem fecante non modo quaterni alii nervi exoriebantur, fed utrinque quini & feni, interdum etiam & plures pro foliorum videlicet amplitudine, illi tamen minus eminentes quam in nigri foliis, & inaquali ortu nati, multis etiam obliquis venulis per folium transversum evagantibus; & licet reficcata effent folia, ac per multos menses inter chartas addervata, non levi tamen accimonià erant adhue prædita. Fructus qui Juli quodammodo formam amulantur, ad fingula internodia oriuntur non in folii ala, fed quemadmodum in Pipere nigro ex ipfius folii oppolita parte, in altero videlicet ramuli latere, atq. etiam alternis, perinde atq. in Piperc nigro.

Piper longum intensa mordacitate præditum est, & subamarum quoniam immaturum, antidotis Vires. iem & theracis medicanimbus opportunu. Dioj. Nonnulli flatim ab initio curationis urular relaxata ab inflammatione pulvere Piperis longi auxiliari conantur; quod quidem periculo non vacat. J. B.

Piper langun Monardi. langum Occidentale, dimidii pedis longitudine C. B. An Piper ex Florida J. B? An Tlatlaneuay Fr. Hernand? Buyo buyo Philippinarum incolie.

Toto Continentis tractu, in quo Nata, Carthago, atque etiam in novo regno magnus est usus Piperis cujusdam oblongi, quod majori acrimonia praditum est Orientali, magisque aromaticum & jucundiorem odorem spirat quam Axi sive Capsicum, quinetiam prasfertur Piperi nigro cum saporis tum suavitatis causâ.

Altæ cujuldam plantæ fructus est oblongus, crassitudine quidem funiculi, ad dimidii pedis longitudinem, constans veluti multis granulis circa pediculum oblongum conjuncto & continuo ordine dispositis seminis Plantaginis modo, quibus ademptis pediculus nudus conspicitur. Recens viridis est:

J. Bauhini Piper ftylis erat palmum plus minus longis Myofuri spicis non absimilibus, craffitudine pari, fulcis, verum pulvere crispatis, nudis tamen & politis circa imum, obsequiosis, sapore acriusculo ad Piper accedente. C. Bauhinus C. Bauhinus Piper longum anguftiffimum ev Florida à Pipere longo Monardis diverfum facit & Piperi longo feu Felfel Alpini eandem, ur & Plantula peregrinz Clulii, quam defcribit Cauliculo uncialis longitudinis aut amplioris valde gracii, fuftimente urplurimum binas oblongas graciles quincams songaumms aux ampnors, vance graem, minusano upparament unas cotongas graems quincancialétque veluti spicas, longo pediculo subnixas, adéo oblique quaquaversimi fitatas & rugofas, ut extilum Lumbirocorum incarorum, aux remuim limularum formam quodammodo referant, coloris fusci & fuliginosi, subacris & calidi saporis, odore auxem Melilotum pane referent,

Filfel Alpini Junci foliis eft sed craffioribus, è quibus sectis succus quidam slavus, valdè acris ac eurens, totaque Planta est calida in quarto gradu, magis quam Piper exurens. Ea utuntur empla-firi modo imposita ad coxendicis dolorem, necnon ad frigidos articulorum dolores. Calorem ejus oleo Roíaceo vel Myrtino temperant.

Ex particulis bisce plantarum mutilis & imperfectis vix quicquam certi colligi potest, de ipsarum genere & formâ.

7. Piper inane C. B. Canarinum à Canara loco natali dictum.

Nostrati Fegopyro simile est, coloris cinericei, intus cavum & repletum granulis aliquot exiguis. Manducatum pari pene acrimonia cum prioribus deprehenditur, sed minus aromaticum. Ejus nisi apud infimam plebem nullus est in Indis usus. Hac etiam diversi generis planta est à Pipere vulgari, nec scio quo referenda.

CAP. II.

Limonio congener Clus. congener Clusii Ger. emac. Park. Limon. peregrinum foliu forma florum Aristolochiæ C.B. Incertæ sedis est.

TAnc plantam ficcam & mutilam Ulyflippone accepit Claudius Conier pharmacopeeus Lutetianus, à quo iconem ejus & folium reficcatum habuit Clufius. Sunt verò, inquit, ei (Claudio teste) folia novem, decem, aut plura, à summo radicis capite prodeuntia, formâ florum Ariftolochia; tumente alvo & velut paleari pradito, gibbo dorfo, infimă parte angulto, sensimo, in laxitatem crescente, suprema parte laxiore & aperto, quasique

infimă parte angulto, Iensimq, în Iaxitatem creicente, Iuprema parte iaxiore ce apețto, quasque în hemicyclum formată: totum folium durum eft, & tanquam cutaceum; fuprema folii pars aperta, interne multis crafiis vens, ex arto purpureis diffinêa. Redix non valde magna, & in quoldam ramos divila. De loco & tempore florendi, dea, flore ipfo nihil perferiptum.

Ipfiffimam hanc plantam, referente Parkinlono, Joannes Tradefeantusi junior in Virginia inventam cum caule & flore, domum [in Angliam] detulit, & in horto fuo Lambhithano plantavit. Flores summo fructui seu vasculo seminali subrotundo insident; quod tamen Parkinsoni icon (qui flores appinxit) non exhibet. Flos tetrapetalos aut pentapetalos pingitur.

CAP. III.

Tribulus terrestris J. B. Get. Park. terrest. Ciceris folio, fructu aculeato C. B.

Adicem agit prolixam, albam, fimplicem, paucis fibris capillatam. Coliculos emittit plures. humi firatos, teretes, hiritos, geniculas, rubentes, palmares aut etiam dodrantales, ramis mulis divilos. Folia pinnata Lenticulz aut Ciceris, ad fingulos geniculos fingula, alternamilis divilos. tim posita, in summitatibus tamen ramulorum bina ex adverso, Papaveris erratici in modum pilosa. Flores pediculis fatis longis è foliorum finubus ortis infident, lutei, pentapetali. Succedunt muricata capitula, spinis majusculis hærentia, ad Spinachiæ accedentia (inquit J. Bauhinus) Nebis capitula ex quinque velut triangulis conflata videbantur, quorum omnium culpides in centro concurrunt, re-liqui anguli in longam & acutam ípinam exeunt. Sunt & aliz ípinulæ breviores quæ pediculum Sub Maii finem exit, Julióque & Augusto cum flore & semine in calidioribus regionibus, Italia

& Gallia Narbonenfi, passim conspicitur.

Tempus &

Cuscuta sive Cassuta J. B. C. B. Ger. Park Dodder.

Hanc plantam ad Appendicem referemus.

CAP. IV.

Melanthium odoratum Alpin. exot. Nigella Cretica odorata, folius Lini, seminibus bisormibus

Radice parva, tenui, fibris tenuibus multis prædita cauliculos plures producit, graciles, teneros. Accurate parties and the second parties of t ceret duplici feminis genere donavit.

CAP. V.

Jaborandi prima species Marggr. Incertæ sedis: Si flos persectus sit ad Lib. 9. partem primam pertinet.

Marger.

D duorum pedum altitudinem affurgit, caule lignolo, tereti, per certa intervalla nodolo, tortuoso & inaquali, coloris grifci, quorum unus, duo vel etiam tres ex una radice prodeunt, & in ramos le pandunt. Radix autem haud crassa est, sed in multas radiculas & filamenta dividitur, exteriis ex albo flavescens, interiis albicans, odoris acriusculi, saporis acris ur Pyrethrum. In fingulis ramulis ab internodiis pediculus prodiens, digitum longus tria habet folia sibi crucis modo oppofits, ad tachum ut Tilize folia molia, parum piola, nervo confpicuo se venis obliquis, ad una digitos longa, totidema lata ubi latiffima, inaqualis quippe magnitudinis, pallide virentia, inferne paulum candicantia. In extremitate ramulorum multa foliola parva venabuli figură fibi in vicem confertim sunt opposita, in duos ramulos quasi cornua diducta, in quibus siosculi albi, tetrapetali, quos sequitur semen duplici palea tectum ut in Cannabi, fuscum, compressum, parvulum cordis figura, cui ab uno latere pars abscissa videtur.

Radix valet contra venena.

Vires.

CAP. VI.

Capreolata Bryoniæ nigræ folio Brafiliensis tricocca Marger.

Aule haud lento serpit, & aliis plantis se implicat: folia fert in pediculis, duo, tres aut quatuor digitos longis, cordis ut pingitur figura, mollia, dilute viridia. In pediculis autem duos aut tres digitos longis, & superius in quatuor aut quinq, divisis nascuntur totidem fiores, Smilacis florum æmuli, albi, & ad medietatem extremam dilutâ purpurâ mixti; in medio floris extat stamen album purpuralcens: in ambitu verò interiori sos egregiam stellam quinquangularem repræ-sentat, quasi in illum impressa essenta essentiales. Post stores enascitus triquetrum corpus, sufcum, subrotundum, in tres capsulas divisum, in quorum qualibet granum seminis est fuscum mag-nitudine & figura medii Pisi inaqualiter dissecti. Flos inodorus ut & planta, fine sapore manifesto.

CAP. VII.

Trifolio affinis India Orientalis Xanthii facie Breyn.

Breyn. Ruticis cujusdam (ut credit) ex India missi, qui Indis Daon Lacat Lacat appellari perhibetur, ramum describit Autor. Is pedalis ferè erat longitudinis, lignosis, sed valde tenuis; cortice incano, subviridi, & quibussdam in locis obsolete purpurei coloris, tectus. Huic alterna serie incano, jubvinat, & quibutdam in locis obiolete purpurei coloris, tectus. Huic alterna lerie adatata funt falia pioren, posiciulis longis appenfa, tenera, lata, anguloja, leniter crentat & prafertim fubrus incana, Xanthii quodammodo æmula, vel mediam quandam figuram inter pampineam & Rofa Sinenfis Ferr. folia obcinentia; in quorum fingulis ab iplo flatim pediculo cofte fubvirides pallidæque feprem expanduntur, & ex illis cunctis alii quidam nervi, venas plurimas cum tenerrimis fibris, in foliorum carne latentibus, fundentes. Caterim è fingulis panè foliorum alis Fratim emcat, è petiolo parvo prodotes, qui bafin plurimorum foliorum fellatam habet, conflicta, è quinque conceptaculis lappaceis. Trifolii pficulis longis albis feminum involucris ferme æmulis, nifi quod discontrational de la conflictation de la conflictation. plo majora essent, dura, ac pilis rigidis quasi aculeata: Horum quodlibet perfectum à summo finditur, & femen unicum Anonis montana pracocis purp. frutefcentis Morifons magnitudine, forma. colore & brevi incanâque lanugine perfimile continet.

Vires.

Vires.

CAP. VIII.

Dentaria affinis Echii flore, capfula Anagallidis Hort. Reg. Parif. & Hort. Lugd. Bat. capfuld retundă Morif. przl.

Morif.

Re planta ineunte vere folia promit, sub exortum Astrantiz aut Diapensiz similia, tandem Dentariz solia referentia: inter quz exit causii palmaris simo semipedalis solia sistema sinstituena quinos senosive aut etiam plures. Echii sloribus similias se quinos sexenus semina soliaga, tenuia, apicibus odnata, cum stylo tenui, bicorni, qui slore delapso in longum excrescit.] Floribus sinceedum capsulæ rotundæ, Anagallidis capsularum æmulæ, semina solida in se continentes,

Afperulz odoratz seminibus quasi paria.

Plantam lianc vivam mihi nondum videre contigit; siccam curiosè asservatam, in horto Regio Parisiensi collectam ad me misst sepius in hac historia memoratus D. Hans. Sloane.

CAP. IXs

Caacica Brasilianis, Herba Colubrina Lusitanis Marggr.

N radice parvula, filamentosa multi proveniunt caules juxta se, semipedem aut etiam pedem longi, ex viridi rufescentes, paulum hirfuti, & unius digiti intervallo habentes nodos, & ad fingulos bina falia apposita, substituer serrata, magnitutiene & sigund Veronice fobiis amula, alcuantulum hirfuta, superne viridia, inferne albicantia. Inter folia ad nodos multi prodeunt sologicali, viridis coloris cum aliquantillo rubore mixti, in umbellam compositi. Tota planta fundit

lacteum fuccum. Præfentifinum eft remedium contra ferpentum morfus herba hæc contufa & imposita. Valet etiam ad alia vulnera.

CAP. X.

Embyayembo Brasilionsibus Marggr. Lingua cervina caulisera Brasilionsis Marggrav.

Marger.

Addeem habet digitum crassam, interiùs medullam lentissimam continentem, variè contorram, exteriùs fuscam, interiùs albicantem: E qua producit caulem lignosum, reretem, viritam, exteriùs fuscam, interiùs albicantem: E qua producit caulem lignosum, veretem, viridem, sesqui aut etiam duos digitos longam, folis hinte indè onustum, que insident pediculis digitum longis, tenuia, tenera, duos aut tres dig longa, leta vinditate splendentta, nervo
& venis prædita, quibus inseriore latere adhæret pulvis suscus, quemadmodum in lingua cervina.
Sapor radicis est acris.

CAP. XI.

Nhambi Brasiliensibus Marggr. Videtur esse Herba corymbisera acris store nudo.

Marger.

Aule est fais crasso, lignoso, tereti, geniculato, qui Portulacæ more serpit, & hinc inde Aule est fais terram demittens radices agit, partim quoc, se erigit. Expanditur varie in multos fibras in terram demittens radices agit, partim quoc, se erigit. Expanditur varie in multos popolita, bines sibi ubiq, opositos, insisque habet ad singula genicula bina solida opposita, binerdum eriam plura, inaqualis magnitudinis: in extremitate autem ramulorum quinq, fex, septem folia sibi invicem apposita, oblonga, figura cordis, in ambitu levires ferrata, interdum exactivation and se crasso, share of the sibilitation of the

Folia vel semen affrictum Bubonis dorso quantociùs illum enecat. Præstantissimum est remedium contra quæcunq, animalia venenata 31s. pondere è vino pota, vel si decoccium illius sumatur cum media parte vini. Solet hæc herba cum piscibus coqui & optime convenit.

CAP. XII.

Herba lanuginosa Dictamni æmula Pison. Nobis petius Gnaphalii æmula videtur.

N fylvestribus terris siccioribus luxuriat tenella herba ex radice exili, filamentosa. Ad pedis circiter altitudinem assumente uno aut altero, tereti, ex vinidi albicante, adeò lanugimoso, ut totus gossipio aspersius videatur. Pro vario natura lusi ramuli longi hin indeà è terra surgunte se sursium expanduntur. Felia solitarie postita, inaqualis magnitudinis, quadam tres, duos, etiam trantim unum digrum longa, in ambitu crispata, figurà ferè solii Senecionis; que omnia cum ramus digrum longa, in ambitu crispata, figurà ferè solii Senecionis; que omnia cum ramus digrum longa, in ambitu crispata, figurà ferè solii Senecionis; que omnia cum ramus digrum longa, in ambitu crispata, figurà ferè solii Senecionis; que omnia cum ramus digrum longa, in ambitu crispata, figurà ferè solii Senecionis; que omnia cum ramus digrum longa in ambitu crispata.

Lib. XXIII.

De Plantis anomalis.

1347

musculis more Dictamni Cretici, Januginosa instar mollis serici ad tactum apparent. In extremitatibus caulis & ramorum sort proveniunt, spicatim congestit, parvuli, splendentes, ex argenteo substavi, sigura serie sort provenium Absinchi; quibus decidentibus stellula splendentes argentee remanent. Folia odoris sunt singularis proximè ad Dictamnum Creticum accedentis si vel levissime confrienture.

Succus recenter expressus leniter aspersus culicum & muscarum non solum puncturis, sed & Virez, aliorum insectorum ictibus malignis medetur virus extrahendo.

Cum nec stores nec semina hujus plantæ accurate describantur, ad quod genus proprie pertineat certò definire negainsus.

CAP. XIII.

Cururu Ape Brasiliensibus Marggrav. Piso. Leguminosa Brasiliensis fructu ovato costa folii appendicibus aucta.

Anle est farmentoso ac lento, qui se arboribus ac fruticibus implicat, habens multos ramulos, & in quolibet quinq, solta, bina &b bina shi opposita, & quintum in extremitate: superius viride splendentia, sex incituras habenta ut Serre majoris dentes, ésque siner hae folia ramulus utrinq, alatus, sive ambitus cordiali folio ut in Inga arbore. In extremis ramulis proveniunt longe spice, onnthe Infectuse ex albo & viridi lutescensibus; post quos sequantur captule, triangulata in summitate, propè exortum cylindracea, & tubi maturiores ovalis figura, externis rubicundar, qua sponte in tres partes dehicunt: cortex autem exterior rubicundus, par crafficie orici Mali juterius eximitè est rubet, continéta, quilibet frustir duas fabas Hispanicis albis magnitudine pares, effuque qualibet involuta materie molli, alba, nuci confidenti simila, da tachum frigidà: ex il olabo involucro Faba secundum longitudinem eminet, nigerrima macula splendens, seu positis semi-circulo tali secundum longitudinem notata, reliqua pars Faba fasci coloris. Continet denia, Faba interdis carner Fabaceam shavam.

Aguis injecta necat pifces. Folia viridia, contufa vulnera prima, ut vocant, intentione fanant. Viren

C A P. XIV.

Utricaria Cap, bon. fei, Bod. à Stapel.

HUic folia que bina habet utribus inflatis fimilia funt & nervofa: radie bulbofa, ex duobus bulbulis compacta [icon Stapelii unum tantum exhibet] ex fingulis uno prodeunte folliculo. A Jufto Heurinot habut.

CAP. XV.

Camara miri Pisonis.

Pife.

Ubitum longa eft, caule tenui & lignofo, flore unico, exiguo, lutei coloris, qui (quod mirandum) quovis anni tempore se aperir, de die horà undecimà, manetq, expansus ad secundam pomeridianam; avq, omnes simul tunc eadem horà clauduntur usq, in posterum diem; quod ficut veriffimum, ità & rarò oblectamento existit; minique per deserta peregrinanti forologii defectum ex parte supplebat.

CAP. XVI.

Oftus, Kér & Gracis, nomine, ut volunt, ab Arabibus mutuato, quibus Coff aut Caff dicitur, Veteribus, ut Dioleoridi triplex erat, 1. Arabicum, candidus & Levis, eximio finavique odore praedtus. 2. Indau, craffus, levis ac niger ceu Ferula. 3. Syriacus, gravis, colore buxeus, odore fericas. Arabes etiam plures species faciunt. Hinc magna disputatio orta eft, an Costus legitimus haboatur.

Soplaire, Arabes fecutæ, Coftum in dulcem & amarum divifere, quæ tamen hactenus nihil fere habuere, quod veri legitanique Cofti faciem fine controversia referat. Nec mirum, cum nullæ nobis fere finn plantæ pereginir delineationes: initò tanta rerum est confusio, ui i quem dulcem vo cant amarus, & quem amarum faminant dulcior gustu sentiatur. His rationibus plerique moti Costum legtimum nobis este negarunt, & folium radices vel in Hispania, vel in Italia ortas pro Costo legtumo in Officinis, ostendi. Denic, Garcias & Acosta unum duntaxat Costi genus este credunt, & recentem incorruptimque dulce este & candidus; tib autem contrahere fierique nigricans. Hæc omnia C. Bauhinus.

Costus Arabicus C.B. Zing peris effigie, Costus Syriacus & Arabicus Ad.

Radice est Zingiberi cognata, substantia & figura candida, lævi, pollicem crassa, unciam & sesqui-

Vires.

HISTORIA PLANTARUM.

fesquiunciam longa, hine inde tuberibus oblongis donata, intus fibrola, sed pallescente, etiam ad luteum inclinante, odore intenso ac jucundo, ad Cupresti aur Cedri Libani odorem accedente, guftu acri, interdum & buxea vistur, uti vulgata, odore & sapore similis, subamara (eximiz amaritudinis utraq, Clusso) extera similes. Teredines etiam ur Zingiber senti.

E Syria & Ægypto Venetias maximâ copia advehitur, quæ Zedoariæ aut Zingiberis est effigie.

Costus Iridem redolens C. B.

Hujus radix facie & concretione Centaurea majoris vel Gentiana radici fimilis est, gravis, solida, cortice pullo feu cinereo tecta, fubflantie candicantis, interdum ex cinereo flavescentis coloris, que viole feu radicis Iridis odorem, prafertim dum manditur, spirat, tantilla hirci graveolentia mixta,

violz teu radicis indis doorem, praiertim dum manditur, ipirat, tantula mrci graveolenia mixta, guftu peramara (Gilicer fenelcens) parte qua extra terram eminet caulis fragmentum inharet, quod Ferulaceum quiddam refert, & medullam fungofam continet.

Convenire videur cum Cofto à Garcia propofito, Sambuct effigie, & Arbuti aut Azimbri magnitudine, flore odorato. Pracellit, inquir, is qui intus candidus eft, cortice cinerco, invenitur etiam odore buxi, cortice pallefeente, tanta odoris fragrantia prachus, ut plerifuge nares feriat, & capitr doloren excesse, englu, misima como consequente della capitra in facelli con qui misima con consequente della capitra in facelli capitra incompany. capits doloren excitet; guftu minime amao, nec estan dulci, tamefi jam fenelcens interdum amarefeat, nam recens acri guftu eft, ur reliqua Aromata, (& ur Camerarius, fubftantia intus alba, laxa, rara & friabili: facilè in pulverem abeunte Acosta) caule foris striato, intus multa me-

Macitur in Guzarate aliifq, Indiz Orientalis provinciis. Indiz medici eo in multis medica-mentis atuntur. Inde in Pertiam, Arabiam & Turciam quin & Chinarum regionem tranf-fertur quibos in locis ejus tulis permagnus eft Exigua admodum ejus quantusas in Lufitaniam defertur. Nobs cum Clufto videtur Coftum hunc non etile Veterum Coftum, cum ille, ut ex Diofooridis

descriptione facile colligitur radix fuerit, quod Plinius confirmat eam radicem diserte appellans: at hic [Garciæ Costus] radicis minimum habet, & ferè nihil est nisi lignum suo cortice contectum.

Costus Moluccensis corticosus C. B. Ad.

Hic majorcest, & arboris majusculæ cortex videtur: figurâ Sambuci adultioris & cineracei, rugis & plicis frequens, sapore & odore vehementi.

Costus Moluccensis lignosus C. B. Ad.

Præcedente minor est, radici Solani sylvestris valde similis, colore diluto pullo, gustu urente ut vix ardorem lingua ferre queat.

A Lunaio Medico Rupellensi utrumque accepere Adversariorum Auctores, qui à naucleris è Moluccis reducibus habuit.

Costus amarus Officinarum C.B. Helenii facie Officinarum J.B.

Radix est nostro Helenio per omnia similis, densior tamen & solidior, & ob cœli calorem magis Asian en notar retenio per omina minits, tennor camero e todator, e contretarent magis percocha, quapropter diffecta minits in exficcando flavefeit, minifiq, in rugas noftra contraheur, que in concocta humoris plus habet, quo inter exficcandum exhalante flavefeit, & in rugas contrahieur. Colore candicar recens; antiqua, vel intempetitive effolia, aut negligenter ficcata livet aut fuíca eft: lineis in cortice transversis, medulla alba & magna, sapore amariusculo, ut & nostra, non tamen adeo acri: inveterata ingrato admodum & viroso est sapore, medicato tamen.

E Comagena Orientis regione advehitur, & pro candido, i.e. Arabico Costo usurpatur.

Costus dulcis Ossicinarum C. B. dulcis Ossicinarum Centaurio magno cognatus J. B.

Hic radiee est crassa, solida, ponderosa, lineis multis à de la radicis ad superficiem ductis, qui Centaurii majoris species videtur, esti ejus odorem non habe est sapore sit subdulci.

Costus adulterinus insipidus C. B.

Hujus descriptionem videat qui volet apud Camerarium, aut C. Bauhinum in Theat.

Costus Officinarum ingratus sive Thapsia species C. B. J. B.

Radix per transversum in taleolas secta craffitudine plerunque manum complet, foris susco, ir Radix per transversum in taleolas tecta cratitudine pierunque manum complex, tots ruico, ir tus candicante colore: cortico craffo, fubfantai rara & levi, que cim territur rancidam alquan pinguedinem olet, guftu fupra modum acri, naufcofa, rancida, falivan en se fat autem Thapfiz majoris foecies, in monte Geano effoffa, quam Agyrtac comminans. Eff autem Thapfiz majoris foecies, in monte Geano effoffa, quam Agyrtac comminin nomine cum Italis Cofme, quafi Coftum amarum vocant. Cord. in Diofe.

Coftus Diofordii vim habet excalfaciendi, [adeò ut etiam exulcerer Galen.] urinam ciendi, menfes duccadi, & ad uveri affectiones auxiliarem, & in peffis & in perfuffonibus ac fomentis. A vieta control of the proposition of the proposition

pera morfis succurrit semuncia: pondere potus, convulsis inflammationibusq, cum vino & Absinthio. Sed & Venerem frimulat ex vino mulfo. Pellit etiam lumbricum latum cum aqua, ob amaritudi-nem que illi ineft. Illinitur quoque cum oleo in rigoribas ante febrium acceffiones icem, refolutis. Vitta cutis (ut contractas ex Sole maculas) aquá vel melle illitus emendat. Additur etiam in malagmata & Antidotos.

DENDRO.

DENDROLOGIA, HISTORIA Arborum & Fruticum.

Үуууу

PRÆFATIO.

PRÆFATIO.

UM Arbores ob infignem magnitudinem & staturam conspicuæ, cujusvis etiam ex itine Another of magnetic integrations of the state of the stat dem digito mourtenentre efformati, intuentium visibus adblandientes, manus etiam ad se decerpendem agno possession et contract, incuentant vinous audianuentes, manus catant du se decepteri-dos invitarent: hinc factum eft, ut quanvis herbarum ad arbores, non in Europa tamum fed (ut venfimile eft) per totum terrarum orbem decupla fere proportio fit, Indicarum tamen & exotica-rum arborum plures etiam quam Herbarum species Clussi & Bauhinorum temporibus observate no-rum arborum plures.

Verum cum earundem observatores & descriptores pleriq. Botanices minus gnari, nec in plantis describendis satis versati essent, breves, obscuras & ambiguas specierum historias reliquerunt; unde maximam in iis distinguendis, reducendis & rite ordinandis persape difficultatem experimur. In tanta enim rerum & nominum varietare, brevitareq & ambiguitate descriptionum exercitatissimus quisque non rarò hareat, suspensusque & incertus sucretue necesse est, & vel nihil omittendi studio specierum numerum supra modum augeat, vel entia multiplicandi metu eundem nimis contrahat &

Hisce difficultatibus superandis, rectumque inter extrema cursum tenendo me omnino imparem fateor: ideoque ficubi in Arboribus exoticis Indicis & Americanis disponendis erravero, sapius autem erraturum vereor, Lectoris veniam imploro, quam me facile impetraturum confido apud aquos rerum judices, qui rei difficultatem perpendant.

De ARBORE.

A Rhor prout eam Lib. 1. cap. 28. Jo. Bodzi à Stapel verbis descripsimus, est Plenta lignosa, altitudine de crassitudine inter omnes maxima, cui caudex pro superficie est perennis de natura somplex,
qui in multos remos majores, de dende ramusculos multiplices finditur.

Hæc definitio nimis stricta est nec omnibus Arboribus convenit. Datur enim genus Arborum & ramis & furculis carens, nimirum Palma iifq, affines.

Frates the first inter lights a distinct or eraffitudes mediocris, cui pro [aperficie fispes perennis, natural multiplexs, quia, facile in naturam arborum fishuma ab/ciljinot transferadit.

Verium quoniam difficile eft certum aliquem magnitudus limitem inter Arborem & Fruticem conflictes, qui hunc ab illa differminet; cum ejulmodi limes non natura, fed arbitrio humano conflet: cuma, Arbores & Frutices pracipus notis conveniant, quod utraque fellicet gemmipara funt & fubliantia lignea conflant. At neg, fimplici caudica affurgere omnibus Arboribus, neque multiplici omnibus Fruticibus conveniat, ut alias rationes, Lib. 1. cap. 28. adductas omittam, hos ab illis minimè separandos duxi, sed omnes una tradendas.

Met hodum autem illam qua in Arboribus & Fruticibus disponendis alibi usus sum, cum minus proba & naturæ consentanea, in nonnullis etiam vitiosa & erronea videretur, rejeci, aliámque

ejus loco, & meliorem, ni fallor, fubstitui.

HISTORIÆ

Arborum, sub quo nomine imprasentiarum & Frutices complectimur, Tabula Generalis.

Arbores sunt vel Caudice

(Simplici, non ramo[ο, μονεκτερίε & μονεφείε Theophrafto, quæ etiam μονέκλησει dici possunt, earum pleræque & μονέκλησει hoc est, unicam tantum una vice in summo fastigio gemmam maximam producentes, funtque vel folio

Arundinaceo seu irino, hoc est, striato & nervoso, nervis secundum longitudinem productis, flore tripetalo, & pleræque etiam Spathiferæ; Palma, Lib. XXIV.

Lato, nervis à media costa vel à pediculo ad latera excurrentibus, seu

Circumscriptione subrotundo & in lacinias secto; PEPO ARBORESCENS, Papaya & (Longissimo & maximo, caudice annuo; Mus A. Ibidem.

(Ramofo ; Hæ autem funt vel fructu

A flore sejuncto seu remoto; que vel

(Nuciferæ; Nuces autem voco fructus majores putamine duriore nucleum claudentes, eóque vel

SOffee & fragili; Juglans & Avellana. Lib. XXV. Sect. 1. Coriaceo & molliore, exterius vel

Tegumento echinato undique incluso; CASTANEA & FAGUS. Lib.XXV. Sect. 1.
Calyce seu cupulá excepto, superiore parte nuda; QUERCUS & ILEX. Hz
Glandiferz dicuntur. Lib.XXV. Sect. 1.

Conifera, Conos voco fructus squammosos duros & siccos, polyspermos, in coni seu meta formam plerumque pubinatos: Hoc etiam nomine comprehendo fructus pluribus partibus crustaceis aut lignolis per harmoniam coaptatis & maturitate dehiscentibus conftantes, quamvis Conoides non fint : vide Tabulam sequentem. Lib. XXV.

Sect. 2.

Lanigera, quarum Semina lanugine involvuntur essve lanugo adhæret; ut Salix & Populus. Lib. XXV. Sect. 4.

Vasculis membranaceis aut membranis auctis semina claudentes; Betulus, Carpinus. Lib. XXV. Sect. 5.

[Flori contiguo, quæ vel

Flore fructure aggregato, seu ex pluribus in unum cocuntibus composito, ut F1cus, &c. Lib. XXVI. Part. 1. Plore fimplici, nec è pluribus flosculis confecto: in quibus Flos vel

Summo fructui infidet, unde fructus à calyce floris plerunque residuo velut umbilicatus

[Humidus; pericarpio seu pulpa humida Semina vel universa simul, vel singula seorsim ambiente, éstque vel

Polypyrenus seu plures nucleos continens. Arbores autem ejusmodi fructu donata Pomifer A umbilicata nobis dicuntur, v.g. Pyrus, MALUS, &c. Lib. XXVI Part. 2. Sect. 2. Monopyrenus, seu unicum nucleum claudens; cujusmodi fructum pro-

ducunt Indicæ nonnullæ arbores, quæ exinde Pruniferæ umbilicatæ dici possunt. Lib. XXVI. Part. 2. Sect. 2.

Minor, qui itidem vel Polypyrenus, vel Monopyrenus; Horum omnium matres productrices arbores Bacciferarum umbilicatarum nomine comprehendimus, Lib. XXVI. Part. 2. Sect. 3.

¿ Siccus, ut in Pipere Tavasei & Caryophyllo aromatico Lib. XXVI. Sect. 4.

Imo mediove fructui adbæret; Hæ vel funt fructu [†]

Subrotun lo

Subrotundo breviore, eóque vel per maturitatem · Humido, S Majore, Monopyreno, seu unicum intus nucleum aut officulum includente; PRUNIFER Æ dictæ. Lib. XXVII. Polypyreno, feu plures nucleos continente, Cute membranacea seu tenuiore tecto. Lib. XXIX. Sect. 1. seu fructu conoide squamoso. Lib. XXIX. Sect. 2. Corticoso seu cortice crassione non tamen duro obducto, cujusmodi sunt Malus Citria, Arantia, Limonia, &cc. Pom i-fer & dici solitz. Lib. XXIX. Sect. 3.

Cortice per maturitatem duro & crustaceo munito, cucurbitæ aut melonis forma, unde hujulmodi arbores Cucurbitiferas

Minore, vel nudo, vel calyce excepto, vel monopyreno vel polypyreno; BACCIFER Æ. Lib. XXVIII.

Sicco, quæ vel nuciferæ, vel bacciferæ, vel lanigeræ, vel fructu alato membranulis aucto, vel multifiliguæ. Lib. XXX.

In longitudinem producto, vasculo plerunque bivalvi & seminibus rachi seu dorso adnascentibus; quæ SILIQuos Æ appellantur. Lib. XXXL

His addimus Arbores & Fratices vel anomalas, vel minùs cognitas & imperfectè descriptas. Item Partes Stirpium minus cognitarum, Cortices, Ligna, Folia, Flores, Fructus, Succes & Lachrymas. Ibidem.

Arborum Coniferarum Tabula.

Arhares Canifor o Sunt mel

Resinifera, fructu

(Squamofo, binis sub fingulis squamis seminibus, foliis

(Perpetuis,

(Sparsim undique è surculis exeuntibus, issque vel

Longioribus & binis ex eadem theca seu tubulo exeuntibus; Pinus. Brevioribus & fingulatim enascentibus; A B I Es, quæ duplex, mas & fæmina. Brevissimis, & Tamarisci vel Cupressi similibus

Duris & pungentibus, conis minimis; SABINA vulgaris. Mollioribus, ramulis compressis, conis paulò majoribus è paucis squamis compactis; ARBOR VITE, Thyia.

gminatim in tuberculis, in penicillos velut coaggestis, conis magnis sursum ipectantibus; CEDRUS Libani.

Latioribus, salignis similibus; Arbor Conifera è Carolina.

Deciduis, Cedrinorum in modum nascentibus, conis parvis, LARIX.

E clavatis tuberibus per harmoniam coaptatis composito, foliis brevibus in squamas degenerantibus; Cu PRESSUS.

L Succo aqueo præditæ,

Foliis minoribus Populi, virgis tenuibus lentis rubentibus, ramis adultioribus & caudice albicantibus, cuticulas annuatim exuentibus, conis minimis; BETULA.

Foliis majoribus Coryli, in aquosis nascens, conis aliquanto majoribus; A L N U S.

Myrtum Brabanticam dictam ad hunc etiam locum pertinere fuspicor. Examinent curiosi quibus plantam florentem & fructu onustam videre contigerit.

Inter pag. 1350. & 1351.

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS QUARTUS,

QUI EST

De Arboribus caudice fimplici non ramofo.



OC genus Arbores à Theophrasto (2016 Arbores) & (2016 Arbores) a Theophrasto (2016 Arbores) dici, quia unicam tantum una vice in immo faftigo gemmam, eam tamen maximam producunt, que in Palmis interest.

Hujus autem generis præter Palmas paucifilmæ arbores funt, nimirum Pepo-

raujus auteur genera pracus raumas pauciumas arbores iunt, nimirum Pepo-niferas quadam, Mamoeira dicka. Musam arborem dickam, quamvis revera & propriè loquendo nec Arbor sit neq. Frutex, Botanicos secuti, & quòd caulem habet pariter simplicem non

ramofum, his fubjunximus.

CAP. I.

De Palmis in genere.

Um in Methodo Plantarum à me non ità pridem edità Palmas arbores congeneres à se invicem distrahi, & ad diversa genera, Pruniferarum scilicet & Nuciferarum, relegari animadverterem; absurdum illud & à ratione alienum ratus, methodum illam ad examen denuo revocandam, & certiores Generum notas investigandas statui. Et imprimis Palmas dictas inter se conferenti, quibusque in rebus & inter se convenirent & ab aliis arboribus differrent consideranti occurrit illico, id genus omnibus commune, & folis ferè proprium esse, caudice simplici & individuo seu non ramoso affurgere, & gemmam una vice unicam, eam tamen ingentem, concipere. Quocirca proprietatem hanc pro Palmæ characteristica, natura ipsa dictante, adhibendam censui.

At inquies, Botanici uno ore Palmas ramofas effe pronunciant. Agnosco: verum eorum Autoritas me non multum movet, cum e non satis perpensa, vera & genuina folia pro ramis ab iis habita fuisse noverim. Ramos autem illos quos vocant revera folia composita esse, non difficile est

1. Nam primò, Deciduum esse folio non ramo convenit. Ramus enim utpote ipsius trunci divifi quadam productio, pars est stabilis & perpetua; Rami autem illi dicti, seu ramastri in ple-rista, saltem si non omnibus Palmis statis temporibus decidunt: proinde rami genuini esse non possant; fed mera folia funt.

2. Secundò, Partem pronam à supina diversam obtinere folii nota est, nontrunci. Ramus enim teres & undiq uniformis est. At in Palmarum frondibus costa media: supina canaliculata sunt aut planæ, pronæ convexæ.

3. Tertid, Nunquam germinare seu gemmas protrudere folium arguit, non ramum Ramus enim quotannis semel aut sapius germinat, & surculos producit. At ramastri illi Palmarum cum semel expliciti funt nunquam gemmas edunt, aut partes aliquas aggenerant. 4. Quartò, In folium definere seu terminari folii compositi proprium est, à rami natura alienum.

At ramastros palmarum in folia terminari notum est.

5. Quinto, Accedit levitas infignis, que ramaftros hofce ligheæ naturæ, (quæ plerunque folidior eft & ponderofior) minime participes effe arguit.

ert ex ponderonor, minime participes ere argunt. Nee quem ab hac fententia deterreta ingens illa & ramorum æmula magnitudo: Nam in Palma folio flabelliformi, que folia & funt & ab omnibus vulgo habentur, mbilo minora repe-

runtuu.
Objicies, Palmas nonnullas (id tradente Theophrafto) bifidas exire, ut in Ægypto, flaréq, ità bifurcatas.
Tradunt & Cretenium plares bifidas effe, quafdam & trifidas : in Lapza verò genus quoddam quinqueceps naíci. Observatum etiam est ab Horti Malabarici Auctoribus in Palma Japonensi Todda Panna dicta, ex uno trunco quatuor aut quinq, vertices interdum enalci.

Respondeo, Rarum illud & insolitum esse, & singulis arboribus simplicem plerunque esse verti-cem : unde non datur genus hujusmodi Palmæ bisidæ aut trisidæ,quæ semine sata speciem suam constanti natura lege propagat. Sed ut Palma multiceps sit, prater ordinem & institutum natura accidit, & quodammodo monstrolum est.

Y y y y y 2

Notan-

Notandum tamen folia decidua obtinere Palmis omnibus commune non effe, Si Theophrafto & I. Bauhino fides. Nam Dactylifera vulgaris inter attouna à Theophrasto recenserur, & Jo. Bauhino observante, in nonnullis arboribus in Gallia Narbonensi à se conspectis, solia sponte non decidunt, fed pracidenda ea funt à cultoribus ut arbor ad scandendum opportuna sit; alioqui si derelinquan-

tur impenetrabili vallo scandentibus aditum intercludunt. un impenentation vano seminations autum interconduct.
Palmam dictam elle quòd ramis fit expans in modum palma hominis tradit Ifidorus, l. 1.7. c. 7.
Palma humili id nominis initio impofitum videtur, cujus folia palmam humanam cum digitis extenfis referunt. Salvas Grzei & arborem & fructum fimul dixerunt, à colore pomi facto utroque tentis retecture. Venne Grace ex atoutem es incum initiat and a state a toutem nomine; entrair enim & sensional punicion colore rubere eft, quo maturi in hac arbore fructus ruomine; entrair enim & sensional producture. Phoenicia autem regioni a Palmarum multitudine & præftantia nomen inditum volum dentur. Phoenicia autem regioni a Palmarum multitudine & præftantia nomen inditum volum dentur. Palma apul Latinos lape entelli palmarum vettu ae nelvilis gladiator habetur. Cauffa locutionis eft, quod victori certannins damarum palmarum vettu ae nelvilis gladiator habetur. Cauffa locutionis eft, quod victori certannins damarum palmarum vettu ae nelvilis gladiator habetur. retur corona ex Palma. Rationem ejus moris aperit ex Plutarcho Gellius, lib. 3. cap. 6. Propterea in certaminibus Palmam signum esse placuit victoriæ, quoniam ingenium cjusmodi ligni est, ut urgenibus opprimentibus q non cedat.

Palmæ fructus Antiquis Latinis Palmulæ dicti funt: posterior ætas Dactylos appellavit, quoniam raimie nucus anuque Launa a annuae que mar. Porceno cas societos o appendire, quo Vagina flores & fructus obvolvens & protegens advertus cesh injurias 'Endra & Smelse dicitur.

Vagina flores & fructus obvolvens & protegens advertus cesh injurias 'Endra & Smelse dicitur.

Dioscoridi Palmula seu Dactylus immaturus mua seu moua dicitur, maturus recens connecararo

ficcatus regynpa. Palmæ fructus respectu dividi possent in cas quarum fructus pericarpio seu pulpa molli ossiculum ambiente constat, & eas quarum fructus materia ficciore nucem includente componitur. Nos potius foliorum respectu dividenus in eas que folio sunt composito, eóq, vel pinnato, vel ramoso: & eas quæ folio funt fimplici plicatili & flabelliformi.

Palmarum aurem nota præter caudicem simplicem non ramosum reliquis hujus generis communem, sunt Folia habere striata & velut Arundinacea, flores tripetalos. Spathiferas etiam esse omnibus convenit, ni forte Codda panna excipias.

CAP. II.

De Palmis folio composito.

1. Palma Ger. C. B. vulgaris Park, major C. B. dactylifera major vulgaris Johnst. The common Dalm Cree, or Date Cree.

Rbor est simplici caudice in rectum se attollens, viginti passium & amplius altitudine, ima & humo proxima parte gracilior debiliórque quam superiore: corrice densis gradatisque Dollicibus, que mila aiud funt quam foliorum abfeedentium veftigia extantia, feabro & inæquali, unde arbor ad feandendam facilis: fola inter arbores nullis ramis conftans, autore Theophrafto, at pofterior atta alias prater Palmam non ramofas quamvis paucifilmas obfervavit. Rami autem Botanicis dicti funt revera folia maxima compofita. Ramus (feu potius folium) J. Bauhino descriptus tricubitali erat longitudine, minimi digiti craffitudine & ampliore, præsertim circa infimum, sensim ad summa usq, tenuatur, ut multum de crassitudine decedat, solaq, fere latitudo pristina sit notabilis, tandem in solia aliquot arcto ortu coharentia degenerat, triangularis, striatus, intus nonnihil fungofus, & quasi ex longis filamentis, quorum spatia farcit medulla quædam, compactus. Huic folia complura utrinq adnascuntur, arundinacea, rigida, semunciam lata, (imprimis fuperiora, infima enim dimidio funt anguftiora) in acutiffimum mucronem definentia. Adhæsus ad ramum [rectiùs folii costam] est obliquus, ita quidem ut bina propinquo exortu, circa ramum infimum fint conjuncta, relicto inter conjugationes duorum triúmve digitorum intervallo, at fuminimum inne companea, renew men compagationes subtinit infinite augmontal mervano, at in-periora agminatim pari ferè paffu pinnatimq exfurgint. Id autem quod figathà involutium fructus fuffiner, non male feopis comparaveris, à manubrio frquidem comprelfo, fesquiunciam lato, sensim gracilescente, materie cum ramis perfimili, in fila solubili, bacilli scoparum formà cubitales & ampliores exeunt quamplurimi, gradatim ex intervallis modicis, ut totidem è vimine nassarum rudimenta mentiantur: finguli autem bacilli parte inferiore, qua nuda est, quadrati, tanquam cultro præcisi apparent: superius paulo inæqualiter torqueri, & crebris tuberculis, quibus fructus adhæret,

Dactyli figura oblonga mediante calyculo sessili bacillis adhærent, cortice externo per maturitatem fulvo, cui subest pulpa pinguis & dulcis, huic verò subtenditur membrana alba, in tenuia filamenta dividua, proxime officulum contegit ejusdem ut videtur portio, colore cinereo albido aut fulvo. Ipsum officulum oblongum, modo tenue bruchi instar, modo crassum beneque habitum, rugosum, altera parte secundum longitudinem sulco profundo exaratum, adversa parte suspensa lineola notatum, in cujus medio impressus umbilicus, cui intrinsecus respondet antrum exiguum, conceptaculum germinis albicantis & mollis. Detracta ultima membrana furimis albicantis e mollis de la conceptación de la concepta officuli seu nuclei substantiam, albam, duram ut cornu, adeoque verè osseam, ut marmoris fragmenta fractu imitetur; ejuldem duritiam & colorem cum duritia & colore cornuum miltam gerens, sapore subdulci, & haud instrenuè adstringente, in cujus visceribus medulla latet, quæ pæne cartilaginis refert naturam. Mirum quod fatum in terra ità emolliatur, ut decorticari queat pars exterior offca & lapidea & auferriab interiore medulla.

Plinius succincte & eleganter more suo officulum, quod lignum vocat, ita describit, Est illud ob-lengum, non ut olivis oriculatum: preteres cassum d dorso pulvinată fissard, cir in alvo media pirissă, umbilicatum, unde primum singaziur ratăr. Multis candidis si sumuni e a caminu assertierinter tunica, aliu corpori adbarentibus, laxes, distant tantum cacumini filo adbaret. Flores numerosi, tenuibus quibustam villis appensi hærent, in magni racemi modum, facie Crocinis similes, sed multis numeris

Lib. XXIV. De Arboribus Caudice simplici non ramoso.

minores, colore albi.

Ipſa verò vagina, Elate & Spatha priſcis (criptoribus dicta, flores & fructuum rudimenta primò claudens, mox hians, divitias reconditas oftendens, qualem J. Bauhinus habuit pedale quiddam erat, tres uncias latum, modice compressum, sed in medio nihilominus protuberans, utroq, extremo angustius, intus cavum, substantia corticosa, Arundinaceam diceres. Hac novo accedente vere, auguno, mus cavani, mantanta controsa, ammanavani ucross. Frae novo accuente vere cum novi in hac arbore fructus appetunt, tumet veluir in frugibus fipactum vagina, aut in Arofeminis corticosium involucrum, tenera primium, mox lignosa materia, qua ufi, dum flores prodeunt cum latitudine aliqua in longum procedit, prolatis deinde floribus, & post flores racemoso Palmularum fructu, arescit.

Inservit hac vagina ad flores & fructus dum adhuc tenelli sunt fovendos & ab aeris externi in-

juriis defendendos.

paris cerenciatios.

Palma quandam imaginem refert Braffica capitata, tum caule, ima parte propè terram graciliore multo quam fuperiore quæ fenfim craffectit, necnon veftigia foliorum delapforum exftantia oftendente, tum capite, complicatis foliis fructus germen foventibus, Palma i patrata dictum, imibor, dicitur Que dattus affurgit Palma eò minùs ramulorum abscedentium nodis horrer, annosior eos penitus obliterat. tante. Hinc Palma quadam species nostratibus Che Cabbage-tree, id eft, Braffica capitata ar-

Radicibus brevibus Palma omnes donata sunt, iis tamen densis & valde implexis intricatiss, inter se, ut mirum sit Palmarum altissimos vastissimos quadices posse sic brevibus, tenuibus, paucisq radicibus in aere subsistere, neq sua multa gravitate, ventisq etiam vehementibus sape iplas quatienti-

bus humi concidere. Alpin.

Pars illa in vertice Palmæ tenera & medullosa, ¡γκίφαλ@·, i.e. Cerebrum Theophrasto dicta, Diofcoridi impropriè instalo a afeur, id est, medulla trunci, nihil aliud est quam gemma grandis, indè enim, Theophrasto iplo docente, & folia & fructus excunt, eamque siquis auferat sterilescit arbor & brevi penitus interit. * Galenus quoque igrafeator tenerum germen appellat, quod è summa ipla * Lib. de avco orest pennus ment. Satestia quoque "server terreturi gerineri appetata, quotte simina pira "Lib. et arplanta producitur. Hanc partem efculentam effe multis Veterum teltimonis conflat. Xenophon elib. 2. expedit de Cyri, Milites es primum in lose Palmarum cerbrum efitarum, omnibus cui detrafium
id fuilfet exarefecution. "Gelenus estam eam cirta famem à nonnullis estari commemorat; & N. "Lib. 2. de
cander in Georgie, "base dantes" blavas s'alesator illum vocat. Diphilus Siphnius apud Athenxum dim. fac.
cander in Georgie, "base dantes" blavas s'alesator illum vocat. plenitudinem corporis efficere, largiùs nutrire, ventriculum gravare, vix distribui, sitim inducere,

C. Bauhinus etiam in Alexandria eà vesci Ægyptios ait, & quidem crudâ, Cinaræ etenim saporem referre: folere etiam Ægyptios rusticos Palmas abortivas requirere, quarum cacuminibus ex-

cifis medullam eximunt & venalem proponunt

Veteres Palmas sexu distinguunt. Theophrastus mares flores tantum sine fructu proferre, sæminas fructus fine flore scribit, inquit J. Bauhinus. Verum Theophrastus utramq, tam marem quam seminam Thomas the three continuous statements at a temperature and the statement of the statement didit, Mas in Palmite floret, famina citra florem germinat tamium. Uriufg, autem prima gignitur lomi caro. Nihilominus tamen nobis verifimilius videtur Marem flores tantum proferre, fæminam fructum.

Tradit præterea Theophrastus pulverem slorum maris fæminæ aspersum eam fæcundiorem reddere, nec fruchtfeare ipfas feminas, nisi juxta ipsas mas constitus sit. Et Hist. lib. 2. cap. 9. Dum mascula, inquit, florer, spathà abscissà qua flores emergunt, protinus ut lanuginem, & pulverem macana, mquis, notes, isanta aucina qua note comorgans profinis at santiguent, ex purerent & florem continet, fuper fructum fremina decunium. Il la fice as afperione afficiary, trusor fructus nullo modo amittat, led cunchos conferve. Et in fecundo de caufis, ad hoc illustrandum & probandum apposuit exemplum in natura piscium, in quibus Ova edita à fæmella sequutus mas aspergit

suo semine, atq, ità demum fœcunda fiunt ac vitalia.

Idem confirmant Plinius, S. Ambrofius, Cafflanus Bassus, Ammianus Marcellinus, alisq, è Veteribus: Quibus astipulantur è Recentioribus Guilandinus & Prosper Alpinus, quorum ille asserit Palmarios etiamnum in Ægypto, Syria, &c. ad cavendum ne fœminæ sterilescant aut fructus ante maturitatem amittant, ità ordinare utriulque fextis Palmas, ut mares eo faltem intervallo à forminis differt, quo pulvis ventorum flatibus à folis [rectitos floribus] ma[cularum fublatus, in forminarum folia, seu potius fructus incidant: idque satis ad secunditatem & fructus maturationem facere compertum esse: Hic [Alpinus] Ægyptias hodie ut sæminas sæcundent, pulverem intra maris involucrum inventum supra forminarum ramos atque cor spargere tradit, & ni hoc fecerint fine dubio foeminas vel nullos fructus laturas, vel quos ferent non retinebunt, neque hi maturefeent. Et ad ob-jectionem, quòd in Arabix defertis fylvestrium Palmarum fylvæ reperiantur, quæ fine hominum cultu aut ejulimodi obfervatione optimos fructus ac copiolos producunt, retinent ac maturant, reforadet, Palmarum frecunditatemin Arabiz defertis, licetarte non fiat, adjuvare ventos, marium è floribus pulveres ad ramos fœminarum afportantes.

Atque hac sanè nobis verisimillima videntur, nec audemus tot gravissimis autoribus sidem derogare. Nam ex sententia nostra, primo in libro proposita, Apices in storibus staminibus incumbentes spermatis masculi in Plantis vicem præstant, & seminibus sæcundandis inserviunt. Unde quamres permans macun in Francis roem paratin, or comminus recommanus mierviunt. Once quam-vis Plinio illíque quos diligentifimos natura vocat non confenimus, Arboribus hebique etiam omnibus fexum efle [individuis difereum] omnes tamen plantas in eadem specie, vel sexu differre, vel saltem androgynas esse se utriusque sexus participes suspicamur. Nec tamen hine sequitur earum quæ sexu differunt sæminas fructum omnino non proferre nisi mas adsit, sed quem proferunt Yyyyy 3

Lib. XXIV. De Arboribus Caudice simplici non Ramoso.

runt infecundum esse. In avium enim genere fremina nonnulla ova absque maris interventu aut coitu aliquo non tantum concipiunt sed & parium, vertum ea subventanca, ut vocant, & irrita; in piscibus autem plerisque coitus nullus observatur, sed fœminæ ova primum edunt, deinde mas superveniens lac vitale iis inspergit.

Verum que pradicti Autores habent de Veneris intellectu in palmis, quòd fœminæ in marcs nutent blandioribus comis, quodque vehementi se mutuò prosequuntur amore, quem variis modis testantur, ut fabulosa & falsa rejicimus, & Lectorem qui ejusmodi scire desiderat ad J. Bauhini histo-

Quod ad locum attinet. Nulla est, autore Plinio, in Italia sponte genita Palma, nec in alia parte terrarum nisi in calida: frugisera verò nusquam nisi in fervida. Et Theophrasso i psaque experientia teste, caloris est avida, & frigidum ferre nequit; unde ne in Gracia quidem fructum ma-

In Ægypto nascitur, ubi largè suavitérque fructum progenerat, atque etiam magis circa Babylonem ac Syriam fructu præcellit Theoph. Provenit etiam in Arabia ad oram maris rubri; in Æthiopia Ægypto contermina, in Judwa, ut circa Hiericho copiose, que ideirco in facris literis urbs palmarum dicitur. Idumza à Palmarum copia poetis celebratur : Syria quoq & Perfia Palmis fructiferis a-

Vidimus & nos Monspelii insignem illam Palmam quam J. Bauhinus, & slorere & dactylos ferre scribit; & se etiam ex arbore decerptos habuisse tam slores, quam dactylos satis magnos refert; unde & reliquas Palmas que Nemauli, Arelate, & alibi in Provincia & Gallia Narbonenfi vifuntur haud dubie fructus laturas ubi ad atatem pervenerint affirmat : Nam & Monspeliensis illa centesimum annum superare creditur: Et vulgò ibi persuasum, ante grandem atatem fructum non proferre, &

vix ante quinquagefimum annum. vix ante quanquagemmun annum.

Amat loca falfa, argumento quod ubi Palmarum copia est folum tale spectatur, ut in Africa, Syria, &c. quo si ur ubi falsugo non sit ope proxima falis subveniant. Theophr. Idem & Plinius confirmat inquiens, Gignuntur levi sabulosaque terra, majore in parte & nitrosa. Ergo ubi solum

non est tale, salem aspergunt, non radicibus, sed longius paulo.

Garcias memoria: prodidit Palmas tota India nulquam reperiri, & fructus earum deferri ex Arabia in Indiam, ubi magna quantitate ficcas edi, similiter & in massas compactas, abjectis nucleis.

Palmarum differentias non persequar, cum eas inter se non specie, sed accidentibus duntaxat, quemadmodum Pyros & Pomos, diftare existimem, proinde & infinite esse possibility quemadmodum Pyros & Pomos, distare existimem, proinde & infinite esse possibility de la constant de differentia colorum respectu adnotare, quod Prosper Alpinus cum Theophrasto consentit dari palmites alios candidos, alios flavos, alios rubros, alios virides. At Veslingius slavos tantum & obscurius purpurascentes meminit à se observatos in Ægypto.

Palmarum excelsam sylvam in Arabix deserto Rauwolfius transivit, referente C. Bauhino, & tres Dactylorum species observavit. 1. Quales ad nos adseruntur. 2. Penitus rubros. 3. Flavos, primis minores, fed fapidiores.

Palmam medullà omnino carere autor est Theophrastus: Arborem maximè longævam esse con-

sentiunt Botanici quotquot de ea scripserunt.

Palmam pravalidam effe ad sustinenda pondera scribit Theophrastus: non enim slectitur deorsum ut catera ligna, sed ponderi retinendo sursum incurvatur: At non tantum Theophrastus sed & reliqui Veteres magno consensuid tradunt. Verum Veterum auctoritati, in re que rationi & nature analogiæ repugnat, Amati Lusitani & Antonii Musæ Brassavolæ experientiam oppono, qui se falfum comperifie testantur Palmæ lignum contra pondera inniti aut recurvari, imo experientiam indicare lignum hoc debile esse. Nec me movet, quod Historia Ebrodunensis Auctores tot Classicorum Autorum consensum unius experimenti putati specie rejicere, prudentis non esse dicant. Forte enim Amatum rem non ritè expertum, vel in ligno non fatis adulto, aut non ritè secto, vel non adhibita mora temporiscompetente. Hac inquam me non movent, cum ratio etiam experientiæ Amati suffragetur ; & vis sursum tendendi, siqua ligno ei inesset, majori vi & pondere proculdubio possit superari.

Hze autem & alia multa à Veteribus tradita, incerto primum autore prolata, & in vulgus paradoxorum credulum íparla, avida aure ab co haufta, & pro veris libenter admifla crediderim; quz poftea eruditi, partim experiundi tædio, partim quod paffim cognitis & confessis fidem derogare nefas ducerent fine ulteriore examine scriptis suis inseruerunt, alisque alios secuti, non quà eundum esset, sed quà iretur, magna sententiarum phalange veritate oppressa errorem confirmarunt.

Palmæ ligna ad adificia & architecturam nihil valere (cribit Bellonius: verùm Alpinus Ægyptios ex truncis domorum trabes facere ait. Utri potius fidendum? Alpino favet Theophrastus.

Palmæ folia, Plinii feculo, cum primum novellas demonstravere gemmas, ad funes vitiliúmque nexus,& capitum levia umbracula findebantur. Ad storearum & sportarum texturam ut alba & idonea fiant viridia adhuc à ramis avellenda funt, & fub tecto deponenda ad quatriduum, & postea rursus roribus exposita, ad quatriduum complui sinenda, & à Sole resiccari donec alba evadant.

Fiunt & è Palma foliis scopa; qua verò ad nos ex Hispania adferuntur, & in pracipua astimatione funt, è Palma humilis non è Dactylifera foliis fiunt, qua tamen forte non minus commoda ad hunc ulum forent, si haberi possunt. Flabella etiam & sporta ex is texuntur; E caudicis autem cortice funes pro navibus.

Palmula bene matura non nimium pingues ventriculo grata funt, plurimum nutriunt & corpus pinguefaciunt verum concoctu difficiles elle, & capitis dolorem inferre medici veteres pleriq omnes consentiunt. Unicus Aretaus omnia bellaria caput dolore infestare scribit præter Palmulas, ficus &

Veteres vinum è Palmulis aqua infusis faciebant; cujus praparandi modum vide apud Diosco-

Palmæ fructus, eodem tradente, acerbus est atque adstringens & contra alvi profluvia fluxúmque mulicbrem in vino auftero bibitur: Hamorrhoidas quoque fiftit, & vulnera illitu conglutinat, re-

centes autem plus ficcis aftringunt, sed capitis dolorem afferunt, & copiosiores in cibo sumpta inebriant. Sicca autem sanguinem excreantes, stomachicos ac dysentericos esitata juvant: necnon & tritæ cum Cydonio & cerato œnanthino vesicæ vitis utiliter illinuntur. Maximè verò caryotæ si comedantur faucium asperitati medentur. Thebaicarum decoctum potum causonem sedat, & cum hydromelite vetusto sumptum vires recreat : Quin & ipse cibo idem præstant. Fit etiam ex iis vinum ejustem cum fructu facultatis. Decoctum earum per se potum & gargarisatum vehementer ad-

Palmarum nuclei caterorum omnium more in ficili novo cremantur, deinde restincti vino la vantur, & tanquam spodii vicem supplentes ad ornandas decorandasve palpebras conducunt. Vim habem adftringentem, & ipiracula cutis obstruentem, ad oculorum pustulas, staphylomata, cilio-rumque dessuva addito Nardo essecarem. Supercrescentem carnem cum vino reprimunt, & ulcera

ad cicatricem perducunt, &c.
Palmæ ípathá unguentarii in unguentorum ípiflamenta utuntur. Optima habetur odorata, adstringens, ponderola, præclula, interna parte pinguis. Vis ei adstrictoria, quæ ulcera depascentia fistit, laxatósque articulos committit, si trita malagmatis & cataplasmatis admisceatur. Prodest & pracordiis, & stomacho imbecilli, necnon & jecinoris affectibus convenientibus mista cataplasmatis.

practorius, ce reomarco innecenti, nectiori de jectioris afectatus contententous initra catapiannatis. Ejus decoctum fubinde affrictum capillos denigras: Potui vero datum renum, vefica, aliorumque vificerum vittis confert; alvi uterique fluxiones fulti: ipfa vero feabiem fanat, diebus viginti, fi adhue tenera cum refina & cera decocta imponatur. Ad eadem etiam valet fructus intus contentus Elate & Borassus dictus præterquam quòd ad unquenta non sit utilis.

Que de vintus se urbus Alma giulque partium habent Plinius, Galenus aliique Veteres apud iplos vide, aut etiam apud J. Bauhinium, Hift. lib. 3, cap. 159.

E Recentioribus Alpinus fructuum in medicina apud Ægyptios ulum enarrat his verbis. Ex frueccutionios augmentationem medicina apur aggrues unin enariat no veros. Ex rra-ctibus tria funt pracepiae quibus fanitatis gratia tuntur, quipos fanta, pulvis fanta concentus, acq dactyli. Spatha: igitur niembrană tum pulvis factă tuuntur, tum ex ea parato decocto. Pulvis ma-ximum ulum habet per os fumpta ad dairnoam, lienteriam, acque dylenteriam; nec minus ad omnes alias vel fanguinis, vel alterius humoris non naturales rejectiones inflendas; pracepiae vero ad hepaticum fluxum, hamorrhoidum atque uteri cruentam vacuationem, atque ad sputum sanguinis. Hoc pulvere quoque utuntur ad firmanda ulcera depascentia, ad uva relaxationem, atque ad dentium commotionem. Decocto ad omnia pradicta quoque utuntur, fed sape cum eo misto pradicto pulvere. Articulos debiles aptósque fluxionibus mirum in modum ipsum juvat, cos firmando & roborando. Pulvere verò albo in involucro veris tempore invento, quando (ci. palma: florere incipiunt utuntur familiariffimè ad faucium raucedinem, tuffim & ophthalmias cum faccharo mifto; effque iple dulcis, subastringens : mulieres eum habent familiarissimum ad firmandos menses retinendúmo,

Eundem quoq usum habent Dactyli immaturi, tum in cibum usitati, tum corum decoctum, ad sputum sanguinis & quamcunq, sanguinis vacuationem cohibendam, & ad lienterias, diarrhœas & dyfenterias, ad vomitum fanguinis, hæmorrhoidas exficcandas atque ad ulcera vulneráque fimplicia persananda: in frequentissimo usu ad nuper dictos affectus habent syrupum è dactylis immaturis confectum. Iildem dactylis utuntur probe maturis, qui tunc admodum dulces existunt, cum obscura adstrictione; ideoque eas frequentant ad faucium raucedinem, tustim, dyspnœam, pleuritin ac peripneumoniam; nec minus ipforum decoctum frequentant ad adjuvandas variolarum in pueris excretiones. Hactenus Alpinus.

Carerum Palma officulo feritur. Seruntur autem, docente Theophrasto, officula plura [Plinio bina juxta se composita, & supernè totidem] juxta se in codem foramine deposita, bina supernès totidémque inferne colligata, quoniam infirma fingulis planta est. Horum radices mutuo amplexu connectuntur, & statim primæ germinationes ita coalescunt, ut unus ex omnibus stipes gig-

Officula sata etiam apud nos in Anglia facilè germinant, foliúmque emittunt unicum, nervosum & arundinaceum; quod hyemes etiam nostras non rarò tolerat, & sequenti anno alterum vel etiam tertium edunt, non tamen multum proficit, nec diu durat enata planta, sed post duos, tresve annos tabescit & interit.

Notandum autem quòd non ex fiffura, sed ex opposita seu gibba parte ubi ocellus seu umbilicus cernitur germen emittat; quódque unico & fingulari prodeat folio, cum aliz plerzque plantz (non tamen omnes ut perperam existimavit Jo. Bodaus à Stapel) bina primo ortu folia è semine pro-

Plinius in Palmæ foliis olim scriptitatum tradit. Verum Palmæ vulgaris Dactyliferæ folia ob asperitatem duritiem & nervos crebros huic usui inepta videntur. Hoc ergo vel de Palma Indica coccifera, vel de Palma Lantor dicta accipienda funt, in quorum folis etiamnum hodie scriptitari testantur Rerum Indicarum scriptores.

Annotavit Plinius Elephantes Palmas excelsiores fronte prosternere, ac ita jacentium fructus absumere.

2. Palma Guinea: J. B. Palma coccifera ex Guinea C. B. Nucula Indica altera Park. Cluf.

Cuij.

Altrudine & craffitudine funt ha Arbores navalis Mali, fummo faftigio geftantes folia, deorfum inflexa, duodecim aut quindecim pedes longa, Arundinum ritu incifa. Sub his foliis natcuntur, brevibus pediculis inharentes uwa humani capitis magnitudine, in quibus congesti fructus Prunis majores, coloris aurei, quorum nucleos incola eximentes contundunt : Ex his exit liquor olei limpidi instar, oleum de Palma ab inquilinis appellatus, quem eduliis miscent ad odoris colorisque gratiam conciliandam. Is liquor huc delatus frigore concrevit butyri inftar, colorémque aureum contraxit. Eum liquorem five oleum qui retulerunt, recentibus vulneribus & artubus contorfione latis vel afflictis illitu levamen attuliife deprehenderunt. Incolæterebra perfossis arboribus ligneum

Ulus.

Vict.

1256

paxillum indunt: ex eo foramine profluit liquor dulcis feri lactis inftar, quo cum melle fylveftri commixto potionem conficiunt, vini de Palma appellatione, quo liberalius haulto etiam temulenti funt. Arboris materiar rubefcens flavis venis diftincta, ad fabricas inutilis, quia fiffa tenuibus &

gracilibus fegmentis diffilit. In Guinea circa metallicas auri venas abunde crescit. A Fr. Penino habuit Clusius.

Hujus Arboris synonymam facit C. Bauhinus Palmam Ady Roelsio in Epist. ad Clusium; quam 1. Bauhinus diversam statuit & seorsim proponit sub titulo Palma Ady, insula S. Thoma, &c. cujus

ideirea descriptionem subjiciemus.

Arbor est valde celsa & procera, Pinum altitudine superans, trunco crasso, nudo, erecto, ames-ANOU est value of the control of the colligunt succum, qui vini vicem apud Indos tenet, & facile inebriat. Dulce hoc vinum est, verum post paucos dies acescit: nec ideirco fructus suos facere desinunt ejusdem arboris reliqua germina, que à ferro intacta manserunt. Hujus autem Palme germen non edunt incole " istius in-

fulz; quemadmodum Indi Palmæ cocciferæ.

Integer fructus Lusitanis dicitur Carjoces & Caryosso, indigenis nigris Abanga. Cortex ejus exterior Integer meters function and the compact of compact and proper many and the control lates off; but falled a feet are full referred and a feet and the control lates off; but for feet and the feet and th parare languentes ex morbo vires: adeò ut suis agris bis térve in die confortandi causa tres quatuorve Abanga nucleos exhibeant. Præterea ex hoc fructu oleum conficiunt : nempe ut carni à nucleis avulsa adjiciant aqua ferventis bonam partem; deinde jubent ut pulpa in lebete diu agitetur commiscaturq, exacte super ignen, deinde remotum ab igne lebetem tandiu stare sinunt, donec amurca omnis in fundum subsederit; tandem oleum aquæ supernatans cochleari excipiunt: quo exhausto aqua fervente iterum affusa operationem repetunt. Olei color croceus est; frigore concrescit, aliàs liquidum est, esculentum etiam, & ad eosdem usus ab incolis adhibetur ad quos apud nos oleum olivarum vel butyrum, quibus tamen & odore & sapore inferior est.

Olei hujus usus apud incolas vulgaris est ad inungendas partes corporis rigidas atque contractas, imprimílq, nervos diffentos relaxare dicunt. Exercitatos enam & quovis labore fellos toto corpore intengunt: nempe quod exercitiis fimilares corporis partes exhalant & exficcantur, quod ipfum humectatione sua impedit hujus olei perfunctoria ac lubrica frictio. Hoc ipsorum acopon est & in-

figne laffitudinis remedium esse prædicant.

3. Palma vinifera Theveti J. B. C. B.

Arbor est speciosa & procera, perpetuò virens. Fert parvos dactylos austeros & acidos, ut non facile edi possime. Caudicem ima parte duorum pedum altitudine à terra persorant sylvestres. Æthiopes indexe exhibital liquor gultu fiaviffimo, colore vini albi Andegavenfis; quem vafis terreis exceptum ad ufum refervant, & Miguel vocant, & the facilità do corruptione praferveur fale aliquantium condiunt, aliquit facile acciett. Apriffimum eft ad odorem & fitim. Ægyptios olim mortino de la color de fitim falle acciett. tuorum cadavera antequam Ballamo condirent hoc succo ter quatérve abluebant, ità tutiora futura existimantes à putresactione: quod unde hausit nescimus.

Abundat Promontorium viride hoc genus Palmis, quod annon idem possit esse præcedenti cogitandum proponit J. Bauhinus.

De Palma Indica nucifera Coccus dicta.

Coccus five Cocus dicta est hac arbor à vocabulo Lustanico Cognos, quod Simiam aut Cercopithecum fignificat, à tribus fructui impreffis foraminibus Cercopitheci faciem aut larvæ alicujus ef-

figiem amulantibus nomine indito.

Nos in ejus historia describenda optimos autores, Gulielmum Pisonem, Georgium Marggravium, sed pracipue accuratissimos Horti Malabarici conditores sequimur; omissis iis qua vel supersua vel incerta putavimus. Lectorem etiam ad Hortum prædictum aliquoties amandamus, quoniam omnia

 Palma Indica coccifera angulofa C. B. Palma Indica nucifera J. B. Palma five Nux Indica vulgo, ferens Coccos Park. Inaia guacuiba, vulgo Cocos Piloni & Marcgravio. Nux In-dica & Cocciq. Coyolli Mexicanis Hernandez. Tenga Hort. Malab. The Coto, op Cohernut Eree.

Marggr. H. M.

Caudice est raro, recto, sed plerunque incurvato, quatuor, quinq sex, aut etiam septem pedes cras-10, 30, 40 & interdum 50 alto [Hortus Malab. pedalem tantum crassitiem ei attribuit, o in ima parte, sui maxima, ferme biyeelalem: at Fife affirmat partem caudicis bumo preximam non refiferem aut firmi-orem effe qu'un que in summitate existat.] Cortex cinereus elt inflat Juglandis, & quali vibicibus hinc inde transvertim per ambitum notatus. [Hort. Mal. cortex nigriean que deglabi negati, semian-malaribus circulis ac nois, quibus pedes schorum insederum, striatus [Lignum ejus non multi est usus; constat enim ex meris filamentis, & est dulce, quasi lacteo succo turgens, unde arbore casa à formicis appetitur [intus mollius, ad corticem durius, per vetustatem arboris etiam multo durius & magic nigricans ; aeri expositum intra duos trésve annos corrumpitur, in aquis durabilius est.]

Caret ramis, sed in summitate quindecim, octodecim, viginti aut plura habet folia, magna, alata, in orbem dispersa, partim surrecta, partim protensa, partim dependentia, grato aspectu. In exordio fuo hæc folia alata quadam textura vestita sunt naturali, obscure grisei coloris, quasi crudum textum cannabinum effet, & successi temporis hac textura se solvit, subsequente altera, & à vento circumagitur. Quodlibet folium alatum longum est circiter sedecim pedes, ac in exortu pedem circiter crassum, dissectum in folia sive alas ordine juxta se positas aut oppositas. Quodlibet tale folium tres aut amplius pedes longum eft, duos digitos latum, & versus extremitatem anguftius, acumina-tum, habens in medio fecundum longitudinem nervum offeum, flavescentem, ac transvertim ordine subtilissimas strias virides (ut & ipsum est) ac totum carinatum cavitate sursus, substantia instar folii Gladioli, læte viride ac splendens.

Folia bæc Hort. Mal. ramos foliaceos appellat, minus recte, siquidem, ut affirmat, decidunt alter post alterum temporibus ordinatis dum alii ex summitate caudicis de novo erumpunt; quod folio non ramo con-

Inter folia alata ex fummitate arboris oritur * filiqua feu vagina 24 circiter pedes longa, crassa crassa in medio novem aut decem digitos, fastigiata, viridis, striata, que successu temporis fuscessit, ac ordinaria since in medio novem aut decem digitos, faltigiata, viridis, itriata, qua nucceitu temporis ruiceicit, ac duedecim fafponte rumpitur. Antequam autem rumpatur, eleganter intus compositus reperitur caulis, pedem fine [medies] longus, tres aut quatuor digitos crassus, in plures ramos pedales aut sesquipedales distinctus, qui ità casse se caapte à natura in theca complicati magnam spicam representant. Rami hi onusti sunt triangulari-gina bus corpusculis magnitudine Amygdalarum albis, quæ rudimenta sunt florum, & hinc nucum: nam rum. H. M. ruptă vagină rami hi se explicant instar arbuscular, & slosculos exhibent luteos. Hinc succrescunt fructus, quilibet infidens suo pediculo, pennam anserinam crasso, & cupulæ squams constanti ex ruffo flavescentibus.

Hort. Mal. fruktus à floribus disjungere & removere voidetur : nam in bifee fureulis in capsis slores & fruktus eo ordine provenire asserit ; ut fruktus in inferioribus partibus prodeant quam gemma slorum, & surculis arctè insideant. Flores autem parvis & flavo-albicantibus calycibus, trifoliatis excepti, ipsi tripetali funt, petalis ad imamoram rotundioribus, 🔗 in vertice cuspidatis, duriolus, rigidis 👉 crassiolis, habentque in medio sex stamina slava, quæ oblongis, crassiolis, primum surrectis, dein decumbentibus apicibus dotata funt, ac ex unquiculis petalorum prodeunt, ac cum is stylum brevem, crassiolum & albicantem, supernè trifidum, sunique odore grato velui Lilia, licet debili, qui postquam è capsi eruperunt confestim è surculis decidunt. Tertio à satione anno solia incipiunt dessure, nec enim antea justam magnitudinem adipi-

scuntur. In arbore grandi ordinariè 28 plus minus conspiciuntur folia.

Constat fructus totus primum exteriore tegumento, secundo cortice, tertio nucleo, & quarto aqua. Exterius tegumentum externè glabrum, in totum constat è filamentis crassifiusculis, longis coloris rufescentis instar Lini, referens stupam cannabinam, crassam ac crudam, estque in ea parte quà nux pediculo adharet supra duos digitos crassum, in reliquis lateribus circiter unum. Correx est crassus instar cranii humani, & ea extremitate qua adhæret ramo tria habet foramina nucleum Cerafi capientia. In cavitate hajus corticis seu in interiore ambitu ejus adhæret nucleus, qui & ipse sua cuticulà vestitur, in sua convexitate (inter corticem ac se) russi coloris, ad visum ut nux moschata. Nucleus nuce maturà crassus est à digiti, albissimis, lacteo succe turgens, sapore instar optimarum Avellanarum: denique in illa cavitate nuclei continetur aqua; pauca quidem quando plene maturiti nux, nec ad potandum grata, fed quando media attatis est, nimirum quando tegumentum flavescere incipit, cavitas illa est plena aqua suavissima, continet enim pintam Hollandicam aut amplius, pro magnitudine. Aqua hæc tum gratissima est ad potandum, dulcis, frigida ac clara. At hine cum aqua abundat, nucleus adhue mollis, nec ità gratus est. Ergo pro aqua haurienda eliguntur mediz maturitatis, pro nucleo edendo planè maturæ. Ex nucleo maturo exprimitur lac, cui incoquitur Oryza pro pulmento.

Notat H. M. Fructus cum teneri adhuc sunt, & ex capsa cum spicis erumpunt calyce flavo-albicante, qui ex rotundis folius mutuò circumvolutis constat arcte & in totum obduci. Interna cavitas in fructu quomodo augetur bîc vide. Nucleus seu medulla fructus cum vetustissima est maxime oleosa evadit, ac ex oleo carulescens, odorem fortem olossum, qui ingratus est, spirans. Pro diversa medulla conssistentia fruitus varisi nominibus sunt donati, qua bic vide; & qua babent de mutatione gustús & consistentia in liquore. Aqua in fructu nonnihil duro id proprium habet, quòd ut liquor dictus Suri, fermentatione ad oculum notabili cietur: cum medulla dura est, ac fructus exsiccari incipit, in ollam infusa & aeri exposita saporem dulcem illico amittit & subacida reddstur, saque ocyus si vento moveatur, sine ulla tamen fermenta-

Magnitudo fructûs interdum capitis humani, forma externa oblongo-rotunda & Peponis æmula, tribus angulis obtufis, ad partes futurarum, que in interiore cortice funt, coeuntibus.

In Coccis vetustis ad partem eorum inferiorem intra medullam seu nucleum oculus oblongo-rotundus albicans, qui postea flavescit se prodit, éstque tenerum germen fructus [plantula seminalis] qui eo terræ mandato ex superiore parte per oculum operimenti minus durum seu latius surculum novellum extrudit, atque ex inferna parte pirum dictum Lufitanis Pingo, quod magis & magis increscens dum aqua interea exficcatur totam cavitatem adimplet. Surculus autem novellus ex oculo prodiens extra operimentum emicans, paulò reflexus corticem exteriorem perterebrat, ac inferiori parte emittit radiculas, qua per corticem exteriorem primum oblique decurrendo, tandem eo perrupto se terrar hine inde affigunt. Pirum quod in cavitate nascitur albicat & in strictiore parte, qua ex oculo prodiit fufflavum, exterius rugis in longum firiatum, & granulatum, ac oleo inunctum, intus fungosum, humidum, molle & albicans, esculentum, sapore multò dulciori quam medulla, verùm nonnihil fastidioso.

Radix crassa, cortice rufescente ae nigricante, interius ligno molliori, fibras late transversim diffundens. At Pilo mirum elle ait truncos adeò proceros polle fic brevibus & tenuibus & vix terra coopertis radicibus in aere subsistere, neque suo multo pondere & fructuum mole, ventisque ctiam vehementioribus eos sæpe quatientibus humi concidere.

Cacumen arboris, quod à teneris ramis circundatur, cum altior ac vetultior est in conum fastigiatur, ac molli & albicante pulpa seu corculo, dicta Lustranis Palmita, Pisoni Palma, quod exte-

I acus.

1 359

riùs è varis tunicis fibi mutuo superinjectis conflatur, ac intus densum est, constat : hoc cum tenerior est Tenga, & altitudine unius cubiti, est dulcis ac grati saporis; cum majoris atatis saporis min's grati ac adstringentis; cum vetufior est faporis dulcioris & gratissimi, amulans juglandes noffrates, que non cruda folum fed & coca inter epulas apponitur, & cum Braffica Cyprina certat: ab elephantibus maxime expetitur qui ut ea fruantur arbores hafee eradicant. Ea ablata arbor moritur; quò fit ut qui ejusmodi germen edit non immeritò Pelnam vorare dicatur. Arbor toto anno fimul flores, fructus immaturos & maturos continet.

Amat autem loca maritima & arenosa propè sepes & macerias: in mediterraneis non, aut rarò. reperitur, aut si plantetur infructuosus est, nec ibi justam magnitudinem assequitur. A 25 ad 30

extatis annum in lummo est vigore: 100 circiter annos durat.

Ex hac arbore elicitur liquor Sati dictus, qui potus ut vinum inebriandi vim obtinet, saporis grati, subdulcis, subsalis & subsacidi, cum primum exceptus est majori dulcedine, cum vetustior acidior, coloris ex albicante subcerulei & pallidi, &c. Ex eo destillatur aqua ardens seu spiritus: Acetum consists anotation indicating to painting occurrence and a constitution against the printer. Account entire & section & Saccharum good "Agray wocant ex eo fit. Modum educendi hunc liquorem accurate de feribunt Horti Malabarici Auctores; Caple florifera feu fructifera; quam Mammam arboris vocant, cuspidem incidunt, eiq, ollam appendent, atq, infra cuspidem intervallo quatuor digitorum corticem capsæ oblique secant, sectúmq, versus cuspidem elevant, barbam, ut aiunt, efficientes, ut liquor ex culpide incido per corticem caplæ dimanans, ex barba in ollam appeníam infundatur, culpidem au-tem incidum, &c. Reliqua quia nims longa funt, onaitto, apud Auctores iplos requirenda.

Bis dedie, mane & vesperi, ollas cum Suri detrahunt, interdum etiam meridie. Qui medio die detrahitur in ollis mane appensis dulcis est, qui vesperi subacidus, altero die acescens, tertio autem die liquor acidus redditur, suum dulcedinem prorsus amittens. Ut acetum ex hoc liquore conficiatur, ollas in quibus exceptus est in calce per 15 dies imponunt, quo ad fermentationem vehementiorem excitatus, multam spumam ebulliendo, ac in fundum ollæ materiam albicantem seu cinere-

um demittendo, mutatur in acetum.

Saccharum Fagra dictum hoc modo conficiunt : Ollis induunt momentum calcis, quantum sufficit ad liquorem instillatum rubedine tingendum, nec plus, nec minus debito ob rationes ab Autoribus dictas; dein hunc liquorem coquunt continuè eum cochleari movendo donec inspissetur. habetúrg, tum Saccharum rubrum, quod album iterata folutione ac coctione reddunt : modum vide. E villosa materia tegumenti hujus nucis exterioris rudentes & funes navibus necessarii fiunt. autore Garcia, qui incorrupti manent in aqua marina. Sed & ex iis villis fiunt nodosa ĉingula maeni usus inter omnes ferè tenuioris fortunæ mulierculas Ulyssipponenses.

Exterior hic cortex circa initia edulis esse dicitur, & Cinara spiniferos resipere aculeos, verum dulciorem esse, aptissimumque cohibendis diarrhœis, satietati curandæ, & ventriculo instau-

rando.

Ex eadem materia stupæ loco nares obturantur ac stipantur, ipsisque adeò stupis præstat quòd putredini minus fit obnoxia, & aqua marina imbuta infletur denseturque. Offeus cortex diligenter politus, & argento decoratus apud plurimos hodie speciosi poculi vice in convivia venit; sed vim antiparalyticam ei denegat Garcias.

Liquorem seu vinum Suri phthisicis mire conferre aiunt & valde opportunum esse urinæ, renúmque vitiis laborantibus. É nucleis contufis atque expressis lac extorquetur citra ignis operam, lumbricis enecandis utilissimum ad 3viii, addito sale, mane potum, præsertim in pueris.

Quin ex ramentis nuclei (addità aqua: opportuna mensurà) fervesactis ac multum agitatis oleum fupereminere solet, dulce, liquidum, splendidum, & oleo Amygdalarum dulcium non diffimile gustu, quod sex aut octo unciarum mensura potum, addita aqua in qua Tamarindi aliquandiu maduerint, ventriculum intestinaque leviter purgat, humores pracipue melancholicos & pituitosos evacuans, cum tamen nucleus dicatur alvum coercere; at recens extractum fit oportet; vulneribus mirè opitulatur, nam & sanguinem sistit & saniem exterget, coercétque dolorem, & tandem cicatricem inducit. Quin ex frustulis exsiccatis nuclei, qua in longuiquas regiones transferri folent, extrahitur oleum utile lucernis, Oryzæ parandæ, nervis contractis laxandis, & necandis

Liquor nucleo contentus fiti febribuíque extinguendis, calorique contemperando idoneus est, medendis extergendisque oculis & emundanda mulierum cuti. Emundat s'anguinem, ventriculum & vias urinæ purgat, medetur pectori, ac pergrato constat gustu, plurimum præbet nutrimenti, & adversus biliosas febres est potio mirabilis. Hernandez.

Multæ præterea vires & usus in medicina aliarum hujus arboris partium habentur in Horto Ma-

labarico, ad quem Lectorem remitto.

At non reticendum quod de medulla hujus arboris habet Jo. Linschotanus, nimirum eam [Palmito vocant] magno in pretio loco muneris ad opulentiores potentiorésque mitti. Chartæ autem tenuitate ac candore formá plicatili crescit, ut subinde 50 aut 60 plicas habeat toga muliebris inftar. Ex hac Indi chartam & libros inftaurant; ex ea etenim charta tenuis ducitur. Virentibus inscribunt plicis, quæ tum siccatæ literas indelebiles habent, stilo ferreo ante notatas.

Indis Ollam vocari refert supradictam chartam; constantque ex eadem materia omnes gentis Annales, libri & volumina, quam & fignare norunt in epiftolarum ufus. Idem tradit & confirmat D. Mandelsto in relatione peregrinationis sua in India Orientali-

Maffeus Folia tum Librariis pro Papyro esse ait, (de quo tamen dubito, eumque per errorem folia Lanter pro hujus foliis habuisse suspicor) tum etiam in vestes forma facili simul ac spisso con-

Idem unam hanc arborem omnia prorfus ad rem nauticam instrumenta ac materiem præbere scribit : quippe truncum & ramos in malum, assamenta, clavósq.: comam in vela; * Cuyrum in funes omnium optimos, filaque ad laterum futuras; postremò Cocum ipsum, quæq ex eo conficiuntur in onera.

Quibus

Quibus fi addamus, prabere eam & vinum, & lac, & oleum, & faccharum, & acetum, & chum folidiorem, & filum, & acus, & lintea, & veftimenta, & pocula, & cochlearia, ali:ique vafa, & floreas, & sportas, & umbellas, & chartam; omnino fatendum est arborem esse προύχεντον, Cuique fimilem & æquiparandam vix in toto terrarum orbe reperias.

De Arboribus Caudice simplici non ramoso.

5. Palma Javanensis longissimo folio C. B. Palma Indica genus Lantor dictum J. B.

Fructum fert exiguum, magnitudine Cerafi, colore qualis Aurantiorum, nucleum intus continentem quem Ceces nuncupant. Ex hoc fructu perelegans fit oleum, colore Aurantii, etui jucundum, admodumq, fallubre affuerts. Sunt qui hane [peciem Palme precedents freminam factunt.
Hujus folia quam reliquarum Palmarum ad feripruram aptiora commendabilioraq, funt, unde Indi

iis utuntur chartæ loco. Folia autem viri longitudinem æquant.

Lib. XXIV.

Similia folia, cum integra, tum per medium fecundum longitudinem fecta, Malacenfibuíq, characteribus inferipta, ab Hollandis ex Java funt relata. Ex his habuit Clufius cubitum longa, extremitatibus tamen recisis [nam integra bicubitalia aut longiora sunt] secundum medium nervum per longitudinem excurrentem complicata, & binas ferè uncias lata, utroque latere exteriore secundum longitudinem tribus versibus inscripta: videbat & quæ quatuor versus inscriptos haberent, praterea librum 76 folis conftantem, non integris quidem, fed quæ extremitatibus recifis, per meplatter indium fecundum nervi longitudinem fecta, turinque quaturo verifbus (tylo ferreco exarata, ut apud illos moris est tribus locis pertulo, in medio videlicet & duabus extremitatibus funiculo trajecta, aptatis utrinque binis afferculis, quibus contracto funiculo tegerentur. Sed & ea folia que nancificebar, & aliquot alia que apud diversos conspiciebam, ab una extremitate pertula erant, & charactere quopiam in capite notata, ut funiculo connexorum series dignosci posset. Intelligebam porro ex ipfis Indis hos characteres noftro more exarari, hoc eft a finifitra ad dextram ducto ftylo, &c. Ea autem folia Palmæ cocciferæ non erant. Sed peculiaris illius generis Paldero de la constant de la c mæ, quæ Javæ incolis Lanter appellatur.

6. Palma coccifera figura ovali C. B. Coccus de Maldiva Park. Nux Indica ad venena celebru sfive Coccus de Maldiva J. B. Quibusdam Tavarcaré.

Niger est Coco de Maldiva cortex, & nitidior vulgari Coco seu Nuce Indica, figura ovali magna ex parte, nec ità rotunda ut vulgaris. Medulla five pulpa interior, qua ficcata dura admodum est & candida, nonnihil tamen ad pallorem inclinans, in luperficie rimosa est & valde porosa, nullo ec canqua, monaini canera sa panoreni monainis in imperince minora et ce vatore portora, mulo fapore excellenti. J. Baubino fungola, confiftentis quam videnum sin fungis nucum, colore foris in luteo cinereo, intus pallido, fibris variatum fubinde ferrugines & croccis, guiltu inforis in luteo cinereo, intus pallido, fibris variatum fubinde ferrugines & croccis, guiltu inforis in luteo cinereo.

Integræ quas vidit nuces J. Bauhinus pedem longæ fuere, rotunditate quantam vix ambabus ma nibus amplecti potuit: pars compressa erat sex uncias lata, in qua amplum foramen apparebat ab alio fructu separatum, ità ut gemellus fuerat fructus: conjunctorum fructuum ingentem fuise magnitudinem apparebat; utriulq capacitas erat infignis: cortex durus & spissus qualis aliis nucibus, * Capite huexterne ftris obliquis longis excavatus, colore nigro, pulfatus ollæ modo refonans. Sic corticem mano multo

etiam villosum habet ut alix Nuces Indicx.

Vulgari famâ accepimus (inquit Garcias) infulas Maldivas aliquando continentem fuifle, fed

inundatione maris submersum has insulas effecisse: in quo obrutæ Palmæ suerint quæ hos Coccos protuliffent, qui terrà indurati in hunc modum conspiciuntur. Suntne verò ejuschem generis cum nostris facile judicari non potest, cum hactenus nemo folia aut arboris truncum videre potuerit; sed nontris factie paticant ion poorts, cuin naccous mono tona aux apois tutientai viocie potient; fet foli Cocci in litus ejiciantur, nunc bini conjunctim, interdum verò inguli feparatim. Sod has ne mini colligere licet nifi cum capitis periculo, quoniam Regis effe afferunt, quicquid de mari in litus ejicitur, quæ res majorem autoritatem huic Nuci conciliavit.

Eximitur autem ex his Coccis pulpa sive medulla, deinde exficcatur atque indurescit eo quo ven-

Commendatur ab ipsis incolis & à Malabarensibus (ut testatur Acosta) non modò à plebe, sed à regibus & principibus viris, ut in omni fere morborum genere ad eam confugiant tanquam ad Vires. facram anchoram: verum præcipue adversus venena valere creditur: Fiunt & in eam gratiam ex illo pocula, que auro vel argento excipiuntur ad aquam bibendam, in quam ex catenula medulla nio pecus, que ano ce agento concentrat a aquant constanti de qua quam ex his poculis hau-ipfius Cocci ragmentum pendere finunt, fibic, certo perfuadent illis qui aquam ex his poculis hau-riunt mulum venenum nocere posse, futurosa, immunes à multis morbis. Verum cum haze aliaque quae de nucis hujus viribus traduntur vulgi potius perfuatione quam certis experimentis conftant : & medici nonnulli se nullo successu ad pradictos affectus iis usos esse affirment : alii noxam potius corpori inferre, quam juvamen aliquod aut emolumentum conferre se experientia didicisse dicant; iis recensendis & expendendis non immorabimur.

recenienais & expenaenais non immorauniur.

Quod attinet ad specificam qualitatem promovendi partum difficilem, & resustante per le pietricis epis non unam experientiam habent spectatissimi aliquot apud nos Medicina Coryphai, & restari de felicissimis successibus queunt, inquit Gul. Pifo: apud quem plura vide in Mantissa et restari de felicissimis successibus queunt, inquit Gul. Pifo: apud quem plura vide in Mantissa.

Aromat. cap. 19.

7. Todda

7. Todda panna H. M. Palma Indica caudice in annulos protuberantes distincto, fructu Pruniformi. H. M.

* Dues trifer circularibus & extraberantibus * annulis undiq, circundatus, & corrice eraffo, cinereo, squamolo, dinim luis intus purpureo obductus est; lignum albicans, molle, cujus matrix flavescens. Cum verò arbor hac primum è terra erumpit, nullum caudicis fundamentum fub dio obtinet, sed Conus prodit foliaceis ntus purpureo oucutes et ; figural actos findamentum fib dio obinet, fed Conus prodit foliaceis primum eterra erumpit, nullum caudicis findamentum fib dio obinet, fed Conus prodit foliaceis primum eterra erumpit, nullum caudicis findamentum fib dio obinet, fed Conus prodit foliaceis primum eterra erumpit, nullum caudicis findamentum furculi [folia composita] reministrate compositation foliaceis illa regimina sublevantur, ut qui primò, fermè planus difinantissa. erat coni apex, acutius fenfim, tandémo, rotundum acquirat cacumen, ulquedum obtegentia illa foliola transfuum concedere cogantur foliosis surculis, qui, quo magis adolecunt co magie septicantur, foliosis furculis, qui, quo magis adolecunt co magie septicantur, foliosifumque illo operimenta versis latera diducunt, atq, ità foliosi surculi majoni spatto indigentes magis reclinant & ad latera vergunt, donec tandem ipsam caudicis peripheriam circumvestiant, lanmagis recuinant et ao iatera vergunt, donec tancem ipiam canotes peripierraim cricumvettiant, languidis tunc & marcefeentibus eorum primis tegiminibus, quæ dein decidunt & fui higmata relinquendo circularibus prominentibit(a, angulis eam cingunt. Post hace inter iplas arboris frondes novus oritur conus, priori planè fimilis, è quo novelli foliorum alatorum ram [] potitis nova folia pinnata] denuò prodeunt, que foliorum productio toties renovatur, quoad fructibus entientedis apat fire propore conus in humani cantit magnitudinem augentus ac undique (so account a product) que rempore conus in humani cantit magnitudinem augentus ac undique (so account a product) que rempore conus in humani cantit magnitudinem augentus. arbor: quo tempore conus in humani capitis magnitudinem augetur, ac undique sese aperiendo arbor: quo tempore comus in numan capus magnatament agrandi a comparato de plures ramufacilos reflexos fruétibus ornatos exhibet, & finul ac aperitur novus ex ejus cavitate e-plures ramufacilos reflexos fruétibus ornatos exhibet, & finul ac aperitur novus ex ejus cavitate e-plures ramufacilos guir com denuò augetur aperitur, ac novellos foliorum ramos undia, emitmegi foliogerus comus; qui com denuò augetur aperitur, ac novellos foliorum ramos undia, emitmegi foliogerus comus comus ramos undia, emitmegi folio producti a fruétigeru Con vicifitudines toties reflexos novellos foliorum ramos undia, emitmegi foliogerus comus qui con vicifitudines toties reflexos productivos de la constanta de la con funt quoulq, viget arbor. Contingit quoq, nonnunquam ut ex uno trunco quatuor aut quinq, vertices enascantur, quum caudice ad viginti circiter pedum altitudinem aucto fructipromus conus non unum sed plures includit novellos conos, è quibus totidem prodeunt arboris vertices; id tamen rarò observatur, & fingulis arboribus fimplex plerunq adest vertex. Quoties folia cum foliaceis coni tegminibus marcefcentibus decidunt (quod femel intra annum

aut sesquiannum contingit) toties circulari prominentíque annulo caudex cingitur & augetur. Conus constat è plurimis, oblongo teretibus, crassis coriaceis, densâque lanugine vestitis soliis. lanugine verò detrita viridi fuscis; qua aperto cono erumpentibus foliis pinnatis (ut diximus) de-

Folium pinnatum integrum octo pedum mensuram longitudine haud rarò superat, ejus pediculus faturate viridis est, ac in superiore limbo exiguis spinis munita: pinnæ autem seu solica mediæ costæ adnexa atro-virescentia supernè splendent, infernè nequaquam.

Fructiproraus conus è multis linguiformibus involucris, veris fructuum loculis componitur, folia-

Sunr autem fructus oblongo-rotundi, prunis majoribus haud abfimiles, quos tegit cortex glaber, Sunr autem fructus oblongo-rotundi, prunis majoribus haud abfimiles, quos tegit cortex glaber, viridis ac niens, postea subriavus, & dein rubescens, grati dulcis, saporis, cui subjectus cortex rufus ac lignosus, nucleum continens candidum, sapore castaneis haud absimilem.

Ubi transversim dissecatur caudex guttas expromit pellucidas, quæ radiis Solaribus incandicans

crystallinumq, gummi inspissantur.

Crescit have arbor locis montanis, petrolis & arenolis, in Triftsour & Couromada Provincia Ma-labar, necnon in Japonia insulis Ronkion & Loques. Indifference quocunq, anni tempore vicissisdines suas patitur, & foliipromos fructipromósque profert conos, atq, a quinto sextóve circiter sationis anno ad centelimum & ultra frugifera est.

Cæterum arboris hujus tanta est fertilitas, ut recisus ejusdem ramus terræ vel levius commissus in novam arborem programmet: quinimo experimento compertum dicitur, rejectum trunci fruftum novas radices emittere & in arborem denuo renafci; quoda, magis adhuc mirandum, fi vel per annum, vel per plures annos è terra evulsa servetur sicca arbor, & postea terræ committatur revire-Quæ de sympathia hujus arboris cum ferro habent apud me certe fidem non inveniunt.

Fructibus vefcuntur Malabarenfes cum faccharo Thomaco, alioquin alvum relinquum aftricam.
Succus è novellis folis expreflus arq, exhibitus inteflinorum cruciatus compelcit, ftomachi ardorem fedat, & vomitui cruento medettur.

Fructibus vefcuntur faricam. Ans, lumbifque applicatus dolorem nephricum tollit, & involuntarium feminis in gonorrhea ef-fluxum mitigat. At verò è fructibus tenerioribus in aqua decochis medicamentum paratur, quod votuxum mingat. At vero e fructious tenerioribus in aqua decoctis medicamentum paratur, quod vo-mitum ciendo ventriculum egregie expurgat. Infius arboris gummi affumptum quibulcunq, venenis refifiti, atq, cum gallina flercore mixtum & locis applicatum viperatum morfits minfice lanat. Ex-arboris trunco Japonenes farinam, ex-eique panem conficient Sagosi ipfis dictum. Deniq, ii Ma-labarenes qui à D. Thoma de converlos profitentur, templa fia diebus feltis folis inquis arboris ex-cornant atq, hanc ab caulam arbor hxc Palma d' Igrefia, five Armateria das igrezias à Luftanis sealleme.

Cum Auctores nostri è farina trunci hujus Arboris Japonenses panem conficere affirment, Sagou ipsis dictum, non video quid obstet quo minus arbor ipsia possit elle Palmam referent arbor farinifera C. B. seu Sagu Amboensium ? nihil tamen affirmo; forte enim è variis Palmarum speciebus diversis in locis fat faina Segon eige Zegon dickt. Variant etiam peregrinationum conferiptores in historia Zegon. Alii enim farinam eam fieri aunt è medulla capits cujuddam Palme in Ternate infula nascentis, cujus summum fastigium in orbicularum caput instar Brassica capitata extuberat: alii ex ipso trunci ligno, malleis Arundunaceis contufo. De hac farina plura vide in capite de Palma foho fim-plici plicatili flabelliformi.

8. Pindoba Brasiliensibus Marggr. Pindova Pison. Inaia Brasilianis. Palma Brasiliensis caudice glabro, fructu ovi gallinacei magnitudine, & figura.

Palmæ nuciferæ species est, caudice utplurimum crassiore quam Palma coccifera, proceritate æquali vel etiam longe majore. Caudex enim crassus ad quatuor, quinque, aut sex pedes, cortice gryseo seu cinereo, glabro, in quo vibices vix apparent, secus quam in Coqueiro. Folia fert ut illa alata, sed quæ non ità in orbem dependent, sed maximam partem stant surrecta. Propè foliorum exortum etiam rami provenium dependentes, qui proferunt racemos, quattor au quinq pedes longos, plenos flosculis: post quos etiam racematim provenium fructus, vel centum in uno racemo. ovi gallinacei figura & magnitudine, aut paulo etiam majore, fastigium habentes acuminatum, altera extremitate infident calyci vel cupulæ, foliis triangularibus constanti. Maturus exterius è viridi flavescit, vel eriam brunnescit. Cortex exterior filamentosus est ut in Coco, verùm haud crassus, sed duplam tantum craffitiem teltze ovi gallinacei habens, qui inciius detrahi poteft: illo detracto apparet pauca caro crocei coloris, nullo manifetto fapore, que ab Ethiopibus cum farina comeditur: hec ambit nucem duriffimam, ovalem, ejuldem ferme craffitudinis cum Coco, veruna caret tribus illis foraminibus: hâc discussà apparet intus in cavo, per interstitium more juglandis distincto nucleus magnitudine Juglandis, candidus, duriusculus, saporis ut Coco, sed paulò siccior, neg, tam suavis. Colliguntur per totum annum.

Ex carne crocea fit oleum croceum, quod in lucernis ufurpatur, è nucleo limpidiffimum per ex Ujur. preffionem ad condiendos cibos quandiu recens eft, & itidem ad lucernas quando vetus. Utrumque

qualitate frigidum, & illud è nucleo expressum loco Rosacei olei usurpatur.

E folis arboris fiunt tecta domorum, storez, corbes & alia. E fastigio arboris gummi pellucidum, odoratum & pulcherrimum fluit, quod in locum Arabici nonnunquam venit.

Postremò medulla coloris albicantis, & recentem Juglandem resipiens in vertice ligni contine-

Lib. XXIV.

tur, optimum alimentum fi cum sale & pane comedatur. Lignum albicans & scabrosum corticis loco habet hac arbor, ligni autem loco fungosam & intus

filosam medullam, facilè combustibilem, è qua sane & fortissima lixivia norumt conficere.

9. Palma Brafilienfis quima seu Tucum Pisoni. Pal. Brafil, aculeata, fructu Pruni Damasceni mag-nitudine & figură.

Arbor est mediocris altitudinis: si frondes spectes Pindovam, si catera, Palmam dactyliferam repræsentat. Truncum, ramos, atq. folia habet aculeata: lignum verò nigrum & durissimum, quo indigenz fagittas exasperant. Fructus producit rotundos racematim, Pruni Damasceni magnitudine & augeriz zagutas szaspetati. Fritutus protecti forumes iszentates i arabitet inigiantater. Jelem efigura, 200, 200, & plures aliquando uno codémique racemo. Sues & Simize is faginantur. Oleum exinde limpidiffimum exprimitur, itidem ufibus quibus nuces pindovæ ducatum, magnique fit apud omnes paffim incolas. Fructus hi externis nigricant: nucleo funt albo non influsty, præfertim recenti. Ex filis Brafiliani filum deducunt tenuiffimum & fortiffimum, rubicundo Serico perfimile.

10. Palma Brafiliensis Septima. seu Aquè Pisonis. Palma Brafil. vinifera, folis cinereis.

ruerint, dulciffimi saporis, nucleo albo ac pergrato, ex quo incolæ vinum conficiunt. Nigritæ illam appellant proprio idiomate Catolè. Familiaris est hæc arbor Brasiliæ Septentrionali non Australia. Arbor est mediocris, folius cinereis. Fructus fert racematim Pruni magnitudine, flavos ubi matu-

11. Palma Brafiliensis octava Iraibà ditta Pisonis. Pal. Braf. farinifera. An Yri Lerii? id est, Palma Americana fructu racemoso C. B.

Pracedentibus major est, familiaris in Piratininga sylvis. Ad summitatem illius circa ramos medulla continetur candidiffima, qua cruda vel etiam cocta cum carne vel oleo inter bonos cibos numeratur: Substantia verò durior, candida, quæ contusa cogitur in massami farinæ similem, unde placentulæ non ingratæ siunt; ex succo verò illius pulmentum admodum dulce & suave. Fruetus quoq producit sapidos & dulces: remedium contra famem illis qui per sylvas eas & vastas solitudines

Lerius Iri fructum rotundum tribuit, Prunellorum specie, sed in racemum congestum tanta magnitudinis ac ponderis, quantum homo vix una manu attollere queat. Sed meri funt nuclei, & quidem Cerafi nucleis minores, quorum quidem fit ulus. Sed & teneram quandam gerit summitatem inter folia [juniorum arborum] quam in cibum cædebat cum Sociis.

Fructus racemis præcedentem Palmam refert.

12. Palma nobilis feu Regalis Jamaicenfis & Barbadenfis. Palmilte Franc. D. Rochefort. Che Cabbage-tree, or Palmeeto ropal.

liende sufficiant. Hoc insuper peculiare habet hec arbor, quod crassitor in plerung superne quam ad 300 petes.

Cum junior adhuc est corricem habet tenerum, canescentem, ad singulos circiter pedes circulis distinctum, unde atas arboris innotescit, novum enim quotannis acquirit circulum. Verum

cùm adolevit & ad statum pervenit, adeò solida & compacta evadit, ut non ampliùs id observari

* [fol.erum Summitas seu fastigium multis * ramis pulchellis, cannulatis & politis exornatur, qui utrinq folis compositorum innumeris viridibus, oblongis, angustis delicatis instructi mirabilem arbori gratiam & decorem concicauliculus 14- liant. Ramuli teneriores, necdum plane expansi, in medio arboris rectà attolluntur, dum interim

reliqui qui circumcirca incurvati dependent pulcherrima corona foccie erectos cingunt, sum interim singulis ferè mentibus unum aliquem è ramulis [rectius folis] abjicit hac arbor, & corticem singulis ferè mentibus unum aliquem è ramulis [rectius folis] abjicit hac arbor, & corticem quendam exuit, qui ab infra primò ablœdit, éstque quatuor vel quinq pedes longus, duos circiter latus, craffitie corii praparati; Indigena Tache vocant, eumo, ad culinas integendas adhibent, aliaq,

fuarum ædium conclavia, quemadmodum & folia ad domus operiendas.

In summitate trunci medullam quandam continet, albam, tenerrimam & sapidiffimam, gustu nucis si cruda comedatur, verum cocta & condita cum foliis multis tenellis & albis, qua cam undiq contegunt & obvolvunt, inter delicatiora Antillarum fercula locum non postremum sibi vendicat. Galli, & nostrates etiam, substantiam hanc medullosam cum folis eam involventibus Choss de Palmiste, id est, Caulem [Brafficam] Palma vocant, quoniam eam jusculis incoquunt Caulie &c aliarum herbarum loco.

Siquis hujus arboris truncum bifariam in longum findat, eximátque (quod factu facile eft) fubstantam interiorem filamentosam & molliusculam, quod restat lignum ità excavatum, pollicem craffum, canales longos, aquæ deducendæ commodiffimos & ad durandum firmos præftat. Ex eodem nigricante colore naturaliter imbuto, quodq, polituram facile admittat, multa & rara vascula

aliaq, utenfilia detornantur.

E summo scapi cacumine eminet florum & fructuum involucrum, Spatham vocant, exterius canescens, intus è rubro deauratum flosculos innumeros flavos arbusculæ ceu scopæ cujusdam virgulis adnascentes continens: quibus decidentibus succedunt fructus rotundi, ovi gallinacei magnitudine. Spatha seu vagina ad florum & fructuum dum adhuc tenelli sunt tutelam comparata utraq extremiopacia ieu vagina au norum de macadan dan acinic conon inte catolan compana a anago actolintate acuta est, medio crassa, ab uno latere rimà in longum fissa, è qua, cum maturescere incipiunt flores & expandi requirunt, ramulus seu arbuscula cui accrescunt foràs egreditur in dias luminis auras. Arbor hac circulis annularibus caudicis cum Todda panna convent, fummitate esculenta cum pracedente specie. Capite detruncato arborem perire affirmant nonnulli, negant alii.

12. Urucuri-iba Marggr. & Pil. Palma Brasiliensis sarinifera, fructu Pruni, cupulæ insidente.

Palmæ species est, dactyliferæ per omnia similis, excepta magnitudine minore, & quòd folia non afint fpinola. Flos ut Giscare. Fructus (qui & Urucari vocatur) fert racematim ut Pindeba: quilibet autem habet magnitudinem Pruni, & cupula [quamola infidet, cuticula grifea, pulpa lutea filamentosa, pauca, dulci conftans, intus continet lapidem durum, in quo nucleus candidus, edulis.

E cortice nuclei applicato tubo fit inftrumentum ad hauriendum petum. E ligno hujus arboris (quod filamentosum plane est) caso & contuso, sine alia opera fit farina, Lusitanis Farinha de pao dicta, Brasiliensibus Urucuri, coloris rusescentis, qua utuntur in desectu farinæ de Mandiocu ad pa-

Rami hujus arboris, feu potius folia lentiffima funt, unde ferviunt ad tegendas casas, & ad vin-

ciendum, ideoq, magni usus funt itinerantibus. E fructu fir oleum ur e fructu Pindobæ, valde medicinale, imprimis adversus Raiarumpuncturas

venenatas; nec puto præstantius remedium dari contra illud malum. In ipsa arbore nascitur Polypodium Caraguata, quæ aquam præbet ad bibendum.

14. Palma Brafiliensis nona Miriti dicta Pisonis.

Familiaris est præfecturis Cearæ & Maranhan. Fructum fert unicum, edulem atq, dulcem, ovali etiam magnitudine. Cortice est rubicundo nigris maculis; intus verò rubro. Folia illius magni fiunt ab indigenis, ut illis tegularum vice utantur.

15. Palma Brasiliensis decima, Miraiaiba dicta Pison.

Familiaris est præfecturæ S. Vincentii, cortice spinis armato: materie durissima, ex qua fiunt arcus nigri coloris. Fructus fert ovi columbini magnitudine, edules & satis gratos. Nimis brevis est Piso in harum arborum descriptione.

16. Jocara & Jucoara Brafiliensibus Marcgrav. Giocarà Pison. Palma coccifera minor Bra-

Caudice tenui, recto, glabro, gryleo exfurgit, more Palma coccifera, fed vix dimidia altitudinis. Commerce contuit, recto, grapero, grypeo exturget, miore raume coccinerae, jeu n. commende antidumins. Flofatib parvilla, ripetal, ac albo inbifatedentes, in ramo duos circiter pedes longo, oi multos ramulos tripedales plus minus expanfo, è filiqua flaverlecente egredio numerofiffimi, in medio aliquot flaminula flava haben es. Flori fuccedir parvulus fruitm figură Cece [Pifoni parvuli fructus, racenoi, inflar Palmarum] Supra filiquam (que ambit fuo exortu, ceu vagină, arboris quafi caudicem) folia in flummiate e provenium alata ut in Palma coccifera, fed breviora, nec ale nă longe ac laza. In flummiate a provenium calata ut in Palma convoluirum finar fiffulti. Admocime in rifar fiffulti. Admocime late. In summitate arboris plerung, folium convolvitur, stans erectum instar fistulæ. Admodum lentus est sloris ramus, & pro scopis, imò slagellis potest usurpari.

De Arboribus caudice simplici non ramoso. Lib. XXIV.

17. Palma Americana spinosa C. B. Palma Hayri Park. Palma facie Hairi J. B. Palma Brasilien-sis sexta seu Ayri Pilon. The prickly Palm.

Arbor est ingens, trunco multis spinis armato tenuibus & pungentibus instar acuum, Rochesortio latis seu planis, digitum longis, dentiscalpii figura, politis, colore è rubro nigricante: foliss Palma sed longioribus, ligno marmori nigro simili, quod ferri modo in aqua sidit : quare Barbari ex eo enfes conficiunt arque monilia, adeoque durum ac validum eft,ut ex co fagittæ qualvis ferreas loricas penetrare poffint. Fructum edit pilæ luforiæ magnitudine, altero extremo quodammodo acutum, [Pisoni rotundum ut catera Palma, sed non adeò racemosum] nucleo intus albicante, pingui, sed

Rochefortius arborem totam echinatam esse ait, per trunci ramulos & folia rigidis & acutissimis spinis, nec impunè tractandis obsitam, que si quem compungant periculosum nec facilè medicabile vulnus infligunt ni remediis idoneis tempestive succurratur. Quocirca Nigritæ antequam eam attingant igne in circuitu accenso aculeos amburunt. Fructum griseum durum, rotundum, nucleum esculentum claudere. Facta sub ramis incisione vinum quoddam inde ejiciunt Nigritæ.

18. Areca sive Faufel, sive Avellana Indiana versicolor Park. Faufel sive Areca Palmæ foliu J.B. Palma cujus fructus seffilis Faufel dicitur C. B. Areca sive Faufel Ger. Caun-

Arbor est procera, altitudine Tenga seu Cocci, radice nigricante, oblonga, spithamam crassa, ra-

Arbor est procesa, altitudine Tenge fue Caeci, radice nigricante, oblonga, spithamam crassa, radiculas albicantes & ruías, que intus lignoso filamento sint, ex se distinudens, candice ad radicem spithamam crasso, in summitare paulo minore, cortice obducho viridicalaro.

Rami [verius folia] ex caudice deculsamis bini ordine prodeunt, ex, se mutuò emergentes, cum Remi [verius folia] ex caudice deculsamis bini ordine prodeunt, ex, se mutuò emergentes, cum pede summitatem caudicis instra vagina se sono capsa rotunda ac calussa circumplectentes, extentionabus interiores circumdantibus, ac simul caput oblongum in summitate arbors quod crassilius estiplo corpore caudicis inferiore, constituentibus: ram exteriores pede fisso ac rupto post successiva summitate del printa pedinatave, costà media cui ninna; est solita alternaturu successi nonnibil cava", inferius rotunda colore utrina vindi: centre un tempore ucedant.

acti pinna feu folia adacetuntur fuperiis nonnihil cavă, inferius rotundă, colore utrinq, vindi:
pinna feu folia bina ordine oppofita, tres quatuorre pedes longa, quatuor plus minis pollices lata,
ac inftar flabellorum in duas refeve, etiam quatuor aut quinq, plicas complicata, & cum plicie se,
oris ramorum producta, in parte interiore in plicarum angulis eminentibus coftis viridi-claris oblira, & intus venis in longum striata, contextura rigida, superficie plana, viridi-fusca & nitentia

In lumma arbore è foliorum finubus exeunt vaginiformes caple, quatuor plus minus fpithamas longæ, è fingulis folis fingulæ, furculos floribus & fructibus onuffos includentes, interiore latere concavæ, exteriore convexæ, superficie glabra & æquali, in medio partis cavæ striá lacunosa sulcatæ, fecundum quam rumpuntur seu aperiuntur, exterius primum è viridi albicantes, pôlt atate flavescentes, exterius candida. Excrescente theca folium è cujus sinu exit vi detruditur. Ramuli feu Surculi capsis inclusi, ima & craffiore parte fructibus teneris dotati sunt, & in surculis tenuibus ficis folis feu genmis firums in duabus oppoints partibus obducti; fiint autem gemma iltæ parvæ, angulofa, albicantes, in tria folia rigida, culpidata ac cralfiola fe aperientes, continenta, in medio stamina novem, albicantia, tenuia, fine ullis apicibus, tria longiora ex flavo albicantia, quæ à sex

minoribus magis flavis cinguntur. Fridau jultam magnitulinem adepti oblongo-rotundi funt, in ima & fuperiori parte ftrictiores, cortice craffo tecti, pulpa rufo-rubelcente, intuis in medio mediullam albicantem [nucleum feu femen] continente. Cum autem teneri funt hi fructus candidi funt ac nitentes, albicantibus furculis appenfi, formă non rotunda fed angulata, maxima parte folia culis appenfi, formă non rotunda fed angulata, maxima parte folia culis alongoriororundoia se mutuo circumvolutis comprehenfi. Quomado frudius paulatim mutantur pro varius maturitatu gradibas bie vide. Câm teneri funt humorem multum & clarum, faporis adhtingentis, in medio pulpa continent, pulpà paulatim auctà humor minutur donec nulla supersit, dein medulla albicans nascicontinent, puipa paulaim aucta numor minutur onnec nuita iuperiti, dein medulla albicars nalctur pulpa indurescente, & cortex tandem aureo-flavus fit. Eft verò pulpa cùm tenera & humida est colore albicante substavo, forma oblongà, angustà & ad summitatem cuspidatà, dura, colore ex ruso rubescente, forma minus oblongà, craffiore ac magis ad conum accedente cujus basis est in ima parte fructis. Pulpa seu dura, seu mollis cum Betel addito momento calcis manditur, maxime autem public.

autem mollis. Cortex pulpam circundans corticula exteriore denfiori & duriori, qua superficie plana & glabra off, ac primitin albicans, foin viridis, poft cum pulpa ac medulla dura est aureo savi coloris, obductus est: reliquam corticis descriptionem, vide in H.M.

Quatuor plus minus capfæ in ejufdem arboris capitulo fimul reperiuntur. Septimo à fatione anno arbor hac fructum edit, aut si terra ferax sit quinto: vivit 50 annos, 30 in vigore durat, post languescit. Frustus post unum mensem quo è capsa erupere aquam recipiunt, post tres menses

angueron. Amus poli timet, pott fex menfes pulpà durà. Tructus omni aqua repleti funt; pott fex menfes pulpà durà. Cluftus feribit arborem hanc corrice adeò lavi integi, ut nullum afcenfum præbeat, nifi aptatis ad pedes compedibus ac laqueis, aut cincto per intervalla caudice vinculis quibusdam, ex sparto

aliave materia confectis.

Mirum autores nostros non meminisse interiorem nuclei substantiam candidis rubentibuso, venis respersam esse Nucis moschatæ in modum. Linschotanus ad captum rudiorem bene describit ramum floriferum & fructiferum vagina indulum, Fructus, inquiens, ex longo crassoque ramo in petiolos scopæ instar diviso dependent, mag-

nitudine haud pari.

Zzzzz 2

In

Vires & Vius.

Locus.

Arecce ac Betele libum ex ligno five arbore quam Kaatam vocant ctiam admiscent, ipsaque Beteize folia calce ungunt ex oftrearum testis adustis confecta, que tamen ob exiguitatem corpori nocere nequit. Hanc confectionem pariter deglutiunt, succum nempe, nam catera exfouunt, Valet (ut auunt) adversus foedum oris halitum, firmat dentes ac gingivas, oscedinem, five (ut vulgo vocant) Scorbutum avertit, atq, ideò experimentis constat, Indis os nunquam male olere, nulli dentium dolorem esse, aut stomacacces foeditatem, vel hujusmodi alia vitia, ad summam senectutem usque inviolato dentium ordine, cum interim os velut cruore delibutum foedo aspectu squaleat.

Ejus elu ventriculum roborari, nauleam arceri, appetentiam excitari aiunt. Siccatum fructum (Garcia teste) sic parant, Contusam nucem Faufel in tenuissimas partes cum

Lycio & folio Betel cui exemptus sit nervus masticant.

Multæ sunt hujus fructûs varietates; tria genera è Linschotano proponit C. Bauhinus. 1. Latere uno preffius, altero latius ac majus 2. Minus, nigricantius, durius, Checanyn dictum. 3. A cujus mafticatione homo aquè ac à vino inebriatur. At scribit Garcias immaturum fructum stupefacere

Fructum quem forma oblonga Arecz subjungit Clusius, Palma-pini suz nucleo idem existimat

Lobelius, affirmat D. Syen commentar. in H. M.

Palma Babei Copelli dicta Franc. Hernandez, lib. 3, cap.42. huic eadem nobis videtur.

1. Deferbit 7]o. Bauhinus Nucleum quendam nuci Molchatz & Faufel fimilem his verbis, Formâ erat & magnitudine Nucis Molchatz, non feffili & turbinata ut plerunq, eff Faufel, unciam longus, durus, fectioni refistens qui injectus in aquam fidit: in una parte pulcher umbilicus, in medio nonnihil protuberans : ab umbilico exoriebantur nervi nonnihil elati, albi, qui per nucem fuscam seu

cap. 189.

mini pricantem obliqui & reticulatim perveniunt ad oppositam partem.

His. lik 3.

2. Alium fructum "describit idem sub titulo Frustus una parte [sss]is, velut sulcis dissimili imflar cap. 19.

nuis Fanfil. Magnitudine erat Juglandis cum suis tunicis, ponderosis, in aqua tamen non sidit, durus, sectioni resitiens, colore fusco, globosis ferò nifi una parte nonnihi sessibili esse efte, non tamen durus, sectioni resitiens, colore fusco, globosis ferò nifi una parte nonnihi sessibili esse efte, non tamen durus, sectioni resitiens, colore fusco. Faufel modo, sed suo particulari, cui alioqui fere similes habet sulcos pane reticulatim diffinctos: corticem duplicem, unum tenuem, nigrum, lucentem; externum fuscum cum aliquo rubore, fimilem cortici Nucis Moschatæ, durum fragilem tamen habet magnum umbilicum album.

Hunc fructum à Clusio traditum putat Exot. lib. 2. cap. 22. primo in loco.

3. Faufel accedens nux J. B. Exot. lib. 2. cap. 23. fecundo in loco à Clusio descriptus, sescureialis erat longitudinis, uncialis craffitudinis, cutaceo putamine præditus, cineracei foris coloris, in-ternè multis fibris constans, pænè instar involucri nucis Faufel, inferna parte gemino & veluti duplicato calyce munitus, extimá five supremá mucronatá: nucleum, five verius nucem, continebat nigram, valdé rugofam dram, Fautel non diffimilen ; ad cuius genus non inepè referri poffe arbitraur Cluf. Similem deinde accipiebat, cuius officulum erat durum, nigrum, mulcis villis obfi-tum, nucleum continens rugofum, durum, infipidum.

4. Nucleus pyramidalis Indicus, ad Faufel accedens venis. Pyramidalis erat, unciam longus, ex-

Siri gata Gamber Indis sunt Pastilli ex Faufel, Lycio, Caphura, ligno Aloes & Ambari momento compositi, quos potentiores apud Indos esitant. Sunt autem circinata prorsus rotunditatis, plani, Nucis Vomicæ magnitudine & pæne forma.

19. Katou-Indel H. M. Palma sylvestris Malabarica, folio acuto, fructu Pruni facie D. Com-

Quatuordecim circiter pedes alta est, cortice nullo, sed crustà cinereà solummodo obducta, ligno albicanti præduro arctissimè unità.

Radix albicans, fibrata, odoris sylvestris, saporis unctuosi.

Folia pinnata ordine decussato è caudice erumpunt, è vertice solum prodeuntia, novellis autem erumpentibus veruftiora decidunt. Horum pediculi feu cofta media virides funt, glabra & nitenremains a venture a venture in the state of the state of

Flores rigidis, viridibus ac coriaceis capfis primò occultantur, è quibus deinde apertis emergunt exigui, plurimi uni pediculo inhærentes, tribus rotundis è viridi albicantibus foliolis, tribus albican-

tibus lanuginosis staminulis dotatis constantes; odore nullo, sapore austero.

Fructus oblongo-rotundi, exigui, prunellorum sylvestrium ad instar, cuspide duro ac lignoso in vertice dotati, ad baim verò calyce viridi, in tres lacinias secto excepti, primum virides, dein ru-bicundi, maturiores verò rubro fusci, nigricantes & nitentes, cortice tenui & fractu facili obducti, ac carne albicante, dulci, farinacea referti; intra quam officulum continetur oblongum, rufum, fulco profundo in longum friatum, nucleum continens albicantem & amarum. Hi verò fructus ramis provenium viridibus, glabris & nitentibus, duos ferme cubitos longis, duofq, digitos latis, planis, rigidis ac lignofis, nullóque cortice veftitis, quorum tenerioribus abfeiffis liquor effluir pel-

Provenit hac arbor locis montanis, petrofis & arenofis ubiq, in Malabar, imprimis circa Warapouli & Trevanceor: quovis anni tempore floret fructusque fert, estq, non rarò ad sexagesimum an- 3

Fructus hujus arboris, quemadmodum fructus Faufel seu Areka cum folio Betel & calce viva à Vires & pauperibus manducantur : avidè quoque ab Elephantibus expetuntur ob Palmito, hoc est, medul Vius. lam suavissimam ramulis quibus fructus adhærent inclusam. Cæterum folia, fructus, aliæg, arboris partes validiffimè aftringunt, & fluxus quolcunq, potentiffimè fiftunt. Insuper è foliis pileos con-

20. Palmæ facie cuciofera J. B. Palma cujus fructus Cuci C. B.

Theophrafto Palmæ fimilis eft; fimiliaudinem habens in caudice & foliis. Sed differt abea: Nam Palma individua limplexq, allurgit, hac autem ubi plufculum adoleverit dividium & fit blida, ang uterq namus rufum fubdivjdutur. Virgas breves, nee multas profert; Fruchum fert magnitudine qua manum impleat, rotundum & oblongum, colore flavicante, succo dulcem & gratiffimum, non congestum ut Palmæ, sed per singula discretum, nucleo magno vehementérque

Ex hac Theophrasti descriptione constat arberem cuciophoram Palmæ speciem non esse: Verùm quia Botanici omnes ad Palmam eam referunt, & pro Cuciophora fructum describant, qui for-

taffe Palmæ cujufdam fit. Nos quoq, eos fecuri eam Palmis fubjungemus.

ratio Palma cujuoam ne. Nosquod, exiscuta eta Palmis Itoljungemus.
Fructus quem Cucioferum vocant, deferibente Jo. Bauhino, pugillari est magnitudine, coloris fere melini, altera parte latiore, altera magis turbinata, Cydonium malum aliquatenus referens; Cortice polito, punctis notato, duro, cui tungola fubelt fubblantia, medium digitum fere craffa. Nucleus minor quam figura Clufi [jub nomine Bdellii fructus] exprimit, Piri parvii formă turbi-nată, nomihil rugolus, felcunciam fere longus, unciam latus, cortice undiquaq, obrectus, nomihil rugolo, rufo, tenui, pelliculæ interiori Avellanarum aliquatenus fimili, sub quo immediatè substantia candida, cornu instar dura [in sicca nostra] gustu sapido & suavi, ut Nucis Indicæ pulpa, aut Amygdalarum dulcium nucleus, semunciam crassa. Cavitates duas habet; alteram in totius fructus medio oblongam, fructus formæ refpondentem, inæqualiter tuberofam, pultis ex Oryza fa-cie, sed cornea duritie, cæteroquin inanem; alteram in parte turbinata, paulò supra priorem incipientem, & ad corticem delinentem, oblongam, exiguam, quam exactè complet corpulculum quoddam, ruffum, molle, dulce, quod germen existimamus, a quo per majorem cavernam filum demittitur, duritie, colore & sapore cum nucleo conveniens. Cordi Nux Indica minor, Theophrasti Cuci in omnibus præterquam magnitudine & figura, cum

Nuce Cocos dicta convenire nobis videtur.

Arboris Cuciophoræ descriptionem apud Recentiores non invenio. Fructus tamen Palmæ Indicæ speciem esse arguit, & quidem cocciferæ angulosæ C. B. De loco nihil certi traditur.

CAP. III.

Palma Indica folio bicomposito, fruetu racemoso, Schunda pana H. M.

H. M. Rbor est procera, nascens in arenosis, radice ex ruso obscuro cortice tecta, medio ligno molliore, fibris hinc indè vestita. Caudex duorum hominum amplexum implet, cortice seu potius crusta cinerea obductus

qua deglubi nequit, ligno exteriore ad corticemd uriore, intimo feu medio molli.

Folia (ramos vocant) bina ordine decuffato è caudice prodeunt, * pedibus fuis eum ambientia * h.e. peditus. quemadmodum folia Tenga, & reticulato cortice, cujus filamenta ex oris pedum originem sumunt lorum circumvestientia, sunto, ad pedem seu bases suas pediculi hi tenues ac cavi, tomentosa rufa lanugine exterius obliti, ac tactu velut coriacei, interiori superficie albicantes seu russi; inferius latiores, parte superiori, quà à caudice reflectuntur, rotundiores sunt, & duabus lacunis latis interius utrinque in longum striati, ex quibus versus oppositas partes surculos foliaceos emittunt, qui angulari, & interius striati sint [surculus bujusmodi in folius compositiu ramastros appellat Jungius] ad exortum extuberantes, exterius virides ac pilosa lanugine, qua facile deteri poteit, obsiti, intus filamentis lignosis laxè pertexti, ob lignum paucum leves.

His versus superiorem partem adnascuntur folia, bina ordine opposita, oblonga & velut triangula, exteriore latere longiore, interiore ad scapum seu costam breviore, que concursu suo ad exortum folii angulum acutum efficiunt: tertium latus folium anterius terminans, & prædicta duo latera connectens, cum interiori & breviori angulum obtufum, cum exteriori & longiori acutum efficit. Folia ifthæc cuspidibus acutis eminent, suntq, contexturæ rigidæ, venis ex angulo exortûs prodeuntibus, quæ certis intervallis velut nervi eminentes, in averla parte extuberant, superficie utraq,

glabra ac viridi-fusca, & valde nitentia.

gianna ac vindi-ruica, oc vaiue iniciata.

Flores & fruitm in capits oblongis, qua ex caudice fupra originem furculorum foliaceorum exeunt, ac unum brachium longa funt, & quatuor vel quinque viridibus, fcutellaris corticibus conftant, fimul proveniunt furculis numerofis, qui capits apertisex its erumpunt ac ramo medio craffiori coronatim circumpofiti, octo plus minus cubitos longi evadunt, & graves fascias constituunt, denso ordine arcte insidentes.

Flores spicei, bini ex adverso, dipetali aut summum tripetali, petalis surrectis, cuspidatis, duris, rigidis, craffis, nullis venulis striatis, intus concavis, colore primum viridi, post rubescente, dein fla-vescente, alii aperti, alii clausi, atque adeò diversi coloris, alii rubri, alii cœruleo-rubri dilutiùs aut

intensiùs, alii flavi.

Zzzzz 3

De Arboribus caudice simplici non ramoso. Lib. XXIV.

E medio horum spiceorum foliorum emicat penicillus angustorum, slavorum, surrectorum ac siria-

torum foliorum, quæ instar staminum sunt. Gemmæ fruehuum juxta spiceos flores sitæ sunt, minores quam flores, rotundæ ac in ventre cuspidata, & cum cuspide anteriora versus reflexa, qua floribus deciduis remanent ac in fructus excrefcunt; ingenti numero cum jam adulti funt ramum onerantes, plano-rotundos furculis striatis fine petiolis adnatos, dum immaturi funt duros ac virides, dein flavos, iubicundos & per maturitatem rubicundo-obscuros & nitentes, constantes cortice tenui, & carne intus molli & rubra, linguam

acerrimè pungente ac lancinante. Intus semina seu nuclei duri duo sunt, totam formè capacitatem fructus replentes, forma oblongi, una parte gibbi, altera qua fibi mutuò accumbunt plani, ftriis lacunofi, colore exterius rubro, ac

carne intus cœrulea, albicante & rubra. Chamarhiphen peregrinam Cluf, D. Syen nihil aliud effe suspicatur quam sasciam seu racemum cui adhæserunt hujus arboris fructus; cui opinioni ut probabili nos etiam consentimus.

Palma vinifera fructu ex arboris trunco spinoso C. B.

Hujus arboris fructus ex flipite pendent, Pinex Nuci feu Ananas non diffirmles. Ad me feripfit D. Tancrelus Robinfon Arborem infam, cujus elegans Icon ex India Orientali ad Regiam Societatem Londinentem transmilla fiut fub nomine arboris Societate, effe hanc palmam, vel ei valde fimilem, quòd fructus ex arboris trunco pendent, ut in Arbore Jaca dictà, & folia funt pinnata, ex adverio bina. A flore vulnerato extillat Vinum: me monuit idem Amicus hanc Arborem esse veram Palmam ob ramastros Arundinaceos, folia acuta, pinnata, palmacea; & ab hisce notis facillime diffingui à Jacd, & Arbore Indica Mamei, Momin, & Toddy dicta.

Hac Arbor à genuinis Palmis differt fru fructus, qui in hâc è trunco nudus, in illis è capite seu

gemma prodit vagina Spatha dicta inclusus.

CAP. IV.

De Palma folio plicatili flabelliformi majore.

1 Palma coccifera, folio plicatili flabelliformi famina, Carimpana H. M. Palmeira brava famina

Adice est supernè fibris capillatà, rectà descendente, ac ramos transversos obiter emittente, cortice ac ligno nigricante.

Caudex ligno ex rufo nigricante constat, corculo in medio molli, exteriùs cortice seu

cruîta nigricante, que deglubi nequit, ut Tenga, obudicius, ligno ad cruîtam duriore.

Felis (ramos vocant) deculitato ordine fummum caudicem coronant, pediculo quatuor fermèculitos longo, fupernè plano & nonnihi cavo, inferius rotundo, ac in oris ob culpides eminentes ustos tongo, naperne piano ex nominim cavo, mientos tounido, ac in ons ou cuipues enimentes afpero & incidente, ima parte fpithamam ferriè lato, finima firticiore neo palmum latitudine excedente, pragrandia, in latum expanía, ac veluti fiabellum plicata, in plicarum oris eminentibus coftis alperis obducta, in anteriore parte incifa, ac in plures cuípides firida, texturá densá ac crafsá, in longum venis denfis striata.

Fructus externá formá similes sunt fructibus Tengæ, sed minores ac rotundiores, & in vertice nonnihil plani, calyce arcto & majori, & folis arcte circumvolutis excepti, prodeuntes ex capfis que until para de circun contant, actupra ex exortu foliorum erumpunt. Friedus hexterius folis arête circun contant, actupra ex exortu foliorum erumpunt. Friedus hexterius cortice crafio conflant, cui corticula denfa obducta eft, in fructibus immaturis viridi fuíca, nitens ac cortice crafio conflant, cui corticula denfa obducta eft, in fructibus immaturis viridi fuíca, nitens ac glabra, in maturis inferios supra calycem nigricans & nitens, sulcis & fissuris in longum striata, superius in vertice ex viridi flavelcens seu prorlus flava; ipse autem intus pulpam habet densam, quæ primum mollis & alba eft, dein cum fructus probe maturi sunt, filamentis lignosis, tenuioribus ac mollibus, dense pertexta, ac succuienta, saporis subdulcis & non ingrati, odoris fortis ac ejusdem cum carne fructus dicti Schacca. In medio hujus pulpa dua trefve nuces, oblongo rotunda, & planz, pulpa intermedia à se mutuò sejuncaz consitz sunt, constante, exteriùs operimento crasso aclignoso, cum vetustiores sunt poroso, ac nonnihil duro, quod in exteriori superficie filamentis lignofis albicantibus arctiffime obductum est, adeò ut minus glabrum sit quàm operimentum lignofum in fructu Cocos. In hisce cum teneriores sunt intus medulla est cerulea & transparens, crassa, mollis, gelatina confisentia, ac esculenta, saporis dulcis haud ingrati, que tempore valde indurescit, adeò ut mandi nequeat.

Non est hac arbor Talagaba seu Talipot, i. e. Arbor umbrosa Cingalensium, ut opinatus est

Nascitur in arenosis.

2. Palma coccifera folio flabelliformi mas, Ampana H. M. Lustranis Palmeiro bravo macho.

A pracedente in eo tantim differt, quòd loco fructuum, capitula teretia & florifera proferat, qua ex capit pracedentis fimilibus exeunt è foliorum finubus pariter emicantibus, duas forthamas plus existiva locas. minus longa, & nonnihil incurva, primum cum caulibus albicantia, dein virescentia & fractu facilia, in superficie plurimis squamulis, quæ ex intortione apeita si minitatem coium respiciunt, ob-

Flores quos ferunt inter squamas ex suis oculis emicant in tractibus spiralibus at non signatis ac sibi mutuò parallelis confiti: suntque stellula, constantes tribus parvis, interius cochleato-cavis ac rigi-diusculis foliolis, qua primum cum capitulo albicantes, deinde viridescunt, constantes; continentque in medio quinque vel sex tenuia stamina, que apicibus albicantibus, subflavis & grandiusculis ac striatis dotata funt.

In hisce capitulis floriferis intra carnem proximè ex adverso oculorum florum Gemmæ oblongorotundæ, ad superficiem erectæ, quæ glabro loculamento occlusæ sunt, continentur, quorum oculis

Capitula isthæc & figura & textura sua se genuinos julos seu nucamenta esse produnt : unde arborembaue à praece de l'iguiu d'eccinia jan je geninos jans jeu nuementa uje pouum: unue expor-rem baue à praecedente lipetic diffuntiam esse non concedimis. Stantibus ergo natura legibus à Morisono exhibitu non necesse est un aboves disjungantur, chim altera sporsfera tantum sit, altra frussistera; sexu-dissinsta, non specie: quod idem & Salici & Palma dastylifera; d'alis praterea arboribus accidit. At verò si fructum respicias secundum leges istas Palma ad diversa genera reducenda sunt. Alia scilicet ad Pruniferas, quarum fructus pulpâ humidâ molli officulum ambiente conftat; Aliæ ad Nuciferas, quarum fructus pro exteriore etiam tegumento materiam habet ficciorem. At neo, figura conveniunt Palmarum fructus, ut earum descriptiones attendenti manifestum siet, neg officulorum seu seminum numero: Alii,enim & quidem pleraq, fimplex officulum habent, alii,geminum aut ctiam plura.

3. Palma montana folio plicatili flabelliformi maximo, semel tantum frugifera. Codda-Panna, seve Palma montana Malabarica H.M. Cingalensibus Talagas & Talagaiia, & Talipot. An Palmam referens arbor farinifera C. B?

Panna Malabarensibus generale nomen est, quod cuiq, Palmæ speciei attribuitur.

Magnam habet quoad folia fimilitudinem cum Carimpana & Ampana. Folia autem, cum arbor in summo vigore est, latitudine quatuordecim, & excepto spinoso pediculo longitudine octodecim

Postquam arbor hac intra annos triginta quino, aut sex ad 60 vel 70 pedum altitudinem excrevit, nullis interea floribus aut fructibus prolatis, e medio ejus apice novum quali caudicem emittit, qui trium quatuorve mensium spatio ad 30 circiter pedum mensuram assurgit, quo tempore folia pleraque decidunt, ac arbor altiffimo ac levigato malo plane fimilis est. Den novus hic caudex, duodecim aut tredecim circiter hebdomadum decurfu, undiq longos, rotundos ac leves ramos, nullis folis aut ramulis lateralibus ornatos emittit, quorum inferiores viginti pedum longitudinem obtinent. Atq, ex his ramis demum plurimi ramuli prodeunt, qui copiolissimis ac exiguis albicantibus flosculis, in fasciculos quafi collectis, ternis quaternísve contiguis, tribus foliolis sexque staminibus dotatis, instructi, jucundum exhibent spectaculum. His autem flosculis post tres quatuórve feptimanas decidentibus exiguæ succedunt baccæ, quæ indies augentur, & sex circiter mensium spatio perfectos ac maturos exhibent fructus: quibus delabentibus novus hic caudex emarcefeit, totaque arbor emoritur. Sunt autem fructus exacte sphærici, cortice glabro, viridi, carnoso, aqueo, succulento, subpingui ac subamaro vestiti ; nucleus verò qui hoc fructu continetur, satis magnus, rotundus, albicans ac eburneus, carne dura & ossea infercitur: medullare autem corculum nunquam induratur, sed tempore consumitur, & cavitatem relinquit.

Hujus arboris ejulque partium omnium in initio & prima germinatione, in incremento, in statu & vigore, inque declinatione delineationes accuratissimas, duodecim tabulis aneis comprehensas, exhibent Horti Malabarici auctores.

Nascitur hac arbor locis montanis & petrosis in Malabar, nimirum Mangatti, Tintsjour, Katour, Locu. Reaction nee area note information to persons in reactions; instituti reasting, intigent, Ration, its Putribus aliis locis. Crefici quod, in infulta Zeilan provinciis Menda Cerla, Agrar do juxta Bibada Malee, feu Adam pice. Florer indifferenter quocunque anni tempore, quanquam in Augusto non rarch ii sloculi observentur, qui intra quatuordecim menses vix maturos exhibent fructus. Una autem arbor plusquam viginti millia fructuum producit.

Foliorum hujus arboris apud indigenas frequentissimus usus est ad homines inumbrandos: inte-Usus. grum autem folium iftius magnitudinis est ut decem pluribusve hominibus umbraculi loco inservire queat: quem in finem incola extremas folii lacinias consuunt, ut rotunditatem quandam acquirat quo facilius sub ejus tegmine aliquot homines ab imbribus radissque Solaribus defendi possunt. Insuper folia adium tectis inserviunt; necnon pro chartaceis philyris Malabarenses iis utuntur, adeò ut eorum libri non ex libris, hoc est, arborum corticibus interioribus, ipsi ligno adharentibus, sed ex hujus arboris foliis conflentur, admodum durabiles, & si bene asserventur pæne perennes: quibus ferreo stylo suos characteres imprimunt, unde superiore cuticula dehiscente litera insignata remanent. E fructibus autem globuli ad armillas, brachialia, moniliaque pro Domicellis [virginibus & matronis] tornantur, iíque lævigati & rubro colore tincti, pro genuino rubro corallo imperitis facile obtruduntur.

Caterum arbor hac in Medicina vix ullum habet usum: nihilominus tamen succus è surculis fructiferis expressus vomitum excitando conducit ex morsu serpentis vertiginosis ac delirantibus. Fructuum theca tenella adhuc fi difcindatur liquor exftillat, qui radiis folaribus in fubstantiam duriorem condensatus, ac mulieri gravidæ exhibitus fœtum necat & potenter expellit.

Arbor hac à Roberto Knox Navarcho, qui viginti annos in infula Ceylon captivus detinebatur, in Historia quam publicavit istius infula: satis accurate descripta est. Hujus arboris (inquit) folium admodum tenax est & molle pergameni instar, & ut commodè circumferatur ab itinerantibus mirabiliter conformatum. Quamvis enim cum extenditur tantæ latitudinis fit ut vel viginti homines protegat & inumbret, est tamen slabelli in modum plicatile, usque adeò ut in magnitudinem bra-chio humano non majorem contrahi possit, & praterea levissimum est, ut in partes dissectum in manibus facile gestetur. Integrum folium expansum circulum propemodum implet; verum partes quas secum circumferunt triangulares sunt, eas autem capitibus superimponunt, acutiore angulo an-

Locus.

1269

trorfum directo, quò facilius arborum & fruticum densorum ramos obvios penetrent & viam aperiant. Milites ea perpetuo fecum circumgestant tum ad pluvias desendendas, tum ad tentoria sub quibus internodu quiefcant. Flores graviter admodum olent, & propterea Cingalenfibus adeo ingrati funt & odiofi, ut fiqua arbor eorum domicilis vicina crefcat, florendi tempore eam exfeindunt, nulla fructuum ratione habita.

HISTORIA PLANTARUM.

Medulla arboris antequam floret, (est autem tota ferè medulla pauco ad corticem ligno) esculenta eft. Pinfunt eam in mortario, ut veteres frumentum solebant, & è farina panes seu placentulas conficiunt, quæ in clibano aut fub cineribus cocae, panem fimilagineum fapore referunt.

In inopia Oryza ante messem frumenti vicem indigenis supplet.

Hinc forte Arbor hæc Palmam referens arbor farinifera C. B. fuerit à Clusio descripta exot. lib. 1. esp. 3. que in Ternate infula Æquatori proxima provenit, cuis fummum faffigium in capit obiculatum inflat Braffice capitate extuderat, in cuius meditullio farina, è qua panes fiunt, ficut ciam apud Amboenfes & panes & alia cum lade fercula conficiuntur: Quamvis descriptio hace minime quadret nostræ huic arbori, fed positis Palmæ nobili feu Regali Barbadeni), de cujus medulla farina non fit. De eadem arbore farinifera C. B. accipienda effe quæ Clusius habet Exot. lib. 1. cap. 16. vel locus indicat. Arborem quandam in infula Ternate nasci, quam recisam in nultas partes findunt, quas malleis ex craffa arundine factis continulunt, atque inde deiciunt velut farinam quandam, pits Segge appellatam, foobi lignorum que ferrà refecta funt fimilem, ex qua panis faits albi placentas quadrangulas conficiunt Palmi magnitudine, quibus non modò vescuntur, led magna ferè ex parte mercimonia lua exercent.

De farina Sagu facta ex medulla Arboris Palmam referentis, ex qua panem Amboenies conficiunt gurling gratum, & boni nutrimenti. Vide Additamenta ad curas Clufti posteriores. Diriores depsiunt

hanc farinam cum lacte ex ipla arbore haufto madefactam, quod pani multum gratiz addit.

Arbor adeò mollis est materia & corticis ut eam cultello mensario pane transcindere potuerunt nautz. Huc referendam putat Clufius arborem eam cujus meminit M. Dolus Venetus lib. 4. füi

In ea (inquir) provincia valtarum arborum genus elt, quas duorum virorum ulnz vix amplecti quant. Harum adempto cortice, qui tenuis elt, fuccedit ligni materies, tres digitos per totum arqueant. Harum adempto cortice, qui tenuis elt, fuccedit ligni materies, tres digitos per totum arqueant. Harum adempto cortice, qui tenuis elt, fuccedit ligni materies, tres digitos per totum arqueant. Harum figuroris ambitum craffa, medullam in fe continens farinaceam, fimilem cariei lignorum. Harum figuroris ambitum craffa, medullam in fe continens farinaceam, fimilem cariei lignorum. linum vas aqua plenum injecta baculo agitatur, ut furfures & relique fordes supernatet, puráque famum vas aqua premum miseca vacano agratur, ur initures ex renque notes nuces nucernates, puraque ra-rina subsidat. Estua deinde aqua fit è repurgata farina massa, ad varii generis edulia conficienda idonea, pani hordeaceo colore & fapore similia. Illius arboris lignum terro conferri potest, nam in aquam injectum illico fidit & mergitur, directéque ut Arundo Donax finditur. Ex eo incola

Carterium & Palmarum Brasiliensium Iraiba Pisonis & Urucuri-iba Maregrav. medullæ farinam lanceas fibi parant, &c.

fuppeditant.

Cim ergo tot fint Palmæ fariniferæ species, an Amboensis illa sit Todda panna Malabarensium, an Codda Panna corundem feu Talipot Cingalenfum, an verò Arbor ab utraq, fiecic divería nobis nondum conflat; non video autem cur non eadem poffit effe cum Codda Panna dicta.

Ex quo hae scripfi me monuit D. Tancrelus Roinfon, Arborem iftam, cujus elegans Icon ex Indià onentali ad Regiam Societatem Londinensem transmilla fuit sub nomine Arboris Sagou seu Zagu, non esse Coddam pannam folio plicatili slabelliformi Hort. Malab. sed potitis Toddam pannam H. Mal. foliis pinnatis, fructipromo cono è multis linguiformibus involucris (veris fructuum loculis) composito; & caudice in protuberantes annulos distincto.

Palma Brasiliensis prumifera solio plicasili seu slabellisormi, caudice squamato. Catanaiba & A-nanachicativi Brasilianus Marcgrav. Pison.

Arbor est Palmæ dactyliferæ magnitudine & altitudine, ligno duro, rufo seu brunno, crassis nervis intus constante, nullius usus; cortice exterius gryseo, & cartilagine à terra ad quoddam spatium fquamato, squamis ordine cochleatin positis, que primo longiores, successiu apravanti indo tandem decidunt, superne initio sacto; nam arbores adultiores caudicis medietatem superiorem habent glabram ut Cocceiro, inferiorem solum squamatam, squama autem nihil aliud sunt quam reliquiz ramulorum [foliorum verius] qui decidunt arbore in altum affurgente enafcentibus aliis. Raquiz ramulorum [foliorum verius] qui decidunt arbore in altum affurgente enafcentibus aliis. Ramus quilibet [rectius pediculus folii] daos vel tres pedes longus, comprefius, in utroque latere acuto mus quilibet [rectus pediculus tolii] duos vet tres pedes longus, compretus, in urroque iatere acuto duris pinnis nigris armatus, figură dentificalpium referentibus: unum in uniufuquid, rami [folii pediculi] extremitate folium rotundum figură, & ità plicis donatum ut manuarium feminarum flabeliculi extremitate oloris, ab extremitate ad medietatem fere întrorfum fectum in multa carinalum referat, viridis coloris, ab extremitate ad medietatem fere întrorfum fectum in multa carinalum referenta, folii Palme dadylifiera fimilia: quodiblet ex his fectis foliis circa duos pedes longum eft.

Anbor în fummitate ramos fitos, [rectuis folia] quaquaverfum in orbem expandit, furfum, deorfum & ad latus, ut Palma dactylifera.

Inter ramastros seu folia ramuli prodeunt longiores, quatuor, quinque, aut sex pedes alti, in multos furculos, lanugine albescente obductos expansi alternatim, & quasi è vaginula prodeuntes, in his exisfunt flosuli pallide flavi sine pediculis, tribus folis constantes. Post hos proveniunt fructus, figură & magnitudine Oliva, dum virides amari, nec edules, nec ullius usûs; at maturi migrefcunt, & indigenis efculenti evadunt. Secia hac arbor nunquam renafcitur è caudice; tarde quinetiam

crescit & longo tempore opus habet ut grandescat.

Folia serviunt ad tegendas casas & corbes faciendos. Piso duas species pingit, & sibi notas scribit, sibi invicem multum similes, nisi quòd mira foliorum

& corticis conformatione discrepent. C. Urriugue amboris ficapus interior egregiè flammam concipit, & inftar facis diu fovet, ità ut mihi Urriugue amboris ficapus interior egregiè flammam concipit, & inftar facis diu fovet, ità ut mihi (inquir) per defert: peregrinanti folatio fuerit, non folum ad illuminancum, fed ad abigenda quavis insecta, & serpentes nocte vagantes.

Huic valdè fimilis est si non eadem Palmæ tertia species, Latonier dicta Rocheforiii. Folia expansa ad pediculum rotunda sunt, extremo plicatilia slabelli in modum, pediculis magnis adnexa, qui è filamentis quibusdam trunci caput cingentibus exeunt. Hæc in fasciculos colligata cass integendis Viu. serviunt : membranæ seu cuticulæ pedunculis detractæ, cribris, canistris seu sportulis, alissque vasculis curiofis texendis idonex sunt, que Indi inter rariora sua & pretiosiora supellectilia habent. E ligno ipfius arboris, ut & Palma Franca dicta, arcus efficiunt, & clavas quibus enfium loco in conflictibus utuntur, Zagayas etiam, quæ funt lanceolæ quædam, quas in hostes suos manibus projiciunt; quin & sagittarum acies eo muniunt, quo non minus penetrantes evadunt quam si chalybe cuspi-

CAP. V.

De Palma Humili.

 Palma humilis Hispanica spinosa & non spinosa J. B. Palma minor C. B. Palmies sive Chamerrhiphes Ger. Palma humilis sive Chamerrhiphes vel Palmites Park. Palma folio plicatili. (eu flabelliformi bumilis. The Dwarf Palm.

Ructus Chamarhiphes quos habuit J. Bauhinus magnitudine erant & figura olivari, triplici cortice obtecti : extimus colore castanea, in rusto nigricans tenuis est: huic alter subjacet craffior, colore cinereo, in fila ductilis: tertius ad nucis moschatæ colorem accedit, nucleum obvestiens duritie cornea, sapore dulcem, album, quem percurrunt linear rusta breves, ex issque una cæteris longior ad centrum pertingit.

Folia, quæ ficca adservavit, ità erant digesta ut muscarii instar ex pediculo uno seu manubrio triangulari, non multum crasso foliorum dense stipatum agmen assurgat, quorum singula semunciam lata, striata, bifida aliquando, longitudine cubitali in cultratum mucronem definebant.

Folia nobis observata in locis natalibus, & è scopis vulgò venalibus exempta cuivis observatu facilia, ad pediculum palmi unius spatio integra sunt, deinde finduntur in folia qualia describit J. Bau-hinus, ubi autem tela folii integra est ad pediculum, flabelli in modum in plicas componuntur, plicaque foliorum diversorum speciem exhibent.

Hoc & J. Bauhinus alibi expressit, Quadam inquiens solia dividuntur, sed aliqua tantum ex parte, non ex toto, ut relinquat Palmæ manûs latitudinem præter digitos, ut in humili genere appare

Planta ipsa ad cubiti altitudinem & amplius assurgit, inferiore parte (ut aiunt) crassior, superiore tenuior. Flores edit ex obliquo è capillacea quadam coma emergentes, & racematim coharentes, quibus fructus succedunt Palmulis vulgatis minores. Pars radici propinquior in globum extuberans internum germen quoddam, quad Cerebrum vacan, innumers fere involucirs circum-feptum habet, tenerimum, fapidum, fuavi Carduorum guitu, proinde fecundis menfis pro bellariis estur cum Pipere & Salis momento, & ad Venerem excitandam haud parum præstare creditur. Bellonius Alexandria in Ægypto crudam mandi ait.

In infula parva ad Promontorium Sicilia Pachynum, inque maritimis Etruria observavimus non hanc speciem sed qua soliorum pediculis spinosis est: eandem etiam este puro qua in Hispania maritimis oritur: nam foliorum ex quibus scopæ illinc ad nos allatæ fiunt, pediculi spinosi sunt.

Bellonius duas distingut species nimirum, 1. Hispanicam non spinosam, quam à J. Bauhino descriptam dedumus; 2. Creticam spinosam. C. Bauhinus unam tantum agnoscit speciem: Et revera quotquot nos obfervavimus vel in Italia, vel in Sicilia, vel ex Hifpania allata folia gediculis erant fipinolis. Scope tamen Hifpanicæ è duum generum foliis, aliis majoribus & mollioribus, aliis mino-ribus & durioribus compositæ videntur, ambobus tamen pediculis i spinolis insidentibus. Verum hoc curiofiùs observandum propono.

Folia ad sportulas, tegetes & scopas parandas incisa sunt: sunt enim ad verrendas domos non Usus. solum peridonea, sed etiam utilia, quod non confringantur, neque deterantur nisi tempore

Baccæ sua adstringente vi dantur contra omnes corporis fluxiones.

Chamarliphe peregrina Clus. vide Palmam Indicam folio bicomposito, fructu racemoso sive Schunda pana H.M.

2. Palma humilis spinosa, Atitara Brasiliensibus dieta Marcgrav.

Marcgr.
Folisis eft Sigilli Solomonis. In septem, octo aut novem pedum altitudinem affurgit, caudice satis crasso & acutissimis spinis ubique munito, unum etiam atque alterum de se spargens ramum majorem. Per intervalla autem ambiunt ramili fruitem, duos, tres aut quatuor pedes longi, aduncis et deorfum verfis [pins viridibus cum cufpidibus brunnis [plendentibus: in his ramulis pins [int., interdum bina oppolita, interdum unum [olitarium, indoora, fe[quipedent longa, duos & femis circlerer digitos lata ubi latiffima, foliis Sigilli Solomonis aur Lilii convallium confritentià & colore planè fimilia, & in medio nervum secundum longitudinem habentia: tres aut quatuor etiam acutissimæ spina recta muniunt folium inferius. Extremitas autem ramulorum ad unius circiter pedis longitudinem caret foliis, itidem spinosa, & in modum sagittæ tripliciter figurata.

Folia hujus planta antequam le pandunt arcte funt complicata in modum foliorum Palma, ramulo adharentia, deinde le explicant. Hinc inde in hoc frutice provenit filiqua, pedem aut quin decim digitos longa, teres, duos aut tres digitos crassa, & in utraque extremitate acuminata, paulumq, incurvata, ubique per ambitum acutifilmis spinulis obsita, primo viridis, dein nigrescit, & sponte se aperiens promit ramum ex fe, more & modo Palmaz nucifera in mukos ramulos diffributum coloris ex flavo albescentis, cui flosculi multi, hinc copiosi globuli fiunt, qui in fructus abeunt, quorum

formam & consistentiam Auctor non descripsit. Vera & genuina Palmæ species esse videtur : nec obstat quod unum aut alterum ramum majorem de se (pargat: boc enim Palmæ etiam dattyliferæ interdum accidit, ést que insolitum & merè accidentarium, na-

ture aut lascivientis aut deerrantis effectum: ut alignoties etiam monuimus

Alias adhur Palmarum species partim è Jo. de Laet Indiz Occidentalis Descriptione; partim è Purchafi noftri Navigationibus product Johnstonus Dendrol, lib. 2. Verum quoniam imperfects admodum deferipat funt, ur nefciam an à praecedencibus diftinêtae fint nêcne, omittendas census. Earum quas meminit J. de Laet in infula Maragnana nascentium nomina barbara sunt, 1. Massentin quas meminit J. de Laet in infula Maragnana nascentium nomina barbara sunt, 1. Massentin quas meminit J. de Laet in infula Maragnana nascentium nomina barbara sunt, 1. Massentin sunt production de la constitución de la cons raty-wve. 2. Ynaia. 3. Carana-wve. 4. Ovacurii.

Palma Manicam Hippocraticam referens C. B. Palma saccifera Clus

An hac planta in America Insulis nasci dicta sit genuina palma, multum dubito; cum nulla pars describitur ab autoribus præter folliculum seu fructus thecam.

CAP. VI.

De Arbore melonifera Mamoera & Papaia dicia.

I. Mamoera mas & famina Ger. Park. Marggr. Arbor Platani folio, fructu Peponis magni-Aemoera mas & Jamma Uci. Pais. Paaiggi. Arou Fiasani jono, jrakia tepnas magintadime C.B. Item Ficusani fipecie frudius Peruanus ejuldem. Papais Perasnis J.B. Papais H.M. Pino guasus Piloni. Papaja Orientalis, five Pepa arboreficens Col. Annot. in Recchum. Mamoera mas Marggr. Ambapaia H.M. Che male Papa Crre.

Adix recta in terram descendit, constans cortice & carne albicante, humida, pingui, fine Marggr. H. M. ligno, saporis & odoris oleofi, gravis & ingrati.

Candex affurgit ad altitudinen viginit & plurium pedum, pedem circiter craffus. Cantex cincreus effs, fatis lavis & Juglandis amulus, in fummitate autem, ubi folia circumstant, aliquantu-

lum ruffus: denfus, viridis H. M. Folia pediculis infident rotundis, cavis, rufescentibus, satis craffis, ferè directè à caudice extensis. furfum interdum & deorsum vergentibus 1, 2, aut etiam 23 pedes longis, ambitu orbicularia, pedem lata, in sex aut septem lacinias incisa, quæ fingulæ anterius cuspidatæ sunt, & septem iterum incifuras habent, texturá tenuia, mollia ac tenuia, & lætè viridia.

Folia nova è summitate caudicis semper erumpunt, vetustioribus quæ in inferiore parte stirpis sunt deciduis, & notas albicantes in ejus cortice viridi relinquentibus, ut inferior trunci medietas nuda fit,

Flores, petiolis tenuionibus teretibus, tres spithamas longis, dilute viridibus, in medio tubulo pertusis, ex alis foliorum ortis infident, multi, conferti, pedicellis brevibus, albicantes, odoris grati, quinque petalis oblogo-rotundis, in ftella formam expansis compositi, calyce parvo, arcto & è viridi fusco excepti. Margeravius colorem pallide flavum, cerz amulum flori attribut. E medio flore emi-cant faminula decem breviffima, ad unguiculos petalorum in duplici ferie affixa apicibus totidem, oblongis, pallidè flavis infignes.

Floret toto anno, fructus fert nullos. At Marggravius falsum esse scribt fructum ferre nullum, uti & fœminam non ferre fructum nifi mas aditet. Contrarium enim, inquit, me multiplex expe-

Tempus.

Locus.

At nos utrumque verum credimus: possunt tamen fortasse nonnullæ arbores androgynæ dari. quæ & flores & fructus proferant; quomodo urticis accidir, quarum nonnullæ mares flores fine fructu aliæ fœminæ fructus sine flore, aliæ androgynæ tum flores tum fructus sed à se invicem sejunctos &

Nascitur in arenosis; H. M. ubique in sylvis obvia est; Marggr.

2. Mamoeira famina Marggrav. Papajamaram H. M. Arbor Melonifera Bontii. Che female Papa Erce.

Mari fimilis est caudice & foliis, [minùs excelsa & caudice graciliore H. M.] foliis plurimum majoribus. Flores fert non in pediculis longis, sed ad ipsum caudicem ex alis soliorum egressos, magnitudine storum Gladosli, quinque petalis oblongis, savis [abicantbus H. M.] ligula instar angunitudine storum Gladosli, extrossium & deorstime cum culpide reflexis & convortis constantes, odoris incundissimi. In medio stamen ovale est, pallide slavum, magnitudine nuclei Pruni, cui interest corresponditume. fidet corona egregia flava.

Calyx quo continentur quinque brevium cuspidum est, qui petalis decisis fructum inferiùs com-

E medio cujullibet floris nascitur fructus, nec petala decidunt antequam fructus Juglandis magninatudinem consecutus est, manente quoq, ad tempus stamine floris in umbilico fruetus.

Fructus

Fructus ita caudici adnati referunt mammas, unde & nomen meruerunt apud Lufstanos. Magnitudinem acquirit Mali cotonei aut vulgaris Melonis, & ejusdem figura: immaturus est viridis, & incifus exfudat lac, maturus ex viridi flavus, carne lutea inftar Melonum, denfa & folida. Cortex codem modo separatur & fructus dividitur, grandi intus cavitate.

De Arboribus caudice simplici non ramoso.

Semina in interiori superficie inter sungosam carnem numerosa, in quinque series disposita, ad 120, 130, aut plura in uno fructu, ovalis figura, magnitudine Coriandri, superficie rugosa seu aspera, fusca, nucleo intus albo, singula involuta in membrana albicante, transparente & nitente, qua detrahenda est fiquis semina velit servare. Saporis sunt ejusdem cum Nasturtio aquatico nostrate.

Pulpa eadem est quæ Melonum tum colore, tum sapore, sed inferior. Fructus crudus edi potest, fed utplurimum folus, aut cum carnibus coquitur, fed non magni fit ob abundantiam.

Arbor toto anno fructibus onusta cernitur, & semper etiam floret.

Lib. XXIV.

Ex quolibet semine annuo spatio habetur Arbor fructifera, nulla autem durat ultra quatuor annos. Signum mortis est quòd cacumen sponte corrumpatur.

Rarò reperitur arbor habens plus quam unum aut alterum ramum, maxima pars ramis caret, atq. ità speciosiores sunt.

Arbor cucurbitifera Ficus Nigritarum Theveti J. B. huic eadem videtur. Papava Orientalis fructum Petrus de la Valle ità describit. Column. Annot. ad Recchum.

Vulgari nostro Melopeponi fimilis est, sed minor, ovali esfigie, lavi & virente cortice, nullis aut vix apparentibus striis. Interna parte carnem habet Aurantii colore saturo, sapore dulci, nostratibus fimili, sed quid amplius aromatici præ se ferente. Fructifera etiam satis est arbor, & semen cofore nigrescente dum recens, & postea ad castaneum dilutum inclinans colorem, quod Coriandri semen aquat crafsitie, verum oblongius & densè asperum; medulla candicante, sapore dulci, ad

Rochefortius duplicem Papayer diffinguit, unam quindecim aut viginti pedes altam & pro altitudine fatis craffam, minimè ramofam foliis tripartito divifis Ficus ferè in modum, pediculis longis appensis, qui digiti crafsitudine sunt & intus concavi: Fructu mali Cydonii magnitudine, è summo trunco in circuitu enascente.

Alteram huic fimilem in infula S. Crucis nascentem pulchriorem, foliis crebrioribus onustam, frectu Melonis magnitudine, nec minus delicato guftu, cortice exteriore flavo, lineis quibusdam viridantibus distincto, innumeris granulis rotundis glutinosis & molliusculis, sapore acri & aromatico

Nonnulli fructibus crudis vescuntur, verum delicatiores cum Saccharo praparatis. Ventriculum Vires. rokorant & concoctionem promovent.

CAP. VII.

Varias arbores Meloniferas seu Cucurbitiferas continens.

 Guanabanus Scaligeri J. B. Park. Baobab Alpini. Baobab five Abavi Clufii J. B. Abavo arbor radice tuberofa C. B.

Anc arborem Scaliger stipite proceram esse ait, folio magno, oblongo: fructum serre Melonis magnitudine, cortice coloris viridis, Iplendore Cydonii, digitalis crasilitudinis: carne intus candida, dulcedine lactis coacti: femina continere falcolacea. J. Bauhinus fructum à Bern. Paludano missum pro Guanabano Scalig. fic describit.

a Bern. raudano minum pro Guariazzano Scang, in Guestato.

Fructus eff Cucurbitæ formá, cubitalis fere longitudinis, pugillaris craffitudinis, cujus cortiee cucurbitino minimum duro detracto medulla in confipedium le dat, ex albo tantillum palleícens, non ingrata aciditate prædita, in pulvifculum vetuftate fatilcens, cui semina immerguntur, pertinactier hærentia, turgidula, renum figuram imitata, cortice fi ungue radatur obducta nitidislimo, coloris nigri, quibus nuclei insunt candidi, callosi, saporis strobili dulcis, tenui pellicula obvoluti. Carterum grana adhuc medullâ involuta filis appenduntur tenuibus, quanquam semina sola nequaquam observavimus filis illis annexa.

Alpinus arborem quæ fructus Baobab dictos fert, foliis esse ait magnitudine ac figura Arantiis valde fimilibus: in Æthopiæ inflammatis locis nasci.

Fructus recenter ab arbore excisus gustui admodum gratus est, acido sapore, quem contemperant Vires & divites faccharo: fitim valenter extinguir, multimque refrigerat. Ib oc utuntur ad omnes calidos Via affectus, febréque putridas, pracipie petilientes, tum ejus pulpam cum faccharo comedentes, tum fuccum expreflum cum faccharo potantes, vel ex eo paratum fyrupum accipientes. Cayri pulpá in pulturem en redactá utuntur ad pradictos affectus & ad Lienteliam, dyfentenam, aliófque fluxus alvi

Huic cum C. Bauhino eandem specie esse opinor

Abavum Æibiopicum frustum Bello J. B. qua Abavo arbır radice tuberofa C. B. Bacbab seve Abavi Clus J. B.

Pulpa friabilis in pollinem facilè refolubilis, acida ori grata, femina renibus animalium fimilia conveniunt : differt corticis duritie cucurbitina, que ab etate esse potest, & pulpe colore subrubro, qui etiam fortè vetustate mutatur. Locus utrique Æthiopia. Abavi fructus pediculo crasso & firmo arbori adhæret, ad quem sulcorum rudimentum cernitur, in quibus lanugo quædam inest, ut in cotoneis malis; reliquo corpore, in quo nulli excurrunt sulci, lavi.

I ocus.

HISTORIA PLANTARUM.

Plantæ è semine natæ Bello prima solia habuerunt mali quidem Citrii soliis similia, nullo pediculo subnixa. At ubi caudex pedalem altitudinem acquisivisse in ramos spargi cepisse att, soliiaque
proculisse longiore pediculo pradita, & illa non singularia, sed ainto bina, deinde terna, quaterna,
te tandem quina ex codem pediculo prodeuntia, quemadmodum in Pentaphylli, Lupini, Castaneze equina soliis videre licet, quorum medium reliquis majus est, deinde sili utrinque proxima. He
insidems mon ssi in aliu plantis folia compssiii donatus, ut prima que exeum folia simplicia sin con ssiii donatus, ut prima que exem folia simplicia sin con ssiii donatus, ut prima que exem folia simplicia sin con ssiii donatus, ut prima que exem folia simplicia sin con singularia,
singularia square acquisita si discum partialium numerus in codem pediculo augestur, donec ad justam summan predande paulatim falierum partialium numerus in codem pediculo augestur, donec ad justam summan pre-

neniat.

Radice firmabantur fingulari in arborum genere, nimirum rotundâ, tuberosâ, ovi magnitudine, appendicibus paucis & tenuibus utrinque exeuntibus, cortice tenui veftira, quem tenuifiima pelliparen fulliparen esta fulliginei coloris tegebat, qui facile digiti attritu detergitur, ut tunc radix alba appareat, carnofa, fubblantia Rhaphano fimili, fed tenerior, in qua per tranfverium fecta multa linez à centro ad circumferentiam ducta conficientur, ut in Rhaphani radice. Premanfa tota ferè in aqueum fuccum vertitur, fubdulcem, terrei odoris, quique in ore affirictionem quandam reliquoti, non fine exiguo carboris fentio, lalvámque copiose elicit. Ligni materies fais inhtrma effe videtur, quaproper inter eas larbores hanc recensendam judico qua brevi incrementum fumunt, & fortaffe etiam brevi fene-

cont.

Baobab five Abavi Clufii, (quæ huic proculdubio eadem arbor est) descriptionem vide apud ipsum

in exocus, us. 2. cap. 1.

Hac arbor congener eft & valdé fimilis Mamoeræ dieæ feu Papayæ Orientali Columnæ notis in Recchum, pecie tamen diverfa; nam & pulpæ colore differt, & pediculi longitudine. Fruchts etiam Recchum, pecie tamen diverfa; nam & pulpæ colore differt, & pediculi longitudine. Fruchts eferipione nulla mentio.

2. Higuero Oviedi J. B. Arbor Indica fruelu Cucurbitæ forma & sapore C. B. Che Calibath Cree.

Arbor est prægrandis veluti Morus nigra, fructum ferens Cucurbitæ rotundæ, interdum oblongæ, fimilem. Ex eo pateras & altenius genens vafa conficient Indi. Materie est robusta atque apta sedibus, sibiellius Ephippirs, alissue operibus fabricandis, Mali tentim Medice au Punice materiam esté diceres. Cortice facile delibratur. Folio est longo, angusto per extremum latiore, à que ad pediculum usque paulatim angustius sit. Indi in allorum fructuum penurai interdum hujus carne vescuntur, que Cucurbite carni cim adhuc viret similis est, Corticis etiam color & forma Cucurbite. Maximus ejus fructus libram aquæ continere potest, minimus pugnum non excedit magnisatione.

ume. Vulgaris est in Hispaniola, reliquisque insulis & Americæ continente.

3. Chivef Theveti J. B. Ficui Nigritarum similis fructu magno Meloni pari C.B.

Si modo recte describatur folio eximiè viridi, exquisite rotundo, aureo nummo Gallico pari : fructu magno Meloni pari, siavistimo, cum manditur Mannz modo in ore liquescenti, seminibus Cucumetts nostratis, cortice cum maturuit croceo; à pradictis arboribus Cucurbitiseris specie distinction of the cft.

4 Choyne Americana J. B. Laurifolia Americana pomis capitis magnitudine C. B.

Fructum fert magnitudine mediocris Citrulli, qui quamvis elegans non tamen edulis est, figură ovi struthio-cameli, ex quo Indi pocula conficiunt, & instrumentum Maraca dictum quo in superstitione sia utuntur: Folia Laurinis similia.

Frequens est in regione Americanorum quam Morpionem vocant. Clufius hujus fructus historiam non male Guanabano convenire videri tradit.

5. Arbor folio Lauri, frustu Cucurbitæ ex Guinea J. B. Laurifolia Guinenssis C. B. Clus.

Cluf.

Juglandis arboris celfitudinem aquare, nec diffimili cortice tectum effe ferunt: Folia Laurinis habere fimilia; ad quorum exortum fructus in ramis nafeeretur, initio quidem viridis, per maturitatem ex flavo spadicci coloris interdum etiam nigris maculis conspersi, interna patre sulginosis, schiali continens parere nigrum quendam pollinem. Mali magni similis erat, & orbicularis pene forme, crasso fatisque firmo cortice prædius; levis admodum pro sua magnitudine.

cratio lautique immo cortice præditus; levis admodum pro uia magnitudine.

Hæc Arbor & præcedentes an ad hunc locum pertineant necine, non faits feio: fulpicor potius non pertineer. Verpim cim fruchts Melonum aut Cheurbitarum figura & magnitudine æmulas proferant Mammoeræ dichæ impræfentiarum fubjungendas duxi. Ad Arbores pomiferas forte re-

auci ponunc

iroorious caudice jimpiici non ramojo

C A P. VIII. Ambaiba Brasiliensibss Marggrav. Pison.

Lib. XXIV.

Rhor have elegantem nanciscitur altitudinem, & ferè rectam, utplutinium & fine ramis; quedam tamen & ramos habent, sed in summitate tantum.

Cortex exterior fimilis ficui, constans primum cuticula tenui & cinerea, & sub ea crasso, lento, ac viridi cortice. Lignum album est instar Betulæ, verum molle, & quod facilè porest

Incrementum autem fumit arbor hoc modo: in fummitate arboris exifit theca oblonga, foliacea, incana, que continet in fe unum folium, & duas, tres, vel quatuor minores thecas. Exteriore theca fe aperiente arbor folio augetur, & fenfim fit altior; folium autem hoc in theca adhuc abfoonditum orbis menfalis magnitudinem habet; clim theca natura fuă aperitur, egregie complicatum ac recondium jacet, & quod jucundifimum foecă-culum novum illud folium plane incanum eff inferius, ac dilute viride, fuperius plane rubrum, ut aluta Prutenica, & co modo fplendens. In centro autem foli, tip bediculus inferitur, in fuperiori fuperficie cut fella rubra, è viridifublatava conspicitur, inimirum quasi centrum omnium nervorum dilute virentium & fubsfavescentium, qui per omnes lacinias secundum longitudinem extenduntur. Exteriore theca operta relique minores fuccessible e aperium, & fimilia folia exhibem.

Flores prodeunt hoc modo; in brevi pediculo ex caudice superiori, ubi folia stant, enascuntur quatuor aut quinque, juxta se pendentia, farciminum instar, cylindracea corpora, sex, septement novem digitos longa, politicem humanum crass, intus cava, & constantia gossipio, mollia, extensi autem acinis brunni coloris, ut slores filiginis nostratis: his decidentibus acini illi augentur, dentibus detrahuntur-ac comeduntur. Cito admodum hæ arbores in eximiam astirudinem ascendunt.

Ignem fine pyrite & chalybe ità eliciunt Brafilienfes: Frudtum ligni aut potius radicis hujus arboris ilumum exficcami, in co faciunt foraminulum, huic immittunt bacillum faftigiatum ex duro aliquo ligno, & quali terebrando circumagunt, pedibus fruftum illud immotum tenentes, ac applicantes folia ficca arborum feu goffynium, fic eliciunt ignem.

In fylvis rad'o reperitur, led in arvis quondam excultis.

In tylvis raro repertur, Ied in arvis quonaam excutos.

Pingus è funmitatibus hujus arboris expreflis fuccus non folum recentibus fed & inveteratis ul-Locu.

ceribus medetur. Folium quoque tenerum & recens, aut levior hujus arboris cortex si apponatur Vires.

temperat & mundificat partem affectam.

remperate c municiae parton in constitution of the property of

Ambaitinga Pisoni & Marggrav.

Ramo est rubicundo & ligno minús cavo, foliis verò superiús sauratè, inferiús dilutè viridibus, adeóque asperis, ut loco limæ quædam cum iis postint lævigari. Liquorem continet oleosium ejudem cum fucco Ambaibe usús & estificaciæ: Fruêtus fert magnos, tenues, palmæ longitudinis: mature-scentes dulcescum & edules siunt.

CAP. IX.

De Musa seu Muza arbore.

Mula Arabibus dicitur, Pala, ut putamus, Plinio à voce Bala, quâ hodiernum, ut olim, Malabaribus innotefeit.
Caretn'in quamvis al omnibus Botanicis arboribus accenfeatur, vix tamen frutex, ne-

dum arbor, cenfenda eft, cùm caule annuo fit.

Nos quoniam Planta hac ad modum Palma universal eff & non ramofa, ei subjungendum duximus, quamvis revera ab eadem genere differat.

Aaaaaa

Oviedo

CAP.

Cur Pacoeiram Marcgravii & Pilonis à Mula Clufii, Alpini & aliorum separem rationem non Cur racoenam marcgiavin ex rijunis a muia count, Aipini e anomin piancin l'attoriem fotti video. Male etiam, noftro judicio, C. Bauhinus feparat Ficum Indicam fructu racemolo, folio oblongo à Mufa, quam Palmam Indicam humilem latis longifq, foliis vocat: quanivis Bonanam à oblongo à Mufa (pecie diffinctam faciant Pifo, Marcgravius, Rochefortius, Hughelius, vulgus ipfum, inter quas magna tamen intercedit fimilitudo.

1. Musa arbor J. B. Park. Musa Serapionu Gor. Palma bumili longis latista foliu C. B. Pacceira Pison. Marggr. Bala H. M. The Plantain tree.

Hujus radicem Horti Malabarici auctores sic describunt; crassa est, duas aut tres spithamas longa, ambitu rotundo, pluribus fibris intus lignofis capillata, exterius nigricans, carne intus albicante, qua saporis aquei, subdulcis & subastringentis est, & incisa humorem albicantem nonnihi unctuofum, fubdulcem & valdè aftringentem extillat, brev in fubrubrum feu Perficum colorem abeuntem.

Intervallo fermè policari ab ambitu annulo feu circulo tenui & parum ignofo ac etiam molli in orbem pertexta conspicitur, ex quo fibra radicis filamenta accipiunt, ac plurima filamenta lignosa, tenuissima versus corticem hinc indè deducuntur, rarissima autem ac brevia versus interiores an-

nuli partes. Reliquam descriptionem è Marggravii historia mutuabimur.

Ex radice propagatur: hoc modo, Primo erumpunt folia duo aut tria, in fiftulam convoluta, ex radice propagatur: noc mono, rrimo erumpunt jenta uno auc tria, in intuami convolta; (ad modum foliorum Canna Indicas, quibus fimilia funt) paulò pott fecundò fe produnt ad quod-libet laus unum, in medio eft fitulta foliacca, & fic fenfim planta trium aut quaturo Menfium figatio in quinq, fex, feptem pedum altitudinem adolefcit, caudice tibiam humanam craffo aut paulò craffiore, fpongiolo, folia convolutis fimilis, & uno i cut facile dificindi poteft, fuperitis octo, powen giandundente filia reconditi, quodibiae quaturer mina, intendum & colo pada la conventitatione. paulò craffiore, ipongiolo, tohis convoluts imuls. & uno icht tacule dilcindi potett, Iuperuis octo, novem, etiam duodecim folia expandit, quodilbet quatuor, quinq, interdum & octo pedes longum, quatuordecim aut quindecim digitos latum; in utraq, extremitate paulo angultius, nervo fecundum quatuordecim aut quindecim digitos latum; in utraq, extremitate paulo angultius, nervo fecundum longitudinem digitum humanum craffo, qui etiam fex aut feptem digitorum longitudinem de exferens è folio pediculi vice imputur. Nervos hic in fuperiori imperficie ranquam canalis excavatur, & tranfverim liner fubiles à nervo ad latera extenduntur: l'intique facilità abbasensishi su de Apun lavius & foliat influentement per la constitucion de la constitucion del constit folia eleganter viridia, ad tactum lavia & foliad, inftar chartæ membranaceæ, & codem modo cre-pitant: ideo non diu integra manent, fed à vento agitatæ dilacerantur fecundum ductum firnarum, & strepitum excitant commota.

Ex fummitate caudicis hujus spongiosi seu è medio foliorum prodit ramus seu brachium, qui primò cùm quafi femipedem longus eft, tener & pollicem humanum craffus, in extremitate fuz continet corpus turbinare figura, magnitudine ftrobili majoris, circa quinq, dig cos longum, con-Hans è folis latis elliptice figure, brunnei coloris oblcuri, ftriatis, quibus quafi pulvis cinereus alpentis: hec complicata invicem conflituunt illad corpus turbinatum; fingulis autem diebus unum; duo aut tria folia se pandunt, sursum versus se convolvendo. Subter folis hisce expansis apparent sex, aut tria roua le panount, iurium versus le convoivenou. Suoret roins nuce expantis apparent lex, feptim aut octo fierst, ordine juxta fe pofiti, ex albo flaveficentes, quilibet duos circiter digitos feptem auten finnilis parve feaphe, cujus pars que infider exorui fio fir prora, altera extermista puppis, ex qua prominent quinq, foliola angulta, figuram habentia illus infirumenti quo rituntur nature in humectanisi velts: emment autem è puppi floris digiti longitudine, ex albo flaveficentia, & in ambitu laterito colore fimbitata: in medio porro corum flamen luceum craffinfountier flave findica de la constante de la c lum infidet, figurâ baculi cum nodo in extremitate, quali incedunt Nigritæ: Dimidia autem parte nun muses, ngua cana cunt moso in caroni na facilita in feaphis noftris luforis: fub hoc regmine in feapha regmine fubenditur à prota incipiendo, ut in feaphis noftris luforis: fub hoc regmine in feapha manna feu lentus humor continetur, ad tactum frigidus, faporis mellei, consistenta & colore fimilis albumini ovi recentis: in hoc humore ortum fumunt quinque illa foliola cum ftamine: delectantur admodum formicæ illo nectare.

Flores hosce sequuntur fructus, ordine in quibusdam quasi verticillis, arcte inter se positi, quilibet brevi pediculo nitens, & oftentans primò in umbilico suo florem, qui postea decidit, fructus autem indies augetur. Continentur plerunq, in uno ramo 10, 12, 14 aut 16 numero, (imò 18 aut 20) ita ut una planta proferat 70 aut 80, (mo 100, 150, aut 200) Erudus autem jultum magnutudinem anatus Cucumerem nofiratem aquat, oblongus & trilaterus quafi, fcaphoides, corio craffior tectus, quod facillime in tres partes fe dividi finit deorlum caulem verfus nutans. Pulpa mollis est instar butyri, medullam quan Cucumeris per mediam longitudinem habens. Boni est saporis, & frequentiffimè comeditur vel solus, vel cum farina Mandiocæ, vel cocus & frixus in oleo aut butyro.

Ramus autem ille fructibus onuftus interea dum illi maturescunt augetur, & ad duorum pedum aut majorem longitudinem excrescir, florésque semper extrudit ex corpore illo foliaceo, sed qui decidunt fine spe fructus: Nam una planta non facit plus fructuum quam nutrire & ad augmentum per-

Maturis porro fructibus ramus cum illis abicinditur, ut & tota planta, nam unum tantum vivit annum, & femel tantium facit fructum. Sapiffime autem accidit ut antequam fructus maturi fint planta cadat ac pereat ni fulcris fustentetur; five autem cadat, five pracidatur perinde est; nam antequam finedace plants films mus aut aler ex radice natus eft, & adflar parent, morientig, fucedit, & fic in infinitum propagatur. Toto anno fructus habetur venalis.

Ita Marggravius, & quidem prolixe latis, hanc plantam describit, & tamen Horti Malab. auctores in ea describenda multo sunt prolixiores, quos consulat cui nondum satisfactum est.

Fructus hi in deliciis habentur, nec ad fatietatem comesos ullam unquam noxam cuiquam intulisse aunt. Linschoranus eos gustu farinam & butyrum dulci mixtione repræsentare ait, ideo panis ac lacticinii loco ferviunt, fimplici vicin, quo corpus hominis abiq, alio cibo facile pofiir fiutenari. Varios modos eos praparandi ad efum vide apud Garciam. Lib. XXIV. De Arboribus caudice simplici non ramoso.

De viribus sic Alpinus, Fructus substantia mollis, lenta, pingus, dulcis, atque apprime suavis eam Vires. comedere affuetis, multum nutrit, sed stomachum gravat, difficulter concoquitur, succum generat crassum ac lentum quo viscera obstruuntur, præsertim hepar. Opitulatur tamen tussientibus & suspiriosis ex calore factis. Ejus decocto utiliter utuntur Ægyptii ad tussim ex calidiorum humorum destillatione genitum, atq ad pleuræ & pulmonum inflammationem, atq ad inflammatos renes, & ad urinæ difficultatem: aiunt & commanducatum vel decoctum Venerem incendere.

Horti Malabarici Auctores hec habent, Radix contrita ac epota in lacte vertiginem fedat; ents aqua cum Saccharo mixta proficue bibitur pro ardore renum; quin & cadem aqua fimpliciter pota pro doloribus ex urina obortis confert, datura, proficue iis quorum corpus argento vivo infectum est. Corculum arboris seu medulla albicans qui fructum sert, tritum & cum melle intus sumptum malis oculorum convenit, ad quod etiam servit butyrum, in quo fructus seu fici in frusta secti tosti

Pro diverfitate fructuum varias dari hujus arboris species aiunt : verum has varietates non sufficere putamus ad diversitatem specierum inferendam, non magis quàm in Pyris & Pomis, quorum fructus figura, magnitudine, colore, sapore, florendi & maturescendi tempore immensum variant, nec tamen ob id specie differre concedimus.

Omnibus India: Orientalis ut & Occidentalis provinciis inveniuntur, necnon in Africa.

Ficum Indicam Linschotani Musæ varietatem esse opinamur, non speciem arboris distinctam. Eandem certè esse quam Horti Malabarici auctores describunt ex Synonymis colligitur, ut & à locis natalibus Malabarenfibus enim Palan, Bengalenfibus Quelli dictam scribit, que nomina ad Bala H. M. & Keli accedunt: inter species etiam seu varietates tum in Hort. Malab. tum apud Linschotanum unam invenio Cadalin dictam.

Folia hujus quæ ulnam longa, tres spithamas lata (Lapathi aquatici, sex pedes longa, duos lata Lerio) in variant fuellediciem Indis in Goa cedunt, quibus & Turce papri loco unturur. Sirculus fape 100 ficulus prægnans eft, uvarum modo in fe compreffis: Acini ex quibus dependent fæpe in tantam molem grandescunt, ut à binis bajulis transversà pertica vix gestari possint. Toto anno fructifera est, & Indis commeatum quotidianum largitur.

2. Banana Marggr. Bananiera Pilonis & Hist. des Antilles. Arbor foliu amplissimis, fruitu Cu-cumeru formă C. B. Che Bonana-tree.

Marggr. Tota planta est ut Pacceira; at turbinatum illud floriferum corpus paulo minus est: & flores parum differunt, sunt enim duos circiter digitos longi, & albo-luter coloris, & dulcis odoris, éstque floris scapus non instar scaphæ, sed recus, attamen cavus, repræsentans Canoam Brasilienssum: sex foliola angusta prominent è puppi, figura ut in pracedenti & ejusdem coloris, sed stamen in medio deest: medietas anterior Canox etiam tegitur cavo tegmine albo-flavescente.

Fructus ut in Pacceira, octo, novem, aut decem digitos longi, plerunq, tamen non ità crassii, & sunt curvi five lunati; substantia quoq sicciores & meliores ad concoquendum.

Historia Antillarum Bananieram à Musa in his differre tradit. 1. Quòd fructus ejus duodecim relited ciminical solutions at a state at the state of th quoties 100 aut 120 edat, adeò confertos & arcte ftipatos, ut agre à le invicem separentur. 2. Quòd fructus carnem habeant firmam & folidam, aptam ut sub cineribus aut, in olla coquatur, aut ut siccetur in sole aut ad ignem, quo melius conservari queat : cum Musa fructus substantia constet molliore quam ut his ufibus inferviat.

In calidis Regionibus, & Infulis America frequens reperitur. Pacoveram Theveti huic eandem esse existimo, nam folia Pacovera quam Musa (quam in Ægypto vidit) duplo longiora effe scribit, fructum maximum pedalem, craffitudine Cucumeris, ad quem etiam figură satis bene accedit. Crescunt autem 30 vel 40 simul, in glomerem seu racemum con-

gesti, & sibi invicem proxime juncti.

Fructus magnitudo Cucumeri respondens, & nomen commune Paccera aliquem facile inducere poffix ad credendum Paccoiram Marggrav. & Paccoveram Theveti unam & candem arborne effer prointe & Paccoiram Marggrav. non effe ipfiffimam Mufam, fed arborne fipcie diffinêtam, & for-

Repugnat tamen nomen & descriptio Bananæ apud Marcgravium, ut arboris à Pacoeira di-

Arborem Manicongo nuciferam apud J. Bauhinum, lib. 3. cap. 181. figmentum effe fuípicor. Muíz affinis in regno Catay C. B. Photel, nonnullis Ficus Pharaonis Thever, quænam arbor fit nos

Muse affinis altera C. B. i.e. Banam fructus in regno Congiano, formá & gultu Muse Ægypti-acz, part. J. Ind. Or, lib 2. cap. 1. Nomen ad Bananam accedit & etiam forma, proinde candem

arborem esse verisimile est. Arbor pomifera Ægyptia Giraudeti à J. Bauhino proposita, Hist. lib. 1. cap. 75. Nos cum J. Bau-

hino suspicamur à Mula non differre, vide J. B. loc. cit.

mno impicamur a suma mon unicute, vice 3.18. noc. cu.
Eloxochiti Recchi, quam Jo. Terrentius describir ex imagine picta, Foliis Muzz, ex una parte
faturati, ex altera valdè diluti coloris, quemadmodum Olez folia; Ramo nodoso ubi folia decidere, venis frequentibus in inferiore foliorum parte, folis in summitate rami valdè conglobatis; à
Musa diversa fortasse est, sed imperfecte descripta, ut nihil certi de ea statuere possimus.

Aaaaaa 2

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS QUINTUS,

De Arboribus quarum fructus à floribus remoti vel sejuncti sunt.

E in quatuor genera dividi possunt. Sunt enim vel,

1. Musser, Nuces autem voco fructus majores putamine duriusculo nucleum claudentes. Hz vel sunt nuce duro & fragili putamine tectă, Jugianv. g. & Avellana, vel nuce molliore & coracco tegmine obducă:
cuz itedem in duplici sunt differentia, nimirum vel 1. nuce regumento

que indus achiante undia inclusé che vel sinici minis rigidis històlo. Que icidem in duplici funt differentia, nimirum vel 1. nuce tegumento exteriore echinato undiq, inclusă, eóq, vel finis minùs rigidis hifpido, nuce triquēra; u în Fago, vel finis rigidioribus magifq pungentbus un in Captanea; u în Fago, vel finis rigidioribus magifq pungentbus munito; ut in Caffanea; vel 2. nuce calyce feu cupula exceptă; ur in Quercu, Subere, lites, quod genus arbores glandifere appellantur, & dividi poffunt in eas que folio funt lenore & moliore ut Quercum varie [pecies; & eas que folio funt aculeato, eóque vel femper virente ut in Ilies; vel deciduo, ut in Subere.

2. Comifre ; de quibus vide Sectionem fecundam, his adjungimus quafdam bacciferas ob notas illis convenientes.

illis convenientes.

3. Lanigera; vid. Sect. tertiam. 4. Seminibus vasculis membranaceis, vel membranis extantibus auctis inclusis, vide Sect. quar-

Librum enim hunc pro hac divisione in quatuor Sectiones partiemur.

SECTIO PRIMA.

Arbores fructu à flore sejuncto Nucifera.

CAP. I.

De Juglande.

Uglans quibusdam dici videtur à juvando & glande, ut Macrobius refert ; tamen non dubitan-dum quin sicvocetur quass Jovis glans. Nempe cà ratione à Jovislans est Juglans, qua à Jovipater Jupiter. Nam ut dicitur Marsspirer & Diespiter, sic & Jovipater seu Jovissaer, ubi Jovis est antiquus nominativus.

uni Jovis eit antiquus nominativus.
Non eft tamen Juglans and Barbard Theophrafti, cum ea potitis Caftanea fit, fed ut nonnullis videtur, Nux Perfica ejidetum, ut aliis, Nux Euboica. Nux Bafilica feu Regia Diofcoridi & Galeno dicitur: Perfica etiam & Bafilica Plinio. Nucem Caryon (inquit Plinius) à capitis gravedine, propter odoris gravitatem convenit dictum.

Nux Juglans J. B. Ger. Juglans vulgaru Park. Juglans sive regia vulgaris C. B. Che

PJ. B.

PJ. B.

PJ. Corcer arbor est, multis prelongissa, nixa radicibus, trunco ad binúm ternúmve cubitorum complexus sarpus crassectore, materie ampla, rusta vel substuca, multis exiguis segmentis scarificata, quibulcam partibus undularim crispa, robusta in firmis vastissa, partibus undularim crispa, robusta in mis vastissa, partibus pre fenium hiudo, est in rimas altas debiteente. Polia pinnatim disponuntur, conjugationes claudente folio impari, quorum singularia ampla, sesquipalmum longa, palmum ferelara, gationes claudente folio impari, quorum singularia ampla, sesquipalmum longa, palmum ferelara, principio & mucrone angultora, venis obliquis à medio nervo deductis, cum tenera adhuc sunt rubicantia, sinavitera, olentia, câm adoleverint pulchre viridantia, odore jucundo, fere Laureo, sed

graviori & vehementi, sapore adstringente. Julum profert longum, multiplici callo compactilem, cujus flavescentes panicula brevi decidunt: tum flos emergit herbaceus, sego pro vero & genuino flore Julum habeo, ut qui è staminibus & apicibus componitur] totidemo calyculacea tegumenta quot slores petiolo contrahuntur, quibus singulis singula includuntur nuces. Nucem sive fructum, quales simul multi confertim ex eodem pendent pediculo jam perfectiorem tegit pulvinatus calyx, acerbi & amari saporis, nec sine acrimonia, nigro colore manus inficiens, cui subjectus cortex ruacerio & amari taporis, nec tine acrimonia, nigro colore manus inficiens, cui intojectus correx rugofus, lignofus, in duas carimas apertilis muelcum continens in binas partes ad medium rerè filium,
&c pæne quadripartitum, revolutionibus cerebri fimiliter inxqualem, primò mucofum ac infipidum
ferè; deinde per maturitarem callofum, candidum, dulcem, cuticulà pallidà tectum, exortum trahens ex candida, & exacido-amaricante quadam fubfranta pulpola, cujus terrefitrio portio in lignea, vel ex ligno membranacea quadam nucleorum diffepimenta abit, qualibus tenerioribus interior

**Total Control Contr offis cavitas magna ex parte obducta est. Integri & maturi magnitudine minoris aut mediocris Perfici, & pulpa viridi, seu integumento externo pulvinato [quem Festus vocat culeolum quasi exiguum culeum] atq, carnoso dempto, uncia ferè latiores, & hac ipsa latitudine longiores, ex rotundo in oblongum subtumescentes, sed delumbata utring, quà valvularum commissiva est circinatione rotundi. Nucleus duplici cuticula seu membrana tegitur, exteriore slavoicante & subamara, quæ dum nux adbuc recens est sacilè deglubitur, cum arescit arctè adbæret nec potest separari; interiore tenuiore &

pellucida.

Nuces juglandes magnitudine, figura, duritie, fapore multimodis differunt. Recentiores fex po- Juglandium tiffinum differentias adnotărunt.

1. Nus juglant, five Regia vulgară. Hanc à duro cortice & fectuar frangendi mora Moraciam & Manaillam vocari tradit Hermolaus.

Non fucile à putamine purgari poteit. Surdam nominat Carlalpinis.

2. N. J. fruelu maximo. Caballinam Dalechampius vocat. Noftrates The french 10aliniti, i.e. juglandem Gallicam. Bonitate & pondere ad proprionem reliquis codunt: non emi mitus opplete, fed magna ex parte vacus funt, minis fapida, Malis magnitudine fere aquales, è quarum cuppis feu valvis marfupia pueris geftanda funt.

3. N. J. fruelu tenero & fragili putamine, à Dalechampio melluca dicta, quod cateris generibus mollior fit; ejidque putamen vel digitis facile rumpatur. Tarentina vel cadem eft, vel fimilis.

4. N. J. bifera: cuius generis Hermolaus in Silvatiano Patavini agri viculo provenire fais conflaterardit. Er Diequique puament ven anguis racine 'unimpatur'. I animine vel accione in ven inimis. A. N. J. opera-cipus generis Hermolaus in Silvatiano Patavini agri viculo provenire faris conflare tradic. E Pli-nius nuper (inquit) Confularem virum audivi biteras & Juglandes nuces le habere proficentem. S. N. J. Findiu (Fretima. Nuces S. Joannis dicæ, quia ante diem S. Joanni factum nea, folia, nea, nuces oftendunt; cum verò id tempus adest, pares reliquis nucibus quoad fructum & folia existunt; quales Tragus Valonia: ad Rhenum, binas etiam Giengenbachii extare refert; J. Bauhinus circa Tigurum aliquando vidit; Dalechampius circa Lugdunum observavit. Has ego non peculiare genus fuisse existimo, sed differentiam quandam seu varietatem accidentalem & præternaturalem. 6. N. J. folio serrato. Hujus nuces teneritudine & longiori forma à vulgaribus diversa ab Hogelando satz non modo germinarunt, sed etiam folia protulerunt, vulgaris quidem Juglandis similia, His adde Virginianarum Juglandium duo genera: Unum forma & fapore parum ab Anglicis dif-

His adde virgination in journal and the state of the stat 82 oleaginolo, ex quious contuits lac conficient cum lus clois mucentes. Harum arborum nonnulla 80 pedes longae. Parkinfolmos daus Juglandium Virginenfum fipecies deferibir, que ab his videntur diverfae. I. Prior, Nax Juglam alba Virginenfis eidem dicta, arbor est erectior & minus patula, nuce rotundiore, minore, putamine multo craffiore magisque albicante quam cujulvis ex pradicts, nucleo etiam multo minore, zque tamen candido & dulci. 2. Posterior N. J. nigra Virginenfis de nominata fructu potissimum à pracedente differt: qui niger est. & rotundus, asper seu rimosus, pu tamine adeò crasso & duro ut validis mallei ictibus vix possit confringi, nucleum intus minimum

Ubi sponte proveniat Nux Juglans nescimus: in Italia, Gallia; Germania, atque etiam Anglia Locus. in viridatiis & agrorum marginibus passim plantatam observavimus. Amat loca montana, humida & frigida, plerunq lapidofa, Autore Palladio. Quod in Italia & calidis regionibus fortaffe verum est, at in frigidioribus, ut Anglia & Germania, summitates ejus sæpiùs gelu peruruntur, si pracociùs germinaverit: In Germania juniores arbores interdum perduntur, prafertim si loco

præcocus germinavert: in Germania juniores arbores interdum perduntur, prætettim i loco humidiore plantatæ fuerint, tefte J. Bauhino, quod in Anglia nunquam observar evenire.

Julos genmafa, protrudit Martio, ant initio Aprilis. Fructum ante initium Septembris apud nos Temput, non peritot. Differunt camen arbores hoc respectu, aliæ enim præcociores sunt, alæ serotine, nee ante Octobrem mensem maturantur. Diu est antequam fructum ferat hac arbor; viginti plerunq, anni prætretunt à prima fatione seu germinatione è semine ad fructificationem. Multos annos supervivit, ac mitum in modum grandescit. Cariem (ut annotat Tragus) veutstatemque non sentit. Teneram esse arbor, se in calidioribus regionibus locisque apries seliciter provenire serbit. I subjunte avoid ut vecum se i festiolora rame non aversure. scribit J. Bauhinus, quod ut verum sit, frigidiora tamen non aversatur.

De satione & institione hujus arboris consule geoponicos. Nucibus seritur Juglans, nec inseri vult ut aliaz arbores. Trag. Raell. quòd sanè nobis verisimile videtur, quamvis Palladius alsíq, contra rium affirment Utut res sit, nos cum J. Bauhino insitionis multa cura non opus esse judicamus, siquidem nucum satu facile ac feliciter proveniant.

Ut nuces in proximum annum copiosius proveniant, mos est hodie apud rusticos quosdam, ut nuces perticis decutiantur. Hinc non inconcinnè quidam alludendo cecinit,

> Nux, asinm, mulier simili sunt lege ligata: Hec tria nil fructus faciunt si verbera cessant.

Verum hie mos, quantumvis apud nostrates etiam inolevit qui & suum rhychmum habent, A Spaniel,

A Spaniel, a Woman, and a Walnut-tree, The moze they are beaten, the better fill they be.

rationi repugnare videtur. Quid enim aliud ab hujulmodi verberatione sperandum est, quam ut

gemmæ fuuri infequenti anno proventus spes decuterentur? gemmæ fuuri infequenti anno proventus spes decuterentur? Umbram Juglandis noxiam esse pleria, affirmant & capiti inducere experientus D Royle proredivivo, p. 57, 58. Decubitum iub hac arbore dolorem capitis inducere experientia D. Boyle probat. Hic autem dolor (inquit) non provenit ab umbra (ut vulgus arbitratur) fed à vaporibus ex fo-Date. The assess one (higher row protests as mines a taim unicuiq, notum eft: nam aftivo tem-liis arboris egredientibus, qui quaim infelii fint mulics atiam unicuiq, notum eft: nam aftivo tem-pore ad mulcas abigendas valde familiare eft, ramulum Juglandis ab arbore avellere; verium quicquid est de muscis, haud facile id mihi persuaserint, imò cum D. Evelyno non tantum innocuam, fed & amœnam, & salubrem existimo ob odorem gratum quem folia expirant, & deceptos suspicor

qui se contrarium expertos affirmant.

De viribus Dioscorides & Plinius hac habent. Nuces Regiæ in cibo sumptæ concoctu sunt difficiles, fromacho nocent, [blem gignunt] capitis dolorem inferunt, funta, tuffientibus inmite; [Plinius de ficcis, quz unguinofiores funt, hae tradit; Recentes enim (inqur) jucundiores funt,] utiles verò in cibis jejunis ad vomitiones concitandas. [Pro his Plinius habet inimicas esse vomituris tenes veto in cus populs at vinetime folo; trahunt enim pituitam.] Venens quoque refiftunt cum ficulus & Ruta prelumpta, ac etiam post ipía Venena hausta comesta, addit Plinius anginæ proficibus & Ruta prelumpta, ac etiam post ipía Venena hausta comesta, addit Plinius anginæ proficio deffe cum Ruta & coleo. Largiùs efitatz latos lumbricos pellunt. Impounture & mammanum inflammationibus, ablettibus, luxatifq, cum mellis exiguo & Ruta. Cum Czpa autem melle & fale contra canis hominifque morfus proficiunt. Ezdem cum calyce fuo peruftz & umbilico admotz tormina sedant: Putamen verò combustum tritúmque in vino & oleo puerorum capite peruncto capillos condecorat, & Alopecias replet. At qui intra infum est nucleus tritus & cum vino appofitts menfes fiftit. Perveterum autem nucum nuclei commanducati & impoliti gangrænis, carbin-culis, Ægilopibus & Alopeciis præfenti funt remedio. Alis milcentur ad acrimoniam ipforum exi-

mendam: Plin. Capis.

Cortex Juglandium lichenum vitio & dysentericis prodest: Folia trita cum aceto aurium dolori

Cortex Juglandium lichenum vitio & dysentericis prodest: a dyshus nucibus siccis irem Fires Plin. Antidotum Mithridatis ipfius manu descriptum constabat ex duabus nucibus siccis item Ficis totidem, & Rutæ folis 20 fimul tritis, addito Salis grano: qui hoc jejunus sumat nullum venenum

Coquitur hac nux, autore Galeno, facilius quam Pontica, i. e. Avellana, ftomachóque est gratior, & multo magis quando cum Caricis manditur. De recenti nuce hac accipe, nam ficca in fuccum pinguem transmutatur ut cibo prorsus sit inepta.

Corticis nucum exterioris succus expressus vel crudus, vel cum melle decoctus ad dandam consiftentiam, in ore gargarifatus, ad urula relaxationem, tonfillarúmque & gutturis inflammationes vi fua adfritêtoria cum tenuitate partium conjuncta utiliffirms eff Galeni experimento.

Virides seu recentes Juglandes ventrem cient. Galen. Aet. Veteres & sicce potius astringunt. Concoquuntur probè in Ventriculis frigidis, in calidis in bilem vertuntur.

Cortex interior arboris ficcatus vomitum ciet valide; Juli five nucamenta lenius.

Tinguntur cortice illarum [nucum] lanæ, & rufatur capillus primum prodeuntibus nuculis, Plin.

Ineft quoq Juglandibus nucibus propria quadam ac peculiaris facultas ad remoratos menses ciendos, alis medicamentis nihil proficientibus. Macerantur in aqua donce nuclei membranis possini nudari; deinde nuclei ita expoliati macerentur in Aqua vitæ per biduum, eorumque duo vel tres quotidie mane jejunæ exhibeantur per decem dies ante tempus menstruæ sluxionis.

Succus radicis violenter purgare dicitur nonnifi rufticis exhibendus.

Aqua etiam Juglandium immaturarum deltillata ad multa commendatur, v. g. ad diffolvendos thrombos concrett fanguinis, ad vulnera & ulcera calida, ad anthracem pestilentem foris imposita. Ad eadem valet & foliorum Juglandis aqua. An verò aqua Juglandium refrigeret, adeóq, Anthraci conveniat meritò dubitat J. Bauhinus.

Nuces Juglandes post pisces sumptæ eorum coctionem adjuvare creduntur, unde illud Scholæ Sa-

Post pisces nux sit, post carnes caseus esto.

Certum est etiam eas venenis repugnare præsimptas in cibis unde saviente pestilentia Proceres pariter ac plebs insima, quinetiam rura tostas jejuni mandunt.

In transmarinis regionibus Juglandes teneras & immaturas, cortice exteriore acuto cultello de-ciso atque etiam putamine duriore, in aqua frigida maceratas aliquandiu & deinde ad mollitiem coctas in syrupo è saccharo praparato leviter bullitas & in eundem demersas reservant pro Bel-

Juglandes virides decerptæ Maio vel Junio appetente, antequam earum putamina obduruerint, faccharo adservatæ stomacho utiles evadunt. Imò ex nostra observatione Juglandes, dum virides adhuc & immaturæ funt integræ unà cum corticibus & putaminibus faccharo conditæ, five (ut moris eft) in aqua (accharata decocte done tenerelicant, deinde eidem aque ad fyrupi confittentiam cocta immilie ut ferventur, fi duz vel tres fumantur fub vesperam à cibo sumpto, alvum lenter fubbucco.

Decoctum corticum exteriorum nucum Juglandium terræ superfusum lumbricos è foraminibus fuis vel elicit, vel exigit.

Tragus scribit quosdam exteriorem corticem nucum Juglandium arefacere, inque pulverem redactum Piperis loco in condiendis cibis usurpare: cui ad saporem commendandum nonnulli pul-

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

verem foliorum Salviæ adjiciunt.

Juglandis materies mensis & utensilibus laudatis dicatur, & operi tectorio. In Gallia plurimi sit Jugatatus inacerso norms ex tremmos tautests treatus, ex open recont. In Quanta pairim ne hoc lignum pro menfis, featmis, lectis, cathedris, ferini abacis & alias ejufinodi, quas rela creat respe; fic egregie poliuntur, & midum fplendorem acquirunt. D. Evelynus fabros noftros oleo fuo calido affrido lignum hoc expolire folere air. Maxime autem æftimatur ob colorem fiuum

oteo no cano amico agram no expone rote da la santa activa activa de avenua vena varian, vena undulata su cripas, & materia folicitatem.

E nucibus tufis, calefacis & expreffis elicitur oleum, quo nonnulli ad gangrænas, carbunculos, zgilopas & nervorum uleera tunntur. Infuím auribus furditat prodeft, & idem tutle calidis dolomis illitum. Matthiolus nullius in Medicina usos effe feribit, fed ad lucernas & Jampadas præcipuè expeti, quod durabilius fit oleo olivarum. Præfertur etiam pictoribus ei quod è Lini femine exprimitur; fiquidem hoc ceruffæ admixtum tractu temporis colorem immutat, illud verò incorruptum perpetuo affervat. At alibi flatus potenter dissipare, & in coli affectibus à flatu genitis pluritum perpetuo and an American American and positive imparys of non ancessing a fattu gentit guidennum afferre auxilii tradit. Actius eandem ei vim tribuit quam oleo Amygdalino, imperque hopivatim habere tradit, quod inaurantibus au inurentibus conducit. Siccat enim & ad multum temperatum and a siccat enim & ad multum temper

pus inaurationes & inuftiones continet & adfervat.

16xx [10xxx] Paulo funt spongiosa quadam corpora in Quercubus & Nucum Regiarum arborihttp://www.jranu.nut.pongons-quasant corpora in Quercuosis & rucum Regiarum abon-bus nafeentes, [Fungos, puto, intelligir] que Barbari magis in ulu habent. His inter extera cau-teriorum genera ulos fuille Antiquos idem Paulus testatur, in longis stomachi destuxiombus, inque Hydropies. Quomodo autem ifeis ad ultionem uteraturi to demontrate Calius Aurelianus. Fungos ligneos inferius ac fuperius angurtos formantes [convenientius inferius latos efficerent, quo melius cuti infifterent] patientibus apponunt locis, quos fummitate accentos finunt concremari donec cinecuti infifterent. rascant atq sponte decidant. Id hodie imitantes Turcæ sarmentum vitis bene aridum parti malè affectæ applicant & summitatem ejus accendunt. Hoc modo Moxa dicta utuntur nunc dierum, ad Podagram & alios morbos. Caterum creber est usus Fungorum Juglandium sclopetariis ad ignem conservandum: modum praparandi fungos ad hunc usum vide apud J. Bauhinum in historia hujus arboris.

Arbor vulnerata initio veris antequam folia emittit liquorem effundit copiolum, minus tamen dul-

cem quàm sit Betulæ succus.

CAP. II.

De Corylo five Avellana Nuce.

Orvli vocis Etymon non invenio. Avellanam ab Avellano Campania oppido ubi abundat dictam putat Servius. At Plinius Avellanas antea Abellinas patrio nomine dictas feribit, lib. dictam putat servius. At Funius Aveitaina aintea Acciuntas patrio nomine dictas Icristi, Ili.

15. cop. 22. Abella igitur oppido nomen. Pontica dicta funt ha nuces, quontam in Afam Graciamque e Ponto venêre. Auctor Plinius leco citato. Pontis, crediderim, quia in Ponto abundant; nifi de Sativis feu barbatis intelligas, quibus forte Pontus patria; nam fylvestres patfim foondant; nifi de Sativis feu barbatis intelligas, quibus forte Pontus patria; nam fylvestres patfim foondant; nifi de Sativis feu barbatis intelligas, quibus forte Pontus patria; unit inities south both waters members, quites tothe foliately parts; nam nyvetres pattin ipon-tanez funt. Theophrafto Heracleonicz ad Heracles pont urbe, cui & especimplicater, ui pro-bat J. Baulinus; Albaria de Grafti forman adversaria a superiori de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio del companio del companio de la companio del comp Pranestini olim à Pœnis obsessi iis samem toleraverint. Hippocrati de Diata usque anarie, teste Casp. Hofmanno, dicuntur.

A. 1. Corplus fativa J.B. item filvoffris. The Filberd, and the Haleb But.

'7. B. Folio est Alni, sed acutiore, nec eum in modum viscido, hirsuto, modice serrato, rugoso, suavirer odorato. Flor è gemmula erumpir coccineis filamentis compositus; simúlque Juli longi, tenuiores quam Nucis Juglandis, qui priusquam decidant savi fiunt. [Ego Julos pro genuinis & legitimis sfloribus habeo, non filamenta illa coccinea] Further simul aliquor juncti, involucris callotis, succosis, herbaceis, barbatis, hirsutis, addringentibus & acids obsept, magnitudine dimidio minores urplurinum proprieta de la consecució de Juglande, oblongi vel globofi, putamine umbilicato, per maturiatem flavefente aut ruffo, lari, lignofo aut uro fairs: cui fibefi pellicula, in dometricis quibufam coccinea, in aliis fubruffa, nulignofo aut uro fairs: cui fibefi pellicula, in dometricis quibufam coccinea, in aliis fubruffa, nulignofo aut uro fairs: nignio au cuto das . Cut lucie paracari cleum obvestiens albidum, firmiufculum ficut Amygdali nucleus, ejuldémque fapore dulci, lacteum remittentem fuctum. In Avellanis nucleus annequam nucleus formetur aut perficiatur ambiens pulremittentem fuccum. In Aveilans nucibus antequam nucleus formetur aut perheiatur ambiens pulpa est candicans, sungos, saporia acidi. Ipsi verò nuclei plurimum ohnosi funt vermibus, qui omni
tutus nutrimento consumpto ipsium etiam putamen pertundunt ac prorepunt. Ipsa Corylus arbor
est vaduce crassa late se diffundente, nodosa atque crispa caudices magna ex parte aliquot emitents, in multos ac robustos ibudavisos stolones, vigrasque elentas se obsequosa quales quotannis emittut novas, nec rango il materia candida, molli. Caudex ubi annosis sierit cortice obducitur incano, lævi, & viscum nonnunquam producit, ut nos etiam observavimus.

Nuces Avellanz primaria divisione distingui possunt in sativas seu barbatas, nostratibus Filherba

Nuces a vename primera curinos unique ponant in autras rea carbates, notification Triberos dictas, & fylvefires feu calvas, Anglis Balel-inits.

1. Sarive Gu barbate dicte, qua membrana exterior callofa, totam nucem contegit, ultraq, eam fimbriola in barbae modum protrahitur. A vulgaribus feu calvis diffinguentur quòd majores funt & longiores, umbulso majore & elatiore, oppointa parte acutiore, putamine minus crafto, fractu fa-citore, guitta nuclei gratore. Harum duas feu fipecies feu varietates obfervarimus, Alteram nucleo cuiore, guittu mucia giantire.

rubrà vel purpurante tunica contecto, que fairira rubra 7. B. Sativa fructu oblongo ruberte C. B. Sativa fructu oblongo ruberte C. B. Sativa fructu longo Park. Alteram nucleo albà pelliculà techo, cuius meminere etiam C. Bauhinus & Parkinsonus, qui præcedentis nucleum guttu gratiorem & delicatiorem offe att qu'am hujus, quod & nobis probatur, unde & illud genus præ aliis lautiorum mensis adhiberi selet.

on nome prosessor, since Colored (1982), specific processor (1982), Nuces fylvedfres fen capacity dicker, quod puramen exterius totam nucem non contegat, fed fuper-rorem eige partem nuclam relinquat. Harum innumerae fere in figura, magnitudine, puraminum craffitie, nucleorum sapore, maturescendi tempore differentia sunt. Dua pra aliis maxime observabiles: 1. Sylveftres vulgares, que in fylvis & fepibus paffim groveniunt & minores feré funt. Paletimus Anglis dicte. 2. Maxime Hispanice nobis dicte qua ex Hispania ad nos advehuntur. Hæ nuces Avellanæ fativæ albæ maximo fruchu Park. & fativæ fruchu rotundo maximo C. B. aliis Lugdunenles & Italicæ dicæ, unciali amplitudine, rotundæ, puramine ligneo cæteris omnibus duriore. Latiores ferè funt quam aliæ, umbilico feffili, leviter compreffo, nucleo duriore cæteris, guftús fuavitate facilè cum fativis certantes.

E fylveftrum genere fun vulgate illæ [in Germania] quas paffim in hortos & viridaria transla-tos colunt, fylveftribus arboris & fruetus facie fimiles, fed duplo ferè majores speciosioré(que, utring, ferè obtufiores, nucleo habitiori fuaviorique, pellicula albicante tectæ. Arbor hæc C. Bauhino Corylus faretu albo minore five yulgaris dicitur.

Alterius adhuc elegantis Nucis sylvestris varietatis meminit J. Bauhinus, in hortis etiam cultæ, cujus nuces graciles admodum funt, & quadam calamum scriptorium crassiorem crassitudine, præsertim circa umbilicum, non superant, Cylindriaca atq, torosa ferè figura, nisi parte inferna modicè di-

At specie fortè à vulgari Corylo differt genus illud quod in Macedonia nascitur, Arbore non quemadmodum apud nos multipluci caudice fruticoso, sed singulari, procezo, & justam arborem aquante, folis latis, Nucibus in grandem racemum pugni magnitudine congeftis, cujus Paulus Rubi-

gallus è Buda ad Conftantinopolin legatus historiam Cordo retulir.

Specie et am differre videntur Nuces que è Virginia ad nos adferuntur nostratibus minores, acution vertice, putamine scabriore seu minus æquali, duriore etiam & minus fragili, nucleo non perinde dulci & grato. Arbor quæ has nuces fert Corylus Virginenfis Parkinsono dicitur.

Avellana Byzantina J. B. pumila Byzantina Cluf. Ger. emac. peregrina bumilis C. B. Nun Avellana Macedonica sive Byzantina Park. Che filberto of Constantinopie.

Supra cubitalem altitudinem rarò accrescit, sed pumilam semper persistere referunt. Crassos verò admodum magnósque fert tenuibus pediculis calyces, extrema parte in multas, crassas, longásque lacinias divisos, sede etiam multis laciniatis appendicibus obsita. Sunt autem ii calyces foris valde dură asperaque lanugine hiriuri, interiore parte laves, continénta, fructum Avellanz lylvestri de sponte nascenti fere similem, breviorem tamen, duróque putamine ut illa constantem.

Felia quam vulgari Corylo oblongiora paulò, perinde tamen rugosa nullo ordine virgis adnexa.

Corylus in sylvis & sepibus per totam ferè Europam frequentissima est: At sativa illa barbatz apud nos sponte non oriuntur, nec scio unde primum accersitæ. J. Bauhinus in Alfatia non infrequentes effe scribit. Juli primo quoque tempore erumpunt nondum soluta hyeme: deinde Martio atq. Aprili succrescentibus foliis flavescentes abscedunt. Fructus Augusto mense maturescunt, non-

Nuces Avellanas stomacho infestas esse & difficulter concoqui, necnon caput gravare præsertim largiùs sumptas Medicorum Veterum & Recentiorum communis est sententia. At Lacuna id experientiz & communi opinioni reclamare scribit: bonz quippe matronz Hispanicz tostis vulgariter utuntur ad gratificandum ftomacho, cerebrumq, confortandum non fine fucceffu. Ego cum Bruyerini matronis apud J. Bauhinum toʻtas infalubriores effe exiftimo quam crudas. Recentes & maturitatem exactam non adeptas vetultis & ficcis tum gratiores tum falubriores cum issem conseo, Quòd alvum fistant & dysentericis profint nonnulli scribunt: Alii & verius Dysenterize aut Diar-

rhϏ obesse potius quam prodesse tradunt, ideòque in ejusmodi morbis ab lis omnino abstinendum. Intestinis infestas esse experienti docere conatur Tragus. Pueri namq, (infri) si Augusto mense Avellanas nuces avide devorant facilè in dysentericum morbum incidunt. Ad dysenteriam etiam

pestilentialem nocuas esse vulgo persuasum est.

Quòd Avellanz Juli, & cortices astringant & ventris fluores fistant affirmant qui de iis scripserunt. In Pinni fententiam quòd nuces Avellanz pinguedini corporis conferant, etiam plus quam fit verifimile, non folum pofterior medicina fed & vulgus ipfum manibus pedibidque defcendir: Anhelofos tames & afhmaticos efficere ad faietatem eis velcentes vulgo perfuafum eft. Diofoordes tamen tritas & in aqua mulfa potas veceri tuffi mederi tradit. Quod Diofoordes putaminibus uffis ac cum oleo tritis, glaucas in pueris oculorum pupillas denigrari prodidit, hoc illultri experimento facto aliquoties le cognoville e veriffimum effe comperiffe gloriatur Cornarius. Credat qui

Oleum nucum Avellanarum efficaciffimum effe ad tuffim veterem & destillationes scribit

Cur Avellanæ tantopere obnoxiæ fint vermibus, Juglandes verò rariffimè iis infestentur rationem duplicem reddit J. Bauhinus. 1. Ob nimiam earum, præfertim cim recentes funt, humiditatem: humor enim Arifloteli putredinis mater. 2. Quia parùm olei habent, quo Juglandes abundant. Verum ego potius existimo vermes in Juglandes non penetrare, præcipue ob amarorem corticis exretni. Vernicoles cuine strinfecus irrepere non autem intus iponte nafci affirmo, cim nec generationem ullam (pontaneam è putri materia in animalibus agnosco: in nucibus autem illud pater, quoniam cortex fructus illius in quo vermiculus latitat femper perforatur, & in putamine exterius

reftigium aliquod (eu cicarricula foraminis apparet. Vulgus Metallicorum ad Virgulam Divinam (eu Divinatoriam (ut vocant) quá venas metallo-rum inquirit, prz cateris furcan eligit colurnam. Vertim cum ex impuris fontibus incantacrim

Lib. XXIV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

primo in metalla defluxerit; Metallicus (utpote vir bonus ac natura peritus) ea non utitur, sed alia printo il mecana dell'uncers, ancamento cupoco il bodissa il matta portico il montato di ana naturalia venarum figna oblevvat. Sebmenkfeld. Agricola. Qui plura de ca velir. I Bauhini Hifto-riam petat. E fiolonibus seu furculis hujus arboris hunt virga: picatoriz, & ad equos pigriores incitandos flagellorum vice. Ex ilidem intortis falcium vincula: Mirum autem (ut facete Plinus) contuso ligno alicui majores ad vincula esse vires. Ex iisdem, cum satis excreverunt per medium in longum fillis circuli doliares efficiuntur. E contextis crates viminez, Durdics nostratibus dictz, ad varios ulus parantur, ut v. g. ad lepta quibus internoctu ovium gregos includant efficiends.

Ex ligno etiam carbones parant pictores, [culprores & aurifabri ad delineationes & præludia figu-

rarum ducenda commodos. Ex hujus etiam ligni carbonibus pyrius pulvis confici solebat, antequam

Alni carbones ad eum usum commodiores esse comperti suerant.

Ex radice nodosa & undulatim crispa vasa & supellectilia varia formantur, que ad longos anno durant, nec facilè corrumpuntur.

3. Avellana purgatrix C. B. Park. purgatrix Novi Orbis J. B. Nuces purgentes Ger.

Monardes has colore & forma nostratibus fimiles esse feribit, putamine tenui, coloris spadicei, triangulares, medullà interiore alba & dulci, sie ut multi dulcedine illecti decepti sunt. At quam pinxit Clus. lentus & mollis contegebat cortex, partim ex cinereo candicans, partim nigricans: phiair Cau, ieitus & nioms contegena cottea, parini ex unetto camerais, parini ingreals; Hunc fequitur putamen minus folidum quàm in vulgaribus Avellanis; id nucleum continer Avellanis. Inagmitudine candidum, folidum, Avellane vulgaris aut Ilignez fapore, tenui membrana obductum. Integra Nux altera parte feffilis est, & conjunctim binz nasci videntur, ut interdum Caductum.

In Hispaniola infula nascitur. Pituitam & bilem infernè & supernè purgant. Earum vehementiam assatione infringunt. Coli Vires. doloribus præsens sunt remedium, flatus discutiunt, & clysteribus injectæ mediocriter evacuant. Doss

est à 3 s. ad 3 j. sed assandæ. Quamvis mihi non constat, an Nuces ha fint genuina Avellana necne, quoniam tamen ab omnibus qui de iis scripserunt hoc nomine appellantur, huc referendas censui.

CAP. III.

De Fago.

Agus à Dorico معرب pro وماية علم منه deft, edo: five quia ejus fructu homines vescebantur ante fruges inventas, ut Eultathius art, five quòd vulgò saltem hoc cibo uterentur, quia exiguo labore pararetur, contra quàm fruges, ut is rudioribus seculis ditiorum tantum cibus suisse videatur. Cave autem credas Latinorum Fagum eandem esse arborem cum Gracorum 1987. Hac enim Quercûs species est.

A. Fagus C. B. Ger. Park. Fagus Latinorum, Oxya Gracorum J. B. The Beeth-Tree. 7. B.
Arbor eft magna, patula, ramis diffula, caudice craffo, & process; materie firma, alba, maculata, cortice lavi, fubicnesco, mediocriter craffo. Senio confecha cavatur, ficus & Quercus nonnulla: Ante omnia notatu digni in Fago oculi, feu longa & fquamata illa gemma, quibus facilè vel media hyene omni nudata fronde, à cateris omnibus arboribus diffingui poteft. Ea unciam circiter plus minus longa, angustar, exacuta & pungentes, ut & dentiscalpiorum vicem viatoribus non incommode prabere possint, involutat tuncis craffis ac lucidis, continentes foliorum primordia, quibus emergentibus intumescum gemma, & tunica illa fatiscentes decidunt. Folia ad Populnea, ut plerique volunt, potius ad Ulmea quodammodo accedunt, firmiora, lavia, & nonnihil lucida, integra (exceptis nonnullis in quibus aliqua ferratura, seu eminentia longe à se invicem distantes apparent) & lanigine interdum, præfertim in ambitu obstra; fapore acido præfertim novella: quæ colore ab ortu ex luteo virdia funt, notante Trago, mox faturatæ virditætis. Quo tempore folia erumpunt apparent fuli, ex longis pediculis pendentes, rotundi, ac mulis apicibus luteis constantes, cadaci apparent Juli, ex longis pediculis pendentes, rotundi, ac multis apicibus iuteis contantes, caude un Nucis Juglandis. Hos cum Trago veros & geniunos flores effe affirmamus, quiequid contradicat. Bauhinus. Sequentur calpes echnati, angulofi, hiftyidi, léd non rigidis fplinis, interna parte lanuginofi, carnofi fatis & fucculenti, guftu acido, qui adaporti quator æquis portionibus dividuntur; in quibus nuclei triangulares, levi & fipadiceo cortice, qualis ferè in Caftaneis, intra quem praterneme curciulam medulla alba, fibbulicis pinguis, cum exigua tamen adfiriétone, efuitamen grateneme curciulam medulla alba, fibbulicis pinguis, cum exigua tamen adfiriétone, efuitamen gratual fue fructus, ubi maturucir ex calyce echinaro fua fiporte decidit, qui fi porcorum & murium affiries, vere aprecipa germinaria è perse acumpit binis per experiente la sistema de la contrata de gulam effugerit, vere appetente germinans è terra erumpit binis per exortum latis & pinguluts folis, ut quivis facile observare potest. Radices nec multas, nec altas agit, pro arboris proportione, sed summe terræ obhærentes.

Arborem hanc Oxyam Gracorum effe, non enge, Bellonius, Dalechampius, J. Bauhinus abunde probant, quos consulat Lector. Ex collatione descriptionum Oxyæ apud Theophrastum, & Fagi apud Plinium, que in multis conveniunt, (ut hunc ex illo descriptiffe minime dubium sit) id colligunt : cui accedit, quod Bellonius etiamnum hodie in monte Atho Fagum vocari Oxya, & in Macedonia Oxyas adnotaverit.

Amat montes sed pracipuè humentes, nec aspernatur plana, Solo gaudet cretaceo aut petroso: non minus in Anglia quam in Germania multis locis provenit, præfertim in Meridionalibus; unde miramur Cularem in Comment, fagum Britanniæ denegaffe.

Ufus.

Folia Fagi recentia tula & imposita calidis tumoribus prosunt, eósque discutiunt, & torpentia membra corroborant, teste Matthiolo, qui & esitata labiorum gingivarumq, vitiis mirifice opitulari

Aqua qua in cavis Fagis & annosis Quercubus quandoque reperitur singulari remedio ad omnis Aqua que m avis rago se anum secucions quanoque repende iniguiari remedio at omnis generis fabiem 8c impengines, Lichenáque facit, quod feipfum in pecorbus & hominibus expe-um feribit Tragus. Et fanè ob vim adfirictoriam vehementem ad hoc utile effe verifimile vi-tum feribit Tragus.

detur.
Fagineas glandes uftas & admixtas cum exungia porcina calidè applicatas lumbis conferre calculofis nonnulli affirmant. Treg. Marth. Glires Fagina glande maximè delechantur ac pingue/cunt: quamobrem cum ejus advenit maturitas, tete Matthiolo, innumeri capituntur in Carniola, Suria & Carinthia fylvis; ut incolas manè videas faccos plenos una nocte captos ferentes. Nec Glires tantum eam appetunt, sed & mures, & sciuri, & turdi, & merulæ aliaq, multa Volatilia. Sues etiam in Germania & Anglia iis faginantur. At nobis fane (inquit J. Bauhinus) Fagineam glandem, potifimum virentem & nondum exficcatum, fi paulo copiofitis comedatur Lolii inflar caput tur-bare observatum, ac ipsos etiam sues asserunt ejus esu turbulentos reddi, & tandem obsormiscere. bare observatum, ac ipios entam uses auerture ejus eiu turbuentos redut, oc tanoem oodormidere. Ferture etiam pinguedo fuum ejufmodi glandibus faginatorum mollior, quarque dum coquitur magis liquefeat; quod idem de Querra glande vulgo traditur. Averfæ foliorum parti rubicantes, concavæ & acuminate pilulæ fungulis pænè annis fubnafcuntur, verrucarum modo excuberantes, in quibus vermiculi procreantur.

Facilis & in opere Fagus, quanquam fragilis ac tenera. Eadem & fectilibus laminis in tenuia ffexilis, capsifq ac ferinus fola utilis. Apud Antiquos & inde vafis honos. Plin. Miramur fanè (inquit J. B.) Fagum olim in tam nobiles ulus vocatam, maximè ejus materiem, quam feimus facilè putre(cere, nii sit perpetuo tecta, aut in aqua semper mersa, quòd sape nobis observatum in lignis ad urendum sectis. Si enim sub dio maneant non tecta & madescant, facile corrumpuntur, & ad ignem inutila redduntur: alioquin inter nobis nota ligna ad focum & carbones utilifima, & pralis expetita. Nec concedimus Plinio capís & feriniis folam utilem. Multa alia hodie praferuntur. Quanquam ad craffiora opera satis firma videtur, ut ad plaustra & similia: nostrates ad follium majorum quibus in fornacibus ferrariis utuntur valvas tabulas Fagineas adhibent, quia vix aliæ satis latæ haberi possunt: Navium etiam carinas ex ea ædificant, quia in aquis perpetuò mersa incorrupta durat, ut & Theophrastus olim observavit. Multa quoque utensilia è Fago sieri consueverunt, & pleraque instrumenta agricultura; non quia materies aliis prassat, sed quia copia ejus

Sed non postremus ejus usus est quòd in tenuissimas laminas slexiles dissecta ensium vaginis firmandis interseritur, unde & cultrariis bene nota; Quin & pyxides chartæ superinductæ ad linteamina tenuiora recondenda, & Galerorum capíæ, aliaq fimilia ex ea fiunt.

CAP. IV.

De Castanea.

Astanea, Theophrasto Ards Canaro, non à castitate dicta est, ut quidam opinantur, ut à Plinio jejuniis ferè dicatas dicente innui volunt: sed à Castanide terra nomen habet. Nicand. in Alexipharm.

Tè Kaşuris Ereson dia.

Plures autem fuerunt hujus nominis urbes, ut videre est apud Bodæum à Stapel in cap 10. lib. 3. Theophr. hist. A quanam harum dicta fir Castanea non multum interest, proposito nostro sufficie quòd ab aliqua. Nuces etiam "Aura, & Abanua Græcis dicta funt, & (ut nonnullis placet) Euboica. At Theophrastus diversis in locis reseur Eufornes, & Aide Ganaror nominat

Castanea corticoso seu coriaceo putamine cum glande convenit, echinato calyce, totam nucem tegente, ab eadem differt.

A. I. Castanea J. B. Ger. Sativa C. B. vulgaris Park. The Chesnut-tree.

Arbor est procera & magna, Quercuum annosarum crassitudine, tantæ nonnunquam amplitudinis vifa, ut truncum ejus tres homines vix complecti potuerint. Ramos extendit plurimos: furculos fert tenues phœnicei coloris. Cortice vestitur lævi, maculoso, subnigro. Est ubi & in cinereum vergat, sed potissimum in ramorum extremis & junioribus arbusculis. Materies robusta, non sentiens putredinem, qua tamen ab onere incurvatur, in igne multum crepitat : cujus carbones statim extinguuntur, proinde fabris ferrariis expeciti. Folia gerit ampla, uncias duas plus minus lara, quaturo aut quinq longa, tenuia, ferræ inftar incifa, nonnihil rugofa, transversis multis venis, in dorso eminentibus, à media infigni costa extensis. Fructum præcedunt mucamenta dependentia, infignis longitudinis, luteolis apicibus constantia, & Juglandis julis quam fimillima. Fert calyces echinatos, pungentes, erinaceis similes, qui intus villosi serici instar tactu molles sunt, in quo continentur bina aut ternæ nuces, alias unica, ex lata basi in acumen desinentes, compressæ, altitudine unciali plus minus, ab uno latere planæ, ab altero plerunq, in ventrem extuberantes, cordis formam quodammodo, ut vulgò pingi folet, amulantes: cortice exterius obductæ non crasso sed veluti coriaceo, duro, ac lento, exteriùs spadiceo ac lavi, excepta basi scabriore & subcinereo (qua parte adhæsit)

interne incana lanugine molli pubescente: cui subjacet alia tenuior cortex five membrana, russa, crispa, & fissuris glandis sele insinuans; fragilis, amaricans & astringens, nucleum five glandem continens albam, callosam, solidam ac duram satis, qualis glandium fere Quercus, sed dulcem & gra-

Lib. XXIV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

tam palato, præfertim fi coca fuerit.

Castanez in triplici sunt differentia fructuum respectu, qui magni, mediocres & parvi. Castanez autem magnæ & mediocres (observante J. Bauhino) revera non differunt, sed illæ ab his quæstus causa à mangonibus duntaxat seliguntur. Minores vix ungues digitorum & rarò pollicis æquant aut superant, quarum vix decem aut duodecim unam magnam pendeant. Videntur & callo effe folutiore, gustúq prædictis longè inferiores. Hujusmodi fructus producunt castaneæ vel sylvestres, vel etiam atte apud nos in Anglia; unde cultum vel locum posius hanc nucum differentiam facere opinamur, quam eas foccie inter se differre.

Gaudent in genere montibus & acclivibus; Septentrionali clivo (ut tradunt Veteres) regionum Locat, tamen non figidiorum, nam cœlum Aquilonium non ferunt. In Italia abundant, ubi plebs montana magna ex parte iis victitat. Habentur etiam in Gallia, Germania, atque etiam Anglia noîtra fylveîtres. Incunte Vere germinant, nec multo post storent. Fructum circa finem Septembris maturant. Maturo fructu echinati calyces rumpuntur & hiant, castaneaque decidunt Nonnulli paulo antequam plene maturuerint prælongis perticis, ficut nuces Juglandes, arboribus decutiunt. Alternis ferè annis agricolam uberi messe exhilarant. Aquas odisse dicuntur. Integrarum nucum probatio est ut in frigidam mittantur; siquidem bonæ & incorruptæ merguntur, vitiosæ super-

De satione castanearum Columella & Palladius fusè, Plinius suo more succincte & eleganter pracipit. Qua radicibus exempta & deposita est Castanea biennio reformidat: propter quod compertum est, commodius nucibus quam viviradicibus ejusmodi sylvas institui. Columel. Idem aliis verbis tradunt Plinius & Palladius. Quod non provenire aiunt nisi quinis acervatum satis experien-

Castanea, teste Ruellio, Juglandi, Fago & Robori insita comprehendit. Ego Juglandi insitam vix comprehensurum crediderim ob fructuum dissimilitudinem, at Quercui facile, ob convenientiam

corundem. Fructum inde meliorem evalurum promittunt; quod verifimile est.

Materies arboris zedificiis, acç, aliis domethics utenfilibus admodum apta eft : fiquidem ex ca non Firet & modò trabes, tigna, affers & pedamenta; fed & cadorum costæ, & corum cincus fiunt; verùm Usu. igniariis inepta, testibus Matthiolo & Lacuna. Apud nos spondæ, cathedræ, mensæ, cistæ, aliáq, supellectilia è Caftanea fiunt.

Castanez in cibos veniunt: aliquibus in locis ubi abundant molitarum farina ad panificium & ad pultes utuntur, ut Bononiæ in Italia observavimus. Verum ejusmodi pultes palato nostro non

fanion: & recête Plinius, præfhant jenuis quandam imaginem panis, ponits quam panem.

Integrævel in aqua coquantur, vel igne torrentur, ida, duobus modis, vel in la fartagine aut perforata patina ad ignis flammam, vel fub prunis & cineribus candentibus. Prüts tamen quam cineriata patina ad ignis flammam, vel fub prunis & cineribus candentibus. alioqui ubi flagrantes incaluerint, concepto intus spiritu magno cum crepitu profilient, non sine adstantium periculo: consumitur etiam melius flatuosa illa humiditas que iis inesse putatur, & zequaliter torrentur. Præfertur posterior coquendi modus: nam in sartagine tostæ vel patella ferrea, ut in cauponis fieri consuevit, partim comburuntur, aut certè aliquid fuliginosi empyreumatis con-

In Italia urbani & lautiores Castaneas sub cineribus tostas & decorticatas cum succo Arantiorum aut Limonum & tantillo Sacchari mentis fecundis inferunt, & fic preparatas Pifacias Italias vocitant. Pro plebeiis vidimus aliquoties in plateis urbium publice, in fartagine fornaculæ portatili superimposita frixas venales. Verum quomodocunq, paratæ flatulentæ sunt, ventriculo & capiti inimica, viscerum infarctibus opportuna, colico dolori obnoxiis, & iis qui ad calculum proclives funt minus commodæ, imò noxiæ.

Castanez glandes aftringunt similésq przbent effectus cum cateris glandibus, sistunt utiq, vehementer stomachi & ventris suxiones & languinem excreantibus prosunt, unde & aqua in qua inregre decodes funt bibits collacis, dyfentercis & fanguinem excreatibles utils conferen. Codes quibus diximus modis & cum melle jejunis datæ tuffientibus prodeffe dicuntur : ut & Electuarium

cum earum farina ex melle paratum. Interior membrana rubens quæ corticem & fructum discernit præcipuè commendatur ad omnes alvi fluores & sanguinis rejectiones seu in aqua ad terrias decocta & pota; seu in vino austero 3ij pondere: quinctiam cum pari pondere ramentorum eboris alba freminarum profluvia cohibet ex aqua alba Nymphær haulta. Dod.

Emulio Castanearum cum decocto Glycyrrhiza extracta, addito pauxillo seminum Papaveris,

confert iis qui ardore urinz laborant. Camerario communicavit Crato.

2. Castanea humilis Park. humilis racemosa J. B. C. B.

Matura [nux] nucis Avellanz est magnitudine, echinato calyculo, corio, membranaque teginur. Sola nunquam suo calyculo includitur. Multæ simul racematim cohzrent. Gustu est

Humilem hanc Castanez speciem non longè à Pilatino monte invenit Jo. du Choul, ante eum Locat. nemini notam, at neg, post eum, quod noverim à quoquam observatam.

31 Castanella

3. Castanella peregrina, an Gor arbor? J. B. Fructus peregrinus Castaneae similis C. B.

Figură & facie Caftaneam non male repræfentat, nifi quòd eâ parte quà feffilis est Caftanea, hec in gibbum elata sit, & concolor, consimili corio universam integente, cortice spadiceo, Castaneæ simili integitur, mis quòd paulò saturatior sit, & plusulis sit sin avquali : à cujus summo automem mbit sacie linea latinscula cinerea, striarum indem eminentiis asperata protenditur. Superna parte (sive infernam dicere lubeat) linea coronali cingitur, intra quam pars clausa migiror, nullssque striis donata. Impressito arguit alteri cuidam adhatissite. Sapor pulpe, ex albo in fulcum inclinantis (sorte ob vetultatem) ac firmæ, amaricans ac ingratus. Caterum oleaginosa, ut impressa aciculæ acicus prodidit: juxta enim oleaginosum quid exsudabat haud secus ac Nuci modeles ab aciculæ acicus prodidit: juxta enim oleaginosum quid exsudabat haud secus ac Nuci modeles ab acicus prodidit.

fichate à acu punctate.

© Exercit.

Gor arbor * Scaligero juxta fluvium Nigir oritur, cujus fructus Caftaneæ fimilis fed amarus. Jo. 181. part. 10. Loo radic has arbores miranda elfe procentants, fatis procul à mari in continente.

4. Castanea Peruana Clus. Park. Peruviana J. B. leporino reni similis C. B. Castanea Peruana fructus Ger.

Claf.

Sphærice pene eft figura, nifi haberet latera paulò depreffiora, præfertim ubi pediculo inhæfit, cortice fatis craffo, fragili tamen & velut fungoso, obduda, coloris ex fusco aliquantulum flavelcentis. Huic substumt innumera, tenues quidem, sed firmæ spinæ, putamini quod nucleum includit tenaciter inhærentes. Insum putamen fuscom eft, non densim, sed lentum & fractu contumax, interiore parte læve & splendidum, quo continetur nucleus Amygdalæ [sito putamine liberæ] magnitudine ac colore, forma autem Leporino reni similis, intus albus, sapore dulcis ferè ut Amygdala aut Castagae avulearis.

5. Castaneæ purgatrices J. B. Castanea purgatrix C. B. Americana cathartica Park.

Fructus eft arboris cujuldam vaftæ, Caftaneæ fimilis, Ed calyce lævi, non ut earum echinato. Eo calyce fructus contineut Caftaneæ non admodum ablimilis, fed fine cortice & fere quadratus, in duas partes divflus, medium intercurfante, & totum deinde ambiente pellicula.

Ex maritimis Nicarague invehitur in Novam Hispaniam. Editur hic Fructus viridis, aut contrulus vino exceptus: si ficcus, ejus pulvis ex vino aut gallime jusculo fumitur. Datur eriam toftus, ut minis purget. Quocume, tandem modo fumptus sinte molellia purgar, corpore rite praparato, debito modo exhibita. Pelliculai illa exterior interno solicite detrahenda & abjicienda est, alias nimis violenter purgeta & gravia suproponata inductu.

* P. 3. T. 32.

6. Caftanea * Malabarica Angelina dieta. Ansjeli H. M. Angelina Zanoni Acosta. An Angelina arbor C. B?

Arbor est vasta: magnitudinis, sedecim pedum mensuram craffitie non rarò superans, multisque ramis, rotundis, geniculatis, hirsuris, subasperis & spadiceis donata. Lignum solidum, prædurum, albicans, intus subrusum, crasso, viridi, ac intus albicante cortice tectum, qui insuper cinerea & austeri faporis crustá squamosa obductus est.

Radix crassa, albicans, fibrata, cortice crasso, candido, cuticula rubicunda & squamosa obducto tecta, odoris & saporis sylvestris & ingrati.

Félia brevibus rotundis ac hirlutis pediculis ramorum geniculis ordine decuffato inharent, oblongo-rotunda, denfa, glabra, longitudine fipithamam, latitudine palmum aquantia, fupernè colore ex arrovirefenne nitentia, inferne viridi dulutore, nenon brevibus ac laungunolis più sobita, adeòg, afpera, & manui tangentis adharentia. At vero tenella folia è vertice tamorum prodeunt, spadiceo-vindi, villofo involucro inclufa, ut in Tilia cernitur: ipfa verò arbor cum tenerior est, in tres plerunq, lacinias incifa funt folia.

Florum loco supremis ramis julos arbor hac producit virides, intus albicantes, teretes ac lanuginosos, longitudine spithamam, crassitei digitum aquantes, sique ficcati candelarum instar à pueris

Fiuctus Angelica dicti rotundis, craffis, fpadiceis ac lanuginofis pendent petiolis oblongo-rotundi, cortoc craffo, aculeato, feu portius echinato viridi & dein flaveficente obducti, fructibus Datura haud abfimiles, at pugni magnitudinem fuperantes: intus verò, uti in face centiure, ali minores fructus, oblongo-rotundi, ac fulcati intra corticem & medullam occultantur, fabarum aut caftanearum ad inflar, faporis acido dulcis & vinofi, odorifque fragrantis: necnon integro fructu difcifio ladeus ficus fueros extellat.

cuels inclus extrinat. Crefcit locis petrofis & arenofis ubique in Malabar, imprimis in fylvis Kalycolan. Singulis annis mense viz. Decembri fructus profert maturos, ac integrum seculum fructifera manet.

Folia exiccata calefačáque árubus impofica eorum dolorem ac rigiditatem demuleent tethculorum intumoficantiam ex conunfione vel quavis externa vi ortan, ut & Uvigatibu vi volucia externa vi ortan, ut & Uvigatibu vi volucia facilitation, at in pulverem redačta, & cum unquento albo caphurato foriniecus applicita Bubones venereos cuarat, vel cum radice curcuma trica, atq, indies parti affecta efficia, vi lia affringente vaforum orificia confolidando inveteratum hamorrhoidum fluxum plané reprimunt. Fructus vero immaturi avidiis comelti diarrheam facile excitant, quam arboris radices & cortices pari facilitate fedam. At oleum e fir. dabus coctis exprefium, vel intu s limprum, vel foris applicitum appetitum excitat ac alimentorum in ventriculo fermentationem l'uvat: Idem cum affato & trio Allio, necono coagulato lacte frixum & podici admotum hamorrhoidum dolores potenter fedat.

Ex ligno ingentes ciftæ & naves fabricantur, & ex hujufmodi arboribus excavatis naviculas Indi conficiunt quas Msnijous appellant, quarum nonnullæ longitudine 80, latitudine novem pedes fuperant. At verò naves ex ligno hujus arboris, quamvis duro, confiructæ vermium putredini obnoxie funt in aquis fluminum minimé fallis.

CAP. V.

De Quercu.

A Por Gracis generale nomen eft, omnes arbores glandiferas complectens, quas una voce controlled poffe Latino fermone negat Plinius. Quercus enim inter *prois differentias ab codem recenfetur. Verum quoniam Quercus nomen à vulgo extendiur ad omnes glandiferarum fipecies fignificandas, nos non inviti, cum J. Bauhino, (ne quid novi fapere velle videamur). Quercum loco generica vocis ultirabirius. Quercus Jovi facra erat, quod vita caufa in hac primum arbore mortalbus fitti, qui primum glande veferentur.

Et quæ deciderant patula Jovis arbore glandes.

Hujus enim fructu suos populos primum aluisse dicitur, ante fruges inventas.

Civica corona, militum apud Romanos virtutis insigne clarissman, è Querna fronde siebat, de qua disserentem lege Plinium. Civica dicta est quoniam dabatur ob civem servatum.

Quercus vox vel primitiva est, vel ignota originis. Vossus forte à ***pexi** quod valet durms.

Quercus vulgarus brevibus ac longis pediculus J. B. vulgarus Got. latifolia mas, qua brevi
pediculo est C. B. item Quercus cum longis pediculus cinidem. The Common Oats.

Vix ulli genti Europææ (inquit J. Bauhinus) incognitam putamus Quercum vulgarem, recto, craffiffilmo, vafto, ac valido caudiee, nec minis firma materie; craffo, intuis rufo, rimolo, feabróque cortice [in caudiee & rams majoribus, nam in furculis & ramis minoribus lavis ef & mgricans aut cinereus] brachiis longè latéque luxuriantibus magnam innoxiamque umbram loco inducentibus: felisio longs, fumma parte obsultis, ad latera profinudis anfirachibus & crebris finuatis, prafertim in vetuftiore arbore, minus in ea quae cafa novam frondem emittit, glabris, nitidis, obfoure virentibus, pediculis brevibus nixis, coftà medià utrinque elatà & eminente, fed magis averfa parte, fingulatim nafcennibus. In hac arbore nucamenta feu juli obfervantur, in quadrantalibus tenuibus pediculis ex certis intervallis mulcofi, ex apiculis ieffilibus herbidis, eodem puncto pluribus exortis compositi, fic ut interdum verticillatim liquidam cui adharente coronent. Obfervantur quos, & glandum rudimenta, tanquam globuli minimi purpurantes & hirfuri (qui mihi J. Bauhino *hloculus) privatis peditone sis tenuibufique pediculis appenduntur. Atque etfi magnitudine varient, unciam tamen communiter hademus. longe funt, coritocas membranà techt punceà, [ponus leucophra feu Berica] nucleo callofo, acterbo & auflero, quemadmodum & cupula externis afperiucula, intervis lavis, praedicto cortice multò denfior, vix tertiam glandis partem capiens. Aculeus in fummo glandis faltigio eminet, brevior & minus pungens. Supe terna glandes fimul coharent, aut binæ, rarò unica prodit: pediculus eas fufficiens inde nafcitur ubi ramo folium adharet.

Arbor hac in * Anglia fylvis & sepibus ubique vulgatissima & nemini non nota; nec in Anglia * Species ea tantum sed per totam etiam Europam : nec ullum fere solum resugit. Ejus aliquot seu species seu va- que longu est tietates observantur. Dalechampius in Hist. Lugd. duplicis meminit, nimirum maris, quam descri. Pediculis. pfimus, & famina, in faxofis & asperis locis fere nascentis, mare humilioris, cortice in tenellis surculis rubescente, non ut in illa albescente, folio minore, breviore, angustiore, antrossum magis acuminato, tam densis laciniis sinuoso lateribus, ut eminus crispum videatur; latiùs & nitidiùs virente, glande pufilla & strigosa: quin & sæminæ varietatis in aliis quercetis provenientis, folio quàm glande punila & fingola. quint & itemia action in a maris breviore, antrofum latiore & magis obtulo, infernè pallido, cortice ramorum nigriore; glandibus minimis, in ramorum & furculorum vertice prodeuntibus, interdum fenis aut quinis, farpe ternis aut quaternis, rarò binis, rariffimè fingulatibus, quafi digito retufis, aculeo minimo, parum é calyce prodeuntibus, sed ei firmiter annexis. Verum non species diversa, sed varietates porius accidentales à loco aut semine ortum ducentes nobis videntur ha differentia; ut & alia ab aliis Botanicis proposita. At Quercum cum longis pediculis J. B. ab ea qua-glandem cum brevibus fert pediculis revera specie differre existimamus. Hæc enim glandem non brevibus tantum pediculis hærentem fert, sed nullis, ipsis calycibus earum ramis immediate adnascentibus. Harum gemina conspicitur varietas, una cum majoribus glandibus, binis aut ternis; altera cum minoribus, ternis aut quaternis. Istarum Quercuum differentiam vix ponere possumus; nisi quis earum que brevi aut nullo pediculo sunt folia inspicere velit splendidiora & paulo firmiora.

Quatuor primas Quercus species in Pinace C. B. hoc capite comprehendo. Ex sunt,

I. Quercus latifolia mas, quæ brevi eft podiculo. II. Quercus latifolia fœmina, i. e. platyphyllos fœmina Lugd. superiùs descripta.

III. Quercus latifolia perpetud virens, qualis in Thurino agro ubi Sybaris fluir, Theophr. & Plinius meminere: qualem ettam Clufius in montibus Calpi fretoque Herculeo vicinis virere femper B b b b b b

Locus.

ait. Lugdunensis quoq, Hist. in Appennino & Andium Gallice gentis agris reperiri refert. Nec enim has arbores à reliquis latifolis Quercubus specie distingui existimo.

IV. Quercus cum longo pediculo; quæ est nostra vulgaris Anglica; quæque sola, quod sciam, è Quercus speciebus in Anglia sponte nata reperitur. Nam quas D. Evelynus in Sylva proponir pro varietatibus potius quam pro distinctis Quercus speciebus habeo. Glandium autem respectiumnumeræ funt Quercuum differentiæ. Nomina & descriptiones variarum Quercuis specierum à Veteribus,

Theophrafto & Plinio, propofita, Quercubus hode notis accommodare difficillimum judicamus, quod vel inde patet, quod doctiffimi Botanici, qui id tentarunt inter se minime consentant. Quocirca cum nec nos quicquam certi habemus quod adferamus, de iis omnino tacere malunus quam nihil dicere, & Lectorem adhuc incertiorem dimittere. Quercus latifolia amplifitmae circa Viennam Clufius meminit, cujus omnes glandes oblongis pe-

diculis dependentes quasi viridi quadam excrescentia, multis inæqualibus angulis prædita & scabra inclusæ erant, quæ reficcata gallarum modò dura & firma erat. Hæ excrescentiæ proculdubio accidentaria erant, & insetts originem suam debebant; & proinde in enumeratione specierum Quercus nulla

3. Quercus parva, five Phogus Gracorum & Esculus Plinis C. B. Phogus vel Esculus J. B. Phagus five Esculus Park.

Fagus Theophrasto dicta, vocis argumento Latinis Esculus, quòd glans ejus esculenta & dulcisfima effet: Brevis est arbor, in orbem comola, non erecta, caudice crassissimo: folio quam Hemeris angustiore & breviore, obicurius virente, infernè candicante, glande dulcissima, terete, longa, è brevi crassoque pediculo subrecta, calyce multum ejus complectente, tenacius harente in ramorum furculis, ad exortum fingulorum propernodum foliorum unica, rarò gemina, graciliore quam in Latifolia & magis acuminata, aculeo fuo magis pungente. Reperitur & in hoc genere arbor, qua glandem fert fuperiori omnino figura fimilem, fed craf-

fiorem, altiorem, pleniorem, ob molis sux pondus è calice facile deciduum.

Esculus, si Virgilio credimus, quantum vertice ad auras Ætherias tantum radice in Tartara tendit.

Bellonius Quercus cujusdam meminit in Trachonitide provenientis, quam Esculum vocat, & Græcis antiquis, erroneè, platyphyllon statuit, qui fert glandem, magnitudine ovi columbini, qua posfent victitare homines tempore famis, ad gustum enim (inquit) Castanea accedit. Hac Scaligeri Quercus peregrina feu Mauritanica videur que grandem fert glandem, oblongam, fapore longè dulciore & delicatiore quam Caftanea. Nam Hilpani, qui arborem Euzinam vocant, glandes verò

Vellotas has ob suavitatem sub cineribus tostas mensis secundis apponunt. Arbor hæc diversa videtur ab Esculo Dalechampii, cujus descriptionem dedimus. Veleniæ nomen, & quòd glandium calyces pro coris præparandis usurpantur, Cerri speciem esse arguit. Aliam præterea Quercûs speciem memorat Bellonius à nostris diversam, quam Veteribus ignotam

arbitratur, cujus glandes minoribus Fabis haud funt majore

Nos cum C. Bauhino sentimus Robur primum Clusii Phagum seu Esculum esse Dalech. De hujus posifimum glande intelligendus est Plinius, cum ait, Glandes opes esse une quoque multarum genitum, etiam pate gaudentium, consta : nec modo inopia frugum arefaitis molitur farina, spissa multur farina, spissa proposition de la constanta de la c tarum gentium, etium pace gunuemium, coopini ne de la fecundis mensis glans inseritur. Dulcior eadem in ci-turque in panis usum; quin & bodie per Hispanias secundis mensis glans inseritur. Dulcior eadem in cinere cotta. Esculi tamen glande, vel sub prunis cocta, vel in aqua elixa, cum vescuntur rustici gravitate capitis tentantur & velut inebriantur, non aliter quam qui Lolium pani commixtum ederint, ut testatur Dalechampius.

Ego equidem suspicor Esculum Dalech, non differre specie à Quercu latifolia vulgari. Bellonii Esculum pro specie distincta habeo.

4. Robur II. Clusti J.B. Quercus folius molli lanugine pubescentibus altera species C.B.

Quercus ferè magnitudine in Austria, Stiria & Pannonia crescens, strigosius est Quercu, ligno duriore, folio minùs amplo, altera parte nonnihil incano; exiguam glandem fert. Confiderandum proponit J. Bauhinus, quantum hoc Robur differat à Quercu vulgari cum glandbus fine longis pediculis minoribus. Ego libenter eundem fenferim, ne species temere multiplicendus fine longis pediculis minoribus.

5. Robur III. Clusii J. B. Quercus gallam exiguæ nucis magnitudine ferens C. B.

Humilior eft, & interdum humanam altitudinem non excedens, alioqui priori omnino fimilis, tum facie, tum foliorum formă cantricque, ut videaturi illus pumilum genus effe. Fert hac prægram-Clus. dem gallam, exigui Mali magnitudine, copioliffimam ramo ferè contiguam, &c.

In multis Caftella veteris montibus frequens est, & plerunque numerosis ab eadem radice stolonibus freticat. Harum ramis contortis, deinde stiffis & exticcatis tardarum loco rustici alicubi

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. Sejuncti.

1 187

Robur IV. Clusti J. B. Quercus foliis muricatis non spinosis, glande superiori simili C.B.

Clus.

In arborem excrescit pusillum: ejus item folia minora sunt, duriora, angustioráque, nec adeò profunde incisa & sinuata, sed veluti aculeatis denticulis tantum serrata, inferne quidem candicantia, sed nulla molli lanugine aspersa.

Frequenter etiam ista alit gallam superiori similem, & tuberculis acutis ornatam, pallidiore tamen

7. Robur V. Clusii J. B. Quercus foliis muricatis minor C. B.

Priori fere fimilis est, sed stolonibus brevioribus, & magis contortis, rugosioreque cortice : gallæ item extremis ramulis nascuntur, aliis minores, laves & sine tuberculis, colore ex ruso nigricante. Nascitur utruma, hoc genus in Lustraniz solitudinibus, itinere Ulyssipponensi, non procul Ebora, Local. & ab incolis Carvalla nuncupatur.

8. Robur VII. Clusis J. B. Quercus pedem vix superans C. B.

Cluf.
Adeò Immile est hoc genus, ut rarò pedem magnitudine superet: ramuli tenues & flexibiles, vulgaris Quercus virgultis simillimi. Folia ad proxime descriptas accedunt, sed aliquantum majora & molliora. Hoc fert glandem Querna: vulgari brevi minorem interdum etiam crassiorem, calyce planiore, admodum amaram. In reliquis generibus nullas observavit glandes Clusius, præterquam

Inter Riofrio & Aldea Galega solo arenoso, non procul Ulyssippone invenit Clusius frequen. Locus.

9. Robur VI. Clusii J. B. Quercus bumilis gallis binis, ternis aut pluribus simul junctis C. B.

Humile est, nec humanam altitudinem excedit, fruticis potius quam arboris nomine donandum, tenuibus & lentis ramis; foliis secundo ferè fimilibus, sed minoribus, nec adeò finuosis, minorum gallarum, quæ plerunq binæ, ternæ vel plures fimul nascuntur, admodum ferax.

Nascitur in Austria & Pannonia, ubi Rustici cum secundo confundunt. Mirum Clusio tot Roboris species observatas cum nobis in Germania & Italia peregrinantibus nè una quidem occurreret. An ex diversitate Gallarum certo colligi possit specierum diversitas dubito.

 Ægilops sive Cerrus mas majore glande Park. Quercus calyce echinato, glande majore C.B.
 Arghard Id.corum, Aspris Maurorum, Latinorum Cerrus ejusdem, Cerrus Ægilops, Aspris Theophrasti putata J. B.

Hujus glandium calyces Venetiis vidimus, ubi Vallonia dicuntur, ab Apollonia Dalmatia urbe hodie Vallonia dicta unde adferuntur, nomine accepto. Eorum usus idem est qui corticis Querni apud nos, nimirum ad coria denfanda.

Glandis hujus calycem à Valerando Dourez Justinopoli allatum sic describit J. Bauhinus: Cavitas ejus sescunciam in diametro habuit, paulo minus alta, quem undio, crassa, rigidaque creberrima spicula obvallant, præruptæ rupis fragmenti æmulum, non minus ternis unciis in diametro habentem, internè hirsutum: squama lata sunt, in cinereo candicantes. An arbor ipsa à quoquam descripta sit nescio: nam quæ visuntur itinere à Pesaro ad Romam, quas describit Lobelius, easdem esse puto cum nobis visis circa lacum Volsiniensem, ha autem Cerri minore & mitiore minusq

echinato calyce erant. Nec alia videtur cujus rami ad J. Bauhinum missi à Dalechampio. Folia habuit vulgaris Quercus, fed ut longiora, ità in tenuiores altiorésq, lacinias divisa, superne lucida, subtus autem cinerea. Caterum proximè ligno adharent fructus, calycibus hispidis & senticosis, unciam latis, glande tamen nondum matura, fimilibus planè calycibus Quercûs Burgundicæ echinato calyce.

Folia Cerri nobis observatæ circa lacum Volsiniensem in Etruria omnino talia erant qualia hic

describir J. Bauhinus, sed glandium calyces diversi à calycibus Cerri Vallenia dictis.

Usus calycum est ad inficiendos atro colore pannos Gallarum vice: Sed illis tinctura dilutior, Usus. fugacior, viliórq, eft. J. B.

11. Glandie magnus calyx Cluf. exot. J. B.

Quem ex Wingandecaow Virginiz delatum habuit Clufius parum admodum differt à supra descripto Vallonia calyce; non tamen eundem affirmare audemus ob loci natalis distantiam. C. Bauhinus Glandem Virgineam vocat.

12. Haliphlæos sive Cerrus samina minore glande Park. Haliphlæos putata, & Cerrus samina Dalechampii J. B. Quercus calyce hispido, glande minore C.B.

Clusius sic describit, Eadern altitudine qua vulgaris Quercus, atq etiam celsiore assurgit, caudice erectiore, corticéque crassiore & magis scabro; Folia frequentioribus incisuris, sed minus altis divisa habet quam Quercus [at à nobis observata in Etruria Cerrus folia habuit profundiùs sinuata seu potius faciniata, quam vulgaris Quercus] longioribus tenuioribus, pediculis inharentia; ramulos breviores frequentibuíque nodis obfitos, gemmas minores, & aliquot gracilibus foliolis, ceu framinibus aut villis, septas: Calyon brevi crassoque pediculo annotinis ramulis adnatos, non in soliorum Bbbbbb 2

1386

f ocut.

I ocus.

Vires &

De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti. Lib. XXV.

1289

alis, omnino hispidos & molliter echinatos, in quibus glans est querna, paulò brevior & obtusiore mucrone pradita, qua Autumno maturitatem consequitur. Adharent interdum inter folia multis fquamis constantia capita. [Hac excrescentia quadam funt, quales in Salicibus frequenter cernuntur, Rofæ dictæ] Materies ejus candidior, laxiórque & ad opera minus apta à Rufticis cen-

Non modò in Viennensi saltu, sed etiam in plerisq. Pannoniæ sylvis frequens est.

Quod habet de fragmentis hujus arboris in lapidem commutatis, non natura ligni fed ingenio foli in quo sepulta erant, aut vapori cuidam petrificanti qui in ejus poros se insinuans totum lignum permeavit, tribuendum arbitror. Nam & alia etiam ligna præter Quercinum alicubi lapidescere deprehenduntur.

Quercus Burgundica calyce hispido J.B. C. B.

Quam uterque Bauhinus præcedenti eandem esse suspicatur J. B. sic describit,

Qualu metque patimita piecuciani sanosin ent anguesta j. B. no estrono, Glandes non multo vulgaribus majores erant, aut certe pares: Calyx paulo major, interim echinatis spiculis, non rigidis tamen, fatis, longis horret, atq ternas & quaternas proximė junčas, non tantim singulares extremitati ramulorum adharentes: Felia vero partim nobis à vulgaribus differre apparet, nisi quòd accedere videantur ad colorem foliorum Quercus pediculo brevi vel sine differre apparet, nisi quòd accedere videantur ad colorem foliorum Quercus pediculo brevi vel sine

Copiosè nascitur in Apennino, & in Burgundia, quà itur Vesuntio Dolam.

Hemeridis cujusdam sen Quercus pumilæ in Nova Anglia nascentis.

Mentionem factam invenio in D. Evelyni Sylva, inc. Actis Philosophicis Londinensibus.

Δρυκ materies, autore Theophrasto, spissa, dura, adeóq, slexum nullum recipit, tam navibus, quàm

domibus commoda; necnon in terra obruta durat. Hujus foliis præ reliquis omnibus conservatum debemus melleum liquorem rorémve ex aere de-Lugis come pre cusque common somme accommendant agreement to convert a serie deficendentem, ex quo apse mella conficunt. Buler. Trati. de Apinus, cap. 6. n. q.o. Treopir. lis. de melle. Plinius ciam lis. 16.e.8. Conftat, inquit, rores melleos è cœlo cadentes non aliis magis in-

Aliquando idem præftant Acer minus & Corylus, sed parcé. Idem Buler, ibid. Mirum sanè melleum rorem barum tantum arborum non aliarum folis insidere. An quòd harum solia denfiora funt, adeóque rorem facilius reflectunt & condensant, qui in aliarum arborum solia, (quæ nora junt, accougie rotein tacuius referentate & fe infinuat? Adde quod fuperficies horume foliar orum glabra & velut politaeft, adeòque conducir ad humorem incidentem fiftendum & congelandum; quemadmodum videmus speculi superficiem afflantis halitum ilico denfare, & in guttulas brevi cogere. An forté fimilitudo quadam & quafi cognatio intercedat inter particulas form hojus arboris, corúmve poros & roris mellei, quo hic iis facilius & promptius adha-

Mirum etiam nobis videtur quod apud Cordum legitur, Constare omnibus, qui usq ad extremam senectutem apum naturam scrutati sunt rusticis, apes ipsas mellificaturas tantum è floribus collecum liquorem in favis reponere, rorem verò melleum cum decidit haudquaquam ad favos convehere, quod ipfi quoq (inquit) verum esse deprehendimus. Hinc quamvis mellito rore delapso venses, quou pin quos (inqui) venne que experientames. Inte quant montre de deaph ad eum frequentes convolant apes, minime tamen ut eum in alvearia convehant, fed tanquam ad cibum & paffum, quo adeò le replent, ut profus inertes & ignave reddantur, multæque moriantur. Itaq, ruffici dicere folent, mellitos rores bonum quidem paffum apibus prabere, fed ad mellificandum minime conducere. Hac Cordus. Nobis tamen plane contrarium viderur, iffq, qui apum naturam, actiones, totamq economiam diligenter & curiose observarunt ingeniosis & eruapum naturam, actiones, totamiq recommani unigentori to currior oscio-vatum nigentoris & ettidiris, quibus plus fidendum quah ruthicorum vulgo, qui receptas majorum traditiones fine examine
fequi & amplecti, ifique mordicus adharefecere folent. Obfervavimus enum rore melleo delapio
integra fere apum examina, pauciffimis domi relictis, evolare, miráq induftira & maximá feftinationne fefe melle onerare, & ad alvearia convehere, multoties eundo redeunsióq, donec calor folaris rorem vel diffipaverat vel condensaverat.

Folia Quercuum nascentium circa ripam rivuli percelebris ad oppidum Smolnicium in pro vincia Hungariæ Zepusiensi, non procul à monte Carpatho siti, Autumni tempore delabuntur in rivum, & sic metamorphosi quadam in as mutantur, sicut ferrum in hac aqua infusum in cuprum transmutatur: Ex observatione Wolfangi Wedelii Ephem. German. Ann. 6, & 7. & Itinerar. D. Brown. Communicavit D. T. R.

Quod ad vires attinet, Quercus omnis (poffis & dicere omnibus suis partibus) autore Dioscoride, adstrictoriam vim habet; maxime verò astringit membranacea tunica quæ corticem & caudicem ipsum interjacet, similiter & ea qua circa glandem est sub putamine. Harum autem decoctum datur coeliacis, dyfentericis & fanguinem exfereantibus: Ezedem tritæ fluxione laborantibus feminis in peffis fubduntur. Sed & glandes eofdem effectus habent, urinam quoq, cient [miratur Jo. Bauhinus qua id facultate præftant. Refpondeo adffrictoria, qua fanguinem velut coagulando fe-rum ab eo feparant, adeóq, illud copiofius per renes excernitur. Non alia ferè ratione quam alumen aliave adstringentia pituitam ex ore eliciunt, nam partes solidiores constringendo & comprimendo humorem in iis contentum exprimunt.]

Si comedantur capitis dolorem inducunt, & flatus gignunt. Difficilis sunt concoctionis, tardius delcendunt & crudos humores gignunt: propterea eas porcis saginandis relinquimus: hoc enim pe-cus diffusium & grandissimum faciunt, ut Varro scribit, & testatur experientia

Glandium & corticis decoctum contra toxica prodest ex lacte vaccino potum. Non probat hoc J. Buhinus contra toxica assumpta, potissimum in principio: Si tamen vomitus vel alvi sluxus multum vexent, rejecto toxico per vomitum vel alvum, prodesse tunc posse existimat. Crudæ ac in tritæ inflammationes illitu leniunt; vulneribus etiam recentibus utiliter imponuntur Galeni experi-

Aqua è foliis Quercus juvenis destillata præscribitur ad album mulierum profluvium, ad dysente-

Quidam glandes aridas adversús calculum exhibent, nescio quo successi, inquir J. Bauhinus. Bartholinus de Medicin. Danorum domestic. refert Norwegos aliosa, Septentrionales in inopia

frumenti conficere panem è glandibus quercinis. Folia tenera & rubicunda, vino decocta colluta ac gargarifata dentium dolorem fedant à fluxionibus ortam, sed sape hoc decocto calido os colluendum; quo experimento nos sape felicissimi usos suisse testamur, etiam in inveteratis dentium doloribus. J. B.

Ut verbo dicam, Quercús partes omnes, cortex, folia, cupulæ, glandes, ac etiam lignum ipfum, ad fluxum omnem alvi, uteri, feminis, fanguinis fiftendum utiles funt, & ad omnia quibuscunq, ad-

Lithotomi ad vulnus urethræ inflictum sanandum & consolidandum utuntur balneo è cortice Quercus in aqua decocto.

Corticis in scobem commoliti infignis & frequentissimus usus est coriariis ad coria præparanda: & ad hunc usum aliis omnibus adstringentibus antecellere nobis videtur. Coria enim Anglica, quæ eo densantur, reliquis Europæis soliditatis & durationis respectu palmam præripiunt.

Carbones optimos è Quercu, tanquam materia spississima fieri auctor Theophrastus, solidissimos etiam effe ait & firmiores cateris.

Ligni ulum nemo facile declaraverit. Vix enim aliud habeas in hoc nostro orbe perennius. quódo, ad plures ulus necessarios accommodari possit ac soleat, ut ad ædificia, naves, & instrumenta, tam ea que in terra, quam aquis usui esse possunt. Fiunt ex eo dolia vinaria cateris omnibus praftantiora & fola ferè bona. Hactenus J. Bauhinus.

In adificiis immensum durat, modò ab humore nimio defendatur, imo vetuftate ita indurescit, ut chalybis aciem retundat, imò ipfius propemodum ferri foliditatem & renitentiam acquirat. At nec aliud lignum adversus viciffitudines humoris & ficcitatis magis firma & pertinax, & ab iifdem difficiliùs corruptibilis.

Navigiis extruendis præ alia quacunq, materie idonea est, quòd tenax & flexuræ patiens, quòd firma nec tamen nimis ponderofa, quòd aquam difficulter admittat, quòd percussa aut globis tormentariis trajecta non facile findatur aut rimas agat.

Quercus autem Anglica ad naves fabricandas præcipuæ æstimationis est, aliiso, omnibus præstare cenfetur.

Quamvis autem alia nonnulla ligna, ut v. g. Buxus, Cornus, Ebenus, Lignum Brafilianum, aliáque Indica, duriora, folidiora & ponderofiora fint, pleraq, tamen fragiliora, nec ponderibus incumbentibus sustinendis adeò apta & commoda observantur.

Nulla eft arbor quæ præter genuinum tot fpurios & excrementitios producit fructus ac Quercus. Hi à Theophrasto enumerantur, Hist. Plant.lib. 3. cap. 8. item a Plinio. Vide Verulamii Nat.Hist. cent. 7. exper. 635. Hi fructus arboris non funt, sed excrescentize quadam & tumores præter naturam infectorum morfibus, lancinationibus aut afflatibus venenatis originem fuam debentes. Infecta enim hujus arboris gemmas, folia, furculos teneriores pungentes, humorem aliquem venenofum per vulnus instillant, qui tumorem præter naturam excitat. Fortè etiam ova duntaxat venenato & fermentativo humore delibuta, nullo vulnere inflicto ibidem deponunt, qui sufficit contagio solo succo nutritio alterando & in motus irregulares compellendo. Hi autem tumores & excrescentia quamvis arboris respectu præternaturales sunt; à natura tamen destinantur ut sint velut matrices & uteri, insectorum eorundem ovis excipiendis, tuendis, fovendis, fœtibus excludendis, editis, alendis inser-

Horum autem excrementorum notiffima & utiliffima funt Gallæ, Græcis unsiAs dictæ. Harum multæ funt species, magnitudine, colore, lævitate aut asperitate superficiei, pondere, figurå differentes de quibus prolixius agere magis curiosum esset quam utile. Placet tamen Gallæ Officinarum descriptionem è J. Bauhini historia petitam subjungere.

Gallæ Officinarum vulgatissimæ rotundæ sunt, leves, foraminulis pertusæ, læves, paucis interdum Gaine Omeniation rengammar romane north, reves, forammans pertuar, leves, panes interdum tuberculis afperate, interdum multis & angulofe, magnitudine varia, unciam amplar, quamvis magna ex parte infra fubfithant; funt etiam majores, rotundar, interdum turbinate ac pyriformes, colore ruffo, levi mallej ictu fragiles, intus ungue friabiles, cavernofar, fungofar, guftu aditringente

C. Bauhinus has species recenset. 1. Gallam maximam orbiculatam, quæ duplex Orientalis quæ fortaffe Galla maxima exotica J. B. ovi gallinacei magnitudine, & Provincialis aut Illyrica. 2. Gal. oblongam. 3. Gallam minorem. 4. Gal. galericularam. 5. Gal. angulosam. 6. Gal. umbilica. tam. 7. Gal. Brafilianam quinquangulam. Alias adhuc varietates habet J. Bauhinus, quas apud ipsum vide. Variant enim hoc genus excrescentiz pro natura arborum è quibus oriuntur, insectorum quorum matrices sunt, & forte etiam locorum in quibus inveniuntur.

Quòd Theophrastus & Plinius scribunt Gallam confertim & subito noctu oriri, unaque die augeri nobis non videtur verifimile.

Quæ glandem ferunt (inquit Plinius) omnes & gallam. Alii Robori duntaxat proprium effe volunt, gallam proferre; Nos potiùs Plinio affentimur Quercum nimirum omnem gallam producere, at non omnibus in locis: in Anglia enim nullus unquam auditus est gallarum proventus: quòd insecta illa quibus ortum debent in Anglia non inveniantur, ut nobis quidem videtur. Gallas enim Quercui latifolia nostrati fimili, & specie (ut putamus) eidem in exteris regionibus adnascentes vi-

Bbbbbb 3

Gallæ tinctoribus magni usus funt, ad pannos atro colore inficiencios: Ex iis etiam cum calchantho, gummi, & vino arramentum feriptorium optimum paratur hoc modo,

Gallarum Ziiij.

Calcanthi 3ij. Gummi Arabici 3j Gallas craffiulcule contritas in vini Gallici rubri, (quod Claretum nostrates vocant) Sextariis duobus [a quart] infundas per novem dies, vas prope ignem collocando, & liquorem quotidie tudicula agitando aut commovendo. Deinde Calcanthum & Gummi immittas; & cum unum amplus dem secerit, atramentum usui idoneum erit. Literz hoc atramento exaratz in charta diutur-

nitate temporis colorem non mutabunt. mrate tempora content non musualité Galla vehementer adfiringunt : Trita, autore Diofeoride, gingivarum & Columella fluxiones in-nofera, oris ulcucula cohibent. Quod verò in carum medio est, dentium cavernis inditum dolo-ine fedat. Celiacis & dylentericis in aqua aut vino trita, sen illita, sen bibita, conveniunt, necnon res fedat. obsoniis additæ; Item crematæ & in vino aut aceto extinctæ, quomodo & menses sistunt & vulvæ procidentiam. In furma, ubi quid adfiringere, fiftere aut ficcare opus est, usurpande funt. Tritarum pulvis intus assumptus in vino austero alióve conveniente vehículo certo experimento diar-

Ad bubonocelen, epiplocelen & enterocelen quidam, pharmacopœus utebatur liquore stillato ex Gallis Orientalibus, & multos licet ætate provectos fanabat. Liquor non eft oleum, fed aqua cum

qua Sal quoddam volatile ascendit. D. Hulse è Chesneau.

Præter Gallas alia etiam multa excrementa seu tumores præter naturam in Quercubus observantur,

1. Pilulæ foliorum Quercus, J.B. aquosæ C.B. quæ aversæ seu terram spectanti foliorum parti plerunq adnascuntur, læves, fungosæ, pallidæ aut parte Soli opposita rubentes, sapore sibacido & adftringente molles, exquiste plurimum rotundæ, piso non multo majores, & exiguam gallam raro acitringenie mones, exquante piurinium rocuncas, pilo non mano mapres, e exquani ganam rato aquantes, verultaren, corrugantur. Vermiculum intus alunt, qui in mulcam figuratur, de quo consequentes, verultaren, corrugantur.

Hz in folis Quercuum frequentiffimz inveniuntur in Anglia.

Hz in folis Quercuum frequentiffimz inveniuntur in Anglia.

Ex adfrictions argumento ifdem viribus quibus Gallz præditas effe non male quis dixerit. J.B.

Excrementum Quercuum fungosium J. B. @ab. Applies. J. Bauhinus sie describit,

Quercum vulgarium frondibus verno tempore ettam inne pediculo adnafcuntur excrementa fun-gofa, rara, laxa, fucculenta, acida, infigniter adfringentia. Magnitudo nucis juglandis aut circiter, fuperficie inaquali, tuberofa, pulcherrimo rubore pluminum omata, reliqua parte albida, aut Pomorum instar luteola. In quibus vermiculi hospitantur, qui in iis multas cellulas callosas sibi pro do-

In Anglia frequentifiare in Quercubus glandes cum longis pediculis ferentibus. In Anglia frequentifiare inveniunum rotato in Quercuous grances cum noigo peucums retentuous. In Angia frequenti-firma funt & nemini è vulgo non nota, necminus copieda in arboribus nonnullis quaim fructus ipfi: Botanicis tamen noftratibus, in Parkiniono, ignota fuitle videntur, adeò confusè de illis feribunt, & cum pillus foliorum confundunt; quod & C. Bauhinus etiam facit. An Pilulæ in alis ramorum

1 Uva Quercina, quam J. Bauhinus fic deferibit,
3. Uva Quercina, quam J. Bauhinus fic deferibit,
Radicum Quercis fibris fib terra adnafeitur, & circumnafeitur, Juglandis magnitudine, ex pluriRadicum Quercis fibris fib terra adnafeitur, & circumnafeitur, Juglandis magnitudine, ex pluribus velut acuns racematim coherentibus (unde & Uva nomen) compacta, fibritantia durâ, intus
bus velut acuns racematim coherentibus (unde & Uva nomen) compacta, fibritantia durâ, intus rubentis seu ferruginei coloris, meditullio nonnihil albo, sapore insigniter acerbo & adstrin-

Hujus pulvere nullum præsentius remedium in dysenteria, & in omni alvi fluxu

Præter has à nobis observatas, & à quoquam facile observabiles Quercuum excrescentias aliz Præter has a nobis obiervatas, & a quoquam racue obiervabiles Quercuum excreteentias aliza adhuc enumerantur à J. Bauhino & Cafparo fratte, v. g. Coccus Quercuum Diefe. 2. Nuculæfacie album Quercus excrementum, J. B. Bulabino obfervatum & deferiptum. 3. Excrementum laratum Quercuum J. B. Piluka lanatæ C. B. 4. Quercuum capitula fquamofa J. B. Piluka è foliis convolutis C. B. 5. Quercuum figuamo candidax, caluce sipidem. 6. Excrementum Quercus tractional des convolutis C. B. 5. Quercuum figuamo candidax, caluce sipidem. 6. Excrementum Quercus tractional des convolutions 7. B. C. B. S. Nodi Gu. Vannatura des convolutions of the convolution of the convol convoluis C. B. 5. Quercia in iquanz candiaz, caducz ejujaem. 6. Excrementum Quercius general forarinulente J. B. C. B. 8. Nodi feu Verruszberofum ejujalem. 7. Foliorum Quercius general forarinulente J. B. C. B. 8. Nodi feu Verruszburgerofun egipalem. Excrementum tauri caput referens C. B. Quercia albumen eominem. Excrementum moro fimile, fed du Joannes frater Gallis annumerat. His adde é C. B. pinace, 1. Excrementum moro fimile, fed du rum admodum, & fractu difficile, è Thooph. & Plin. 2. Excrem pudendi virilis effigie è Thooph. 2. Pilalz capillatz, ex ijdem. 4. Pumex quercinus, ex ijdem. Hoc etiam in loco agunt de mufco. Quercuum èt aliarum arborum, quem Quercis excrementum villofum appellat C.B. de quo nos libro secundo inter alios mulcos egimus. Hic etiam de Agarico Quercuum aliisque fungis tra-Aant; de quibus nos inter reliquos congeneres; Hic denique de visco Quercus & aliarum arborum, de quo nos inter Bacciferas.

CAP. VI.

De Ilice.

Lex Indoro visum ab illiciendo deducere, quod mortales cam nondum repertis frugibus in vicum elegerint. Sed hoc seguences. Magis verifimile fit effe ab Hebrzo 77% que à robore nomen habet, nempe ab 78 robustus. Vost.

1. Ilex arborea J. B. major glandifera Get. major aculeata & non aculeata Park. W. seu solio ro-tundiore, molli modicég; sinuato C. B. necnon I. seu solio oblongo serrato C. B. **Che Hol**me

Arbor est Mali aut Pyri magnitudine, multò frequentioribus brevioribusque ramis prædita quàm Suber, quos late (pargit. Folia perpetua, superne viridia, inferne candicantia, gustu aditringente, foliis Suberis minora, & magis orbiculata, in adultis arboribus plerunq, fine aculeis, præter novella & nunc primum enata, quæ aliquantulum incila & aculeata funt: certe in tenellis arboribus, antequam glandem ferre inciperent omnia folia aculeata observabam. Multos in extremis ramulis fert oblongos julos, qui in flavos & muscosos flosculos, polline & tenui pulvere perfusos explicantur. Glandes é floribus non oriuntur (nam sunt inutiles) verum in aliis quibusdam separatis pediculis: ex autem Quernis glandibus funt fimiles; nunc majores longioreíq, modò minores & breviores, quæ nonnunquam ante maturitatem nigrescunt, & gummi quoddam reddunt, gustu calidum, saporis tamen non ingrati. Maturarum cortex five putamen nigricat; nucleus candidus, firmus &c dulcis est, præsertim majorum: utræq, tamen à nonnullis maxime expetuntur, illisque non minus avidè vescuntur quam nos Castaneis & Avellanis. Hanc ob causam in foro Salmanticensi, aliisq Hispaniæ locis venales mensibus Octobri & Novembri proponuntur; ut non immerito dixerit Plinius, per Hispanias glandem mensis secundis inferri.

I. Bauhinus brachia ramulósque Ilici incana lanugine obductos esse observavit : inque foliis & ramis excrementum per vernum tempus nigrum & rotundum adnotavit. Theophrastus præterglandem

granum quoddam puniceum ferre scripsit.

Differentiæ Ilicum mihi accidentariæ potiusesse videntur, quam (ut cum Philosophis loquar) specificæ. Nam in arbufculis junioribus folia finuata, aculeata, lata & Agrifolii æmula observavi, in

mus arbores annosas & grandes quatuor aut quinque in Horto D. Francisci Williagbby, Wollertoni prope Notinghamiam, qua tamen glandes suas ad maturitatem non perducunt: quoniam hoc genus arbores, etiam locis natalibus, fructum suum tardiùs perficiunt.

Phellodryn Theophrasti (quam & alio nomine Ariam eidem dictam probat J. Bauhinus) Plinius videtur eandem existimasse cum Subere, quod & Phellos dicitur, siquidem ea omnia Suberi tribuat

quæ Theophraftus Phellodryi.

qua i reconstus riestosis y:
Phellodrys five Cerro-fugaro Matthioli, cùm nec ab eodem descripta fit, neque Clusio, neq, J. Bau-hino, neque nobis in Italia peregrinantibus usquam conspecta, an ab Ilice specie distincta fit meritò dubitamus.

Si liceat suspicari exicone (inquit J. Bauhinus) ea accedit ad Smilacem Dale-

Phellodryos quinque species proponit & describit Historia Lugdunensis: verum cum in collibus Rhodano vicinis, aut non procul ab eo diffitis, eas provenire dicat: nos autem libi loi llicis dun taxar varietates qualdam, non species diffiindas, observavimus, Phellodryas illas non arbores vel à

exac vanceaces quadanti, non species unintees) conservantus, renting a mis non account of the few inviern, ye ab licious fooce diversias effe fulpicame; fed licios majores folis Indentes. Forte tamen Phellodrys nigra in commiss à ramis nigricante cortico verhitos & glabris adepta eff. Folia ab Phellodrys. Phellodrys nigra di nominis à ramis nigricante cortico verhitos & glabris adepta eff. Folia ab Phellodrys. Ilignis differents, quad notundiora multò & latiora, à Smilacis folis quod longe breviora pro latitu-

Ilignis ditterunt, quodi rotundiora multo & latiora, a Smilacis toliis quod longe breviora pro lattudine, minifique candida infernis; à Suberis nobis traditi, quod duriora, fipinis mortacioribus magis horrida. Calyx glandis, tradente Dalechampio lavis eft. Forte hac eft lles folio Agrifolii D. Magnel, que folia haber (pinofa Agrifolii, obleure virentia; quam tamen ipfamà vulgari llice arborea (pecie diverfam effe en onle fatuere ait, quoifa, cultura innoueri.

At neq, Smilaces Dalechampii apud hiftornam Lugd, ab llice arborea differre putamus: cùm primare general produceria fiferre putamus de la consecuence produceria fiferre putamus.

man genu in agro Monfpelienti frequentem provenire affeiri, ubi nulla prater Ilicem qui generia abor, nea, à nobs nea, à D. Magnil observata: alterum in collibus Rhodanum respicientibus, totoque co tractu qui à Vienna Allobrobogum Arelaten usque ducit, (ubi nihil aliud prater Ilicem nobis occurrit) observavit.

Aria & Phylica Bellonii quomodo ab Ilice differant, cum eas non describat, nescimus, quæ de iis Aria.

Aria & Phylica Bellonii quomodo ab Ilice differant, cum eas non describat, nescimus, quæ de iis Aria.

Aria & Phylica Bellonii quomodo ab Ilice differant, cum eas non describat, nescimus, quæ de iis Aria.

Ilicistum folia, tum glandes cum Quernis viribus conveniunt. Hz autem fuibus faginandis utilio-Ujus.

res habentur. Usum in cibis in descriptione attigimus. E ligno fiunt carbones ad metalla fundenda utiliffimi. Matthiolus Hetruscis in pretio esse tradit, non modò quòd ignem diu foveant, sed etiam quòd (ut aiunt) caput minimè tentent. Arborum trunci ad molarum fabricas & alia opera servantur ob materiæ firmitudinem & durabilitatem, teste Clusio: Plinius rotarum axibus Ilicem duritià sua utilem esse ait, ut & malleis majoribus.

2. Ilex coccigers J.B. Ger. aquifolia sive coccigers Park. aculests cocciglandisers C.B. The Etatlet Oak.

Magnitudine multum cedit aliis Ilicibus, ut qua non temere stolones duobus cubitis altiores proferat, eosque non admodum crassos: Folia Aquifolia proxima, minora, muricata, utrinq, glabra, rerat, conque in hilari virore nitida. Flores vel potius Julos copiosè fert, muícosos: glandem verò verum non ità hilari virore nitida. verum non na mani vinote muoa. Fueres ver pottus funos copiose teri, muconos: giandem vero maximam, quod in pumila arbufcula mireris, etiam lligna altera majorem, calvee afperiore. At praxer haz omnai triplicia excrementa in eis obfervantur.

1. Unum Maio & Aprili apparet, quod nihil aliud est quam grana in foliis rubra, parva, rotunda, parum oblonga, ex ipla foliorum fubstantia nata, Pifis parvis fimilia, substantia intus alba, non ità absimili substantiz fructuum Oxyacantha Matth. gustu nonnihil acido, grato, in quibus tandem

vermiculus nascitur.

2. Alterum huic cum Ilice majore commune, Maio mense apparens, ramis adharescit, sed satis bleviter, copiolum, rotundum, nigrum, lavi nitidaque superficie, satis durum, intus siquore albido plenum, cui vermiculi innatant, tandémque inarescit, circa quod servent sepe formicarum

operas.

3. Tertium denia eodem cum jam dicto tempore confipicitur in foliis, reliquis notius & celebra-ius. Coccum puta infectorium: grana funt rubra, faltem pulvifculo albo quo resperguntur abster-

fo, liquore fanguineo plena cum concoloribus vermiculis. Clufius putillam & valdè amaram glandem Hispanicæ suæ Ilici tribuit; cum ex J. Bauhini observatione Ilex pumila Narbonensis glandem etiam quam arborea majorem proferat: quod & nos

Arbuscula hæc in collibus saxosis circa Monspelium, Nemausum, Avenionem, & alibi in Gallia Narbonensi oritur, ubi pracipuus cocci proventus: necnon in Provincia, &, Lobelio teste, etiam in Italia, præfertim in Hetrusco, Romano & Senensi finitimo agro, locis montosis, glareosis, sterilibus, inter varias Ilices, Smilaces asperas, Terebinthos, Lentiscos, &c. Attamen, observante Clusio, non ubique coccum gerit. Nam its folim regionibus que Mediterraneo mari vicinz funt, & mag-no Solis ardore torrentur oriri animadvertit. Sed neq iffic perpetuò fert; cum enim frutex adeo adolevit ut glandem alter incipiat, occum non gignit: ideòque lolent incole quadriennes aut adolevites furtices urere, ut proximo anno novelli refurgant, qui deinde fingulis annis aliquot fubfequentibus coccum ramulis inharentem inflar exiguorum Piforum coloris cinerei gignit.

* Lib. de lan. Quomodo gignatur coccus * Quinqueranus declarat, Vere (inquit) medio rorati imbribus frudibus Provin- tices Coccum hoc modo ordinntur. Ubi imus feirpus fe in duo brachia partitur, in horum medio primum omnium increscit rotundum quiddam magnitudine & colore Pili; hoc Matrem vocati, quod ex eo cattera grana producuntur. Matres ineunte æftate æftúque minutifilmorum vermiculorum catervam profundunt, fatifcúntq, in fummitate. In animalia prorepit nova foboles, colore candida, pro fe quid, in fublime. At ubicung, vermiculi geminants furculi axillis occurrerint, defi-dent & increments audi mili magnitudine funt. Inde liberitis adoleficentibus albus color in cinericeum transit, jámq non animal sed pisum rursus apparet. Túmq ea grana maturitatem adepta

colliguntur, jam coloratis vermiculis fœta.

Alii grana non in divaricatione duntaxat ramulorum nasci perhibent sed etiam in foliis ipsis. Grana hac à Philosophis & Botanicis spurii quidam seu excrementitii fructus Ilicis pumila, & quidem solius proprii habita sunt. Verum eruditissimus & ingeniosissimus Vir D. Martinus Lister, amicus noster summus, ejusmodi grana etiam in Anglia Cerasorum aliarimo, arborum surculis tenellis adnascentia observavit, eaque non excrescentia esse judicavit, sed insecti cujusdam opus, fortibus suis excipiendis & fovendis domicilium seu nidum efformantis, ab eodémque virgulis affixa: quod & nobis etiam (quibus Eboraci grana arboribus adhærentia oftendit) videtur, cùm insectis adultis & egreffis à surculis facile abscedant & dilabantur. Adeò autem similia sunt hac grana coccis baphicis, ut agrè queant discerni, eisdem etiam in locis, eodémque modo surculis adnascuntur, unde ab codem infecti genere efficta effe verifimillimum eft, quamvis fucus tingendo ministioneus fix ob diversitatem alimenti. Qua è Quinquerano attulimus huic nostra opinioni de ortu horum granorum, quod felicet infecti opus sunt, non arboris excrescente, favent. Putamus tamen inlectum istud ibi loci ubi granum effingit & surculo agglutinat, ejusdem corticem pertundere, & succum inde exugere quo cusculium repletur, quiq vermiculis in cibum sufficiat. Verum hac ex

Matthiolus fe coccum in Bohemia in Quercubus copiosè nascentem observasse scribit. Quod quamvis nonnulli carpant & videant, verum tamen esse potuisse quæ à D. Lister observata protuli-

mus declarant: imò verum esse non dubitamus.

Omiffis iis quæ Quinqueranus aliíque habent de modo colligendi & præparandi coccum ad usum tinctorum, ea producemus quæ D. Verchand Monspeliensis Botanicus & Pharmacopœus insignis ex

propria observatione nobis communicavit.

Ulus.

Coccus baphica, inquit, duobus ufibus infervit, nimirum medicina, & lanis tingendis. Pro medicina ulu oportet u in mortario marmoreo tundatur, & deinde per cribrum trajiciatur, ut pulpa inde leparetur, aquali Sacchari quantitati permifcenda.

Mixturam hane Confervam appellant, è

nute reputeur, aquati sacchar quantiati permitena. Mixturam nanc Confervam appeliant, è qua addito Saccharo, Serico crudo, pomorum fueco 8e aquà rofacea fin fryupus de Remus, qui infervit pro baft confectioni illi tantopere celebrate de Albernes Mefuze diche.

Pro tindorum ufi granum maturiatem adeptum colligitur, deinde in area complanata, linteis fubfratis, Soli exponitur. Initio, quandiu humore abundat, bis terve in die verlant, ne incalefact nimium. Cum pulvis rubicundus in fuperficie apparet eum cribi ope feprante, 8e grana devuel linteis influentur, influendum fundit public iterum perciniarus, quant ferunda vice see celebrate. nuo linteis insternunt, usque dum similis pulvis iterum percipiatur, quem secunda vice per cribrum transimittunt, atque hanc operationem totics repetunt donce grana nihil amplius pulveris red-

Notandum autem quod primus pulvis è foramine illo exit quo pertunditur granum ab ea parte qua planta adhasit: Postremus autem qui sub finem undique in grani superficie apparet, constet è vermiculis intra folliculum animatis eumque penetrantibus, quoniam foramen dictum plerunque obturatum eft.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

Quamprimum autem granula illa pulveris rubentia se incipiunt movere, aceto acerrimo irroranda funt, & manibus confricanda, deinde in pilulas formanda, quæ Soli expofitæ ticcentur.

Si quis pulverem hunc rubicundum restare sinat, nec aceto aliove acido liquore perfundat, & ut ich diem, extinguat, è quois eigs granulo efformabilit mulica questamminna, que per unum vel alterum diem hue illue faltantes volantéfve tandem colore mutato mortua decident, amarore illo quem antea habuerunt omnino privatæ.

Granum exacuatum feu pulvere penitus exhauftum vino lavant, dein Soli exponunt: Siccatum in facco confricant, ut lucidum reddatur. Quo facto faccis infundunt, jam venalem pulvere inde egresso uniuscujusque Sacci in medium immillo, ut innotescar scilicet pulveris ad grana proportio. Eo autem tingitur nobilis ille color quem Escarlatinum vocant. Coccus baphica vimhabet adstringentem, cujus ratione vulneribus nervisque sauciatis trita ex aceto convenienter imponitur.

Eximie conferre hoc granum mulieribus abortientibus cum pari thuris pondere in potu fumptum Fuchfius & Matth. testantur. Nostro tempore mulierculas Monspelienses & Nemausenses in difficili partu & collapsis viribus ejus pulveris scobem ex vino, aut ipsam etiam confectionem Alkermes non fine fructu sumpsifie scimus. Medicis Monspeliens in quovos casis practicionem Anter-mes non fine fructu sumpsifie scimus. Medicis Monspeliens in quovos casis practipisti, & morbis acussismis, Apoplexia, Paralysi & similibus, nihil praesensius esse scimus. J. B. Mesues eam ad cordis palpitationem, synoopen, mentis alienationem seu despientiam, & menorem sine causa manifesta celebrat. Quomodo autem Coccus baphica cor corroboret & exhilaret, cum prater adstrictionem & amaritudinem nulla qualitas manifesta in ea percipiatur nos fugit. Odorem quem senserunt fragrantissimum in vermiculis & granis ipsi inter præparandum Lacuna & Quinqueranus, mirum cur alii aut non deprehenderint, aut non meminerint.

CAP. VII.

De Subere.

CUber Vossius à Suo dictum putat, quod calceamentis insueretur, fœminæ enim non tantum hyber-Ono tempore valetudinis causa eo utebantur sed etiam astivo, ut viderentur grandiores.

Suber latifolium J. B. Ger. Park. latifolium perpetud virens C. B. Che Corte Trec.

Suber quod in Hispaniis nascitur, perpetuò viret, ut llex, cui adeò simile est, ut primo aspectu plerunque fallat, nisi cortex crassus & disrumpi solitus errorem detegeret. Majus est llice plerunque & caudice ubi adolevit longò crassione, cortice item denso, carnoso, cabro & rimoso, qui nisi suo tempore detrahatur dehiscit, alióque subnascente expellitur: eo detracto qui subest novellus ità rubet, ut pore aerranatur aemiett, anoque nonateence expenitur: eo aerracto qui tuoett noveius ita riubet, ut procul afpicientibus arbores rubrică aut minio picke videaturi. Suberis rami llignis firmiores funți folia majora, longiora, molitora, gcfuperne magis virentia, interdum nonnihil dentata, aliquando minime, ut in Ilice. Glani magna, ubi maturuit nigricans, lligna longior & obtufiore cufpide, calyce etiam majore, magis hifpido, & per oras molliere echinato. Glans admodum adfiringentis experimenti multi- llignis multi- ingrativa, magna experimenti participa processi processi experimenti multi- lignical multi- ingrativa magna experimenti participa processi processi de la contraction de la cont & exficcantis guftûs, Ilignâ multo ingratior: magna ex parte conjunctim nascitur ut Pontica nux, fed crasso brevique petiolo, & firmiore quam Iligna. Ramulis nonnunquam adnascuntur dura & lignosa quadam cinerei coloris tubercula, adeò firmiter inharentia, ut nisi fracto ramo eximi non

Clusius Suber in extrema Aquitania Pyrenais proxima nascens folia non retinere sed hyeme abjicere observavit; ut mense Aprili soliis prorsus viduatae erant quatuor Suberis arbores circa Bayonam. Quare (inquit) Theophrastus non immeritò tribuit Suberi deciduum solium.

Mathioli Suber alterum oblongs angulfique bins, quod Piano agor naíci tradit, fibi nunquam vifum facetur idem, Cluftis, At quis alus prater Mathiolium fide dignus illud confexit?

Plerisque Castella: nova: Baticaque locis, & tota Lustrania nasci Clusius tradit. Circa Fundos & Viam Appiam copiosè naícentem finul cum Siliquà Arbore feu Ceratià obfervavit D. Tancretau Rebin-fon, qui affirmat folia Suberum rarò esse de decidua. Uberrimè etiam in Olbiensi orà provenire auctor est fon, qui affirmat folia Suberium rarò elle decidua. Uberrime etiam in Olbienti ora provenire auctor ett Quinqueranus in libello de laudium Previnicie. Que de tripici corrice habet Quinquer, nobis non probantur. Detrahendis corticibus hac eff ratio. Quà flipes tellari commetitur circumscinditur ad lignosam use, particera, in summis humeris antequam in brachia dividat selse, mox à sium-mo ad imum finditur, detrahitur triplex correx: Non explanantur aqua sel signi, nec demuntur of service agree. Que di conosi divida a producta lergi imbase signostenciar a positivistici, qued nisi tertio mox anno. Quod si paucis diebus à tonsura largi imbres supervenerint, arbor interit; quod rarò accidit, nimirum regione calida & ficca, & temporum observatione rarò fallente. Clus. Quinquer. Alii ut Lobelius, & quidem recitiis. Correx geminus ftipitem amicit; alter interior, qui perpetuò haret; alter craffior ad duos pollices, rugofius, perquàm levis, qui deglubitur & quolibet

gentum uerertur.

Cortex tritus ex aqua calida potus fanguinis fluxum fiftit; ciuldem cinis ad idem valere dicitur. Vire

Cortex tritus ex aqua calida potus fanguinis fluxum tagulas, cadorum aliorumq, vaforum angufti oris, & Ojis.

Ufius ejus eft ad anchoralia navium, pifcantum tragulas, cadorum aliorumq, vaforum angufti oris, & In Eftrema • Plin. L16.

ampullarum virearum obturamenta, ferminarum caliceatum hybernum, alvearia, & In Eftrema • Plin. L16. dura Hilpaniæ ad tuguriorum tecta, referente Clusio.

SECTIO II. De Arboribus flore à fructu disjuncto Coniferis.

Ones voco fructus fquamoles, polyfipermos in coni feu meta formam plerunque turbinatos: hoc exiam nomine comprehendo fructus pluribus partibus cruftaceis aut lignofis per maturi-

tatem dehiscentibus compositos, quamvis neq, squamosi fint neq, conoides.

Coniferz arbores sunt vel Resiniferz, vel succo aqueo scatentes. Resiniferz sunt vel fructu squa-Coniterz arbores junt vel Reinnterz, vel jucco aqueo (catentes. Reinnterz junt vel frucht iqua-molo, vel fr. è clavatis tuberibus per harmoniam coaptatis composto, foliolis brevibus, acutis, in fqua-mas degenerantibus, ut Cappellin. Refiniferze frucht iquamolo funt vel foliis perpetus, vel rollis de-ciduis. Refiniferze folis perpetuis, funt vel eisdem sparim & singulatim undique è surculis exeun-tibus; vel agminatim pluribus simul velut in penicillos quossam coaggestis, cujulmodi est Cearne Li-

Quæ foliis sunt sparsim è surculis undique exeuntibus, sunt iisdem vel brevioribus & singulatim nascentibus, cujus generis est Abies, vel longioribus, binis ex eadem theca seu tubulo egressis, at

Conifera succo aqueo pradita sunt vel soliis latis, majoribus Coryli Alnus, vel sol. minoribus Populi: Betula.

CAP. L.

De Abiete.

Bies ab abso Grammaticis dicta, putatur, ut à facio facies, à specio species, quod in altitudinem tendat: Endin pariter Gracis dicitur med ro vien, à seu si sufficient de aranimanu, teste Etymologo. Notandum autem, vocem indra acquivocam esse, & pro involucro fructús palma arboris

Note: Abieris characterifticæ in genere, prout Piceam Latinis dictam complectitur, funt folia fin-gularia ramulos undique cingentia, seu non ex lateribus tantum sed etiam ex superna & inferna co-

rundem parte nascentia, brevia & angusta, proceritas eximia.

Jo. Bodaus à Stapel multis probat falli Botanicos qui Sapinum arboris speciem esse negant, statuuntque Sappinum, Plinii autoritate decepti, inferiorem ac enodem partem caudicis Abiegni, oftenuntque Sappinum, Plinu autoritate decepti, interiorem ac enocem partem caucics Ablegni, Oriente ditque Plinuum diflinguere Sapinum & Sappinum Sapinus Picce Sativæ Ipecies eft, Sapinus autori inferior Abietis enodis Sapinus dictur non Sapinus. Sic autem vocabatur pars hæc Abietis, quòd enodis effet ut Sapinus. Recet ergo (inquit) Bellonius Sappinum arborem dixit. Vide Comment ipfius in Theophr. hift. lib.3. cap. 10.

A. 1. Abies Park. Abies famina stop 'Ebarn Budia J. B. Abies mas conis sursum spettamième C. B. Che Betweltawed firretree. Abies Taxi foliu.

* Trast. de Arboribus co-nifers, &c. * Lib. 16. * Bellonium

Descriptionem hujus accuratam * Joannes Conradus Axtius nobis suppeditat. Est (inquit) arbor procera & excella, Pinum altitudine superans. Caudex ejus rectus est, infe Ett (inquit) attor process de excess, ration actionnie morants. Canace eles rocus etc., interios enodis, aqualem ferè crafficiem habens ufque ad ramos. Hace pars vocatur à 'Pinino, & Viruvio l. 2. c. 2. 1. Sapinus; fuperior aucem pars nodofa Fuferna. Errant itaque 'Bellonius & alii, qui ex Sapino peculiare genus faciunt. Cortex ejus eft albicans & fragilis. Rami in circuitu circa truncum crescunt, interdum quatuor, interdum quinq, interdum sex aut plures, & hoc continuant usque ad cacumen, singulis enim annis novam congeriem ità arbor protrudit, ut facilè inde colliunque au cacument, iniguis contra annis novant configuent ne acceptant que avoir les configues configues configues configues configues configues configues configues configues que avoir le Quidan non, led prius fieri puto à pondere mulci albidioris, qui fapius copiofiffime in ramis Abiettum provenit. Urrinque furculos utplurimum habent inflar crucis, interdum tamen unus tantum furculus ab uno latere erumpit, nullus ex ad-

Scribunt autores quòd folia utrinque ex lateribus ramorum emergant, quod tamen falli con-lia convincit; proveniunt enim non folum in lateribus, fed etiam in fuperiore & inferiore ramulorum parte, sed illa ità ad latera se dessectunt, ut intuentibus tantum è lateribus emersa videantur. Sunt pare, sei ma sta au tatera is denezianti, un intentiono santonio santonio sindica statanta au tatera folia, non ut alii volunt diluta, sed fatura viriditatis in superiore parte, in aversa autem parautem folia, non ut alii volunt diluta, sed fatura viriditatis in superiore parte erumpunt breviora sunt quam qua ex lateribus & inferiore parte. Plinius scribit folia sella petitimam medo Puca & Abetti. Quid vocabulo illo infesta vult equidem nescio. Sunt tamen folia ità sere disposita, ut dense in peditore, folia existina punique superiore, in consume activi in minutissimam surculam tes in pectine, folis Taxi fimilia, minime pungentia, in acumine enim in minutiffimam furculam dividuntur, partes tamen illæ non ità acutæ funt ut pungant, in medio linea secundum longitudinem notata. Lignum habet album, molle, & lave.

Radices non altè descendunt, ità ut facilè à ventis validioribus radice tenus è terra ernantur. Coni quadruplo minores sunt quam Piceze, squamis constant in superiore parte latis, sub quibus latet semen subalbum, superius alatum, plenum acri & pingui humore.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

Matthiolus & Bellonius rectè negant Abietem ferre florem: Thophraftum autem, & Plinium, & alios qui Abieti tribuunt flores fefellerunt primum prorumpentes picez coni, qui ante Solftitium pro-veniunt, & aspectu sunt jucundissimi. Alii enim Fabz magnitudine, alii etiam minores aut majores apparent, tantà rubedine praditi ut nihil supra: singuli squamis suis sunt vestiti, & progressu temporis paulatim fiunt virides. Ego potiùs illis accedo qui flores Abieti tribuunt: nam ex sententia nostra florum stamina, seu apices potius, pulvisculum seu semen minutissimum suppeditant semini masculo in Animalibus analogum. Deinde J. Bauhinus alisque autores side dignissimi disertis verbis Abietem florere affirmant. Tandem autorem nostrum de Pinu, cui flores etiam fidenter negat, deceptum fcio, cùm & ipfe flores observaverim in eo genere copiolos, quidni ergo & de Abiete fallus sit?

J. Bauhinus conos plenius describit: Conos (inquit) fert oblongos, ovatos ferè, Piceæ yulgaris

onis breviores & craffiores; Squama verò latiores multo, breviores que, & velut hirlita, vel levi exficcatione caduca, ut in Pinu Cembro dicta: neque enim harent, ut in Pinu, Picca atque Pinastro. Styli conorum medii, (quamis delapsis, diu interdum in arbore restant nudi, Clavos nostrates vocant, à fimilitudine.

Dodonæus, eúmque secutus Gerardus, de Abiete & Picea confusè scribunt, unde concludimus

cum J. Bauhino, Abietem & Piceam non bene notas fuisse arbores Dodonato.

Quin & C. Bauhinum ex una specie duas fecisse opinamur, & synonyma consudisse. Abietem enim I. seu conis sursum spectantibus, sive marem C. B. & II. seu albam, sive seeminam ejusdem pro eadem arbore habemus. Certum enim est Abietem Plinii, & foeminam Theophrasti Cluf. bift. quam Abietis sux secunda, i.e. alba seu fœmina synonymam facit C. Bauhinus, iptissimam elle arborem quam jam descripsimus. Abietem autem conis sursum spectantibus, aliam ab ea quam descriptam dedi, vellem quis mihi ostendat. Ego duas tantum Abieris species agnosco, alteram comis brevioribus, sursum spectantibus, foliis pectinatim Taxi modo dispositis, subtus albentibus, quam sci. descripsi, quamque Abietem seminam Theophrasti peritiores Botanici, Clusius & Joan. Bauhinus faciunt : alteram conis longioribus, deorsum dependentibus, foliis nec pectinatim dispositis nec subtus cinereis, quam iidem Latinorum Piceam, Theophrasti Abietem marem eise statuunt.

Interim hic monere convenit D. Plot in Hiltoria naturali Comitatus Staffordiensis non rectè cepiffe mentem meam, cum arbores illas in Worton nafcentes, feu mavis stanton picce generi à me addriptas deit. Mih enim optime notz fiserunt illa arbores, quas non femel vidi & luftrari, eartimupe femina collegi in horto noftro foranda. Nota ergo tertia ad Abietem in Catalogo noftro flatiarum Anglia ad Abietem cujus finnonyma dedi referenda eft. [non ad Piecam ut opinatur Delot.] minitum Abietem Park. Abietem feminam five Fadatus Basias J. B. cui citam, (ut fighter the college of the co rioc, immuni Adrecon i and Adrecon II. i.e. albam five forminam C.B. ut patet, tum ex epitheto albam, time to monnullis finonymis; quanquam facor C. Baubinum finonyma confudifle, ab Autoribus quibus Abietis & Picez differentiz minus perspectiz effort seductum.

one quotos notos de roce concorna mano penpoce unan requestir.

Nos in Suevize & Bavarie fyivis, fed copionis in Alphos Helvericis & Rharticis Abietem observa-Lorus,
vimus. Axtus in Germania & Bohemiz tylvis frequentissimam esse for cribit: albie etiam variis locis
vimus. in montibus reperitur: Coni, teste Clusio, virent Autumni initio, & multam resinam fundunt: sub

Autumni verò finem, & hyemis initium maturitatem consequuntur.

Materies ad multa utilis est, præcipue ad navium malos ob levitatem & altitudinem suam: nam in Usus. Alpibus Helveticis inveniri nonnunquam 130 pedum altitudine afferit, ità ut ului adaptentur longitudine 110 pedum. Afferes & tabulæ abiegnæ multi apud nos usûs funt in Anglia ad tabulata domorum & conclavium. Ex ligno etiam Abiegno in Germania (teste Axtio) fiunt dolia qua picanrum conclavium. Ex ugito viant Abegio in Germania (cute Patto) finat consi appartur, cupa, capedines, truz, capalz, alique quamplarima vala cerevifiana, aquaria, culinaria: in frequentifiamo ufu est in Anglia ad pyxides, thecas, cistas, loculos, &c. Pondus sustinent valide Abies & Pinus, renituntur enim, nec temere rumpuntur. J. B.

Hujus refina duplex in usu est, 1. Liquida, quæ colligitur è tuberculis Abietum novellarum sed pauca. Hanc Officina Terebinibinam Venetam (at nostrates Argentoratensem.) falsò vocant [Inter corticem & corticem arborum juniorum oriuntur quædam tubercula, (Danblattern Germani vocant) ex quibus si vulneretur fluit præstantissima illa resina, Lariceæ consistentia similis, sed magis transparens, amaricans, valdè fragrans, & sapore Citrii mali corticem proximè referens 2. Sicca, quæ uti Thus figura ementitur, ità ulum ejus amulatur. Modum colligendi refinam liquidam vide apud

Refina hæc à Matthiolo alissque magnopere commendatur ad recentia vulnera, præcipuè capitis, Vires. fananda; ad calculum renum & arenulas, ad urinam ciendam (uncia pondere pota) ad arthriti-cos & ilchiadicum dolorem. Ad gonorrhœam etiam virulentam confert, fi aliquot diebus continuis matutino tempore fumatur.

Abietem Angliæ indigenam esse statuit D. Plot, nec ego sanè abnuerim, siquidem Abietes illæ superius memorata in vico Worton crescentes ibidem sponte orta videntur; easque reliquias esse plurimarum in vicinia olim nascentium ostendit idem doctissimus Vir: unde Casarem in utroque genere deceptum pater, cum scribit in Britamia Materiem omnis generis reperiri prater Fagum & Abie-

nere acceptum parce, cum ictiou in prisama construent omnis genera repetur parte regum et me.

Fagum enun plurimis in locis provenire apud nos certum eft; Abetem aliquibus.

Abies, autore Theophrafto, provenir tantum femine, radix nullam penitus fobolem profert: decifo cacumine radicitus inarefeit eodem anno. No verò quamvis hac variis in locis iteret & inculcet Theophrastus, experientia docti affirmamus, ramulos Abietis decisos & terræ implantatos, non gerantophianus, septembra see antophianus, tambar topics ucino de terta impainatos, tron ger-minare tantim, fed & radices agere, & forte etam in arbores tandem adolecter police: Siquidem oftendir nobis D. Fransifen Willingbby arbu(culas Picez feu Abieris maris lætas & vegetas, ex ramulis à seipso ante quadriennium depactis.

ы а тепро апо quantumum верасы. Hermannus in Catalogo Leydenfi diffunguit Abietem marem conis fursum fpectantibus five Тажі follis ab Abiete fermina Theophrafti \hat{f} , B.

A. 2. Abies

A. 2. Abies mas Theophr. Picea Latinorum, five Abies mas Theophrafti J. B. Picea Park. Picea major Ger. Pieca major prima froe Abies rubra C. B. The common fire Cree, og Pitch-Cree. Abies conis deorsum speciantibus.

Procera est arbor, caudice recto uti Abies, cortice rubescente, nullo modo fragili, ut in Abiete. fed lento & flexili, Ramos habet Abietis ramis fimiles, & ttà ordinatos, [decuffatim politos] non quidem in terram deflexos, fed ad cœlum spectantes: [è contrario ex J. Bauhini & nostra observatione plerung, in terram reflexos] Folia funt dilutæ viriditatis, nec ita ut in Abiete pectinum modo disponta, sed ex duobus surculorum lateribus, & ex superiori parte prorumpunt, nec inferior prorfus eft nuda, sed illa ad latera flectuntur, ut intuentibus inferior pars nuda videatur, qua autem in superiore parte crescunt, non ità ad latera flectuntur ut inferiora, Abiegnis angustiora sunt, breviora, curviora, acuta & pungentia. Surculi ramorum Piceæ plura habent folia quam Abietis: In L. 16.6.25 ficcis ramulis folia admodum caduca funt, ut inter exficcandum experti fumus. Recte negar * Plinices ramous rolla authouant caunca unit, in their extrecament expect muits. Accee negar Printis Piceam exhilarari flore, & immerito hanc ob caulam à Dalechampio notatur, qui fcribit; Piceae florem oblongum ac rubentem quivis observare poreft. Fefellit illum fine dubio color, putavitque conos tanta rubedine non effe præditos: fed fi diligentiùs inspexisfet, sanè alirer scriptisfet, funt enim nihil aliud quàm conuli protumpentes & rubentes, & nihil omnino floribus fimile præter colorem repræsentantes. Nos potius assentimur J. Baubino, Clusio, Dalechampio, gravibus imprimis & colorem representantes. Nos possus agjenismas J. naubino, Liujo, Diacchampo, gravitos imprimis Gagunsardnus Audienius affirmantibus extrema ramsum buju arboris incume acfiste julos prastuders fingularets, pallescente quadam farina refertos, quam Astio id neganti: presentin cim Gight julional julos
in Pinu, cui ille pariter social dengas, observavarimus. Practera nullani omnino in rerum natura
plantam dari contendimus cui nec flos fix, nec aliquid flori analogum; nec enim fine semine machalogui in acides florem continente plantamillus semon problema alla postia processor. Ículo qui in apicibus florum continetur plantæ ullius semen prolificum esse posse putamus.

Picea conos fert teretes spithama longitudine, extremitatibus ramulorum annexos, & deorsum pendentes, quod propter pondus iplorum fieri autumo, ex meris squamis coalitos; in medio scapenuentes, que proper potats por la la main medio latr funt, in fuperiore parte acumi-pum habent longum, cui fiquama funt adnata, que in medio latr funt, in fuperiore parte acumi-nata ac tenues, in inferiore autem parte, ubi feapo annectuntur, angultiores, craffiores tamen: mediz majores sunt, infimz & supremz paulò minores: Etsi dehiscunt squamz non tamen excidunt, ut in Abiete fæmina. Singulis in latere exteriore annectitur longum & latiusculum foliolum, superits paululum incitum, in interiore parte annectitur illis geminum Jenen, magnitudine feminis perits paululum incitum, in interiore parte annectitur illis geminum Jenen, magnitudine feminis perits datum, colore fuíco. Semen plenum est olei cujudam fragrantismi, linguamque acrimonia sua ferientis. Totus conus, si recens ex arbore venit, plenus est resina, & gratissimum

Nascitur in montibus & sylvis. Nos in Sueviæ & Bavariæ sylvis inque Alpibus Rhaticis & Hel-veticis observavimus & quidem multo copiosiorem quam Abietem ferminam. Hanc arborem este conjicio qua in Suecia, Norvegia aliifque Septentrionalibus regionibus copiofe oritur. Menfe Septembri fructus funt maturi.

Usus Ligni.

Materies ligno quidem facilis fabris, sed in opere deterior, ut qua pro aeris constitutione intumescir, detumescrive, subinde in adificiis crepitans. Ad omnia illa adhibetur, ad qua Abies femina, non tamen ità frequenter. Lignum accensum, imprimis refinosum, fumum edit atrum, & omnia ad quæ pertingit nigrore afficientem. Quando cortex vulneratur magna copia effluit refina, ex qua nostrates [Thuring1] picem destillant. Assiun & J.B.

Qua de viribas Picex Veteres habent apud ipsos requirenda omitto.

Oerevifia diaretica dicta, in qua inful fuere ramul aur fummitates hujus arboris, in affectibus Scorbuticis bono cum fucceffu fepenumero ufus fum. D. Needbam, Idem affirmat Mollenbrozius de Arthrit, vag. scorbut. Bartholinus de Medicin. Danorum domest. refert Norwegos aliosq, septen-

trionales masticare corticem Abietis in inopiá frumenti.

Trailans de verbis deferibe "Jo. Conradus Axtius.

Attenting co- Mense Maio, decrescente Luna, corticem Piceis detrahunt nostrates hoc modo. Incipiunt in parte superna qua ascia pertingere possunt, & detrahunt corticem latitudine trium digitorum usq. in partem imam, ità tamen ut pedibus duobus à terra plaga abst. Deinde finunt corticem in arbore in partem imam, ita tamen di peunois duodos a terra piaga sonte. Donne imamicoritori in adole latitudine unius circiter palma, & iterum talem plagam inferunt, & iterum talem plagam inferunt, & ite pergunt donce tota arbor tafi fi faucitat. Duoduz aut tribus elapfis annis plaga illa ita funt repleta retina, ut deradere pofitum. Accingunt itaq, operatores fele operi, & induunt tunicas lineas breves, ampliores tamen, ubiunt. Accingunt itaq operatores iene operi, et induunt tunicas inicas oreves, ampiores anieni, une que confutas praterquam in inferiore & inperiore parte, ha pertingunt ad umbilicum, R erfinam in rafura excipiunt, nè indufa operariorum ab illa maculentur. Faciunt deniq, vafcula quadam, in rafura excipiunt, nè indufa operariorum ab illa maculentur. Faciunt deniq, vafcula quadam, in fundamenta e cortice Sorbi fylveffris, figură con inverfi: has in terra ad latus arboris ponunt; quo facto deradunt refinam cultris five radulis incurvis, ancipitibus, longis infixis baculis, quam excapium fortulis illu. foortuls ills, & in accreum congerunt, donce in calas, in quibus pa defiliatur, converbatur. Picem è Refina picea hoe modo conficuuri Germani; Faciunt in Officinis fuis furnum quadratum, oblon-gum, in quo duobus ferè pedibus à terra ponunt duos canales lignoso, in posteriori furni parte tantum prominentes, unicuiq, canali imponunt tres ollas oblongas in fundo foramen digiti latitudine habentes, juxta ollas illas tria relinquunt foramina, in anteriore parte pedem unum circiter alta, & plus dimidio lata, in posteriore furni parte minora sint, qua loco sumariorum sunt, ut eo melius ignis è foraminibus anterioribus flammam emittat. Furno ità perfecto implent ollas illas refina, & unamquamq, tegunt operculo: deinde accendunt ignem in foraminibus anterioribus. Cum itaq, refina calorem ignis percipit, lique(cit in ollis, & per foramina ollarum pix deftillat in canales iubditos, per quos in polteriore parte furni effluir. Canalbus ibi fupponunt vasa abiegna, aut etiam alia vascula è cortice Picex fabrefacta; husce effluentem picem excipiunt & divendunt. Si nihil amplius fluat, residuum eximunt ex ollis, & implent eas iterum resina, sicque pergunt donec omnis refina facta fit pix. Refiduum feu caput mortuum refine in frusta magna quadrata cogunt, ex quibus deinde fuliginem urunt.

Alius est modus excoquendi picem liquidam ex ipso Picea ligno, persimilis illi quem describit Theophrastus histor. lib. 9. cap. 3. Picex in Tadam conversa stipites assulation carlos super area seu pavimento è luto ufto aut lapidibus antea præparato. & à centro undique ad circumferentiam paulatim declivi in struem aut acervum componunt, ei similem quem extruunt qui carbones faciunt. Streme hanc frondibus faginis pineifve undique conteguar & deinde pulvere aut lutocomminuto inferfo curiosè loricant, ne quà fumus aut flamma eluctari poffic. Ignem poftea, foramine ad id relicto, defuper accendunt, quemadmodum Carbonarii folent, gui liquorem ligni oleofium fet retinaceum ad ima fubfidere compellir: Is autem ob pavimenti declivitatem in canalem (qui acervum undique corona inflar cingit) ad id factum prompte delabitur, indeque per alios ductus in lacus aut vafa ei recipiendo definata derivatur. Ex hoc in cortinas injecto, & tandiu decocto donec omnis humor abfumatur, fi Pix arida & raflia, Gracis Maximus dicta, Noftrates Picem liquidam Tar vocant, siccam seu aridam Ditch. Hinc patet Picem à Plinio recte definiri Resinz combusta

fluxum. De Refinæ & Picis ufibus in Medicina & Mechanicis dicemus in historia Pinûs.

In Nova Anglia pavimentum, in quo pineas taleas componunt ad excoquendam picem, nori à centro ad circumferentiam, de contra di circumferentia ad centrum devexum faciumt, & canalem inde ad circumferentiam, ad picem defluentem derivandami; ducint. Ibidem etiam lignorum struem luto undique illito obducunt, & foramen in summa parte relinquunt per quod igne desuper immisso ligna accendunt; quibus jam penitus ignitis soramen illud obstruunt, & per foraminula a-liquot circumcirca in lorica lutea seu tectoria relicta aerem admittunt quantus satis sit ad ignem fovendum, cauto interim ne in flammam erumpat. Foraminula quibus ignem moderantur, & vel occludunt vel aperiunt prout res postulat, Registros vocant.

3. Picea pumila J. B. Park. pumila Clusii Ger. emac. minor C. B.

Nunquam valdè affurgit, sed pumila manet, fertque quædam nucamenta Nucis Ponticæ magnitudine, è squamulis imbricatim compositis, sed in pungens foliolum desinentibus compacta, que maturitate dehiscentia concavas inanitates & veluti cellulas ostendunt; à summis verò & extremis nucamentis ramuli nonnunquam enascuntur, frequentibus, brevibus & pungentibus foliolis obsiti: fed tota arbufcula brevioribus & pallidioribus foliis quam superior prædita est.

Neque florem, neque fructum observavit Clusius.

Pinum tubulum five tibulum Plinii Dalechampius vocare videtur-

4. Abies Mexicana Fr. Hernander. Avevetl & Aboehoetl indigenis.

Hanc arborem Hispani Sabinam & Cedrum ob materiei rubrum colorem vocare soliti sunt: vérum ad Abietum genus omnino referendam esse præter fructum omnémque faciem, materia fuadet, que mollis ac lenta est, corruptionique & vitio abundè obnoxia, maximè si terre de-

Sunt autem (inquit) quatuor, quod adhuc intellexerim, hujus arboris differentia, inter se magnitudine, colore & fructu distantes.

tuume, colore & tructu ditantes.

1. Quadam fiquidem illarum altiffimas Pinus longitudine atq, amplitudine fuperant, & candidee file reperiuntur. Earum nonnulla 24 aut amplius pedes craffitudine aquant.

2. Aliz, quarum materia quoq, candens eft, & rubrum cor, fine medulla his cedunt, & nuces

Pineas refina refertas producunt, sed quæ vulgares Oleas minime magnitudine vincant.
3. Aliæ his quoq, inferiores spectantur, sed rubra materie, & orbiculatiore coma.

4. Postrema & qua omnium minima funt, vix Malos Medicas vulgares vincunt magnitudine,

quibus materies rubra est & candens medulla. Cortice omnes teguntur rubeo, folián ferunt Abietina, etfi minora & exiliora: Ex omnibulque

resina, si non sponte, at flammis liquata fluit. Forma esset eadem que nostrati Abieti, ni solia, ut diximus, tenuiora, rami depreffiores & fastigia acuminatiora assurgement.

Affulæ in vasa fictilia conjectæ opertæque igne supposito resinam fundunt: ea tamen sponte non

Quibulvis regionibus proveniunt circa fluenta, stagnantésve aux lente fluentes aquas uliginosave Locue; loca: etfi omnium minima longe ab aquis & nasci & servari soleat. Nullo tempore aux loco inveniuntur florere. Nimis temere boc pronunciavit Hernandez, nisi forte julos pro floribus non habendos

Refina hujus Abiegna vulgari longè acrior & calidior est & viribus vehementior. Corticis, Foliorum, Refinæ vires & usus, vide apud Hernandez, lib. 3. cap. 66.

CAP. II.

De Pinu arbore.

Inus arbor Latinorum quo nomine Veteribus Græcis dicta fit non levis est inter eruditos con-

troveria.

πόκθο Veteres Gracos pro Pinu ufurpāfie J. Bauhino dubium non eft. Idem videtur Cafparo fratri, Carolo Clufio, Bodao à Stapel. alifiq, doctioribus. Mihi Turneri noftri fententia probaum, nimrum Theophraftum πόκθω appellāfie quam Latini Pinum: Plinium autem πίτω Gracorum pro Pinu accepiffe, quòd Plinius Pityocampas Pinorum erucas vertat, non Picea. Galeno etiam Pityn Pinum effe, ait enim Pityn maximos ferre conos: Verifimile etiam putat Galeni tempore Græcos & qui eum securi sunt semper Pityn pro Pinu usurpasse.

Hine Theophrasto que arbor sit nobis non constat, J. Bauhino Pinastrum seu Pinum sylvestrem

effe verifimile videtur.

Nominum mutationis, & errandi ansam prabuisse videntur Arcades, qui (ut scribit Theophraftus) quod cateri situs, missio, contra quod adielus situs vocarunt.

1. Pinus fativa C. B. fativa five domeftica Ger. urbana five domeftica Park. officulis duris, folisi longis J. B. Che manured Pine-tree.

Excelsa est arbor, caudice recto assurgens, cortice scabro & subrubenti; materie robusta, subslava, odorata, pingui. Rami per intervalla eo ordine rotatim prodeunt quo in cateris arboribus coniferis. Ex tuberculis paffim in rugoso ramorum cortice extantibus folia enascuntur, bina ferè, circa imum connata, mox ab invicem abscedentia, quà se mutuo spectant canaliculata, Junci marini æmula & æqualia, duorum triúmve palmorum longitudine, mucrone acuto & rigido. Coni magni, craffi, turbinati, archiffimo fiquamarum contextu compacities, quarum craffa, lignofa, lucida capita extantia tuberculorum agmine maquales reddunt conos: fingulares fiquama unciam late, duplo longiores, à capite refinam albam, odoratam fubbinde fundentes, linesiq ex umbilico devexis dolongiores, à nata, paulatim hastam versus extenuantur, crasse, sinu suo complexe natura bina unam aut alteram piryidem, oblongam, ferè uncialem, torolam, pulvifculo atro-purpureo refperfam, offe craffo, daro; nucleo candido, pingui, dulci, pellicula rutila obvoluto.

Copiolissimè in Italia prope Ravennam provenit, quo in loco sylvam ex se facit amplissimam in longitudinem extensam ad maris litus: alibi etiam in Italia observavimus spontaneam. In Gallia Narbonensi ad aquas Marianas spontaneam perhibet Lobelius, & circa Massiliam; Incolæ Provincia

eam terebrant pro refinâ eliciendâ.

Radix nullam ex fe penius sobolem emittit, ideóque trunco reciso profús emoritur, & semine tantim provenit. Proprium esse aiunt huic arbori ut salso solo lætissimé fruétificet, quemadmodum

apparet ex amœnissimo Pineto prope Ravennam.

Pini capicana, cortices & folia refrigeran & aftringunt, unde in dyfenteria & fluore menfium profunt. Decodum au infulium fummitatum Pinus in Cerevifia alióve idoneo liquore ad calculum renum & veficæ plurimum valere creditur, necnon ad Scorbutum aliófque thoracis affectus. A turionibus Pini mille hominum liberatos à Scorbuticis affectibus refert Hofmannus in Method.

Nuclei Pinei saporis sunt delicatissimi, ipsis etiam Amygdalis prasferendi, ideóque in Italia mensis fecundis adjiciuntur. Caliditate temperati funt & humidi; maturant, leniunt, impinguant. Usus przeip, in Phthif & tabe, quia nutriunt bene, quamvis non omnino facile concoqui vult Dodonæus; in tussi & diuturnis pectoris vitis per se aut cum melle alióve eclegmate, quoniam exasperata leniunt; in apprilicis effetibus, stranguria, acrimona urina, &c. quos mitigant de dolores selanta. Augent in neptriticis effetibus, stranguria, acrimonia urina, &c. quos mitigant de dolores selanta. Augent ieme & lac & femen genitale, ideóque Venerem languentem excitant & naturam calefaciunt, pra-fertim Saccharo conditi. Totus Conus seu Strobilus cum Marrubio recenti decoctus (inquit Galenus) fi postea addito melle modico iterum coquatur, donec ipsum decoctum mellis accipiat craffitudi-In portea agento meile moquo recum coquain, concerpint coccount mana acepiac actification mem medicamentum eft ad thoracis pulmonifiq, exferationes conveniens, veceri tuffi & tabitudini conferens, ur Diofeorides etiam teltatur.

Aqua Strobilorum aftringir, ideog, utilis eft ad faciei in accident provincia for a conference provincia for a confe rugas delendas, mammarum incrementum impediendum, in procidentia matricis, &c. Noratu dignum eft quod obferravit Caralpinus, & nos etiam ipfi, nucleos hofce non biparti-

tos effe ut aliis plurimis, sed velut in alveo novellum Pinum continere, cujus radix inferius

2. Pinus cui officula frașili putamine sive Cembro J. B. Pinus splvestris montana tertia C. B. Pin.
filv. altera fructifera, T.eda arbor forte Park. Pin. splv. 2. Ger. descr.

Pini folis breviora funt Cembri folia, palmaria, itidem bina è tuberculo uno prognata, cannu-laria, videntur acutiora tamen. Conus minor qu'um Pini, hoc commune habet cum cono Abieris, quòd (quama facile à pediculo diveliantur, in cateris differ. Squammis compactus est minis mulcò exantibas & comprettis, rugofis, non lucidis ur Pini fativi, nec firmiter compactis, extreman fingularum marginem [non meditullium] occupante umbilico. Pityides binæ fingulis fquamis occultantur, dimidio minores quam Pini domesticæ, osse triquetro, turbinato, rubente, tenui & fragili, adeò ut digitorum pressu haud ità violento dissiliat, nucleo crassiore, breviore, sapore & substantia cum Pityidibus domesticis eadem.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

In Rhatia copiolissimè nascitur, ubi rustici ejus fructu vescuntur, qui quamvis, Bellonio judice, Locus. minus duro sapidioreq sie nucleo quam Pini vulgaris, adeò tamen vili venit, ut vectura dignus non cenfeatur. Quinetiam in convallibus montis Juniperorum dicti & montis Senefii, per quos è Gallia Mediolanum iter est, nullus est pagus qui earn sub Eloi nomine non agnoscat. Gesnerus in alris montibus Rhatorum & Vallesiorum nasci scribit, nec ullam arborem altius. Plinii Pinum Tarentinum esse volunt nonnulli.

Bellonius hoc genus Theophrasto incognitum esse ait, in Gracia enim aut Asia montibus non nasci. Dalechampius Tadam arborem Plinii esse vult, Theophrasto ignotam.

3. Pinus silvestris. C.B. Pinus silve. vullearis Genevensis, & Tada J.B. An Pinaster Austriaeus major, albus & niger custem? Item Pinaster, sive Pinus silve. Hispanicus major Clut?

J. B? i. e. Pinus maritima altera C.B? Pinus silve. Mago Ger. 100. The Mountain

Axtius. Caudicem habet * interdum distortum, sæpissime tamen rectum : cortex in inferiore arboris parte * Imo viccum-Caudiem habet intercum ontorium, repinime tamen recum: correx in interiore arons pare plens que fi candon plenus eft rimarum ara, (caber, colore quodammodo cineraceus, in lugeriore tamen parte plenus que fi candon fiquamatum & rubicumdus, in ramis tenerioribus Lauri modo livelcit. Surculos ramorum habet medicam articular parte plenus premieris de la companio del la companio de la companio del la companio de fragiles, qui si frangantur apparent inter corticem & corticem minuti pori, ex quibus refina exsu-gar. dat. Adultæ arbores ramos habent minime rectos sed sinuosos. Folia habent tenuia, rigida, multo longiora foliis Abietis & Piceæ, semper gemina ab uno veluti tubulo exeuntia, in ipso exortu connexa, in interiore parte, quà fese conspiciunt, concava, acuta, pungentia, gustu adstringentia, undiquaq, ramos vestientia.

Coni ex compactili squamarum acervo sunt turbinati; ramulis pediculo brevi, in nonnullis recto, in alis adunco, ad latera ità firmiter adhærent, ut cùm novi erumpunt anniculi adhuc in ramis hæreant; quamprimum inaruerint dehiscunt. Squamæ sunt oblongæ, sub quibus semen latet nigri-

cans, magnitudine Anifi, alatum, plenum alba medulla.

Arbor hac optimam fundit relinam. Descriptio hac in reliquis bene convenit Pinui sylvestri à nobis in Suevia, Bavaria, Austria, & alibi in Germania passim observata, sola seminis parvitate differt. Nostra solia habet longa, in viriditate nigricantia, conos fatis grandes, minores tamen quam Pini fativi, oblongos, turbinatos, ramorum alas spectantes & reflexos, nucleis parvis, nec Mali vulgaris nucleis multo majoribus, quibus & figura sua accedunt.

Habetur in viridariis nostris frequens in Anglia, & ab Hortulanis vulgò, Che Mountain Dine, id est, Pinus Montana, dicitur; excrescit autem in magnitudinem & proceritatem eximiam, quam-

vis cum sylvestris & sua spontis sit, plerung, pumila manet in Germania.

Hac proculdubio est quam Bellonius libro Coniferarum describit sub Picea nomine, caudice, cim in arborem excrevit, contorto, rubro cortice veltito, rimis huleo, finuolis rans, fragilibus, coma in latum expansă, mediocri magnitudine, &c. vide. Pinafter Auftriacus major Cluf. duorum est generum, adeo inter se similium, ut pauci nisi materia casores discernere queant. Alterum tamen genus latione & erectione est caudice, laviore cortice, majore cono. Alterum verò crassione plerunque est caudice, scabriore cortice, foliis paulò crassioribus ac minore cono.

Pinaster sive Pinus sylv. Hispanica major Clusio, in Aquitania, sing, Pyrenæis. & plerisq, aliis Hifpanies for this and a superior that the superio

vis fatis grandes & proceræ, minores tamen erant fativis.

Sunt ergo nostra sententia Pinus sylvestris vulgaris Genevensis J. B. Pinaster sive Pinus sylve-Rris Hispanica major eju/dem. Item Pinaster Austriacus major albus, & miger, una eadedinque Pini feecies, ut & piec Jo. Bauhinus suspicatur. Quamvis, ut verum fatear, descriptio Pini sylvestris Genevens F. B. huic arbori non bene conveniar: nec enim coni in hac parvi & breves & non turbinati sunt, sed rotundiores, fragili & brevi pediculo adhærentes ramis, verum è contrario magni, & longi, & turbinati; ut superius diximus.

Ex hujus arboris inferiore parte, radicibus viciniore fiunt affulæ illæ pingues ad ignem accendendum v/us. & lumen præbendum idoneæ, magni per multas Germaniæ provincias usûs. Strangulat enim hu-

mor ad radices descendens ipsas arbores sic ut in Tædam vertantur, de qua assulæ.

De Tæda.

Transeunt in Tædam quandoq, Picea & Larix, sed rarò admodum : Pini enim sylvestris proprius a peculiaris morbus est. In Tædam autem arbor converta dictura, ciun non modo corejus prius a peculiaris morbus est. In Tædam autem arbor converta dictura, ciun non modo corejus fed & reliqua fibltantia in pinguedinem mutata est. Hinc (inquit J. Bauhinus) Plinius non abig errore Tædam fui generis arborem este extimavit, & Rexum Coniterarum genus statuit. Plinium partier errore Tædam fui generis arborem este extimavit, & Rexum Coniterarum genus statuit. Plinium partier errori infimulant Marthiolus, Bellonius, Casp. Hofmannus, Bodzus a Stapel, aliique. Ego portus cum Dalechampio, Claffo, Parkinfono (entio, Tada vocabulum inforest effe, & nunc Pni relinolium & pingue effe, & nunc Pni relinolium & pingue effe, a nunc Pni relinolium & pingue effe, a nunc pni relinolium & pingue effe, a nunc pni relinolium & pingue effe, and pni relinolium & pingue effe, and pni relinolium & pni relinolium & pni relinolium a nunc arrival effect. borem sui generis Theophrasto ignotam.

Quoniam affularum Tædæ ad lucernas ufus est, hine tæda pro face quacunque, præfertim nuptiali, accipitur.

At tibi ego ignarus thalamos tædása, parabam. Ovid. Metamorph. 1.

Ex hoc genere in Aquitania, apud Cantabros & aliis Hispania locis, indigenas refinam colligere bothervavit Claffus, & nos etiam, nec in Aquitania folium fed etiam in Galha Narbonenfi, tibi ar-bores vulnerantur ejus rei causa, fingulis annis novo vulnere fupra annotinum inflicto, donec ad Cccccc 2

Vires &

decem aut duodecim pedum altitudinem pervenerint, & humor ab ca parte manare deficit; tum demum fimili modo ex alia parte, ac deinde alia aperitur.

Pinaster latifolius julis virescentibus aut pallescentibus C. B. niger, latiore folio, julis pallescentibus Park.

Pinaftri nigri genus interdum invenitur, triftiore arbore, contorto caudice, & in latum sparsis ramis, minore adduc quam præcedens cono.

Est tantum varietas Pinastri Austriaci secundi seu nigri Clusii: que nostra sententia non differt à fecunda specie seu Pinu sylvestri C. B.

4. Pinaster Austriacus tenuifolius J. B. Pinaster tenuifolius julo purpurascente C. B. Park. Tada sive Pseudo-pinus Ger. Pinaster 3. Austriacus Clus.

Crescit ad nonnullorum Austrix montium radices in scopulis, & supra Badenses thermas, quatuor fupra Viennam mill, in montuum crepidine tenui gramine oblita, aliud quoddam genus, contorto admodum caudice, divaricatis ramis, quorum furculi multo graciliores tenuiores, funt quam in superioribus duobus generibus: folia item habet illis longe tenuiora & breviora, tametsi bina semper conjunctim ex codem tubulo in virgarum ambitu nascentia. Extremis virgis botrus sive Uva exiguorum julorum veluti nucamento tenuiorum squamarum inclusa adnascitur, qui non virescunt aut flavent, ut in antecidents, fed purpuralcunt, deinde in tenuissimum pulverem abeunt, succrescente ex eorum medio novo germine suis novellis foliis, membrana vel vesicula inclusis, onusto. Hujus conus etiam minor est, & obtuso plerung, mucrone.

Hujus arboris ramos solent nostrates Oenopolz ante zedes suas proponere, ut Viennenses Abietis

tenuiores ramos, & aliarum regionum incolæ Hederam C.B.

5. Pinaster conu erectis C. B. Pinaster Austriacus Ger. emac. pumilio montanus Park. An Pinus solvestris Magho sive Krein J. B? Pinus tibulus seu tubulus Plin? sslv. Mugo Matth.

Humanam non superat altitudinem, sed statim à radice in lentos & obsequentes, tametsi crassos, rugoloque & denlo cortice tectos, ramos dividitur, atq in latitudinem diffunditur: hos per fingulas squamas bina semper ex eodem tubulo simul prodeuntia & juncta solia ambiunt, quemadmodum in Pinu & vulgari Pinaîtro, magis tamen carnola funt, craffiora, breviora, & obtufiore mucrone prædita, coloréq, faturatius virente. Strobili unciales, squamatim compacti, Lariceis conis haud majores, sed magis turbinati rectiq, pediculo introrfum non inflexo ut in præcedentibus generibus, nucleus alatus ut reliquorum, & inter compactiles squamas latens. Radix crassa, lignosa, in diversa

Nascitur in summis Austriæ & Stiriæ Alpium superciliis inter saxa & scopulos,ut plurimum ubi nul-

læ aliæ arbores proveniunt.

Pinum sylvestrem Mugho sive Crein sic describit J. Bauhinus, Parva & pumila arbor est respectu Gridge & aliarum refiniferarum, & Pini fylv. Taier dieti, ramis bipartitis Folia prodeunt ex tubulo bina, tres digitos longa una parte rotunda & carinata, altera plana, fimilia Pino íylv. Tædæ, fed colore magis digitos longa una parte rotunda oc carinata, aitera piana, imuia rino iyiv. 1 acaz, ico coore magis viridi, pungentia Coni deorfum nutantes, paulò longiores quam Tazéa aut Pini fyiv. Genevenfis, un rigiriores. Squama crafiz de excuberantes ui ni illà, fed manifeltè differentes, quia eminentiz pulche furfum vergunt, cum dorfo evidenti, immediateque herent ramulis, à quibus facilè divelli poffunt: ubi folia decidunt funt tubercula crebra. Arboris correx nigrior, odoratior ettam videnti poffunt: ubi folia decidunt funt tubercula crebra. Arboris correx nigrior, odoratior ettam videnti actor. Ramuli rectiores pluribus folisi ornati. Refina alba, ficca. Matthiolus & Carlaipinus actor. Ramuli rectiores pluribus folisi ornati. hanc speciem describunt ramis procumbentibus humi, spatio cubitorum decem, quindecimq, utilibus ad cingenda vafa vinaria.

Dubitat J. Bauhinus annon hac sit Picea nigra Corcyrensis Bellonii. Pinum íylv. Mugo Matth. C. Bauhinus à Pinastro pumilione Austriaco Clus. diversam facit.

6. Pinaster tertius Hispanicus bamilis J. B. Pinus maritima minor C. B. Park. Pinaster marit, minor

Ejusdem ferè est cum superiore seu Austriaco quarto altitudinis, licet in lentos & obsequentes ranos divifus fit, non funt tamén adeò craffo rugolóque cortice tedi, neq, tian latinudem diffuir, virge etam graculiores, fida exilia, Laricis folus non diffimilia, non adeò tamen mollia, neq, ut illa decidua, fed immortali viriditate prædita, ut fuperiorum folia: Strobili exigui & graciles, nucleus etiam pufillus & nigricans, alatus ut reliquorum.

Solo Murciano regno hoc genus, ida, rariffimè, conípexit Clufius. Opinatur Lobelius hunc non differre a Pinaftro humili Gallo-provinciæ & Narbonenfis collibus ad Lupum montem oriundo. Nobis Pinafter ibidem frequens idem videbatur Pinaftro Austriaco primo Clusii, tertio in loco descripto.

7. Pinus solv. maritima conis firmiter ramis adhærentibus J. B. solv. altera maritima Lob. obs. An Pinaster 2. Hispanicus Clus?

Coni ex adverso bini, deorsum nutantes, crasso, lignoso pediculo firmiter harent (quo nomino ab aliis differt Pini & Pinastri Ipeciebus) trium digitorum transversorum longitudine, in acutum mediocriter mucronem definentes, quatuor in ambitti uncias ad bafin colligentes, iquamis non multum extantibus compactiles, ad Pini domestica conos accedentes, nisi multò essent minores. Ligno materies alba, cui refina vehementis odoris sublutea.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

In collibus versus montem Lupi plures funt fylvulæ ex Pinis hujusmodi compositæ, quarum aliæ Locue. arborescunt, aliæ verò pumilæ reperuntur, inquit D. Magnel.
Dubitat J. Bauhinus an hæc arbor eadem sit cum Pinastro altero Hispanico seu minore Hispa-

Pinaster nobis observatus circa montem Lupi non videbatur differre à Pinu nostra tertia seu sylveffri C. B.

Pinus maritima major C.B. maritima major fructifera Park. sylvestris montana Ger. Pinus maritima Theophrasti Lobelio J. B.

Stipite, ramorum & foliorum facie perfimilis videtur Pinastro montano, sed ramis glabris, caudice nigrioribus. Conus phœniceus, brevior & supernè latior. Huc refert C. Bauhinus

Pinastrum alterum Hispanicum vel minorem Hispanicum Clus. Pinum maritimam majorem fructiferam alteram Park. marit. majorem Ger.

Quem Clufius duorum hominum altitudinem rarò fuperare ait, inflexo & contorto caudice, utplurimum ab imo ramoso. Folia illi majori Hispanico similia, sed breviora, dilutius virentia; coni etiam minores, oblongi tamen, turbinati & candicantes, multa plerunq refinâ infecti, non admodum iis dissimiles qui Austriaco albo cognominato innascuntur; nuclei quales in majore, nigra membrana contecti.

Murciano & Valentino regno frequens.

1401

A. 8. Pinus fylv. foliis brevibus glaucis, conis parvis albentibus, bortulanis nostris, Che Scotch fit, i. c. Abies Scotica perperam dicta.

Hac in proceram satis arborem adolescit, caudice recto, firmo & minimè contorto, cortice minùs scabro quam Pinastri vulgaris, cinereo seu albicante, foliis brevioribus, latioribus, glaucis, conis parvis turbinatis, & acutis, albentibus, feminibus intus minimis.

Hanc aliquando habui pro Pinastro altero Hispanico Clus. Verum non convenit caudex inflexus & contortus: coni etiam majores pinguntur.

In Alpibus Stiriacis spontaneam observavimus. D. Evelynus in Sylva, hujus semina è Scotia Locat. à D. Marchione Argatheliæ ad se missa scribit, ubi propè lacum Loughbrun dictum inter lacum & montem vicinum sponte proveniunt e copia, ut ex is casu delapsis aut subversis, & ibidem jacentibus aliis supra alias ad hominis usque altitudinem interstitiis paulatim tractu temporis oppletis collis mediocris aggeftus & elatus est. Ob elegantiam suam & pulcherrimum aspectum, nunc dierum in hortis & viridariis nostris frequens colitur.

Delcriptio Picez, quz in Olympi Phrygiz montis jugo nascitur apud Bellonium in pleris, huic arbori convenit. Ea Abietis rectitudine constat, cortice, si ad alia comparetur glabro & subalbido:

cætera omitto apud ipsum videnda.

9. Pinus sylvestris, sive ut Bellonius, Picea. Sylvestris Idæ Troadu, cujus coni facilè decidunt J. B.

Piceam, quæ in Ida Troadis nascitur, plurimum ab aliis discrepare comperit Bellonius [Arb.conif.] Fricami, que in tae a rosas matemas pominant a sun une eparte compete no este most Olimpis significant in Ida Martio menfe breves julos ut Corylus promit; que rempore coni a monti Olympi Piceis decidunt, quod aliarum regionum Piceis non accidir. Pediculus quo coni ramis adharent gracillimus est, quare cum maturuerint levi ventorum slatu deturbantur decutiunturq, ab arbore, aliorum fructuum modo, cum tamen in aliis fere omnibus anniculi cum nuper nascentibus in arbore permanere comperiantur.

De Resina Pini, Abietis, &c.

Refina liquor est pinguis ac oleaginosus ex arbore sapius sponte, interdum eâ vulneratâ de-

Refina propriè dictà in oleo promptè folvitur, in liquoribus aqueis nullo modo. Refina respectu consistentia vel liquida est, subalbida & odorata, è Pinorum sylvestrium præcipuè generibus, vel sonte vel vulneratis effluens: vel arida è corticis rimis vel circa abscissos anos, se residua Plane del Alvinorita controlla. & quidem Piceæ vel Abietis exiens.

Strobilinæ refinæ nomen accepit, quæ circa conos seu strobilos concreta reperitur. E Refina liquida colo prius defacata ut fordes fecernantur in duplo aqua decocta, quousque omni lentore consumpto odorem amittat & friabilis reddatur, tamque arida ur tundi, teri, cribraríque possit, sit candidissima ac sere nivea etianssi antea oleosa aut mellei coloris fuerit. J. B:

Spissatur etiam resina cocta fine aqua in cortinis aneis subjecto primum lento igne, deinde ubi coire cœpit, carbonibus liberaliùs aggestis, & aucto igne, ut quicquid serosi est exhalet: quod re-

quirit trium dierum & noctium continuam cocturam. Idem.

Haud abfimilis eft coquendi modus Chymiffis ufitatus, oleum è Terebinthina elicientibus. Phia-lam ingentem luto oblitam, & refină ad dimidium ufque repletam furno imponunt, & vas recipiens adaptant. Dein ea cautione qua dictum est ignem accendunt. Fluit primum liquidus sudor, Refinæ aquam vocant, Pisselæo veterum respondens, qui tanquam inutilis abjicitur, tametsi ad ea valeat ad quæ Pisselxum commendatur. Sequitur oleosus liquor, qui cum totus exitillaverit arida & Ccccc 3

friabilis in Phialæ fundo refina superest, Colophoniam hodie nominant, magni, ut & olim, in

medicina ulus. *Idem.*Ceterum Colophonia variæ fignificationis eft: vel enim Refinam crudam ex Picea Pinóve ficcam, denotabat, Chiz Maftiche perfimilem, è Colophonia advehi folitam, vel refinam liquidam ex iidem arboribus ab codem loco miffam. J. B. è Galeno. Pix Burgon. feu Burgundiaca viderur effe refina Piceæ secundum Parkinsonum. Refina omnis confert præcipuè tuffi aliúsque pulmonum affectibus (cum melle) urinæ ac alvo

ciendæ. Calculum pellit, Arthriticos affectus juvat, gonorrhæam fiftit. Extrinéecus Chirurgis ufitatiffima est in Emplastris, movet enim pus, maturat, & scabiei me-

Sunt qui Terebinthinam vulgarem (est autem ea Laricis refina) in Cerevisia infundunt, atque fimul defervere finunt pro potu ordinario in prafervatione calculi, vifcerúmque obstructionibus.

Refina Abietina calefacit & humectat, consumit & separat, articulos roborat, tumores duros diffolvit, dolores podagricos & ifchiadicos fedat, emplaftris juncta pus promovet: mundificat & incarnat renes, eofque à calculo purgat: specificum est in vulnerbus capitis: Inprimis emplastri modo clavis pedum aut manuum applicata dolores lenit, & partim ejulmodi tumores eradicat. Wagnerus, p. 297, 298. D. Hulfe.

De Pice.

Pix non tantum ex Abietis, sed ex Pinus, & aliarum etiam arborum resiniferarum lignis assulatim *Cap De A- cæsis & in struem compositis, eo quem * supra explicuimus modo, rudi quadam per descensum de-

Nonnulli ad usus subitaneos è Pice liquida, siccam faciunt hoc modo; Liquidam in cacabum ferstillatione, vi ignis excoquitur. reum infulam supposito igne fervefaciunt eoulque ut flammæ concipiendæ apta fit, deinde accensam tandiu deslagrare finunt, donec absumpto humore ficca evadat, cujus cum in parva quantitate experimentum fecerunt, imposito operculo flammam extinguunt.

J. Bauhinus Picis aridz duo genera facit. Vel enim, 1. Liquida eousque tantum coquitur dum ad visic craffitudinem coacta fit; aque hac Berge nominatur, fortaffis quod in pellibus [1977 Constitution of the c pecudum conderetur ac venderetur : aut quòd pecudum scabiem sanaret, aut quòd illitu greges privatim fignaret. Officinis pix navalis, quod hac naves picantur: Hac ipsa cum pulverslata injicitur aque ferventi, & trahitur, five (ut loquuntur) malaxatur manibus fevo inunciis fir futorum illa qua fila cannabina inungunt. fumpto prorius humore (per quem alias tenax eft) fragilis ac rafilis fiat: Hac Gracis tree view, La-

tinis Pix ficca & arida, aut rafilis, dicitur. Thatham Diofeoridi fit è Pice feparato quod in ea aquofum est, quodque cidem velut ferum lacti supernatat. Excipitur porrò interca dum Pix coquitur expansis supra cam mundis velleribus, qua postquam halitu ex ea sublato permaduerint in vas aliquod exprimuntur, iteratúrque illud tantifper dum Pix coquitur. Unde patet Pisselzum nihil aliud esse quam ferum picis seu aquam picis destillatam. Hoc Galenus Pissanthos slorem Picis vocat, Pisselarum autem picem liquidam cum

oleo permixtam. Ad eadem facit ad quæ Pix liquida. Leo perminam. An eagem racit au que l'a naquous.
Zopifa et Pix savalis, ex cera & refina conflata, derafa fcil. ex navibus, que diu in mari verfate effent, ac (ut vult Plinus) velut vitam illuc peregifient: Eaque per intentionem Zopiffs, quafi fatte effent, ac (ut vult Plinus) velut vitam illuc peregifient: Eaque per intentionem Zopiffs, quafi fatte efficacior dicta, & quod abjecto fais marini callo ftimulata fit, 'Amzeus appellata fuit. Multum

digerentis habet facultatis. Dol. in unguentis & emplaftris ab \$\frac{1}{2}\text{if applicates ruit.} Munum

digerentis habet facultatis. Dol. in unguentis & emplaftris ab \$\frac{1}{2}\text{if ad \$\frac{1}{2}\text{if applicates ruit.}} & plures.

Picis usum apud Veteres duplicem tuife Rei rusticæ scriptores tradunt: Unum ad dolia & serias cæteráq, vala ante quadragefimum vindemiæ diem picanda: cujus ufus erat ad duratricem firmitatem vino præstandam (inquit Plinius) në corrumpatur, & sicubi rimosum vas sit në transsluat. Verum cum hic mos dudum apud nos exolevit in vasis saltem majoribus; qui modum scire desiderat

quo vasa picabant, hunc ad cosdem RR. scriptores remitto. Picis alter usus erat ad condituras, ut vina infirma durare possent. Picis autem odor sapórque Romanis olim fuit gratiffimus in vinis, quæ ob id Picata appellabant. De modo condiendi vina cum pice opportunior erit dicendi locus cim de vinis agemus. At neq, ad vina condienda nunc die-rum ulus, quod fciam, Picis ulus eft, unde nec de conditura modis opus eft ut admodum foli-

Pice illita olim pilos avellere folebant è corporis partibus quas natura is veftitas effe voluit, quod

Quin & pice corpora hominum torquebantur: unde sommilio inter alia cruciatu & supplicio affi-

Facir Pix liquida, tradente Dioscor. ad lethalia medicamenta [venena Lugd.] phthisicos, purulenta exicreantes, tuíles, anhelationes, & humores intra pectus contentos ægre exicreabiles, si cyathi mensura cum melle delingatur. Perunéta valet ad tonfillarum & uvæ instammationes, & anmenura cum melle delingatur. Peruncta Vaice ad tonnilarum & uve inflammationes, & anginas, itémq, ad aures purulentas cum rofaceo [Galeno concoquit duros & crudos tumores omnes cataplafimas indica] necono & ad ferpentium morfus cum trito fale adhibita: pari verò ceræ cataplafimas indica] necono & ad ferpentium morfus cum trito fale adhibita: pari verò ceræ cataplafimas indica] necono & ad ferpentium morfus cum trito fale adhibita: pari verò ceræ como Cum farina hordeacoa urinaque pueri decocha firumas circumquaq, rumpit. Cum fuiphure, Pinco corrice, aut furfuribus illita que ferpunt ulcera cohibet. Mannæ Thuris ac cerato permixta finuco faulcera apolitirata. Padem édifice n'haradibus commonde illinium; ulcera rendet & cum melle fa ulcera agglutinat. Pedum fedifve rhagadibus commodè illinitur, ulcera replet & cum melle purgat. Quin & cum uva passa ac melle carbunculos putrescentiáq, ulcera emarginat. Septicis quoq seu erodentibus emplastris utiliter admiscetur.

Calefactoriam vim habet Pix arida, mollit, pus movet, tubercula panóiq, discutit, ulcera replet,

ac utiliter vulnerariis medicamentis admiscetur. Pix liquida jumentorum & pecudum ulcera scabiémq, illita sanat. Nostrates certe ovium & jumentorem ulceribus & vulneribus Picem liquidam illinere solent; verum ad ea potissimum contra muscarum injurias tuenda quæ locis crudis & ulceribus, ubicunq, cutis deteritur & caro denudatur

perpetuò infidentes admodum moleftæ esse solent, ovisque ibi depositis vermiculorum catervam ingenerare.

Norwegici Picem liquidam Abiegnam cum cerevifia mixtam in febribus malignis magno fuccessu bibunt: Is etiam Pix arida podagræ præsentaneum habetur remedium. Th. Bartholin. Act. Med. An. 1671. Obs. 131.

Pulverem insuper & museum Abietis vulneribus periculosis inspergunt. In affectibus Scorbuticis medicamenta è Pice præparata valdè celebrantur à Claudero de Balfamandis corporibus p. 88. Ha-

Oleum Templinum dictum fit ex conis viridibus Piceastri per descensum igne leni destillat. Oleum hoc cum olei Rosacei partibus duabus mixtum solamen est in omnibus vulneribus, præcipuè capitis cum fractura offis: impetiginem quinetiam fanat, verrucas confumit. Wagnerus Hift. Nat. Helvet. p. 298. Transmist D. Hulfe.

Verum præcipuus picis usus, in quem ingens ejus copia quotannis ablumitur, est ad naves picandas earumque rimas & commissuras omnes obturandas & communiendas nequa se infinuare possit

Caterum Refina liquida quadruplex. Terebinthina nomine dicta Officinis nostris in usus est. 1. Primò, Terebinibina Cipria, Cripur Tarpenine, qua genuina Terebinthi arboris lachiyna feu Refina eft, quam in capite de Terebintho descripsimus. Terebinthiar à Chio ex eadem arbore.

2. Secundò, Terebinibina Veneta, Denice Curpentine, qua Laricis arboris ad medullam tere-

bratæ latex est.

3. Tertiò, Tertimbina Argentoratessis, Strasburgh Curpentine, que ex ruberculis Abietum novellarum colligitur. Vide cap. de Abiette fremina. Haca mulis Terchinthina Veneuz prærouse and a constant via cap a constant remains a venera feu Larigna differt Casp. Hof-fertur nec immento, certe triplo pluris venit. In quibas à Venera feu Larigna differt Casp. Hof-mannus nos docet. 1. Abigna longo pellucidor est Larigna ; Ideò quidam (air Matthiolus) Larignam colatam & ad ultimam claritatem perductam vendunt pro Abiegna. 2. Abiegna non tam lenta est & contumax, sed subitò abrumpitur si digito immisso attollatur. 3. Abiegna est odoration non Larigna tantum sed ipsa etiam vera Terebinthina. Est autem odor Thuris. 4. Abiegna est amarior, & quodammodo refert saporem corticis Mali Citrii. 5. Post annum incipit fla-

4. Quarto, Terebinthina communis seu vulgaris, Common Curpentine. Hac minus liquida & crassior est reliquis, nec pellucida, albicans, consistentia fere Olei frigore nonnihil densati; Hanc Pinus montanz seu sylvestris C. B. liquorem esse existimo; siquidem a Massilia ad nos defertur; iple autem observavi non procul ab ea urbe montes hoc genus arborum sylvis vestiros, earumo, plurimas deciso non longe à radice cortice vulneratas ut resinam funderent, esq. excipienda fictilia truncis appenfa aut subjecta.

Thus vulgare Officin. nostrarum, Common Frankincense, og Parrolin Pineam resinam elle affirmat Parkinsonus in terram defluentem & brevi indurescentem; cui & nos facile affentimur,

quia ab eodem loco ad nos adfertur, nec aliæ fint in vicinia arbores refinifera

Picem Burgundicam nostratibus dictam, Burgundy, oz Burgony Ditry, idem Parkinsonus Picez arboris Resinam esse existimat, cum primo essenti liquidam, tempore indurescentem, ut tandem friabilis reddatur: quod an verum fit nescio, necdum enim certi quicquam de ea

comperi.

Suspicatur D. Tancredus Robinson, Thus vulgare Officinarum non solum è Pinu, sed è Picea, alissque arboribus refiniferis effluere in terram, & saxa, ibiq, in micas indurescere parte magis oleosa evaporata; unde candida illa gemma cum refinis sapenumero mixta, & à Plinio annotata inter Mercatorum fraudes. Olibanum pretiofius, & rarius, hoc igitur fit Arabicum, Thus vulgare Euro-paum. Atramentum illud fuliginofum nostratibus **Lamp-black** dictum, nil aliud est quam suigo refinæ vel picis concrematæ; propter quod Officinas ædificant fumum eum non emittentes, olim ad atramentum feriptorium in ufu erat, & ad colorandum. Adulteratur fornacum, balinearumg. fuligine. Vid. Plin. lib. 35. cap. 6.

CAP. III.

De Cedro conifera.

Edrus, Kistess megi to xarrest, xurresistus país bet, fi megi to resistus factios, quod facile accendatur uraturque. Prius Etymon minori Cedro magis convenit, posterius majori : hæc enim facilè ardet ob refinam Cedriam dictam.

Cedri nomine duz diversorum generum arbores donantur: altera baccifera est folio spinoso seu pungente Oxycedrus inde dicta, quæ revera nihil aliud est quam Juniperi species major: Notandum autem, Lignum quod ad nos ex America defertur Cedrini appellatione, Juniperi cujusdam ibi nationatis caudice craffo & procero lignum esse: altera conifera, de qua hoc in loco.

Differt

1403

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

1405

Differt autem Cedrus à Larice (cui aliàs fimillima est) trunco majore, folis perpetuis, conis plus quintuplo majoribus.

Arborem hanc esse Cedrum Libani, in Sacris literis tantopere celebratum, cujus usus erat ad tem-

plum Salomonis ædificandum, minimè dubium est.

Cedrus conifera foliis Laricis C. B. magna, sive Libani conifera J. B. magna conifera Libani Park. The Cebar of Libanus.

Arbor est perpetuò virens, robustis ramis brachiata, orgyias aliquot crassa, ad summam Abietum nostratium proceritatem affurgens; quanto autem majores accreverint rami, quorum pondere gravatus caudex se inclinat, tantum de arboris rechitudine decedit. Rami (ut & coni, magni, rotundi) sursum spectant, longi, tam pulchro ordine dispositi, ac si artificis manus resectos aquatósq appoluisset: sic ut eminus etiam circinatus æqualiter dispositorum orbis egregiè appareat : ex quo etiam poluillet: fie ut eminus etam circinatus aquanter uniponorum ono egrega apparasa. A quo cuam antequam commus contempleris, facile inter hane alsíque refinirera atroores diferimen notes licer: exteroqui magna huic cum Larice fimilitudo, portifimum in foliolis, que parva, anguita, conferta, in exerto fulcello fuico clavis mulci terrefirei longitudine & craftitie fimili, que (ut ait Bellonius) ab uno furculo exorfa, 40 vel 50 fimil, fire quadam in ordinem disposta, furculum radiantia principal de conference de confere Atoris penicillum referre videntur, odorata, subacida & cum levi amaritudine adstringentia. Sola inter arbores, dempta Abiete, conos in cœlum tendentes mittit; hos sic describit J. Bauhinus. Quatuor pollicibus altiores, octonos in ambitu circa bafin colligunt (quos nimirum ille habuit) paulatim in obtusum turbinem fastigiati, squamis compacti sescunciam circiter latis, unciam altis, mediocriter craffis, rufis, per extrema extantia planis, alia alius finum ità fubeunte, ut quot fint earum criter crattis, runs, per extrema extanta pianis, ana anus inituin ta inbeunte, ju quot init cartum circumcirca agmina, totidem zonis pracincti videantur i inferior autem uniufcujufq, ex his fquamis pars lambdoides mucrone fuo halta adnafcitur, jugo elato medium percurrente, in valles laterales declivi, totidem confimilibus ex adverto valleculis respondentibus, qua totidem recipiunt nucues aceurs, totaem comminuous et auveito vaucionis religiorischious, que tonaem recipiunt nuci-las, pomaceis aut pyraceis grans duplo triplore majores, formă non abimili, rudiante quadam re-fina, dura fed fragili, vehementer odorata, evidenter acri farchas; quarum unicuiq, uncialis, triquetra, renuifque membrana affigitur, papilionis alam egregie referens, trà quidem ut duz membranz uni fquamz majori averfo incubiu refpondeant. Caterium pediculius coni validus extifti, uncialis & fexfquame majori averto incussu reiponicant. Caretum peucicus coni validus extint, uncians co tex-tantalis longiudinis, craffitudine ferè extremi articuli minimi digiti, obliquas aut incurvus, cortice rugolo, & fquamulis exiguis (ut in Pinaftro) fubinde loricatus, tam firmiter ramo adhærens, ut di-velli non poffit nifi avulla arboris parte. Coni porro hantes se pandunt, ac paulatim diffisfi rori-bus ac pluviis decidume, relicto in ramo pediculo seu flylo medio, cui squame adnascuntur, firmo & tereti, quod & in Abiete fæmina observavimus. Pediculus autem squamas non priùs exuit quàm duos annos excesserit.

Ramus quem habuit J. Bauhinus pollice craffior, cortice erat craffo, rugofo, foris fulco, intus ruf-fo, materie dura, alba, in ramulos fatis crebros divifa.

Lignum colore erat undequaq ruffo, (qualem in Pyri ligno subinde conspicimus) pectinibus re-etis sifisle, solidum satis, media tamen inter sibras spatia inania, ut lignum Quernum, ostendens, nullam cariem, nullam teredinem fentiens.

Theophrastus eam Cedri trunco crassitudinem attribuit, ut eam ulnæ hominum quatuor vel etiam plures nequeant amplecti. Melchior Luffy apud J. Bauhinum Cedros montis Libani tam craffas fuiffe ait, ut fex vel feptem homines vix possent amplecti truncos.

ant, u les vei repteu nomines via poient ampiect unitios.

Dodonaus corticem inferioris partis trunci, que a terra ad primos porrigitur ramos, afperiorem effe feribit; reliquium vero lavem ac glabrum, inter ramos configieum.

Duas profere refinas, quemadmodium & Abies, alteram in tuberculis albam, nihil prorfus amarulentam, nec gravis odoris: alteram fua fponte exfudantem, que cum recorrida fit, naribus admota, fraga redolet, odorataque guftatu percipitur, fed ità pertinaciter dentibus inharet, ut nonnifi cum difficultate auferatur.

Immonte Juani, ubi fonte oritur tantum 24 supputavit Rauwolfius; nec plures Melchior Lussy prædictus: Bellonius circiter 28: qui & in Amano & Tauro montibus se Cedros vidisse refert. An Cedrus Libani Recentioribus dica Veteribus cognita suerit non levis est controversia. Hinc

enim, Theophrasto, Plinio, Galeno, Dioscoride auctoribus, Cedrus etiam major, baccas, Cedridas didas, fert, non Conos; proinde Cedrus montis Libani effe non poteff, que conifera eff. Ex al-tera autem parte, magnitudo infignis quam Plinius & Theophraftus Cedro majori attribuunt Oxycedro, (que revera inhi aliud ett quam Juniperi feecies) nullo modo convent: uti nes nomen Cedrelates, quod quidam, autore Plinio, Cedro majori attribuunt. At neque, fi Bellonio credimus, Cedrus minor in Syria reperitur, ubi Theophraftus mira magnitudinis Cedros nafci feribir. Cedros autem Libani Larices non effe, ut Guilandinus & alii voluere, inde conflata, quod Larici

folia decidant, Cedrus magna perpetuò vireat: Rami Laricis deorfum dependeant, Cedri magnæ

fursum spectent; tandem quod Larix in Syria non reperiatur.

Magnam tamen fimilitudinem cum Larice obtinere Cedrum non est diffitendum, ut meritò congeneres cenfeantur arbores. Cedriam antiquorum Cedri lachrymam seu resinam esse, non Picem, ut nonnulli volunt probat

Comment. Bodaus à Stapel, quem connue.

in Toesphoifi.

1.9.c.1.? 973.

Lattenn, Juniperum, Cuprelium, quarum omnium refinas defundorum corpora fervare feribit: quem hac de caulà Muttholis non immeritò reprehendit.

*Virt.** Cedria autem ha facultates d' Veterbis tribuntury, Defunda corpora incorrupta avis ferrat, vi-Cedria autem de fradit de de caulà Muttholis pro vita eff. Veftes

Cedria autem de facultates d' Veterbis tribuntury, Defunda corpora incorrupta avis ferrat, vi-Cedria autem de fradit de de caliditaquoq, & pelles corrumpit, & animalia necat. Galenus 7. Simpl. fepticam effe tradit, ob caliditatem cum substantia tenuitate conjunctam. Commoda est ad ocularia medicamenta, ut qua illita

vifum acuat, & albugines ac cicatrices deleat; cum aceto verò inftillata vermes aurium necat, & cum vium actus, to augustica vi Hyffopi decocto infula fonitus ac fibila fedat. At Plinius, timuerim (inquit) vel gravitati aut vermibus aurium inftillare [ob fepticam vim fuperius tacam.] In cava dentium indita dentem frangit, & dolorem sedat : idem facit etiam fi cum aceto colluatur. Plinius dentes quoq, eo colluere timuerit. In anginis illinitur, & tonfillarum inflammationibus opitulatur. Hoc etiam, nec præter ra-tionem, improbat Plinius. Phthiriales eo inungere non dubitârit idem, & contra porrigines. Cerafte ferpents morfibus, cum fale impofita auxiliatur, & contra marini Leporis venenum bisitur in paffo. Prodeft & Elephantiafi laborantibus fi oblinatur. Purgat quoq, ulcera in Pulmone eaque fanat, fi cyathi mensura sorbeatur. Mirum hoc non reprehendere Plinium. Vermes & Ascardas perdit per clysterem infusum. Ulcera fordida & excrescentias in eis autores quidam inungunt eo. Fit & oleum ex eo, quod Pifelarum vocant, vehementioris ad eadem omnia nüss. Privatim verò Ondouventum & Compune a boum fesipiem quara Ricingos etiom in il praedit is it paetitis se in paetitis est in paetitis se in paetitis est in paetitis se Quadrupedum, & canum ac boum scabiem curat, Ricinos etiam in iis perdit, & ulcerationes quæ ex tonsura ipsorum oboriuntur ad cicatricem perducit.

Ex Cedro oleum nasci scribit Vitruvius quo libri alizve res perunctz à tineis & carie non læduntur. Ad quod pertinere videtur illud Persii, Satyra prima

--- Et cedro digna locutus,

Item illud Ovidii Trift. 1.

Nec titulus minio, nec cedro charta notetur.

Ego potius colorem aliquem cedri oleo temperatum poetam intelligere puto ob verbum notari additum: nec oleo fimplici, quod propemodum decolor est, aliquid notari recte dicitur.

CAP. IV.

De Larice.

Aricis nomen à Germanico antiquo Larch vel Larich dictum esse verisimile est. Apud Cafarem voces Germanicæ in ich terminatæ, observante C. Hofmanno, mutantur in iz. Laricem autem Theophrasto & veteribus Græcis incognitam fuisse cum Bellonio putamus, qui ricem autent i heoparatio ex veenous Graets incognitam muite cum peutonio putannis, qui ait universis locis Graetia per qua transit Laricem non apparere. Larix à reliquis consers & resiniferis arboribus abunde distinguitur quod folio sit deciduo. Verum de tempore quo folia decidunt non consensiunt Botanici. Matthiolus folia non decidere hyeme, sed novo vere cum recentia propellunt overera affirmat. Matthiolo füffragatur anctor «Empireve" J. Bauhinus, qui non Autumno fed Vere folia decidua fe oblervalfi feribit. A fli e contra folia Autumno decidere & arborem hyeme nudam effe afferunt; per reliquis C. Hofmannus. Quid autem? inquit, nifi omnes qui horum medicum frequentavimus exci filmus fingulis Autumnis folia decidum. Ego J. Bauhino ut curio & veraci puis affentior. Oblervente & litem hance determinent quibus arborum harum copia eft, & infpiciendi usi affentior. Oblervente & litem hance determinent quibus arborum harum copia eft, & infpiciendi

Larix Ger. C. B. Park. folio deciduo conifera J. B. The Larch tree.

7. B.

Caudice recto ac procero Abieti aqualis est: cortice crasso, scabro, suscoque [I. Bodzo cortex inferiore parte que ramis fubelt craffus, afper, undiq, in rimas dehifeit, precilius interius rubere con-fpicitur, reliqua parte lavis, glaber, nonnihil fors inalbicans.] Rami circa fipitieur velut per gra-dus collocature, longi, graciles, deorium dependentes. Felia leniter odorata, ramos confidio ordine ambientia, è tuberculis umbilicatis duodecim, viginti, aut triginta fimul penicilli in morem conjuncta amoienta, et une runa guida, as diadoten prigunta da trigitura de minim peritorii in immoren conjuncia. Prodeunt, renera, peranguida, crafficulare procuras fetas aquanta, uncalata & longiova, windanta, Esapelio berora, tenuora, moltora quian Pini, haud caudient deid retufa, advenante hyme pedida ficha effecto, quod & nos obfervariums) ad tipius radiceren decidum; non ante Hyeme decidenta quâm aliz initio veris fuccedant. Non igitur univerla fimul, fed fingula paulatim recedunt, alii interim fucceffu ab ildem tuberculis prodeuntibus dilapforum vicem occupantibus, ità ut non defluxifle folia, fed novæ juventutis habitum induisse videantur. [At Stapelius alisque nudam hye-mem transigere Laricem affirmant.] Floseuls seu potius conorum rudimenta Stapelio rotunda, è tenermem transgete Latenta animalie. J rojent eta pota conorum tudirenta salepia o tudinda, e telerimorum ramulorum furminatibis erumpunt, arboréme, mirum in modum condecorant, quod in pupuram ardenter rubefeenta, comantibifque foliolis miro natura artificio annexa, viatorum ocubas on parium recreant, funtque coloratifima. Comi perinacirer ramis hargen brevi, controtto, craffufculo pediculo, nutabundi, nucis Cupreffini magnitudine, fed paulò longiores, fiquamulis compacti latius cults compress, obtufis, tenuibus [ex rubro, ut inque Clusius, purpurascentes, nimirum dum tenelli sunt, & nondum maturuerunt] qui dum novelli & recentes sunt ex issem tuberculis è quibus folia prodeunt, petiolo furlum reflexo nitentes, ut mucrone cœlum spectent: illosque intercedunt fquamulæ foliaceæ, tenellæ in stylum acutiorem definentes quæ fingulæ continent femina parva, alata, gemina, magnitudine feminis Cupreffi, foris cinericeo cortice, intus autem candido nucleo constantes, sapore dulci & Pineam nucem referente. Materies firma satis & solida, in rectum fiffilis, fulva, crifpantibus faturatioris coloris callis, pectinibus rectis, odorara, flammescens, odorem quoq, jucundum naribus afpirans.
In Alpibus Rhæticis & Vallefiacis abunde provenit. Nos in Alpibus Stiriacis & Corinthiacis co-Lowi.

piolam observavimus, cum Vienna Venetias iter faceremus. In Viennensi saltu, tum aliis monti-

tia, p. 296, 297.

bus Alpibus vicinis, exceptis fummis jugis, abundare Laricem feribit Clufius. Plinius, Vitruvium, ut videtur secutus, Laricem nec ardere, nec carbonem facere, nec alio modo ignis vi consumi quam lapides scribit. Hoc tamen falsum esse experientia constat, nam apud Vallesianos quibusdam in locis, non alia ligna in usum foci adhibentur, ac alicubi etiam in Alpibus ad ferrarias fodinas car-

Nec verius eft, quod hanc perpetuò virere dicit, cum Botanicorum omnium consensu folio sit deciduo: potest tamen hac in parte desendi Plinius; cum Larix (teste J. Bauhino,) non antè folia

amittat, quam Vere nova producat.

Erravit insuper Plinius Laricem nullo flore exhilarari, nec natales pomorum recursus annuos verficolore nuncio promittere affirmans, cùm, oblervante Cerlalpino, flores ineunte Vere emergant in cacuminibus, in purputa valde rubentes, odoratique: Quòd fi hi nihl aliud funt quam conorum rudimenta, non immeritò Plinius arborem floriferam elle negavit. Ego autem in hoc genere non minis quam in alis coniferis dari flores à fructibus non tantim diffunctos, fed etiam disjunctos

At verò quomodo Plinium Laricis morbum esse ut Tada fiat scribentem excusem non video: in

hanc autem errorem incidir quo de de la Theophrafty, i.e. Pinum, pro Larice habuerit, & cuncta Laric tribuerit que de Pinu Theophraftus feriplit, cujus proprus morbus eft ut Tach fiat.

Larix (auctore Plinio) quam Picca marcia praffantio longé, incorrupar vis, emoi contumax.

Finun ex ea (referente Clufio) vincerum pedamenta, & pali circa Neapolin & tupra Badeníes [Auftrier] Hermas, ut que corruption imus fit obnoxia: item longiffimi canales, rectis fuponen-di & aptandi ad pluviam & imbres ex its decidentes excipiendam: funt enim ad hos ulius commodiffimi; nam cum firma & solida materia constent, diutissimè Solis ardoribus, & aliis aeris injuriis refistere possunt, nec finduntur aut vitium contrahunt, eâque de causa non Picis aut alterius inductione egent. Structurarum pondera firmiffime & diutiffine fuffiner, idque Baptifta Albertus ad-notalie feribit, cum albit tum apud Venetias ex veruftis operibus.

Folia ejus & cortices adstrictoriam facultatem obtinent: lignum magni fieri adversus elephan-

tiasin scribit Stumpfius, Simlerus contra lepram.

Colligitures hac above refina liquida, candicanti melli, veluti Attico aut Hispanico, colore & confistentia fimilis, qua tamen non sponte effluir, sed ex arboris trunco emanat crasso oblongòque terebro ad cor usq excavato; manantem inde Resinam valculis quibusdam è Piceo cortice paratis excipiun. Refina hec Larie dictur, in officinis Terbinishina appellatur, gilique loco divendiur.

Quod novum non est. Nam & sua atate Galenus rhopopolas Laricem Terebinthina loco vendidiffe refert. Vide Bod. à Stapel comment. in Theophrast. hist. lib. 3. cap. 10. ubi è Galeno ostendit eos citra errorem hanc illi fubftituere.

Parkinfonus & C. Hofmannus Refinam Lariceam esse quam Officinæ nostræ Terebinthinam Ve-

netam vocant affirmant; & C. Bauhinus hanc non tantum pro Terebinthina in ulum receptam effe, verum etiam folo Terebinthina cognomento cognitam at: nec defint (inquir) qui in totum Larcis: refinam effe volunt quam pro Terebinthina Offician habent.

Ea (inquir Jacob, "Wagneus) odore, guftu ac facultate eff praffantifilma. Externus cjus ufus • Hiller Me. Ea (inquir Jacob. Wagnerus) odore, guittu ac incurate un priestra mitigandum in ulcere vefica, nephritide, purulenta mitigandum in ulcere vefica, nephritide, purulenta mitigandus in ulcere vefica, dicti egregiè purgat, inebriat pota, quod Rhætis lignatoribus familiare.

Pro usu Terebinthina vide refin. Pini & Abietis: & cap. de Pinu Sativa & de Terebintho.

CAP. V.

De Cupresso.

Upressus Gracis Kundenses sai es suber melous res dessures à partu parilium ramorum dicitur, ut habet Audro Teaming 1.11. c. 5.

Cuprefil autem noze funt, pareer communes huic generi fructus è clavatis lignofis tuberibus per harmoniam in formam globolam coapetais compositi foliola brevia acuta in squamas de-

1. Cupressis J. B. C. B. Park. Sativa & Silvestris Ger. The Cuprels Cree.

J. B.
Procero, recto, crafsóque caudice furgit; cortice ferè fpadicco, materie firma, folida, odorata: fupra medium in ramos abit, metam concurfu fuo effigiantes, unde Ovid. 10. Metamorph, metaminata Cupreffue. Folia Cedir tende aux sabine imbricatum connexa perpetuo virentia [Infinit amen (ut rectè Cafalpinus) in nuper nafcentibus foliola brevia, acuta, que in adultis degenerant in breviffinas velut fiquamas toros furculos convertientes. Galbuli Iugalands nuci pulvinato cortice tecte aquales, contagofi, rimas aquitt, in clavata tubera dehifentes, inter quarum commifficas fermina continent metalibulous selections controlled in the control of t mina continentur ruffa, lublonga, altera parte rotunda, altera acuminata, femiculmo latiora, medullà donata. Sapor acerbus, qui potiffimum in pomo elucet. Lignum pallidum aut rubefens, nec cariem fentt, nec teredinem, firmum, durum, undulis nonnihil crifpatum, micis faturatioribus nunc longis transversifque, nunc parvis punctorum inftar variantibus. Illi odor fuavis, fapor verò vix ullus excellens, præterquam in cortice, qui evidenter linguæ offert aftrictionem cum amarore, eóq, haud ingrato in veteri quod exceffit triginta annos.

Cupreffus

Cupressus in Creta insula sponte provenire dicitur, ubi, Plinio teste, quocung, loco terram moverit quissiam, nisi seratur alia hee gignitur protinus, emicat: maximeque [non aperto solo & sponte] in Idais montibus & quos Albos vocant, summisque jugis, unde nives nunquam ablant plurima, quod miremur, alibi nonnifi in tepore proveniens, & nutricem magnopere fastidiens. Nunc dierum, tradente Bellonio Cupressorum sylvas nequaquam comperies, sed sparsim hic unam, ibi aliam in abruptiffimis locis, aquas enim odit.

Theophrastus, Plinius & Recentiorum nonnulli Cupressum fervida loca amare, nec nisi in tepore provenire aiunt. Alii, ut D. Evelynus, experientia sua Cupressum frigus non extimescere, nec à gelu etiam intenfissimo ladi aut corrumpi affirmant, modò absint venti Orientales, at nec illis ina gelu etaam meenminio zeen aut corrumpi aminiant, moto aonint venti Orientaises, at nee inis in-gruentibus facile petrui aur perdi niifi Autumo detonfam, unde, & Plinio ipfo fatente, in nivolis Ida verticibus durat, brumāque illafa peremat. Verum contrarium nos docuit lævifima illa & afper-rima Hyems Anni 1683, in qua gelu poft hominum memoriam vehementifimum & diuturnum plerasque Cupressos per totam Angliam crescentes perdidit & vastavit: nonnullæ tamen serocissimis postados Coprelatos estimatos establicas establicas por establicas establicas en establicas establi fic censeo Cupressium montes & loca frigida amare, sed regionum calidiorum, proinde in frigidioribus sponte non provenire. At verò cum Brumæ patiens sit, in frigidis regionibus, ut Anglia nostra, culturam facile admittit, & frigoribus spretis in proceram arborem adolescit.

D. autem Evelynus Hortulanorum nostrorum vulgarem illam praxin improbat, qua Cupressorum ramos vinculis & fasciis circumligant, ut in metæ formam coerceantur; quomodo, inquit, aerem nè liberè ad caudicem accedat, eumque circumfluat prohibentes, ventilationis defectu plures arbores interimunt quam hyemum nostrarum rigores; cum propositi sui facilitis & felicius fine noxa aut detrimento arborum compotes fieri possent caudices decacuminando, & ramos in circuitu in eam

formam detondendo.

Atque hac occasione adnotabimus ex Plinio, Cupressum in quam velis formam duci & detonderi poffe, trahi etiam in picturas opere historiali, venatus classésque & imagines rerum tenui folio bre-viq, & virenti supervestientem, fieriq, ex ea sepes tonsiles pulcherrimas ad hortorum & viridariorum ambulacra limitanda, distinguenda & exornanda.

Theophrastum abuti sensibus nostris recte scribit Scaliger cum Cupressi semina pratenuia, exilia & furfuracea effe feribit, nec excufandi Matthiolus & Lacuna qui Veteres temere sequuti, quam naturam ipsam consulendi laborem subire maluerunt.

turam iplant of mental abotent mother flatenting that the plant of the flat in the flat rire, modică ladi, pluvia etiam terrăque humida nunis nocet. At Cato Cupresso statas irrigare ju-bet quoties opus erit; consentit D.Evelynus, verum Aspergillo potius leviter irrorandas, quâm large inundanda monet, cúmq, paulum succreverint aquam parca manu affundendam, nam in levi, are-nolo & calente solo melius proficere experientia constat, quicquid nonnulli contradicant.

Cupressis Diti sacra, & ideò funebri signo ad domos posita: cujus moris que ratio fuerit videss

Jo. Bodæum.

A Veteribus in marem & fœminam diftinguitur, quam diftinctionem & D. Evelynus admittir, in Theophrqua metà est in fastigium convoluta sœmina appellatur: quæ spargit extra se ramos mas dicitur hist. L. 2. c. 6.

Plinio. Theophrasto mas est que omnino infecunda.

Cupressi materies ad durandum perpetua, unde ea ex qua valvæ templi Ephesini fiebant, referente Theophrafto, quatuor ætates refervata duravit : quin & valvæ Templi S. Petri in Roma, ex hoc ligno facta à temporibus Constantini magni Imperatoris ad Eugenium quartum Papam per fexcentos paulo minus annos non tantum incorrupta fed nitentes & novis fimiles permanferunt Mortuorum insuper loculi in Ægypto, in quibus cadavera condita (Mumias vocant) recondi solent multi ex hac materia facti observantur; quos in cryptis illis arenosis sepultos aliquot annorum millia incorruptos jacuisse verissimile est. Usus ejus est hodie ad mensas & tabulas & alveolos extornandos, necnon ad Organorum muficorum tubos, reliquáque instrumenta mufica. Sola etiam hac (autore Theophrasto) nitorem recipit, ideóque ex hac condere operum lautiora consuevere. Tanti autem fiebat hac arbor Antiquis Romanis, ut vulgo, referente Plinio, Dotem filiarum plantaria appellarent. Cupressi autem materies ex hoc maximè laudatur, quòd neg, vetustatem, neg, cariem fentiat, & bonum femper odorem spiret.

Quod advires, Cupreffi folia cum paffo [vino Matth.] & modica Myrrha pota veficæ fluidæ & Vires, urinæ difficultati [involuntariæ mictioni & ftranguriæ Matth.] auxiliantur. Pilulæ verò contufæ & cum vino potæ ad languinis rejectionem, & dylenteriam, alvi fluxionem, orthopnæam & tuffim commodant. Sed & decoctum ipfarum idem facit. Molliunt ctiam duritias contula cum Ficu, & polypos narium fanant. Removent item fcabros ungues cum aceto cocta & cum Lupinis trita. Comprimunt & intestinorum hermas impositæ. [Sed & folia eadem faciunt] putantur etiam culices sugare cum coma fuffitæ. At folia trita impolita vulnera glutinant, supprimunt & sanguinem. Cum aceto autem trita capillos tingunt. Imponuntur etiam per se & cum polenta ignibus Sacris, Herpeti proferpenti, Carbunculis, & oculorum inflammationibus. In ceratum verò ammixta fi impo-

nantur Toborant stomachum. Diofcor.

Galenus omnibus Cupreffi partibus tribuit vim reficcandi abíq, infigni acrimonia. Amaritudo autem infignis calidas elle arguit ; quæ & lignum à tineis intactum præftat. Nescio an verum sit quod scribit Bellonius de Cupresso, nimirum hoc peculiare habere in Creta quòd ab incolis succisa ex cespite tamen regerminet, ut nepotes stolonesque è radicibus cæduæ sylvæ modo procurentur, qui tandem in maximas arbores excrescunt: fiquidem Cupressum quocunq loco crescentem prope radicem etiam fuccifam regerminaturam fuspicor.

1408

Ad (crophulas, R folia Cupreffi nec dunora, nec teneriora; tortivo vino consperge donec in corpus coeant, & applica super Scrophulas. D. Husse è Chessau.

Cupressum refinam fundere superius annotavimus cap. de Cedro coniferă.

HISTORIA PLANTARUM.

2. Cupressus Virginiana Tradescanti. Americana Park, Tradescants Dirginian Counels.

Hanc arborem ob fruetum (ut puto) & in parte etiam odorem, Cupressi nomen adeptam, quamvis solie ab ea multum disserat, Parkinsonus sic describit, Aliquibus in locis America Septentrionalis in proceram & speciolam arborem adolescit, caudice ad 50, 60, imo 80 nonnunquam pedum is in proceram of ipeniolam arborem adoleicit, caudice ad 50, 60, into 80 nonnunquam pedum altitudinem nudo feu ramis viduo, ima parte tres propemodium orgyas in ambitu colligente, fumma ramos grandes undiq, protendente, in firculos divilos, folis multis alz in modium difpofitis obfitos, tenubus, oblongis, planis, levibus, ad tadum mollibus, non ut in Cuprefio quadratis, rugofis aut plicatilibus: quamvis autem ramulis hinc inde adnafeantur, non tamen femper bina fibi direkti opposita, sed inordinaté. Nuces Cupreffinis nonnihil similes sunt, sed majores, crassitoribus squamis magisque hiantibus compositæ, semina intus majora claudentes. Lignum nonnihil odo-

Habhel fructus Paludani ab hac nuce non multum abludit, seu formam spectes, seu squamarum

amplindinem; ob loci tamen natils diffication can non aufim afferere.

Me monute D. Inneredus Rebinfus (e vidific in horto D. Alipmole species Cupreffi huic valde similem, vel eandem, sub nomine Cupressi Virginiana foliis Acacia deciduis.

CAP. VI.

Arbor Vine Ger. Park. Vine, five Paradifiaes, unigo dicits, odorsts, ad Sabinam accedens J.B.
Thous Theophrafic C.B. The Tree of Rife.

Uanquam non inquilina elegans hac arbor, facile tamen colo soloque nostro affiiescit, sic oanquam non inquinna etegans naz aroot, facule tament ceno inoque notiro attietere, ite ut in julka proceritatis arborem excrefeat: ceadice recko, nodolo, cortice cinereo aut me tene materie Abiegnā, refinosā, ramis perpetud comā virentibus, & alarum modo expanfis, qui in alios ramulos planos, alternatim è latere fuccreficentes divifi, abeunt denuo in multa oblonga qui in alios ramulos planos, alternatim è latere fuccrefcentes diviti, aceunt denuo in multa oblonga folia, numeroris foliolis comprellis, quaterna medium gibbofum compledentia ex ramulorum extremis aut paulò citra. Vere oriuntur faere, pufilli, flavefcentes, quorum nonnulli deinde in conos parvos, fublongos, Pinci nuclei magnitudine efformantur, è fex tenellis fquamulsi compactos, intio virides, deinde pallefcentes, poftremò ubi planè manturentun rigirciantes, qui in quatuor carinas dehificentes, femina oftentant fublonga, quaterna, plerunq, paleacca, medio paululum extuberante, in quo medulla acris 82 amaruficuli faporis. Oni hi nonnile detrachi ferè aut tabidi pediculo excidente. Huire abatese adde sopio pos actiones. in quo medulla acris & amariulculi faporis. Coni lit nonnuti detracti tere aut tabidi pediculo excidunt. Hujus planta odor nobis non eft graus. [Mihi quamvis vehemens fit non tamen ingraus] de quo haz Culfus. Tota arbor graviere doctat eft; reliquas congeneres longe fuperans odore, quem, fi quis folium digitis nonnihil duntaxat confricaverit, facile eluere non poffit. Hunc autem non modò viridis ex fe exhalat, fed etiam multis in annis excifa & reficacat retinita. Nonnullis Thyia Theophrafti aut Bruta Plini cenfetur: nobis tamen verifimilius Veteribus profisi incognitam; ut redè Dodonaus, Novi orbis nova fitips habenda eft. Gali Arbre de vis, id eft.

esse existimant, hoc nomen indiderunt.

E Canada Septentrionalis America provincia in Galliam primum illata, & Francisco primo Regi Arbora vita nomine donata est: inde in alias regiones translata, & in Germania, Belgii, Angla hortis frequens facta. Facilè enim rami depacti radices agunt, prasertim loco umbroso, & fertih pinguique folo. Nafour etian femine: Sed enelle planta, antequam in ramos dividatur. Ex-plicentur, Oxycedrum Juniperuma, majorem primum enatas admodum amulantur. Frigoris papuceatur, Axycentum jumpertung, majorem pumani cinaes annotam amatatur. Trigoris pa-tientifilma eft'; hyeme tamen fulcam & fulginofum colorem contrahentius folis; qua noto vere prifitnum nitorem & viriditatem recipiunt. Cluf. Non profundè radicatur, quin oportet majores fulcire, nè à vento dejiciantur.

Ex sapore & odore facile colligitur hanc arborem temperiei esse calida, & partium tenuium, mode verismile est digerendi & abstergendi facultate pradutam esse. Parkinsonus solia tenera & cruda cum butyro pani illata & comesta ad tenaces & viscidos humores expectorandos nonnullis in usu esse scribit, verum aliquibus qui teneriore sunt constitutione non convenire quòd nauseam facilè moveant. Elicitur ex ca aqua & oleum per Chymica organa, utile ad dolores podagricos

Hze arbor, si recte describatur, flore fructui pravio & contiguo, in nostra methodo ad hoc genus proprie non pertinet, sed anomala est: Verum quoniam Cupressum folis valde amulatur, &

quodammodo conifera est, huc referendam duximus.

CAP. VII.

De Alno.

A Lnus, (Gracís Náðes) Indó díðam putat Curtius quòd ab anne alatur. Quid fi díðamus, quòd ipfa potiis herbas alat? Pafeis fára (Inquis Plinius) & fab dín irgemne berbas fácus lossines nafeis herosam. J. B. Hoe de gramine fortaffe verum eife poreft? (quòd tamen nobis non videtur) at nec frumenta, nec legumina, nec linum, aut milium & fimilia, recès & feliciter fib legis umbar frigida proveniunt, ut observavie Aug. Gallis.

A. 1. Alnus Ger. vulgaris Park. J.B. rotundifolia glutinofa viridis C.B. The Common Als

Arbor est juste magnitudinis, cortice scabro, fusco, ligno molli, rusescente. Rami valdè fragiles funt, ur vel digitales levi inflext frangas, (ob id frangula hea cabor dici possile) cortice es fusibilieres, maculato, interne luteolo, amaro cum adstructione, & ingrato, ligno intus albo & medicale de la companio del companio del companio de la companio del compa dullofo: folis vertiuntur latis Avellana vulgaris, rotundioribus, netvofis, crenats, viridibus, folenden-tibus, lento & viícido humore oblitis. Oculi triangulares ex cinereo rufi, interdum & virides, aut in trouts, sento ex vicuo o numore obutis. Oculi triangulares ex cinereo ruli, interdum & virides, aut in purpuram quodammodo vergentes. In ramulorum faffiqisi nucamenta feu juli dependent, fimul multi, virentes vel rubentes, unciam circiter longi & fragiles, antequam fiffurz conferruminatarum particularum dehicant, que sub li é explicientir, dus entam uncias longitudine fuperant, fapore ad-faringente cum aliqua amaritudine. Cæterum portunculas dictas ad mediam tanquam confam alligatas ambiumt framinula multa, ur in Corpolo. Menfe Septembri apparent exiam minimorum rudienta. Eodem menfe veteres conos videas, privatis ramulis pendentes, binos, ternos, quaternos plus minus, pulchrè hiantes & apertos: item paulò ante, aut eodem tempore novos, magnitudine parvæ Avellanæ, primò virentes, ubi maturescunt rubentes, & mox hiantes, ex imbricata squamarum compage coaggeftos: è quibus & ante feminis maturitatem ffamina purpurea prominula quedam obfervata, que fortalle florum loco haberi possum. Horum gustus valdè aftringens cum aliqua ama-

oblervata, que tortalle Horum loco habéri potiunt. Horum guttus valúe atringens cum aiuqu amaritudine: in quibus femira ubi matura fieurin parva admodum, comprefís, inacqualia, rubentia, arq, in iis medulla alba, pauca, fapore manifelto delfituta.

Gefierus, Tragus, C. Bauhunus, Bodesus à Sapel & alii Julos à Conis non diftinguunt, fed in conos contrahi flatuunt: cum res fint diverfiffima Coni & Juli, exortu diffinêz, uno eòdema, tempore in hac abore oblervabiles: unde pater non temere fidendum effe deferiptionibus florum, fluctuum aoruma, partium apud Botanicos, fed res ipfai inflicienda. At Julos effe flores, quicquid

Contradicat J Bauchines, personal again December 3, plan implementar Ar Justo the investigation contradicat J Bauchines, personal again plan and pl

Folia Alni viridia imposita tumores discutiunt & inflammationes restinguunt: viatorum calceis Vires & immifa dolore & lafficularem meigant: vinda nore madenta conclavibus insperla, brevia, amo-Uinta, pulcos iis facilè adharentes tollunt. Trag. E cortice Alni cum ferro detrito & rubignolo per aliquot dies aquà macerato color efficiut niger, Atramenti finilis, quo nonnulli ad tingendum tuturi, Sutores enim ad cora denigranda. Cortex Martholo pro atramento scriptorio conficiendo galla vicem supplere potest. Dodonzo auctore cortex incipientibus inflammationibus utiliter imponitur, & ad oris & tonfillarum inflammationes ac tumores conducit.

Folia five viridia, five arida vetuftis vulneribus sæpius imposita hæc ad sanitatem perducere fe-

Materies olim fabricandis naviculis inferviit.

Tunc Alnos primum fluvii fensere cavatas. Virg. Georg. 1.

In adificiorum fundamentis sub terra posita in solo humido permanet immortalis ad atternutatem, & sustinet immania pondera structura. Vide Virracium ubi agit de lignorum materie: Plin. 1.6. 6.37. Theophr. de caussi: 1, 3, 6, 17. Cur Alnus sub aqua non putrescat sed duret rationem reddit Scaliger. quod humidum habeat communis nature; non enim aqua mu patretaa reu unice taquotem roomi salam quam quam fub aqua purefieri, quod di nihil invohatur peregrini. Venetiis magnis etiam limppibus Almis accerfiri folet ad facienda palatiorum & adificiorum fundamenta: palis etiam ex Alno in terram adactis inachificatur pons ille famolifiimus unius arcús de Rialto dictus, canali magno impolítus, & duas partes urbis connectens.

Certum est & indubitatum (inquit J. Bauhinus) palos ejulmodi sub aquis infixos temporis pro-

greffu lapidescere, &c. Verum hoc ned, Alno proprium, neque materiei eius natura tribuendum censemus, sed potius conditioni soli aut liquori cuidam vaporive lapidescenti, qui in eius poros se infinuat; nam nec ipfam ligni fubitantiam in lapidem mutatam effe facilè concefferim: nec Alno femper & in quocunq, folo accidit ut lapidefeat; & alia etiam lignorum genera in lapideam fubitan-

Experimentum Kentmanni, quod refert J. Bauhinus, de Alno in lapidem transmutanda nobis tentantibus non fucceffit, nec cuiquam fucceffurum putamus.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

1411

1. Alnus folio incano C.B. Park. birsuta Ger. emac. birsuta & incana J. B. Boarp Ali-

J. B.

J. B. dish nic vulgari Alno fimilia, minùs tamen rotunda: definunt enim in acumen, magis ferrata 8c pane laciniata, fubtus hirfitta 8c incana, non virentia, nec etiam vifcofa. Color quoque ramulorum diverfus, non ità virens led candidor. Julos 8c fructus ut vulgaris fert.

Circa Genevam & Montbelgardum vanis in locis obfervati J. Bauhinus, fod humidis potiffimum uti praceders. Alunt eam Auftria 8c Stiriz montana ad flumina: etiam in Danubii infulis circa uti praceders. Alunt eam Auftria 6c Stiriz montana ad flumina: Viennam frequens est priori commixta, teste Clusio.

2. Alnus Alpina minor C. B. Park.

Hoc cum prima convenit quidem, sed per omnia minor & humilior est, nec solia ità lento humore aspersa sunt: quæ in Aspibus Stririacis provenit.

CAP. VIII.

A. De Betula omnium Autorum. The Birch-trec.

Etula, (Theophrasto Enussa) quibusdam sic dicta videtur, quod bitumine scateat. Plinius Gallias ex ea bitumen excoquere tradit l.16. c.18. Alii à batuere, i.c. cadere dictam malunt, q. Batula, quòd ejus viminibus cæduntur pueri.

Hac arbor omnibus ferè Botanicis Besula dicitur, nec plures ejus species hactenus observatæ suere. Fructu squamoso semina continente ad conferarum arborum genus pertinere se prodit: folio deciduo ad populneam accedente à reliquis speciebus distinguitur.

Arbor est faits procera, sepe etain fruitans; Ramos spargit tenues, flexiles, magna ex parte deorsum gendentes. Multiplici libro vestiur: in tenera estate rusum aut fuscum ostendit corticem; deorium pendentes. Multiplici noro ventuar: in tenera acuae muim au micum orientat corricem; qui cim illa adoleveri fabinde candidior apparet, in tenues philipras ducklis, in adulta arbore candidus, rimofis: qui huic fubeli interior tenuis admodum, lavis, ac inflar membranze pellucidus. Crafforum ramulorum cortices etiam inalbicant, fed minimorum puniceus aut spadiceus eft, qui à ficnorum ramuorum corruces etam matorean, tea minimorum punicus ate paateets ert, qui a dicatis & aridis pellicular fencie avelli, & unque feparari poteft, quemadmodum & incanus ille in ramis majoribus levore inoffenfo. Falis que primo exeunt plicata ac crifipa prorumpunt, viridi pulchréque herbacco tinguntur colore, fingula finguis, ifique tenuibus, dependentia pediculis, abi excrevint Populi nigrae ferè, fed minora, minis levia, faturatibs virentia, paulò anguftiora, fubpincrevenir Populi nigrae ferè, fed minora, minis levia, faturatibs virentia, paulò anguftiora, fubpincrevenir Populi nigrae ferè, fed minora, minis levia, guia, odorata, sapore amaro.

Ert. Julis (en nucamenta longa. Piperi longo vel Alni Julis fimilia, è (quamulis composita, in quibus femina parva, compressa, Ego conulos seminiferos à Julis diversos esse suspicior, nibil tamen

In frigidis, aquosis, inq, Ericetis humidioribus frequens invenitur. J. Bauhinus in arenosis maxime Germania non infrequentem esse scribt. Apud nos in sylvis, ericetis & montosis provenit, sed

locis plerung, humidis, quibus tamen non rarò arena subest. Hujus viminum feu furculorum gracilium ufus ad magiftratuum olim, nunc ad pædagogorum vir-

raijes vannum rea iniculosium gaetami una at magintatum ontri nune ai paetagogonii virgas, ad equos domandos, ad copas, vico librorum ad aucupia, ad facilum vincula, & c. Pifcatores Northumbri corticem delibratum fiflo bacillo interpofitum accensumque ufurpant ad pilcationes nocturnas, tridentéque adnatantes pilces confodiunt. Hinc è delibrato contortóque cortice faces ad nocturna lumina parant.

Laniones ex Betula verucula conficiunt. J. B. Nostri lanii Corno fœmina utuntur pro veruculis conficiendis non Betula, quod sciam, fortè quia rarior est, nec facilè parabilis.

In Alfatia & alibi circulos ad dolia magna constringenda probatissimos è Betula parant. Tragus, Ionicerus & C. Bunhinus tellantur Veteres ante repertum chartz ulum in hujus cortice candido fenbere folitos. Vidimus noi (inquir Tragus) Curia epida Rheitie luperiora nomulia carmina in cortice Betula exarata. E revera experientia cefte, non inepti fun huiu culii exteroresi ili candidi & membranacci cortices, qui veluti cuticula quaedam in mediocris magnitudinis arboribus crafdidi. fiorem corticem amplectuntur, cujulmodi quatuor aut etiam quinq diversas nonnunquam separavimus: unde fufpicamir novam quotannis huic arbori cuticulam accedere, vel ex humore qui paulatim per corticem tranfudat concretam, vel ex annua à cortice decedente tunica, fpolii ferpenus in modum exarefcente.

Folia calf. fice. atten. abstergunt, resolvunt, aperiunt, amara sunt, hinc usus non minimi in hydrope, scabie, &c. intus & extus adhibita. Cortex quoq, quia bituminosus calf. & emollit, adhibetúrque in sufficibus aeri corrigendo dicatis. Fungus ejus vi pollet adstrictoria, unde ramenta ejus hæmorrhoidibus inspersa ad miraculum fluxum cohibent. Schrod.

Hac arbor veris initiis, antequam folia prodiere, in trunco aut ramis vulnerata dulcem & potulentum succum copiosè effundit, quem siti pressi pastores in sylvis sapenumero potare solent: quemadmodum & nos (inquit Tragus) non semel eo liquore recreati sumus cum herbarum causa vastas peragraremus fylvas. Hujus liquoris vim & efficaciam in calculo renum & veficæ inq, firanguria & urma cruenta non immeritò celebrant Tragus, Helmontius, Charletonus, & alii.

Hee arbor interdum circa medium Februarii, cum fei, tempeftas elementior fuerit, fueco afeen-dente percuffa lach ymare incipit, interdum non ante initium Matti. Tragus ad morbum Regium

hunc liquorem commendat, alii faciem ea abluunt ad maculas delendas & cuti nitorem concili-

D. Gualter. Needhamus Medicus infignis & amicus noster summus hoc succo partim mero, par-tim cum melle mixto Phthisin Scorbuticam non semel curavit.

Ventriculi pecorum è quibus coagulum lactis nostri parant, succo Betulæ conditi seu macerati cafeos omnes qui eo coagulo coeunt à vermitos afferint, certo id atteffante experimento. Tag.

Ionthis faciei certo experimento medetur fuccus Betulz, interdiu, & præfertim manè & velperi, fi facies eo lavetur, atque finat eum sponte sua non detersam siccescere. S. Pauli Quadrio. Bot. Class. 2. p. 27, 28.

SECTIO III.

Arbores flore à fructu remoto baccifera foliis angustis, perpetuis.

 \mathbf{H}^{E} merito Coniferis fubjunguntur ob folia angustissima, creberrima, perpetua, succum etiam refinosum consimilem.

CAP. I.

De Junipero.

Uniperus à Junior & pario, quod juniores & novellos fructus pariat antiquis maturescentibus, ut Uniperus a Junior co parto, quota juniores de novembre que pariat uniqui maturelicentibus, ut qui pariat ufiq ad tertum annum arbori fuoi harente freutu. C.B. Grecos 'Apagolo mojo n'abi degio quod ejus codorem omnia reprilia averfentur, vel dia n'izon mi aiginas suspupibles. Idem.
Oftendir Anguillara Juniperum Diofcordis & noftram unam effe ex Cedris Theophrafti. Oxy-

cedrus etiam seu Cedrus Lycia nihil aliud est quam Juniperi species major. Lignum quog. Cedrini nomine ex America allatum Juniperinum est.

1. Juniperus vulgaris baccis parvis parpureis J.B. vulgaris Park. vulgaris fruticofa C. B. item vulgaris arbor ejuldem. Juniperus Ger. Che common Juniperstree.

T. B.

Plerunq, denfo ramorum flipatu fruticat duntaxat Juniperus, aliquando in juftæ magnitudinis arborem adolefot, "irà ut in Hispania fupra Segobiam quà Madritum itur, ex ea trabes & adium * contignationes fibi incola fabricent; caudite tamen non multim crasso, cortice scabro & deciduo, rubente; maerie firma, nonnihil etiam rubescente, maximé si ficata tuent, odore refinoso, grato. Ramuli in surculos multos dividuntur, minacibus folia, semper virentibus, aculeatis, armat, rigidis, superne glabris, inferne virentibus, fiplendidis, rarò uncià longoribus, sape brevioribus, valde angustis, terns plerunque simul per intervalla. Bacea per ramos sparsa, numerosa, rotunda, umbilico in tres radios, totidem seminum loculos ostendentes distincto, donate, duplo majores granis l'interes prosipum stressenes, ner maturitatem corrulez gan ingre, in ougram sincolite grana tria. Piperis, primum virescentes, per maturitatem coerulea aut nigra, in quarum fingulis grana tria oblonga, triangula, (nonnunquam quatuor Carlalp.) pulpa nonnihil ruffà involuta, sapore acri, refinoso cum quadam dulcedine, tactu quoque ubi inveterarint oleoso & glutinoso; pro flore tribus foliolis minutiffimis obseptum infidet futuræ baccæ rudimentum, tam exiguum, ut nonnisi à diligenter inspicienti animadvertatur.

Nos pro fructus calree bac foliola babemus, non autem pro flore, Pro flore cnim non agnoscimus quod sta-Nos pro practus casy, que los consensas, vonaucem pre pore, tro pore com non aguajemus quad fra-minibus de apicibus caret, qua firei practipus part fant. Unde de multi flores petalis [en folials colorates fagacibus caretm, nulli autem apicibus. Apices enim, nostrà sententi, funt vascula se conceptacula se munis masculi in pilantis. Ada, ideireo Caslabinus vette servis, Tuniperum qua fruitum sert non strores. Quad de Vetroitus observatum, Name, referente Toeophrasso de ex eo Plimo, Quidam funiperorum duo genera tradumi; Alteram stores ence fruitum serve: Qua verò non storen, ferre provinsus, baccia submascentibus, que biennio hereant.

Per reliqua fimilis est huic sunipero que fœmina [rectiùs mas] dici potest, flores producens plu-

rimos, aliàs quà fors tulit, sparsos per ramulos, aliàs confertos, conorum exiguorum instar habentes, purpura cum crocco nitaté pieto, es pulmins corpulculis roundis, papavers femine minoribus, pulvificulo farinaceo farctis compactiles, intercedentibus raris quibuldam viridantibus acuminats formation de la compactile de la holis, squamatim corpuscula dicta obtegentibus. Videas autem cum dehiscunt effigiem capituli Equiscti florentis, unicuique squamulæ adnatis apicibus ruffis. Cæsalpinus vocat flosculos amentaceos exiles. Caterum tantum florum apparatum, quafi ad oftentationem comparatum, nullus fructus tequitur, sed in auras abiens pulvisculus vanam baccarum spem cludit.

Nostra sentia (ut modo dictum) sosculi bi non ad ostentationem tanum sed ad usum comparati : si-

quidem pulvisculus corum apicibus inclusus faminarum baccis aspersus spermatis masculini modo iis facundandis infervit. Consentit Tragus inquiens, Majo mense tenuissimus ac luteus pulvis è Juniperis in auras evolare conspicitur, quod semen illius este animadverti [J. Bauhinus perperam pro semine florem [cribit] Post hunc quem diximus pulverem baccæ prorumpunt exiguæ, virides, que altero

D d d d d d z

demum

demum anno, Autumno appetente, quod illis tempus maturitatis est, cœruleo tinguntur co-

Tempus.

Juniperus in ericetis agri Cantiani, Effexienfis, & alibi in Anglia copiosè provenit, fed plerunq, humilis & fruticofa; quoniam Jumenta eam affidue carpunt & coercent, & in arborem adolefeere non permittunt: in horits cultu arbors modice magnitudinem & fraturam afficijutur. Inventure etiam non milita frequens in Belgio, Germania, Gallia, &C.

De tempore florendi jam diximus. Fructus, notante Cacalpino, maturescit anno secundo, ut aliquando fructus trium annorum contineantur, cum is qui maturus est servetur ad tertii anni fru-

dum nascentem.

Quacunq, in Junipero cernuntur (inquit Tragus) odorata funt. 1. Humor qui ex ea, fi lædatur cùm in succo suo fuerit, effluit. 2. Radices & caudices aridi. 3. Baccæ recentes & maturæ. 4. Folia

Lignum præcipue ob suaveolentiam commendatur (præsertim si Maio mense cædatur) unde incensum ad aerem emendandum, & odores noxios aut contagiolos arcendos suffumigatur

Juniperi arbor Maio mense cum pluviosa fuerit tempestas luteam è cornce sudat lachrymam, quæ magna in copia tanquam fungi exigui arbori adharet, nec magnopere odorata est.

Lignum vix fentit vetustatem,& carbones dat tantum non aternum viventes: Chymista, tradente Matthiolo, affeverant carbonem Juniperinum accensum ac suo cinere obrutum ignem integro anno fovere. Trabes Juniperinæ fuerunt in templo Dianæ Sagunti, cui religione inductus Annibal pepercit, ut est apud Plinium.

Rasura ligni non fine causa in cucuphis adhibetur, quippe cephalicum est, nervosumque genus Rating ngin non nine causa in cucupius adinocuin, quippe cepinancuin etc, netvolumque genus infigniter roborat. Schrod. Fit eciam cinie ex ligno, per quem cincerem colatum vinum tam po-tens elf indorificum, ut quibuldam exhauferit aquas vel pituitam ex toto habitu. Ex arido ligno destillatur & oleum per descensum vel retortam; melius tamen elicitur per vesicam. Extrinfecus ejus ufus est in morbis nervinis, in tibiarum serpigine & cancro, vulneribus & ulceribus

Bacca in cibo efitata fromacho frigido utiles funt, pitutámque qua in illo coit digerunt, contra inflationes & tormina faciunt, vitia pectoris purgant, tulsiq, medentur, urinam efficaciter ducunt, venenumq, à corde repellunt. Eadem menles & coxendicum vitiofos humores ducunt. Súntque Tragi judicio, ad cibos condiendos Pipere salubriores. Utiles etiam sunt in affectibus capitis & nervorum. Differunt autem bacca, aliae enim dulces sunt & edules, aliae acres & aromaticae.

Lapponii Baccarum Juniperi decoctiones bibunt quemadmodum nos Caova & Thea, funtque præcipua apud illos medicinæ pars. Schefferus Hist. Laplandiæ. Earum vires suse traduntur à Scharsio de Junipero, & Joan. Michaele de eadem.

Succus extractus è baccis Juniperi ad prædicta omnia utilis est, & alia multa, si credere sas sit, quæ vide apud J. B. Theriacam Germanorum nonnulli dixerunt, tum quòd fit efficax contra ve-

nena, tum quòd Germanorum corporibus amicissima & maxime salutaris. Oleum fit vel per destillationem è baccis contusis cum aqua mixtis, oleum enim cum aqua ascendit, vel per expressionem è baccis contusis cum oleo olivarum mixtis. Valet ad tormina aliaque

multa. Guttulæ duæ vel tres puerulis verminantibus exhibitæ lumbricos quibus vexentur enecant Vim diureticam in Juniperi baccis, earumq, oleo (inquit Cargillus) in me expertus sum sæpiùs ma-

nifestam, & tum ex illis paucas devoratas, tum panem hujus guttulâ tinctum evidenter violarum odore urinas imbuere, non secus ac Terebinthinam vulgarem ejúsque oleum stillatitium. Cum generoso vino albo decoquenda, & decoctum fingulo manè saccharo edulcoratum calculosis pro-

Ego fretus hac observatione complurimis commendavi baccarum Juniperi blandè contul. hiscente folum exteriore cortice infusum in vino, qui perbelle ab illius usu valuerunt, & à jugi nephritico dolore vindicati funt : exemplo fit Laurentius Rostochiensis professor : is enim quotidie circiter j. pugillum groise contusarum aut dentibus comminutarum bacc. Junip. deglutiebat, quo fimpl. medicamento obtinuit, ut non folum arenulas, fed calculos minutulos, imò etiam Lentis magnitudine, fi non fine omni molestia, attamen dolore excrevit, cum ante usum harum baccarum sepe oppidò male habuit. Sim. Paulus. Spiritus & oleum non modo contra calculum sed etiam pectoris vitia

Elixir Juniperinum admirandarum virium in calculo, quod insuper stomachicum insigne est, &c. R. Baccar Juniper, maturar & electar, q. v. contundantur crasse, digeranturq, affusà aliquà aquà diureticà. Hinc exprime, abstrahendoque inspissa ad consistentiam mellis. Hujus mellis Juniperi cochl. 10, 11,12, &c. misce optime cum aqua vitz Juniperina, digereq, aliquandiu lenissimo calore (Solis aut fim.) Schrod.

cons aur mm.) cerrou.

Bacca apud Germanos fingulari remedio ad graffantia Peftilentiz contagia depellenda ufurpantur.

Preter Vic.
Tog. A noftris finut & *alix Antidoti ex his baccis contra febres peftilentiales, qual sludo vel terrisus memis deo quia medicamentum etf domefticum. D. Bowli. Baccas in acctor macertas, exficcatas dende & m pulverem redactas in pefte utiliffimas effe feribit, in observationibus ad nos trans-

Afferit Clufius Narbonenses Gallos è Juniperi baccis oleum exprimere, quod ipsi de Cade vo-cant, capitis scabiei, ut pecorum etiam scabiei, & ulceribus, quibus à tonsione infestantur, ad-

Gummi Juniperinum fex Vernix ficca (Arabibus Sandaracha feu Sandarax, à Græcorum Sandaracha, quæ auripigmenum eft, longe diverfa) recens, pallida & pellucida probatur; cùm inveteravi fit flava & friabilis, mafticis modo, quam menutur in multis. Sanguinem undequaque theentem fiftit, ulcera putria curat, cruditates ventriculi emendat, diarrhœas antiquas fiftit, lumbricos necat. Schrodero Usus pracipuus est in nervorum affectibus, resolutione, frigiditate, contra-ctione, &c. & in capitis affectibus reliquis à frigiditate subortis.

Quod Vernix liquida seu Vernigo sit lachryma seu gummi Juniperi, falsò à Matthiolo, Lacuna, * Vernix Cassalpino, & aliis asseritus; inquit Cornarius. Nam factitia res est Vernix: non tamen à lachryma quid. Juniperi in oleo Lini soluto (ut " multi volunt) sed ex scobe Succini in oleo dicto decocta ut post * Schroderus, Cornarium affirmat etiam Casp. Hofmannus. Usus ejus est ad illustrandas picturas, ad nitorem ferro Parkinsonus conciliandum, ad tectoria oblinenda, fabris & pictoribus.

De usu ligni Juniperini in lue Venerea, ad modum Guaiaci, & pro co substituto, cum dubium

fit an profit necne, nihil dicam V. si placet Hist Ebrodun lib. 9, cap 23.

Umbran Juniperi noxiam esse versus ille Virgilii multis persualit, Juniperi gravis umbra, &c. Nonnulli etiam rationem ejus reddere conantur, quia sci. ob densitatem foliorum vapores è terra noxios exhalantes repercutit & difflari non finit, unde ibidem fragnantes aerem prava qualitate inficiunt. Ego potius Juniperi umbram falutarem esse crediderim ob suavem quem arbor expirat

2. Juniperus major bacca rufescente C.B. Oxycedrus Park. Oxyc. Phanicea Ger. Cedrus Phanicea Bellonio, sive Oxycedrus, Quibusdam Juniperus major bacca rubra J. B.

Foliz quàm Juniperi vulgaris duplo sun longiora, latioraca, rigida, infesto mucrone pungen-tia: bacca duplo aut triplo Junipernis majores, coloris non ut illa: cœrulei, sed russi, sapore tamen & odore simili. Clusius sic describit. Junipero ferè similis est Oxycedrus, magna ex parte contorto ut illa caudice, interdum etiam in arbusculam excrescens, tenui & rusescente cortice. Folia torio ut ma canacio, incidinti ciami in administrata exercicis, contro e mercente cortice. Polis habet Juniper vulgaris molo pungentia, aliquantulum ramen longiora & rariora, terna femper circa ramulos fimul nafcentia, ut in Junipero mini. Frultum initio vitidem, deinde flaveficentem, poftremo cium maturuti punicie cioloris, luniperi fructu multic majorem ut interdum Avellana magnitudine equet, & ruberculis quibudiam, veluri [quamarum rudimentis obfitum, nucleos magnitudine equet, & ruberculis quibudiam, veluri [quamarum rudimentis obfitum, nucleos tres aut quatuor inæquales continentem, majores quam in superiore, medulla intus alba

Floret Juniperi minoris modo, & eodem tempore utriulque frueus maturitatem adipilcitur. In collibus circa Monspelium frequentem observavimus.

Provenit (inquit Clufius) plerifq Hispaniæ & Narbonensis Galliæ asperis locis: nusquam tamen majorem videre memini quam supra Segobiam & Guadarrama, itinere Madritiano, ubi arborum magnitationem & alcitudinem interdum aquat, trunco humani corporis craffitudinem zquante Catalpino. E fructibus Juniperi majoris cum maturi funt vino remolitis exprimitur liquor, qui Saccharo Vires. exceptus utiliffimus: utpote qui ex pulmone & pectore educir purulenta; ac tempore pestis præservativæ loco elle porest.

Observavit D. Tancredus Robinson in Gallia Narbonensi itinerans incolas ex Oxycedro elicere oleosam seu resmosam substantiam, eodem modo ut è Pinu, & Abiete, in tædam converso, destillatione rudi facta per descensium; qua ununtur in scabie, & ulceribus pecorum.

2. Juniperus major bacca carulea C.B. maxima Illyrica J.B. Park. maxima Ger.

Juniperi (inquiunt Lob. & Pena in Adv.) quassam habumus plantas non dispares fronde & figura acuta Junipero, sed fructus erat teres oblongior, mediocris Oliva par, cœrulei coloris. Videtur Dioscoridis major Juniperus.

4 Juniperus Alpina J. B. Clus. Park. Alpina minor Ger. emac. Mountain Dinart. Juniper. Minor montana folio latiore fructuq, longiore C. B.

Cubitalem altitudinem non excedit, sed depressa est & quasi humi sparsa, multóque crassioribus & brevioribus constat ramis quam vulgaris, lents etiam fractuq, contumacibus & contortis: tenellos ramos ambiunt terna folia, equaliter femper nafeenta u: in vulgari: verum latora, beviora, craitiora, nee minus quam illa pungentia, colore interius ex cœruleo candicante, exterius viridi. Floren non vidir Clusius: fructum autem in ramulis gestat, vulgari similem, paulò tamen (ut ei videbatur) longiorem, antequam plenam maturitatem consequatur viridem, ubi maturuerit nigrum, ejusdéma, cum illo saporis.

Crescit in scopulis Durrenstein & Esteber: quibus duntaxat in locis inveniebat Clus. Augusto mense Locus. pauculas stirpes fructu maturo & immaturo onustas.

In akiffimo Cambriæ monte Snowdon dicto, inque montibus Westmorlandicis in Septentrionali Anglize partesponte provenit: utrobiq monticolis Sabina nomine insignitur: Et revera validum Sabinz odorem naribus offert. Decoctum summitatum, vel etiam succum expressum equis vermi-Vires. bus ventriculo & intestinis harentibus, 25ots nostratibus dictis, laborantibus exhibent.

Juniperm major Americana Park Cedrus Americana vulgo ditta. Juniperm Virginiana & Barbadensii. Nostratibus Che Cedar of Pirginia, Bermudas, Barbados.

In magnam & proceram arborem adolescit [Parkinfonus afferit se vidisse tabulas ex ejus trunco cæsas viginti pedes longas, latitudine cubitali, è Bermudis seu Sommeri insulis allatas] ramosam. Folia parva, brevia, Jumperi vulgaris perfimilia, sed minora, eodem modo ramulis adnascentia. Bacce parva, vix Juniperi nostratis majores, nigro-cœrulea pariter. Materia rubra, mollis, fragilis, odoratior etiam quam Juniperi nostratis; ligni color variat, ruber, flavus, albidus.

ioratore etam quam Juniperi niou auto, signi con data, Jameica, Barbados, Scc. Mulis America locis provenit, v. g. Virgina, Bermidas, Jameica, Barbados, Scc. Autor descriptionis Carolina affirmat Cedros ilius regionis, quod ad pectinem ligni, odorem & Loosa. D d d d d d 3

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

colorem, Bermudensibus Cedris. (qux omnium Americanarum præstantissime habentur) bonitate pares esse: unde & doliorum ಸಾಸ್ಟಿಸ್ಟರ್ಟ್ & opercula ex its facere solent, qux liquores acerrimi & subtiliffimi non penetrant. Antillarum insularum & Jamayea Cedros textura laxioris, rudioris & minus firma ac solida esse,

ut oleum & spiritum Vini vix contineant. E baccis decoquendo potum saluberrimum parant Ber-

mudenfes. E ligno menfer, fedes, feaphar, capfular, vafa, opera interfina, &c. fiunt.

Pulvis & ramenta Cedrina veftimentis in arcis repolitis interspersa tineas & omne genus vermiculos enecant, ipsa autem nunquam putrescunt, neque vermes generant; ipse etiam observavi hic Londini, circumforaneos, & circulatores ob cadaverum condituram celebres, scobe Cedrina multa corpus undequaque integere; ut mihi pane perfuadeam artis hujus fecretum (ut vocant) maximam partem in co confiftere, fi addamus gummata nonnulla liquefacta ori, ano, auribus, &c. infuía. D. Tancred. Robinson harc communicavit.

Postquam Juniperorum historiam absolvissem, ab ingeniosissimo Amico & studiorum meorum Forquam jumperorum mironam abiovinem, ao ingenionimio Amioo A mutodian incomin adjutore maxime indultrio, jam dicto, & Espuis in decurio operis dicendo D. Tanerelo Rabinfor ad me tranfimifius est Herit Academic Lugdono Baravi Catalogue & Vio longe celeberrimo D. Faulo Her-manno, Medicina: & Botanices Profetiere compositus; in quo Juniperum Americanam Bernudensem, (quam ego cum Virginiana & Barbadensi specie convenire existimaveram, nec aliter differre quam accidentibus nonnullis à loci natalis diversitate ortis) distingui & separari video : quocirca libet hic utriusque descriptionem è prædicto Catalogo mutuatam proponere.

Juniperus Bermudiana.

In metam fastigiatam sua sponte excrescit hac arbor Junipero vulgari tam facie quam viribus fimilis. Est verò folis angustioribus, tenuioribus, in rigidas & leviter pungenres cuspides desinentibus, denso elegantiq, ordine ramulos ambientibus, supernè glaucis, infernè hilari, perpetuo virore nitentibus. Flores fert exiles, amentaceos, purpuro-croccos: Baccas rotundas Avellana mag-nitudine, ex fusco phœniceas, squamatis aliquot tuberculis obsitas, in quibus tres quatuorve angulosi arilli ritu congenerum continentur.

Feliciter propagatur per fubmersionem, circumpositionem, vel ramulos avulsos & terræ infixos.

Juniperus Virginiana.

Præcedenti formå & crescendi modo respondet. Ast folia edit angustiora, molliora & omnino viridia. Eandem exigit culturam quam præcedens.

vindia. Eandem exigir culturam quam piezoueia.

Ex his perficio, juniperum Bermudianam Junipero majori Europzz feu Oxycedro respondere, ideós, non temere aut imperitè nomen Cedri ei inditum ; Virginianam autem Junipero vulgari minori, ut ex baccarum utriusque colore & magnitudine patet. Deinde Parkinsoman eundem nobili cum errorem errasse & utrama, in sua descriptione contudifie.

Tandem Juniperum Barbadensem, (cujus arbufculam vivam ex ea infula delatamin navigio aliquando vidimus) cum Virginiana eandem effe, fiquidem folia ejus Juniperinisminora erant, aliàs perfimilia, & codem ordine nascentia; baccæ (nautis affirmantibus) cœruleæ; lignum rubrum, molle, fragile, odoratum; arbor prægrandis

& procera. Atg. hac eft quæ à nobis fuperius describitur, non Bermudiana, quam nos per errorem pro eadem habumus. His addit D. Hermannus Juniperum seu Cedrum ex Goa, quæ ramis est magis patulis, gracilibus foliis glaucis, tenuissimis & brevissimis, cateroqui superiori [Junipero Virginiana] videtur si-

CAP. II.

 Cedrus Lycia retufa Bellonio diela J. B. baccifera I. feu folio Cupreffi major, fruitu flavosfeente C. B.
item II, feu folio Cupreffi medata, majoribus baccio ejutidem. Nicema III, feu folio Cupreffi
minor. Cedrus Phomicos folio Cupreffi Park. Objectebus Lycia Get. Jumiperus major fluidente. The Berry bearing Cebar.

Rbor est pumila, tricubitalis, [Clusio humanam altitudinem raro superans,] odore Cupressi grato, sapore adstringenti, amarescente cum acrimonia, caudice contorto non recto, mulgrato, tapore autumenti, amateucine uni adminina, canado monte anti transi entis Retsvillilus praction, feabro controle. Felia habet carnola, & ex continua quaternorum foliorum mutuo connexorum ferie compolita, quemadmodum cupreflis: Flera Junipero vulgari & Oxycedro fimiles, flavos, fed extremis ramulis infidentes, ut in Cupreflo & Thuia: quibus fuccedunt fructus magnitudine baccarum Myrti, imo ad Oxycedri interdum accedentes, rotundi, conos Cupreffinos tuberculis nonnullis quodammodo amulantes, primum virides, deinde ad phonicoum colorem tendentes, qui maturitate nonnihil mollescunt, sapore & odore Juniperi baccis fimili, qui terna aut quaterna vel etiam plura grana, parva, striata, oblonga, refinosa continent, in quibus medulla, alba, Oryzæ quodammodo fimilis.

Vere floret, fructumque diu retinet antequam maturescat, uti Juniperus. Primum semine natus hic frutex & adhuc tener folia habet omnino diffimilia, utpote quæ alterius Juniperi folia æmulentur, nifi breviora & paulò molliora effent : cùm verò jam tertium aut quartum annum attigit rotunda & cupressea folia formare incipit, ut inferiores rami pungentibus & acutis foliis, summi verò obtusis & rotundis onusti interdum conspiciantur: quod & nos observavimus, & cuivis observatu facile est.

Cedrus baccifera fructu minore cœruleo.

Sabina baccifera J. B. baccifera major Park. Sabina folio Cupressi. C. B. à qua non separandam puto Sabinam folio Cupressi alteram ejusteem. Sabina baccifera Ger.

Tota facie Juniperum majorem referret, nifi latioribus ramis prædita effet & magis divulfis; & Tota łacie Jumperium majorem referrer, mi storious ramis przedta enec ce magis awunis 5 cc appendices mules in ramis ut Sapinus produceret, stą, eundem in naficendo quem Taxus morem fervaret. Transparentem refinam habet, duramut Juniperi, velur fumo tacam. Arboris caudex finuosis est, cassilor pletunoquam utvi in ulmas capita. Corticem vitis habet, modice crassium, materiam foris albam, intus veluti gilvam, cui nullam aliam similem reperimus. Est enim veluti indilutus quidam rubor, in thinigum degenerans. Perpetua coma viver: suis fectibus gravida in hyeme comperitur, sed Lenticia naturam servat quòd frustus perspetuò situ arbori insideam, decidentibus (ci. anniculis cum alii jam ad maturitatem pervenerint. Fructus autem qui non perfectè maturuerint egregiè virent. Cûm autem ad maturitatem devenerint ex atro in cyaneum degenerant. Arbor ipla elegantiffimo virore nitet, quæ tota fructibus nigris sugillatur. Est autem feraciffima, cujus baccæ vix Cedridibus majores: Amygdali bene magnæ altitudinem petit, multum ad Cupressum sativam accedens, ut à perito vix dignosci queat, è longinquo spectata; sed crassiori caudice constat. Folia omnino Cupresso corresponderent, ni frequentiora essent. Folia ejus gustatu amara sentiuntur, aromaque olent, resinaceum quid præ se ferentia. Os leviter calefaciunt baccæ, quæ in hujus extremis ramulorum furculis oriuntur, ità ut perpetuò fingularis quivis furculus fuam ferat, eámq rotundam. Hæ merulis & turdis gratiffimus funt cibus.

Hæc omnia Bellonius, & alia adhuc plura, que nobis dubia & incerta imò contradictoria, videntur, ut de folis Filicis in modum compreffis & applanats, quodque Arbori vitæ conifere Sabinana finam alteram, que baccifera est eandem faciat. Florem non promit fed statim fennis rudimentum apparet. De ligno que habet apud splum vide in libro de Coniferes; vel apud J. Bauhnum Hift. Plant. lib. 9. cap. 21.

In montis Amani & Olympi Phrygia: cacuminibus sponte nascentem utramq Sabinam vidit Bel. Locus. lonius, ubi fylvas faciunt.

Oux I. Bauhino, Lobelio, aliisq. Sabina baccifera nomine descripta est à Belloniana diversa videtur : nec enim in eam altitudinem affurgit (quamvis hoc fortaffe loco debeatur) neq folia seu furculos habet pariter compressos & complanatos, sed teretiores.

nurcuios naper partier comprisuos comprantarios, see decidente. Certe arbor que nobis in montibus Germania obfervata, & alibi pro Sabina baccifera oftensa est, adeò in paucis differt ab arbore "proximè descripta, ut pro eadem habuerim; tota fiquidem « Cedro Lycia en, auco in pauco unitet so acoro proxim tentinga in productin inductini i tota liquidem a Cedra Lici, facie cam refer, folici, baccarum parvitate de colore differt; quantum quidem ego oblevare potut i retufa Bellon. quamyis C. Bauhins odore gravi Sabina, & extremis rams in acuta folia detinentibus à Cedro

bacifier à em définiquat.

Deforibente J. Bauhino, folis eft Cupreffi, unde inoffense fe demulceri patieur, fapore acri le capreffi.

Baccas ferr Juniperinis aequales; quas virentes & ex albido ceruleo quodam colore tindas tuber-cula quazdam oblident, mature atrocerulea funt. Fortè eodem modo differt à Cedro Lycia retula Bellonii quo Juniperus minor vulgaris, à majore seu Oxycedro, baccarum sci. magnitudine

Alterius speciei meminit Lobelius, ramulorum exilitate & foliorum lenitate duntaxat diversæ.

CAP. III.

De Sabina.

Sabina vulgaris Park. sterilis Ger. baccifera & sterilis J. B. folio Tamarisci Dioscoridis C. B. Common Savine.

Abina Latinis dicta à Sabinorum regione in qua multum nasceretur, Gracis Bestavo, perpetua fronde viret, arbuscula humilis est, in latum magis quàm in altum proficiens, odore gravi & ingrato, folis Myrica Germanica pungentibus, sapore acri. Baccas fert Juniperinis pares, per maturitatem atro-cœruleas. Has baccas nulli pracedunt flores, sed duntaxat baccarum rudimenta, incurvis pediculis infidentia, ex tribus, quatuor aut quinq, viridantibus tuberculis inftar Myrmeciæ verrucæ parvæ composita.

Hæc planta sexu differre videtur: Est enim duplex, 1. Mas seu sterilis, quæ stores duntaxat pro-

fert, non fructum: cujusmodi se Montbelgardi vidisse narrat J. Bauhinus sapiùs storentem, verùm nullas unquam baccas in ea observasse; sterilem etiam mansisse variis in locis à se plantatam.

nullas unquant occas in ea conceranes itenieni eciam manime variis in iocis a le plantatam.

2. Formina leu fertilis, que baccas profert non flores.

Botanici plerique Sabinam vulgarem omnino flerilem faciunt: Verum id natura analogia repugnat, & J. Bauhinis diferiè affirmat eam baccas proferre. In noftro folo & ceelo rarò, fortè pugnat, & J. Bauhinis diferiè affirmat eam baccas proferre. nunquam, fructum edit. At in loco natali, Amani & Olympi Phrygiz cacuminibus proculdubio ferax eft.

1415

Tempus.

Sabina folia ficcant & calefaciunt ffrenue, in pulverem redacta & cum melle illita fluentibus ul-ceribus medentur, nigra & fordida expurgant, nomas fiftunt & collectiones mitigant. Cum flore cenbus meaentur, nigra ex iorunea expurgant, nomas intunt ex conectiones mitigant. Cum nore lactis temperata feabiei capitis puerorum unice profunt. Porto effentia tenuitate menfes quoque tactis temperate requise capital puerforum unice profunt. Fono cinema commare memes quoque provocant, ut fiquid aliud, & fanguinem per urinas movent. Partum quoq, viventem interficit Saponocant, ut fiquid aliud, & fanguinem per urinas movent. Partum quoq, viventem interficit Saponocant, ut fiquid aliud, & fanguinem per urinas movent. Partum quoq, viventem interficit Saponocant, ut fiquid aliud, & fanguinem per urinas movent.

s unioneius os inescenciosus. Aqua è foliis Sabina: deftillata maculas faciei absterget, & ut quidam asserunt, vertigini conducit. nis inhonestis & meretricibus. Olem Sabinz ventri inundum, aut frondes ejus tufa & umbilico impofitz vermes puerorum enecant. Decoctum intro affumptum idem præftar: verðim ulum eins internum minis turum putat Parkinfonus. Nos tamen novimus fincei expreffi cum ladæ mixti occhlear unum faccharo eduloratum maximo cum fucceffu pueris verminantibus exhibitum. Eftq. fane medicamentum efficaromatum maximo cum fucceffu pueris verminantibus exhibitum. cifimum & mitino periculolum, quod post alia multa incassim un prata optatum sepenumero, ne dicam femper fortitur effectum enam in deploratis pane. Equis etiam & bobus in candem ulum frequenter exhibetur.

CAP. IV.

A. Taxue Ger. Park. J. B. C. B. & omnium fere Botonicorum. Smilax Dioscorida lis. 4 cap. 80. Mis Theophrafte 3. bift. 10. The Bein Cree.

Axus perpetua frondis arbor, proceso ftipite, Abieti & Picea fimilis. Falis Abietis foliis oru & numero fimilia, dimidium culmum lata, non teretia ut Picea; ab Abietis foliis oringelicuntur quòdi infirmiora minifique rigida, neutiquam explicata foliorum foreena agmina, quin codem vergentia ferè coincidant: jam verò il fingularia feches Taxi folia, funt ea Abiegnis acutore murcone donata, fuperne atro virore flendentia, inferne nitore defituta, unicolegit tempo & viridantis perce ferundina benindinam decurrente cum Abiene alatticam and binis, sacusore mucrone donata, superné atro virore splendentia, inferné nitore destituta, unicologia taumen & viridantia, nervo lecundum longitudinem decurrente; cum Abiegna elatiorem aversapare habeant costam, coloréque glauco sur practita, gustu amarcante. Porrò autem in extresapare habeant costam, coloréque glauco sur practita, gustu amarcante. Porrò autem in extrenis ramulis circumquaque inter folia orinatur perputilla fed copio capitella, sibologa, squamata,
mis ramulis circumquaque inter folia orinatur perputilla fed copio capitella, sibologa, squamata,
ex quibus veluti soccul interiore. L'existipuis Taxum folicolos ferre amentaceos inter solia sine fruros & muscoso apices stanticum. [Carlashius Taxum folicolos ferre amentaceos inter solia sine frufinite quid habere videantur cum glande; postquam verò matturuere, quod se messe Novembri,
simisl plane simile habent cum glande, sed sigura quodammodo referenti storem Visis state, quippe
ninis practita que su practita su practicum parvo, virente ares, squamato calyculo, brevi pedeudo adanto fructus inharet, grano sumiperimo
parvo, virente ares, squamato calyculo, brevi pedeudo adanto fructus inharet, grano su pumperimo
parvo, virente ares, squamato calyculo, brevi pedeudo adanto fructus inharet, grano su pumperimo
cocineo conspictus, intus cavus, succo practitus visicido ac duclo, in quo granum latara Pipere minus, nec exacte roundum, fed leviter compressium, colore inter pullum & spadiceum medio, cortice durindulo, medullam contanens saporis non ingrati. Hoc granum fructis capacitatem non nus, nec exacté roundum, ted teviter compressum, colore inter putum ex pasaireum meuto, cortice duriufculo, medullam continens (aporis non ingrati. Hoc granum frudús capacitatem non adimpler, fed uneig, ferè intactum à frudús pellicula in medio fitum eft, bacce imo adharens, hand fecus ac tipla ex pediculo enatum. Sufpicor autem tum cum longiufcula funt, & glandis forman aliquo medo demonfrant nondum maturas effe: jam verò maturiores aperits, & propere hiatum

figuram acquirere rotundiorem. Materies bicolor partim rubet, partim ex albo flavescit Smilax Theophrasto arbor est glandifera è genere Quercûs, cavendum ergo nè confundatur cum

Smilace Dioscoridis seu Taxo.

Taxus in montofis, faxofis & præruptis locis oritur: in occidentalibus & meridionalibus Angliæ partibus, in montofis fylvis & fepibus frequens ett. Majores noftri in cœmiteriis Taxos plantarunt, ob atternum (ut puto) frondis virorem, uti fymbolum effent immortalitatis & aterna vitz, quam ibi depofita cadavera post refurrectionem expectabant. Hujus arbons fructus perniciosos effe & lethales non Vecres tantim, sed & e neoterics plurimi tradiderunt. Dioscorides eos qui baccas ederunt in alvi profluvium incidere serbit: Idem albi Taxum potam frigiditatem totius corporis inducere, suffoca-tionémque ac celerem mortem.

Refert Cæsar, lib. 6. de Bell. Gall. Cativulcum Eburonum regem Taxo (succo epoto) se exami-

Vires.

Sunt (inquit Plinius) qui & Taxics hinc appellata dicunt venena, que nunc texics dicimus, quibus fagitte inguntur. Verium oftendunt Voffius & Jo. Bodaus toxicum aliud veneni genus fuific, Cervarium Festo dictum, quo Barbari sagittas inungere soliti erant, ut lethalia vulnera inferiest. Toxicum ergo à riệm dictum est.

Matthiolus etiam affirmat in Tridentinis montibus non veterina folum (quod Veteres tradiderunt) sed ruminantia etiam animalia devoratà Taxo interire: pastores etiam & lignatores cum

has ediffent in febresardentes incidife & alvi profluvia, non line magno vite difcrimme.

Teltaur etiam J. Bauhinus à fide dignis hominibus ibi affirmatum in montibus Burgundiz foliorum ut etiam corticum elli motturo bores & vaccas: & à jo. Lutzio Pharmacopero Kirchenhei-nenle relatum in edibus fius Turturem album cum torque nigra baccarum elli penife, & in pago Oberentzingen Afirum degustata Taxo subitò mortuum.

Nos è contra Taxum immeritò in crimen adductum suspicamur : siquidem Lobelius ejus baccas innoxiè puerulos in Anglia estrare affirmat, séque gustasse sub hyemem non ingrato sapore, sed fatuo vel subamaro, ibique porcos passim eas tanquam glandes comesse. Gerardus etiam nostras tum semetiplum, tum plurimos è condicipulis suis eas ad satietatem usq, sepiùs ingessisse narrat, nec sub umbra tantùm arboris, fed in ejus ramis aliquoties dormivisse, nec tamen minimum inde nocumentum Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

1417

aut incommodum unquam sensisse. Sed & Camerarius Taxum innoxiam esse tradit: acinos ejus rubros avidé expeti ab avibus, sed indo attonitas reddi, quæ facile postea capiantur. Vel ergo falla sunt quæ de Taxo tradunt Veteres, vel aeris constitutio & condituo soli hanc in ejus qualitatibus diversitatem efficiunt. Fateor equidem arborem trifte virere, ejusque melancholicum (fi ita loqui liceat) adtem ementuir. Fattori equinem aportentiarie vitete, giuque meaninimenti (ii na roqui neca) au-pedum malignam aliquam qualitatem ei inelfe fubininere; eòque tempore quo florere incipit. & fuc-co maxime prægnans ell jumentis noxiam elle polle, milit amen affirmo. Nam & Veteres ipfi de qua-litate noxia & lethifeta hujus arboris fibi parim conflant. Theophraftus fructum ab aliquibus homi-nibus innoxie mandi feribit, folia etiam jumentis lethalia, ruminantibus nequaquam. Plutarchus eo nibus infoxie manu icrois, rola etiam jumentis semania, ruminantous nequaquam. Prutarentis co-tantùm rempore noxiam effe tradit quo florere incipit. Diofocnides non ubiq, lethalem & venenofam effe innuit, cium de Italica & Narbonenfi tradat lethales effe, illam baccis, hanc etiam umbrà. Fru-œum edentes aviculas nigrefeere mirum. Taxum etiam Apibus noxiam effe nos docet Virgilius,

Sic tua Cyrneas fugiunt examina Taxos.

& alibi jubet,

Ne propiùs tectis Taxum seras.

E Taxi ligno laudatissimi arcus fiunt, erátq, olim in hunc usum expetitum maximéque celebre.

Ituræos Taxi torquentur in arcus

Ligni porro materies, quòd rufescat quamplurimis intercursantibus venis, incorruptáque sit, lignariis fabris maxime expetitur, & plurimi fit, præsertim concinnandis mensis & hastis tellique conficiendis. Germani hujus asseres ad sua construenda hypocausta non exigua sibi comparant pecuniâ. Ex hoc etiam ligno parare folent Saltzburgenses opifices pulchros scyphos, cucurbitulas, epistomia, aliáque subtilia, elegantia & egregia utenfilia, quæ per totam Germaniam distribuuntur. Ad dentes rotarum molendinarium, poîtes terra infigendos, vehiculorum axes, nulli ligno fecundum effe affirmat D. Evelynus: Commendat idem ad mufica inftrumenta, teftudines, rotas, trullas,

Quæ de alio genere Taxi, in horto Pilano cultæ habet, cujus folia Abiegnis fimiliora funt, arbor ipfa fruticosior seu frondosior, frondibus crebris à radice sursum instructa; adeoq, densa ut sepes po-lius quam arbor videatur, quamvis procera admodum sit, quamq, Taxum Antiquorum mortiseram effe exiftimat, cum D. Belluccius horti Pifani præfectus hortulanos qui eam interdum detondere folent, non ultra dimidiam horam una vice tondentes durare posse affirmet, tam gravem eis capitis dolorem arbor incutit; odore noxio & virolo quem cxfa exspirat; vide apud ipsum.

SECTIO IV.

De Arboribus flore à fructu remoto lanigeris.

HArum duo genera funt, alterum folio latiore anguloso nimirum Populus: alterum folio angu-Riore & circumscriptione magis æquali: Salix.

CAP. I.

De Populo.

Opulus à mais ob frondium multitudinem nonnullis dicta putatur. Martinius ingeniose à maine tremo, ob folia tremula deducit, quod tamen Libycæ proprium est. Semine julis lanigeris incluso cum Salice convenit, foliorum formâ latâ & angulosâ ab ea Gracis commune nomen non habet: nam nigra diyness privatim dicitur, alba Adixus, tremula 188226, ut peritioribus Botanicis videtur.

A. 1. Populus nigra Ger. C.B. Park. nigra five crynos, J.B. The black Popular. F. B.

In altum se attollit, cortice lavi, exalbido, ac incano obducta: sed ramuli potissimum albicant. materie dura, pallelcente, ac minis alba, minusque fiffili quam Populi alba; quidam volunt aridam & levissimam. Radices profundiores quam in alba: Antequam folia erumpant oculos protrudit mucronatos, odorato, luteo & pingui atq, tenaci fucco prægnantes: Hinc folia Hederaceis fimilia, fed minus crassa, ex rotundo mucronata, serrata, atro virore splendentia, longis pediculis appensa. Producit & quali Julos, in longo racemo coacervatos, longis pediculis appenios.

Ad fluvios & in aquosis oritur tam in Anglia quam in exteris regionibus. Aprili mense aut etiam Locus & priùs odorate gemme prorumpunt: Maio racemuli seu uvæ, que Junio decidunt, aut certè paulò Tempu.

Auctus est celerrimi & ferè incredibilis, quòd ad aquas crescat. Consule D. Evelyni Sylvam,

Plinius

Vires.

lima fit. Primum illud erumpens germen cujus in medicina ufus est, Officinæ oculos Populi vocant, alii gemmam Populi, Gracorum quidam arteus, unde erroris occasionem acceperunt, qui non prima illa germina refinosa sed julos in compositione unguenti ex Populo accipienda temere existimant, in

quibus nihil refinolum. J. B. De temperie Populi nigra ejúsque gemmarum, an sci. calidæ sint an frigidæ varia est sententia, de qua vide I. Bauhini hist. 1-7. c.8. Verisimilior eorum sententia videtur qui moderate calidas faciunt: nec obstat quod Unguentum populeon frigidum sit, Autores enim in medicamenta aco-pa nonnulla calida immittere solent, non ad totam compositionem calidam reddendam, sed ad fri-

gidorum vim deducendam, aut certè tandem retundendam. J. B.

Valet illud unguentum in omnibus calidis affectibus illitum: naribus inditum, & temporibus pulsantibusque arteriis illitum somnum conciliat. Ejus quoq, usus est ad calidos dolentésque tumores. Quidam & feliciter podagris calidis illinunt. Sed ne inveterescat cautio est, alioqui eas vires

Oculi seu gemmæ adhiberi solent à sexu muliebri ad capillos exornandos promovendósque: utendi modum vide apud Matthiolum & Jo. Bauhinum. Nostra observatione gemma seu surculi extremi post mediam zstatem luteum, odoratum, pinguem & resinosum succum exsudant; non gemmæ tantum initio Veris antequam in folia explicantur: quantumvis Jo. Bodæus à Stapel nullam æthat relimam in hac arbore reperiri fidenter afferat; & erratum exscribentis esse putat in textu Aetii, ubi in descriptione olei Ægirini legitur Σκολοζεπο Ν ο το θέρο, ότι πολλί ποὶ το στομμέπου τη βρίτο.

ubi in delcriptone olei Aginiii ieguiti and delcriptone olei Aginiii ieguiti delcriptone olei Aginiii ieguiti adama diffuriii peramenum effe feribi J. Bauhinus: ideóque artifices Germanici ex eo varia utenfilia, menfas, abacos, lectorum fipondas, capfellas, oftia, ettiama cochlearia, fquadras, rutullas] alique plurima parant. Plinius materiam lentam, adeóque fentis raciendis aptam feribit. Scutorum hodie ufus in bello nullus, ex quo fci. bombarda: inventas funt, uti nec arcuum & sagittarum.

Quadam (inquit C. Bauhinus) floret & fructum non fert, quadam fructum fert & non floret:

ideòque arbor hæc est. è sexu distinctis: quod quanvus nobs nondum observatum, verum samen esse mini dubirarmus, quoniam in Salice arbore congenere id dudum notavimus.

A. 2. Populus alba Ger. Park. alba, Adun J. B. alba (quæ Adun ab albedine dicitur) majoribus folis C. B. The white Poplar, of Abelestree.

F.B. Plurimùm differunt Populi albæ folia à nigræ foliis, totóque vultu aliam arborem docent: Sunt ea enim omnium maxima, Aceris majoris potius, in acuminatas circumrofas lacinias divifa, fuperne cum atro virore fortuita lanugine donata; at inferiore parte denfo tomento incano ceu Tuffilaginis folia, sed magis niveo, pubelcunt, quo etiam obsiti sunt cum pediculis longis rami. Folia observavimus manus expansa amplitudinem facile aquantia. Quales sint flores vel fructus non observavit vimus manus expanie ampinudimem raciie zquantia. Quaies inic nores vei rivettis non oblervarii J. Bauhinus. Lobelius feribi caulos ferre ante foliorum exortum, & latifoliz Salicis modo edere. Taber, feribit villofos effe, & è purpureo fulcos. Ligno est albo, quod facilè finditur, cortice albo levi. Et hece, ut prior, gemmas in primo foliorum germinatu fert.

Plinius, ut & Theophraftus à quo haufit, Populi alba folia in juventa circinate rotunditatis effe

feribit, vetuftate in angulos exire, quod & nunc etiam observari potest; è contra Hederæ angulosa roundantur, quod & a Theophrafto traditum.

Lecui. Ididem locis poroceia quibos mgra, nimirum in aquofis & ad fluviorum ripas, in Anglia etiam fed non admodum frequens.

* Hill, Plan.* De hac arbore tradit * Theophraftus, & post eum Plinius, quòd partes foliorum pronas seu tertilis 1. cap. 16. ram spectantes mos post activum solutitum vertir supinas, ecque argumento ruffici solstitum con-

ram spectantes mox pot entrum iontitum veita inpinas, soque argumento initici pointitum confectum intelligiunt: nobis nihil tale observatum, nec cuiquam, puto, è Recentioribus fide digno.

Ex avullione, talea, ramo facilè germinat hac arbor, & celerrimé crefcit, brevique temporis spatio supra sidem augetur, ut vel ob foci usum mereatur seri. Materies ad eadem utilis ad quæ Populi nigra. Commendatur etiam ad calopodia & calceamentorum calcanea.

Quod ad medicas vircs attinet, has ei Dio(corides attribuit.

Cortex uncia unius pondere potus

Populus alba humo tenus secta usque ad radicem, & aquá calidá in qua fermentum disfolutum perfula fungos copiolos intra quatridium eder, efui quoq, gratiffimos. Matth. in Diofcor. lib. 1. cap. 93. Diofcorides utriulq, Populi cortice in frusta concilo & stercoratis areolis insperso vim sungos edules producendi attribuit.

A. 2. Popular

A. 3. Populus alba foliis minoribus Park. C. B. folio minore J. B.

Hæc non aliter ferè quam foliorum parvitate à præcedente differt.

Lib. XXV.

A. 4 Populus Libyca Ger. Park. Libyca Plinii, Keenis Theophrasti J. B. tremula C. B. Che Asp, 02 trembling Poplar.

De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

J.16.
Facile & brevi tempore in magnam excreGit altitudinem, radicibúlque reptantibus laté le propagat. Cortex partim nigricat, partim albicat. Falie est continuê tremente, breviore & rotundiore quàm nigra, per ambitum creato, [inxqualiter & profundiús dentato] superna parte virente, inferna ex cunereo candicante, ac propemodum glauco [Matth, puncêts quibuldam albis conspersam esse notat] Folia in extremo ramo interdum magis angulosa, & subtus incana ad Populi alba quadantenus accedentia, qualia minima.

Fert & nucamenta uncias quinque circiter longa, lanuginosa, cinericei & fusci coloris, arundinaceæ jubæ portiunculis similia, quibus subsunt verticillatim quodammodo apices, perpusilli, albidi. Oculi acuti, nitidi, spadicei.

E femine fuo (inquit Tragus) quod Salicis fimile cernitur, revirefcit. In fylvis nafci amat, uliginofis tamen, & inter Betulas, éftque in Anglia magis frequens quam Locus. reliqua genera, & paffim cognita.

Materies candidiffina eft & leviffima, tornatoribus expetita. Ex eadem propter levitatem calo Ufin. podia parantur, & in imagines exfeulpuntur. Cortex arborum juniorum detrahitur à nonnullis pro facibus nocturnis. J. B.

Gemmæ veris tempore digitis contritæ gratiffimum ocorem exfpirant.

5. Populus rotundifolia Americana C. B. Park. Pop. novi orbis I. B.

Virgulta sunt aliquantum slexuosa, & per semipalmum palmúmq, crebra, geniculata veluti infertione commissuraque partium nodosa: inde exeunt è singulo pediculo singula solia, orà exquistre rotundà, nec uspiam nist quà pediculus haret intercisa, crassa, rigida Arboris Juda; cui Populi alternatim exeunt prælongi loruli, stipati acinulis multie exiguis, plane Populi ritu, quare & hanc Populum Peruvianam vocare visum suit; gustu perquam adstringente, aliquantum calfaciente, sub-

CAP. II.

De Salice.

Alix Latinis à faliendo dicta putatur, quòd ea celeritate crescat ut falire videatur; Græcis pariter 'Iria megi rò livas, quòd citò in altum abeat.

Salix julis seu nucamentis è multis vasculis seminalibus compositis qua semen continent pappo involutum cum Populo convenit foliis longis aut faltem circumscriptione aqualibus & minimè angulosis ab eadem differt.

Salicum historia confusa hactenus & obscura nobis videtur; quocirca aliquam ei lucem fœnerari conabimur.

Multæ Salicum species in Anglia nascentes observatæ sunt, aliquæ fortasse adhuc inobservatæ latitant. Has clariors doctrine causs in duo genera diffinguemus. Primum erit earum quæ folio funt compactiore & folidiore, texture quudem relipectu denitore, profunditatis tamen tenuiore for minis fpillo: Alterum earum quæ folio laxiore fon fungofiore, codem tamen craffiore feu fpiffiore.

Salix Folio compattiore & folidiore.

A. 1. Salix maxima, fragilis alba birfuta J. B. vulgaris alba arborefcens C.B. arborea angufifolia alba vulgaris Park. Salix Ger. Che most common white Willow.

J. B.

Saliza de l'accident park. Saliz Cet. Espe mon toninion aprice de l'accident altor ouigant park. Saliz Cet. Espe mon toninion aprice de l'accident altoria in magnam excrescens arborem, feliù est alcernatis, rarioribus, semunciam plus minus laris, sescionam aur duas uncias cum dimidia longis, utrinq, birlutis & incanis (prioribus tamen nonnunquam glabris) potissimi verò parte inferiore & in extremitatibus virgarum supremarum. Est & ubi siperior facies plis propè destituitur. Sad & in eo variant, quòd interdum ferrata sunt, intendum crenz vixdum apparent. Virgis adnassuntur multæ storum spicæ molles & incana, qua maturitate in pappum abeunt.

incans, que maturitate in pappum absente.

At nobo abjevantibus filose de feu fuil dulm generum fant, alia sterifere, alia seminifere. Florifere seriles sum, & possquam stores suus stammes explicuerint brevi dessum marcescunt. Seminifere nulla sterim summises aut apicibus exhibarantur, sed ex vasculis seminatibus (bis; seminar pappo movuluta claudotibus, & per maturitatem in duas carinas dessistientibus, constituitos, en produciont arbores semina seu fertiles merità appellantur. Que autem storiferas tantum, mares sen se senten. evero bajulmodi arbores sexum suum perpetuo servent, boc est, an qua semel ssores aut semma properunt, singulis annis constanter id faciant, an subinde mutent, & alternis stores & semina producant, mibi necLocus

Locus.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

dum compertum eft. Hanc Salicis albe feu Perticalis diffinctionem à C. Bauhino factam invenio in dum compertum eff. Hanc Salicis alba feu Portealis diffunctionem a C. Bauhino factam invenio in fuo Mathiolo. Salix (inquir) perticular vel est perita flores brens amentaceos ante fola, vel est fruitifres ferens racemulos, Populi instar, oblongis granulis.

Hac arbor est que passim in Anglia oritur, quam Botanici (ut suspico) in plures distinguint species. Ninhi tamen indemete affirmo. Non emin milin cognitat funt omnes Salicium species; nec quia milhi incognita funt, non dari episiodi pronunciare debeam.

Salicium tampir posem non este sociario à vulgari alba distinadam constilliciums oft. Nano canical.

quia mini incognita iunt, non dari ejulmodi pronunciare debeam.

Salicem tamen rojeam non effe îpeciem à vulgari alba diffinêtam ceriffinium est. Nam capitula hac fiquamola, Rolas imitanta in diversi Salicum speciebus observavimus, v. g. in Salice alba vulgari, in Caprea latifolia, in Salice bumili folis angustis subcarulais, in Chematica, aliissa, Nilhi comu aliud sun Rola ha quam excrescentia quadam praternaturales, multi Salicum speciebus communes, ab insectorum force morbines au reputationium a bissa palas qua escidente excitato. anna min Robe ne quant excellenta quesam practinaturas, mans sancidente excitata. Extremis autem virgis femper innafcuntur, & reliquis foliis delaptis he quantis exticcentur & nativum surem virgis femper innafcuntur, & reliquis foliis delaptis he quantis exticcentur & nativum virorem penitus amittant, per totam tamen hyemem, etiam faviffimam, tenaciter virgis adhærent, & se cuivis conspicienda prabent, quia fine pediculo is firmiter adnectuntur.

A. 2. Salix pumila angusifolia infernè lanuginosa J. B. pamila brevi angustique felio incano C. B. humilis angustifolia repens Park. Parromeleauch Dinare millom.

Hzc gracilibus & cubitalibus interdum virgis affurgit, lentis, que à medio ad fummum ramulo-rum multas ferunt exiguas forum fipicas, molles & incanas, maturitate in pappum & lanuginem abeunts. Felia quam pumile angulificipi prona parec incinere breviora, angulifiora, luperrie vindia, inferné cana lanugine pubelcentia & splendentia. Radix digitum craffa eft & tenuibus fibris pra-inferné cana lanugine pubelcentia & splendentia. dita. Sed & virgulta secundùm summum radicis caput, quà telluri coharent, subinde tenues & ca-

puatas noras agunt.

Laventur in Pannonia: & Auftriæ depreffis quibufdam cæduis fylvis & uliginofis pratis.

Nec huic diffirmitis, paulò tamen latioribus foliis pradita, que paffim in labuloits Hollandia aggerbus Oceano objectis inter gramina & Spartum naticitur. Hanc fipeciem feu varietatem eam effe extifium quam oblevvavi in atenofis maritumis circa Sandvicum oppidum copiosè natentem, que extifium quam oblevvavi in atenofis maritumis circa Sandvicum oppidum copiosè natentem, que tamen folio erat utrinque lanuginoso & argenteo.

A. 3. Salix falu lato filondente fregilis. An Salix fregilis C.B? Park? Salix fromanea fra-gila Amygdalno folio auricalata & non auriculata J.B? The Crath-iniliotu.

In mediocrem excrescit arborem, corticem virgarum ex luteo rubente, glabro; ranunlis fragibbus, unde vulgò Cantabrigiens Epe Erark bission dicitur. Folia habet omnium Salicum quæ folio compactiore sint amphissima, anguitora tamen quim Salicu Laurin; quatuor nonnunquam aut quinq, uncias longa, unciam aut issicunciam lata, in acutum mucionem dessinentia, brevibus pediculis nullo ordine ranulis sadnexa, glabra, splendentia, in ambitus serata, superne hilari virore pradita, inserne magis glauca, ad basin interdum auriculis, sed minoribus, surculis adnascentibus, donata, septits tamen is destituta. Jus silicis arbore as bas vulgaris similes; storistir es frammulis sen silicis arbore as bas vulgaris similes; storistir es frammulis sen silicis arbore as bas vulgaris similes; storistir es frammulis sen silicis arbore as bas vulgaris similes; storistir es frammulis sen silicis arbore as socio propinti; ad quorum filamentorum base solio al lutea, singula bina staminula amplectentia, appronuntur.

Tum descriptio tum squar J. B. hui carbor quadrant, ut vix dubitem eandem esse quamille describit. Synonyma adjecta non respondent descriptioni.

In aquos & Salicetis frequences est. In mediocrem excrescit arborem, corticem virgarum ex luteo rubente, glabro; ramulis fragilibus,

In aquofis & Salicetis frequens eft.

A. 4. Salix folio auriculato splendente fiexilis. An Salix folio Amygdalino suringue virente aurito C. B? viminalu nigra Park? The round ear'd finning Willott.

Hac in arborem, quantum adhuc vidimus aut observavimus non adolescit. Cortex virgarum teneriorum luteo viridis est, interdum ad rubedinem inclinans. Folia alternatim posita, duas aut tres uncias longa, semunciam aut unciam lata, à basi ad mucronem sensim angustata, marginibus eleuncas longa, terminican au unican ada, a dan ao moreoration aguar de mars, fupernè lilan virore fplendenta, faturatiore tamen nominhi quam fuperioris, fub-tus palikiora. Illud huic fpeciei peculiare est (certé cum paucis commune) quod tibq, ad bassin folocum utrinq, auriculas obtineat amplas, subrotundas, eodem modo quo fosia dentatas versis fo-lium in angulum exeuntes. Juli stortieri muscosi, pracedentis similes, nisi quod tria staminula ex unius folioli lutei finu exeunt, non duo tantúm.

In Salicetis.

A. 5. Salix folio laureo, seu lato, glabro odorato. An Salix latifolia non hirsuta cum gallis J. B? Bap leaved fweet Willow.

Hujus virgæ tenuiores nigricant. Folia inter Saligna latiffima, & Laurinis fatis fimilia, glabra, fupernė faturo virore nitentia, fubtus dilutiora, duas tréfve uncias longa, fefcunciam & amplius lata, per margines denticulis parvis crenata, brevibus pediculis harentia, alternatim aut nullo ordine po-fita, fuave-olentia. Flores non observavimus.

In montofis Westmorlandiæ pratis ad rivos frequens occurrit, & in montosa comitatus Ebora-

Salicis latifoliæ non hirfutæ descriptio apud J. Bauhinum huic plantæ satis bene convenit.

A. 6. Salix folio Amygdalino, utrinque aurito, corticem abjiciens.

Folia huic quam penultima: seu quarta: speciei longiora, angustiora, in praelongos & tenuissimos mu-crones producta, obscuro virore splendentia acsi polita essent, figura sua ad Amygdali aut Persica folia crouse product, our margine in the leganter dentata, appendiceme tain utility and Afriygalla flat retricts the accedentia, citic margines leganter dentata, appendiceme tain utility ab abain habent magis confisionan quam tair salicum (pecicis prater autroitals ad pediculorum exorum utility rigis adnatificantes), and miniores (funt in hac quam prædiéta quarta (pecic) in utraça, tamen allifugue omnibus ante folia defluunt. Cortex caudicis & ramorum adultiorum cinereus, rimas agit, & à ligno sponte abscedit. Color viminum luteus.

• 7. Salix lutea tennior sativa viminea J.B. sativa lutea folio crenato C.B.

In pulchras arbores adolescit hoc Salicis genus, quorum vimine nullam nobis notum ligandis vitibus similibusque aptius, tanta est, tanq, lenta, rupturæ secura stevilitas, ut merito viminea ust stevilitas dici mereatur. Cortice integitur vitellini coloris, amaro. Felia rara, acuta, palmum circiter longa, semunciam lata, supernè cum virore splendentia, glabra, incana, [non video quomodo hac inter se conveniant habere solia cum virore splendentia & tamen incana] infernè nonnihil pilosa, potissimum superiora, exiguis per ambitum denticulis crenata, nullo manifesto amarore pradita : adfrictionem aliquam præ se ferentia.

Ab hac differre volunt illi per omnia fimilem, cujus tamen cortex tantum pallidior, & que non minoris usûs etfi minoris commendationis.

Hac arbor in multis cum pracedente convenit, ab ea tamen differre videtur, quòd major & procerior, quodque folia breviora subtus nonnihil pilosa obtinere dicatur: nobis ergo incognita est.

 8. Salix rubra minimè fragilis, folio longo, angusto J. B. Salix vulgaris rubens C. B. angustifolia purpurea seu nigra Park.

Magni usis est hac Salix hortulanis ad ligandum; cujus cortex intensè rubet; folia oblonga, acuta, utrinq glabra, fed sibus nominili candicantia, arguits denticulis undique crenata: Vimen lentum, & ut liber obsequiosum.

Huc pertinet varietas illa quæ vulgatior, cortice minùs rubente, fortè & foliis latioribus. Passim in pratorum & hortorum marginibus colitur. Est & spontanea non infrequens. Basilez Lœur. & Montbelgardi abundat. Nobis hac species circa Basileam non animadversa, si differat à quarta

A. 9. Salix bumilior folis angustu subcaraleu, ex adverso binu. Salix tenuior folio minore utrinque glabro fragilu J. B. The pellom Dwars Willow.

Cortex ramorum exterior cinerei coloris est, & velut politus: Folia oblonga, angusta, non auriculata, ex intervallis bina utplurimum adversa seu opposita, non crenata, vel saltem leviter, ejusdem fere ubique latitudinis, & non à basi ad apicem sensim angustata, ut in reliquis. Hujus Juli floriferi omnum minimi funt five longitudinem, five craffitiem speckes, at mi rengus. Tanju sun interior omnum minimi funt five longitudinem, five craffitiem speckes, ext haminulis feu filamentis lateis & folis lanuginoss composita. Hae densitis stipata corpus nucamenti efficiunt compactum faits & lanuginosum, quod pediculo brevi foliis ornato sustentatur.

Observavit J. Bauhinus speciem hanc excrementum producere in ramulorum fastigio, Rosa 2-

mulum folis conferium fitpatis compaédile, partim hirfutis, partim glabris, Eulimode extrefeendas Rofarum amulas & nos quoq, in Germania ad ripas Danubii fupra Ratsbonam extremis hujus (quz ibi copiosè crefeit) virgis innafcentes observavimus: necnon versaci silas fubrubentes, folis infidentes, quarum ille in deteriptione meminit, qualéfque in Ulmi folis reperiuntur. Hinc non immerito quarit idem J. Bauhinus, Annon hac sit Salix angustifolia Pannonica Cluss, quam sic de**f**cribi

scribit,
Crasso caudice & ramis in multò tenuiores frequentiorésque ramulos divisis prædita est, quam valgaris ea Salix, quæ angustis alioqui soliis, prona parte incanis est. Hujus insuper solia non modo subus canescunt, sed licer sisperne viridia, quadam tamen alba lanugine pubescunt, angustiora sinuti, in longiorem mucronem desinunt, frequentioras, in ramulis nascuntur. Flores alias generibus similes, pallidi; seménq, minutissimum nigrum, candida molsiq, lanugine exceptum, levis auræ arbitrio huc illuc fertur. Solet estam liace Salix alia quadam peculari notà à cateria distingui: Nam plerunq, sibribuentibus quibusdiam tuberculis, baphico cocco fere similibus onerata folia habere conspicitur.

Livra portentes & udis locis crescit. Vienne roccess siste unha Vienne in Danahima indiana.

Juxta torrentes & udis locis crescit. Vienna torrens sub urbe Vienna in Danubium influens eà Locat. maximè abundat.

Hanc Salicem eandem esse cum nobis observata & descripta mihi pæne persuadeo, quamvis folia

Hanc Saucem eanoem eue cum noos obiervata & detempta mun pane perluadeo, quamvis folia in noftra (quantum hackenus obfervat) glabra fin, nec ulla larungue pubelcant.

J. Bauhinus in hoc genere foliofa capitula ramulorum vertici adnata delapfis jam foliis in arbore manentia obfervavit; quod nos im Salico vulgari arborea aliifque.

Quere annon hijus * Juli ipfiffimi funt quos deferibi idem pro excrementis bombycinis, uncià * Imperculongioribus candidis, lanam rum fubblantia fungosă, tum etiam colore per omnia referentibus teretibus dabei lum. longionus, cattodia, attautum cantata tanggaratin team control pet ofinin et eteoritus team ara, ollongis, que fiquis apertiri fingulorum meditallio, infeêti quoddam minimum genus reperiet albicans, pediculum capitis aquans, in eo tamen differens, quòd teres fit ara, oblongiufculum, depes
mulliamque progrediendi vim in fe habers. Cateroqui notandum, quòd in exteriori parte nucamenti hijus flofculorum, lutei apices toto fe proferant ambitu, exertique fuis finibus confpician-Leecec

Locus.

A. 6. Salix

tur, fuis tamen longioribus petiolis excrementitia fubstantia toti invoivantur obseganturque.

In aquofis propé Cantabuigum reperitur.
Cortex ramorum interior: pulchré luteus aquam in qua per duodecim horas maceratus fuerit, codem colore tingit, ut aqua inftar vini Hispanici appareat.

A. 10. Salix pumila anguftifolia, prona parte cinerea J. B. Salix pumila liusfolia incana C. B. pumila anguftifolia reiga Park. Chamaitea five Salix pumila Ger.

Huic generi, describente Clusso, graciliores sunt einge, utplurimum pedales, nonnunquam dodrantales duntaxat, rectae, lentæ, substavo cortice tectæ, uncialia foita, sativi Lini foliorum modo angusta, supina parte viridia, prona verò cinerea, & cum novella adhuc sunt omnino cana. Flos augunt, natura parte vinne, parte et dineren, se central parte et dineren se central p

Crescir hoc genus in usis cardius sylvis circa Francoturum ad Menum. Hactenus Cirlius Hui nobis cadem viderus Salix bumila repens angulifolia Lob, que in ericetis Antverpiani agri palmaribus & sessional cardius sylvis circa si folio Rhamni in floribus mulcosis, Salicis gultu

Hoe genus Salicis in ericetis & paluftribus, præfertim montolis, frequens in Anglia provenit. Folio eft angufto, oblongo, fupernė latė virenti fubtus cinereo: virgis tenubus, interdum pedalibus, aut cubitalibus, fæpius humilioribus, & humi procumbentibus; radice reptatrice.

Salix latifalia folio utrinque glabro, supernè spiendente. An Salix pamila folio utrinque glabro J. B? Salix pamila repeni Loh? pumila latifolia prior Clus?

Rami per terram sparguntur minimi digiti crassitudine, corticis colore glauco in crassitoribus, in tenutoribus virente, in planimos ramulos divisi, adeò ut terram cooperiant *Uve. urfi* dicta modo. teamonous vitente, in piurimos raminos divin, auso ut terram cooperant over arijo ette modo. Foliz in ramulis crebra, alternatim polita, pediculis brevibus fulta, utring, glabra, fuperné faturo virore fiplendentia, nervola, se rotunditate acuminata, unciam, & interdum, quamvis rarius, fefunciam longa, Globularia Monfpelienfium folia quodammodo armulantur. Julos profert creberrimos, brevinfeulos, quum Soli exponuntur purpurantes, è plurimis vaciais feminalibus, è latiori bafe mulatim fefuloriere. 8 in binas cariors, consum comprillura facile estrumpe. paulatim faftigiatis, & in binas carinas, quarum committure facile cerumtur, per maturitatem de hifcentibus, & femen pappo involutum oftentantibus, compositos. Qua floreos duntaxat Julos profert folia habet longiora & acutiora, non minus tamen splendentia.

In altiffimis montis Jura cacuminibus invenimus. Salicis pumila latifolia prima Clufii descriptio ni aummis monts jure cacuminoss inventius. Sauces punte tations printe cauti despite huic noftre egregie quadrat: Locus etiam convenit, nimirum montium herbola & aperta juga. Noftre ergò descripto exillus supplenda. Radix admodam crossa et pro planta tennitate, crassique e delique sparsu fibria firmata. Cur C Bauhinus Salicem hanc repentem faciat nescio. Clustus

enim id non dicit.

12. Salix pumila latifolia secunda Clus. latifolia repens C.B.

Similes fundit virgas, nonnunquam paulò longiores, magis scabro cortice tectas, & in frequentiores ramulos divifas: quas fimilia cum superiore folia ambiunt, magis acuminata, superne viridia, torio namono uvinas: quas immia cum nupernore tona amonati, magis acuminata, inperne vinda, inferne fiplendentia, licet tenui langgine pubelcant. Hujus florum [pica five julio raffiucclus et], illi perne immis qui in latifolia Salice nalcitur. Radix cum fuperiore convenit, imò craffior quodammodo videtur, non minus quam illa dispersa, virgis etiam secundum radicis caput interdum fibras agentibus.

Salix folio laxiore seu fungosiore.

A. 1. Salix latifolia inferne hirfuta J. B. Salix latifolia rotunda C. B. item folio ex rotundisate acuminato ejuldem. latifolia rotunda & latifolia oblengior Park, caprea rotundifolia & caprea latifolia Ger. The common broad and round leabed Sallow.

Hiups folia interdum palmum aut fefquipalmum longa, latitudine quadrantali, aut etiam palmari, nervofa; funt & minora multo præfertim in arboribus adultis, prona parte incana & hirfuta, fupina viridantia [magis fcabra & rugofa quam in Salice folio compactione] fapore aditringente fine morividantia. fundantia [magn natura o rugota quam moante tono compactors] agricultura international autamarore, pediculo femunciali, cui fæpe auriculæ caulem amplectentes adnata. Carulos profert framinulas crocantibus plenos. [At Juli feminiferi in receptaculis racematim coharentibus femina lamito quodam candido involuta continent.] Vimina craffiulcula incano hirfuto cortice amaricante techa, tuberculis aliquando ex dulcedine leviere adfiringentibus nodola, fragilia : Interdum cortex velut fuligine obtuletus videtur.

Salix hac folorum figura in tantum variat, ut non fatis sciam an species distinctæ fint nécne ro-tundifolia & latifolia dictæ. Verùm quoniam species temere multiplicandæ non sunt, J. Bauhini

potius sententiam sequor distinctas non esse.

porus iententam tequor attitucas non cue.

Arbor hac in fepibus vulgaris eft, interdum etiam procul ab aquis.
Arbor hac in fepibus vulgaris eft, interdum etiam procul ab aquis.
Arbor hac in fepibus vulgaris eft, interdum etiam procul ab aquis.
Hujus carbo citifirme ignem concipit; quaproprer ad pulverem tormentarium expetitur.
Præftat etiam delineandis iis, quæ Pictores ante accuratam operam imitanda fibi proponunt.

A. 2. Salix angustis & longissimus folius crispis, subtus albicantibus J. B. Salix oblongo, incano, acuto folio C.B. An Elwagnus Dalechampii, & Salicis 6. genus Lugd? The Ozier.

Virgas cortex virescens obvestit aut cineraceus [ex nostra observatione vimina teneriora que in Salicetis quotannis exoriuntur rubent nonnihil & litrsuta sunt] súntque ex longissima & simplices, nullis adnatis virgulis donatæ, obsequiosæ admodum. Folia quoq, longa admodum, angusta & crebro agmine ramos stipantia, superius virescunt, inferius cum nitore ad objectum luminis vario canescunt, à nervo medio obliquis in margines nervulis exporrectis, in ambitu crispa magna ex

Hee riguis gaudet locis, & ad aquas plerunq, exit.

Locat.

Locat.

Experiment of the position of the property tibus infignitur.

3. Salix folio longo subluteo non auriculata vimine subluteo, item vimine rubro. The longleaved pellowith and reddith Sallom.

Hac etiam in Salicetis colitur ad vitilia, si tamen permittatur adolescit in arborem mediocrem: virgis tenuibus subluteis; foliis unciam latis, tres uncias longis, acuminatis supina parte pallide virentibus, prona incanis, pediculis fatis longis infidentibus, non auriculatis. Hoc genus interdum va-

Hujus virgas annotinas summa parte sub Autumnum plures surculos emittere observavi-

4. Salix humilis repens rotundifolia.

Hæc in palustribus præsertim montosis oritur.

5. Salix humilis latifolia erecta C. B.

Hac Salici latifolia aquatica acuto folio fimilis est, sed humilior, cum hujus virga rotunda, striatæ vix cubitum superent. Foliæ minora sunt, ex rotunditate oblongata, in acumen definentia, ru-gosa, parte prona lanuginosa, tactu mollia. Juli rotundi, parvi slavi. Hæc (inquit) cum latisolia repente confundi non debet. Michelfeldæ in humidis.

6. Salix pumila montana folio rotundo J. B. Round-leaved Dwarf-Willow of the Mauntains.

Vix humo se attollit palmaris ista Salix, ramulis prædita rubentibus, isse magnam partem nudis; quorum tamen fastigia pluscula coronant folia, valde concinna, ad Cotoneastri folia quodammodo accedentia, circinata ferè undiq rotunditatis, nonnihil tamen in oblongum porrecta craffiulcula, rigidula, rugola, venis finuatis crebris à medio nervo exporrectis, glabra utrinq,, fed inferna parte canefeenta, superiore atro-virentia, pediculis satis longis; ad quorum imum animadvertere est fortuita capitula lanugine Saligna plena: subinde verò & privato insidentem pediculo brevem simi-

Hac à J. Bauhino in Rhaticis montibus collecta est. Nobis in rupibus à Boreali latere montis Locus. Ingleborough à Thoma Willifello oftensa & collecta est: necnon in monte Whernside è regione Ingleborough, trans fluvium fubterraneum.

Hæc Salix rectius fortasse ad primum genus referretur: erat enim (quantum memini) folio solidiore & compactiore. Verùm quoniam J. Bauhinus folia craffiuscula & rugosa ei attribuit hic col-

Sequentes tres Salicis species à C. Bauhino in Prodromo descriptæ an à præcedentibus omnibus diversa fint, & ad quod genus pertineant me nescire fateor.

1. Salix Alpina angustifolia repens non incana C. B.

Ex radice atro-rubente cortice tecta cauliculi palmares, humi fufi prodeunt, qui capillaceis radicibus terræ affiguntur, ramulis tamen paucis sursum elatis: foliolis oblongis, latiusculis, brevibus cincti: flores ut in cateris, quibus absentibus nullus Salicem esse crederet. In Helvetiorum Alpibus & monte Fracto frequens eft.

2. Salix Alpina Pyrenaica C.B.

Hac ad femicubitalem altitudinem vix affurgit, virgü tenuibus, ramofis ; foliii oblongis, parvis, per circumferentium ioliis holoferici inftar ob minurifilmos pilos tactu mollibus. Spicæ florum angusta, unciales, molles sunt.

In summitatibus Pyrenzi montis collecta fuit-

Lacur

3. Salix faxatilis minima C. B.

Hac duas uncias vix superat, quæ ex radicula caudicem craffiusculum, vix semiuncialem emittit, ria binos temófve unciales ramulos, tera incumbentes dividiur. Foia dim para, obloga, fub-rotunda, atrovirenta, venofa; quorum medio capitulum parvum, fubrotundum, velut ex multis baccis compositum insidet, quibus maturis apertis veluti ex triangulari capitulo mollis, candida & brevis lanugo effertur.

In Alpium Helvetiorum jugis faxis infidens reperitur.

Locus.

4 Salix Syriaca folio oleogineo argenteo C. B. Ægyptiaca & Syriaca Park. Safiaf Syrorum, Salicis focies J. B.

Magnitudine variat, Betulæ fimilis trunco, ramis frondibúfq. Virge longæ, graciles, molles, & ex pallido flavelcentes. Surculis mollicellis folia hærent Viricis. E ramis germina fpithamæa hinc ex panuo navercentes. Surcuis monicellis roua narent vincis. E ramis germina ipitamaza linica inde prodeunt, haud fecus ferè ac in Ficu Cypriotica: E quibus primo vere foficuli mollicelli ac langinofi pendent, pallidi, Populacorum amuli, natura ficciores, jucundi odoris. Hos legunt molicelli molicelli e quodo "nullum ferant fructum, & ex iis aquam Cardiacam pretiofiffimam incolar [Halepi] eo quod "nullum ferant fructum, & ex iis aquam Cardiacam pretiofiffimam

Vires

tengrin pro-elicium:

tengrin pro-elicium: ticis, unde in unguenta mifcetur. Zurumbeth Arabum ficcat & adfiringit: Cor exhilarat, & confortat, compescit vomitum, muliebria sistit, slatus resolvit, venenatorum morsibus resistit.

Calaf seu Ban Alpini.

C. Bauhinus & Parkinfonus pro pracedentis synonymo habent. J. Bauh. à pracedente separat. Et revera Alpinus folis majoribus & latioribus depingit & describit, quocum ctiam consentie rudi-Le revera Alpinus 10118 majorious ex laturious depungir ex decirious, quodum estant contente erud-tiff. Vellingius, annotat tamen varietaren eam potius accidentaleme fle, & loco deber: ait enim inter Syros vicinófo, populos angultioribus folis contractam plantam confpici. Eam (pergir) nulla infidet lanugo, nec a medio nervo productar fibre ambitum foliorum divifuris interfinguum, ut icon Alpini reprælentat. Ad foliorum exortum folliculi emergunt finguli, rubro leviter colorati, coranjun repastente. An Assault Social Social Social energian ingas, into street contact Order did used did to the felic firingents figuram expriment, unde & nomins & virtutum ratio primitus deuta videur. Caleb enim five Calub Arabibus cor denotat. Debittens tandem folliculus floreum ducha videur. dicam an laneum partum excludit, interfusa candori flavedine pictum, quem in rectum exiens in-

clusus stamuneus scapus sulcit.

E storbus elicitur aqua adorata, Macalef dicta Alpin. cujus frequens usus est in Asfectibus cardiacis calidis. Ramuolf, ad venena arcenda, ad cor recreandum, & putredinem exficcandam eam prædicant. Egyptii, & in febribus pestilentibus pro secreto habent. Alpin. Per variolas deturparis infantulis cum Bezoar aliquot granis utilissimé exhibetur. Vessime.

Aquam in qua stores multi infust vel bullist suernet, exhibent ad dolores capitis, & ad reliqua ad quæ aquam deltillatam, éstque ad quoscunque sebricitantes maximo apud illos in tilu. Alpin.

5. Salix Arabica foliis Atriplicis C.B. bumilis Arabica foliis Atriplicis Patk. Garb Maurorum Salicis genus J. B.

Actor eft patula, haud tamen multum affurgens, cujus furculi extremi teneriores fragilioréfque quam ut Salicum noftratium inftar vimineo operi infervire queamt. Cortex ex pallido flavefeit, ficut & folia, quæ oblonga palmum circiter, duos digitos lata, per ambitum velut Atriplicis folia limuata, modice ficcante & aditringente facultate. Fructum & florem fe vidifie negat.

Scribit Rauwolf, ex ea aphronitrum, Salem petræ vocant, optimum fieri ad pulverem tormentarium. Surculos sci. extremos cum foliis in cinerem comburi, affusaque aqua macerari, separari & multa ebullitione coagulari. Sed pulverem illum noftrati haud aquivalere. Nihil certè aliud est quam Sal fixus istius arboris, quem ab alterius cujuscunq, plantæ sale fixo non differre specie

Caterum Avicenna, notante J. Bauhino, suo Garab casdem pane vires tribuit quas Salici.

6. Frutex Æthiopicus conifer foliis Cneori, Salici æmulus Breynii, eent. 1. cap. 9.

Ramolus est valde, ligno duro, subalbido, cortice è gryseo rufescente; Foliis frequentissimis, craffis, duris, Cneori fimilibus; que in furculis paulo minora, quò autem magis fuperiora versis rendunt, eò majora latioraq, fipedantur: donce furculorum tandem faftigia coronando finiunt, inq. fuo meditullio, pariter ac inter furculorum divaricationes, Globulum lanuginofum & penitus niveum, Salicis Capreæ Tabernamontani catulo fimilem, fed minorem, & tuberculis subtiliffimis strobili in-Santos Capica: L'acertamontant catuo nimeri, jeu minoreni, ec une dan superiori stati rimaturi de Pinaltro exafperatum continet; è quo fuccrefente fisfaiti mufcofi, Salicis quodammodo fimiles, ilaminulis pallidis conflantes, erumpunt. His deciduis globulus ille in conum fufcum, uncialem & majorem, fquamis in extremitate fua albidis & lanuginofis, evadit.

Reperitur hujus species major, foliis majoribus.

Julus descriptus, fruticem bunc Salicis speciem esse demonstrat: cumg, storifer sit, sexu masculum. Capitis bonz spei inquilinus est.

Capitis bonz spei inquilinus est.
Nullius (ut rect: Plinius) tutior est reditus minorisve impendii [quam Salicti] aut tempestatum Locut. fecurior. Tertium locum ei in æstimatione ruris Cato attribuit, prioreine, quam olivetis, quamq frumento, aut pratis.

Inter primas arbores germinat Salix, Julos & flores initio Veris oftentans. Juli autem floriferi Tempus, brevi decidunt; seminiseri ad astatem usque in arbore durant. Componiintur hi è multis vasculis feminalibus, oblongis, mucronatis, per maturitatem in binas carinas dehificentibus, & lanuginem oftentantibus, cui femina involuta. Semina autem fata germinare & Salices edere à Trago obfervatum & proditum: idémque confirmat J. Bauhinus. Salix ergò ab Homero كالم المرابع dictur, non quòd fterilis fit aut infrugifera, ut nonnulli opinati funt, hoc enim experientix repugnat; neq, quoniam ocyffime amittat femen, antequam omnino maturitatem fentiat, ut Theophraffus, Plinius alique statuunt. Nam Salices omnes semen perficiunt, nonnulla etiam diu retinent : Sed sortasse quia femen virile infecundum reddit & conceptum impedit. Nam & folia Salicis contrita & pota intemperantiam libidinis coercent, & in totum auferunt ipsam sapius pota. Plin. & sterilitatem in-

ferunt conceptung, impediunt. Disse.
Salicis cortex, folia, Juli refrigerant & altringunt; exficcant etiam citra mordacitatem tum flo. Vires & res, tum fuccus expressus, quem medicamentis exficcatoriis reservant. Haud enim invenias quid ad Ulus, plures res utilius medicamento citra mordacitatem exficcante, quod paulum etiam adftringat. Gal. Hinc fanguinem expuentibus profunt. Corticis è ramis primis cinis clavum & callum aceto maceratus fanat; vitia cutis in facie emendat, magis admifto fucco fuo.

Succus è plaga manans cum floret ad expurganda valet qua obstant oculis; item ad spissanda quae opus sunt, ciendamo, urinam, & ad omnes collectiones intus extrahendas.

Opis unit, ciendanti, uritarii, è a do mines contectories inui extranenas.

Plura habent Veteres de viribus Salicis igifiq, partium, que vide apud J Balhinum.

Folia cumramis in cubiculis firata aerem intrigidant & febricarantum ardors mitigant. In quem ulum haud infeliciter entamium in Italia & Gallia quibudam locis adibier oblesquatus se Folia cum allis refrigerantibus aqua incocta ad lotiones pedum febricitantibus conducunt. Ex cipilentigno & bacilli raforii parantur ad abradendam linguam caufo & febribus ardentibus laborantum, notante Camerario. Hac omnia è l. Bauhim hiftoria.

Salicis arborea ramorum ufus est ad perticas pro Lupulis & ad stipites pro sepibus; ligni etiam olim ad scuta; nam cum lentissimum sit, plaga ei institua contraint se penitus, eluditque suum vulnus, & ob id contumaciùs transmittit ferrum; & quòd levissimum sit, utilitatem eandem ingemi-

D. Evelynus lignum hoc ad cultros mensarios exacuendos & poliendos alii cuicunq non ligno

tantum fed & con prafert.

Pracipuus autem eft ulus viminum ad corbes, sportas, qualos, canistra, fiscinas, clathros, vannos, cathedras, cunas, anaclinteria, aliáque utenfilia: innumera texenda, in omni vita adeo necessaria ut non immerito Cato tertium Salicto locum dedisse videtur, ut superius diximus.

SECTIO V.

The state of the s

Arbores floribus imperfectis, seminibus in vasculis membranaceis, aut membranis auctis contentis.

CAP. I.

De Ulmo.

Lmi vox (ut videtur) primitiva est: siquidem nullum ejus Etymon apud Grammaticos auc Botanicos reperire potuerim. Gracis Пласа dicitur. Ejus notæ characteristicæ sunt folliculi seminales compressi Atriplicis hortensis folliculo-

rum amuli antequam folia erumpant pracoci maturitate decidentes.
Ulmi duo genera à plerisque Botanicis Theophrastium, securis statuuntur. At neg, hi in nominibus aut descriptionibus conveniunt. Nos in Anglia tres observavimus species, quibus addit D. Goodyerus quartam. En funt, . 01

A. 1. Ulmus unigatissimus felio lats scabro Ger. emac. unigaris Park., Che Common Elm.

Arbor ell grandis & procesa, multis ramis brachiata: cortice juniorum ramorum feu virgarum ex cinerco rubente, nunc lavi, nunc profundiffimis fulcis eminentiffimis, porcis fecundum longer tudinem exarato, interiori albo, lucuo admodum & tenaci, ut il longum facile 'fine informa de ratin politi. Cortex arborum adultiorum pro earum venufatar in rimas finditur; & admodum officiori exactivation con control adultion or carum venufatar in rimas finditur; & admodum officiori politic in rabilis lavigatas valdegon. Eccece 3

spicuo, cum penitus exaruerit firmum admodum & lentum, nec findi facile, unde ad vehiculorum axes, quodque nodofum in co est ad rotarum modiolos fabricandos expetitur. Quod cortici proxiaxes, quodque nodolum in co ett ad rotarum modiolos taoricanos experitur. Quod cortici proximum eft, Alburnum dictum, in hac arbore præ allis hoc nomen meretur. Ante cinnia føres promit è ramulorum extremorum tuberculis in mufacirum congelles, ex faminulis plurimis atropurpureis, quorum terna aut quaterna includuntur receptaculo oblonguículo in vinici purpurante. Floribus fuccedunt foliacei utriculis, compreffi, feminibus Attiplicis fimiles, multi ex oblongo rotunication activitation promitation and provincia de la compressión de la companyamente del companyamente del companyamente de la companyamente de la companyamente del compa Floribus tuccedunt foliaces utriculi, compress, feminibus Atiplicas similes, multi ex oblongo rotun-dari, magni, tenues & in extremo partim fifti, in quorum medo fome parvum, tenerum, planum, candidum, fapore dulci: maticaarum planumum reddi fuecum, ut & cortex. Tandem post semina-candidum, fapore dulci: maticaarum planumum reddi fuecum, ut & cortex. Tandem post semina-e ramulorum qui semina sufficiant faltigiis folia se proferunt, latius primum vicentia, post obscu-rius, oblonga, cripa, in ambitu seriast, res quaturore digitos longa, duos tresve lata, (de media misso, oblonga, cripa, in ambitu seriast, res quaturore digitos longa, duos tresve lata, (de media media, fuellarias, sufficialistas, alternativa costa.

tundo fastigiata, singularia alternatini posita. Per mediam longitudinem rectus, & à tergo magis conspicuus, transit nervus, à quo alii minores ceu costa, recti & veluti paralleli crebri exeunt, in uno tamen latere plures, quo fit ut altera fo-

res ceu corta, recu oc veituti paraiteu creon exeunt, in uno tamen latere piures, quo ne ut aitera foliorum pars alteram longitudine vincat, ut ingeniosè primum obbervavit Cordus [Noftra obfervatione hoc non est perpetum] Pediculi foliorum brevissimi.

Foliis quotannis adnascuntur foliculi cavi, tuberosti, subrotundi, ac diversarum figurarum, in qui bus primum glutinosis quidam humor ex quo vermiculi esque giennetur, qui in minutos culicellos transsigurarum: in Anglia opsiduale ba ravissime observatum in Ulmarum faliu. Succus hic ad usum Maio mense colligendus, antequam vermiculos producat.

An schube di Borcuse siminat su resmissime producat.

An fructus à floribus sejuncti seu remoti sunt, nobis nondum certè observatum satemur.

2. Ulmus minor folio angusto scabro Ger. emac. minor Park. The narroty-leaved

Przecedenti fimilis est, multo tamen minor & humilior, felia plurimum duos digitos cum se-mise longa, unum aut paulo amplius lata, circa margines pari modo ac przecedentis serrata. In re-liquis cum przecedente convenit. Flores & semina non observavit descriptionis autor Jo. Geod-

Inter oppida Christ Church & Limmington in saltu ducto Foresta nova in Hantonia invenit, & plantulam in hortum fuum transfulit, ubi juxta Ulmum vulgarem sita diligenter intuenti facile po-

3. Ulmus folio latiffimo fcabro Ger. emac. Ulmus latiore folio Park. The Mpch Datel, 02 froat leaved Gim.

In arborem prægrandem & proceram adolescit, præsertim in sylvis & inter arbores nascens. Orna a control page a cum fucco turgent, abíque ruptions persculo detrahi potett ad duodecim plus pedum longitudi-nem, & è quo non raro necuntur funes. Materies colore prima fipeciei finilis, minis tamen fir-ma ac tenax, nec ad modiolos idonea, quod facilius findatur. Rami majores funt & crafficres, magis patuli feu in latum diffusi, magisque dependentes quàm illus: Flores & selimia fimilia, ve-rum hec nonnibil majora. Felia multo longiora latioraque quam alterius cujuscunque Ulmi speciei, nimirum tres, quaturore digitos plurimum, lata, quinq, aut sex longa, utring, trachant aspera seu feabra, per magisnes ferrara. Coryli folia sado simula ut incautum pro iis fallere postint, unde & Arbor nostratibus Witth: Dasci, i. e. Ulmo-Corylus dicitur. In reliquis cum prima specie

In solo quocunque seu sicco, seu humido seliciter crescir vigérq,; tam in altis montibus quàm in vallibus depressis, non in Hantonia tantum sed etiam in alis Angliz comitatibus.

Arcus ex hoc ligno olim factos fuifle affirmant fenes. Hujus ramulus à C. Bauhino miffus describitur in Historia Plant. J. Bauhini.

A. 4. Ulmus folio glabro Ger. emac. Park. Witth Elm, og imooth leaved Elm.

Altitudine & crassitue primæ speciei æmula est; verum rami non adeo erecti sunt, sed ad præ-cedentis speciei modum in latum, disfusi & deorsum dependentes. Folia primæ speciei formå similia, verùm utrinq, glabra & obscuriùs viridia cætera ei similis est. Hujus varietatem habet Hiftor. Agri Oxon. D. Plott, sub nomine Ulmi solio angusto, glabro.

In agro Cantabrigienfi frequentissima habetur, & alibi etiam in Anglia. I, Bauhinus in Aliatia prope Polvillam arcem observavit Ulmi speciem, cui folia valde crebra, parva, nec multò majora articulo postremo pollicis, plurima etiam minora, minus rugosa, superna parte nonnihil lucida, nervis eleganti ac exquifito ordine dispositis. Fortè hæc varietas est præ-

Quòd Tragus Ulmum proceram nullo fructu prægnantem dicit, penes ipíum fides fit. Plinius Atiniam semen nullum proferre prodidit.

Attamen Columella id fallium effe ait, nam rariorem fructum fine dubio creat, & idcirco plerique ftenlis cenferur. Affirmanti potis quai megant credendum. Nec verifimile eft dari ullam vel Ulmi, vel alius cujulcune, arboris in rerum natura ípeciem fterilem: forte aigus individua infœcunda observata fuerint, unde sterilitas toti speciei imputata. Semen autem Ulmi Samera Latinis dicitur; quæ circa finem Aprilis maturescit. Ulmus,

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

Ulmus, Theophrafto auctore, lucos aquaiq, deliderat. Apud nos patilim in tepibus provent, Locius tam ficcis quam humidis, tam montolis quam planis. Confortio gaudere videtur. D. Evelinus suspicatur hanc arborem non sponte provenire in Anglia: mihi tamen contrarium videtur, quòd D. Goodyerus in sylvis & saltubus Ulmos frequentes inveniri afferit, quódq, in omnibus, paucofffmis excepts, hujas Regni provinciis copiole crefcant. Nec fi aliculo non inveniantur, efficiare inde fontaneas alibi non effici. Nam & Fagi quas omnes pro indigenis Anglia habent, in multis ejus Comitatibus non oriuntur: nisi & has etiam autoritate Cæsaris è numero spontanearum exclu-

cure vent. Ulmus è radicibus copiofos ftolones emittit, unde iis avulfis & tranfplantatis propagatio ejus facilis. Seritur etiam talea, & commodiffimé femine feu Samera. Verum varios modos ferendi & tranfplantandi Ulmos ad ambulacrorum ufum vide apud D. Ezodimem in Sylva, cap. 4. Nulla arbor, codem auctore, tranfplantationis adeò patiens eft ac Ulmus, polfe emm removeri

etiam vicennes, haud dubio successiu, seque expertum esse in arbore cujus caudex suiipsius corpore

duplo major erat. Ulmorum olim eximius ulus fuit ad vites maritandas, & ad pecudum cibaria: nam capræ & oves *Ojūr.* libentifilmë hac fronde velcuntur, itémque boves, fed magis Atiniæ; ideóque Veteres, & præcipuê Columella, quomodo Ulmaria facienda funt, reliquumq harum arborum cultum fuse & eleganter

exponit: nunc dierum in honore minore funt.

Materia vel in ficco, vel in aquis diutiffime durat : at viciffitudinum ficcitatis & humoris minus patiens est: reliquas post Cornum firmitate facilè vincere autor est Theophrastus. Nostrates (ut diximus) pro rhedarum & vehiculorum axibus ea utuntur próa, rotarum modolis, ad quem ulum aptior eft qua verrucolis & nodolis excrescentiis tota superficie obducitur, quibus hac arbor prasfertim detonsa valde obnoxia est, succo nutritio ob ubertatem, & quia exitum non invenit, perruptis vasis ei devehendo destinatis ab usitato tramite deerrans, & in irregulares motus, slexuosos, circulares, undantes, raptus hujufmodi tumores excitat. Hinc Theophraftus & Plinius Ulmum, quod vigorem fortiflime fervet, cardinibus aflamentífq, portarum utilem effe fcribunt. Celebratur & ad fores, præla & torcularia: utilis etiam est ad afferes pro tabulatis conclavium in domibus & ad alia multa, quæ vide in Sylva D. Evelyn.

Quodad vires in medicina (autore DioCoride) Ulmi folia, rami & cortex adftringendi vim ha-Vires, bent. Folia trita ex aceto ad lepram efficaciter illinuntur [Cortici hoc tribuit Galenus, Plinius & bent. Folia trita ex aceto ad lepram efficaciter illinuntur [Cortici hoc tribuit Galenis, Plinius & libro & foliis] & vulnera glutinant; multo verò magis cortex fi facite loco circumvolvatur. Racices eandem vim habent vulnera glutinandi; nam decocto earum [corticis radicum Diofe:] quidam perfundunt fracturas, unde eas celerius obducto callo conflotant. Idem decoctom articulorum duritias emollire, & nervorum convulitiones refolvere dicitur: Decocto radicum fupernatans pinguedo illita pilos defluxos refituut. Cortex rad. contufas, & muria ulque ado biaschust ur malgnatat fimilis fis, illitus podagricos dolores mulet.

Corticis denarii pondus [unciæ pondus] in hemina aquæ frigide [in vino aut aqua Diofe.] potum alvum purgat, pitutiafa, & quaya privatum trahit. Plin. Dofe, Mirum aftringens purgare.

Lachymam commendat Plinius ad collectiones yulnera & ambuffa; at Ulmus noftras nec spones, por vulnera lachymam fundt.

nec vulnerata lachrymam fundit.

Cortex arboris si in aqua communi decoquatur, donec aqua consistentiam ferè syrupi acquirat, decocto autem admisceatur tertia pars Aqua vita; singulare est remedium adversus dolorem ischiadi-

cum, si pars affecta eo ad ignem aliquandiu foveatur.

Humor qui in foiliculis foliis innascentibus reperitur faciei illitus cuti nitorem inducit, faciémque Frume que in tonicals tons manaconose reports acces must currinorem interest, factoring gardieren præflat: Martholis pueronim enterocelis medesir freibit, fi fplenia in eo medestak inguin luperponantur aque fub femorali fibligentur. Fallopius fe nihil reperifle opportunus feribit guim inperponancia aque un tenioran auoigenica. Franopius le mini reperiue opportunius tenit in agglutinatione hoc liquore, feq. vidife mirabilia in Vilhics; modune, ejis confervandi tradit. Plura vide apud J. Bauhinum, tom. 1. part. 2. lib. 8. cap. 51. pag. 144, 145. & Sementum in Paralipom. ad lib. 1. Pract. cap. 19. Henricus ab Heers in Objervas Medic. duas narrat historias impri-

mis memorabiles de hoe liquore quorum priorem non pigebit huc tranfcribere.

Ante annos 29 multum maris & terra emensis sum cum quodam Lithuano, Chemiam, variásque artes, serias, ludicras, etiam magicas, quarum tamen me præsente nullum unquam specimen, eth ferio conateur edere pount, protiente. Hic ab omnibus medicis, agyrtis, anobus, venetics, chemicis, in tota quam obierat Alia & Europa, fecreta, ut vocabat, prece vel preto, vel permuchi, in tota quam obierat Alia & Europa, fecreta, ut vocabat, prece vel preto, vel permuchi criemicis, in ota quani onesta Aria e Lunopa, recetaj ur vocanza prece va pretto, va pini interacione plurima collegerat. Inter alia gallum gallinaceum, utrique illum manu tenens, mini obtuliti, juffir me oculum fapius acuiffimo cultello punctum, intera, digitos preflum orbitz crani reponere: Affudir illi fiquoris guttas duas, obligatos, capitecista inclust, è qua post horas odo eduponier: Amon un niquoris guas quas congarda capreciment intum; et apportanta vit, utroque oculo ira fibi fimili, ut nec ego qui fecueram, nec affantium aliquis fectum oculum fano poffe diffinguere. Altera historia est de filia viri nobilis, cujus oculum acu punctum, postquam totus humor aqueus & pars vitrei effluxerar, liquore hoc intra unius nochi fazium perfecte fanavit: manlit tamen humine & vitu caffa: Verum tale ut etiam vigetimo post anno nemo excecatum oculum à vidente, etfi curiose indagabat, diferiminare potuit, imò multos annos cum marito orbitatis ejus início vixit. Hactenus Ab Heers.

Verum ex recentiore & acuratiore Observatione Franc. Redi, & Antonii Nuck colligitur liquorem prædictum ad vulnera inflicta fananda & humorem oculi aqueum expressum restituendum nihil contuliffe, sed naturam solam totum opus perfecisse: id quod cuivis manifestum esse potenti, (inquit D. Redi) cui placuerit oculos Hirundinum, aut alterius cuiuscunque Aviculæ acu vel scalpro solerter terebrare. Ego ejus rei periculum feci in gallinis, anderibus, anatibus, gallis nostratibus & toterter tereotare. Eso epas tet por temmi reci in gamino, amentos, gamo intratarios de Indicis, & animadvertendo omnia hac volatilia fua fonte minore qualm 24 horarum figato fanari veracom deprehendi Ceruel. Celjum, lib. 6. dicentem, Extrinfecis verò interdum, fi ichis oculum lædit, ut fanguis in eo fuffundatur, nihil commodius elt quam fanguine Columba, vel Palumbis, vel Hirundinis inungere, neq id fine causa fit, cum harum acies extrinsecus læsa, interposito tem-

Varietas

& viam quodammodo pracludere valeat. ex viam quousininoso processors variation. Quod humor oculi aquesi fonet reflituitur abfque ullius medicamenti ope, experientia probat. Expertus (inquit) novi, loco faltem obfcuriore fervato animali (poft cornex fationem & humoris aquei expressionem) decem horarum spatio, oculo humorem visumq, redditum suisse, & nuperrimè in Theatro nostro Anatomico [Leydenli] publice idem demonstravimus in cane cui ex vulnerato in a meatur notice attended to the could take to posses effluxis humor aquess, ut flaccidus appareret oculus læfus; observatum tamen elapso sex horarum spatio oculi bulbum humore suo iterum repletum fuisse, idque sine ulla meditalism oculi bulbum humore suo iterum repletum fuisse, idque sine ulla meditalism oculi bulbum humore suo iterum repletum fuisse, idque sine ulla meditalism oculi bulbum humore suo iterum repletum fuisse. camentorum applicatione. Ipsum Galenum hoc non latuit, Oculos vulneratos restitui posie; Caterium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam, nec fieri vulgò solitum in puero vidimus, qui stilo in pupilla loco futerium incredibile quiddam in puero vidimus solitum in pue terum metecuore quotatti, nen nen vaigo fontam in puero vantinas, qui mito in pupitar toco rit-erat compundus; nam cum fatini effluxifiet aquofus humer, tum pupilla ipfa minor eft reddita; tum tota cornea apparuit rugofior, exterium fanatus poflea reche vidit, collecto fci. paulatim in eo qui effluxerat humore. Et fi fides hiftoria Byzantina feriproribus, teftantur hi Imperatores Conqui emuxerar mantore. Le la nossimionie 20 Zantore responses, terrantur in Imperatores Confiantinopolitanos quoddam, quorum oculi pungente infrumento (qua de caufa fupervacaneum hic dixife) ità lacebantur ut aqua efflueret, brevi tamen poltea oculorum & vigorem & prater expectationem vifum recuperálle. Hoc fi minis verifimile videatur, tetlem adduco Josephum Zambeccarium, qui de Doctore quodam Nerio narrat sequentia, Canis (inquit) binos oculos scalpello chirurgico, quo venas aperire folent, dextrè confodit, & ex iis totum humorem aqueum expressit, ità ut oculi tanquam duo facculi vacui corrugati manserint: cane deinde sub solius benefica natura tutela relicto, post sex horas & breviori forsan tempore, ipsius oculos repletos suisse, & ad statum teta relecto, post lex noras & previori norian tempore, ipius ocuos repieros ruite, & an tatum naturalem rediiffe; cicatricis nota folim remanfera, & Canis leus & alacer eras, acfi nullo affectus fuiffet incommodo, & quod pluris intereft, excus non manfit & acute videbat. Idem experimentum in variis alis canibus, fuper Cuniculis, Indicis porcellis & Agno rurfus tentavinus, fenperonnes intra paucas horas feliciffime fanati funt, & adeò incolumes evaferunt, ut rie unus quidem ex ipfis ex inflicto vulnere excus remanferit. Hac autem que Nerius expertus eft verifitma funt, fed locum faltem habent in oculis quibus pungente acu, aut alio quopiam inftrumento, fed tenello vulnera infliguntur exigua: fi verò majulculum fuent vulnus, intimiúfo, adacum inftrumento, fed tenello vulnera infliguntur exigua: fi verò majulculum fuent vulnus, intimiúfo, adacum inftrumento. mentum pungens aut secans, sanandi methodum quam supra proposuimus observare præ-

ttabit.

Ex hoc liquore oleum paratur, tefte Sylvio, in vulneribus præftantifimum. Nobis verò hactenus observatum, inquit J. B. Olea quacunq, in vulnere simplici minus profeccise: nam & eis fere fordescie vulnus, & glutinatio, que imprimis desideratur, impeditur.

Caterima paes, bul se post hybernam famem Samera impleverint, profluvio alvi, niss fuccurratur, intercunt. Hinc in regionibus Italia Ulmis confisis, rarò frequentes durant apes; ut prodidit intercunt. Hinc in regionibus Italia Ulmis confisis, rarò frequentes durant apes, pur prodidit Columella. Nihil tale à nobis hactenus observatum at neq ab aliis fide dignis traditum acce-

CAP. II.

Ostrya Ulmo similis fructu in umbilicis foliaceis_C. B. Ostrys sive Ostrya Theophrasti Park. Fagus sepium vulgo, Ostrys Theophrasti J. B. Betulus sive Carpinus Ger. The Pombeam, og Park-beam tree.

P. B. Rocerior magna ex parte eft, quàm ut ad vulgatarum (epium humilitatem cogi poffit, atq, adeò in infignem altitudinem (epeexcrefcat, caudice craffo, cortice albido, aquali, materie duriffima & folidiffima, albicante. Folia per ramos ulmea, fertata fed longiora, denticulis in ambitu acutioribus, & veltat in (pinulas definentibus, utrinque glabra, fuperne hulari virore fplendentia. Ex ramis primo vere nucamenta quædam ac Juli dependent, foliati, oblongi, foliorum agminibus densè stipati acutorum, membranaceorum, ruforum, aut ex viridi fuscorum. Fructus verò in longo pediculo ípicæ inftar, foliorum anguftorum ligulis alatis obvallatus, pyramidali corculi effi-gie, ftriatus, compreffus, lignofus: qui proveniens duo foliola Pomorum foliolis ferè fimilia pro-

Passim in sylvis & sepibus Anglia, Germania, Gallia, & aliarum provinciarum occurrit. In hujus arboris nomenclaturis & historia admodum confust & obscuri sunt Botanici, ut apud J.

Lignum candidum eft, folidum ac firmum, unde ad rotas molendinares, cochleáfque actrochleas, aliaque inftrumenta, que magnis ponderbus fuftinendis infervune expentur.

D. Evelynus commendat hanc arborem ad fepes tonfiles pro ambulacris in hortis & viridariis.

Vere vulnerata lachrymam exfullat non fecus ac Betula.

Ad nos scripst D. Tancredus Robinson mirum quoddam corpus ramosum globulos sungosos seu ex-crescentias in summitatibus ferens observarum fuisse inter corticem & lignum Carpini a D. Dodarto; & à D. Marchand gummosam substantiam instar laccæ & spiritu vini dissolubilem è trunco hujus arboris copiose extillare, & longis filis dependere.

Lib. XXV. De Arboribus quarum fructus à florib. sejuncti.

DE MORO.

Morum huic libro subjungendam duxi, quòd & ipsa julifera sit : an vero fructum à flore sejun-ctum gerat mihi nondum constat. Vocis Mori multiplex Etymon adsertur, Qui Latinam esse volunt à mora seu morando deducunt, quòd arborum postrema frondes germináque producat. Verùm Mora & Morus non conveniunt quantitate prime (yllabæ. Alii à umue), id eft, niger dictum vo-lunt quia baccæ ejus nigræ funt. Alii & rectius à Græco deductum exittimant. Nam & arbor ipfa Moria appellatur à Nicandro: Fructum vero Mier dici Æschyli, Sophoclis aliorumo, autoritate comprobat Athenaus libro VI ali serie del constitución del c tam cum sit sapientissima, Plin. lib. 16. c. 25. Novissima urbanarum germinat Morus, nec nisi exacto frigore, ob id dicta sapientissima arborum. Idem 1.18. c.27. Cum germinare videris Morum, injuriam postea frigoris timere nolito: eadem de causa sapientissima fertur. Verum Etymologias illus ver arrigger explosit Vossus in Oratoriis.

Chim Mori albæ Julos longis pediculis hærentes observaverit J. Bauhinus : cúmque etiam in Mori

nigræ iconibus juli longis pediculis dependentes pingantur. Fructus autem utriulo, brevibus, nigræ breviffimis infidere dicuntur, suspicamur julos à baccis disjunctos esse nec fructus iis succedere, ut nonnulli volunt, quamvis nihil affirmemus, sed rem observatione diligenti determinandam relinquimus: impræsentiarum autem, donec certius constiterit quò referenda sit, Morum huic generi subnectendam duximus, & Ficui proximè præmittendum quacum in multis convenit.

Morus nigra J. B. nigra vulgaris Park, fructunigro C. B. Morus Ger. The black Mulberry.

J. B.
Moro caudex fatis crassius, contortus ac nodosus: altitudo justa arboris; rami patuli; cortex rugolus, craffus, lentus: materies robusta & meditullitus flava: radices numerosa, magna ac robusta. non tamen altè descendentes, sed sese diffundentes, si Matth. credimus. Folia ex rotunditate in acumen desinentia, interdum vitiginea, sinuata, per ambitum serrata, tactu nonnihil aspera, hirsita, sapore subdulci & viscoso. Pro floribus Dod. autore Juli sunt virentes, lanuginosi. Frustum sert rapore inocutici ex viocito. Evo porione Dott autore juni tunt virentes, iantignoni. Fructum tert breviffimo pediculo harentem, majorem & longiorem quam Rubus, glomeratum fimiliter fed acinis minis rotundis, primium quidem virentem & autherum, poft rubentem, acidum & adfringentem, per maturitatem nigrum, fanguineo dulci fucco madidum, manus & os inficientem. Marth. air modicam ubi maturuerit remanere austeritatem.

Situm florum in hac arbore fructuum respectu, at neg, formam eorundem nos docent Botanici; neq ipfi hactenus observavimus. Theophrastus, qui omnium curiosissimè eos contemplatus videtur, lib. 1. cap. 22. de eorum situ, Gaza interprete hac habet. Etenim flores bæc in totu fructuum integu-10.1. Cap. 22. de columitut, Gaza interprece tace indece. Exercis pore out is ion proclaim mega-ments babet: at neque extrems feu fumms infidentem, neque fingulation parte ambientem, fed media in-culcatum, nift forte conflict nequean proper lanugimen. Vertun hac non fatis clara funt, ut inde cer-to colligere possimus ubi disponenda fit hac arbor. Scribit Carlajonus, non florere evidentee, fed fructum nascentem binis squamis tegi, quibus decidentibus velut flosculorum apices totis fructibus infidere, quæ fanè observationem merentur.

Morus alba Ger. Park. J. B. fruetu albo C. B. The white Mulberry.

Tota delicatior est, ut à nobis quidem observatum, eaque propter bombycibus alendis, magis expetita: folia teneriora, angustiora firmáque, oblonga magis non minus Nigra folias ferrata, aliquando vitiginea sed tam concinna divisura, ut Gallici sceptri Lilia artifici pictoris manu sacta ad certamen Provocent. Julos longiulculis pediculis hærentes plures fæpe fimul profert, ut in ramo foontaneæ Mori ex Italia delato observavimus. Fructus non ut præcedentis niger, sed per maturitatem albus, sapore (Marthiolo teste) melleæ dulcedinis, quo sit ut minime cum nigra facultate conveniant, minor etiam, ante maturitatem viridis & subviridis, austeriusculo sapore. Radix in ingentem ses diffundit longitudinem, magis quam nigra, fortaffe quoniam amplior, altior proceriórque femper quam nigra habeatur.

Morum albam Veteribis non penitus incognitam fuisse fabula Pyrami & Thisbes apud Ovidium aliósque e quorum sanguine Mori baccis asperso qua prius alba sugrant in nigrum colorem mutata anotque e quorum sangume mori paccis aipent que prise acte a marinda milita Dollo. Ginnt, arguere videur: quamvis apud reliquios Veteres, Theophraft. Dioloor. Galen. Plin. & Geo-ponicos giis mentio nulla. Quod fi Ovidii avo vel ante extraitfe (inqui; I) Bodetas: Jiumquan Plinus feripfiller, minimum in hae arbori ingenia profecifle, & ex infixone nullam nifi in magnitudine observatam diversitatem. Et Cæsalpinus candidam, quæ hodie frequentissima est & optima ad Sericum præftandum, peregrinam quondam fuisse in Italia putat, ut etiam bestiolæ, quæ ex ejus frondis pastu sericum reddit.

Lacuna Morum hominum amicam dicit, & locis delectari quæ homines frequentant. Lobelio Alba Mora multò infipidiora esse dicit quam Nigra, ad nauseam potius quam ad alendum nata, caduca, fatuè dulcia.

Amat Morus loca calida, sabulosa & plerunq, maritima, planiora; nec temere in montibus Mo. Locus. rum visam Plinius scribit. Frigidiora tamen loca facilè tolerat, & in Anglia nostra non infeliciter

Serotino germinatu floret, maturátque celeriter fructum Morus. In noviffimis florent, inter prima maturescunt Plin. Ergo, ut plurimum (inquit J.B.) mense demum Maio germina emittit, fructum maturat Augusto, aut etiam citius pro loci temperie. Tardiffime fenescere hanc arborem Veteres prodiderunt.

Usus.

1430

Car. Steph.

HISTORIA PLANTARUM.

Seritur non tantum talea aut surculo sed commodissime etiam semine. Verum de satione cius & cultu confulendi rei rufticæ fcriptores

Morum albam fieri per institonem Mori nigræ in Populum albam fabulosum putamus: nam, ut

Morum albam fieri per infitionem Mori nigre in Populum albam tabuiotum puramus; nam, ut færbius diximus, fruêtus furculi naturam fiequitur.
Foliorum Mori ufus ett infignis in Italia, Sicilia, Hifania, Gallia ad bombyces alendos, & in eum foliom Moros albas magno numero circa urbes & oppudeferunt; harum enim folis maxime delectanufum Moros albas magno numero circa urbes & oppudeferunt; harum enim folis maxime delectanufum danda (Dudam Mori folis deficientibus Ulmi folia & Urica geminia fubfituunt: Alii Lature vermiculi. Quidam Mori folia prebent; que ominia & nos expert ifumus; fed junioribus etancim danda funt, nam fi majoribus paulo, aut innium des, alvo fluida facile diffolyuntur & perantum danda funt, nam fi majoribus paulo, aut minium des, alvo fluida facile diffolyuntur & perantum danda funt, nam fi majoribus paulo, aut nimium des, alvo fluida facile diffolyuntur & perantum dan funt, nam fi majoribus paulo, aut nimium des, alvo fluida facile diffolyuntur & perantum dan funt, nam fi majoribus paulo and punt funt de perantum dan funt de perantum deletan d nam nimius humor obest bombycibus. Verum de Bombycibus & serico agere hujus loci non est, sed ad Historiam Insectorum pertinet.

ad Hintonam Hiectorum perunet.
Fræðus Mori nigræ (Mora Colf Officinis diæti) immaturi refrigerant, ficcant & aftringunt va-kilde, [blu åruerit Golen.] Itaque ad diarrhexas, dylenterias, affectiones celiaas, fluxus menítruos, kilde, [blu åruerit Golen.] Itaque ad diarrhexas, dylenterias, affectiones celiaas, fluxus menítruos, Extrinsecus in oris fauctiumque inflammationibus & ulce-expuinonem sanguinis accommodi sunt.

Mori fructus Diolcoridi (de maturo loguitur) alvum solvit, [initio pastus & ante alios cibos fumpta] facile corrumpitur, [poft alios closs] & ventriculo inimicus ed. Plinio (cui etain ex-perientia fuffragatur) refingerat, fitim fedant, appetentiam excitant, fi non superveniat alus cibus intumeleum: cui etiam ad

Æstates peraget nigris qui prandia Moris Finiet, ante gravem qua legerat arbore solem.

Alii etiam ventriculo grata & amica esse Mora volunt. Galenus autem conjectatur, Mora exiguam in feipfis habere facultatem ejulmodi, qualis magna medicamentis purgantibus inelt, cujus beneficio non modo facile fecedunt fed corrumpuntur, etiam li diu in ventre manferint; immo totam adeò arborem in omnibus suis partibus mistam aliquam vim obtinere putat ex restringente & purgante compositam. Attamen in radicis cortice purgatoriam cum quadam amaritudine exsuperare, adeò ut & latum lumbricum interficiat.

ut & Jarum immricum intericat.

Maturorum focus ad ftomatica medicamenta utilis ftomaticen quam Polychrefton vocat, fic deferbit, * Plinius fextarii tres fucci ex Pomo, Ieni vapore ad craffitudinem mellis redigatur: Polf feribit, * Plinius fextarii tres fucci ex Pomo, Ieni vapore ad craffitudinem mellis redigatur: Polf dadditur Omphacii aridi pondus denar fit Myrrha denar i. Croci unius, fimul trita milcentur decocto. Neque eft alius oris, arteriz, uvx., ftomachi jucundius remedium. Alios modos ftomaticen componenti biblem vide.

componencia inocem viue.

Folia vel fola vel cum cortice cocta odontalgiam fedant (gargarif.) Schrod. eadem trita cum
oleo, [exaceto Schwenchf.] impofita ambuftis igni medentur. Diofc.
oleo, [exaceto Schwenchf.] impofita ambuftis igni medentur. Diofc.
Syrupus mororum grata fua aciditate in febribus ad fittim extinguendam & ardorem temperandum utiliffimus est: & item ad inflammationes, pustulas seu ulcuscula oris, palati, uva, tonsillarum, gutturis & faucium commodissimus.

Materies utilis est operius qua fecti postulant; éstque solida, nec in aquis minùs durabilis quàm firmissima Quercus; aternam esse arbitrantur, tradente Theophrasso, & vetustate Lott modo ni-

Morus Virginiana Park. Che reddift Dirginian Mulberry.

Hac apud nos celeri auctu in magnam arborem adolescit, multis ramis & frondibus patulam. Folia præcedentis perfimilia, pulchra, ampliora. Fructus seu mora longiora, & per maturitatem rubicundiora, gustui non minus grata.

LIBER

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS SEXTUS,

QUI EST

De Arboribus flore fructuque aggregato.



Uoniam Arbores flore fructuque aggregato, feu ex pluribus composito per se Libro complendo non stifficium, cum Arboribus flore simplici quarum sios summo fructui infidie eas copulabimus, adeóque Librum hunc in duas partes dividemus, quarum

De Arboribus flore fructúque aggregato, feu ex pluribus composito. Posterior De Arboribus flore simplici summo fructui insidente.

PARS PRIOR.

De Arboribus flore fructuque aggregato seu ex pluribus composito.

X Arboribus quarum flos fructui contiguus est, aliz sunt flore fructuque aggregato, seu ex pluribus arcte stipatis composito, aliz issem simplications & à se invicem disjunctis, nec pluribus in unum totalem florem fructum

Prioris generis nonnullæ funt flosculis intra fructum occultatis, quas Ficus dicimus, qua flore omni carere vulgò creditæ funt; aliæ floículis apertis, ifique vel fingulis, fingulis feminibus infidentibus, vel fingulis, fingulis fructibus partialibus unum aut plura femina continentibus.

Ficus arbor (inquit Voffius) non inepte deducitur à overs, id est, Ficus novella. Sed malim ab Hebreo Fag E quomodo dicitur Ficus que nondum fatis maturuit. At minimè audiendus lfidorus, Hebrzo Pag 3D quomoto cuctur rucus que noncum tatis maturut. At minime auciencus intorius, qui lib. 16. cap. 6. Fixen Latinè à facunditate vocatur, feracior enim est catris arboribus. Nam ter quatérque per fingules annes generat fractus, atg, altero matures cente abter oborium.

Caterum Ficus ab aliis omnibus arboribus distinguitur slore vel nullo, vel intra fructum edulem,

De Ficu Europæa.

1. Ficus J. B. Ger. vulgaris Park. communis C. B. The common fig-tree.

Ujus caudex, licet fit ubi grandescat & contorus videatur, parum tamen est firmus, ur qui vitigimeo, levi tamen cortice, infernè cinericco, in ramulis vividi, sit vestitus, tum ligni partum, fungose verò nedalla planimum obienat: Materie namque constat melli, rara, ampla antus cavitate, cuius inane crassa fungosaque medullà, sicut in Sambuco ferè, refertum est. Ipsa alsoqui arbor mediocris, Sambuci magnutudinem nonnunquam superat, pluresque ab una cadema, radiocemitat inchones, crassitudine vanantes & proceritate. Radiosius pintur multis, longis, firmis, lentis, evusiti contunacious, multis capillamentis libratis, colore flavis atque Rutur zadiosis firmilibus, majoribus tamen multò, ut annotat Cordus. Abundant cortices, sicut & folia fruddisque adoò ipli nondum maturi, lacteo copiosque fais succo, glutinos/odore ad Rutam accedente, quenadimodum & relique eius partes, fapore labact: qui tamen in fructu paulatim in dulcem excoquir tur fuccum. Folia conspicus sunt latitudinis crassa, in lacmias plerunque quinas protindas divisa, mintis acutas quam Patani, aspera [hine Anguillis retinendis idonea] pediculo mediocrife longo. minus acutas quam Platani, aspera [hinc Anguillis retinendis idonea] pediculo mediocriter longo, qui abruptus lac fundit.

Flores (ut omnes hactenus tradiderunt) non fert, sed statim parva fructuum sudimenta, quos groffes Latini vocant. Pilo aut Fabæ æqualia : ea paulatim increscunt, donec Pyri mediocris figuram & magnitudinem confequantur. Cum ad mediam magnitudinem pervenerint, intra se feres [quod fortasse mireris] concipiunt, figura consertis staminibus similes, colore in candido purpurascentes, è carne exeuntes, & ad mediam fructús cavitatem se dirigentes : quæ sorum observatio Cordo de-

Fradru ex furculis Pyriformes nascuntur, basi latiore colum spectante, pulposi & molles, virides, fed viroris quodammodo obsoleti, aut ex viridi rubentes, suscept, quidam etiam per maturitatem ad flavum inclinantes, mellez dulcedinis, carne pallida su fibrubira, innumeris granis luteolis, qua sufcessidas vocant, respersa, ex quibus seminibus nihil producitur, autore Camerario: odorem

etiam spargit haud injucundum sibiq, peculiarem. At non movet me Camerarii autoritas ut credam Ficum en femine non nafci; chm illud prater națura ordinem fit, ut quaevu planta femen producut toto genere infacundum. Semen enim à nătura destinatum est ad plantam propagandam. Natura autem sine suo non excidit mss co describit adquem aut impedimentum as passing pergenants. Assess sometime per passing per non-casas may be adjusted from a fig. factorier. Et Gero in Catone major, Ex Yes (inqui) lamido grato tanto trunces procreat.

majore, Ex rici (inquir) tamuso grano tamos truncis procreat.

Ficus in toto Europao trachi temperatiori calidioreve, Gracciâ, Hifpania, Italiâ, Gallia Narbonenír obvia, in horis & pomariis culta. In Anglia etiam in horis frequens colitur, nec rarò fructus ad omaturatem perducit, modò loco idoneo Soli expolito & à vents Septentrionalibus tuto feratur. Sylman de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio del companio del companio del companio de la companio del co vestris seu Caprificus in Italia, Hispania & Gallia Narbonensi passim provenit, in montanis & edi-

tis locis inq, vetuftis muris & ruderibus. Freuum multas feccies, fen varietates potius, recenient Veteres, Theophraftus, Plinius, Athenzus, & alii; fumptis differentis vel ex ipfa natura & nafcendi modo, vel à maturefcendi empore, vel à & alii; sumptis differentiis vel ex ipsa natura & nascendi modo, vel à maturetcendi tempore, vel à diversitate figure, coloris & magnitudinis, vel à regionibus in quibus nascuntur, vel ab Autoribus ripsi qui primi vel invenerunt, vel observarunt, vel produxerunt, quas omnes persequi, (cùm nomina jam evanuerunt ex usi, & difficillimum, ne dicam impossibile, sir Antiquorum appellationes Ficubus hodie notis accommodare) non necessiratim duxi. Consulte fi placer J. Bauchinum in Hilt plant. lib. 1. cap, 16. & Bodzum à Stapel notis in Theophr. hist.

Hodie à colore & magnitudine priscipué Ficus distinguunt, in albas sci. & ceruleas, pallidas, vindes, luteas, purpureas, suburdas, nigras, & varias; in minores & majores; izem à loco unde adferuntur. Verum cum mihi persusfum sir, Ficuum non minis qu'am Pomorum Pyrorúmq, varietares à semine provenire, adeco ceruse arum in natura & definitus numerus non fit, sed novas in

tes à semine provenire, adeoq, certus earum in natura &c definitus numerus non sit, sed novas indies satione obtineri posse, omnibus enumerandis & describendis nec animus mihi, nec facultas

Que de Caprificatione Veteres tradunt fic brevibus complexus est J. Bauhinus. E putrescente Caprifici frudu culices geniti in urbanz frudus evolant, eofq, morfu aperientes fuperfiliam humi-ditatem depafcuntur, radiófq, unà Solares intromittunt, adeóq, non tantum impediunt ne decidant, sed & earundem concoctionem & maturitatem promovent & accelerant. Hinc (inquit Plinius) Ficetis Caprificus permiscetur ad rationem venti, ut flatus evolantes culices in Ficus ferat. Qui plura de Caprificatione velit Theophrastum & Plinium confulat. Nunc dierum nulla ejus ratio

Hictamen mos suspicionem mihi injicit, dari etiam in Ficubus, sexuum diversitatem, Caprisicos autem Ficus mares esse, earumque florum pulverem fæminarum fructibus aspersum, non autem culices è fructibus evolantes, tum is perficiendis & maturandis, tum cenchramidibus fœcundandis infervire; unde Plinius al rationen went Ficetis Caprificum permiserra it, un fatus non culices (utille vulr) evolantes, fed pulverem prolificum & feminalem in fructus ferat.

Ficum fulmine non tangi Veterum opinio fuit, at non minus rationi quam experientiz con-

Observavit enim à fulmine tactam Ficum Laurumque lib. 3. Stapelius. Carnes animalium, sed pracipue Avium, in Ficu suspensas tenerescere, arboris nimirum afflatu, iidem tradiderunt. Ejusdem notæ est proculdubio hæc observatio cum præcedente: Carnes tamen duriores teneritatem tempore contrabunt in quaeque abore fuipeniz. Are enim carnem ad corruptionem disponit.

Ejuldem commatis est quod fertur de Tauris, nimirum ferocissimum quemque huic alligatum

arbori mitelcere fubitò, tangique manu ac fubigi tolerare, &c.
Ficus recentes, modò matuz fint, à Ventriculo ocyfime & facillime conficiuntur, imò quovis alio horario fructu celeriùs concoquuntur. Quod vel indè constat, quòd non solum citra noxam copiofius aliis fruchibus eas ingerimus, fed etiam quòd illis præfumpus fi confuctum & parem cibi modum addamus id nihil incommoder. f_iB_i

modum acadmus to must incommode. J. D.

No cert in Italia ame pradum Ficus [Popumero fine ullo incommodo copiesè ingefimus, pross ibi moris
est. Calenus ut falubrem vistam degeres ab omni [ugaci pomo se abstinuisse tradit a 28. estatis amos ad
sencitumes us [ga, exceptis exacté materia Ficubra atq, uvis. Quin d'amos qui ejus mentus ab banders
frustitus abstinuerum sinte morbis fuisse.

Colomination and the morbis fuisse.

Facultatem Ficubus glutinosam & salsam inesse probat J. Bauhinus, quòd ob lentorem manibus adhærescant, & illas tamen abstergunt salis lixivialis & nitri modo. Hinc alvi dejectionem moliuntur, fine torminibus tamen aut perturbatione. Augeur fallingo addito fale, quocum ferè recentes comedi folent etamnum hodie in Italia & Galloprovincia. Est autem post sumptas Ficos affattim bibendum, nè in venericulo substitut de facilius concoquantur & promptius descendant.

Veteres, Dioscorides, Plinius, Galenus in descriptione virium hujus fructus admodum sunt

Pectoris & Pulmonum vitiis, Afthmati, tuffi, &c. caricas conducere inter medicos convenit. In usu est duas trésve caricas macerare per noctem in aqua vita, & mane dare edendas asthmaticis. Verum (inquit C. Hofmannus) exiguum est valde quod cum fahva in masticatione descendit ad pulmonem : efficaciffimum est decoctum cum Hyssopo, quod magnum abstersorium dicitur à Mesue. Arenulis renum & vesicæ medentur & urinam ducum [virides C. Hosinan. nam siccis hoc de-

Virides etiam hanc habent laudem quòd sitim sedent & calorem extinguant: sicca contra; præcipue in biliofis, & cum nature ipforum convenientibus febribus affliguntur. Bilefcunt enim facile,

ut Saccharum, Mel & alia dulcia. Ficus maturrimas & ultimas cavebit (monente C. Hofmanno) quicung, humidioris est alvi. In-

primis cavebit in prandio, quòd febres generent putridas, fi ob moram putriclearit.

He morally in decodis pro puerorum variolis de in decodis pro puerorum variolis de morbillis: inque gargarilmis pro inflammationibus faucium & tonfillarum, C. Hafm. At Inperius diximus eas Afthmati, Tuffi, aliisque pulmonum afferibus, unanimi fere medicorum consensu, apprime conducere. Mulierculis nottratibus, appropinquante partu, ficuum tostarum essa ad partun facilitandum est familiarissimus. Quin & familiare est super ficus spiritum vini accendere, brodiúmque ad tuffim sedandam propinare.

Caricæ extrinsecus applicatæ maturant, molliunt, attrahunt. Cum fermento tritæ admixto sale bubones pestilentiales aliósque abscessus intra paucos dies rumpunt. Eodem medicamento Regem Ezechiam Prophetæ monitu ulum fuisse (2 Regum 20.) existimat Tragus.

Ficuum frequentem elum pediculos generare præter Galenum Paulus Ægineta, Oribafius, & Re-centiorum quamplurimi fibi perfuafum habent. Quæ opinio & apud vulgus nostratium viget. An experientia suffragetur dubito.

Fici faccus, five is ex incifa arbore emanet; five è folis expressus sit, valdè calidus est & mordax, ut sie inter caustica; debito tamen modo praparatus locum suum habere potest, in ulceribus malignis, lichenibus, lepris & aliis cutis fordibus abstergendis foris adhibitus : Verrucas etiam quas myrmecias vocant ejicit.

Idem judicium est de groffis five Fici, sive Caprifici (inquit C. Hosman.) Nam hujus pracipuè habent non minùs caustici quid quam arbores ipla; ut intelligere est ex illo quod in accto soluti fanguinem taurinum dissolvere valeant.

Hac qui confiderabit, mirabitur quomodo fuccus tam virofus in Ficu matura possit excoqui in tantam dulcedinem. De ratione hujus phænomeni Plutarchum in Sympoliacis disputantem videas. Ast hoc in aliis etiam arboribus multis accidit, Pruno sylvestri, Cerasis, Piris, quarum succi amari aut ingrati, fructus maturi dulces. Plantarum enim succi coctione mitescunt; fructusque ipsi ex acerbis dulces fiunt. Hinc tamen documentum tibi parabis, quantæ fit operæ pretium diffinsifie foum per-fecte maturam ab imperfecte: ut recte monet C. Hofmannus. De immatura habemus experientam Buyerini, 11. Cit. 37. In cibo unpatum multorrum lanorum valetudinem afflixiffe. Tales autem fero fint Ficas que in locis algidioribus proveniunt.

R Surculos Ficus, in fruftula incidantur, ad th j. decoquantur in vini th j. & aquæ th j. β. Dofis 5 iiii, mane in hydrope. Egregie fudorem mover, ur afferuit mihi vir quidam religiolus. Chefmeau. Litera qua lacte seu succo turionum Ficus exarantur in charta, omnino inconspicua sunt, donec charta igni admota vehementer incalescat, tunc autem velut ustulata se manifestant : quod etiam aceto, succo simonum alissque acidis commune est. Hinc & Lac succo isto coagulatur in caleum, Plinio & Dioscoride testibus.

2. Ficus fylveftris Diofcoridi C. B. Caprificus Ger. J. B. Park. Che Wild fig-tree.

Quidam Ficum sylvestrum à Caprisico distinguant; verum * non necessario, cum usu solum * Ficus silve-Caprificanti differat. At neque à Ficu faiva îpecie differt Ficus (viveltris vel Caprificus, quod îrris fairoa hac ex illius grano nafeatur, fed accidentius tantim à cultura ortis. Sexu tamen (u diximus) ma alire differt caprificus à Ficu tum in genere fyiveltri, tum in fairo.

His addit C. Bauhinus † Chamæficum seu Ficum humilem, quæ omnium partium parvitate ex tanca ac incepta, quodo, tenerior fit & frigoris minus patiens, à Ficu vulgari non differt.

cepta, quest, tentro in the Highest infine patient, a free viging in for the Highest proposition and Free Producer a freete proposition Free Producer a free proposition of the Highest producer and scure rubro seu atro rubente & quod bis in anno fructus producat.

scure rupro seu arco-rupente oc quod obs in anno fructus producat.

Libet hic adjicere quz C. Bauhinus de Ficubus in India nafcentibus habet. Variant (inquir) priore mat à
Ficus in India pro regionum diversitate: nam in Provincia bona [pei fructus perpetuò ferunt [part.8, femmu.
Ind. occid.] & in Peru fimma earum ubertas (part.9, Ind. occid. 1, 4, c. 21.) Addit Josephus A. + Chemeficus.

cofta in India Occidental diversas effe valles, qua integro anno fructus promant. Sic in Mala 13

milliariorum intervallo à las Reyes Ficus eft, quae parte dimidia, qua Auftrum [pectar frondes

c findits fert, quando in mongrasis effect viters shere verb ous constrain onni terrorizo continuorum. ac fructus fert, quando in montanis aftas viget, altera verò pars contrario anni tempore, cum in

planis astas. Acosta l.4 c. 32. Ficus arbors, Monarde referente, ex Hispanica in Peruanas provincias delatæ plurimos & optimos fructus gestant: & ur folia ithic non deponant Deus fingulariter voluit, quò semper remedium præsens effect contra insecta quæ, Araneæ appellantur, quorum ichubis virulentis lac ex Ficus folis manans, bis terre in vulnus instillatum remedio oft.

Ficuum Specie fructus Peruanus C. B. Papaie Peruvianis J. B. videtur esse Arbor Paponifera euroseλeχθές, superiùs descripta.

J. D. Annotat Benzo Hift faz I. 2. c. 18. Apud Peruvienfium Mantam peculiare quoddam fructuum genus (Indigenze Papaie vocant) Ficuum specie modicorum magnorumque nasci, quale nusquam ın India praterquam in co regno vidit. Arbor quz illud Pomorum gignit protecta & gracilis, fructus Ffffff

HISTORIA PLANTARUM.

Vel solum Papaie nomen arguit hanc arborem esse superius à nobis traditam & descriptam inter eas que caudice funt fimplici non ramofo, F. Columna notis in Recchum Papaie Orientalis & Areas que caune mapue morramono, a Somma de Servicio Arbon Papara Caranta su personifera nomine, C. Baulino pro Platani fpecie, titulo Arbon Platani folio, fruelu Peboris Peponifera nomine, C. Baulino pro Platani fpecie, titulo Arbon Platani folio, fruelu Peboris Peponifera nomine. ponis magnitudine, eduli, Luftranis Mamoera dictar propofitam. Unde eadem arbor à Bauhino bis pro duabus diversis proponitur.
Benzo fructum peffime describit Ficuum specie, unde proclivis in errorem lapsus est.

Arbor eucurbitifera, Ficus Nigritarum Theveti J. B. Ficui similis arbor fructu oblongo C. B.

Suspicor & hanc quoque ad Papayam referendam esse, nam & folia conveniunt; nec fructus praxerequam figura oblongă multum differunt. Solent autem Scriptores vetultiores & historici parum accurati esse tum in describendis tum in delineandis stirpibus.

CAP. II.

De Ficu Indica, Europææ analoga.

Nous Indice tria genera funt. Primum Europere analogum voco, quia eodem modo cum Ficubus Europæis propagatur, nee funiculis è caudice aut ramis versus terram demiffis, & ubi eam attigerint radices agentibus se multiplicat.

Secundum functions, quos diximus, è fummis ramis ad terram ufq, demiffis & radices agentibus

Tertium fibris ex ipso trunco exeuntibus & deorsum tendentibus eidémque accrescentibus, & in se propagat. V. Cap. seq. terram tandem radicatis augetur. V. Cap. IV.

I. Atty alu . H. M. Ficus Malabarensis folio oblongo acuminato, fruttu vulgari amulo D.Syen. # P. I. F. 25. annot. in H. M. P. 43-

H. M.
Arbor eft procera denfis & opacis frondibus, late fiparfis, nafcitúrque in arenofis.
Arbor eft procera denfis & opacis frondibus, late fiparfis, nafcitúrque in arenofis.
Arbor eft procera denfis & opacis frondibus, laterales planner.

Arbor eft procera denfis & opacis frondibus, laterales planner. diffundit, cortice lacteo, qui fub cruita nigricante ex albo rubefeit, ac incidis feu dertadus pleniori rubedine celeriter perfunditur. Brachio incilo aquam limpidam & infipidam ac fubrubram fapo-

risque frigidi ubertim exhibet. Caudex ambitu unius hominis amplexum excedit, cortice crasso, radicis concolori; surculi tamen

Felia pediculis mediocriter longis & craffis infident, longitudine ad latitudinem, quæ in medio maxima, ferè dupla, & petiolum fubrotunda, anterius in culpidem lenter contracta, tenuia, mollia, glabra, supernè obscuriore virore nitentia, subtus dilutiore, Venarum per falia discursus descriptionem grade. Sapor folis adfringens, odor nullus. In vertice furculorum conus oblongus & viridis inter-folica involucra virida folia tenella recondens: quod & aliis hujus arboris speciebus commune est.

Flors fer nullo: confpicus intellige.
Flors fer nullo: confpicus intellige.
Flors fer nullo: proveniunt, plano-rotundi ac
Fradis in Iurculis periolis curtis, craffis nonnihil incurvis plures una proveniunt, plano-rotundi ac ad petiolum contractores, nonniuli pilofi, cum umbilico in vertice, haud diffirmles noftris ficubus; cum immaturi funt virides, & lacteo liquore, maturi colore rubicundo & minùs lactei, esculenti.

Infunt iis ur in Ficis grans parva, tenuia, oblonga, numerola ferie, conftantia ex capitulo roundo & rectà candula, quacum ordine cortici interruis infident, súntque infrar folliculorum, in fuis cado & rectà candula, quacum ordine cortici interruis infident, súntque infrar folliculorum, in fuis cado pitulis unum semen minutum nigricans continentia, primum albicantia, ex maturitate subflave-Centia.

Fructibus cùm maturescunt formicæ innascuntur; hósque indigenæ habent in eduliis, non verò

eos qui aliarum funt specierum. Bis terve in anno fructus dat hæc arbor ut & cæteræ species.

Radicis decoctum, ut & ejuddem incife fuccus, vale luppolito exceptus, fervit ad purificandum fanguinem, ad hepar male affectum, ad fulcos & fiffuras manuum, oris, aliarumque partium. Cortex ad eadem datur in decocto, tritus ulceribus proficue imponitur, ut & parti laboranti morbo facro Lufitanice dicto Cobrella.

Fructus alvum aftringit, éstque proficuus pro pituita humorúmo, mala temperie corrigenda.

Are-alu * H. M. Ficus Malabarensis solio cuspidato, fructu rotundo, parvo, gemino, D. Sien. * P. I. F. 27. p. 47-

Arbor oft procera, denfis & opacis frondibus, late sparsis; nascens in arenosis & petrosis, atq. in arboribus, ut Itty-alu.

Radice cum Per alu inferius describendo convenit. Caudex craffus est, ad duorum hominum amplexum cortice ut in Per-alu. Surculi novelli virides,

genicuiati.

Filis longis tenuibus pediculis appenla cordis humani formam habent, antroflum angulfa, ac longis lanceolò culpidata, quæ vetultora fiint ad petiolum rectioribus oris, quæ teneriora rotundioribus circumfempta, folida & denla, minus crafla quàm Itty-du, fuperne obleuriore virore nitentia, fubus lucidore. Colta foliorum media in uttaq parte eminent, nervi transversi entropum per chia diferentiam vide. parte maximé; nervorum per folia discursum vide, Frustiis

Lib. XXVI. De Arboribus flore fructuque aggregato.

Fructus ramis surculisque supra ad exortum foliorum in nodulis bini & bini, arcte juncti intident, parvi, rotundi, illis Itiy-Alu plane fimiles, cum umbilico parvo in vertice; formicis intus carentes,

continentes grana numerola Asty-Alu magnitudine, semen minutum nigricans in se recondentia. Est hæc arbor Deo Vistnu sacrata, quem sub ea natum esse solores sustails fabulantur; estque ex religione corum hanc adorare, muro lapidum cingere, eámq, feu lapides juxta positos rubro colore fignare, quamobrem ab incolis Christianis arbor Diaboli nuncupatur.

Quod ad vires non multum differt à reliquis Alu speciebus.

3. Ficus Malabarica fructu Ribesti forma & magnitudine, Tsjela dicta. Tsjela H. M. P. 3. Tab. 63. p. 85.

Н. М. Arbor est vastæ magnitudinis 70 circiter pedes alta, caudice crasso, octodecim pedum mensuram in ambitu non raro superante, multisque ramis in orbem disfluss donato. Lignum albicans, cortice crasso, scabro, cinereo, intus ruso obductum, cujus matrix prædura, crocea.

Radix albicans, flavescente cortice tecta, fibris suis crassioribus profunde terræ inhæret; sapor la-

eteus & subsalsus, odor nullus. Folia rotundis ac subviridibus petiolis in novellis ramis densa congerie proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, communi virore supernè splendentia, infernè subviridia, insipida, inodora. Fru-Eus ipfis ramulis inter folia fine petiolis adharent, cum forma, tum magnitudine Ribefiis haud abfimiles; súntque exiguæ ficus, rufis granulis plenæ, uti omnes Alou ac Teregam fructus, infipidæ, in-

Nascitur locis sylvestribus, montanis ac petrosis Malabar, præcipuè in Ambalakatti, atque per to-Locus. tum annum fructus fert. Vespertiliones, quoniam fructibus delectantur, in hac arbore frequenter

Ex radicis cortice cum Pipere longo in aqua communi decoctum paratur, quod tuffi inveteratæ Ufur. alifque pulmonis affectibus medetur. Lacteus ex radice & fructibus exprellus fuccus efficax in oculorum vitus remedium est.

4. Ficus Malabarica semel in anno fructifera, fructu minimo, Tsjakela dicta. Tsjakela H.M. P.3. T. 64. p. 87.

Arbor est procera, caudice crasso, candido, multisque ramis crassioribus in orbem disfusis donato, cortice nigricante, intus purpureo, obducto, quo leviter incifo fuccus extillat lacteus, acris, ino-

Radix fibrata, albicans, flavescente cortice tecta, incisa & vulnerata similem planè emittit lacteum

Folia rotundis ac viridi albicantibus petiolis in novellis ramis proveniunt, oblongo rotunda, acuminata, densa, longitudine spithamam, latitudine palmum superantia, colore ut in præcedente, infipida pariter & inodora, nervis aliquot albicantibus ac eminentibus è media costa in latera excurrentibus. Fructus pracedentis fimiles.

Crescit locis montanis Malabar, pracipue in sylvis Parakaroo: Semel in anno, viz. Decembri & Locus. Januario mensibus fructus fert, atq. sobole sata ad quinquagesimum usq. annum non raro frugisera

Ex arboris cortice peculiari artificio chorda torquentur, quibus arcus tenduntur. Necnon co-Ujua. lor paratur rubicundus, quo vestimenta panos de Cambaya ipsis dicta tinguntur.

Eosdem habet in medicina usus cum Atti-Alou.

 Teregam * H. M. Fieus Malabarica foliis rigidis, fructu rotundo, lanuginoso flavescente, * P.3. T.60. Cerasi magnitudine D. Comelin. H. M.

Arbor est procera, triginta circiter pedes alta, caudice crasso, cortice atro-viridi, intus albicante obducta, necnon ramis lanuginosis ac asperis in orbem diffusis eleganter ornata. Lignum ex albo slavescens, molle, insipidum, inodorum-

Radix fibrata, albicans, cortice rubicundo intus crocco tecta, inodora, infipida.
Folia rotundis, viridibus ac hirfutis ramulis fine ordine inharent, folis Mali Citrii haud abfimilia,

atro-viridia, denfa, fpinulis quibuldam tenuibus & rigidis omni ex parte veltita.

Fruchu ad ramulorum exortum ramis inharent, Alau Fruchbus perfimiles, rotundi, lanuginof, Cerafi nigri majoris magnitudine, viridi primum, dein flavescente colore, ac granis pleni, inspidi,

Provenit locis sylvestribus Malabar, imprimis verò circa Cochin; per totum annum viret, fru-Locus,

ctusque fert, ac diu superstes maner. Folia usurpantur ad scrinia, ac quacunq, lignea, cornea, stannea & argentea vasa fricanda, atq. Viren scabritie sua polienda ac laviganda. Radix cum aceto è nuce Indica confecto contula, & mane jejuno ventriculo affumpta viscerum ardorem compescit. Fructus itidem impensè refrigerant.

6. Perin Teregam H. M. Ficus Malabarica folis asperis major, fructu itidem rotundo, lanuginoso H. M.

Pracedentis species est major atque altior, candice crasso, candido, molli, multisque ramis geniculatis donato, qui cortice cinereo, subaspero atque hirsuto cineti, intusque medulla coccinea referti sunt. Radix albicans & lactescens, nigricante cortice obdueta, necnon fibris suis late per terram diffusa, inodora, insipida. Ffffff 2

1435

Vires &

Felia pracedentis fimilia, sed majora & crassiora. Frustus vel solitarii, vel plures fimul juncti ramulis inharent, pracedentis speciei fructibus intus ac extus persimiles sed majores.

Nascitur in sylvis Malabar, præcipue in Parou, per totum pariter annum viret, fructúsque fert,

Locus. & integrum feculum frugifera manet.

Folia issem usibus inserviunt quibus folia Teregam. Fructus contusi usurpantur ad aphthas; intuper ex illdem in ladee caption cochis pour conficient, que heapts obstructions equidence for potenter medetur: Ex illdem in aqua cochis Balneum fit, quod endemis corporis maculis leprofis

CAP. III.

Ficus Indica funiculis è summis ramis demissis, & radices agentibus se propagantes.

Ujus arboris speciem fuisse puto quam Veteres Ficus Indicæ nomine tradiderunt, quamvis notæ aliquæ ei non conveniant, v. g. 1. Folium pelta Amazonita non minus: cum omnes hujus species folia modicæ admodum magnitudinis obtineant, nisi, (ut vult Clussus) ad fimilitudinem potius referenda fit hac comparatio. 2. Crassities ingens matrum plantarum, ut LX P. plereque orbe colligant, quod de hoc genus arboribus verum non eft, cum har trium honimum complexum ambitu vix excedant, nifi de specie Atti-mer-alou dictà, quæ omnium Indiæ arborem valtissma est, accipias; quæ tamen funiculis à ramis demissis se non propagat, sed fibris ex iplo trunco exeuntibus eique accrescentibus augescit. 3. Propagandi modus ramis incurvatis terræ infixis; cum hæ fibris seu funiculis è summis ramis exeuntibus ad terram usque demissis, & ibidem radices agentibus se propagent.

racioss agentious se propagent.

Plinium attendamus eleganter more fuo hanc arborem describentem.

Ficus ibi [in India] exilia poma habet: ipla se semper serens, vastis disfunditur ramis, quorum imi adeò in terram curvantur, ut annuo spatio infigantur, novamque sibi propaginem faciant circa arm and in torian containing at anima part minganari, norange no propagniari activa parenteni no obem quodam opere topiario. Intra lepem eam altivant palfores, opacam pariter & munitam vallo arboris, decora fpecie fubber intuenti procúlve fornicato ambitu. Superiores ejas rami in excelfum emicant, sylvosa multitudine, vasto matris corpore ut LXP. pleraque orbe colligant. Foliorum latitudo peltæ effigiem Amazonicæ habet.

* P. I. T. 26. p. 45.

1. Isty-Alu * H.M. Ficus Malabarensis folio densiusculo nitente, fructu parvo rotundo coronato.

Arbor est procera, sed minor exteris Alu speciebus, densis & opacis frondibus, late sparsis. Radice cum * pracedente convenit.

* Atti-Alu. feu prima Fi-

Caudex amplexum unius hominis aquat, cortice lacteo, & cum detrahitur aut inciditur intus rubescente. Ex ramis hujus arboris filamenta seu radiculæ versus terram pendulæ demittuntur. Surculi teneri virides funt & geniculati.

Folia petiolis digitalibus harent, minora cateris, oblongo-rotunda, rotundisque ad petiolum & anterius oris, ac parvá angultà & obrusà culpide eminentia, latiora paululum ad culpidem quam ad petiolum, crassa, lolida, densa, utring, nitentia, magis tamen in adversa & saturatius virentia. *Nervi* à costa media inferne eminente conspicui, denti, parallelo ductu transversim ad marginem sere excurrunt, ubi arcuatim tlexi & fibi mutuo concurrentes folium cingunt. Sapor foliis adstringens &

Fructus vel solitarii, vel duo trésve fimul, cùm è foliorum finubus, tum alibi hinc indè è ramis pediculis brevibus exeunt, parvuli, rotundi, in vertice umbilico eminente coronati, cum immaturi lactei ac virides; maturi verò minùs lactei, colore flavo ac minùs rubescente.

Grana * pracedentis fimilia, sed minora, minimum nigricans semen in se recondentia.

* Atty-Alu. · Vires.

Lac in quo cortex tritus & infulus, (percolando prius separato cortice) datus vertigini capitis confert.

Ulceribus curandis prodest foliorum decoctum cum oleo, si cum co corpus perungatur, quo cum pracedente, ut & in reliquis viribus, convenit.

P. 3. T. 55.

2. Itti-Are-Alou * H. M. Ficus Malabarica folio Mali cotonei, fructu exiguo, plano-rotundo sanguineo D. Commelin. Arbore de Rais minor Lufitanis. H. M.

In proceram excrescit arborem, cujus Radix fibrata, albicans, nigricante cortice tecta, qui ubi inciditur lacteum succum stillat.

Caudex, ut pracedentis, plurimos undique diffundit ramos, qui (postquam annos 40 aut 50 vixit arbor) tenues quassam easque fingulares fibras seu filamenta rufi ac cerei coloris [qualia in Cuscuta confipicimus Cla/.] deorlum mittunt, quibus ubi terram attingunt firmantur, novámque quafi prolem generant, & in novos arborum caudices transeunt, qui rurfus fumma fui parte novos ramos in latera spargentes novis denuò fibris deorsum missis sese propagant. Sic alia deinceps rami in infinitum, ut interdum unica arbor suis propaginibus milliare Italicum in ambitu occupet, fitque difficile quanam primaria arbor five illarum omnium prolium parens dijudicare nifi ex trunci crassicie, que interdum tanta est ut trium virorum ulnis vix apprehendi queat. Cæterum non modo inferiores rami fimiles spargunt fibras, sed etiam in arbore summi atque ideo unica arbor sylvam efficit densissimam, & non rarò plura superstes manet secula. Sub cas verò arbores aditum fibi parant uncola, ac fibras jam in truncos conversus, tenuiores sci. rescindere folent aque ca ratione velut concamerationes & umbracula faciunt, affus arcendi grana, adeò enim denfis ramulis reliqui majores luxuriant, ut Solis radii nulla ratione penetrare queant:

Lib. XXVI. De Arboribus flore fructuque aggregato.

1437

imò aliquot hominum millia sub tali arbore latere possunt. Hac omnia è Clusiana Fictis Indica historia mutuati sunt. Folia præcedentis foliis similia sunt, sed minora. Fructus exigui, plano-rotundi, colore primum viridi, dein foris & intus fanguineo, granisque pleni uti vulgares ficus, dulces quidem, minùs tamen grati faporis quàm illa, quapropter avibus potius quàm hominibus cibo funt. Nascuntur inter folia quemadmodum vulgares ficus, hoc est, in novellis ramis, qua parte folia illis inhærent.

Nalcitur ubique in Malabar, imprimis circa Warapouli; Viret per totum annum fructúlque fert. Locus; Caterum ex arboris hujus cortice, radice & foliis in oleo decoctis Ballamum paratur vulnerarium. Vires. Ex cortice in lacte ebutyrato cocto fit oris collutio que aphthas abstergit, flaccidas & erosas gingivas

fanat, necnon vacillantes dentes firmat. Descriptio maximam partem desumpta est è Clusiana Ficus Indica, cum qua (ut videtur) vel Operis hujus Autor, vel ejusdem interpres Latinus hanc Arborem eandem putavit. D. Commelino, & nobis aliter videtur. Magnitudine excepta non multum differt à præcedente.

3. Tsjerou-meer-aleu * H.M. Ficus Malabarica folio & fructu minore Comel.

* P. 3. T. 56.

Minor est & humilior præcedentis species, eodémque modo crescit & propagatur quo illa. Folia similia sunt soliis sequentis; [Asty-meer-alou,] at minora & numerosiora. Fructus itidem fructibus Isti-are-alou persimiles sed minores, brevibusque petiolis inter folia novel-

lis ramis inhærent. Crescit quoque hae species ubique in Malabar, pracipuè in provincia Warapouli: per totum etiam Locus.

annum viret fructusque fert. Vires autem hujus arboris eædem funt ac præcedentis, præterquam quod ex radice cum calce & Vires.

Curcuma in aqua decocta Balneum efficitur ad Epilepfiam & Lepram curandam.

4 Katou-Alou * H. M. Ficus Indica J. B. Indica arcuata Park. Indica folisi Mali cotonei simi * P. 3. T. 57-libus, fructu siculus simili in Goa C. B. Arbor ex Goa sive Indica Ger. Arbor de Rayz, P. 73. id est, radicosa Linschot. Н. М.

In arborem excrescit proceram, imò altiorem quàm reliquas filamentis è ramis demissis e propagantes; quibuscum eo respectu convenir: ut & ligno, cortice ac radice.

Folia oblongo-rotunda, ac in mucronem definentia, denfa, fragilia, superne glabra, atro-viridia, solendentia, inferne albicantia & lanuginosa, insipida, inodora: è costa media insigni plures ner-

vuli ordinato ac parallelo ductu exeunt, qui ad oras arcuatim in se invicem incurrunt.

Fructus in novellis ramis, qua parte solia illis inharent, sine petiolis proveniunt, rotundi, fructibus

tritare-alou perfiniles, sed majores, colore primim viridi, dein flavelcente, tandemque rubicundo, ac granis pleni ut vulgares Ficus, dulces quidem, sed minus grati saporis quàm illæ.

Crescit in multis locis Malabar, fructulque fert, & viret per totum annum, & aliquot secula su-Lecus.

Viribus non multum differt à pracedentibus duabus. Jo. Commelinus, quem sequimur, hanc ar-borem ipsam Ficum Indicam Clus. Exot. lib. 1. cap. 1. esse affirmat. At Auctores nostri descriptionem Ficus Indicæ Clufianam penultimæ speciei accommodârunt, nullâ interim Clusii mentione

5. Peralu H. M. P. 1. F. 28. p. 49. Ficus Malabarensis folio crassiusculo majori, fructu gemino intense rubente D. Syen.

H. M.

Arbor eft crteris procerior, denfis & opacis frondibus, laté íparfis. Radix crassa propagines fibrolas tam tubus qu'um supra terram longè latéque diffundens, cortice præ cæteris lacteo, qui incisus quoque rubescit. Caudex quantum duo tresve homines Ulnis extensis amplecti possunt, cortice ut in radice præ

cateris lacteo, &c.

Ex ramis, ut in Ity-alu filamenta seu radiculæ multo numerosiores versus terram pendulæ de-

Surculi teneri, virides, geniculati, pilofi seu lanuginosi.

Folia petiolis mediocriter longis, craffis harent, majora & craffiora funt caterarum specierum folis, oblongo-rocunda, versus pediculum latiora, textura densa & solida, utrinque lanuginosa, lanugine subsus densore, holosericea, supernè obscuriore virore nitentia, subsus pallidora. Costa lanugine subsus densore, holosericea, supernè obscuriore virore nitentia, subsus pallidora. folii media valdè crassa est & nervos laterales obliquè anteriora versus emittit, prater quam & binas hinc inde laterales obtinet, pariter divisas: nervi omnes ad marginem folii arcuatim concurrunt, in aversa parte valde eminentes & conspicuz, in adversa etiam nonnihil. Sapor foliis adstringens, odor nullus. Fructus ramis surculisque supra ad exortum foliorum bini, & bini juncti & uniti, rarius solitarii nums. Fruent rams incumque impra au exorum nonorum bini, co uni juncti ci unit, ramis ionitari arcte infident, magnitudine Asti-ala, at roundiores, necinon colore intenfe rubelcente, feu incarnazo faturo; cum maturefcunt comentofa lanigine obducti, cum umbilico parvo in vertice; in quibus grana numerofa, magnitudine eadem cum illis Atti-ala, in le femen minutum nigricans recondentia. Liquor filamentorum que ex ramis deorfium dependent, cum aqua fimplicater petus, vel in de-Virta-cocto datus mitigat ardorem febrilem, purificatque hepar & fanguinem. Cortex arboris tritus pro-

ficuus est pro morbo sacro parti affectæ appositus.

Locus.

Vires.

Vires

CAP. IV.

De Ficu Indica fibris ex ipso trunco exeuntibus esque accrescentibus augescente.

1. Atty-meer-alou H. M. P. 3. T. 58. p. 75.

Afte magnitudinis est hac arbor, caudice crasso, tenues quasdam & fingulares fibras deor-fum mittente, que ipsi caudici adhærescentes crassissimum eum reddunt, adhæc esidem fibris arbor terræ firmatur, multifque ramis in orbem diffusis longè latéque propagatur. um albicans, molle & flexile, cortice fubviridi cinereo obductum, qui ubi inciditur fuccum fil-

lat lacteum, acrem, odoratum.

Radix albicans, glabro & nigricante cortice tecta, necnon fibris late per terram diffula, læfa liquorem fundit candidum unctuosum, qui dein cum incisa radice purpureus evadit.

Folia foliis Atri-Alsa haud abstimila brevibus petiolis novellis ramis inharent, oblongo-rotunda,
acuminata, densa, communi virore nitentia, superne glabra, inferne nonnihi aspera, nervis aliquot e media costa, in duas inequales partes solum dividente, in latera excurrentibus: sapor amaricans & acerbus. Fruitus brevibus petiolis inter folia ramulis inhærent, fructibus Arealess persi-

Provenit ubique in Malabar, per totum annum viret fructusque fert. Initium sumit ex arborum quarundam caudicibus, aut è rupibus, vel antiquorum murorum rimis & fissuris, è quibus Convolvuli instar prodit: dein radix truncusque tenuia quadam filamenta deorfum mittunt, quibus caudex infigniter craffelcit, cúmque eißem fibristerræ firmetur, longe latéque propagatur, adeò ut arbor è qua initium fuum duxit moriatur, hac verò evadat maxima omnium

arborum quz in Indis adhuc dum repertz funt, necnon fecula aliquot fuperfles maneat.

In Kandenate regionis Cachin provincia, juxta templum Beykam hujufmodi habetur arbor caudice craffiffino, que in circumferentia 50 obtinet pades Geometricos, quamque incolæ 2000 annos ibidem crevifle affirmant.

Foliorum fuccus febribus medetur ardentibus. Fructus quoscunque alvi fluxus sistit.

2. Hondir-Alou H. M. P. 3. T. 59. P. 77.

Arbor est procera, caudice crasso, candido, fungoso, cortice cinereo obducto, multisque ramis

latè diffusis ornato.

te unitus ornato.

Radix: nigricans fibris fiis latè per terram diffunditur, sapore acri, odore nullo.

Rodix: ororine novellis ramis inharent, oblongo-rotunda, densa, glabra, fragilia, longitudine fpithamam lata, quatuor circiter pollices aquantia, fupernè atro-vindia, infernè fubviridia, fipendentia, nervis aliquot in averla parte eminentibus, è media costa ordinato ac parallelo ductu in la-

tera excurrentibus: sapor austerus, odor sylvestris. Frudus ridem granis plent uni vilgares ficus, ac frudibus Atti-Alu perfimiles. Ab hominibus non comedunur, fed à Simis & cornicibus appetuntur, unde à Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos, i.e. Sinos confedencia proprieta de la Lufitanis Figos dos Buztos de la Lufitanis Figos de la Lufi

miarum ficus nuncupantur.

murum ficus nuneupantur.

Nafettur ubique in Malabar, przeipuè in fluminum ripis, & locis montanis ac petrofis Mangati.

Nafettur ubique in Malabar, przeipuè in fluminum ripis, & locis montanis ac petrofis Mangati.

Vier per rotum annum fructufque fert, & aliquot feculis superfles manet. Ab avibus seriur. Ez namque cum fructus comedunt, exigua illorum granula (in quibus germinandi vis consssitut) cum excrementis iterum deponunt, è quibus denuò arbores excrescunt.

Foliorum tenellorum fuccus expreffus ad erofas gingivas, fimiléque oris affectus egregium eft re-medium, fi os eo collutaur. Ex codem cum Buryor recent digettivum fit, ulceribus mundifican-dis & confolidandis perquam utile. Ex radicibus & foliis fimul in aqua decocus balneum paratur,

quod fanandæ Lepræ & Epilepfiæ conducere dicitur.

Adnotat ad hanc arborem D. Jo. Commelinus, eam præcedentis speciem esse; filamenta namq, Adhre magnam habere fimilitudinem cum Arbors peregrina fructum ficui fimilem genente quam Clufius perfunctoriè describit; cujus ideirco descriptionem subjiciemus: nobis autem alia arbor videtur.

Arbor peregrina fructum Ficui similem gerens J. B. Clus. exot. lib. 1. cap. 11.

Ramulus quem habuit Clusius cum suo fructu in uva modum quasi congesto, resiccatus durus Kamuus quem naoure Cunius cum no ruceu in uve mocum quan congerto, renecatas curius erat, craffo cortice tectus, graciis & digitalis longitudinis, coloris ex futoc cineracei, odo fruestus exigorum facum infatar, craffo bervique pediculo nixos furmos faltigio fuffinens, fuliginofi coloris, cineraceis maculis confperfos, duros & fatis folidos. Similem fructum habuit idem Cluffus, non tamen tam copiosè ramo inharentem, sed singularem duntaxat, interdum geminum suis pedi-

Quum porro (inquit) hic fructus Ficui vulgari valdè fit fimilis figurà, & nonnunquam etiam Quum porro (inquit) hic fructus Ficui vulgari valdè fit fimilis figurà, & nonnunquam etiam adeb pullilus ut Ciccris magnitudinem non multim excedat, an ad Ficus Indicas circa Accfinem amnem nalcentes referri non possii, cujus Theophr. Hist. Plant. l. 1. c. 12. & l. 4. c. 5. mentio-

Nos commonesecit D. Tancredus Robinson Arborem Americanam nostratibus the assangrobe dictam ad hunc locum pertinere ob ejus fuchum & funiculos è ramis demiflos, radicefque agentes & le propagantes; fulpicatur idem Amicus prædictam arborem effe admodum affinem (vel candem) Paretweier D. Reebfert; in maritimis crescit, & ejus cortice utuntur in præparandis coriis, ex illåque sunes, lintea, & lecticas faciunt. Ostrea interdum ramis adhærent, unde quibusdam The Opfier Cree vocatur. Alia species Arboris Mangrove dicta reperitur in Mediterraneis India Occidentalis, quæ ad aliquam prædictarum speciem forte referri potest.

CAP. V.

De Sycomoro.

Ycomori nomen adeptus est hic fructus à similitudine quam ad utrumque fructum, Ficum & Morum habet. Unde ridiculos eos esse air Galenus, qui Sycomora dicta putant quod megic of sus, i.e. fatuis Ficulus similes existant; quibus verbs Dioscoridem notare videtur; nec quenquam hactenus inter probatos autores Græcos vidimus qui per ω scribat, inquit J. Bauhinus. Dicitur etiam hæc arbor Sycaminus.

Est autem Sycamorus nihil aliud qu'am Ficus genus fructu ex arboris trunco exeunte.

1. Ficus folio Mori, fructum in caudice ferens C.B. Sycomorus sive Ficus Ægyptia Park. Sycomorus J. B. Ger. Che Speomoge of Egppt.

Hujus descriptionem Vellingianam, quam cæteris accuratiorem putamus, dabimus: Proceritate Huus delcriptonem Velinganam, quam cateris accuratorem putamus, dabimus: Proceritate craffiuéque Morum albam adæquat (inquit Rauwoflius) Dimimut ferà ab humli, fed lata fitipe, in truncos binos ternófve peramplos, è quibus deinde ramorum confertim digefforum vafta & robufta brachia opaci frigoris gratifitmam feenam late aftuantibus obtendunt. Folia magnitudine & finuofo illo ambitu, quem Alpini figura exhibet, prædita non funt: Mori quidem folis paria, mit quod dorum denfitas major & afperitas diferimen inveniat. [Rauwoflius quoque folia Mori fimilibus attention denfitas major & afperitas diferimen inveniat. [Rauwoflius quoque folia Mori fimilibus attention denfitas major activation in ambitu nullis incefusic generate fimatifice fecible?] Alaba donatam, paulò tamen magis rotundatis, in ambitu nullis incifuris crenatis ferratifive feribit] Addo quòd Sycomori folia perennitate donata funt, que in Moro circa brumale folfitium penitus delapfa vidi. Fructus cum ex caudice, tum ex ramis in craffitudinem adultis, qua parte trunco propiores funt enascuntur, non autem è ramis summis, quod scire licet rectè negasse Dioscoridem. Fici ipsi in tam fœcundo proventu mediocre tantum corpus faciunt, nec ut nostrates laxius ventricosi. Parúm extra natalem caudicem vulneratum colla proferunt, cavitate quoq, intus præditi, quæ subluteo minutóque retrimento conspersa, non rarò vermiculis succrescentibus hospitium præbet

minutoque retrimento comperta, non raro vermicum nucreicentoni nolpitumi prezoct.

Adde ex Alpino, Arboris hijus fructum tarde nea, perfecte maturelocere, atq. faporem aqueum & jucundum habere. Rauwolfius fructus bonitate noftris Ficulus inferiores effe ait, quo fit ut mions aftimentur, magnaque ex parte in pauperum usus cedant. Bellonius recentes ficcis prastare feribit, at nec hos maxime commendandos videri, quamvis in Ægypto magni fiant ex iis reditus.

Multis fructibus nunquam caret, quos tamen non producit, mín priùs multis verberibus sape laceretur, fie ut caudicis quoque corpus vulnereur, ex quibus vulneribus lac continuè exit, une returno de continuè exit, une cambinate parvus ficus ferens, interdum ternos, interdum quinos, interdum feptenos, & plures etiam.

Plinius, Dioscorides alisque è Veteribus fructum non maturescere aiunt nisi ferreis unguibus scal-Printis, Diocorios anque e vecarios incum non indurence autor mit enter angulos teat-patur. Theophraftus lolo quoque inungi debere air pofi Calpuram, idque in fat maturitatem adi-pifei non pofile, proprer affluentiam pabuli, fiquidem fealpu aliquid humors prolicitur. Frudum granulis carre tradiderunt Veteres; & Alpinis atque Rauwolfus, jin articateda, in demettantur. Nos tamen Bellonio affentimur contrarium affirmanti, nimirum Sycomori fructus plenos granis effe, xxyxxxxxxx Græcis dictis; nec enim ullos Natura fructus producit tota specie seminum vacuos & infocundos, cum fructus seu pericarpia tutelæ seminum gratia præcipuè efformata sint.

Plinius cum vetultiffimis autoribus vere scripsit (inquit Vellingius) Sycomori lignum stagnis immerrinnus cunivecutianins autonius veie toripit (unqui veiningus) sycomori ingunii fragins inimer fum ficesfecre, hoc est ex raro fungoso donsum magisque tractabile reddi, subducto quo priis scate-bat lacto fucco. Caterium quia Sycomorus arbores Ægypti, si non altitudine, certè crafficie pluri-mum excedit, jure quasiveris, an hac arbor illa sit quam Veteres in sylvestri circa Memphin regione

cramtte puires arque entant ampuores circa mempins vinas prensque compent. Veteres tainen sycaminum à vafits illis evidenter (ejungunt. Vefing.
In Syria & Ægypto copiosè provenit: incola Cayri umbræ causé eam colunt.
Pomum Sycomori alvo utile eft, fed perquam exiguum prebet alimentum, Romachóque adver-Vine.
faur, refrigerandi & humechandi alvúmque lubricandi vim ei attribuunt, unde febricitantium ftonacho utilter imponitur cum rofacco. Galenus in curatione tumoris ex craffo vaporosóque spiritu

mirum in modum commenda emplaftrum 🛍 Zwagigi. Lachryma arboris vim habet emolliendi, vulnera conglutinandi, & ea difcutiendi quæ ægrè maturantur. Bibitur etiam, necnon & illinitur contra serpentum morsus, in scirrhum induratos lienes, stomachi dolores atq, perfrictiones: Celeriter verò teredinem sentit.

Fiebat antiquitus & vinum è Sycomoris, quòd facilè in acetum acre degenerabat.

2. Sycomorus altera seu Ficus Cypria Park. Ficus Cypria J.B. Ficus folio Sycomori, fructum non in caudice gerens C.B.

Caudice, folio, fructu, admodum fimilis est præcedenti (inquit Rauwolfius) absque eo quod ut Sycomoro fructus inferius porius eft in ramis majoribus ipfoq, etiam caudice, ità huic iidem nafcun-tur non in ipfis ramis, fed in privatis furculs foliorum expertibus; fpithamam longis plerunq, adLocus.

PLANTARUM. HISTORIA

modum conferti. Fructus ferunt ha arbores ter quaterve quotannis, parvos, ad cinereum colorem tendentes, ex oblongo rotundos Prunorum inflar, toto ferè anno in arbore fia inveniendos. In Cypro infula provente vel nomen arguit. Nafeitur etiam in Syria, Rhodo, &c.

3. Sycomorus folius minoribus C. B. Sycomoro similis J. B.

Similitudinem quandam habet cum Sycomoro. Foliis vestitur paulo minoribus quam Ficus. Frucummunication adifimiles, parvos, luteos, fine granulis aut femine. Trunco, ramis, cortice, fructu, fucco ladeo, & foliorum acrimona plane fimilis eff Ficui. Fructus eius nunquam ad perfectam mafino ladeo, & foliorum acrimona plane fimilis eff Ficui. turitatem pervenit. Arbor est admodum fructifera, ut haud facilè inveniatur absque fructu. Non provenit ex semine aut fructu, sed ex surculis aut taleis in terram depactis.

Invenitur in insula Mayo Viridium una. Limschoten. Non placet quod habet de seminum carentia: Nos non agnoscimus tales fructus in natura dari, ut aliàs & sæpius diximus, nisi forte Arbor hæc aliunde huc translata fuerat, adeóque ob cœli solive incongruitatem fructum non perficeret.

CAP. VI.

De Faca Indica.

Ycomoro subjungimus Jacam Indicam, non ob fructuum similitudinem, quæ exigua est, sed quòd ex arboris parier trunco prodeant, nullo flore pravio: nulla certe floris mentio fit ab Auctoribus qui de Jaca egerunt: videntur ergo existimasse cam store carere. De store ergo diligentius inquirendum, quem huic arbori denegatum vix concesserim,

P. 3. T. 26, 27, 28, P.17.

I. Jaca Indica J. B. Jacca vel Jaca Park. Tijaka-maram * H. M. Palma frustu aculeato ex arboris trunco produmte C. B. Che Jackstree.

Arbor et pregrandis & procera, caudise ex albo flavelcente, variegato, craffo, præduro, multifq, ramis vindi-fuficis, geniculatis donato, qui cortice craffo, cinereo, rufo ac intus croceo obduch, ubi inciduntur lacteum fuccum stillant.

Similiter radix crassa, cortice crasso aqueo, ruso, intus verò ad medullam croceo-rubescente tecta,

commer ratin crains, conce crain aqueo, ruro, incus vero au meanmant croco-ruseicence tecta, necion fibris fuis late per terram diffula; fapore amaricante, odore nullos inharent, ac longitudino prounda, denía, glabra, brevibus ac rotundis petiolis ramulis inharent, ac longitudine fpithamam fuperant, fuperné colore ex arro-virefcente fplendent, fubrus viridi diluto; coftà media crassa, & in averla parte alte extuberante: diffracta succum lacteum insipidum & inodorum

Fructus Jaca dicti ex iplo caudice & ramis craffioribus [non minoribus] enascuntur, & non rarò cum imo caudice cui inharent intra terram fepulti funt, oblongo-rotundi, feu potius conici, latitudine spithamam, longitudine duas spithamas, pondere 25 libras haud raro superantes: cortex namque viridis est, crassus, & squamis densis aculeatis, velut genmis adamantinis, bullatim exasperatis, intúsque albicans & lacteus [Acosta squamarum aculeos minime acutos aut pungentes esse at, quamvis minitari videantur. I Caterim intus in fructibus hifee majoribus innument minores, fructis intra communem corticem includuntur; funtque hi oblongi, carne fpiffa, flavescente, dulcis gratiflimíque saporis & odoris, referti, qui singuli in medio unam continent castaneam, que intra carrent tanquam faculum confite, ac albà, tenui peliculà, ceu tunica interiore, cooperta funt. Ha autem Castanez oblongz, & sacculis inclusz, cortice tenui, cartilaginoso, albicante & transparente teguntur, cui alter rufus subjicitur, nucleum continens densum, albicantem ac lacteum, ejus gem cum castaneis nostratibus saporis. Porro in medio ingentis hujus coni stylus columnaris, crassius, albicans & lacteus adelt; cui tanquam communi basi fructus minores in orbem locati, inserii sunt una, & altera extremitate ipsi cortici è diametro adhærente, inter quos numerosa observantur ligamenta coriacea, albicantia & fubflava, quæ & ftylo medio & cortici affixa funt, è quibus (disciflo integro fructu) ut & è ftylo & cortice, succus lacteus glutinosus, terebinthina instar exsudat; quo aves

Nascitur ubique in Malabar & per totam Indiam : Singulis annis maturos exhibet fructus, mense viz. Decembri, atq à sexto circiter sationis anno ad septimum & ultra fructifera est. Propagatur viz. Decemon, acq a nexto-crete nations anno an repunsion to that mounts cit. Propagatir autem hunc in modum: Integer fruchus terrae committuur, omnéfa, furculi, quos finguli minores fruchus majori huic cono inculif emittunt, ab incolis viminibus colligantur, ità ut in unum excreficam caudicem. Id verò peculiare hic obfervatur, que arbores locis petrolis nafcuntur craffiores funt & minùs altæ; quæ arenosis aktores sed minùs crassæ: ut radix arboris cùm aquis insistit nullos

Arboris hujus ultra triginta numerantur species, ratione fructuum distinctæ, quæ tamen omnes ad duo referuntur genera: quorum alterius fructus, qui carne fucculenta gratifimi mellirique faporis turgent, Varaca, (Acosta Barca) at alterius, qui carne flaccida, molliori & minus sapida referti

Usus in cibo

funt, Tiaks, paps, (Acothe Papa au Girafal) nuncupantur.

Fi 'us h maturi corticibus denudati in deliciis comeduntur, at largius comefti difficile digeruntur. Ab indigenis fructus teneri in eduliis Caril experimeur, vel muria in Atsjaar condinneur, vel etiam in frusta concisi coquuntur, aut in oleo de Palma friguntur.

Castanea: assara castanearum vulgarium modo, dulcis saporis sunt, & inter bellaria ad secunda mensæ delicias habentur [& Venerem excitant, ob quam solam rem plebs frequentiùs iis uti solet Lib. XXVI. De Arboribus flore fructuque aggregato.

1441

Acoft.] verum avidius comeftæ fauces pectifique ardore, ac dein raucedine infoftant: indigenæ quoq, in eduliis Caril hifce utuntur, atque ex iis Sole ficcatis farinam, ex eaque placentas, Apar dictas, conficiunt. Necnon corticula, que Castanea pulpam proxime ambit vicem Areque sive Kanugæ iis præstat in manducatione Betel.

Præterea è fructuum teneriorum cineribus lixivium paratur, quocum lotrices linteamina eluunt. Adhæc arboris lignum operi fabrili inservit.

Acoffa pulpam flavelcentem, lentam, Caffancas involventem grati faporis effe feribir, optimi Melonis pulpa admodum fimilis, dura tamen concoctionis effe & admodum gravare ventriculum, & fi in ventriculo corrumpatur noxios ac venenosos humores generare; quiq frequentius hoc fructu vescuntur facile in peffimum illum & pestilentem morbum Morxi appellatum incidere.

E radicibus arboris decoctum paratur diarrhocam fiftens. E foliorum pulvere Bubali excrementis Vires. Laditusos aduatos decocum para anticia de maxillis appofitum (pafmo cynico medetur. Ladeus fruetuum fuccus cum pulvere Calami aromatici tritus, oculfig, illius Nyctalopia conducit. Tritum cum aceto lignumuvulæ relaxationi & faucium tonfillarúmq, inflammationi prodeft. Radix cum fructús pulpa trita, & addito saccharo in emplastri formam redacta, ac loco dolenti imposita maligno ac vermiculari herpeti cum vermium nece confert.

2. Ponga * H. M. Jaca minor sylvestris Malabarica D. Comelin. Tataiibæ Brasiliensium Pison. * P. 4. T.35.

Arbor eft procera, 40 circiter pedes alta, caudice craffo, præduro, cinereo, cortice furvo glabro, inodoro ac infipido obducto, necnon multis ramulis, glabris, rufis, intus albicantibus ac duris donato.

Radix rufa, inodora, infipida.

Folia fine ordine craffis, rotundis ac fuscis petiolis circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, densa, glabra, colore atro-viridi superne splendentia, inferne viridi dilutiore, odor sylvestris ac gravis, sapor nullus.

Flores hac arbor aut nullos fert, aut saltem non conspicuos. Fructus verò ipsis ramis adhærent, & haud secus ac Tijaka proveniunt, unde Lusitanis Tijaka do Mato, i. e. Tijaka sylvestris dicuntur. Sunt autem calyces echinati pungentes, erinaceis fimiles, primum virides, dein rufi, in quibus continentur plurima oblongo-rotunda, acuminata, ac rufa semina.

Crescit locis arenosis ac montanis circa Cranganoor. Semper viret & fructus fert. E viridibus hujus arboris fructibus contufis cataplasma conficitur, quod tumoribus impositum eo-Virei rum suppurationem potenter promovet.

That heppensonen poornes ponnes.

E cortice & radice in aqua cochi somentum paratur, quod edematofis crurum tumoribus (malo Indis endemio, & P.e do S. Thome Lufitanis dicto) fupervenienti inflammationi medetur,

CAP. VII.

Arbores fructu totali (si ità loqui liceat) è pluribus partialibus aggregato, quorum singulis singuli flores insident.

1. Arbor Indica fructu aggregato globoso, Katu Tsjaka dicta. Katou Tsjaka H.M. P. 3. Tab. 33. p. 29.

Н. М. Ructus totalis ex pluribus fructibus partialibus polyspermis aggregatus, quorum singulis singuli infident flofculi.

Arbor est procera, caudice crasso, præduro, multisque ramis donato, qui cortice glabro, cinereo intus viridi obducti, atque medulla rusa & molli referti sunt.

nereo mus vinai obucca, aque necuna rura ex moni receta min.

Radis: Floria, albicans, ac fuíco cortice tecta, coloris faporífique ingrati.

Folia geminata brevibus, craffis, ac rotundis peciolis ordine decufiato furculis geniculatis inhærent, oblongo-rotunda, glabra, denía, fupernè oblcuro virore nitentia, fubtus dilutiora, fapore actività.

Summis ramis innascuntur globosa capita, queis densa congerie in orbem slosculi slavescentes ino-Sommis ratios institution groups capitas, quesa usina congerse in ordent institution de difficient and doi infident, qui è cative candido, in quinque lacinias (écho prodeun). & quinque oblongia, exteriora versus reflexis foliolis conftant, totidem in medio staminalia rufis prædict, inter que oblongua.

fürrechtis, albicans prodit flylut.

Flofculis verò decidentibus frudtu globoli, virides primò fuccedunt, qui dein rubicandi, tandémque

Flofculis verò decidentibus frudtu globoli, virides primò fuccedunt, qui dein rubicandi, tandémque nigricantes & fragiles evadunt, & fi afperius tractentur facile folvuntur, ac in plures oblongos, virides, nitentes folliculos secedunt; quibus numerosa, albicantia, exigua continentur semina: sa por intùs aqueus, in cortice verò acidus.

Nascitur in locis sylvestribus Malabar, inprimis circa Cranganoor: quovis anni tempore floret Locus. fructúlque fert, ac diu frugifera manet.

E fructibus expressus fuccus ventris cruciatus mitigat.

O jus

H. M.
Radix cortice est è nigricante crocco.
Surculi (aperiore parte quadrangulares siunt & fulcis striati, nodulsiq, extuberantes.
Surculi (aperiore parte quadrangulares siunt & fulcis striati, nodulsiq, extuberantes.
Felia e nodulis binatim excunt petiolis crassis rotundis, grandia, oblongo-rotunda, ad petiolismos periorismos constitutions. Felia è nostulis binatim excunt petiolis cratitis rotundis, grandas, obiongo-rotunda, ad petiolium contractiora, inde oris rotundiuifculis circumferipta in cufpidem tandem definunt, extural craffa, molta, plant, interest pallidiora, fapore fibamaro. Cofta foli imedia craffa eft & albicans. Folia fuperiora in furculis mitoria fenim petiolis brevioribus. Flares fupera ex fructibus provenium petalis quaturo vel quinque, obiongo anguftis, cufpidatis ita files formant expansifs confitantes, craffis, internis candid, externis è viridi ciliuto albicantes, happendia constantes confitantes, craffis, internis candid, externis è viridi ciliuto albicantes, happendia constantes confitantes, craffis, internis candid, externis è viridi ciliuto albicantes, happendia constantes confitantes, craffis, internis candid, externis è viridi ciliuto albicantes, happendia constantes confitantes craffis della formante candidation albicantes albicantes.

béntque pedem rotundum, longum, viridi-dilutum & albicantem.

penque peacun roumann, romannatum es amountem es amountement author produint: filie vis-simina quaturor, quinque, fex, pro numero petalorum, brevia fubliava prodeunt: filie vi-ridis, ad fuminatem craftior, birdus ac obleure rufefeens, effq, pes florum, per quem is transmittitur, interius villo seu densis pilis obsitus. Gemmæ florum oblongo-rotundæ & flavo-albi-

Fractus in caulibus è nodulis ex adverso foliorum proveniunt, in petiolis longioribus, sesquinci-fination in caulibus è nodulis ex adverso foliorum proveniunt, in petiolis longioribus, sesquincia functiones, alibus, rigidis, viridibus & crassis, oblongi, conoides, ad petiolium crassiores, in summitate structuores, exterius diffincti cancellis extuberantibus, oculatis, versus summitatem minoribus, ex quorum oculis gemma, qua in medio oculata funt, emicant ac extuberant, funtque colore primum viridi, is gemma, qua in medio oculata unt, emicant ac extuberant, unique colore primim viridi, [in gemmis oculatis albicante] dein cum maturi quoque albicantes intus carne albicante, odore cum maturi funt etero & fleercoreo, fapore amaro. Fiere qui fupra in hifce fruchbus proveniunt, cum fuo pede gemmis ipfis infident, ac ex oculo qui in medio gemmatum eft flylum fuum acci-piunt, funque flores femper maxime confictui plures archè ad fe invicem in furmitate fruchtis, criteris as quantis inferencesta decidire.

Semina formá oblonga & plana, ordinate jacent propiùs ad corticem, cum fua longitudine ad seminas ex quibus flores erumpunt erecta, ac carne intermedia à fe mutuò fejuncta, colore cùm ficca funt nigricante.

Bontius fructum nucem Pineam plane referre scribit, niss quod tam acute in conum non desinat, neq, tam lapidea fit duritie, sed mollis plane, sapore fatuo aut insipido potius: flores Periclymeni

normus amuniat. Malaii fib cineribus affatum comedunt ad dyfenterias & choleræ orgafmum fedandum & fiften-dum; tum pectoris vitiis Afthmati, Phthifi, Pleuritidi conducere aiunt, propter vim emplafticam

que in ipius mucaginesit. Bontus Confolidam Indicam arboream denominandam cenfet, quòd in Nofocomio vim fructús Bontus Confolidanten in harmopryfi non femel cum ficcesfie expertus fit. Folia quoq, farcotica effe air, & confolidanten in harmopryfi non femel cum ficcesfie expertus fit. consonantem in natiopsyl non tener cum increme experies in a roll quod, lateouse the air, & in vulnerbus & ulceribus carnem egregiè generare & cutem cicatrice obducere: in quam rem fal quod, ex folis arte Chymica elici poteth, quod præter confolidantem qualitatem etiam quævis inveterata & cacoetho ulcera munda reddit.

Succus expressus cum oleo è folis Fici inferni decoctus podagræ convenit, si pars affecta eo perun-

3. Frutex Indicus fructu aggregato conoide Kaida dictus.

1. Kaida H. M. P. 2. F. 1. p. r.

Frutex est spinosus & aculeatus, stipitibus numerosis, qui sapissime transitum prabent, ac per

quos inspicienti cœlum pervium est, terræ impactus, nascensa, in ripis aquarum.

quos inspicienti cœium pervium ett, terræ impactus, naicente, in ripis aquarum.

Felia cuspidata, longitudine quinque, sex, septemve cubitorum, tribus ordinibus aculeorum, duobus in oris, uno in medio, munita, venis fubtilibus in longum striata, colore viridi saturo. Loco Ferum fascia albicantes slocculose supra exortum foliorum prodeunt, quarum slocculi sea apiete albicantes albissimo farinaceo polline alpersi, petioli medii candidissimi se nitentis ramulos

Fascie ha in folis oblongis, cuspidatis candidis, quæ quoq, spinis in oris ac in medio munita sunt, primium involvantur, ac soliis apertis se produnt, ex diuturniore apertione rubescentes, suntquant cum folis involventibus odoris acris se fragrantis.

Frui'lu, qui falciis flocculofis fuccedunt, oblongo-rotundi funt & prægrandes, primum viridi-fulci, dein vetuftiores colore rubicundo, in cortice confertis tuberculis exturgefcentes, ac in fingulis tuberculis tribus aculeatis, ruffo-rubris, duris, lignofis papillis muniti, carne intus flava fuccu-

Foliss super terram stratis indigenæ dapes imponunt.

Foriss appet terrain tiraus mugent capes imponent.

Floriss do dorom amenium mulieres se exornant.

Fruithus velorium genutes dicti Polean, uti & Elephantes.

Foliorum fimul & radicis succus pro balneo maniacis subministratur. Flores cum Santalo ac

Foliorum fimul & radicis succus pro balneo maniacis subministratur. Cumino de poinculam aptat, fimilque comminui aque hypogaftro inunét igenitales vires inflaurant. Ex radice paratum apozema dyfuriam tollit. Ex ejufdem fucco deponitur coquende

oleum antarthriticum.

2. Kaida-

2. Kaida-Taddi H. M. P. 2. F. 6. p. 2.

1443

A priori hac, ut & sequentes dua species, in fructibus solum differt.

Sunt autem fructus hujus prægrandes, formå rotundiores, in corpore diversis grandibus nodis, qui fulcis profundis & latis interstincti sunt extuberantes; suntque in superficie nodorum septem octove paffim minoribus nodulis, in quibus fingulis papilla duriola ruffa eminens eft, interftincti, colore primùm vindi, dein corallino rubro, ac in fuperficie nodorum fingulorum dilutore, carne interfava; in medio caverna' avcad excavari, ac carne albicante farinacea; in medio nodo cujufique unum rotundum oblongum Jemen continentes.

E folis teneris exactus fuccus cum faccharo fumptus dyfenteriæ medetur. Ex maturo autem piret. fructu preffus liquor faccharo mixtus aphthis adverfatur.

2. Perin Kaida Taddi H. M. P. 2. F. 7. p. 5.

Fructus hujus oblongo-rotundi funt, ac minoribus nodis, qui fulcis quoq, profundis interffincti funt, extuberantes, ac in fuperficie cujufq, nodi una papilla ruffo-nigricante dotati: funtq, hi flavorubescentes, ac odoris vegeti & haud ingrati.

4. Kaida-Tijerria. H. M. P. 2. F. 8. p. 7.

Fructus hujus haud diffimiles sunt fructibus Tijaka forma oblongo-rotundà & angustiores, in superficie bullis seu oculis extuberantibus dotati & oblongis nigricantibus rigidis spinis in vertice bullarum muniti, cortice viridi, ac odoris vegeti ac grati.

Suspicor hunc fruticem florem obtinere à fructu sejunctum seu aliquantulum remotum : proinde & minus recte hoc in loco disponi, sed ad præcedens genus potius pertinere. Verum quoniam Autores nostri fructus fasciis flocculosis succedere in descriptione tradunt, impræsentiarum hic collocandum cenfui.

CAP. VIII.

Frutices flore composito seu aggregato è pluribus stosculis densè stipatis, quorum singuli singulis seminibus instident.

Alpam monisi Ceti, five Herba terribilis Narbonenstum Lob, Al. Monspelienstum sive Herba ter-ribilis Park. Al. Monspelianum sive Fratex terribilis J. B. Thymeleas folius acustus, capitulo Succisso C. B. Beth terrible.

Rutex est cubitum aut sesquicubitum altus, in multos divisus ramos, lignolos, foris tenues, rubentes, vel ex fusco purpurascente cortice tectos: per quos solia concoloria ferè nascuntur, Myrto vulgari accedentia magnitudine sua, non ità penitus formà: Ex angustissimo enim principio ad extremum usq, propemodum dilatantur, ubi interdum una aut altera crena in-cisa obtusum mucronem efficiunt, crassa, solida, amara. Flocali extremis ramulorum plurimum, alias ad medios ramulos glomeratim congesti hærent, purpurei, è tenuibus squamulis contexti. [Clualtas ad medios ramulos glomeratum congetti harent, purpurei, è tenuibus fiquamulis contexti. [Cliffo fummis ramulis fingulares inhærent calyces, fiquamatim compacti, interioris orbis florum Scabiola aut Morsis Diaboli magnitudine, qui florem continent villolium & lanugimolium, ex coruleo candicantem in meditullio, at in ambitu omnino coruleum.] Radix craffa, dura, nigra, lignofa. Cundza planta (inquit Lob) amara, & inameno Thymelææ aut Chamelææ guftu, aut vehementiore etiannum à fexto anno.

In monte Ceti Frontiniana versio anno.

In monte Ceti Frontiniana versio Auftrum oppofito & in mare procurrente provenit copiosè. Lecut.

Quin & in aliis Nathona & Gallo-provincia locis ad mare & Auftrum devexis, & pravuptis
maximé (ut annotat Lobelius) natales fuos delegit. Nos in collibus faxofis juxta S. Chamas Galloprovinciae oppidum copiofum obfervarimus.

Vim catharticam vehementem obtines, nee minis violenter purgat bilem, pituitam & aquas quam viren. Tithymalus. Quapropter non temere ea utendum censemus. J.B.

2. Cattu-Schiragam H. M. P.2. F. 24. p. 39. Scabiosa Indica arborea.

H.M. Frutex est altitudine humana, nascens in arenosis.

Radix brevis, recta, una fascia albicantium ac glandulosarum fibrarum, quæ condensis pilis inter se implexæ sunt, vestita, sapore subamaro.

te impiesta ium, venuta, народ пизаннаю. Sipes, qui ex radice unus exfurgit, rotundus,pollicem fermè craffus, furrectus, furculos è fuperiore maxime parte emittens, cortice viridi diluto, ligno fubrubro, in medio corculo cavo, feu fungofo & albicante, corculo proximo molli, humido & subviridi.

Folia subinde parvis foliis, qua ex eorum origine oriuntur, comitata sunt, forma oblongo angulta, in inferiore parte lateribus structis, sing, mucronem acutum desinentia, ad margines dentata; excepta ni inferiore parte naciona matti, ma materiali accurati a accurati materiali a considera di cupidano parte anteriore ad culpidano, se inferiore ad podiculum; textura tenui, languada in fuperficie raris, tenuibus pilis obita, utrinq, ad tactum fubaspera, fuperne obscure virida, fubtus pallidiora, sapore

L'ires

Lib.XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

Flores parvi, plures fimul prodeunt cum pedunculis viridi dilutis ex superiore parte soliosorum capitulorum, fureq purpureo-rubro dilati, inciti quinq, culpidaris foliis, qua arctè claufa funt circa medium viridi dilutum friam, ex quo tanquam thecula emicat filamentum tenue, albicans, fupernè

bifurcatum. Stirte, flores odoris rullius.

Somina, que in foliose sopruis numerola continentur, oblongo-rotunda ac angulta, in longum Somina, que in foliose saptulis numerola continentur, oblongo-rotunda ac angulta, in longum feriata, interius in culpidem firicta, culpide bafi capitali inderta, funtque fingula fuperne in orbita penicillo longiulculorum, albentium & fubflavorum pilorum, ex cujus medio unus flofeulus cum fuo pedunculo viridi diluto emergit, circundata. Semina cum ficca coloris funt ruffi.

penunculo virici cinuto emergir, circunciata.

Semel in anno feri flores tempore pluviofo.

Pro pultulis corporis, fi contrita cum oleo coquatur, & pars affecta decocto foveatur, conducir: propultulis corporis, fi contrita cum oleo coquatur, & pars affecta decocto foveatur, conducir: propultulis corporis, fi contrita cum oleo coquatur, & pars affecta decocto foveatur, conducir: problem control experimental control experimenta enecandis vermibus in infantibus, leniúnique ventris dolores, ac urinam cient, partique affecte podagra, vel doloribus ex frigore obortis commoda funt facta ex iis perunctione cum aqua calida.

3. Scabiosa Africana arberescens seu Curresso pinulm Capitri Bona ssei Broyn. Scabiosa assinu arbujulu Africana cricoides, ssebarocephalos.

Arbor eft pumila, fempervirens. Virgæ à Breynio defcriptæ pedales erant, teretes, pennæ feriptorie crafficem pæne attingentes; ligno fubalbido, cortice rufefcente ex cinereo rectæ, foliolifque angulftiffinis, triangularibus ac mucronatis, Cupreffi inflar ramulorum, fquantax. His verð virgæ ramuli dus trefte uncias longi, graciles, valdegu flexibles adnari, qui foliolis Ericæ vulgaris perfimilbus, deculfatim poftis dense veffunntur. Quiliber ramulorum fuperiorum Strobilo, modo fumilus, etc. provincialari, langiono & albo, juxta ramulum planiufculo, foliolifque firmiter adhærentibus fubelitime fcandulato onuftus, forma & magnitudine Fragorum, fquamulis mutem innumeris, intus villofs, ac argenteo niore fiplendentibus, in anteriore parte foliolium viride monitrantibus, actifitime compacto, cuius fquame (tra autumo) proceffu temporis dilatantur. Ligmunt & cortex rami faporem 'lalfum & nonnihil adtiringentem, fed foliola cum ramulis ingratum, fibaldringentem cum tantillo amarore prabent.

aspersione subadstringentem cum tantillo amarore præbent. In Appendice hujus historiam ulterius prosequitur & illustrat, ramulum tum depictum, tum sic-In Appendice hujus historiam ulterius profequitur & illustrat, ramulum tum depičtum, tum siccum ad se transfinistum à D. ten kbyne, nomine Erice medalignea espitulio birris ex pripareo fusic telestica describens. Hie, inquit, affiniatem aliquam cum Scabiosis pratendere videtur. Namque Strobilorum inter squamulas Pricerpia lanuginola & dura occultantur, Scabiosa arborescentis Cretica haud imparia, concava intus, senting oblongum includentia, in superiore autem parte, calyeis loco memistrancas, follosis coronate quique, crassifis ca lanuginosis, quorum in medio floculus pentapetalos, Gilobularia lutea montana Col. accedents quem (esti ad flavedinem inclient sicus) purpurei colo Gilobularia lutea montana Col. accedents quem (esti ad flavedinem inclient sicus) purpurei color is extistimo, cum equidem estam coloris mentionem in Planta hujus nomine D. ten Rhyme faciat.

Hac Arbuscula non inepè mea sententia, denominari possit, Scabiosa affinis arbuscula Affricana estrodes.

ericoides, sphærocephalos.

LIBRI VIGESIMI SEXTI

PARS POSTERIOR.

De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

Rhores, quarum flos fructui contiguus eft, sunt vel eodem summo fructui insidente, vel hasi fructus coherente. Quarum flos summo fructui insidet, fructu sunt plerunque ex residuo ructus conzente. Quarum nos immo ructui immet, incuti auti pertunque ex renduo calvec umbilicato feu coronato; & dividi poffunt in eas quarum fructus pericarpio feu pulpă humidă femina vel univerfa fimul, vel fingula feorfim ambiente conftat; & eas quarum fructus materia per maturitatem ficciore & feminibus inclufis componitur. Prioris generis arbores fiunt vel finctu polypyreno, vel fructu monopyreno. Qua fructu polypyreno funt dividi poffunt in materia ficciores funti dividi periumita se funti practicas, quas Bacciferas cum vulco incentiva di contrata quas principa decimits. & minore fructu practicas, quas Bacciferas cum vulco incentiva di contrata quas contrata di contrata quas proprieta decimits. joer frucht donatas, quas Fontifera dicinines, & minore frucht praditas, quas Baciferas cum vulgo iore frucht under some frucht monopyreno itidem vel codem majore funt, quas Fruniferas, vel minore, appellamus. Qua frucht monopyreno itidem vel codem majore funt, quas Fruniferas, vel minore, quas Bacciferas appellare liceat.

 Primò ergo in loco agemus de arboribus fructu umbilicato, polypyreno, majore (eu Pomi-feris umbilicatis. His autem necessario admifeendas funt nonnulla fructu minore quarum fci. fructus cum majoribus notis genericis & characteristicis conveniunt. Sic verbi gratia Oxyacantha vulgaris seu spina alba, quamvis fructu parvo sit, ob convenientiam in reliquis nois ornmibus cum Mefpilo Aronia dista, quantum metatum, no convenientam in resiquis nois ornmibus cum Mefpilo Aronia dista, ab ca minime separanda eft. Idem dicendum de alis multis speciebus Serbi & Mespili, &c.

2. Secundo, de ils agemus quarum fructus pericarpio donatus monopyrenos major, seu de Pru-

3. Tertiò,

3. Tertiò, de iis que fruêm minore fint feu monopyreno feu polypyreno, hoc est, de Bacciferis umbilicatis pericarpio donatis.

Quarto tandem in loco eas trademus quarum fructus umbilicatus materia per maturitatem ficciore conftat.

SECTIO I.

De Arboribus fructu umbilicato humido polypyreno majore, seu

De Pomiferis Umbilicatis.

Ac Sectione comprehendimus omnes arbores fructu polypyreno majore quarum flos fum-mo fructui infident quamvis vel nullum calycem habeat, vel calyx flori fuperfles non fit, nè quis cavilletur arbores hîc infertas quarum fructus umbilicatus non est.

CAP. I.

A. De Malo fativa. The Apple Tret.

Alum priore producta à Dorico & Æolico Mano pro man est, quod non modò pecus & Admit priore produced a Double of Mountain prior produced a Double of Mountain prior produced a Double of Remain and American prior quod dedudo eft. Sed vulgo genus por Specia eccipitur. Pomum autem à mue fre pontis mue (nam & hoc invenitur) dictum arbitratur Julius Scaliger: quia fitim tollerent eorum plurima, fi-

mulque effent cibo & potui.

Malus autem, cim fit arbor tota Europa notiffima, prolixa non indiget descriptione. Quin fi indigete, noftram in eodescribendo operam superfluam reddit accurata J. Bauhini descriptio, quam

nonnihil auctam Lectori proponemus.

Arbor est mediocris magnitudinis, ramis magis patula plerunq, quam alta, cortice scabro, sape mulcole, obecata, foris cinerceo, intus flavo, ca levi portiss quain alero, materie alba, vel candicante, fragili, mediocriter dura, & variis utenfilibus præfertim domefticis parandis, atq, ad torni artificium haud incommoda: radice non valde multa, nec admodum profunda, fed in fummo ferè

Folia ex rotundo oblonga, vel obtufa, vel acuminata, infernè villofa magis quàm fupernè, præ-

fertim nova, in ambitu crenata, alternatim posita.

Flores simul multi, ex brevibus tomentosis pediculis, suave-olentes, candidi vel purpurascentes, pentapetali, apicibus in medio fubflavis.

taperali, apicole illineuro iuniavis.

Infa vero Mala adeò variant formâ, magnitudine, colore, fapore, maturefcendi tempore, ut dinumerare haud fit facile. In genere tamen Malum fructus est magnitudine & figură varius; quippe
aliud rotundum, aliud turbinatum, aliud fessile, quezdam etiam angulofa. Sunt etiam que ad pugni anua rotuntum, anua cutomatum, amuutemue, quexquan etam anguota. Sunt etami que au pugmi magnitudinem accedunt, funt & parva & mediocria, tunica omnia conteda vel pallida, vel flavefente, interdum rubră, aut ex toto, aut ex parte, rariis fubcinerea, aut ad glaucum vergente, cui caro feu pulpa fubeft mitis, odorata în maturis, în immaturis & fylvefirbus durior : fapore vel cui caro feu pulpa fubest mitis, odorata in maturis, in immaturis & fylvestribus durior: sapore vel dulci, vel subacido aut vinoso, vel acido-dulci; in sylvestri austera atq, acerba. Pediciolo suo quodq, adharer, co ipso longitudine & crastifundine diverso, è parte inferria, acque ut plurimum cavata, rarius prominente emerso: in cuius opposito, parte nimurum superna, est id quod mobile quidam vocant ex Polluce, alia separen, umbilicus nempe seu cavitas quadam, cui insulie illia floris residuum, floris calva) insidet. In ipso fructus meditullio, seu Febras Scribonio dicta, semine latitant oblonga, altera parte obtusa, altera acuta, qua petiolum spectant, intuslatentia, per maturitatem nigra, mem-paranesse quibulcidam arq, duris pellicus [cartiagineis potitis] ceu pariecibus intergerinis, sejuncta, irà ut singula in singulis latitent cellulis, interdum etiam gemuna, quorum medulla candida, sapore sibelulis:

Mali unam duntaxat speciem agnosco: nam quæ feruntur species varietates tantum sunt acci-

dentibus quibuldam, magnitudine, figură, colore, fapore, matureficendi tempore differentes. Has antem varietates idcirco fpecie differen on exciftimo qua fationi originem fuam debent, funtque infinitæ, nullo certo aut determinato numero, cum ex semine sato novæ indies exori-

Bauhinus uterque Pomorum varietatem ex institionum maxime, varietate ortam esse asserunt: Nos è feminibus fatis varietatem hanc provenire exiftimamus; cum (ut * alibi diximus) in infitionibus * Lib. 1. c.19. fruchs furculi feu gemme naturam femper fere fequatur. Non tamen negamus fruchum infitione emendari & velut cicurari, fucco ex acerbo aut acido in mitem evecto.

Gggggg

Tempus.

Mali apud nos in Anglia florent sub exitum Aprilis, & initio Maii: Fructus suos maturant alix citius, alix tardius, pracoces Julio mense & Augusti initio, serotina non ante finem Septembis,

Locus.

aut Octobrismitum.

Amat quavis ferè loca Malus, fi ferventiora excipias, fed maximè temperata, aut etiam humidiora (ut recè). Bauhinus) non tamen frigidiffima. Rara funt in interiore Italia & Gallo provincia ob celi fervorem 7. B. Abhorrent etam loca maritima, nec ufpiam nobis vifa in ejufimodi locis; a con ein vicinis quidem commodè coluntur. Idem. Concludit tandem Malos temperata loca quarere, qua tamen nonnihil ad calorem & ficcitatem vergant, ut nascantur sapidiora.

Genera illa Malorum quæ C. Bauhinus in Pinace pro peculiaribus habet nobis non aliter differre

Malus non florens fructificans tamen; quæ duæ species sunt degeneres seu monstrosæ.

Malus folio Pyri. Malus flore pleno. Natura lusus est, ut in Ceraso.

Mala fylvestria, Persica, &c. quæ & alba & rubra, & majora & minora. De his tamen paulò

FUNE Pomorum variz funt pro faporum varietate: Acida, acerba & auftera aftringunt ac pro-inde alvum fitnut; verum cum buryro coeta cibum febricitantibus præbent commodum, inquit Vires &

Dulcia funt naturæ calidioris & laxantis.

Subacida seu vinosa naturæ sunt mixtæ, conveniunto, ventriculo & cordi.

J. Bauhinus Aristotelis sententiam probat, ut Poma ante cibum sumantur. Sumpta enim, inquit, ante cibum facillime alvum folyunt; at fi post cibum, nihil sere aliud quam inflant, & status excitado moleltiam creant floracho, ut proprio periculo didicimus. Noftra experientia commodiffimum tempus edendi poma non eft matutinum ante prandium, cum ventriculus plane vacuus eft & jejunus, ob cruditatem & acorem, uti nec ante cœnam ob eandem rationem: at neq, flatim est ex jejunus, on cruatratein ex acortem, un nec anne cuentam ou cament naturein : at net, natur à prandio aut coena, fed duabus tribus, quattorve horis post utramible refectionem, cum ventreil lus nondum penitus exhauftus eth, nec minis repletus. Poma fané sunt sungosa & spongiosa, que injecta aqua innatant, contra Pyra refidunt, unde Poma difficulter in ventriculo conco-

Pyra five cruda five cocta faciliàs fero, meliúfque digero, inquit Idem. Quamvis autem Poma ventriculo frigidiori & humidiori fortaffe noceant, calidiori tamen & bi-

lioso apprimè conveniunt, & alvum facilem reddunt. Omnibus ferè Pomis commune eff, quòd fuccus expressus admixto pauxillo Croci ebibitus veneno

adversatur, & ventris animalia pellit.

Punctionibus lateris Camerarius inducit cataplasma ex pomo dulci, cui thus contussum inditur, at fimul affentur. Idem ad pulveris pyrii empyreuma extinguendum pomum dulce in Plantaginis laifioliz aqua coquir ad tabitudinem, dein cum lace facto cataplasmate vulneri inducit.

Policia de constantino, con la constantino, con la constantino de la constantino del constantino del constantino de la constantino de la constantino del paratur, et puimenti inecte ocuiorum initiaminaturionios initionia. Fondat et la cate coqui, vel caprino, vel muliebri, vel ex aqua rofac, euphraf, vel ex alia aqua fiigida. Ego tamen lelicite ràpius hoc medicamentum expertus fiim, ettam fine lacte. J. B. Noftrates non minore commodo pomum putridum oculorum inflammationibus & tumonibus quibufcunq, imponunt. Memomodo pomum putridum oculorum inflammationibus & tumonibus quibufcunq, imponunt. modo pomum putridum oculorum inflammationibus & tumoribus quibuficanq, imponunt. Memorabile eff experimentum quod refer Simon Paulus, Quadrip, Botan, Claff. 2, 98. Recordor inquit honeftifiumam matronam mihi faffam, fibi à Lithotomo quodam Strallundenfi femur gangrara correptum, omnino reflictuum effe poliquam illius fuafu poma putrida contufa, & fine ullius liquoris affidione cocâta, cataplafamts formă femel art, iterum applicunifer.

Generus în viitis pulmonis & dylpnea Malum affum excavatum, & drachmâ thuris repletum, felici cum incessfie consectanum destr.

felici cum successu comedendum dedit.

De un nocent cometta, fyrupus, de pomis fimpl. & compofitus cor exhilarare ejulq palpitationi & Doncip cometra, fyrupus, de pomis fimpl. & compofitus cor exhilarare ejulq palpitationi & Toncip configure, inc mobis Melancholiz fummopere prodeffe creduntur. [Caip. Hofmannus, quod tantis laudibus par fit fyrupus de pomis se vix credere scribit.] Pomorum etiam usus est ad

nobilem illam confectionem Alkermes.

Carerum Poma commodiffime affervantur in loco frigido,& ficco potius quam humido, in acervum etiam congesta. Verùm ne à frigore nimio congelentur diligenter cavendum: ideóq cum gelu vehementus ingruit, vel fragulis injectis, yel copiolo framine, (quidam Avenaceum pracipue commendant) contegenda funt, yel in cellam fubterraneam profundiorem recondenda; ubi à gelu etiam vehementifimo tuta & illasa latitant; ut plurimorum experientia constat.

E Pomis contuits & prelo fubjectis fuccus exprimitur, qui poftquam fermentatus & partibus heterogeneis fecretis probe deficeatus & clarus evaferit, potu idones redditur, nec vino multium inferior sapore aut viribus. Variat autem pro qualitate & ingenio Pomorum ex quibus efficitur, ut

Pomaceum parandi modus fimpliciffimus nobis omnium optimus videtur. Succum expreffum vale sais capaci & aperto exceptum tandiu restare sinas, donec faces crassiores subsederint, & eflaus capaci ce aperto exceptuni camini retata intas, unite traces trainines intacternis, effertefere incipat; deinde in dolium claufum & opercularum, cerevitiari aut vinarii finule infundas; ubi cuim fele purgaverit & partibus heterogenes fecretis & ejedis clarus evalerit, (quod mentis unius minimum ipatium poftulat) in ampullas vitreas tellacestive angulti colli & oris exhaustica del control de control rias, calq, bene obturatas in cellam aliúmve locum frigidum recondas. Hoc modo paratum & affervatum Pomaceum in multos etiam annos durabit incorruptum, nec in vappam aut acetum degenerabit; quin fi ex Pomis electis, & boni fueci fiat, generofum & lene experiens, quoque vetufitis

Lib. XXVI. De Arboribus quarum flos fummo fructui insidet.

eò ferè melius. Nonnulli ut liquor clarior & defæcatior evadat, è doliis exhaustum in nova transfundunt, & aliquantifper denuo restare faciunt.

Infinitus essem si omnes Pomorum usus in cibo & medicina enumerare aggrederer. Sufficiat dixisse omnium apud nos nascentium arboreorum sœtuum longe utilissima esse, nec sine insigni detrimento us carere posse humanam vitam.

Pomorum Anglicorum laudabiliorum varia genera.

Quanvis Pomorum numerus (ut diximus) incertus & indefinitus fit, celebriores tamen species feu portus varietates, quæ præcipuo apud nos in honore & pretio funt, recenfere non ab re fuerit. Cum enim Poma Anglica, palato noftro arbitro, bonitatis & nobilitatis palmam Europæis omnibus præripiant, cur non & nos aliorum imicatione Patriæ nostræ in hoc genere divitias explicemus, nec minore quam alias terras optimorum fructuum proventu eam abundare oftendamus? At nec inutilis erit ejulmodi enumeratio iis qui Pomaria conferunt ad delectum stirpium faciendum, ut vilibus & fatuis fructibus rejectis, nobiliores duntaxat, & opimo fucco prægnantes, quæ pari facilitate, utilitate autem multo majore plantantur, admittant.

- 1. Poma molliora & fugaciora, mensis secundu instruendu idonea, quorum nonnulla præcocia.
- 1. The Ginetting, 02 Juneting, Pomum Ginettinum, quod unde dictum fit me latet. Eft illud omnium apud nos nascentium Pomorum initium, ut præcocissimum ità serè minimum, quibus notis ab aliis discretu facillimum.
- 2. The Margaret, v. Magdalene. Margarete seu Magdalene Pomum; mihi ignotum, hoc faltem nomine.

3. The King-Apple, Pomum regium.

The Aromatick, o. golben Hufferting.
 The Flar Apple. A Lino denominatum, nescio ob quam rationem.
 The Spire Apple. Pomum Aromaticum ab odore & lapore.

The Summer Queening. Pomum reginale aftivum, nonnullis Caryophylleum. The Gil-In:fomer:apple, ab odore dictum.

8. The go no further, of Cate head, i.e. Caput felinum à figura & magnitudine denomina-

8. The gono-further, of Cats-Beab, i.e. Caput felinum à figura & magnitudine denominatum; Omnium, mihi faltem cognitorum pomorum maximum, nee tamen fueci illaudabilis.

9. The Gabeth Piprim, Pippinum aureum, chryfomelum. Multa fint apud nos Pomorum genera Pippini nomine infiginta, à Gallis forte mutuato. Quodnam autem genus Londinenses hortulant, qui Catalogum hunc dederunt, hoe nomine intelligant non faits foci: nam quod apud nos in Effexia hoe nomine colitur, pomum est exiguum, fublongum, luteo aureòve per maturitatem colore, unde & nomine, ni fortè ab excellentia aut dignitate & pretio fito ità dichum fit, carne firma, folida, & ad returne quantification de consideration fito de consideration de consideration fito nùs quàm optimum scribit.

us quam optimum terms.

10. Che Good Boulemife, of Bontrabue.

11. Che Giant-apple. Gigas, ob magnitudinem forte dictum.

12. Che Bonnemater. Pomum aqueum, olim apud majores noftros celebre. E majoribus est,

exteriùs albicans, succo pragnans, acido, grato, & nonnihil una amaricante. 13. The Summer Pearmain; quod nomen Pyrum magnum aftivum fignificat, cujus rationem non assequor. Magnitudinis media est, exterius rubro striatum, carne firma, sapore de-

- 14. Che Kirton Dippin, or Dolland Dippin. Pippinum Kirtonianum five Hollandicum. Parvum eft, deprefium, & in latitudinem diffulum, umbilico lato, unde & 25 1000 cp in Suffexia dicitur, dalci & pungenti acore inprimis commendabile.
- 15. The Orange Apple. Pomum Auraniacum feu Orangianum.
 15. Dungange Apple. Pomum Auraniacum feu Orangianum.
 16. Dunmure Belie boon. Bellum & bonum æftivum, ut nomen ità & fructus Gallicz originis

- 16. Zummer Zentenbon. Beitum ex conum entryum, ut nomen ta & tructus Gallicz onginis eft. Afpectu pulchrum, media magnitudine, colore flavicante.

 17. The Parabile Apple. Pomum Paradifiacum. Vifu pulcherrimum & fpeciofum, colore flavo, verum carne levi & fpongiola, fapore dulci amaricante, minis laudabile.

 18. The Famaguilla, & Cypri infulse metropoli nomen adeptum, forte quèd inde translatum.

 19. The Tomaguilla, & Cypri infulse metropoli nomen adeptum, forte quèd inde translatum.

 10. The Tomaguilla, & Cypri infulse metropoli nomen adeptum, forte quèd inde translatum.

 11. Chi Tomaguilla, de Cypri infulse metropoli nomen adeptum, forte quèd inde translatum.

 12. Chi Tomaguilla, Cardini de l'accidenti de l'accident habeur. Avullione vel ramulo deció feritur & facile comprehendir. 20. At nec omittendum est in hac Catalogo Epe Costarb-apple dictum, quod tantæ olim æ-

Rimationis fuit, ut Melopolis per antonomafian quandam id nominis inditum fuerit. Nam Coffart mongers' etiamnum hodie dicuntur.

mongres examman nome un cancar.

21. Tandem nec nobs reticendum, nec à pomario excludendum Pomum The Songs in twine, id eft, Offe vino intincte, dictum. Quamvis enim carne fir molli & fungolà, nec Japore precipuo, tamen ob colorem rubentem quo pulpa interior per totum susfusa est, raritatis & spectaculi causa

Gggggg 2

Lib, XXVI. De Arboribus flore fructuque aggregato.

2. Poma quædam provinciis nonnullis peculiaria; quæ locis suis natalibus laudatissima habentur, & aliò translata ferè degenerant.

1. The Stockin apple, og Stoken apple ab oppido Stoke nomen forte adeptum, in Here-

2. The Golden Renet. Pomum renatum aureum, Hartfordix proprium.

The Darling. Pomum delicatulum Ceftriz. The Angels bit, i. c. Buccea Angelica Worcestria pracipuo in honore.

The parner apple. Pomum Harveianum ab inventore Gabriele Harveio Doctore nomen sortitum, Cantabrigia sua delicia. Grande est, colore è viridi albente, maculis plerunq, nigris inlecto; vix ultra natalitia Christi durat.

6. The Quarrington Devonix.

3. Poma Hyemalia, & durabilia.

1. Che Winter Queening. Pomum Reginale hybernum, è lata basi in rostrum acutius produciur: carne sirma & solida, sapore Caryophyllum redolente. 2. The Quinter Apple. Pomum cydonites seu cotonei formă. 3. The Winter Peatmain. De cognomine zstivo diximus superius. 4. The Dont-sluth. Pomum incomparabile. 5. The Peatmain. 6. The Meather-coat. Pomum duracinum seu duricorium, si tâ loqui liceat, cupus non cutia tantum sed & pulpa tota dura chi: nonnullis The Winter Hopin, de st. Joanninum hybernum dicitur. 7. The Donte-stop. Velus Rex Pomorum. 8. The Monting. 9. The Hulpfulleum. 10. The Peat-apple. Pyriome. 11. The Material Peatmain. 13. The green sufficience for rost of the studies. Poma hac Rossistana dictà à colore quodammod terrugines seu rost of the unding, scalara & velus tultala, carne sirma, & folida, succo pauco & bene concocho, sapore optimo, per totam durant hyemem, carne firms. & Colida, fucco pauco & bene concocto, fapore optimo, per totam durant hyemen, & faporis gratiam retuent.

15. Che Winter Fillet of Wiolet. Pomum violaceum hybernum. aus, le Lomum Joannium leu biennale. Pomorum omnium durabilitimum ett, & cum alia poma mollelcere & corrumpi incipiunt, maturelict & chiu opportunum evadit. 19. Æft BOHFL blurp. 20. Æft BOHFL blurp. 20. Æft BOHFL blurp. 20. Æft BOHFL 21. Æft Felburt of Hent. 22. Æft BOHTL C1. Ellent. 23. Æft Felprenpile. 24. Æft Sohgi tatt. 25. Æft Sohmill. 36. Æftift. 27. BOHTL C1. Ellent. 25. Æft Felprenpile. Ficoides. 29. Horum nulli fecundum, five magnitudinem, five faporem, five durabilitatem fiedes, Pomum Pippium fimpliciter & Pippium album dictum, five faporem, five durabilitatem fiedes, Pomum Hoppium fimpliciter & Pippium album dictum. fuit, at nec ultimo in loco ponendum. 20. Locum etiam aliquem, ne dicam principem, fibi ven-dicat Pippinum Cantianum, quod prædicto majus eft & fucculentius, pythmene profundius depreffo, saporis tamen gratia nostro judicio ei cedit. 31. Nec prorsus rejiciendum Pippinum Gallicum, The French Pippin. Pippinorum dictorum maximum, quod quamvis carne molli & fungola fit, sapore tamen grato palato arridet, & quod mirum diu durat.

4. Poma Pomaceo seu Cidræ conficiendæ maximè idonea.

1. The fied-Arcak, i. e. pomum rubro ftriatum, omnium optimum habetur, quanvis gustui minus gratum fit, & ad sylvestrium ponius naturam accedat. 2. The Bounsberry (rad.). The Golden Pippin, de quo iam dictum. 4. The Genuet-moil. 5. The Wolfmurp-apple. 6. The white and red Mastapples. 7. The John apple. 8. The Onderleaf. 9. The Winter Fillet. 10. Elliots. 11. Stockin apple. 12. Ditter-Scale. 13. Claret-wineapple. 14. Artier Apple. 15. Richards, 9. Thangas Apple. 16. Coling apple. 17. Ditte apple. 18. For which, 19. Pippins and Pearmains mixt. 20. The Gilly Folger apple.

Catalogos hosce Pomorum, ut & Pyrorum, Prunorum, aliorum, fructuum, nunc dierum præcipuè celebrium ad me transinisti. D. Taneredus Robinson, quos dictantibus peritissimis nonnullis & expertissimis hortulanis Londinensibus à se consultis in nostram gratiam conscripsit.

A. 5. De Malo sylvestri sive agresti Anglis. The Crabtree, or Wilding.

Arridet nobis Scaligeri fententia, quam ex Platonis Timzo haufit, nimirum fativas omnes arbores olim fuifle feras, neq, à feipfis nifi cultu differre, tranflatamq, Malum agreftem ex feris locis cultu miteleere, quod non iteret, inquit, fi natura effet fera aut fterilis. Verum hoc intellectum volumus de arboribus quales nunc funt postquam, Adamo è Paradiso excluso, terra maledicta est, non quales initio à Deo creabantur.

Quicquid tamen de hoc fit, neq enim mordicus hanc sententiam tuemur, Malus agrestis atque ejus fructus in tantum differt à mitium genere, ut meritò velut distincta species haberi possit. Eam

autem J. Bauhinus fic describit,

Minus ferè procera est quam sativa, tortuolior, ramosior, strigosior, materie, ut putatur, duriore firmioréque. Multiplex illa ramorum & furculorum incondita divifura agreftem & incultum habi-tum facile oftentat. Sed & ftolones tam è caudice quam e radicibus luxuriantes ut neglectum cultum, ità & propria rigiditate fylvestrem naturam produnt. Felia quam fanvæ magna ex parte minora, contrictiora. Flores fativis similes, sed fere minores, egregie odorati, interdum subrubelli. In fructu differentia pracipua, qui parvus & rarò Juglandem aquans, magnitudine ferè Melpili, fed figurà rotundior, longiusculo ac tenui pendet pediculo, corrice seu cute viridi, tandem & slavescente quorundam eriam pulchrè rubente. Sed nec substantia mollitie, nec saporis convenienti sunquam ad fativa accedunt, ac nè quidem ad infima nota acidiffima vel auftera : tanta pollent adfringendi facultate, tantaque acerbitate, ut esui planè inepta, nec unquam fiant apta.

1449

Malorum agrestium non minus quam hortensium & cultorum plures habentur species, quæ pariter enumerari nequeunt, nec si possent operæpretium id foret.

Florent cum hortenfibus ferè, aut paulò etiam ferius : tardius etiam maturantur, nempe Octobri. Tempur. In fylvis & fepibus frequentes occurrunt non in Anglia tantùm fed etiam in regionibus transmarinis. Locus. Fructus velementer aufterus et, caidas & adringnen nee mins (ucus è contuit pralo exprefus, cujus ufus frequentifimus eft in Anglia, Gallia, Germania, Aceti loco, Agrifam nonnulli vo-cant. Repofitum per annum aut etiam plures defevant. Pilose eo cochos furnores fieri & fapidiores existimant Galli & Germani, quod nobis etiam probatur, inquit J. Bauhinus. Succum hunc Berjuitte, i. e. viridem fuccum appellant noftrates, à Gallis mutuato nomine. Cum flore cerevifiz

30FTJHILET, 1.6. Vindem Incourt appelants nortraces, a Gallas mutataxo nomine. Culm nore coervisimismus & impolitus utilis et adversis ignem lacrum, faabiem, inflammationes quafcunq. Oculis inftillatus eorum inflammationes & lippitudines fpecifica proprietate fanare creditur. AdScrophulas, R Succum Pomorum agrefulum calefactum, ulcerbus diligenter eo lotis & purdential descriptions. gatis lanam nigram oleo è pedibus bubulis priùs humectatam impone. D. Hulfe è MS nondum edito.

6. Malsu Indica pomo angulofo Carambolas dičta. Tamara-tonga feu Carambolas H. M. Carambolas Park. Carambolas Acofea J. B. Mala Goopfia fructu octangulari pomi vuligaris magnisidine C. B. erronet, fructise enim quadrangularis ife, aust peutagomis.

Ad duodecim aut quatuordecim circiter pedum altitudinem excrescit. Caudex pedis mensuram in ambitu vix superat, multisq, ramis in orbem diffusis donatus est, cortice scabro & susceptible susceptible. Lignum albicanas, medulla intus albicante & molli refertum.

Similiter radix albicans, nigricante cortice tecta. Folia ordine parallelo ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, mollia, glabra, viridia, supernè splendentia, infernè nequaquam : Odore sylvestri, sapore amaricante & adstringente. Flores racematim ipsis ramis inharent, atq è calyce rubicundo in quinq, lacinias secto prodeunt, quinq, tenuibus, oblongo rotundis, purpureis foliis constantes, quinq in medio albicantibus staminulis, flavescentibus apicibus dotatis præditi: sapor iis subacidus, odor nullus.

Fructus oblongi, umbilico exiguo, at eminente, in vertice præditi, quinque angulis craffioribus fulcati, qui tamen in medio eminentiores funt, juxta utrumq, caput non tam evidentes, cortice tenui, undiq carni arctiffime adhærente, glabro, nitente, primum viridi, dein flavescente cincti, carne mit, unad carm arenimie aditerites gator, incente, pinnot what, car in arcticine original primum albicante, deinde eddem flavelicente, tenera, fucculenta, faporifque primum acerbi, dein acido dulcis & fuavis intus referit. In pentagono eus meditullio decem latitant femina oblonga, altera parte obtufa, altera acuta, rufa galabra, membranaceis quibufant are, duris pelliculis, feu parietibus intergerinis, uti in malis, fejunêta, ità ut gemina in fingulis latitent cellus.

Garcias & Acosta fructum quadrangulum faciunt, in quatuor velut partes divisum, majusculi ovi

gallinacei magnitudine.

In hortis & pomariis seritur: ter fingulis annis floret & fructus exhibet maturos, Sobole aut se-Locus.

minibus sata à primo triennio ad annum quinquagesimum usq, frugssera est.

Succus è radicibus expressus & assumptus æstum sebrilem compelcit. E foliis contusis cum Oryzæ Virez. Succus e radicious expreius oc aiumpius artum reoniem competeit. E rouis contiuns cum UN722 infulo cataplafina conficiure, quod tumores quofcunq, potentie emoliti & refloivir e se eiidea in O17722 infulo decoêtis aut maceratis egregium fit decoêtum vulnerarium. Succus è fruêtibus expreffus pruritum, impetiginem, ploram, fimiléque affectus cutaneos fanat, fi linteis parti affectar fuibnie admoveaur; idem, fi cum adulto Nucis Indica vino (quod vulgò draque dictiur) propinetur, alvi
cruciaus lenit, & diarrheam fiftit. Infuper è foiis his contufis & cum fucco è Palmæ Horibus ex1806 carabilitan pacture quod inflammationibles quillefunn mederur. E fruêtibus exficaris, & prefio cataplalma paratur, quoi inflammationibus quibicunq, medetur. E fruédibus exficatis, & cum foliis Betele contufis pulvis fit, qui cum Nucis Indice vino adulto propinatus dolores parturien tium promovet, necnon fœtum mortuum & fecundinas expellit.

Fructus maturi in deliciis comeduntur, immaturi verò faccharo vel muria & aceto condiuntur. E fructibus immaturis fuccus exprimitur, qui in vestes incidens suo acore colores exedit; atq, adeo ad maculas quascunq, è linteis delendas frequenter usurpatur: colores etiam ad lintea tingenda ex eo parantur: necnon cum fructibus immaturis Auri-fabri vasa argentea decoquere & depurare

Duz sunt species, qua inter se vix distinguuntur, nisi quòd altera dulcissimi plane sit saporis. Folia in hac arbore pinnata esse videntur, pluribus pinnarum conjugationibus media cost a aduexis cum im-pari in extrema costa solio.

Malus Indica fructu pentagono, Bilimbi dicta. Bilimbi H. M. Billing-bing Bontii.

Arbuícula eft humilis, octo aur decem circiter pedes alta, caudice tenui, ramis in orbem diffuís eleganter ornato, qui cortice atro-viridi, primum hirútor, & fipinis tenuitímis fubafpero, dein glabro obdučti, atq, molli & albicane medulla nitus referti funt. Lignum tamen prædurum, albicans, infipidum, inodorum. Radix fimiliter albicans, rufo cortice tecta.

Folia pinnata; pinnæ seu foliola singularia oblongo teretia, crassa, mollia, viridia, supernè splen-

dentia, inferne nequaquam, odore suavi, sapore subacido.

Flores non furculis foliofis, at ipfis ramis, necnon toti caudici inharent numerofi, & quafi in fascias spithamam longas collecti, atq, è calyce rubicundo, in quinq, lacinias acuminatas secto prodeunt, quinq tenuibus oblongo-teretibus, luperné colore purpureo, inferire palliciore intentibus re-flexis foliis conflantes, decem in medio rubicundis flaminibus, albicantibus opicibus ornatis mediam Gggggg 3

Locus.

Vires.

I nest

Vires.

floris cavitatem & albicantem umbilicum occupantibus, quorum quinq, elatiora extra florem prominent, quinq, verò breviora funt: odor violaceus, fapor fubacidus & gratus.

Fruitme, qui eitam plures fimul floribus fuccedunt, fruetibus Tamaratorga plane fimiles, oblongorotundi funt, ovo gallinaceo magnitudine respondentes, quinq, angulis carifioribus fulcati, cortice
& carne ut in Illa, nift quod hace primium viridis esse dicatur & uvarum carni haud ablimilis, ille
femper vitidis sit. Semina in fingulis cellulis latitant fingula, interdum eriam genima.

Arbor hac sobole aut seminibus in hortis sata ubiq, in Malabar nascitur, per totum annum slo-

Artor nac 1000te aux tentimous in 10015 total another 1000tential part forth flow fort, and a primo fationis anno ad quinquagelimum & ultra frugifora eft.

Eadlem vires & ulus habet cam prazedente. Fructus autem quanvis maturi fibbacidi gratique funt faporis, immaturi tamen acerbi, adeò ut flupor dentium ex acidorum efu contractus hife fruchbus comestis obsuscetur: quod & Bontius adnotavit: qui se ex ejus succo syrupum conficere solere

Gribit adversus hepatis intemperiem calidam, & fanguinis phlogosin.

Eo etiam utimur (inquit idem) cum Oryzæ non decorticatæ decocto, quod Padii vocamus, egregio juvamento in febribus ardentibus & continuis; tum fiti fedanda optime confert, cholera quoq.

8. Neli-pouli seu Bilimbi altera minor H. M. P. 3. T. 47. p. 57.

Duz sunt hujus species (potius sexus) quarum altera quanquam floret, nullos tamen fructus sert,

& peculiari nomine Ala-pouli dicitur. Ad octo aut decem circiter pedum altitudinem excrescunt.

Caudex albicans, pedis menfuram in ambitu vix fuperar, multifque furculis foliofis, glabris, viridibus, in orbem diffuis donatus, cortice craffo, furvo, intúfque purpureo obductus.

Radix purpurea cinereo tegitur cortice, ac fuccum stillat lacteum; sapor acris, odor nullus.

Folia foliis Bilimbi plane fimilia, pinnata.

rous 10118 pourse 11010a, puntata.
Sina 10118 poledi non furculis foliofis, non ipfi caudici, uti in Bilimbi cernitur, fed ramis lignofis racematini inharent, exigui, uvarum flofculis haud abfimiles, quatuor aut fex tenuibus, acuminatis, purpureis, acq, in ftellar modum expansis foliolis constantes, octo aut decem in medio albicantibus fibra praditi. Odor suavis, sapor subacidus.

neru praditi. Odor mayis, iapor muacious.
Frictus qui floribus fuccedunt, ramis lignofis quoq, racematim inharent, plano-rotundi, Cerafo
nigro majori magnitudine refoondentes, fex octove angulis fulcari, glabri, fubvirides, nitentes ac
pellucidi, umbilico concavo exiguo in vertice ornati, necnon carne fucculenta (Prunorum carni haud absimili) subacidi gratique saporis intus referti, ac pellicula tenui, undiq, carni arcte adhærente. natio austrius / numero granupe rapons mus rectus as penetrate conti, mand, carin arce admerente, cinchi. Intra carnem officiolum continetur, quod nucleum includit callolum, oblongum, è lex, cockive feminibus, tenuis cuticular ope inter le juncits confiantem, qua detracha hac pellicula confocienture, oblonga, luperne rounda, inferne plana. Hi autem fruchus fubacidi & grat in delinis planeture, de in edulisi ulurpantur, necnon faccharo aut aceto & murià condiuntur, vel in furno exhaentur, de in edulisi ulurpantur, necnon faccharo aut aceto & murià condiuntur, vel in furno exhaentur, de in edulisi ulurpantur, necnon faccharo aut aceto & murià condiuntur, vel in furno exhaentur, de la redulisi ulurpantur, necnon faccharo aut aceto & murià condiuntur, vel in furno exhaentur. ficcati ad varios usus servantur.

Crescit ubiq, in Malabar & Canaria, sobole aut seminibus in hortis sata: per totum annum

foret, fructulque fert, arq, à primo fationis anno ad quinquagefimum ulq, fruggiera eft. Radix hujus arboris cum femine Sinapis & cumini contula atq, exhibita womitum ciet, alwumque moret: a verò cum fruch Tamara-tonga fi ufurpetur, nimium alvi fluxum compelcit de dyfineam fanat. E folis cum aqua communi decotum conficitur, quod fudores movit, ac variolas expellit. Ex essem etiam cum Croco Malabarico (quam Manya Cova indigena vocant) in aqua decoctis ex enterm entam cum Cioco Manadarico (quanti manipre-coro mungenz vocant) in aqua decechts balneum fir, quod quibblicunq, membrorum doloribus potenter medetur. Ipfi autem fruchts fum riopeter efrigerant, atque ideo ad fitim ingentem in febri continua compefeendam perquam utiles

Malus Indica Acosta, Ber Garzia, quam C. Bauhinus Malum Maluccensem nonnihil spinosam vocat, ad Pruniferum potius genus pertinere videtur. Fructus enim ejus Zizyphis fimiles effe

Mala Guianenfia C. B. Pinas, quæ totius mundi poma fuperant, nec ullibi meliora quàm in Guiana. Part. S. Ind. Occident. Qu. annon fructum Ananas intelligant.

Mala Americana Pyri specie C. B. ad Prunorum potius genus pertinet, & Prunus Americana pyriformis nostra sententia rectiùs dicitur.

CAP. II.

A. I. De Pyro Angl. The Pear-tree.

Pyrus à m_{θ} , id est, ignis dicitur, quod fructus ejus slammæ instar è lato in oblongum fastigietur, v in a transit ur à sou est sio. Verlun quomodo scribendum sir Pyrusne cum y, an Pirus cum i, inter eruditos non convenit. Optima Plinii exemplaria ubique Prum habent cum i. Alii Pirum à Graco "Amo de deucunt, truncato capite, ut in multis aliis, se infero R. quomodo à useanu est coriandrum, à sous flagro, à m_{θ}^{2} purres. Sed unde "Amo an ab Apia regione, id est, Peloponneso, an hace ab "Amo quod versimillus videtur.

Ur Mali in & Puru nema durentaria fraçorme conssoles che reinem estarda de la reinem

regione, no est, reioponneio, an nec ao 'Ambr-quoa veniminio viocua.'
Ut Mali ità & Pyri unam duntaxat fpeciem agnosco ob rationes in capite de Malo dictas.
Est autem Pyrus sativa, (describente J. Bauhino) crasso coque recto & simplici caudice. Altius quam Malus assurgi, sed minis sit patula, ramis, sitque plurimis, surrectis potius quam laterorsium. extensis, cortice quam Mali scabriore est, materie firma satisque tractabili, præsertim ad typos &

sculpturas apta, item ad tornum & alia, ex pallida rusescente, qua siccata magis etiam rutila sit. Folia circinata ferè, vel ex circinato oblonga, marginibus æqualibus feu minimè incitis aut crenatis, eorum figura pro specierum diversitate variante, longiusculo pediculo herentia, superne lavia, splendentia, infernè asperiuscula, albicantia, alternatim polita. Flores serè quales Malo, pentaphylli, albicantes, apices purpurei. Fruttus, hoc est, Pyra pane omnia, turbinata, circa pythmena crassiona, & velut in Pyra-midem fastigiata, in qua tamen figura multum variant, [imo non omnes eam observant] carne quam Malorum denfiore, satis succosa, sed plerunque acerosa, prasferim circa media, ubi semina foris nigra, intus alba, qualia Mali, cellulis coriaceis distincta continentur; pediculo ferè quam Pomorum longiori. Colore multum variant, quemadmodum & sapore: In genere non tam vivirounds in Songo and Malo, neque cute tan layer and an appress in genere non tam virial sin scolor quam Malo, neque cute tan layer contects, fed alias virent, alias raneofa, alias fub-flava, tartis rufeficente, utplurimum obfoleta, & leviter feabra. Sapor vel dules, vel acidus, vel an ferus, vel acerbus. Arbot caret spins. Radicem habet profundè actam (ut scribit Theophraftus.)

Pytus in senectute foccundior, autore Theophraft experientia teste. Ingeschassi dicta est, h. e.

è radice emittens pullum: huic enim longè etiam subter terram productis radicibus stolones enascun-

tur. Salfis offendi aiunt.

Pulpa in hoc aliisque fructibus esculentis quibus data est, non tantum ut Animalibus in cibum cedat à natura concessa est; sed etiam ad seminum præsidium: quæ etsi coriaceo amictu donata fint, meliùs tamen & feliciùs intra pulpam, vel putridam etiam, tota conservantur hyeme quam ex-

Pyra pleraq, calculofa funt, ideóque à nonnullis calculo in humano corpore generando idonea putantur & ob id in cibis damnanda.

Pyrorum non minus quam Pomorum genera, seu differentia numerosissima sunt, aut verius novis quorannis productis & aternum producendis infinita: nec tamen omnes qua etiam nunc extant varietates enumerare cuiquam facile ne dicam possibile suerit, cum unusquilq, ferè pagus quadam genera peculiaria habear. Sunt quadam tateor in unaquaque regione aliis celebriora & passim cog-nita, in Gallia scilicet, Hispania, Germania, Italia, Anglia, qua recensuere Curtius, Dalechampius, ntta, in Galita icitices, Hilpania, Germania, Italia, Angila, que receniuere Curtus, Datechampius, Ruellius, Matchiolius, Carlapinus, Aug Gallus, Cordus, J. Bauhinus, Parkinfonus, Hortulani Galici auctor, aliíque, ad quos Lectorem qui ea feire defiderat remitto. Duo tamen genera infigniora non apud Anglos duntaxat, fed & Gallos, & Italos & Germanos dudum celebria, nec minore in pretio & honore hodie etiam habita, indicta praterire nequeo: Ea funt,

1. Bergematia, à Bergamo Italia urbe denominata, fucco saporéque egregia, rotundiore forma, colore herbaceo, qui nec dotem referat. Autumno appetente maturescunt, verum non diu durant, nifi paulo ante plenam maturitatem colligantur, & commodè reponantur, five cocta five cruda edantur utriq, esui jucundissima sunt, inquit Curtius. Verum inutilem operam navant qui ea coquunt, fiquidem crudorum succus omnium non dico pyrorum, sed fructuum in Anglia nascentium, palato nostro sapidissimus est, & ut ita dicam, ditissimus.

2. Boni Christiani dicta. Serotina hac, uti in Autumnum durent, amplissima, cucurbita sigura, herbaceo colore, subnigro, succo dulcissimo, ut etiam cum senuerint cruda per orbiculos in latum tenuiter diffecta, addité aquà rolaceà & facharo edantur. Per fummos enim calores refrigerare per-hibentur, ut agris etam contra ardores prabeantur. Cart.

noentur, it ægne stant contra autores presentant. Carr.

Pyrus loca temperata amat; in califoribus, ut Ægypto, referente Theophrafto, pauca oritur. Leen.

Leto folo gaudet, nec tamen glarofium afpernatur, ubi Mali non proficium. Nihil frequentius

Germaniz, Galliz, fed preferitim Septentionis plagis, Belgio, Northmanniz, Angliz.

Pyrus, ut rectè Tragus, ante Malum plerunq, cum cerafo florem edit, Aprili mense aut tempestate

frigidiore etiam Maii initio. Æstate & Autumno fructus maturescit.

Pyrorum vires ex saporum generibus metiendæ sunt, Dulcia emolliunt potiùs quàm astringunt, acida & acerba adstringunt.

Pyra esu stomacho grata sunt, & sitim extinguunt, etiam cruda, utiliora, autore Matthiolo, si po Vires. ffrema in pastu comedantur. Unanimi tamen consensu medicorum cocta crudis præstant. Decocta mirè salubria sunt & grata. Plin. Crudis semper cocta utiliora & ad corporis nutritionem meli-

Cruda gravant stomachum, relevant pyra cocta gravatum. Schol. Salerni.

Nos pyra cruda bene matura, boni succi & melioris notæ, non insalubria putamus: ejusmodi enim multoties copiosè ad satietatem usque ingessimus nec tamen unquam vel levissimum indè nocumentum aut incommodum sensimus. Non tamen receptæ sententiæ adversamur,nec cocta crudis salubriora esse negamus. Ad coquendum tamen aptiora sunt nonnihil acerba & austera; & à coctione sapidiora & palato gratiora evadunt, quam dulcia & mitiora: Arida & reficcata pyra ventris sluxus sedant, & sanguinis quoque sluores sistumt. Cum Fungis cocta eorum malignitatem corrigere dicuntur.

E Pyris non secus ac Pomis sit vini quoddam genus Apiites Veteribus dictum, Latinis Pyraceum, nostratibus **Petrp.** Dulce admodum est, & palato mire blanditur, verum apud vulgus nostrum malè audit quod affidue eo utentes pro potu ordinario scabiosos efficere solere credatur; quod an verum sit necne nobis incompertum. Non diu durat, sed prima æstate acescit.

A. 2. De Pyraftro feu Pyro fylveftri. Wild Pear-Tree.

Pyrus sylvestris (describente J. Bauhino) minus procera ferè est arbor quam sativa: verum furculosa admodum, & ramorum extremis spinosis, caudice rimoso, & hiulco cortice, materie rutla & quam sativa duriore, ideóque discos & tabellas ex eo conficiunt. Primum emergunt flores initar umbellæ, ex eodem furculo feu nodulo multi, lanuginofis pediculis infidentes, pentapetali, petalis albis, rotundis, cochlearis modo concavis, inter quorum fingula intercedit fubjech hirfuti umLecus.

Tempus. Vires.

Lib. XXVI. De Arboribus flore fructuque aggregato.

bilici radius, in viridi canelcens: opiees in medio multi, purpurei. Folia florente arbore fubrus & in mitter radius, in virtal cancifeens: apress in medici inflar, fuperne virenta, fiplendida, alias utrinq gla-ambitu cana lanugine obfita, foliorum Cotonei inflar, fuperne virenta, fiplendida, alias utrinq, glaamora cana jamugine conta, jonotam corone; musi, mporas, archita, presunos, ana urimą ga-bra, lucida, fubrotunda, craffiifcula. Fratus non uniformes, fed alias rotundi & modice comprefit, ora, jucio a juoro unica, ciamucuia. eritatis non uniconos, sea anas rotuncia e montee compreti, alias ex rotundo leviter turbinari. & longuifenti, aulteri. & acerbi valde, nec edules donec fracefeart, quod fere fit Octobri, femen intus continenta Pomorum feminibus fimillimum. Extima allogui facie Pyri (peciem facilè reprafentat. A radice numerofos emitte floones, valde (pinolos, anoqui racie e y i i i podeni i acie i epizanima. A fauto i mando os cinica romos, vance i pinolos, cortice rubicundo veftitos: Copia & rigiditate fpinarum facile diferentuntur à ftolonibus Malorum

An Pyrus sylvestris cultu mutari possit in mitem seu hortensem quastio est. Theophrastus difertis verbis id negat. Scaliger affirmat Pyrum feris translatam locis adhibito cultu deponere agrefertis verbis id negat. Scaliger affirmat Pyrum feris translatam locis adhibito cultu deponere agrefertis verbis id negat. Scaliger affirmat Pyrum feris translatam locis adhibito cultu deponere agrefertis verbis id negat. Sylvestrium. videtur in ejus popularibus, unde transportata fuit ad naturam meliorem. Quod an verum fit

nécne vix ipsum Scaligerum expertum credo. Pyrorum fylvestrium non minus quam fativarum plurimz sunt differentiz: passim occurrunt in Pyrorum sylvestrium non minus quam fativarum plurimz sunt differentiz: passim occurrunt in fylves & sepibus, locis przestrium montosis: loca calidiora resugiunt, unde in Ægypto nullum prorsus

Florent finul cum faivis, fed fructus tardius perficiunt, viz. non ante Octobrem menfem.

Florent finul cum faivis, fed fructus tardius perficiunt, viz. non ante Octobrem menfem.

Florent finul cum faivis, ficat e aftringit valida; longeque efficacius quam faivium; concidifylvestris Pyri genus; mitis etiam rara.

tur (inquit Plinius) fulpenfumq, ficcatur ad fiftendum alvum, quod & decocum ejus potum præftat. Decoquuntur & folia cum Pomo ad coldem ufus.

Veteres & Recentiorum nonnulli Pyrastri fructum adversus Fungorum venenum commendant, veteres o Recentiorum nonnum ryrattri ruccum agversus Fungorum venenum commendant, vel finul cum Fungis codum, vel à Fungis cometis confeitim fumptum. His refragatur J. Bauhinus, & cruditis confiderandum proponit an tutus fit ufus Pyrorum (ylveltrium cum Fungis; cum

nus, & eruditis confiderandum proponit an tous it une rytorum tyrentrum cum rungis; cum Pyra valide addringant vomitume, & alvi fluxum compeleunt adeóque impedium, ne Fungi per vomitum rejiciantur aut per alvum prompè descendant. Fungi autem, cujiciune, tandem generis funt, quò cirils a natura dejiciuntur & extra corpus pelluntur eò falubrius, cum ventriculum gravent, aut lancinent vexentve. Reliqua apud ipsum vide.

Pyra Anglica celebriora.

1. Muris applicanda, aut ad pumilionum modum & staturam coercenda.

1. Bon-Christien Summer & Winter de quibus superius diximus. 2. Che Bary de Roy, vi Butter-pear. 3. The green Burp. 4. The Violet. 5. The Dove. 6. The great Hughs. 7. Amadot. 8. Kousselt. 9. Hostiffer Jean. 10. Great Sobereign. 11. Blood-pear. 12. Windsoppear. 13. Greatfield-pear. 14. Diomict. 15. Great Herganot. 16. Viggalous. 17. Kothea. 18. Ked Catherine. 19. Double-stowered-pear. Pyrus des alleges. flore pleno.

2. Pyra mensalia seu esculenta, in viridariis serenda, & ut adolescant sinenda.

1. Che Pill-pear. 2. Che Primating. 3. The white and red Geneting. 4. Green Chiffel. 5. Sobereign. 6. Sange. 7. Katharine. 8. Anthony. 9. Sugar. 10. Tiong year. 11. Pinny. 12. Berry. 12. Poppering. 14. Ocad-manus. 15. Sacates. 16. Koyal. 17. Bontluch. 18. Kings year. 19. Boires-duttock. 22. Multate. 21. Salicityne. 24. Bergamot. 25. Winter Hopering. 26. Little Dagobert. 27. Great Katt-ville. 28. Long Bergamot. 29. Slipper-pear. 30. Lewis.

3. Pyra costilia, aut vino Apiiti seu Pyraceo conficiendo idonea in agris serenda.

In clibano coquendo, 1. The Portnich pear. 2. The black Worteelter. 3. The Quince-pear. 4. The Biffions year. 5. The Arunbel. 6. The Bell pear. 7. The painted pear. 8. Warbens of leveral forts.

Pro Apine feu Pyraceo. 1. The red and white Horfe pear. 2. Che Choak pear. 3. The pear. Bosberty and Bareland pear. 4. The Curgotian pear.

Catalogos holce ad me transmitt erudicissimus & amicissimus Vir, de hoc Opere déque ejus

Auctore optime meritus D. Tancredus Robinson.

CAP. III.

De Malo Cydonia feu Cotonea. The Muinte-Tree.

Rbor hæc Cydonia à Cydone Cretæ oppido, etiamnum habitata, à quibussam dicta putatur. Plinius lib.15. c. 11. Cydonia mala Gracia ex Creta insula advesta scribit. Et Serenus,

Aut quæ poma Cydon Cretæis misit ab oris.

Hoc Etymon improbat Goropius, cujus rationes vide apud J. Bauhinum Hift. plant. lib. 1. cap. 3.

Cotoneum malum primus Cato, dein Plinius nominavit: quia (ut putat Lonicerus) Ianugine [quæ ut ille ait Coton Gracis est] tecta sint: quod etymon Casp. Hosmannus etiam adsert. Verum apud nullum hactenus probatum autorem legimus, Coton vel cotonem aut cotona esse lanuginem, fed barbarismo ex voces deberi, ex Gallico & Italico mutuata, videntur, quibus Coton Gossipium est, quod nec ipsim quidem quis proprie lanam dixerit. F. B.

Hujus arboris fructus Aurea Hesperidum Mala tantopere Veteribus decantata suisse multis probat

Hujus arbons fructus Aurea Helperidum Mala tantopere Veterbius decantata futte multis probat Goropius, & port eum J. Bodaxus à Stapel, quorum argumenta aqud iplos vide.

Malus Cotonea putilla arbor eft, ligno contorto, inus pallente & albicante, firmo latis & æquabili, cortice obtecto mediocri, non rimofo, neo valde feabro, inferna parte fubfulco, fuperne fubeinereo, laviore atto glabro. Folia gerit Malo vulgari aqualia, nullà in ambitu crenà incoffurave diffecta, prona patre cana lanugine ubertim obfita, fupinà verò viridantia & levia ferè, rarius [& nonni tenellis folia) lanuginofia, que lanugo facile affrictu digiti deradutur. Flaret non multi fimul nonnit teneins tonis j ianugimota, que anugo tacte anticuo que tenado.

ut in Malis, fed in furculs insiquaters, Rois (silvettribus perfimiles, quin, folis fubroundis ac femuncià latioribus, carneo colore præditis conftantes; in quorum medto famina multa purpura-rudinentum, quod cadentious inorum fonois incrementum capetiti, donce tructus perticatur mag-nitudine Mal, figura varius, turbinatus, & torulis eminentibus tuberofus, parvus, magnus, mediocris, denfa lanugine rafili obductus, pulpa melina, odora, adftringente & fubacida. Semina in iplo Pomi centro, quinq, cellulis diffineto continentur, cortice spadieco, medullà albà, Pyri seminbus non multim diffimilia, viscido quodam lentore lubrica, quem in aquam dejecta deponunt, & iplam mueilaginosam reddunt. Radix copiola, fuso cortice vestita, aliàs recta, aliàs obliquè acta, è cujus sumano multi fischanes viscasi i sola avanue; fummo multi stolones virgati sese exerunt.

Seritur avultione, infinone, viviradice, ramulis & taleis. Ipfe verò fructus ex arbore pendens incurvatos trahit ramos,prohibétque crescere parentem, ut Plinius: habétq, hrc arbor omnium Malorum infima omnium Malorum maxima, ut annotat Goropius. Cydoniorum hortenfium duo genera describit Jo. Bauhinus.

I. Cydonia minora, Mala cotonea minora C. B.

Minora (inquit), quæ omnium vulgatissima, pugnum vix æquant, nam quatuor uncias raro saperant, circa pediculum turbinata, juxta pythmena latiora & quodammodo lellilia, angulis torolis inaqualia, & veluti per longitudinem fulcata, colore primum quidem virente, sed mox maturata, fature aureolo, copiosa lanugine obducta, odore grato quidem, sed vehementi, & qui quorundam capita ità percellit ut ipsis dolorem moveat, præsertim si conclavi aut museo inclusa habeantur. Caro flava, firma, atq, quovis Pyro compactior.

2. Cydonia majora, Mala cotonea majora C.B.

Hac ut pradicta magnitudine superant, ità & figura variant ab iis & inter se quoq. Omnia verò circa pythmena videntur angultiora, circa pediculum verò aliàs acuta, alias setfilia, imò & utrinq setfilia vidimus. Cortice hac longè laviore tecta, exiguo aut serò nullo cotone obducta; diutring, tennia viorinis. Conce nece ionge terrore tecca, sargos an nece mun colonic oconicas, un lutior etam eorum colon five flavum fipedes, five ex flavo viridantem. Caro minist firma qu'am minorum, nec tam vehementem ut illa de fe odorem foitant. Hac Struthea putamus Vecteum, illa verò Cydonia simpliciter dicta, & aliana Dioscoridis, si modò nobis sint ea ipsa genera Cydoniorum quæ Veteribus descripta sunt.

His addit tertium genus quod miscellaneum vocat; C. Bauhinus Mala cotonea media, quæ proveniunt è Cotoneis quæ Strutheis, vel è contra, insita fuere. Parkinsonus quinq, recenset Mali Cydoniæ genera.

1. Malum Cotoneam vulgarem seu Anglicam.

2. Malum Cydoniam Lufitanicam, quæ duplex habetur, 1. Fructu Maliformi, magno & flavo, qui plerunq, rimas agit, gustu adeò jucundo, ut crudus mandi possit instar Pomi vulgaris; vulgari cotoneo quovis modo coctus multò delicatior. 2. Pyriformi fructu, pracedenti fimili, qui tamen non ut ille crudus esui aptus est, sed coqui requirit; nostrate tamen mitior est, & pauciori Saccharo opus habet ut palato arrideat.

3. M. Cydoniam Barbaricam, The Barbery Quince, Bonitate & faporis suavitate præcedentis amulo fructu, verum minore & non rimofo

4 M. Cydoniam Lugdunensem; fructu est mediocri, Cydonio Anglico simili, nec ità flavo ut Lustranicum.

5. M. Cydoniam Brunswicensem; pomo pæne rotundo, nec Malo, nec Pyro simili. Præter hæc & alia proculdubio habentur alibi, & haberi adhuc possunt Cydoniarum genera: nam harum etiam non pauciores fructuum respectu à satione varietates quam Pyrorum & Pomorum ob-tineri posse minime dubitamus. Siquis sua interesse putaret ut id tentaret.

Cydonia autem in Anglia, Gallia, Italia, Germania, &c. in hortis & viridariis paffim coluntur. Locur.
Amant in genere loca frigidiuscula, tam plana, quàm declivia, humidiora tamen potitis quàm ficca: Nos enim in Anglia ad fluviorum & ftagnorum ripas & fecundum rivulos & aquarum decurfus eas plerunq, plantamus.

Florent una cum Pyris circa finem Aprilis, serius citiusve pro tempestate & loco in quo nascun-Tempus. tur. Poma maturescunt Septembri & Octobri mensibus. Barbarica & Lusitanica menstruo spatio Anglica antevertunt.

Hortulani nostri in Anglia nunc dierum Pyros Cotoneis inserunt, ut & plante & fructus firmiores, durabiliorésque evadant, horum etiam sapores emendentur. Prunus Armeniaca, Malus Cydoniae Vires.

HISTORIA

infitz vel non comprehendent, vel faltem ad frugem non pervenient: oportet enim ut arbores cognata fint, qua in le mutuo infitz proheiant, cujulmodi funt Cydonia & Pyrus, item Oxyacantha & Pyrus, Prunus & Armeniaca, Perficave: Prunus & Cydonia minime.

Mala Cydonia stomacho commoda sunt; ob aditringentem facultatem, quà insigni pollent, utilia funt celiacis, dyfentericis, cholericis, languinem exfereantibus, & in genere fluxu quocunque laborantibus. Plinius non idem poffe decocta feribit quonam amittant conftringentem illam vim fucci. Nos cum Jo. Bauhino coctione remitti adfirictionem illam concedimus, amitti nequa-

N. Ante cibum sumpta alvum constipare creduntur, è contra à pastu laxare. Si deglutitio ladatur ab exficcatione in febribus internè, mucilago femin. Cydon. cum aqua spermat. ranarum extracta est egregia. Ettmuller, in cap. de deglutitione læsa communicavit D. Hulfe.

Celtiberi Veratri succum, quo sagistis illitis feras immedicabili vulnere conficiunt, si ubi Cydonia mala fuerint, reponatur, elanguescere & vim suam malesticam exuere usu deprehenderunt. Addit Currius præstanti suo odore lethalium venenorum vires retundere, & eorum vehementiam hebetare, ficut venenum vendentes rem ità se habere deprehenderunt. Cydonia quamvis alvum astringunt, tamen urinam cient; proinde in ardore urina cum ulcere vel fine eo ab eis cavendum.

Recentioner Ex Cydonis talks & exprells fit vinum, fed quo perdurer quindecim fextariis fucci unus "mel-faccharum he.ii adjungitur, alioqui in acorom degenerat. Aditringit, ftomacho commodum eft, dyfenteri-cione." Si prodeft, hepaticis, nephriticis, & inurinz difficultate. Miva Cydoniorum nihil aliud eft quàm decorticatorum Cydoniorum, & ex aqua & melle vel facharo, addita etam parte vini ad fuavitatem decocta caro atque condita. Vel ex fucco fit Cydonio-

rum cum vino cocto, addito melle optimo & despumato. Cydoniatum seu Marmelata cydoniorum in usu est frequentissimo in bellariis ad secundas mensas instruendas. Sic autem paratur, Segmenta à séminibus & sungosis corundem conceptaculis re-purgata atq, decorricata, diutius in aqua elixa, addita sacchari q s. donec tabescant, deinde exempurgata art, ueconicata, ununus in aqua enxa, aunuta saccinat q. 3. nonce taoricant, uennue exempera, vel in mortario ligneo tundas, vel cochleari in vale idoneo premas & comminuas, donec in pattam feu pulpam mollem aquabilem redigantur: Comminutis liquorem iterum affundas, deinde fimul denuo coquas donec debitam confiftentiam acquirat, tandémq, in scutulas, fictilia vitreata, aut

etiam vitrea vala effundas, & ad ulum reserves. Si Marmelatam rubram defideras Cydoniorum segmenta in vase occluso seu operculato, & diuos administraturi una un un un conserva Spontonia in estimata in terro conferunt deinter che avolente di un cooquenda funt: Operculum enim igness particulas que ruborem conferunt deinter ne avolente aut evaporent. Si Cydoniacum album velis in vafe aperto res peragenda, nec tandiu coquenda aut evaporent.

Ante cibum nucis magnitudine sumptum alvum cohibet, post cibum vero solvit. Ventriculo ap-

Multi medici conducunt.

Multi medici condita Cydonia mala gravidis commendant, statuentes non modo setum corroborari, sed quoto, usu venine, si sape is vicitient gravidas, ut sciussimi in lucem edantur liberi venusta facie vultus, ingenuo. S. Paulus Quadrip, Botan. Class. 2, 2, 83;

Sunt & alii modi varii Cydonia præparandi vel ad cibum, vel ad medicinam, quorum descriptio nes omitto, in Pharmacopœis requirenda, aut etiam apud rei coquinariæ scriptores. Consule fi

nes omuto, in l'narmacopeus requirenca, aut etam apus est coquantas empores.

Placet J. Bauhini Hift, plant. lib. 1. cap. 3.

Paravi non fénel mel acidulum, fyrupum, vel potità mivam Cydoniorum ex folo fucco ad fyrupu confiftentiam blando igne decocto, cujus effectum laudabilem & fepe valde differentem mirupi confiftentiam blando igne decocto, cujus effectum laudabilem & fepe valde differentem mirupi confiftentiam blando igne decocto, cujus effectum laudabilem & fepe valde differentem mirupi confiftentiam nodur, & nunc utili ex pulmonibus deucit, nunc vonitui è ventruculo tenulique intefficio, glutinofam incidit, & nunc utili ex pulmonibus que maximi faciendum. robur fimul affert ægris nunc dejectione ab iislem partibus expellit, quodque maximi faciendum, robur simul affert zgris, adeò ut hoc uno remedio plures restructim zgros à plerisque medicamentis abhorrentes. Prunca autem inprimis conducit tum evacuandæ tum corrigendæ. Sylv. de le Boe Method. Medend.

Et & feminisus fius præftantia. Ea fiquidem cum aqua rofacea madefacta ac mollita lento craf-foque humore ambuftis igni, & linguæ gulæque ardori illita medentur; ad dolorem hæmorrhoidum (in clyfter.) ad fciffuras mammarum.

natores, vide apud eundem J. B.

Caterum Marmelata seu Marmelada ab Hispanico Marmellos, quo nomine Mala Cydonia ap-Cum medici (inquit J. Bauhinus) Cydoniorum fuccum atque etiam fubstantiam stomacho familiariffimam adverterent, qui ferè purgantibus lædi folet, medicinas purgatrices ei adjecerunt, & Diacydonium laxativum dictum vel purgans confecerunt, cujus confectionem & usus vide apud Pra-

Diacydonii purgantis lucidi & non lucidi, quod in secretis habere dicit secretorum suorum buccicticos, & etiam J. Bauhinum loco prædict

Malus Cotonea sylvestris J. B. C. B.

Sativa per omnia fimilis existit, à qua ramis distat minoribus tantum, caudice surgens rectiore, juxta terram minùs fruticolo, sed singulari frequentiùs. Eadem numerosioribus scatet Horibus & largiùs fructificat. Fructus serò perficit, qui etiam sativæ fructibus multo sunt minores.

Nafcuntur in Danubii petrofis ripis & collibus plurindinque fiipra Ratifonam & Keylhemium oppidum tifque ad Petrasa fauces, per quas Danubius labitur, frequenter inter petras, & vinearum oppidum tifque ad Petrasa fauces, per quas Danubius labitur, frequenter inter petras, & vinearum sepibus, autore Cordo.

CAP.

CAP. IV.

Pomifera Indica Maliformis Guayava dicta

I. Guayava Park. Ger. Guaiabo pomifera Indica C. B. Guayava Indica fructu Mali facie J. B. Pela H. M. P. 3. T. 34. p. 31. The Boand Tree.

A Rhor est justa magnitudinis, 20 circiter pedes alta, eaudice recto, praduro, selquipedali crassistudine, multisque ramis donato, sin Mali figuram excrescens Maregrava.] qui cortice glabro, pubro vientes, sporsique auteri obducit sun, novellis tamen omnino virentibus. In arbussula ex insula Barbados in Angliam delasa & à nobis vossa, voirge rubeschem Comun semine vir-

Radix rufo cortice tecta fibris suis latè per terram diffunditur.

Folia deculfatim brevibus crafsíque pediculis ramis, fürculfique coherent, craffa, oblonga, acuminata & nonnihil crifpa, [nervo & venis parallelis lunaribus oblique discurrentibus & subtus valdè conspicuis, superne profundis, unde quasi rugosa apparent folia Marcgrav.] inferne scabra seu aspera, supernè nequaquam, color ex atro virescens: [Marcgravio pallidè viridis & splendens quodammodo, infernè non splendens; longitudo duorum vel trium, Clusio quatuor, digitorum, latitudo digiti aut sesquidigiti aut duorum digitorum.]

In exortu binorum foliorum alius pediculus brevior nascitur, qui florem fert magnitudine floris Cotonei, quinque petalis albis, oblongo-rotundis constantem, ac in medio multa staminula villosa.

alba habentem, figura cristæ Pavoninæ, apicibus flavescentibus ornata.

Fructus nostratibus pyris haud absimiles, [magnitudine & figura Pomi nostratis Marcgrav.] in vertice umbilico praditi Jacunoso, ac tenui & è viridi albicante cortice cincti. Pulpa pallidè san-guinei est coloris, (aliis albicantis) dulcisque ac grati saporis & odoris etiam per maturitatem; intra quam numerola, subrotunda ac prædura observantur grana.
Fructus pro diversitate temporis triplici sapore participat. Maturescens enim antequam molle-

fcat ac flavescat austerus ac astringens est, túncque coctus ventriculo prodest. Mox paulò maturior media: natura: & optimus evadit: melius tamen sanitati consulti qui eum sive coctum, sive saccharo conditam, quam qui crudum mensis insert: accedit quòd odoris & saporis sit gratioris & palato magis adblandientis. Ubi verò flavedine & mollitie integram maturitatem acquisiverit, odore & sapore est instar fructús Rubi Idai, alvum movens, nec ità salubris paulò largiùs assumptus, quia facilè corrumpitur & vermes producit.

In multis America provinciis necnon in India Orientali oritur. Seminibus fata tertio anno fructus fert, manétque frugifera ultra 30 annos.

ctus tert, manetque rrugtera turra y o annos.

Radix hujus arboris quinque aut fex ulmarum longitudinem Tæpe fuperat, extus rufi, intus albicantis coloris, fubitantæ fucculentæ ac fubidulcis. Hæc cum cortuce aftringente in aqua cocta ac pora minificè medetur dyfenteriæ, quando indicatio eft aftringendi & roborandi. Folia funt acida & aditingentia, odorata, balnefique dicata. Montbus & fylvis non innafcitur fed plantiem

Addit Fr. Hernandez folia in lotionibus scabiem curare: corticis decoctum tumentibus cruribus Vires. opem ferre, & fiftulofis ulceribus mederi, furditati quoque conferre, & dolores ventris tollere. E foliis etiam fit fyrupus utiliffimus adversus fluxum alvi.

Duas species describit Hernandez. Alteri fructus sunt longe majores, neq tam male olentes ac delicatiores: alteri minores, cimices quodammodo redolente

Hortusetiam Malabaricus duas exhibet species, quæ à se invicem vixaliter differunt quam,

1. Foliorum & fructuum magnitudine.

2. Quod altera fructu fit rotundiore & Malis fimili.

3. Quèd fructus intus carne punicea, acidiuícula praditi fint in una specie, in altera albicante. Que fructu ell majore ejidique pulpa albicante, Péda simpliciter dicta H. M. Piloni draça guaça dictur. Que fructu minore carne languinea Malacha-Pila H. M. Piloni ett Ganyova.

2. Pelou sive Guayabo sylvestre H. M. P. 3. Tab. 36. p. 35.

Arbor est mediocris magnitudinis decem aut duodecim pedes alta, caudice mediocriter crasso, multífque ramis in orbem diffusis donato, cortice crasso, lignoso, scabro, furvo ac intus rubro obducto. Lignum albicans, denfum, ponderofum, infipidum.

Radix itidem albicans, cortice fulco, intus rubro tecta.

Filia oblongo-rotunda, craffa, mollia, lanuginola, in ambitu crenata, craffis, brevibus, albicantibus periolis ramorum extremis proveniunt rubicunda, quæ tamen poftea fuperne atro vindia, inferne fubvindia evadunt, longitudine tres, latitudine duos palmos facilè fuperantia, infipida, in-

OGORA.

Flores brevi pediculo extremis furculis multi fimul juncti infident, atq. è calyce viridi quadripartito prodeunt, quatuor craffis oblongo teretibus, flaccodis, viridi-finatis petalis conflantes, numefois framinilis albicantibus, flavefocintusos doutus prisém mediam floris cavitatem & unifolitical prodeunt, prodeunt prode cum occupantibus; inter quæ fylus prodit oblongus albicans. Odor gravis ac fœtidus, sapor

Fructus Pyris haud abfimiles, ac viridi, glabro, nitente ac duriore cortice cincti, intúlque carne densa & abicante referri: intra quam obiongo rotunda, glabra, rusa, densa, sapore Castaneas a-mulantia locantur semina: fructus verò immaturi valdè duri sunt, fortidi, saporissi, se quan-

Vires.

quam maturiores saporis subdulcis evadunt, non tamen ob venenatam, quæ prædita sunt, qualitatem

Orlecturium. Crefeit arbor hæc ubique in Malabar, inprimis circa Ceebin & Porka: menfibus Maio & Junio Crefeit arbor hæc ubique in Malabar, inprimis circa Ceebin & Porka: menfibus Maio & Junio Crefeit & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus ferr Octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus ferr Octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores, & antiquis decidentibus novis frondescir foliis; fructus verò sequentibus for octobri & Nofores & Allega (Nofores antiquis decidentibus novis frondescir foliis) antiquis fructus verò sequentibus fructus fruc vembri, diúq, frugifera manet. Cortice Apri delectantur, quem in finem venatoribus in usu est.

2. Araca-miri Pison. Marcgrav.

Fuers del ligno folis & floribus ut Gusyaba. Locis gaudet apricis; raróque in fylvis autumbrofis nemorbus confipient. [Marcgravius fylvas in Braflia hifee fruticibus plenas effe ait.]

Fibre shabet ablicantes, pentapetalos, cum mulis flaminibus longs. Floret bis quotannis; bis quotannis quod, fert fuedum, mende nimirum Martio & rurfus Septembri. Pruna coronis Mefpilorum inflar, ornata, innumerifque acinis turgentia profert, que ubi maturuenin flavent, muficamque habent in fe dalecatinem, atque Fraga quodammodo referunt fapore. Cruda potius quàm cocta appetuntur, fuuriffamíque odoris existente & faporis. Oporter autem ut tempessive decerpantur; nam proper intenfiftmum Solis ardorem non minor injuria fit, fi paulò tardiùs quàm fi citiùs avellantur.

Conditus qui ex hoc fructu fiunt, jucunde refrigerant, aftringunt & corroborant, locóque carnis

Cydoniorum, confervz rofarum, &c. exhibentur.
Ex folus & gemmis optima balnea componuntur, tam contra internos qu'am externos corporis affectus: funt enium adftringentia, fed pracipue radix, quæ & dylenteræ medetur; atq, hoc peculiare habet, quòd fit diuretica, partiúmq, fubtilium.

CAP. V.

De Sorbo.

Orbus Latinis à Sorbendo nonnullis dicta putatur, quòd caro matura forbetur. Et fanè fracidorum illa pulpa vix commoditis quàm forbendo affumitur, nè fimul cutim & fiquid intus feminum aut calculofi deglutias J. B. Græcis Ca & a dicitur. Meritò à J. Bauhino proximè post Pyrum collocatur ob fructuum similitudinem in facie externa.

poir ryrum conocatur os tructuum minutument in tacte externa.

Sorbus fruchu acerbo cum Melpilo convenit; folis pinnatis, Fraxineorum æmulis, & floribus eofq, fequentibus fruchibus umbellatim congeffis ab eadem rechè diftinguitur, à C. Bauhino, quem nos fequent duas tantum Sorbi species facimus, nimirum Sativam, & Aucupariam, seu Fraxinum bufequuti

1. Sorbus J. B. Ger. fativa C. B. legitima Park. Che true Service-Tree, og Sogit.

Procera est arbor & ramosa, cortice rugoso, vel (ut ait Matthiolus) scabriusculo, colore ex flavo albicante, valice rara, crafa, folida aque defeendente, materie rubente, folidifina ato, compacta. Folia pinnata pediculo unciali, feptend aut novend foliorum uncialium, anguttorum, in ambitu ferratorum, costa per longitudinem decurrente, hirsutorum, supina parte virescentium, prona canefcentium conjugatione, imparique uno aliis confimili alam claudente, omnibus ad coftam incanare villofame, alligatio configurate uno amo commun acam esquence, ommos ac coram in-canam villofame, alligatio configurate, facie quodammodo Rhois, fapore acerbo. Flore eidem fur-culo cum folis infident ex pediculis uncialibus & fextantalibus fimul multi juncti, quafi in umbellaformam, albidi fruëlur Pyrum mofchatellinum parvum aquat, turbinaus, umblicaus, magis minufer rubens, prout Solem fenfir, (Scal. rubiginofum dicit) carne flavefcente, & ante matuntatem adeò auftero succo ut ftrangulet, (teste Cæsalp.) colore in rutilum transeunte: At ubi velut fermentatione quadam emollita fuerit [vix mutato interno colore, quod tamén in Pyris fit] dulci satis & velca non fine adstrictione. Semina Pyri funt, compressa, latiora, medullà albà, ejusdem saporis, folliculo membranaceo inclufa, tria numeravimus.

Frequens est in Italia & Germania; in montibus etiam Helveticis frequens teste Gesnero. Amat loca humida, montana, & frigidis proxima, & solum pinguissimum. In Anglia sponte non

Sorba præfertim immatura aftringunt valide, & fluxus quoscunque alvi, uteri, &c. fistunt. Ad hos ulus ante maturitatem collecta vel in clibano, vel in aere ad solem suspensa siccant, & in pulverem redigunt, vel aqua calida molliunt, vel vino decoquunt. Nonnulli melle condiunt. Condita aliorum fructuum modo, h.e. cortice & offibus mundata & in aqua cum fufficienti quantitate Sacchari decocta confortant fromachum, appetitum excitant, & frequenter compescunt fluxum &

Sorba matura feu fracida minùs aftringunt, & alimenti loco edi poffunt iis quibus alvus laxior.
Amatus adeo parum aftringere ait, ut menito non confiringere aut confitipare fint dicenda. Minùs confiringere quam Mespila concedimus, non tamen prorius non confiringere.

Extrinscus vulnera constringir pulvis exsiccatorum.
Ligni materies solidissima est ac compacta, ideóque ad mensas parandas lignariis fabris expetitur, quemadmodum & virgæ à bubulcis ad ftimulos parandos. Matth. At. 2. Sorbu

A. 2. Sorbus sylvestrus foliu domestica similu C. B. sylv. sive Frazinus bubula Ger. aucuparia J. B. Ornus five Fraxinus Sylveftris Park. Quicken tree.

Arbor est mediocris, humilior plerunq, stipite recto, ramoso, quem cortex tegit spadiceus, punctis notatus, cui alius subjacet luteus, pundus, amarus, [cortice fusco instar Aln: Lagd.] Fasta pinnatim digetta, Sorbi domestica majora, quatenus observare licuit, eodem modo serrata, acutiora, rigida, non tomentofa aut pilofa ut illa, fed glabra, fupra virentia, infra candicantia: Hac ità varie ludunt, ut aliquando diversas existimaverimus plantas, donec in eadem arbore diversitas nobis agnita. Sunt enmi et interdum fola nonnial turique hitta, & utrinque enidem colori ferè, molla, profundiis incia, porfifmum in arbufculis adolefcentibus, fapore amaricante. Flore umbellatim coherrent multi, candidi, odori : quibus fuccedunt bacce, acinis Sambuci aquaticæ pares, ex flavo miniate, fapore acido infuavi, in quibus femina aliquot oblonga. Oculi fatis magni, longi, atro-purpurei, quorum squamis intertexta est incana lanugo.

utopurputes, quotum quams metresat ett mente armugo.
Sorbum aucupariam voictavimus quod ad aucupia conferat, illiciendis avibus.
In montofis & uliginofis oritur, in Wallia & Septentrionalibus Angliaz plurima.
Aucupes Germani fructu ejus avibus infidiantur; Bacca: enim ejus à Merulis, Turdis & ejulmodi Ufar. Aucupes Germain nucus qua avious initiatatus, paccar emini qua a menuis, a menuis a cipinnosi oria avibus magnopere appenuntu. Sapore funt naufeolo & ingrato, ut non folum gultantem caperare frontem cogant, fed fi plures edantur vomitum etiam cieant.

D. Needhamus Medicus infignis & vetus Amicus nofter Baccas fuccum acidum hydragogum egre. Viet.

gium prabere ait, itémque Scorbuto sanando aptum, Wallis in frequenti usu, ubi vice diata purgantis quotannis exhibetur.

Liquor ille qui verno tempore è vulnere inflicto exstillat assidue potus ad Scorbuticos & Spleneticos affectus à nonnullis commendatur. Verùm ex conjectura potius opinor quam expe-

Nobis enim arbor vulnerata lachrymam nunquam fudit. Fortè non adeo hactenus felices fuimus ut eam horâ opportunâ feriremus.

CAP. VI.

De Mespilo folio laciniato.

Æc duplex est vel major non spinosa Cratægus Theophrasti, & Sorbus torminalis Plinis credita; vel minor & spinosa, eaque iterum duplex vel mitior, fructu majore, Mespilus Aronia dicta, vel spinossor, fructu minore quam Oxyacantham vocant.

1. Mespilus Apii solio ssivestria uon spinosa, sive Sorbus terminalis C. B. Sorbus terminalis Ger. terminalis spee vulgaris Patk. terminalis & Crategus Theophrassi J. B. Epe communo Service:ttee, og 20th.

Figura differt à vulgari Sorbo. fiquidem folia Sambuci aquaticæ folia æmulantur; acutius ta-

Figura curette a vugari Suron, inquatem paia Samouci aquatoce tolia zmulantur; accisius ta-men & argutius incila arq, ferrata, pedis anfierin forma, eccurente in fingulos angulosi nervo, urrinque pene glabra, pottilimim Autumno; apparent tamen pli in pediculis uncialbus & fefcun-cialbus, fapore fubathringene, fitu alterno fingularia. Florum dispositio que in vulgari: hi ex pallido candidi [Cordo favacei, candid] quibus (uccedunt fruitur coundi [non rato pyritornes] umbilicari, quales Oxyacanthe vulgaris, coloris ferruginei, punctulis albis nocati; cium funt molles, faporis primum aufferi, tandem bi mollectum acciduli, grati: punctulis aios notat; cuis initi nones, sapons primini autest, cancon un consecuta accesso, sacra, santi quibus callus, vel crufta han avel terna fenóme continens. Pyri feministos fimilia, ninora, pezne triangula, coloris ferè caftancea, nonniul fubauffera, medullà albà. Certie teguntur rami (padicco biblioteóve, affringente, amaricante; caudex verò albicante, lavi. Excrefox in magnitudinem & flaturam Pyri amulam. Materies alba, duráque. Oculi imbricatas conorum feandulas imitantur, rotundi feré, non acuti ut in Sorbo Alpina.

Nos cum J. Bauhino & aliis putamus hanc arborem esse Cratægum Theophr. & Sorbum quartum

Nos cum in Butunio & ains puramus nanc arorem ente Crazegum 1100pm. Os Soroum quartum feu torminalem Plin, nam deforiptiones ei conveniunt.
Frudus maturi & jam fracidi eam acerbitatem quam cruda habebant ex parte deponunt, & fub-Prez. acidum acquirunt, nec inquendum faporem, relicha tanten etainnum aliqua acerbitate in callo qui esi inelt. Alvum aftringunt ficut Melpila, eis tanquam fingulari & prafenti remedio contra tormina [dyfeneraiam] untunte qui Harcynios montes accolura ruftici, ut etlatur Cordus. Matthiolus eandem etiam eis vim tribuit; quam inesse nos quoque in parte experti sumus.

Rob. Sorbi, speciatim torminalis est nobile specificum in diarrhœis epidemicis, item in diuturnis,

que ab ulu fructuum horariorum superveniunt. Etmuller cap. de Diarrhea. Communicavit D.

Eadem omnia possunt qua Sorba domestica sed inefficaciós, eodem autore; imò, me judice efficaciùs, certè febricitantibus aptiora funt cùm refrigerent non minùs quàm affringunt.

Locis sylvestribus & in sepibus proveniunt frequentes apud nos in Anglia, nec minus in trans-Locus. marinis regionibus. Fructus ubi molles fatis suaves sunt & gustui grati, pueris & mulierculis expe-

Scribit J. Bauhinus, In Comitatu Montbelgardico fuíos ex ligno parari optimos, & arbores in eum ufum conquiri.

Hhhhhh

Locus.

Vires &

Ulus.

2. Mespilus selio laciniato spinosa fructu majore esculento.

Mespilus Aronia Ger. Aronia Veterum J. B. Aronia seve Neapolitana Park. Apii solio laciniato C. B. Lazarole Italis.

Folis ad Spinum album accedit, sunt ea tamen majora, craffiora, in tria plerunque segmenta primaria divifa, aliquando in plura, profunda, altioribus incifuris & rarioribus subdivisa quam ut serrata dici poffint. Rami & folia nonnihil pilofa funt, magis tamen his illi. Fructum fert rotundum, rubrum, umbilicatum, Melpilo vulgari minorem, in quo nuclei terni, Cerafi nucleis paulò majores,

prim, umanicatum, priespia viagari minorati, in quo interest parto inicites, triquetri, duriufculi, oblongi. Flores albi.

Arbor hac adeò fimilis ett Oxyacantha: vulgari, ut fola fere foliorum fructufque, magnitudine, hujus etiam fapore fuavi acido & grato differer nobis vifa eft. Spinofa eft, fed ubi magis domeftica hujus etiam fapore fuavi acido & grato differer nobis vifa eft. Spinofa eft, fed ubi magis domeftica

spinis caret, etiam Theophrasto monente. C.B. In fylva Valena propè Monspelium provenire eam scribit Lobelius Adv. & D. Magnol confirmat, qui ex vicinis pagis, Septembri mente, fruchis copiole Monspelium deferri scribit, qui saccharo conditi fformacho grati funt, alviunque conftringunt.

unt itomacno grati iunt, aivumque conttringunt.
Frichts maturi ab Italis pro deliciis crudi appetuntur in cibis: nec tantum crudi sed etiam saccharo conditi se asservate edunur. Lazareli autem Italis dicti sunt ab Arabico Alzaror. Nobis certè crudi grata aciditate placent in fructus, 8: Mespilis delicatiores visi sunt, moderate admodum aftringunt, issque qui alvo lunt laxiore cibus sunt utilissimus.

A. 3. Mespilus Apii soliis sylvestris spinosa sive Oxyacantha C. B.

Oxyacambus Ger. Oxyacamba vulgaris sive spinus albus J.B. Spina Appendix vulgaris Park The White thom, or Halte thom.

Firma est fique alia materies Oxyacantha vulgaris. Caudex mediocriter crassus, & ramis lentis firmísque, operi topiario maximè idoneis brachiatus. Spinis horret rigidis & acutis, multò etiam ligno durioribus. Cortex furculorum juniorum rubet, adultiorum cinerafcir. Folia Apii feu Mefpili Aronia, gustu viscido. Flores odoratissimi, confertim nascuntur ex sesquiuncialibus ferè pediculis, albi, Aroniz, guitu vicido. Eierei odorantimu comerum naucuntur ex ieiquiuncialibis fere pediculis, albi, pentapetali, apicibis ur in Pyro rubentibis. Bacca per maturitatem rubrz, velut ex umbella pendent, Myrti baccis majores, umbilico nigro, pulpa glutinosà paucà, molli ac fubdulci, fingula officulum continentes unum vel duo. Unum fi fuerit rotundum, at fi duo, per medium divila globulum efficiunt, & interna parte quà committuntur caveolam oftendunt incurvam. Duriffum formorpomolum office. Ramis tria in una bacca inveniuntus. Variant & Galactima funt. funt & propemodum offea. Rarius tria in una bacca inveniuntur. Variant & figurâ, sed communiffima orbicularis.

Mirum Parkinsonum nostrum Tragum & alios securum fructum exiguis nucleis, aspera candidâque lanugine involutis refertum scribere. Hoc in Rosz sylv. fructu deprehenditur, non in Oxya-

I acus Ed

In fepibus pattim provenit, tam in frigidis quam calidioribus regionibus, nec ullum ferè folum aut celum refugit. Maio mense floret. Fructus Septembri maturescit, & in multam hyemem ramis follis jam viduis pertinaciter adharrescens cernitur.

ns roms jam vicuus pertinacitet aumerejeens commod Arbufcula hæc ad vivas fepes commodiffima eft, 1. Ob denfitatem ramorum & acutiffimas fpinas, tum quòd figoris patientifina fir, tum denique quòd radice non reptet, adoque nec folum late occupat, & quotidianam agricola moleltam creat Pruni fylveftris modo. Eft influper ad fepes

tonsiles & opera topiaria præ aliis opportuna. Flores odoris suavitate commendantur; quamvis nonnulli odorem eorundem minùs salubrem exi-

itiment nelcio quo experimento.

Que de hujos fructis viribus tradunt Tragus, Matthiolus, Schwenckfeldius, quòd fci. aftringit
Que de hujos fructis viribus tradunt Tragus, Matthiolus, Schwenckfeldius, quòd fci. aftringit
8 onnis generis fluxus fiftit in on probat J. Bauhinus, nec enim fubaufterus eft fur vult Lobelius) fed
8 onnis generis fluxus fiftit in on probat J. Bauhinus, nec enim fubaufterus eft fur vultar la liquantulum glutinolus 8 dulcis: At neque è contra affenium Anguillare enum ventrem lupricare 8 fluxus provocare. Nec tamen negat aquam ex floribus pleuriticis utilem en el profit production production production de la production ferre adversus arenulas & calculum consentiunt Botanici.

Quamvis Oxyacantha frutex potius quam arbor censenda sit, cum fruticis modum plerunque non excedat, commodum tamen locum nacta, si permittatur, in proceram & justa magnitudinis

Parkinfonus duas adhuc alias Oxyacanthæ species seu varietates producit.

Parkinfonus duas adhuc alias Oxyacanthæ species seu varietates producit.

Parima è Dodonæo. Spinam acutam humiliorem, cujus folia angustiora sed oblonga: Baccæ luteo Croci colore rubentes: Spina pila humilior est, nec sta facilè arborescit, rara quoque & in parcongue nanuounde hamiliorie and Palese sensitine. Planta pilas sensitine pilas

paucorum tantummodo hortis apud Belgas reperitur. Ded.

2. Secundam vocas Spinam biforam Britannicam, quæ quotannis circa natalitia Chrifti Domini 2. Seemaam vozat Spinam Dinorati Branding and Spinam Spina maturos codem tempore habere conficiatur. Hujus Generis arbor habetur propè Glassenburiam Somersen oppidum, Spina Christi dici solita, altera reperitur in paludis Romaniensis vico Digh street dicto. Nostamen fruticem hunc à vulgari Oxyacantha non differre specie existimamus: sed vel casu, talem initio extitisse, vel arte aliqua factum. Solo enim hoc accidente à vulgari dis-

Fritex hie Oxyacantha Theophrafti effe non poteft chm folio fit deciduo, nec Spinas Mali Medicæ fimiles habeat: at descriptio Oxyacanthæ apud Dioteoridem ei fatis aprè convenit. Mespili

Lib.XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

tertium genus Plinii videtur C. B. qui eum recte Mespilis annumerat: Siquidem Mespilo Aroniæ dictæ adeò fimilis est ut fructús magnitudine & sapore tantúm differre videatur. Materie ejus (inquit J. Bauhinus) nihil magis expetitum ad tornum, propter duram & firmam atque tenacem ejus æquabilitatem, quá proxime ad Buxum accedit.

Oxyacanthum baccis albis in Agro Oxon. crescere affirmat D. Plot.

CAP. VII.

Sorbo affines foliis integris.

A. 1. Sorbus Alpina J. B. Sylvestris Aria Theophrasti dicta Park. Aria Theophrasti Ger. Alni effigie lanato folio major C. B. The white Beam tree.

Rigidi cœli amasia egregiè adolescit recto & robusto caudice, atq, cortice rubente, potissimum extremorum ramorum, materie alba & firma. Oculi primum emergunt sublutei, acuti, squamati cum fimbria nigricante. Folia Alni ex oblongo rotundata, rugofa, prona parte incana, fupernė viridia, ferrata, fapore adltringenti, multis nervis parallelis hinc inde à cofta media ad la-tera excurrentius, pediculis bervisus, lanuginofis. **Flore: conferti Sorbi torminalis modo, umbllæ quodammodo inftar, [tertapetali *Park.] candidi, odorati: quibus fuccedunt Poma parva, Avelland minora, rubra, pauca quadam lanugine obducta, umbilicata, pulpâ luteolâ, fapore acerbo primum, que tamen mollia reddita gratiore sapore incipiunt commendari; in quibus semina aliquot spadicea, Pyri ferè, minora, medulla alba, eodem pæne sapore, cortice quodam duriusculo obtecta, ut in

Non placet I Bauhino hanc arborem pro Aria Theophrafti fumi, quæ eadem videtur Phel-

Gaudet præaltis & frigidis montibus, iisldéma, fylvosis. In montibus sylvosis & petrosis in Anglia Louis frequens occurrit, præsertim in Occidentalibus Insulæ partibus.

Fructus non ingrati sunt, nec perinde adstringentes ut Sorbi torminalis, unde rustici in Burgundia eis avide velcuntur ubi molles evaserint, & ad hyemem. Fugaces enim non sunt si bene afferventur. Tuffes non aliter quam Ziziphi bacca leniunt, & sputum adjuvant.

E ligno firmi & folidi fiunt baculi, item carbones qui diu retinent ignem.

A. 2. Sorbus felvostris Anglica Park. Red Chefs: applies, og English wild Serbice.

Park.

Fruicis modum & staturam non excedit, stipite & ramis incano seu cinerascente cortice techtis; folius latis ad Viburni accedentibus, per oras minimė incisis aut dentatis; storibus coloris muscosi obsoleti, quibus succedunt fructus Pyri sylvestris magnitudine, exterius rubente, saporis acerbi Sorbosoleti, quibus succedunt fructus Pyri sylvestris magnitudine, exterius rubente, saporis acerbi Sorbosoleti, quibus succedunt succedunt successi sorbosoleti, quibus succedunt successi s rum immaturorum. A rusticis tamen matura, meliorum fructuum inopia non raro comeduntur, ¿ postquam enim decerpta & aliquandiu reposita fuerint mitiora evadunt. In agro Westmorlandico nasci dicitur.

Magio Weithardiden Marie diadut.
Sulpicatur D. Tancredus Robinson hanc sorbum esse forbum pyriformem Lobel. observatam in agris
Worcestrensibus & Staffordiensibus à D. Pist & D. Plot. vel sorbum pyriformem horum Autorum

rotectioning to continuous at Delin O Delin Continuous princinuous and Matolain effe fairwan C. B. fuperus deforipram, quan Anglia Indigenam effe denegavimus. Clariffimus Hermanus in Catalogo Hort. Leydenf. aliam speciem recenter sub nomine Sorbi Virginianx foliis Arbusi Beren, item Bontus forbi, seu potius Corni Javanents speciem. Idem Hermannus habet Mespilum spinolam five Oxyacantham maximam Virginianam; & Mespilum spinolam five Oxyacantham maximam Virginianam; fam five Oxyacantham Virginianam nigram; Vide ejus excellentiffimum Catalogum Hort. Lugdu-

3. Pyracantha Park. Pyrac, quibuslam J. B. Oxyacantha Theophrasti Ger. Oxyacantha Diosco-ridis sive Spina acuta Pyri solio C. B. Eucregreen Thom.

7.B. Frutex est spinosus, cortice nigricante tectus, cujus per ramos aculei, alii unciam longi, alii bre-viores, sursum fere spectantes, rigidi; Folia juxta aculeos, Arbuti soliis quodammodo similia, alia fescuncia longiora, alia unciam longa aut breviora, semunciam aut unciam lata, leviter acuminata, quadam rotunda, pulchre per ambitum ferrata, glabra, potiffimum inferiora, fiquidem superiora interdum nonnihi lanuginola funt, nitore illo, quem fuperna facio oftentan inferiora, deflutua ferè.

Flors pentapetali accevatim congosti es luteo rubentes. Fractus Oxyacanche vulgaris perfimilis ex aureo colore ad coccineum vergit, denfuis & velut racematim coacevatus, acidi gultús grana aliquot continens, Parkinsono granula quatuor vel quinque, ex luteo albicantia, triangula, nonnihil

In Gallo provincia & Italia sepibus visitur sed non ità frequens Lob. Nascitur etiam in Alpina. Locus. rum gentium Bramovicum & Ebrodunensium saxosis convallibus, maximè quà torrentes pracipiti cursu vicinas terras glarca & arenis obruunt.

Quamvis Bauhinus uterq, hanc Dioscoridis Oxyacantham esse velint: nobis tamen potior videtur sententia Parkinsoni Oxyacantham Dioscoridis nostram esse Spinam albam: figuidem Dioscorides Messpilum Aroniam Oxyacanthæ solio (quamvis alti Pyxacanthæ legant) esse tradit: Mespilus autem Aronia seu Anthedon Theophrasti Apii solio est, quæ quidem sigura Spinæ albæ soliis convenit, non autem Pyracanthæ vulg.

Hhhhhh 2

Vires.

Locus.

CAP. VIII.

De Mespilo foliis integris & congeneribus.

1. Mestilus vulgaris J.B. vulgaris sive minor Park. Germanica solio Laurino non serrato, sive Mefpilus Sylvestris C. B. The Medlar Erce.

Arva est arbor, soliis quam Pomi longioribus, angustioribus, Laurinis serè paribus [Matthiolo Ceraforum] inferre incana langing pubefeanthus, fuperne quoc, nonnihil pilofis, fed fa-turatius virentibus, alias ferratis, alias non ferratis. Pleare fingulatum nafcuntur candidi feu dituer inbentes [quint, peralis amplis, obtufis, in medio bifidis compositi] Cotones mail: quibas fuecedunt poma exigua, fulwa, perquam acerbi faporis, Pyris fylvettribus paria, hirfuta, ex angulto principio in umbilicum latum excavatúmque definentia; ex cujus supercilio emicant quina folia bilonga, angufta, acuminata, qua floram antea tegebant. In fingulis autem pomis quina fere of bilonga, angufta, acuminata, qua floram antea tegebant. In fingulis autem pomis quina fere of ficula, comprella, triangula. lum suavéma, acquirit saporem, & mensis secundis instruendis inservit.

Paffim hodie colitur in hortis & viridariis Germania, Italia, Gallia & Anglia. In Germania etiam fignite diversity in desired and a series of the ser inseriturque aprè Pyro Sylvestri aut Spino albo. Floret Aprili & Maio. Fructum perficit Septem-

bris fine aut etiam tardiús.

is mie aut cuam catuus. C. Bauhinus cimque (Ecutus Parkinfonus quatuor genera diftinguunt. 1. Mefpilus Germanica folio Laurino non ferrato, five Mefpilus fylveftris C.B. Mefpilus vulga-

2. Mespilus folio Laurino major C.B. maxima sativa Park.

3. Mespilus Italica solio laurino serrato C.B. minor solio serrato Park. J. Bauhinus in Mespilo

3. Metpius rainca rouo iaurino ierrato C. B. minor toio lerrato Pere. J. Bauhinus in Melpilo vulgari minore le utriufque generis folia, ferrata & non ferrata, observafie feribir.

4. Mepila ejudem temperamenti funt cum Sorbis, & ad eadem valent, vomitum, dyfenteriam & Omnes in genera alvi fluxus. Ventriculo noxia effe aiunt, pracipite dum duriufula & acerba adluc fint; nam emollita & fracida fada adfiringunt minus. Si decodto immaturorum colluantur os & forces registri fluviscopius fluxos decada adartingunt minus. nue mit; man emonate et tractua tatat autemgun minus. Et auteces reprimit fluxiones in fauces, dentes art, gingivas. Paratur quocq, ex Mefpilis ficcis, fueco foarum, Caryophyllis, pauco Corallii & nuce Molchata cataplalma, quod applicatum regioni orificii ventriculi potenter compelcir gomitum ciborum. Mefpila virid. in magna quantitate devorata multos diarrhoca pertinaci laborantes sanaverunt, aliis remediis nihil proficientibus. Forestus.

Herbariorum plurimi officula in pulverem detrita tam ad renum quam ad veficæ calculum conte-rendum& expellendum commendant. Nec Herbarii modo, fed & Practicorum par major id fa-Folia fimilem cum fructibus vim obtinent. ciunt & passim in suis libris calculosis præscribunt; atque ità quà primum data porta est, ceu impetu control pattern in the note carcinosis persentants; a eque as que printain sata porte est, cet impetu quodam ruint omnes, inquir J Banhinus, magno meherele 8 artis 8 rationis luidibrio; qui ideireo its frenniè le opponit; 8c multis probare nititur contrarium. Ipfum fi placet confule,

2. Chamæmespilus J. B. Cotonaster folio oblongo serrato C. B. Cotonaster Gesneri Ger. emac. Ap-

Hanc ex ramo ficco fic describit J. Bauhinns. Rami crassiores fuere qu'am vel Cotonastri, vel Diospyri, cortice nigricante striato obducti. Folia plerunque indidem plura oriuntur, non ut Cotoneath'i rounda, fed oblonga, alia palmum longa, jefcunciam lata, alia fefcunciam aut unciam longa, femunciam lata, utralibet in acumen definentia, per ambitum ferrata, utrinque glabra, nervofa, arro-virentia, pediculo satis brevi harentia. Flores densi velut in umbellam, Sorbi Alpina more diatro-virentia, pediculio iatis orevinarentia. **1000 citili reducioni in extremi ramorum harenti equibus fragelti, pediculis lanuginofis, modò longis, in extremis ramorum harenti equibus fras fucreficunte codem difpofiti ordine, Sorbi torminalis fructibus fimiles, oblongi, rubri, umbilico mediocri, in quibus grana continentur oblonga. Clufius plantæ quam Cotonaltrum Gefneri putat flores purpurascentes, pentapetalos attribuit.

Hunc fruticem in summitate montis Jura non longe à Geneva invenimus spontaneum: Clusius in Snealben jugis.

3. Lata Guinea, Mespilum, officulo Levi, spadicei coloris J.B. Pyro similis ex Guinea C.B. Clus exet.

Cluf. exet.

Hujus officulum à Mespili forma non erat valdé absimile, præsertim prægrandium Mespilorum, thujus officulum à Mespili forma non erat valdé absimile, præsertim prægrandium Mespilorum, Eruchus exigui Pyri est magnitudine, magis tamen rotundus, coloris ex aurco slavi, dibalabitum. Eruchus exigui Pyri est magnitudine, magis tamen rotundus, coloris ex aurco slavi, abstractum extam rubentis instar Pomi, tenui cortice præsitus, qui detractus in tenuia stamina fili modo abstr. Sapor cum dulcedine attringens, ità ut valde refrigeret; unde Lustrani istic degentes in sebriabus ardentibus exhibebant. Pulpa ipía coloris aurei saturi ad rubrum inclinants, lenta nonnihla se bus ardentibus exhibebant. Pulpa ipía coloris aurei saturi ad rubrum inclinants, lenta nonnihla se visicada. Singuli autem fructus quina semina surrecta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem furctus quina semina surrecta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem furctus quina semina surrecta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem surctus quina sur esta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem surctus quina sur esta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem surctus quina sur esta continent, quenadmodum Mespila, eáque vísicada. Singuli autem surctus quina sur esta continent, que a sur esta continent que a sur esta continent que a sur esta continent, que a sur esta continent que a sur esta continent, que a sur esta continent que a sur esta cont tamen aktitudinem non superans, cujus solia ex atro viridia sunt, & Pyri soliis magis orbiculata.

4. Mespilo

4. Mespilo similis fructus Americanus J. B. Mespilo similis fructus venenatus C. B.

Observavit Lerius in Brasilia in maris ripa multas arbusculas fructus ferentes Mespilis nostris similes, quorum esus perniciosissimus. Sylvestres si videant Gallos & alios peregrinos monent ut hos fructus vitent, dicentes medi, id est, non sunt boni.

Mespilo non valdè absimilis fructus ossiculis spadicei coloris splendentibus J. B. Fructus 2. cap.14. l. 2. Exot. Cluf.

Melpilo Setanio non erat valde absimilis, ejusdémque pane magnitudinis, capite tamen non plano ut illud, sed in angustum contracto, vetustate rugas contraxerat, & satis fragili cute constabat, fusco. nullius ferè saporis, qui tamen ore retentus nonnihil adstrictionis cum pauca acrimonia conjuncta possidere videbatur: quina introrsum ossicula Mespili instar continebat, majora autem & non rugosa ut illa, sed valde lavia & splendentia, spadicesque coloris & nucleum continentia.

Mespilo valde similis fructus sine granis J. B. Mespilo similis fructus suscus C. B. Fructus octavus ex navigat. Batav. Clus. Exot. 1.2. c. 15.

Mespilo valdè similis erat, uncialis magnitudinis, tersus ac politus, fusci coloris, adeò autem fragilis ut paululum compressus disrumperetur, valde lævis, materiam continens fragilem & spongiosam, valdè salsi saporis, in qua nulla grana observare potuit Clusius. Corona autem illa superna summum fructum occupans alis carebat, quibus Mespilum est præditum.

CAP. IX.

Diospyros J. B. Alni effigie lanato folio minor C. B. Vitis Idea tertia Clusii Park. Vaccinia alba Ger. Amelanchier Lob. Pyrus cervina Italis.

The future of frutex, & qui multos à radice flatim ftolones edat, homine etiam proceriores, eófiq, criam ramolos, cortice intectos spadieces. Felia primo pullulatu plura finul ex oculis proveniunt, incana lanugine futurs upbelcentai, uperai viridia, que adultiora decolfa penitus lanugine utrinque glabra funt. Piri folis similia, magnitudine varia, unciam aut sescundia pullular adultidine semunicali, aut citam plusquam unciali, per extremum rotunda, circumquaque cerana, pulchris frequentioribus nervis obliquis à medio recto donata. Flores inter lanuginosorum foliorum rudimenta oriuntur plures juncti, candidi, è quinque foliolis longiulculis compositi, inodori ferè,quos Tunica de la companya del companya de la companya de la companya del companya de la companya del companya de la companya de la companya de la companya de la companya del companya de la companya de la companya de la companya de la companya del company Cerafo, & umbilicatæ.

Variat foliis obtufis & acutis.

Locis montanis, praruptis & faxofis potiffimum gaudet. Sic Helveticis, Austriacis, Sabaudicis, ac Locus. Burgundicis, aliisque montosis variarum regionum provenire solet. Nos in montibus circa Genevam, inque lateribus montium Rheno adjacentium observavimus copiosam. Suavis est ejus fructus, atque ità aptus ftomacho ut qui copiosè etiam ingesserit non gravetur, ut testatur Gesnerus.

CAP. X.

De Malo Punica.

"Alus Punica, Gracis 'Pout, Dioscoridi & Theophrasto 'Pout, quo nomine & fructus donaturi Flores fative Punica wimes dicuntur Diofcoridi l. 1. cap. 152. & Gal. 6. Simpl. At Gal. 6. 24 70 7055. Cytinus fructûs rudimentum est, quod deciduo flore primum apparet & formatur. Et Plinio I 22. c.6. Primus hujus pomi partus florere incipientis Cytinus vocatur Græcis: & in hoc 1910 Cytinu flockul funt, antecquan felicer malum iplim prodeate, erumpente que Balautita vocari diximus. Verium Beaselow lylvefins Punica: flos eff Diofcoridi, I. 1. c. 154. Officinæ Plinium sequuntur, & Punicæ tam Sativæ quam Sylvestris slores citra distinctionem Balau-stia vocant, quibus Cytinorum appellatio de sativis ignota est. Cytinus Theophrasto Calyx est sloris, quo flos continetur: adeo ut Cytini fignificatio apud Gracos ambigua fit.

i. e. decorticare dicitur. Plinius I. c. vulgus ex Punicis acerbis coria perficere novit, ob id Malicorium appellant medici. C. B.

Malum Punicum à Carthagine, ubi laudatissimum proveniat,, nomen accepisse volunt, à Granis verò que intus continentur Granatum, non à Granata Hispanie regione, ut nonnullis videtur, cum jam ante Catonis & Varronis tempora ità fuerit nuncupatum. J. B. Hhhhhhh 2

1. Malus

Lib. XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

1. Malus Punica J. B. Punica sativa C. B. Park. Granata sive Punica Ger. The Domentanatestree.

J. B. Humilis & haud magna arbor vel potius frutex est, ut recte J. Bodaus, quamvis interdum culta, Rolonibus abscissis in justam etiam arborem excrescat, ramis tenuibus, angulosis brachiatam. quos armant spinæ rigidæ aliquot, oblongs, subrectæ, teams termoos, ariguois oracinatam, quos armant spinæ rigidæ aliquot, oblongs, subrectæ, cortex obducit rubectøns. In his spilæ ancondita, Myrti vulgaris æmula [vel oleæ] vel etiam majora, non ita acuta, ex viridi in levem quandam rubectnem vergentia. [J. Bodao nitudi viroris, pediculis annexa rubentibus, rubrisque intercursantibus acuta, ex viridi in levem quandam rubectnem vergentia. tibus venulis prædita] aversa parte nervosa, odore gravi, præsertim si manibus contrectata naribus admoveantur, []. Bodao canum halitum, feliúmque urina graveolentiam aliquo modo refe-

Ex ramorum lateribus flores emicant punicei, pentapetali, quorum medium occupant complura famina cum luis apicibus, cytino infidentia five calvet, qui puniceo etam colore fulget, uncià longor, corticolus in plures lacinias mucronatas, totidem feil, quot flor folia, faceffens, qua umbilicum poltae Pomi fuccedentis coronant. Est autem Pomo magnitudo varia, omni ferè ampla, & maximis Malis aqualis, notunda ferè, nifi quod utrinque leviter comprella. Cortex mediocriter crassus, duriusculus, fragilis tamen, ante maturitatem viridis ac lævis, post puniceus & rugosus, qui tandem etiam ad spadiceum accedit, intus luteus, gustu adstringens, numerosis acinis plenus, vino abundanti ebriis, dulci aliàs, aliàs acido, interdum medio, favorum modo dispositis, carnosis membraneisque dissepimentis, ceu parietibus intergerinis, circumceptis, amaris, modò candidis, modò purpuralcentibus; ipsis verò granis gigartorum vitis similibus, qua constant ligneo cortice & nucleo amaro, non tamen line adstrictione.

Reperitur fingulare quoddam hujus Mali genus, quod nullum in acinis semen continet: Verùm hoc accidentarium est, & ex luíu quodam natura.

Distinguuntur Mala Punica saporum respectu in dulcia, acida & vinosa, seu in dulcia, vinosa & media: quæ genera aliter etiam distingui dicuntur, ut v. g. magnitudine: Dulcia enim sunt multò majora & speciosiora, & granis majoribus. Perhibentur etiam dulcia cateris magis scabro esse cor-

tice. 'Anvilua dicuntur non quibus nulla inest granorum duritia, sed quibus minor.

Amat hac arbor folum cretofum, macilentum, fed in pingui quoque provenit. In calidis Meridiem versus regionibus sponte exit, velut in Gallia Narbonensi, Balearibus insulis, Italia & Hispania, ac præcipuè in regno nunc appellato Granatæ; quæ à frequentia Malorum Punicarum nomen acceptife creditur. [In finibus Granatæ parcè, quicquid scribat Matthiolus; nam hac in parte majorem fidem habemus Lacunæ Hispano. J. B.] In frigidioribus regionibus, ut Germania & Anglia in curiosorum duntaxat hortis culta cernitur, ubi etiam hyeme curiosè contegenda aut reponenda est, nè à frigore violetur. Et tamen umbras amare aiunt & rigationes.

Poma omnia in genere censentur boni succi, ventriculo convenientia, sed pauci nutrimenti: tum & Vires, omnia (autore Dioscoride) Veneris impetus excidunt, ea præcipue quæ frigidæ temperaturæ sunt,

Locus.

Dulcia corúmo, fyrupus exhibentur in tuffi chronica & pleuritide: in febribus minús commoda funt, quia inflationes, calorémy, augent.

Acida frigida funt & adftringentia: ftomachica: unde eorum ut & fyrupi ex iifdem confecti usus est ad sixim, febres biliosas, gonorrhœam, picam gravidarum, oris putredinem & similes af-

Vino[a (acido-dulcia, Granata muz.e) mediæ funt naturæ inter dulcia & acida, cardiaca & cephalica Usus pracip, in Syncope, vertigine, &c. Ex malis hisce ad usus supradictos succus exprimitur & fermentatus depuratufq, vinum dicitur.

Varios modos parandi vinum Granatorum vide apud J. Bauhinum. Simpliciffimus videtur fe-

Acini maturi diligenter à cortice & membranis repurgati prælo committuntur ac exprimuntur mox vinum faccis ad id accommodatis percolatur, & in vasculis id excipientibus desidere finitur, defacatum reponitur affuso oleo ne vappescat aut acescat. Utilis est potus ad sitim febrientium extin-

Potest etiam ex succo expresso & defacato, admixto saccharo, & decocto, deinde fermentato parari vinum generosum & inebrians.

Flores, tam Balaustia, quam Cytimi, natura sunt terrestris & valde adstringentis, unde creberrimus able, erofione producunt : sanant etiam oris ulcera, tonsillas, uvulam, &c. in collutionibus. Scorpionibus etiam adverfari dicuntur.

Cortex (malicorium, psidium) ejusidem natura cum floribus est; Utilis etiam ad coria praparanda, & ad atramentum vice gallarum. Addit Constantinus, Malicorium vino decoctum & potumomnes ventris tineas necare, maximè eas quas Afcaridas vocant.

Nucli indem refrigerant, aftringintque, imprimis qui ex pomis acidis collecti. Breviter flores, cortex, nuclei [adde & folia] ad ea conducunt quibufcunq, adfiritione opus eft. Ex Malis Puncis contufis cum fuis corticibus exprimitur fuecus qui purgat bilem flavam, ut feribit Carlalpinus. Hoc de Punicis dulcibus accipit J. Bauhinus, & corticis amaritudini tribuendum cenfer.

2. Malus Punica sylvestris C. B. Ger.agrestis J. B. The wild Pomegeanate.

Domestice & cultæ per omnia similis est, asperior tamen & spinosior. Passim hæc sua sponte luxuriar in sepibus Narbonensibus. Nobis non videtur specie differre à sa-3. Malus 3. Malus Punica sylvestris major, sive Balaustium majus Park. Balaustium slore pleno majus C.B. Balaustia Hispanica J. B. Balaustia Ger.

1462

Balaultia flores sunt ampli, Punica cujusdam sylv. densistimo foliorum purpuralcentium farctu stipati, gustu adstringentes, non Cytino oblongo ut in sativa pomifera Punica seu simplici, seu multiplici flore, (qualis nonnunquam reperitur) sed compresso, lato suffulti, cui color ex flavo purpurascens, corium durum, lignosum, in lacinias quoq divisum. Adeò multiplici folio interdum conftant, ut Rofæ videantur centifoliæ colore faturato

4. Balaustium minus Park. Balaustia slore pleno minore C. B.

Folis atro-virentibus, calice craffiore, flore minore, triftiore, faturata purpura punicante à priore differt, inquit C. Bauhinus.

Cortex Granatorum menses movet, & febres intermittentes sape fugat, ab experientia Tachenii: abundat enim quodam Alcali aperitivo, quod patet multis experimentis. D. T. R.

CAP. XI.

Malus Limonia Malabarica fructu umbilicato.

Katou-Naregam H. M. P.4. T.12.

Rbor est procera, caudice crasso, candido, multisque ramis donato, qui cortice cinereo odorato obducti, ac fungosa intus medulla referti, necnon ípinis fuícis, nitentibus & aculeatis infuper muniti funt.

Radix flavescens, fusco cortice tecta, amara, odorata.

Folia perfimilia funt foliis Mal-Naregam, præterquam quòd nervuli è costa media exeuntes crasfiores fint, & inferne magis emineant; quo fit ut in plicas ea ac rugas crispentur.

Flores plures fimul juncti extremis furculis proveniunt, & calyci viridi in quinque lacinias acuminatas secto inharent, viridi-flavescentes, odorati, subamari, quinque subrotundis foliolis constantes, staminulis candidis octo aut decem medium obsidentibus; inter qua stylus prodit exiguus, itidem al-

Dicans.
Fruit M. Limones pufilli funt, tenuioribus fulcis ftriati, ac in vertice calyce florum furrecto coro-nati, atro-virides primium, albis interefitinchi punctulis, dein aurei, corrice Limonum cortici haud ab-fimili cindit, carricque candida, acidi ac vinnofi faporis, intus referri; intra quam numerofa continentur semina oblongo-rotunda, plana, candida & nitentia, duplici ordine locata, ac membraneis quibusdam pelliculis seu parietibus intergerinis sejuncta, ità ut singula in singulis latitent cellulis.

Crescit frequenter locis arenosis & petrosis circa Parakaro & Kaymaal provincias Malabar: Semel Locus. in anno maturos fert fructus, mensibus viz. Decembri ac Januario.

Succus foliorum egregium capiti expurgando habetur errhinum. Idem cum Pipere longo, Zinzi- Viret. bere, & saccharo exhibitus tuflim sedat, caterósque pulmonis affectus è causa frigida natos potenter fanat. Insuper è foliis hisce in aqua coctis Balneum fit, quod lassitudini, necnon artuum doloribus tollendis mirifice conducit.

CAP. XII.

De Ficu Indica Tuna dicta seu Opuntia.

Uamvis Frutex hic Theophrafti & Plinii Opuntia non fit, cum illa, ab Opunte oppido circa quam provenit nomen fortita, herbula fit non frutex nedum arbor, merito tamen Opuntia Indica arborea, aut frutecofa dicir poffit, quia infigni proprietate è folio radices emittendi cum Opuntia Theophrafti convenit, nec alia quevis prater eam, quod hadenus audivimus, arbor aut herba. Quinetam Opuntiam hodie (ut puto) in Locride fruttra questiveris. Cum dico Tunam è folia radices agere apparentam potoits & opinionem vulgarem fequor, quàm rei ipfius veritatem. Qua enim folia videntur revera non funt fed pottis rami. Nam, 1. Folia

non germinant, aliaque ex se folia emittunt, sed rami. 2. Folia intra annuum saltem spatium in justam magnitudinem extensa postea non angentur. In hac autem stirpe que dicuntur folia quotannis augentur & incrementum capiunt, & in nonnullis speciebus lignescunt. 3. Addit Gul. Piso, Folia contigua tantùm effe arbori, è contra omne quod rami vicem subit continuum: Se autem in quibusdam Ficubus dissectis radices immediate continuatas vidisse frondi. Tandem, 4. Folia plerifq. omnibus plantis, etiam semper virentibus, tandem decidunt; at in hac propriè loquendo perpetua funt. Verum argumentum hoc non concludit quoniam dantur nonnullæ v.g. epiphyllospermæ in quibus folia durant quandiu caules: ut neg, quod hac fructum è foliis dictis emittat; nam epiphyllo(permæ quoq, idem faciunt.

Forma tamen externa lata & compressa cum foliis conveniunt, & à ramis different, qui in omnibus aliis stirpibus teretes sunt.

Dicitur autem hic frutex Botanicis Ficus Indica, ob aliqualem fructûs cum Fico familitudinem.

Locus.

1. Fieus Indica major Park. Indica Ger. Indica folio spinoso, fructu majore C. B. Opuntia vulgò Herbariorum J. B. The Prickly Pear-tree.

In magnum interdum evadit fruticem, cui folia magna, longitudine nonnunquam plusquam nn inagram mediant eratu inacent, en 1995 magna, engagaste menunguan padala latitudine fedquipalant, ex oblongo rotundata, policem craffa, infina etam multo craffa fora durrora, fupremis, foris membrana tecta, plurimis tuberculis afperata, è quibus fipinule albæ, nora curro na proteina, constituiname cetta, puntus tubercura aperais, e quanta frincia culte. facile contrectanti adherentes, inficio, aculeo fiationem nativam delerentes, fueco intus turgentia, colore herbaceo, tactu vifcido, falivofo, qui exficcatus granulofus arena tenuffina: inturgentia, colore herbaceo, tactu vifcido, falivofo, qui exficcatus granulofus arena tenuffina: inturgentia, colore herbaceo, tactu vifcido, falivofo, qui exficcatus granulofus arena tenuffina: inturgentia, colore herbaceo, tactu vifcido, falivofo, qui exficcatus granulofus arena tenuffina: inturgentia, colore herbaceo, tactu vifcido, falivofo, qui exficcatus granulofus arena tenuffina: inturgentia colore del control del colore The articular digitorium relobutitir, per quem dicurrunt nervorum plarimorius arene continume in-flea artirui digitorium relobutitir, per quem dicurrunt nervorum plarimorium mediocriter crafforum rericulati plesus; atque hac quidem folia ex aliis foliis jucundo connexu fuccrefcunt, quibus etiam plarimitim pro caudice utium; & in brachia diducitur. Polithec cum tempore incraffantur magis, & funt rotundiora, imo ligneam tandem fubilitantiam acquirunt, prefertim inferiora, túmq, & fpinas magnae parte amittum. Femors erafficien interdum acquint, ut nos in Sicilia oblervari-nus. Foliorum pinnis infident fructuum rudimenta multa, fimiliter fpinola, è quorum umbilico forest emicant, calarhi Balauftii quadantenus effigie, fucculentiore magnitudine, multi, lutei, multis folius ungue latioribus, Rofarum folius fimilibus confitantes, quibus marcefcentibus frudim maturatur, Ficam magnam adæquans, fupernèumbilicatus, pulpa fanguineo colore manus tingente infecta, gustu subdulci, sed quam Ficuum insuaviore, gramunulis farcta Lentis fere magnitudine, sed finuatis & inæquali ambitu donatis, iisdémq, concoloribus in finu. Gesnerus in fructu gravem quendam odorem effe annotat.

Cùm primùm exit hac planta foliola duo emittit crassa, succulenta [aliquod Sedi genus emergere diceres] mucronata, e quorum finu conjugali ceu pili quidam candicantes & purpurantes, futurarum sonularum primordia simul exseruntur, quos non multo post solum sequitur sidem vestitum & hirsurum totum, nec latum sed teres sere, quod tamen temporis progressu paulatim in latitudinem comprimitur, fiúntque aculei cum tempore etiam duriusculi. Radicula novellæ plantæ sim-

Exftillat & gummi hac arbor, Succino flavo colore & substantia, si duritiem eximas lapidosam, admodum fimile, & glebulis concretum, & Tragacanthe freè in modum vermiculatum, adeò dirum, ut denibus comminuere vix fit. Candelæ admotum flammam non concipit, fed comburitur, nec tamen ullam odoris spirat fragrantiam, masticatum quoq nullum saporem effatu dignum

In omnibus ferè America provinciis & infulis, exceptis maximè Borealibus, provenit. In Europæ etiam caldionibus regionibus facile comprehendit & in magnitudinem proficit. Vidit Camerarius Neapoli altero tanto majorem quam hominem, caudice duro & lignofo. Vidimus & nos Rome in horto Pontificali Vaticano Belvedere dicto non minores.

Observayi D. Tancredus Robinson hanc ficum Indicam producere fructum maturum in Gallia Nar-

bonensi, & Regno Neapolitano, ubi instar sylvestris plantæ loci Indigenæ ad vias, latera montium,

& inter scopulos copiosè crescit. Tam vivax est hac planta, ut cum seminulo sato, tum folio humi medio tenus defosso crescat facillime. Frigoris impatiens ett, jiedogue hyeme reponenda, attamen & loca ninis occlusi odit. Humore nimio oorumpitur & patrescir: ideoque ab Autumnalibus imbribus & qui verno tempore cadunt persæpe læditur.

Multa hujus fruticis species in America reperiuntur.

In Mexicana provincia Fr. Hernandez oblervavit fequentes.

1. Prima, Tzbac-Noebili vocatur, quod albus fructus ejus fit: Folia fert rotunda, parva, lavia rarisq horrentia aculeis: Florem luteum: Fructum spiniferum & candentem; & in fruticis attollitur

2. Secunda, Coz-Nochtli dicitur, quòd pallentem proferat fructum. Foliis constat amplis, orbicularibus, multisque & prolificis, horrentibus aculeis; fore coccineo, per extrema pallescenti, &

Pouno nueva a raco.

3. Tertia, Atlatec-Nochli, seu Tuna ex albo in rusum colorem inclinans. Folia fert angusta, oblonga, impense aculeata, & nonnihil purpurascentia, quod est huic tantum generi peculiare, cum catteris omnibus viridia sint: fructum non valde spinosum: florem extra luteum, intra verò ipsius

4. Quarta, Tlapalnocheli, id est, coccineum. Folia fert tenuia, angusta & oblonga, sed breviora præcedentibus, ac minus spinosa; florem ex albo rubescentem & parvum; pomum non adeò spino-

fum, sed coccineo flammatóque colore præditum. 5. Quinta, Tzapomochtli, ob fimilitudinem quam habet cum fructu Mexicanis dicto Tzapotl, folia fert squalentia, ovi figura, quibusdam horrentia spinis, & flores in his luteos ex albo in coccineum

6. Caca nochtli, seu herbacea sylvestrisse, Tuna, in arboris magnitudinem attollitur, multis alis concava eft, folific, conftans rotundis, parvis & foinolis, fylveftri fructu vix Juglandem nucem mag-nitudine fuperante, fed fpinis horidiore & pallidis floribus.

7. Eff & Zochonechti, fimilis forma pracedenti fed tam foliis quàm fructu acida. Sunt & alia prater dictas hujus fruticis feu species seu poniis varietates, pro diversitate regionum

in quibus oriuntur, quemadmodum apud nos Pyrorum & Ficuum. Ficus Indica lavois pilosa C. B. diversa species videtur. Hac ex Creta missa; eaque duplex, altera

folio rotundo, altera oblongo.

Ficus Indica humilis C. B. Ramisest reflexis, & veluti repentibus: flore magno luteo. An Eicus Indica spinosa minor Park? Ficus Indica folio spinoso fructu minore C. B? Species Lib. XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

Species illa quam primo loco descriptimus eadem est quæ in Insula Jamaica & Barbados, The prickly Pear-tree, id est, Pyrus spinosa dicitur, quaque in Europa frequentissima est, cujus fructus aliquot comesti rubro sanguineo colore urinam tingunt, ut admirationi sit.

Tum fructus tum folia refrigerant & humectant, falivosaque sunt, quo fit ut eorum succus ex-Virte.
pressus febres ardentes maxime extinguat, & sitim expleat. Grana sicca & adstringentia sunt: Hinc Poma cum granulis loco cibi fumpta alvum fiftere dicuntur: gratum præbent alimentum refrigeransque, etti flatuosum, & corruptioni obnoxium si largiùs sumantur, quemadmodum alii horarii fructus, astuantibus jucundissimum, Succus planta aut aqua stillatitia admirabilis est adversus biliofas febres. Auxiliantur radices ejus cum Hieracii quadam specie Enterocelis, & Erysipelatis medientur. Indi succo expresso pro aqua utuntur; & D. Hughes se fructibus hisce in inopia aqua persæpe fitim sedasse refert.

Experientià constare aiunt folia eorumve succum vulnera recentia mirabiliter sanare. Tumores etiam & apostemata, que nautis plerunque accidere solent in Americam trajicientibus, potenter discutiunt. D. Hughes folia charta madefacta involuta, & sub cineribus tosta ejusmodi Apostematis cataplasmatis forma applicare solebat, successu supra spem & expectationem prospero, ut nullum vel præstantissimum medicamentum compositum ad hunc usum æquè commodum & profi-

Montanis magna ex parte in locis proveniunt referente Hernandez: at Hugesio in depressis præ-Locus. cipuè ad maris litus. Gummi plantæ renum & urinæ calorem temperat.

Species illa Tunæ quæ vermiculos Cochinillæ dictos producit & alit Nocheznopalli, seu Nopalnochezeli Indis Mexicanis dicitur. Hernand. studiosè colitur, & à pecorum armentorumque injuriis diligenter defenditur. Interdum sponte natura, interdum hominum industria vermiculi hujus semina [fuperioris anni] feu ova tunis admoventur, quæ brevi animalcula excludunt, cum adoleverint & ab incolis exliccata fuerint Grana perperam dicta. Hac toti Europæ inferuntur ditiffimo commercio, quinquies mille sexcentas septuaginta arrobas, anno 1587, una classe in Europam traductas refere Acosta. Curam & culturam grani tradit Herrera his verbis. Est illud [Granum dictum] vivum animalculum vel potiùs insectum, à cimice forma non multum abludens, cim primum plantæ se applicat pulice paulo minus, è semine erumpit Acari magnitudine, & arborem integrum atque adeò totum hortum implet, & femel atque iterum quotannis colligitur. Arbores certo ordine instar Vitium disponunt, atque studiosè colunt, & repurgant à zizaniis: quo recentiores sunt plantæ eò copiosiùs & præstantius serunt granum : inprimis autem necessarium est ut à variorum insectorum injuria defendantur, nec minus à gallinis quæ granum devorant. Utuntur vulpinis caudis ad plantas detergendas, nè novella infectorum feminaria lædant: ubi autem jam fatis adoleverunt, magnà curà eximuntur, necantúrque aqua frigidà aspersa, atque in umbra ficcantur & conduntur fietilibus. Eadem & cinere injecto enecant, deinde abluunt, atque aliis insuper modis suffocant, frigida tamen enecta cateris præstant. Plurimis modis granam à mercatoribus adulteratur. Optimum longè granum dat Tlaxcallam, cujus indigenæ præstantissimam tincturam ex illo conficiunt, hoc modo, Comminuunt & macerant in decocto aluminis, & ubi refederir cogunt

in tabellas, quas Hifpani vocant Grans en pen. Hane Tune speciem describunt Piso & Marggravius, Jamaceru V. nomine. Ad nos (cripte D. Tancedas Robnofon Instetum illud, seu Vermiculum exiccatum Cochinil dictum & Ficum Indicam depascens, evadere Hexapoda, & propriè nominari posse Scarabæum Mexicanum punctatum seu maculatum nostratibus Lady tom dicto similem; cujus elegantem Iconem exhibuit ingeniofillimus vir D. Edwardus Tyfon M.D. in Philosoph. Transact. N. 176.

2. Ficus Indica seu Tuna prima, seu Jamacaru Brasiliensium prima Pisonis.

Adeò inter se variant Ficus Indicæ Tunæ dicæ, pro natalis soli diversitate, ut nisi flore & frucu, tum interna qualitate convenire deprehenderentur, ad diversa genera pertinere viderentur.

Prima species Fruticibus aut arboribus adnascitur, tenues radices habens, quibus se illis inserit. Folia ejus crassa, solida, instar Aloes triangularia, vario modo fibi invicem opposita, ut in Ficu Indica. Folia viridia, turgentia succo viscido, sed insipido; in extremitatibus angularibus foliorum rudimenta fructuum funt, & spinulæ acutæ juxta se positæ quatuor cinereæ.

Provenit in ejus summitate flos suavis odoris, caterum Nymphae majori similis, exterius constans multis foliis viridibus, angustis, oblongis, & in medio horum columna flava, rotunda, superius in multas partes diducta.

Fructus ovi figura est, & plus minus magnitudine, triangularibus eminentiis conspicuus, cute te-Etus instar corticis Mali Aurantii, internè & externè colore elegantissimo ceu lacca & cinnabrii mixto. Caro interior alba, fucculenta, faporofa, feminibus nigris, splendentibus referta, quæ fimul cum pulpa comeduntur.

Præterquam quòd ob delectabilem fructuum fragrantiam & ob fuccum ex acido dulcem, ab æftuantibus expetuntur, febricitantibus imprimis & biliofis conveniunt recentes, quòd grato acore palatum afficiant, & fitim fedent, cor ac ventriculum mire reficiunt. Succus denique ex hac planta extractus febribus ex bile ortis medetur.

2. Famacaru (eu Ficus Indica 2. Pisonis, prima Marcgrav.

Frutex est arborescens, mediocris magnitudinis, caudice tereti, griseo & stellatis aculeis obsito: superiores rami deorsum propendent, quorum exortus sunt longi processus, teretes, stellatim aculeati ut caudex. His ramis versus exteriora infident folia Tuna modo, ovalia, compressa in ambitu aculeis fingulatim politis. In superficie utraq foliorum eminent tubercula quædam: color autem ramorum illorum & foliorum viridis est. Fert florem albicantem, qui ex illis tuberculis foliorum ena-

Vires

scieur, & in multa stammula desinit. Frusten haud multum à pracedente differt sed minor, carerùm gustu & dignitate illi par.

4. Jamacaru. III Pisonis. 2. Marcgrav.

Arbor est magna & procera admodum, Caxabu etiam Brafiliensibus dicta. Primum erumpit è Arbor est magna & procera admodum, Cazasia estam Brahienhous dieta. Primum erumpit è terra folio uno octangulo, ciusa anguli teretes funt, aqualis omnescrafficiei, qual esculpti elient, ordine fipinulis in fiellular modum pofitis armati, & inter qualibet duas tales fiellulas transvertalis quadam lineola eminet. Huic folio alia plura Tuna more admicuntur, in alcum crech, brachim craffi, quodibet ab uno ad sex pedes longum. Successi autem temporis folumi inferius conticem griseum acquirit, ac in caudicem lignosum & craffium abit, spongiosum tamen & facile cadum Edit verso une caudici position. duum. Folia verò qua caudici proxima, ramorum vicem subeunt; catera foliorum. Caudex vetus, & ramofa illa folia fijina deniq, amittun. Flee caudici huic lolitarius provenir, albus, magnus, fequirur fructus ovo anferino duplo major, ovalis figuræ, exterius obscure ruber, qui comeditur eftq. grati saporis & refrigerantis qualitatis.

5. Jamacaru IV. Pisonis tertiæ secunda species Marcgrav.

Teretibus est ramis & nodofis, ad quos nodos funt spina ut in exteris. Trunco est admodum spinoso, eoq rectifilmo, vere Pinum diceres, si altitudinem & rectifudinem consideres, verum in cateris differt, quòd foliis potius se invicem protrudentibus quam ramis in arboris summitate decoceters untert, quot rous potus le invicent protucentios quair faith it acons infiliated ecco-ratur, qua rotunditate & crafficie palmam, longiffimis spins digitos manus amulantur. Frudtus Audon non innotut. Caudicis medulla est Sambucina facile mollior, qua secta arbore continuò exficcatur, abita in levissimum pulverem, qui decidit, móxque ablato spinolo cortice relinquitur feagus concavus, arundine levior, mirs cancellis, qual tecant, mosque actato primoto tortice relinquitur feagus concavus, arundine levior, mirs cancellis, qual ex arte fabricatus; qui fi ab igne accendatur, flammam luculenter fover, facifique loco Audeori ter facienti de nocte inferviebat.

Varietates Ficus Indica seu Opuntia in Horto Leydensi cultas sic distinguit clarissimus Hermannus. 1. Opuntia major folio spinis longissimis & validissimis armato. 2. Eadem folio minori rotundiori & compression. 3. Opuntia maxima folio spinoso latissimo & longissimo. 4. Eadem folio spinoso loncompremont. 3. Opuma maxima rono pinioto isatumno ex iongimino. 4. Eacem toto i pirioto longiffimo & angulto. 5. Eacem folio oblogio media. 6. Ficis Indica minima folio fubroundo. Hifee addi poffunt Opuntie laves feu non fpinole, alasque varietates à flore & fructu defiumptz. Vide Cap. primum feu Ficus Indica prima: Hiforiam. Ab Amico quodam admonitus fum aliam fige-tem in horto non procul à Londino inveniri folio triangulari enfiformi (profundè canaliculato) ciem in horto non procul à Londino inveniri folio triangulari enfiformi (profundè canaliculato)

6. Jamacaru V. Pisonis, 4. Marcgrav. Nocheznopalli Hernandez. in quo Coccus Indicus

E radicibus tenuibus, in terra haud profunde latentibus nascuntur triangularia autetiam quadrata folia, viridia, unum, duos, tres, quaturore pedes longa, quibus alla hine inde adnacimutu ur in Ficu Indica: quodlibet corum latus duos, tres, vel quaturor digitos latum, funque duplo craffiora quàm Indica: quodlibet eorum laus duos, tres, vel quaturo digitos latum, funtque duplo cráftiora quâm famacaru qua fruicibus & arboribus adnalcitur, fed illius longiora funt: in angulofis extremitatibus aculeis muntra, unum, duos, tréfve digitos longs, flavelcentis feu lignei coloris, fex, feprem vel octo inæqualis magnitudins juxta se pofitis. Florem fert ut pracedentis, fed minorem. Frusus figure oblongs, tres circter digitos longus, quatuor in ambitu crástius, constans cute cráss, fuceulenta, egre ribra, compressa per longitudinem facile findium & detrain potest, continétque pulpam albam, fuoculentam, firabilem, & quasi in multos globulos conglobatam: hæc multis seminibus nigris, colladorativa pamenta de Australia findishus sed minorches. Dubas quas familibus consideradora. splendentibus permixta est, Aquilegiæ similibus sed minoribus. Pulpa cum seminibus comeditur, estq. boni faporis, dulcis, Ficum vulgarem superans.

Succus è cortice rubro expressus acidi adstringentis saporis est, ut succus Ribium immaturorum. Folia autem hujus plantæ succulenta sunt, & succum dant herbosi saporis seu Brafficæ similem, qui fi amarus estet, planta hac Euphorbium estet: nam per omnia convenit cum ejus descriptione. Euphorbium verum slia & diversa est planta, quæ ab Horti Malabarici auctoribus describitur & depingitur sub nomine Schadida Calli.

Huc species Tunu in Nova Hispania profert Cochinillam, qua tamen hic locorum sedulò indagantibus nunquam apparuit. Piso.

7. Jamacaru VI. Pison. Brasiliensibus etiam Urumbeba dieta.

Caudice est recto, solido, spinis validis, inordinate positis armato; cui in summitate multa folia craffa, spinis horrida, palmæ figura, ramorum vicem subeuntia adnascuntur.

In desertis mediterraneis tantum reperitur.

Icon genuinam Ficus Indicæ speciem non demonstrat, ut neg, descriptio nimis brevis & succincta.

Omnes Jamacam sectus manca spectam mon acmongrens, un mag actoripus mimo overa o placement.

Omnes Jamacam species frigidas & humidas, licet gradu differentes, comperi, exceptis granis que funt inca & adltringentia. Quamobrem gummi quod ex illis defitillat, fructus, folia, radicas febribus alifique malis ex intemperie calida natis five affumpta, five extus admota me-

8. Ficoides

8. Fivoides seu Ficus Americana Cerei effigie spinosa & angulosa Hermanni Hort. Lugd. Bat. Сетем Речания spinosus, frustu rubro Nucu magnitudine С. В. An nostratibus, **Сре pinte** ip Cozen niant.

Hac superius Lib. 17. cap. 6. pro Euphorbii specie descripta est. Verum rectius puto à D. Hermanno ad Ficus Indicas refertur.

Idem Euphorbium Dodonzei ab hac planta distinguit, cum qua Bodzus à Stapel eam mis-

Idem Euphorbium Dod. pro ipfiffima planta ex qua Euphorbium Officinarum proponit, contra sententiam & affertionem D. Commelini, quem nos sequuti Schadida Calli H. M. pro Euphorbia planta tradidimus, nimis ut videtur securé.

Altera varietas Cerei Americani in Horto Chelleano prope Londinum à D. Waisse colitur. Hac planta ficur Tuna seu Opunta, plurimas varietates seu distinctas species producere solet. Ficoides seu Cereus angulosior & spinosior in Hort. Levd. reperitur.

9. Melo carduus echinatus Pena & Lobelis Ger. Melocarduus Americanus Park. Melocactus India Occidentalis C. B. Echino-melocactos J. B. Ad. Lob. Clus. Pomum spinosum Opuntiatum Munting. Ficoides Occidentale spinosum Melonis facie sulcis rectis Hermanni.

Planta hujus generis mediocris quam descripsit Clusius, 12 uncias longa erat, insimae partis ter-ræ insidentis ambitus 25 unciarum à qua in metam assurgebat, 16 profundis sulcis, totidemque elatioribus costis prædita, quarum singula novem tomentola tubercula habebant, è quibus decussatum acutiffina firmiffimaque & tanquam cornea decem spina, unciam utplurimum longa, interdum etiam ampliores prodibant, inter quas binæ, (in majoribus ternæ, in minoribus fingulares) furrectæ erant: ex autem fessili parce planta, quâ viz. supra terram incubuerat, & veluti fornicis instar curva erar fusca & nigricantes, media parte ex spadiceo candicantes, superna cineracei coloris, cuspides verò purpuralcentes. Summa parte plantæ (quæ foliorum expers erar, & radice tantum niteba-tur) denliffimum tomentum emicabat ad uncia: altitudinem, trium verò latitudinem in diametro, cineracei coloris, exterior ejus pars viridis erat, qualis ferè foliorum Tuna, parte tamen terra proxima in albo pallescebat: interna pars sive pulpa candida, spissa & adeò lenta, ut in tenuissimas etiam laminas secta & digitis extensa vix frangi posset, Cucurbita quodammodo saporem referens: Pulpæ meditullium & ipíum cor minus album erat, nullámque cavitatem habebat: fuprema autem pulpæ pars, cui tomentum inhærebat nonnihil purpurascebat : ipsum verò tomentum tenuissimum instar lapidis Amianti, & candidiffimum erat, in quo latebant multæ exiles spinulæ purpureæ, quæ supra tomentum se exserentes, rigidiusculæ erant. Ab extima pulpa rari quidam prodibant in tomento latentes folliculi membranacei, five vaginae, coloris fanguinei elegantiffini & floridi, unci-am longi, fuperna parte craffiufculi, infinna aqua videlicet pulpe adheterant angufti & tenues, pleni femine exili, nigro & filendente, inftar feminis Amaranchi purpurei : Summo horum folliculorum capiti inhærebat oblongum quidpiam tanquam flosculi rudimentum, quod supra tomentum capit extulisse videbatur. Radices craffiusculas, longas, lentas & fibrosas, insuper alias in ambitu minores adhuc retinebat, ex infima fede productas.

In infula Maio appellata & vicinis circa maris litus erutæ fuere. Abrahamus Muntingius in Herbario Belgico exactiorem exhibet hujus plantæ tum iconem, tum descriptionem. In icone repræsentatur fructus Tunz formå supra tomentum eminens cum flore ei infidente: quid descriptio oportet novi, cum Belgicam linguam non calleam, me latet; inter-

Sunt & aliæ præter dictam hujus fruticis seu species seu varietates, quemadmodum Ficus Indicæ; in Horto quodam Hollandiæ, & in illo Reverendissimi Episcopi Londinensis D. Compton apud Fulbam (plantarum & ingenuarum artium Mecanatis in atternum celebrandi) Echinomelocaeti alte-ram varietatem cultam observavit D. Tancredus Robinson. Sulcis seu canaliculis, recitis, & obliquis spinis, flore, tomento, fructuque variat, quoàd situm, figuram, magnitudinem, colorem, sapo-

CAP. XIII.

De Rosa.

Ofa à Graco fan fit, o in I mutato. Philo autem, si Etymologum audimus, nomen habet ab τος quafi cor, & κτι σείδιση files. Ita aurem dici air και απίσεωση, qua τουσμον, quafi τος... non dicatur etiam de bono ac grato odore. Plutarchus meliùs, lib. 2. Συμανος cap. ult. ubi

Rolam omnem initio candidam fuisse fabulantur Poetze & Turcze, illi ex sanguine Dei alicujus, seu Veneris, seu Cupidinis, tinctam erubuisse; hi ex sudore Mahumetis rubedinem contraxisse sibi perfinadent, ac propterea ejus folia humi jacere non patiuntur.

Carterum Rosa tum ob venustatem & amplitudinem floris, tum ob ejusdem fragrantiam, omnibus feculis, omnibus terris fummo in honore & pretio habita est, omnibusque floribus & odoribus

Rosam Pomiferis accensuimus; quoniam fructus in nonnullis Pomi magnitudinem assequitur, in

omnibus figura potius ad Pomum accedit, quam ad Baccam.

Rolam in genere sic describit J. Bauhinus, Est (inquit) frutex infirmus, Casl. & citò senescens Rolam in genere in delenite I, Bauhnius, Est (inquit) frucex infirmus, car. ic cito ieneicens infir recidatur, ut cum fuffruticibus ambigere videatur, raims aut potità virgis duris, lignofis, & utilità pullimium hilpidis mordacibifique aculeis horrentibus, non reclis, fed modice recurvis, frequentibus, folis fubroundis, afperis, per ambium ferratis, quinq, & feptem ex uno nervo five pediculo coherentibus, fibi invicem oppositis, fupremo fingulari: femise primium herbaceo inclusis calyce, qui tumefentes in virides alabaltros fattigiantur, quibus dehifentibus fleres panduntur (vel fimplices, vel multiplices), in calcisi fiu medio flerimin contrato canillacia, lutes accidius donata comolexi: femine meterntes in vineses atausatus rangantus, quinous deimetinuos pura perisantus. (on implicas) in calycis fui medio flamina quadam capillacea, litets apitiba dontat complexi: femine in oblongis capitulis, quae calycibus & floribus fublunt, per maturitatem rubentibus, & n quibuldam nigricantibus, duro, lanugine involuto: radicibus duris lignofis, in diverfa tendentibus, flolones cre-

DOS emittemations.

Porro Rofæ partes Medici numerant octo. 1. Capitulum illud folidum, lanugine quadam refortum, floribus lubstratum, ceu basin totam Rosam sustinenes, Calyx vocatum, quo numine tamen
globus rosa tosa totaus medium apertus sed adbue comiveron dicitum. 2. Cortex, [rectitis Calyx.] aperta sosa
ng quinque pinnulas seu lacinus divisiis, Alabastros quibustam dictos; Harum due barbatulas sunt,
due imberbes, quinta ab uno latere barbara, ab altera minimé. 3. Floris medium illud croccum,
ab leculiamenta Anthera (Offic Lonica) 1. Conillamenta Anthera (Offic anos sustines sustines). quod capillamentis insidet, Ambera Offic. [apices] 4 Capillamenta Anthera seu apices sustentantia. 5. Folium, Araser, cujus 6. Ima pars candida unguis appellatur. 7. Lana in capite contenta. 8. Semen lanugine inclusum. Cortex cum lana & seminibus inclusis Fructus recte dicitur, quarum maturitas tum ex colore ruffo, tum ex mollitie æstimatur.

I. Rosa rubra Ger. C. B. rubra, stere valle pleno, & semipleno, & simplici fere J. B. Rosa rubra Anglica Park. parad. The rrb stole.

Rofe rubræ frutex minor est quam albæ aut rubellæ, virgæ non ita crassæ, spinæ multo rariores & minores, nec ita mordaces; aliqui rami etiam sine spinis: faliæ ex longuisculo pediculo, cui in principio velut auriculæ, foliola sunt terna vel quina, splerunq quina Park J utrinque glabra, suntinque gla pernè magis virentia, subrotunda. Flores sive Rosa rubra, magna, quadam plena admodum, coloris intense rubri five purpurei, quædam paucifoliæ, odoratæ omnes & potifirmum ficcæ. Flores fe-

quuntur frudtas five capitula fublonga, rubra ubi matura.
Flores colore plurimum variant; alii colore funt intensè rubro fanguineóve feu in rubro nigricante, plenæ admodum, foliis omnum Rosarum amplissimis; alii pallidiores sunt & ad Damascenarum dictarum colorem accedentes: alii adhuc dilutiores Rosæ caninæ ferè colore; omnibus tamen folia feu petala ampliora funt quam Rofa Damafoena vulg. apirec etam crocei in medio multo plumes. Odoris gratia & funcitate quamvis Rofam albam fuperat, Damafoena neutiquam conferenda est. [Odor quamvis fatis validus est, nobis non admodum gratus videtur.] Folia probe exsicacta & celt. repolita tum colorem, tum odorem diutrus retinent quam Damascenæ folia, quantalibet cura & dili-

gentià affervata.

C. Bauhinus huc refert, I. Rolam Milefiacam flore fimplici rubro, vulgo Rofafina. 2. Rof. ex rubro nigricante flore pleno. 3. Rofam Milefiam flore fimplici rubro. 4. Rofam rubicundam Saccharinam dictam, Graculam Plinii. Cam.

Ebrodunensis historiæ auctores huc etiam referunt Rosam rubram pallidiorem C. B. item Rosam fautratils rubentem ejufam. Verum utramque erroneé: Pofterior enim ef Róa 1. Pranéfina fimils Gu/, Quam & ipfi diffinctam speciem paulo post faciunt: Si autem per priorem intelligat Rosam holosericeam dictam, nos eam pro diversa species habemus.

Rofa Damafena Ger. Park. Sativa IV. five purparea C.B. rubello flore majore multiplicate five plene, incarnata vulge J.B. The Damask Hole. Clufo Premifina diction.

Rose ha fruticis sunt praalti ut alba, spinosiores tamen iis multó. Ejus rami abundant spinis aduncis & mordachus. Folia non virent uri in rubra, nece polita funt ut in alba, terna, quina aut etiam feptena, parte rounda. Flera multi fimul, ex longis pediculis hifpidis, calyce etiam hifpido, magni, pleni, incarnati, odoratiores dum virent rubris & albs, imò omnium non dico Rofarum, fed fiorum in genere longe odorauffimi, ut quæ halitu fiuo fuaviffimo fenfum mirificè oblectant, citra ullam omnino offensionem aut satietatem.

Damascenæ dicuntur quoniam ex Damasco Syriæ urbe advectæ creduntur. Per totam autem propemodum Europam in usu frequentissimo sunt ad Syrupum ex multiplici earum infusione pa-

Hyemes nostras etiam asperrimas facile tolerant.

Rola cujusdam meminit Clusius, cujus flos multo dilutior erat, Pranestina, & serè albicans, perinde tamen magnus & plenus, in quo nonnulla etiam folia observavit media ex parte candicantia, altera purpuraicentia, vel timilis coloris venis afperfa.

Alterius [aut ciuldem] Prænestinæ similis forma & magnitudine, quæ utplurimum dimidia ex parte candida folia habere, reliquá rubra, aut tertia duntaxat ex parte alba, vel nunc integra alba, modò integra rubra inter se commixta conspiciantur.

3. Rosa Provincialis rubra Park. parad. rubra flore valde pleno J. B.

Hanc J. Bauhinus in urbe Provins Galliæ se vidisse scribit valde plenam & rubram, quæ invarias Galliæ partes exficcata distribuitur, quia valde odorata. Ex hac conserva ficca ubique paratur. Huic star densissantes foliis multo minoribus quam in vulgari rubra, odoratior etiam quam illi. Calyx spinulis horret. Folia duûm ordinum, duo semper sibi ex adverso opposita sunt, quintum verò in summitate medium inter ordines locum occupat, omnia in circuitu ferrata, glabra, supernè

Frutex ipse paulò minor est quam Rosa Provincialis Damascena, corrice viridiore, nec adeò rubente. Folia magnitudine paria: Flores paulò minores, petalis non ufque adeo confertis & numerofis, colore minus faturo quam in Rubrarum optimo genere.

4. Rosa rubra humilis sive pumilio Park. parad.

Rosa rubra vulgari minor est & humilior, alioquin ei non ità dissimilis, spinulis paucissimis vel nullis. Flores multiplicibus confertis, arcté ftiparis foliis conftant, minores, minúsque expansi & patuli quam rubra vulgaris, petalis adeò aqualibus ac si forfice resecti essent; colore rubro minus faturo quam Rofæ rubræ Provincialis, odore languidiore rubræ vulgaris.

- 5. Rosa bolosericea simplex & multiplex Park. R. rubra pallidior C. B.

Virga hujus vetultiores cortice obscuro seu nigricante teguntur, stolones novelli viridi obscuro, paucissimis vel nullis omnino spinis muniti. Folia saturatius virent quam in aliis plerisque Ross, septem plerunque eidem costa seu pediculo communi adnexa, cum in aliis plurimum quinque duntaxat observentur. Flos aliàs simplici quinque petalorum latorum serie, cum multis in medio apicibus croceis constat; aliàs duplici, exterioribus latioribus & majoribus, interioribus minoribus, colore rubro saturo seu sanguineo, holosericum cremesinum dictum referente: interdum etiam slos magis multiplex est, sedecim aut pluribus foliis compositus, magnitudine ferè aqualibus. Omnes odore infirmiore quam Rola vulgaris rubra.

Hac C. Bauhino rosa rubra vulgari minus rubet & flore simplici plerunque est, & foliis latissimis, cujus frutex ípinis communiter caret.

6. Rosa pumila Pannonica flore rubello J. B. Szlv. 14. seu pumila rubens C. B. pumila rubra Austriaca Park.

Pedales atque aliquando cubitales etiam ex eadem radice profert virgas, virides, lentas, infernè paucis, fuperné multis finis rigentes; foliorum alas rubræ fimillimas, quinque aut feptem foliis, fu-perné viridibus, inferné candicatulibus conflaencs; finimis virgis & ramúlis innafcuntur fatis magui calyces, five alabaltir, hirti barbatique, quales in Rofis rubris timplici foliorum ordine conflaenibus; ex quibus deinde sesse experimente ex evanescente rubedine, carnei fere coloris, multis luteis staminibus floris umbilicum, quemadmodum in aliis Rofis occupantibus. Frudius ruber, rotundus, omnium maximus, & Pyri in modum turbinatus, fulve(cente pulpa, inacqualia alba femina continet.

The Floret paffin in cadius fylvis, alianum fyvarum marginibus, fubinimorbus & defertis agris per Lexu & Aultriam inferiorem & universam Pannoniam Junio: Fructus maturescit Augusto.

Hace eadem videtur Rose versicolori Park, parad, quam Anglici, The Book and Lantaster.

Hole vocant: est autem Rose Damascenze varietas potius quam species distincta. Odor Damasce-

Nec diversa videtur Rosa crystallina Parkins, parad, quæ non aliter à præcedente differt quàm Rosa crystalcolore virgarum in flore pallente faturatiore seu intensiùs incarnato.

Rosa Provincialis sirve Hollandica Damascena Park. parad. Hollandica sirve Batava Ger. ma-xima multiplex C. B. Hollandica rubella plena, quibusdam centifolia spinoso frutice J. B. The Damask Province Role.

Ad staturam & magnitudinem Damascenæ æmulam assurgit; cortice rubente tum à Damascenæ frutice, tum ab aliis Rofis facilè discernitur. Folia etiam majora & rubicundiora aliis. Rofa colore incarnato cum Damafeenis conveniumi, duplo triplore majores, folia inumerofiffinis dense Ri-patis compofite, extrinfecus majoribus, intrinfecus pufflis, flaminum locum explentibus, & in iplum calpeem reflexis, adeò ut faminas & apiere, floues habeat, vix compaream. Odor Damafeene ad albam nonnihil accedens, Damafeene certè longè inferior, non tamen ingratus. Variat interdum

Antequam plene explicatur flos admodum concinnus, venustus & speciosus est. A Gallie urbe Provins, in cujus agro provenit, nescio an sponte, an aliunde translata, nomen accepit. Videtur equidem species Rolæ distincta, verum de eo mihi non certò constat, cum reperiantur ejulmodi & rubræ, & albæ, & luteæ, cúmque stamina & apices in flore nondum observave-

rim. Forte arte aliqua & mangonio talis initio effecta est-

Hujus varietatem observavit Clussus, priore aliquanto minus, hoc est, mediæ inter Prænestinam & centifoliam magnitudinis, alioqui colore, odore & formà conveniens, quæ Rosa centifolia Batavica altera J. B. multiplex media C. B.

1469

Locus &

Tempus.

Locus:

Laciu.

8. Rosa sine spinis, store majore C.B. sine spinis Ger. sine spinis simplex & multiplex Park.
Rosa acanthos, store pleno, coloris rubelli J.B.

Cluf.

Multis flatim à radice affurgit virgis, humanam altitudinem interdum æquantibus [Rofæ intensè rubelentis altitudine, figura & effigie J.B.] Si fertili folo & loco umbrolo pangatur, utpluimum verò longè infra eam magnitudinem, & cubitalbus duntaxat aut felquicubitalibus, levibus, & fine fipinis, viridibus, flexuolis, in varios ramos diductis; [quarum tamen fumm proper from calveem, & folia furciali horriducidi funt, ex denfuffima apicularum nigrarum & afgeriufcularum congerie J.B.] Filia habet alata, hoc eft ternis aut quinis uni coftæ (quæ fibafpera eft.) inhartentibus, livia (entre intens fo capacitic averages intens latit entre for capacitic averages intense for capacitic a bins semper inter se oppositis, extremo impari fatis amplo constanta, fusca viridates superioritations, interest, interest cancelonia. Extremis ramis insident sense, oblongis hirsurisque pediculis inharentes, multiplici foliorum numero constantes, Prænestinis [Damascenis] majores, medii inter illas & rubras coloris [quem ornar varia vasque venarum purpurafeentium delineato, fubras verò folia ex incarnato candicant omnia J. B.] pucundi odoris: frudim brevis craffus, parae orbicularis, maturitate rubens: inaquale semen lanugine involutum continet. Radix repens, lignosa, dura, alia-

Aliud genus Rofæ fine spinis invenitur, non valde diffimilibus virgis, quod minores & rariore foliorum textura conftantes flores profert, colore pane facum vini rubri, quod C. Bauhino Rola fine spinis flore minore: J. Bauhino R. fine spinis colore pane facum vini rubri.

Florent hæ cum reliquis mense Junio.

9. Rosa rubella sive incarnata similis J.B. Rosa prima Pranestina similis Clus hist. C.B.

Præneftinz, quam vulgus Provincialem vocat, valdé fimilis eft [Rofa prior Clufii præter vulga-res] nec illa minus alté affirgit : in folo flore diferimen eft, qui circiter quadragenis aut plunbus foliis, paulo amplioribus & faturatius nonnihil rubentibus constat, multis staminibus slavis umbilicum occupantibus, alabastróque multo crassiore ac breviore: odor minùs suavis & albæ serè pro-

Valdè frequens est Viennensibus hortis & tota Austria, nullius tamen apud illos usus, quàm ad eliciendam aquam stillatitiam. Floret cum cateris Junio, interdum etiam Maio.

10. Rosa folio crispo rubello seu incarnato J. B. Rosa folio subrotundo & crispo C. B.

Rosa Damascena varietas esse videtur, cum non aliter ab ea disferat quam solio subrotundo & crispo, flore rubello sive incarnato.

11. Rosa sylvestris rubella parvo frutice J.B. An Rosa sylv. odoratissimo rubro store C.B? Rosa fylv. tertium genus Trag?

Hujus frutex parvus est, cubitalis utplurimum, forma similis Rosa intense rubra, curvis nonnunquam spinis, sed raris: foliis ut in illa quinquepartitis, rariùs in septem foliola distributis, serratis, quam ipnis, ico rans: rous ut in ma quinquepatusis iames in expensivolara difficulta glabris, fuperna parte obfcurius virentibus, denque enificia nere ex coloris se formar, ico fortundio-ribus e minoribus; fibre non parvo, coloris rubelli five incarnati, ut vocant, quinquefolio, jucundiffimi odoris, cui fuccedit capitulum cum pediculo infipido.

In collibus circa Genevam, v. g. la Bastie, Champe, &c. observavimus Junio slorentem.

12. Rosa rubello store parvo simplici, non spinosa J. B. spiv. minor rubello store C. B. quæ vulgò à mense Maio Maiolis dicitur.

J. B.
Mitior hac nullis horret fpinis, pediculo duntaxat floris nonnihil afpero: foliorum autem glabrorum conjugationes prærer extremum impar tres funt vel quatuor, ferratorum, fuperius virentium, inferius albicantium, glabrorum: rofæ funt parvæ, quinquefoliæ, odoratæ, coloris rubelli. Fruëtus rotundus, parvo Melpilo paulo minor, per maturitatem rubens, grana tomento involuta continer. In hortis lape altitudinem hominis excedit.

In montibus propè Genevam sponte provenit, nobis & J. B. observantibus. Ad radicem montis Albii prope Tigurum Gefn. Colitur etiam in hortis.

A. 13. Rosa solvestris inodora seve canina Park. canina inodora Ger. solv. vulgaris, store odorato incarnato C. B. solv. alba cum rubore, solio glabro J. B. Che common with Briar or Dogs Kole. Cynosbatos & Cynorbodos Officinarum, quivuslam the Depetree.

In magnos hac excrescit frutices, magnis armatos spinis. Folia sunt satis magna, utrinque glaba: Flare implices, quinquefolii, albi cum aliquo rubore, in medio flamina lutea. Succedunt apra longa, primum viridia, deinde Coralli modo rubra, qua ubi plane matura mollia redduntur, in hujus virgis ípongjolæ villofæ fepe vifuntur.

In lepibus pallim invenitur, omnibus in terris.

Ab hac ego specie diversam non puto

A. 13. Rosam sylvesfremedoram Get. sylve. folius odoratu C.B. folius olimaris. Eestimeem distam J.B. sylve. odoram stve Eglenteriam store simplici Park. The Omeet Telair.

Non alia quippe in re quam foliorum odore ab ea differt: neque in eius descriptione Botanici qui diversam velint consentiunt, aut notas distinctionis certas adserunt. Cúmque inter alias Rosas caninas hujus generis una vel altera sparsim & rariùs in sepibus occurrat, & nunquam plures simul, verifimile eft has ab earum femine nafci. His adde quod Rofa Eglenteria transplantando interdum degeneres & odorem amittat, ut observarunt Gesnerus & Lobelius

Nobis suffragatur Turnerus, inquiens, Ego hanc nihil aliud quàm suaveolentem Cynosbati spe-

Ab hac non aliter quam flore multiplici seu pleno differt Rosa Eglentina flore pleno J. B. sylv. flore pleno seu multiplici C. B. & aliorum.

Rosa sylvestris slore odorato incarnato varietatem observavit nobisque ostendit D. Dale, quam & Rose systems note current meaning varietation to the rather than the party quantity nos quoque dudin observable meminimus pomo frinulis sed ratioribus obstro, rotundiore quam Cynorrhodi vulgaris & hilariùs rubente, quodque barbulas seu calycis radios non abjeit, quemadmodum vulgaris Cynorrhodi pomum, sed in hyemem usque retinet donec fructus maturescunt.

A. 14. Rosa sphvostris altera flore albo nostras. Rosa splv. solio glabro, flore planè albo J. B. An Rosa splv. 4. species Trag? i.e. Rosa splvostris 17. seu arvensis candida C. B? An Rosa canina bumilior frustu rotundiori D. Plot.

Diffort à vulgari Rofa canina virgis gracilioribus, fpinis rarioribus & multò minoribus obfitis ; floribus albis, longioribus pediculis infidentibus, pluribulque fimul in umbella formam (e componentibus; fructu minore & rotundiore: foliis minoribus & ad Rofa pimpinella formam quodammodo accedentibus. Planta tota minor eft & humilior Cynorrhodo vulgari. In lépibus frequens eft.

J. Bauhinus Rofam fuam fylveftrem folio glabro fic deferibir, Floribus eft multis finul junctis, Rofa mofehate in modum, majeribus, omnino albis, odvattifimis, calycibus eorúmq, pediculis rubentibus: foliis feprenis, planè glabris, Rofæ fylv. albæ fimilibus. Non icà in altum excrefcit, nec ità robuftos profert ramos ut Rofa fylv. vulgaris, fed multim ferpens, ramis quibuldam parùm fpinofis. Floret Junio & Julio, paulò tardisi quam relique fiveftres.

nda foomios profert ramos ut Roia 1718. Vulgaris, tea manum repens, tamis quiocusam parum profis. Floret Junio & Julio, paulò tardius quam relique fyliveltres.

Roia fylveltris Cafalp, virgis humilioribus & minus fpinofis, floribus albis, nobis cadem cum hac noftra videtur.

C. Bauhinus ad Roiam humilem flore albo Cluffi refert, minus recte noftra femorative respective profits are received in the profit for the profit for the profit for the profit for the profits are received in the tentià: diversam enim speciem putamus. Videndum quid differat ab hac Rosa campestris repens alba C. B. pumila campestris alba Park,

Cynosbati flores qualitatibus convenire videntur cum Rosis sativis, sed majorem vim adstringendi Vira: habent, proinde in profluvio uteri rubro & albo fumma funt affimationis.

Fructus vi lithontriptica maxime commendantur, in qua tamen excellunt exempti arilli. Schrod. Pulvis iste in Antheris Cynosbati reperibilis, crocei coloris & summè volatilis, est genuinum sulphur vegesabile ab Archaco fublimatum, egregis dotatum poseltarbus: cui confanguine finnt pul-veres, viz. Alcool ex Julis Coviji, finnitiatubus Pini, muíco terrebri clavato, & in Antheris Lilio-rum alborum. Habent egregam vim anodynam, foporferam, cardacam. Hagendemus Comuba-toleg. p. 45: idem tradit Wedeliss de fujebme plantarum. Ego in phinficis & convultivis affectibus, in phrenefi, & Goloribus leinnefis utiles etfe existima. D. Tamered Rebring of

În acinis seu seminibus Cynosbati reperitur oleosa & balsamica substantia, egregia efficacia in Lithiasi; flammam citò concipit,& continet ipsam essentiam planta. Hagendorn. Cynosbatoleg. p:70. Duo Hydropici pro desperatis habiti ad integram valetudinem restituti sunt à diuturno usu decoct fructuum Cynosbati integris cum arillis in vino. Hagendorn. Cynosbatol. p. 154. Idem affirmatur de his floribus à Wedelio.

Hujus poma cum maturuerunt pulpam continent saporis cum aciditate grati, ad appetitum exci-tandum & aftum febrilem compescendum perutilem.

Ex hac pulpa cum Saccharo Officinæ nostræ Conservam parant, non modò ad febriles æstus, fed & ad Scorbuticos affectus calidiores utiliffimam: ventrem etiam leniter aftringit, & defluxiones fiftit, ut taceam palato admodum gratam elle, ventriculo acceptam, & concoctionem promovere.

Ex hac etiam pulpa bellaria & scitamenta multa, parare norunt coci & matrona honesta ad mensas secundas instruendas.

Infanabile ad hofee annos (inquit * Plinius) fuit rabidi canis morfus, pavorem aquæ pottifque * Hift. nat. omnis afferens odium. Nuper cujufdam militantis in prætorio mater vidit in quiete, ut radicem lyl- l. 25. c. 2. 3 vestris Rola blanditam sibi aspectu pridie in frutecto mitteret filio bibendam. In Lustania res ge. 1.8. c. 4rebatur, proxima Hispaniæ parte: casuque accidit, ut milite à morsu canis incipiente aquas expavescere superveniret epistola orantis ut pareret religioni, servatusque est ex insperato, & postea quisquis auxilium fimile tentavit.

Iu hujus ramis, fractis præcipuè alitérve læsis, vel ab insecto aliquo compunctis per æstatem mu-In Injus raims, fractis pracipue alterve Lats, vel ab inlecto aliquo compunitis per affatem mufoolim quoddam corpus herbacei & rubelcentis coloris ficpe excreticir, quod * Bedagar Lobelius, *Bedagar
Spongiolam alii appellant, vulgus [Germanicum fci. circa Norimbergam] quod fuppolium Officini per
fomnum incumbentibus provoces, *Den & Erbflaff; ciuy cincres ad dyfuram, tinasa dyremes pena dicini
expellendos Camer, laudat. Spongiolam hane fi incuderis, vermiculis exiguis albis intus refertia; of cinim
tam invenies, que per totam hyemem in cellulis fiuis latitantes, menfe demum Maio infequentis Bedagas theanni mulcarum formă prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fpiculo è cauda femper prominente bim. Can
"Bedagas de la fiuncia prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fpiculo è cauda femper prominente bim." Can
"Bedagas de la fiuncia prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fpiculo è cauda femper prominente bim." Can
"Bedagas de la fiuncia prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fpiculo è cauda femper prominente bim." Can
"Bedagas de la fiuncia prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fine de la fiuncia prodeum: quarum forma prodeum: quarum nonnulle aculeo feu fine de la fiuncia prodeum: quarum forma prodeum: q armantur, & ad Moufferi Seticaudas referri possunt, alia ea omnino destituuntur; & in hoc forte sensis J. B. sexuum differentia. Descriptionem muscarum vide in Cat. Cantab.

HISTORIA PLANTARUM.

A. 15. Resa pumila spinossifima soliu Pimpinella glabris, store also J. B. Itam, Rosa spiv. pomifers
Labelio, store rubella, sine spinit, pumila ejuldent. Item, Rosa arvina Tabernam. spinosa
ejuldent. Rosa spiv. pemisera minor C. B. R. Pimpinella sive pomifera minor Park. Ros.
Pimpinella solio Got. The Dimperiel stote.

Frutex est parvus, humilis, cubitalis aut summum sesquicubitalis, virgis spinossissimis, foliis minimis, Pimpinellæ foliorum æmulis, unde ei nomen quatuor conjugationum: Rolis exiguis, candidis,

[inodoris Park.] Fructus rotundi satis grandes, per maturitatem nigri. In fabulofis & perrois frequens naforur. Reperiri aiunt cum & fine finns, C. Bauhinus fe utramque habuiffe air, & Parkinfonus in eodem agro utramque fimul fæpius inveniri affert. Nobis in Anglia (peciem illam qua fipinis caret nondum videre contigit, nec puto apud nos orni nifi ex accidente: at neg dari inter has duas effentialem feu specificam quam vocant differentiam. Hinc tamen non immerit C. Bauhinus ad idem caput reducit Rosam pomiferam Ad. Lob. que lavis, & Rosam arvinam Tab. que spinosa. Rosa pomisera titulo Lobelium describere Rosam Pimpinellam nostraarvinam 140, que ipinoia. Rose pomieres utulo Loceium deciniore Rosan Frindiciani indicatem cum Camerario & C. Baubino fentio, quòd eam Anglize perquam familiarem effe dicar, quamvis negligenter ne dicam falsò cam deferiplerit, & fine fipinis depiniserit, unde J. Baubinus dubitarit, annon Rosam fuam rubello parvofiore fimplici non lipinofam intelligente.

Rose pomieres Lobe Camerarius candem facis Rosam campefrem odoratam Cultii; cui & ego.

libenter adftipulor; quantumvis tum J. Bauhinus, tum Cafparus frater diversam faciant, & Clusius ipfe videatur diftinguere: fiquidem descriptio ejus Clusiana, excepto floris odore, Rosa nostra Pim-

pinellæ egregie conveniat, quam adponemus ut Lectori judicium permittamus.

pinellæ egregie conveniat, quam adponemus ut Lectori indicium permitamus.

Rola campetiris adorata, infit ille, cubralibus aliquot, aut ad immum, fed rariffime, bicubitalibus, affurgit virgis, firmis, duris, lignofis rubelcentibus, dentiffimo fipinarum vallo munitis; ex quibus affurgit virgis, firmis, duris, lignofis rubelcentibus, dentiffimo fipinarum vallo munitis; ex quibus, frequentes confulo ordine oriuntur fipinofi ramuli, virides, finguli fium firmi pernapetalon, lates aut Canellæ Roft vulgaris x qualem, capillaceis quibusdam firmionis, cum fius apicibus luteis, medium floris umbilicum occupantibus. Findus rotundus, brevis, medium floris umbilicum occupantibus. Findus rotundus, brevis, medium floris umbilicum occupantibus. num, cum ius apienm iureis, mediam nons minomenin occupantions. Prima formatis, orevis, inito viridis, deinde plenam naturitatem adeptus niger, crafia, angulola, dura forma continct. Polla funt inter cum qua luteos fimplices fort flores, & earn car ab aggeribus in quibus foone pro-Polla funt inter cum qua luteos fimplices fort flores, & earn car ab aggeribus in quibus foone provenit, five à Pimpinella foliorum limitudine nomen apud Belgas accepit (Dumen roofen & venit, five à Pimpinella foliorum limitudine nomen apud Belgas accepit Dimpernelle roofen enim appellant) ferè media, per ambitum ferrata, & nullius iplendoris. Radix dura, lignosa in diversa tendit.

Inventur multis circa Viennam locis, præsertim editioribus & montosis. Floret Maio, quo tempore rufficæ mulieres plurimos ejus fafciculos, ob odoris gratiam, venales in forum deferunt. Fructus

1472

Locue.

Lectus.

Rofa finodiffina pumila flore rubro J. B. quæ circa Monspelium in luco Grammuntio reperitur hujus tantum varietas est, colore floris differens. Betan. Monsp. His adde

16. Rosam campestrem spinis carentem bistoram C. B.

Flore est languide rubro, vere & autumno prodeunte, quæ duplex, alia odoris expers, alia foliis exiguis suavissimi odoris in monte Pilati Lugdunensium.

17. Rosa sylvestris pomifera major Park. C. B. Rosa pomo spinoso, folio hirsuto J. B.

Foliis eft palmum ferè longis, quinquepartitis, ad rubellam plenam panè accedentibus, minùs rotundis, longioribus, ferratis, fubbus harfutie quadam lenibus tactu. & panè cinereis, capitibus five rotundis, longioribus, ferratis, fubbus harfutie quadam lenibus tactu. & panè cinereis, capitibus five fructibus spinosis, magnitudine Avellanæ rotundæ ex pediculis brevibus, spinosis: per ramulos sunt

C. Bauhinus Rosam suam sylv. pomiferam majorem sylv. pomifera Lob. majorem facit, altiorem, ramofiorem, pauciffimis aculeis, foliis majoribus pallide virentibus; & Bafilex locis humidis in Alnetis provenire scribit: quam describit J. Bauhinus à monte Calcari allata est. Ab hac diversa vi-

A. 18. Rosa pomisera major Park parad. b. e. sylv. pomisera major nostras. The greater Apple Note.

Hujus virge craffiores sunt, cortice obscuro canescente tectz; teneriores surculi rubescunt non-nhul, spins craffiusculis acuus hie illicarmati, verum nec tantis, nec tam crebris quam Rosa Egnunt, pinns catumicum actus inc inic arinati, vicini inc catumicum, inc cani pediculo, rarius pauciora. Florar lanteria: Falia pallide viridia, quinque firmul in codem communi pediculo, rarius pauciora. Florar parti, fimplices, pentapetali, inodori, aut leviter odorati, Rofa Eglanteria partim majores, codem citam colore rubello perfuli, capitulo fipinolo inidentese, & alabaltris barbatulis aliarum rofarum intur cincti. Capitula floribus delaplis in formam & magnitudinem parti Pyri excrefcunt, barbelas intur cincti. in Vertice fou umblico gelfantia, & spinulas etiam retinentia, per maturitatem pulche rubentia, femina multa, alba, dura, fubrotunda, lanugine involuta, pulpà molli inclusa continentia. Pulcritudo hujus planta: in pomorum rubentium decora specie & jucundo aspectu potius quam florum forma alsuíve alicujus partis confiftit.

In Septentrionalibus Angliæ montofis. Westmorlandia puta & Eboracensi territorio copiosè pro-

Lib.XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

1473

Rosa cinnamomea multiplex Park. cinnamom. store pleno Gor. odore Cinnamomi, store pleno C. B. minor rabello multiplicato store, asperis spinis armata J. B. Ete bouble Cinnas

Descriptio Jo. Bauhini quamvis brevis huic stirpi apprimè convenit, & ad eam ab aliis Rosis distinguendam fufficit.

guenoam tumcic. Frutex (inquit) est asperis, duris spinis armatus, in altitudinem satis magnam, multis virgis rubentibus valde excrescens. Rosa finic parva, ex brevibus pediculis, plena, odorata. Adde ex Clusso, Foliorum ala quinis aut septenis foliis axquali inter se spatio distantibus constant, uno hine, altero indé geniculatim conjugatímque femper adherente, unoque in cacumen exeunte, coloris fuperna parte virids, infernè candicantis. Flos multiplic foliorum pulliorum glomeratione conflat, colore rubbllo, Cinnanomi odore remitilo, unde nomen. Radis laté admodum ferpis, & vivax elt, novas virgas subinde producens.

Maii mensis initio, omnium Rosarum prima floret, in hortis nostris frequentissima est, unde pri-Tempus. mùm delata, aut ubi sponte proveniat incertum.

Huic specie eadem est, accidentibus nonnullis diversa,

20. Rosa Cinnamomea simplex Park, cinnam, simplici flore Ger, odore cinnamomi simplex C.B. cinnamomea floribus subrubentibus spinosa J. B. Che single Cinnamon Aole.

Parkinfonus virgas hujus minùs rubere ait quam ejus quæ flore est multiplici. C. Bauhinus hanc habet pro Rosa Maii [fine spinis] Albii montis prope Tigurum Gesm. qu. an recté. J. Bauhinus Rosam Maii Albii montis Gesm. diversam facit à Cinnamomea simplici.

21. Rofa filveftris Ruffica Park. The wild Brier of Mulcoby.

Stolones crebros, luteo-rubentes è radice emittit, tuberculis hic illic erumpentibus inxquales, quibus infident spinæ ut in Cynosbato vulgari. Folia non admodum crebra, parva, quam in illa minora. Rofæ fimplices, parvæ, colore incarnato faturo.

22. Rofa fylveftris Virginiensis Park. Che Dirginia Bzier-Rofe.

Stipitum & ramorum magnitudine & craffitie nulli Rofæ cedit; Virgæ & furculi novelli virides funt, vetuftiores canefcunt; plurimis aculeis tenuibus, cum craffioribus aliquot intermixtis, obfitæ. Folia in viridi oblcuro nitentia, parva & propemodum rotunda, multa uni coftæ conjugatim adnexa, Rofie luter fimplicis foliis quadantenus fimilia. Flore fimmnos ramos occupant, parvi, pentapetali, pallidė purpurei feu faturatus incamati, Cynorrhodi vulgaris fioribus fimiles, caduci.

23. Rosa alba Ger. Anglica alba Park. alba vulgaris major C.B. candida plena & semiplena J. B. The white Role. Э. В.

Virgis affurgit longis, lignofis, fungofis, in quibus spinæ acutæ, aduncæ, raræ, cortex alioqui politus & lavis: Foliola quina vel septena, crenata, glabra, sublonga, quædam pænè rotunda, pediculi dorso spinoso interdum: Extremis ramis calyces plures ex pediculis non minacibus inhærent: quibus apertis apparent rosa pulchra, odorifera, alba, multorum foliorum: (interdum cum negliguntur pauca producunt folia, nifi aliud genus fit) quorum interiora minora, exteriora verò majora & ampliora, in medio apicer luteos includentia. Succedunt fruttas rotundi, rubri ubi maturi, in quibus grana dura, lana involuta. Odor huic languidus.

Duûm est generum, altera flore majore & pleniore, que in umbrofis interdum ad octo aut decem pedum altitudinem affurgit, stipite in hoc genere crassissimo; altera slore minore & simpliciore, Rofæ Damascenæ altitudinem vix excedens: illius flores imå præcipuè parte versus fundum aliquam ruboris tincturam oftendunt; hujus candidi purioris & impermixti coloris funt. Hæ tamen duæ non videntur specie differre, sed accidentibus duntaxat quibusdam à Soli aut cœli aut culturæ diversitate

At neque Rosa incarnata ab alba minore differre specie censenda est, cùm solo floris colore incarnato, ejusdémque majore expansione discrepet.

24. Rosa lacteola J. B. alba minor C. B.

Elegans eft, non magna, folis multis, densè ftipatis: que fingula fi evellantur candida funt, cum verò fimul calyci inherent in flore integro, videtur quiddam diluti ruboris emicare. Et hac prioris varietas effe videtur.

Confiderandum etiam quantum ab eadem differat

25. Rosa humilis flore albo Clusii J. B. Iylv. odorata albo flore C. B.

Qua humilis est & fruticola, foliis illi qua album florem fert perfimilis: fed ejus flores, licet albi, longe minores, neq, unquam plane ses explicantes, qui dem cum alba vulgari odoris & coloris, qui tamen, plus carnet admixtum habet. Paulò feriùs illa floret. Plurimum accedere videtur ad Gracu-

Lib. XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet.

Datur etiam & Rosa Provincialis alba, cujus mentio in Parkinsoni horto, inque Catalogo horti Rofa alba Pro-

26. Rosa moschata minor stere simplici J. B. moschata simplici store C. B. Ger. moschata simplex
Park. The Adusti-stofe.

Magnos habet ftolones, rectos, crassos, fratim à radice prodeuntes, decem interdum aut duodecim pedes altos, in quibus spinæ rara, interdum à trunco rubræ ac robustæ: Rami tactu essent laves, nisi interdum spinæ intervenirent, in quo quiddam habent commune cum Ross albis sativis, ac difnti interdum ipinz intervenirent, in quo quiocam naocii commune comi vibi ano sausi, ac differiunt ab Incamatis vulgo didicis, quarum rami undique valde fijinoli. Folia faits rara, qua non unlitim differiunt à Rois albis & incamatis, nif quòd minis rugola & magis acuta, glabra, fupernè cum viriditate, inferné albidiora cum pilis vix apparentibus, in circuitu ferrata, qua urplurimim habent feptem foliola, interdum novem majori ex parte fibi invicem oppolita. In foliorum pediculis parte inferna fipinz valdé adunce. Rami extremi divifi in alios, minores, qui quadam pedi la miseria adducunter fix inheste incura babban folia, shandántume multis florabe timul cobe. quafi laugine obducuntur de ruben: pauca habent folia, abundântique multis floribis finul coh-quafi laugine obducuntur de ruben: pauca habent folia, abundântique multis floribis finul coh-rentibus, qui prius quam se expandant longa apparent capitula, mollia & hirstia. Apertar rola vix diem durant, & mediocris sintim magnitudinis, alba, si habent nonunquam ungues trubentes qui lutei finit antequam expanduntur] pentapetale: Apiete lutei foliolis decidentibus nigrescunt, relicio in medio uno magno hirfuto, clavam aliquatenus exprimente. Odor cum fuavitate infignis, mofehum proximè referens, fapor amarus, adtrictionis non magnæ particeps, aliquam acrimoniam in faucibus relinquens.

De loco natali nobis non constat. Frequens in hortis colitur; frigoris vehementioris impatiens

eft; unde colligiur calidiorem aliquam regionem ejus parentem effe.

Que flore eft pleno, hujus duntaxat varietas nobis cenfetur, non species aliqua diftincta.

27. Rosa moschata major J.B. Rosa moschatæ species major Ger. Rosa Hispanica moschata simplex Park. parad.

Э. В. Et hanc C. Bauhinus pro præcedentis varietate habet. Frutex est robustus, rectus, spinosus, ut Moschata minor; in ramorum summitatibus ex pediculo raris aliquibus spinis aculeato Rosa enafeuntur, plerunque quinque aut feptem folis conftantes, magna, alba, cum aliquo rubore, qui po-tiffimlim detegitur cum exficcantur, odore fuavifilmo. Floret Junio.

Hac ex florendi tempore vera & genuina Rofa moschata species vix est censenda: illa enim non ante finem Æftatis & Autumni initium floret.

Aliam Rosæ moschatæ speciem spuriam, fortè præcedentis varietatem, proponit Parkinsonus, in-

28. Rosa moschatæ multiplicis alterius, aliis Damascena albæ, vel verius Cinnamomeæ store

Hac stipite & ramulis brevioribus, foliis paulò amplioribus pallidius virentibus, floribus itidem tantillo majoribus, odore multo remiffiore, florendi tempore priore seu pracociore à Rosa moschata vulgari differt, catera es fimilis.

Tempus florendi & odor diversus, specie à Moschata distinctam arguunt.

Carterum Role moschatæ odore caput tentant, & potentissime alrum subducunt, non minus, au-tore Manardo, quam Scammonium, ità ut si sex vel octo solia acetario miscueris, totum purgatorium reddas. Idem confirmat Amatus, historiam recitans mulieris, qua ex gustato condito harum rofarum faucium & lingua excoriationem cum ftomachi rofione contraxerit. Quapropter ab ea tanquam à pernicioso medicamento abstinendum suadent.

29. Rosa semper virens Park parad semper virens Clustis J. B. moschata semper virens C. B. The ever green Role.

Multis statim à radice luxuriat sarmentis, flexibilibus & caducis, nisi quis palo sustineat, aut ad parietem applicet; nam non valdè crassa sunt, sed lenta, viridia, spinis rubescentibus, hami instar aduncis, & mucrone versus terram converso obsita, ut pleraque serè omnia Rosarum genera, eaque alternatim ambiuntur à foliorum alis, septem interdum, sed quinq, utplurimum foliis præditis, ex adverso sesse spectantibus; horum duo, que laxiori alæ sedi, qua ramum amplectitur proxima, mi-nora sunt, bina alia quæ succedunt illis duplo pæne majora, quintum extremam alam occupans, & imparem numerum faciens omnium maximum: fingula autem à nervo medium folium occupante aliquot venas habent ad folii oras excurrentes: in ambitu funt ferrata, & præ viriditate splendent, nec defluent ut in aliis rofis sed etiam hyeme permanent. Novo vere ex flagellis istis sive sarmentis è foliorum alis multi oriuntur novelli rami, initio quidem cum foliis nonnihil purpurascentes, deinde verò colorem viridem contrahentes: quorum nonnulli fummo fastigio ternos aut quaternos gerunt flores, uncialibus, gracilibus pediculis subnixos, quinque folius pane uncialibus constantes, prorsus nivei candons, è quorum medio plura staminula prodeunt, candida, slavis apicibas infiguita, & inter illa capitellum hirfutum albicans. Floris odor suavis est, & ad Rosa moschatæ flore simplici odorem valde accedit, sed nec ipsius floris forma valde diffimilis. Huius semen Patavio missum.

30. Rofa lutea Ga J.B. lutea simplex Park, parad. C.B. The fingle pellow Hofe.

Rarior & speciosa est Rosa lutea, spinosis virgis, foliolis glabris, quinis vel septenis, vix tantillum horridis; floribus luteis, simplicibus, cum gravitate odoratis, pomo breviore, ventricossore. Repit & multùm se propagat.

Parkinsonus sarmenta crassa & lignosa ei attribuit, paucis aut nullis spinis in veteri ligno super-Ritibus, junioribus seu novellis virgis & ramulis, creberrimis spinulis, pilorum instar tenuibus, oblitis; folia minora, rotundiora, pallidiùs virentia, eleganter tamen circa margines crenata, plura denique ad unam costam adnexa [septem aut novem] quam in alia quacunque Rosa satua: Florem minorem, quàm Rosæ moschatæ majoris, majorem quàm Eglanteriæ.

31. Rosa lutea flore pleno J. B. lutea multiplex Ger. C. B. lutea multiplex sive flore pleno Park. parad. The bouble pelloto, or pelloto Drovince Rose.

Non alia ferè in re quam floris multiplicitate à præcedente differt. Flos autem peramplus est, & speciosus, tum multiplici foliorum dense stipatorum serie compositus, ut Rosz provinciali Dama-scenz seu centifoliz Batavicz hac in parte vix cedat. Florum adeò ferax est, ut dimidiam eorum partem ad maturitatem non perducat; imo paucos admodum perficit & integros expandit, plerifq, ob humorem nimium, (imbribus plerunq, copiolis florendi tempore decidentibus) corruptis aut vitiatis. Oportet ergo si flores integros & perfectos desideras, ut stirpem juxta parietem plantes, & florum gemmas tenellas plerafq, amputes, paucis relictis, quas nè hac quidem curá adhibitá facile

explicat in flores undequaq, perfectos. Hinc nonnullis duplex habetur hujus generis Roía, quarum altera florem cotum expandit, altera vero femiclauso flore permanet.

32. Rosa subviridis & carulea C. B. J. B.

Si in teneras Agrifolii arbufculas Rofa inferantur virides flores producere scribunt aliqui apud Camerarium. Quamvis interdum anni constitutione frigidiore & humidiore herbacei coloris Rofa fine calvee proveniant.

Est & jamdiu videre, ut refert Lobelius, Cœruleas Rosas in hortis Italicis. Sed optârim ego scire hortos, si extent, ubi proveniant, & qua in re disferant à reliquis Rosis. J. B. Imò ego nullibi extare puto, cum à tempore Lobelli altum sit de eis silentium.

33. Rosa sylvestris Austriaca flore Phaniceo Park, punicea Cornut.

Virgæ hujus novellæ tenues, rubentes, adultiores obscurè cinereæ, spinis aliquot obsitæ non admodum crassis aut acutis: Folia paulò majora Rosa lutea, simplicis folis, aliàs non multum dissimilia. Flos fimplici quino, foliorum ferie conftat, colore intus puniceo, à tergo croceo: que coloris diver-fitas varium sepe florem reddit, lineis quibusdam flavis per colorem phœniceum ardentiffimum difperfis, jucundo spectaculo. Hujus Rose umbilicum tenet pappus atropurpureus, mille filamentis & apicibus luteo pallidis cinctus. Capitulum flori subjectum rotundum est, ut in sylvestri Rose. Odorem habet veluti mellis. Floret Maio. Parkinionus pro Rosa lutea specie habet; ast diversa est.

34 Rosa omnium calendarum vulgò dicta: Italica flore suaviter rubente perpetua Ferrarii. Che monthly Role.

Rofæ Damascenæ vulgari non multùm dissimilis est: nec odore valdè inferior. Per maximam æstatis partem slorere perseverat, non tamen singulis calendis sloret, ut nomen innuere videtur. Ferrario observante densionibus sævit aculeis.

25. Rosa rubro & albo variegata Rosa mundi vulgo dicta. The Munop Rose.

Rofæ rubræ vulgari excepto floris colore fimillima est, ejúsque progenies videtur, procerior tamen aliquanto & ramolior. Flos coloris respectu omnium Rosarum longe pulcherrimus est, albo & rubro elegantissimè virgatus seu variegatus. Figura, magnitudo, odor Rosa rubra. In eadem stirpe inter multas variegatas una vel altera non rarò Rosa penitus rubra apparet, quo originem suam fatetur.

36. Rosa Francosurtensis Park. parad. inapertis floribus, alabastro crassiore Hort. Reg. Paris. The Frankson Rose.

Virge hujus juniores cortice pallidè purpurascente obteguntur, spinulis numerosis pilorum instartenuibus obstaz: vetustiores paucissimis spinis donantur. Capitulum quod soni subest esque pro basi inservit majus est quam in quavis alia Rose sativaz specie. Fisa ipie multiplex est, & crassis, adecique intumestici dum adhue in gemma est, antequam explicatur, ut calycem rumpar plerunque & prapriopero ortu exeat: Color inter Rose rubra & Damalcena medius: umbilicum storis occupant responsability. Su superiori participa superiori de superiori participa superiori sup par glomus latus & densus ex staminibus & apicibus arcte stipatis compactus. Calycis segmenta in hoc genere præter aliarum omnium Rosarum ordinem nullis ad latera barbulis aucta sunt.

1475

Vires.

37. Rosa Hungarica Park. parad. The Dungarian Cofe.

Rofa Hungarica virgis viridibus, fipinis raris obfitis Rofa vulgaris rubræ flaturam & magnitudinhem affequitur, rario excedit. Flos pipe magnitudine, foliorum multiplicitate, & figura Rofam rubram amultaru, vertim pallidor eft, & fi curiosè fipedetur macults crebris dilutoribus eleganter refiperfa rubore veltu irrorato, apparet. Odor qualm nubræ jucundior.
Alite varietas Rofarum in hortis reperantur, ur Rofa punicae Carnut. Rofa Arborefcens non
defenjas sibialdi prodrom. Hift. Soot. Rofa Ciphiana feu Rofa Pimpinella foliis minor noftras, flore
desganter variegas Ceatalog. Hort. Med. Edinburge.
De Rofarum temperamento, calidarne fint an frigidæ non levis eft inter medicos controverfia :
Qual missá, nos carum vires & unitates quas humano corpori præflant breviter indicaffic contenti
erimus. In ulti finte tubræ præcipiæ & incarnatæ, vulgò Damafeenæ dickæ.

In rubris plus eft terreæ fubifantus, & reficcantis saffringentique facultatis, non tamen abfq, huriido quodam permixto, quod quidem ipfis adhue virentibus inelt, in reficcatis vero deperditum eft.
Succus ergo hac de catla & dilutum earum ad alvum fubbuleuendam quogue facic,minus tamen quâm
Succus ergo hac de catla & dilutum earum ad alvum fubbuleuendam quogue facic,minus tamen quâm
Succus ergo mac de catla & dilutum earum ad alvum fubbuleuendam quogue facic,minus tamen quâm DamaGenarum. Gelicate autem he role humilitate igma humipate igma albumpa, addringune 8 reficcate autem he role humilitate igma humipa, addringune 8 reficcan. Dad concern peritores medici confenium. Nam (ut reche Langius) virtus Rolarum laxativa & odorifora in fupernis ejus patribus conflitti [unde & facile evaporat] at addridoria & roboris altrix in internis ejus patribus conflitti [unde & facile evaporat] at addridoria & roboris altrix in internis ejus patribus conflitti [unde & facile evaporat] at addridoria & roboris altrix in nera in inpenis ejis patitois comitite l'inice et toche vagorat j at autriteona ce roboris airris intenis delirefeit. Hac de Roßis ribris intelligenda fant; nam Damafenaram folia etiam reflecata cattbaricam vim retinent, at & rife experi famms. Pergit Dodonarus, Robur cordi conciliant, ac tremori & palpitationi ejus fuccurrunt, hepar, renes & alia vifeera debila confortant: ventriculum mori & palpitationi ejus fuccurrunt, hepar, renes & alia vifeera debila confortant: ventriculum flaccidum, debilem & humidum ficcant & corroborant: fluorem mulieberm, & fuperfluam men-flaccidum, debilem & humidum ficcant & corroborant: fluorem mulieberm, & fuperfluam men-flaccidum, debilem & funeral mulieberm, & fuperfluam men-fluorem mulieberm, & fuperfluam men-fl ftruorum purgationem compescunt, sanguinis undequaq, eruptiones sistunt: sudores reprimunt, alvum nimio fluore laxam conftringunt: antidotis omnibus utiliter admifcentur, & aliis quoq medicamentis, five foris adhibendis, five intra corpus affumendis, quibus adftringens ac corroborans ali-

Iple experus fum (inquit Simon Paulus) pulverem Rosarum ex atrorubentium 3ij. pondere fingulis vielbus bis quotidie in aqua Plantaginis propinatum ex sententia contumaciffimam dysente-

iniguis vicious os quotidie in aqua riantagins propiatum ex iencenta continuarimani dyiente-riam perfarifile. Quadripatt Botan, Claf. 2, p. 181.

Apicas crocci, Officin, Anthera dieti, reficcant fimiliter & aftringunt, & potentiùs quidem quàm Apicas crocci, Officin, Anthera dieti, reficcant fimiliter se aftringunt, & potentiùs quidem quàm ipfarum Rofarum folia: Exfectati immiferatur dentificatis ad gingivarum adfirictionem, fluxionumq,

apiarum Koiarum roila: Exticcati immincentur denurricis ad gingivarium adirictionem, fluxionium qua (exficiacionem): cum aqua Oydoniorum deftiliata dantur utiliter nimio menfium fluxi. Calyces quinetiam & alabafiri iidfem viribis pollent, unde ad dentes à corruptione fervandos, & gingivas roborandas fumitur aceti Scyllit. & aqua è calycibus Rofarum deftiliate aqua portio, & eo fæpe os collutur, annotante Monardo Hifpal. Sed (inquit Dodonatus) cum his odor defit, minus utilia fum, humanome anne minita emira. nus utilia funt, humanæque naturæ minus amica.

nus utilia lunt, numanæque natura minus anitea.

N. Rofa, prafertim recentes, adnotante Mefue, coctionem nullam fuftinent; facultas enim earum tergens & purgatoria mox igni reflovitur, remanet adfiringens manifeltior; unde etiam pater
vim catharticam in fuperficiaria & facile refolubili ac leparabili patre confifere.

Notatu dignum est, quòd quamvis Rosa decerpta celerrimè exsiccentur, atque inter siccandum fuavillimum odorem expirent, tamen in horto fentibus adhuc harentes, nullum ad aliquam notabilem distantiam de se fundant odorem, quemadmodum Caprifolii & Caryophyllorum nonullorum flores, adeò ut in Rosario Bribus explicitis pleno deambulans fragrantiam nullam naribus percipies, ut floretti de la capril ur fi oculis claufis eo introductus effes, te in Rofario verlari plane neferres; quod argumento est odo-rem Rofa in vapore aqueo facile refolubili & disfipabili confiitere.

rem Kolz in vapore aqueo racue reioluoju ec oiunpaou conintere.
Folia Rolarum renibus fubfirata copiam feminis imminuere forbit Galenus: féque in nocturnis
Venereis imaginationibus cuidam fuafille Rofas experiri, qui ex his fubfiratis levamen fenfit, citra
Venereis imaginationibus cuidam fuafille Rofas experiri, qui ex his fubfiratis levamen fenfit, citra
ullam renum noxam. Ex folis etiam aridis & exprellis (referente Plinio,) Diapafinata olim fiebant

ad sudores coercendos, ut à balneo inarescerent corpora, dein frigida abluerentur.

E Rofis multa parantur medicamenta, ut v. g. m. e. E. Rofis multa parantur medicamenta, ut v. g. m. e. E. Rofis multa parantur medicamenta, ut v. g. m. e. E. Rofis multa parantur medicamenta, ut v. g. m. e. Elicitam præcipuè commendat, eique que in valis metallicis destillatur longissime præfert: nec immerito. Nam & empyreuma omne hoc modo cavetur, nec aqua pravam aliquam aut noxiam qualitatem à vasis contrahet, ut in metallicis destil-

Refrigerans est & cardiaca, spiritus languentes recreat & confortat, vel odore suo, naribus admo-

Remgerans et & cardiaca, ipiritus ianguentes teucea o comortas, verousore nuo, inatusta antibrita, vel in dibis & juliculis ulurpata, vel temporibus ea fotis, vel in fulfimigis: Valet etiam ad ruborem & inflammationes oculorum exteriis applicata, noction ad capitis dolorem.

Damafenarum aqua multò odoratior eft, purgat etiam larga dofi, ad \$x. exhibita, Coftwo tefte. Tragematis, placentis, condimentis & aliis, que voluptatis excitande gratia conficientur multis admixta, saporis gratiam conciliat, adeóque frequentis usús est in culina ut vix ullum sibi locum in

2. Conferva rofarum, quæ fit tundendo rofarum exunguium partem unam cum duplo facchari folidi in moratro marmoreo pittillo ligneo, Aditrictoria eft & Cardiaca, pott biennium pravalet vis cardiaca, recentior magis aditrictoria eft, unde cum Mithridatio mixta deftillationes in nares & defluxiones humorum in oculos combet: utilis etiam est ad alvi fluxus sistendos. Conserva vetufflor cun Diarrhod Abbars mitta all joughtmis, deliquia & tremors fen palpitations cordis utilis eth, venericulum etiam languentem & infirmum excitat & roborat, concocionem promover, utilis eth, venericulum etiam languentem & infirmum excitat & roborat, concocionem promover, utilis eth, venericulum etiam languentem & infirmum excitat & roborat, concocionem promover, vomitum competiet; & anndotus cenfetur adverfus morbos contagiolos.

3. Conferva ficea, Saccharum rofarum dicta, indem viribus pollet quibus conferva humida vetus.

Lib. XXVI. De Arboribus quarum flos summo fructui insidet. 4. Syrupus ex Rofis ficcis paratus ad eadem valet, atque infuper languinis fervorem temperat, & febricitantibus utiliter exhibetur.

5. Mel rosarum, quod fit ex succo rosarum expresso & folis contusis cum melle mixtis, fervesactis, & expressis & deinde colatis, colatură decoctă ad consistentiam mellis. Hujus usus infignis & fre-Recyptum & country of the country of

folent; usurpatur etiam in clysteribus ad refrigerandum & detergendum.

6. Diarrhodon Abbatis ut & Aromaticum rofatum in obstructionibus viscerum calidis locum ha-

6. Diarrinoun Audati ut extramination (giamm in contractorinos) ricerini canas nocini ma-bet, éfque cardiaca infigias & ad eadem valet ad que predicto preparationes.
7. Acetum Rofarum inflammationes omnes fedat, incidit, purgat, roborat. Multi etiam usús est ad somnum inducendum, vel aquá rosaceá mixtum, & naribus admotum vel cum aliis hypnoticis temporibus applicatum.

8. Oleum Rosarum calores omnes sedat, inflammationes mitigat aut prohibet: membra debilia confortat, digestivam facultatem & calorem naturalem excitat & corroborat, aliis etiam unguentis & medicamentis admifcetur quæ refrigerando & adftringendo inferviunt. Fit autem ex rofis recentibus contufis in oleo olivarum coctis in MB. & expreffis.

thus contains in one on a minimum contain in the containing and the principle of the containing aportematum; repercutif enim materiam, fedat dolores corum, & capitis febricitantes, & inquiettum; repercutif enim materiam, fedat dolores corum, & capitis febricitantes, & inquiettum containing and containing dinem : refrigerat febres ardentes, epar & stomachum calefacit : cum unguento Populeo mixtum, & fronti ac temporibus illitum fomnum provocat. Papulas, ulcuícula, & eruptiones quaícunq, cali-

das refrigerat & compescit.

10. Syrupus rosarum solutivus fit ex rosarum soliis viridibus modò per infusionem modò per decoctionem. Per infusionem iteratam multoties, hoc est, ex infuso in quo pluries Rosarum virentium solia multa macerata sunt, nobile & securum purgatorium medicamentum paratur (inquit Amatus) multa materiata una, horie ex caudin purgacionam mencamientum paratur (inquit Amatus) quod & pueris tuto exhiberi potett; utilifitum quando expurgatione alla potendoria uti opus non eft, aut uti non expedit. Humeckat porro & refingerat, ideò ettam febrium ardentium calores nimios fedat, & vifecarum inflammationes mitigat & lium extinguit, ut ait Dodonaus, & experientia confirmat. Eft fanè medicamentum lene, benignum, tutum, multi usis, & magni in morbis caldis præcipuè folaminis, quódque ob vim adftrictoriam in dyfenteria & aliis alvi fluxibus non fecus ac Rhabarbarum cum ægrorum juvamento ufurpatur.

Parantur etiam ex Rofis Damascenis Conserva & Mel rosatum earundem cum Syrupo virium. Utimur etiam (inquit C. Hofman.) fucco rolarum incarnatarum ad Electuar, rol. & de succo

voj. Urtuma etami mada e Troinian i neco nota um neci natarum at elementario, e as jueco voj. Urtuma, recipit e fuccum rofarum e Scammonium eadem quantitate. [Ar Parkinfonus E-leitanium voj. è fucco rofarum rubrarum fieri air.] Exploratum et (inquit J. B. hift.) contra gut cam calidam, & malos tumores calidos & furiofos; fortiter purgat; fanat tertianas fimplices & duplas, & reliquias malorum humorum in convalefcontibus exquitire evacuat, potenter folyit, & eff calcar aliarum medicinarum. Alia adhuc medicamenta è rofis parantur, quorum vires ex dictis æstimari possunt.

Folia Rosarum Damascenarum exficcata in odoramentis non postremum locum obtinent, à matronis noftris valde experita ad pulveres Cyprios quos vocant & ad Sacculos cum aliis suaveolentibus inferciendos, quos in arcis inter vestes & linteamina recondunt, ad ea odore suo imbuenda. Eadem vel in infulo vel in pulvere exhibita satis feliciter purgant [Costæus in sero lactis caprini bibenda præscribit] Unde constat vim catharticam, saltem in hoc genere, parti tenui & volatili quæ inter ficcandum exhalet & evanescit non inharere: at neq, in parte illa quæ tincturam & colorem communicat, cum Rofarum Damascenarum color, quamcunq, curam adhibeas, magna ex parte sicccando evanescit.

Rose autem, precipiente Sylvio, mediocriter aperta sereno cœlo manè lecta, eodem die ut sunt ficcentur Sole, si potes, sape vertendo. Nam vix umbra siccaverit, quanquam id esse optatius; ficcatas avelle, & vase terreo reconde.

Rofas proprietate quadam testes lædere scribit Fuchsius.

Rola alba non minus refrigerant & exficcant quam rubra aut incarnata; non alium tamen in medicina usum habent quam ut ex se aquam stillent, quæ specifica proprietate oculis prodesse, eorúmque ruborem & inflammationem lenire & fanare creditur. Albas Damascenas carteris in purgando excellere scribit Manardus.

Semina dura quæ capitibus Rosarum insunt in pulverem redacta, ac è vino pota calculum pellere (Trago tefte) tradunt. Eandem facultatem nonnulli spongiolis quæ sylvestribus adnascuntur Rosis, fi in pulverem redactæ aut in vino decoctæ calidæ sumantur, tribuunt. Verùm cum Dodonæo confentit J. Bauhinus nec femina, nec spongiolas, ob eorum adstrictionem & ficcitatem ad calculum genrie difficultatem quicquam valere, ni per accidens, renes corroborando, & refrigerando.
Com enim nonnifi calidi renes gignant calculos, & verò illi diurettis validioribus valdè debilitenur; mirum non est roborari inderenes ur pellendo calculo apriores fin. Refipua vide apud Dod.
Succus è fructu rubro maturo torique fua fublitantia tufo expressius, posteaque ficcatus, demúmq,

in pulverem redactus gonorrheau, & tam rubris, quam albis mulierum profluviis fingulari experi-

mento medettur.

In genere Medicamenta è Rofis praparata multium celebrantur in curatione phthificorum, tabidorum, & pulmonarium affectuum à Riverio, Sonnerto, Rofenbergo allifque.

Egregas vires & efficaciam medicamentorum e Rofis preparatorum in phthifi, podagra, calculo,
camum rabidorum morfu, capitis doloribus allifque morbis, in fluxibus alvi altarumq, partium; in
fobribus, hamonrhagiis, vulneribus, inflammationibus, inteforum puncturis, Scorburo, mobilitate
dentium. Vide apud Carolum Rofenbergum in Rhodologia fita.

Ceterum odorem Rolarum vifui nocivum effe ab exemplo probatur in Ephem. German. An. 12. Observ. 140. quod sane nollem, cum nihil odore illo naribus nottris gratus & acceptius sic.

Pro Medicamentis è Rofis Perficis seu Alexandrinis, aliiste, vide Monardum apud Car. Clus.

* P. I. F. 17. p. 27.

Ufus.

Vires

Lib. XXVI.

SECTIO II.

De Arboribus fructu umbilicato humido monopyreno majore, seu De Pruniferis umbilicatis.

CAP. I.

De Arbore prunifera Indica fructu pyriformi, Jambos dicta.

Prunus Malabarics fruitu umbilicato Pyriformi Jambos ditta minor. Jambos Park. J. B. Pifon. Malacca Schambu * H. M. Perstei officulo fruitus Malacensis C. B.

H. M. Acoft. Rbor est, describente Acosta, procera & vasta, maximam Malum auream æquans, multis & denfis ramis in latum expansis, multámque umbram præbentibus brachiata, aspectúque & denhs rams in latum expantis, multamque umbram præbentibus brachitata, alpectuque pulcherrima. Caudex ambitu brachii unius amplexum paululum excedit, cortec cinereo tectus, ut & rami majores, dei magis fulco, furculi tenenores viridi. Folia bino ordine ex adverfo nafcuntur, petiolis curtis, craffis, viridibus infidentia, pulcherrima, lavia; cutipidata, ad petiolum quos, fittica, fipithamam [palmum aut amplius Acetel, plonga, duos trefte pollices lata, craffa & denfa, parte fuperna faturativis, inferna dilutius virentia, fapore aftringenti ac nonnihil fubacido aut vinofo diutivis matticata, odoris mullius, nervo mediam longitudinem percurrente infertis semi-petro. A con pulles vene foliares & forte harallelar in latera excurrinter. Flores in petiolis faithnente, à quo multævenæ obliquæ & ferè parallelæ in latera excurrunt. Flores in petiolis spithamam longis supra ex origine foliorum oriuntur [pictura surculos terminantes flores, sen in summis mam nongs inpra ex origine nonomin originar in practica incuso commandes notes, sed in tandins furculis plares firmal ad tres, quanton, red quinque in petiolis brevibus exhibited, [terrapterial, [ex rubro purpura/centes, vividi admodum coloris Acoft.e.] ex vividi albicantes petalis ex oblongo roundis, intus concavis feu cochieatis, rigidis, latuicule diffantibus, &c. H. M. E medio flore ad petalorum ques orus exit denlus periculus faminum conferrorum, longuículorum, candidorum, apicibus ex unques orus exit denlus periculus faminum conferrorum, longuículorum, candidorum, apicibus ex ungues ortus exit denius peniculus [saminum conterrorum, longuiculorum, candidorum, apicibus ex albicante flavelcentibus infignium; & in eorum medo [splus ablicans craffilous, furrectus, & in albicante flavelcentibus infignium i & in eorum medo [splus ablicans craffilous, furrectus, & in apicem definens. Capix foris quautor bervibus, laris & fubroundis folis conflat. Sunt autem flacefeum; quo tempore è vindi flavelcent) acido feu res, dum in vigore funt inodori, cium autem flacefeum (quo tempore è vindi flavelcent) acido feu vinofo funt odorie; [guftu deopie acquetonum vinis finis fluthi fluth.] Frudius rotundi, primum virides, cium ad maturitatem accedunt ex albicante fubblavi, probè maturi magis flavelcumt. In vertice umbitum fluthi condita sub sub condita base expensare civinis folis teditions ad modum. Domi sur Parti. Conflata sub library flut condita sub sub condita base expensare civinis folis teditions ad modum. Domi sur Parti. Conflata sub condita sub cond bilicum seu corollam habet ex quatuor calycis foliis residuis ad modum Pomi aut Pyri: Constat autem exterius cuticula seu membrana tenuissima, carne humida, intus magis albicante, lata cavitate in medio, ac ad interiorem carnis superficiem filamentis nonnullis fungosis & albicantibus obducta, in qua nucleus latet rotundus, cavitate minor, laxus & liber, qui cortice exterius est russo, ac spaun qua macien sacer rotunius, caviace minot, taxus oc most, qui cortice externis est rutto, ac ipadiceo diluto, interius densà ac viridi dilutà pulpà, faporis amari, & adittinigentis, que veli miplex est, vel in dons tricle nucleos angulatos redoivitur. Acosta officulum album, durum, non admodum rotundum, officuli qued in Perfico malo est magnitudine, læve, & candidà birjutata, membranà testium fru-Etum continere scribit.

Fructus sapor dulcis est & gratus, ac odoris Rosacci, valde amoeni, quem etiam in sapore expirat;

frigidus eft & humidus atque admodum tener Acofte.

Radis: crafla eft & ramofa, alte in terram descendens, cortice cinericeo, intus rufo, ligno albi-

Post quartum annum fit fructisera. Fructum sæpius eodem anno perficit, & nunquam sine slore & fructu conspicitur, cum iidem rami floribus, fructu viridi & maturo semper fint onufti, aliis decidentibus, aliis maturescentibus, aliis subnascentibus. Comprehensi verò rami ad fructus colligendos facile ab arbore revelluntur; unde constat lignum esse fragile.

Fructus ante reliquos cibos initio mensa edi solent. Condiuntur etiam tum fructus tum flores, atque ità affervantur, succosa frigiditate sitim in sebribus extinguunt, spiritusque vitales con-

2. Jambos prior Acosta. Nati-Schambu * H.M. Prunus Malabarica fructu umbilicato Pyriformi * P. I. F. 13.

Н. М. Hac quoque arbor excella est, A præcedenti differt, 1. Caudicis craffitudine, ut qui ambita unius hominis amplexum implet; cortice exterius scabro, ex ruso virescente ac molli, astringentis, acidi vinosique saporis. 2. Folis grandioribus, & pro longitudine latioribus, saporis magis acidi. 3. Florum penicillo stamineo breviore, apicibus slavis seu subrufis, & sloribus iptis purpureo-rubro nitentis pulcherimi ac vividi coloris. 4. Futdiva majoribus, pyriformibus, cium naturi funt ad unam partem candidis, ad aliam rubescentibus, candida etiam parte lineis rubris strata: nucleo cavitatem

Bis in anno fructus fert. Fructus autem delicatior est quam præcedentis. Cortex arboris tritus, & in lacte acido epotus dysenteriam fistit.

Tambos

Jambos arborem ex Malacca piperifera in diffitas quasque regiones ob florum fragraciam & fructis suavitatem translatam ferunt, inquir Gul. Pilo: Inprimis autem ob perpetuam florum & fructuum vicissitudinem, quòd altera arboris medietate frondibus & floribus orba, altera pars fructibus maturis & immaturis oneretur, donec frondes recuperaverit, ità ut iis perpetuo, tempore remali

final aque autumnali, frui concellum fit.

Flores & fructus Jambes frigida & humida funt qualitatis, infignites fraggantes, ac proinde there Pires & primas delicas omnibus parier i nocils habit. Plurimi quoque usis paffim in medicina extitut. Ofic. Fructus enim crud, & flores faccharo conditi ab æftuantibus ægris cum fuccessu uturpantur, quot succosa frigiditate sitim in febribus extinguant, spiritusq, vitales confortent.

Blatti seu Jambos sylvestris H. M. P. 3. Tab. 40. p. 43. Hujus loci non est, sed ad Pruniferas slore imo fructui adnascente referenda. Н. М.

Mediocris elt magnitudinis, 14 circiter pedes alta, craffo, cinereo, lignofo corite tecta: lignum albicans prædurum. Romi ac furculi geniculati, necnon teneriores quadranguli & alati, primum rubicundi, dein fpadicai, vetuftiores verò alis privati ac rotundiores. Radix nigricante cortice tecta. Folia brevibus, planis, purpureis ac alatis petiolis, ex adverso utplurimum ramulis inharent, oblon-go-rotunda, glabra, densa, virore nitenti, longitudine sex, latitudine quatuor ferme pollices superantia; odor nullus, sapor austerus. Flores inodori ac acidi, floribus Nati-jambou haud absimiles, sex oblongo-terebus, acuminatis, tenuibus, purpureis conftant folis, finguli brevi ac quadrangulo pediculo extremis ramulis innafeentes, necnon lato, profundo, craffo, viridi, in fex lacinias fecto excepti calyce, qui plurima infuper emittit framina robulta, eminentia, oblonga, purpurea, rubicundis cepit cayvee, qui maima iniquet eniatut painna tooutta, cinimento, outoniga, purpurea, ritucionius falcatis apicibis eleganter ornata. Fridira mala finit plano-rotunda a lara, oblicuto virore nitentia, in vericio fiylo oblongo, fubviridi dotata, ad bafin verò calvee plano, laro, craffo ac viridi escepta, qui oblongos fino cinificios late extendens, a certeriora versis reflectens fiellam exachè refert. Ceterim fructus hi, quanquam maunores, duri funt, carne intus albicante ac fucculenta, faporísque valde acidi referti, intra quam plurima angulata, albicantia observantur semina. Insuper fructibus hisce transversim dissectis seminum folliculi eleganter in speciosa arboris formamper carnem dispositi albicantes se offerunt; qui tamen ab aeris attactu mox planè nigrescunt, ac si atramenti liquore effent imbuti.

In fluminum ripis alissque locis aquosis plurimum hac arbor nascitur: semelin anno, mense viz. Locus & Augusto, maturos exhibet fructus, & à sationis anno tertio aut quarto ad vicesimum circiter fru-Tempus.

Fructus autem hujus arboris ab indigenis coquuntur, & cum aliis cibis comeduntur: fuccus è fru-vira. ctibus expressus & melli admixtus aphthis medetur, necnon sebricitantibus æstum potenter compescit. E foliis contusis cataplasma conficitur, quod capiti raso in sebribus continuis impositum somnum conciliando delirium folvit.

3. Jambos Sylvestris Malabarica Samstravadi dictus. Caipa Tsjambou H. M. P. 2. T. 11. p. 15.

Arbor est vasta magnitudinis, caudice crasso, ramis cinereis, saporis amari, odorsse, subacidi, hinc indè in orbem disflusis donata. Lignum ex albo slavescens, densum, cortice viridi, intus albinne fine in orientation corried.

Lagranta and navocass, containing corried and para influer obdicities eft. Radix craffa, furva, albicante corrice munita, necnon fibris fuis longe lateq, per terram diffusa: fapor acris & amanus, odor ingratus ac terreftris. Folia ftella in modum plura inmul junca, craffis, brevilus, arro purpureis oner ingratus ac terreturis. Form tenne in modulin punta inmli unicas, cratis, nervinots, arro purpures petiolis, ramulorum extremis provenium, bolongo-rotunda, acuminata, crafia, denla, in ambuta crenata, fuperne colore atto-viridi filendentia, inferne viridi dilutione, fipithamam ac amplius longa, palmum lata: colta metia e viridi albicat. Sapor aranava & acris, odor flugavis ac Pomum vinolum. maturum redolens. Vetustiora autem folia vitri instar fragilia fiunt & decidunt, atque sui stigmata in ramis & truncis relinquendo, variis tuberibus eos cingunt. Flores inodori ac amari, floribus Nanimirum rotundis, flexilibus, purpureis, glabris, nitentibus, ac duas, tres, quatuorve ulnas Italicas longis, quibus plures him inde adhierent, and e calvee craffo, rotundo, virid-purpureo, bipartito aut tripartito prodeunt, quatuor oblongo-rotundis, acuminatis, craffis, ex viridi albicantibus, ac pelaut ripartito procentit, quatuor outrigo rounius, acuminato, catus se vina automosso, acuminato, inclus se vina automosso, acuminato, inclus se vina automosso, acuminato, inclus se vina automos de maiam floris cavitatem & umbilicum occupantibus; inter qua fyliap prodit oblongus, purpurcus, é fruedus ipfius vertice demum eminens. Frudus Pyris noftratibus haud abfimiles, at infenis latiores, fuperius constituires de constituires de la constituire de la constit angustiores, quatuor angulis craffioribus sulcati, & in vertice calyce florum surrecto coronati, coranguitones quadro miguas camorinos mesas, e in ventre tarye notam amorino rice tenti, unda, cami archifilme adarrence, glabro, nitente, primim vindi, dein ex candido rubelcente cinéti; carno albicante & ad corticom rufeficente, densi, faporifique ingrati a camari, tura quan nucleus locatur oblogo-rotundus, cum formă, unu fiubitanta & fapore glantica camari, carno albicante e conservativa de cons

Nascitur locis sylvestribus ac humidis in Paroe Oediampere alissque provinciis Malabar: perpe-Locus. tuò frondet, floret, ac fructus fert, quamobrem Brachmanis Sada-pala, i. e. fructifera arbor nun-

Ethnici Jogues seu peregrinatores surculis hujus arboris floriferis & fructiferis sese exornant, eosq, Vires. ut facros de collo suspendunt, & ad preces numerandas utuntur. Porro folia in eduliis sunt : succus è folis expressus, & cum oleo Palma in unquenti consistentiam coctus scabiem sanat, si eo pars affecta ungatur. Nuclei fructuum in pulverem rediguntur, ilq, diarrheam fanat, fi cum fimo caprino, faccharo & lacte ebutyrato mixtus exhibeatur; fi verò cum zinzibere & fucco Limonum fumatur, tenesmo medetur: urinæ humanæ si admisceatur, quibuscunq venenis antidotum est: cum

Locus &

Locus &

Lociu & Tempus.

Vires.

Lib. XXVI.

vino fi projinetur colicam paffionem fanat ; cum aqua mixtus & exhibitus, vel foris applicatus hæmorrhadum dolores placat; tandem cum lade muliebri epotus vomitum excitat, necnon icterum albique morbos biliofos curat; at oculis adhibitus corum affectibus conducit.

4. Jambos Sylvestris Samstravadi dictus alter.

Tsjeria Samstravadi H. M. P. 4. T. 7. p. 15.

Pracedenti perquam fimilis est, nec procentate cedit.
Radia tumen ex albo flavescens, fibrata, amara, inodora.
Flores purpurei, fructus quadranguli, saporis primò dulcis, dein amari & ingrati.

Provenit in variis provinciis Malabar, locis nimirum uliginofis & aquofis. Singulis annis ma-

turos exhibet fructus, mentibus viz. Januario, Februario, Martio & Aprili. Arboris hujus lignum durum est ac solidum, atque operi fabrili accommodum: Cæteræ verò partes eundem plane habent usum cum Samstravadi.

5. Jambos sylvestris montana, Malla-katou Tsjambou H.M. P. 4. T. 8. p. 17.

Arbor eft mediocris magnitudinis, 14 circiter pedes alta, caudice albicante, variis ramis in orbem diffiufs donato, qui cortice leabro, primum rufo, dein cinereo, laporis adfrringentis, odorifque fylveftris obducti funt. Radix flavelcens, rufo cortice tecta, unctuola, infipida, inodora. Felia geminata brevibus petiolis ordine decuffato ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denla glabra, atro virida, fupernè nitentia, infernè nequaquam ; nerva alquot cota media al-bicante, aci na verfa parte altè extuberante, in latera excurrentibus: fapor acidus & aufterus, odor nullus. Flores exigui Tiliæ florum magnitudine æmuli, purpuret, inodori, acidi, numerofi furculis tenerioribus proveniunt, ata calyce viridi in quinque rotunda, cochlearis instar concava foliola secto inhærent, quinq, aut sex crassis, mollibus, subrotundis, ac exteriora versus reslexis petalis conftantes; in quorum medio figlus prodit, itidem purpureus, superius tripartitus. Flosculis pari fertinames; in quotum meuto jujus prous, nucim pampureus, injenio inpantaus. Anotems pan ierti-litate fuccedum fruitus fubroumdi, magnitudine Pruns hand abfimiles, imbilio la lot quadriparito in vertice praditi, cortec viridi cincti, carnéci, denfa, acidi ac ingrati faporis, intus referti; intra quam nucleus locatur albicans, itidem acidius & aufterus.

Nascitur frequenter locis montanis in Paroe alinsq provinciis Malabar: quotannis maturos sert

fructus, mense viz. Augusto.

CAP. II.

Prunus fruttu umbilicato, pyriformi spinosa, racemosa. Idou-Moulli H. M. P. 4. T. 18. p. 41.

A Rhor est procera, 70 circiter pedes alta, caudice crasso, multiss, ramis longè latée, disfiusis donato, intus viridi; necnon surculis numerosis, rigidis, fuses, glabris, ac nitentulus spinis insuper docatis, unidique ornati sunt. Lignum albicans situosium, densium, corrice cinereo, intus ruso ac liburritis, laporis subamari tectum, ciujus matrix rubicumda, pradura. Radis albicans rubic cortice cineta, saporis amari, odoris terrestris. Fessa circa ramulos spinosos brevibus ac rotundo cortice cineta, saporis amari, odoris terrestris. Fessa circa ramulos spinosos brevibus ac rotundos consistente con caste desens alabera superior attenuado. dis periolis proveniunt, oblongo-rounda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperio acro-urida; inferné fubvirida, cofta media rufefeir, odor & fapor mullus. Flofedi indem circa fpinofos ramulos atro-ribentilos aca fiperis periolis numerofi provenium, purpure, jumq, oblongo-roundis acuminatis foliolis confrantes, quinque in medio flavefcentibus fibris, apicibus dotatis practiti; inter quos fimilis prominet fylus rubicundus, exiguus: fapor ingratus, odor nullus. Flofculis pari fertilitate fucedunt frais pyriorisms, fubricise ab una parte, ab alera vero rubicundi, niteriese, exiguo in verice umbilico coronati, carneq viridi, densa, fucculenta amara intus referit ; intra quam officulum haret rubicundum, Nucleum includens candidum, guftu primum Avellanz haud absimilem, dein tamen ingratum relinquentem saporem.

Provenit locus campeftribus & arenolis in *Paleetti* aliifq, provinciis Malabar. Quotannis femel, nomunquam bis, maturos fert fructus, Januario, viz. & Martio menfibus, diúque fuperfles

Cortex, flores, fructus valent adversus Maniam, Phrenitidem aliósque cephalicos affectus. E cortice in aqua communi decoctio fit, qua icterum, hydropem, aliosque chronicos morbos po-

Radicis cortex cum Santalo rubro in pulverem redactus, ex eóque cum lacte muliebri cataplasma confectum ac inguinibus impositum bubonibus Venereis medetur.

De Pruniferis umbilicatis.

1481

CAP. III.

Prunus Brasiliensis fructu umbilicato Pyrisormi, ossiculo Cerasino pari.

Ibiruba Brafilienfibus Marcerav. Pif.

Maregr.

A Rbor cortice, ligno & naßcendi modo Gusiabe fimilis, ramos tamen habet ut noftra Cerafiss. Folia fert duos aut tres digitos longa, [teretia Pt/] membranacea, fuperius larurare viridia, infernius pallida, uno nervo lecundum longitudinem, nullis venis transferfis, duo femper fibi invicem oppointa: in ramorum quoa, extremitate duo truchus fibi opponuntur, in fuis pemper noi invicem opponia: in iamorum quot, extenniae quo rractis noi opponiantir, in mis pedicilis digirum longis propo opponia folia enati; favi fea aurei coloris, magnitudine pruni, fed rotundi & versus pediculum turbinati, umbilicati, umbilico è flore reliquo, cuticulà tenni veltiri, carne fucculenta fulva, faporis acidufculi ae paulatim amaricantis, haud ingrati, odoris fubbulcis. & vinofi. Continet lapidem, (fape duos, in uno latere planos & conjunctos, catera rotundos) magnitudine Cerafini, qui continet intus nucleum album, amaricantem. Similis est lapidi Ubapitanga, nec facile dignoscuntur.

Magna copia fine noxa comeditur hic fructus, & ab incolis venum exponitur. Per taleolas transplantatur; ob excellentiam fructuum ex sylvis in hortos translata.

Inter folia hine indè caudici flores cum pediculo adnascuntur, albi, ut in Guaiaba ferè, Piso.

CAP. IV.

Prunifera Indica fructu umbilicato sulcato, Grossulariæ simili.

Bella Modagam H. M. P.4. T. 59. p. 121.

Rbor est speciola atque pracella plurimum; caudice crasso, albicante cortice obducto, ramulss, viridibus, sungosa intus medulla refertis plurimis donato. Radix albicaus, slavescente cortice tecta, saporis acris. Folia Modagam foliis cum forma tum magnitudine similia. Flores fuaveolentes, infipidi, plures fimul juncti, extremis ramalis proveniunt, calyciq, viridi in quinq lacinias acuminatas secto inharent: constant ii ex unico folio oblongo-rotundo, bisido & aliquando trifido, supernè albo-striato & lanuginoso, infernè viridi-albicante, quinque tenuibis anquanou cirinou, iuperiic airo-tiriato de ranuginiou, interne virina-abicante, quinque tennibus framinulis medium occupantibus, inter quae fylus prodit candidus, oblongus, capitulo rotundo. Fru-fur fubrocundi, virides, glabri, uvis crilpis haud ablimiles, at quinq, angulis fulcati, & calyce flo-rum furrecto in vertice coronati, tenui pelliculà cincti, carnéq, viridi & adlitringente intus referti, in-Tra quam officulum locatur candidum, nucleum includens albicantem.

Crefcit locis montanis & arenofis in Mangatti: Semper viret, floret ac fructus fert, diúo, frugi-Locus.

Ex arboris foliis cataplasma conficitur, quod tumoribus impositum potenter eos emollit & ma Viren turat. Ex iisdem in aqua coctis Apozema præparatur, quod urinam movet, & menstrua obstructa

CAP. V.

Prunifera Brasiliensis fructu umbilicato, octies striato, seu sulcato.

Ibi pitanga seu Cerasus Brasiliana Pisonis & Marcgrav.

Rbor est figura Cerasi nostratis acide, nisi quod truncus contortior hinc indè cum ramis dispergatur. Folia habet lavia, supernè saturatè viridia, infernè dilutiora, bina semper anpergarur. Losse nacet serva, superne saturate virtuas, interne antatora, una semper tuo folis confrantes, & multis framinulis. Flores sequieur fruetus minatus, magnitudine verticilli feu bacce Mori, rotundus & octies profunde striatus, umbilico præditus; cuticula vestitur miniata, ten bacer Mont, rotundus co cottes portuner triatus, unibuto pratitus; cunteus ventuu immata; carafina, pulpa quoq, miniata fucculenta, faporis calida ki tubamari, crimuge gravi acore addringentis lapidem continer rotundum, paulum comprefium, albicantem, haud durum, in quo nucleus deprehenditur albicans, amar faporis : Qui lapis dignofici non potett à lapide fructus Majarandita.
Fructus fecundar menta deliciis non follum fed agris prodeffe folent: ventriculum enim langui- Virul;

dum mirè reficiunt, flatus discutiunt, nauseam stomachi reprimunt.

Olim sylvestris tantum erat hec arbor, nunc ob usum & elegantiam in hortis Lusitanorum

CAP.

Kkkkkk

CAP.

Locus & Tempus,

Vires.

Lib.XXVI.

CAP. VI.

Prunifera Indica fructu umbilicato racemoso Avellanæ magnitudine.

Katou-Theka H. M. P. 4. T. 28. p. 59.

Hekæ species est minor & humilior, crassitie Pruno haud absimili caudice, cortice obducto cinereo, necnon ramilis viridius, quadrangulis, ac fulcatis, plurimis itdem ornato: Ligmum albicans, inodorum, infipidum. Radix purpurea. Filia geminata ordine parallelo ramulis inhærent, oblongo-rotunda, crafia, denfa, glabra, fupernie colore atro-viridi nitentia, inferne viridi dilutiore, fipithamam longa, tres quaturore circiter digitos lata, infipida, inodora,
cofta media flave/cente. Floras è furculorum extremis inodori ac infipido riuntur in Juba formam dispositi, numerosi, quorum singuli ad flores Lilac accedere videntur, oblongi, candidi, quinque re-retibus, crassis, mollibus, & extrossum reflexis foliolis constantes, quinque albicantibus, erectis & acuminatis framinulis medium occupantibus. Fructus Nucum Avellanarum magnitudine amuli, oblongo-rotundi, exiguo in vertice umbilico præditi, glabro ac flavescente cortice cincti, necnon carne viridi-flavescente, succulenta, dulci referti; intra quam officulum continetur, nucleum includens candidum, dulcem

Nascitur ubiq, in Malabar, præsertim circa Warepoli: semper viret, quotannis sloret, fruðtissq. fert, menssus, viz. Augusto, Septembri & Odobri, at diu frugisera non est.

Fruðus loco Arequæ seu Kaungæ cum folio Berel frequenter manducantur. Arboris cortex exic-

catus & in pulverem redactus ficq, exhibitus bilis ardorem compescere dicitur.

CAP. VII.

Amygdalæ affinis Indica, fructu umbilicato, nucleo nudo, cortice pulvinato trifido tecto.

Paenoe H. M. P. 4. T. 15. p. 33.

Rbor est pracelsa & speciosa plurimum, 60 circiter pedes alta, caudice 16 pedes plus minus Rbor eft præcelfa & ípeciofa plurimúm, 60 circuter pedes alta, caudice 16 pedes plus minus cramislonge lated, ciffuffis, ac corrice craflo, cinereo, intus ruto, obduchis, donato, qui vulneratus lachrymam fundit refinofam, candidam, pellucidam, odoratam, acrem ac amaram, que radiis folaribus tandem flaveficit, foiffeficit, & vitri inftar fragilis evalut. Eignum denfum, ex albo flavefeens. Radix nigricans, refinofa, amara, graveolens, necnon fibris fius longe latec, per terram diffuía. Feira fine ordine craffis, roundis ac canereis petiolis ramulis adharent oblongo-rounda, acuminata, craffa, denfa, glabra, plendentia, longitudine fipithamam, latitudine palmum fuperantia, fuperné viridia, inferné è viridi flavefeentia; fapor amarus ac refinofus, destantia de la filma odor nullus. Flores circa ramulos teneriores candidis petiolis glomeratim non sparsim producuntur, fensima, porrectis columellis umbella specie panduntur; constant è quinis, oblongo teretibus, crassis, candidis foliolis, atq, calyci albicanti in quinque lacinias acuminatas fecto inharent numerofis fa minulus flavescentibus medium obsidentibus; inter quæ stylus prodit albicans, surrectus, apice rotundo ac flavescente: odor suavis ac liliaceus, sapor amarus. Fructus nucum Juglandium viridium magnitudine armili, petiolis craffis, longis ac rotundis proveniunt, oblongo-rotundi, at fuperius la-tiores, inferius angultiores, & calyce florum versis caulem refexo ornati, quos tegit pulvitante correx, cornaccus, atro purpureus ac tribus angulis fulcatus, qui fructu mattro delhicit plane, & trifariam finditur, ac nucleum exhibet majorem, oblongo-rotundum, candidum, rufâ cuticulâ tectum, uti in nuce Avellana cernitur, faporis subamari & subastringentis. Hic autem pulvinatus calyx qui fructum ambit levibus incifuris vulneratus, fimilem fundit lachrymam refinosam uti incifus cortex, quæ aeris attactu protinus Saccharicandi inftar spissescit, ac dein rusescit. Crescit ubiq, in Malabar; perpetuò frondet; singulis annis maturos profert fructus, mense viz.

Aprili, & non rarò 200 frugifera manet annos.

Ex arborum teneriorum truncis mali navales fiunt : ex iífq, cum provectiores funt excavatis naviculas majores (Mansjous) Indi conficiunt, quarum nonnullæ 60 aut plures homines vehere

Locus &

Vires &

Refina quam radix, cortex, fructus, aliaque arboris partes fundunt cum oleo copiofiore vel parciore excocta picis liquida vel dura loco usurpatur, insuper Ethnicis in sacrificiis thuris loco

Se foliis discos conficiunt gentiles in quibus arboris gummi seu refinam excipiunt & servant. Fruchuum nuclei contust, & cum aqua calida super Porphyritem lavigati ventriculum roborant,

nauseam & vonnitum tollunt, ventris cruciatus mitigant, Choleram sanant. Exarboris refina cum Sesami oleo eliquata prastans sit balsamum vulnerarium. Eadem pulverisata & exhibita gonorrhoam aliaq, Venerea accidentia potenter fanat.

CAP. VIII.

Arbor Indica Prunifera fructu umbilicato corticoso Persici simili.

Kara-Angolam H. M. P. 4. T. 26. p. 55.

Rbor est procera, altitudine 40, crassitie verò sex circiter pedum mensuram æquans, mul-tiss, ramis subcinereis ac viridibus, in orbem longe lateq, disfusis, donata. Lignum albi-cans, densum, cinereo cortice obductum; cujus matrix purpurea. Radix crassa, densu, slavescens, furvo cortice tecta, necnon profundè terra inharens, fibrisq, suis latè per eam disfusa, sapore vetices, survo cortice tecta, nection protunice terte intractis, no ria, into ace pet catalogues, according acri & amaro, odore grati. Pedia brevibus ramulis inharent poblongo rotunda, glabra, molila, fuperne virida, fabtus fubvirida fapore acri & amaro, odore nullo. Flora brevibus ac vindi-fulcis petiolis circa cofdem cum folisi ramulos proveniunt, vindique ac profundo calyci infident, é fex terebibos craffis, denfis, acuminatus, candidas foliolis conflantes, que extrorfum reflexa apicibus circa pediculum coeunt; decem aut duodecim candidis & acuminatis staminalis mediam floris cavitatem occupantibus, eutre, accessi au unocessita catalanto e acuminato paramano monato non la companio manto. Flo-niner que frjuir produt albicans, apice ornattos oblogo-croundo; Odor luavis, fapor amanto. Flo-ribus faccedunt fruita globofi, pomorum minorum magnitudine emuli, exiguo in vertice prachit musilico, corrice eraffo, moli, tomenció, purpureo, intúfque albicante cinét, necnon carne rubicunda, fucculenta, viícida, tenaci, acidique faporis, intus referti ; intra quan officulum locatur oblongo rotundum, rubicundum, nucleum includens candidum, amaro dulcem.

Nascitur locis petrosis, arenosis & montanis in Kandenate alisse, provinciis Malabar. Semper fron- Locus.

det, floret, frugerth, ac diu fuperfites manet. Ex arboris folits cum oleo coctis unguentum conficitur vulnerarium. Radix cathartica eft, humo. resq. serosos ac pituitosos per alvum educit. Fructus autem rarò comeduntur, quoniam impense sanguinem calesacium.

CAP. IX.

Lotus arbor Park. Ger. Lotus arbor fruitu Cerasi J. B. Lotus fruitu Cerasi C. B. Che Rettie-tree: id est, Urtica arbor, assuna soliorum. 7. B.

Otus dicta arbor magna eft, caudice craffiffimo, ramis Cerafi inftar brachiata, fed in latitudinem magis quàm in altitudinem externis, cortice lavi fiabalbido (ut Cæfalpinus air, ut Matth.
in corrileum nigrefeente) folis Ulmi longioribus, & magis in acutum definentibus, inferentia interest financia financia di interest. nore parte nonihil incani, higerat wirdanibus, rugotis, in ambtut (erats, in actum definentibus, que nihil nobis cum lice videntur habere commune. Ad unumquodq, ferè folium eft bacca ous, que mun nous cum tine vioentai napere commune. Au unumquouq, tere tomain en pacca fibhingra, Ceraco (lyterlif fimilis, minor tamen, ex longo pediculo, pulpam paucam albam continens, cum dulcedine aftringentem, gratam: officulum ad fruchus proportionem magnum: bacca tota ficciffima, ur vix ea quis fatiari poffit. Floculi, tefle Caralpino, ex binis foliolis conflant, fummo fructui infidentibus: Baccænigræ; officulum durum, veluti quadripartitum, intus unica feminis

Si floris fitum rectè describit Cæsalpinus, in nostra methodo ad hoc genus pertinet.

Multis Italia: in locis reperitur spontanea: nos circa Romam in sepibus observavimus, necnon in Locus. Gallia Narbonensi circa Monspelium.

Arbor hac effe non pouit cujus fructuum dulcedine capti Ulyffis focii, cum Lotophagis permanere ut eis frucentur guàm ad focios reverti maluerunt.

Qua enim gratia effe potuit tam ficci & exsucci pomi, nisi fortè in ils regionibus carnosior atque etiam suavior quam in no-

Arborem hoc in loco à nobis è J. B. deferiptam ipfiffimam Theophrafti, Plinii aliorúmque Veterum Loum effe pro certo affirmare non aufim; adeóque an vires Loto ab iis adécipte huic conveniant neclio. Fructus additiniquen & alvum fiftum, maturi minis. Ramentorum decochum Verus vel infulum dyfentericis feeminifque profluvio laborantibus confert. Rufar flavóis, ciam reddit capillos (quod præter Dioscoridem & Serapionem nemo tradit) eosdémq defluentes continet.

Kkkkkk 2

SECTIO

SECTIO III.

De Arboribus fructu umbilicato humido tam polypyrenis, quam monopyrenis, seu De Bacciferis umbilicatis.

CAP. I.

De Uva crifta five Groffularia. The Boogberrp buff.

Va crispa dictus est hic frutex ab intortis & veluti crispis foliis & acinis quos producit. va empa uteus en me nuera ao moutos de venue emps ions de acmis quos producte.
Grossilaria verò à dura illa membrana seu cuticula, quá oducantur acini sith, siquidem
anducati crepant instar membrana qua disfumpirur J.B. Alis ità dicta putatur quòd
fructus Grossos referat. Certè vox est Gallica Grossilaria Latina sacta: cur autem Gallis ita appelletur nos latet.

Groffulariam Veteribus tam Gracis quàm Latinis incognitam, certè indictam opinamur.

Groffulariam fic describit J. Bauhinus.

Frutex est bicubitalis & tricubitalis, ac etiam major, numerosa stolonum segete luxurians, variéq in ramulos fubdivilis, cortice purpurante [in adultioribus ramis, nam in jumoribus virgis & circu-lis albicat] materie ferè buxeo colore palleicente; fipnis longuicalis, acutis ac rigidis ad foliorum is albicat j materie iere duxeo coine paneicente i pinto longuicum, acuto ac rigius at roinorum exorrum paffim armatus, fingularius, binto sia uternis. Folis unguen lata, nonunquem ampliora, nonnihi rotunda, modice divifa [Apii modo diffetta. Ruel] luperiis faturo virore iplendenta, inferiis dilutora, utrinque hirfita [pilis ratioribus] fapore acido, ex brevbus pediculis. Elicati pulcelli, party, futri fed nomihil gravi odore, fimul multi ex codem tuberculo ex quo folia prodeunt, chelli, party, futri fed nomihil gravi odore, fimul multi ex codem tuberculo ex quo folia prodeunt, chelli, parvi, juavi led nonnihil gravi odore, innul multi ex eodem tuberculo ex quo tolia prodeunt, ex pediculo berviffimo, punicante, hirfuto, nutantes, quibus fubfunt globuli hirfuti futurarum baccarum rudimenta, ex foliolis quinis utrinq, rubentibus, extrorlum reflexis, ur radiatam flellam excarum rudimenta, ex foliolis quinis utrinq, rubentibus, extrorlum reflexis, ur radiatam flellam expirimant, quæ totidem adnatas quafi lingulas albicantes, intus hirfutas furrigentes, florem reliquim concavum efficium: inter fingulas autem lingulas fingula familar aché à te ollunt, à rubes illis focuram folis fimiliter orta: ex globulo autem thylus virefcens, alba lanugine circa infimam partem obfitus. Bacce fuccedunt rotunda [aut ovales] interdum hirfutæ, plerunque glabræ, ante maturitatem acida, matura dulces, in quibus grana multa exigua.

Hujus frutcis multa funt fructus respectu varietates: nimirum,

1. Grossularia simplici acino spinosa sylvestris C. B. que variis Germanize in locis sponte pro-

2. Grossularia spinosa sativa C. B. Grossularia majore fructu Clussi, uberiùs nascens, majoribus

foliis & baccis prædita; quæ (ut puto) culturá evadit talis. roms o cacca præma i que un pano) cama evana censo 3. Groffularia fructu maximo, hipido, margaritarum fere colore. Noftrates Groffulariam al-bam maximam Belgicam vocant. Foliis eft amplioribus, fipnis longioribus & validioribus, fructu maximo albicante, aut Margaritarum propemodum colore, (unde à nonnullis, The Pearl Goof-

* Clufiu ism

** Cluf dum etiam nullas, breves & vulgari multo infirmiores, prater alias inertes & longe breviores sparfim ramis cortice ex fusco purpurascente tectis innascentes : fructum dum immatura est vulgaris inthat vienteem, qui maturus pripurafcit, plena autem maturiate ex purpura arrum colorem contra htt, perinde ac nonnulla pruna. Triplicem hujus varietatem deferibit Parkinfonus. Nimirum, nit, perinde ac nonnula pruns. I ripincenti nujus varicatorii deletibul Parkinionis. Munirum, 1. Jam deferipram fructu obfeure purpurafeente. 2. Alteram huic fimiliem, baccis minoribus, nucionistis acidis cum dulcedine. 3. Tertiam vulgari fructu luteo per omnia fimilem excepto baccarum colore pulchre rubente. Fortè Grof. vulgaris fructu rubro Ctuf. quem Ungaros minorem marinam uvam appellare scribit. 4 His addi potest quam pro specie distincta ponit Parkinsonus Groffularia cerulea, cui folia majora & primo exortu rubicundiora attribuit. quam funt fecunda varietatis practicar, baccas in ramulis rarius fitas, minores etiam quam pradicar Groffularia rubrz varietatis practicar, baccas in ramulis rarius fitas, minores etiam quam pradicar Groffularia rubrz minoris, colore coruleo Pruni Damafceni inftar, qui pariter detergi porett. 9. Groffullaria viridis hirlita Park. Spinæ huie mitiores: fructus virides etiam cum plené maturi, fpinulis feu fetts innomunic 1 are. Spine intermotes i most state con periodiciti, guittu practici oblit, guittu practicipus omnibus dulci fee grato. Ex hujus feminibus enate fint plante bacis lavibus & minime hispidis. 6. Groffularia limplici acino cœruleo non fpinofa, quam in hortis nunc haberi ait C. Bauhinus.

Amat frigidos tractus, nec ullum frigus reformidat : in Gallia Narbonenfi, Italia, reliquísque calidioribus regionibus minus frequens nec nisi in hortis ferè reperitur; per totam Helvetiam in se

Sepibus hortorum imprimis commoda est. Facillimè enim nascitur, densè fruticat & propagat seipsam, & spinis suis transitum prohibet, & acinis jucundi saporis placet. Gesn.

Veris initio pubet ac virefeit Martio, supe etiam ante.

Floret Aprili: Fructum fert Maio, quem Junio & Julio perficit.

Fructus immaturus adhuc & acidus coquitur cum carnibus & pifcibus, nam iucco fuo fubacido Vires & cibos commendat. E baccis immaturis probè coctis, contusis & saccharo edulcoratis cum cremore Usus. lactis lautissimum ferculum parant nostrates. Placentæ etiam omnium delicatissimæ, quas Tartas

Ipse autem maturus fructus (inquit J. Bauhinus) pueris, pauperibus & gravidis mulieribus satis expetitus, imò apud nos ditiores & delicatiores meliora genera non aspernantur. Sunt autem adeò innoxia & ventriculo amica ha bacca, ut nemo unquam, quod equidem audiverim, ex earum esu

quamvis ad satietatem usq ingesserit, vel minimum nocumentum senserit.

quamws ad iateratem unq ingetterit, vei minimum nocumentum tenterit.

Immatura piloulis incodes febrientubus non fine utilitate exhibentur. Frigidæ namque fiurt & addringentis qualitatis. Quapropter diverfimodè administrari possum cholerios, calidis, & bile refertis corporibus, tam sanis, quam agris in intincebus & condimentis. Valent contra gravidarum picam: Appeentiam cibi excitant. Omne ventris profluvium, potissimum verò Diarrhoem & Dyfenteriam & Iliacam passimonem compescunt, ut tradit Matthiolus. Commendantur etiam ad handle filosom diagnostico de compleximentiam & se suprementation. hæmorrhagiam quamcunque, Gonorrhæam & fluorem album. Utiliter etiam applicantur inflam-mationibus calidis & Erylipelatis.

Rece autem monet Parkinionus immaturarum elum largiorem, quomodocunque præparentur, ventriculis frigidis & flatibus obnoxiis non permittendum, ne dolores colicos aut tormina inducant. Nobis equidem liberior earum esus in quocunque ventriculo improbandus videtur, non tam quòd flatus excitent, quam quod ob exsuperantem aciditatem intestinorum tunicas interiores corrodere & violare aptæ funt: in condimentis autem & embammatis, fi modus adhibeatur, egregiæ funt: in cibis etiam probamus modò non feorfim & nimia quantitate fumantur. Matronæ nostræ cum Saccharo conditas affervant pro Bellariis; febricitantibus autem conveniunt.

Vinum etiam è maturis parant nostrates hoc modo, Baccis in dolium injectis aqua ferventis q.f. affundunt, & vase exactè clauso per tres quatuorve hebdomadas restare finunt, donec liquor baccaartundunt, et active control per use quantity from the control per use of the control per u pus reservant, donec liquor cum saccharo intimè mixtus & fermentatus in generosum & vini æmulum laticem exaltetur.

CAP. II.

De Ribefio.

Ribes vulgaris fruetu rubro Ger. vulgaris acidas ruber J. B. fruetu rubro Park. Grossularia multiplici acino, sive non spinosa bortensis rubra, sive Ribes Officinarum C. B. Reb.

Ultis stolonibus, parum crassis, bicubitalibus & tricubitalibus, aut etiam altioribus exurgit, Ultis ftolonibus, partim crafits, bucubitaibus & tricubtaibus, aut etiam altoribus exurgir, cortice fpadiceo aut cinereo, materie infirma, viente, cum ampla matrice feu medulla, force figure folis fimilia, fed multo latiora, finuata, mollia, fupeme virentia, glabra, inferim emili langune canefcentia, fapore fubaltringente, acido & nonnihi acerbo. Flora racemarim cohartent plurmi, ex pediculo tenut, uncial & fefiquiunciali, aciduli, quinque folis pallide vientibus, oris extrorfium reflexis conflantes [recâtis unico folio in quinque lacinias profunde la conflate experts]. diviso, nudi, h. e. nullo calyce excepti] saminulis sex sessifications ambilicum medium, qui colore obsoleto est, & silo virenti minuto bisido lacunam aperit, ambientibus. Succedunt fructus tore ospojecto ett, ce. prio virenti minuto omo lacunami aperti, ambientibus. Succedunt fridise parvi, rotundi, Groffularis minores, initio virentes, per mauritatem rubri fueco acidulo grato turgidi, pluribus feminulis fecti, florem in vertice geftantes.

Paffim in horits colitur, Aprili menfe aux ferus pro Veris conflitutione florens, Julio femen maturans: ubi iponte provenit nondum didicismis: humidis tamen delectari videtur.

Ribes Arabum effe non poteft; fiquidem neq, capreolos profert, neque folia obtinet rotunda, quæ Serapio Ribis notas facit. Veteribus Græcis incognita & indicta videtur.

Hujus fructus omnium consensu utiliter exhibentur iis qui ardentibus febribus laborant, neque non his qui calidas alvi fluxiones patiuntur, autore Trago. Namque hi acini, ficut & ferapia, & ecleg-mata, arq, Rob (ut vocant) de Ribes (hoc eft, fuccus inspissatus ad mellis consistentiam, vel feorfim, vel cum faccharo) firim immensam restinguunt, vomitiones sistunt, cibi appetentiam invitant, cho-leram morbum reprimunt, dysentericis ex calida causa prosunt. Quidam Saccharo has baccas condiunt ficut & Cerala: baccas etiam in Sole ficcant & affervant ad ealdem affectiones. Reliquas cum Oxyacantha easdem vires obtinet.

Ribes grata sua aciditate ardores febriles restinguit, bilem temperat, & sitim sedat: adstrictoria vi ad choleram morbum aliásque biliosas alvi fluxiones, ad hæmoptysin, uvulæ tumorem, &c. usui

Matronæ nostrates Ribium baccas in ollam inditas in balneo Mariæ (ut vocant) coquunt, donec Mattons frontates Abount cum Sacchari q.f. *decoguunt ad gelatina confiftentiam: (Gelatinam Ribium vocant) & produlciario ad mentas fecundas inftruendas refervant. Eft ea palato gratissima, & ad omnes usus supradictos commodissima.

Exisidem cum Saccharo vinum parant, eadem methodo qua vinum ex uvis crispis, post fermenta-tionem & externa debitam, generosum stats, & palato, nee minus ventriculo gratum. Folia vehementer aftringere testis est Fuchsius

Kkkkkk 2

2. Ribes

Ulus. Tempus.

Fructus

Locue.

Locus.

Vires &

U/us

Lib. XXVI.

Ribes vulgaris acidus, albas baccas ferens J. B. vulg fruitu albo Ger. fruitu albo Park. Grof-fularia bortenfis fruitu Margarita fimili C. B. 10 hite Currants.

Baccis albis, pellucidis, Margaritas pænè referentibus sapore vinoso jucundiore; cortice fruticis candidiore, stolomibus [Parkinsono] elatioribus, rectionibus, caraffioribus, à pracedente differt. Ego pro pracedentis potius varietate quam specie distincta habeo.

3. Ribes fructu rubro majore Park. Groffularia bortensis majore fructu rubro C.B. An Ribes store rubente J. B? Breat reb Currants.

Hanc fic describit Clusius, Amplioribus est foliis, & majore fructu, licèt acidi saporis ut vulgaris. Hujus etiam før variat; quia qui in vulgari herbacei coloris eft, in hoc eleganter ruber & punicus eft. Ad hanc speciem annotat C. Bauhinus, cultura aliquando in arborem abire, & acinis Avellanâ majoribus, acidiffimi (aporis Florentiz vi/am, referente Gesnero in lib. de hortis. J. Bauhino describente Ribes flore rubente firmior frutex est vulgari ac robustior, cortice rubescente vessitus: Foliu hirfutis, ad tactum levibus, angulofis ut vulgaris, fapore tantillum acido, longis florum ra-cemis quos Maio mense profert, fere palmaribus, figura fere Uvæ crispæ floribus similibus, obsoleto rubore præditis, quorum fimbria quinquepartita albefcit, sapore subacido.

4 Ribes monocarpos J.B. Grossularia distinctis baccis C.B.

Cuiu.
Fruchum fert vulgari similem, paulò majorem, confertim tamen in eodem pediculo non nascentem, sed singularem, ut in uva crispa, referente Jac Gareto.
Ex Anglia accepit Carolus de Taffis Uva crispa rubro frucht appellatione. Et sanè verissimilius ett Uva crispa rubro frucht appellatione. Et sanè verissimilius ett Uva crispa rubro frucht appellatione. Et sanè verissimilius ett Uva crispa rubro frucht appellatione.

A. 5. Ribes Alpinus dulcis J.B. An Groffularia vulgaris fructu dulci C.B? Groffularia sylvestris rubra ejusdem.

J. B. Fruticat ut pracedens tenui vimine, cinereo cortice contecto. Folia ex alternis tuberculis exeunt fimul aliquot, cum floret, plufquam dimidio minora vulgaris Ribis foliis, uvæ crifpæ æqualia, in tres acutos angulos exeuntia, in ambitu ferrata, leviffimè hirfuta, fuperne atrovirentia, inferne læto très acutos angulos exeuntia, in ambitu ferrata, leviffimè furfuta, fupernè atro-virentia, infernè lato virore fiplendentia, excurrente in angulos fingulos nervo fats elato, guftu fibidulci, ex pediculis femuncialibus hirfuits. Flera ex tuberculis ejuddem racematim coharent, numerofi ut in vulgari, herbacei, fed floribus Ribis vulgaris magnitudine multim cedentes, folis tamen quinis perinde & apiculus conflantes, doore gariffimo. Singularibus fiofculis ad pediculum anfacitut foliolum concolor, tenue & oblongum. Uva breviores quàm vulgari, acini minus rubri, fibbulces & fere infipidi. Nos in monthus circa Bafileam. In agro Eboracenfi invenit D. Delfworth.

J. Bauhinus hijus (pronymas facit Ribes candidioribus folis acinis dulcibus Lis. ob. Groffulariam vulgarem firefu dulci C. B. Ribes genus quoddam quod Auftria & Stiriaca Alpes alunt, nihil vel minimum à vulgari differens, fructu tamen non acido fed dulci. Verüm hac fpecies in multis different à Ribe vulgaria exido fructu, non in fapore acido tantim. Dari autem químoti vanesterem Ribis vulgaris, fructu (ci. dulci venfimile eft: proinde Groffulariam vulgarem fructu dulci C. B. plantam ab ha cdiverlam & Ribis vulgaris fructu acido varientetem effe puro. Sufipioro tamen Cla

plantam ab hac diversam & Ribis vulgaris fructu acido varietatem esse puto. Suspicor tamen Clu-fium verbis modo allatis hanc nostram intelligere ob locum natalem, quamvis malè eam nihil vel minimum à vulgari differentem faciat.

Groffularia 10. feu sylv. rubra C. B. Groffulariæ rubræ sive Ceanothi lævis genus circa sylvas Gefneri Lugd. huic eadem videtur.

A. 6. Ribes nigrum vulgo distum folio elente J. B. frustu nigro Park. 3. Gen emac. Groffularia non spinosa frustu nigro C. B. Black Currants, Squinancu-berries.

Frutici huic folia vitiginea, lata, aversa parte leviter pilosa, odore fœtido. Flores ex eodem tuberculo plures, aut racematim digefti, Uvæ crifæ floribus perfimiles, concavi, quinq, foliolis ruben-tibus extrorfum reflexis, totidem furrectis pallide virentibus, alternante cum quinis fibris concoloribus fitu: stilus in medio viridis; odor, qui & foliis, gravis: baccæ oblongæ, colore nigro, quæ

inve maturz, five immaturz acide funt, cum fapore partim grato, partim ingrato.

Ad invorum ripas in Anglia nacituri, fed non admodum frequens. Observavimus Abingtoniz in agro Cantabrigiensf: Blunhamiz in Bedfordiensfi, in Cumberlandia quoque & Warwicensfi agro; necnon in vicinia nostră ad rivum infra Brantiam dessuemm prope pontem Hopper didum, femper juxta aquas, unde Gesnero in Catalogo Ribes sfyl. aquaticum Sabina sere decommant. Oltroribus Gallis Piper horente dicitur, teste Ruellio, quòd artum Piper colore & commant.

sapore forsitan æmuletur. Nonnulli, teste Parkinsono tum baccis, tum foliis in intinctibus usurpant: Anginæ utiles csie no-

7. Ribes

men Anglicum arguit.

7. Ribes verum Arabum J. B. Ribes Arabum folis Petastitidis C. B.

Hunc Rauwolfius fic describir, Vera Ribes Arabum caules habet asperos, longitudine ferè cubitali, crassitudine pollicari, colore viridi, infernè (ut ettam meminit Serapio) rubescente vel purpurascente. Autumno inveni Septembri mense fine flore & semine duobus tantum foliis præditum, tanquam primum prorumpentibus, rugosis, rotundis, Petasitidis foliis æqualibus, ex pediculis crassis, brevibus, que etiam grato illo acido fucco ficut & caulis plena funt.

Huic eandem putat uterque Bauhinus pro Ribe à Bellonio descriptam lib. de Coniferis, quamvis Huic eandem putat uterque pauninus pro Kinbe a Beijonio deicripatin ib. de Coniteris, quarmis descripciones non conveniant in omnibus. Hac Spice Celtice nafecndi modo aliquo pado naturam refert; fiquidem fub nive ferè perpetuò degit, folio Lapathi acuti pradita, ni grandus effer & conudius, & ad Papyrum accedens. Baccas fert ex finu medio foliorum missa, uti ni Lauro Alexandrina, Hypoglofio & Ruíco confipcienus. Septena utplurimum à radice affurgunt folia, in quorum medio fructus velut racenatum dependeet, ex quo si fucus qui exprimiru turbidus ett. hactique albedinem habet, ideò aliquantifper fini & infolari debet done clarefox & depuretur.

In Libano nation, not adjusting in the instance and the control of paratur aliò mittenda, præcipuè ad Constantinopolin.

Viribus convenit cum vulgari Ribe.

Cæterùm hæc planta nec arbor est neque frutex, sed ad Herbas epiphyllospermas referri debet.

8. Ribes Norwegicum fructu umbellato. Chamæmorus altera Norwagica J. B. Clus. Park, Chamærubus folio Vitis C. B.

Ribefium (inquit Hoierus qui historiam hujus Clusio communicavit) foliolis & fructu pro sua proportione adeo amulatur, ut non dubitem tertium Ribesii speciem appellitare. Dodrantalis est, cortice petiolorum nigricante, foliis latis, dissectis Vitis foliorum modo: Baccæ in cujusque pediculi cortice pennorum ingricanie, roms taus canecus vias tonocian mono: nacces in culpuque poutcan apice quamplurime conjuncte tanquam in umbella, non ut in vulgari Ribefio è multis oblongi ra-cemulis pendentes, rubent; acidula, faporis valde grati. Incolis Tatiberem nuncupantur. C. Bauhinus in Prodrom, recentet Ribem montan. Oxyacanthæ fapore. Duplex Ribes in Helve-

tiorum Alpibus reperitur: altera, quæ frutice & foliis, sed minoribus vulgari convenit: fructum habet rubrum, hortensi duplo ferè majorem, sapore Oxyacantha fructui respondentem, in Valesianorum montibus reperitur: altera humilior est, & per omnia minor, baccis vulgari minoribus, minusq acidis, in Bernaram montibus provenit.

CAP. III.

De Vite Idea seu Vaccinio, Officinis Myrtillo.

Accinium Latinum ab Hyacintho deducit Salmafius in Prafat, ad Symon, Hyle: latrica. Nam pro diminutivo dassifium fioles scribebant dassifium kieamino, liceram u per efferentes, tu sim & de por por de degim, dopim pro 300/2019. 6c similia. Et sanè Vaccinium Virgilii, Theocriti Hyacinthum ess. & de slore dici luce clarius est: unde inepte id nomen hujus structios sincètui

At neq, Viris Idaza Theophr, descriptioni satis aprè respondet ulla hujus planta species, ur often-dit post Dodonaum Jo. Bodaus à Stapel. Verum cum Veteres in describendis plantis non valde aceurati erant, hac autem planta ad Vitem Idaam accedat, non video cur ad id genus non poffit referri, eodémo, nomine generico infigniri. Myrtilli autem dicuntur hi fructus ab corum fimilitudine cum Myrti baccis.

A. 1. Vitis Idea mogna quibusdam, seve Myrtillus grandu J. B. Idea seliu subretundu, exalbidu C. B. Idea seliu subretundu major Ger. Vaccinia nigra sructu mojore Park.

The great Bilberry-buth.

7. 8. Fruicosior est hac, virgultis sesquicubitalibus, teretibus, ramosis [Clussus ramos habere scribit interdum humi diffuíos, lentos] cortice spadiceo [modò cinereo, modò rubescente Class.] obdu-etos; materie satis solida & densa: in quibus folia Vitis Idaze vulgaris angulose magnitudine paria, ctos; intactie also sonota exteria: in quious foita v ins totaz vuigaris anguiota magintaune paras, oblonga, magis tamen rotunda, glabra, nec ullo modo ut illa ferrata, inferioro parte nonnihil glauca [exalbida Cluf. venofa] fapore adfringenti & nonnihil acido prædita, decidua. [Flor vulgari fimise, ex candido purpurafeens, concavus, labris in quinq, crenas divifis & exterius reflexis, fuis intus flaminalis Cluf.] Bacca Jumperins vel Myrti Tarentina pares umbilicam habent latiorem, ex cujus medio apex prodit, quo fit ut quam Vitis Idaze angulosa bacca minus rotunda fint: harent autem pediculis longiusculis, sapore pradita grato, subacido & vinoso, quibus continentur grana aliquot minuta, sublutea. [Radix est dura, lignosa, multis fibris capillata.] Sarmenta sive rami procumbentes fubinde radices agunt.

behes industrial access agust. Montols fragilist gaudet. In Alpibus Auftriacis & Striacis invenit Cluffus, in Burgundiacis & Loui, albi J. Bauhinus. Nos in montolis Cumberlandiz, medio itinere inter Hesam & Pereh oppida, observarimus. copiolisis autem propé vicum Gambleiry ad fextum ab oppido Pereh Isiquem, via

quæ Novum Castellum ducit, utrobiq in pascuis palustribus.

De Pruniferis umbilicatis.

1489

Baccis inebriandi vim inelle referunt venatores & aratores; testantur Du Choul, Camer. alisque, præsertim copiosius devoratis. Folia & virgulta eundem Silesiacis usum præstant quem Ledum Alpinum infectoribus Alpinis.

A. 2. Visis Idaa fruitu nigro J. B. Idaa foliis oblongis albicantibus C. B. qui s'inonyma nonnulla praecedenta speciei huic attribuit. Vaccimia nigra Pannonica Park. Vac. Pannonica seu Vitis Idaa Got.

Ramis est flexilibus & humi diffusis, gracilibusque, multis germinibus, vix è musco, (quo rami occultantur) prominentibus; in quibus nullo ordine digesta sunt felia, prioris Ledi Alpini foliis pænè fimilia, paulo tamen longiora, angustiora, teneriora, minúsc, crassa, admodum venosa, supernè virentia, infernè dilutiora, leviter per oras crenata, & mollibus quibusdam villis hirsuta, longo pediculo inharentia, guftûs valde adfringentis. In fummis germinibus pracedentis anni baccas fert rotundas, Cerafi nonnunquam magnitudine, oblongis & tenuibus pediculis dependentes, coloris initio vindis, deinde rubri, poltremò nigri, ficculentas, non ingrati [aporis, nulla officula continentes, [ed plana duntaxat semina, alba, numero utplurimum quina. Radix lignosa, quibusdam fibris donata, & rami per terram sparsi similes fibras nonnunquam agunt.

In unius Sneedlers jugi [juxta Ericam baciferam aleram nafcentem] fupra Newberg feopalis menfe Angufto eruebat Clutius. Florem non observavit.

Hanc elfe Inspicor cujus in Cetal plant. Angl. mentionem feci nomine Vaccinii rubri foliis Myrtinis crissis. D. Marret. quam mihi oftendit Thomas Willifellus, prope Widdop vicum septem ab Heptenstall milliar. saxo magno innascentem ad fluvium Gorlp in Comitatu Lancastria.

A. 3. Vitis Idaa angulofa J. B. faliu oblongis crenatu, fruffu nigricante C. B. Vaccinia nigra Ger. nigra vulgaria Park. Black Whotes, or Whotele verries, or Bilbert-

Virgultis fruticat plerunque pedalibus, interdum cubitalibus, fatis crebris, virentibus, angulofis, &c fractu contumacibus, in multos ramulos divifis: in quibus folia crebra, tenera, virentia, caduca, unciam circiter longa, plulquam lemunciam lata, acuminata, glabra, per ambitum argutis denticellis crenata, fapore partim acido, portifirmam primum emergentia, partim authero. Forei in fingalis [pedicalis] harent inter folia ballati, five urceolum referentes, colore ex albo punicante, flylo croceo. Succedunt bacca fingulares quoque, Juniperinis ferè pares, per maturitatem violacea potius quàm nigra, umbilicata, fapore grato & acido primulum degutatar, qua tamen paulo pol-neficio quid naufeabundi in or relinquunt, purpuro-violaceà, fatifque pertinaci tincturà, cui grana immerguntur multa, parva, rubentia. Radix tum recta, tum obliqua quaquaverfum agitur, è lupina

etiam parte stolones emittens.
Nascitur tam in Alpibus, quàm in vastis, desertis, uliginosis & tenebrosis vallibus alissque humectis. locis Germania, Gallia, Anglia. Apud nos in montols uds inter cricas, & alibi in ericetis & fylvis humechs, folo putrido & fpongiolo, aquas retinente.

Floret Maio. Fructus Augusto, interdum etiam Julio maturos edit. Tomperament Bacca: ha, Dodonzo tradence, frigide funt, & cum manifetha addrictione reficcant. Ventriculo affuanti conveniunt, fitim fedant, ardentium febrium calores mitigant, alvum reprimunt, vomitum zenoant conveniunt, inum tecunt, arcentoant reoriant across imagant, aventre printent, vointuit fiftunt, dylenteriam à flava bile ortam curant, advents choleram motbum profunt. Sed ad hos ultis Rob five fuccus cum Saccharo vel melle infpiffatus ipfis baccis longe praferendus, quoniam frigidæ cum fint, crudæ fi edantur ventriculum debilem & frigidum offendunt, alvumque perturbant potits quam adfiringunt. Cafp. Hofman. Myrtillos loco aprico natos & bene maturos nullatenus eò fragidatais facedere putat ut alvum frigidatas facedere putat ut alvum frigidam crudiatae fila perturbent, &c. Idem Myrtillos nigros recte & ex ordine Myrtis fablitun polie putat cum his conditionibus. 1. Si

tumantur Septentronales, non Italici & Hifpan. 2. Si non exacte maturi. 3. Non virides feu recens decepti, fed exficcati. 4. Non fuecus crudus, qui ob aquofitatem multam multum refrigerat, ad-

ftringit parum, sed in Rob densatum.

Partes tenues huic succo inesse, eumq, etiam vehementer adstringere ostendunt notæ pæne ineluibiles manibus & ori manducantium impressa. Hinc eo utuntur tinctores ad inficienda lintea-

mina & chartas cœruleo colore. Pastores & montana plebs baccis hisce libenter vescuntur: nam suavitate sua cum aliqua aciditate conjuncta gustui placent.

Myrtillorum vires & usus in Scorbuto apud Norwegos vide apud Sim. Pauli. Quadrip. Botan. Cluf. 3. p. 406, 407.

A. 4 Vitis Idea semper virens frustu rubro J. B. Idea, foliis subrotundis non crenatis, frustu ru-bro C. B. Vaccinia rubra Ger. rubra buxeis foliis Park. Ach Whotes, oz Whotes

Ramis hae fruticat rotundis non angulosis, dodrantalibus, quos vestiunt folia satis frequentia, crasfiora quam Vitis Idan angulosa aut magna, oblonga, modo per extremum rotunda, modo leviter acuminata, non ferrata, in quibus nervi fubtus posifimum apparent, gultu auftringente & amari-cante. Flore racematim coharent in virgularum extremis, Lilii convallium fioribus fimiles, albi, interdum blande rubentes: quibus delapfis bacca fimiliter racemola succrescunt, sex plus minus racemulo uno, Pifi minoris magnitudine, ex ablo luteóve rubentes, fapore acido valde jucundo, carne fimili Vacciniis paluftribus, cui immerfa grana parvula, lutea. Radix obliqua ferè, tenuibus capillamentis fibrata. Camerario

Camerario describente Baccæ in summitate ceu corona quadam denticulatæ sunt.

Gaudet & hac locis sylvosis, faxosis & opacis. Apud nos in Anglia una cum priore in ericetis Locus. provenit sed multò rarior. Copiosam observavimus in montibus Eboracensibus, Staffordiensibus, Derbienfibus, &c. inter Ericas.

Floret Maio & Junio: fructus Septembri demum mense perfectè maturatur.

Lib. XXVI.

Oim bacce fint acide magisque adstringentes ceteris, noc perinde succulente ut Myrulli facul Firer. tatem utique frigidam siscami, shabebun. Quaproper ad eos ulus ubi adstrictione opus est accommodari possitus, ut v. g. ad Diarrhezan, Dysenteriam & prediction pleross, affectus.

Possis & ex harum succo Rob conficere addito Saccharo aut melle ad viscerum calores & sitim in febribus calidis. Quidam ad embammata commendant additis aromatibus. Hac omnia J. Bau-

5. Visis Idea foliis carnosis & velut punitatis, sive Idea radix Dioscoridis C. B. Radix Idea putata, & Uva Ursi J. B. Uva Ursi Galeni Cluso Park. Vaccinia Ursi seu Uva Ursi apud Clusium Ger. emac.

Viti Idaz rubræ affinis est, à qua tamen manifeste differt, siquidem folia habet densiora, ad Buxum accedentia, ex oblongo rotundata, angustiore ad pediculum cervice, utrinque rugosa, nec nervos ut illa præter unicum qui secundum longitudinem decurrit exhibentia, gustu cum amarore adstringente, quemadmodum Vitis Id. fructu rubro. Hærent autem ea ramis lignosis pedalibus, cortice tenui & facilè cedente tectis. Flores racemofi, concavi, rubri. Fructus ut in Vite semper virente racemosus in extremitate ramulorum.

Dubitat J. Bauhinus an Uva ursi Clus. eadem sit huic plantæ, præcipuè ob iconem, in qua pin-

guntar new transvers, qui in Radice Idza nostra non apparent.
Nos in montibus Jura, & Saleva, necnon in colle *lu Bassie* dicta prope Genevam hanc stirpem *Locui*, observariums, bui & J. Bauhinus, qui estam in Veganis Narbona: montibus se candem legisse as-

 Visis Idea rubra Bavarica baccis insipidis sine succo Cam. Idea foliis longis acuminatis, baccis rubris insipidis C. B. Vaccinia rubra longioribus foliis Park. Cam.

Truticulus est supinus crassore caudice quam vulgaris [ea forte quæ rubro est fructu] quæ apud nos passim cum nigra [forte angulosa] in sylvis crescit, & stein-beerlint vocatur: soluis item oblongioribus, angustoribus, acuminatioribus, per Autumnum rubentibus: baccis rubris, infipidis. Crescit circa Monacum in campis asperis inter Ericas.

Hanc plantam refert J. Bauhinus ad Rosmarinum sylvestre minus nostras vulgo dictum; i.e. ad Locur Viti Idax affinem Polifoliam montanam. Verum cum Rofmarinum illud (ut puto) bacciferum non sit, sed Ericæ modo semina producat, proinde & Erica Resmarini felio nobis dicatur, eò referri non debet, sed potius ad Vites Idaas.

Vitis Idaa Cretica elatior Park. Cerasus Idaa Cretica Alpin. exot.

Fruticulus ifte plures emittit virgas, tenues, lignofas, nigricantes, ligno duro, albo, inodoro, guftu linguam nonnihil excalefaciente, in ramulos plures divifas, ad nodos, inaqualibus intervallis, folia veltitas, fingularibus nonnunquam, plurimim tamen binis, rarius ternis quaternifre fimul, durinfoulis, subrotundis, circa margines nonnihil dentatis similitudine quadam Agrifolii foliorum, minimè tamen ità duris & aculeatis, supernè obscurè virentibus, infernè canescentibus. In summis ramulis & ad nodos è foliorum alis exeunt flores multi, albi Cerafinorum fimiles, finguli longis infidentes pediculis, quibus faccedunt fruitm part, ex rotundo ollongi, rubentes, guftu jucundo, Pabe mag-nutdine corolla in vertice villofa infigniti, per ficcitatem nigri.

Vitis Idaa Cretica bumilior Park. Chamacerasus Idaa Alpin. exot.

Præcedente humilior est multò, surculis pluribus, tenuioribus, brevioribus; in quibus ad intervalla fulia terna quaternáve interdum fimul, propemodum rotunda præcedentis modo, verùm minora, molliora, laviora, mindique dentata circa margines; color etiam minos faturo fiperan parte, nec adeò incano inferné. Ad nodos parier unà cum fobis exeunt pediculi long, flucius multos albos, racematim compactos fuftinentes, quoe excipiunt bacce minores, atrontenes, ad verticem villofæ, Myrti baccis nonnihil fimiles, à pathoribus & montana plebe vulgo comeftæ:

CAP. IV.

Casia Poetica Lobelii Ger. Poetica Monspeliensium Park. lignea Monspeliensium J.B. Osyris frutescens baccifera C. B. Osgris Plinii.

NUbitalis est aut etiam bicubitalis hic frutex, in multas virgulas varie divisus, fuscas, striatas, lentas, virescentes, interdum etiam nigricantes, præsertim cum novellæ sunt. Folia purpurascentia, angusta, satis longa, interdum foliis Linaria proxima, saporis amari. Flores ut Ribes vulgò dicti, odore jucundo, plane Gallium referente præditi [Lob. ex viridi flavescentes,

Locut?

Locus.

Viret.

Tempus.

Locus Ed

Lib. XXVI. De Pruniferis umbilicatis.

1491

Cluf, adftrictoriz facultatis, in codem pediculo congessi | Brece satis magnæ, per maturitatem rubræ, dulces [Lob glutinose valde; Cluf subdulces, lentæ tandem nonnihil acrimoniæ exuentes] in quibus osseus nucleus medullam continens albam, subdulcem. Camerario baccæ sunt sapore &

Totus frutex adstringentem nonnihil facultatem habet. Radix dura & lignosa, subruffo crassoque cortice valde adstringente tecta-

OFFICE AND AUTHINGUIRE CECTA.

In Italia ad mare inferrum multis in locis, itémque circa Monspelium copiosam observavimus.
Floret Junio, interdum etiam Aprili & Maio. Fructus Octobri, vel ante maturescit.
Cùm totus frutex, ut diximus, astringens sit, convenire in alvi ssux aut similibus assectibus ve-

CAP. V.

De Periclymeno seu Caprifolio.

Ericlymenum dici putatur quasi mecunhoson, quia adminiculis se convolvit & scandit. Caprifolium quòd folia fint extremis flexibus capreolata. Lob. Adv.

Tomain quoa toma tinte extremis nexuous carperonata. Los. 1420.

Delinpito Perichimeni apud Dioforndem, excepta radice, quam craffam ac rotundam dicit, Caprifolio noftro vulgari fatts bene conventi. Verum ob radicem disparem ambigitur an noftrum Perichimentum non fra potitis 1820. 1821.

Verum de nominibus disputare, noftri non est instituti. Sufficit nobis Caprifolii & Perica rotu de la positis proba de la positis protunita del positis proba de la positis proba de la positis proba riclymeni nomina pro hac planta ulu recepta esse.

A. 1. Perielymenum five Caprifelium vulgare Park. non perfeliatum J.B. non perfeliatum Germanicum C. B. Perielymenum Ger. Common Donn luckle, 02 Wood bind.

J. B. J. The transpose of the special mollia, dilute virentia, inferiore tamen parte magis incanescentia. Flores in summis ramulis commoula, quiue vientia, interiore tanien parte inags incancertain.

Justi Interiore tanien parte inags incancertain y and interiore tanien configuration plures pariter emicant, oblongi, amenifimi, finavi odore, tubar bellicæ directæ aut promuficidi fimiles, ex comiculato angulto principio in latius orificium fatificentes, laciniatæ fimbriæ ligularúmq. pulchritudine spectabiles, intus cavi, staminibus aliquot è medio exeuntibus. Color albus, ac interdum flavescens. Fructus acinis Sambuci similis, conglomeratus, per maturitatem rubens, in quo femen duriusculum. Succo abundant acini saporis ingrati.
Ligna quibus se circumvolvit tam arcte & pertinaciter ligat, ut sape vestigium iis imprimat, imò

interdum recto succi motu ligatură impedito frutices quos vincit monstrosă figură in cochleam con-

tortos & in clavas turgescentes vidimus.

Hac species in Septentrionalibus regionibus, Germania, Anglia, Belgio, &c. in sepibus frequens est. Per totam serè astatem sloret, Maio, Junio, Julio, Augusto, inquit J. B. apud nos nec adeò maturè slorere incipit, nec tandiu durat in slore. Primo vere, imò Februario interdum mense solia edere incipit. Fructus sub Autumnum maturescit.

2. Periclymenum five Caprifolium Germanicum flore rubello Park. Dutch Donp fuchle.

Major est & elatior, magisque ramosa & patula quam præcedens, alias similis eodémque modo fruticibus aut adminiculis vicinis se circumvolvens: Folia quoque similia habet, paulo majora: Flores etiam, Parkinsono describente, majores; nobis tamen flores singulares non videntur majores, sed potius graciliore tubo, at plures simul congesti; dum adhuc in gemma sunt antequam explicantur rubentes, expliciti etiam rubent exteriùs, intus candidi funt.

Germanica originis effe feribit Parkinfonus; quocirca mirum nobis videtur neque J. Bauhinum, neque Casparum ejus meminisse.

3. Periclymenum perfoliatum J. B. C. B. Ger. perfoliatum froe Italicum Park. Perfoliate, vz double Bonm-fuchle.

A vulgari nostro & Germanico disfert folis pane glaucis, rotundioribus, & pediculis brevissimis, quorum quadam sunt sape continua, & à vinculis trajecta, pertusave, suprema autem acetabuli instar modice concava, sapore subacri, ex quorum coryla stores prodeunt pracedentibus similes, amenifim, livai etam odore, colore expuprura ableciente, atti in lucuem languetente, fuperioris fimiles, brevioras tamen 8 minores: ex tubulo eminent framina albida. Semen glomeratim nafeitus colore in the distribution of the colorest cannot be able to the colorest cannot be abl tur, colore rubro dilutiore, acinorum Sambuci magnitudine.

Clusius modum quo tiores nascuntur distinctius & plenius describit; Foliis est latioribus, & binis aut ternis acetabulis extremos ramos ambientibus, in quorum fingulis feni plerunq, flores exoriun-tur, precociores & minis odorati quam in prima fecue e; folia farplitime variegamen, In Italia & Gallia Narbonenii oritur: Monipelli florens oblervavir J. B. Aprili & Maio in

Locus &

4. Peri-

4. Periclymenum perfoliatum Virginianum semper virens & florens Herman. hort. Lugd. Bat.

Eleganti perpetua coma viget ac floret. Periclymeno perfoliato præcedenti videtur conformis, fed omnibus partibus minor & gracilior. Folia funt paulò rotundiora, lucida, inferna parte magis incana. Flores ad fummos viticulos ordine quafi verticillato prodeuntes, odore equidem nullo eincana. Flores ad furmnos viriculos ordine quasi verticillato prodeuntes, odore equidem nullo evidenti sint, ast colore amensissimo, fugenti cocco filendente, essigiesque tubum venatorium perbelle exprimunt, orificio in quinque equales crenas laciniato. E medio profluunt Famina lurea apiculata cum file palido longiore. Singulis filonius fulletiar capitulum parvum herbaceum, luteum, fructus inchoamentum, quod in baccam abit more congenerum. In Hotto instructifismo Reverend. Episcopi Londinent D. Compusa apud Filiatum.

Vehementer calefacit & dessectad, quod gustu etiam insto deprehenditur, siquidem folia in Vires. Tora eliquandia retenta & degustata, ardorem & acrimonia fensim lingua imprimunt, unde redèt colligitur ea attenuants, diegerentis, dissolventis qualitatis esset in collusionibus & gargarifinis utile sit in control adorditum quamores & inflammationes incipientes in collusionibus & gargarifinis utile sit: romu. Invereato errore, neunicouam reclamanthus medicas, à vulco hadenus ea ufironate credit.

prout, inveterato errore, nequicquam reclamantibus medicis, à vulgo hactenus ea usurpante crediprotts, investate or to the qualification in the property of the protection of the p cium à frigidis humoribus ortis.

Recentiores autem casdem ferè vires Caprifolio suo tribuunt quas Veteres Periclymeno. Exsiccare enim ipsum tradunt ulcera humida & fordida, sanare impetigines & alias cutis foeditates, lienem ablumere, difficultati spirandi conferre, partus celeritatem facere, calculos pellere, faciei maculas abstergere, &c. J.B. Caterum Matrifylva in eorum unguentorum usum venit quæ ad capitis vulnera parantur. Vide Matth.

Liquorem Periclymeni stillatitium cum semine Lavendulæ solitus est ad partum facilitandum ad 3ij. vel iij. propinare Rondeletius.

E Caprifolii floribus conficitur oleum Jaimini succedaneum. S. Paullus. Quad. Bot. Class. 2. P. 39, 40.

CAP. VI.

De Periclymeno recto.

 Periclymenum rectum fructu rubro Park, rectum fructu rubro & nigro J. B. rectum Germanicum Ger. Chamacerafus dameterum fructu gemino rubro C.B. Dpzight Bonp-futelie, buith red berries.

Uo caudice, nullius fuleri indigum surgit hoc Periclymenon, fruticibus annumerandum, cul felia Corni scemina vulgo dicta, molliora, minis nervosa, utrinque hirsura, bina opposita: Julia Corni tremina vilgo aucze, moinora, minus nervola, utrinque niritta, sina opponia; quo numero quoque fiorei, uni ededirque pediculo infidentes, ex foliorum alis erumpunt, ex luteo pallefcentes, Periclymeni vulgaris formă, minores tamen, fiperiore folio furfum refevo, fimbriato, inferiore demifio angulitore, integro; quibus decidentibus bacca gemella fibnafcuntur, eidem pediculo teftium inflar appenfa, per maturitatem zubentes, Sambuci aquatice, fia

In locis ubi sponte oritur baccæ perpetuo æqualis fere magnitudinis sunt: at in Belgicis hortis cultum (observante Clusso) vix unquam æquales ad maturitatem perducere deprehenditur, at cum cultulin (colervante Camp) via un'quani aquato sa magnatagen panuncet ueprenenutur, at cum una excrefea se turgida fiar, alteram femper exilem, plenam tamen remanere.

In Germania ad iepes & m dumetis vulgatifimum habetur. Fructus Julio maturefcit.

Nullus hujus aut aliorum Periclymeni recti generum (quod hactenus novimus) in medicina

Periclymenum rectum fructu nigro Park. Chamacerasus Alpina fructu nigro gemino G. B. Peri-clymenum rectum folio serrato J. B. réctum Sabaudicum Ger.

Periclymeno recto vulgari multò humilius est, humanámque altitudinem rarissimè attingit: multò Pencymeno recto vulgari muto numitus eri, numananque antonnem ramine accupir imporgracilores & rariores haber ramos, albicante cortice rectors, fulis priore teneriora, longiora, in ambitu nonnihil ferrata, fuperne virentia, infernè minùs incana quam primi. Tenellis germinibas enalcuntur inter folsa graciles pediculi, unum interdum, feb binos tuplumum fores difficulte pediculis, unum interdum, feb binos tuplumum fores difficulte pediculis, unum interdum, feb binos tuplumum fores difficulte pediculis quantitativa de proprieta de propr melli fractus, xquè magni ac in priore, etiam æquales, nigri tamen, non rubri, succulenti, gultu ingrato.

Rarum est inventu. Nos in sylvis juxta sacellum Brunonis supra primarium Carthusianorum Locus. cœnobium observavimus: Clusius in montibus Sabaudicis, Austriacis & Stiriacis. Floret cum aliis Periclymeni generibus, semen Julio maturescir.

Baccas Chamacerasi Alpina vomitum movere affirmant nonnulli.

2. Pericly-

1492

Locus &

LACUE.

3. Perickymenum rectum fruitu rubro Ger. rectum fruitu rubro fingulari majore Park. sed perperam, nam geminum obinut, nife ex accident in unum coalcicant. Chamecorafin Gefarty vel nam geminum obinut, nife ex accident in unum coalcicant. Chamecorafin Gefarty vel Chamecorafin coalcident all pinum J.B. Chamecor. Alpina, fruciu rubro gemino, dus-bus puncits statu C.B.

Fruex ligni medulla alba, facie tota ad Xylofteum aliquatenus accedir, brevis ille quidem, licet fit ubi quatuor cubitos acquet, ramis adverfis fragilibus, cineraceo cortice obduetis. Felia Xyloftei ht ubi quatuor cubitos aquet, ramis adveriis traguidus, cineraceo cortice obductis. Felia Xyloftei jam dicti, fed majora multò, acuminata, hirfuta, potifimimi fubus, nec infiquam ferrata, bina oppofita. Florei longiuficuli, ad florem Periolymeni recti feu Xyloftei accedentes, rictu patulo hiantes, rubentes, ex adverfo fitis pediculis, longis, ex alis foliorum ortis infidentes. Fradus ruber, interdum geminus, tanquam ocellis notaus, ex longo pediculo, Cerafi fimilis, fueco influavi & amaro advente in Computer to the few for formative ant plus alla late.

nteruum genumus, anquam occuss modaus, va tongo focusa plura, alba, lataplenus, in fe continet grana fere fex feptenáve, aut plura, alba, lataPericlymenum IV. Clay, quod Botanici pro jam deferipto habent, fructum habet plerunque
unicum, raro genimum, tametfi genimo flori fuccedat duplici in fummo ubi flores inhaderant ftigmacuni, raio geninium, tametti geninio non incecua unipue in nanino un notes innaterant rig-mate notatum, fed unicum granum continentem. At Chamacerafus Gefineri prout ab ipfo deferi-bitur, & à nobis eriam observata est, fructus obtinet gemellos, fingulósque tanquam ocellis aut pupillis notatos, & senina sex septémve aut plura continentes, non unicum duntaxat granum.

pupiliis notatos, & ienina iex leptemve aur putra continentes, noi unicum uluriaxat granum. Kylofteum nonnullis quafi liguium ofleum ob ligni duritiem dicitur. Kylofteum nonnullis quafi liguium ofleum ob ligni duritiem dicitur. Frequens eft, tefte Clufto, in montibus Pyrenars & Allobrogicis, fed omnium abundantiffimum Franconicis, Auftriacis & Sciriacis. Floret Aprili & Maio, tructumq, Julio & Augusto plerunq, in Pannonicis, Auftriacis & Sciriacis. perficit. Nos in montibus Jura & Saleva Geneva: vicinis satis frequentem observavimus

4. Periclymenum rectum fructu caruleo J. B. Park. Ger. Chamæcerafus montana fructu singulari ca-

Ciuf.

Eufdem cum Periclymeno (erratisfolis altitudinis, fed craffiufculo eff fiipite, multos in ramos divifo, nigricante cortice obductos, qui feaber eft, & plerunque multis locis hiar; interdum flatim ra radice in multos ramos fefe dividir: tenelli ramuli purpuralcum, & incana laungine pubefcunt. à radice in multos ramos fefe dividir: tenelli ramuli purpuralcum, & incana laungine pubefcunt. Polia contratio firui inter de disposita un reliquis Periclymeni generibus, illi quod baccas rubras festi con diffimilia, exficeatis & amariufculi guittis. Flora è tenellorum ramulorum alis pediculo inhumpure rafifur aminero addinante ficialis establication and contration and contrati inharentes profert geminos, rudimento fructus ut caterorum innixos, pufillos, pallescentes, cavos & in quinque lacinias divilos, ut reliquorum Periclymeni furrecti generum flores, è quorum umbiex in quinque lacinias divilos, ut reliquorum Periciymeni lurrecti generum fores, e quorum umbi-lico prodeunt quinque frammula flava, appendice infignita. Fruitus fingularibus baccis, utrinque inter folia brevi pediculo dependentibus confrat, Chamamefpilo Gefineri magnitudine aqualibus, fel longioribus paulo, coloris cerulei, qua vinofo & acidufculo fucco plena manus rubro colore ficiliunt, & multa plana grana continent. Radix latè diffunditur & multis fibris practica eff. Crescir sponte ad radices cujusdam montis pago Malitz vocata contigui, ad sinistram viæ quæ

ad Taurum fuperioris Stiriæ Saltzpurgensem ditionem pertingentis præcessium montem ducit.
Incole frudum diligenter collegunt & in tinctorium ulum reponunt.

Videtur nobis habere multa communia cum Chamæceraso Gesneri, inquit J. Bauhinus.

CAP. VII.

Pimpinella spinosa Park. Peterio assini, solio Pimpinella spinosa C. B. Poterium quibus dam steve Pim-pinella spinosa J. B. Poterion Lobelii seve Pimpinella spinosa Camerarii Ger. Pimpinella spi-pinella spinosa J. B. Poterion Lobelii seve Pimpinella spinosa Camerarii Ger. Pimpinella spinosa seu sempervirens Morison.

Aulibus cubitalibus dense fruticat, multis in terram procumbentibus ramis: plerique verò omnes stolones statim ex radice rubente saporis sicci & nonnihil amaricantis oriuntur, cortice tecti exteriore incano, tenero, cui alius subsit rubens. Folia tenella, longiusculis in pediculis ordine ex adverso posita, superna utrinque virentia, inferna cinerea, nostræ Pimpinellæ dicuits ordine ex acverio ponta, inperina unimque vircinta, interna cinerca, notire rimpinelle Sanguiforbe fimilia. Flore primo vere confipiciuntur, herbacte coloris, fellati, parvi quibus fuccadint bacce exigue, albicantes cum pauvillo rubore, ordine quodam ad ramos leffiles, Ribis noftri daccis haud abitimiles, confipicuo adhue in uniufcujufque bacce umbilico flore. Rauwolfii deleribacis haud abitimiles, ptio est à J. Bauhino Latina facta.

ptio eft à J. Bauhino Latina facta.

Planta hac in Creta perpetuo viret & multos annos durat. Addringendi vi poller, vulgaritérque
Planta faccia. Exidente appellatur. In declivi montis Libani parte nalci vidit Rauwolinis. Sub
in tota Graccia. Exidente appellatur. In declivi montis Libani parte nalci vidit Rauwolinis. Sub
intensi statis floret; Autumno femen matureficit, cim folia primum erumpunt, qua tuncefii
contractà videntur, & Alplenii folia quodammodo imitantur, fed longe minora funt, qua fuccefii
comporis majora apparent. Reliquam deferiptionem Hon.
Belli vide apud ipfun, Ep. 2. ad Claflum, qui plantam hanc legitimam Diofocridis Steeben effe contendit. Argumenta quibus id pro-

In sanandis alvi sluoribus indistincte à rusticis Cretensibus usurpatur : nam ejus in aqua decocto bare nititur videfis loco citato. jejuni bibunt, & a morbo ut aiunt liberantur. Bellus.

CAP.

CAP. VIII.

1. Baccifera Indica fructu umbilicato quinque capsulari polyspermo. Kadali H. M. P.4. T. 12. p. 87.

Rutex est seu arbusula humilis, caudiee tenui, nodoso, ramulisque quadrangulis, viridibus, lanuginosis & asperis, ceu frondibus umbrosis, in latum disflusis ornato: Lignum ex albo slavescens, prædurum, densum, furvo, lanuginoso, asperóa, cortice cindum, necnon singosa intus medulla, ut in Sambuco, referum. Radis sibrais, albicans, ruto cortice testa, modora, faporis adstringentis. Felia bina & bina sib invicem opposita, superne atro-viridia, inferne subviridia, folis Malabathri haud absimilia, præterquam quod sim aspera, exiguis spinulis horrida, maculata & in ambitu leviter crenata, inodora, adstringentique sapore præssita: A pediculo ad apicem folii tres nervi crassiores transcunt, equibus transferens multæ venulæ parallelæ excurrunt. Fleres subvises inassensiva ciacious crosco, histitus prostiquos. Sin quinque lacinis si dissi inabsange. folii tres nervi craffiores tranleunt, e quibus tranlverhm multa venula parallela excurrunt. Flore firmmis ramis innafacuntur, calicique orcoso, hirduo, portundo, & in quinque lacinias divió inharent, Rofe inflar ampli, elegantes, quinque oblongo-rotundis, coruleo-purpurafeentibus ac nitemblus foliis conflantes. Ex umbilito prodeunt decem flamina, quinque viz. viridi-flarefeentia, apicina, luteis plumatifique ornata; quinque verò longiora, infernis flava, fuperius purpurea & arcutatim inflexa, inter qua fylus prodit purpureus: odor nullus, fapor aftringens. Futlam rotundi, & in vertice calyce florum furrecto coronati, crocco craffoque cortice techt, qui fructibus maturefeentibus dehifcit & aperitur : intus referti funt carne molli, cœruleo purpurafcente, dulcis gratique fa-poris, atque in quinque diffundo sculos per membranulas intermedias nonnihili divifa, intra qua-minutifima albicantia continos fundo, a decò ut fructus hi Arbuti fructibos us ut Tragis noftra-minutifima albicantia continos fundo. A decò ut fructus hi Arbuti fructibos us ut Tragis noftratibus haud absimiles videantur.

Nascitur locis arenosis & montanis, præsertim circa Cochin: Semper viret, floret, fructúsq, producit. Locus: Ligni hujus carbonibus utuntur in præparatione pyrii pulveris.

Floribus Gentiles litare folent in templis Veneri dicatis, ipsisque Mogeni dictis. Fructus maturi ab indigenis comeduntur: hisce quoq, panni Gosfypini purpureo tinguntur colore. E folis tenerioribus in oleo coctis unguentum conficitur aphthis fimilibuíque oris & gingiya-Vires. rum affectibus fanandis conveniens. Foliorum fuccus cum Oryzæ infuso exhibitus colicam paffio-

2. Ben-Kadali. H. M. flore albicante, fructu viridi, pulpa albicante.

Præcedenti valde fimilis est: Flores tamen albicantes decem filamentis erectis uniformibus luteis, albicantibus apicibus ornatis, medium occupantibus. Fructus vero cortice viridi cincti, carnéq, albicante referti, intra quam minutiffima purpurea continentur granula. Ab indigenis comeduntur, ut in medicina nullius funt usus.

3. Katou-Kadali H. M. P. 4. T. 43. p. 91. floribus minoribus, fructús cortice aspero. H. M.

Caudice est tenui, spinulis exiguis horrido, necnon ramulis purpureis asperis ac hirlutis donato. Folia Kadali foliis similia, at majora, aspera, & per folii longitudinem non tres, sed quinque nervi craffiores transeunt, è quibus transversim multæ venulæ excurrunt. Flores inodori, calycíque aspero ac hirsuto inhærent, Kadali sloribus haud absimiles, sed minores. Fruetus oblongo rotundi, aspero ac hirfuto cortice tecti, carnéque intus fucculenta, purpurea, dulcis gratíque faporis referti, intra quam numerofa, minutiffima fatitant granula.

Crescit locis montanis, quotannis floret fructúsque fert. Folia contrita & cum Piperis foliis ficcatis in pulverem redacta, atque cum faccharo exhibita, Vires, tuffim fedant, ac phlegmata è pulmone enciunt.

4. Tsjerou-Kadali foliis, floribus & fructibus minoribus.

Humilis est frutex, cum Kadali prorfus conveniens, nifi quod foliis, storibus fruccibus(fi, fit minoribus. Nafeitur locis montanis & petrolis circa Kandenater: Semper store, frucchisque producit.

Leun.
Ex arboris corrice, folius, fioribus, fruccibus(que in Selam, oleo coccis oleum conficieur, quod Free. Apthis, linguæ fissuris, necnon palati gingivarimque puttulis ac phlychenis potenter medetur: idemque Epilepsiam, Spasmum cynicum similesque affectus curare dicitur, si caput eo illinatur.

CAP. IX.

Frutex Indicus baccifer fructu oblongo polyspermo. Belilla H. M. P. 2. F. 18. p. 27.

Rutex est altitudine sesquihominis, sinuosis ac tortuosis ramis etiam arbores scandens, in arenosis nascens. Radix ruffa, fibras capillatas emittens. Caules lignosi, nodulati, ac in supremis partibus quadrangulares, fuíci [vetuftiores cinerei] emittúnto, hinc inde ex nodulis furculos paffim binos & binos, se mutuo decussantes, ac anteriora versus incurvatos, qui dum teneri adhuc funt, rotundi, virides ac pilofi spectantur. Folia in nodulis bina simul, atc, etiam terna vel plura petiolis languidis secunicalibus insident, oblongo rotunda, oris ad basin seu pediculum subrotundis, in culpidem angultum terminata, tenuia, pilola ac velut lanuginola, superne saturatius viridia, subtus dilutiora. Costa media in supina parte nonnihil eminet. Folia sapore sunt nullo nisi

Locus.

Viret.

Vires.

Lib.XXVI.

fylvestri. Flere in summis surculis umbellatim provenium stellati, quinq, petalis, rotundo-cuspiutivetti. Fizre in imminis turcuiis utilicatanii proteinuite rectaut, quinq, peratis, rotundo-culpi-datis compoliti apicibus albicantibus, ruga in medio uniulcujulq, extuberante, interius contracta, ac versus inferiorem partem oris nonnihii inflexa funt, interius pulchie rubicunda feu [carlatina, ad versùs inferiorem partem oris nonnihil inflexa funt, merrus pulchre rubicunda fen fearlatina, ad margines & exteriùs albicantia & fubblavefeentia, pilofa at magis exterius, cum pilofo ac flavo um bilico in medio: infident flores cum pedunculo oblongo, vindi-diluro & pilofo, vertici fructus tebelli fen calvici qui oblongo-roundus feu craffiolus est, ac quaturo vel quinq, parvorum, angultorum ac capillaccorum foliorum, odoris nullius. Fratiu oblongo-roundus, & minutulis pilis obliti, cum immarur funt virides, cum verò maturi ad flavum vergentes, intus carne denfa viridi, fapore fubblitingenti & fubacido. Est autem in eis congeries feminum minutulorum, in quaturo fereis per fubblitingenti & fubacido. Est autem in eis congeries feminum minutulorum, in quaturo fereis per fubblitingenti ist fubacido. subattringent e invacio. En autent in en congenes seminant managorium, in quagnor ieries per membranam intermediam albicantem diffundorum, colore viridi cum in ima ferie coadunata, feries coad orfin autem fingula confecta vindi-diluta abicanta & transparenta inftar arenularum, cum matura sunt colore nigerrimo. Ex umbilico fructus qui calyce quadrifolio tantum est emergit folium vice quinti calycis folii cujus delCriptionem vide, ego pro monstro aut natura lusu habeo ejusmodi

Stravadi ling. Bram. est candidum, quod nomen huic plantæ datum est quòd foliis fit can-

Mirabilis eft (inquit D. Commelinus) lufus naturæ in hoc frutice per varios colores, quibus flores exornantur. Eorum aliqui funt pulchre-rubicundi, alii retò albiffimi: qui flores albi apud Indos tam frequenter comedi solent, ac apud nos lingulatum Blitum vel Beta.

Radix in decocto data hepati refrigerando humoribúlo, pituitosis expurgandis commoda est. Eadem trita cum aqua & peruncta corporis dolorem sedat, oculorumq, rubedinem tollit iis applicata: eadem digesta & decocta in oleo proficae bibitur ab infantibus pro pultulis in ore, ad quod eriam fervit decoctum corticis in oleo intus fumptum. Foliorum decoctorum fumus feu vapor partium externarum dolorem in ils exceptus sedat: Succus foliorum & fructuum simul oculis inditus nubeculam seu etiam pelliculam visum obtundentem tollit.

CAP. X.

Frutex Indicus baccifer floribus umbellatis fructu rotundo polyspermo.

Cupi H. M. P. 2. F., 23. p. 37.

Rutex est altitudine humana, nascens in arenosis. Radix ei albicans & suscens, fibrosa, txurex est autumne militant, mancio in assensib source a account of uncerein, motion, corculo intustifavo, corculo intustifavo, corculo intustifavo, corculo andos compugatim bins. Folia petiolis uncialibus harentia. ex adverforami 86 circulis ad nodos compugatim bins. ramis & circulis ad nodos conjugatim binis. Folia petiolis uncialibus harentia, ex adverfo bina alterno ordine prodeunt, oblongo-rotunda & angusta, anteriora versus rotundis oris in cuspibina alterno ordine prodeunt, odiongo-rotunica oc angunta, antiendra versia rotundis oris in culpi-dem leniter contracta, textura denlas, fuperficie plana, fuperné faturo virore nitentia, fubus dilu-tiora, fapore fubaditringente & amaro, odore jucundo, nervi è media cofta bini adversi ordine ex-tiora, fapore fubaditringente & amaro, odore jucundo, nervi è media cofta bini adversi ordine ex-tient, transversi, obliquo parum, annulari & parallelo ductu. Flores in fummis furculis velut umbellatim dispositi, in petiolis bino ordine exeuntibus, albicantes, ex vetustate slavescentes, odore fragranti, quinque vel enam sex petalis constantes oblongo-rotundis, & leniter è rotundo cuspidatis, angulfis & craffiolis in stellar formam expansis, & deorsum reflexis, tubo ceu collo brevi calyci quinque angultorum & cuípidatorum foliorum infidentes. Sunt autem petala in medio in longum pilis interius oblita, in unguiculis quoque interius pilofa, ad orificium colli orbiculare; unde emicat puis incerus conta, in unguicuis quoque incense puisse, au orincanti com o incurare y unac emicat fisher albicans cum oblongo albicante ac libifavo capitulo in filimitate : in interfitiis petalorium filimitate cum centia & lubifava, quinq vei lex pro numero petalorium, longiufculos & craffiolos apitamuncula tentia & lubifava, quinq vei lex pro numero petalorium, longiufculos & craffiolos apitamunculos establicante lubifavos, qui ettam in flore veutifion flavelicante rubifa linea firitati funt, geftantia. Succedunt fructus parvi, duri, rotundi, ad inftar baccarum Lauri, maturi nigricantes, nullo excepti calyce, fed in vertice umbilico quinque cuípidum coronatim cinéti; faporis fubdulcis, & in eduliis.

In hisce fructibus sunt septem, octove plus minus semina, intersepimento, quod fructum per medium i longum secat, in duos ordines distincta, figura triangularis, duobus lateribus & uno rodium in longum secat, in duos ordines distincta, figura triangularis, duobus lateribus & uno rodium in longum secat, in duos ordines distincta, figura triangularis, duobus lateribus & uno rodium in longum secat, in duos ordines distincta secations and secations are secations. tundo circumscripta, primum colore viridi, dein rubro-fusco ac post nigricante.

Bis in anno tempore pulviolo & æstivo dat slores. Folia & fructus limul trita & permixta cum lacte mulieris pultulis in pedum & digitorum arti-

culis natis in fomentis adhibentur.

C A P. XI.

Baccifera Indica, floribus spicatis fructu rotundo, nigricante, polyspermo.

Ben-Kara H. M. P. S. T. 35. p. 69.

Umilis est arbuscula, duodecim circiter pedes alta, caudice tenui, albicante, multisque ramis in orbem diffulis donato, qui cortice cinereo & furvo cineti, ac ípinis insuper oblongis, monosm umum uomao, qui concec cinereo ce intro cinera, ac pamo inimper otologis, duris, aculeatis muniti funt. Radix fibrata, albicans, atro-purpuralente cortice tecta. Folia bina oppofita ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, crafía, denfa, glabra, fupernè atro-viridia & splendentia, infernè subviridia, Nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus,

fapor subastringens, odor nullus. Flores suaveolentes, viridi-purpurascentes è foliorum alis summisque caulibus spicatim exeunt (viz. fingulis surculis slores multos in spicas dispositos sustinentibus) quinque plurimum oblongo-rotundis, acuminatis, tenubúsque foliolis constantes, atque calyci viridi, in quinque lacinias acuminatas fecto inharentes; totidem breviffimis, tenuifimis, candidifque faminulus, oblongis ac cinereo-firiatis apicibus ornatis mediam floris cavitatem occupantibus; inter quæ stylus prominet viridi albicans, planus, capitulo oblongo albicante. Floribus succedunt baccæ rotundæ, exiguo in vertice umbilico præditæ, virides primum, dein purpurascentes, hinc nigricantes & splendentes, craffiore cortice cineta, carnéque intus densa, humida, saporsque subdulcis & subadstringentis referta, intra quam semina continentur scabra, angulosa, membranaceis pelliculis, ceu parietibus intergerinis sejuncta, ità ut tria quatuórve plerunque in fingulis latitent cellulis.

Nascitur circa Cochin, semper viret; maturos bis quotannis fert fructus, Martio viz. & Septembri Locu &

Radix ficcata, in pulverem redacta & exhibita, fœtum mortuum ac fecundinas post partum in Vires. utero relictas expellir, necnon menstrua obstructa provocat. Fructus immaturi diarrhocam compescunt, & nimium mensium fluxum imminuunt.

CAP. XII.

Baccifera Indica fructu cum quadripartito in vertice ambilico, quadricapsulari.

Pee-Ponnagam. H. M. P. 5. T. 24. p. 37.

Rbuscula humilis est, duodecim circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, multisque ramulis in orbem diffusis donato: Lignum albicans, cinereo ac lanuginoso cortice munitum. Radia: Ponnagam radici fimilis: quemadmodum & folia pracedentium arborum foliorum amula.

Reda: Ponnagam radici fimilis: quemadmodum & folia pracedentium arborum foliorum amula.

Flores circa extremos ramulos oblongis & florigeris petiolis conferrim provenium, fúncq, fipica feu potitis virgula: plumofa, viridi-flavescentes. Fruilm fubrotundi, quaturo angulis confantes, virides, quadripartuo in vertice umblico coronati, quaturo diffinctis loculis femma continuo. nent exigua; oblonga, rufa, nitentia.

Provenit in Mangatti, semper viret, quotannis floret, fructumque profert, mense viz. Au-Locus &

Caterum ex radicis è foliorum succo cum melle cocto linimentum paratur potentissimum ad-Viresversus venenatorum animalium ictus morsusve præsidium. Idem præstat balneum, quod ex soliis hisce cum Allio decoctis conficitur.

CAP. XIII.

Baccifera Indica ad foliorum alas florida, fructu umbilicato & calyculato tricocco.

Katapa Part. 5. Tab. 47. H. M.

Rbor est humilis, 13 circiter pedes alta, haud ità crasso caudice, multisque rotundis viridibúsque ramulis donato. Lignum albicans, densum, rusescente cortice cinctum, necnon molliore intus matrice refertum. Radix albicans, survo cortice tecta, amara, graveolens. Folia subrotunda ferè, acuminata, in ambitu leviter crenata, mollia, lavia, supernè atro-viridia & splendentia, infernè subviridia, costà media rotunda & albicante, odore nullo, sapore amaro. Flosculi ad foliorum alas bini ternive fimul juncti proveniunt, inodori, amari, pentapetali, stelliformes, virides, disco medio diversi à petalis coloris, flavescente, viz. staminulus quinque viridibus, flave (centibus apicibus ornatis, ac interpetala expansis umbilicum occupantibus; inter qua frylus pro-

Flosculis succedunt Baccae rotundae, tricoccae, umbilico trisido in vertice coronatae, calycíque exiguo arcte inhærentes, subvirides, albicante cartilaginosóque cortice cinctæ, qui tenui pellicula insuper obductus est; intus continentur semina tria, triquetra, albicantia primum, at per maturitatem nigra, amara, membraneis pelliculis ab invicem fejuncta, ità ut fingula in fingulis latitent locula-

Crescit variis Regni Malabarici locis, præsertim in agris Oryzæ culturæ dicatis, quos immunes Locus. servare fertur abinsectis cujuscunque generis, tenerioribus plantis summopere noxiis. Semper viret, quotannis floret, fructumque fert.

Ex arboris radice decoctio conficitur, que Maniacis medendis summè utilis perhibetur.

Llllll 2

CAP.

Ufus.

CAP. XIV.

Baccifera Indica floribus spicatis, fructu umbilicato tricoceo, lacte acerrimo manante.

Cammetti H. M. P. 5. Tab. 45. p. 89.

Mor eft vaftæ magnitudinis, 40 plufquam pedes alta, caudice craffo, multifque ramulis cinereis in orbem diffuís ornato. Lignum albicans, matrice rufefcente, ac cortice obdudum cinereo, qui vulneratus acrem lacteum fuccum ftillat. Radix fibrata, rufa, flavefcente H.M. cortice cincta, qui incissi sidem acrem lacteum succum stillat. Folia oblongo-rotunda, acucortice cineta, qui inclus unem acrem lacteum fuccum Italia. Fois oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperrè atro-viridia, inferné fubvirida; intinus acri ladre urugenta; medià coffà è viridi albicante. Flofasi fiaveolentes, viridi-albicantes, in fpicas difpoliti, extremis furculis proveniunt: Sunt it gemmule exigue, ladreo fucco turgentes, medium occupantibus fiaminia tribus furredis, apietibe ornatis. Flofculis fuccedunt basce tricocca, virides, umbilico in vertice coronatz exiguo, tripartito, atro-viridi, acerrimo laéteo fucco turgentes, intúfa, continentes vertice coronatz exiguo, tripartito, atro-viridi, acerrimo laéteo fucco turgentes, intúfa, continentes Cemina terna, dura, albicantia, rotunda.

Malcitur in variis Regni Malabarici locis uliginofis, præfertim circa Cochin in Rapin & Pa-

Efolis in aqua coctis balneum conficitur anti-arthriticum. Eodern decocto fi ulcera antiqua E rous in sque come sameum continua anti-attitudam. Louern accord it uterta antiqua & verminofa laventur, vermes necantur, a cultera potenter mundantur. Ex lacteo arboris fucco & pulvere Carcapulæ pilulæ funt quæ in hydrope miris laudibus extolluntur.

CAP. XV.

Baccifera Indica fructu glabro tribus loculis terna semina continente.

Ponnagam H. M. P. 5. T. 21. p. 41.

Rbor est procera, 30 circiter pedes alra, caudice mediocriter crasso, multsque ramulis in orbem diffusis donato. Lignum densum, albicans, cortice cinereo obductum. Radiu rubebem curtuts conato. Lignum centurn, autocans, outoc chiece obsectation. Nama fitochecens, albicante cortice cincta. Folia petiolis longis, rotundis, fibrubefcentibus circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fupernè colore viridi-fuíco fiplendentia, infernè fubrurida: à pediculo ad apicem folii confipcuus nervus decurrit: odor & fa-fiplendentia, infernè fubrurida: à pediculo ad apicem folii confipcuus nervus decurrit: odor & fa-fiplendentia, infernè fubrurida: à pediculo ad apicem folii confipcuus nervus decurrit: odor & fa-fiplendentia, infernè fubrurida: à pediculo ad apicem folii confipcuus nervus decurrit: odor & fa-fiplendentia, infernè fubrurida: à pediculo ad apicem folii confipcuus nervus decurrit. pienoentas, interne novinuai: a peinomo da apront ton companio nei visi accurri: 0007 & fapor ingratus. Elere indocti extremis furculis fiocatim proreniume, calycique exigio dibrubefeenti
inharent, tribus, rativa quantor, oblongo-teretibus, viridefeentibus, intufque lanuginofis ac firatis
conflants folellis, quae e globulor rubicundo, oblongo-torundo prodeuntia ac late expansa juscundum
intuentibus adipectum extilibent; niedium occupantibus faminishis tenuiffimis, breviffimis. Singulis
integritibus adipectum extilibent; niedium occupantibus faminishis tenuiffimis, breviffimis. intuentious acipectum extinent; meaium occupantious grammus tentiuminis, previtimis. Singulis floscilis finguli fuccedunt fruitiri, rotundi, tribus, interdum quatuor, angulis confitantes, viridirubescentes; totidem diftinctis loculis semina solida continent, cuticula nigricante ac nitente intecta, medulià albà, ex rotundo oblongà, sapore adfringente cum subsequente ardore. Provenit in Pares: semper vires, flores, fruchúnq, fert.

Folis & Guébbis cum public consultar actività actività qualitaria productiva con publication de la consultaria de la c

errovente in terme: reinper vice, nores, inectunis, tert.

E folis & fructibus cum melle contufis cataplafma paratur, quod ichibus ac morfibus Serpentum alioriumq venenatorum animalium impofitum cos potenter fanat. Radix trita, & cataplafmatis formal locis contufis impofita fanguinem coagulatum diffolvit & contufiones curat.

2. Baccifera Indica fructu lanuginoso, cum ossiculo tribus loculis terna semina continente.

Tsjerou-Ponnagam H. M. P. 5. T. 22. p. 43.

Ltera Pomagam species est, sed minor. Radix ei surva, aromatica, actis. Folia præcedentis similia, at minora & suave olentia. Similiter Florer Ponnagam sosciula haud absimiles: prater quos tamen ali exigui infuper adfunt flocali, quibus Ponnagam defitinium. Floribus fuccedunt Fruttus rotundi, in vertice umbilico trium filamentorum fubvindium ac lanu-FIGURE INCIDENT TRANSPORTED TO THE PROPERTY OF THE PROPERTY OF

Crescit locis arenosis in Baypin; semper viret, quotannis maturos exhibet fructus, mense circiter

Viribus cum præcedente convenit.

CAP.

CAP. XVI.

Arbor Indica baccifera fructu umbilicato rotundo Cerasi magnitudine dicocco.

Angolam H. M. P. 4. T. 17. p. 29.

Ræcelfa eft arbor atq, speciosa plurimùm, altitudine 100, crassitie verò 12 pedum mensuram circiter æquans, multisq ramis in orbem longè latéq, diffusis donata, qui cortice viridi obducti, ac spinis lignosis, crassis, longis, ac rigidis muniti sunt. Lignum albicans, prædurum, cortice glabro, cinereo, albis interftineto puncetis, faporis acri-amari, odoris aromatici tinetum. Ra-dix tungola, rufa, cortice flavelcente tecta, odoras, amara. Falia brevibus petrolis circa ramorum fijinas (quar tandorni ne ramulos exercelcum) provenium, oblongo-tocunda, craffa, mollia, glabra, superne viridia, inferne è viridi susca, odorata, amara, nervis aliquot è costa media albicante, & in aversa parte altè extuberante obliquè in latera excurrentibus.

Flos ad foliorum exortum itidem spiniss provenit, plerunque unus, aliquando duo aut plures, infidétq, calyci rotundo, in decem lacinias secto, è decem teretibus, craffis, densis, subvindibus, intus candidis foliolis constant, que extror fum reflexa apicibus circa caulem coeunt, prominentibus decem miniatis apicibus, quos pallida flamina suftinent, quorum medium obtinet pistillum staminibus concolor; odor suavis, sapor amarus. Fruttus globoli, Ceraforum majorum magnitudine amuli, exiguo in vertice umbilico praditi, cortice cincti crasso, purpurascente, qui maturo fructu sponte dehiscit, carnéque succulenta, dulcis. gratíque saporis, intus referti, intra quam duo trésve, atri, glabri, plano-rotundi, intus candidi con-tinentur nuclei. Hi autem fructus avidè expetuntur & in deliciis comeduntur.

Crescit locis petrosis, arenosis & montanis in Mangatti alissque provinciis Malabar perpetuo fron. Locui. det, frugéla, fert, ac diu superftes manet.
Emblema Regiæ Majestatis Malabarensibus habetur hæc arbor, quòd slores diademati imperiali

haud abfimiles rigidis inhæreant spinis.

Succus ex arboris radice expressus vermes necat, necnon biliosos & pituitosos humores per alvum Vires. expurgat, & aquas hydropicorum ducit. Radicis pulvis antidotum habetur venenatis morfibus ferpentum, aliorumq, venenatorum animalium.

C A P. XVII.

Baccifera Indica flosculu ad foliorum exortum confertis, fructu dicocco.

Tsjerou-Kara Malabarensibus H. M. P. S. T. 37. p. 73.

Rbufcula humilis est, seu potius frutex, sex septémve circiter pedes altus, caudice mediocriter crasso, multisq ramulis cinereis, spinis rigidis munitis, ac in orbem disfiusi donato. Reter cratio, muitiq, ramuis cinereis, ipinis rigidis munitis, ac in orbem diffulis donato. Ra-dia rubolecns, fianve-olens, amara. Phila bina, terma vel plura fimul junda cirica ramulos provenium, oblongo-orounda, craffa, denfa, glabra, fuperne atro-vindia, filenta, è cotta media craffa, rounda, ê, in averia parte extuberante, plures alia fuperiora venue evoriuntur coftule, que in fe invicem arcuatim deferuntur : fapor fibamarus. Flore inodori, fibbrindes, exigui, plures finni junêt ad foliorum & fipinarum evorum ramuis inharent, pentape-tolodes, (è quinque vir. foliolis acuminatis & ftelle in modum expanfis conflantes, que tamen todos, (è quinque vir. foliolis acuminatis & ftelle in modum expanfis conflantes, que tamen talotes, (e quinque viz. ronous acuminats ce treue in mouant expanis contraintes, que tamen fimul decidunt calvique exiguo vindi, in quinque lacinias acuminatas fecto inharentes, famina-la quinque viridi-albicantibus, havo-ntefeentibus epicisus ornatis, mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus; inter que fijus prodi craftis, albicans, inferne piùs candidis obfitus, fuperne cufpidatus, nodulo rotundo flavefeente. Flofculis bacca flucedunt virides, plano-rotunde dicocca; umbilico lato in vertice coronata, intúsq, carne viridi, humida ac amara referta; intra quam duo locantur semina oblonga, seorsim locata.

Provenit in variis Regni Malabarici locis, prasfertim in Bellange; Semper viret, floret, fructum-Locus.

E foliis in aqua coctis fit oris collutio contra aphthas. Radicis contula in aqua decoctum hepatis Vires. obstructiones aperit, sanguinémque purgat, & exhilarat patientem.

CAP. XVIII.

Bruxaneli H. M. P. S. T. 42. p. 83.

Baccifera Indica flosculis umbellatis, baccis umbilicatis dicoccis,

Н. М. Rbor est procera, circiter Mali magnitudine, multisque viridibus ramulis in orbem diffusis Rhor eit procera, circter Maii magintuoine, muunque viriatous ramuus in otoem oitmus donata; Lignum albicans, molle, cortice cinclum lubcinereo, adfringente, gravolente. Radix fibrata, rufa, furvo cortice cincta, fubfalfa, unctuofa, graveolens. Folia oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperné atro-viridia, inferné fibbriridia, odore L11111 3

Vires.

Locus ಟೆ

Locus &

Vires.

Locus &

Vires.

Lib. XXVI.

gravi. Flores exigui, purpures, fuaveolentes, fpicatim extremis ramulis proveniunt, calycíque exiguo, rotundo, viridi-purpureo archi inharent, quaturo acuminatis expanífica, foliolis confiantes, totidem rotundo, vinda-purpures atta muestoris, questori accuminassi scapanine, nomio containtes, totien faminalis tenuibus, purpureis apicibus ornatis, medium occupantibus, inter que fishu prodit crafficio oblongior. Flofoulis fucedunt bacex dicocex, nonnunquam tricocex, exiguo nigricante umbilico oblongio. oblongior. Fiorcus inceceum nacce access, monitorquain unocce, exiguo ingricante umonico in vertice coronate, vindes, inodora, fubiliale, cartilaginolo & quali carneo cortice cinctex; qui entit vindique pellicula obductus est, intúsque continet bina ternáve semina, dura, cinereo albicanta, tenti vindique pellicula obductus est, intúsque continet bina ternáve semina, dura, cinereo albicanta, tenti vindique pellicula obductus est, intúsque continet bina ternáve semina, dura, cinereo albicanta, tenti vindique pellicula obductus est, intúsque continet bina ternáve semina, dura, cinereo albicanta, tenti vindique pellicula obductus est, intúsque continet bina ternáve semina de la continet de l dissepimentis ab invicem sejuncta.

Provenit locis montanis & sylvestribus Regni Malabarici, præsertim in Paracaros & Mangatti. Floret Julio & Augusto mensibus, Novembri autem & Decembri maturos fert fructus, diuque

Ex lucco foliorum cum recenti butyro mixto linimentum paratur, quod in carbunculorum cura ufurpare folient. Decoctio corticis ipfius arboris diuretica habetur. Ex radicis cortice cum Zinzibere ufurpare folient. & curcuma in ebutyrato lacte latamentum conficitur, quod ad Arthriticos dolores tollendos fummo-

CAP. XIX.

Baccifera Indica fructu umbilicato racemoso, monopyreno Patsjetti H. M. P. 5. T. 5. p. 9.

Rbor est Pruno magnitudine fimilis, candice haud ità tenui, cinereo, saporisque amaro dulcis cortice munito, necron ramulis fubrindulus in orbem diffufis ornato. Radior fibrata, albicans, nigricante cortice cincla, faporis amaro-dulcis. in ambitu ferrata, denfa, craffa, glabra, intenta, diperine atro-virida, internet fuburinda, faporis amaro-dulcis, Flajrafi albicantes ac fuaveolentes, racematim furculis inherent, quinque oblongorotundis, culpidatis foliolis conffantes, quinque flavescentibus staminibus medium occupantibus. Flosculis pari modo succedunt frustus rotundi, surrecto florum calyce in vertice coronati, primum virides, dein cœruleo-nigricantes, ac nigricans continentes officulum, quod nucleum includit albi-

Nalcitur locis arenosis ac petrosis in Oedeampere & Candenate, semper viret, quotannis floret, ac mense Decembri maturos exhibet fructus.

Arboris folia oleo incocta oculorum vitia corrigere feruntur. Radicis cortex cum Cinnabaris partillo & lacte muliebri tritus ophthalmia medettu. Ex codem cum Zinzibere & femine Cumini in aqua codo potus confictur, qui ventris doloribus placandis mirificè confert.

CAP. XX.

Baccifera Indica umbellata, fructu umbilicato, striato, monopyreno. Kare-Kandel H. M. 🔨 s.

Rbor eft 40 circiter pedes alta, caudice crasso, denso, cortice obdueto crasso, cinereo, intus rubescente, multisque ramulis nodoss ac geniculatis donato. Radix titdem crassa, fib. ata. Folia bina aut terna fimul juncta extremis ramulis inhærent, oblongo-rotunda, glabra, Folia bina aut terna fimul juncta extremis ramuls inharent, oblongo-rotunda, glabra, denla, fuperne atro virore fiplendenta, fubus dilutora. Flores umbella in modum longis ac viridifritats pettolis circa foliorum exortum provenunt, inodori, exigui, funte, quafi gemmula, è leptem acuminatis, viridibus fuper foliois constantes. Ex umbilico prodeunt staminas quatuordecim; quorum septem albicantia, apicibus crispis candidisque ornata, ssociali foliola interecadunt; septem verò longiora, rotundis stavisque nodulis dotata, mediam ssociali cavitatem occupant, altissique eminent; inter qua stiplus prodit albicans, superne velut stellula candida septem cuspidum exornatus. Fructus confimili modo frequentes succrescunt, suntque bacca rotunda, umbilico exiguo in vertice præditæ, primum vicides, dein rubescentes, tandem rubro-nigricantes, ac resinosis albicantibusque striis obducta, carne intus rubicunda ac subacida referta, intra quam officulum locatur atro-pur-

Nascitur ubiq, in Malabar; semper viret, quotannis floret & fructum sert.

Arboris foliis agri stercorantur: Etiam ex ii(dem tenerioribus in Oryzæ infuso coctis oris collutio fit aphthis curandis fummè utilis.

CAP. XXI.

Baccifera Indica fruttu umbilicato, racemoso, candido monopyreno, rotundo. Pelluta-Kanelli H. M. P. s. T. 20. p. 39.

Rbor est mediæ magnitudinis, caudice duro, albicante, survo cortice munito. Nonnunquam verò plures caudices unica è radice excrefcunt. Radix rubescens, odora, aromatica. Folia geminata ordine parallelo circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, densa, glabra, splendentia: costa media albicans, & inferne eminens è qua nervuli plurimi parallelo ductu versus superiora excurrunt, qui in se invicem arcuatim deseruntur; odor & sapor aro-maticus. Flores racematim in surculis proveniunt, suave olentes: constant il unico viridi-albicante foliolo seu calyce, sed in quinq, leves incissuras seu lacinias diviso, numerosis sibra candidis, substavescentibus ac rotundis apicibus ornatis, medium occupantibus, inter quas stylus prodit albicans, surrectus. Floribus succedunt fructus rotundi & in vertice calyce, seu foliolo florum surrecto coronati, virides primum, dein albicantes, tandem candidi, tenui pellicula cincti, intúsque albicante molli fubdulci, adftringente, odorifque aromatici carne referti, intra quam tenue continetur officu-lum, Nucleum includens rotundum viridem, aromaticum.

Provenit in Coercernade vicinisque locis montanis & petrolis. Semper viret, floret & fructum Locus

Folia ejus ficcata, & in pulverem redacta, atque cum lactis fero exhibita diarrhœam fanant. Ex Viren. foliis in aqua coctis Balneum paratur contra quoscunq, artuum dolores.

2. Tsjerou-Kanneli H. M. part. 5. Tab. 50.

Præcedentis species est, esque haud multum dissimilis, præterquam quod humilior sit, octo circiter Practicular species at some manufacturum practiquam quon murmor it, octo circiter pedes alta, caudice haud ité craffo, ramulfique & furciulis teneroribus in orbem diffus donato. Radix pariter rubefcens, amara, aromatica. Folia oblongo-rounda, acuminata, craffa, denda, glabra, filendentia, nervis aliquot è media cofta albicante in latera excurrentibus: odor & fapor aromaticus. Foliadi in furculis multi fimul juncti proveniunt, inodori albicantes, hexapetali, numeralization de la constanti d rofis first candidis, subflavescentibus spitibus ornatis medium occupantibus, inter quos sylan prodit albicans, surrectus. Floribus succedunt Bacca tricocca, virides primum, dein albicantes, tenui pellicula cineta, intifque carne molli, acido-amara ac aromatica referta, intra quam tria continentur semina, dura, rotunda.

Crescit variis Regni Malabarici locis, prasertim in Baypin, Aroe & Bardette: Semper viret, flo- Locui. ret, fructumg, fert.

CAP. XXII.

Baccifera Malabarica fructu umbilicato Pruniformi, unico intus nucleo. Perin Niara H. M. P. c. T. 29. p. 57. H. M.

1. M. Rbor eft juftæ magnitudinis, 40 circiter pedes alta, candice craffo, candido, cortice obducto furvo, multifu, ramulis viridibus, ceu frondibus umbrofis, in latum diffulis, donato. Radæ rufa, nigricante cortice tecta, aromatica. Folia geminata, ordine parallelo, extremis ramulis inharent, oblongo-rotunda, ac in mucronem definentia, denfa, glabra, atro-viridia, fplendentia, nervulis plurimis è media costa in latera excurrentibus; sapor amarus, odor aromaticus. Flores pediculis oblongis circa ramos teneriores proveniunt, terni, quaterni aut plures fimul ferè con-Flores pedicults oblongis circa ramos teneriores proventunt, terni, quaterni aux plures fimul farè congetti, inodori, amari : conflare exiguo rotundo, virida iblicanten, numerois faminula i albicantibus, luteis spieibus ornatis, medium occupantibus. Floribus facedaunt fruitus prunorum zemuli, oblongo-rotundi, externis gibbi, intentis leviter finundi, exiguo juxta verticem unbilico przediri, atro-purpurei, glabri, nitentes, carpe inus fucculenta, albo-rufeicente, amaro dulci & aromatica referti; intra quam Muelus contineur viridis, rufa pelliculai cinchus, faporis acris & amari.

Nalcitur ubia, in Malabar, prafertim circa Porke; femper viree, quotannis fructus fert, Augusto Leur &

viz. & Septembri mensibus, atq, per sequiseculum non raro frugisera manet.

Ex arboris cortice in aqua cocto fit oris collutio pro Aphthis. Radix siccata, pulverssata & exhi. Virst. bita diarrhœam, dysenteriam & Tenesmum curare dicitur. E fructibus in aqua coctis gargarisma conficitur faucium affectibus tollendis utile.

CAP. XXIII.

Baccifera Indica umbellata, fructu umbilicato nigro, osficulo intus unico. Niara H.M. P. s. T. 27.

Rbor est procera, 30 circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, cinereo cortice munito, ramulisque in orbem distrusis donato. Radix crassa, fibrata, nigricans. Folia bina & bina fibi invicem opposita, oblongo-rotunda, ac in mucronem desinentia, crassa, densa, glabra, supernè atro-viridia, & splendentia, infernè subviridia; costa media albo flavescens ac protuberans, è qua nervuli transversi plurimi superiora versus excurrunt, qui in se invicem arcuatim deferuntur; fapor aftringens & fubacidus, odor nullus. Flores candidi, inodori, circa extremos ramulos glomeratim, non sparsim producuntur, sensinque porrectis collumellis umbella specie panduntur: constant ii quattor rotundis, concavis soloits, numerosis siaminulis albicantibus, flavescentibus apicibus ornatis medium occupantibus, inter que stylus candidus crassusque prodit-Floribus succedunt Frustus rotundi, virides primum, dein rubescentes, tandem nigricantes ac nitentes, umbilico in vertice stelliformi coronati, tenui contice cincti, carnéque intus succulenta ac subdulci referti; intra quod officulum continetur Nucleum habens viridi-albicantem. Nascitur montanis Regni Malabarici locis: quotannis floret, fructúmo, perficit.

Radia variis modis usurpatur ad oculorum palpebrarumo, affectus curandos.

Locus Vires.

Usus.

CAP.

Locus &

C A P. XXIV.

Baccifera Indica racemosa fructu umbilicato rotundo monopyreno. Mail-Ombi Malabarensibus H.M. P. s. T. 26. p. 51.

Rbor est Mali magnitudine, caudice mediocriter crasso, multisque ramulis in orbem disfusis donato: Lignum molle, flavescens, furvo cortice munitum, cujus matrix dura, rufescens. onato: Ligimin indue, invocatis, into control manuain, cips maria carifa, denfa, glabra, finerie atrovindia & fiplendentia, inferne fubviridia; cofta media craffa, & in averfa parte pertie auto-inina expensante, motite incurrante contract and exist in average patter protuberans, è qua nervuli traniverii piures fuperiora versis excurrunt, qui in fe invicem arcuatim deferuntur: fapor fubbarris, odor nullus. Floculi viridi-fulci ac nitentes racematim furculis inharent, calycique exiguo, rotundo arctè infident : funt Gemmæ rotundæ, exiguæ, in tres quatuórve leves incifuras seu lacinias divisa. Flosculis succedunt Baccae subrotundae in vertice umbilico, in totidem quot Gemnulz incifuras feu lacinias divifo, coronata, viridi-fufca, carne intus aqueà ingrati ac fylveltris faporis referras; intra quam femen continetur folidum, oblongo-rotundum.

Provenit multis Regni Malabarici locis, prasfertim in Cranganoor: Semper viret, quotannis bis

maturos exhibet fructus, Aprile viz. & Septembri menfibus,

De viribus nihil constat.

CAP. XXV.

Frutex Indicus baccifor, floribus verticillatis fructu monopyreno. Nedum-Schetti H. M. P. 2. F. 15.

Rutex est altitudine duorum hominum, nascens in arenosis & petrosis, cortice exterius mss. intus albicante. Sureuli novelli virides & alati, quatuor scilicer alis substricti. Folia conjugatim bina ramos amplectuntur, diverso firu, alia antrossim sirrecta, alia deordism intexa, alia transfursim postia; stimuque oblonga, ad bassin latissima, inde ad apicem sensitim contractiora, accuminata, versus interiora se claudentas, & laterum oras versus exteriora contrabientas, crassiora, accuminata, versus interiora se claudenta, & laterum oras versus exteriora contrabientas, crassiora, acdensora, saportis adstringentis & amari. Costa media in exteriori tantum parte eminer. Flores valde parvi congregatim brevibus surrectis ac temulusu petolis, parvo culpidato calvoe excepti insident, è parvi congregatim brevibus surrectis ac temulusus petolis, parvo culpidato calvoe excepti insident, è folicum ails eggressi ad ramorum nodulos verticullatim, atq. etiam hine inde ex spio ramorum vet caudicis corpore: provenitunos, simum germinibus fructum in siporum vertice, constantes quaturo foliis culpidatis, colore rubro ac ceruleo-purpureo, qui in aliis est magis purpureo-cruber, in aliis magis purpureo-curuleus, in aliis verto magis albicans, colorisque nullus. Stamma in storbus costo cerulea sup purpureo-crubers, lurrecta, apicissu albicantibus donata, ac cum hisce spilar cerulei octo cerulea sup purpureo-crubers, su marceta, apicissu albicantibus donata, ac cum hisce spilar cerulei Rutex est altitudine duorum hominum, nascens in arenosis & petrosis, cortice exterius ruffo, ocho cerulea feu purpure-orubra, furreda, a piedar allorandus donara, ac cum hifce fi plar cerulei feu purpurei coloris, acuminans rigidus & furredus, ex umbilico calycis emicans. Fractius funt parvæ ac rotundæ baccæ, coronatæ in vertice umbilico, qui calyx florum est, colore primum viparvæ ac rounnæ pacce, commar in vertice unimino, qui caya notani et, conte primini vi-ridi, dein albicante, feu fushavo; poftea purpurafeente, ultimo in totum nigiciante ac nitente; carne intus (uccofa, cærulea, quæ fapors dulcis & nonnihi adfiringentis, continenta, in fe nucleum unum, roundum, qui cortice est rufelcente seu spadiceo diluto, intus pulpa viridi, Japore subamaro & aftringente.

Flores fert tempore pluvioso.

Ejus decoctum cum oleo servit pro pruritu in uncaione partis affectæ.

CAP. XXVI.

Arbor baccifera Brasiliensis, store Rosa, fructu umbilicato, polypyreno, Cerasi magnitudine. Ibabiraba Brafiliensibus Marggr. & Pison.

Rhor est caudice contorto, cortice cinereo; folisi dilute virentibus, (quæ multas costas habent, & quas rugosa sinnt) tres circiter digitos longis, directé fibi invicem oppositis: digitist cita sprane cium Rosmanno mixte æmulum. Inter hæc sparim provenit pediculus, duos sermé digitos longus, siperiis triplicate velut in crucem divisio, ferens tres stores, sigura, odoris & molis steré sylvestris Rosa, pentapetalos, albos, mense inprimis santinario integros campos fragrantia replens. Mense autem Maio succedi strustus rotundus, Cerasi appropriaties in the result and production successivations and production successivations. magnitudine, inftar pyri pediculo infidens, exteriùs coloris brunni, cum umbilico quinquefolio rufescente, reliquiis nimirum floris emortui: continet pulpam mollem, pallidam, cui aliquot nuclei coloris incarnati, obrotundi, compressi, molliusculi immixti, qui una comeduntur; sapor autem illius dulcis aliquid resinosi admixtum habens; & post frequentem usum imprimit tandem gutturi ardorem

Arbor hæc in confragofis Brafiliæ nemoribus vafta est & altissima, ligno durissimo & contra putredinem optimo: in collibus verò & campis ad longe minorem molem aflurgit, viz. Prunum adz-

quans, foliaque multo minora, fructulq, fert minus agreftes.

Lib. XXVI.

De Bacciferis umbilicatis.

1501

Folia & flores cum Camara utilissimè adhibentur ad lotionem pedum, in dolore capitis. E floribus Ulus manè adhuc rorulentis collectis item è foliis aqua destillatur, que refrigerans presertim & mundificans oculorum inflammationem optime temperat.

Pulvis ligni in carbonem redacti oculis inflatus confert in nubecula, &c.

C A P. XXVII.

Muiva Brasiliensibus Marggrav. Pomifera Brasiliensis fructu rotundo, cum pulpa molli polypy-

Rbor est mediocris magnitudinis, elegantia habens felia, bina & bina sibi invicem opposita, similia soliis Malabathri venis, consistentia & sigura; nimirum tres nervi insigniores secundum longstudinem folii transeunt, & adhuc in quolibet latere unus tenuis, ut quinque fint in universum: transversim autem multæ venæ parallelæ rectæ currunt: folia inferius sunt alba, lanuginosa, superiùs saturate viridia, splendidissima : ramuli juniores incani & ad tactum molles; ficcata eo latere quod virebat evadunt nigerrima, pulchro adspectu. Flores Autor non descriplit. Fructus rotundus, magnitudine fermè Pyri moschatellini, & pediculo instar Pyri insidens, cute pite. Transa Guardon, inaginadanie reithe ryn mojetaethim, ex peucaio mitar ryn mineus, cane eetas lenta, quando maturui pupureo-ruifa, umbilico quinquefolio ex floris manubiis. Pulpam continet mellis craffioris confiftentia, pallidam feu albidam, plurimis actinis minimis refertam, dulcis faporis. Fructus enim quando maturus mollis eft, & cum digitis premitur prodit pulpa quæ deglu-

Brafilienses non gaudent vesci hoc fructu, sed avibus devorandum relinquunt.

C.A P. XXVIII.

Baccifera Indica trifolia, racemosa, acinis umbilicatis tricoccis. Tijerou-Theka. H. M. P. 4. T. 29. p. 61.

Rbuscula est humilis, septem circiter pedes alta, caudice pedem crasso, albicante, cortice obducto cinereo, amaro, multisque ramulis viridibus, triangularibus ac genicularis donato. Radix albicans, faporis amari, odoris terreftris. Folia terna fimul circa ramulorum geniculos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu crenata, supernè colore atro-viridi nitenculos provenium, ooiongo-rotumas, acuminatas, in ambitu crenata, internie cunto, auto-rimu interia, interne fuloviridia & tomentola; cofta media craffa & nervi inde exeuntes inferne lanuginofi; odor fuavis, fapor acris & amarius. Teneriora verò hujus arboris folia rubicunda funt. Florei haud fecus ac Katoa Theka flores furculorum extremis racematim proveniumt, cerulei, foliolorum fiipatu obvallati, viridíque & acuminato calyci inharent, è quinque oblongo-rotundis ac introrfum reflexis foliis constantes; quinque cœruleis staminibus, flavescentibus apicibus ornatis, ac extra storem late expansis, mediam ejus cavitatem & umbilicum occupantibus, inter qua stalio prodit ex albo cœruleus & in acumine divilus: odor suavis, sapor subamarus. Fruetus subrotundi, triquetri, in vertice exiguo umbilico præditi, glabri, nitentes, primum atro purpurei, dein furvi, intus molli carne referti, cui tres includuntur nuclei exigui, virides, sapore fabaceo.

Crescit locis arenosis ubiq, in Malabar, præsertim in Provincia Montan, semper viret, quotannis Locus. florer fructúlo, fert. Ex hujus folis oleo butyrove incocis unguentum conficitur, quod Cephalalgiæ, Ophthalmiæ & Vites.

aurium tinnitui medetur.

E radice cum Zinzibere & Coriandri semine aqua incocta Apozema conficitur, quod exhibitum, coctionem promovet & nauseam sanat.

Fructus contusi & in lacte ebutyrato cocti vel infusi alvum movent & aquas hydropicorum du-

Annotatio

Myrtum & Hederam ultimo in loco post Indicas bacciferas ponimus, quia cum earum fructus pauca carne fint, & per maturitatem ferè ficci, ambigere videntur inter eas qua fructu ficco funt & que fructu humido.

CAP. XXIX.

De Myrto.

Yrtus, Gracis Moréin & Molifin à Myrfine Atheniensi puella, pulchritudine & robore in-figmi, amica Palladi, quam juvenis ab ea cursu & palestra superants introcramis, invidia in demortuze locum successit, semper Minervæ ut Olea chara. Sunt qui velint sic vocatam propter Myrrhæ quandam æmulam odoris gratiam, quâ pollent bacculæ, ut annotant Adversaria: quamvis dubium adhuc sit, utrum Gracis innotuerit prius Myrrha an Myrtus. Nobis sanè (inquit J. Bau-

Locus.

I ocus

I ocur.

Locus.

Lib. XXVI. De Bacciferis umbilicatis.

hinus) longe petita videtur nominis derivatio, & Myrrhæ odorem longe diverfum à Myrti baccis

Myrtum Veneri sacram dicatamque Camerarius ideò judicat, quia multos habeat usus in morbis Myrum venen jacram utasanque camerarus neo judicas, quia muicos habeat ulus in motibs mullebribus: Sané in quibufeunq, fluxionibis rie adminificata plurimum poreft. 7. B. Nos portius is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri dicatam putant: Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem Veneri enim concilianda odores & is alfenfinur qui ob odors fluaritatem veneri enim concilianda odores & is alfenfinur en unguenta plurimum valent: ut è contra ad appetitus Venereos refranandos & exanguendos nihil

efficacius est odoribus tetris & ingratis. Myrtus foliis perpetuis, suaveolentibus; baccis umbilicatis cum pluribus intus seminibus albis in-

curvis ab aliis arboribus congeneribus diftinguitur.

curvis ao ams arounous congenerious unungutur.
Plures ejus feu focieséteu varietates habentur. Clufius annotat fe in Hilpanica fua peregrinatione allique locis multa genera Mytrorum obferváffe, nec dubitare quin ex fatione major adhuc varietas orin poffic. Nos pro specie distinctis agnofcimus Myrtum communem Italicam, Myrtum Barticam latifoliam Clus. & Myrtum Tarentinam dictam: reliquæ an distinctæ sint necne dubitamus.

Myrtus communis Italica C. B. item Myrtus splvosfris soliis acutissimis ejusdem. Myrtus lati-folia vulgaris Park. item Myrtus Baitca splvosfris ejusdem & Ger. Myrtus vulgaris ni-gra & alba, sativa & splvosfris J. B. The common supertie.

Hujus generis sativa in arbores facile adolescunt, ramis flexilibus ac lentis, rubro cortice, foliis rating scatters make in atomics active amounts remained active in a remaining in the confidence of the confidence and the confidence and didner affected in the confidence of the confidence and didner affected in the confidence and din the confidence and didner affected in the confidence and didner dantenus referentes, multò fanè sylvestribus majores.

Inter fylveftres quoq, alba & nigra reperitur. Myrti quartum genus five Bæticam fylv. huic eandem putat J. Bauhinus, quod & descriptio & icon, & locus suadent: Folia tamen paulò breviora & pro longitudine latiora pingantur quam sunt Myrti communis Italica folia; quæ, ut reccè Matthiolus, Mali Punica folia referunt.

Hac autem Myrti specie universa ferè Tyrrheni maris litora virescunt; nec Tyrrhena tantum rac autem Myrti specie univerta rere i tyrriem maris mora viretomis; nee i tyrriena cantum fed ciam Romana & Neapolitana. Nos certe nullam aliam Myrti speciem in Italia observavimus. Provenite ciam in Gallo-provincia, proje Bafferum in Iepibus copiose. Scribit Anguillara in epist. Myrtum albam non esse speciem separatam à nigra, differre tamen co-

lore, notiffimam effe utramo, in Italia.

Secundum maris Alexandrini littus iter faciens Bellonius pumilas myrtos nigras observavit, sed humiles, quòd perpetuò à ventis marinis affligantur; maritimis gaudent Myrti, eam ob causam Veneri dicata, quam Poetarum fabula mari natam referunt.

2. Myrtus Batica latifolia domefica Cluf. J. B. latifolia Batica 1. vel foliu Laurinis C.B. Batica latifolia Get. latifolia maxima Park

Cluf Ramis est satis crassis; feliu duplici serie rariùs dispositis, magnis, ac interdum ad Lauri tenuisolia aut Arbuti foliorum latitudinem serè accedant, dilutius paulò virentis coloris, odoratis. Rariùs hac floret aut fructum fert, quia texendis sepibus, quas tondere solent, ea plerunq, utuntur.

Nusquam hoc genus vidit Clusius nisi in monasterio quodam Hispali, & in lætissimis Mauritanorum Granatæ viridariis, in quibus piscinas & lacus claudebant sepes illo Myrti genere constantes, & ex alio quodam non multum huic diffimili, minoribus tamen & paulò denfioribus folis.

Myrtus latifolia exotica Park. latifolia Batica 2. vel foliis latis confertim nascentibus C. B. Myrti Bæticæ latifoliæ secundum genus J. B. exotica Ger. quoad descr.

Clus. Altius fruticat, & à radice plurimos densos, crassos firmósque ramos promit: folia superioris secundæ speciei similia habet, sed adeò confertim nascentia, ut pæne mutuò sese contingant petioli, duplici interdum ferie, fignus triplici, valde odorata: fise ejas candus, pentapetalos, Cerafiorum floribus fere fimilis, albs villis plenus, odoratus; cui fuccedu paulò oblongior fruttus quàm in Tarentina, initio viridis, deinde cum maturefeere incipit purpurafeens, tandem plenam maturitatem adeptus niger, vinosus, grati saporis, candida incurváque grana in se continens.

In Completensis arcis horto, inq quibusdam hortis Cordubæ hanc speciem vidit Clusius.

4 Myrtus latifolia Belgica C. B. latifolia Belgica forte Romana J. B. laurea maxima Ger. latifolia vulgaris Park. Clus.

Latifoliæ Belgicæ prima varietas amplo est folio, quod tamen latifoliæ Bericæ primæ magnitudi-

nem non aquat, viridi, rariore ordine & eo duplici circa ramos disposito. 2. Alia paulò minor est, interdum vegetiore, viridioréque folio, quandoque pallidiore & tri-

3. Tertia denfiore est folio & magis mucronato, codémque nunc vegetiore & latiore, nunc etiam pallidiore.

4 Qua medio est folio non multum absimilis est quarto generi Clus. i. e. Myrto Baticæ (sylv. Clus. quam pro prima nostra specie seu Myrto Italica communi habemus; sed minus nigricantibus & quodammodo pallescentibus, longiore etiam fructu.

Parkintonus hanc pro Italica communi Camer, reputat : cujus fententia & nobis etiam probatur. Suspicor enim onnes hasce varietates è semine Myrti communis Italica initio oriundas & plures adluc alias: nam Lobelius sex hujus varietates proponit.

5. Myrtus angustifolia exotica J. B. Park. Batica angustifolia C. B.

Eâdem est foliorum densitate & serie quâ Bætica exotica latifolia Clus. Verum minore folio & faturatius virente; fructu etiam majore & magis orbiculato, qui reliquorum Myrti generum fructus instar alba & instexa grana fert, minora tamen quam Myrti Bæticæ latifoliæ.

6. Myrtus minor vulgaris C. B. minor Park. Ger. Tarentina I. B.

J. B. Nostro cœlo solóque reliquis notior est Myrtus Tarentina duplici triplicive serie dispositis soliis, crebris parvis, hilari virore nitidis, fragrantibus. Flores quinq, folis candidis aliorum more conftant, quorum medium occupant numerola stamina, odore grato & amabili. Baccæ (per maturitatem haud fecus ac alia) nigrefcunt, femine plena inflexo, albo.

Hæc omnium frequentissima est in Septentrionalium regionum hortis, quia facile propagatur ramulis aut surculis depactis.

Hujus duas species seu varietates proponit Parkinsonus, alteram folio acuto, alteram rotundiore Buxi pumilæ folio, non alia in re diversam.

7. Myrtus domestica fructu albo J.B. fructu albo Ger. domestica minutissimis foliis fructu albo Park. foliis minimis & mucronatis C.B.

Satis altè fruticat tenellorum & rubentium ramorum frequentia densa, foliis omnium minimis, angustioribus & magis mucronatis, quam in ulla Myrto, saturatius virentibus, fragrantis odoris. Flos par reliquis, tum etiam fructus, qui initio quidem viret, maturitate autem non nigrescit ut reliquorum, sed exalbidus manet.

In Afiâ hanc Myrtum observavit Bellonius.

Hujus aliam inveniri speciem ejusdem formæ sed per omnia teneriorem, exiliore folio tradit Clufius. Hujulmodi Myrtum angultiore & minore folio apud Robinum vidit J. Bauhinus. His addunt Parkinsonus & Cornutus

Myrtum flore pleno. The bouble-flowered Mprtle.

Hæc Matricariæ modo multiplici petalorum, subrubentium tamen, ordine flores compositos habet, que in medio denfius congetta levitérque crifpata oriuntur ex fubjecto capitulo globofo. Folia que oblonga funt & in acutifimum mucronem definunt majoris Myrti speciem hanc esse declarant. Porro ut nulla species Myrti pluribus floribus luxuriar, ità nulla est floris diuturnitate commenda-tior. Nec enim geminum exacti mensis spatium florem decutit, sape trimestre durat, nec gelicidis terretur, quorum inclementiam innoxiè fustinet. Tanta fertilitate floret, ur nunquam fine flore deprehendatur: priorum fiquidem defectum occupant novi. Rarò in femina prosilit, quod plerisque plantis flore multiplici donatis commune est.

Nos hanc (ut plerafq, alias plantas flore pleno) pro varietate tantum [Myrti communis Italicæ] habemus non pro ípecie ab aliis omnibus diftincta, quæ ob pulchritudinem & ornatum à cu-

riofis expetitur, & studiose colitur.

riots expentur, & tudiote colitur.

Myrtus in caldioribus regionibus Italia, Hiſpania, Gallo-provincia ſponte & copiosè provenit:
in frigidioribus minimė durat, nè in hortis qudem culta niſi per hyemem reponatur. Ob perpettu Laux.

frondis honorem, & odorem ſtaviſſſmum in pretio eft, & quidem meritô. Ad opera topiaria nihil
aptus, mihl ſequacius eft, tefte J. Banhino. Ur magna ſtigora ſerre nequit, itá ſacile à Solis a/ftu
pati experientiā didcimus ? B. Florent Myrti por attoino loci, caldis ciuls, frigidis atradis, comnumiter aftete, ʃunio & Julion menſbus. Fruchum apud nos in Anglia rarô aut nunquam perſſcici Tempus. Myrtus. Surculo depacto seritur, facilè enim comprehendit, præsertim Tarentina, nam latifolia paulò morofior eft.

Gaudet Myrtus jugi repurgatu: ità in altiorem proceritatem adolescit. Degenerat in fruticem

Gausse engliss pag repugatir. An anderen possination acceptate Degeneral in nuclein miss representation of the providence of the providenc

Vis tum ipli Myrto, tum etiam fructui adstrictoria. Galeno valenter desiccat. Tum folia, tum Vires. germina, tum fructus, tum succus non parum inter se in astrictione dissident. Folia arida viridibus plus deficcant. Restringendi tamen omnia vim habent tum foris imposita, tum intro sumpta in corpus, unde in cibo dantur fanguinen excreantibus, veficaque erofitone laboratibus. Virentibus baccis fuccus exprefius fromacho utilis eft, urinámque ciet. Prodeft cum vino à Phalangio demorfis baccis succus expresus tromacno unus ett, urnamque ciec. Procett cum vino a Pralangio demortis e à Scorpione icits. Fructus quoque decodum capillo tingit. Is ipfe cum vino fuberveractus et e impofitus ulcera in extremitatibus corporis nata fanat. Cum tenuifimo verò polente polline im-politus oculorum inflammationes lenit: qui ne e ad segliopas illinitur. Vinum porro Myrties, quod exprefilo & aliquantum fervefacto fuctu fit (alitere enim paratum acefcit) præfumptum crapulam considerationes de la consideration de la consideratione de la consideration d expefilo & aliquantum fervetacto fructu it (alter enim paratum aceter) prelimpuum crapulam acete & ad eadem ad quæ fructus valet. Utile quoque pipuim in defellionibus vulvarum & fedis procidentia, itémque feminis fluxione vulva laborantibus, detergit eriam furfures, ulcera capitis manatia, & papularum erupriones, fluentes quoque capillo continet. Addiure & in emplatiris lenibus que Liparas vocant, veluit etiam quod ex ipfius foilis conficitu eleum. Quin & foliorum decodum ad infeffius convenit; ecque laxati & agre foliofectentes articuli, itemque fracta que non conferebuere unifier forentur: vitiligines quoque emaculat. Ad aures purulentas denigrandofa, capillos

5. Myrtus

infunditur. Sed & corum fuccus eadem efficit. Ipla verò folia trita & ex açua illita humidis ulcemunatur. Sea e comminues fluxione laborantibus, ceplacifique profunt. Signidem admitto los omphacino, aut exiguo rofaceo cum vino valent ad herpetas. Expipelata, tefhum inflammationes, epiphacino, aut exiguo rofaceo cum vino valent ad herpetas. Expipelata, tefhum inflammationes, epiphacino, aut exiguo rofaceo cum vino valent ad herpetas. Expipelata, tefhum inflammationes, epiphacino, aut exiguo rofaceo cum vino valent ad herpetas. pnacino, aut exiguo roiaceo cum vino vaient au no pease, eximpeasa, terrium inflammationes, epi-nyctidas & condylomata. Arentia verò folia trita paronychiis & prervgiis, itemque alis feminibusqui humentibus, adeòque terrum virus fpirantibus, utiliter inspergintur, & cardiacorum sudores prohinumentions, account aut etiam cruda cum cerato, ambustis, pterygiis, & paronychiis medentur-bent. Caterum cremata aut etiam cruda cum cerato, ambustis, pterygiis, & paronychiis medentur-Exprimitur & foliis succus affuso vino vetere aut aqua cœlesti, cujus recentis usus est: nam exficcatus fitum contralut, virésque amittit.

frecatus num contenan, rucupes annual.
Myrudanum magis quam Myrus aftringit. Tufum verò & vino auftero addito coactum in pafillos, ficcatimque in umbra reponitur. Efficacius porro eft um fructu, tum foliis, ceratis, peffis, infessionibus & cataplasmatis admixtum, ubi constringendum aliquid est. Hac comnia Dioscorides. Qua praterea habent Plinius, Galenus, Sethi, aliique vide apud J. Bauhimum Hift. pl. lib. 5.

Cap. I.

Usus internus foliorum aut baccarum nunc dierum rarior est. Adhiberi tamen possunt in diar-

rhœa & expuitione fanguinis.

syrupi uius eft ad catarrhos calidos, tenues præcipue cùm pedus occupant. Oleum duplex eft in Offic, alterum fit ex baccis Myrti, alterum ex folis oleo communi infuis. Arque ut differentia sit, quod ex baccis sit Myrtinum vocatur: quod ex sollis Myrtillorum. Ego (inquit Casp. Hosman.) non magni facio, & sicubi opus est illo extrinsecus, in fluxibus alvi, ambustis, quit Cap. Tomani, most magni caco, e most opus et mo camacos, ai macos air amoutes, interrigimbus debilitate geners nervoli, sc. tutor potitis melino.

Myrti omnes dependent à vi ficcandi, adstringendi, & suavitate odoris. Myrtifque Facultates Myrti omnes dependent à vi ficcandi, adstringendi, & suavitate odoris.

emendat oris odorem. Seren.

sendat oru odorom. Seiten. Aqua e Honbus Myrti destillata ob odoris suavitatem myropolis plurimum expetitur. Plimius apud Antiquos, antequam Piper reperiretur Myrti baccas illius obtinuisse vicem tradit, quodam etiam generofi obsonii nomine inde tracto, quod etiam nunc Myrtatum vocatur. Eadem-

quodam etiam generofi oblonii nomine inde tracho, quod etiam nunc Myrtatum vocatur. Eadémque origine aprorum fapor commendatur, plerunque ad intinctus additis Myrtis. Varios modos faciendi vinum Myrtiss, & Oleum Myrtinum apud Veteres vide apud Plinium, Varios modos faciendi vinum Myrtiss, & Oleum Myrtinum apud Veteres vide apud Plinium, Columbe tatum de his & corum vinus fi placer Columellam, Diofeoridem, Catonem, Palladum. Contule team de his & corum vinus fi placer La Bulnium, loco modò citato. Bellonius refert Illyricos Myrti folis coria perficere, quemadmodum Macedones Rhoe; Ægyptios Acacie filiquis; Afiæ minoris incolas glandium Æficuli calvicibus; Gallos Quercis libro; Plaryges flyrefits Pini corticibus. Clif. big. lib. 2. ap.12. In Myrtis coccum nafci unico animali vivo velicula incluso præditum observavit Bellonius.

8. Cambui seu Myrtus Americana sylvestris Pison. Marggrav.

Duz hujus faccies in glebofis terris, lento utraque ligno & cortice cinereo, luxuriant : quz ob fragrantiam, althétionem foliorum, florum & fructuum, Myri fylveltris nomen mento obtinent.

1. Prior arborescens, latifolia, Cerasum nigram per omnia externa amulatur, si ramos, folia, flores & fructus confideres: caterum interna qualitate eam superat, quòd folia & flores optimi non solum odoris, sed fructus nigri admodum sunt saporosi, grata accedente adstrictione, omnibus pariter incolis expetiti, & in foro publico venales.

2. Posterior est rubra, quantumque magnitudine prædictæ cedit, tantum dignitate illam superat. ac proinde fructus inter delicias Pharmacopæiz habentur. Frutex hic est folias folidis, late viridibus,

oblongis, alternatim fibi appositis, sed rarò oppositis.

colongs, alternatin no appoints, tentato oppoints.

Semel per annum floret, Sole ad Scorpionem accedente, tam grato odore olfactum, quam niveo colore vilum reficiens. Flore enim terrapetalos totus albicat.

Frudius crocci baccarum funt magnitudine, raró lolitarii, fed Ceraforum more copalatim pofiti, erreins croce ouccasum une magnatume, rato omach, see contentan inco comach points, & contentan incomplete are point, experience primo, led tandem fauces, fi multum illis velcaris, conftringum. Continent intus nucleum tenui cortici inclusum. Caterum stomachum reficiunt, corroborant, astumo, sedant: Succi & fomenta foliorum & fructuum tibiarum imprimis ulceribus, atque aliis malis adftringendo & mundificando medentur. Balnea integra tam fluxibus alvi quam uteri dicata cum felicissimo successi adhibentur. Aliaque prafta quaecung, Myrtus vulgaris.

3. Tertia Myrti species hic reperitur, quae Myrtus alba appellatur, sed infrequentior est.

9. Myrtus Zeylanica odoratissima baccis nivosis Monococcis Hermanni. Maranda Zeylanensibus. Herman.

Ligno est candidiffimo eboris instar, solido, ponderoso; cortice scabro, tenui. Ramis numerosis, Ligno en candiumino con pinara, ininco journotoure, contre teaso, tenin. Ramis numerolis, fornicato ambitu perpulchrè orbiculatis; Foliis rigidis mucronatis, jucundo viridi levore nitentibus, dodec citri fragrante, fapore aromatico leviter aditringente. Ad immos ramos prodeunt urceoli candidi diaphani globoti, florum unedonis inflara; è quorum umbilico profluunt innumera apprendication de la contraction d cultar aconcoloria framina. His emarciolis urceoli tranfeunt in baccas pifi majoris magintudine, molleculas, niveas, dules aromatici faporis, includentes acinum unicum fufcum angulofum. Baccas pueruli efitant; foliorum decoctum, observată tenui diată, Luem Gallicam vigorose expugnat. Lignum ad capías, ferinia, aliáque utenfilia expetitur.

Alias varietaes recenfel Hermanns, ux Myrtum foliis Buxi contortis. Myrt. minimam foliis filedentibus. Myrt. balfamicam foliis Mali granate craffiufculis, pingulbus, lucidis. Myrt. fol. Rofmarini. Myrt. foliis odore Nucis Mocharte, cauliculis rubentibus vulgo odore Cirr. Myrt. foliis color Rofmarini. Myrt. foliis color Nucis Mocharte, cauliculis rubentibus vulgo odore Cirr. Myrt. foliis color lucio Varietaesis. Myrt. Africanam humilem foliis Myrtilli crenatis, cauliculis nigricantibus,

seu Fruticem Æthiopicum bacciferum foliis Myrtilli Breyn.

CAP. XXX.

De Hedera.

Edera, Græcis Kiass, nonnullis ab hærendo dicta videtur, fed malè cum antepenultimam corripiat, unde etiam in antiquis & melioris notæ codicibus malè scribi per æ nemo non videt. Alii edera scribunt, & ab edendo dictam volunt. Etenim arborum importuna amafia & velut affentatrix, cortice rimofo impacta macerias vetuftiores demolitur, & radicatis propagationibus arbores amplexa enecat & exedit, præsertim illa species quæ major & arborea dicitur. Et mihi fanè (inquit Vossius) hac posterior placet en posterio. Neque obstat quòd in antiquis codicibus per H scribatur. Nam additur ea, quemadmodum Pontanus quoque sensit, ut in accusativo utroque dativo atque ablativo plurali à verbo ederam, ederas & ederis diftinguatur.

Kiowy Grzeis dictum putant à Cisso, quem pusionem Liberi patris fuisse Grzei fabulantur, & in nominis sui fruticem conversum, dum administer cum eo Deo seliens allisus terræ perist. At probabilior etymologia est ami xiòs, i. e. verme seu curculione, qui in frumento, hordeo & tritico maxime nascitur, cui natura est semina illa cuspide potius, quam ore exiguis foraminibus terebrare, unde Rumer ob fiftulofas ac porofas cavitates dicitur. Eodem modo planta hac nione vocatur

à porosa textura, & innumeris spiraculis pervia, qua vinum transmittit.

Planta hac è nonnullis non inepta Parasitica appellatur, quòd aliena quadra vivat, & partem faltern alimenti ab arboribus quas amplectitur exfugat. Partem inquam alimenti: non enim (ut vult Theophrastus) apud nos nascens ulla hederæ species si inferius succidatur durat, nec emoritur, quin contrarium experientia constat, & nostra & aliorum. Miramur autem tot Hederæ species in Gracia inveniri quot recenset Theophrastus, aut ubi eas viderit, cum in omnibus quas nos lustravimus regionibus unica tantum hactenus observata fuerit. Nam Hederam helicen dictam, provolutam & fferilem, à majore arborea & fertili non aliter differre cum Trago, Cæsalpino & J. Bau-hino putamus, quàm vel ratione ætatis, vel loci ubi crescunt: hinc enim solum fieri quòd aut forma differant aut fructu.

A. Hedera communis major & minor J.B. arborea C.B. item major sterilis ejuschem. Arbonea five scandens & corymbosa communis Park. item Hedera belix cjusdem & Ger. Climbing, og berried Top; alfo barren, og creeping Top.

Sarmentis tenuibus longo & errabundo reptatu proximis arboribus aut parietibus innixa alta petit, iis quæ femel apprehendit pro ridicis ufa, barbeito fibrarum propagatas radices in alieno folo agens, cortice magna parte rugofo, cinereo, in novellis ramis viridi, materie alba firma. Folia unlo dine pediculis femipalmarbius & palmarbis appentfa, magna, nervofa, rigida, fuperné ex arro virentia & fipendentia, inferné ad lateum tantillum ex virore declinantia, finuofa, triquetra, aliàs rocci de financia. tunda, in mucronem exacuuntur, sapore siccante & acri. Flores in sarmentorum extremitatibus, fex herbaceis foliis radiatis constant, totidémque luteis apicibus in orbem circumacti multi umbellæ instar. Corymbi succedunt per maturitatem nigri: acini finguli semuncia longioribus pediculis infident, baccis Juniperinis æquales, sessiles & quasi utrinque compress, circulo umbilicato, cui abest neem, paces jumpernis squases, seimes oc quan urrinque comprein; circulo umonicato, cui aceit ille reliqui acini nitor, infeript, velut opercula impofita urecolo, ciquis centrum delignat prominu-lus niger ftylus: intus diffunctis fepimento membranco, nonnihique pulpofo. Loculis continentur femina, unum, duo, tria, quatuor, quinque, oblonga, gibba, turgidula, curculioni convoluto fimilia, curicula tenui contecta, intus pulpofa, confracta Oryza cum giuma fiaa, aut pulticulæ è pane fyncomisto non absimilia.

Observante Cæsalpino, cum ad eam atatem accesserit Hedera, ut fructum ferre possit totam mutat faciem naturamque, nam per se erigitur, & quidem in tantum aliquando, ut nullum relinquatur conjunctionis vestigium cum repente hedera. Quamdiu enim affixa est folia fert in angulos definentia, ad fimmum quinos, quorum duo utrinque prominent, unus in fummo folio; quo autem magis adolefcit, folia & pauciores edunt angulos obtufioréfque & ipfa majora fiunt & virentiora, & unicolora, cum ab initio eadem pufilla fint, nigra & maculis albis [fecundum venas] difinca; aliquando inferné fubrubentia, cum autem erigitur folia rotundantur, obliteratis ex toto turinq, angulis omnibus, folo eo qui in fummo eff relicto.

Hedera paffin nafeitura da arbores, in fylisy, camps & hortis, & ad ædificiorum muros. Sylva-

rum opaca, arida & faxofa perreptat, ut rectè J. Bauhinus.

Hedera Dionysias Dalechampii J. B. poetica C. B.

Lugd. Ex congeneribus nigris folium habet minùs atrum, minimè angulolum, crassium, carnolum, venosum, in acumen fastigiatum, nec admodum densum, in corymbis acinos luteos, aureo nitore fulgentes, ex congeneribus aspectu maxime pulchros. Hac radicosis brachiis reliquarum modo vicinas arbores enecat, succo eorum exhausto. Rarò in Gallia provenit: nec rariùs puto in aliis regionibus; est enim, ut mihi videtur, varietas quadam hedera, baccarum colore a vulgari differens, quem-

ous; et emin, u mai rateun; various queuan neces, paccatan cono a sugari unicensqueffi admodum & Agrifolium baccis luteis ab Agrifolio communi: quod rarius ciam occurri. Omnis hedera, autore Diofeoride acris elt, aftringit, nervos lædit. Internus hedera foliorum Virea. ufus (quia capiti nervofoque generi adverfatur) rarus eft. Externus creber in ichoribus exficcandis & sanandis: in fonticulis ab inflammatione tutandis [imponitur quotidie folium] apertis conservandis, bumoribusque illuc fluentibus eliciendis vi sua attractoria; in ozanis curandis; in aurium Mmmmmm

purulentarum dolore sedando. Veteres folia cum vino cocta ad ambusta & ulcera maligna commendant, & maculas solares: cum aceto cocta aux cruda cum pane trita lienosis profunt. Arthritici quidam dolenti parti imponunt cruda folia Hederæ, quibus aliquis inpræfentiarum levamen se sen quidam quem part imponium cousa tona receive, quinos anquis impraemartum tevamen le lenfuffe narrat, adeo ut per multos annos non alis topicis ulus fit. Antonium de Heyde im Centuria ob fervationum Oblert, 5. Florum ficcatorum pulvis quantum trium digitorum apicibus comprehendas, ex vino bibitus fluxum dysentericum sistit.

das, ex vino pionus muxim dyranericam fittu.

Acini drachme pondere cum vino affumpti mirificè calculum pellunt & urinam movent. Admentes fuppreffos minimè fallax traditur remedium, fi acini tres Hedera aborea: in pulverem triri, cum aqua fillatitia Pulegii & pauxillo Croci bibantur calida, ídque manè, diebus aliquot conti-

Quinque aut sex acini ante poculorum certamen comesti ebrietatem arcere dicuntur.

Bacca purgant per superiora & inferiora, unde à nonnullis contra febres exhiberi solent. Sebrod. Pulvis baccarum heders plenam materiatem adeptarum larga dofi exhibitus areanum eff contra pertem. Remedium eft Alexis Pedemontani. D. Boyl. De utilitate Philosophia experiment, ad medefinam. Regna Heders que vergunt ad Septentionem bene matura: in umbra ficcat in pul-verem redigantur. Dof. 3; in vino albo provocando fudorem. Expertum fape remedium. Epid-dem memint & J. Bauhinus & Camer. Corymborum pulveratorum (republis unus ex aqua Mentha aut fimili efficax est ad ventriculi dolores: Alicubi & peste correptis exhibent, quibus súdores eli-

Oleum è baccis destillatione elicitum præstans est ad frigidos articulorum morbos; menses ciet,

calculos pellit, fordida ulcera extergit.

caicuios peint, torquoa uncera exicegir.

Hedera hoc à natura peculiare habet, quòd prima ejus folia fint angulofa & varia, pofteriora & fimma rotunda. Solet enim natura aliàs (cindendo procedere à fimplici ad varium, inquit C. Hafmannus in De Medicam. Officinal. lib. 2. cap. 102. Idem tamen (quod pace illius dixerim) obfermannus in De Medicam. Officinal. vatur etiam in Agrifolio, in Smyrnio Cretico, in Sio aquatico maximo. Thlaspi vero Dioscoridis Zanoni, alissque quarum folia ima & ad radicem sinuata aut laciniata, superiora integra sunt.

Vulgo jactatur & Wecherus ex Euonymo & aliis refert, Vinum ab aqua separari, si vas ex herugo pocasa o monisso e Europyino o anis retert, vinum ao aqua reparat, ji vasex ne-dera conficatur, efque vinum infundatur cui aqua permixta, heve inim permanente vino aquam extillare. [Veteres Cato, Varro, Plinius, vinum extillaturum aiunt, remanente intus aqua, quod verifimilius eft, cum vinum fipiriuofius fit, & tenuiorum fabilitorimque partium.] In hujus experimenti ventatem ut inquirerem, ex ligno Hederæ (cum mihi fruftum obigerit brachii magnitu-dine) pocula confici curabam, quorum maximum liquoris libram femis capiebat; cui vini duas pardine) pocula contici curabam, quorum maximum inquoris inoram iennis capienas, i di vini duas pates, aqua unam infundebam; qua per tres dies mixta ubi fettiffent, paulatim unà tranfidabant. Ex quo de experimenti veritate judicium ferre quivis poterit. Worm. Muf. lib 2. cap. 17. p. 171. Lignum Hedera: de radice diffectum, ubi craffius elle confuerit, à futoribus in eum ulum parari

folet, ut postquam cultellos suos ad corium dissecandum idoneos ad cotem exacuerint, asperiores etiam tunc illos æquales lævigatófque reddant ad dictum lignum ultra citraque ducendo: quod præ aliis ad hunc ufum idoneum judicetur, fortè ob mollitiem fubfiantiæ ipfius, quæ etiam fenfu perci-

Grana baccis exempta, triticeis nonnihil fimilia, cùm à Sturnis aliísque avibus in areis & templorum tectis sparsa à nonnullis inventa fuerint, occasionem iis dederunt, & sibi imaginandi, & in

vulgus prodigiorum credulo rumorem spargendi tritico pluisse.

Habetur in Officinis Hedera lachryma feu gummi ex faturo virore ferè nigrescens, vitreo nitore, sed non pellucido, durá saits compactaque consistentia, non tamen uniformi, rubiginosis intercur-fantibus micis: haud difficulter in pollinem redigitur, saporem imprimens siccum haud injucundum, cum levi quadam amaritudine, salivam crocco colore tingens. Candelæ admotum claram & pertinacem edit flammam, nidore ferè thuris, & nè tum quidem liquescit. Hujusmodi resinam J. Bauhinus rubram, odoratam, pellucidam guftu acrem, chartam inbuentem olei inftar, igni admotam flammam concipientem ut cæteræ refinæ, in caftello L' Abaise propè Genevam. Nec diffimile ad nos milit amicus quidem Worcestriz in Anglia collectam : rarius tamen apud nos

In setaceis stylus fabricari potest è ligno hederæ, novúsque imponatur semel in mense. Experior id quoque in meis fonticulis, quibus loco piforum globulos ex hoc ligno hederaceo à Torniario concunnatos impono: commodiffimi funt, egregie enim attrahunt, & nonnifi femel in menfe cos

mutare necesse est. Hildanus Cent. 1. Observ. 41.

SECTIO

SECTIO IV.

De Arboribus fructu umbilicato sicco.

CAP. I.

Amonum quorundam odore Caryophylli J.B. Amonum aliud quorundam & Caryophyllon Plinii Clufio fuffication Park. Caryophyllun aromaticus frailur vatundo, Caryophyllon Plinii C. B. Piper odoratum Jamaiscine footfastibus. Suvertleinte Jannaita Bepper, og Millifette

Ructus, Piper odoratum Jamaicense dictus, nunc dierum copiosè infertur in Angliam, estque in frequenti usu in culinis nostris ad cibos condiendos: à vulgo Allestite, quasi omnium Aromatum inflar effet, appellatur. Orbicularis eff, Piperis grano plerumque major, interdum tamen aqualis aut eriam minor, cortice fuíco, rugolo, umbilico feu corollà fummo tenus praditus quadripartito, duos continens nucleos (ut recté J. Bauhinus) nigros, attro-virente membrana tectos, qui intergerino pariete dispefeuntur. Tota fere fructús figura externa pulchrè Mali granati, colore excepto, respondet. Sapore est acriusculo, aromatico, ad Carvophyllos accedente.

Clusiana fructûs descriptio minùs exacta est; ait enim eum apertum semen continere in binas partes scissile, cum noster fructus non unum in duas partes scissile, sed duo contineat semina, duo-bus distinctis loculamentis seu cellulis à se mutuò separata, seu pariete intergerino disclusa: præterea umbilici seu corollæ in summo fructu nè verbulo quidem meminit, ut dubitem an eundem

fructum describat nécne.

Nos plantam ipsam nondum vidimus, neque quisquam post Clusium, quod scimus, eam descripsit, reliquam ergo descriptionem è Clusii exoticis mutuatam dabimus.

Fructus hic botri in modum nascitur, ut ex multis granis, quæ petiolos suos adhuc retinebant, & binis ternisque granis, uni ramulo inharentibus conjecturam facere poteram: his adjecta erant folia unius quidem forma, sed magnitudine valde differentia: nam quadam septem uncias erant longa, tres lata, nonnulla quinque duntaxat uncias longa, duas cum semisse lata, alia trium unciarum longitudinem non excedebant,& vix duarum latitudinem attingebant; quadam etiam iis longè minora & angultiora, præsertim quæ cum granis permixta reperta fuerant, pro loci quam in ramis aut ramulis occupaverant ratione: nulla autem inter illa reperi quæ serratas haberent oras, sed æquales omnia, & multis tenuibus venis à nervo folia per longitudinem secante in latera oblique excurrentibus prædita, eorum mucrone nunc angustiore, obtuso tamen, nunc latiore & quasi orbiculato, cineracei ex spadiceo coloris, & satis acris saporis: ramuli qui additi fuerant, tenues, quadranguli, cineracei coloris cortice tecti, annotini videlicet, qui verò postea nati spadiceo, retinentes adhuc vestigia ubi folia adhæferant, quæ utplurimum ex adverfo nata demonstrabant; & illi etiam acriuscuh saporis perinde ac folia, nec ingrati odoris. Radix unà ad Clusium transmissa que hujus fruticis ferebatur materie erat valde dura & firma, interna parte alba, externa & sub cortice latente susca sob vetustatem forsitan erat autem gemino cortice tectum, interno quidem fatis denfo, fuscio, coloris & acris faporis, externo vero breviore, ex cineraceo flavescentis coloris (quam ex argillacea terra in qua planta nata contraxisse verisimile est) acerrimique saporis. Eam porro radicem multis tenuibus fibris firmatam fuisse, quædam adhuc adhærentia, & aliarum quæ abruptæ veftigia apparentia fatis innuebant.

Hunc fructum Clufius Caryophyllon Plinii effe fentit; confentit C. Bauhinus, nec nos repug-

Nullus ejus hactenus in medicina ulus est: verum calfaciendi, adstringendi & exficcandi vi pollere odor sapórque demonstrant, & reliqua præstare posse que Caryophylli aromatici: nec ineptè ob odorem confimilem & umbilicum quadripartitum ad Caryophyllorum genus à C. Bauhino re-

In infula Jamaica copiosè provenit, & compositionem Chocolate ingreditur.

Xocoxochitl seu Piper Tavasci Fr. Hernandez lib. 2. cap. 5. Piper Chiapz D. Redi.

Huic idem putatur, est autem Arbor magna, Mali Medicæ foliis, storibus coccineis Mali Punicæ formā, sed odore frorum Mali Medicæ, acque adao jucundiore, quod etiam folia ipsa vincunt; fructu orbicuļar, acinolor, acematim dependente, primo vindi, mos fulvo, ac tandem in nigrum colorem inclinante, acri odorato, & ordine tertio ficco atq, calido.

Piperis vicem supplere potest, & pro Carpobalsamo aut Carpesio substitui. Roborat cor ventri- Virii. cultimque, utero confert, statum dissipat, obstructiones aperit, urinam & menses evocat, frigus pellit, colicis & iliacis opitulatur, venerem excitat, crassos & lentos humores incidit & concoquit,

aliaque præstat quæ apud autorem vide.

Folia hujus Piperis seu Caryophylli Americani habent saporem acrem & valde Aromaticum; Piper odoratum Jamaicense nostrum esse hoc Amomuni seu Caryophyllum, & Xocoxochitl seu Piper Tayasci Fr. Hernandez, & Piper Chiapa Franc. Redi à D. Tancredo Robinson primum edoctus sui.

Alterius cujuldam fructûs in infula S. Laurentii nascentis meminit Garcias, Avellanæ magnitudine, aut ea majoris, qui Caryophyllum redolet, sed incomperti adhuc usus. Caryophylli odore fructus exoticus C. Bauhino dicitur.

Mmmmmm 2

G. Pife.

CAP. II.

1. Caryophyllus aromaticus frustu oblongo C. B. Caryophylli Park. Caryoph. Indici J. B. Caryoph. veri Clufii Ger. Clobes.

Aryophylli vox Nucis folium fignificat, verum cur id huic aromati nomen impofitum, aut quid fibi velit, me nescire sateor. Nostratibus **Cloves**, Gallis etiam Clov, & Hispanis A Clavo, A Latino Clavus, quia Clavi in modum capitatus est, Belgis etiam Nagbel eodem fignificatu & eadem de causa dictus est.

Ingonification Causal use Causa useus etc.

Arbori magnitudo noftratis Cerafi [C. Bauhinus magnitudinem Pyri aut Mali ei attribuit, Garcius Lauri formam & magnitudinem] Caudici craffitudo quanta pane humano corpori. Cortex Olea: Folium Pyri noftratis [Cum Pilione confentit C. Bauhinus & Bodeus à Stapel. Linfchotanus, Maffeus, Clusius aliíque folia Lauri ei ascribunt, nervo singula folia per mediam longitudinem focante, & nervulis inde multis ad latera uring, excurrentibus Jelio periolus et longuiculus. Rami plures & multim fruitantes, quorum plurimi definunt in tenues valde furculos.

Surculos J. Bauhinus fic describit fructiferos. Ejus (inquir) ramuli aut surculi five pediculi quos observarimus coloris sunt fuliginosi, longitudinis duarum circiter unciarum, cortice satis crasso, guttún nomihil aromatio. His adharent fepe Caryophili aliquo: pares inferiores, qua craficores, quadrangula apparent. Ex pradiciis ramulis (quorum adverius fitus) ceu prapilat clavi rugofi affiguntur, fingulares, femuncia longiores, externè fuliginofi coloris, internè dilutiores paulò. qui quatuor denticellis radiatis decuffatim coronantur, quorum medio capitulum Pifi parvi magnitudine infidet, é foliolis squammatim implicatis contextum ; quibus patentibus fibræ comparent plu-rimæ rusescentes, & inter has ex cavitate quadrangula stylus rectior, ejusem coloris : atque hie nihil aliud eft quam flos nondum explicitus, quaternis folis conftans, initio albicans, deindo virelens, poftremo rufefcens (tradente Garcia) fragrantià infigni omnes flores fuperans. [Clufius abainfulus intellexit, forma nen diffiniles effe floribus Cerafiorum, non tamen candidos, fed elegantis cœrulei coloris, quorum fingula petala tribus candidis radiis seu venis essent distincta; staminula verò medium florem occupantia purpurei coloris.] Sapor recentium [Caryophyllorum] fervidus non fine amarore, valde tamen gratus & aromaticus (Cordo aftringens quoque) & nescio quid stuporis linguaz imprimens. Succo oleaginofo & rubente. Flore autem excusso cauda clavi in ventrem turgelcit, longa tamen semper remanens, inque corticem degenerans; nucleum ventre concipit, alias simplicem, alias geminum, ut duriorem dentibusque difficulter fragilem, ità parum illius gratia aromatica fervida retinentem, nigrum, in duas partes in over commillas, fiffilem. Maturus ille seu tumidus Caryophyllus tam medicis quam Pharmacopolis Antophyllus appellatur. Hic in arbore remanens insequente anno sponte cadir, siq, languescente licet vi aromatica in pretio habetur, & loco seminis plantationi dicatur, Matrem fructuum appellant. * Horum aliqui ab agricolis neglecti, deetts quiden lann, & return and a egi in land a egi in land

Ramulus quem Clufius cubitalem nactus est in ramulos alternatim ex adverso nascentes dividebatur : infima parte cineracei coloris cortice tectus erat ; graciliores tenellique ramuli eum candidum habebant, præter extremas feftucas ipfum fructum fuftinentes, quæ fuíci coloris erant, & ternæ ple-

runque junctæ ramulos terminabant.

Hinc apparet errasse Acostam, Matthiolum aliosque eorum sequaces, qui fructus sparsim ramis

inhærentes Myrtinorum modo describunt & depingunt.

Caryophylli in Moluccis infulis sponte proveniunt. Molucca autem juxta Æquatorem sunt sita. ut se à Borea in Austrum exporrigant, à se invicem non amplius vicenis leucis distite. Earum maxima ultra senas leucas in ambitu non habent. Omnibus solum est adeo aridum & siticulosum, ut non folum cœlo lapsos imbres momento imbibat, verùm etiam à montibus descendentes aquas aborbeat antequam colligere se in flumen aliquod, atq, ità in mare delabi queant. Quin aliquot locis è terra sponte ignes 8 magno streptut erudantur. Unde catera quidem strelle solos Caryophyllos proferunt. Certe qua ad victum necessaria ea incolæ coguntur omnia petere à vicinis infulls. Porro ex infulis qua Molucca dicuntur fub unius Reguli imperio funt *Ternate Makian & Matier*. Quarta qua *Baciam* alium fibi Regulum habet. Ha quatuor olim abundare Caryophyllis folebant, nunc penitus iis destituta, culpa non novercantis natura, sed largissima & benignissima matri invidentis fortuna, imò Batavorum avaritia, à quibus reguli aliquot millenis imperialibus excacati ex pacto omnes ibi Caryophylliferas arbores eradicarunt. Batavi enim, ipío Pisone fatente, ut uni lucro student, sua interesse putarant, nè tam nobile Aroma vilesceret copia & fertilitate Divina. Ità Avaritia lege, modo, ratione carens audet ipfi natura Auctori, omnisque boni largitori tantum non suam exprobrare benignitatem & liberalitatem. Moluccenfium interea catera Tidor & Marigeron, quas fui juris Hispanus fecit, Caryophylla satis abundanter ferunt : Quemadmodum & Amboina, qua Batavorum commercio patet, eorundem arboribus & arte confita est, & natura beneficio frequentibus locis dotata. Hactenus Pilo.

Tempestate sicca admirabili luxurie sape fructus quam folia numerosiores. Neque tamen per annos constante tempestate omnibus par ubertas: nam altero, tertióve anno, aliquando septimo

Leguntur semel duntaxat in anno ab Octobri ad Februarium. Pars manibus leguntur; pars Arundine longa aut è funiculis flagello discutiuntur. Ab his periculum tamen est, ne non satis aut provida aut experta manus furculorum extrema quaffet, cum certa in sequentem annum vindemiæ etiam spe atæ jactura. Mirum nobis videtur Caryophyllos, cum fructus rudimentum sint, & proculdubio virgi

virgis tenacissimè adbarcant, ulla quantumvis violenta siagellatione decuti posse. Cim "vindemiandum" h. e. cim est, universium sub arbore solum exherbatur, quo faccilitis legantur decutsa Caryophylla, saliti tege bacce è trisdi tes aut lintea arboribus substerni aiunt.] Recens lecti rufi sunt, & leviter nigricantes. Qui ut pror- aut pallido rufus evadant nigri & † ficcantur & infumantur, atque nè teredo invadat marina tepida aliquantum ins evanuit îngre et necessar a returni actue perparat per univerfum orbem ditrahuntur. Qui appel- (c. decili cra-lunt bi plerumq, purgari à petiolis confuerunt, & hi feorfim vendt; qui Luftrans Bafem, vulge vibu impe-fußi ciucuru, & hodes in quamplurmus locis, portfilmum Genur & Lugduni Saccharo incru. muntur, & fantur. Gultu & odore paulò quàm più Caryophylli remiffore funt, fed ramen jucundiffimo ac hi ori folisi. fuavissimo, quaque nullam mordicando palato tristitiam inferunt. Folia quinetiam ac cortex non quot diesin tanta odoris gratia fragrant ac ipium Caryophyllum, non tamen prorius odore destituuntur, sed jumo mace-Caryophyllos nonnihil redolent, atq, etiam corum saporem referunt.

7. rantır, deinde
Caryophyllum deliges nigrius, solidius, ponderosius, & copiosiorem liquorem divulsum ungue, in Sole siccan-

vel acu punctum exfudans, odoratum, frangi contumax ac lentum, recens linguam malticanti tur. Rumphuna cum faucibus pane adurens, acre & aromaticum. Annos quinq, fervari poffe ait Sylvius loco

Caryophylli calefaciunt & exficcant. Et fane, Calor tam est huic Aromati essentialis & genuina, Vires. ut cum in India emendatur, fi vas aliquod cum aqua alióve liquore adftet (tefte Linichot.) id omne intra duos dies, etiam aliquatenus diffitum, ingenti ficcitate Caryophyllorum exhauriatur, ut sæpenumero experimentis comprobatum ait. Hoc nobis quidem minus verisimile videtur: confirmat tamen Guil Pilo his verbis, Indi vendituri aut vendita [Caryophylla] tradituri biduo ante folent in horreis five Caryophyllorum conditoriis apponere magnum & fatis capax vas, atque hoc retolent in noties hee Caryoph notatic control response to management has capax vas acque noe replere aqua. Què omnis brevi exhalans fabit in Caryophylla, & ponderofiora reddir, certo lucro;

Quin invenitur ferè Caryophylla ni n tantum pondus auctum, quantum fiut aque appofitz. Cajus

experiment notitatium aliqui haud ignari, adulterium hoe facile & lucrofum, non femel imitati

funt. Hec aque è vale fuga feu evaporatio, fi folio celerior fit, calidis fortaffe expounders Caryophyllorum debetur: attractionem ullam proprie dictam dari non concedimus.

Caryophylli oris halitum commendant, ideò mulieres Indorum frequenter manducant in eundem finem, alixque aliarum gentium. Ad oculi aciem conferre, & nubeculas exterere dicuntur: Ventriculo robur addunt & hepati; vomitum compescunt & nausea adversantur. Veneris incentivum funt Serapioni. Conducunt porro contra morbos omnes Cerebri frigidos, Apoplexiam, fpasmum, paralysin, lethargum, stuporem. Iidem sive suffimento, sive esu faciunt contra aerem pesti-

Præcipuus autem Caryophyllorum usus est culinaris ad condimenta & embammata : adeo autem expetuntur & placent ut fine Caryophyllis dapes ferè despiciantur. Nec corum tantim pulvis om-nibus propentodum ferculis & intinctibus admisseur, sed & gallinz, capones, galli Indici, bubulz nibus propenoulum ieleum se innutcious saminet autoritation propenoulum ieleum se innutcious saminet autoritation ilinguar, vaccarum ubera, aliaque equinoti Caryophyllis transfixa affantur ; quin & iis fructus transfigi, & condituras, ut Mala, Prin Cotonea in mulierculis conflieverum. Ultrapant ieum adolfiacheriola & vefithum odores i no quem ufum Mala Autrantia Caryophyllis infinis fiocare

Quidam Cerevifia: aut vino Caryophyllis incoctis, aut eorum pulvere nodulo incluso & in vase suspenso, odorem & saporem jucundum conciliant.

Usus est etiam in ventriculo dicatis scutis & sacculis tum ad vomitum, tum ad ventriculi dolores à causa frigida

Quidam pulvere Caryophyllorum caput spargunt contra capitis dolores ac gravedines. Caryophylla viridia aceto & sale apud Malucanos condiuntur, teste Garcia, sed his teneriora

faccharo aflervantur in magnam palati amcenitatem. Nostri quoq, (inquit J.B.) Caryophylla faccharo incrustare solent, non inconcinno ad placendum palatui, & calefaciendum frigidum stomachum invento.

E Caryophyllis quoq destillatur Oleum, quod quidam pollere Balsami facultatibus afferunt tam

interno quam externo ufu. Eftramen proculdubio calidius multo.

E floribus & Caryophyllis adhuc viridibus Indæ pariter ac Lufitanæ fæminæ deftillando eliciunt aquam vel spiritum, mira odoris suavitate fragrantem, & cordis & cerebri affectibus singulari po-teltate convenientem, inprimis autem Paralyseos illi speciei Beribery dicta.

Magnates insuper acetum ex infusione Caryophyllorum viridium parant, durabile valde, & cibis condiendis ac ventriculo roborando atque concoctioni promovenda aptiffimum: Achar id ap-Annotat Garcia craffiora illa & annotina Caryophylla in Java infula expeti, tum ad obsonia

condienda, tum ad medicamenta.

Arbor hac gummi quoddam seu potius Resinam fundit, crocei coloris [ex atro rufescentem Clus fragilem admodum & ticcam, nullum gustanti saporem offerentem [niti fortè id vetustate accidit odore tamen ubi adoletur suavi, Caryophyllorum: facile arder, claraque incendia dat. De hujus vinbus mini certi traditur. Si fit eadem de qua Avicenna prodidit, quod suspicatur Clusius, Terebinthinæ facultate respondet.

Caryophyllus ramofus vel dentatus Jo. Bod. à Stapel. spicatus, Tshinka Popoua Indis Pison. Caryophyllus Regins Wormii.

Batavis Caryophyllum Regium vocatur, quia Moluccenfibus regulis & magnatibus ad superstitionem usque in pretto est, non tam ob gustum & fragrantiam, eth eam præ cæteris habet excellentiorem, quam ob fingularem formam, imò raritatem fummam. Hactenus enim præter unam & alteram arborem negant repertam, & quidem in sola insula Makian. Arborum harum altera altera est ma-Mmmmmm 3

* At nê per

vari po∬unt Anthophylli; flatim enim пес индиат

Locus.

HISTORIA PLANTARUM. 1510

jor, utraq tamen cateris supra descriptis similis, excepta proceritate. Fructus etiam codem sunt odose & sapore.

ex lapore.

Ego arbores hasce à vulgaribus Caryophylliferis non specie differre puto, sed ad monstrosorum VeEgo arbores hasce à vulgaribus Caryophyllim aromaticum vulgarem,
getabilium ordinem pertinere, frudtimq, nibil aliud esse quam Caryophyllum aromaticum vulgarem,
in plures cuspidulas sensim enatas sed sobre discordina carentes divisum Unde speciem ejusdem jam interiisse haud est mirum, ut Autoris Scholii in Ephemer. German. An. 11. Obs. 21. verba usurpem.

2. Caryophyllo Aromatico fimilis fructus J. B. Fructus fuscus formă Caryophylli aromatici majo-

In binarum unciarum longitudinem, vel etiam ampliorem, & uncialem craffitudinem excreve-rat fruðus feptimus, cap. 15. lib. 2. Exot. Clahi. Totus fulcus erat, nec valde levis, fuperne qua-tuor alis deculfatim crucíve forma difpolitis præditus inflar Caryophyllorum Aromaticorum, intuor aus decunaum crucive rorma diponus practicus initar caryophylorum Aromaticorum, inferné angultior & pertulus, prodeunte ex foramine voluti caudà traisà aut tenui pro fructus magnitudine, qua nihi al laid et quah nuclei extima pars, qui in fructu continetur, in majore craftior & cava, & veluti articulis diffinêta, in minore angusta & mucronata: Fructus ipse denso duróque cortice erat practitus, ut cultro vix aperiri posses, & utrumq, falls faporis. An verò hi of tructus falliante erat practicus, conservation concernition de video de la conservation concernition de video de la conservation de video de vide fedinem ex aquæ marinæ afperfione contraxiflet ignoro, inquir Clufus, qui etiam se vidisse ait hujus seament ex aque manne aportonic conteannes agrosto, inque cumus, qui estam se viente ait mijus generis fructum Caryophylli aromatici verutiforis, in fructum jam fe formantis duntaxat magnitudine, cui fanè valde imilis erat, ut primo intuitu ipfi imponeret.

CAP. III.

De Caryophyllo spurio seu Lysimachia fruticosa Indica, non papposo. D. Herman.

* P. 2. F. 49. p. 95.

1. Carambu * H. M. Caryophyllus Spurius Malabaricus store luteo minore D. Commelini. Lysimachia Indica non pappola, flore luteo minimo, siliqua Caryophyllum aromaticum amulante D. Hermanni

Uffrutex est altitudine sesquipedali aut bipedali, nascens in arenosis ac udis. Radix fibrosa Uffrutex est altitudine setquipedali aut bipedali, nalcens in arenotis ac usis. Kadax introla est, & valde capillata, externis albo, fungolo, molli, catssolo ac humido corrice obducta, un se fibra, intus lignosa & humida, colore viridi claro. Caulet qui ex radice prodeunt parium angulati, virides seu eriam russescences subjectività in sumidi. Surcult teneri valde viridi-diluti ci distributiva angulati. Folia nullis vel brevisstimis periolis harrent, parva, angusto-oblonga, cuspiadato, ad periolum quoque contracta, textura tenui, valde mollia, superne viridia, subtrus dilutiora. Sur cultura seu superne viridia, subtrus dilutiora. Costa media albicat, & in supina parte nonnihil eminet. Flores fructibus insident, suntque valde party colore in totum flavi (eu lutei, quatuor petalis oblongo-totunis), unguiculis ab nwicem dirathisus, tenutiffuns, aci medio in longum nonnihil finaris compositi. Stamina surecta, brevia, albicantia ac flavuscula, spicibus subbleantia ac flavuscula subbleantia subbleantia ac flavuscula subbleantia ac flavuscula subbleantia subbleantia ac flavuscula subbleantia s craffiori, viridi-albicante dotatus. Calyx foliis viridibus, oblongis, acuminatis, in stellæ formamex-

panis contrat
Sunt autem fructuu quibus flores infident oblongi digitum aut fefqui æquantes, quadrilateri, angulis ob rounditatem minus diffincits, ad umbilicum captulo extuberantes, formá haud diffimiles
Qaryophyllis, cum cufpide eodem modo quo Caryophyllis, caulbus fupra originem foliorum infidentes, colore primum viridi ac nitente, postea rubro fusco. Semina parvo-rotunda, primum ex viridi flava, dein colore sanguineo-rubro, post rubro-nigricantia, seu etiam nigra.

Floret hic frutex tempore pluvioso.

Planta trita & in lacte acido epota fiftit fluxum dy sentericum: capiti admota ejus dolorem sedat. Ejus decoctum epotum flatibus diffipandis, urinæ ciendæ, ventri purgando, ac lumbricis enecandis fervit. Succus cum lacte dulci fumptus proficuus est pro renum calore seu ardore. Semina in pulvere cum melle data tussi prosunt.

2. Cattu-Carambu H. M. Lysimachia Indica non papposa lutea slore fructúque majore Caryophyl-

Cum pracedenti in plurimis convenit : verum radix hujus & flipites craffiores funt. Folia fermè eadem, nisi quòd longtora & angustiora. Flores codem situ, petalorum numero, forma & colore, staminibus etiam & stylo conveniunt, verum majores sunt. Fructus quibus slores insident, quadruplo ferme longiores sunt & crassiores quam in prima specie, forma & colore is similes. Semina pro magnitudine fructuum multo numerofiora, funtque etiam rotundiola, primum albicantis, dein

Floret etiam tempore pluvioso.

3. Caryophyllus spurius Malabaricus pentaperalos aquaticus repens. Nir-Carambu H. M. P.2. F.51. p.99.

Lysimachia Indica non papposa repens store pentapetalo, fructu Caryophylloide.

Est plantula nascens in aquis, ac in ripis aquarum cum caulibus super fundum repens. Radices, quæ ex caulibus hine inde ad exortum imnorum cauliculorum excunt, fibrofæ funt, albicantes ac

Lib. XXVI. De Arboribus fructu umbilicato sicca.

1511

rube(centes, aquex & fiftulofa. Caules craffi, fungoli, fiftulofi, terctes, leves ac mtentes, in parte foli obversa rube(centes. Folsa pediculis aliàs brevibus, aliàs longioribus, planis ac vindi-albe(centibus nixa, oblongo-rotunda sunt, anterius rotundà orà, ad petiolum stricka, textura mollia, obfeuro virore nitentia, in simbus siis plerunque germina suculorum soliaccomum continentia. Flores hine indè è foliorum alis proveniuntin petiolis fermè sescuncialbus, fructibus infidentes, majores cateris, quinque petais, oblongo-rotundis, tenuibus, colore albicante & ad ungues croceo, venulis obliquis striatis; compositi E medio fiore seu umbilico fructis stamia surreda, viridi-diluta decem cum apicibus sibilavis emicant, ac cum is spisa medius, viridi-dilutus ac albicans, craffolus, enii nodulo blano substanti coloris, ac culmi un solito substanti coloris substanti coloris substanti coloris substanti coloris substanti coloris, ac culmi substanti coloris s qui nodulo plano subrari coloris, acquinque strus radiato dotatus est. Calyx quinque folis ob-longo-cupidatis, tenuibus, viridibus, & inter folia expansis constat. Frucius quibus sfores innascun-tur, non ipsis caulibus immediate infident, ur in præcedentibus speciebus, sed pediculorum tenuium tul, ilon pris camous introduce introduce, at in proceedintous processors not postention uniterventu adherent, linted, longiores quada in Carambu, minores verò quàm in Cattu-Carambu, craffitie majori, intus duri, ac filamentis lignofis pertexti, inter quæ [omina feriatim in longitudine confita funt: Semina autem nonnihil oblonga & albicantia ac majufcula.

HISTORIÆ

ISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS SEPTIMUS,

QUI EST

De Arboribus Pruniferis, quarum flos * Basi seu imo fructui adhæret.

Rhores Pruniferas voco quz fructus majores proferunt officulum intus unicum, rariffimè geminum, pericarpio feu pulpà etiam per maturitatem humidà undiq, cinclum continentes. His exiam annumero unam vel alteram arborem fructu Pruniformi cum nu-

Hujúmodi arbores diftinguo in eas quæ fructibus funt ad fingulos flores fingulos flores pluribus, cujuímodi eft Theka

Prioris generis arbores funt vel fructibus in fingulis pediculis fingulis; vel in eodem communi pe-

Prioris generis arbores iunt vei tructious in iniguis peauciuis iniguis; vei in eodem communi pediculo pluribus, quas Racemofas appellamus.

Quae fructibus funt in finguis pediculis fingulis funt vei iiídem pediculis breviffimis donatis, vel pediculis paulò longioribus, vel pediculis longiffimis.

Prioris generis funt, Malus Armeniaca, Malus Perfica, Amygdalus, Nux mofebata: Secundi funt Prioris generis funt, Malus Armeniaca, Malus Perfica, amygdalus, Nux mofebata: Secundi funt Prinni proprie & firtièté dicta: Terriae Cerafi & congeneres.

Pruni proprie & firtièté dicta: Terriae Cerafi & congeneres.

Cuae fructibus racemolis aut umbellatis funt dividi possumi in eas quæ fructu nudo sunt, & quæ

fructu Calyce excepto.

Our fructu nudo fint dividi iterum poffunt in officulo fragili donatas, & officulo ligneo & lento: utrumque tandem genus in eas quæ officulo fint monofpermo feu nucleum innus unicum claudente, & caquæ officulo polyspermo feu mulcinucleo.

dente, & easquæ omeno possipermo red mananación.

Officulo lento & ligneo donatæ funt, Mangæ feu Ambæ dietæ & affines, item Perfea arbor & congeneres.

Officulo fragili praditæ funt Olivæ & affines, Padus Theophrafti, Machaleb, Lauroceralus, &c. Officulo fragili multinucleo est Myxa sive Sebesten, &c.

Arborum Pruniferarum Tabula.

Arbores Prunifera quarum fructus,majores cum fint, pericarpio feu pulpa molli officulum unicum rarissime geminum ambiente constat sunt vel fructibus

Ad fingulos flores fingulis, iffque vel

(Solitariis, seu in singulis pediculis singulis, que vel sunt pediculis

r Brevissimis, fructu vel

Compresso seu pulvinato, ossiculo

Lavi aut aquali, folio rotundiore; MALUS ARMENIACA. Inequali, fulcis aut ferobiculis exarato, folio longo ferrato, officulo

Rotundiore rugis scabro fructús pulpa copiosiore, molliore & esculento seu lanuginoso, ut Malus Persica, sive glabro, ut Nucipersica. Productiore & scrobiculis exarato, pulpa per maturitatem sicciore; Amygda-

Rotundiore & minus compresso, seu nucleo aromatico, venis flavo rubentibus vario, triplici putamine tecto; Nux meschata, seu nucleo duobus tantum tegumentis incluso ; PONNA Hort. Malab.

Paulò productioribus, flore

De Arboribus Pruniferis.

Albo speciosore, officulo fructús compresso & minús crasso ac duro, pulpa molli; Luseo aut herbido minus pulchro, officulo duriore, arbore ipía

Non spinosa, fructu tereti, oblongo, valdè acido, officulo etiam tereti, duris-fimo; Cornus mas, Spinofa, foliis trinerviis, per ambitum serratis, fructu Olivæ sigurâ, ossiculo pariter, & ut Olivæ scabro; Z121PHUS.

Longiffimie in hoc genere, fructu breviore & ad basin latiore, rotundioréque quam sint Pruna, & ossiculo pariter breviore ac tumidiore; Cenasus.

Racemosis aut confertim nascentibus sen in eodem communi pediculo pluribus; issque vel offi-

f Monospermis seu unicum intus nucleum claudentibus, quæ vel sunt fructu

Nudo, calyce unà cum flore deciduo, officulo

Fragili; fructu iplo vel

Pruniformi, liquore pingui, Oleo dicto scatente, foliis salignis subrus incanis, perperuis, officulo fructús duriffimo, scabro; Olea.

Perpetuo, lato, oblongo ferrato, fructu majore dulci; LAURO-CERASUS.

Deciduo, feu fructu amaro, Cerafi officulo, foliis Berulaceis MAHALES; feu qua fructu eff dulci, officulo oblongo feabro, foliis longioribus fubrus incanis; Papus Theophr.

Lento & ligneo, nervis seu fibris lignosis exterius undequaq, velut tomento ob-sito; fructu ipso seu remisormi ut in Manous sive Amba; vel Pyrisormi, ut in Persea; vel Prunisormi ut in Acaja, &c.

Calyci insidente, ut in CINNAMOMO, Vidimaram, Karyl, Elengi, &c.

Polyspermia, seu plures nucleos continentibus cujusmodi sunt, Myxa sive Sebesten, Myro-t balanus Emblica, &cc.

Ad eundem florem pluribus, THEKA H.M. Kyati sive Bontii.

His addimus duas arbores pruniferas fructu majore bina intus officula continente: item duas fructus nucleo nudo, feu nullo officulo tecto.

CAP. I.

De Malo Armeniaca. Che Appicochitree.

Ala Armeniaca ab Armenia dicta Romanis, autore Dioscoride, Pracocia dicuntur, quòd ante alios fugaces fructus maturefant; nominantur & Pracoqua. Galenus etiam forbir vetus hujus arboris nomen [Mahia Agabasas] vocare enim onnes tum fructum, tum Arborem epubares jucet a dib Pracoqua ab Armeniacis didtinguere videur, cim illa his pradtaniora * 2. De Ai. faciat. Bezaizza vos qua recentioribus Gracis hi frudus didtinguere videur, cim illa his pradtaniora * 2. De Ai. corrupta elt : à quo fonte nofirum Applicoth, & Gallicum Abricot profuxit. Plinius Pracocia mens, fac. on alla inter Perica numerat, & corum duo genera facit, Supernas amplum & magnum, & vulgare partum & throofirm elimina Armenium didiciona. parvum & strigosum, etiam Armenium dictum-

Different autem Precocia à Perficis, qu'el ills folia latiora, Pyrum aut Populum nigram refe-rentia : offa plana & lævia, cum Perficorum rugofa fint & cavernofa.

I. Armeniaca mala minora J. B. Malus Armeniaca minor C. B. Ger.

Magna est arbor, Perficæ aliquatenus affinis, cortice nigriore, caudice crassiore, firmo, ramis magis pa-Magna eit arbor Pericæ aliquatenusatinns, coruce nignore, caudice cratinore, tirmo, ramis magis patulis brachtats. Pola habet Perficæ folisi latiora, breviora, ad Populnea aut Betulacea quodammodo accedentia rubedine fubinde fecundum nervos resperta, acuminata, denticulata, & prinnius fishinde ad pediculum auriculata, lapore acido. Flores ex roleo rubore pallent, Perficæ floribus perfimiles: Nobis Primi patis fivins finistis vidaturu, fed majories: Fructus verò praxoccior citiùs maturatur, Pruno aqualis, imo plerunque major, innus florifa, luteus, carne folidiore ficciorea, quam Perfica, necnon magis fapida, [quamvis aliqui diverlum fentiane, & reverà optima Perfica, Nectarea nostratibus dicta, Arme-

Locus &

Vires.

niacis etiam optimis nostro palato sapidiora & delicatiora videntur: in genere tamen verum est Armacis enam optimis noutro pasato sapratora de cencationa viscinius; in genere tamen verum est Armeniaca Perficis fapore excellere] guftu vinolo, que ob officulo facile abfeedit, non ità rugolo ut Perficorum, compresso modice, miniominus ut utrinque promineat, nucleum claudente ad officuli Pernorum, compreno monce, immonimis at uninque prominear, nucieum clausente ad officuli proportionem, fed minus longum quam Perfici, & pro proportione crafforem, fapore minus amazo quam illius, & nonnihil ad Amygdalam accedente, non fine imprefisone Aromatica.

Marthiolus os in quibuídam amarum reperiri feribit, at Parkinfonus se id nunquam observare pomiffe air. Quamvis tamen ille non observaverit, non video cur res ità se habere non possit, cum A-

mygdalus cognata arbor fructum nucleo amaro interdum producat.

2. Armeniaca mala majora J.B. C.B. Armeniaca malus major Ger.

Hac paulo minora Perficis, saltem utplurimum, impressa lacuna sulcata [quod minoribus etiam commune eff] altera parte nonnihil interdum rubenta & maculofa, altera ex luteo pallida, carne tenera fed callofiore quàm Armeniacis minoribus, dulciore, grata, odorata, qua officulum facile relinqui, Amygdalino aquale, latius, lavius, comprefium, ab uno latere criftatum, fractu haudqua quam facile. Harum notarum pleraq, etam Malo Armeniaco minori convenium. Isa quoqua-quam facile. Harum notarum pleraq, etam Malo Armeniaco minori convenium. Isfa quoque arbo è pratidra nonnihil evariat. Nam praterquam quòd infitione hac comparata credatur, rarò in proceram excrefcit arborem. Matth. & Dalech.

in proceram excreact arborem. Mattb. C' Datech.

Folia Populi nigre amula, quam practicar rotundiora quaterna quináve fimul emergunt. Flos
albas, Cerafi florum figura, ou fincedunt fructus Perficorum quadantenus specie, aureo colore cum
albas, Cerafi florum figura, ou fincedunt fructus Perficorum quadantenus specie, aureo colore cum
apurpura mixto, unde Chryfomela Romanis nuncuputa. Pierio, Herbariorum duas has differentias agpurpura mixto, unde Chryfomela Romanis nuncuputa. Pierio, Herbariorum duas has differentias agpurpura mixto, unde Chryfomela Romanis inches de fiapore situate differentias, palman tribuentes majoribus.

Quod verò nonnulli à minoribus infitione majora haberi posse extimant experientia falli convincir.

Quod verò nonnulli à minoribus infitione majora haberi posse extimant experientia falli convincir. nam minora quamvis infita Pruno (ut mos est in hoc genus arboribus) aut alii Armeniacæ aut in-

oculata, minora semper producunt.

His addit C. Bauhinus tertiam speciem, nimirum Mala Armeniaca majora nucleo dulci, qua

Gefinero Mala Arm. candicantia, guitte fuaviffima, nucleo oblongo, duiciu in Amygadais.

4. Armeniaca alba Park. parad. folia habet multa finul complicata. Fructum raro & parac admodum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per mandum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert, qui à vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profert qui a vulgaribus Armeniacis non aliter differt quam colore albidiore, nec per manulum profession de la colore de la col

turitatem muatenus ruoente.
5. Armeniaca maícula Park. Folia habet viridiora & tenuiora quàm vulgaris Armeniaca: fructus
fraro admodum, nec copiosos fert, non alia in re quàm sapore paulò delicatiore à vulgaribus di-

6. Armeniaca maſcula longa, à præcedente non aliter differt quàm fructu paulò longiore.
7. Armeniaca Algerina, fructu eft minore quam cujuſvis præcedentium, non minus tamen delicato, flavo, officulo intus nigricante, Cerafi Lacutarie nucleo paulo majore. At neq. Parkinfonus enumeravit species omnes que in curioforum hortis aluntur, cum ex quo ille At neq. Parkinfonus enumeravit species omnes que in curioforum hortis aluntur, cum ex quo ille vixit nova varietates producăr fint. Nec fi quis omnes enumerare possit hodiernas, ille rem conficere, cum producendarum numerus sir potentia (ut loguuntur Philosophi) infinitus, novis indies ex semine sato nullo certo aut definito numero exorientibus & exorituris.

In horus & viridariis Italiæ, Galliæ, Germaniæ, Angliæ magno numero coluntur.

Martio aut Aprill, cirius feriufve, pro tempeltate anni florent; fructum Junio Juliove maturant.

Ex nostra observatione Poma Armeniaca Anglica Italicis & Gallicis, quotquot nobis degustare

Bonitate Perfica superant: neq, enim, ut illa, in ventriculo corrumpuntur, neq, tam facile acc contigit, longè sunt præstantiora. fount, vulgo etiam finaviora habentur, unde & fromacho funt gratiora. Febres tamen caufare dicuntur non minus quam Perfica, verum eas breviores & quae facile folvuntur. Cum Saccharo condita & affervata, five liquida, five ficca inter præftantiffima dulciaria feu bellaria à matronis nostris habentur, ex iis etiam Scriblitz, Carts dictz, ornnium optimz fiunt, five maturitatem adeptis, five immaturi, Oleum è nucleis Armeniacorum expressium mirifice valere tradunt inunctum ad inflaminaturi, Oleum è nucleis Armeniacorum expressium mirifice valere tradunt inunctum ad inflami matas hamorrhoidas, & ad ulcerum tumores & lingua impedimenta, & pariter ad aurium dolores. Item potum §v. pondere cum vini Cretici §j. calculos pellit, & colicos juvat. F.B. è Mat-

Muniacus arbor Petri Crescentiensis nobis Malus Armeniaca videtur. Carerum Armeniaca mala que apud Hortulanos Londinenfes plurimi hodie fiunt, & majore Carerum Armeniaca mala que apud Hortulanos Londinenfes plurimi hodie fiunt, & majore fludio coluntur, funt, 1. Algiranum dichum à loco unde primò allatum, à Joan. Tradefcantio, de quo jam diximus. 2. Mafaininum duum generum, cuis nominis rationem me nefeire fateor, de quo etiam fupra. 3. Turcicum. 4. Auramiacum. 5. Album fupradictum. 6. Romanum.

CAP. IL.

De Malo Perfica.

Atio nominis obvia est, siquidem Mala Persica dicta sunt à Perside, unde primum ad-Malus Perfica ab Armeniaca & reliquis congeneribus differt foliis longis angustis. Fructus officulo rugis & fulcis profundioribus exarato. Nuciperficæ autem a Perficis fructus glabritie differunt-

Malss

Malus Perfica J. B. & aliorum. The Peach-Tree.

J. B. Julta magnitudinis arbor est Perfica, caudice satis crasso, ramis brachiata, cortice rubente & subfusco. Flores profert pulchros, dilute rubescentes, odoris exigui, è quinque folis latis compositos. Medium occupant samma multa, longiuscula, purpurantia aut alba, cum paris magnitudinis stylo. Medum occupant framma multa, ionguicula, purpuranta aut alba, cum paris magnitudins jijo. Infident autem flores, fine pediculis ramorum unberculis adnati, caliycibis rubentibus, in quino, foo liola acuta fefe explicantibus. Poma nonnihil rotunda, denfo villo tomentofa, ex lureo herbacca, alias pulchre fiava, alias punices area decorata, carne alba vel pallida, interdum flava, rariis rubente pentus, aut fanguinis guitis cruentara, fapore dicliufucilo, pertinaci adnirilo officulim vis deferente, in quibufdam ramen speciebus facile sopramo officulio craffities instgnis, durities free invitat, and fine la lura politica sopramo officulio craffities infignis, durities free invitat, del lucios de forbiculis parties files infignis durities free invitat, del lucios de forbiculis parties extrema multis files performantificulte sullo ordine canalicipata, bius dis tuters de teropicuis panini i minima. La cacción oficial de la linea de la valvis confians; in quo nucleus callouis, oblongus, exacutus, albus, flave/cente cuticula vefitius, qua detracta geminus, h. e. è duobus folis feminalibus compostus, conspicitur, amaricans, non tamen gustu insuavi. Folia oblonga, Salicis, acuminata, crenata, Amygdalinis, quibus persimilia, majora, fapore amaro qualis in Perficorum nucleis, ingratiore tamen. Materies ruffa, & circa media ferè punicea, satisfirma, ob id ad torni artificium præ aliis expetita.

Hac arbor non multam atatem acquirit, ut enim citò & prompte adolescit, & ad frugem pervenit, ita non multis annis post senescens tendit ad interitum.

Malus Perfica Theophrafto indictà videtur: nam que de Perfia aut Perfea habet huic arbori mi-nimè conveniunt: & Plinius Perfeam à Perfica manifeltè diffingui.

Malorum Perficorum multæ species seu varietates tum à Veteribus, tum à Recentionibus memo-Differentie. rantur. Differenția autem fumuntur vel à loco natali, vel à figură, vel à consistenția seu soliditate carnis, quo respectu alia duracina dicuntur, alia præmollia; vel à sapore, vel à colore pulpæ, vel

à celeritate aut tarditate proveniendi & maturescendi.

Lib. XXVII.

Duracinis, autore Plinio, quem sequuntur multi è Recentioribus, caro firmiter adharet offi, nec facile aveili aut separari poseth. At verò rem iplam intuentes, inquit J. Bauhinus, contrarium utplurimum deprehendimus. Enimwerò sanè hactenus in Gallia, Italia & Germania observarimus, magna ex parte Perfica quibus pulpa haret offibus, cateris ferè effe molliora, ac interdum penitus magna ex parte retrica quious puiga nates omois, cacens iene emenionata, ac menomi permos mucola & fucciolanta; i finniore vero pulpa cui non adharet: quod & noftra experienta confirmat. Commodiffirma autem divisio Persicorum, me judice, est primo in ea quorum corpus pertinacter ligno adharet, & ea in quious facile & sponte à ligno ablacet; trumung autem genus vel magnitudinis, vel coloris, vel figura; vel superficiei respectu in plures species subdividi pocest: quibus non immorabor. Species tantum celebriores quæq, hodie pracipuo in honore funt, è C. Bauhini pinace,

immoratori: opecuse tantuni cuentories queca, none pracupuo in nonote tanti, e c. tsaumin pinace, J. B. hiffora, & alis recentroribus proponam.

1. Perfica minima alba J. B. magnitudinis parvorum Malorum Armeniacorum, alba, hirfuta, pulpà albà, adharente offi, Julii fine & Augusto maturefcunt, gustu fapida: Osta sunt valde parva, oculata tamen. An Perfica aftiva, Armeniacis fimilia, five Perfica S. Johannis, Non probat J. Bauhinus, quòd frater saporem pane fimilem cum Armeniacis habere scribit: sua enim non ha-

J. Baunnus, quod rarer l'aporem pene inmiem cum Armennacis habere fcribit: fia enim non habere eum laporem, nec ceiam qui de parvis Perficis fcribint talem tradum.

2. Perfica parva alba 7. 8; carne facilé feparabili à nuce, fapore commendabili, officulis nec am profundé, nec ità frequenter fulcatis, del frequentioribus pundits & foraminulis refertis. Hoc genus eft, ni fallor, quod noltratibus, @pr putture practi dicitur.

3. Perfica mediocia albida 7. B. Tunica veftiuntur ex luteo pallefcente, carne alba, facilè alo officulis feparabili; prexidètis magnitudine fuperiora.

ficulis teparatuni; praeucus ineginatumis inperioria. 4. Pertica alba maxima J. R. carne lapida funt, nucleis non multiùm adherente. 5. Perfica lutea mediocria J. B. Externè lutea (unt, his pulpa firmiulcula facilè abfeedit ab

Pernica nuca menocoria 7.6. exterire nuca iunt, ins puipa intrinuoua racue adiceuit ad
offe, faporis grati: minis rounda funt cateris, profundiore etiam finu fulcata.
 Perfica maxima lutea 7. B. fapidă & durufculă funt pulpă, qua facile abfeedit ab offe: ipfum pomum fatura flavedine, & propernodum crocea, & magnitudine infigni, quâ cotoneum ferè

acquat.
7. Perfica alba mucofa & fucculenta 7.B. Pomum adapertum & leviter preffirm facilè in liquorem difffuir, ex acido ac vinoso aliquid amaricantis habens, præsertim circa extima. Pulpa mordicus offibus adhæret, unica nota non probatæ bonitatis.

Meminit etiam Perficorum porcinorum, que suibus projici solent. Prædicta omnia (inquit) cute sunt tomentosa, quamvis alia minús.

8. Perfica Hispanica, Melocotonea quorundam J.B. Malus Perfica melocotonea Park. Perfica dura carne candida, aliquando ex albo subrubente, item carne lutea C.B. The Melocotonic

Folia & flores Perfica: Fructus majores, tardiùs maturescentes, sed diuturniores, pulvinato calyce, Folia et noise reinet. Tricus imajores, carines manufeccines, reu unitumores, purrinato carye, forès inbente, aque ex una parte maculis ingris notato: pulpè intus Pomi, difficulter os deferente [officulo in iplo Pomo fapiùs dehifeente, in quibuldam ettam ita in fruitula diffracto, acfi id mallo effer factum, quod afpectu mirable quomodo id evenerit, fructu nondum aperto J. B.] Os ipsum compressius quam caterotum Persicorum, altera prasertim parte, adeoque figura ipsa evarians, fum compretitus quam exectorum reintorum, anea praetum parte, aucoque ngana qua evatuare, fragilius quoque in integrum in. Caro firma, & que denhus trita frepiete ficur Pomorum, alba & circa extrema fubviridis interdum, quà offi adhæret purpurea arque fanguinea, guitu fiaxis, fapida, vinofa; cute dura, villofa. Torius porro figura fublorag, & quam reliquorum angulofior.

Parkinfonus Molocotoneum à reliquis Perficis differre air, quòd extremitatem feu apicem habeat

incurvum, & guftu fit reliquis delicatiore.

Lib. XXVII. De Arboribus Pruniferis.

1517

9. Perfica parva glabra J.B. caro nucleis adhæret & non admodum fapida eft. 9. Ferrica purve gravia 1.0. Grante ufque adeò rubra, ut Carotarum inflar tingant. Perfica 10. Pertica magnia de apociosa, carife dade acos turos, la Carocatum inital tingante. Perti fueco quafi fanguineo C. B. Hace nucleo funt alias foris rubente, alias nigro, inquit C. Bauhinus.

C. Bauhinus in pinace septem enumerat species. I. Perfica molli carne & vulgaris, viridis & alba.

Perica moin carne ce vuigaris, virius ce aina.

Il. Perfica fucco quafi fanguineo. 9 7-8.

Il. Perfica fucco quafi fanguineo. 9 7-8.

Ta duz foccies (inquir) lanatz funt, carnem fuccofam & flaccidam habent, quæ communiter

Ta duz foccies (a linguir) lanatz funt, carnem fuccofam profrus vindia, quædam alba, quædam naculis revocit, & alia funt magna, alia parva, quædam profrus vindia, quædam dam maculis rubris picta; alia carne alba flavefcente, alia rubrâ ut fanguinolenta videantur.

H. Defica, dara carne candida, alianando as alba fabribantes.

Les funt Malecatona. © D.

III. Perfica dura carne candida, aliquando ex albo fubrubente. Hac funt Melocotonea J. B. Duracina (inquit) ob carnem duriorem fie nominata, quæ Rhodacina dieta, aut ob odoris fuavi-Duracina (inquit) do carnem uniorem in nominata, que knouacina unea, au do donin magnitudine, & tatem, aut quod plerunque rubro colore altera fui parte niteant, aliquando pugri magnitudine, & frudu angulolo, circa os rubente, quod aliquando per medium divilum, aliquando in partes difruptum reperitur. & a noftris Perfica Molchata dicuntur. Horum, ut & fequentium caro dura & nucleo tenacissimè adhæret, quæ aliquando etiam intus saturate rubet.

nucleo tenacifiime adhæret, quæ aliquando etiam intus faturate rubet.

IV. Perfica dura carne buxea. Et hac Melocotonea dicuntur.

V. Perfica æltiva, Armeniacis fimilia, five Perfica S, Joannis.

Forum quæ apud nos hodie præcipio in honore & pretio funt, i. Ette bijitte Buttmeg, Perficum
Evour quæ apud nos hodie præcipio in honore & pretio funt, i. Ette bijitte Buttmeg, Perficum
på anuce mofchata denominatum album. 2. Ette the Buttmeg, Iden rubeum. 2. Ette Tfabetila
præth, i. e. Trojanum aut forte Trecenfe à Trecis, i.e. Etopes urbe Gallica. 4. Ette Hateila
præth, i.e. Trojanum aut forte Trecenfe à Trecis, i.e. Etopes urbe Gallica. 4. Ette Hateila
præth, i.e. Trojanum aut forte Trecenfe à Trecis, i.e. Etopes urbe Gallica. 4. Ette Hateila
præth, i.e. Trojanum aut forte Trecenfe à Trecis, i.e. Etopes urbe Gallica. 4. Ette Hateila
præth, i.e. Trojanum aut forte Trecenfe à Trecis, i.e. Etopes
præthet, i.e. Trojanum aut forte Trecis, i.e. Etopes
præthet, i.e. Trojanum aut fort

VI. Nuciperfica, qued nucum Inglandium faciem reprasentet C.B. Nuciperfica Park. parad. J.B. The Rectarine à sapore delicatissimo nectureo.

Nuciperfica arbor est humilis, Perfica plerung, minor, trunco & ramis majoribus albicante cortice tectis, virgis & furculis tenerioribus valde rubentibus; foliis Perficinis adeò fimilibus ut diferent nequeant, ni forte minora fint [Amygdalæ, fed majoribus Ruel.] flore Perficæ, punico. Pomum emicat, uride, carnofum, fucculentum, minus & rotundius quam Perfici, nulla ad latus rima fulca-tum, nec ulla exterius lanugine pubelcens, carne firma & folida, fapore delicarifimo, dura intus & scabra nuce in qua nucleus Amygdali aut Perfici amarus.

Nuciperficæ septem species seu varietates recenser Parkinsonus in Paradiso.

I. Nuciperfica moschata ab odore fructus dicta: carne est rubra, optima nota. Nonnullis eadem

2. Nucipersica Romana rubra, seu racemosa. Florem habet amplum, purpurascentem, Persica, fundo exterius rubente, interius viridi: fructum exterius pulchrè rubentem, agminatim nascentem [duobus tribusve simul] saporis optimi.

2. Nuciperfica rubra notha, florem habet minorem minúlque apertum quàm præcedens, petalis filamentorum ferè intar tenuibus. Fructus exterius rubens & ad fingulos nodos finguli nafcuntur :

præcedente etiam cum plene maturuit guftui crudior videtur. 4. Nuciperfica flava, que duplex est, alia fructu teneriore & sapidiore, alia fructus carne duriore

& minùs probâ.

5. Naciperfica viridia majora & minora. Hac à nonnullis omnium praftantifilma habentur. 6. Naeperfies alba, que non vidit Parkinfonus. De Precedente etiam quando matura exteribis albidora effe dicuntur & Ipecie ab indem diftinda. diora effe dicuntur & specie ab islam distincta. Pextre przedeta in Catalogo Nuciperscorum hodie celebrium in Anglia ad me missum invenio, 1. The sputrum Petanture. 8. The Cabure, purumque à colore demoninatum, ut & 9. The splitum, i.e. stavum. 10. The suffer. 11. The paintet, pictum seu variegatum. 12. Algerianum, à loco dictum. Caterum Nucipericam non indé dictam putamus quod, fructus ejus faciem parentis succimque adoptionis exhibeat (clim à Perssea in juglandem infita nata credantur) sed, cu recté C. Bauhinus) à similiandem qu'un fractique qu'un fractique de le sur production de la sur dine quàm fructus glaber & viridis habet cum Juglande, cortice exteriore viridi adhuc tectà.

VII. Amygdaloperficum J. B. Park. Perfica Amygdaloides C. B. Che Alimond Deach.

Arbor est inter Amygdalam & Persicam ambigens materie, solio, fructu. Felia enim oblonga, ferrata, pediculo plulquam semunciali, virentia, sapore amaro. Flos quinque constat soliolis rotundis solores. dis, colore carneo, ungue sanguineo, staminibus multis purpurantibus ex umbilico calyceve quinquepartto rubente. Carris pulvims denfior & copiofior quam Amygdalis; minis copiofius quam Perficis. Os licet Amygdalarum, ut Perficis tamen rugolium: nucleus qualis Amygdalis. Teneriorem fructum antequam durescat putamen condiunt. Nucleus verò edulis ut Amygdalarum, à quibus vix guftu difeemi queat.
Spurium genus elle videtur, de quo J. Bauhinus fie rhetoricatur. Hæc foboles mediam inter

utruique progenitorem naturam, ut (pero, contraxit: attulier, infitionis, ut arbitror, diligentia, aut
fatorum mitio novum adulterii genus, ità ut ex Amygdalo feu Nuce Graca & Perfico progenies invifa prioribus feculis exorierur, utrufa, parents ingenum referens, & effigiem fimul adoptars: hoe eff, Malum quod fors cenula facie Perficum Pomum mentitur, intus dulcem Amygdalam & facie &

gustu repræsentet, ipsum recte uterque parens Amygdalo-persicum nominabit.

Ex vulgatis institionis modis hanc varietatem initio ortam non puto, cùm fructus surculi aut gemmæ naturam perpetuo sequatur.

Præter enumeratas alias adhuc Perficorum species proponit Parkinsonus,

1. Persica alba majora; cuticula sunt & carne alba, boni saporis. 2. Perf. alba minora; parvitate sola à præcedentibus differunt.

3. Perf. incarnata trium generum, bina rotunda, tertium oblongum: omnia colore funt albicante: rubro perfusa: rotundum minus vulgatius est & magis serotinum.

4. Perf. incarnata grandia, præcedenti rotundo fimilia funt sed majora, & serotina.

5. Pers. ferruginea aut ruffa, omnium frequentissima in Anglia, gustu non adeò grato aut lau-

6. Pers. Islandica, pulchra & palato grata.

7. Perf. Novingtonensis, Che Detwington Beath; colore exterius è viridi albente, è latere tamen soli opposito rubicunda, sapore optimo, circa festum S. Bartholomai matura. 8. Persica du Tross; magna sunt & collonga, ex albo slavicantia, extrinsecus rubentia, præcocia.
9. Pers. Reginalia, pulchra & grandia è slavicante susca subro saturo velut obumbrata, sapore ju-

cundo, circa festum S. Bartholomai matura.

10. Perf. Romana; inter laudatissima habentur.

II. Perf. Hispanica; colore sunt exterius ex obscuro rubro flavicante, intus alba-

12. Pers. nigra; colore extrinsecus obscure brunneo, sapore aqueo; tarde maturescunt.

13. Pers. Alberzana; serotina sunt, & saporis non contemnendi.

14. Perf. Monensia duorum generum longa & breviora; utrumq, laudabile, brevius tamen sapidius eft.

15. Perf. Cerafina ob parvitatem dicta, boni funt saporis. 16. Persica store pleno Ger. emac. in curiosorum hortis frequens.

Multa adhuc alia Perficorum genera a curiofis in hortis aluntur, qua, ut fulpicor, non fecus ac Pira & Ponia, fationi originem fuam debent, unde novis quotannis enalcentibus corum numerus infinitus aut incertus est, ut omnibus enumerandis nemo sufficiat : Quocirca nos jam dictis contenti

Perfice quibulcunque locis proveniunt, ut tradit Palladius; Sed & pomis, & frondibus, & durá-Lecui. bilitate pracipue funt, fi cœlum calidum, folum arenolum & humidum fortiantur: Frigidis verò, & maxime ventofis, nili objectu aliquo defendantur intereunt. In Italia, Hispania, Gallia, Germania, Anglia & per totam Europam in hortis & vineis frequentiffimæ funt. At in frigidioribus, ut ad frugem perveniant defendi postulant: unde juxta parietem Soli meridiano oppositum Persicas plantare mos est, tum ut parietis objectu à ventis Septentrionalibus defendantur, tum ut Solarium radiorum calore ex reflexione geminato fotæ fructus ad maturitatem perducant, qui aliàs frigore perufti ftatim à flore explicito tenelli & invalidi interirent & deciderent. Quinenam ramis superfluis amputatis reliquos extendunt, parieti applicant, & vinculis, adactis clavis, affigunt, ut libero radiis aditu facto, rami, furculi, gemma omnes corum beneficio fruantur, & tepore exhilarata tum flores explicent, tum fructus percoquant.

Florent Martio & Aprili, tardiùs aut citiùs pro natura loci. Fructus magna ex parte Septem-Tempus. bri perficitur. Pracocia passim Augusto maturantur, & in calidis regionibus etiam citius. De sa-

tione, infitione reliquâque cultura confulantur rei Rusticæ scriptores.

Galenus & Paulus Perficorum omne genus damnant, ut pravi fucci, & quæ noxam ventriculo in-Vires. ferant; Suadent itaque & ut initio refectuum ante alios cibos sumantur, & nè aqua superbibatur, fed vinum meracum. Addit Paulus eos qui crebrius iis ad fatietatem vescuntur febre corripi; lædere & nervos proprietate quadam.

Ego tamen non video cur Plinii & Dioscoridis sententia, Persica sci. ventriculo utilia esse, & alvum bonam præstare, nec alium is innocentiorem cibum, omnino damnetur & rejiciatur. Nec enim verifimile eft, fructum adeò s'apidum & delicatum, qui nostro quidem palato præ omnibus sugacibus arridet, ità ut à natura ipía nobis ad edendum commendata videatur, noxuum prorfus & infalubrem esse. Oportet tamen ut delectus Pomorum habeatur, & ut modus in iis ingerendis servetur. Hinc que de Perficorum noxa à Galeno & aliis dicta funt, de premollibus intelligenda effe credit rinc que sus reinou mi nova a dueino se, se quibro optimus fina dode, fiavis, grata su creari Amatus: fecus enim aut effe de Duracinis, ex quibro optimus finar dode, fiavis, gratas su finitum recreans: nam corum fapor delicatifitmus eff., cum quadam auflentate, qua mediante fomacho conduci: 8: pinim roborat. Imò omnes efficies Hilipaniarum 8: viri delicatifitmi ea poli victum comedunt, nonnifi vino priùs infufa, & nullam indè noxam evenire perfentiunt.

Difficulter adfervantur Perfica, quia non aliud pomum fugacius, ut rectè Plinius, unde à matro-

nis noîtris, aut Confectoribus quos vocant, rarò condiuntur. J. Bauhinus condiendi modum hunc præferibit; rite lecta manu, decorticacáque & officulis exemptis optimè purgata cum aqua & faccharo decoquantur ad confistentiam syrupo debitam. Mirifice placent ægrotantibus, præsertum siti & lingua aviditate vexatis, refrigerando corroborant, & in omnibus calidis morbis apprimè condu-

Braffavola sub cineribus coctum unum vel alterum Persicum agrotantibus suis offerebat. Cibum verò delicatifimum esse & ægris perquam gratum affirmat Amatus.

Folia ob amarorem suum in cerevisia aut lacte decocta & pueris exhibita lumbricos intestinorum enecant & expellunt. Galenus trita & umbilico impofita id præftare att. Parkinfonus etiam alvum leniter folvere feribit, fi fufficienti quantitate exhibeantur.

Idem præftant & flores, efficaciús etiam quam Rofæ Damascenæ, in quem usum ex isidem cum saccharo contufis fit conserva, mane potiffimum jejunis exhibenda; fed & syrupus paratur ad prædictos effectus aptiffimus. Recentes, autore Matthiolo, non tantum alvum dejiciunt, led & vomitiones cient, & Hydropicorum aquas pellunt in acetariis esitatæ, sed non absque ægrotantium labore. Aqua deitillata florum maculas faciei delet.

Nnnnn

Vices.

Fires.

Locus & Tempus.

Lib. XXVII. De Arboribus Pruniferis.

1519

Gummi arboris commendatur ad alvi fluxum, calculum, imperiginem, tumorem faucium, asperitatem arteria, sputum sangunis, vitia pulmonum, dyfeneriam commendatur. Varios utendi modosa dpradictos affectus vide apud 7. B. in hist. e Valeriano, Matthiolo, Gesnero.
Nucleos commendat Matthiolus ad ventris torminas ad ebrietatem prohibondam [fex septemve]

pra(umpros] ad Alopeciam [tulorum & in aceto decoctorum puliculam.] Oleum contulorum ad fomnum conciliandum, ad hemicraniam temporibus illitum; ad colicam tam potum quam clyfteribus infusum: ad iliacam paffionem & calculum, quatuor uncus potum. Aquam è nucleis Perficorum 50. Ceraforum 100. florum Sambuci manipulo in vini Cretici libris tribus maceratis, fictili per decem dies in fimo sepulto, destillatum mirum in modum renum calculos pellere scribit Matthiolus.

Perfica malus Africana naua flore incarnato simplici. Amygdalus Africana vulgo Hort. Lugd. Bat.

Complures emittit virgulas lignofas flexiles, rubentes, quibus alternatim harent folia femidigitalia, in obudum tendentia mucronem, Malo Perfica anguftiora, pallide virentia, per ambitum leviere ferrata, crebrioribus venis & rugis inscripta, prodeuntibus ad fingulorum exortum binis ex adverso tenuiffimis corniculatis villis, velut in communi Perfica. Ad fummitates virgularum oriuntur flores, parvi incarnati, rosei coloris, insidentes quinq, radiatis calycibus, modò multiplici, aliquando simplici. petalorum ferie referti, coloris, intencirco quanti, raudatas catycious, motor manipitat petalorum ferie referti, coloris, ut dixi, incarnati Rofei jucundifium, odoris languidi. Hos excipium frudur orundi, fubbirfiut, Perficæ quidem haud abfimiles, fed triplo minores, faporis non adeò grati. Reperit hoc arbuftum D. Hermannus fponte luxurians ad promont. bonæ fpei. In horus nostris frequens habetur cultum.

3. Umari vel Camarinhas Pilon. Marcgr. Arbor Prunifera Brafiliensis, fructu Persici instar

Pison. Marcgr.

Arbor vix mediocris altitudinis, in campis gramineis amplè ramis suis expanditur; caudice quidem mediocriter crasso, nam plerund, tres, quatuor aut plures juxta se nascuntur, ligno albo, Betulinum mediocriter craito, nam pleuunq tres, quattor aut piures juxta ie nalcuntur, jugo aibo, Betuinium fere' referente: in ramis autem ramulos habet, tres aut quatuor digitos longos, perpetuis fipuis oditos, & in is faliala cylindracea, Caffie fere' fimilia fed paulò angultiora, vel directe, vel alternatim oppofita, faturate' viridia, nervo fecundum longuidinem & venis obliquis, vix digitum longa. Polf floren (quam Aution non deferibit) parvum, flaveum, fuccedit fruttim forme ovalis, magnitudine Pruni, ad vitum & ad tactum referens Perficum noftras, coloris autem ex viridi pallide flavelent productions.

vescentis, carne quoq, flavescente, pauca, dulci, que ambit lapidem magnum, ovalem, albicantem,

qui continet nucleum edulem. Maturus fructus mense Martio iponte decidit.

Crudus comestus turbat ventriculum, & facile excitat vomitum: idcirco integer solet coqui, &

unà cum nucleo contundi, atq, cum carne vel piscibus loco panis vel farinæ comedi

Frequentissima est hac arbor in campis graminosis juxta sluvium Cunkae, Mopebi, & Rio grande

quoq. Mense Martio fructus sponte decidit & colligitur. Alterius Umari speciei meminit Piso, minus alta, fructu pracedenti non diffimili, sed nigricante

colore & sapore acidiore, qui stomachi astum temperat & à febricitantibus expetitur. 4 Persicæ affinis in Taprobana C. B. Arbor Gebuph sive Cobban J. B.

Thevet. Folis eft parvis, quemadmodum & arbor, que filiquam catharticam fert, ramis brevioribus, cortice flavelcente five crocco, fructu craffiufculo & rotundo pilæ luforiæ inftar, in quo nux Avellanæ par coercetur, quæ nucleum includit valdè amarum, qui linguæ ad modum radicis Angelicæ sapo-

Fructus ad sedandam sitim commodissimus est. Eo tamen nucleus, quamvis amarus, longè præstantior, è quo oleum eliciunt Sumatrani (apud quos hæc arbor nascitur) ad Hepatis & Lienis dorealistic e quo oreum entium sumatam (apia quo inee innetum) a repeate e initiatio lores valde proficium, five intus fumptum, five foris innetum; quod & articulars morbi, cui hujus infula incola valde obnoxii funt, fummum eft remedium.

Ex eadem arbore manat gummi utiliffimum ad affectus prædictos cum mediocri oleo solutum, &

cataplasmatis forma partibus laborantibus applicatum.

Hanc arborem Perlica affinem esle ex descriptione non constat, quia tamen C. Bauhinus, nescio quo argumento, eò refert, & fructus breviffimo vel nullo pediculo arbori proxime adhærens depingitur, nos quoq, eam Perficis fubjunximus.

CAP. III.

De Amygdalo.

Mygdalus, Gracis 'Aแบวตัดกัด & per contractionem 'Aแบวตัดกั vocatur: Fructus 'Aแบวตัดก & 'Aแบวตัดกา Amygdalam Gracis nominari Herodianus Alexandrinus autorest என்ற กัก า กัด, แสรด กั เวลอย่า ตัดสหรริ ตัดเลย เลียวรูด์ รัฐวย สหรัสธ์, quod post viride putamen nucleos fearificatos oftendat, & in rimulas dehifeat, quas apages vocant, Athenao tefte.

Latinis eriam, ut Catoni, Nux Graca vocatur, quamvis Columella Nuces Gracas ab Amygdalis videtur diftinguere, unde Ruellius eum per Græcam nucem tantum Amygdalam amaram intellexisse Navia

Naxia Amygdala, à Naxo infula dicta Veteribus Gracis maximè commendantur: Secundas par-Name annyguma, a Navo finum unca vectorium morem repando cacumine prodibant.

Amygdalus à Perfica cui alias perfimilis eft, differt pulvinato fructus callo minùs spisso per maturitatem ficciore, officulo longiore, lavi, & scrobiculis insculpto.

1. Amygdalus sativa C. B. Amygd. duleis & amara J. B. The Mimondstree.

7. B.

Tam archa foliis Amygdali eft cum foliis Perficæ fimilitudo, ut difficulter diffingui poffint, oblonga, angusta, acuminata, crenata, valde obscuro amarore, majore autem lentore pradita. Flos quoe, non abimiis mil majore candore participarer [Alibi dicis, le Patavii oblerválfe flores uli, adeò floribus Pomorum fimiles, ur facile eis, qui pritis non viderint, imponant, init tempus florendi divergin, & cortex Perlicorum cortici limilis dilcriminaren:] folia pracir. Pomum Perlico non ineptè compares, sed compressum & in arcum tensum pulvinato callo, minus spisso, eduli, acidulóg, dum tener est, sponte in maturitatem tendente fructu dehiscente, & facilè officulum lave superficialibus ferobiculis pervium relinquente. Putamini aliàs fragili aliàs duro nucleus inest dulcis, cuticulà tenui, rufa, veluti pulvisculo respersa obductus, tam in culina quam in Seplafia usum: vel amarus Officinis magis expetitus. Lachrymam quoque plorat in gummi concrefcentem arbor ipfa. Radix quæ ex medio trunco descendit (autore Theophrasto) prægrandis est, & altè demissa cirò

Amygdalarum plures sunt differentia, maximè celebris est in dulces & amaras. Matthiolus Dulcium plures facit differentias: magnas, parvas, mediocres, compressas, rotundiores: quarum nonnulla durissimo integuntur operimento; alia fragili. His addit J. Bauhinus Amygdala lanugine carentia: item Amygdalas, vulgaribus per omnia fimiles, triplo tamen aut quadruplo minores, & ad proportionem gracilem nucleum continentes, eásque ex observatione Cordi duúm generum,

dulces & amaras.

Amygdalæ fragili & flexili putamine, infit J. Bauhinus, multiplici ratione à vulgatis different. Amygdalæ Primo putamen nullis foraminibus habent punctatum aut scarificatum, sed quodammodo sulcatum fragisi putapotius, cui extrinsecus venulæ albæ ex carne separata residuæ adhærent. Latitudo uncialis serè, lon-mine. gitudo uncià major, cortex qu'am luglandis aut Amygdalæ fragilior, ut levitifimo digitorum preffu vel quanvis hiujs generis puer decennis facile frangar, nihionimus pulchros & bene licculentos intus continet nucleos, necicio quid in pio etam gultu, si redè judicamus a vulgatis discriminis ha-

Amygdalorum maximorum, mediocrium & minimorum descriptiones vide apud J. Bauhinum.

hinum.

Apud nos maximi æftimantur Amygdala Jordanica dieta, quæ & majora funt, & longjora, & angultiora, craffiora tamen & teretiora, vulgaribus Valentianis, guftu etiam delicatiore.

Loca ama Amygdalus calidiora; unde in Belgio, Germania fuperiore, Anglia fruetum rarò per-Lecus, ficit & maturat. In Italia & Galliap parte Meridionali abundar: in Gallo-provincia Delphinatúque Amygdalis confire funt plantiese patentifilma. Durum, ficicum, calculciumque folum (ur air Pallacus) cuclumque calidiffimum, Amygdalis longè commodius eft quam humidius; nam fi folum allacitis et al. (1988) a commodius eft quam humidius; nam fi folum allacitis et al. (1988) a commodius eft quam humidius; nam fi folum allacitis et al. (1988). ous) cœuumque canoummum, Amygaans ionge commonus et quam numeuus; nam ii tolum al-tum fit & pingue, nimia pabul uberatea ladicvientes flerifeicunt. Rauwoll: tradu circa Tipolim in fepibus fylvelfres provenire Amygalas, quas C. Bauhinus à faitvi specie diffindeas facit. Amygalal omnium prima floret in californists, ui Italia, auchore Plinio, menfe Januario, Martio Tempu. verò pomum maturat: Mirum inquit J. B. intra mensem matura sieri Amygala; unde placet

vero pominin maturat. Annum miquit J. D. mod. information matura nent Amygdata i mice placet lectio Plinii, non maturat, feribentis. Si quistamen dicat tenellos fructus qui efiu apit funt dici poffe maturos, per nos licet, modò concedat improprie id dici. Nam proprie loquendo Poma tum demum matura funt cum ex Arboribus decidunt. Amygdalæ autem, Matthiolo tefte, enam in Apulia, regione calidiffima, Augusto demum leguntur.

Verum in Amygdalis uti & Perficis aliísque arboribus pro climatum diversitate variat florendi tempus. In Italia enim & Gallia Narbonensi Februario aut etiam Januario slorent Amygdala. Patavii & Lugduni Februario & Martio, Genevæ Aprilis principio, & ità Basileæ, aut Martio si mitius fit cœlum veris. In genere tamen flore funt præcoci, aliarumq arborum flores præveniente, qui si per tempestatem licet mense etiam Februario se aperiant.

De fatione & cultura Amygdalarum nihil dicam. De his consulendi Theophrastus, Plinius, Co-Iumella, Palladius, aliíque rei rufticæ scriptores.

De usu Amygdalorum in cibo & medicina si fusiùs agere vellem, omniáque quæ ab aliis dicta sunt & adhuc dici possent persequi, vix integrum volumen sufficeret. Brevitati ergo studens multa omit-

to penes Botanicos eosque qui de materia Medica scripserunt requirenda. Amygdalæ dulces multum nutrium & corpus pinguefaciunt; quantumvis Galenus eas leviter alere Vires. feribat. Galeno opponimus Dioclis apud Athenaum, Simeonis Sethi aliorumq, auctoritatem, & quotidianam ferè experientiam. Humorum acrimoniam leniunt, semen genitale augent, unde

tabidis & macilentis conveniunt. Exhibentur autem præcipuè in emulfionibu

Lacis Amygdalini parandi modum deferibit J. Baubinius his verbis, Amygdalarum dulcium à cuti-cula expurgatarum (quod fit aquá tepida, non fervente, ne oleola fubfiantia provocetur in actum, sicque lac non bene album fierer) quantum voles, 3jui, vel iijii. Adid jordium femina Melonum & Cucurbitarum indem decorticata ad 3j. feminum Lactucæ & Papaveris albi (fi refrigerare magis voles, somnumque placidum, non violentum, quod fit opiatis, accersere) fingul. 3j. vel ij. Contundantur in mortario marmoreo, quod omnium optimum ad hanc rem, sensim affusa aqua cocta, aut decoctionis hordei vel etiam sero lactis pro ratione scopi; trajice per linteum, & in loco frigidiusculo reserva; nam citò acescit. Possis cum solo hordeato & Amygdalis parare.

Sunt qui moti autoritate Avicenna, dicentis Amygdalas ob fuam unctuofitatem commovere choleram, fibi persuadent non tutum cremoris seu lactis Amygdalini usum febricitantibus, & iis qui sto-Nnnnnn 2

Lib.XXVII.

H. M.

machum biliofuni habent, facile inflammare, mittere ad caput vapores, vulnerato capite iis non utendum, excitare dolorem capitis. Nos in cremore unctuolitatem illam non observavimus, nec utendum, excitare dolorem capitis. Nos in cremore uncutonitatem illam non oblevavimus, nec quiequam nocumentorum jam dictorum, licet in febribas & caldis mobis fapitus di limus, ut utamur ipfi indics, etiam in noftro corpore § B. J. Bauhino noftra etiam experientia fuffragatur, qui Lac Amygdalinum maximo folatio & levamine, in febribus fepe potavimus, nec ullium inde vleviffirum nocumentum aut incommodum fenimus.

Olso Amygdalarum dulcium, in raucedine & faucium afperitate nullum novimus præfitantis.

remedium. Pulmoni & pectori utiliffimum esse nostra experientia multorum commodo sapissime remedium. reumont expectori untiminum ene norta experienta financiam continuo apartine exploratum inquit I. Bauhinus. Ad Orthopneam, R. Olei Amygdalarum 5ji, Sacchari candi 3ji. Fisia eclegna. Chejneau e Thonero. Nos recens expressum syrupo aliquo Thoracico, ut Hyssopi aut Hederz terrestris, affutum una agitare & miscere adeóque bibendum præbere (parva quantitate una Hederz terreltrs, athulm una agitate & mitcere adeoque obenoum præoere i parva quantuate tha vice) follemus, fed fæpius repetere illus ulum, denno agitantes vas, nam oleum a frytupo facile recedit, efque fupernatat. De hoc oleo J. Bauhini funt quæ fequuntur. Eft fanè medicamentum verè interest, & ad multa efficax, blandum, gratum, & quidam veluti typus aliorum oleorum ejuldem generis. Scimus quid poffit in coltos dolore ab induratis fæcibus, ab humore acri, in quibus tuto & maximo fuccefil multories exhibitimus. Sed recenter oportet effe exprefilm. Dof. à §iji ad lê f. vel per se, vel in jure carnium. In constipata alvo mite, tutum & probatum medicamentum, etiam renum dolore divexatis. Est etiam infigne anodynum, & unicum propemodum infantium medicamen : quibus etiam recens natis exhibetur ad tormina ventris compelcenda cum Saccharopenidiato ad 5ij. Mesuesoleum hoc duritiem omnem & ficcitatem juncturarum & aliarum partium emenuau aa 31. regues cuent no cuntent ormen e notacen notacen de dare, impinguare, conferre hecticis, fenera augret, ardorfq, vulva & urina injectum commodare feribit. Convenit estam mulieribus post partum difficilem ad dolores leniendos. Extrinscus vel per se inunctum vel cum oleo Tartari mixtum [cum melle Diosc.] maculas faciei, à Sole aut etiam frigore peruftis medetur, & cutem erugat.

Gummi Amygdalinum ad multa commendat Diofcorides: quòd verò illud aftringere & calefa-cere feribit, J. Bauhino verum non videtur. Facilè tamen concefferit aftringere per accidens, nempe glutinando, viscido liquamine in humore aliquo diffolutum, qua ratione dysentericis quoq.

prodesse putat.

Magma reliquum post expressionem olei ad extersionem manuum & faciei & cutis lævigatio-

nem quovis sapone præstantius est.

Amygdalæ amaræ calidæ funt & ficcæ, atten aper. extergunt, diureticæ funt, obstructiones jecoris, lienis, mesenterii, uterique reserant. Extrinsecus lentigines tollunt si masticatæ illinantur, capitis

dolori subveniunt (in frontalibus.) Amygdalas amaras quinæ senæve si præsumantur ebrietatem arcere Plinius & Dioscorides tradunt, Amygoaias amaras quinze ienzve i prieminantui constatent accelerimise de Dottochios in Eugen exemplo confirmat Plutarchus in Sympol. 1. quaft. 2. Iple quoque Dioforides in Eugen mullarum Amygdalarum amarum oyathi unius menfura ebrietatem arcere feribit. Novimus tamen (inquit J.B.) qui amuletum illud adversus ebrictatem in ufu habentes nihilo fecius à Baccho obruuntur, ac nimià sui remedis fiducià decepti ità prosternuntur, ut nec manus, nec pedes suo amplius fungi

Amygdalas amaras vulpeculis fi comedantur lethales effe tradunt. Marcellus Virgilius in fele, feptem aut ocho exhibits, mortiferam earum vim expertus eft: Jo. Lutzius in gallinis, quæ ex efu magmatis poft olei expreffionem projecti interierunt v. J. B.

Experientia compertum est, oleum Amygdalarum amararum præ omnibus oleis, auribus esse con-

Qui de facultatibus Amygdalarum disserere vult (inquit C. Hofman.)

1. Hoc imprimis debet præ oculis habere quod Galenus monet 6. Simpl. etiam dulces habere aliquid amaroris, qui tamen à dulcedine vincitur. Hoc clarum facit atas, ob quam amarescunt ac mel. Hinc omnes deterforia & abstergente facultate pollent.

2. Deinde & hoc debet animadvertere, ut five dulcibus, five amaris velit uti, utatur recentibus non rancidis, nam vetustate aquea humiditas absumitur & evaporat, adeóque evadunt pror-

3. Ab hoc pendet tertium, quousq, progresse sunt ille que nondum sensibiliter sunt rancide. One emin recentifiame funt, quia plurimum habent fublitantie illus aquez, que anarorem illarum obfcurat penitus, ventriculo funt amiciores, five alimenti five medicamenti loco

orden marum outcarae pennas, ventream una amendos, incaminant ne inecesament nor information of ultrupes minique caput tentane. Qui omagis autem progrediuntur el foturi deteriores. Recentifilma autem lunt, qua extus fulvifilma, plana & non rugola; intus albiffilma.

Et illud non videtur praxermittendum, lemper & in onnu tul detrahendum effe corticem illum flavum immediate obharentem nucleo. Ille enim quia terreftri fua fubftantia obtundum luntus de la contra del contra de la contra del contra de la contra d dit & mitem calorem dulcium & acrem rancidarum, quivis videt causam. Hactenus C. Hof-

Amygdalas tenellas antequam officula induruerint menfis fecundis inferunt, & integras una cum teguments efitant Itali, funcque revera fubacido fapore palato & ventriculo accepti.

Ex Amygdalis contufis cum Saccharo & aqua rofacea fiunt delicatiffinar ille placentez Marciparies dicta, que palato mirfice gratificantur, & principem noftro judicio inter bellaria locum vendicant. Ex ildem cum Amylo & owis conquaftats debita proportione mixtis & contemperatis parantur lagana illa noftratibis tantopere expetita & in principuo honore habita, qua Macannos appellant. Hac autem in clibano coquint. Ex ildem indem cum Saccharo & aqua rofacea ad pultis confiferentiam aut paulò crafficrem comminuis fi Burvirum Amyedalarum dictum. Alfame tis confistentiam aut paulò crassiorem comminutis fit Butyrum Amygdalarum dictum. Aliáque insuper multa dulciaria, pastæ & cupediæ ex isidem efficiuntur tum sanis tum agris grata & sa-

Integra cum ficubus aut uvis paffis comeduntur, & Saccharo etiam incrustantur. Quocunque autem modo lumpte gule blandiuntur, & ventriculo etiam fi probe comminuantur conveniun. Alias enim fi non penitus atterantur dentibus, adeò denfa & compacta est earum substantia, ut particulas deglutitas integras rejectas videas, quod observavit J. Bauhinus.

particuias oegiuttas integras rejectas viacas, quoto ontervavi. J. Baunnus.
Vanllebius in Itinerario fio Agyptiaco observat, inundatione incipiente aquam. Nili primò viridescere, deinde rubere valdeque turbidam & cenosam sieri ad accessium Æthiopici diluvii; que res
valde incommoda & nociva calide issus & siccer regionis incois foret, ni callerente artem aquam
facili negotio depurandi & clarificandi; qua hipismodi est: Aquarii nempe & bajuli quamprimum
hydrias sitas seu cantharos aqua repleverint, interiora corum pattà ex Amygdalis consulis paratà afcala Atlanta na cana bandi facilis (centre son un consultation). niguta nas ret camatato aqua reportanto, monta ocum para ocum para ocumpara como finica obinunto, quo aqua brevi facibus fecresis, feu ut Chymici loquuntur, pracipitats, clara & cryflalli inflar pellucida evadir. Amygdalarum defectu aut inopià ex 'Armeniacorum nucleis pari modo contuss pastam parant ad eundem usum. Quin & farinam Fabarum eundem effectum præftare Vanslebnis ab Ægyptiis edoctus est.

2. Amygdalus Indica nana Hort. Reg. Par. Hort. Lugd. Bat.

Herman. Arbuscula est fruticosa, radice tenui, alba, reptatrice: Caudice digitum crasso, trium quatuorve pedum altitudine: ramis crebris, gracilibus, quos pallidè flavescens tegit cortex; Foliis, floribus & fructibus ab Amygdalo sativa nonnisi parvitate differentibus. Floret vere, fructus Autumno perficit.

3. Adamaram. * H. M. Amygdala Indica Jo. Nieuhoff. itiner.

Tempus.

Pracella est arbor & speciola plurimum, ramis decussatim in alios minores diviss brachiata, ità related at a non of pectoda purimoni, rains uccumanti in anos minores divins bracinata, ita in velut ale gespanle videaniur, ac, uti in Abiete, Pinu & Panja, furfum versus magis maglig garcilescant frondes, donec pyramidis ferè formam attingat. Lipno est albo, præduro, cortice glabro, extus cinereo, intus rubicando munito i ramulis verò tenerionbus, viridibus ac lanuginoss. Radix cinerea, rubicundo cortice tecta, inodora, infipida. Folia brevibus, rubicundis, ac villofis petiolis plura fimul juncta, ac in orbem expanfa, ramulia turinque inhierent, oblogo rotunda, plendentia, glabra, longitudine fefquifpithamam, latitudine fpithamam circiter equantia, lupernè viridia, internè è viridi favefcentia ac langinofa : fapor amarus, odor nullus. Férue exigui, inodor, ac infipidi, tenuibas, rubicundis ac hirtituts petiolis inter expanfa folia ramulis (uti Ribium flores) raimplot, tenuous, ruoteaness au initiate pections initie expania tona taminus qui Anomin nores; ra-cematim cohrerent, quinque actuminatis, denfis, intrus albicantibus, exus viridibus foliolis conflan-tes, decem in medio tenuibus, albicantibus faminibus, tot apicibus dotatis, mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus, quinque inimium flellula in modum inter floida expansis, quinque verò erectis, inter que film prodit viridis, hirituts, ipfius fructus indimentum. Fritm oblongo roumdus, comprellus & m arcum tenlus, Ampadala perfimilis at major; cortice primim viridi, glabro ac nitente, dein rufo, feabro & duro obductus, eo verò in maturitatem tendente dehifcente, & facilè nitente, dein rufo, fcabro & duro obductus, eo verò in maturiazem tendente dehifcente, & facilè officulum leve, oblongo-roundum relinquente, putamini duro nucleus ineft albicans, fapre Amygdala, preterquam quod inter massicandum, secus ac Amygdala, penitus dislovaur, nullà remanente ispius nuclei substantibus ac rotundis foliolis, spiraliter convolutis, que in medio juxta longitudinem patens forame relinquunt, uni apparet si nucleus in aqua calida tantisper maceretur; tunc enitm convolutione hàc laxata & solita, nucleus in duo foliola rotunda candida, que pedunculo brevi albo insident, se expandit.

Nascitur hac arbor in sylvis Maleèm, locis presertim arenoss, plurimsimque in hortis colitur. Locit. Ter singulis annis maturos exhibet fructus; cúmque sorte antiqua decidunt folia, iis praccipuè in locis ubi sores erumpunt, aque ab anno terrio ad 80. non rato fruestrea namet.

Ter inguis annis maturos eximoet riuctus; cumque norte anuqua acciount roita, its pracipue in locis ubi flore se umpunt, aque abanno tertio ad 80. non rarò frugiferar manet. Ex foliis arboris placentulas conficere nortun indigena, quas comedunt. Foliorum fuccas cum Virus of Oryza infulo mixtus & exhibitus humores biliofos temperat, capitis dolorem ex Lefa alimentorum Virus in ventriculo fermentatione ortum fanat, necnon acertimis doloribus colicis medeunt. E foliis cein ventriculo termentatione orieni nanti, riccinoi accinimo continuo concidente del meneroribus Re ficco ladero nucis Indica unguentum fit contra feabiem, lepram, imperiginem, fimilefiq, cutarieos affectus: eadémque folia, oleo Palma oblita, ac foirs gutturi impofita, faucium tumores refolvunt. Fructuum nuclei in deliciis comeduntur, ex iifiq, lac emulgetur un ex Amygdalis, necnon oleum exprimitur oleo Anygdalarum persimile, præterquam quòd nunquam rancorem contrahit.

. 4. Amygdalus Æthiopica fructu bolofericeo Breyn.

Hujus ramum duntaxat ad se à D. Beverning missum describit D. Breynius his verbis, is ex virga rotunda, recta, digiti min. crassitite, pedali, per duorum aut trium digitorum intervalla geniculis protuberantibus distincta, consta; ciuus lignum subalbidum, haud durum ac fere infipidum; errite crasso, obscure ciance, obscure ciance, on multis punctuis ferregines guttato, ac per longum subalitier strato, non-nihila, lanuginoso obductum. Quodibte geniculum falia septena, corona modo, summo ordine, plantarum stellatarum more ciccundant, virida, sustimu sechanica, locandri sigură, magnitudine, duritie, atq. crassitie persimilia; pediculis criam semuncialibus 8 longioribus inharentia; sed venulis shirs(a, crassitoribus obsliquioribus practita, ac circum margines ferrata. In scundo 8 territo verò geniculorum inferiorum, sipra soliorum exortum, sphilex videntur crassii, lignei, ex suscentica service sensionali, duas aut tres uncias longi; qui circum virgam fellarum forma im orbem aguntur. Himirum in modum studibus mults, petiolos breves, crassos & lignosos habenibus, ornati, versis pediculum angustioribus, in medio crassitionibus, tumidis & ventriosis, anterius nonnihil restras, aut in recurrum similemque papilis apicem exenunbus, cerantirum. Caterum fuctus sili floxis, aut in recurvum fimilémque papillis apicem exeuntibus, cernuntur. Cæterum fructus illi Nnnnn n 2

Locus.

cum Amygdalis Europæis formå funt pari, quibus magnitudine quidem nonnihil cedunt, sed venustate maximè antecellant, ob pulcherrimum densis villis subtilistimis sericcis, colore ad Cinnamultare maxime antecenunt, op puederfinanti camb vina morimina ferices, colore ad Cinna-momum vergentem pulvinatum callum, quo adeò feite à Natura funt veffit, ut radati non folium tam lenes ae molles, fed adipectu etiam & fplendore tam αquales holoferico villofo, ut nec pra-tamifimi confedoris Holofericorum manus elaborare illos elegantiores poffet. Sub pulvinato hoc mirabili callo officulum latet, non nimis duro inftructum putamine, nucleum continens mediocrem, cujus saporem odorémo, observare accurate non licuit.

Oritur in Promontorio bonz spei.

5. Amygdala Guyanenser Clus. exot. l. 2, c.6. C. B. Amygdala Guianensis quodammodo trianeula cum tuberculus J. B.

Valde crasso & duro putamine erat præditus, ut non immerito Nux appellari queat, triangulæ vaue camo purame of participation of the participat pane uncarum, qua parte longè denfior erat & magis tumbat, mulis tuberculis por univerlum corpus sparits, coloris ex rubelcente spadicei. Ea in binas partes secta magnum nucleum continere corpus iparus, coloris ex inociccito iparuse deprehendebatur, ciuldem cum nuce figures pello five membrana opertum rufa, fed interiore parte andidiffium, ata, in binas partes feparatum, infar Amygdalas, cui etiam fimilem faporem habebat : qua de causa, inquit, non inepte for an Amygdala Guyanensis sive Guyanica dici possit.

6. Amygdalæ Peruanæ C. B. Fr. 2. cap. 18. l. 2. Exot. Cluí. Amygdalæ Peruvianæ cortice triangulari rugofo J. B.

Huic Amygdalæ Peruanæ nomen inditum, quia forte operimentum quo tecta fuit illi fimile quod Amygdalam tegit, aut quia nucleus quem continet Amygdala nucleo non est dissimilis: certe (in-Amygdalam tegit, aut quia nucleus quem continet Amygdalæ nucleo non est distimilis; certe (inquit Clusus) huius quam, aperiebam nucleus & fubstantia & fapore Amygdalæ nucleum valder referebat, fed ossis sive lignei corticis qui nucleum continebat forma distimilis, nam triangularierat, dorfo lato, in bina latera angulola desinente, valde rugolo, quemadmodum & utrumque latus: supina pars etiam rugola, sed angusta & cuneiformis. In aquam conjecta hace Nux non mergebatur, luet nucleum adeò integrum haberet, ut totum ligneum corticem expleret.

Tres ultimas arbores veras & genunas Amygdali species esse non affirmo, nec enim scio an character genericus ils conveniat; quin postus contrarum suspicor. Verum quoniam à Botanies peritoribus ad Amygdalos referuntur, nec mihi constat quò referri debeant, receptam sententiam sequi mallem, quam absque probabili ratione aliquid innovare.

CAP. IV.

De Nuce Moschata.

Ux moschata five myriftica Recentioribus dicta, Veteribus incognita, nonnullis (ut C. Bauhino) creditur. J. Baubino, ut & Gallandino, Comacum Theophrafty, Cimanum & Cappon Plinii effe videtur. Idem & Chrifobalanon Galeni effe fulpicatur.

Ob florem fructui contiguum, & fructum lanuginosum, pulpa densa aliasque convenientias, arborem hanc ad Pruniferas potius quam Nuciferas referendam censeo, & Malo Perfice non Nuci Juglandi fubiungendam. A reliquis autem hujus generis diffinguitur triplic fruchis integumento, nucleo orazo, exterius rugofo, pulpa interiore venis flavo-rubentibus varia, aromatica.

Nux moschata C.B. Ger. Park. Aromatica vulgò muschata J. B. The Autmentree.

Nucem moschatam conditam, prout ab Indis adfertur, fic describit J. Bauhinus,

Perfixum malum mediocre aquat, primumque pulvinato integitur, Juglandis aut Perfixi in mo-rem, calyce: huic fubeft mediocriscraffitudinis putamen feu cortex lignofus, nullo nec odore, nec rem, catyor: mue moet montation padiceus, valleculis hine indé deprells inaqualis, quas ex-tano & hute jam dicho cortici interjecta. Macie dicha explet, reticulato plexu certis locis durum iltum corticem obvolvens, pertinactis circa gediculum adherens, aloqui liber, & incubiti duntaxat levi apprellus, facili negotio avellendus, coloris ex rubro flavelcentis, faporis jucundiffimi aromatici, acriusculi cum amarore quodam, velut oleaginem quandam punctura remittens, quem & acu co, actureut cutt amatore quocum, venu orequent quantam punctura tentitens, quem expensiva reddit nucleus, quem vulgo omnes Nucem mofchatam vocant, Olive magnitudine, coloris ére cinere extrinecis & rurgofus, spacies & ex flavoablicantibus venis undatim vel fine ullo ordine hincinde difcursantibus, jubstantià folidà, sed in pila fragili, nec difficulter in frusta diffiliente, fapore & odore aromatico & subastringente.

Duûm maxime generum funt Nuces aromaticæ feu moschatæ: unum figura Olivari, quod fæminæ

dicitur: alterum longius minúlo, rotundum, quod mst. C. Bathinis tres hujus arbors ípecies diftingut. 1. Primam vocat Nucem moſchatam fructu rotundo. 2. Secundam N. M. fr. rot. parvo. 3. Tertiam N. M. fr. oblongo.

Nux moschata fructu rotundo C. B. muscata rotunda sive famina Ger. Nux aromatica fami-na J. B.

Descriptionibus aliorum imperfectis omissis, accuratam Gul. Pisonis adhibebimus. Arbor est Persicis Malis aut Pyris haud dissimilis.

Cortice cinericeo est, ligno medulloso, medulla ex susco rusescente. Folia parvis pediculis è ramis quibus arbor luxuria; diernatim & ferè catervatim, rarò ingula dependent, lare vindia & tenua, glabra, & nervo unico recto cum plufculis venulis obliquis practita. Ea non recentia tantim contrita manu fragrant, sed & cum exaruerint acrimoniam servant, & vim Aromaticam insignem, contria manu rigitant, seu e cum extuerin asimonani tervani, e vim atomatican imignem, ur effe ciam ului indigensi queant. Flore i foribus Prit Cardive fim & magnitudine pares & colore fimiles, quique facile cadant & parim fragrent. Fruitm fuccedens circa paticulum nominili turbinanus, catera orbiculatior, non jipis ramorum faligiis nafetur, ur Nuces Juglandes, neque in foliorium alia, fed in jipis hine inde ramulorum articulis.

Quà defloruit fummum Nuces opermentum rum alts, feu in Ingenium Antonium antonium autocum viens & rugolum, villolumq primo, fatifiq denfum eft, deinde maturescens interstringuium multis luteis, purpureis, aureisque maculis, ficut apud nos Armeniaca Persicave Mala. Villus iste mox sistemas Nacem ostentat suo Maci quasi reticulo amistam, &c.

Nascitur arbor sponte, & frequens admodum, & fine cultura, in insula Banda, [quam nonnulli Locus. Moluccenfium unam faciunt, plerique à Moluccenfibus diffinêtam] & quidem fola, fi Pifoni cre-dimus. Ali in Molucces inveniri tradunt & in Zeilam, fed infruditeras. Banda autem infula juxta dimus. Alti in Moulices inventit tradunt & in Zeitlan, led infructibreras. Benda autem infula juxta Æguatorem fita, à Septentrone ad Auftrum fei incurvans, equinam veluit foleam conflicture vide-tur, longa tres leucas, unam lata. Eft hec arbor annofa, & perpeutò virens & florens, perpeutòque nuces gerens, alias alisi maturiores. Prointe femper quidem bis, interdum ter fructum fum ferr uno in anno. Vindemia prima fit Augufto & Septembri; altera Martio circiter; Terta alio arque Tempis, alio menfe, prout faverit tempefas cell. Legi nuces nifi benè maturo nebent, alter minis funt durabiles, LeAte, corticibus exempte ficcanur primitim ad Solem. Siccatis administra Mates. Postea Nuclei, quos Nuces vocamus, lavantur calce. Hac enim sola tutæ præstantur contra corruptionem, & omnem etiam externam injuriam, & aptæ per universum terrarum orbem longis navigationibus transferri. Optima funt quibus color est ex ruso cinereus, sed interpolatus striis quibus-

Hunc fruckum varix quidem aves depafcuntur, fed maxime Columbæ genus album & parvum, quæ dehicente nucamento, illecta fuavitate Macis hunc cum Nuce eripiunt & devorant, nec nifi repleta ingluvie capaciffima faginam deserunt. Nostrates ibi mercatores Columbis istis New-eeters sive pleta inguire establishin in control and a c

cociores, factor font contespon comosta, inaccump, terture exercis muito vimorem, oc nac causa neglechum incolis contempriuma, prater Macin, quem ad adulterandum meliorem adhibent.

Clufio Arbor est excella, Pyro haud minor, foliis Laurinis, minus tamen duris, & paulò interdum latioribus, verius Aranti folis propioribus, appendices demas, alternatim & non ex adverso nascentibus, in ambitu non ferratis, pediculis brevibus. Fructus fingularis utplurimum ex tenuioribus extremis ramulis dependet, interdum bini. Exterius densum fructus operimentum sulci cujusdam illud in binas partes aquales dividentis forma præditum, eaque etiam parte maturum dehifait. Macis co-lor initio adeò rubens & elegans eft ut admirationem pariat, sed aeri expositus paullatim illam elegantiam amittit, & flavescentem colorem tandem contrahit.

2. Nux moschata fructu oblongo C. B. myristica oblonga sive mas Ger. Nux aromatica J. B. Pala Metfiri Moluccensibus.

Non ideo mares dicuntur quia dignitate & facultate antecellunt, quasi natura majoritatem & longitudinem fecisset notam præcellentiæ. Quippe (inquit Piso) seus se res habet. Nam quantum mole cæteras superant tantum ab his superantur virtute aromatica, omnibusque dotibus Muschatæ nuci genuinæ & nobiliori concessis. Nomen verò à plebe habet, quæ sibi persuadet non ratione aliqua, sed superstitione mera, oblongam Nucem in cibo viris datam potenter cos ciere in Venerem, & facere solito strenuiores. Macis tamen ejus quamvis elegantissimi quoq, coloris sit, adeò est instrmis viribus, ut etiam nullo apud suos sit in pretio. Unde & arbor ex qua nascitur inter degeneres & fylveftres habeatur negligaturq.

Arbor ipla foliis eft longioribus (ur quæ interdum pedem Romanum æquent longitudine, lati-tudine tres aut amplitu unicas) craidforbus, prevploribus, prona parte canelcentus, fupina vindi-bus & Plendentusius. Nuces majores funr, non folium oblonge, fed & quadratz fret. Éæ non é ramorum interstitiis ut priores excrescunt, sed summis, & Juglandium instar simul ternæ quaternæve. Macis etiam resiccatus elegantioris coloris est.

Nux moschata subastringit, stomachica est, cephalica & uterina. Flatus discutit, coctionem pro- Viret. movet, halitum feetidum oris emendat, fretum recreat, lipothymiz ac palptationi cordis fuccurrit, Lienem minuit, alvi fluores compefcit, vomitum fiftit, Urinas ciet, vilum etiam acuit. Aétius pulmonibus officere scribit.

In dysenteriis aliisque fluxibus Nux Moschata meritò celebrari potest, quandoquidem diversas facultates, omnes in hoc affectu necessarias continet. Ejus oleola substantia illinit intestina, nè radantur ab acribus humoribus, & dolores lenit; aromatica qualitas, in aereo spiritu consistens, partes nobiles penetrat, & mirificè corroborat; terreftris pars adfiringit & exficcat ulcera, cicatricemo, inducit. Fab. Hildan. lib. de Dysenter. c. 10.

Nuce molchata faccharo condità utuntur Brachmanes in omnibus frigidis cerebri morbis, Paralyfi & aliis nervorum & uteri affectibus, quin & Cardiaca lenfetur. Jam a multis annis ad nos adferri

I. Nux

Lib. XXVII. De Arboribus Pruniferis.

1525

cœperunt ex Indis Nuces moschatæ saccharo conditæ pro bellariis ad epulas lautiores. Delicatiores etiam nucamento seu exteriore cortice viridi delectantur solo, etimq, ipsi Nuci præferunt dum plane est immaturus, tam propret odoris suavitatem, quam propret saporis additingentis, arq, ob id stomacho amici jucunditatem. Docuit interea usus non omnino innoxias esse istas delicias, neq tantùm quanamici jucunoitatem. Docuit interea uius non omnino innoxias ette iras cencias, neq tantum quan-do fine, fed quando cum fuis nucibus fumunur. Pollent enim, edape infigni facultare narcotica, qua frequentore aut largore ufi foporolos invehint affectus. Hine non diffimile veri eff quod tra-que D. Tavernie, nimitum, cum ha nuces maturefeere incipiunt Aves Paradifacas harum vefcendarum avidas magnis gregibus ad Moluccas infulas convolare, non fecus ac Turdos vindemia tempore in Galliam; Nec tamen deliciis suis impune fruuntur, nam cum fructibus hisce ad satietatem se ingurgitârunt, vertigine correptæ in terram velutebriæ decidunt, ubi jacentium crura formicæ brevi

Nuces iplas ficcatas [immoderatè fumptas] eadem facultate donatas esse comprobat historia quam narrat Lobelius; nimirum, fe in Anglia vocatum ad generofam matronam przgnantem, quz cim fummo defiderio aride duodecim Nuces mochatas tanquam panem commanducăfiet, incidit in delirium vel potiùs ebrietatem, sed post impetratam quietem & somnum copiosum, repellentibus

capiti admotis, convaluit.

Vulnus cujuídam militis citò confolidatum ab ufu Nucis Moschatæ internè sumptæ refert TacheVulnus cujuídam militis citò confolidatum ab ufu Nucis Moschatæ internè sumptæ refert Tachevumus cajuneam mines eco comonatamin ao una ruccis mocinare internir aimper refere i acine-nius in lib. de morborum principe p. 110. Hic fructus estam celebratur à Le Februs & à Wedelion in vulnerbus confolidandis. J. Bauhinus cum in Apenninis montibus frigidam avidius bibiffet fu-bitò incidit in infignes veficæ dolores flatibus in feroto vexantibus accedente tumore, fine tamen ulla hernia præcedente aut subsequente. Cum existimaret se in monte præ doloribus periturum, itineris focius Ofwaldus Gabelekover amice obtulit Nuces moschatas, quas secum habebat. Devoratis quatuor fubito per D.G. & hoc remedio liberatus fuit à doloribus, atque iter perfecit sospes & incolumis. Memorabile inprimis experimentum.

Ad paralylin partium deglutitioni infervientium Nux moschata masticata & deglutita est egre-

Exprimitur ex nucibus recentibus contulis & in Sartagine fervefactis oleum 1 communi, ad mul-ta unile v. g. ad ventris tormina & dolores nephriticos (in liquore calido exhibitum) ad tormina infantium umbilico inunctum, ad nervorum articulorumq, diuturnos dolores à frigore excitatos. Extrinsecus conciliat blande somnum temporibus illitum.

Macin seu secundum involucrum Nucis Myristicæ cum Macere Græcorum confundunt è Reornani ca recursiant monocom ruces asymmetre cam states of recording continuous extension of the continuous becamies non pauci, vicinitare nominum, ut verifinule et, inducti: ciun ramen hac duo multimi inter se differant. Macer enim cortex est radicis in Malabar nascentis, substantia fridance in manufacture de la continuous cont munum nuer se unterant. Macer emin cortex etr sauce in rammer nuacitus, inottanue irregidioris & terrefitrioris, & ob di fiftendia slvi fluxibis deffinatus. Macis è contra tegumentum Vucis Indices, & quidem egregie aromaticum eft, multóque & fiprituofo calore plenum, unde & adversus frigidos affectus, itema, venenatos folet ufurpari. Macis agreem ille printiquam et pleno maturuit, & adhuc colore eft elegantiffimo coccineo, con-

maiors auten me pinaquam ex pieno matamin, ca anna contro est esteganismo occumento, con-diri apud fuos fale & caeto foles, & inferrir pinnæ menfæ ad excitandum appetitum verò maturum Macis, adimitur Nuci & exficcatur ad Solem, collectifque cum cura reponitur, fervatique. Olore femper quidem grato elf, fed recens mir jeucndo: Sapore aromatico & fiavirer amaro & qui quandam à fe ficcitatem ori relinquat. Eddem vires qua Nuci et adferibantur; qua

amaro, e qui quanoam a se menacem on romiquat. Eaucem rice qua react e autoromitur; qua tamen partium cenuiorm existit, ideo & operando efficacior, & magis penetrans habetur. Macis oleum ut oleo Nucis quantitate cedit fic qualitate antecellit: magisque commendatur in nervorum affectibus & aliis frigidis morbis; quin & Podagram (mirabile dictu) pedi oblitum sa-

nare Cronemburgius refert.

Ad ventum utero inclusum. Accip. Nucem Moschatam non vitiosam, decid. in partes iiij, Projice unam (uper carbones accenfos, & fumum accipiar mulier per infundibulum, térq, il faciat. Hoc remedio Bonne mulierem juvenem curavit Hartmannus. Communicavit D. Hulfe.

* P.4. Tab.5.

 Nux myrifica major spuria Malabarica. Panem-palha * H. M. Avellana Indica genu oblon-gum Clus. Nux Indica oblonza, intrinsecus similis Nuci mosebata J. B. Palma cujus fructus oblongus Faufel similis C. B. male Palmam vocat. Areca sive Avellana Indica versicoloris genus oblongum Park. H. M.

Arbor est procera, eaudice crasso, multisque ramis densis donato, qui cortice sulvo obducti, ac medullà intus molli, haud secus ac in Sambuco observatur, referti sunt. Lignum albicans, ponderosum, inodorum, inspidum, cortice obductum spadiceo-rubro, intus albicante, qui cuticula tenui, nigricante insuper munitus est. Radin itidem albicans, cortice cinereo, fragrante & subamaro nigicante iniuper munius en. Kana ideam auseans, cortoc cineros, iragrante os iusamaro cineta. Felia oblongo rotunda, acuminata, denía, glabra, mali Aurantiz folis haud abfimilia, exerta illa appendice, qua hijus arboris folia carent, brevibúlque ac rotundis petiolis ramulis inhærentia, jupernè colore atro viridi filendentia, infernè viridi dilutiore: Sapor fylveftris ac acerbus, rema, imperne colore atro-viridi ipiendenta, interne viridi dilutiore: Sapor iyiveitris ac acerbis, odor filavis. Florte xeigii, circa ramulos teneriores ubig, inter folia brevibus, rotundis ac viridibus petiolis glomeratim non fiparfim producintur, fensimque porredis columellis umbella: fipecie pardintur: continat unico fibblavefecnet foliolo feu calçue, fed in tres quamore leves inciliares aut lacinas divilo, in cipis medio flylus prodit albicans & brevis; odor nullus, fapor fylveitris. Frailise bini; terri aux plures conjunctur armalis inhavent, oblongo-rotundi, ac ovo Anferino cimi forma, tumi magnitudine hand ablimiles, extus è viridi flaveficentes, corrice craffo, carnofo, molli, ac pulvinto, flavoris sciples afficiament, addedition invasti add. Indeballo in acquire. vinato, Japonis acido-adfiringentis, odorífque ingrati techt, Juglandis in modum. Huie fubelt puta-men feu cortex lignofus, nullo nec fapore, nec odore, intus cinereus, foris ex nigro spadiceus, valleculis hine indé deprefis inaqualis; quae extimo & huic jam diéto cortic interpéta quadam fub-fiantia, vera Maci fimilis, explet, reticulato plexu certis locis durum illum corticem obvolvens, co-loris ex rubro flavescentis, odons ac saporis haud ità grati ac vera Macis: perrupto verò cortice lignoso nucleus adest oblongus, dactylum tam magnitudine quam figura referens, coloris ferè cinerei, ac rugosus, necnon Nuci Moschatæ mari perquam similis, præterquam quod vix ullus sapor odorve

Crescit ubiq, in sylvis Malabar; semel aut bis quotannis maturos profert fructus, Junio viz. aut Locus &

Decembri & Januario menfibus, diúque frugifera manet.

Tempo

Nuces hæ nullius in medicina usús funt. Verum Mercatores Turcæ & Judari nuces Mofchatis mu
Cibus maribus, & macin veræ maci admiferer folent & emptores fallere.

Similiter è nucibus hifee

earundémque maci oleum exprimunt, & genuino nucis myriftice oleo admifeent.

Cæterum notandum eff (ut in hiftoria Faufel etiam monuimus) Lobelium in Observ. Avellanæ Indice genus oblongum Claf. idem effe cenfere cum nucleo Palmapini quod (inquit J. Bauhinus) an et concedendum confiderandum eft. In eadem fententia eft & de Arn. Syen notis in Hort.

Ponna H. M. P. 4. T. 38. p. 79. Prunifera seu Nucifera Malabarica folis Nymphae fructu ro-tundo, cortice pulvinato. H. M.

H. M.
Arbor est vastæ magnitudinis, akitudine 90, crassitie verò duodecim pedum mensuram circiter
equans, muktíque ramis in orbem longe lateque diffusis donata; qui cortice glabro, primum viridi,
deinde rufescente muniti, ubi inciduntur albicantem stillant liquorem: lignum albicans, cortice obdefine therefore minute, no inconstant anotation in main inguo ent; inguint anotatis, conce to-dactum craffo, fiquamofo, ingicante, intus purpurafecture; ifque vulneratus lachrymam fundit fla-vefcentem, viícidam ac tenacem, que Solis ardore in gummi duritiem non raro exficatur. Radix fibrata, albicans, flavescente cortice tecta, odoris gravis, saporis adstringentis. Folia geminata ordine norara, anocans, navelcente cortue eccas, ocor garas, lapous autumpento. Lors genunda o come parallelo circa ramulos brevibos petiolis provenunt, oblongo-rotunda, Nymphær folis haud abfimilia, craffa, denfa, glabra, fplendentia, fuperné atro-virdia, inferne libviridia, in ambitu deaurata, cofta media craffa & in * adverfa parte alté extuberante, é qua innumeri exiles & panè invifibiles * Ego pariar nervuli superiora versus excurrunt, & ultra folii medium omnino evanescunt; sapor acidus. Flores aversam dinervan uperiora versus excurnus, ce unta iom meanum omnumo evanenciais; iapoi acidus. Eures acastam racomatum cinca extremos ramulos petiolis longis proveniunt, Trifolii hepatici floribis cium forma, xrim. tum magnitudine haud ablimiles, octo candidis, craffis, rotundis acintus concavis foliolis conftantes, denfa viridium flaminulorum, flavefoentibus apicibus ornatorum congerie mediam flofculi cavitatum

derina viriatium mocupante, inter que albicans emergit $f_2 f_m$; odor fuavis, fapor nullus. Simili plané modo $f_{2n} f_m$ ramulis adnafeuntur, rotundi, glabri, virides, nitentes, maturiores verò rufefentes, cortice craffo, carnofo, molli at a pulvinaro, faporfique acido amari techi nucis Juglandis in modum; huic fubert putamen feu cortex lignofits, abicans, Nucleum includens, oblongo-rotundum, ex albo flavescentem, saporis primum dulcis, deinde valde amari; qui dissectus (haud secus ac arboris cortex) lachrymam fundit citrinam ac refinosam.

Provenit ubique in Malabar, locis arenofis, præfertim circa Aregati: quotannis bis fructum fert, Locus. Martio viz. & Septembri mensibus atq. 300. non rarò frugisera manet annos.

Ex fructuum nucleis ficcatis oleum exprimitur ad lucernarum ufum: idem illitum membrorum Viru & dolores tollit. Insuper ex vetere hujusmodi oleo cum cera flava unguentum conficitur quod scabiet Ujus.

Ex arboris cortice & foliis in aqua communi coctis egregium fit collyrium. E cortice radicibus detracto & in aceto macerato extractum paratur, quod cephaleam sanat, si caput eo fricetur. Lachryma ex arbore & fructibus stillans, collecta & exhibita, vomitum ciet, alvum movet, adeóque humores vitiofos furfum deorfúmo, vehementer expurgat.

CAP. V.

Cerasus Brasiliensis Masarandiba dicta Pison.

Albor hec Cerasum altitudine non solum, sed & ligno, soliis, fruetibusque æmulatur, esque si è longinquo conspicataur, simillima apparer: olim sylvestris solum erat, nunc in hortis Europei magnitudine, sed sigui en mensibus shybermeis, moxa, sert fructus infinitos, Cerasi quidem Europei magnitudine, sed sigui en mensibus shybermeis, moxa, sert fructus infinitos, Cerasi quidem sint, sed paulo compressiones, & pediculis brevioribus, crassifioribusque ipsis raunis adnascantur. Accedit quod pellecula verstantur tenaci, crassi aprile prise recent sed un maturenen miniati & tristis coloris. Prater duriorem quem continent lapidem lacteo turgent liquore dulcissimo, eóque non ingrato, ideóque ab omnibus pariter incolis inter epulas experito.

grato, necoque ao ominous parteu incons unes cycuns expectus. Quia temperate calduse fri lei fucucus, se nutriendi facultate pollet, expreffis emulfionis inflar ex. Vires. hibetur; tum inprimis contra frigidos pectoris affectus, vel folus, vel aluis pectoralibus remediis admixtus: guttur deniq, & alperam arteriam malè affectam maximopere mulcere compertum est.

Runus Affaticæ originis esse videtur. Nam Prunus sylvestris in Asia, auctore Galeno, 756400 PRunus Aliaticæ originis elle videtur. Nam Prunus lyiveltris in Alia, autore Galeno, σέρισθ vocatur. Vel à Græco σέρια dictur, quæ vox occurrit apud Thoophraftum, fi modò cadem veria i supparke, tu renfimile elle oftendit J. Bauhinus. Κακυμανίκε καὶ τὰ κέκκυγθ τὰ μέκα dici perfiadet hemiftichum illud Nicandi in Georgic. μέλα το κέκκυγθ κελέκοι ; quòd cũm thore three arbor cucile èlatebris fuis prodeant: ut errent, quì à κέκκυ granum & μέκαν dictum volunt, tiệ enim saκυμανίκε Malum Granatum elfet; quod naturæ repugnat; adde & κεκυμανίκε inde dici repugnate Analogia, nam non κεκυμανίκε fer δεκκυμανίκε feribendum elfet. Pruna Rhodiis & Siculis Βεβάνκε vocantur.

1. Prunses fativa C. B. Che Plum: Cree.

7. B.
Notior est Prunus quam ut longa verborum serie describi debeat. Mediocris est altitudinis & craffitiei: Folia Pomi [imò minora, & pro magnitudine longiora & angultiora] nigriora, glabra, crenata. Flores ut in sylvestri candidi, majores, pentapetali. Caudex satis firmus, crassus, materie rubsfeente aliquantulum, fed pulcire rutuda circa interna, preferim ventiforum, dur medicirete & tradabili, cortice fufco, feabro, ex quo extudat gummi fulvum, pellucidum, ori gratum. Fructus chil aliud transporter and preference produce successiva de la constanta de ce craecioni, corruce nuco, icaoro, ex quo extudar guintin invuni, penucuani, on giatum. Pructus nihil aliud funt quàm fucculenta quedam pulpa, tenui tunica obdude, magintudine, figurá, colore, callo, fapore, inhinite propemodum variantes. Os comprefium, magna parte oblongum, dentibus fragile, nucleum fubamarum gultu continet. Pruni, auctore Theophrafto radice nituntur longa, numerofa, robusta ac mori contumaci.

merofa, robusta ac mori consumaci.

"Punorum (inquit "J. Bodeus à Stapel.) infinita sunt genera, & inexplicabiles differentiae, vario cultu & studio insternati inventae, cum Nuci & Malo & Amygdalo inserantur, quæ faciem parentis, succum adoptionis exhibent, ur ingeniosè Plinius. Culeri respectu, sunt alba, viridia, cerca, lucar, rubra, nigra, cœrulea, ex cerulea nigricantia: Sapara, acida, dulcia, medi saporis, austleriora: Magnitudure sunt magna, media, parva: Figura, longa, rotunda, ovata, acuminata, pyriformia: Subfamia, mollia, dura, mediocria: in quibuldam care ficcior facile à obs side sibedis, es heac in omni genere bonitats nota est; in alis humidior pertinaciis adheret. Prunorum differentias è variis autoribus quà Veteribus, quà recentioribus descriptas proponit J. Bauhinus queme consille. Nos celebiores tampun species, qua nunc dierum in practiou obnonce & pretio sint breviter perstinibriores tantum species, quæ nunc dierum in præcipuo honore & pretio sunt breviter perstrin-

Inprimis autem ingenue fatemur nobis nondum conftare, an quæ vulgo habentur Prunorum ſpe-cies revera ſpecie differant, an accidentibus tantum nonnullis à ſatione, & forte etiam cultura ortis varient. Verisimile equidem videtur differentias hasce ad modum Pomorum & Pyrorum satione obtineri, quòd adeò numerola fint, novaq, & majoribus incognita indies in lucem prodeant; quódootner, quoa aceo munterous intt, novael, et majoritos incognite minis si mecial protessis, quodi que Schwenchfeldius, autor fide dignus Prunidachyla oblonga & cerulea ex Prunorum cercorum femine nacic affirmet. J. quidem Bauhinus se opponens profecto, inquir, nobis hoc nunquam per-fuaserii Schwenchfeldius. Confiderent Agricultura studiofi, an ex Prunorum Cercorum majorum femine, hoc eft, à specie diffinéa, positir nafci alia species, nempe Prundadyla corunda; quod nobis non fit verifimile. At summus Vir pro confesto & indubitato sumit, quod nobis dubium & incertum videtur, nimirum Pruna hae specie distincta este; imò contrarium ex hoc experimento col· ligimus, ea sei revera non differre specie, sed accidentibus tantim quibussam à fatione ortis intra ejusdem speciei latitudinem variare. Verum nihil affirmo, sed rem curiosis determinandam re-

linquo.

1. Pruna omnibus seculis à Veteribus & Recentioribus celebrata, sunt Damascena dicta, à Syriæ Damasco cognominata; quanquam suspicor non idem Pruni genus esse quod apud varios Auctores hoc nomine venit. Ruellius nigram cutem, carnem, suavem, rotundum lignum, exilem nucleum iis attribuit. J. Bauhinus Pruna in horto Montbelgardico Ducis Wirtemberg. pro Damascenis cieum is attribut. J. Bauhmus Fruna in norto violitecia di con della continenzia del continenzia, parva, fimilia officulis Ceraforum.

Ejulmodi ferè funt que in officinis noftris noftris continenzia, parva, fimilia officulis Ceraforum. exficcata prostant sub nomine Prunorum Damascenorum: quanquam Parkinsonus Pruna illa magna qua ad nos ex Gallia ficca adferuntur magna copia pro Damascenis habet. Et C. Bauhinus Damafeena quæ ex Syria Venetias ficea adferuntur Pruna magna, dulica, atro-cerulea vocat, & nucleo effe longo & plano ponius quàm rotundo feribir, Bellonio monente: quæ autem nucleum parvum non multum Cerafo majorem habent & à fuis Damafeenula vocanturab his diftinguit & Pruna para dulica majorem habent & para describir para l'accidentation de la companya dulica de la companya del companya de la companya del companya de la companya de la companya del companya de la companya de la companya del companya de la companya del companya de la companya del companya del companya de la companya de la companya del companya de parva dulcia atro-virentia appellat. Cæterùm Pruna Damascena olim Palladii ætate, non minus quam hodie, ficcabantur in Sole per crates loco ficciore disposita. Hæc quamvis Dioscorides siccata ventrem sistere dicat; Galenus tamen & ipsa palam etiam subducere scribit, quod omnium seculorum experientia confirmat.

2. Pruna Briolenfia aut Brignolenfia. Pruna ex flavo rufescentia, mixti saporis, gratissima C. B. ea derracka cute, & uvarum paffarum modo, velut in unum glomum compacta ficuum inftar adve-huntur, aut in featulis. Colore funt dilute rubello, ad flavedinem temen inclinante, carne firmiufcula qualis cortics Citri conditi au Cydonii mali. [Nobis tum colore tum confiferati ad Armeniaca fucata magis accedere videntur] [lubacida arque vinofa, febricitantibus cruda, vel ex aqua leviffime coda mire expetita, nullo officulo, quippe eximum incola qui reponnut. Figura caricas pingues egregiè referunt fi colorem demas, [imò nec colore ab is multum abludunt.] Eadem cum officulis Lib. XXVII.

De Arboribus Pruniferis.

1527

accepimus: oblonga erant ficut & officula, qua parva, duriffima, nucleum continentia modice ama-

Hac à Brignols Provincia oppido, loco fuo natali dicta funt, nostris corrupte Prunellas. Dama-feenis olim omnium præstastustimis Brugnolensia hodie palmam præsipuerunt bonitate, salubritate

& fapiditate, inquiunt Adversariorum auctores.

3. Prunus Myrobelanus dicta J. B. Pr. fructu rotundo, nigro-purpureo dulci C. B. * Facile ado- * Cluf. d.for. lescit hac arbor, & in vastam excrescit amplitudinem, majoresque ejus rami subinde in alios divisti opacam admodum præbent umbram. Caudex multo læviore gratioréque oculiscortice præditus est quam reliqua Prunorum genera; teneriores rami, graciles admodum, tenerrimo cortice vestiunten quanticus remonthis general, consideration, general and consideration of the candidus, tenuior quam in vulgari.

Frattus, cuius alternis annis feraciffimus est, rotundus, oblongo tenuíque pediculo inter folia pendens, adípectu jucundus, per initia viret, maturitatem adeptus purpura nigro commixta nitet: carnem succulentam ac palato gratam, & nucleum non admodum magnum habet.

Floret cum aliis ejus generis novo vere; fub Julii finem & Augusto fructus maturitatem adipifci-tur. In Cæfarei palatii horto crevit, unde primum eò delata incertum.

Cur huic generi Pruni Myrobalani sit appellatio data, fatetur se nescire Clusius: nam, inquit, nec fructus fimilis eft, noq, officula, quæ reliquis Pruni generibus fimilia habet, licet para, cum legit-morum Myrobalanorum officulis five nucleis, quæ canaliculata funt & ftriata, quicquam commune habent. Ex hujus nucleo natum eft alung genus minor eftent & dulcior pulpa, cartera fimilis.

Prunus folo lato gaudet & humido.

Celo tepidiore melius adolescero putatur, quanvis & frigi- Leen &

dius possit sustinere. Non temere in montibus visa Prunus, inquit Plin. Locis glareosis & arenosis, Tempus. nifi juventur latamine, caduca Pruna & vermiculofa non grandefcunt : autor Palladius. Gignuntur hodie in omnibus cogniti orbis regionibus, sed potissimum ubi terra sit soluta & hortensis. Florent plerung, cum Ceraso Aprili, aut etiam citiùs, ante Piros: Flores autem folia antevertunt. Frutum diversimode maturant, Julio, Augulto, & Septembri mentibus: eftque contumate vice Pranus. F. B. Seruntur offibus, aut ftolonibus seu viviradicibus. Reptant enim radicibus, & fubinde fo

Pruni fructus esculentus est, sed ventriculum male afficit, alvumq, solvit. Plinius Pruna stomacho Vires. utiliffina effe feribt, fed brevi momento. Alii fuce mediocriter boni effe aiunt, facilè corrumpi & egeri, parimq, alere. Nos quidem Pruna fi prematura funt & humida, in ventriculo corrumpi & egent, paturit, actor und proprieto oppoints ingeri: verum nondum plene matura, dum acidi gapa putamus, ideoque non fine periculo copionius ingeri: verum nondum plene matura, dum acidi & acerbi nonnihil retinent, ventriculo grata effe, & fine noxa edi poffe. Diftinguendum etiam eft de Prunis, nam quò dulciora sunt eo magis medicamentosa sunt, magsse, purgant, si plenè matura de Fruins, natu quo unicio a intre e maga menicamento a unit, magina, pargan, il piene matura fumantur. Hec autem cuim maturefeare incipiunt maxime alimento a lunt e ventriculo gratiora commodioráque. Diftinguendum & de conflictutionibus: Qui enim frigidiore finit ventriculo fat-tina offenduntur ab ufu Prunorum; qui calido non item. Pruna recentia faccharo condita & affervata, ut moris est apud matronas nostrates, przefertim si ex acidoribus sunt, ventriculo convenire, & agris vel febricitantibus permitti posse sine ullo nocumento putamus.

Pruna omnia, etiam ficcata, alvum folvunt, fed magis recentia ex fententia Galeni & omnium ferè medicorum; quod tamen experientia nostra in universum non confirmat. De plene maturis & mollibus, fucco dulci abundantibus id concedimus, non de acidis & acerbis, necdum plane maturis. Priora quia abundant multa humiditate, & corrumpunt tonum ventriculi & flatus gignunt: quod & Damascena siccata faciunt, quod quivis in seipso facile experiri potest, si ea copiosius inge-

rere veur.

Damafcena paffa aquá decocta donec turgefcant, & pulpa eorum tenera evadat modico Saccharo
afpería menfis fecundis inferuntur. Frigefaciunt & humectant, alvúma, lenier folvunt, unde & in febribus conducunt modò parcè sumantur, astum enim febrilem leniunt, & sitim extinguunt.

E Prunis fit Electuarium Diaprunum dictum, quòd ad omnes calidas & ficcas febres unice facit,

E Fruins in Lineatantia e refrigerand vi polleat.

Quippe cum humectand & refrigerand vi polleat.

Pruni folia, Plinio & Diofe tonfillis, gingwis, uve profunt in vino decocta & fubinde ore colluto: in lacte decoctis cum lacte ad puerorum aphthas colluere præcipit Apollonius apud Galenum. Ex floribus Pruni sylvestris, (quidni etiam sativa?) per iteratam infusionem, ut in rosis, fit apud nos Syr. purgans, quem audaculi quidam substituunt etiam Syrupo Rosarum solutivo simplici.

Gummi Prunorum agglutinandi vim habet, & in vino potum calculum comminuit, auctore Dioscoride, quòd nec J. Bauhino, nec nobis probatur. Ex aceto verò illitum lichenas infantium sa-

Pruni lignum vulgò operariis ad tornum, ad sclopetorum thecas, & ad cultrorum manubria expetitur: idque pulchello mangonio praparare norunt vel cum lixuvio decoctum, vel cum calce viva & urina aut lixivio effulo maccratum ad clegantem rubedinem, fi natura non habeat redigere.

A. 2. Prunus silvestris Ger. Park. J. B. C. B. Acacia Germanica Schrod. Emblas Theophrasto: Spinus Virgilio. The black Thorn, or Slovetree.

7. B.

Arbor fiuticosa est Prunus spir. sepisus notissima, radicis multiplici reptatu se propagans, multis ramis donata, & minacibus spinis horrens, cortice subpruprure o & cineroo. Flore ante folia è ramis donata, & minacibus spinis cortices subpruprure o & cineroo. Flore ante folia è ramons donata, & minacibus spinis condens infirmes teneros, amaros, odiquatos, si sense. mulorum tuberculis profert confertos, niveo candore infignes, teneros, amaros, odoratos, fi (epes is refertos appropinques, alioqui fi fingulares naribus admoves odoris ferè expertes, pentapetalos, in quorum medio fibræ albæ, apicibus intensè croceis,cum stylo viridi longiore. His ortu proxima sunt folia, Pruni sativi foliis similia, sed multò minora, in ambitu serrata, sapore adstringente. Flosculis pari fertilitate succedunt fructus, parvi, ex rotundo oblongi, Cerasis vulgatis minores, primo virides, paulò ante maturitatem glauci, tandem maturescentes atrocœrulei, infigni adstrictione præditi, of

Locus.

I ocus:

ficulum continentes, Cerafi officulo par, aut paulò minus, fed longius, fimilem nucleum majuscu-lum continens. Radice nigra eft; sepe in tuberes & nodos media radice le relaxat.

lum continens. Radice nigra ett; izpe in tuberes & nodos media radice lo relaxat.

De loco non eft cur multa dicamus, quòd patfim for proveniar, in lepbus, fylvefribus, fylvis, dumetis, collibus & planis. Incommoda eft ad feps vivas ob nimium reptatum; commodior multo Spina alba verum lente crefcit. Ad feps mortuas Spina alba præfertur, quèd durabilior fit. Floret Spina alba, verum lente crefcit. Ad feps mortuas Spina alba præfertur, quèd durabilior fit. Floret Aprili & Martio, feriùs cituitve pro Veris conftitutione. Septembri & Octobri fructum maturat.

A. Prunu filosftris major J. B. Pruna silvestria pracocia C. B. Che black and white Bullactetree, fruitu nigro & albo.

Hac in hortos transfertur, inque justam Pruni magnitudinem excrescit, nec tam frequentibus spinis horret, fructuque est duplo triplove majore, succelentiore mitiore, suaviore, quique aliquanto citiùs maturatur.

A. Prunus sylvestris, fructu rubro acerbo, & ingrato,

Nec caudice, nec foliis, nec flore à Pruno sylvestri majore nostratibus Æfic black Mullace tree dicto disferr. Sola diversitas est in fructu, quem hoc genus obinet subrotundum, rubrum, polline

dicho differt. Sola diverintas elt in tructu, quem noc genus obtinet tubrotunaum, rubrum, polline quodam cerulelcente, qui digitis facilè detergi poteli, obadeun, magnitudine jam diche Pruni fructus, fapore acerbo & amaricante quique comedentem ferè firangulet.

A D Dale oblevrata elt hac arbor in fepibus fecus viam publicam, uno minus milliari trans oppidum Chelmesfordiam verfus Brantriam in Effexia. Item propè Bocking vicum, ad viam que inde Coggelhalliam ducit.

Tandem ad dimidii milliaris diffantiam à Clara Suffolciz oppido iti-

nere Brantnano, in 1epious.
Pruni fylvestris fructus, fi deslorescente arbore imbres contigerint, mutatur in oblongum quodam & inane corpus quod Itali Turcas vocant. Cas. Cam. As hoc non peculiare est Pruno sylvestri, ut volunt Cas. & Camer. sed aliis etiam Prunis accidere observavimus. Debetur autem cui-

itri, ut volunt Carl. & Camer. led alus ettam Prunts acquere observarimus. Debetur autem cuidam infecto, quod fructum tenellum compungit, & ova fua bidem deponit.

Prunta fylveltria refrigeranem & adfiringentem vim obtinent. Ob immensam acerbitatem edendo non funt msi vel aqua coquantur, vel igne usfulentur: nonnulla tamen gelu tacta mitectunt adeò ut edi possimi. Melle condita non tantum comfationibus nocturnis proponenda sinnt, fed userneticis signares se di institutioni proponenti propositioni del propositi auco u cui poutte. Metare comina non tancimi contenazionine inoccump proponenta funt, fed dyfentericis ettam & alvi profinevis laborantibus exhibenda. Ad eadem fact & decoctum & vinum ex his fructibus confectum, quod ad Julium & Augustum usq, menses diligenter adservare contunt.

Aqua è floribus destillata & data, ad laterum dolorem fingulari facit experimento. Ea verò Aqua e noribus detrillata & data, ad laterum odiorem inigulari racii experimento. Ea verò efficacior fuerit, fi flores recentes pri noctem vino forti & optimo macerati in MB. deftillentur. Trag. Adversis vini penduli vità nihil efficacius Prunis fylveltribus reperitur. Pruna antequam fiavo tingantur colore leguntur, & in mortario tufa, pro magnitudine vafis multa aut pauca vino inicciunur, ciunque probe vino agitatione crebra commixta fuerint, obtunatur vas per dies octo vel decemium intra paucos dies vinum refituitur. Catterium poffunt Pruna fyl. tufa & in aere ficcata ad cos

ulus per totum annum conservari. Flores cathartica vi pollent, unde ad alvum fubducendam in vino macerati, aut in Syrupo crebris

infusionibus parato, exhibentur. Fructus ad ea valent ad qua adstrictione opus est. Consule si placet Matthiolum, qui totam sylvestris Pruni plantam adstringenti facultate præstare scribit, quo cum etiam consenti. Schwenckfeldus. At flore excipere operatir, Folia, richts, cortex errigerant, exficant & adfringunt, unde utis corum in hamorrhagia narium, in profiturio alvi, uteri, &c., frequens.

Prunellorum succus inspissaus Acaciæ succedaneum hodie habetur, qui refrigerat, siccat, astringit

non fecus ac Veterum Acacia. Germani nobiles & ditiores Vinum Prunellorum parant, ex Prunis sylvestribus maturis, vel gelu fracidis in fornace coctis, & contuits in multum conjectis, aromatico fapore, quem à granis contufis acquirit, haud ingratum, in fluxionibus & alvi profluvis ubi non admodum fufpectus fit calor

aut teoris, probatum. J. B.
Hujus Arboris gummi quod fponte exfudat in aceto folutum & illitum herpetas fanat. Vide quæ
de feipfo narrat D. Bada, Philoloph. Tranfact. N. 43.
Carterum ut feiant noftrates, quanam hodie delicatiora habentur Prunorum genera, fuccóque errum un neart nomeres, quemen noue consensa necessaria l'informit genes, incoque mitiore & generofiore maximé commendata, adécque quibus hortos (nos & plantaria practipué infruere debent qui Prunis ferendis & colendis operam dant; Catalogum generum præftantiorum

Che red, blue, and amber Primordian. Hac omnia memorat Parkinsonus.

Che Diolet plum, red, blue, and amber. Pr. violaceum.

The matchlefs, i. e. Prunum incomparabile. The black and green Damaftene. Damafcenum nigrum & viride. Addit Parkinsonus album & cœruleum.

The Mozocco. Prunum Maurocenum à locum dictum. The Barbary, Prunum Barbaricum, ex Africa Barbaria. The Deprobations plum. Dudin est generum, album & rubrum.

The Appicerle plum. Prunum Armeniaciforme.

The Cinnamen plum. Prunum Cinnamomeum. The great Mogul and Calony plum.

The white, red, and black Pear-plum. Prunum pyriforme.

The green Offerly plum. The Apulcle plum. Horum tria genera recenset Parkinsonus, 1. nigrum, 2. rubrum, 3. al-

The Catalonia plum. Prunum Catalonicum. The white and black Prunella. de quibus superiùs egimus.

The Bonum magnum.

Lib. XXVII.

The Wheaten plum, i e. Triticeum, quia circa messis Triticeæ tempus maturescit.

The Cluffer plum. Prunus racemola.

The Queen-mother plum; aliis Prunum Moschatellinum, aliis Cerasinum.

The Marble plum. Prunum variegatum, marmoreum.

The Imperial plum. Prunum Imperiale. The Peach plum. Prunum Perficiforme.

The Pealcod plum of leveral colours.

The Date plum, white, pellow and red. Prunum Dactyloides.

The Putmeg plum. Nucis moschatæ æmulum. The Turkey plum. Prunum Turcicum.

The Hinterplum, last ripe.

The Lammas plum. Prunum Calendarum Augusti.

The Unite Hear-plum, The Damasons of Damascens.

The Operbork and Bullace are good for yesterving, hoc off Prunum pyriforms, Damascen.

Thum item Operbork & Bullace dida pre alia idonea sunt ut Saccharo condita assertence.

The Operbork and Augustian and Augustian and Augustian assertences are second as the proceeded with the thirty forms.

Hac ferè omnia & plura adhuc alia Prunorum genera recenset & breviter describit Parkinsonus in Paradifo, quæ apud ipfum vide l. c.

Prunis annumerant varios fructus exoticos J. Bauhinus in Histor. Plant. & C. Bauhinus in pinace p. 444. nimirum

1. Pruna Congiana lutea. Ogegha arbor fructu luteis Prunis fimili Pigasetæ in descr. Regni Congiani; quæ Prunorum flavorum formå fructus profert odore & fapore amœnos admodum. Ex hujus ramis ferie quadam contextis fepimenta efficiunt, ut apud nos ex spinarum virgultis. Etiam ex iifdem porticus & viridaria exstruunt, ut à Sole tuti fint

2. Prunum Brasilianum Hyvourabe Amer. Pruni fructu J. B. Arbor est procera, cortice crasso, [\frac{1}{2} dig. crasso, elui satis grato, potifismum ab arbore recenter detracto. Leriss] coloris argentei, ligno rubescente, gustu ferè salso aut ligni Glycyrrhizz, qui recens colorem lacte ejus maceratio aut infulio coloren vini rubelli acquirit. Fructus Pruni noftri mediocris magnitudine, auri obryzi co lore, nucleum concludens mire fuavem & delicatum, agris & inquibus dejectos ett appetitus utill-fimum. Hac arbor (fi India affeverantibus fides) quindeno quoq anno fructum profett. At nos ne juratis quidem id crederemus.

Hujus lignum codem est in pretio apud Americanos quo Guaiacum, & nonnullis idem putatur, Firei. quod tamen non probat Thevetus. Americani ejus decocto utuntur ad curandum morbum illis dichum Piaui, qui non minus malus quam Lues Venerea his regionibus. Lignum recens in aqua decoquant per tres quatuorve horas, donec aqua vini rubelli colorem acquirit. Decocto quindecim aut viginti diebus continuis utuntur cum tenui victu.

ir vigint aceous contamis tituttur cum tenui vicut.

2. Pruno fimilis frudtus Chinenfis C. B. i. e. Manylkara H. M. de quo infra.

4. Pruno fimilis cortice & nucleo cinereo. De quà nos inter fructus exoticos.

5. Pruno fimilis folongis fipadiceus, pulpà alba C. B. de quà ciami inter fructus exoticos.

6. Pruno fimilis fructus (libriulcus ex Guinea C. B. Hic fructus polyfipermos est, & proinde Po-

mum potiùs quàm Prunum. Pruni figura fructus Guinenfis C. B. Inter fructus exot.

8. Pruno Cereo fimilis fructus Africanus C. B. Ergen arbor foliis Myrti, fructu Pruni cerei, oste Amygdalæ magnitudine, binis lineis distincto.

Pruna insana spinosa C. B. Nuces insanæ, Belgis Prunula insana, putamine susco, ossiculo membranacco nigro cum macula alba J. B. Insanæ nuces Clus. exos. lib. 2. cap. 26.

Erat hæc nux prorsus orbicularis formæ: nam ejus ambitus, sive à pediculo per longitudinem, sive per transversum metireris paulo plus quam binarum unciarum erat, putamine non valde denso, satis tamen firmo constans, foris subfusco & non lævi, interna autem parte spadicei coloris & lævi, officulum membranaceum continens, nigră quadam pulpă tectum, pruno fylveftri nec formă, nec magnitudine abfimilem, infima & feffiii parte, qua petiolo refpondebat albă macula faits amplă infiginum, fub quo nucleus cineracei coloris, durufculus latebat. Ipfa nux brevi craffiufculoque pediculo prædita erat, quam maxima ex parte fingularem, interdum autem geminum fimul conjun-dum nafci intelligebam in arbore Cerafi magnitudinem æquante, cui folia effent longa & angulta, Mali Perfice foliis non diffimilia.

Occasionem cur istum fructum nautæ Belgæ Prunula fatua seu insana Malle Pruynkens vide apud Clusium Exot. lib. 2. cap. 26. Quotquot scilicet eos vorârunt, capitis vertigine & mentis alienatione communic Exist. 100, 2, ed. 20. Quoquo faincer cus votatumi, capita venigino en instituantiamente correpti funt, miráfque imaginationes & phantafinata habuerun pro nature cipulaj temperamento; fomno evanuerunt imagines. Reperta funt hac pruna ad finum quendam (in Africa ut puto) 11. gr. 45 fcr. ab Æquatore versus polum Arcticum, ubi Cercopithecos is vefci conficicibant nauta, qui cum alimentis non abundabant, id animadvertentes, eorum exemplo idem facere animati, ea legerunt & comederunt.

Hermannus in Catalog. H. Leyd. habet Prunum Zeylanicam spinosam foliis & fructibus rotundis. His adde

Onggoog

10. Valli-Teregam H. M. P. 3. T. 62. p. 83. Convolvulus Indicus arborescens fructu Pruni a-mulo.

Convolvulus est arborescens, humilis, sex, septemwe circiter pedes altus, candice tenui, candido, cortice furvo obdusto, ramis tamen lanuginosis late unidia, aliourus Convolvulorum in modum profespentibus donato. Radis tidem fibrata, albicans & lactescens, rubicundo cortoci inceta; inodora, inspida. Folia decussatim ramulis inharent, densa, primuim profunde incisa, dein oblongo-ro-tunda, acuminata, spinuils unidis, vestica, ac Peint-Teregam fossis simila sed minora. Frasis un magnitudine tum figura Prunorum amuli, intus & extus Teregam & Peint-teregam fructibus haud abstimiles.

Crescit in sylvis Malabar: per totum annum viret, fructúsque fert.

Folia ilidem ufibus inferviunt quibus folia Teregam & Perin-Teregam. Succus è radice expressus & assumptus alvi cruciatus lenit; similiter è solius cum lacte dulci contuss expressus dysenteriam curat. Radicis correx cum Coriandri semine in pulverem redactus & exhibitus tuffi, asthmati, similibus, thoracis affectibus medetur.

11. Nhua Brasiliensibus Marcgrav. l. 3. c. 4. Prunifera Brasiliensis fructu rotundo albescente.

Marge.

11. Iva Umbu Brassliensibus Marcgr. Prunus Brassliensis, fructu slavo, nucleo Amygdalæ sa

Marcgr.

Arbor elt cortice fulco ac hinc indè in ramis ſpinoſa. Folia ſert oblonga, lætè viridia, craſſtiuſcu-la, ad tactum molia, nervo ſecundum longitudinem & aliquot venis obliquis, plerunq, retrorſum in-clinatis: in junionbus ramilis quibuſdam foliarie ſtibi opoſtita, in adultioribus & pleriſq, aliis alternatim poſtita, duo vel tria juxta ſe, brevi pediculo innitentia. Ad pediculos ſoliorum naſcuntur ʃſo-ʃɛul⁄s, minimi, vel ſolitarii, vel duo au tres juxta ſe poſtit, quinq, ſoliis conſſantes.
Hos ſequitur ʃruðius, pruni noſtratis ſſavi magnitudine & ſſgura, ſſavus quoque, cuticula & carne

Hos sequitur fruellu, pruni nostratis slavi magnitudine & figura, slavus quoque, cuticula & carne ut Prunum, saporis boni, subacidus (culi, & cui admixtus sapor Amygdalarum amararum. Intus continer lapidem figura bacce Lauri, durum, sed non ità crassum, & qui facile denribus frangtur; continens nucleum Avellanæ mediocris figura & magnitudine, substantia & sapore similem Amyg-

Fructus est edulis; maturus Januario & Februario sponte decidit & colligitur.

Datur & alia species Umbu cujus radices aquam præbent ad bibendum, à Pisone descripta.

12. Umbu Pison. Prunifera Brasiliensis fructu magno, radicibus tuberosis.

E longinquo (inquit) proficienti, magnitudine, fructura, & fructu, parva Citrus vel Limonia videtur. Trunco eft bervore, nec crafic, ied ramis multis tortuofis, imbelle quidem fabricatis diri-ditur. Felia fert haud magna, levia, lateique virentia, gultu autem acida & adfringentia: forem albicantem; frutism ex abo flavefenteme. Pruno manori fimilem, fed carne duriore, licet pauca, quod intus magnum contineat lapidem, ficut fructus Jeaia, qui ubi maturuerit mensibus pluvis, faporis fit gratifimi, ex acido dulcis: fin minus, adeò est austrus, ut funorem dennibus inferat, proindeque tune eidem ulti cui folia, felicet ad refrigerandum & adstringendum refervatur. Redis autem cui peculare quid præ ceteris arborum radicibus concessim, minimis est notanda: quòd longè lateque in diveria & crassa ponderose molis ubbera sib terra luxurier, si pondus, figuram atque colorem, extenis cinerum, consideres, majores radices Battate aus L'mbyame diceres; à quibus tamen ablata levi pelliculà, differunt; quippe intenis conssipicantum rivei coloris, molis urgidaque medullà, Cucurbtæ plane simili, que manducata m aquosim frigidum succum, csimq, dulcissimum aque palaco gratissimum solvitur. Febricantes, artisuntes, pergerinarores mirince reficie; ut ipse quam pluries sum expertus: neque aque dulcedime & falubritate Citrullo quicquam cedit.

CAP. VII.

De Myrobalanis. Myrobalanes.

Yrobalanus Arabum inventum effe putatur, à quibus ad Gracos recentiores, ut Actuarium, ejus cognitio derivata videtur.

Extense est a Arabum, ut oftendit J. Bauhinus, quatuor duntaxat earundem genera funt: pofteri verò Chebulas & Citrinas differentes fecerunt: quales tamen vix essentialiter differen

(faltem ut in Offic. hoc nomine habentur) quis exiftimaverit, qui eas inter le exacte contulerit. Hujus fententite funt Monachi in Mesuem, qui Chebulas & Citrinas veriffime ex una & cadem arbore esse affirmant, Citrinas immaturas, Chebulas verò maturas: Jouberus, Cordus in Diosc. Pena & Lob. in Adv. alique. Quibus se opponit Garcias, inquiens, Falluntur tam ii qui omnu Myrobal genera in eadem arbore nasci putant, quam qui stava & Chebula tantum. Nam quinq funt diversa arborum genera, & quod magis mircris, in regionibus 60 aut 100 leucis inter le diffantibus nascuntur. De reliquis facile illi assentire, diversa arbores esse sile illarum productrices; de Citrinis & Chebulas trabes.

Balanus myrepfica Gracorum Veterum ab his diversa videtur.

Officinis quinq, habentur Myrobalanorum species, quæ hoc disticho comprehenduntur.

Myrobalanorum species sunt quinque bonorum, Citrinus, Chebulus, Bellericus, Emblicus, Indus.

Caterum Myrobalani dicta quamvis nomine conveniunt, non sunt tamen omnes ejusdem generis. Emblica enim, saltem in methodo nostra, ad Myxa sive Sebesten genus pertinent.

Myrobalani à reliquis Prunis differunt costis aliquot elatis secundum longitudinem ductis & officulis majoribus craffioribusque nucleis minoribus.

1. Myrobalanus Indica Park. Ger. Myrobalani Indæ, nigræ, sine nucleus J. B. nigræ octangulares C. B.

Hæ dimido minores funt citrinis five Bellericis, graciliores, nec ut illæ ventriofæ, rugofæ, turbinatæ, piecæ nigredims, fubflanta ubi franguntur fucci concreti Hypocifitids, aut potius Bituminis Judaci modo niente, kapore evidenter acido, minimim acerbo, nullo inns vel putamine, vel nucleo, vel femine [Arbor folis eft Salici fimilibus, fructu octagono.] His admiltæ inveniuntur aliquando in Officinus aliæ angulofæ magis, paulo majores, nucleo donatæ, quæ an eædem cum Indis non aulim affirmare.

Cordus Fructum ideo nucleum intra se nullum habere scribit, quòd immaturus est & adhuc adolescens, sed quoddam cavitatis secuturum nucleum excepture rudimentum; quod verum est, Nuclei enim rudimentum nos estam in nonnullis observavimus, & quius facile observare poste.

2. Myrobalanus citrina Park. Ger. Myrobalani citrinæ J. B. teretes, citrini, bilem purgantes C. B.

Citrine, à colore flavescente, qui tum in superficie, tum in substantia penitiore conspicitur dicae, ex rotundo oblonge sunt aut turbinatee, nucis Myristice magnitudine, aut majores, rugosa, protractiore subinde apophysi donate, qui arbori sue videnture adhafisse, neceno quinq, costis, quas sepetoridem alie intercedunt, per longum decurrentibus. Cuticulæ exteriori statim subest pulvinatus calva, fragissi gummosus, sapore mixto accerbo cum oblevor quodam colore & acore: Sequitur deinde putamen insigniter crassium, costis donatum, per totam substantiam veluti foraminalentum, serobiculis perpussilis, concreta quadam melligine plenis, nucleum claudens longum, purpurante
pellicula rectum, album, minis acorbum, oleaginosium.

Arbor Sorbi folio este dicitur. Expendat Lector (inquit J. Bauhinus) an forte à Chebulis differant tantum maturitate, unde coloris diversitas fortasse pendeat.

3. Myrobalanus Chebula Park. Ger. Myrobalani Chebula, citrinis similes, nigricantes J.B. Myrob. maximi, oblongi angulosi pituitam purgantes C.B.

Citrinis fimiles, majores, magífque turbinatæ funt, in quinq, fimiliter coftas elevatæ, rugofæ, colore foris obfcuriore, & ad fuícum inclinante, penitiús ex ruffo nigricante, fapore confimili, pulpa craffiore, cui putamen fuíbeth angulofum, craffum, caretnofum ur Citrinarum, nucleum continens pinguem, oblongum, fapore confimili præditum.

Arboris folia Perficæ fimilia effe dicuntur. Parkinfonus officulum in hac fpecie minus effe foribit quam in pracedente, nucleum etiam minorem insus continere: unde eadem cum illa effe non poteff (ut multi opinantur) maturitate fola differens. Nobis nondum conffat.

Chebulorum conditorum major est gloria, que tamen rariùs ad nos adferuntur, & nonnisi dura & malè condita, teste Clusio.

4 Myrobalanus Emblica Park. Ger. Myrobalani Emblica in segmentis nucleum habentes, angulosa J. B. Myrobalani Emblica C. B.

Emblice feffliss funt, pulvinato calvee omnium copiofiffimo, nigvo, fed non nitido, more carnis Indarum firato, cuam in peniriore fubflantia pro coftarum offis commiffuris fronte dehicente, qualia platinium carnis fragmenta adferi folent; Japore Indarum acido, partim acerbo. Of leve, turgidum, hexagonum, fibliantia lavi, Jolida, non foraminulenta, ur putamina Cirintarum & Cholarum, fens loculis diffinchis totidem femma dicluta continee, Piaces evil Pomacca, fychocatrinagolara, fiponteque in pares faticit.

Arbor eff Palmer magnutodine, follis minutim incitis & nonnulle fruêtu minimo naCuntur.

Arbor est Palmæ magnitudine, fosis minutum inclus & nonnulæ tructu minimo natcuntur. Hanc crebro integram cum nucleis pediculo donatis conditam observavimus. J. B. & Parkinsonus crebrò ad nos adierri conditas scribit.

Hie fructus Myxe feu Pruni multinuclei species est & ad hunc locum non pertinet; verum ob nomen commune, & quia ab omnibus Botanicis Myrobalanis annumeratur, non separandum duxi. O000002 Myrobalanus

Usus.

5. Myrobalanus Bellerica Park. Ger. Myrobalani Bellerica rotundiores J. B. Myrobalani rotunda Bellirica C. B.

Bellericis, que altera parte seffiles serè, altera turbinatæ, & in apophysin ceu pediculum crassium definentes: magnitudo qua Citrinis, nifi magna ex parte essent rotundiores: superficies quoq, lavior, minus rugola, obiter duntaxat coftarum puraminis veftigia oftentat, quæ nonnunquam terreo, aliàs ferrugineo colore, licet penitior pulpa fubflantia etiam flavelcat, sapore Citrinarum. Putamen angulofum, brevius & rotundius, cavernulas non habet gumnu receptrices veluti Citrina & Chebulæ: cavitatem autem poffidet longè capaciorem, triplo puta quadruplóve, in qua nucleus plerumq, marcidus.

Arbor est foliis Laurinis, subcinericeis.

Myrobalani omnes refrigerant, ficcant & aftringunt, ut vel fapor indicat, acidus cum tantilla acrimonia, ut in Sorbis. Propterea usus est ipsarum in affectibus oculorum (inquit C. Hofmannus) qui cum frigidi fint, facilè laborant morbis frigidis, in defluvio capillorum, in dentium mobilitate quostamen denigrant) in ventriculi, hepatis, omnium adovitecum emisso, in quibus tantopere à Melite commendantur, ut dicat corpus floridum & juvenile fervare, exhilarrare, colorem cuts, odorem oris & fudoris commendare. Sunt etiam è numero purgantium. Purgant autem Chebula, Bellerice & Emblice picutam: Ottrinæ bilem flavam; Inde artam. Purgant autem Uncoula, pellerice & Emblice picutam: Ottrinæ bilem flavam; Inde artam. Myrobalam feortim & in fubflantia exhibitæ (qui modus exhibendi chim purgare volumus nunc non eft in ufu) minimum purgant, fed vehementfilme aftringum; & hoc eo magis quo tenuius pul-

verifantur, ut Melue, vel longius decoquantur, ut Melichius in Dispensatorio. Tofte etiam (quomodo quidam in Dysenteria dant, ut & Rhabarbarum) exiguum purgant, sed Lotte enam (quomooo quaaam in Dysenseria aans, it ee Knasaasatum) eastumi purgant, ied valide addringum Iimõ aftringum tantum (. Hofm.] Hoe ampluis facuitu tulk. In infulio feliciis purgant & parciis aftringum quam in decocto. Tamen, ut Garcias feribit, Indi in purgatonibus uumtur tantum in decocto, fed in dofi majori quaam nos. Conditae etiam minis purgant, mõ artingunt, Condituntur atatum tel recentes fi fructuum eft facultas, vel ficea & indultria humectata. Illa valde active funt, ha contra languida. Chebula etiam praferuntur Emblicis: Ha condita, autoro Melie, ventriculum firmant, appetentiam inviant, coctionem promovent, rationalem anime partem vegetam reddunt, viliam acuum, &c.

Tria funt que in Myrobalanis correctione indigent. 1. Vis adifrictoria qua obstructiones faciunt, ob quam exhibendi non funt is qui obstructionibus obnoxii. Corrigitur hoc incommodum admixris aperientibus acribus 6 diretticis, uffun femina odorata. 2. Acrimonia, quá harent ven-triculo rá u non descendant, sed nimis tarde operentur. 3. Quod corrugent substantam ventriculto na ut non celecinam, sea minis acue operentur. 3. Quot corrigen, apriantami ventriculi & inteftinorum: que duo incommoda corriguntur per pinguia, inungendo fci. Myrobalanos
plos oleo Amygdalarum didicium vel buryi dum atteruntur & comminuuntur, velmificendo cum ipfis
paffulas aut Caffam fiftulam. Hac'è Mefue J.B.

C. Hofmannus à Myrobalanorum ufu libenter abfinet etiam in is febribus in quibus obliructiorittu metrus mills. Dubbar i folicies Annon Murch, etiam condition de febribes bebasant discuit

num metus nullus. Dubitat infuper Annon Myrob, etiam conditæ in d. febribus habeant aliquid malefici? neq modicum earum ulum fecurum putat.

Quoniam in substancia minimè purgant, Medici ità non dant, nisi cum aliis, v.g. in Elect. Elefcoph, Hamech Tryphera Perfica, Sc. idq, propterea ur retundant vim aliorum purgantium. Fallopius infufi & decoêti (utriufque candem vult effe rationem) fummam dofin effe ait 3iv, ad quam nunquam ascenderit, contentus 3ij ad 3iij.

6. Myrobalani Species Rauwolfio. J. B.

T. B.

T. B.

Hie fructus Myrobalani quandam speciem præ se ferre videtur, & Rauwolfius qui misit quossamenser Myrobalani speciem esse ferre videtur, & Rauwolfius qui misit quossamenser Myrobalani speciem esse seriore myrobalani speciem esse seriore se algandem Quernam magnam, coloris buxei, verrucis raris asperatus, alioqui lævis, nonninli canulatus, spiris circularibus pracincius; qui abrori su hastir, calyculi vestigium, ur in Dactylis ostendit. Fragili huic cortici subest caro sunason si decumentur magnus, ur in Myrob. Bellericis, urinq, turbinatus, canaliculatus, Amygdalini nuclei consistentia, pinguis, coloris melini obscuri, pellicula intectus albicante.

7. Myrobalanis flavis similis fructus C. B. Hobus seu Hovus Indica Pruni facie J. B.

Arbor est præalta & patula, umbræ salubritate apud Indos commendatissima maximéque expetita; quippe hib ea dormentibus captu nunquam gravari aiunt. Folia ei modica. Fructum fers, Pruns Damafeenis imiliem forma, craffitudine & fapore, pauca carne, grandiore ligno [Fragolo Mirobalum [Author]]. Myrobalanis flavis adeò fimilem, ut pleríq eundem effe contendant.]

Est Vilipaniola adeò peculiaris ut ejus fructibus porci faginentur. Ex arboris cacuminibus & cortice odorata fit aqua ad crura roboranda, & fucandam faciem utilis, cutem etenim constringit & densat, in quem usum etiam balnea fiunt ex ea itinere defessis falutaria. Ejus radix vulnerata multa aqua manat, potui apta.
Fructus falubris est, & facilis digestionis, sed dentibus molestus & noxius ob fibrarum co-

piam.

8. Fructus

8. Frulius Myrobalani nigrae officulo fimilio nucleo fubfulco C. B. Fr. 10. cap. 15. lib. 2. Exes. Clus. Myrobalani nigrae officulo non valdè diffimilio frulius exoticus J. B.

Myrobalani nigræ officulo non valdè diffimilis erat, major tamen, inæqualis, fuo externo cortice (fiquem habuit) aut pulpa denudatus, & duntaxat (ut fibi perfuadebat Cluffus) fructis alicujus officulum, quod confractum faris craffo putamine præditum effe oblervabat, & nucleum continere fubfuscum, atque in binas partes divisum.

9. Fructus Myrobalani officulo fimilis, niger acerbus C. B. Fr. minor 10. cap. 20. l. 2. Exot. Cluf. Myrobalani officulo fimilis angulofus J. B.

Officulo Myrobalani neq magnitudine, neq etiam formå dispar erat, cum suo officulo ab una parte hexagono aut heptagono, nervis obliquè per universium dispersis. Is autem nigra cute verius quam pulpa tectus erat, acid saporis: Officulum autem duro putamine constabat, in quo nucleus ex rubro fulvescens, non insipidi gustus, sed Amygdalam dulcem vetustam referentis.

10. Myrobalani facie fructus Indicus J. B.

Extima facie ad Myrobalanum quodammodo accedere videbatur. Magnitudine est pæne Nucis Juglandis, figura quali Myrobalanus Bellerica, aut Ficus, aut Pyrum, fed paulò ventriofior, angulosus, colore ex pullo rufescente, ea parte qua adhæsit in turbinatam apophysin extenuatus. Pondus leve fatis, substantia carnosa fere, colore cinereo, nullo sapore manifesto prædita. Quid in ejus visceribus lateret nescivit J. Bauhinus.

11. Myrobalani urentes Aretoæ dictæ. An Palmæ cujusdam Myrobalanisferæ fructus?

1

In initial S. Mariz proveniunt pulcherrimz Myrobalani, quas Aretca vocant. Obscure rubent, & lapidem continent infignem. Gustatz linguam & fauces adurunt in modum Piperis. Areas of Palmæ Indicæ [Faufel dictæ] species.

12. Myrobalano citrinæ aliquo modo similis fructus cavus I.B.

F. B.

Aliqua huic fruckui fimilitudo erat cum Myrobalano citrina. Unciam tantum longus, Parvi Piri modo formatus, parte una latiore, altera angulfiore. In eo coftæ notabiles fex, interpofins aliti modo formatus, parte una latiore, alera angulfiore. Cavus repertus eff.

Color fordidus cum virore. Apud C. Bauhinum vidit.

CAP. VIII.

De Zizypho.

Izyphi vox peregrina esse videtur. Zizyphi autem nota quibus à reliquis congeneribus di-flinguitur sunt folia trinervia, flores herbacei vel luteoli, fructus Olivares, seu nonnibil

1. Zizyphus sive Jujuba major Patk. Zizypha sativa & sylvest. J. B. Jujuba majores oblonga C. B. Jujuba Arahum sive Zizyphus Dodonasi Ges. The Aujuba-tree,

Que in Officinis notas Jujubas fert, arbor est domestica, sed in fruticem spinosum facile dege-Que in Omanis notas jujuoas tert, arnor eir contentas, teo in transen internatione nerans, telle Cafalp, alioqui fais magna, flipite recto, in ramos plures bachiato, quibus in tennibus furculis quafi pediculis alternatim adnafeuntur folia, unciam aut fedicunciam longa, femunciam aut unciam ferè lata, in obsufum mucronem definentia, filendido virore nitida, tribus fecundum longitudinem decurrentibus nervis, per ambitum ferrata ; ad quorum ortum rami spinis horrent, aliis aduncis brevioribus, aliis rectis longioribus (sed cum senescit aculeis caret, inquit Cæsalp.) eodéma loci flores, plures ferè simul exeunt, pediculis brevissimis ut fere sessiles videantur, Ribes flodéma, loct forze, plures teré fimul exeunt, pediculis brevifilmis ut tere teluies videantur, Kabes tioribus perfiimiles, colore herbaceo, apiculis concoloribus. Hofce fraitur excipiunt, formă & magnitudine Olivari, Corno craffiores, per maturitarem rubentes, vel, ut air Cefalp, ex pallido nigreficentes, quafi fiumo infecti, pelliculai craffiificală, plupan fubablidam, mollem, fungolam, mellez dulcedinis contegente, cui immergitur officulum oblongum utrinq, acuum, rugolum, in quo mucleus comprefius, Lentis majoris infarr, rufă pelliculă cefus, fapore a maro.

Gaudet cœlo & folo calidiore, aut cerrè temperato: in Hifpaniae, Italia & Galliz Narbonenfis Lenis Colivis Colivis in unusum George autocarem à de sicilor. Essen publica la licente colive.

hortis colitur. Clussus scribit nunquam sponte nascentem à se viam. Forte nullibit terrarum ju-juba majores sativa: sponte nascuntur: Sylvestres nos in Italia spontaneas vidimus. E sylvestribus verò satione, insitione & cultu sativas initio factas existimamus. Sylvestres Monspelii frequentes occurrere scribit: At nobis circa Monspelium non observatæ sunt; neq, D.Magnol in Botan. Monsp. earum meminit. In rupibus & clivis maritimis propè Tropiam Calabria urbeculam sponte & co-

piosè crescentes vidimus

O00000 2

Florent

Vires.

Lib. XXVII.

Florent Maio & Junio: fructus leguntur Autumno vel port, una cum furculis, & in manipulos riorent maio o junio: muctus reguntur Autumno ver port, una cum arcuns, oc in manipulos colligati polt aliques dierum infolationem laquearibus fufpenduntur: Poltremò decerpti in capfulas reponuntur ad medicos ufus. Sun: qui decerpta Zizypha, & cratibus tegeribufq, inftrata tandiu in-

solant quousque rugosa ibidem fiant. Nast Quousque regona notation maint. Nos Venetiis recentes apud Melopolas abunde venales vidimus, quamvis palato nostro non mul-

tum arrueant.

An hac arbor Veteribus Grzeis cognita fuerit ambigitur. Vide apud J. Bauhinum concertationes de nominibus. Inclinat (inquit ille) multum animus, Theophr. fub Loto, & Plinium fub offea Loto de Loto Athenzi locutos, ac Lotum Athenzi effe Jujubas.

de Loto Atnenza iocuros, ac Lorum Atnenza eur 1940085.
Serica Galeno (que pleric, Jujubas purant) vix quiequam ad fanitatis tutelam pertinent aut morsorum proffigationem. Multerum enim aut infantum effirzantorum funt edulium, quod exigui efforum proffigationem. Multerum enim aut infantum effizzantorum funt edulium, quod exigui efforum proffigationem. Verum recentioribus Gracis & Arabibus in ufum Medicum vocatz annienti de concoctu difficile. Volunt annienti de concoctu difficile de concoctu diffic decocis, fanguinis acredinem fedant: ad pectoris & pulmonis vitia conferunt, tuffes afperas, arteriz aspertatem, spirandi difficultatem; necnon ad renum & vesicz vitia, urinz ardorem, &c. nz apencaem, puanu unicuneatin; neuton au reinum o vonce van, mine ausotein, de J. Bathinus, fyrupum Jupibinum in Pulmonum vitus non à calida tantium caula, fod & à frigida ortis concedendum putar; contra Matthiolum & alios, qui in folis affectibus pulmonum calidis locum habere putant. Sunt enim dulces & moderare calidæ. Ratio & experientia dicit (inquit C. Hofmannus) Jujubas habere vim contemperandi calidos & acres humores.

2. Zizyphus sieve Jujuba minor Park. Jujuba minores rotunda C.B.

Jujuba minores, Plinio Tuberes appellata ex sententia Cordi, colore, nitore, carne, molli lentore, fapore & nucleo majores imitantur, iis tamen minores funt, nec oblongæ 'al rotundæ, atque fimiliter flaccidæ.

Afferuntur hæ quoq, ex Italia.

3. Zizyphus sive Jujuba sylvestris Park. Zizypha sylvest. J. B. Jujuba sylvestris C. B.

Fruter Paliuro fimilis eft, non folum foliis, fed ramis & fpinis, quatuor aut quinq, cubitos altus, cujus rami fe terram versus contorquent ad formam femicirculi, fpinis abundantes craffioribus & fimiliter acutis, binis fimul difpofitis. Folia difpofita funt ut in Sorbo. Frutas fimiles Jujubis domesticis, nisi quòd multò minores, & similiores Oxycedri aut Lauri fructibus, qui ubi maturuerint rubent, & estui apri funt: non tamen nuclei qui ossei, ideóq, rejiciuntur. Quibussam in locis fructibus de la companya del companya del companya de la companya de ctus hi in vinum immittuntur ut suavius reddatur.

Reperiuntur in agris Veronenfibus referente Pona: Nos (ut diximus) in Calabria prope Tro-

R. Zizyph. Macerentur in sp. vini donec valdè turgeant : Accipe j. aut ij. manè & sero. Mirabilis eis vis inest præservandi à tuffi. Hartman.

4 Oenoplia fijnosa & non spinosa Ger. emac. ap. C.B. Nabca salio Rhamni vel Jujuba J.B. Oenoplia spinosa & non spinosa, sive Napeca sive Zizophus alba Park.

Arbor est (inquit Bellus) Piri mediocris altitudine, [Loti magnitudine Alpino; vidit Veslingus Cayri Ægyptı trunco tam enormi, ut homo quamvis procesus eam amplexu cingere non polici quis caudicem & ramos tegit cortex exalbidus ad cineraceum tendens. Folia Paliuri Theophr, aut Zizyphi rucile foliorum amula, [cords figură Velling.] binas uncias longa, unam lata, à quorum petudo nervi tres craffiu(culi in totam logici didinen porriginutur. Horum ille qui medius utring, propagnes minores fubmittit, reliqui duo externo potifimum latere, fuperna parte faura viridizate propagnes minores iuomitta, reiiqui quo externo potaminui taete, iuperita parte iatuta vinditate nitentia infernè ad cineraceum aliquantulum tendentia, que ramos alternis inordinatè ambiunt [Denfitas foli viix noftrate Piro minor eli. Veling.] Flosculi ad foliorum exortum copiofi nascuntur, ex virore quodam albicantes, flosculorum Olea mitar [Jujuba floribus plané fimiles Alpino] pecuex virore quocam anxiances, nonculorum Orex mutar Luquoz nonons piane immies Alphae) peculiaribus longis peciolis finguli nitentes. Frudiu fuccedit pomum exigum. [fyveltre] tota habitudine quadm exactifime referens [tu pro altero alterum quis fumplerit Bell.] juraréfq, per oculos tuos Mefpilum Aroniam te confpicere, folo nucleo quem Nabra continet gemellos hos diferiminante, magnitudina per periodici proposition de la confidencia de la conf nitudine utplurimum Cerafi, interdum tamen Nucem Juglandem etiam aquante. [E fpinofa Nabea poma vidi majora, quæque flavam maturitate corticem eleganti rubore purpurabant. Vessing.] tuavis gultus cum acore grati, officulum in fe continens Oliva inflat. Bifera autem eft; nam & novo vez & Autumno fingulis annis frudum profert. Vernalis tamen plerunque ad frugem non

pervenicob imbrium copiam, fed a verminus corrumptium.

Cenoplia fpinola dempris fpinis à non fpinola minime differt: nam reliqua facies utrique fi-

In Ægypto folia per totum annum retinet. Alpin. at in Creta, observante Bello, per hyemem

Fruchts ante maturitatem aftringunt, unde eorum usus frequens est ad stomachi alvíque relaxa-tionem firmandam, jucco vel per os jumpto, vel cum Clysteribus injecto. Qui in putrida febri ægris ea indulgent, blandimentum sanè certum afferunt, emolumentum nullum, inquit Veslingius, Succus perfecte maturarum optimus est ad purgandam bilem è ventriculo. Alpin.

Esui lumme jucundi sunt hi fructus, pracipueque maturi; tamen parum nutriunt, facileque ut Cerafa in ftomacho coriumpuntur, fi corum elui immoderate indulgeatur. Apud primariostamen Ægyptics & Turcas in deliciis funt & magno in pretio habentur-Alpinus

Alpinus Connarum Athenzi effe exiftimat hanc arborem, cui consentit Clusius. Verum nota non conveniunt. Veslingio judice, que inter Ægyptias arbores de Coccymelea scripsit Theophrastus, & pracipuè quòd fructum ferat magnitudine & natura Mespilis proximum non coacte huc deduci possunt. Plinius autem hanc Prunum Ægyptiam vocat. An sit Lotus Polybii apud Athenæum inquirant quibus animus & otium eft.

5. Perin-Toddali seu Jujube Indica C. Bauhini H. M. P. 4. T. 41. p. 85.

H. M. H.M.
Arbor est procera, caudice crasso, candido, sibroso, furvo intúsa, rubicundo cortice cincto, necnon ramulis, primúm viridibus & lanuginosis, dein rubicundis longe latec, in orbem diffilis, donato,
qui ad foliorum exortum acutis & trigidis pinis insuper munis sun. Each sibrata, ablicans, cortice
tecta purpureo, intus survo, inodora, insipida. Falsa petiolis rotundis alternatim circa tramulos juxta
spinas provenium, oblongo-rotunda, crassa, densa, supera arro-viridia, & splendentia, insterne subviridia & lanuginosa: odor & sapor silvestris. Essenium puncti, ad foliorum exortum
surva de la constituira de la con circa ramulos proveniunt, quinq, teretibus candidis, è viridi striatis atque in orbem expansis foliolis constantes. Foliola hac intercedunt totidem albicantia, flavescentibus apicibus ornata staminula, meedium occupante viridi ac bifido flyle; odor gravis & feridius. Fruthu tum formă, unu magnicu-dum occupante viridi ac bifido flyle; odor gravis & feridius. Fruthu tum formă, unu magnicu-dum occupante viridi ac proprieta de la compania del compania del compania de la compania del compania acidiusculus & gratus.

Crescit locis arenosis circa Paleerii. Quotannis bis fructum producit, Martio viz. & Septembri men-fibus, atque à 10. sationis anno ad 100. non rarò frugisera manet.

Fructus maturi ab Indigenis comeduntur, minus maturi verò sale & aceto in Atsjaar condiuntur. Vires & Arboris folia ufurpantur ad gemmas quascunq, fricandas & poliendas.

E foliis in lacte dulci coctis potio paratur, que Gonorrheze virulente medetur: ipía verò folia cocta umbilico cataplaímatis in modum imposita dysuriam & stranguriam tollunt.

Corticis expressus succus aphtharum perhibetur remedium.

Succus è radice expressus, atque cum Ricini semine & lactis sero exhibitus potenter ventrem subducit, vitiolófq, humores expurgat. E radicis pulvere cum Oryza fativa & butyro Cataplasma sit, quod fronti admotum delirium compescit & somnum provocat. E radice in Sesami oleo cocta
Ballamum conficitur, quod membris dolentibus illitum, arthriticum dolorem mitigat.

Hanc arborem pro Jujuba Indica C. B. habet D. Commelinus, qui in Hortum Malabaricum commentatus est. Et revera descriptio bene convenit. Miror tamen in historia hujus arboris nullam Laccæ ab Autoribus mentionem factam. Jujubæ ergo iftius hiftoriam è C. B. Pinace & Acoftæ fubnciemus, ut Lectori integrum fit de eis judicium ferre.

Jujuba Indica C. B. item Malus Maluscensis nomihil spinosa ejustem p. 433. Ber Indica fruciu Ju-jubino J. B. Malus Indica Lustianu, Ber & Bor Acosta Park.

Magna eff arbor, multis foliis & floribus prædiea, & copiolo Fruettu. Foliu minùs rotunda funt Malinis, tametti ac amulentur, injeneria faturate virent, inferene candicante & pubefourn ut Salvis foliis, gultu adstringente. Flore exigui, candidi, quinque foliolis constantes, inodori: Fruetus Jijubis fumiles, alu aliis majores & fuaviores, nunquam verò tam probè maturescentes, ut conservari queant & in alias regiones transferri uti Jujuba, & perpetuò nonnihil adstrictionis retinentes: unde colligitur minime pectori utiles esse, quemadmodum Zizypha.

Conspicitur hac arbor aflate alatis formicis perpetuò onufta, qua in ramis ejus Laccam elaborant: Hoc quamvis à Garcia etiam confirmatur, à multis tamen in dubium, nec immeritò, vocatur: & Lacca potiùs lachrymarum & reliquorum gummi modo sponte exsudare & concrescere

Reperitur hæc arbor in Malacca, Malabar, Balaguate, Sumatra, alissque Indiæ provinciis. * Locus. hijuba Indica C. B. huic proculdubio eadem est, nam & descriptio & nomen Indicum Bora con-

Folia (inquir) hujus fubrotunda ut vulgaris Jujubz venofa, fefquiunciam lata, duas longa, per marginem cremis exafperara, parte averfa molli, mefecente lanugine techa Borz nomune cum ejuf-dem ramulo, cui Lecca admata erat. Ex India D. Terentius milit.

Lacca gummi, ut in Officinis habetur, concretione bacillis pertinaciter circumnata adhærescit, fuperficie rugosa, inaquali & veluti granulata, pellucida, colore ruso, slavo, aut ex rubro nigri-cante, intus cavernosa, nescio quid nigri friabilis substantiz in antris continens, sapore nullo evidente: i puturn colore rubo tingit, qui long' apparet floridor fi cum aqua mifeatur. Prunis im-pofita bullat primò, levem odorem refinofum (pirans, tandéma, flammefcir. Vi derracha bacillis corticem ferè fecum rapit, & canaliculata qua adhefu apparet. Bacilli duarum triúmwe uncia-rum aut Jongiores cortice reguntur fatis craflo, melino fere: materies ut Coryli, fed medulla copiosiore farcta.

De hujus generatione & fiendi modo non conflat. Nam quod Garcias refert à magnis formicis alatis eam elaborari, ut apes mel conficiunt, materiam ex ipfa arbore exfugentibus, nobis non videtur verifimile, sed potius (ut J. B.) ex ipsamet arbore, vel ejus ramis & surculis, statis temporibus exstillare liquorem illum, & demum Solis vi in eam quam videmus formam concrescere.

Lac legitimum hujus gummi nomen eft. Sic autem dicitur quòd hoc medicamentum ubi ejus ufus eft, in Lac five Loc, id eft, Mellis craffitiem diffolyatur: in Pegu vero & Martaban, ubi praffantiffima est, Tree nominatur.

Vires.

Duplex habetur: ea quæ cum bacillis, vix enim fine eis adfertur, quam Laccam Sameiri vocant, quia ex Sumatra infula, nonnullis Taprobana Antiquorum credita, habetur: ut eam quæ in glebis fine furculis affertur Laccam Comberti norminant; & altera factitia, qua infectores utuntur, quæ & fuas differentias habet. Quadam ex face Brafilii & Cocci conficitur, five ex gummi & liquore Branuas differentias naore. Quazantes race pisanti ex occi conficiati, ive ex gammi ex iquore Bra-filis. Lacam veram refina & cera interdum adulterari annotavit Acotta. Laca Veteribus incognia faiffe videtur. Nec enim corum fententiam probare poffumus qui

Cancamum Dioscoridis esse existimant. Cum Lacca non sit odorata, nec sufficionibus apta, ut Can-

Lacca attenuat & aperit, sanguinem purificat, sudorem ciet, diuretica est. Usus pracip. in ob-And. Lienis, sefiza, fellis, earts, & hine in hydrope, idero, althmate, apofemate pulmonum: in expellendis variolis, morbillis, atque peftilenti contagio, in ciendis menfibus, &c. Schrod.

Adoppilationes tam hepatis quain fplenis, ut & in diverge & idero à pleniq, medicis unanimi omleniu preferibuntur trochicir Dialacca didi. 7. B. dyrope & idero à pleniq, medicis unanimi omleniu preferibuntur trochicir Dialacca didi.

Ex Lacca etiam bacilli parantur ad obfignandas epiftolas, Ceram Hispanicam vocane.

Alutas & coria vervecina Lacca contufa & urina veteri macerata rubro colore infici ex altera parte tradit Clufius ex quorundam fententia. Cum Lacca in Ceram Hispanicam redacta, & Conchyliorum splendicantium in minutiffimis

fragmentisligna, tabulas, arculas, &c. incrustant ad elegantiam.

Pictores, aliique Mechanici utuntur Lacca ut Vernice, eamque variè colorant, & dissolvunt in fp. Vini, vel ol. Terebinth.

CAP. IX.

De Corno.

Ormus Latinis dicta videtur qu'od duritie & rigiditate Cornea, vel potiùs à Gracco Kearnie per metathesin literarum. Kerina autem dicta est quod Calvaria instar dura sit Notæ ejus sunt slores luteoli; Fructus oblongus teres seu cylindriacus, officulo intus tereti duriffimo angusta cavitate, spinis carere.

1. Cornus mas Ger. Park. hortenfis mas C. B. sativa seu domefica J. B. Che Conclian Cherry.

A. B.

Arbor procera fatis est Cornus, & multis ramis brachiata, cortice subrubro vel cinereo, materie alba, firma, solida & dura (corticem scabrum & adstringentem valde dicit Matth.) Flores primum omnium profert in ramorum surculis extremis insidentes, numerosos, brevissmo pediculo appensos, è quatuor foliolis, extra vel intra purpurantibus, aliàs subluteis, intus convexis, luteolis: intra quæ alia concoloria foliola incerto numero, teneriora & minora, ex quorum concursu apices attolluntur octoni, noreni, deni, hirita, qui in quaterna croca foliola expicantur, faminiale exigua lutea continentia. Subfequuntur fruitm oblongi, ad Olivam accedentes, graciliores primum virides, poconunenta. Sublequuntur fruttu oblongi, ad Olivam accedentes, graciliotes, primum virides, poftea rubri, fanguinei, majores, manus purpura rutila inficientes contriti, formă fită ad Jujubas accedentes, gufu primum acerbo, at ubi maturatione remollita fuerint acido-dulcă E fuavi cum quadam tamen addrictione, offa continentes oblonga, teretta, qualia fere în olivis, duriffima, in quorum anguffis cavitatibus nuclei latitant exigui, fubdulces, graciles, quica, vix integri eximi queant. Folia qualia Virge fanguinez feu Corno fremina, glabra, venofa, per oras acqualia.

Cornum marem in hortenfem & fylveftrem diffinguunt. Hortenfis fructis colore variat: nam

communiter ruber eft & officulo longiore; aliquando ceræ colore, rariùs albet: faturatius etiam ruber officultumq, habet craffius & brevius, & hoc eft, inquit C. Bauhinus, Cornus maris aliud genus Cluf, Hift. cui tamen ramulos quam vulgaris maris longe fragiliores tribuic Clufus, folla vulgaris fo-lis latiora. J. Bauhinus quoq, Corna observavit Basileæ apud Fel. Platerum magnitudine & colore discrepantia, alia aliis altero tanto & ferè triplo majora, succulentiora, saturate colorata, & purpura sua manus inficientia, gustu minoribus non minus sapida. Sunt & colore subro manus non

Vires.

Cornus sylvestris multis in locis invenitur, in Misnia, Austria, Pannonia. Nos in agro Pedemontano & Mediolanenti in fepibus eam observarimus, ubi folium fruedici; fed udura in arbormem pulchram evadit. Quod Hermolaus è Theophrafto haufiffe videtur, nimirum Fruetus fylveftris Corni mauriores fuaviorischus et feripus et fe quàm urbate. & plerung, etaim majores, ut Corns omnem cultum refipuat, & negligi defideret, nobis non videtur verifimile: ideòque antequam de reipfa & verein met de la contra contra de la contra c experimento constiterit, de ratione ejus reddenda non erimus soliciti.

Floret primo vere antequam folia erumpunt, Martio, & in calidioribus Februario mense; pro Veris constitutione & temperamento, serius citiusve in eodem loco: Augusto, Septembri, interdum

eriam Octobri demùm fructum maturat.

Corna refrigerant, exficeant, adlfringunt, conftipant quomodocunq fumpta. Hinc conveniunt practipule in diarrhea ac dyfenteria: ardorem febrilem ac fitim grata fua aciditate leniunt ac reflicionume. itinguunt.

Condinutur murià ut Olivæ; fit etiam ex jis fapa quemadmodum ex Cerafis: itémq, è pulpa Electuarum at febres, ad fluxiones biliofas, ad fitim, ad excitandam appetentiam utilia. În diar-thou & dyfementa exhibentur fructiue exficenti è pulverifait ad 3): Corna

Lib. XXVII.

De Arboribus Pruniferis.

Corna ficca contrita, & cum oleo Myrtino aut omphacio mixta in Emplaftri formam, prafenti auxilio funt ad vomitiones ventriculo imposita: contra fluxum autem alvi abdomini inducta, contra menses immodicos pectini ac coccygi applicata. Cornum arborem caveri oportet circa alvearia, nam flore ejus degustato alvo concita moriuntur

In Hetruria abstinent demorsi à cane rabido per integrum annum à quorundam lignorum, præfertim Corni maris & freming contact. It significant minima a quorimicant nignorum, pra-fertim Corni maris & freming contactur. Significant ut tellantur ii qui rem experimento comper-tam habent) fi harum virga tantifier manibus teneantur donec concalefcant, illico demofi rabie exagitantur. Matth. quem vide.

Folia quoq, & germina gultu acerba funt, valentérq, deficcant: itaq, maxima vulnera glutinare poffunt.

Hujus lignum omnibus lignis durius perhibetur, ad radios & dentes rotarum utiliffimum.

2. Tsjerou. Ponna H. M. P. 4. T. 39. p. 81. Cornus Malabarica foliis Nymphaæ.

Quanquam minor Ponnæ species habetur, tamen æquè procera est, frondibus umbrosis in latum diffulis: lignum prædurum, rubicundum, crasso ac nigricante cortice cinctum, ut Ponna. Radix rufa, untum ngham floribus similes, præterquam quod non ex octo, sed è quatuor plerunq, constent foliolis. Fructus oblongo-rotundi, glabri, virides primim,, dein rubicundi, acido-dulces, Cornis nostratibus cum fi-gura tum magnitudine & substantia haud absimiles.

Crescir locis arenosis; quotannis fructus sert, Augusto viz. & Septembri mensibus, diúque superstes Locus &

Fructus hi ab indigenis comeduntur: E nucleis quoque eorum ficcatis oleum exprimitur ad lam- U/ur. padas. Ulus in medicina nullus.

CAP. X.

De Cerafo.

Erasus Kiess Theophr. 3. hist. 13. fructus mesna Diose. I. 1. c. 157. Cerasia & Cerasa; dicta autem à Cerasunte Pontico municipio, unde Lucullus Romanorum imperator, Mithridate debellato, primum in Italiam arborem intulit, & fructum gentilitio nomine Cerafum appellavit, Athenao lib. 2. & Plinio l. 15. c. 25. auctoribus. At verò ante id tempus, imò à mundi ipfius primordiis Cerafos in Italia spontaneas fuisse, quamvis fortasse neglectas & incultas minime dubito.

Ceraforum multa sunt genera, seu potius varietates, quas C. Bauhinus in Pinace explicat, Cerafa, inquit, alia sunt sativa, alia sylvestria, Sativa fructus forma, colore, sapore; [adde & magnitudine] inquit, and unit factor, and systemical Stative medicioning, counce; napore; i aude se inaginutuming variant. Sunt enim point figure, turbinatiore, longiore, rotundiore, corde etiam figure; it salia pediculo longiore, alia breviore, fingulis vel pluribus unà coeuntibus, ità ut ex uno periolo vel fingula, vel terna, quata dependeant, vel in racemi modum coacerventur. Colora albo fed rarius, partim rubro, partim candiciante, & quaedam in maturitate partim ex candido rubent, quaedam maturiante partim ex candido rubent. gis, quædam planè cerea, quæ Pruno infita funt; rubro, rufescente, nonnunquam in atrum ver-gente, nigro etiam, quædam nigerrimo, & succo sanguineo labia & manus inficiente. Sepore dulci, acido, austero, ex dulci & acido admixto, alia amaritudinis quid retinent, non tamen ingrata, Amerine dicta: fic alia nimia fua dulcedine faftidium pariunt, alia ob nimium acorem respuintur, alia ob aquei succi redundantiam inspida funt. Similter alia carne sunt prædura, alia carne molland to adjust incertain authentia international international content in preduction and carrie more the action of the adjusted in a fragilior, & nucleo adhæret, qui in aliis fragilior, & nucleo non infuavi eft. Sylveftria ciam variant magnitudine, figură & fapore. Nos ex fativis pro fipece diffinctis habemus, 1. Ceralum vulgarem fructu rotundo, acido, rubro.

2. Cerasum fructu cordato dulci. 3. Cerasum acidissimum sanguineo succo. 4. Cerasum majorem fructu nigro parvo, subdulci, nigro colore inficiente. Forte etiam & alia nonnulla specie differunt. Cerafum tamen flore pleno, pro natura lufu aut varietate quadam accidentali habemus.

 Cerasa sativa rotunda, rubra & acida, que nostris Cerasa sativa C. B. Cerasa acida rubella J. B. Cerajus Anglica Park, vulgaris Ger. The common English Cherry trec.

J. B. Cerajus zagama anim.

J. B. Examporibus Cerafis funt qua acida, rubro colore dilutiore [nonnulla ex his per maturitatem faturatius rubent] carne haud admodum dura vel compadta. His fapor valde gratus, prafertim mon minium acidus, fed quodammodo vinofiis; quamvis alia alia isin hoe genere acidades for minium acidus, fed quodammodo vinofiis; quamvis alia alia isin hoe genere acidades for minium facility. diora, quod cultui dicandum judicamus. Fruchus bevi prodi pediculo, 8 quam reliquorum ferè craffiore [in noftratibas pediculi faits longi lum] Arbores pich haud procera, eace recka, mulis iram is brachhatz, humiliores mulio quam dulcium, quantum & minime, arque ace pa que comi manorum fructum ferre confueverunt : ramuli etiam non tenues funt & flexiles ut in acidis nigricantibus. Ipla quoq, folia rotundiora sunt. Gummi ex se fundit lucidum, aurei pane coloris. Huic radix reptando latè se diffundit, areásque & vicina loca suis stipat stolonibus, qui transplantati & culti in arbores excrefeunt. Lignum quoq, & rami multò fragiliores, minúsque flexuosi quam exterorum: prounde periculofum has arbores confeendere.

Lib. XXVII.

Cerafus Flandrica nostratibus dicta a Cerafo Anglica, fructu majore & dulciore differt. Forte hac funt Cerafa fativa majora C. B. i. e. Cerafa Hispanica Lob. Ger. Geneva tamen & alibi in Gallia Cerafa Sativa vidimus Cerasa Flandricis multo majora, & nostratium vulgarium fere dupla.

2. Cerasa acida nigricantia solidiora, tardiùi maturescentia J. B. An Cerasa acidissima sanguineo fucco C. B. D. Herman. in Hort. Leyd. bæc duo separat.

Inter lautiora quidam hoc Cerafi genus habent, cùm ob vinofum faporem, tum ob carnis foliditatem, ut equidem cenfemus. Non est his ea arborum altitudo quæ fylvestribus Cerafis. Ab arboribus acidorum multùm quoque differunt. Non enim folent in magnos ramos dividi & extendi, fed ramulis tenuioribus quam catera omnes donata funt, pendentibus ferè & ad Betulam quodammodo accedentibus. Fructus ex longiusculo pediculo magni, nigri aut ex nigro spadicei, suo succo inficientes, carne firmiore, acida valde, multum adstringente.

An Cerasa acidissima sanguineo succo C. B? quae in altiore arbore proveniunt, & longissimum

Demonde exficcantur pro fiticulofis febrientibus, pulpam etiam excoquunt Bafileenfes. Parant ex is contufis cum ipits adeò nucleis, & mixtis cum vino bono, id vini genus quod tempore Caniculae in deliciis habent nomine. Wiechfelwein. Modum conficiendi vide apud J. B.

Hoc genus Cerafi pediculis longiffimis, fructu acidiffimo, fucco fanguineo ab aliis omnibus facilè diftingutur. Morella nostratibus dicitur, quamvis Parkinsonus pro Morello aliud proponat.

A. 3. Cerasu major ac sylvostris, fruitu subdulci, nigro colore inficiente C. B. Cerasus sylvostris fruitu nigro & ruivro J. B. Black Cherry itte. Massarbs.

Lemma C. Bauhini huic Ceraso apud nos sponte nascenti apprime convenit. Est enim arbor grandis & procera, fructu parvo, carne pauca, succo nigro colore inficiente, pediculis longis & quantum adhuc observavimus aliorum Cerasorum tenuioribus.

quantum annue conervavimus autorum Ceratorum temuorious.

J. Bauhinus Cerafum fylveltrem fructu rubro & nigro quam vocat fic deferibit,
Vulgaris notitize arbor est, procera, recta; cortice exteriore fipadicco aut cinerco, maculofo, lavi:
Vulgaris notitize arbor est, procera, recta; fubrusta. Pata Loti ololonga, Pruni foliis longiora, dense
interiore virenti, sub quo materies firma, subrusta. Pata Loti ololonga, Pruni foliis longiora, dense
crenata, splendida, subamara. Plates ex acdem quasti vagina plures timul juncti, pediculis tenuibus
fesquiuncialibus aut fextantalibus, nonnihal rubentibus, ex foliis quanque, candidis & ut in Pyrocrecta, in curorum modio canalibamenta multi-alba azisticatorio denare, quibus leonnos shake in vis, in quorum medio capillamenta multa, alba, apicibus croceis donata, quibus longior fiylus in imo calyce furrigitur, oris in quinque lacinias reflexas, nonnihil purpuralcentes divilis. Ex hoc flylo observavimus hortulanum ingeniose pradicere solitum futurum Cerasorum proventum: sub eo enim latet fructús rudimentum, quod frigore affectum facile nigrefeit, remanentibus nihilominus aliquandiu integris, nulláque injuriá tacits florum petalis. Fructus fuccedir rotundus, unciali ambientibus inferiores de la constanta de l plitudine inferior, dulcis, magnitudine & colore diversus, in quo officulum orbiculatum lave, durum, dentibus tamen fragile, nucleum continens album exacutum, amaricantem, flavescente tunica contectum. Gummi itillat flavum, ruffum & densum.

Hac (pergit J. Bauhinus) quadruplici varietate potiffimum differentes fructus gignit: Rubrum & mgrum, & utrumque vel majorem & carnofiorem, vel minorem & macriorem. Major tam ra-ber, quam niger dulcior eff exteris, cultu talis, ut equidem cenfemus, effectus. Minor nullius unnot, quant inger outer the cases in cause in common common common and in indicating quant cultis gnarus, tam tuber quain inger plerunq, amaricar, fed carents ut pravalente dulcedine haud fit ingraus. Videtur describere Cerajum nostram sylvestrem fruitu nigro, que epud nos menquam haud fit ingraus.

(quad feam) frudum rubrum profert.

Ex hoc positimum genere meliora nostri torrent, & Electuar. conficiunt pro puerorum cibo &

4 Ceraju major fruitu cordato magno. Ceraja duracena oblenga J.B. An Ceraja crasja carne du-ra C.B? Che Heart Chetty.

Speciolus hic Ceraforum fructus magnus est, oblongus, ad cordis figuram aliquatenus accedens, carne dura folidaque, dulci, coloris ex albo rubelli, nucleo magno. Folia majora funt quàm Cerafi vulgaris acidi, ad Castaneze folia quodammodo accedentia, deorsum fere dependentia.

In hortis fatis frequentia funt. Variant colore rubro, albo, nigricante. Horum Aviculæ appe-

Cerasus store pleno J. B. Cer. bortensis pleno store C. B. item Cer. bortensis store rosco equidem.
 Cerasus store multiplici Park. parad. Cerasus multistora fructus edens Ger. item Cer. multisstora pauciores fructus edens ejuddem.
 The bouble stower'b Chettp.

Non alia in re differt à Cerafo vulgari Anglica aut Flandrica quam florum petalorum multipli-cata ferie. Duum autem generum est, Alterius flores minus multiplices funt, hoc est, paucioribus petalorum odninhos, dodos infimirum tribité conflant; alterius plentifum fant, & e plantibus sierbus per la lorum odninhos, dodos infimirum tribité conflant; alterius plentifum fant, & e plantibus sierbus peralorum composit. Prior Cerafus flore rosco, posterior Cerafus pleno flore C. Bauhino dicitur. He arbors trudus interdum sed pauciors se se parlos proferunt, illa autem que pleno flore est rariús. Gerardus in arbore hujus generis per multos annos à se in horto diligenter culta & parieti etiam affixa, ut Solaribus radus foveretur, nullos unquam fructus observare potunsse scribit.

6. Cerasus pumila C.B. J. B. Park. parad. Chamacerasus Ger. The Dwart Cherry. Clus.

Varie alditudinis invenitur Chamzcerafi frutex: nam interdum in cabitalem, bicubitalem aut ampliorem magnitudinem attolliuru; umbrofis videlicer locis & tenui folo; ficcioribus autem locis & tenui folo; ficcioribus autem locis & tenui folo; pictura femitas pleruma, fupra pedalem altetudimen non affurgie. Tenues & lenos haber ramulos feu virgas, nigricante ex cinero cortice obductas, que ex intervallis quadam tubercula & velut gemmas proferunt, unde tanquam ex Cachrye aliquot exigua foliola, Myrti Tarentinæ foliis æqualia mas proteunt, unter categoant ex Cacariyo anquot exigua (1910a), payyu Tacarinia prodeunt, fimilique flores bini, terni, quaterni aut quim fele explicant, candidi, pentapetali, multis in medio ftaminulis præditi, Cerafi vulgaris floribus petrimiles, minoros camen: infra hos flores atq, etiam in extremis virgis ex aliis tuberculis exeunt fine floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus folia fuperioribus floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus floribus folia fuperioribus majora, Cerafi vulgaris floribus f garis acerbo fructu foliorum formam imitantia & in ambitu fimiliter crenata, longe tamen minora, garb aceroo fracte (onto an inotican minerales of interest minerales celebras) song cancer and sea de art viridates (plendenta, fubamari gutts; His fuccedit exigus) fruitan, roundus, carnofins, maturitate ruber, exficcantis minufque grati faporis quam funt acida Cerafa, offeo intus nucleo.

maturiate ruber, extructation infinique guat isports quatit futre action. Certain, outeo fittus infinites. Radis: craffa, longa, dura, paucis fibris practica, profundom petens, & qua difficulter etti poffit. Paffim in Pannonia, Austria inferiore & Moravia editionbus fiecifique locis nafeitur; ad vineto- Lecuri. rum etiam in collibus fitorum marginibus & ad publicas vias.

Not. Non peculiare est Chamæceraso gemmas alias storiferas minoribus soliis vestitas, alias quito esses tantum producere, sed Ceraso, Piro, Pomo, alissque nonnullis arboribus commune.

A. 7. Cerasus sykvestris Septentrionalis Anglica fruitu rubro, parvo, serotino. The wild Koz-thern English Cherry, with small late-ripe fruit.

Materies Cerafi nigræ fimilis. Caudex in infignem magnitudinem excrescit, adeò ut Orgyiam non-Materies Cerán ingre timilis. Caudex in mignem magnitudinem excrelcit, adeb ut Orgyiam nonnunquam feu duas ulnas ambitu excedat. Felia quiam Cerán ingra longiora latorique & acutioribus denticulis incila. Fraelus parvus, rotundus, ruber, quíque ante initum Septembris plenam maturitatem non allequitur, quamvis arbor cum primis fili generis florest, tunc quoq, acerbus ut vix
edendo fit. Officula fata prompte germinant, quaque indé emergunt virgæ feu arbufculæ Cerafis
hortenfibus inferendis aprilitimæ cenfenture; furculis in arbores proceras celeri auchu adolefcentibus,
fruchus etiam præcoess & gultui gratos edentibus.

Ad ripas fluvii Tefæ, propè Bernards-castle oppidum copiosè oritur, observante D. Johnsono, qui & descriptionem eius transmist.

8. Cerasus uno pediculo plura ferens J. B. Cer. uno pediculo plura Ger. Cer. racemosa bortensis C. B. Cer. corymbisera Park parad. The Flanders Cluster-Cherry.

Hoc genus modò duos, modo tres, sape etiam quatuor aut quinq, uno pediculo profert fructus, nec aliter à Ceraso vulgari differt.

Nos pro luxuriantis natura: effectu aut partu monfrofo habemus, nec speciem distinctam consti-tuen puamus, ciun in eadem arbore plures dentur fractus soltratis, seu in singulis pediculis singuli, cumque speciem suam non semine sed stolone aut infisione producat.

Cerasus racemosa J. B. Ger. & aliorum.

Non diversa videtur à præcedente, etiam C. Bauhini judicio, quædam (inquit) racematim uvæ modo dependent; cùm de præcedenti dixisse, Aliquibus terna, quaterna, quináve poma esse in uno pediculo.

Cerasus amat cœli statum frigidum, solum verò positionis humectr. In tepidis regionibus parva provenit. Calidum non poteli luftinere. Montana vel in collibus conftituta regione latatur. Pal-lad. Per totam Europam frequentiffima est. Nusquam meliora habentur Cerasa quam Lugduni, inquit Amatus, cui aftipulatur J. Bauhinus, seu hoc loci naturæ, seu potius culturæ diligenti de-

Florent omnes in Germania, atque etiam Anglia Aprili mense; in calidioribus haud dubie citiús. Fructum maturant Junio & Julio pro specierum diversitate. Est apud nos præcox quoddam genus quod Maio mense maturescit, Cerasa idcirco Maialia dicta.

De satione, insitione reliquaque cultura Cerasorum consulantur Rei rustica & Horticultura scri-

Cerala recentia alvum laxant, ficca restringunt. Item dulcia alvum subducunt, sed minus grata Vires. sunt stomacho. Acida & austera pituitosis excrementosisque ventriculis sunt apta, sed astringunt.

Aqua acidorum stillatitia, & cerasa ipsa in intinctibus febrilem ardorem compescunt, sitim extinguunt & cibi appetentiam conciliant. Cum Saccharo condita ventriculo grata funt, & inter prastantissima dulciaria à matronis nostris habentur : verum ob humorem aqueum abundantem diu asfervari nequeunt.

Decoctum Ceraforum acidorum & arefactorum in affectu hypochondriaco fummopere valere, imò hoc unico remedio complures convaluisse liquidò asseverare non veretur Fernelius Consil. 43. ad

Cerala dulcia in morbis capitis, Epilepfia, Apoplexia, Paralyfi, peculiaritor proficua confentur. Riffius apud 7. B.

Riffus apua 7. B. 7. Caraforum, & loquelam mox recuperavit. The Keffer in fua Chymia, cap. de fructibus.

In balbutie & aliis loquelæ vitis lavetur os læpiffime cum Sp. Ceraforum nigrorum; funt enim infigniter cephalici, fummopere roborant mufculos linguæ & Sp. ejus ufui deffinatos.

P. 76 Faber.
Dulcium

Dulcium nigrorum recentium aquam ftillattiam à nonnullis ad Epilepfiam mirificè commendar ait J. B. in iplo paroxylino in os infulam dol. 5 iv. aux amplius. Hae valdè celebratur, & apud ait J. B. in iplo paroxylino in os infulam dol. 5 iv. aux amplius. Hae valdè celebratur, & apud aux consultivos, practipue infinitium. Lego apud J.Baumatonas moltras in frequenti ulu eff ad motus convultivos, practipue infinitium. Lego apud J.Baumatonas moltras in frequenti ulu effective descriptions and productive descriptions. matronas notras in frequenti un est au niorus convulntos, practipue miantuum. Lego apud J. Bau-hinum, Praffans hac habetur à quibhfdam adversis puerorum convultiones, Aquæ Ceraf, nigr. & florum Tiliæ aquas partes milce. Dof. 3 j. aut 3 ji, pro attate.

florum Tiliz aquas partes milce. Dol. 31, aut 31, pro atate.

Ex Cerafis vina feu potiones variis modis parantur, vel per deftillationem, vino Cerafis Alembico immiffis affulo; vel infutione fola, vel ex fucco expresso cum Saccharo mixto & fermentato. In Infinition article is a minimum and in the first and in the second of the remember of the first and in the f

Acasa ex Ceraiis recentious poutonem paraiit ourrageo utetam, quam notunt antequam fermentetur. Æftivo tempore în tabernis venalis extat, & ad refrigerandum utilis centeru. Oleum è nucleis Ceraform per expertionem electrum maculas & lentigines cutis auferre dicitur illiu 3, utile quoc, habetur Arthritidi, necnon calculo renum & veficæ.

Gummi Ceraforum cum vino dilutum diuturnæ tuffi medetur; colorem quoq, commendat, visum

acuit & appetentiam invitat. Celebratur étiam vi lithontriptica ex vino portum. Digle, Galen.
Nonnulli ut minus noceant Cerafa fi ad fatietatem edantur, officula unà deglutire jubent. Ve-Nonnulli ut minus noceant Cerala ii ad iatuetatem edantur, oticula una degiutire jubent. Verum nobis tentantibus id malè ceffit. Nam pluribus Ceraforum unà cum pulpa officulis deglutiris per aliquot pôtt dies gravitatem, & dolorem fenfimus in fundo ventriculi, ex efficulis ibidem reflantibus ortum, qui ægre nec hifi plurium dierum fipatio expulis nucleis fenfim tandem evanuia Fortè ii quibus ventriculi tonus robultior eft & validior totidem vel etiam plura fine noxa devorare

Videmus Passeres qui plurinuum Cerasis delectentur eo tempore quo Cerasa matura sunt longe majora habere hepata quam alias. Unde colligiur Cerala hepar augere & corroborare. Experimentum est Arnoldi Villanovani, de cujus veritate dubito; nec tamen fi verum esse inde sequingr quod ille deducit. Nam forte magnitudo hepatis morbolam potius quam fanam ejus conflitutio-

nem arguit.

Ceraforum quæ hodie in honore & pretio funt Catalogus

1. Cerafum præcox Maiale dicum. The Man Gherry, quia Maio mense maturescit. 2. Cer.

1. Cerasum præcox Maiale dicum. The Man Gherry, quia Maio mense maturescit. 2. Cer.

1. Cerasum præcox de Gherry, 2. Cer. Archiducale. The Arch Dulke Gherry, 4. Flandricum, superius sichum. The Flandricum Scherry, 5. Cordaum rubrum. The Papiler, 8. Cerasum in Gherry, 6. Cordaum anguistum. The bieching Seatt. 7. Neapolitanum. The Papiler, 8. Cerasum and Flandricum. The Man Gherry, 10. Purpureum. The Burple Chercarnatum. The Caratanim. The Diarth Gherry. 13. Lucz Wardi Cerasum. Ruike 19arts Gherry. 14. Cerasus racemos.

The fuller Gherry. 13. Lucz Wardi Cerasum. The Diarth Cherry. Vino conficiendo præstantissima habentur Cerasum Mediolanense magnum & Cerasum Morellum. The Morellum. The Morellum. The Morellum. rp; à fucco Mori amulo.

Paco-caatinga Brafileenfibus Marcgr.

Ad Cerala referri potest. De hac tantum habet: Fructus ferre in uvam congestos novem, aut Act Ceraia reterm potett. De nac tantum napet. Fridatus fotte in urani congentus novem, aut decem digitos longam, Magnitudine Cerafi fylv. nigri coloris, & nucleo Cerafino, adfiringentis faporis: à columbis avadé devorari, ab hominibus non, ufurpari ad tingendum colore cæruleo; baccas ficcari posse & diu servari.

Ibipitanga seu Cerasus Brasiliana Pisonis & Marcgr.

Ad hunc potius locum (ut suspicor) pertinet; nec enim calyx floris residuus esse videtur umbilicus de quo loquitur. Mourouve J. De Laet. Ind. occid. lib. 16. C. 11.

De hoc duntaxat ícitur, non multùm abludere à Pruno ; flores ferre luteos, fruetus inflar Ceraforum, longis pediculis, officulo exiguo, carne crocea & fuavi.

Copalxocotl Tepeacensium J. de Laet. Ind. Occid. L. S. C. 17.

Arbor est inquit Ceraso valde similis fructus fundens exiguis Pomis similes, qui salivam quandam valde glutinosam fundunt, & ideo ab Hispanis Cerasa gummosa appellantur.

CAP. XI.

De Olea.

Lea Gracis 'Endus, Latinum nomen à Graco factum est, et diphthongo in e abeunte, sic ab These colum. Basic attemn a sies i.e. Lave vel lubricum deductur, aut à see levigo, lu-brico, quòd producar id quòd levigat lubricatque, videlicet oleum. Olea prunifera arbor est foliis perpetuis, fructu racemoso, pulpa liquore pingui scatente, officulo

i. Olea

I. Olea fativa J. B. C. B. Ger. Park. The Dlibe-trec.

Lib. XXVII.

J. B. Mediocris magnitudinis arbor eft, quandoque procera & prægrandis (ut recte Stapelius) ramis in latum ampluma diffusis [J. Bauhinus haud valde patulam esse att] trunco magna ex parte no-doso, materie aqualiter spissa, satis solida, alicubi & crispa & intorta, gustu amaricante, colore inter flavum & spadiceum ferè medio, nonnunquam etiam maculis utriusq, coloris invicem convolutis conspersa, præsertim cum ad justam ætatis consistentiam pervenerit, teste Cordo. Cortex tam trunco quam ramis obducitur coloris cinerei, lavis, glaber. [Cordo in his flavus] Folia oblonga & angusta, Salignis ferè fimilia, acuminata, incifuris ac manifeitis venis, (excepto unico nervo infigni à pediculo ad acumen oppositum excurrente) carentia, crassa, pinguia, ngida, supernè coloris atro virentis, certè saturatius virentis [rectius Cordus, in viridi slavescentis] inferius canescentia, nullis tamen pilis obsita, tam brevibus pediculis harentia, ut surculis quasi inserta videantur [ex adverso utplurimum bina Stapel.) ex quorum alis proferuntur pediculi, quibus flores racematim coharentes fustinentur, albicantes, Sambucinis fimiles, è quatuor foliolis fructús rudimentum complectentibus contexti, ex herbido candicantes, qui non omnes ad frugem perveniunt in Europa: in iis verò locis quibus propria est hæc arbor perveniunt ideóque congestæ ejus baccæ confertas uvas æmulantur. Flosculis succedunt fruëtus siguræ ovalis, aut glandium ferè, magnitudine varia. Nam in Hispania nascentes, quos Olivas Hispanicas vocant, mediocre Prunum aquant; Italica pleraque & Narbonenses vix mediocrem glandem superant, quamvis ea smt habitiores rotundioresque, primum virides, postea savicantes, per maturitatem purpurascentes, tandem & nigricantes, quædam etiam ex pur-pureo punicantes, sed rariús: Sunt & quæ in Hispania albæ fiunt (ut annotat Clusius) sapore valde acri & amaro, & nescio quid acerbitatis & nauscosi admixtum habente, etiam in maturis & mollibus, carne primum dura, maturitate molli ac pingui, officulum lignofum, oblongum, utrinq, acuminatum, & in hoc proportionatum nucleum unicum habente. Qui vero in ils continetur luccus pinguis oleum fit dulce, aquosus, qui amarus, amurca. Foliorum quoq, sapor amarus est, non sine acrimonia tamen. Radicibus nititur (inquit Cordus) partim rectis, partim obliquis, in summo caspite obharentibus, materia trunci modo solida.

Lustranica Olea (inquit Clusius) minores Olivas proferunt [ità quoq, Lucenses quarum Oliva Differencia apud nos laudatissima, alizque Italica] sed multum olei, ejusque prastantissimi prabentes. Sic etiam nonnullæ quæ in Gallia Narbonenfi & Bætica nascuntur oleæ minorem fructum serunt, ex quo plus olei exprimitur, alteri quod de majoribus Olivis elicitur longè præferendum.

Decerpuntur mense Novembri, Decembri, Januario & Februario in Granatenfi regno: namque Tempus. antea non maturescunt. Sternuntur deinde in pavimentis donec rugosæ fiant : deinde molæ supponuntur, & torculari exprimuntur, affula fervente aqua; ità enim oleum reddunt. Nonnulli olivas perticis decutiunt, quod alii improbant, qui potius admotis scalis manu legunt, nè sequentis anni spem decutifis germinibus præripiant. Veltementer enim laborant Olez peccutife & detrimentum capiunt. Olivantibus lex antiquissima suit, Oleam ne stringito new verberato. Plus.

Immaturas plerumo, condiunt per Hispaniam & Galliam Narbonensem: interdum etiam maturas & nigras: condimenti loco apud nos cum carnibus affatis præfertim vervecinis, efitantur, in acetariis etiam usurpantur. Itali mensis secundis inferunt, & cum pane edunt. Excitant appetitum, movent alvum, humentem ventriculum exficcant & confortant.

Olea Minervæ dicata sacráque erat, vel quòd Minervæ munus effet, vel ut Martianus Capella, quòd artes & disciplinæ, quarum illa Dea est, Oleo ac lucernarum lucubrationibus perdiscantur.

Olea quoq, veniæ pacifque index erat, proinde veniam pacéma, fupplicantes Oleæ ramulos manibus gestare soliti erant.

Olearum differentiæ desumptæ sunt vel à forma, vel à colore, vel à succo, vel à magnitudine, vel à loci varietate, vel ab inventoribus, quas omnes persequi infiniti laboris esset. Veteres varia tradidere genera, quorum nomina speciebus hodie cognitis accommodare perdifficile effet; quocirca nos iis non immorabimur. Colymbades * Plinius diftinctum genus fecuse videtur : aliqui olivas * Lib.15.c. 3. conditas oleo fuo puras innatantes effe volunt, & Halmades, i. e. murià conditas ab iis diftinguunt.

Alii Halmades & Colymbades confundunt. Olearum autem tot differentiæ non observantur quot Pomorum, Pirorum, Prunorum, vel quia arbor naturá suá minus apta est ex semine nata variare; vel quia agricolarum non intersuit in iis serendis, colendis & quoquo modo immutandis adeò industrios & diligentes se præbere. His adde arborem ipsam, cum frigidioris coeli minus patiens fit, Gallicis, Germanicis, Anglicis Hortulanis, qui in variis fructuum speciebus producendis & procurandis maxime curiosi & occupati sunt, se colendam non permittere.

Celebriores olivarum differentiæ à C. Bauhino & Joanne fratre recensitæ sunt,

 Olivæ maximæ Hilpanicæ, prunis mediocribus aquales, & figurå fimiles, quæ etfi fucculentæ funt & carne multa, amaritudinem tamen infignem habent, unde & olei minus reddunt, amurcæ plus, ideóque nonnullis minùs probantur, minoréque is sapore præferuntur.

2. Olivæ minores, Genuenses, Lucenses, Provinciales, eædem Lustanicæ, Narbonenses & Bæ-

tica Clusio. Ha dulciores funt & plus olei fundunt.

3. Oblongæ, atrovirentes, ad lacum Comensem natæ, quarum uterq, Bauhinus meminit, quibus conditis nihil sapidius & suavius, quamvis & macræ sunt, & propemodum respectu maximarum Hi-spanicarum exsuccæ videantur, addit C. Bauhinus carnem duram esse & ossi sirmiter hærere.

4. Olivæ albæ, quarum & Plinius meminit.

In Herruria habentur Matth. & Caf.

1. Minores & rotundiores, plurimum olei habentes, quæ Olivella vocantur Cæf. quas prægrandes arbores Juglandium instar ferre scribit Matthiolus.

Pppppp

Locus.

Lib. XXVII. De Arboribus Pruniferis.

 Majufculæ & oblongæ, oleum parcius fed dulciffimum reddentes, quæ nomine à radiis defum-pto Raggiariæ dicuntur Caf. Has Oleæ minores proferunt, iffq, in cibo utuntur.
 Majores & pulpoliores ad condituras tantum quæfitæ, quas Regias Cæfalp. vocat. Non videntur differre ab Hifpanicis maximis: nam Matthiolus eas multo plus amurcæ quam olei fundere feribit. 4. Sunt quædam quarum caro ab offe recedit cum franguntur, virides quæ conditæ gratiffimæ fiunt,

quas Colymbades Cafalpinus cenfuit. Varietates Olivarum in Gallia Narbonenfi cultas recenfer D. Magnol. in Botan. Monspel.

1. Oliva major oblonga, angulofa, amygdali forma, vulgo amellau, ad condituram maxime expetitur, suavissima enim est, & rose habet odorem.

pentur, navimma emu en, es roise nacet outreun.

2. Oliva media oblonga angulola, vulgo culivizire, vulgariffima ifta eft.

3. Oliva media oblonga, fructu corni figură, vulgo comiau, in multis etiam olivetis vifitur, fructum habet oblongum magnitudinis ferè & figura corni fructus.

4 Oliva minor oblonga; vulgo pichouline, in variis etiam locis ista reperitur: in cibis multim

5. Oliva major fubrotunda, vulgo ampeulau, inter olivarum species ista maxima est, & ad condi-

tuam pracupus servatur.

6. Oliva media rotunda viridior, vulgo verdalle, ifta fimiliter ad condituram colligitur; cujus species reperitur, que albidior est, & vulgo blancas dictur.

7. Oliva media rotunda praccox; vulgo marras, citò maturescit, & ab arbore cadit.

8. Oliva minor rotunda racemola, vulgo besteillas, in racemulos veluti congesta est, unde no-

men habuit. 9. Oliva minor rotunda rubro-nigricans, vulgo salierne, non omnino nigra est, sed rubrum colo-

rem habet commixtum.

10. Oliva minor routuda, ex rubro & nigro variegata, vulgo pigau; aliz plurimz variis in locis nafanturu, fed ilte, tum ad oleum, tum ad condituram meliores cenientur.

Olea neq, frigidum, neq, prafervidum celi flatum amat, ideòque trans Alpes & Cebennas montes non invenitur nili in hortis culta & à frigore munita. Quin & frigidiores hyenes etiam in Provincia & Galla Narbonenfi cam adutunt. Cum in Gallia peregrinaremur, Anno 1665, pracedens hyems afperrima aliquot Olearum millia in Provincia corruperat inaffimabili incolarum damno, placaque tempa à radice semplilobant. Modicos cliuses amat, unad ventus emilios fisciones, oleanes que monte de sentinare in contrata de sentina de sentinare in contrata de sentinare in contrata de sentina pleraque tamen à radice repullulabant. Modios clivos amat, quod ventostepidos fuicipiant, olea-rum autem natura flatus deiderat. Nos in valle ampliffima Fuliginenfi in Italia, inque Termensis extrema parte, in alcenfu collium convalles dicas terminantium ampliffima omnium que in Italia vidimus Oliveta observavimus pragrandibus arboribus densa, ubi Februarii initio rufticos Olivis decutiendis & colligendis occupatifilmos observavimus. Lucos quinetiam Olearum densissimos Gal-

Solum Oleis commodiffimum nonnulli effe aiunt cui glarea subest, aut sabulum pingue : sed & densior terra, si uvida sit & lata, satis convenit. Humidior sanè floridiores & pinguiores olivas pro-

Hanc arborem multi existimant, ultra milliarium sexagesimum (quadragesimum Plin.) a mari aut non vivere, aut non esse sercem; quod tamen experientia repugnat Quercum & Oleam tam pertinaci odio diffidere aiunt, ut altera in alterius (crobe depactæ mori-

antur. Plin. Nobis non videntur verifimilia que feruntur de hujufmodi antipathiis. Junio mense magna ex parte omnes Olez florent, inquit J. Bauhinus, sed in Germania & locis Septentrionalibus tardiùs, ubi quamvis diligentiffimè colantur nihil præter florem producunt. De Septementonamous tarques, uno quantivis unigentimine constitue in ima partei norder productini. De tempore & modo colligendi tipernis obiter diximus. Optima etas addecerpendum inter copiam bonitatémq, incipiente bacca migréfere; tunç autem Drupa feu Druppa vocantur.

Olivas criam decerptas fed pracipue excuffas aquá calida lavare convenit, inquir Autor Teominis.

Constantino Casari attributorum.

Olea lente admodum crescit, Theophrasto & Virgilio autoribus, sed quam diutissime vivit. Pli-Onea tente administration interprinanto expression of the death of the ministratification of the ministratification of the ministration of the min his agir: cujus de putandi tempore confilium an pracepium praterire requeo. Quinetam (in-quir) pluribus annis interporis olivetum putandum elt. Nam veteris proverbii meminisse conve-nit, eum qui arat olivetum rogare fructum, qui stercorat exorate, qui cadit cogere. Quod tamen fatis erit octavo anno feciffe, ne fructuarii rami subinde amputentur. Cui potius obtemperandum existimanus, quam alis qui ingulia anni putare pracipiunt; clim & Malos obfervareimus à putatione aliquandiu laborantes malè affectas & infocundas fuille. Stipitem Oleæ etiam aridum & levem terræ implantatum & germinare & radices agere Fortunii Liceti experimentum est, quo confrimatur illud Virgili Traditur è ficor addi clegim ligno, V. Lib. I. cap. 18. p. 35.

Ex cadem Oliva differunt fueci: Primum omnium è cruda atq, nondum inchoate maturitatis,

Omphacinum vocatur. Hoc præstantissimum; Quin & ex eo prima unda præli laudatissima, ac deinde per diminutiones. Quanto maturior bacca tanto pinguior fuccus, minifique gratus. Optima autem atas ut jam diximus ad decerpendum inter copiam bonitatémy, incipiente nigrefeere bacca, Amurcæ color est qui Olivam cogit nigrescere, ideóque incipiente nigritia minimum amurcæ, an-

te eum nihil. Plin.

Olivam collectam in tabulatis servandi nec priùs quam sudet premendi, morem improbant Cato, Plinius alique, chin onni mora oleum decrefact amurca augeatur. Addit oleum non tantum minui fed & deterius fieri. Oleum quidem inde deterius fieri non denegoverim, quid Olee in acervo concalescant præviå quadam ad putredinem alteratione, & amurca forte si in bacca remanserit olei saporem corrumpat : at verò mora in tabulato oleum minui, amurcam augeri neutiquam concesserim, cùm amurca aqueus fit lumor & calore facile evaporet; Oleum autem cum fit succus pinguis & tenan, non item; sed magnam caloris vim exigit ut elevetur & ascendat, aut dissipetur. Quapropter

Quapropter (inquiunt) dubitare non debemus, Olivam lectam primo quoque tempore premendam. Ergo ut primum diftricta fuerit Oliva, fubftratis tegetibus aut pannis expandi debet, quo aquofitas ex iplo reficcetur, & à folis ac virgultis repurgetur. Hac enim commifta olei diuturnitati obfunt. Tum diligenter mundata protinus in torcular deferri, & integra in filcinis novis includi, tati oblunt. Ium dingenter mundata protinus in torcular deterri, & integra in hicinis novis includi, prafdogue fibbieri, ut quantum poffit paulifiper exprimatur. Poftea refolutis corticulis combiri debuurt, adjectis binis fextariis integri falis in fingulos modios. Quod defluxent in labrum protinus decapulator depleat, & in fictilia labra, huic ufui praparata defundat. Hoc enim fiuaviffimum eft & tentiffimum. Nam aneis & plumbeis vitiatur oleum. Longé melioris faporis eft oleum quod minore vi prali quafi lixivium defluxerit. Nam fi nuclei confringantur olei faporem vitiant. Deterius est quod ex reliquis fracibus premitur, sed paulò graviore pondere. Hoc tortivum non malè dixeris oleum. Sed tertiatione multò deterius oleum exit. De viriis olei emendandis consule R R. scriptores.

Olivas condiendi soliciti fuerunt Veteres (verba sunt Cherleri) quanquam revera nihil aliud sunt Olivas Continenta ionetat tuestum vectorsyvenor tuna caterieri quantquam revera mina anno iumt quam palatis blandimenta. Tam ingeniofis fuit venter tu 8c amara, nec ab ipfa natura percocha fuz quoq, voluptati placere coegerit. Quid quasfo guftu horridius Oliva five matură, five immatură, at fuavitatem invenit ars, quam non poruit natura. Plurimos eas condiendi modos tradiderunt Columella & Palladius, quos apud iplos requirendos omittimus. Nam nunc dierum unico tantum, eóq, fimpliciffimo modo, muria ex aceto & fale parata conditæ ad nos fere adferuntur.

Oliva quamvis per maturitatem nigræ funt, sapore quoque acri, amaro & naufeoso, oleum ta-men quod indè exprimitur ferè pellucidum est, nonnihil flavicans, sapore dulci & grato, unde patet saporem hunc & odorem parti aqueæ seu amurcæ inhærere. Laudatissimum autem apud nostrates

habetur olcum quod coloris omnis & faporis maximè expers est.

Oliva matura ex Veterum sententia temperate calida sunt; verum facile corrumpuntur, ventri-culóq, oculis ac vesica nocent; torresacta tamen & illita nomas sistum & carbunculos emarginant: immatura exficcant & aftringunt. Colymbades adftringere, ventriculum roborare, appetentiam excitare dicebantur. Qua ad nos adferuntur condita funt antequam maturuerunt, intelligo tamen Italos maturas & nigras etiam interdum condire.

Olearum folia refrigerant, exficcant & aftringunt, Ulus externus & pracip. in fluxu alvi, menfium, in herpetibus & fimilibus, Oculi medicamentis (autore Diofcoride) ob vim fuam mutiorem convenientiora funt Oleaftri foliis. Quod intra fructús nucleum est cum adipe & farina scabros angues excutit. Succus fruticis accenfi recentis destillans sanat lichenas, surfures, manantia ulcera. Plures foliorum usus vide apud Plinium.

Olex materies pracipux commendationis est apud operarios pictores, & statuarios, à quibus ad præstantes operas' desideratur, cum Ebeno, propter densam & tractabilem ejus substantiam, & colorem subruffum & varium (quem tamen Aqua forti affusa inducunt) quem ductus & nervi intorti referunt. Ad nos allata non mensura sed pondere venditur. Lampadibus, alusque usibus me-

Olei usus adeò multiplex est tum in cibo, tum in medicina, ut omnes explicare plus temporis & olei requireret quam instituti nostri operis ratio patitur. De his consulendus Galenus, tum Dio-

scorides, Plinius alisque tum è veteribus, tum è neotericis.

Pollionem Romulum, referente Plinio cum centefimum annum excedentem D. Augustus hospes interrogaret, quanam maxime ratione vigorem illum animi corporísque custodiret, respondisse intus mullo, foris oleo. Cardanus etiam tria præcipue ad longævitatem facere affirmat, nimirum Lac, mel, oleum: intelligit autem non foris inunctum, sed intro assumptum & in cibis usitatum. Oleum & salem emere oportere Aristoteles autumavit, utique quòd utrumque ad prorogandam vitam quàm

Oleum nature aeree particeps esse vide videur, unde aque innatat, nec cum humidis aqueis permise-tur, sed quamvis simul cum illis agiteure ob levitetem situm brevis se expedit & fursium ascendit. E-pismodi autem humida [oleo]a & aquea] simul agitata, conquassa & per minima milta colorem album contrahunt & lactis speciem exhibent.

Oleum ad ulum per sanitatem optimum (inquit Dioscorides) quod ex immaturis Olivis exprimitur, unde omphacinum dicitur. Excellit in hoc genere recens, minime mordax atq odoratum. Tale ad unguentorum compositionem utile. Quinetiam propter adstringendi vim stomacho accommodatum. Ore fi contineatur, gingivas contrahit, dentes firmat, fudores cohibet. Refrigerat, ficcat, astringit, adeóque multas compositiones ingreditur.

Oleum ex Olivis maturis expressum calfacit & humectat moderatè [Vetus calidius est recenti] emollit, digerit, vulnerarium est, alvum laxat [cum Cerevisia calida assumptum 3j.] ariditatem pectoris corrigit, tormina ventris mitigat, meatus urinarios laxat, erosos abstergit & consolidat. Extrinsceis creberrimi usus est in clysteribus, tumoribus calidis, &c. Cum aqua tepida assumptum movet vomitum, unde exhiberi solet contra venena.

In patria mea Westphalia (inquit Schroderus) usitatissimum est vulneratis quotidie exhibere oleum olivarum cum Cerevifia calida, quo adeò large utuntur, ut quoq, fudor oleum redoleat.

Ad alvum laxandam fegmentum panis tofti oleo intinctum & bene madidum quotidie manè co-

me lendum commendatur: quod pracipuam fuavitatis gratiam nobis habere videtur, inquit Cherlerus. V. P. Borelli observat.

Oleo odores maxime conservari testatur Plinius. Oleum etiam membra recreare eidem dicitur. Et membra recreans olei liquor. Et fanè Veteribus ufitatifimum erat oleo corpus inungere, quod vigorem & robur ei addere existimabant, & tonum conservare. Verum hic mos jamdudum obsolevit, nec immeritò nostra sententia, partim quod ejusmodi inunctio res sordida nobis videtur, partim etiam quòd cutis poros obstruat, & transpirationem impediat, qua nihil sanitati corporis tuendæ utilius magifq, necessarium sit.

Pppppp 2

Hypom. I.

CAD. S.

Lib. XXVII.

Oleo quidem non Apes tantum, fed & omnia infecta exanimantur. Plm.l.11.e.19. quod Clariff. Vir M. Malpighius in Bombyce aliifq, experiundo verum invenit. Ratio obvia eft, quia fci. nii. Vir M. Maipignuism Domoyce annet experiment virum menti. Asino obvia ett, qua fet. oleum meatus lipiacula five poros quibus aer attrahitur & reddirur obfiruit, ob cupis defedum animalculum iliko mortur. Nec enim minimis hifce infectis refpiratio minus necessaria ett ad vitam quam majoribus animalibus, quin potius magis, cum vasa in his aeri excipiendo destinata majora proportione, plura, magifq, per omnes corporis partes dispersa in his sunt quam in persectio-

Oleum picem è pannis extrahit, quod aqua non facit. Plin. Vulgatum est (inquit *Sennertus) ut fiquis manum pice inquinaverit, eam aquá non mundet, sed oleo aliquo aut pinguedine que picem

inqueracint.

Olei fuprema regio melior eft, nam ima ab amurca turbatur. Summum verò optimum, quòd
remonifimum fit à nociva parte, nec fua spiffitare ab aere laditur. Plutarch. Sympol. Idem legi-

Oleum etiam ex olei surculis paratum ad multa utile meminerunt Dioscorides & Galenus; quanquam ille ex olea furculorum pinguedine illud oleum fieri dicat, hic in oleo illo conficiendo tan-

tum addi folita germina illa fcribit.

De Amurca quid fit fuperiùs diximus. Multiplex ejus ufus deferibitur à Catone, Varrone, Pli-nio, Galeno, Columella. Amurca fubigi areas terendis meffibus, ut formica rimeque abfint, & ne Curculio noccat, neve mures lædant. Quin & lutum parietum ac tectoria & pavimenta horreorum frumenti, vestiarium etiam contra teredines ac noxia animalia amurca aspergi. Commendatur rumento, venatumi cuatii donta recombe et notas atmissa atmassa appeg Commentiatur maximè ad ulcera inveterata. Reliqua vide apud autores citatos. Cim entin raroris hodie in medicina usis fir, nec à nobis facile parabilis, non erit opera pretium plura de ea dicere.

2. Olea fylvesfris Ger. filv. felio dure, subtus incano C. B. Oleaster five Olea fylvesfris J. B. Park. Ep milt Glivestre.

Cùm Oleam fativam à sylvestri cultura tantum differri agnoscant Botanici, & sativam si negligatur in sylvestrem abire, & sylvestrem ex sativa nucleo nasci; sane Oleastrum ab Olea non specie sed accidentibus tantum differre statuendum est: proinde in ejus descriptione non opus est ut

ımus proux.

F. B. Urut caudicis & ramorum magnitudine Olea fariva non cedat, horum tamen frequentia fuperatur, adde quod & spinas per ramos possidet [quarum tamen Clusius in descriptione Olea fylv. Lustranica non meminit] Folia minora, non distimili interim figură. Ità quoque & stere reematim compacti fructum pracedunt, Oliva similem, ded minorem, strigosforem, succo purpureo mordaci practium. Adde è Clusso corticem huic quam sativa lavivorem esse, fructum mucrone recurvo. Tota arbor infigniter amara est.

Caudex Theophrasto peculiaribus quibusdam cavernulis ut in Olea sativa dehiscit. Gongros

Oleastri corona Olympiorum victores coronari solitos apud Gracos tradit Plinius; & Oleastrum Olympia ex quo primus Hercules coronatus est, ad sua usq tempora durâsse custoditum religiose, quemadmodum & Oleam Athenis, qua traditur edita in certamine à Minerva.

Caterum Oleaster aquè argillas & calculos amat ac Oleum, & eisdem in locis provenit. De viribus foliorum Oleastri multa habent Dioscorides & Plinius, qua apud ipsos legi possume : Les virious innovants Greatest munta macent autocontes de l'amon, que apos pros regi portintet nos non multum hoc respectu diffère putamus ab Olez fativa folis, nisi quod in operando effica-ciora fint; nec oleum ab omphacino diftat, nisi quod calditis fit, potentius aftringat & tamen extergat. Hoc in cibos non venit, fiquis tamen eo quotidie barbam vel capitis capillos inunxerit canitiem morabitur.

Amatus ex Dioscoride. Quin & defluos capillos inhibet, furfures & capitis ulcera manantia, scabiem & lepras extergit.

Elaomeli Plinio & Diofeoridi, in Syriz maritimis Plinio, Palmyrena Diofeoridi, ex Oleis manat Pline ex guodam caudice Diofe, pingue, craffius melle, retina enuius, fapore dulci [mellis Plin.] non fine nausea, alvum solvit, bilem przcipue detrahit, duobus cyathis in hemina aquæ datis. Qui bi-

bére torpefcunt, at citra periculum, crebrò tamen funt excitandi.
Elzomelitos hiftoria maximam lacem attulerunt Pena & Lobelius in Adv. cùm inquiunt, Oleas
Monspelii in vinetis mel sive Elzomeli (quod mirum dictu sed venssimum) caudice vulnerato fundere: nimirum ex Olea arbore vulgari perquam amara tota & ingrata, cortice, caudice, fructu nondum sale condito, emanare vere melleum non solum colore, sapore, sed etiam duratione incorcum iale conoito, emanare vere meiteum non touni conoito, apporte, feu cuant dutatone incor-ruptum se expertos affirmant, sea e innoito activibus partim scapello fauciasis faise exceptife non modo ad explorandum sed etiam ad amicis impertiendum. Verum nonnis propenodum matura oliva ac nigricante quisquam reperiet mel istud. Lunellæ autem plurimum exfillabat, præsertim one ar mgneane quiquam reperte mei itua. Laneuze auem puninum extinianza, przietum fectis majoribus truncis, e quibus initio melle liquidior ilatex glutinolus effluebat, pofeta inibi refidens aliquandiu, frigore denfior evadebat, atque non tam Mel quam Mannam præ se ferebat, ípecie, guftu, sapore, concretione, omnium judicio qui degustárant. Hac & plura Lobelius,

Olea Æthiopica Strabonis, Dioße quæ lachrymam fundit Scammoneæ fimilem [Paulus lachrymam non Scammonio fed guttæ Ammoniacæ affirmilavri] quam Cæfalpinus gumm [Elmi effe tight catur, quæma arbor fit, & an diverfa ab Olea vulgari nos later. Cætrerum lacrymam illam ad oculorum cicatrices albuginesque & visis heberudinem illitum facere, urinam & menses ciere, ero forum dentium cavis inditam eorum dolores lenire, partus pellere, impetiginibus ac lepræ mederi autor est Dioscorides. In medicamenta quoq exitiali vi pradita refertur.

Olea

Olea Aristotelis Callistephanos cujus propaginis frondibus Olympiorum victores coronabuntur si modò folia ejus forma reliquis oleis contraria, supinam non pronam partem habebant viridiorem, quod tamen præter eum nemo prodidit, monstrosa potiùs varietas, quàm nova Oicæ species

Elaroftaphylos etiam Geoponizon Autoris Oleam uvámo, exactè refipiens ejusdem farina esse videtur: nec tamen putaverim hujusmodi fructum produci co instituis genere quam ablactationem vocant, nec alio quovis vulgari, ut ille vult.

Viscum baccis rubris & purpurascentibus in oleis nasci observarunt Bellonius & Clusius, quod eas fteriles reddit, unde Olivetorum Domini ramos integros & maximam partem cædere coguntur, nè vitinm latius ferpat.

3. Jambolones Garcia C. B. Jambolonis Indica folio Arbuti J. B. Jamboloins Park.

Frutex est Myrti effigie, cortice ejusdem ferè coloris cum Lentisci cortice; foliis Arbuti, sed Myrti virentis foliorum sapore. Fert is fructum majoribus Olivis [Cordubensibus] similem, sed gustu admodum adstringentem, & sauces contrahentem. Muria conditur Olivarum modo. Nullum usum in medicina obtinet, sed editur cum Oriza coctus, nam appetentiam excitat; non Usus. tamen admodum falubris æstimatur.

4. Olea Malabarica Nimbo dicta, fructu racemoso oblongo.

 Aria-Bepou feu Nimbo Acostæ H. M. P. 4. T. 52. p. 107. Arbor Indica Fraxino similu, Olea fruttu C. B. Nimbo solio & fruttu Olea J. B. v. 1. l. 6.c.8. Azederach storibus albis semper virens Herman.

Arbor est procera, caudice crasso, ex albo flavescente, cortice cincto nigricante; necnon ramulis rufis, ceu frondibus umbrofis in latum diffufis, ornato. Radix craffa, albicans, atro-purpureo cortice tecta, graveolens, amara. Folia numerofa circa teneriores ramulos proveniunt, oblongo rotunda, acuminata, in ambitu profundė ferrata, tenuia, glabra, nitentia, graveolentia, amara; nervis aliquot è media costa infernè altè extuberante, & folium per longitudinem medium inæqualiter secante, in latera excurrentibus. Flores petiolis oblongis racematim proveniunt, exigui, candidi, in odori, calycíque exiguo, viridi, in quinq, lacinias acuminatas secto inharent, quinque teretibus foliolis conftantes, medium occupante calyce fimbriato, exiguo, subflavo, staminula decem continente, necnon longum tenuéma, [[:]lum, extremas calveis oras quodammodo superantent, haud secus ac in Narcisso juncifolio observare est. Fruesus similiter racematim proveniunt, oblongo rotundi, Olivis minoribus formâ haud absimiles, primum flavescentes, dein purpurascentes, tenui pelliculâ cincti, carnéq oleofa, acri ac amarâ intus referti, intra quam officulum locatur oblongum, nucleum

Crescit locis arenosis circa Trevanceor, necnon in Tutucoryn, Jassanapatuam, aliisque insula Zeilan Locus. locis. Semper viret. Quotannis floret & fructum dat.

E fructibus Oleum exprimitur, è quo pictores colores conficiunt pannis goffypinis pingendis. E foliis in aqua coctis balneum paratur, variolis expellendis, & articulorum doloribus mitigandis Usus.

Ex iisdem folis siccatis, pulverisatis, & cum Oleo è fructibus expresso mixtis unguentum conficitur, quod partibus dolentibus, convulsis & spasino affectis utiliter inungitur: & vulnera, puncturas &

contractiones nervorum curat.

Foliorum fuccus five per os fumptus folus, aut cum vino, aut aqua, aut gallinæ jusculo mixtus, five umbilico impositus aut solus, aut cum fellis bubuli, aceti aut Aloes tantillo, ad omnis generis lumbricos expellendos perutilis est. Quamobrem familiare admodum & perquam salubre est medicamentum omnibus Malabar incolis, quoniam lumbricis valde funt obnoxii

Garcias & Acosta Nimbo arborem Fraxino comparant tum magnitudine, tum specie externa procul intuentibus, quamvis folia Fraxineis diffimilia fint.

5. Olea Malabarica Nimbo dicta, fructu racemosorotundo.

Karibepou seu Nimbo altera H. M. P. 4. T. 52. p. 109.

Arbor est pracelsa & speciosa plurimum, caudice præcrasso, albicante, corrice obducto nigricante, graveolente, amaro; necnon plurimis donato ramulis rubicundis ac langunolis. Radix albicans, arro-purpureo cortice tecta. Folia Aria-bepou foliis haud abfimilia, at minora, odoris ingrati & fulphurei, Isporis acido amari. Flores haud fecus ac illius flores racematim provenium, exigui, candidi, graveolentes, calycíque exiguo, rufo, in quinque lacinias acuminatas fecto inharentes, quinque foliolis acuminatis compositi: Foliola hac intercedunt decem framinula candida, russ apicibus ornata, medium occupante stylo tenui, albicante, capitulo viridi. Fructus Aria-bepou fructibus fimiles, at rotundi & intensiore purpura tincti.

Provenit pluribus locis in Malabar, præsertim circa Angiecoymaal: Semper viret: quotannis bis Lacus. floret & fructum edit.

E fructibus hisce oleum exprimitur. Ex arboris foliis tenerioribus in lacte dulci coctis & contu-Vires. fis cataplasma conficitur, quod serpentium aliorumq venenatorum animalium morsibus medetur, si affectie parti applicetur. Ex issue cum Aria bepou tolis in aqua coctis Apozema paratur, sebribus pestulentialibus alisse, morbis malignis perquam utile. Radix quoquo modo sumpta alvum movet.

6. Olea sylvestris Malabarica, fruttu dulci. Perin-kara H. M. P. 4. T. 24. p. 51.

H. M.

Andre est vastæ magnitudinis, caudice crasso, cortice crasso, cincreo, intus purpureo, cincto; necnor namulis viridi fuscis, plurimisque virgulis pullulantibus donato; lignum albicans, densum, fibrosum. Radix itidem albicans, rubicundo obducta cortice, qui cuticula nigricante insuper tectus est: fapor subamarus, odor terrestris. Folia, quæ primo exortu rufa ac plicata circa ramulos teneriores proveniunt, ubi excreverunt oblongo-rotunda funt, acuminata, in ambitu crenata, denfa, glabra, atro-viridia, splendentia: sapor acidus primum, dein amarus. Flores suave-olentes, candidi, extremis furculis inter tolia proveniunt, caulibus nimirum spirhamam longis, quibus brevibus periolis adharrent, quinque oblongis, ac in plurima tenuia filamenta, come instar, circa extremitates divisis foliolis constantes, anç, aclivo i viridi in quinq lacinias acuminatas secto inharrentes; rufis aliquor suminata fere estimatia erectis mediam floris cavitatem occupantibus, inter que spius prominet viridi-albicans, cujus basti globulis exiguus, crocous. Frustus pari fertilitate floribus succedunt, cium sorma, tum salostata & magnitudine olivis majoribus similes, similem quoq, continentes nucleum: Maturi cæruleo-purpuret, acido-duleos, gratique faporis, immaturi verò slavescentes, audieri, subamari. Proventi in Mangatti salique provinciis Malabar; quotannis bis floret sructus que fuer si salique suprivinciis Malabar; quotannis bis floret sructus que fuer si successi acuti que suprivincia su considerativa con discontinente acuti. Cliura in muria carello carelli presente su su Coliva in muria. Carellin su su su su con considerativa con conditionare, acuti. Cliura in muria. mis furculis inter folia proveniunt, caulibus nimirum spithamam longis, quibus brevibus petiolis ad-

Caterum fructus hi in delicis comeduntur, necnon saccharo condiuntur, ac utì Oliva in muria & aceto servantur pro Acham, iíque cum cibis inter prandendum & cœnandum comesti ventriculum roborant, ac alimentorum in eo fermentationem potenter juvant.

Icicariba Brasiliensibus Marcgr. Arbor Brasiliensis gummi Elemi simile sundens solisu, pinnatu, slosulu verticislasu, fructu Olivee sigara & magnitudine.

Arbor est alta, caudice haud ità crasso, cortice glabro, ac griseo. Crescit ferè ad modum Fagi. Folia fert in ramulis duo semper sibi opposita, & tertium solitarium in fine: [rectius folia pinnata dixeris, è binis, interdum ternis, pinnarum conjugationibus composita, cum impari foliolo in extremaeris, e onus, menunt cerins, pinnaum compagatorinos companas cum maga todico di mo] pyri folis fimilia, rese digitos longa, anterius acuminata, inflar pergameni craffa, late virida, fplendentia, nervo fecundum longitudinem, & venis oblique difcurrentibus. Ad foliorum exortum provenium copioli fisicali: ¡accematim feu verticillatim congefti, plane parvuli, quattor foliolis viri-provenium copioli fisicali: ¡accematim feu verticillatim congefti, plane parvuli, quattor foliolis viri-dibus conflames, fiellata: figură. Foliola autem illa virida in ambitu abbi lincolă funt circundata, dibus conflames, fiellata: figură. Foliola autem illa virida in ambitu abbi lincolă funt circundata, & in medio flors funt aliquor faminula flavescentia. Post florem sequint fruita, magnitudine & signard oliva, colore Mali granati, habens intitis pulpam odoriferam, uti est & lachryma arboris. Cortex quippe vulneratus una noche refinam fundit odoratiffimam, odore Anethi recentis contust. quar poffride colligi poteft : confiferation habet Mannar, colorem ex viridi pallide flavefentent; ac commode tractari manibus poteft. Infignis eft ad vulnera capitis, & ad omnia ad quæ gummi

Corticem exteriorem non incifam fi manu mulceas paululum, infignem mox spargit odorem.

Corticem exteriorem non incitain i manu minetas patinutum, imigram most paragic describ.

In annofis & effects i nemoribus reperitur.

G. Pilo hujus gummi Elemi plane limile elle ait; quod tamen noftro Officinarum, utpote recentus, odore & qualitate efficacius. In omni topico, five fimplex fit, five compofitum, ad vulnera operta, & ad interiora mala adeò expetium, ut vix ulli unquam emplaftro ftomachali vel cerato adeò fum fifus inquit quàm huic.

Vilcera enim roborare, flatus diffipare & doloribus feliciter medical interior fun avanerare. deri aliquoties sum expertus.

* 8. Azedaraeth arbor Fraxini folio, store caruleo C. B. Azadaracheni arbor J. B. Azadarach Avicenne Park. Zizypha alba Ger. The Bead-tree.

Juste magnitudinis est arbor, cortice in novellis lavi, in adultioribus scabro & rimolo. Folia Jutte magnitudinis ett attor, cottue in novem sext, in authoritus teato de innote. Form Fraxini fere, ferrata, cubito longiora, é foilois multis fibi mutuo refipondentibus, ad coftam unam ramofam adhærentibus conftantia, fature viridibus & nigricantibus, & fibi hyemem cum fuis pedicu-lis decidentibus. [Calte Barbe caprinæ folis compara.] Flores è longo pediculo dodrante majore, in ramufculorum extremis ad exortum foliorum copioti, racematim coherentes, parvi, odorast, fapore nullo, ex quinq, foliolis expanis conflantes, in quorum medio veluti calyx longuiculus, ex pur-pureo nigrçans, in quo ftamina. Floribus fuccedunt bacce multa, lutez, magnæ, amaræ cum dulcedine quadam, inito vitales, maturitate candicantes, magnitudine Mefpili Aronia, fetide, ingran iaporis, in quibus nuclei duri, eleganter angulofi, nunc pentagoni, nunc hexagoni medullam continent albam, valdè ingratam.

De loco natali hujus arboris, ubi fci. sponte proveniat nihil certi traditum invenio. In hortis ta-

men & virialri Ealis, Hilpanies, Gallis, aque estiam Anglis frequens coltur.

Vires que huic arbori (fi modò Azedarach fir) ab Avicenna tribuuntur, vide apud J.B. Sed quicquid Avicenna tradit (inquit ille) nolimus hercle tam venenata planta interne dit, quandoquidem non defini infinire propemodum alize ad ejufnodi vitia utiles. Meritò fuadet Matthiolus ut omnes caveant, qui hanc arborem in vindariis alunt, n'e fort' imprudenter feipfos, aut liberos, vel domelticos in pernicem agant. Nam & Raiwolfius teftatur fruetus admodum noxios effe, corteme, defenencem agant. Nam & Raiwolfius teftatur fruetus admodum noxios effe, corteme, defenencem agant. esu canes mori, eósque observat Clusius tota hyeme in arbore durare nullis degustantibus avibus.

Ex nucleis precatorios golulos Monachi conficiunt, ad preces dinumerandas, hinc Arbor de gli Patre nofire Italis, Arbor Sancta Gallis, noftratibus **Denbettee** dictur.

CAP. XII.

Prunifera Malabarica fructu racemoso parvo, cri, succo tinctorio Katou-Tsjeroe seu Chern H. M. P. 4. T.9. p. 19.

Н. М. Recella est arbor & speciosa plurimum, caudice crasso, multisque ramis longè latéque dispersis, ac cincreo cortice tectis ornato, ramulis tamen tenerioribus viridibus. Lignum albicans, densum, furvo ac lanuginoso cortice munitum, isque vulneratus lachrymam fundit rubicundam, glutinosam, graveolentem, acerrimam ac urentem, quæ radiis Solaribus tandem nigrescit. Radix albicans, furvo cortice tecta, inodora, saporis unctuosi, necnon acris & urentis. Folia inordinatim circa ramulos proveniunt, spithamam circiter longa, & pollicem aut sesquipollicem lata, supernè colore atro-viridi nitentia, subtus dilutiora. Costa media utrinq, altè extuberat. Sapor acris & urens, fuccumq, continent rubicundum, itidem acrem & urentem, cutémq, exulcerantem uti Ranunculus. Flores è ramulorum extremis racematim profert, petiolis oblongis, viridibus & hirfutis, candore infignes, teneros, fuaveolentes, qui tamen odor in fingularibus vix percipitur, faporis acris ac urentis, è quinq, petalis acuminatis, lanuginosis, & in orbem expansis compositos, in quorum medio fibræ albæ rubicundis & nigricantibus apicibus ornatæ, quarum nonnullæ inter foliola rum meuo notre aux tuorantus co riigitatinos spinoso oriate, quatum inontante inter monta expanía, nonnulla verò erecta ceruniure. Folocilis pari fertilitate fuecedunt fruitu parvi, ex rotundo oblongi, uvis ceruleis majoribus, que Graccis beussa dicuntur, ciun formá, tum magnitudine perquam fimiles, primirm virides, paulo ante mauritatem glauci de lanuginofi, tandem maturefeentes atro-cerulei & glabri, intúfque came fubfulca, fucculentá, necnon glutinosà, acri ac urente referti; intra quam officulum locatur oblongum, nucleum continens albicantem, unctuolum, amariusculum & subacrem, formâ Avellanæ haud absimilem.

Datur hujus arboris varietas fructu rotundo, nigricante, cætera fimilis. Natur nujus attoris varietas iructu rotunou, migutanie, careta ininis.
Natur nujuue in Malabar, locis tum fylveltribus, tum montanis, necnon in fluminum ripis: Locui, perpetuo frondet, floret auf fructus fert, manerque fuperfles ad 200. non rarò annium. Coltur plerunq, in agris ubi Oryza aur frumentum provenit, ad aviculas deleterià ejus qualitate pellendas.

Caterum ex ligno navicula fiunt minores, Indigenis Mansjous dicta. Lachryma è cortice, necnon fructuum succo acri & glutinoso, admixta calce, pictores utuntur ad Uses Lina gossipina variis figuris indelebili colore pingenda. Fructuum decoctio in lacte dulci pota Sca. biei, lepræ, capitis dolori è causa frigida, vertigini, colicis cruciatibus, alissque affectibus è viscidis, pituitofis & flatulentis humoribus natis conducit. Succus è fructibus & arboris cortice expressus, ac dentibus admotus odontalgiam sanat; necnon tumoribus frigidis applicatus cutem erodendo ac vesiculas excitando, eos aperit.

Reperiuntur inter Indos quibus arbor hac noxium est venenum, atq ex levi ejus attactu totum corpus mirum in modum intumescit; quod symptoma lacte, butyro, aut oleo assumpto protinus mi-

CAP. XIII.

Prunus Indica racemosa, fructa pyriformi. Tani H. M. P. 4. T. 10. p. 23.

Rbor est procera, caudice crasso, ramis glabris, viridi-cinereis, hinc indè in orbem dissurdonato. Lignum ex albo flavescens, cortice crasso, glabro, cinereo, intus croceo tectum, cuius matrix dura, è rusostriata.

Ratin albicans, furvo cortice cineta, inodora, insipida, necnon fibris suis longè latéque per terram diffusa. Folia juxta ramulos extremos rotundis, viridinecnon hors Ius Ionge lateque per terram ditula. Foisa juxta ramulos extremos rotundis, viridinitentibus ac oblongis petiolis, plura finui juncha proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, denig,
alabra, longitudine pithamam, lafitudine palmum facilè fuperantia, fuperne oblčuro virore fiplendentia, fubtus dilutiora: odor nullus, fapor fylveftris. Flores tidem extremis furcius inter folia
reproveniunt, in pediculis communibus fipihamam longis, quibus racematim adharent exigui, fuaveolentes, infipidi, quinq, oblongo-rotundis è viridi ablicantibus foliolis via apertis confitantes, adeò
ut gemmis non minus quam floribus affimiliari queant; decem ex albo flavefoentibus framinula,
apicibus ornatis, mediam floris cavitatem occupantibus. Flofculis pari ferrilitate frathu fuccedunt,
priformes. Prunis maioribus maprimidine havia dafimiliae. cortice renus undiene carri adherenre. pyriformes, Prunis majoribus magnitudine haud abfimiles, cortice tenui, undique carni adherente, glabro, nitente ac rubicundo cincti, carne viridi, fucculenta, infipida, intus referti; intra quam of ficulum locatur oblongo-rotundum, nucleum continens candidum, grati saporis, ac Nuci Avellanz

Crescit locis arenoss in Padinjate, Bardelle, alissque provincis Malabar; semper frondet, sloret, Locus fructisque fert, atq. non raro duo frugisera manet secula.

Hujus lignum operi fabrili accommodum, ex eóque ingentes cista & naves fabricantur: necnon Usu & ex arboribus excavatis Naviculas Indi conficiunt, quas Mansjous appellant.

ex arboridus excavans inavicius una conniciunt quae reamijona appendint.
Fructuum nuclei in eduliis funt, iíque in pulverem redacti endemiz illi Cachexiz (qua Pitas Luftanis appellatur) medentur, atq, oculorum vita emendant: Adhæc expressum ex iislem oleum capillos firmat capiti inunctum.
Arboris cortex Antidotum habetur noxio veneno, quod ex arbore Katou Tijereu, ejulve fructibus quocunq, modo contrahitur; isque minutissime contritus, addito Ala feridæ pauxillo tunc exhibetur. Insuper corticis hujus & radicis succus, cum Oryza & lacte deco-Aus & exhibitus colicum dolorem lenit.

Vlus.

CAP. XIV.

* P. 4. T. 19.

Usis &

1. Prunifera fructu racemoso parvo, nucleo saponario. Poerinsu * H.M. Arbor saponaria. Nostratibus The Soap tree.

Rbor est procera, caudice admodum crasso, multisque ramis in orbem diffusis donato; qui cortice atro-purpareo, intus viridi obducti, ac medulla intus fungosà & albicante referit funt. Lignum flavelcens, pradurum, cortice phoeniceo, intus rufo cinctum, inodorum, infipidum. Radin flavescens, albicante cortice tecta, necnon fibris suis longe latéque per terram diffula; sapor subdulcis. Folia bina & bina sibi invicem opposita tenerioribus surculis proveniunt, obma; tapor mountes. rema uma ce uma mouern opponta caracterioris mucha proteinari, de longo retunda, acuminata, denfa, feptem uncias longa, tres quaturore lata, atro viridia, fuperne filendentia, infernè nequaquam: odor filavis, fapor fubdulcis. Flofenii in racemum oblongum digetti, extremis ramulis conveniunt, flellati, Sambuci floribus formà haud abfimiles, quinq tenuibus, oblongo-tercibus, è rufo viridibus, nitentibus, intus candidis & lanuginofis foliolis conflantes, flaouongo-terenous, e ruro viriaious, intennous, intus canadas o tanuginons tolicuis contrantes, fra-minului aliquot albicantibus, aureis apieibus dotatis, mediam flofculi cavitatem & umbilicum occu-pantibus; inter que fiylus prodit flavefeens, exiguus, ipfius fructus rudimentum. At verò exigue horum gemmulæ vix quatuor menfium foatio in flofculos sefe expandunt, s'unique rotundæ ac viriamount granding via quation memori piano in nonculos see expandants, nunque roundes ac viri-des, necnon calgo vindi in quinque librotunda foliola divilo inharent: odor nullus, fapor fubaltrina gens. Frailst pariter racematim frequentes fuccrefeunt oblongo roundi, duo plerunq, trefve arctif. fime fimul juncti, virides primum ac lanuginofi, maturiores verò subflavescentes & rufi, at siccati duri, rugofi & fusci. Teneriores autem hujulmodi fructus carne intus albicante, molli, ac viscosa referti, quæ tandem mutatur in nucem rotundam & fuscam, Nucleum intus continentem exiguum, candidum, durum, acrem, inodorum.

Crescit variis in sylvis Malabar; perpetuò viret, quotannis maturos exhibet fructus, atque à de-

cimo fationis anno ad centefimum non rarò frugifera est.

Ex arboris hujus ligno citharæ & pectines fiunt. Fructus pannis lavandis & abstergendis inservi, faponis vice; & equa ejis lixivalisi a vida argentea decoquenda & depuranda. Ejufdem aquæ fpuma temporibus illita cephalalgiam, necnon febrem tollere dictur.

Fructuum in aqua communi infusio aut decoctio spumescens, si exhibeatur, colicos cruciatus mitigat, necnon variis modis ad alios affectus intrinsecus & extrinsecus usurpatur.

E folis in aqua communi decochis balneum fit antarchriticum. Ex iis pariter & recenti Zinzibere ac Cumini femine in aqua communi decochio fit ventris tormina fedans, flatifique difcutiens. Radix cum Oryzæ infuso trita & exhibita paralysi, necnon sævis articulorum doloribus medetur.

Arbor saponaria Americana.

2. Quity Brasiliensibus Pilo Marcgr. Nucula saponaria non edules C. B. Saponaria spherula arboris silicipolia J. B. Fr. exoticus 16. cap. 16. lib. 2. Exor. Clus:

pumila est arbor, cortice cinereo ut Fraxinus, ligno molli & fragili, ramis contortis instar Rusci. Felia late vindia, oblonga, non serrata, splendentia, quatuor, quind, aut sex digitos longa, opposita, vel solitarie posita, nam inordinate ponuntur. Floribus est exiguis. In singularibus ramulus multos fert fruttss; quilibet proprio pediculo insidet, duplicem rotundam eminentiam habens instar natum aut mammarum, magnitudine globuli luforii aut majore, rotundus, flavus, inflar care ipleness et air ujelpiedens, trai tu globulis niger qui intus later videri possit, qui fructu commoto strepitum edit, nam ampla est cavitas: caro circumjecta haud crassa, curicula tecta, lenta & glutinosa, saccionale aceta, saccionale ace ponis vicem explens, eodem enim modo ípumam excitat: amariflimi saporis, nec ab ulla ave gu-flatur; ideò & creber ejus usus vestimentis nocet. Globulus in fructu contentus niger, durissimus, rotundus, magnitudine Cerafi, ac in eo nucleus albus, pellicula rufa instar Aveliana tectus, figuram capitis Pfittaci cum fuo rostro habens, sponte divisibilis.

Ex his perforatis íphærulæ fiunt precatoriæ, Ebeno præstantiores & leviores.

Fructus mense Octobri maturescit.

Nun purgatrix similis spherulæ saponariæ fusca J. B. Fr. 16. cap. 16. lib. 2. Clus. exot.

Ctal.

Non valdè diffimilis erat officulo superioris fructus, qui Nucis purgatricis appellatiene mittebatur (inquit Clussus). Erenim orbicularem, ut ille habebat formam & eandem magnitudinem; huius tamen color non adeo niger, sed fuctus pottis, in quo apparebant substaves centes quadam vena. Alio autem fructu comprehensum fusife, & nucleum duntaxat alicujus s'ructis esse apparebat; nam sectus versicolore substantia constare deprehendebatur, magnis maculis albis susce substantia & fatis molli (UR una culeba son difficultare modit orset). Demivris: (ut que cultello fine difficultate incidi posset) permixtis.

CAP. XV.

Cerafus Sylvestris amara, Mahaleh putata J. B. Cerafus XV., sivue Cerafo assinis C.B. Macaleh Gesneri Ger. Machaleh Germanicum Park. qui C. Bauhinum reprehendit, quòd consundat Machaleb Matthioli & Gefneri. foch Cherry.

Rbor est Ceraso satis similis, ramosa & surculosa, caudice, teste Dal. plerung, intorto, cortice rimolo, scabro, subcinereo, ramorum verò cortice ex cœruleo nigricante, lævi, colore oculis non ingrato; radicibus craffis, multis, brachiatis. Folia Betulaceis fimilia aut Populi nigræ, minora, paulò minùs lata quàm longa, concinnè in ambitu crenata, Pruni sylv. lætiùs & pallidiùs virentia, venosa. Flores odoris grati, pentapetali, crebris staminibus medium occupantibus, seu filis intus candidis, apice rubro coronatis, Cerasorum floribus similes, albi, minores, pediculis brevibus, vix uncialibus, pluribus ab uno pediculo longiore & ramoso propagatis: quibus succedit parvus fructus, effigie Cerafi, rotundus, niger, amaricans, tinctura sua manus inficiens, officulo Cerafi, & nucleo amaricante, ejuldémque faporis cum Cerafi nucleis. Baccæ (inquit Dal.) succo plenæ purpureo, qui expressus lintea coriáque munda & candida floridisfinna purpura tingit, colore nec fugaci, nec caduco, fed diutiffimè permanente.

In petrofis montium & collium locis nascitur, non infrequens per Pannoniam, Helvetiam, Gal-Locus. kam & Germaniam: Unde Gesnerus Chamaccerasum petraam aut Petroccerasum denominandam putavit. Nos in sepibus propè Gratianopolin, quà itur ad maximum Carthusianorum cœnobium,

Parkinfonus Machaleb Syriacum à Germanico separat, & C. Bauhinum reprehendir quòd ea misear. Vertum Dalechampius Arbusculam quaz Arabbius Machaleb dicitur; & ex Syria advehitur ubique circa Lugdunum per sepes natic afferis, sed arbore humiliore, fructu minis habito, nucleo & femine tenuiore & gracisiore, folio rocundiore, store albo, &c. Bellonium sibi retulliste, seminbus ejus, quu odorata fante, ui Lugduni silos qui Chriochecas doorbus imbuunt. Unde confitat Bellonium, cui Machaleb Syriacum optime cognitum fuit, à Germanico circa Lugdunum nascente non diverfum existimasse.

non unertum extinutation.

Baccis maturis Turdi, Merula, alizeque avicula avidiffimè vescuntur. Nuclei hujus fructus calfa. Firenciunt, emollium, faponarios globulos ingrediuntur, pilóque hortraliores & duriores emollium & attenuant affiritu crebro. Matib. quahr necké confiderandum.

An Theophrafti Aug 69 feu Lacara fit, ut vertit Gaza, An Plinii Vaccinium, ut nonnulli exiftimant, omnino incertum est, neq ex eorum verbis utrumlibet colligi aut concludi potest.

CAP. XVI.

A. Cerasus avium nigra & racemosa Ger. racemosa fructu non eduli C.B. Cerasus racemosa quibusdam, alia Padus J. B. Cer. avium racemosa Park. The with Clutter-Chetry, 02 Birds Cherry.

Audice, ramis, cortice, crenatísque folis ad Cerasum quam proxime accedit : verum folia maturescente fructu, aut eo maturo, infra redduntur candidiora, supra aliquanto nigriora, ut longiùs à Cerafi folis abesse videri possint. Flores autem privato surculo palmum longo, racematim cohærent, ut in Laburno, Cerasorum sloribus similes, nonnihil odorati, candidi, penta petali, apicibus luteis, pediculo femunciali. Fruttus nigri, dulces, non tamen admodum gratt, offi-culo duro oblongo, feabro nucleum continente. Dalech. feribit flores fuaviffimè redolere, nec minus olfacienti gratos quam Mali Citriz flores: Fructum guftanti acerbum, Mespilacesque saporis, grave quiddam cum manditur naribus afflantem. Id ei admirationem parere : rarò quippe accidere folere, ut suavissimi floris odorem fructuum molestus foetor excipiat.

In Westmorlandia & montosa Comitatus Eboracensis parte, inq, Derbix sylvis montosis inveni- Locui, tur; In montibus Basilex vicinis, inque Lotharingicis, item circa Genevam & Lugdunum pro-

Semina Germani commendant ad epilepfias puerorum appensa collo. Schwenchf. Fructus cibus Vires. aviculis gratus, quo & pueri delectantur, verum gustui ingrati sunt, & facilè nauseam movent.

CAP. XVII.

Lauro-cerasus Get. J.B. Clus. Cerasus folio Laurino C. B. Cerasus Trapezuntina, sive Lauro-cerasus Park. Cht Chettp-Bap, commonip called the Haurel.

Eramœna est arbor Lauro-cerasus, frondis æternæ, Citriorum folia æquantis, palmaris aut ses-Cranicina en anor Lauro-crains, nonna scenir, Currorium rona aquantis, paimaris aut lei-quipalmaris, duorum triúmve digitorum latitudine, obiter per margines crenarat, hilari vice medium percurrit nervus craffiulculus, avería parte elatior, unde fine ordine in oras excurrunt venæ haud ita multæ: fapor fubamarus, affringens, fitus in ramulis alternus. Ramulorum cortex viridis est, lignum internè album. [Oblongas in summis

Locus.

Vires.

De Arboribus Pruniferis. Crescit sobole aut seminibus sata in multis provinciis, uti in Malabar, Goa, Guzarate, Balagate,

Lib. XXVII.

vetultis ramis fert haltulas inter superioris anni folia, digitalis longitudinis, craffiusculas, in quibus vetutts rams tert natuuas inter inponous aun rome, organis programms ciantificiaes, in quotis brevi pediculo numerofi, & racemi in modum conferti naficuntur fieres, candidi, penapetal, multis in umbilici ambitu fiaminulis praditi, odoris tamen expertes Cluf.] Succedit frudini, gratus, tis in umbilici ambitu fiaminulis praditi, odoris tamen expertes Cluf.] Succedit frudini, gratus, tis dulcis, Ceralo paulò major, fiablongus, ex cœruleo rubelcens. Sub pulpa, non femina bina aut terna plana (ut in fruêtu Confitantinopoli ad Clufium miffo) plurimùm accedentia ad Loti Africanz terna piana (u. in meta Comtananopon ac Canada inino) piananan accounta ad Lor Amedia femina, fed officulum unicum Cerafi officulo fimile, longius tamen, fapore amaro, ad Cerafi nu-

femina, sed officulum unicum Cerati otticulo innuie, iongius tamen, japore amaro, ad Cerah nu-cleos accedente, neg, fimile quicquam habet cum Guiacana vulgo dicta. A Trapezunte primim Constantinopolin allata dictur; inde in Raliam, Galliam, Germaniam, Angliam, jub frequentifilma habetur in hortis & viridariis, feliciterq, adolescit, floret, fructumque perficit: eft enim frigoris patientiffima, & hyemes nostras etiam exposita contempit. Facilè comprehendit, citiffimè crescit & in arborem justae magnitudinis brevi evadit: operibus topiariis minus commoda ob ramos subito crasses et lignosos, nec foliis tectos sed nudos in conspectum

Ego cum J. Bauhino existimo Clusium duos fructus consudisse, nempe Lauro-cerasi cum Guiacana. Nec enim mihi verifimile videtur unam eandémque arborem fructus tantopere differentes

De viribus hujus arboris ejúsve fructuum in medicina nihil traditum invenio.

CAP. XVIII.

Capollis Mexicanorum Hernandez seu Cerasus dulcis Indica.

Rhor est mediocris magnitudinis, folisi Amygdali aut Cerasi nostratis, minutim serratis, florisus racematim dependentibus; ex quibus acini fiunt Cerasis nostratibus sorma, colore, risus racematim dependentibus; ex quibus acini fiunt Cerasis nostratibus sorma, colore, risus racematim dependentibus; ex quibus sorma sur paululum lunt acidi & adstringentibus sorma sor

magnitudine offibus & nucleis fimiles. Nam immaturi paululum funt acadi & adfiringentes, exquintam maturitatem affectui dulces & gulftis grafiffimi.
Floret vere, fruchum verò per univerfam æflatem largirur. Temperato cœlo gaudet, & apud Floret vere, fruchum verò per univerfam æflatem largirur. Mexicanos in hortis campefiribidique locis & fiappen natura, & humand diligentia proventi.
Germinum liquor aut (incus linguam æflu aridam lenit. Ju corticis decodù per quindecim dies infolatus, & 3); pondere fumptus, dyfenteriam curat. Pulvis inflammationibus opiultatun. Ex frucht fri annone caritate panis & potio: fed alimentum melancholicum præber, & halitum frequentiore ufi gravem conciliat, tum dentes nigredine inficit, emendari tamen dentificiis malum portor. Trajues funt talga sarbores, led frucht tantum differunt, fiquidem Xiuma capilin fructum fert Prunorum circiter magnitudine: Holecapolin paulò minorem; ac omnium minimum Tolacapolin; univerfim yerò comes recentium denendentem. universim verò omnes racematim dependentem.

CAP. XIX.

Manga Indica fruitu magno reniformi. Mangas Park. Mangas five Amba J. B. Perfica fimilis putamine villofo C. B. Amygdalam referens fruitus birfutus J. B. The Manga-tree.

Afta est hæc arbor, altitudine 40, craffitie 18 pedum, multisq ramis in orbem longe latéq. Arta et nac arbor, autueune 40, camue 10 pount, munth, rains in openi more ateq diffuls donars 10 qui cortice glabro, atrovirudi, ac niente munit, ubi inciduntur liquo-rem ftillant fulcum, fuxvolentem, acrem, amarum. Lignum albicans, molle, ac leve, cortice obductum craffo, feabro, & nigiciante; if que volineratus indem lachymam fundit fulcam, viicidam & tenacem, que radiis folaribus in gummi confiftentiam tandem fpifefeix. Radix craffa, vincioam ce tenacem, quæ radis iotarious in gummi contintentam tandem tpittelett. Radis craftă, albicans, cortice crafto, purpureo, at intus croceo tecta, necnon fibris fuis late per terram diffula, fapor amarus, odor aromaticus. Fulis bina, terna aut quaterna fimul ex eodem pediculo ramulis infarent, oblongo-rotunda, denfa, glabra, longitudine fipithamam, latitudine palmum fuperantia, fuperne fiplendentia colore vindi-fulco, inferne viridi dilutiore; coftamedia crafta, flavefeens, divida, fin purfaine parte alse extributarens. è un permit aliment constitution parte alse extributarens. è un permit aliment constitution parte alse extra permit aliment constitution. iupernė Iplendentia cotore vindi-tulto, interne vindi diutiore; cotta media criata, naveicens, aivila, & in utrique parte aitė extuberans, è qua nervuli aliquot tranfverfi [craffiufduli, l è vel 17 utrinq. Clusfo [iuperiora versits excurrunt, in ambitu non ferrata; odor fuavis, fapor aromaticus. Tenella Clusfo [iuperiora versits excurrunt, in ambitu non ferrata; odor fuavis, fapor aromaticus. Tenella certain reumpentia plerunque fubrubra funt. Flores ramulorum extremis racematim inharent, & primum erumpentia plerunque fubrubra funt. Flores ramulorum extremis prodeuntes, quinque intus attenubus acuminatis candidis foliolis, flavefeente maculà intus notatis, conflantes, quinque intus attenubus acuminatis candidis foliolis, flavefeente maculà intus notatis, conflantes, quinque intus attenubus acuminatis candidis foliolis, flavefeente maculà intus notatis, conflantes foliola extransita. bicantibus fibra, flavescentibus apicibus dotatis, ac stellar in modum inter foliola expansis, præditi, in quarum medio β /lus prodit albus: odor fiavis ac melleus, [apor aromaticus. Frata oblongo roundi, plani, ad latus leviter finuati, renali formæ haud abfimiles, ovum anferinum magnitudine figurantes, galori, nientes, primim virides, albis interflincti punctulis, dein viridi-flavescentes, tandemque aurei, carne flavescente ac succulenta (Mali Persici aur potitis Pruni carni haud absimili) cumque aure, carne Havelcente ac lucculenta (Maii Pertici aur potitis Pruni carni haud abimili) acidi primium, delinde acido-dulcis, gratique faporis intus referri, ac pellicula tenui, villofa ac tomentofa auti. Intra carnemofificulum continetur oblongum, compreffium & lanuginofium [undequaque tomento aut duris fibris transferfim & obliqué excurrentibus opertum Gare.] tenue, pradurum tames & valdé tenas, quod nucleum includit, callofum, oblongum, Amygiala perfinulem oblongs, eadémque magnitudine, [candidum & candida cute tectum Gare.] amaricantem non taresen gulhui inforzem. men guftui infuavem. Crescit

Bengala, Pegu, Malacca, Ormuz, aliífque Indiæ locis.

Arbor hac perpetuum frondet, fingulfique annis femel aut bis maturos profert fructus. Colli-Tempus. gendi tempus est in calidioribus regionibus mense Aprili, in serotinis Maio & Junio; interdum etiam Octobri & Novembri : atque à fationis anno fexto vel feptimo ad centefimum ufque frugi-

Caterum fructuum horum haud secus ac Pomorum & Pyrorum nostratium variat dantur species. quæ pro regionum natura & diverfitate plurimum variant.

Species autem illa fine officulo, palato admodum grata, varietas tantum feu degener fructus nobis videtur.

Editur hic fructus in laminas fectus, aut fine vino, aut cum vino maceratus; conditus etiam Saccharo ut commodius affervari posset: atque interdum cultello adaperitur, & in ejus meditullium Zingiber recens, Allium, Sinapi, Sal cum oleo & aceto insperguntur, ut vel cum Oryza edant, vel Olivarum conditarum modo.

Atque hoc modo conditi hujus generis fructus hodienum ad nos adferuntur; nobis etiam observantibus oblongo rotundi, plani seu paululum compressi, ad latus leviter sinuati, renali formæ haud absimiles; quales eos describunt & depingunt Horti Malab. Auctores.

Quod ad temperamentum attinet, frigidus est & humidus hic fructus, quamvis Medici Indi con-Vires & trarium affirmant. Utimur hic conditaneo pro carnium affatarum condimento, eodem modo quo U/us. Cucumerulis conditis Gurchens dictis. Ejus officulis affatis alvi profluvia fifti ajunt, quod verum effe deprehendit Garcias.

Lignum arboris cum Santalo in usu est comburendis Gentilium cadaveribus, utpote huic ritui facrum: hinc & ex eo ciftæ fiunt ferales, in quibus cadavera recondunt: materies autem mollior

Caules vicem Arequæ seu Caungæ subeunt in manducatione Betel; ildémque calcinati ac in pulverem redacti verrucas tollunt. Ex soliis tenerioribus corticibus Avanacee, hoc est, Ricini, semine Cumini, & Parpadagam decoctio fit, quæ tuffi, afthmati, aliífque thoracicis affectibus fummopere prodeft: Arboris correx in pulverem redačius, St. cum jufculo gallinaceo exhibitus afaquimen ex-calu alicubi extravafarum Sc. coagulatum egregie difiolivit. Esperfilis è cortice fuccus cum albumine ovi St. canalilo. Opia allumpus pralentaneum contra diarrheam, dyfeneriam St. tenefimum eft remedium: fimiliter ex arboris gummi & floribus Oryzæ, addito Opii & Piperis pauxillo pilulæ conficiuntur, quæ cuicunque alvi fluxui medentur.

E nucleis ficcatis farina fit, ex eâque varia ciborum genera conficere norunt indigenx. Hic fructus describirur a Clusio Exxt. lib. 2. cap. 16. fruct. 4.

Amygdali facie fructus exoticus hirfutus J. B. Hift. lib. 2. cap. 10. vel ipfo judice, nihil aliud eft quàm Mangæ fructus.

2. Ambalam H. M. P. I. F. 50. p. 91. Mangæ affinis flore parvo stellato, nucleo majore offeo

Arbor est procera, ramos in altum minùs, latè in transversum distundens, nascensque in areno-sis: Radice longa, permultis fibris capillata. Candice crasso, ad unius hominis amplexum, cortice vestito crasso, ligno molli : ramis vetustioribus cinereis, tenerioribus viridibus & coeruleo rore conspersis. Folia composita ex duplici pinnarum seu foliolorum pari, cum impari in extrema costa. Sunt autem pinna oblongo-rotunda, longitudine ad latitudinem serme dupla, anterius parva ac contracta cuípide, textura denfa, mollia, glabra, utrinque nitentia, virore superne saturo, subrus dilutiore. E costa media nervi transverso recto ac parallelo ductu exeunt, &c. vide. Flores in surculis teneris, è vetustiorum ramorum summitatibus egressis, plures simul proveniunt: Súntque hi surculi (ut & folia) saporis acidi & parum amari similis ei qui in fruccibus Manga, odore quoque forti & acido. Sunt autem flores parvuli ac albi, velut stellulæ quinque vel sex petalorum cuspidatorum, que oris rotundiolis in cuspidem contracta, necnon rigidiuscula & nitentia. In medio flore corculum est flavum, fructus primordium, quod flaming circumflant decem ved dodecim, pro numero petalorum, pava, tenuia, albicantia, sicielus flavis. E medicullo corculi quinque vel lex minute culpides vel flyluli teminent. Calay, apicibus flavis. E medicullo corculi quinque vel lex minute culpides vel flyluli teminent. Calay, apicibus flavis. Te medicully los pro numero petalorum, foliis albicantibus ac brevi-culpidatis. Cum florum gemmae erumpunt omnibus luis foliis nudatur arbor, ac quandiu floret, iis destituta est cum fructibus rursus nova folia resumens. Fructus in surculis floriferis petiolis longiusculis craffis, languidis, pandis & cinereo-fusci plures simul pendent, oblongo rotundi, duri, fimiles fructibus Manga, colore per maturitatem viridi claro, dein subflavo, ac aciditate jucunda gustui & odoratui, pulpa esculenta: duro ac grandi in medio offe, quod totam ferè fructûs capacitatem replet, ac exteriùs nervis lignofis albicantibus retiformiter ftriatis contextum est ac hinc indè sub contextura lacunosum ac punctioni pervium, intus durum. Bis in anno

Fluxum menstruum suppressum promovet radix pudendis indita. Cortex ejus tritus, & in lacte Vires. acido epotus dyfenteria confert, ad quod criam juvar fuccus ejus miftus cum Oryza, ex qua genus panis, communi nomine Apra dictus conficiur. Ligni decochum proficue datur in gonorrheva-Foliorum fuccus cum fructu arboris trito auribus inditus eorum dolorem fedat.

1551

Lib.XXVII. De Arboribus Pruniferis.

1553

2. Cat-Ambalam H. M.

A priore differt foliis minus grandibus ac minus oblongis: Fructu minus oblongo, nonnihil rotundiore ac paulo minore, saporis acido amari; ob quem minùs sunt in eduliis, nec tam uberi proventu in furculis.

Viribus cum præcedente convenit.

CAP. XX.

Manga fructu venenato, ossiculo cordiformi nucleo gemino. Odallam H. M. P.1. F.49. p. 71. Mangas fructu venenato C. B.

Ltitudo ei duûm triúmve hominum: Radix fibras capillatas in latum subtus terram emittit, cortice albicante fubdule & fubanaro. Caudex homins amplexum implet, ramos tortuo-fos diffundens, ligno mollifitmo, medullà intus rufa, cortice laĉeo cinereo-fuico, amazo Cos diffundens, ligno molliffimo, medullà intus rufa, cortice laĉeo-cinereo-fuíco, amaro & mordaci, in furculis teneris viridi-fuíco, medullà viridi & humida. Falia petrolis craffis albicantibus infident, angulta, oblonga, linguaformia, ad petiolum ffriêta, antrorfum latiora, in cuípidem brevem & angultum contraêta, texturá craffá, folida, laêta, mollia, lenia, glabra & nitentia, maxime fupina parte, qua & 80 bleuve virida ; lapore amaro & pungente. E ofat media craffa & albicante nervuli valde fubbiles traníverio ac parallelo duœu exeunt, venulis fubbiliffimis intertexti. Flores umbellatim, petiolis longis, craffis, languidis nixi in fummis ramulis erumunt, quinque petalis albiffimis, cuípidatis, ima parte contraêtioribus, uno latere reêtiore altero in arcum inflexo, unguibus croceis, compofiti calyce quinq, folis oblongo angrifis cuípidatis, craffolis, interits albicantibus. exteritus dilute viridibus conflante execut. E media forum emicant fiolis, interius albicantibus, exterius dilute viridibus constante excepti. E medio florum emicant staminula tenuia, quinque crassiolis, slavis, striatis ac surrectis apicibus dotata, cumque iis stylus faminula tenuia, quinque craffiolis, flavis, flratis ac furrechis apicibus dotata, cúmque is fire tenuis, liber, albicans, cum nodulo craflo ac pyriformi in vertice ex prinordio fructus, qui infra calvem el prodiens. Fruttim floribus decifis inceedun pediculis craffiolis, longuiculis, languidis ac pandis appenfi, grandes Pomorum infrar, oblongo-roundi & nonnihil plani, tenui fulco in parte magis comprefia, per longum firiati, pondere valde leves, cortice exteriore tenui, glabro ex vinidi flaveficente, ad corticem intus pulpa tenui, albicante & ladeto, faporis aquei.

In medio os eft grande, nonnihil cordiforme, durum, exertis ful pulpa mali lato interfitio, filamentis lignofis & albir reticulatim pertextum, ac inter cancellos fungofa albicante pulpa, flipatum, includique nucleos duos albos, interfepimento craffo, duro ac cartulaginofo à fe munto fejundos, oblongo roundiolis, quà interfepimento adjacent planis, altera parte convexis, longitudine ad longitudinem officuli parallela, & majori craffitie ad ejus bafin, fapore amaro.

Acofta hanc fipeciem fic deficibit, ni forte diverfa fit.

Acosta hanc speciem sic describit, ni forte diversa sit.

Sylvestre genus Mangas bravas nuncupatum, dilute viret, aliquantulum splendet, lacteo sacco abundat, paucaq, carne præditum est: nam crasso cortice solummodo integitur, officulum prædurum & cartilagineum, Cotonei tamen mali magnitudine est.

Adeò præsentis eft veneni, ut indigenæ illis sese mutuò perimant: nam si quis paululum ederit ilico moritur. Interdum oleum admissent ad exacuendam ejus vim, ut celeriorem perniciem afferat. Sed quocunque tandem modo sumptum adeò celeriter perimit, ut hactenus nullum sit repertum antidotum ad illius vim compescendam.

CAP. XXI.

Persea C. B. J. B. Persea arbor Ger. arbor Clusis Park. Laurus Indica Aldini.

Yro fimilis est, in latum diffusa perpetuoque virente coma, ramulis ex viridi pallescentibus. Folia ili Lauri latifoliz, fuperna parte virentia, inferne cinerei coloris, firma, nervis aliquo per obliquum difeurrentibus, odore & fapore quidem commendata, cum addirictione tamen linguam mordicantia. Fie Lauri ferè, coposius, racematim compactus, pallidos, fex foliolis conflans. Fruelas per initia Pruno fimilis, deinde ficeceffu temporis Pyrini modum oblongus, nigro colore, jucundoque sapore; nucleum cordis effigie continet, gustu Castanex aut dulci Amygdalar haud abimili.

Solo Valentino regno unicam arborem vidit Clufius, in monafterio D. Virginis cui cognomen de Jefu, primo ab urbe Valentia Iapide, ex America, ut ferebatur, eò delatam. Vere florentem conspexit Clusius, Autumno maturum tructum ferre intellexit.

Persex arboris meminerunt è Veteribus Theophrastus, Strabo, Plinius, Dioscorides, Plutarchus, Galenus.

Perseam cum Persica malo eandem esse nonnulli volunt quos Scaliger abundè refutat, licet Theophraftus utramque ruggio nominer. Perfea, deferibente Theophrafto 4Hift 2. foliis, floribus 8. ramis, rocique adeo torma Pyro imitis chi, def folio perpetuo, 8cc. Fructus Pyri magnitudine, fi gură oblongus, Amygdali (pecie, colore herbidus, nucem intus laber quemadmodum Prunun,

sed minorem & molliorem, carnem valde dulcem &c. Multæ ex his notis non convenient Persea led minoren et nichtoffen, carrieri vinet untern ett vitte et nichtoffen ein eine erner eine de Chilo defentez, ideoque Pliniana Perfea diverfa à Theophrafti, ut Clufio videtur, inquirant alti. Hanc arborem prodidere nonnulli in Perfide quidem exitiofam effe, translatam verò in Ægyptum, natura mutatà cibo idoneum fruckum prottilife. Diefer. Idem narrat & Galenus. Plinius

quoque venenatam cum cruciatu in Perfide gigni, & pænarumcausá à regibus translatam, terrà mitigatam de Persea diligentiores tradidisse affirmat: quod tamen eruditiores negasse refert; sed à Perseo Memphi satam: quibus & nos subscribimus: non tamen negamus dari in Perside ejusticodi arborem venenatam à Persea Ægyptiaca specie distinctam : præsertim cum & Rauwolfius seribat, Persianum quendam mercatorem indicaste sibi de venenato fructu Persea eis noto nomine Sephæ; proprerea ab iis negligi. Laurum Indicam Aldini cum Persea Clussi eandem arborem esse a D. Tance, Robinson, admonitus sum; ideoq, ejus descriptionem subjectam.

Laurus Indica Aldini.

Ex Indicis quibusdam seminibus, quæ racematim brevi pediculo quinq, vel septem simul cohærebant, baccarum Lauri vulgaris formam habentibus, verum non rotunda erant, sed oblongiuscula rebant, baccarum Lauri vulgaris tormam habentibus, verium non rotunda erant, ted oblongiulcula & parum acuminata, parva Olivar figuria, ab extra nigra & rugola, ut Lauri bacca; enata efi planta, brevi in magnam altitudinem adolefcens: folia autem odore & figură Laurum noftratem non parim amulabantur, inter Lauri vulgaris & Regii dica: media, vel potuis Cedri foliis fimiliora, non enimi tià dura a clueida funt ficut Lauro. Colore funt fibivridi; Hyeme (que finit vetuffiora & calira) citrinefcunt ac rubent; longitudine aliqua excedunt palmum, alia femipalmum tan-thun aquant, latitudine verò nonnulla fex uncias excedunt. Manta amaritudia primo fint, poftea cum dulcedine pauca muclaginofa, & odorem noftratis Lauri referunt. Poliorum autem pediculus, sui calificiti de actua arima passerun lizarum fichiliciti funt. (del mismo quarter successita successita del contra del manta control successita del control del cont qui craffior est, arque etiam ramorum lignum subdulcia sunt: sed mirum quanta mucilago in ore sentiatur viscida & lenta his manss; id nullà alia in re unquam observavi, quanvis ultra mille plantas degultaverim. Sed neque talis apparet unquam manis communibus mucilaginosis semini-bus, ut Cydoniorum & Psyllii, &c. nec radicibus Althær, &c. Huc usque apud nos florem non

Persicae nuci similis fructus nucleo venenato Monardis J. B.

Catheretica vel verius feptica est hujus fructus facultas, quo Indus quidam Æthiopissam (ut refert Virni. Monardes) cujus crura malignis & inveteratis ulceribus scarebant in pulverem redacto atq, insperso curabat, exesa carne putrida. Eundem pulverem cum ellychnio esidem impositi ulceribus ad gecurrent, exera cause patrian. Interimpture from enjoyenino entern imposite tucerious ad generandam carrenta Sculosa ad cicatricem perducendum. Eff is fructus in infula Margarias dicka admodum vulgaris, quo eriam in cibo frequenter tutuntur, magnitudine Mali Affyrii vel Auranzii, nucem Perlici mali ofticulo fimilem continens, cujus concremati pulvis ad ca que modo dicta utilis eff. Nucleus qui intus continetur adeò noxius eff, & deleteria faciliate practitus, ut five homo, five beffia eo vescatur præsentaneam mortem fibi moliatur, cui nullo remedio occurri potest, tanquam fublimatum aut corrolivum aliquod medicamentum fumpfiffet-

Vernsmile est fructum hunc eundem esse cum fructu Mangæ sylvestris seu Mangas bravas ab Acosta descripta. Quòd si Odallam eadem sit arbor, mirum deleteria hujus fructus nuclei qualitatis

nullam ab Autoribus Horti Malabarici mentionem factam.

CAP. XXII.

Schageri Cottaus * H. M. Cornus Malabarica, folio cuspidato, osficulo tomento obsito D. Syen.

*P. 1. F. 56.

Rbuscula est humilis, humana altitudine, nascens in arenosis. Radix surculos fibrosos spargit, cortice sub cuticula nigricante sanguineo, ligno albicante, saporis adstringentis. Caudex brachii crassitie: Surculi vetustiores cinerei, teneriores spadiceo-clari. Folia petiolis curtis nixa, quam prima: speciei multò majora, oblonga, cuspidata, ad petiolum lata cavitate, crispa, superne saturo virore parum nitentia, subtus clariore: textura crassa, & in prona seu inferna parte ob nervorum eminentiam valde scabra. Præter costam mediam, è petiolo laterales dux, hinc indè una, exeunt. Flores in fummis furculis plures fimul proveniunt ac tres plerunque juncti, quatuor aut quinque petalis, oblongo rotundis, angustis, surrectis, ex viridi albicantibus & subflavescentibus aut quinque petatis, oblongo rotundis, angulfis, lurrectis, ex viridi albicantibus & lubilavelicentibus compoliti, intus concavis: habétique in medio congreime numeroforum flaminum, tentium, flavos, rotundos ac parvos apices gelfantium, ac flylum viridi-dilutum, ex globalo, qui primordium frudtis elt, emergentem: Calyos folius argultis ac flaviuliculis fuccindi: Frathu funt bacca oblongo-rotundar, ac nonnhili pyriformes, ad petiolium finchar, per maturitatem nigra & nitentes, fapore primum acido, qui ex maturitate dulectici, acque indigenis eft in eduliis. In medio durum, ex albicante fubilavium & grandiufculum ac pyriforme officulum eft; quod in tocum filaments denlis, que in arcus varios ad fe invicem ordinate conducta funt, eft obstation

Ardori membrorum restinguendo servir Succus expressus, ac cum saccharo sumptus: Decocto os Viren. abluitur pro columella tumefacta relaxatione. Foliorum fuccus cum faccharo epotus conducit pro hepate ac fluxu ventris; ejus lotio pro oris pultulis: in angina cum codem fucco mixto cum aceto guttur commodè abluitur.

Qqqqqq

CAP.

Vires

Vires &

CAP. XXIII.

Prunus Brasiliensis fructu racemoso, ligno intus pro ossiculo.

Acaja Pisonis, Acaja que & Irametara Brasiliensibus Marcgrav.

Marcgrav. Pif. N altitudinem & magnitudinem proceræ Tiliæ affurgit, cortice rugolo & è cinereo albicante in-N attrummem or magnitument protest in the attains, of the control motion of certains and another left. If the first protest fib invicem opportia, duos, tres, vel quature digitos longa; inequalis magnitudinis, felqui vel duos digitos lata, acuminata, fiplendentia, nervo la cerundum longrundiemen, foilis juglandis haud ablimita fed acutior. Flocalis fer copoilos, in magnos racemos congestos, ex albo (inblavescentes. Post flores prodeunt prama stava, nostratibus control de la figura & magnitudine similia, pauxilla cute, acidi saporis, lapidem continentia magnum, ex filamentis lignofis constantem, nec durum, verum dentibus cedentem, qui nucleum continet ex albo flavescentem.

Folia hujus arboris (imò & lignum) faporis est egregiè acidi & adstringentis, ac ad appetitum pro-ftratum revocandum & sitim sedandam in sebribus utiliter usurpantur.

Fiunt & intinctus ad carnes assas ex junioribus foliis tritis, gratissimi saporis.

Ramus arboris deciúts & terre implantats terre arborem adolefcit.

Lignum rufum & leve ut Suber, cujus loco ufurpari poteft, Fiunt & opercula ex eo ad obtu-

randas lagenas. Fructus grati est acoris, & Inter tragemata locum fibi vendicat, maturus statim decidit & suavissi-

mum odorem spirat. Inter refrigerantes & aftringentes habetur, usque adeò ut immaturus dentibus afferat stuporem, qui ex mandacatione durions aleiquis igni tollitur. Naudeabundis & affuantibus proint, & contra fanguins alvi fluxus in pretio habiti. Vinum ex iis conficitur, quod vetus inebriat.

Gemmæ & summitates hujus arboris sanis & ægrotis in acetariis exhibentur, ex quibus contusis emanat ípuma fortis & tenuium partium, quæ oculis indita inflammationes arcet, viúum clarificat, nævos & nubeculas oculorum tollic: dolor quem primò infert facilè evanefcit.

Folia, succi, oculi & cortex externis juxta & internis affectibus medentur, qua omnia in gargarismum contra gutturis inflammationes & similia mala præparantur, vel in lavacro contra multos externos pedum & corporis calidos affectus adhibentur.

Peculiare habet hæc arbor, quòd volucres Picæ magnitudine, nigris & aureis plumis eleganter vestitæ in extremitatibus ramorum affabrè & concinnè pendulos suos nidos construunt, ut insidias serpentum, aliorumque noxiorum insectorum declinent. Piso.

CAP. XXIV.

De Guity five Guitys arboribus Brafilienfibus dictis.

Ariæ (inquir Gulielmus Pifo) arbores excelsæ Guitys, ejusdem generis fructus producunt, pauca carne, magnoque lapide ovalis figura intus refertos, quorum fructuum ad minimum mihi tres vidisse species contigit.

1. Guiti-iba Pilonis & Marcgrav. Arbor prunifera Brasinensis, fructu maximo, ossiculo ligneo.

Cujus fructus Guity-coroga dicitur: altitudine, foliditate & duratione ipsam Quercum superat, lignúmque à fabris in pretio habitum eft: cortice tegitur gryfeo. Rami folia habent alternatim po-fita, oblonga, lingua ferè figurà, ad tactum inftar coru Hilpanici [novem, decem, duodecim aut nta, outonga, iniguz rete ngua, au tactuni mitai con i inigante (inveni, accent, uadetein altrequaturo/decim digitos longa, quatuor, quinque aut fex lata Margrav.) [inperius diluté viridia, inferrus ochrez coloris, nervo eminente fecundum longitudinem, & venus obliquis, partim aqualibus, partim inaqualibus diftineta, hinc indè molli lanugine obducta.

Flores in longam quafi ípicam congesti, inodori, parvi, slavi. Floret Januario, & Maio aut Junio fructum maturat. Subinde alterum arboris latus uno anno, alterum secundo fructus profett maturos,

terrio quiescit, quarto demum tota fructifera est.

Fructus pomum vulgare magnitudine excedit, informis rotunditatis & tuberosus. Color cutis est instar panis secundarii aut atri, vel corticis fusci Betulæ: pulpa mollis, flava, grati ac dulcis sa-poris & odoris, panem recentem amulans. Lapis intus contentus magnitudine & figura est ovi Anserini, cortice lignoso hirsuto, continens nucleum albicantem, non edulem sed medicinalem, confiftentia nucis Cocos adfiringentis qualitatis-

Drachma ejus plus minus rafa optimo cum fuccessu ex liquore datur convenienti contra dysenteriam. Idem præstat nuclei infusum duplici quantitate exhibitum ad sistendos quosvis sanguinis

2. Guiti-toroba Pisonus & Marcgr. Prunifera Brasiliens, minor, fructu Aurantia magnitudine,

Quantum præcedenti altitudine codit, tantum elegantiå eam fuperat: Aurantia tamen major. Folia fert in frondes congefta, femipedem longa, faturate viridia ut Lauri folia, fiplendentis & craffa inflar Pergameni, ad tactum levia, figura nucis luglandis folis non diffimilia. Inter copiofa folia ad frondium extremitates in ipis ramulis copiofi flores provenium, flavi, odore & magnitudine form Tiles, Pervibus pediculis, è calice rotundo] cavi ut nola ac rotundi, unico folio confiances, fexque in circumferentia fcifluris ad medietatem ufque, que floris globulum in fex velui folio difepelcunt: in medio cavitatis frame inflar pilæ quod alia fex framinula circumftant, ex medio regularia in incore cavasas traina interes per quota ana extramina controllaria incore corporation de la controllaria interesta in controllaria interesta in controllaria interesta intere

tum, abfque corona, flavefeentis è purpureo coloris, indooris quando integer, fed concilis validum odorem [pirat, naufabundum, came flava & folida, dulcis faporis. Lapis contentus Juglandis et la cont magnitudine, sed figură compressiori, altera parte grysei, altera umbra coloris splendentis, cui nu-cleus inclusus est, iidem usibus dicatus ur supra. Decidit sponte quando maturus est, alias edulis non est, nam lacte acri plenus est antequam decidat.

Diu floret, tardéque fructificat idque mensibus æstivis. Caudex vulneratus lac acre exsudat

3. Guiti-iba Pilonis & Marcgr. Prunifera Brasiliensis Mangæ affinis.

Pracedentibus Guitis minor & tenuior est [Tiliæ magnitudine, sed caudice non ità crasso

Folia fert linguz figurá, circiter quinque digitos longa, fesquidigitum lata, late viridia, splenden-tia, inferné alba lanugine obducta (quæ digitis abstergi poselt; juniora tota lanugine obducta fla-vescum alternatium postra in ramusis. Sc ad quemiliber pedicionalm brevem foliorum uvula proger-minat una, due vel tres junctes, vestites globulis parvis albicantibus, qui se apreiners produnt spó-calos albos, sex parvis foliolis constantes, in medio multa staminula alba cum apicibus pallidis instar secondum servescum de un escreta. scoparum setacearum stant erecta.

Fructum fert ellipticæ figuræ, magnitudine ovi gallinacei, interdum & majorem, initio viridem, Fricams tert empares ngurs, magintanis or against a gamman, and the same transfer and the same state of the same state o qui magnus, ovalis, exterius ex albo flavescens, villosus, mediocriter durus, nec crassus, magnum nucleum ex flavo incarnati coloris continens, ficcum, amaricantis saporis. Caro autem fructus intus pauca, dulcis saporis, quasi moschus dulcedini admixtus effet.

Julio ferè & Augusto floret: Martio fructum maturat.

Tempus,

C A P. XXV.

1. Myna seve Sebesten J. B. Myno; seve Sebesten Park. Sebestena, Myna, seve Mynara Ger. Sebestena domestica, an buauatie Athenao C. B. The Sebesten, or Anprian Plum.

Tear dictam volunt hanc arborem ลักซ์ กับเครื่อง i.e. humore lento è naribus deftillante : nam & hunc fructum fimili mucoso lentore refertum esse. Sebesten Arabibus & Officinis dicta est, vel à Essas Augustus, in cujus honorem ità denominata est: vel à Sebafta Samariæ metropoli, ubi olim crescebat: nam è Syria in Ægyptum translatam refert Al-

Sebestena, describente J. Bauhino sunt fructus parvis serotinis Prunis pares, nigricantes, turbinati, in acumen definentes (in rugas contracti que in Officinis habentur) calyci influentes facile recedenti, qualem in Dachylis videntus, fed longe majori, & acetabul inflar concavo, cinerei fere coloris. Horum pulpa atra eff vicicida, dulci fápore practita, perinacier officulo adharcicosa, que dia tribus coftis donatur, aliàs compreffinm Pruni noftratis officulum imitatur; in cuis utroibet fine foraminulum apparet, atque ex inferiore quoq, qui vel in geminos, vel ternos mucrones acu-tos finditur, germinis veluti rudimentum exfilit. Nuclei tribus loculis (corfim tres continentur, oblongi, triangulares, albi, Melonum vulgari magnitudine & fapore, quique codem modo vesuflate rancefcunt, qui non infuaves in recentibus: aliàs unicus nucleus officulo clauditur. Eligenda plena, majora, pinguia, carnosa, quaque situm non redolent, calyci adharentia, teredine non

Arboris ipfius duo (inquir Alpinus) funt genera : Alterum fylvestre, Pruno simile : alterum dometticum, foliis latioribus ac crassificiribus à sylvestri disferens. Utraque arbor stores fert albos, parvos, Geranii proximos. Sylvestris fructus sert minores, tardius maturescentes, impersectiores iis quos domestica Sebesten profert.

Folia Sebesten, adnotante Veslingio, extremis suis ovalem magis rotunditatem quam angulosum acumen pre fertunt, fuperiore ambitu per spatia inaqualia vanis incidiris dentata, & nonnun-quam segmento veluti subducto mutilata. Fructus brevi insidet calyculo, rotundus tenui spinoloque umbilico leviter adifrictus, maturaq, jam atate pellucidus, non infuavi glaucedine incluía semina manifestat.

Vere floret, Autumno semen maturat. In Ægypto, & Asiâ.

Tempus & Locus.

Qqqqqq 2

Myxa

Viret.

2. Guiti-

1556 Myxa Prunis munus frigida censet J. Bauhinus. In pulmonum affectibus, inquit, pluris facimus Myxa quam Pruna. Ulis corum familiaristimus eff ad tuffim, [cum calore & ficcitate jundam, dyfpnœam, orthopnœam, Pleuntin, Peripneumoniam & ad vocis raucedinem parato ex ipfis decocto, unde & multas compositiones præsertim thoracem & pulmones respicientes ingrediuntur. Veslingius fuccum expressum excellens præbere remedium catarrhis ad fauces labentibus sistendis tradit.

nucum expression and the configuration of the configuration of the control of the atque lavances. Sunt anqui qui manticanuo piniani ao one expuentes vincini parant, quantitatem horum fructuum in vafe collectam, parum quoad aquea humiditas abumatur bullientes. Vifco tunutur omnes emplafti modo ad omnes feirrhofos tumores, refolvit enim eos & emollit omnem duritiem. Aliqui ad tuffim ex eo paratos bolos cum faccharo cando, & radicis liquiritie pulvere

multis diebus fumunt. Pollent fructus (teste Matthiolo) dejectoria facultate non fecus ac Pruna, tam Gracorum quam Arabum testimonio, id quod etiam comprobatur quotidiana experientia. Eorum pulpa drach, 10. pondere devorata, aut ad summum 12. eosdem ferè prabet effectus quos Cassia vocata. Utiliter

datur ex bile febricitantibus. Eadem confirmat Amatus.

p. 69.

2. Nilicamaram * H.M. Acaciæ foliis Malabarica fructu rotundo, semine triangulo D. Syen. An Myrobalanus Emblica?

Arbor est altitudine quatuor hominum, ramis densis, transversim disfluss, nascens in arenosis & pe-Arbor ett attitudine quatuoi nominum, tamis samis utanivarim utitus materia ni attentis et pe-trofis. Radix craffa, plurimis fishis capillara, cortice etterius ingricante, intus nominili rubefoente. Caudex ambitu ad utitus brachii amplexum, cortice nigricante, ut & rami. Folia pinnata, plus faithamam longa vel folitaria, vel bina, terna, quaternave ex eodem nodulo exoriuntur: pinnæ feu foliola brevissimis petiolis costa media: adnexa, parva sunt, oblonga, angusta, latitudine aquali ubique, plana, tenuia, solide seu dense texture, uno tantum per medium decurrente nervo, supernè que, panta, tenua, jouez sea usate casare, uno canon por action neuro adorde neuro propere oblemits, fubtus dilutis virentia, nodeuno tempore opposits ad fe musuo addictés claufa. Florie qui foliorum coftis, fen cauliculis, foliacesi maximè in corum inferiori parte, ut & ramis, plures qui non un corte, no cament, rought, abicantibus compositi, cum samie in medio abicante, puncti insident, parvi, ser pealis angultis, abicantibus compositi, cum samie in medio abicante, nodulo seu apice savo insigni, odoris nullius. Gemme storum rotunde & albicantes. Frustiw à storum continue de la composition della composition della mount et apue navo imigni, otori international duri, dilute virides etiam cum maturi, ribus delaptis ramis & furcius arcèi infident, plano-rotundi, duri, dilute virides etiam cum maturi, ac nonnihi transparentes, sex subtilibus venulis, que in vertice concurrunt, in longum striati, carne ac nonnmi traniparente, iex incuinous venius, que in vertice concurrunt, in longum tritati, carne fucci plena, traniparente, ac viridi diluta, fapore grato acido & fubaltringente, unde in edulis funt. Surculi foliacei, quibus fructus infident, parte interiore foliis nudantur. In medio fructuum officulum eft, durum, lignofis filamentis obficum, fex lateribus rotundiolis, quorum tria oppofita magis prominent, confitans, ac per fex intermedia interfitia, que angulis additica funt, in fex capillas diffinentum, in quarum fingulis unicum continetur feme, parvum, triangulare, duobus lateribus rectis & uno rotundo circumferipum, primim albicans, deinde obficur rubrum ac nitens.

Folia ejus tenera, ut & fructus exficcati & in pulverem redacti, cum lacto acido spisso Tayr dicto exhibiti; fluxui dylenterico conferunt. Iidem in decocto dati proficui funt in febre calida; cum Saccharo decocti & epoti vertiginem sedant. Aqua ex fructibus destillata ardori jecoris restinguendo

convenit.

Myxa pyriformis officulo trispermo. Tsjem-Tani H.M. P.4. T. 11. p.25. H. M.

Antor est vasta magnitudinis, caudice crasso; cortice itidem crasso, scapro, cinereo, intus rubi-cundo, odoris aromatici, saporis acritifculi obducto; necnon pluribus donato ramulis viridibus ac non raro hirsutis. Lignum albicans, matrice viridescente. Radia rubicunda, cortice tenui flavescente tecta, amara, odorata. Folia fine ordine rotundis ac asperis petiolis circa ramulos proveniunt, lata, ex rotundo in acumen definentia, in ambitu ferrata & horrentia, fuperna parte atroviridia, inferna subviridia, tactu nonnihil aspera, hirsuta, sapore subamaro & adstringente, odore aromatico, nervis & venis crebris intertexta. Flores inter foliosos surculos cauliculis spithamam longis proveniunt; quibus racematim petiolis lanuginosis adhærent, tribus oblongo-rotundis, candidis, mollibus ac exteriora versus reflexis foliolis constantes, atq oblongo rotundo, albicanti, hirsuto, & pediculo viridi triculpide subnixo calyci inhærentes; tribus slavescentibus staminibus, nigricantibus apicibus ornatis, mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus, inter quæ fylm prodit itidem flavescens: odor nullus, sapor amarus. Fructus hujus arboris pyriformes sunt, tribus angulis craffioribus fulcati, olivarum magnitudine amuli, exiguo in vertice praditi umbilico, cortice viridi, aspero, & exiguis spinulis obsito cincti, carnéque densa, furva, odorata, amara intus referti; intra quam officulum haret oblongo rotundum, triquetrum, tres includens nucleos candidos, amaros, fimiliter triquetros, ex ligno membranaceis quibuldam, viridi albicantibus diffepimentis ab invicem fejunctos.

Provenit locis lylveftribus, petrofis, arenofis, montanis in Parabaree, alissque provinciis Malabar: Perpetuo fronder, semel in anno floret fructissque fert, Decembri viz. & Januario mensibus, disque

Cortex arboris calefacit, viscidos ac pituitosos humores incidit, attenuat, debilitata viscera roborat, necnon aquas hydropicorum ducit. Idem cortex cum fructus pulpa in pulverem redactus & exhibitus febrem tertianam intermittentem tollit. Fructuum nuclei comesti alvum laxant.

Arbor trifolia prunifera Brasiliensis ossiculo trinucleo. Ibaparanga Marcgrav.

Marcer. Arbor est cortice ac ligno Sambucino. Fert folia in pediculis duos digitos longis (qui bini opponuntur) & in quolibet terna more Phafeolorum, superne virida splendentia, and more chiral ability. cantia, superius etiam pilosa, inferius magis hirsuta, nervo & venis conspicuis. Ad quemlibet pediculum foliorum provenit etiam pediculus qui fert flores pentapetalos: post quos in quolibet pediculo longo congesti conspiciuntur quatuor aut quinq, fruetus magnitudine Uvæ spinæ aut Avellanæ nucis, rotundi, immaturi, virides & splendentes, maculis albicantibus conspersi; maturi verò obscurè purpurei, nigrescentes, punctulis albicantibus ubique notati. Detracta cute subjacet caro, sub ipsa quidem purpurea seu brunna, interius alba, & in medio lapis durus, figura & magnitudine Amyg-dalæ, continens tres nucleos, albos, parvos. Comeduntur detracta cure, & sunt saporis dulcis parim manifefti.

Fructus maturescit mense Februario.

His ob officula in pluribus cellulis plures nucleos continentia subjungemus fructus quosdam minores qui baccarum modum non excedunt.

CAP. XXVI.

Arbor baccifera Malabarica officulo fructus trispermo. Parili H. M. P. 5. Tab. 2. p. 5.

Rbor est procera, caudics crasso, albicante, cinerco cortice obducto, multisque atro-purpureir ramulis in obten diffusi donato. Rada: slavescens, subablicante cortice cincta, ama-ria, gravoclens. Folia geninata, brevibus ca rubelcentibus peciolis circa extremo ramulos ordine parallelo proveniunt, oblongo-tereita, acuminata, 8t in ambitu ferrata, craffa, denfa, glabra, nitentia, fubviridia, coftà medià purpurafcente: fapore amaro. Flofendi ramorum extremis racematim proveniunt, Vitis vimfere flofculis hand ablimiles, quatuor candidis & acuminatis foliolis constantes, inodori, amari. Flosculis decidentibus succedunt bacca, rotunda, tripartita, viridi-rubecontantes, motors, a mais Enous declarations declarations and contains, properties, vittal-tube-feentes, glabro craffoque cortice cinctes, carne intus fuccilenta, additriagente, a cincolor referrae, intra quam officulum continetur albicans, tria continens femina oblonga, candida, amara. Crefeit in variis Regni Malabarici losis, praferium circa Mustan, femper virce, florer Angulto, Luni & fructunq, maturat Novembri & Decembri menfibus, atque non rarò bis in anno maturos exhibet Tempus.

Radix & folia fanguinis constitutionem melancholicam corrigunt, ac acidos salsósque humores Vires.

Ex foliis cum foliis caretti in lacteo Nucis Indica succo coctis potio conficitur, qua cum externarum, tum internarum hæmorrhoidum doloribus mitigandis conducit.

CAP. XXVII.

Frutex baccifer Malabaricus floribus umbellatis simplici ossiculo tetraspermo. Beénel H. M. P. 5.

Rbuscula humilis est, duodecim circiter pedes alta, caudice tenui, ramulis in orbem diffusis A eleganter ornato; qui cortice primum viridi, dein fubcinereo, saporisque acris ac aromatici obducti, atq. molli & albicante medullà intus referti funt: Lignum tamen prædurum, albicans, infipidum & inodorum. Radix fimiliter albicans, rubescente cortice cincta, aromatica. Fobicans, intipidum et mojorium. Asaux infilitier aniocans, funciente cortice cineta, aromanica. In-lia ordine decuficato petiolis craffis, fubriridibus, circa ramulos proveniunt, oblongo rounda, acti-minata, craffi, glabra, fuperne colore atro-viridi filendentia, inferne viridi dilutiore, cofta media viridi, & in averfa parte valde extuberante. Odor & Capor aromaticus. Flores fuave-olentes circa extremos ranulos glomeratim non sparsim producuntur, sensimo, porrectis columellis umbella specie extremos ramuos giomeratum non parimi producintus, sentunt, portretti columents unocuari pecie panduntur: conflatu its quaturo oblongo-toundis, culpidatis, rigidis, intentis concavis & albicantibus, exterius viridefeentbus, acq, in ftella modum expantis foliolis, octo candidis, furrectis, lais ac limiliter expantis faminius medium occupantibus, inten que globulus prodit viridefeens cum baif flarefeorne. Floribus fuccedunt Fruttus fubrotundi & ferè quadrilateri, cum cufpide brevi in vertice, crasso viridíque cortice cincti, carne intus viridi-fusca, odoris saporísque aromatici referti, intra quam officulum continetur quadripartitum, quatuor candida ac oblongo rotunda in diffinctis loculis continens famina.

Crescit arenosis ac montanis Regni Malabarici locis prasfertim in Baypyn: semper viret; quotan- Locus, nis floret & fructum perficit.

Ex arboris radice in Sefami oleo cocta linimentum paratur contra cephalæam artuúmq, dolores Vires:

C A P. XXVIII.

Arbor baccifera trifolia Malabarica simplici ossiculo cum pluribus nucleis. Mail elon * H. M. Lust * P. 5. T. 1: tanis Carilha.

Н. М. Rbor est procera, 50 circiter pedes alta, caudice crasso, multisque ramis cinereo viridibus, supernè quadratulis ac geniculatis donato. Lignum ponderosum est, ex albo rubescens, cortice munitum cinereo, intus flavescente. Radix crassa, albicans, flavescente cortice Qqqqqq 3

Vires.

Vires.

Locus.

Vires &

Vires &

I ocus.

Vires

De Arboribus Pruniferis.

cincta, inodora, infipida. Felia terna timul juncta, oblongis ac alaus petiolis circa extremes ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, & nonnunquam in ambitu crenata, Juperne atro-viridia, proveniunt, obiongo-fotunua, acummata, ec nominiquam in annou cienara, juperne aro-vinian, inferne fibriridia, nitentia, glabra, flexibilia, digitis confricta fuaveolentia, at infipica, teneriora tamen fubafpera & rugola. Flofasti odori, infipidi, circa extremos ramulos oblongis, fibriridibus, tamen monipera ec uguna espera conti, mipun, entre extrementa ocoriges, movimente lanuginos acquadrans politica racematim proveniunt, calycique exigio fiebirinti in quinqi lacini gauninatas feeto inharent, quinque foliolis conflantes, viz. uno majore, rotundo, concavo, na quod interius ceruleum, exterius ceruleo-albicans, & quatuor minoribus culpidatis, albicantibus quot internis curineum, extenus curineomorans, exquator informes constantes anotamintos externis, interios viridi dilutis cum bafi purpuralente, hada fecus ac in *Haba Trimtatu* dides floribus yidore eft, quattor faminibus albicantibus, fufcis *apicibus* ornats medium occupantibus, interibus yidore eft, quattor faminibus albicantibus, fufcis *apicibus* ornats medium occupantibus, interibus ornats medium occupantibus orna qua fylm prodit candidus, capitulo flavescente. Flosculis pari modo succedunt Fresim rotundi, Vaccinis haud ablimiles, glabri, nitentes, virieda primum, dem nigricantes, tenti policulai cinetti, in-tíque carne molli, aqued, atro-viridi infipida ac inodora referti, intra quam afficulum locatur ob-tique carne molli, aqued, atro-viridi infipida ac inodora referti, intra quam afficulum locatur ob-

longo-rotundum, glabrum, tres quaturier alleicantes, undusque a monora securi, mus spann spinnara focatu ob-longo-rotundum, glabrum, tres quaturier alleicantes, undusque fano nucleos continente. Provenir in mulcis Regni Malabarici locis, praefertim circa Mangati, femper viver, quotannis

femel, nonnunquam bis, front, fructime, fert, ac du fuporftes manet.

Caterim lignum arbors operi fabrill accommodum. Ex folis & cortice contufis, ac in Otyze infuso cottis apozema conficitur, quod doloribus port partum potenter medetur, necnon secundinas in utero relictas expello, & lochia expurgat. Idem insuper viris pariter ac mulieribus præter modum crafti en adecember 100 media. craffis ac obelis exhibiri older pro port, ut lenfim attenuentur & gracileicant. Succus è vindi cortec cum mature. Nucis Indica: lacte exhibitus diarrheam fanat, ac colicos dolores tollir. Ex hujus arboris, uti & Paal-valli ramulis tenerioribus fimul contulis & in aqua coctis Balneum fit contra febres inveteratas, Arthritidem & quoscunq, artium dolores.

CAP. XXIX.

Arbor baccifera Malaharica, folio pimato, flor. umbellatis fimplici officulo cum plaribus nucleis. Katuu-mail-elou H. M. P. 5. T. 2. p. 3.

Rbor eft vaftæ magnitudinis, Mail Elos altior, ramulis viridibus, quadrangulis atque lanugi-nolis, in orbem diffulis ornata. Lignum albo-friatum, cortice munitum furvo, intus ruto. Н. М. Radix crassa, illocans, rubro intúsque flavescente cortice tecta, odora, insipida. Folia geminata brevibus petiolis, ordine parallelo longis, rotundis, craffis ac lanuginotis ramulis inharent, geminata orevious petions, orume paraucio iongis, rotuntos, crama ac tanuginios raminas inavient, oblongo rotunda, craffa, mollia, tomentofa, fuperne arroviridia, inferne fubviridia, cofti media; octa media, fapore auftero, odore nullo. Flodari numerofi circa extremos ramulos ubiq, inter folia glomeratim non fparfim producuntur, fenfimq, portectis columellis umbella specie panduntur, Mailment of the folia producin successiva descriptions for the folia successiva succes cedunt, Mail-Elou fructibus fimiles.

country, mattrictum autrinos de processos de la Malbarici, præsertim in Candenate & circa Carbin: Nascitur montanis ac patros social so

Lignum arboris opera fabril accommodum. Adhær infignes ejiddem vires extelluntur in diarrheas, dyfenteria & tenefano. Ex folis cum pipera & fernine Cedda-palæ in Oryzz infufo coëtis antidotum fit Serpentum, Scorpionum, alorimque venenatorum animalium icibus. E cortec contulo & cocto medicamentum conficitar ad fanguinem ex cafu in corpore coagulatum diffol-

CAP. XXX.

Perin-Nirouri seu Ma Nirouri H.M. P.5. Tab. 45. Frutex baccifer Malabaricus ossiculo fragili cum (ex intus nucleis.

Edix magnitudinis arbor est, quatuordecim circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, albicante, duro, cortico doduco galoro, furcare penes ana, camara menoriter craino, albicante, duro, cortico doduco galoro, furco, multing, viridibus ramulis in orbem longe laricque diffulis ornato. Radio rufa, adfiringens, odoris ingrati ac fylveftris. Folia exigua, oblongo-rotunda, crassa, mollia, numerosa circa surculos proveniunt, supernè atro-viridia, infernè virdia & fplendentia. Jennes signi, fibrindes, exquis brevibique petiolis ad foliourm exorum hine inde circa ramulos proveniunt, fex rotundis foliolis conftantes, numerofis intus tenuibus fiaminulus, in quorum medio rotundus prodit globulus, qui fentim incrementum fumens ac auctus in Fridhum excre(cit, marcelcente interim flore, ado in tho semarcials frictin processes as accus in Fridhum excre(cit, marcelcente interim flore, ado in tho semarcials frictin processes (alcohol) and the fridhum care friedrum frinchus hi rotundi, tribus angulis fulcati, & lato cavóque umbilico in vertice coronati, purpuralcentes, tenui pellicula cincti, carréque intus denfa, albicante, fubdulci referta, intra quam Nucula continetur fragilis, nivci coloris, fex includens femina oblonga, triquetra, triplici ordine locata, ac membranaceis quibusdam pelliculis, ceu parietibus intergerinis sejuncta, ità ut bina in singulis latitent cellulis.

Nascitur in varis Regni Malabarici locis, prasertim circa Granganeor: quotannis floret & fructus

E folis, fructibus & radicibus in aqua cum Pipere longo & Cumini semine codis potus conficitur, qui in Afthmate, tutti, phthisi, similibissque Pulmonis affectibus valde commendatur. Folia cum cortice in Oryze infulo codta, & in cataplasmatis formam redacta, ac tumoribus imposita pofert, diúque superstes manet.

tenter eos maturare feruntur. Ex arboris cortice cum lacte, melle & butyro cocto ballamus paratur, quem intus sumptum & foris illitum pleuritidem sanare dicunt.

Tsieria Nirouri

Lib.XXVII.

Præcedenti (inquiunt) perfimilis est, nec ullas distinctionis notas adducunt; nec figuram addunt. Crescit abunde circa Cochin.

CAP. XXXI.

De Cinnamomo, Cassia & Canella.

'ON levis est controversia inter eruditos, an Cinnamomum Veterum, Cinnamomo hodierno feu Canella eadem res fit, an diverfa, & hodie penitus ignota. Revera fi Cinnamo-mum Veterum fuerit quale ab illis describitur, surculi seu virgula tenues fruticis non magni, in Arabia nascentis, Canella nostra esse non potest, ut ex descriptione patebit.

Verum quoniam fabulofa, varia & incerta funt qua de Cinnamomo & Gaffia à Veteribus Gracis & Latinis traduntur, ego potiùs in Garcia ab Horto, Monardis, Scaligeri & Amati sententiam propendeo, Veterum sci. & Recentionum Cinnamomum necnon Cassiam corundem unam & eandem rem effe. Diofcorides ferbit, Caffiam effe virgula erafti corticis, Piperis folis: Cinnamomi verò delcriptionem profiti sonitri. At Theophic Caffiam & Cinnamomum magnitudine Viticis, millos ramos lignofos labere ferbit. Plinius Cinnamomum deir fruitem effe, duorum cubitorum alta-L. 12. 6.19; tudine ampliffimum, palmíque minimum. Galenus 1. Antid. arcam Romam delatam è Barbarorum regione tradit, longitudine cubitorum quatuor cum dimidio, & licèt Cassiam & Cinnamomum di-versas arbores esse statuat, scribit tamen Cassiam sape in Cinnamomum transmutari : sic Cassia surculos Cinnamomi profius perlimiles. Que cum ita fint, ego cum Garcia fentio, tam longa diffici líque via olim petita fuille hac aromata, ut perfectam corum notitiam confequi Veteribus haud facile fuerit. Hinc factum ut innumeræ fingerentur fabulæ, quas Herodotus pro veris refert. Et quoniam ingens eorum erat pretium, majórque in hominibus lucri cupiditas, adulterabantur aromata, & hae ratione fiebat, ut diversa illis inderentur nomina, tametsi plerunque ejusdem essent generis. Propter locorum igitur distantiam, & minus frequentatas hasce regiones à mercatoribus, probè cognita Cassia historia Veteribus non fuit. In loco etiam ab illis erratum: Nam neque Cassiam, neque Cinnamomum apud Æthiopes aut Arabes nasci multis probat idem Garcias; qua apud ipsum

vide.

At inquies, Veteres latere non potuit quid ad se pro Cinnamomo adserretur, cortéxne an virgular; illi autem express affirmant virgulas fuisse; proinde Cinnamomum seu Canella nostra Veterum Cinnamomum este non potest. Imb hoe non impedit quin idem fuerit. Nam (ut rectè Cass. Hofmannus) Quod magnam in planta ipsa nobis affert difficultatem; est quod mutata sit ratio afferendi ad nos. Antiquitits enim tota planta, correx cum ligno afferebatur: at clim animadoressim estle signum tantum non inutile esse, ortex canacim situ altatus: 8c st hodeque. Hac quanvis nobis maxime verisimilia videantur, non est tamen retreenda opinio so. Boden à Stapel, quan's noois manine vennimus records and records a control control to the control of the control vergentia, colore ei quem descripit Galenus omnino simili; sunt etiam lavia hac virgulta, tenues ramuli, frequentibus satis nodis cincti, perquam olentia, odore Baccharis, sapore acri ac mordaci cum calefactione & salsedine quadam, neque (ut Galenus observavit) mordicando palato tristitiam inferunt, rutam etiam ubi manducantur manifeste præ se ferunt: Cum franguntur ac friantur pulverulenti quid emittunt, & nonnihil lanuginosa videntur. Quare nullum est dubium cur Cinnamomum Veterum esse non credam. Inferet quis cur itaque hodie negliguntur? Respondeo, hoc fieri, quòd Caryophylli ipfi in locum ramulorum successerunt, qui Galeno, Dioscoridi, Theophrasto incogniti sucrunt; & ad hos non sucre delati, vel quòd in Zeilan, ubi suam mercaturam agebant, Mölucce enim ipfis incognite fuere, (que plusquam 200 milliaria à Zeilan fite funt) arbor Caryophyllorum fructum non fert, vel quia temporibus Veterum incognitum fuit Indigenis tam aromaticum ac præftantem ferre fructum, vel quod perpaucum tulit, quem incolæ tibi fer-vårunt, quod magis probabile videtur, &c.

Verum rationes ifte non persuadent: Cum enim Recentiores qui judicio valent (C. Baulimo fatente) Cinnamomum Officinarum, vulgo Canella dictum, legitimam Antiquorum Cassiam existiment. Galenus autem Cinnamomum prorfus fimile esse optima Cassia affirmet. Et alibi, Cassiam Cinnamomo genere proximam usque adeò esse, ut ex ipsa Cinnamomum quandoque oriatur, spe-Commanding general postulant unique according the exploration and unique according the exploration and defending the interdum Calife arbores integra in quibus aliqua. Cinnamomi virgula e Califa ramis prodeant, Caffam denique in Cinnamomum transmutari. Cama, Theophraftus alique Veteres corticom in Cinnamomom tantim utilem effé forbant non lignum; probabilités inde interir existimo, Cinnamomum nostrum hodiernum, Cinnamomum Veterum, corundonque Casifiam ligneam unam candémque rem esse, nec aliter differre Cinnamomum Veterum à Cassia corundem, quàm Cinnamomum five Canellam Officinarum nostrarum à Cassia lignea ipsis dicta; que Garcie sententià non aliter à se invicem differunt quam nascendi loco & accidentibus indè ortis: tiquidem Cinnamomum seu Canella cortex est Arboris Cinnamomiferæ Zeilanicæ; Cassia lignea cortex qui-

German. An. 4 & 5. Obs.

dem specie arboris in Malaber nascentis. Garcia verba sinnt. Verum cim mercatores eam qua in Zeilan nata esset Canellam ab ea quam ex Java & Malabrar simpserum disterre conspicerent, diversa illis indidere nomina, cum tamen epissem generis essent conces, pro soli cresique varietate solitim differentes, ut plerunque idem fructus pro regionum & soli varietate suavior sini au naturali bontate degenerare solet.

mate occurrence note.

Officine noftree Caffiam ligneam à Cinnamomo feu Canella diffirefram faciunt. Caffiam enim Officine noftree Caffiam enim Communication or affiorem plerunque effe, colore rubicundiorem, fubifiantia duriorem, folidiorem & compactiorem, gultu magis glutinolo, odore quidem & fapore Cinnamomum referre, optimo & compactiorem, gultu magis glutinolo, odore quidem & fapore Cinnamomum referre, optimo accompaction for the foliament of the foliament

tamen Cinnanionio intrecanorem et minus regenia ene, ex accutata obtervatione 100. Johnfont.
Eft ergo meă fententă (ut jam dixi) Catila lignea Offic. Canella Malabarica cortex; Cinnamonum feu Canella earnadem, Zeilanica: Non tamen id fidenter affirmo, cum J. Baulinus ferihor Cafitam ligneam faporem fium aromaticum (qui in Cinnamomo feu Canella paulatim evanefici) confervăfie etiam polt triginta annoș, & "Jacobus Breynius utramque harum [Caffiam
ligneam & Canellam] peculiarem arborem agnofere fe dilucide demonstraturum promittat
ligneam & Canellam] peculiarem arborem agnofere fe dilucide demonstraturum promittat
Diversa Recentiorum de Cinnamomo & Caffia fententias omitto. Cim enim plena & accu-

Diverfas Recentiorum de Cinnamomo & Caffia fententias omitro. Cinn enim plena & accurata Cimamomifera arboris deferiptio & Infloria ad autoribus adviratis & fide dignifilius tradita fifs, fipervacumum plane effet iis recentendis, & vel confirmandis, vel refutandis immorari

fit, supervacuum plané eliet us recentendis, & vet communatus, vet remanus miniorari Caterium Cassiam sive Casiam न्याइने ने जुन्म dictam volunt, quasi अवन्य कीने तेंड रेजनायान न्याइन कीने तेंड रेजनायान न्याइन कीने की

I. Cinnamonum fou Canella Malavarica & Javanensis C. B. Canella seu Cinnamonum vulçare J. B. Canella Ger. Carua H. M. part. 1. Tab. 57. The Cinnamon Ette of Malalabar.

H.M.
Arbor elt ad quatuor, quinqueve hominum altitudinem affurgens. Radix crassa, rectà se in terram demittens, ac hinc inde tibris transversis se affigens, cortice in exteriore crusta ruso-cinerco, sub ca rubescente, qui fortem camphoraceum odorem spirat, maxime tritus: ligno est duro, solido

82 albicante, odoris nullius

Caudex ambitu amplexum unius brachii implet, diffunditque numerofos ramos & furculos, éftq.

Caudex ambitu amplexum unius brachii implet, diffunditque numerofos ramos & furculos, éftq.

cum ramis cortice verlitus viridi, qui dein cum atate rubefort, ac cum pellicula tenul lignum ambiti, & cruftă cinered obdukus eft. Eftq, is cortex fuo rempore deglubrus, & in fole exficcatus ipfum Cimamomusa. Verum quod in Malabar habetur eft minius acre Ceplomoff, ac velut fylvestre.

Cortice omni ex parte deglubito arbor emoritur. Lignum inuts derrum eft, album, inodorum. Folia tum bina, tum folitaria proveniunt, petiolis curtis, fermé femipollicaribus, craffiolis, & interiuis lac fittaise, fúnque formà oblongo-rounda, longitudine ad latutudieme formé dupla, in fummitate cufpidata; media parte latifiima, at cum minora & teneriora funt propé petiolum. Longitudo maxima fipithama & amplius: imperfice funt plana, in oris albicante zonula feu nervo, que ex petiolo excurrit pracinêta; fuperné viroris vegeti & vividi, fubrus dilutiora; cum tenera funt coloris hepatate; prout verufitora ficciora, & magis rigida ac fraêtu facilia funt, & in minorem funt coloris hepatate; prout verufitora ficciora, & magis rigida ac fraêtu facilia funt, & in minorem mum brevi intervallo recite trachibus menanes, ac proxime à cupicipiem progrediumur; , tibi in verallo recite strachibus menanes, ac proxime à cupicipiem progrediumur; , tibi in venulas fubriles, que versis cufipiem deferunur; disparent: ex coltis extantibus plurima fibra feu nulas fubriles, que versis cufipiem deferunur; disparent: ex coltis extantibus plurima fibra feu nulas fubriles, que versis cufipiem deferunur; disparent: ex coltis extantibus plurima fibra feu nulas fubriles, que versis cufipiem demorranure, disparent: ex coltis extantibus plurima fibra feu nulas fubriles, que versis cufipiem demorrante, disparent: ex coltis extantibus plurima fibra feu cuals fubriles que armanismo codore fibrana, & fapore quoque Cinnamomi, fed minis vegeto.

Entre petiolis viridi-duluts, qui fupra ex origine foliorum prodeunt plures congregatim feu umbellatim proveniunt, funque ftelliformes ac parvi, conftantes fex foliolis, è viridi dilute albicantibles, parum oblogis ac roundis oris, anteriora versis contradis, ac brevi collo feu pediculo odoris
armeni; in medio corculum eft, conftante ex duabus fiaminum fericbus, in exteriore ftamina fex,
viridi clara, fupra alia emicantia, in fuperiori patre plana ac alatora; in interiore indem fex, tenuia
a parva, cum nodulis feu apricibus flavis ac craffufculis: acque in ca ferie ex iis infuper tria fiamina,
cum illis qua in exteriore ordine fimilia paribus intervalis emicant, compledentia fiprime renuem
ac vindem, in vertice nigricantem, qui ex capitulo viridi oblongo, quod primordium fruchtis eft,
ac in pediculi fuperiore parte connunture, egreditur. Floribus ad pediculum adeft calyx archus &
exiguus. Genme florum rotundiolar.

Fridius funt bacca oblongo-rotunda, terete formå instar glandis quercinz, arctè inclusi in calvec profundiolo, craffiolo, viridi, qui sex cuspidum est; sincape superficie glabri, primum viridificia e nuentes, ac punctulis albeantibus consperis, & tum sibo cortice pulay viridi-clara, que graviaticulum, unetuosium humorem exciudat, & saporis subacris, addringentis ac unetuosi, contincinque sub pulae corteis unum grandem nucleum, oblongo-rotundum & glabrum, qui cortice runui, cartilaginos obsectus est, & pulpi densi, ex albo rubelcentis, ac incarnati coloris, & humore runui, cartilaginos obsectus est, & pulpi densi, ex albo rubelcentis, ac incarnati coloris, & humore unudi, cartilaginos obsectus est, & pulpi densi, ex albo rubelcentis, ac incarnati coloris, & humore nuni, cartilaginos obsectus est, & pulpi densi, ex albo rubelcentis, ac incarnati coloris, & humore nuni, cartilaginos obsectus est, & pulpi densi, ex que con la consecución de la consecución

Flores have arbor semel fert in anno, sc. Januario. Huic specie eandem esse existimo 2. Cimamomum seve Canellam Zeilanicam C. B. & aliorum. Laurum Zeylanicam baccis calyculatis Herman. The Cinnamon-Tree of Cepton.

Quamvis omnibus suis partibus longè nobiliorem & præstantiorem: nam (ut loquuntur Philosophi) magis & minuis non mutant speciem. Zeilanica quippe Canella non seus ac Malabarica folium habet tribus nervis instignibus secundum longitudinem decurrentibus præditum, & fruêtum ettam proferr cum calyce glandi quercinæ similem, ut & D.K. noxius, qui in insula Zeilan 20 annos captivus destinebatur, in sula aboris hujus descriptione diserte affirmat & D. Hermannus innuit, cum Canellam Zeilanicam, Laurum Zeilanicam baccis calyculatis, ex qua Cinnamomum, inscribit, literis ad D. Seura dais:

Laurum Zeilanicam baccis calyculatis, ex qua Cinnamomum, inferibir, literis ad D. Syen datis.

Ex hac etiam Hilforia, Cordum recte deferipfife turn folia turn fructum Caffix, à quocunque tandem gelodum, conflar, quantumys invige lo Bushies.

Ex na catain Honas, Contain teact exempine can none and fructum Came, a quocanque tandem edoctum, conflat, quantum si nivis (o Bauhin).

Folia, inquit, habet denla, Laurins fimilia, multo tamen majora. [D. Hermannus pariter & D. Knoxius folia Laurina el attribuunch ad Citri potuis folia accedentia, utrinque faltigiata, ter-* due Laurinas individuals, venas per longitudinem transuntes habentia, quarum media crafflor, rechique eft, evenfi. relique due lenter curvanur, esque à terge ominent, & evidentiores funt qu'am intus. [In deforizione mifra utring, ominent] Fructus fert Laurinis baccis fimiles, calycibus feu cupulis glandium modo misfaentes, qui rarifflime addrentur.

innoentes, qui rammine aucuntus.

Que Garcias habet de duplei hujus arboris cortice ad modum Suberis, nobis fuspecta funt, quæq de deliberatione semel triennio factă, nec enim, puto, renascitur cortex semel detractus. Verum est autem, exemptum corticem cinereă illa tenu & scabra exteriori pelliculă delibrari, in laminas fecari, aque ita convolutum ut trunci unius rami integer cortex videatur, in sole ficcari. Minores duntaxat arbores decorticant; quamvis majorum cortex non minis funvi & aromatico sit odore & tenure.

fapore, ut nos monet Rob. Knoxius

Ex cortice radicis Oleum cum Sale volatili, Camphora dicto per deftillationem extrahitur, éftq, aquà, cum qua fimul afcendit, levius, confiftentia darum & transparens, ac coloris fibblave/centis, odoris fortis ac vegeti, faporis peracris & profunde penetrantis, confians ex particulis tenulbus, & faciliè de diffipantibus in libero & aperto aere. Camphora candidiffima eft, & in odore Camphora demuniu excellentior. Ejus particulz in oleo primium deftillation natari, ac ejus partibus infensibiliter permixte funt, olei transparentiam ac claritatem minimè obfuscantes; dum autem oleum refrigeratur, particulz Camphora nataries ac fejunctes; une alis formă saits irregulari le affigunt, constituentes primum hastas oblongas, quibus pares aliz de novo accedentes, velut transfeveri acus ad rectos angulos se affigunt, arq, ait graviores facta decidunt, arq, ad fundum olei subfutur. Verim hic notatu dignifimum eff, quod dum se affigunt in dus vorticos mous, qui per horizontalia plana feruntur, cieri, ac primum quidem tardivà, dein sensim verio mous, qui per horizontalia plana feruntur, cieri, ac primum quidem tardivà, dein sensim verio acque ejus transparentam adimunt, imbutum, cum in medio adhuc sit clarum se magis transparents qui e su primum un contenti e includunt, eas visus subsulentes, que dein particulis salis ad angustus spatium versis inferiora detruss, se ab in recoli vunt & separant, superiora pre seviate petentes. Est autem Camphora hace maxime diffipabilis, & summa celeritate fanimam concipiens, ac nullam facence post deflagationem relinquens.

hubducentes, que dem particuis iais au aigurius partituir versis interiora occuruis, je ao is reiovunt & leparant, fuperiora præ levitate prennes. Eft autem Camphora hæc maxime diffipabilis, & fumma celeritate flammam concipiens, ac nullam facem post deslagrationem relinquens. De Oleo quod cum hoc Sale attollitur theæ notanda occurrunt. 1. Quod odore & sapore Camphoram maxime æmuletur, atque adeò facile diffipabile sit, ut licet im pannos incidat colore aliquo tindos, nullá relicità macule vamesca e difficur. 2. Promptissimum quoq, est, utips Camphora, in samma maxime amuletur, atque adeò facile diffipabile sit, ut licet im pannos incidat colore aliquo tindos, nullá relicità macule vamesca e difficur. 2. Promptissimum quoq, est, utips Camphora, in samma abicans & corrulea. 3. Super igne positum & calefactum etiam cità consimitur, abitq, in sumum abicantem, qui gine admoto stammam promptissime considit. 4. De eo quoque expertum est, si lintenum com adefactum incendatur, linteo remanente illes (plurimas espus partes ignem depastic: extincto autem igne lintenum illud primò acrem Camphora-ceum odorem explantat, eo autem debilitato & evanescente, gratum aliquem Cinnamomi odorem spirat. 5. Praterea Oleum hoci subquive vel Salnitum, vel estam in illos sales simul mixtos configers un prosto silibatis ac illes sa à lamma in totum consumi ac depasti; quod si pulvis tormentarius eo imbutus sit, shammam concipie o accenso, sed nonnisi tarduis & postquam mulke particular Olei depaste sunt. 6. Singulare quoque experimentum est, quod simus Osle, qui ex oc aclefacto super ignem exhalat, per pannum triplicatum seu quadruplicatum exceptus, ad ejus superficiem in salem candidum concrescens, quod i spames Camphora set, se dissi sunte con contenti camphoraceas demittis. Relatum nuon, nobis est in loci sirgistis, quo eras advectum, de suo sono servo se contentere.

oleum tu purum terman estadam ny. asalawa sambat paramatan tananan tanpungacas camana resaum quoq, nobis eft in locis frigidis, quò erat advectum, de fuo floore remittere.

Oleum quod ex hoc Malabar. Cinnamomo extrahitur, transparens, clarum, flavum, rutilans, ac fragrants quoq, odoris, & aquæ innatans ; cum ex Cinnamomo Ceylonens, præter oleum innatans etiam extrahatur quod aquæ fundum petit.

Oleum ex folis primum turbidum eft, cum tempore flavescens, ac transparens, coloris viridefeentis, éftque sapore quoque dulci & acri, odorem cinnamomi tenuem spirans, in aqua subsidens ad fundum.

De Camphora & Oleis quae ex variis hujus arboris partibus vel destillantur, vel excoquuntur D. Paulus Hermannus literis ad D. Syen datis sic infit.

Mira nature diverfitas in hac arbore confipicitur. Destillatur ex radicis cortice Camphora, ejusidéms, Piras & oleum. Ex trunci cortice oleum Cinnamomi; ex folis oleum Caryophyllorum ; ex fruchibus oleum Ujus. Juniperion fimile, cum pauxillo Cinnamomi ac Caryophyllorum inxium; ex his & excoquitur oleum pinque, crassum intar cera, ad emplastra, unquenta ac candelas conficiendas commodifimum; medicamentum indem interne & externe lurpatum summè anodynum. Oleum hoc, reference D. Konzie, consistentia & colore sebum refert, requé enum durum & candidum esse, odore fragranti,

quo

2. Сіппатотнт

Lib. XXVII.

quo in unguentis utuntur indigenæ ad dolores leniendos, & ad lucernas, non tamen ex eo candelas conficere, quoniam nemini prater Regem licitum est candelis uti. Quinetiam folia contusa Caryophyllos potius quam Ginnamomum redolere feribit idem.

De Canella viribus placet adderibere quae tradunt Horti Malabarici Auctores.

De Canelle virbus placer adicribere quæ tradunt Horti Malabarici Auctores.

Radicis correx in decocto datus, vel in pulvere cum melle fen faccharo fervir pro tuffi & phlegRadicis correx in decocto datus, vel in pulvere cum melle fen faccharo fervir pro tuffi & phlegmate expugando: idem content germixus cum aqua confert in polyere datus cum aqua calida
Cortex Hipteum in decocto datus confert quoque flatibus. Idem in pulvere datus cum aqua calida
dolores ventris fedat fluxiumq, ex Higoro sbortum filiti. Noffrates non fine fuecelli aclift, vul explagale, vul Cercuffa Cimamonum incopunt ad diarribasam fiftendam. Decoctum etiam Cinnamomi
recents in vino rubro nimios menfium fluxus cohibet, Ephem, German An. 10. OS(ev. 25,
Faloums fuecus cum inpere & faccharo datus pro doloribus ventris, & renum flatulenta materia
ferviant. Folia in pulvere data cum faccharo conferunt in vertigine capitis, uti & Flores in pulvere
cum faccharo & avan frivinda dati.

cum faccharo & aqua frigida dati.

Oleum quod ex cortice radicis, cum Sale volatili Camphora dicto, per destillationem simul extrahitur, inlignium & multarum eft virium: optime confert in omnibus affectibus paralyticis exterius in tempore applicatum: in podagra lummum ac prælentaneum est remedium, vehementes terius in tempore applicatum: in podagra (ummum ac præsentaneum est remedium, vehementes partium affedarum dolores illico sedans iis inunctum, ad guod etiam confert inuts sumptum: in afthmate alissa, affectibus pulmonaribus sanandis inuts sumptum etiam maxime confert, uti & ad afthmate alissa, affectibus pulmonaribus sanandis inuts sumptum etiam maxime confert, uti & ad affectibus in the sedans sed fifit; in flatibus difeutiendis quoque efficax eft intus fumpum; appetitum quoq, excitat ac calculofis prodelt: funtq ha vires experientia comperta. Campbra fervit in affectibus uterinis ad pro-

vocanda menstrua, sudores quoq, ciet.

Oleum corticis arboris consert in affectibus ventriculi, in torminibus ventris à frigore ortis. Aqua

Cinnamomi, ut & florum Cinnamomi destillata, cardiaca habetur. Oleum ex folis prodest exteriùs applicatum in Colica; fummum remedium paralyticis. Eorum aqua conducir in affectionibus

cardiacis frigidis, daturque in potionibus fudoriteris.

Que Antiqui & Recentiores habent de Cinnamomi viribus, non multum differunt ab his que re-Que Antiqui & Recentiores navein de Contamioni vinose, non initiatin directure ao insique re-cenfuinus, nimitum conducere ad putridos & ferofos humores in ventriculo fatganates; ad craffos etiam & vicidos; prodeffe omnis generis oblituctionibus, unde laudatur in hydrope, ictero, cal-culo, ifchuria, menfibus retenris, partifique difficultate, &c. Laudatur etiam in affectibus pectoris,

Lun, Alumno-100.

In Infilda Zeilan non minus frequens eft Arbor Cinnamomifera in fylvis & fepibus quam Corylis apud nos, nec ab incolis pluris æftimatur, fed fine delektu una cum aliis arboribus ad focum in land apud nos, nec ab incolis pluris æftimatur, fed fine delektu una cum aliis arboribus ad focum in land apud nos per la fine apud nos p

struendam vel alium quemcunq, usum cæditur.

Suspicantur nonnulli Cinnamomum ad nos ex Indiis delatum olei sui maxima parte ibidem fpoliari antequam navibus huc deportandum imponatur, quippe quòd hic destillatum paucissimum

3. Canella filvestris Malabarica. Katou-Karua H. M. Part, 5. Tab. 53. The great mild Cinnamon-Tree of the Mountains.

Przecedenti haud ablimilis est, tum odore, tum fapore, nifi quod major fit & altior. Folia iti-dem przegrandia, oblongo-rotunda, longitudine duas fpithamas, latitudine duos palmos circiter a-quantia: à pediculo ad apicem folii tres nevi craffiores transcent, è quibus transverse multa vequanua: à pediculo ad apicem tolli tres nervi crattores tranteunt, e quibus trantverte multe venule excurrunt. Fis[auli in umbellas expanti extremis ramulis proveniunt, niodor), vinida abicantes, pentapetaloides, quinq, viridibus brevibifiq, fiaminulis, viridi-flavis apiculis ornatis medium occupantibus. Flofculis fuccedunt bacce exigue, Ribium notitratium inflat.

Provenit locis montanis in Berkewent, Flockwoor alifiq, vicinis provinciis, semper viret; Julio & Augusto mensibus shoret, Decembri autem & Januario maturos sert fructus, disque superstes

Locus &

Vires.

Ex Arboris foliis in aqua coctis balneum fit contra quolcunq, articulorum dolores. Ex radicis cortice cum Cardamomo & Nuce moschata in aqua cocto potus conficitur ad ventris tormina sedan-

Multas Canellæ & Cassia species adducit J. Bauhinus, ut, Canellam seu Cinnamomum vulgare, crassiore cortice.

2. Canellam ad vulgare Cinnamomum accedentem.

Caffiæ Mosyliticæ nomine datum corticem. Caffiam ligneam fulcam aromaticam, Cinnamomum ex Sarmatia dictam.

Caffiam ligneam fuscam aromatici & glutinosi saporis.

Cassiam externa parte infipidam. Quarum descriptiones apud ipsum videantur. Nobis enimut Caffiam ligneam fuscam aromaticam acriorem. diximus, omnes ejuscem arboris cortices esse videntur pro loco natale aut atate arboris differentes.

4. Mala.

4. Malabathrum & Folium Indum Officinarum J. B. Folium Indum seu Malabathrum Park. Tamalapatra Ger. Tamalapatrum sive Folium C. B. Cadegi Indi, id est, Folium Indum Ara-

Cùm Folium Indum seu Tamalapatra, (observante curiosissimo Fab. Columna) à Canella folio, excepto sapore, vix possiti dignosci nervis illis tribus & folii reliquis signis similibus, ut non ovum ovo magis fimile sit; non est cur in eo describendo laboremus, cum in Historia Canella jamjam abunde descriptum sit.

aounde oescriptum nr. Scribit Diolorides Folium Lentis paluftris modo aquæ innatare, nulla fultum radice. De Mala-bathro (inquit Scaliger) Veteres fomniarunt. Qui enim omnes Arabias & univerfas Indias pene-tramus hodie nufquam folium illud mirabile compertum habemus.

tramis nome nunquam ronum man manus competunt maosinis.

Garcias quog Garcos in hoc falli affirmat, Folium enim Indum non aquis innatare, fed in procera arbore nafci, procul ab aquis, tum multis aliis in locis, tum in Cambaya. Tamalapatram vocant, quam vocem Garco in Malabathrum corruperunt.

cant, quam vocem Gree in Malabathrum corruperunt.

Nos autem, nattificer donce promifilm impleat, & diverfum effe probet Jacobus Breynius, cum Amato altifique doctis fentimus Folium Indum Officinarum Caffic odoratæ folium effe, aur faltem Canellæ (sylveftris Malabaticæ proximè deferiptæ. Cum enim id affirment Ruellius, Cordus, Amatus, Lacuna, alii; Cum Garcius feribat Folium Indum Caryophylla quodammodo redolere, quem odorem Canellæ Zeilanicæ foliis tribuunt D. Hermannus & Knoxius; cum ipfe J. Bauhinus (qui contrariam fententiam tuettu) in noffro fålo Indae, effici, partibus quadam effe quæ refponder evidentur Cinnamomo Veterum fateatur; cum illud ipfum Canellæ folium à plerifique etiam doctis cardi feribat Valenia Codeta cum den franche foliistinge Canellæ (uni iam confess) interpolate in the proposition of the contrariam fenten fate interpolate Contain a preinque coant acces credi ferbat Valerius Cordus ; cuin denne, fructum legiume Canelle, (uti jam confida) interdum una cum Folio Indo vulgari ad nos adferri 6 intellexifie refert Clufius, unde & Jo. Banhinus illum pro Folii Indi ramulo eum appingat. Folium Indum dictum feu Malabathrum pfiffimum Canellæ feu Cinnamomi folium effe, vix ullus fupereffe

Malabathrum viribus cum Spica Nardi convenire dicitur, urinam potenter ciere, oris halitum Viren emendare, vestes ab erosione vermium tueri.

5. Cinnamomum five Canella Peruana C. B. Canella Peruana fructu Pileo fimili J. B. Laurus Americana odorata. The American Cinnamon-Tree.

Arbor est à Cinnamomifera genere diversa, describente Monarde. Mediæ magnitudinis esse fertur, & immortali coma prædita, ut reliquæ Indicæ arbores, foliáque habere Laurinis fimilia. Fructum esse parvo pileo seu petaso forma similem ea latitudine qua Thalerus nummus dictus, interdum etiam majorem, extrinsecus & intrinsecus ex purpura nigricantem, interius levem, foris asperum, cujus margines craffitie jam dictum nummum aquent, fiimmitas verò longè fuperet, & pedi-culo pradita fir, unde ex arbore dependeat. Gaftaum eandem faporis fiavitatem & codors fra-grandam habere quam legicima Canella ex Orientali India deltac, cium nonnulla addiretione conjunctam. In pulverem tritum & eduliis inspersum eandem illis saporis & odoris gratiam conciliat quam Indica Canella. Arboris corticem qui crassus est nullum Canellæ spirare odorem, aut saporem referre aiunt. Folia trita tenuem quendam Canella odorem spirare ferunt; sed primarla vis in solo fructu consistit contra quam in Orientali Cassia. In Provincia Sumaco nascitur.

Diversam arborem quis crederet quam ex Historicis Indicis describit Clussus, folio Laurino, fructu racematim coharente, qui calyce Suberino simili contineatur, ampliore tamen & magiscavo. colore nigricante. Hujus arboris fructui, foliis, cortici & radicibus, [licet Canella saporem & odorem habeat] longe calyces præferuntur, quorum duntaxat pulvis in usu est. Nam Canellæ modo cum cibis decoquantur, tantum abest ut suavitatem eduliis concilient, quin potius eorum facultas & faporis gratia decoctione evanescit.

Verum Locus eandem esse suadet, ex sententia Clusii commodius descriptam ab his Auctoribus. Calycum pulverem tum ad alia, tum pracipue ad Coli, intestinorum & stomachi dolores pro- Vires. pinant. Ventriculum roborat, flatus discutit, oris fœtorem corrigit, cordi prodest, & colorem faciei commendat. Ad eadem utilis est ad quæ Cinnamomum.

CAP. XXXII.

Vidimaram H. M. P. 4. T. 37. p. 77. Prunus Malabarica fructu racemoso, calyce excepto.

Rbor est mediæ magnitudinis, caudice crasso, albicante, cortice obducto crasso, squamoso, furvo, ac lineis purpureis striato, odorísch gravis, & saponariam aquam referentis; nec-non pluribus ornato ramulis cinereis. Radix albicans, survo cortice tecta, inodora, insipida. Folia inordinatè circa ramulos longioribus petiolis proveniunt, oblongo rotunda, acuminata, ex parte leviter in ambitu crenata, denla, supernè colore atro-viridi splendentia, infernè viridi dilutiore: nervus folii medius craffus, & præterea in quolibet latere unus tenuior fecundum longitudinem excurrit : odor ingratus ac lixiviolus ; sapor unctuosus. Flores candidi ac suaveolentes, petiolis longis circa ramulos racematim proveniunt, viridíque oblongo & acuminato calyci inhærent, fex oblongo-rotundis, acuminatis, craffis & extrorlum reflexis foliolis constantes, totidem albicantibus Vires.

Lib. XXVII. De Arboribus Pruniferis.

1565

flaminulu, flavelcentibus apicibus ornatis, medium occupantibus; inter quæ globulus conliftit virididulutus, è quo fex, feptémve tenuia ac albicantia filamenta plertinq, prodeunt. Floribus pari fertilitate fruitin fuccodunt; calycia, rotundo, craffoque inharent, oblongo rotundi cum culpide in vertice, aloqui glandibus nofitatibus tum formă, tum magnitudine haud abfimiles, fubvirides, glabri, molles, cenu pellicula cincti, carricq albicante, pellucida, mucilaginofa, viideda, faporifiq, primitm fibacidi, deinde dulcis intus referti: intra quam officulum locatur rufum, oblongum, quadratum, nucleum continens albicantem, amaro dulcem.

nucieum continens autocanteni, amato outocan. Crefeit variis in locis Malabar, prafetrim circa Bardella, palultribus & uliginofis. Semper viret, quotannis maturos fert fructus,menfibus fei. Julio & Augusto, atq, ad sexagelimum annum non rarò

ugueta manet. Fructus hi sale & aceto condiuntur in *Atsjaa*r, maturiores verò comeduntur, at alvum relinquunt

attrictam.

Ex arboris cortice fuccus exprimitur, qui cum Oryzæ infulo & concreto Nucis Indicæ fucco exhibitus vehementes alvi cruciatus (quos Tripas Jubidas, hoc elt, intefinorum frafimum vocant Lufitani) fedat. Idem fuccus pedum clavus admotus coldem emollit fensimq, tollit.

Radix quocunq, modo ſimpta alvum movet.
E folis aqua communi additis alhi specificis coĉtis apozema fit, quo indigenæ plerique quotannis
Per 40 dies continuos uti folent adversis viſcerum quorundam obstructiones & artuum dolores. Succus è folis exprefitis & cum conchyli cujuſdam pulvere in linimenti forma mixtus fœdas facei totiſifiq, corporis maculas delet, fe o illinantur.

CAP. XXXIII.

Prunus pentaphyllos Malabarica fructu calyci insidente.

Kariil H. M. P. 4. T. 36. p. 75.

A Rbor est vastæ magnitudinis, 50 circiter pedes alta, caudice crasso, deno, albicante, cortice obducto crasso, cincereo, saportíque astringentis, necnon ramulis viridi-ablicantibus, sur consecutario, cincereo, saportíque astringentis, necnon ramulis viridi-ablicantibus, sur corticerei. Felita terna vel quina simul juncta petiolis longis circa ramulos provenium, oblongo rotunda, aci in mucrome desinentia, densa, glabra, superne atro-viridia & splendentua, inferie subviridia, sapore sibamaro. Fleres similiter petiolis longis circa ramulos provenium, cœrules suaveolentes, viridia, ac rotundo calyci inharent, quinque sibbortunias & extrorsum reflexis foliolis constantes, cortico medium occupante fysio. Fradus pari sertilitate storbus succedum, calyciq, glandium instar inharent, oblongo-rotundi, Prunorum sylvestrium zemuli, subvirdes, glabri, caracteque molli, huinda, visicad ac albicante referri, que fractibus discissis mox inspissant que prunea evadit: odor ingratus, sapor amarus: intra carnem ossiculum locatur oblongo-rotundum, nucleum contienes candidum, amaro-dulcem.

cannicum; amacounicum.
Provenit variis in locis Malabar, praferim circa Montan: Semper viret; quotannis florem fruétimque perficit, Julio viz. & Augusto mensibus.

E radice, folis, fructibus, altifq, hujus arboris partibus in aqua coctis balneum paratur quibufcunq, articulorum doloribus tollendis utiliffimum.

C A P. XXXIV.

Prunus Malabarica fructu calyculato.

Elengi H. M. P. I. F. 20. p. 23. Oleae affinis Pyrifolia Malabarica flore odorifero stellato. D. Syen.

Rbor eft procera, frondibus denfis & opacis, latè sparsis, in arenosis nascens. Radix ei crassia, altè descendens, ramósiq, transversos tubus & supra terram late extendens, cortice latèco. Caudex quantum duo homines ulnis extensis amplecti politur, cortice crassio, exterisis sulco & scabro tectus, ligno lacteo, fissili, gravi, in aquis summè durabili, extra aquas putredini facile obnoxio. Folia in parvis viridibus petiolis, polongo-rounda, rotundis ad petiolum oris, brevi anteriits cussipielve, resis exteriora refleva, crassis, foliada, plana, galbara, superne obscuro virore mitentia, infernè luccidiora, odore foliorum Pyri nostratis. E costa, supina etiam parte eminente, vena transversis subicatis, e viridi suvescientibus nixi, primò albicantes, dein flavescentes, seu ex stavo fiuscelcentes, fellati è 16 petalis oblorigiangustis, cutipidatis compostit, quorum duo & duo archis juncha funt, odore fragranti. In medio slove octo alba surrecha solia, octo summa surrecha colta, catra, crassis, albicantia ac pilosa circumitant, versis summitatem in culpidem ltricta, ac stava, capitulo albicanti shor, quod germen fructus est, circumpostita, exquo spribus vinid-dilutus & albicants quaturo survenente summatica productiva survenente su consistente del survenente su consistente del survenente su consistente del survenente survenente su consistente consistente del consistente del

ac etiam duo grandia officula, oblongo-rotunda, nonnihil plana, spadiceo-fusci & nitentis coloris. Bis in anno floret.

E floribus aquam stillatitiam indigenæ eliciunt, quæ odorata est, & epota melancholicis ac se Virez.

Gravidis in difficili partu fructus triti commodè dantur in aqua calida.

CAP. XXXV.

Prunus Chinensis duplici in fructu osiculo.

Manyl-kara * H. M. Prunus Chinensis Belgis. An Pruno similis fructus Chinensis C. B.

* P. 4. T. 24.

H. M.

Rhor eft procera, caudice craffo, multifque ramis longe, latéque diffuss donato; qui cortuce atro-viridi obduêti, ubi inciduntur liquorem extudant unctuosum, inspindum, inodovecens, saporis acris, odoris spiveftris. Folia craffis, tocundis, ac viridibus petulos circa extremos ramulos numerola proveniunt, oblongo rounda, atro-viridia, craffis, densa, glabra, splendensia: media costa folio craffia, rounda, ac viridi shavelcens. Manibus si conficientur hac bola visicidum, lacteum ac acrem fundunt liquorem, quo mediante eadem teneriora archè complicata sun. Flores magnitudine Tilis shoribus had absimies, sitéme circa extremos ramulos inter folia roundis, lanunginos ac purpureis petiolis glomeratim, non sparsim producuntur, sensimque porrectis columellis umbella specie panduntur: triplici constant ordine foliourm acuminatorum ac ruforum, quorum singulo ordines sex continent soliola, ac medius planè erectus est; inharrienque cadysi crassi ruso ac lanunginos, in sex lacinias acuminatas secto, sex candidis suminius ruis apicins dotatis mediam solior su cavitatem 8c umbilicum occupantubus, inter qua spine prodix; issus finatis studimentum: odor stavis ac melleus, sapor nullus. Frasius rum forma, rum magnitudine Olivis similes, immaturi vindes, micentes, successo, visicio ac lacteo referti; naturiores verò purpurei, indissa, rismaturi vindes, micentes, mediam continentia album ac amariusculum.

Arbor hee nullibi, mit sobole aut seminibus in horts state provenit in Malabar: Chinæ & In. Low. fularum Philippinarum indigena est, indeque in Malabar illata; hinc Manyl-Kara quasi Kara è Manjibas infulis appellatur. Quotannis maturos sert fructus, Augusto, viz. & Septembri mensibus, semper viret, diuque frugistra manet.

Fridin maturi inter bellaria comeduntur, appetitum augent, & concoctionem promovent.

Ex arboris folis cum radice Curcuina & Zinziberis folis coctis & contufis cataplasma conficitur, quod tumores quoscumque poenter maturus.

Ex isidem in Sesami oleo coctis, addito cortice hujus arboris pulverisato, litus paratur, qui affectui paralytico endemio, Indis Beriberi dicto, sanando summopere conducit.

CAP. XXXVI.

Ibacu-rapari Brasiliensibus Marcgrav. Prunifera umbellata fructu reniformi cum duobus ossiculis.

Aregr.

Albor eft mediocris, cortice grifeo. Folia fert in frondes congefta, ab uno ad quaturor digitos longa, lareè viridia, foliis Perficæ haud abfimilia. In cujulliber rami extremitate umbella enalcitur, plerunque in quaturor brachia rhombi inflar expanía, quodiber brachium iterum in muitos pediculos, in quorum quoliber foliciales proventi, calice albo, digitum longo, fuperiàs in quinquangularem ftellam divilus, colori oblicarè coeruleo-ourpurei, inodorus. Sequitur fratur Pruni equini magnitudine, figurà renis ovilli, in fuperficie glaber, cuticulà lutea, & interibis carnem lucam habens, odoris ut Sapo Hifpanicus. Carni autem involuti duo lapides figuræ ellipticae, compretifi, dari. Fructus non comediur.

CAP. XXXVII.

Prunifera vesicaria fructu multiplici, ossiculo in singulis quadrato.

Theka * H. M. Kyati seu Quercus Indica Bontii.

*P.4. 7. 27.

Rhor est przeels, atq. speciosa plutimium, caudice przerasso, cortice crasso, seabre ac cinereo obducto, necnon ramulis viridibus, geniculatis ac quadrangulis plurimis donato: Lignum albicans, durum, glabrum, striatum, quercino tigno haud ablimile. Radix rufa, saports adtringentis & subamari, doors subadici. Falix geminata ordine parallelo ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, densa, crassa, superne superne subamari, dors superne supe

Locus.

Locus.

Ujus & Vires.

* P. 2. F. 9. P. 9.

Viret.

centur hac folia fuccum fundunt, qui illico fanguinis instar atro-purpureus evadit. Flores exigui, fuaveolentes, circa ramulos teneriores ad foliorum exortum petiolis longis, quadrangulis ac fulcatis proveniunt, sensanque porrectis columellis umbella specie panduntur: constant quinq, vel sex tis proveniunt, Jensieque portectis comitéens unionne specie patientus : contraint quinq, vel lex fubrotundis, candidis ée extroftum reflexis foliolis, inhariente, exigue de, acuminato calpie; foliola hec intercedunt rotidem flaminula alba, apicibus luteis donata, medium occupante fiylo lubviridi, nece intercomment contents framents also, species many, incomment occupants grip movined, accuminato. Tandem supervient veleces magne, virentes, supervisa aperta, in quibus tres quattorive, (ligneo camen septimento ab invicem sejuncti) locantur. Fruitus, subrotundi, virides, larmutorive, (ligneo camen septimento ab invicem sejuncti) locantur. Fruitus, subrotundi, virides, larmutorive, supervisa supervis morve, (ingreo tamen reprincince as in them repaired, forantial, 27mm, indicating, virtues, tameginofi ac hirfuti, necnon carne viridefcente inodora, faporifique amari & adfiringentis, referti, intra quam essiculum continetur quadratum, ex albo rufescens, nucleum includens exiguum, albicantem.

Crescit ubique in Malabar, at præsertim in provincia Atsjen coyl & Calicolan, ubi integræ sylvæ ingentium harum arborum reperiuntur. Semper viret, quotannis floret fructumq, fert : mensibus,

viz. Augusto & Octobri.

VIZ. Auguro de Octobri.

Lignum hujus arboris Quercino ligno haud abfimile est, operi fabrili accommodum, atque naupegis ad navum fabricam in ulu, sed in aquis, præsertim dulcibus, teredini facilè obnoxium.

Gentiles, nescio qua superstitione ducti, hoc solummodo ligno sua vel construunt vel reparant

templa: Et retulit Princeps Calicolan se integrum templum ex unica hujusmodi arbore ædificare

E folis tenerioribus purpureus conficitur color, quo panni fericei & goffipini tinguntur. Etiam Etiam anc folia in deliciis indigena comedunt, ex ilique coctis cum faccharo fyrupus fit, qui aphthis medetur. Ex floribus cum melle coctis medicamentum paratur, quod affumptum aquas hydropicorum educit. Radix ficcata, contufa, & in pulverem redacta, sícque exhibita fanguinem ex casu alicubi concretum dissolvit. E fructibus tenerioribus contusis unguentum conficitur herpeti sanando perquam utile.

C A P. XXXVIII.

Prunifera racemosa Malabarica fructu compresso, nucleo nudo. Panel * H.M.

Rutex est altitudine quinque sexve pedum: Radice capillata, cortice cinereo aromatico tecta. recurse, en amunante quanque recyre penanti. America pinante contracto interes a contractoria, in medio la-Folia in brevibus & crafts penolis oblogo-totanda, ad periodum contractiora, in medio la-tifima, cufinde modò obtulo, modò anguftiori, utrinque adverfis extantibus nervis ex cofta striata, ac inaqualis superficiei ex grosso plurium nervorum undique decurrentium cancelliformi contextu; coloris viridi furdi. Flores in racemis longis hinc inde è foliorum finubus egreffis concontextu; conto vitariana. Forem i accume control de control control de control de control de control de control contr cunai. Mamma accent, venu anguita tonota anotamas, promo partie nationale. Plus in medio craftus & fubriridis, in fummitate habens capitulum flavo ablicans, effque principium ac germen fruchts. Fiores fequantur frudur, qui funt bacce plano-roundæ, in vertice habentes spiculum seu nodulum, qui styli germinis sui capitulum constituebat, sunta, doors aromatici, amulantis odorem Piperis dicht Capo Molago, & gingiberis viridis, cum immatura funt colore viridi albicante, ac corriperio dicti Capara de l'inception de minus flavo, ob gemmulas viriduiculas hinc inde eminentes; ex inception qui craffiolius ell, afporo feu minus flavo, ob gemmulas viriduiculas hinc inde eminentes; ex inception qui craffiolius ell, afformation de l'inception de l'inceptio cum vergente, corticéque glabro nitente ac nonnihil transparente, carne succulenta & subdulci: funtq ha in edulis.

Inus unum rotundiolum, planum ac grandiusculum semen continetur, quod tenuissimo ac viridi cortice eriam cum maturum, ac pulpà albà odoris aromatici ac saporis subacris.

Flores fert toto anno.

Totius plantæ tritæ & decoctæ vapor in parte affecta exceptus fedat dolorem arthriticum. Radix humoribus evocandistrita, & cum aqua in qua Oriza macerata fiut in lotione adhibita infervir: eadem trita & in aqua fumpta appetitum acur, in decocho data flatus dicunt. Folia in capitis affectionibus conferunt, ut pracupue in phrenefi: eorum fuccus cum oleo decoctus & auribus immiffus, earum dolorem sedat : decoctorum vapor ore attractus dentium dolorem mitigat.

C A P. XXXIX.

Oepata H. M. P. 4. T. 45. p. 95.

Arbor Indica fructu conoide, cortice pulvinato nucleum unicum, nullo ossiculo tectum claudente.

Rbor est pracella & speciosa plurimum, altitudine 70, craffitie verò 16 circiter pedum mensuram aquans, multisque ramis cinereis, longe lateq, in orbem diffusis, donata. Lignum A furam aquans, multíque ramis cinereis, longé latéq, in orbem diffuis, donata. Lignum albicans, cortice munitum cinereo. Radix fibrata, rubicunda, rufo cortice techa, inodora, multiquinda, faporifiq, fubidifi. Folia geminata ordine parallelo brevibus petiolis circa ramulos provenium, oblongo-rotunda, craffa, denía, glabra, nitenita, fuperne viridia, inferné fubcinerea, indora, infipida. Foliar sacematum provenium, esigus, fuave-olentes, calyciq, viridi in quinq, lacinias acuminatas fecto inhurent, quaturo oblongo-rotundis, acuminatis, luceis, acq, in ambitut albicantibus petalis confiantes, inter quae toridem albicantia, bifids apicibin ornata flaminula intercedunt, medium occupante flyle exiguo, candido. Pari fertilitate floribus fruits fuccedum conformes ac plani, cum cuspide in vertice, cortice viridi, craffo, carnoso ac pulvinato tecti Armydals. Amygdalæ

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

Amygdalæ in modum: huic includitur nucleus fabam majufculam cum formå, tum fubstantiå & odore referens, & saporis amari, qui dum in involucro suo adhuc continetur, germinare incipit, ac radicis foliorúmo, primordia emittit.

Provenit locis arenosis ad ripas aquarum salsarum præsertim circa Cochin. Singulis annis maturos Locut.

fert fructus, Augusto viz. & Septembri mensibus, atq. per seculum non rarò frugifera manet.

Lixivium è cineribus practans est ad pannos eluendos; Pictores etiam coloribus admissere solent, virei: ut picturis adhærere firmiùs queant.

Fructuum nuclei in eduliis Caril ab indigenis expetuntur, amaritudine per diutinam macerationem & coctionem in aqua sublata. Insuper è fructibus hisce viridibus, cum foliss Adamboe coctis & addito buryro contufis cataplasma fit, quod tumoribus impositum potenter eos emollit, & maturat: eundem in finem cataplasma lioc variolis & morbillis imponi soiet, ut citiùs vel maturentur vel dis-

Fructus magnam cum Anacardio habet fimilitudinem.

CAP. XL.

Prunus Icaquensis Rochefortii.

Rbuscula est fruticis in modum sparsa, perpetuz frondis honore gestiens; spisis parvis longiuscults, bis quotannis spisisu innumeris, pulchellis, albis aut violaceis, interstinctis, onussta, albi aut violacei evadunt ad modum sportus, rotundi, maginiudine Pruni Damasceni, qui maturitate albi aut violacei evadunt ad modum sportus. Valde autem dulces sunt hi fructus, Indis quibussami qui juxta sinum Hondura degunt in delicis habiti; qui ocrum adeò avidi ès mantes sunt, caque tanti faciunt, ut ipsi Leapunss sinus de denominentur: Proinde quando maturescunt pruna excubis sunt servicios secreta sinus sinus servicios access positivis sur accessivante secretarios accessivantes servicios accessos solicitas de sinus servicios secretarios servicios secretarios. agunt, & armata manu vicinos arcent, nè furtim aut aperta vi ea rapiant, aut fruteta depopulentur.

Prunus de Monbain Rochefort.

Præcelía est arbor, pruna longa, flava odore satis grato producens. Verùm cùm officulum grande. pulpam seu carnem paucam habeant, non magni fiunt, ni forte ab iis qui potui Onicon vel Mobb; dicto ea admiscent ad saporem gratiorem communicandum. Quo tempore maturitatem adepta in terram decidunt hac pruna, Porci in sylvis degentes ex eorum esu, quo multum delectantur pinguescunt admodum.

Hac Arbor gummi exfudat flavum odore intenfiore quam fit ipse fructus. Ramuli avulfi aut decifi terræ impacti facile comprehendunt & radices agunt, unde ad sepimenta vivariorum quibus pe-cora includunt frequentissimus eorum usus est.

Rrrrrr 2

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS OCTAVUS,

QUI EST

De Arboribus Bacciferis flore imo fructui cohærente.

Accam voco fructum minorem pericarpio seu pulpa humida donatum, cuì femina seu nuclei includuntur vel solitaria, vel bina, terna, quaterna aut

Ouz fructu funt monopyreno, hoc est fingulari seu unico intus officulo aut nucleo, sola fructuum parvitate à Pruniferis distinguintur. Bacciferæ arbores sunt vel singulis acinis singulis floribus succedentibus, vel

Pini generis autoris uni vei miguis aums iniguis intinus auccentinus, vei pluribus acinis confertis ad fingulos flores, ut Robius.

Primi generis planta funt vel baccà calvealatà, hoc eft, calvea à flore fuperfitie exceptà, vel baccà mudà, calvea feitue tunà cum flore deciduo.

Que baccà funt nudà funt vel addem monopyrena fei unicum intus mucleum claum claum control proprieta del proprieta

lypyrena, nimirum vel duobus intus nucleis, vel tribus, vel quatuor, vel pluribus. Draco arbor quam ad hoc genus retero infigni nota foliorum gramineorum ab aliis omnibus dif-fert, ut per fe genus unum fubalternum conflituat.

Librum ergo hunc in quatuor Sectiones partiemur.

Prima erit de Bacciferis fructu calyculato seu calyce à flore residuo excepto. Secunda, De iis quæ fructu funt nudo & monopyreno, feu unicum intus nucleum feménve

CHARLE DE its quæ fructu funt nudo & polypyreno, five duos nucleos femináve contineat, five tres, five quatuor, five plura, quibus admifeco eas de quarum nucleorum numero nondum tres, five quatures que five quatures nucleorum numero nondum tres productives que five que fiv

Quarta denique de iis quarum fructus eidem flori fuccedens ex pluribus acinis componitur.

SECTIO I.

De Arboribus bacciferis fructu calyculato.

CAP. I.

Axima: hujus generis Pini funt magnitudine & formà: nam præterquam quòd funt trunco AMINE mujos generas rum man magantomire os tromas man pracenquam quota unit tranco unico, & Palmæ inflar non ramolo, valido & recto; ramos in cacumine habent corona inflat printis repurgatat. Corrice funt tenuis, glabro ex gilvo nigricante [craffo, fulvi coloris, alio tenuiore cinerico tecto] veluti odore, ità & fapore admodum migricante [craffo, fulvi coloris, alio tenuiore cinericos tecto] veluti odore, ita & fapore admodum aromatico, ad Freniculaceum accedente. Ramis harrent folia viridia, tenuia, ficulneoum aut Visia labe zmula, odorata, multóque magis exficeata: Tenera adhue Pyri folis fimilia funt, visque ullum angulum oftendunt, inquit Monard, quòd confirmat Fho. Johnfonus in Gerardo fuo emaculato: qui Saffarsa arbuculea à fe visit in horto D. Galiel. Cyri Straffordize propé Londinum ramulum deferibit & depingit folis infimis integris & propemodum Pyriformibus, fummis in tres cufpides divifis; in eodem utq. ramulo. Perpetua fronde eft, floribus & fructibus Monardi & Pilori Incognitis. At C. Baulnius truckum oblongum, rugofum, longifimis pediculis donatum ei attribuit. Parkinfonus ex relatione Jo. Tradefeantis. Flores, parvos, luteos, flamineos Corni maris floribus perfimiles pertimiles esse tradit, quibus succedunt pro fruetu baccæ parvæ, nigricantes, calycibus parvis exceptæ, multæ simul racematim congestæ, pediculis longis insidentes. Radieu nunc crasse, nues, ad terræ superficiem expansa, unde arbor exstirpatu facilis, quarum corrices arborum corticibus ut odoratiores ità & in medicina præstantiores, Fœniculum recipientes Clusius Draconis

ticibus ut odoratiores na ce in medicina practiciones, que gubti affimilat.

G. Pilo Monardis deferiptioni circa lignum Saffafras non acquiescendum effe ait, fiquidem affirmas Saffafras Florida lignum decorticatum vix ullus dignitatis esfe, cum Brassiliense eximiz dignitatis eximits habeatur, atque à cortice liberatum in aliquot annos immune servatur: Duas adhuc alias hujus arboris species describit Gu. Piso: 1. Prior ablicante & flavescente est ligno, ac production de la companio colora livration vel Canella ob odorem dicitur, Brassilienses Anhaipitanga vocant. Foliis oft parvis, angustis & tenuibus.

2. Altera seu tertia species, Anbuihamiri, quantum duabus prioribus magnitudine inserior, tantum Altera un terra species, anomamis, quantum unation provints ineginatures unecros, talican virtuitibus (querier), comitibus partiere Braillienfibus in quotidianos ufus reportas. Folio eft Lauri, feu minori, fructu odorifero & nigro ubi maturuerit, eòque fimul cum corricte, ligno, folius & radice

intense causis.

J. Bauhinus lignum Saffafras fic describit. Cortice tegitur interius fungoso nonnihil molli: materies subjacet alba, vel ex albo rufescens, aliqua interdum-etiam ex parte ad cinereum vergens, mollitie & pectinibus Tiliaceis, odore & sapore suavi, aromatico, acrusculo & subdulci quodammodo Anifi.

Nascitur in maritimis locisque temperatis [in vastissimis & dissitis saltibus Pison.] non tantum Locus. in Florida, sed & in aliis Americæ regionibus, etiam Brasilia ipsa

Folia contusis imponunt Indi, sicca etiam in medicos usus assumunt.

Ligni decoctum, led maximè radicis ejúlque corticis, multi usús est, quod vel meracius vel saturatius pro agn viribus, atate aut temperamento fumendum el. J. Bauhinus chim Monfelli ageret ligni cum fuo cortice derafi \$15. in tribus tantum aquæ fontanæ libris à medicis Monfelientibus infundi folere aut per horas 12. deinde ad lib. ji. confumptionem decoqui & de colatura lib. manê fumi calidé. Meliufique cenfemus (inquit) cum celeberrimis quis loci medicis in duas tantim dofes fic parari quam in plures, tum quia affervatum gratiam odoris amittit, tum quod facultas illius facile evanescit. Est enim tenuissimarum partium.

evanecici. Eft enim tenuiffmarum partium
Refidentiam przdicii decocii infundebant per tres horas in lib. 16. aq. font. decoquebant ad lib. ii. confumpt. colatoque per manicam Hippocrat. Saccharo, Boßcheti titulo, aut fine eo, pro potu ordinario utebantur, liberaliori adhibito victu quam in decocto Guaiacino, quo nomine frequens ejus ufisi no corporbus macilentis. Hac ratione magno fucedfi przfecibebant ad podagras, ifchiadas, veteres fluxiones, obstructiones confirmatas, febres nothas & antiquas, & fingular propenodum experimento ad feedos virginum colores. In lue Venerea idem præflat quod Guaiacum, China, Sarfaparilla, fimili ufis & utilirate. Valet & ad membra refoluta. Ventrem folvir cyarhus mane calide fumpus: Paffonem celiacam diuturnam fanat, fluxus uteri & cruditates confumit certo experimento: menfes minifels brovocat. Herelitatem etiam emendat. Macilentis confert & carnem perimento; menses mirificè provocat, sterilitatem etiam emendat. Macilentis consert & carnem auget: Multi etiam ad pestis & morborum contagiosorum præcautionem aquâ vel decocto ejus

Monardes ad frigidos ventriculi affectus & flatus commendat, necnon ad concoctionem promovendam, & vomitum compeicendum. In morbis thoracis frigidis efficax eft; inque capitis doloribus tam novis qu'am inveteratis. Calculofis utiliter datur ifique quibus arenulz gignuntur in renibus, Adversa eft is qui urina ardore laborant. Halitum denique oris emendat. Hec Monardes ad quem Lectorem qui plura velit remitto. Notat Schroderus instar Panacez in catarrhis haberi.

Ligno Sassafras dicto subjungit J. Baubinus Lignum Anisi.

A Tho. Platero medico communicatum, odore Anifi & quàm Saffafras fuaviore minoréque, materie folidá, fubfuíca, pedines rectos, maculis transversis ac splendicantibus intercipientibus, quales ferè in Fagino ligno videri solent. Facilè finditur. Flammæ admotum facilè adolescit, & luculentam flammam præbet; sed odorem gratum non reddit sicuti Sassafras.

2. Sassafras arbor folio crenato Munting.

Hanc depingit & describit Abrahamus Muntingius in Herbario Belgico, quem consulat Lector, Nos enim linguam Belgicam non intelligimus.

CAP. II.

Tinda-parua H. M. P. I. F. 48. p. 87. Arbor Malabarica baccifera, cortice albicante, glomerate flore D. Syen.

Rhor procera eft, naícens in arenolis. Radix, quæ fibris terræ fe affigit, cortice eft craffo, fubflavelcente, molli, lactelcente, faporis adftringentis; ligno albicante. Stipts ambitu hominis amplexum implens, cortice eft cinereo, fublacteo, ut funt & rami & furculi. Folia brevibus petiolis inic inde infident, oblongo-rotunda, nonnihil culpidata, ad petiolism etiam contracta, in margine denticulata, intus sublactea, textura rigida seu dura, superne obscurius cindia,

HISTORIA PLANTARUM.

subtus lucidiora. Nervorum ductus & divissumes in solius nibil baboen singulare. Descriptionem si placet vide. Flores in capitulis plano-rotundis, petiolis simplicibus, curtis infidentibus, per surculos hinc onde, ut genima plures unita prodeunt, quatuor petalis culpidatis, dilutè virentibus compositi. Stainde, ut gemme pure nume processing quasura pecua curposate, under ricertous compositi. Siz-mina quatuor, ex folis longé emicantia, apere goffant albicantes, granditicalos Stylin in medio bervillimus cum capitulo albicante. Fruitur funt baccer rotundiolar, calyce quadrifolio printum artèbrevininis cum capitude abotante. The many abotante transfer of the property o nicunal de Partini unus nucleus rotundus, viridis continetur, qui proprio, nonnihil cartilaginofo, rufescente cortice tegitur.

Radix trita & cum aqua Oryza in lotione adhibita morbo facro confert: eadem trita Apostemaris imponitur. Folia decocta in fomentis aut cataplasmatis quoscunq, dolores leniunt, & in puer-

peris juvant.

CAP. III.

Frutex baccifer Malabaricus fructu calyculato, rotundo, monopyreno. Mystax dictus. Modera-canni H. M., part. 2. Fig. 19, a Modera, i.e. myfrace didia. Canicam species oft descript. P. 1. F. 27.

Rutex est altitudine duum hominum, nascens in arenosis. Radix crassa, exterius cortice slavo feu russo, qui abicante farina seu calce obduchus est, intus ligno suscensio, & grati ac aromanic destructions suscensional suscensio matic odoris. Rami cortice functionero, iffque fipina uncides, lignofa transferral bin indefinational matic odoris. Rami cortice functionero, iffque fipina uncides, lignofa transferral bin indefinational results for interest and interest and interest of the control of the con lignofa & fpiratim intorta barba muniti funt. [Hinc planta Modera canni dicitur. Nam vox modira ngnoia ex ipraum muorta oano muuni mit. L'ima pianta moarracomi dicuni. Nam vez mana in lingua Malabarica myftacem denotat.) proveniunți, Sc în fuperiore corum parte que fipra ba-bam elt, & infra quoque ad corum exortum brevibus pediculis appenfa, funtque obiongo-rotunda, namerius obtusè culpidata, ad petiolum nomini firicha y tiore turinque calori, internie parum niterativo ettos culpidata, ad petiolum nomini firicha y tiore turinque calor, internie parum niterativo etto, ad exortum duobus folis culpidatis angulfis velut auriculis comitata. Flores in fummis furculis to; ao exorum cuonos roms cuipacaus angunts venu auricum cominata. Juste in numinis infeculis pediculis vix femuncialibus infidentes, duo tréfue finul prodeunt, confit in calyoe viridé Havefcent quinque culpidarorum foltorum, funque colore flavo & parum nienne, confiantes quinque petatorum foltorum, funque colore flavo & parum nienne, confiantes quinque petatorum functiones qui production de la confiante del confiante de la confiante de la confiante de la confiante del confiante de la confiante del confiante de la confiante de la confiante de la confiante del confiante de lis tenubus, oliongortoundis, & venulis tenuirime in longum firiatis, ungubus albicantibus. Stamina in medio 10, longiufcula, (ibflava conficientum nodulis flavo-rubris dotata, inferiis albicantia, que in calyce muno unita capitulum nedium albicana circumambunt; è cujus vertice prodeunt que in calyce muno unita capitulum medium albicana circumambunt; è cujus vertice prodeunt alia quinque famine parva, (ubflava, cum viridibus nodulis feu epicibus. Futtur rotunde bacce funt, nieriori parte in calyce arcto profunde inidentes, glabri, nierioris, per mauritatem flavi èc librubri, filo exteriori pellicula carne valdè rubra, denfa, humida conftantes. In medio officulum albicans, durum, in longum venis firiatum, parum nuclei continens.

In lotione corporis adhibitus humores evocat. Radix inflammationibus fedandis & tumoribus re-

In toutine corport authoritis manifectured. Assess inflatingationistis features te tumorious re-folvendis confert trita & impolita: eadem przelentaneum remedium ell pro idtu virulentos colubri; ulirpatur quoque pro febribus, przeipuė infantium, intelfunorum torminibus, dolore colico & ver-mium enecatione; cfique fudorifera, urinam ciens artifique corroborans. E radicis cortice Alexi-

pharmacum contra venena formatur.

CAP. IV.

Baccifera Indica fructu cuspidato monopyreno, calyce residuo excepto. Basaal H.M. P. 5. T. 12. p. 23.

Rbor oft mediocris magnitudinis, caudice tenui, albicante, cortice cinereo fusco obducto, necnon pluribus ramulis fibbrirdibus ac fibcinereis donato. Radix albicans, crafto, fubri-foque cortice recta, faporis amaricantis. Folia circa extremos ramulos brevibus petiolis protoque cortue tecta, Japons amaricants. Petia circa extremos ramuios previous petiois provenium, oblongo-rounda, acuminata, mollia, flaccida, arro-vinidia; cold media crasis. Sapor amaris, odor acris. Flofali numerofi racematim provenium, candid primum, deinde ex albo rube-ficentes, staveolentes, calycique exiguo, sibirubo, in quinque lacinias acuminatas fecto inharent, quinque oblosgo-roundis ac felle in modum expanis, foliolis constantes, qua rotidem intercedunt. Hamimula alba, furrecta, subrutis apicibus ornata, medium occupante phi exiguo. Flofaulis sincedum Researante de moderna estada constante de la constante fuccedunt Bases rounds, tubelecutes cun cufied in vertice, inferits calcye quinquagilo excepts, carrie fucculenta ac fubdulci intus referte, intra quam officulum locatur abicans, plano-roundum,

nucleum continens candidum, amaro dulcem.

Provenit loci arenofis, præfertim fertili folo circa Cochin: quotannis floret fructúmque profert, arque à primo fationis anno ad decimum quintum frugifera effe folet.

E tenerioribus folis addito zimzibere in aqua cochi gargarifma paratur faucium affectibus utile.

E baccis in butyro frixis ungentum conficient, quod front ac temporibus illitum phreneticis valde prodeffe dicitur. Nuclei vero earundem affumpu lumbricos necant.

CAP. V.

Baccifera Indica fructu oblongo, calyci incidente monopyreno, osficulo compresso. Kaka-Niara H.M. P. 5. T. 28. p. 55.

LAZ.

Jarz fipecies eft fed humilios, quatuordecim circiter pedes alta, caudice tenui, albicante, cortice munito furvo, intus flavelcente, necnon ramulis viridi-fulcis, in orbem diffulis, donato.

Radix fibrata, nigricante, intus fubrubefcente cortice cineta. Folia oblongo rotunda, crassa, densa, glabra, supernè atro-viridia, infernè subviridia: sapor subacido aftringens, odor nullus. craffa, denfa, glabra, luperné atro-viridia, interne tubrunda: Lapor Iubacuto-attringens, odor nullus. Florge extremis furculas proveniunt, indoori, quinque oblongo-roundis, acuminatis, rigidis, craffis, colonique carnei folis conflantes, totidem faminului albicantibus, flavorubefoembus epicibus ornatus medium occupantibus, inter qua fylus prodit viridi-albicans, ipfius fructis rudimentum. Floribus fuccedunt basee oblongo-rotunde, calycique exiguo, viridi, in quinque lacinias fecto inharent, virides primitm, dein albefoentes, pôft rubefoentes, tandem nigricantes ac nitentes, carne intus fibrubefoenta i caludulai refertes, officulo albicante plano-rotundo.

Proventi in Pares & Moutan; femper viret: quotannis floret, fructúfque fert, menfe viz. Au-Lewi.

Expressus è foliis succus, & cum lacteo nucis Indica succo exhibitus lumbricos necat; & cum Vires. muria potus cosdem expellit.

CAP. VI.

Peragu H. M. P. 2. F. 25. p. 41. Frutex baccifer Malabaricus, floribus pentapetalos, binis, una bacca nigra in calyce stelliformiter expanso.

M. Ripedali eft altitudine, in arenofis nacens, radice fibrofa, flava feu rufa, faporis & odoris nullius. Stipites & furculi tereres, verum in fummo quadrangulares, veruftiores cinerei, teneriores ex viridi spadicei & tomentos. Folia petiolis rotundis, tenuter pilosis sei tomentos. tofis, bina conjugatim, & alterno ordine furculis adnascuntur, cordiformia, cuspidata, crassa pilosa lanugine obducta & veluri inftar lenia, viridia, fubtus dilutiora, fapore fubamaro, descriptionem ductus nervorum vide. Flores bini una proveniunt in petiolis rigidis, oblique furrectis in furculorum superiori parte hinc indè supra ex origine parvorum ac se mutuo ordine decussantium soliorum, quae quidem cum majoribus forma conveniunt, at longe minora manent, & minora funt quò apici furculi propiora. cum majoribus tormá conveniunt, at longe munora manent, o minora unt quo apici incuiu propiora. Sunt autem flores candidi, quinque petalis compoliti, oblongo-angultis, adu man magis partefi firit, que in medio und vená firiata funt, infidenta, pediculo albo [tubo feo collo] fubblavo capici amplo, laxo, quinque foliorum culpidatorum, que in medio anterius nervulis firiata funt. Stathina è medio exeunt quatron; tenuia, candida, longa, cum apiciatum nigricantibus lunullatis incumbéntibus : item figlam tenuis, candidus, in fiummitate viridis ac bifidus, è primordio fructus, quod ex calycis orificio fe exferit, prodiens. Flores odoris funt gavis male-oclentis. Floribus delapís fuccedunt officio de exterit, promeiro. Fronte storia ante grata maccontina.

Localiza capica la promeiro de la promeiro del promeiro del promeiro de la promeiro del prome post cum plane matura nigra ac nitentes, cortice tenui, intus parum succulenta, ac comesta nonpoir cum piane manure mera ac micratics, contere renut, intus parum inccuiente, ac comentex non-nihil adurunt. Semina que fructus in totum replent, ac in fingulis duo, tria, vel etiam unum con-tinentur, una parte rotundiola funt, alterá plana,, vel duobus planis lateribus conflantia, in latere rotundo nervulis eminentibus cancellatim firiata, ac colore cum ficca ex rubro nigricante.

Radix proficua eft pro lienteria & inteftinorum torminibus & dolore colico, in la e acido vel Viren. etiam vino data. Eadem in pulverem redacta ad pultularum exficcationem confert. Foliorum

fuccus epotus lumbricos in ventre enecat.

CAP. VII.

Baccifera Malab. racemosa, tripetala fructu oblongo tricocco, calyce excepto. Tsjerou-Poeam H. M. part. 5. tab. 56.

Rbufcula humilis est, caudice tenui, albicante; cortice cincto nigricante, intus viridi, multísque ramulis geniculatis donato. Radix flavescens, rufo cortice tecta, odoris ac saperis infique raminis geniculats ounato. Amini navolecini, titulo contre recea, ocorri ac laporis su graridi ac filma proporti anticominata, in ambitul levirer crenata, lenia, fuperbe articorridia & filma f bicante, ot in averia parte exturerative in savia excurrentions: Cour ex injuringrains. Fines in odori, viridi-ablicantes racematim ad foliorum alas in furculis provenium; calvefue viridi impartito inharent, tripetali, è tribus viz. oblongo-rotundis, acuminatis expansifique foliolis confinantes, medium occupante globulo viridi, è quo exfurgit fiylas tenuis oblongus, è viridi flavescens, capitulo rotundo. Floribus pari modo succedunt bacca oblongo-rotunda, tricocca, virides, calycibus excepta,

Locus. Ulus.

na in iniguis iactioni rocatamenta. Provenit variis Regni Malabarici locis, prasfertim circa Repolyn: semper viret, sloret & fructum

Vires.

I was for

E floribus, fructibus & cortice in oleo cochis linimentum paratur, quod capiti inunctum cephalalgiam sanare fertur. Folia recentia contusa & parti eryfipelate laboranti imposita id tollere dicuntur.

CAP. VIII.

Frutex baccifer Malabaricus fructu calyce excepto, sulcato tripyreno. Katou-Patsjotti H. M. P. 5.

Rbulcula humilis est, caudice tenui, albicante, cortice obducto cinereo rubescente. Radix fubalbicans, rufo cortice cincta, grave-olens, unctuosa. Folia oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu crenata, crassa, superne colore atro-viridi splendentia, inferne subviridia, mollia ac tomentosa; nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus. Flores ad foliorum exortum racematim furculis inhærent, tribus rubro-flavescentibus, subrotundis ac intus concavis foilis conflantes: odor nullus. Fratar calycibus quinquepartitis excepti floribus pari modo fuccedunt, fubrotundi, anterius in acutum mucronem definentes, tribus angulis fulcati, craffo viridique cortice tecti: in meditullio tria latitant semina, oblongo-rotunda, triquetra, purpureo-nigricantia, membranaceis pelliculis sejuncta, ità ut singula in singulis latitent cellulis.

Provenit variis Regni Malabarici locis, præsertim in Candenate, semper viret, quotannis fructus

fert, Septembri sci. & Octobri mensibus. In re medica nullus ejus ufus eft.

CAP. IX.

Frutex baccifer Malab. fructu calyculato, tetracocco, umbellato. Tsjocatti H. M. P. 5. Tab. 48.

Rbuscula est humilis, duodecim circiter pedes alta, caudice tenui, multisque ramulis lignosis donato: Lignum albicans, rufescente corrice cinctum, matrice viridescente, molliore. Radiva albicara, marta, aromatica. Foliza oblongo-rotunda, acuminaria mabitu leviter creata, craffa, denfa, glabra, folendenita, luperne atro-vindia, inferne fubviridia; cofta media craffa, e qua plures exigui nervuli ordinatim ad prominentes dentatáfq, oras exeunt: Japor amanus. Flores 12, e qua purres exigui nervun orcunaum ao prominences uentatatu, via exeunt: Japor amanis. Hores flavelcentes, inodori, umbellatim extremis furculis proveniunt, calvicique rubbo flavelcenti, in quinq, lacinias oblongo rotundas fecto inhartent, quinque oblongo-rotundas ce flellae in modum expanis foliolis conftantes, luteis, aliquot sfaminalis surrectis acuminatifu, medium occupantibus: inter qua capitalum prodit planum albicans, quinquepartitum, è cujus vertice fijlm exit tenuis, albicans, longus, ac fu-pra staminula eminens. Floribus deciduis succedunt Baeca tetracocca, aliquando pentacocca, subvirides primin, at per maturitatem rubentes a critentes, calycique atro-ubenti inharent: fapor adde amarus. Intus continentur [mina quaterna plurimum, albicantia, renalis figura, faporis amaro-dulcis. Provenit variis Regni Malabarici locis, præsertim in Candenate; semper viret, floret, fructúmque

E foliis cum fero lactis decoctio conficitur, quæ in Cardialgia valde commendatur. Ex ii/dem cum floribus & fructibus in aqua communi coctis oris collutio fit ad eroías gingivas lanandas, dentésque vacillantes firmandos. Ex radice cum Cumini semine in lacte cocta potus conficitur, qui potenter vomitum sedat. Eadem radix tanquam amuletum ventri appensa colicos dolores mitigare

CAP. X.

Baccifera Indica fructu calvculato, subrotundo, cuspidato, quadripartito, tetrapyreno. Acara-Pats-jot-# H.M. P. S. T. 8. p. 15.

Umilis est arbuscula, Katou Patsjotti amula, Folia tamen minus lata, & in ambitu non crenata. Flores candidiffimi, fiaveolentes, ramulorum extremis numerofi proveniunt, atq. calyci viridi, in quatuor lacinias fubrotundas fecto, inharent, quatuor oblongo-rotundis, ac versus exteriora reflexis foliis constantes, staminulorum albicantium, carneis ac subrotundis apicibus ornatorum congerie mediam floris cavitatem & umbilicum occupante: inter qua globulus prodit oblongus, acuminatus, quadripartitus, quatuor seminum, in fructu dein succrescentium rudimentum. Fructus subrotundi, cum cuspide in vertice, quadripartiti, virides primum, dein atro-rubentes ac niLib. XXVIII.

De Arboribus Bacciferis.

1573

tentes, è calyce florum occluso constantes, quatuor oblongo-rotunda, subviridia, ac distinctis suis pelliculis inclusa semina continentes; sapor ingratus & sylvestris. Provenit etiam locis montanis & petrofis in Candenate: semper viret, Septembri & Octobri men- Locus,

Ex ejus foliis in Oryzæ infulo coctis gargarisma paratur, quod aphthis potenter medetur.

CAP. XI.

Baccifera Malab. fructu oblongo, tetracocco, calyculato. Niir Notsjil Malabarensibus H.M. Part. 5. Tab. 49.

Rbuscula humilis est, seu potiùs frutex, sex circiter pedes altus, caudice tenui, albicante, cortice cincto cinereo, intus viridi, surculisque rubro pupureis ac nitentibus pluribus donato. Radin lignola, fibrata, albicans, flavescente cortice tecta, graveolens, amara. Folia fine ordine ramulis inharent, oblongo-rotunda, crassa, glabra, lenia, nervis aliquot è costa media albicante in latera excurrentibus: sapor acris, odor gravis. Flores petiolis longis, tenuibus, rubro-purpureis, in ramulis & extremis surculis proveniunt, candidi, pentapetaloides, perianthio excepti purpures, in tanima se extensi aucuns provenium, cannun, pentaperanoues, periantino excepti quinquepartino, vinde-purpureo, fâminial quinque tenuius, longis, purpurà-fiendentibis, croceis falcatis apiciba ornatis, medium occupantibus: inter qux fiylas prodit tenuis, longus, purpurafcentes Floribis luccedunt Bacce olongo-roundas, terracocca, virides primitim, dein purpurafcentes ac ni-tentes, calycique profundo arche inharent, carne intus fucculenta ac fubamara referte; intra quam semina continentur quaterna, oblonga, triquetra, dura, nucleis albis, amaris. Nascitur locis aquosis & fluminum ripis circa Cochin, Porca & Paroe.

Folia ficcata in pulverem redacta, ac quotidie exhibita cum Saccharo & Oryzæ infuso luem Viret. Veneream sanare feruntur. Ex issdem foliis coctis & pistis cum ovi vitello cataplasma paratur, quod bubonibus inguinum Venereis impolitum potenter iis prodesse statuunt. E foliis & radicibus in aqua coctis balneum fit, quod Phrenitidi, mania, aliífque cephalicis affectibus perquam utile cenfetur. Ex radice in oleo cocta linimentum fit antiarthriticum.

CAP. XII.

Mail Anschi * H. M. Rhamnus Malabaricus fructu racemoso calyculato.

* P. I. F. 40.

Ltitudine est trium hominum, ramis densis & opacis, latè sparsis: radice crassa & profundè se demittente, fibras hinc inde exserente, cortice tecta cinereo sub cuticula rubescente, albicante ligno. Stipes paulò minus hominis amplexum implet, cortice cum ramis cinereo. ligno duro & albicante. Folia in furculis tenuibus, qui bini, terni, quaterníve fimul ramis, craffioribus erumpunt, bina & bina, vel folitaria, breviffimis pediculis infident, funtque parva, oblongo-rotunda & angusta, cuspidata, ad petiolum stricta, textura tenui, superficie plana & glabra, virore communi nonnihil nitenti, sapore subamaro, odore nullo. Flores in summis surculis, plures racematim juncti, parvis, tenuibus, rubris petiolis infident, odoris haud injucundi, quatuor petalis ex albicante substante sub bina & bina è foliorum intervallis emicant: in medio se prodit globulus dilute viridis & rotundus. qui primordium est fructus cum stylo albicante in vertice. Calyx quatuor soliis cuspidatis & viridibus constat. Floribus decidus succedunt in racemis bacca rotunda cum spiculo in vertice, & calyce suo inferius arctè contenta, seminibus numerosis repleta, & carne inter semina, saporis adstringentis, primum virides, post rubescentes, tandem nigricantes. Semina sunt oblonga, cuspidata, angulofa, cum bafi rotunda ad corticem fita, ac alia in parte superiore, alia in inferiore baccarum, cum strictiori parte seu cuspide interiora baccarum respicientia, primum subflava; matura susca aut

Flores fert semel tempore pluvioso: nascitur in arenosis.

Radicis decoctum conducit in podagra: Foliorum cum Saccharo in ictero; item folia fimpliciter Virer in lacte pota: Eorundem fuccus expressus & in lacte vaccae cum Saccharo epotus urinantibus materiam albam & purulentam prodeft.

CAP. XIII.

Fratex baccifer Malabaricus fructu calyculato, rotundo, rubro, polypyreno. 1. Schetti H.M. P. 22. F. 13. p. 17. н. м.

Rutex est unius hominis altitudine, in arenosis nascens, & petrosis. Radix profunde in terram fe demittit, cortice exteriùs rufo-obscuro, uti est & stipitum & ramorum majorune cortex, interiùs rubescente, cum in illis albicet: Ramorum superiorum cortex exteriùs cimereus, intus albescens, ac teneriorum castanco-fusco-rubescens. Folia in ramis & surculis bina, cuspidibus ad se

Locus.

Vires.

E floribus, fructibus & cortice in oleo coctis linimentum paratur, quod capiti inunctum cephalalgiam sanare fertur. Folia recentia contusa & parti erysipelate laboranti imposita id tollere di-

CAP. VIII.

Frutex baccifer Malabaricus fructu calyce excepto, fulcato tripyreno. Katou-Patsjotti H. M. P. 5.

Rbulcula humilis est, caudice tenui, albicante, cortice obducto cinereo rubescente. Radix Romains minims ett, camme tennis, ameante, oritte obusco entereorimeteente. Radic fibalbicans, rufo cortice cincha, grave-olens, unetuola. Folia oblogo-orounda, acuminata, in ambitu crenata, craffa, fuperne colore acrovinidi fibendentia, interne fubviridia, mollia ac tomentosa; nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus. Flores ad foliorum exortum racematim furculis inhærent, tribus rubro-flavescentibus, subrotundis ac intus concavis fotilis confiantes: odor nullos. Fratas calculas qualquepartitis excepti floribus pari modo fucedunt, fubroundi, anterius in acutum mucronem definentes, tribus angulis fulcati, craffo viridique cortice tecti: in meditullio tria latitant semina, oblongo-rotunda, triquetra, purpureo-nigricantia. membranaceis pelliculis sejuncta, ità ut singula in singulis lattent cellulis.

Provenit variis Regni Malabarici locis, præsertim in Candenate, semper viret, quotannis fructus fert, Septembri sci. & Octobri mensibus.

In re medica nullus ejus usus est.

CAP. IX.

Frutex baccifer Malab. fructu calyculato, tetracocco, umbellato. Tsjocatti H. M. P. 5. Tab. 48.

Rbuscula est humilis, duodecim circiter pedes alta, caudice tenui, multisque ramulis lignosis donato: Lignum albicans, rufescente cortice cinctum, matrice viridescente, molliore. Radix albicans, amara, aromatica. Folia obtongo rotunda, acuminata, in ambitu leviter crenata, cralla, denla, glabra, folendentia, fupernè atro viridia, infernè fubviridia; cofta media crafcraina, uenta, gianta, pianta, pipente anto-rinua, mente introduca contamenta cara-fa, è qua plures exigui nervuli ordinatim ad prominentes dentafalç, oras excuent: laporamans. Floras flavelcentes, inodori, umbellatim extremis furculis provenium, calycíque rubro flavelcenti, in quinq, lacinias oblongo rotundas fecto inharent, quinque oblongo-rotundis ac ftella: in modum expansis foliolis constantes, luteis aliquot staminulis surrectis acuminatis, medium occupantibus: inter qua capihous contantes, lucies aiquor fammulas jurrectis acuminatuit, menium occupantous: inter qua entitulum prodit planum albicans, quinqueparitium, è cujus vertice fylue exit tenuis, albicans, longus, ac tippra ftaminula eminens. Floribus deciduis fuccedunt Baeca tetracocca, aliquando pentacocca, fubvirides primum, at per maturitatem rubentes ac nitentes, calvejque auto-rubenti inharent: fapor acidomarus. Inuc continentur (minis quaterna plurimium, albicantia, renalis figura, faporis amaro-dulcis.

Provenir variis Regni Malabarici locis, prafertim in Candenate; femper viret, flores, fructúmque

E folis cum fero lactis decoctio conficitur, quæ in Cardialgia valdè commendatur. Ex iisdem cum floribus & fructibus in aqua communi cochis oris collutio fit ad erosas gingivas sanandas, dentéfque vacillantes firmandos. Ex radice cum Cumini femine in lade coda pous conficiur, qui potenter vomitum fedat. Eadem radix tanquam amuletum ventri appenfa colicos dolores mitigare perhibetur.

CAP. X.

Baccifera Indica fructu calyculato, subrotundo, cuspidato, quadripartito, tetrapyreno. Acara-Pats-jotti H.M. P. 5. T. 8. p. 15.

H. M. Umilis est arbuscula, Ratou Patsjotti amula, Folia tamen minus lata, & in ambitu non crenata. Flores candidiffimi, fuaveolentes, ramulorum extremis numerofi proveniunt, atq. calyci viridi, in quatuor lacinias fubrotundas fecto, inhærent, quatuor oblongo-rotundis, ac versus exteriora reflexis foliis conftantes, flaminulorum abicantium, carneis ac fubroundis specibus ornatorum congerie mediam floris cavitatem & umbilicum occupante: inter que globulus prodit oblongus, acuminatus, quadripartius, quatuor feminum, in fructu dein fuccrefcentium rudimentum. Fructus subrotundi, cum cuspide in vertice, quadripartiti, virides primum, dein atro-rubentes ac niLib. XXVIII.

De Arboribus Bacciferis.

1573

tentes, è calvce florum occluso constantes, quatuor oblongo-rotunda, subviridia, ac distinctis suis pelliculis inclusa semina continentes; sapor ingratus & sylvestris.

Provenit etiam locis montanis & petrofis in Candenate: semper viret, Septembri & Octobri men- Locus,

Ex ejus foliis in Oryzæ infuso coctis gargarisma paratur, quod aphthis potenter medetur.

CAP. XI.

Baccifera Malab. fructu oblongo, tetracocco, calyculato. Niir Notsjil Malabarensibus H.M. Part,

Rbuscula humilis est, seu potius frutex, sex circiter pedes altus, caudice tenui, albicante, cortice cincto cinereo, intus viridi, furculisque rubro pupureis ac nitentibus pluribus donato. Rede ingro cineto intus vinat, incomique ruoro pupures at interitorio piurious coniaco.

Redei fignofa, fibriata, albicans, flavefeente cortice tecta, graveolens, amara. Folia fine ordine ramulis inharent, oblongo-rotunda, craffa, glabra, lenia, nervis aliquot è cofta media albicante in latera excurrentibus: fapor acris, odor gravis. Floret petiolis longis, tenuibus, rubroda abicante in atera excurientuse: supor acus, outre gravis, esters penois iongs, tenuous, nutro-purpureis, in ramilis & extremis furculis proveniunt, candidi, pentapetaloides, perianthio excepti quinquepartito, viridi-purpurco, suminus quinque tenuibus, longis, purpurá-filendentibus, croceis falcatis apicino ornatis, medium occupantibus: inter que, spine produ tenuis, longus, purpuralcents. Floribus succedunt Bacca oblongo-rotunda, tetracocca, virides primitin, dein purpuralcentes ac nitentes, calycíque profundo arcte inharent, carne intus succulenta ac subamara referta, intra quam femina continentur quaterna, oblonga, triquetra, dura, nucleis albis, amaris.

Nascitur locis aquosis & fluminum ripis circa Cochin, Porca & Paroe. Folia ficcata in pulverem redacta, ac quotidie exhibita cum Saccharo & Oryzæ infuso luem Viret. Veneream sanare feruntur. Ex issdem foliis coctis & pistis cum ovi vitello cataplasma paratur, quod bubonibus inguinum Venereis impositum potenter iis prodesse statuunt. E soliis & radicibus in aqua coctis balneum sit, quod Phrenitidi, maniæ, alissque cephalicis affectibus perquam tutle censetur. Ex radice in oleo cocta linimentum fit antiarthriticum.

CAP. XII.

Mail Anschi * H. M. Rhamnus Malabaricus fructu racemoso calyculato.

* P. I. F. 40.

н. м. Ltitudine est trium hominum, ramis densis & opacis, latè sparsis: radice crassa & profundè se demittente, fibras hinc inde exferente, cortice tecta cinereo sub cuticula rubescente, abicante ligno. Siper paulò minis boninis amplexum implet, cortice cum ramis cinereo, ligno duro & albicante. Folia in furculis tenuibus, qui bini, terni, quaternire fimul ramis, craffioribus erumpunt, bina & bina, vel folitaria, breviffimis pediculis infident, funtque parva, oblongo-rotunda & angusta, cuspidata, ad petiolum stricta, textura tenui, superficie plana & glabra, virore communi nonnihil nitenti, sapore subamaro, odore nullo. Flores in summis surculis, plures racematim juncti, parvis, tenuibus, rubris petiolis infident, odoris haud injucundi, quatuor petalis ex albicante fubflavis, crifpis, latiufculo intervallo à fe invicem diffantibus, quæ poltea magis flavescunt, compositi. Stamina in iis octo, albicantia, apicibus grandiusculis & subflavis dotata, quae bina & bina è foliorum intervallis emicant: in medio se prodit globulus dilute viridis & rotundus, qui primordium est fructus cum stylo albicante in vertice. Calyx quatuor foliis cuspidatis & viridibus conftat. Floribus deciduis succedunt in racemis baccae rotundae cum spiculo in vertice, & calyce suo inferius arcte contenta, seminibus numerosis repleta, & carne inter semina, saporis adstringentis, primum virides, post rubescentes, tandem nigricantes. Semina sunt oblonga, cuspidata, angulofa, cum basi rotunda ad corticem sita, ac alia in parte superiore, alia in inferiore baccarum, cum strictiori parte seu cuspide interiora baccarum respicientia, primum subflava; matura susca aut

Flores fert semel tempore pluvioso: nascitur in arenosis. Radicis decoctum conducit in podagra: Foliorum cum Saccharo in ictero; item folia fimpliciter Vires, in lacte pota: Eorundem fuccus expressus & in lacte vaccæ cum Saccharo epotus urinantibus ma-

CAP. XIII.

teriam albam & purulentam prodeft.

Frutex baccifer Malabaricus fructu calzenlato, rotundo, rubro, polypyreno. 1. Schetti H.M. P. 22. F. 13. p. 17. н. м.

Rutex eft unius hominis altitudine, in arenofis nafcens, & petrofis. Radix profundé in terram

de demittit, cortice exteriis ruft-obleuro, uit eft & fipitum & ramorum majorum cortex, inprofits implemente. Chim in like albiere. Paragonam frontes. terius rubescente, cum in illis albicet: Ramorum superiorum cortex exterius cinereus, intus albefcens, ac teneriorum caftaneo-fufco-rubefcens. Folia in ramis & furculis bina, cufpidibus ad fe

Vires.

Lecus &

Vires.

invicem inflexis oblongo-rotunda funt, ad petiolum oris rotundis, in fummitate parum acuminata, craffiola, textura denfis, lonia, fuperne glaora, & obfcuro virore valde nitentia, fubtus dilutiora, fapore adfiringenti & amaro. Tum cofta foli media, tum nervi transversi in fupina parte nonpore adfiringeriti & amaro. 1 um corea rous meaus, tuni nervi traniverit in lupina parte non-nihil eminent, hi autem recho & parallelo ducto crebi versis marginem folii excurrent. Flares in fummis ramulis umbellatim congetti, petalis quatuor (rarius quinq.) oblongo-angultis conftant, qua-anterius & ad petiolum recitis oris firica & velut cancelliformia funt, coloris utrinque incarnati, inanterius ce au penginini nenfi, ac postea ubi flaccescunt dilutioris ac flavescentis, infidéntque pediculo terius autem magis intenfi, ac postea ubi flaccescunt dilutioris ac flavescentis, infidéntque pediculo terius autem magis mienin, as pones um naccionis annaons as navosentos, minerque pecunic tenui longo ac furredo, incarnato faturo, en urbor Corallino, ac niente calvej parvo quatuor culpi-dum minutorum; odoris nullius. E medio flore fylas parvus emicat cum nodulo fuperne bifido rudum minutorum; odoris nuttius. E medio tore Ifytar parvus emicat cum nodulo tupernė bistido ru-bro obleuro & nitente, infernė globulo viridi in calyce qui rudimentum fructis elt infichens, aci nor infecio pediculi, inter petalorum ungues quattor lingula: leu framuncula parva rubra infita funt, qua infecio pediculi, inter petalorum ungues quattor lingula: leu framuncula parva rubra infita funt, qua infecio pediculi, interpetatorum ciniuli funt, qui unguiculos foliorum in angulis intermediis arripium. Frudim funt bacce acquiculus fuits artè infitatores: cortice glabro, per maturitatem forma rotundioris, acco-funt bacce acquiculi pediculi cortico glabro, per maturitatem forma rotundioris, acco-funt bacce acquirum funtida.

In hisce baccis, qua dulces ac in eduliis sunt, duo, tria, quatuórve officula albicantia insunt, quà in mine baces, que unes ac in equins une, quo, tris, quatuorre onicula aloicantia infunt, quà fe muno continguir plana ac dutim laterum, in alia autem parte rotunda, ac nucamento offeo minis duro confiantes, pulpa intus viridi.

Flores & fructus fert toto anno.

Flores hujus fruticis Gentiles Deo Ixora in facris offerunt.

Radix trita & in aqua frigida epota fervit pro febre calida ac ardore manuum, & prodest expuentibus sanguinem; cum aqua frigida in perunctione adhibita sedat dolores capitis; epota in lacte emious anigument, cuin aque inigue di positione de la constante de la completa e la compania de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del stulis, aliisque morbis cutaneis exficcandis Ex cortice, folis & floribus extrahitur fuccus, qui mixtus cum oleo Sirgelim intus fumitur ad mi-

nuendam plethoram.

2. Bem-Schetti H. M. P. 2. F. 14 p. 19.

Hujus folia quàm pracedentis longiora funt, anterius magis culpidata, & ad petiolum nonnihil firica, & minus cralia. Flore, albicantes & tibsavi, pede autem quo calyci infident nonnihil quoq, nticta, & innus craita. Fueres austrantes os monavs, peace autem quo casyet intioent nonnihil quoq, rubelcente, ac în ii self fylus (uperne bifurcatus, ex orificio alté emicans, & famina quatuot remia; longiufcula, apicibis faviufculis donata; frudus magis oblongi, ac colore primum viridi, deinde viridi diluto & fubllavo, carne intus succulenta & albicante, necnon officulis albicantibus. In reliquis cum præcedente convenit.

Fructus funt in eduliis, ac saporis subdulcis farinacei.

Flores hic frutex in anno rariùs fert.

CAP. XIV.

Guaiacum Patavinum laifolium & angufiifolium Ger. Guajacana J. B. Arbor Guajacana feve Guajacum Patavinum Park. Lotus Africana latifolia & angufifolia C. B.

Uaiacanz proceritas quanta arboris magna: in ramis folia alternatim polita Nucis [Jug-L'anacanze procentes quante attorismente, in termo jour accentanti ponte Acces L'uge-landis J folis fingularbus sequalia, accimianta, attorivorico flendenta fuperiis, fibrus ma-gis albicantia, turinque modice hirúta, fed magis parte avería, brevibus petrolis harenta, fapore mixto, fabaultero, leviter amaro, tandem & fabaluloi. Florer radiatic calycibus infidentes ramis apprimuntur, mari quidem majores, fremine non tantim minores fed etiam calyce illo defti-ramis apprimuntur, mari quidem majores, fremine non tantim minores fed etiam calyce illo deftituti, quos nullus sequitur fructus, qui tamen maris florem sessilis excipit, magnitudine & colore Pruni fylveftris, fapore dulci fuzzi, n quo femine aliquot, Pomorum feminibus paulo majora, ejuf-dem cum illis colors, tanta dunitie ut vix dentibus atteri poffint. Cortice veftitur hac arbor tenui, rugolo, fusco. Materies ei spiris in orbem circinata, colore cineraceo vel subcœruleo, in omnibus à Guaiaco valdè diversa.

Parkinfonus fires huic arbori attribuit tetrapetalos, ex purpura oblcure rubentes, calyce pariter quadrifolio exceptos, qui & fructum etiam ima parte obducit adinflar Sebelten. Fructum fubroquantimore exceptos, qui oc intecnin team mas parce occurred aument secretari interpretation un parvo acuminein faltigio. Africanzo originis effe dicture. Scribit tramen Genferns fe audivific nafci cam in monthus circa Veronam, & e ramis ejus aqua maceratis rufticos Vilcum audivific nafci cam in monthus circa Veronam, & e ramis ejus aqua maceratis rufticos Vilcum parare. Quod non videtur verifimile, cum Guaiacana tenerior fit quam ut montium istorum frigus per hyemem toleret. Nos tamen itinere à Lericio ad Lucam in descensu montium non longe à Luca Etrurix urbe arborem invenimus quam tum pro Guaiaco Patavino habuimus, iplammet tamen fuisse non audemus sidenter asserere, sed duntaxat similem. Qui per ea loca in Italia peregrinantur diligentius observare possunt.

Matthiolus iiidem cum Loto viribus pollere tradit.

CAP. XV.

Frutes Indicus baccifer frustu calyculato mosopyreus, Negundo dista. 1. Negundo mas & fami-na Park. Negundo arbo mas & famina J. B. Piperi similis frustus Griatus C. B. Cara-noss " H. M. Negundo summa Acosta:

De Arboribus Bacciferis.

* P. 2. F. 11.

Rutex eft fesquihominis plus minùs altitudine [Perficæ magnitudine Garciæ, Amygdalæ Acoftæ.] nascens in arcenotis.

Radiw fibrosa exteriùs fuscescens, intus albicans, cortice tenui & subamaro, diutiùs autem

Folia in communi pediculo plerunque terna, bina fibi mutuò opposita, unum in extrema costa re-Ferria in Communi personalo presuntace coma, una non munuo oppones, una menciona coma legium majus, oblongo-rotunda, anterius cutoplatat, margine aquabili, textura crafficiei mediocris & mollia, fuperficie lenia, fuperne oblicuro virore nitentia, fubtus pallidiora, fapore amaro & acri. [Acostæ & Garciæ folia Sambuci fimillima videntur procul intuenti, simili modo per ambitum ser-

rata, in mare arbore Acost. supernè virentia, infernè lanuginosa & hirsuta foliorum Salviæ modo] and in that a notice steps, in perior vicinitis, mente samigniona ce minita nonorum saiviæ moto j odore grato Lavenduka æmio [Acotte folia Salviam odore & fapore referent.]

Flores multi fimul in pediculis communibus feu furculis, è nodulis fupra exortum foliorum binis

Fiore muiti inmu in peaculis communibus teu iurculis, e nodulis iupra exortum toliorum binis & binis ordine deculifao egerdis provenium brevibus pediculis harentes; purpuro-cœrulei, codem quo folia odore fed magis vegeto, quinque petalis difformibus è collo Campaniforni, quorum unum furrectum eft & latius, internis concavum & pilofum, uti & collum floris quod ad ejus folii partem eft interibis eft pilofum, quattor reliqua petala in latum fermé expanfa, & magis inter fe fimilia funt, nifi quod qua folio furrecto proxima funt, parum latiora & rotundiora, duo reliqua anteriora Versit constitue.

Stamina quatuor tenuia, furrecta, purpuro-cerulea, cum nigricantibus & arcuatis apicibus; interq, ea fiylus tenuis, purpuro-ceruleus, versus folium ceruleum cum cuspide bifido insfexus, qui ex rudimento fructus, quod inter calycem est, originem sumit.

Calyx, qui floris collum inferius arcte arripit, quinque brevibus, viridi-dilutis, cuspidatis foliis conflat, ac costulis tenuibus in longum striatus est.

Fructus sunt bacca rotunda, parum oblonga, ejusdem cum floribus odoris, maximam partem à Flatin unit dece rountes paint sounges, squares can incomes soungs, maximum parten e calyce comprehenka, quatentus calyce reguntur colore viridi diluto, parte luperiori quà eminent, primium rubelcentes & nitentes, dein cum ficci inflar atramenti nigricantes. In medio eft oblongorotundum officulum, durum, carne viridi & dura, quæ etiam ex maturitate fructus minus mollescit, involutum, continens nucleum albicantem, qui sapore est nullo.

Oleum ex radice per destillationem extractum clarum est subviridescens, saporis dulcis, acris & penetrantis, odoris grati.

Adeo frequens elt (inquit Acosta) hujus arboris usus ad medendum in his regionibus [Malabar, &c.] ut nisi Deus recasos ramos multiplici fœtura renasci faceret, jamdiu fuissent consumpta arbores, aut certè maximi pretii nunc essent. Sed quo magis præciduntur rami eò seliciùs renascuntur, & perpetua fronde virent.

tur, or perpetua tonue viteta.

Rami teneriores, folia, flores, fructus contula aut in aqua decocta, vel in oleo fricta aut elixa utiliter imponuntur omnibus doloribus ex quacunq, caufa provenientibus; præfertim verò in articulorum doloribus ex frigida caufa natis, atque in tumoribus ex contufionibus mirabiles præbent affectus. Non defunt qui fupra vulnera admoverint, unâque nocte dolorem fultulife materiamque digeffife

Ulceribus etiam vetultis folia trita imponuntur felici fuccessu, quandoquidem eorum materiam digerunt eaque emundant, & ad cicatricem perducunt. Et fane in vulneribus, apoftematibus & contufionibus adeo utilem experiuntur, ut chirurgorum operam minime requiram. Mulieres hocontamonnos auco unem experimento, in canangorium operant minime requirante. Municires incum folicirum decocto omni tempore univerlum corpus lavant, tantáque invafit perfuafio apud illas, Negundo flores, folia & fructus utilia effe ad juvandam conceptionem, ur eum qui contarrium perfuadere conetur lapidibus fint obrutura: Mafticata folia oris halitum emendant. Hactenus Garcias & Acofta.

2. Bem-nosi H.M. Negundo mas Garcia & Acosta.

Hujus folia in petiolis terna & paffim quina proveniunt, fiintque oblongo anguftiora, in cufpidem anguftam contracta, ad petiolium rotundiora & latifilma, in anteriori parte magis minufer tenuiter cronata, colore vinidi minus futo, fiipernie clairore; quodi in extrema colta eff folium maximus eff, bina illi proxima majora pediculis paulo minoribus pollice, coftæ mediæ hærenta: duo reliqua ett, bina im promisis majora pontumi patas maioriosa pontus, conse modas convenitados valde parva funt & periodo communi infidentia. In reliquis cum pracedente convenit.

Folia ferrata Sambuci amula hanc speciem Negundo marem Garcia & Acosta esse indicant.

SECTIO II.

De Arboribus bacciferis fructu nudo monopyreno.

CAP. I.

Olea silvestris folio molli incano C. B. Oleaster Cappadocicus Park. Ziziphus Cappadocica, quibuldam Olea Bohemica J. B. Zizypha Cappadocica Ger.

Rbor eft justæ magnitudinis [Salicis magnitudine Dal.] radicibus multis, crassis, huc illuc Rbor elt juttæ magnitudins [Salucs magnitudine Dal.] radicièus multis, cratts, luc illuc diffuss & loci plurimum occupantibus, per fummam terram vagis, ftolons multos mittentibus, qui mil avellantur matrem emaciant, avulli verò & depacti vivunt & arborescunt: ramis patulis. Cartex albicat, in stipite valde rugosis & crassis, in ramis tenuior, [Levis 7, B.] & molli quadam lamgine pubescens. Foita mollia, longius à Zizyphi folis recedunt, Salgnis propoia [imo Olez fative fimilia,] alias alternatum, alias nullo ordine per ramos nascentia, felcunciam circiter longa, unciam ferè lata & angustiora, tota albicantia, possissimum parte inferifecturicam circiter longa, unciam ferè lata & angustiora, tota albicantia, possissimum parte inferifecturicam cartiere longa. felcunciam circiter longa, uncuam teré lata & anguttora, tota albicantia, potitimum parte interiore, brevíque & molli lanugine prædita, modicê obtufa, brevi pediculo harenta i E quorum alis of-jouli emicant, argenteo palore renitentes, in fex cufpides diffeêti, odorati, vel ur Clufius ait, gravem non tamen injucundum odorem spargentes & caput ferientes. Bacce sublonge, exiguis Olivis aut Zizyphis similes, alba; fungosa, & ducic carne sive pulpă, [apice in summitate aciculæ simili Matth.] Japoris aciduli, osteo intus nucleo, canaliculato. Rami interdum spinosi sum. Materies flavicat, non admodum firma.

tavicat, non admodum tirma.

In Syria nafcitur, fique Æthiopia & monte Libano, notante Rauwolfio. Sponte etiam provenire in Bohemiz fylvis autor elt Matthiolus: In fepibus cum Rhamno & Visice juxta urbem Guadix in Regno Granatenfi Cluf. Floret aflatis initio, frudus Autunno maturelcit. Non dubito (inquit Dalchamp, apud J. B.) quin et hujus floribus præftantiffimi odoris aqua defilidari poffit, oleumque parari odoris eximii & fragrantis.

usituari potur, oteumque parari ocorti eximit oc tragranto.

In icone hujus arboris apud J. Bauhinum velut corolla feu umbilicus multorum culpidum fummo
fructui appingutur, unde fulipicor florem fummo fructui innafci: corolla enim videtur effe calyx refuctus appingutur, unde fulipicor florem fummo fructui innafci: corolla enim videtur effe calyx refuctus. Verum Matthiolus non umbilicum feu corollam, fed apicem in fummitate aculeo fimilem esse scribit; ut dubius sim de situ sloris in hac arbore, adeóque de ipsius loco in nostra methodo.

CAP. II.

A. 1. Arbutus Ger. Park. Arbutus, Comarus Theophrasti J. B. Arb. folio serrato C. B. The Stramberrpitree.

te Atho, te-stante Bello-

Vires &

Rbutus, quamvis * locis nonnullis in justam arborem adolescit, plurimum tamen frutex est. contortis folonibus (cabro cortice intectis, in quibus perpetui viroris folia, Laurinis fimilia & paria fere, crassa, virentia, per extremum tantillum purpurascentia, circumquaque eleganter crenata. Flores tanquam ex amento racematim penduli, pulchri, fimiles ferè floribus Lilii convallium, concavi, albi, odoris jucundi. Hos excipiunt fructus Fragis similes, sed mulrò DUS I IIII CONTAINLINI, CONTAIN, AUND, COOLD PUCULTUM. FROM PERESS IIIIIIES, IEEE MILITO MARIORES, exacêtè rotundi, acerofi, ante maturitatem lucia, maturi autem rubentes, fapore valdé grand & dalci praditi. Semen (ut air Clufius) Milio non multo majus, ínque fructus meditullio contentum, nihilominus tenui obductum membrana.

tentum, miniominus renui oquacumi menuorana.
Hujus fructus Plinio Unedo dicitur ex argumento unum tantum edendi. At verò Galenus Unedonem fructum Arbuti non effe, fed Epimeluis arboris forbit. Hinc in diverfa abeunt Botanici, alii Plinio adverfantur, alii eum defendunt. Noftra fententii Unedo Arbuti fructus est non Epimeluis; Suspecta fiquidem nobis cum Jo. Bauhino videtur Galeni sententia, quem scimus in Italia susse regrinum, ideoque Plinio, qui Italus fuit, citius falli potuisse. Si autoritatem spectes utrinque serè regiumi, iscoque l'impo, qui traus ruis, ceute iam pounte. Si attoritatem i pette atrinique rere par pondes. At profecto non placet (inqui J. B.) Galenus Epimeldi Unedonis facultates & virestibuens. Nam fi Epimelis fit Mefpilus (ur plerifque doctis perfualum feirmus) quis dicat ejus fructum noxam afferre capit aut fromacho elé molettum, quem pleris, medici flomacho familiarem dicum. At forte Galenus ce fructu nondum fracido locurus eft, quo tempore vere Unedo dici posfit; nam ne unus quidem ejulmodi fructus absque difficultate & strangulationis periculo tunc temporis edi potest, Arbuti autem fructus plurimi fine noxa vorantur à nonnullis.

In Sicilie, Italie & Gallie Narbonenis (fyvis & dumetis paffim & copiosè provenir : quin & in Hibernix quoque occidentali parte reperitur fpontanea. Scribit Bellonius in monthus Atho tantopere priscis celebrato vallibus vicinis Arbutos (qui utplurimum aliis locis fruticant) in vasta magni-

tudinis arbores evadere. Variat autem fructus magnitudine & sapore.

Arbut fruits, Memacylon Gracis dickus, ventriculo incommodus eft, & capitis dolorem inducir, uti tradunt Veterce Diofeorides, Plimius, Galenus. Mihi fanè (inquir J. Bauhinus) quoties comedi dolorem causàrunt ventriculi in frudus. At Clufius e multos femel tine ulla noxa edific air, & revera lapore funt non utique adeò grato ac Fraga, dulci tamen, cum proprio & peculiari quodam revera lapore funt non utique adeò grato ac Fraga, dulci tamen, cum proprio & peculiari quodam

De Arboribus Bacciferis.

gustu acerbo, quem vix exprimas, ut rectè J. Bauhinus. Patavu in foro venales vidimus; & a tenuioris fortunæ hominibus non minùs in Italia quàm Hispania appetuntur

Amatus ex-Arbuti foliis & floribus aquam vitreis organis elici tradit, etimque fervari tanquam fa-cratifilmam adverfus peftem & venena antidotum. Matthiolus pulverem offis de corde Cervi et admiscet. Eam verò aquam statim ipso morbi initio propinandam aiunt. Fructu delectantur Turdi

mitter can be digata training to note into propulation much propulation in the Section of the carbons optimi funt.

Scribit Plinius hoc folum Pomum fimile fructui terræ gigni. Verum non adeò fimilis est hic fructus frago cum Fragum femina habeat in fuperficie pulpa, hic autem in ejus meditullio: & aliæ ar-

bores fructus edunt Herbarum fructibus fimiles; v.g. Morus.

2. Adrachne Park. Adrachne Theophrasti J. B. Arbutus folio non serrato C. B. Bell.

Heu.

Frequens provenit in Creta, montibus Leucis & alibi inter faxa, fruticis potitis quàm arboris modo: perpetua fronde viret, foliaque habet Laurinis adeò fimilia, ut folo odore dignofcantur: nam Adrachnes folium odore caret. Caudicis & ramorum omnium cortex adeò lavis, rubens & fplendere de la control de dens est, ut Corallii rami esse videantur: æstate rumpitur cortex, & in tenuissimas bracteas decidit; dens ett, ut Colaine neque rubens, neque felendens cernitur, fed medium quendam inter palldum & ei-neraceum colorem adquirit. Florem & fructum bis ut Arbutus profert, & hunc quidem adeo finilem, ut alterum ab altero nullo modo dignoscere queas. Differt tamen arbor hac ab Arbuto; quolem, ut alcrum ao aireto muso mono organocere queas. Dimert tamen arbor nac ab Arburo; quo-niam tancim provenit in montibus, neque folium ferraum habet, neque corricem caudicis fea-brum. Ligni materies duriffima est, fragilis tamen, que flecti non potest. Rufticis igni struendo servit, & ad verticilla conficienda, mulierum fusis appendenda.

Theophrastus recenset hanc arborem inter eas que detracto cortice non intereunt, & perpetua fronde virent, hyeméque in cacumine folia retinent, quod ità le habere à me observatum est.

Vocatur hac arbor in Creta, & tota fere Gracia 'Arestana. Hac Bellus.

Hanc arborem Bellonius multis locis in sua peregrinatione observavit; scribitque iter facienti Halepo Antiochiam in tumulis nafcentem fibs confipedum, cujus ramos suo fructu onustos quilibet eorum qui comitabantur abstulerar, ut in stinere ederet, maturus enim erat, elegantique suo colore fingulos ad edendum invitabant: Racematim autem coharebant, magnitudine & colore fructus Rubi Idai, mollísque ut Arbuti fructus.

Quin arbor hac à Bello descripta sit 'Adeixm Theophrasti nemini historiam ejus apud Theophrastum legenti dubium esse potest: astipuiatur etiam nomen Gracum hodiernum 'Adegasa. 'Asegiam monente Plinio ab 'Arsegiam differt, cum hac herba sit, Portulaca Latinis dicta, illa

Arbuti autem vox vel primitiva est, vel incertæ originis. Nam ab "Agrado fieri non placet, cum "Aguau Dos Juniperus fit non Arbutus.

Hane Arborem D. Wheelerus observavit in Achaia prope Montem Pentelicum non procul ab A. Locus. thenis; fructúlque vidit Smyrnæ.

CAP. III.

1. Terebinthus Ger. J. B. vulgaris C. B. angustiore felio vulgation Park: The Curpentine

Rbor oft Terebinthus, sed qua, Clusio teste, magna ex parte fruticat, ramis longis, raris, cine eo cortice tectis, nec ea quidem, quantum animadverterimus, frondis suz per hyemem tenax. Primus ferè est florum verno tempore apparatus, quos è ramulorum tuberculis co-Lenax. Primus rere en norum verno tempore apparatus, quos e ramuorum tubercuis co-piolos in longo racemo producit, meris flamineis fibris purpuralcentibus contextos. Hinc se expli-cani in alam folia, quanquam non semper aquali fitu, Laurinis similia, sed magis obtusta [Pista-chiis, se ejuldem odoris Clas] conjugatum ut in Sorbo nascentia, subrubentia, qua crebris obliquis nervulis percurruntur. Fructus delaplos flores excipiunt, parvi ex rotundo olongi, rubentes, Carpobalfamo Offic. pane fimiles, refinoso lentore viscidi, nucleum continentes [ex cæruleo virescentes, tactu pingues & resinosi, manúsque dum colliguntur inficientes.]

tentes, acut pringes extension, manaque utun fondiculari mischenes. I Ferr etaam vindenmarun rempore concavos quoldam folliculos feu veitculas, foliis & ramulis in-herentes, quales ferc in Ulmi foliis nafcuntur, fed palido au prupurafeente colore: interdum cotam extremis ramis follonga & cartilagnea cornicula [rubenta, quatuor, quinque, aut jex digitos longa, aut etiam longiora J. B.] varia forma excreicentia, concava, quæ (uti etiam folliculi) aperta lentorem quendam continere deprehenduntur, cui permixta cinerea & fuliginosa excrementa, atque exigua animalcula alata. Horum Corniculorum meminerunt omnes ferè qui de bac arbore scripserunt: nibil autem aliud sunt quam excrescentiæ quædam ab insectis solia & surculos compungenti-[craptenna: hour matter among param consequents quantum as majerts joins & jurcusa compangents.

but, & bishem was flux deponentistic, excitate, at injercioun matricum flux ustrorum loco is fovendis
& exculuendas, fasibique editis alenda & protegendis, mirá natura providentid.
Adverfariorum auctores, Theophraftum (ur puto) fecuti, Terebinthum fempervirentem & perpetus foliis effe feribunt.

Vertum Bellonio, Rauwolho, Çadalpuno, Clorio, teftbus adiβarnas & aξεν-

ട്ടാൻസ്യം, folio deciduo este affirmantibus omnino absque hæsitatione credendum.

Terebinthus libenter provenit locis ficcis, lapidofis & Soli expositis, ut testatur Matthiolus. Autore Locus. Terepintinis incenter potenti tous inces, apparois et son exponeis, ut retraut mattinous. Autore Dioleoride in Judea, Syria, Cypro, Africa & Cycladibus infulis. Clufius in plurimis Lutitania, Hifpania & Galliae Narboneniis locis, Iponte nafa: tradit ubi interdum in arborem adoletici, fed maxima ex parte fruticat.

Addere potuitife & Italia; ubi nos eam observavimus. At nufquam, quod noverit Clusius, commemoratis locis refina è Terebintho elicitur. Lobelio tamen Terebinthi ar-SITTE

bores in Valena fylva Monfpelienfium, ferro vulnufculis inflictis fepius non paucam Terebinthinam exfullarunt lucidam. Bellonius in Syria & Calicia copiolam inveniri, ex qua gummi colligitur, quad exittuarunt nucuenti. Demoinus in Syria Cairo venditur adferri ex regione Turcis dicta Afa-vendendum ferunt Dama(cum: quod verò in Cairo venditur adferri ex regione Turcis dicta Afamia, i.e. Mesopotamia & Assyria.

Floret Monspelli mense Aprili: Septembri cum fructibus legit J. Bauhinus.

Tempus. Vires &

Terebinthi folia, fructus & cortex (tradente Diofconde) qua pollent adftringendi vi ad eadem, ad que etiam Lentiscus conveniunt simili parata modo, sumptaque. Ejus fructus esculentus est, at ad que cuain Lenineas conveniant initian parata interest apparent appartueus etchientis etc, at fromacho noxius: urinam verò ciet & excalefacit. Eft & ad excitandam Venerem aptifilmus. Ex tromacho noxus: urtnam vero cue o excuentare. Let ex au excuentami venerem apritimus. Ex-vino verò potus contra phalangiorum mortius prodelt. Semen Plinio in capitis dolore bibitar. Bellonius tellatur veterem morem in comedendis feminibus Terebirthi nunc adhuc durare in

Cilicia & Syria fibiq, aliquando rufticum Arabem occurriffe ducentem Camelum Terebinthi fructi-

bus onustum, ut Damasci venderet.

pus ommant, us Bainach veinweite.
Species funt Gallar, magnitudine Avellana, intus cava, provenientes ex excrefcentiis foliorum
Terebinthorum mafculorum. Has circa finem Junii colliguur Ruftici Thracia: & Macedonia; &
carè vendunt ad cingenda Serica fabritia diweris coloribus in urbe Bernez, i. e. Prufa Bithynia.
Colliguutur artem vere, cum primum efformata Gallarum magnitudine funt; quo tempore nifi colligerentur in longitudinem semipedalem excrescerent ad formam cornu. Eum duntaxat in usum 6000 pondo quotannis infumi.

Terebinthina vocata, describente Cordo, est Terebinthi arborisresina, colore candida, subslava, vitrea, aut candida cœruleum colorem affectans, interdum pellucida, quæ friata in plurimas micas tertur, mox ientelcit & glutinola fit: odorem habet acrem, fiavem, aliquantlum gravem, & Laricex refine non diffimilem, przefertim manibus tracata & prunis impofita, guftu modo amarelcit.

* Arqui Per.

* A rqui Per.

* A rqui Per.

* A rqui Per.

* A remain a madar verum Olibanum vocant, incensium vocant, & pro thure vendum: Thus autem
for a madar verum Olibanum vocant, non intelligentes have duo vocabula, alterum Graveum, alterum Latinum
for the first of the first

Refinas omnes (autore Dioscoride) antecedit Terebinthina, proxima huic Lentiscina. Galenus

Refinas omnes (autore DioCoride) antecedit Terebinthina, proxima huic Lentifcina. Galenus (chen, nec des Lentifcinam præfert. Quomodo hi conciliandi vide apud J. B. in hift. pl. lib. 3, cap. 20. & C. Hofchen, nec des necessaries.

nes in nee dif- Vis autem refinæ cujulvis (Dioscoridi) molliendi, calefaciendi, difcutiendi diffipandive, & expur-fairi dit. gandi. Tuffi ac tabi convenium in eclermate, per se aut ex melle: curatus ex pessore educagandi. Tuffi ac tabi conviniunt in edegmate, per fe aut ex melle; quæque ex pectore educi oportet expurgant. Urinam quoq movent, cruda concoquunt, & ventrem emolliunt: ad agglutinandos palpebrarum pilos conferunt, irémugue ad lepras cum arugine, futorio atramento ac nitro ad aures denirque faine manantes cum melle & oleo, necnon ad gentialium pruntum funt utiles. Emplastris quoque, malagmatis ac acopis admiscentur, & per se illitæ aut impositæ laterum dolo-

Galeno cum aditrictione moderata adjunctam habet amaritudinem quandam Terebinthina, per quam magis etiam quam Mastiche digerit: Ob eam qualitatem inest & abstersio, tanta quidem ut

& ploras lanet: Lisdem facultatibus & ventrem movet.

Recentioribus, purgat thoracem ab omni immunditie, item jecur, splenem, renes & vesicam. Confert veteri tuffi, spirandi difficultati, sputo sanguinispurulento, vertiginosis, calculosis, & peculiari-

ter eten tum, apranorumonata, aparo augumpamono, veroginons, cacinons, ex pecunarter etam líchiadicis, Podagricis, Chiragricis: aperit, mundat, calfacit & roborta nervos. In specie untilistima et nephriticis & calculosis. Hinc Practici in curatione arenularum postquam mitefactum est symptoma, pracautionis ergo unturu rerebinthină, sed cocâ ut dicunt, ut minus calefaciat, magis aditringat. Idem fit in ifchiade, paralyli, arthritide data bis in feptimana, vol li-lord, vel lock in aqua Cichroci. Hefm. Magne autem ipfius laudes in Podagra & omnibus articunota, ven sociam aquia Alennora, rigim. Maignie automi pinus autores in rousgia de cominious articularibis malis, fi accipitatir, ut dooet Avicenna, quanticia nucia Avellane lingulis matunis a jejuno. Nec mirum quod calculo confert etiam Podagre prodeffe, cum cognati fint hi morbi, se candem caufam continentem feu materiam habent, unde non raro in fe mutuo tranfimutantur. Exhiberi poteff 1, Per fs., placentulis quas oblatas vocant Involuta. 2. In aqueo liquore adjecto

tantillo vitelli ovs, fic lacteum (ci. exhibet liquorem. 3. Infijitata aliquantulum, & in pilulas redacta. Verbim ob evanescentiam spiritus præftant modipriores. Schrod.

N. 1. Terebinthinam veram Officinis esse ignotam : Officinalémq, esse vel resinam Lariceam, vel refinam Abiegnam è tuberculis Abietum novellarum collectam.

N. 2. Odoris vim manere etiam in urinis utentium, quæ violas quodammodo redolent. Audivi (inquit C. Hofman.) qui diceret, in doloribus partium genitalium prafentiffimum effe ano-

Verno tempore ramulorum pullulantia tenella Terebinthi effracta flagella, ipío etiam Narbo-nenii aut Monipeliemii agro inftar Ficulnea arboris lac filillant, quod conchis exceptum & adier-nenii aut Monipeliemii agro inftar Ficulnea arboris lac filillant, quod conchis exceptum & adiervatum in Impidiffinum, enacem, reinolum laticem abit, qui dum recess eft, id eft, in multo (ut Plini yerbis utar) in laneam vertem fußis neq, maculam facer, neque fi eluatur vertigium aut notam relinquit; senescens tempore crasses, nec abluitur nisi ovi vitello addito. Lob. de

Terebinthina destillata, seu oleum Terebinthina proximum est oleo Balsami, vel parum calidior,

& confert omnibus agritudinibus friguids, fed pracipue nervorum.

Oleum Terebinthina destillatum fingulare folatium prabet in doloribus nephriticis intus sumprum : exterius illitum, & calida manu diu affrictum parti dolenti in nervorum contractionibus, renfonibus aux relaxationibus egregium auxilium praber, praferum foam fortu uni defacanfilmo mifta & conquafata adhibeatur. Modum eliciendi hoc oleum vide apud Ebroduneniis Hiit. plant. autores lib. 2, cap. 20. vel etiam in Pharmacopeis vulgaribus.

Sunt qui Terebinthinam in Cerevifia infundunt, & fimul defervere finunt pro potu ordinario in belab qui ferforman child michigalistic.

calculo, viscerúmque obstructionibus. Schrod.

Dioscorides etiam vinum Terebinthinum parare docet è bacciferis ejus ramis tusis & in musto fervefactis: quod quoniam in desuetudinem abiit, omitto. Apud Veteres tam commendabiles erant Asparagi Terebinthi, ut etiam in hyemem reservaren-

2. Terebinthus major Pistacia folio Ad. Lob. latifolia Ger. Park.

Huic folia multò latiora & rotundiora quam vulgari Terebintho, vicina Lauro & Pistachia adeò ut eminus intuentem fallant. Aft non solum folia latiora & rotundiora habet quam vulgaris Ter. sed & fructum duplo aut triplo majorem, quicquid dicat Lobelius in Adv. Rarò autem cum fructu videtur qua fylvæ Valenæ ub oritur arbores certis annorum intervallis exfeindantur, ria ut ad ju-ftam magnitudinem pervenire non poffint, ut fructum producant. Hane ideirco, quia fine fructu paffim cernitur Terebinthum Narbonenslem sterilem vocavit Hort. Reg. Parij. uterque D. Magnil. Hane C. Bushinus cum Terebintho Indica equente Rauwolsti miscet. Verum quamvis fructus re-spondeat: solia tamen rotundiora Pistaciæ disferunt.

3. Terebintbus Indica major fructu rotundo J. B. peregrina, fructu majore, Pistaciis simili, eduls C. B. Terebintbus latifolia Ger. Park.

Hujus nuculæ Pistaciis bonitate non cedunt; in quibus præter saporem salsum inest mediocris quadam ficcitas: Pistaciis etiam satis similes sunt, sed breviores & rotundiores, ex racemis pendent quazam nectas: Piratan enam taus immes ium, seo neviores oc roumotores, ex racemis penuent ur illa, vel potiis ut bacca Terebinthi, pro qua etiam nonnullis habentur, potiffitmum quia arbores fuis maxime foliis longiufculis Terebinthi foliis faits fimiles, qua nota facile quoque à Pilfacia ar-bore diffinguintur, cui folia rotundiora speciosioraque, ut restatur Rauwolf. His inquilini perinde ut nos Avellanis vescuntur.

Copiosè proveniunt in Agemia aut Perfia, Mesopotamia & Armenia. Hanc J. Bauhinus pro Terebintho Indica Theophrasti habet; quam plerique botanici Pistaciam effe volunt.

4. Terebinthus Indica fructu parvo, ad corculum accedente J. B. peregrina fructu minore & caruleo

Terebinthi Indica alterius nucula cum fuis putaminibus magnitudine ferè funt Pifi, rotunditate accedunt ad corculum aut Doram, id eft, Indicum Milium; in cateris fimiles pracedenti. Ibidem ubi & pracedens nafcitur. Rauwolff. cui Bel. Serap. Avic. & Rhaf. Bain Souger

Incola perinde ut nos Pineos nucleos comedunt. His Persa plusquam bis mille annis ante panis ulum vitam sustentarunt, & etiamnum totius Syriæ incolæ cum pane vescuntur, & propter colorem inter viridem & cœruleum medium Arabes veteres Granum viride, Bellonio atteffante, appellârunt. C. B. Alii hæc de Terebintho vulgari accipiunt.

CAP. IV.

De Lentisco.

Entifoum dictam putat Ruellius quòd liquore quodam lentefcat: Lentorem quippe foliorum attrecatu quilber percipit, inquit Lob. in Adv. Vel fortè Lentifcus ob virgultorum lentitudinem dicitur: ut Stapelius: vel potitis guòd ipla lentefcat arbor, dum refinam fundit, ut Volliuir. Graccis Σχίσος, των κέχων fcindo, findo, quòd lignum eipis facile finditure, quòdque eipis κράκε, hoc eft, fegmentis fen fragmentis è ligno fciffis folerent uti ad dentifcalpia, ad nitelam alborrémque dentium, ut etiammum fit hodie.

Maftiche καθ τῶν μακάδες i. e. maftichando dicitur; nam & olim & hodie in mafticatoriis ufur-

Certe Graci in infula Chio eam perpetuo in ore habent, & ad multa utilem effe ejus affiduam masticationem sibi persuadent.

Lentiscus Lob. Ger. Park. J. B. vulgaris C. B. The Mallick-tree.

Multis fruticat Lentifeus ftolonibus, mediocriter craffis, flexilibus ramis brachiatis, cinereo cortice obductis. Interdum in jufta magnitudinis arborem excrefcit, ut observavit Clussus. Foliat minora quam Pifaciorum aut Terebinthi, Glycyrrhiza foliis paria, sed Buxeorum foliditate [Nobis observantibus Glycyrrhizæ foliis minora erant] ex viridi nonnihil rubentia, conjugatim fine ullo impari ad costam canaliculatam rubescentem annexa, in spinulam plerumque definentia, inque impari au Contain contain contain perpetua, jucundi cum quadam gravitate odoris, fapore acidificulo conditingente. Ils interdum folliculi vel veficulæ quadam adnafcuntur, culicibus exiguis referti, haud secus quam in Terebinthinis aut Ulmeis. Ad alæ imum exoriuntur sosciuli, veluti racemuli rubentes, vel colore ex herbaceo pallescentes, nonnihil purpurascentes, qui in fructus abeunt, dimidio ferè Pisis minores, in stylum minutum desinentes, rotundos, rubentes & per maturitatem nigricantes, acidos, nucleum continentes parvulum, durum, nigrum, medullâ intus albâ. Fructum Cæfalpinus oleaginofum dicit, nucleum viridem.

Vires.

In Italia, Sicilia & Narbonentis Gallia faxotis collibus, orâ præfertim maritimâ, Lentilcum co-In Italia, Sicilia & Naroonenia Gaina Iaxona Comous, ora pragresini mantima, Lenticium co-piofiffimam obfervavimus: nec mimis frequent, tefte Clufto, nafcitur in Luftania, Bartica, regno Valentino, & toto illo tradu ad mare Mediterraneum obverfo: ubi nunquam (quod equidem vi-Valentino, & coto ino tractu au maio premortament coronio, un munquant (quon equincem viderim) justam arboris staturam & magnitudinem affequitur; forte quia ab hominibus ceda aut à jumentis depastà & coercia non permittitur adolescere. Nam quando non cacitar sed negliginumenus appara de cost cara non permittura de l'estratura de l'est

reicit. In fola infula Chio, Bellonio autore, refinam fundit Mastichen dictam. Alii in Italia quoque In tola miuta Cino, neutonio autore, tennam manti orantecim tolata in in atata quoque Maftichen prabere, fed non copiolan tradunt, ut v. g. Matthiolus, (qui tamen fibi contrarius in Maftichen fundere) Caralpinus & Lacuna. Nos Hift Germ, dicti, in fola infula Chio Lentifeum Maftichen fundere) Caralpinus & Lacuna. Nos Hilt Germ. diest, in 1012 minia uno Lennicum wardenen unice e Cestapinas et Leichia. Nos cum in Italia & Gallia Narbonenfi peregiranermur mulquam Maffichen fundentem vidimus hanchoren, neque quis fide dignus nobis unquam retulti fe vidifle. Idem dici J. Bauhinus. Argumentum tamen ab Autoritate negativum nihil concludis, un loquintur. Neq, enim fequitur non dari in Italia arbores Maffichen fundentes quia ego aut mille forte alin non viderimus. & plus valet unius in Italia arbores Maffichen fundentes quia ego aut mille forte alin non viderimus. & plus valet unius testimonium se vidisse affirmantis ad probandam affirmativam, quam vel mille negantium, ad nega-

tivam stabiliendam.

Verum nonnullis Terebinthus resinam fundens ab Italica specie distinata videtur. Qui in Chio aliquandiu hasferunt Classo retulerunt Lentisci arbusculas ab iis que in Italia nascuntur nonnihil adisterne. Et Camer. Sunt, inquit, qui velint Italicam Lentiscum à Chia in eo tantum differre, quod frucioca sir illa, hec verò arboresca, etiam sine cultu. Audivi ex quabissam e Chio oriundis arfutucios sir illa, hec verò arboresca, etiam sine cultu. Audivi ex quabissam e codem sores, que Mastichen serunt longe processores pulchriorésque splvestrabus esse, que mance codem loco nassi solute. F. B. verum Bellonio ponis, curioso observatori se veraci, sidendum, qui verificare sin Provincia se Italia rescripture similes distir professionis in Chio. Mastichan Lentiscos qui in Provincia & Italia proveniunt, fimiles dicit nascentibus in Chio; Mastichen ta-

men non fundere.

Floret Lentiscus magna ex parte Aprili vel Martio. Fructus Octobri & Novembri primum maturescit. Ter autem fructum ferre tradunt, forte quod tribus distinctis temporibus eundem perficiat. Cicer. ex Arato.

Jam verò semper viridis, semperg, gravata Lentifeus, triplici solita est grandescere fatu: Ter fruges sundens, tria tempora monstrat arandi.

Ciceronem nonnulli inscitix accusant quod 900 Lentiscum transtulerit, cum vox 900 apud Theophraftum & antiquiores Gracos Scillam fignificet. Ciceronem quomodo defendat J. Bauhinus, aut

potius Cherlerus, apud ipsum vide.

Lentifcus, autore Diofcoride, omnibus suis partibus, germinibus & foliis, fructu, ramorum & radicis corrice adstrictoria est. Exprimitur & succus è corrice, radice aut folis in aqua decoctis, aut ceiam è folis viridibus tritis, qui valet ad la aguins rejectiones, alvi profluvia & dyfenteram in aqua decoctas, aut itémque contra languinis ex utero empéones, atque tum ipfius uteri, tum fedis procidentias. In fumma denique Acacia & hypociftidis vice eo uti licet : nomas arcet, urinas ciet, dentes mobiles collutione firmat arque stabilit. Eadem ferè habent Plinius & Galenus.

Porro dentifcalpia è Lentifco parata tum prifcis, tum hoc feculo, magnatibus & delicatioribus præ-

fertim, in usu quotidiano habentur.

Cherlerus fibi aliifque studiosis saltus & colles aridos Narbonæ peragrantibus inserta in os folia non

Oleum Lenticinum fimiliter aque Laurinum è mauro fructu confectum, ac priùs infpidatum, scabiem jumentorum canúmque sanat: Pessis, acopis & ad Lepras tollendas accommodatis medicamentis aprè & utiliter admiscur & fuolores quoque colibet. Gal. in defuvio capillorum Lenticinum oleum valde commendat, habere namque adtrictionem, fponteque natura tale existere quale ment offent Ladanum. Quare na contraction por la porte de la contraction por la contraction de la cont hoc ad gingivarum inflammationem summopere commendat Actuarius, si moderate calidum ore continetur. Ab Hispanis oleum fructuum Lentisci in maximo habetur usu.

Itali lignum Lentifcinum in diarrheis laudant, & decoctum exinde paratum. Tranfudat nempe ex hoc Maftiche: unde in ejus locum decoctum Maftiches ceu ftomachicum nobile in diarrheis

usurpari potesi; quod etiam quorundam medicorum suit secretum. Etmus. prax. Lentisci varietas habetur in hort. Lugd. Bat. soliis minoribus & pallidioribus.

De Resina Lentiscina Mastiche dicta.

J. B. Hujus grumi, quales ad nos importati in Officinis habentur Oryzæ granum æquant, longè etiam interdum majores, candidi, pellucidi, fragiles, qui flatim fub dente diffiliant, mox tamen friatura omnis denuo coit continuata maficiacione, lentefeixe, mollite ceræ [fine adhæfionis ad dentes metul quan rurfus exult finul ac aerem fonfu. Prants injeka flammam concipit, promptus tamen funat quan flammefeix, contra ac Thus, gurtafa, affatim deftillat, id quod Thuri negatum, odorémq, non intratum fines. Secularia de dente de la concilia de maria de la concilia de maria de la concilia del la concilia de l

quant maintenete, contra ac 11th's guarda anatom control of the maintened of the maintened

Præfertur pellucida, ceræ Tyrrhenicæ candore fimilis, denfior vel plena, arida, friabilis, odorata:

Galenus lib. 2. ad Glauconem Ægyptiacam Mastichen commendat: hoc autem tempore scimus in sola Chio reperiri; ubi Lentisci arbores tali diligentia & curá excoluntur, ut non minores in eam

rem sumptus fiant quam apud nos in vinetorum culturam; nec immeritò cum potiores incolarum ren umpen nan quant apus nos in vinetorium cutuanis nos mineras cui posses in Matthete confitant. Nife enim diligenti cura colerentur exiguum gummi proventum darent.

Maftiches proventus in Chio infula tantus est, ur singulis annis Turcico imperatori pro 4000 aut 5000 ducatorum pendunt, in deductionem ejus summe quam illi tributi nomine dare debent, i. e. 12000 ducatorum fingulas centenas libras 105 ducatis aftimant. Quicquid ejus superest sibi reservant. Mercatores Galli Mastiches pretium idem perpetuo esse considerantes, existimant atq etiam referunt incolas collecta ejus certa quantitate reliquum abjicere. Sed falluntur. Nam, uti dixinius, magnæ impensæ in Lentisci fruticibus colendis & curandis faciendæ. Quia verò Turcico Imperatori fingulis annis pro quatuor aut plurium millium ducatorum æstimatione pendent, ejus pretium vel augere vel imminuere non licet. Bellonius Observ.

D. Thevenot Peregrinat. part. 1. p. 95. mira nobis de Lentiscis in Chio cultis narrat, nimirum tortuolas cas effe Vitium inflar, & humi provolvi, seu per terram repere. Reptantes hasce arbores mensibus Augusto & Septembri compungunt, ca, foraminibus in cortice sactis Mastiche exsudar, & in terram defluit, ubi in frustula plana indurescit; Hæc indigenæ colligunt, & in cribro ad id com-Es in terram detiust, up in fruitual pana industrics; rates insugents contiguints at a parameter ad-parato [a transfing Sites] agistant up ubive separetur, qui operarioum faciei adeò pertinaciter ad-harret, ut abíq, oleo elui nequest. Vigniti duo in infulze pagi funt quorum agri Lenificis confini, ut numerus arborum per onnes finull cultarum fin circiter to coops, pro quibas annuatim Turcarum Im-peratori pendent 100 Maftiches ciftas, que firmul efficient 27000 Oguez fingulis cifts nonaginta oguis attributis. Ogua autem unica 400 drachmas continet.

Vindemiæ (fi ita loqui liceat) tempore omnes insulæ aditus vigili cura custodiunt & observant, ne quis Mastichen suffuratus effugere possit. Quicunq, autem deprehensus fuerit istius criminis reus ad triremes illico ablegatur.

Matthiolus etiam Mastichen ex arboribus defluentem in terra circumpavita concrescere scribit. Mulctantur autem inquit, secta manu qui Lentiscum Mastichen fundentem in proprio vel alieno

Mastiche pota sanguinis rejectioni & veteri tussi utiliter adhibetur. Stomacho quoque est utilis, ruckima, mover; additur etiam in dentifricia & faciei illitus; quippe qua miorem cuti conciller. Quin & pilos oculorum fluentes gluținat & cohibet. Commanducata oris halitum commendat, gingivásque contrahit.

Oleum unguentimve à Veteribus è Maftiche Chia confici (olitum est. Modus præparandi du-plex exata alter simplex, alter compositus. Prior Mastiches §iii, in olei Selamini sextario coquuntur in vase duplici, alter, Mastiches §iii, Vini obni albi §iv. ali viii; Ol. rod. sit, in vase duplici coquun-tur ad vini consumptionem. Cerebrum, nervos, jundturas, ventriculum, hepar corroborat, rumores duros lenit, dolores sedat. Posterius hodie ferè tantum est in usu, quod præstantius est pri-

ore J. B.

Ad omnem ventriculi dolorem (ut refert Matthiolus) vomitum & nauseam magni faciunt hoc remedium Alfarabius & Matthews de Gradi. Re vitellum ovi n. j. Mellis de spumatu coch i. ji. Martin de spumatur de la special de spumatur de la special de stiches gr. xv. Contrita & commista indantur testæ magni ovi Anserini si haberi possit, & in cali-

dis cineribus affentur. Ad dolores ventriculi topicum.

In pulveren redigitur Matiche infergendum linteo aut alutz, post calefacta imposita ventri-culo vomitum & dolorem compescit. Vel R panem tostum, tere subtilistime, cui admise Masti-ches 3ji, Sacculo immissa & calefacta ventriculo imponantur. Contra omne alvi prosluvium, pracingue verò hypercatharfin. Cingitor archiffine, mox pruits impacto pulvere ex agualibis partibus Maftiches & Thurs fufficum ano excipito, extemplo fiftit. Egregium & probatum ad inveteratum coxendicis dolorem. R Myrtha & Maftiches ana part aguales contrita coquantur in oleo Chamarmelino. Eo calido inungatur locus dolens. Emplaftrum ad arthritidem à frigida cuala. R Mafrich. Cymini, Puleg, Salv. Bacc. Lauri ana partes æquales. Subacta cum melle calide applicentur. Hæc è f. B.

Coquitur 5 Maftiches in aque th. iij vel iv. & datur pro pott ordinario in Diarrhea. Schrod. Extenda super alutam Maftiches frequens usus est in defluxionibus ad dentes, temporibus applicità alutà. Cum enim in vasis cutaneis ferè eat materia, ipsa quidem intercipitur, vasa autem clauduntur. In iscem malis frequentatur suffumigium, præcipue si non succedat affixio, & argumentum præbeat de via intrinseca. Casp. Hofman.

Caterum Chinenses tam viri quam fæminæ & pueri Mastichen fere semper in ore habent, ad roborandos dentes & gingivas, necnon ad halitum oris emendandum Panibus etiam & biscoctis im-miscere & incoquere solent, ad eos gustui delicatiores reddendos.

Summâ Mattiche in omnibus affectibus in quibus adstrictione opus est, præ aliis medicamentis commendatur.

CAP. V.

Pavate Park. Acostæ. Pavetta seu Malleamothe H. M. P. 5. T. 10. p. 19. Pavate arbor folisis Mali Aureæ J. B. lib. 15. cap. 4. Arbor Malabarensum fructu Lentisci C. B.

Rbuscula humilis est, seu potius Frutex, trium circiter pedum, [octo aut novem Acosta] altitudine, caudice tenui, albicante, cortice cincto cinereo, ramulífq, viridibus, in orbem diffusis ornato, [Acostæ non admodum ramoso.] Radix fibrata, albicans, faporis amari, odoris aromatici [Acoftæ alba & infipida cum noanulla tamen amaritudine, odoris propemodum expers.]

\$\int \frac{\partial \text{fiff } 2}{\partial \text{fiff } 2}\$\$ Folia

Locus.

Vires & Ufus.

Vires.

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

Felis geminata parallelo ordine ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, molia, viridia, superne solendentia, inferne nequaquam, media costa è viridi albicante, odore gravi, sapore acido vinoso. [Acostæ solia rara, Mali aureæ soliis minoribus similia, excepta appendice qua

carene.]

Efors in umbellas expansi extremis ramulis proveniunt, odori, quatuor candidis, acuminatis, ac

Efors in umbellas expansis foliolis constantes; folia hace totidem intercedunt staminatis alba similiter
felles in modum expansis foliolis constantes; folia hace totidem intercedunt staminatis alba similiter expansa, medium occupante tenui longo candidoq, fylo. [Acostæ floris odor Periclymeni florum

amuus. Jorobus fuccedunt Baecar rotundas, glabro, viridi fusco ac nitente cortice tectar, carnéq, intus aqueî, viridi saporise, subacidi refertar ; intra quam nucleus continetur rotundus, dura cartilaginosaq, pel-Crescit multis Regni Malabarici locis, præsertim in Warapouli : semper viret, quotannis sloret, ac

maturos exhibet fructus. Ex arboris radice cultrorum capulæ conficiuntur. Foliis stercorantur agri. Adhæc ex foliis in Palma oleo frixis linimentum fit ad tollendam impetiginem & variolas exticcandas : Ex itidem in agua communi cochis fomentum paratur ad hamorrhoidum dolores placandos.

Radix cum zinzibere & croco in pulverem redacta, & cum Oryzæ infuso exhibita, hydropem sa-

nat, serositates superfluas per vias urinarias potenter educendo.

nat, ferofitates superfluas per vias urinarias potenter educendo.

Acosta ad duo pracipue hunc fruitcem commendat,

1. Adversus alvi profluvia, in quibus tamen siftendis multis aliis medicamentis imbecillior est.

2. Ad omnis generis Eryfipelata curanda, præfertim e mera bile orta. Truncum aut radicem tritum Oryzza decocto macerant, & aliquot horas quiescere finunt ut acciect hac aqua, Eryfipelas deinde ea inungunt, bibendamq proprinant fufficiente quantitate bis in die purgato pruis ventriculo; candem aquam præbent iis qui pecoris inflammatione laborant & febrium ardoribus; cadem addice febrium Tamarinish momente vulcarum laba circumante inunti. Glant ed inflammation files and inflammation in tripud. fucci foliorum Tamarindi momento vulnerum labia circumquaq, inungi folent ad inflammationem prohibendam.

CAP. VI.

Lemiscus Peruana C.B. Lemisci Peruana similis Molle dicta Park. Molle J.B. Molle seve Molli Clusii & Lobelii Ger. Aroeira Marcgr. Aroeira sive Lemiscus Pilon.

Olle arbor est procera & patula, folis Lentifci, longioribus multo, angustioribus, acuminatis, lavibus, obliquis venulis à nervo per longum decurrence exporrechis, conjugatim ad costam latusficulam compressam alligatis, per ambitum aqualibus tantillum nonnuntum ad costam latusficulam compressam alligatis, per ambitum aqualibus tantillum nonnuntum sorbo aucuparia adolescente & adulta observatur.] Fiores peculiari ramoso furculo harrent nureosofissim perpussili, estata, vitaginesi pares, [Maragravius Aresira sholiculos tribuit ex albo subtuates, quinque foliosis acuminatis constantes] quos bacca excipium Assaragi baccis ferè pares achiusto, quinque foliosis acuminatis constantes] quos bacca excipium Assaragi baccis ferè pares achiustic properties, prossers, transform officialum nucleatum continentes, fasore & odore baccarum lumpera acri sureos, quinque rotiotis acuminatis contrantes] quos bacca excipiunt Afparagi baccis terè pares actimiles, pingues, rugofum officulum nucleatum continentes, fapore & odore baccarum Juniperi acri
cum amarore aliquo. Folia trita Feniculio dortem reddunt Claf.
Arbor vulnerata refinam fundit fragrantiffimam inflar Lentifci. Refinam hanc feu gummi deferribit J. Bauhinus, additque magnam habere fimilitudinem cum eo quod in Officinis profitat nomine

Committe Equi, silf mydd acubic vulnerataridisci.

Gummi Elemi, nisi quòd paulò videtur candidior.

Lobelius Mollem arborem veri Ballami feecim effe vult, verim erroneé. Odoratum illum la-Lobelius Mollem arborem veri Ballami feecim effecim effective, quam Mollem arborem veri Ballami ticem armagnata melius dexifier Ballami fimilem liquorem, quam Mollem arborem veri Ballami

Abundanter nascitur in convalibus & locis planis Peruana regionis, ut referunt omnes qui Occi-dentalium Indiarum descriptionem dederunt. Bacex maturescent mense Julio.

Corticis decocto crurum dolores & inflationes summa cum utilitate soventur.

Ex ramulis fiunt dentifcalpia utiliffima.

Ex fructu cum aqua decocto pro coctura modo fit aut vinum seu potio admodum bona, aut acc-

tum, aut mel. Foliorum decoctum doloribus ex frigida caula ortis auxiliatur.

Gummi lacte diffolutum oculorum caliginem abstergere dicitur. Corvinus Romanus ejus 51/3 egregiè alvum ciere propria experientia J. Bauhino testabatur.

Pulverem corticis vulneribus inspersum ea mundare & sanare scribit Monardes. Dentes eodem

fricati stabiliuntur & gingivæ abscedentes sanantur.

Folia contrita infignem & nobiliffimum odorem emittunt: in eorum decocto intincti pahni, & calidi vulneribus, aut pulvere corticis illius insperso impositi curationem eorum accelerant & humo-

rum eò defluxum prohibent.

Granum maturum habet in superficie parum admodum carnis suavis & palato grata, reliquum Granum maturum habet in Iuperince parum admodum carnis fuavis & palato gratz, reliquim amaricat egregié. Conficient ex its potionem confricando blandé inter manus in aqua caliad donce dulcor omnis defriceur, cavendum enim ab amaro quod poum corrumpit. Percolant hane aquam fervántq, aliquot dies donce faces fubfideant; pous est limpidus, gratifitmis ara, adoi fallobris, pracfertim illis qui affectibus renum au tredicu blorant, maximé in pouto Mayzii adjiciatur. Aqua codem plemits coche evehitur in optimum mel, & Soli exposita, additis nesso quibus rebus vertitur in optimum acetum.

Tempore paroxyfmi febrickanti, Empiricorum more, exhibent cum fuccessu oculos seu gemmas arboris ex aqua nocturno rori expositos. Piso. CAP. CAP. VII. De Visco.

Houm feu Visous ab Æolico Cira® pro 1801, quod idem fignificat. Latini Æoles sequuntur. Unde est quod ii non tantum asperum spiritum in V convertunt, quo modo ab 1801.

1802 est Vesser sed & lenem, ut in 2010 vinum, 1802 vonno, 1802 vinulus, 1802 video, Las se ver, Suco vicus, Stribs vena, St vis, alifque que apud Caninium legi politint.
Viscus est planta parastrica, seu Frutex arboribus aut fruticibus aliis innascens, baccifera, mono-

A. 1. Viscum Ger. vulgare Park. baccis albis C. B. Viscus Quercus & aliarum arborum J. B. Millettoe and Millet. Aureus Virgilii ramus Aneid. 6. nonnullis existimatus.

Multis stolonibus fruticat, cortice tectus coloris herbacei, ac interdum flavescentis, minimi di-Mains roomitous intuitest, outcome tectus como intrinces, at microuni navenentes, minimo un gui fer è crafficiale, e nonunquam craffior, quos intercepiunt genicala, è quibus rami frequentes propagantur, nodofi & ipfi, fimilemq, fibi fobolem procreantes ramulorum. Felia bina oppofita, Portulace foliorum forma, oblonga, per extremum rotunda ferè, coloris herbidi, craffa, nervis rechis Piantaginis pentaneura modo secundum longitudinem donata, saporis subdulcis & subacris. Flores tum ad genicula, tum extremis ramis harent parvi, lutei, quadripartiti, qui in baccas abeunt confertuni ad genicula; tuni extrenius ramis naretti parvi, iucei, quasuipartui, qui in escera accunt conterim coacervata, uva crifize fiippares, [imò multò minores] eodémque modo ftriatas, albicantes, pellucido, lento ac tenaci liquore plenas, odore quodam grato, vinofo; fapore jucundo, quibus immería fiint grana, non tamen nigra, ut vult J. Bauhinus, fed potius argentea, fingulis fingula, lata,

meria iunt grana, non tamen nigra, ut vuit J. Baunnius, lea potus argentea, iniguis iinguia, iara, comprella, cordis effigie.

Vilcum mulis arboribus innafcitur. Vidimus in Acere minore & Fraxino in vivario ferarum Leere.

(Parcum vocant D. Francici Williaghby Middletoni in agro Warwicenfi, in Corylo, prope Brantiam in Effexia, in Tilia, Ulmo, Salice, in Sorbo Aucuparia, & Rhamno cahartico. Mals & Pyris necnon Oxyacantha frequenter, alia arboribus rariis innafcitur.

Apud nos rariffimė inventiur in Quercu latifolia, telle Culfo, per mulias Pannonie fylvas Vidi feracifime aft. Et Bellonius inter montem Athon & urbem Grae & Triesla nullam effe Quercum feribit, in qua nori respective il printe pomys & salice abscilius, an nori proveniat viſcum, omnino diverſum ab eo quod naſcitur in Pyris, Pomis & aliis arboribus, at non indicat in quo differentia conſiſtat. Multas alias arborum ſpecies enumerat J. Bauhinus in quibus viscum nasci à se & aliis observatum.

Viscum Amygdalæ innaste (inquir Tho. Bartholin. Act. Med. An. 1671. Obf. 67.) nemo hactenus opinor animadveritt; id tamen frequene est in Provincia Gallicana, pracique ad urbem Cisteronem, & in montanis, ubi ad vias publicas in Buxis & Amygdalis Viscum alte progerminat & co-

piosé. At J. Bauhinus in Amygdalo femel observasse se scribit. Theophrastus & Plinius Hyphear & Stelin à Visco specie distingui statuere videntur: Verum erroneé. Si enim res distinctæ sunt, cur à tot seculis, à tot post Theophrastum autoribus, non ab aliquo declarata? mirum tandiu curiosos Botanicorum oculos latuisse & diligentissima scrutinia elulisse. At neque distinctionem illam Visci probamus que desumitur à differentia arborum quibus mnalcitur, ut specie distincti sint qui arboribus specie differentibus accrescunt. Quódque Theophrastus prodidit perpetuam frondem agere in arboribus despissas nascentem, adnatum verò arboribus que amittunt folia, in iis quoq, sentire dispendium, experientie repugnat, siquidem quod Pyro, Pomo, Amygdala, altique multis que folio deciduo funt, innafetur, perpetua fronde virte, nec un-quam folia amittu. Matthiolus Quercui, Robori & Caftanez innafeenti appetente hyene omnia folia decidere affirmat, penes quem ides effe. Nobis certe in nulla hactenus arbore observatus foliis omnino ulla anni parte viduus. Quinetiam disfiinctio Visci pro baccarum numero in fimples & polycoccon nobis minus arridet. Nam & nos cum J. Bauhino in eadem arbore aliquando binis vel

ternis, aliquando pluribus baccis racematim coaggeftis Viscum observavimus.

An hujus fruticis semen (perfectum cùm sit & maturum) sui generis plantam aliquando producat necne controvertitur. Affirmativam partem tuentur Aristoteles, Plinius, & universus Antiquorum cœtus; Viscum nempe ex ipsius baccarum semine, per alvos turdorum, Palumborum exterarúmque id genus avium, postquam acinorum pulpam concoxere, reddito nasci. Hac est natura (inquit Plinius) ut nifi maturatum in ventre avium non proveniat. His se opponunt, & pro negativa depugnant Jul. Scaliger étinque fecutus J. Bauhinus & plerique recentiores multis arguments, quorum tamen nonnullis facilé refpondeur. Difficilior elt refpontio ad argumentum quod demintur à flux Vifei in ramis. Quomodo enim femen Videi conflitere portuir in ramis tenubus, erectis in quibus aves vix poffunt conflitere, ilique ventis agitatis, & crebris imbribus complutis? quomodo in prona seu terram spectante ramorum parte? Cui tamen non fine aliqua probabilitatis specie responderi potest, excrementa avium visco pastarum de ejus natura participare, & proinde semina ils delibuta ramis agglutinare posse adeò firmiter, ut non facile ventorum impetu aliave tempestatum vi dejiciantur. Nos sanè non libenter, spontaneam aut aquivocam generationem admittimus: cúmque, ut rectè Theophraffus, omne semen sir propter generationem, absurdum nobis videtur, nec verisimile naturam semen aliquod persectum magna etiam copia creasse tota specie ad generationem inutile & infeecundum.

Viscum Veris initio floret: Baccae tamen per totam hyemem in frutice durant. In quacunque Tempus. autem arbore nascitur noxam ei affert, ut etiam interimere politi teste Theophrasto.

Viscum

Lib.XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

1585

Viscum ad aucupia ex hujus fruticis baccis tum olim tum etiam nunc dierum aliquibus in locis parabatur. Baccas in aqua decoquunt donec difrumpantur, postea contundunt & tandiu lavant in aqua quoulque furfuracea excrementa eximant. Paratur optimum ex Caftanea Visco. Quod apud nos in usu est Viscum è cortice Agrifolii fit. In Damasco è Myxis sive Sebesten paratur, quod Ve-

Viscum seu gluten ad aucupia paratum multi apud Veteres in medicina usus erat. Vim habet emolliendi & discutiendi tumores, parotides & abscessis resina parique cera admixtum: Epinydidas guoque in splenio sanat. [Strumas siccat, comittalibus medetur. Plin.] reliqua vide apud Diosco-

ridem, Plinium & Galenum.

Ligni usus pracip ac specific in Epilepsia. Prascribitur etiam contra Apoplexiam & Vertiginem, Lugin unus practio, ac i pecunic in Epitepina. Practionale cuant contra Apopeasan de Verlightent, tum inus epotum, tum verò collo appenium: Quibus in morbis multum preflare tum verecum tum recentorum medicorum unanimis eft fententia. Scimus quodam (inquu J. B.) Vifci ligno in vino macerato non inutiliter ulos contra Vertiginem. Pulvis Vifci (maxime Quercini) non Epilepfia tantum medetur fed & menfes movet. Arcanum etiam eft contra Pleuritidem femel atque iterum & tertoi na aqua Cardui & Papav. exhibitus. D. Bewle.

J. Bauhinus contusum & aquis convenientibus maceratum adversus vermes intestinorum, in pueris

aliquos suasu suo usos scribit.

Visci Oxyacantho innascentis pulvis vino albo aut Hispanico infusus, & duabus ante paroxysimum horis exhibitus, doss subinde reperita si opus fuerit, febrem quartanam non rarò sugat & persectè

Commanducatæ fruticis frondes & depaftæ à jumentis & vaccis à rufficis nostris ad secundas re-

morantes ejiciendas utiles censentur.

morantes entenues unes cementur.
Quòd Vilcos Quercius prez alias in honore & pretio fit, Druidum fuperfititoni tribuendum autumo, qui Vifco & arbore in qua nafcebatur, (fi modò ea Quercus fuerir) nibil habuere facratius.
Plm. lib.16. esp.44. Aiunt & Druidas folitos fuffe per adoletentes fuos vituem fuum anni principio
mitteres, quo vifo clamarent omnes Annum effe novum: atque hinc manaffe quòd juvenes hodicque anni principo ofitatin dicirrentes, tipicque carmine pofeentes appellent id aguite mora quali anni principo ofitatin dicirrentes, tipicque carmine pofeentes appellent id aguite de A gui Lan neaf, i. e. Ad Vifeum annus novus. Voji. Epmolog. Fecundataeme optoo dari cuicun annuali tienil arbitrabantur Drudze, contrast y enena omna effe remedium. Pin. apud quen plura annuali tienil arbitrabantur Drudze, contrast y enena omna effe remedium. Pin. apud quen plura

Est Viscum Corvlinum in Epilepsiis & aliis capitis affectibus longè efficacius Quercino: Sed non nascitur in Corylo nisi post centesimum annum ex opinione Henrici ab Heers. Joh. Helf. Juncken in Chym. experimental. curiofa. p. 618. Utrovis utaris perinde effe puto.

2. Viscum baccis rubris C. B.

Clusius non procul Hispali in Hispania Viscum copiosè in oleis nascens observabat. Habuit verò id baccas non albas, quales in aliis arboribus natæ, sed ex rubro purpurascentes. Bellonius quoque Observat, cap. 82. fimile viscum in oleis Hierosolymitano agro crescere scribit.

An hoc à vulgari baccis albis specie differat nobis non constat.

3. Viscum Indicum Ger. J. B. Park. latifolium senis circulis utrinque insculptis C.B.

Ex Indicis plagis accepimus, (inquit Lob.) hanc nuspiam nisi in ramis & truncis arborum ena-Ex Indicis piaga accipitios, (quiate Dos), iada in Indiana Fifeum vocavimus. Settlifi, fed tranf-verfim excurrente eft radicis celpite, gramineis genicellis, & Polypodii quadantenus fed albicanti-bus: Calmis item ex pallido virentibus, à medio fummo tensu craffioribus, fungofis, firatasis, fefqui-pedem longis; in quibus fulsa femper virentia, Visici effigie, fed duplo majora, fungofiora, & fecundum nervum medium folium intercurrentem circulis utrinque fenis, non parum admirationis moventibus, veluti scalpro insculpta.

Plantis Capillaribus potius affinis videtur quam Visco, tum ex radicibus, tum ex circulis foliis in-

4. Viscum Indicum aliud J.B. Viscum Peruvianum Ger. Park. Visci modo arboribus Indicis adua-(cens C. B.

Eidem cœlo & natalibus ramorum arborum Indicarum debemus hanc; cæspite latiore sessilis caudicibus incumbit, fibrillis Cepaceis radicata, unde proximè surgunt folia invicem convoluta, tunicea, inferius ferè palmum lata, numerosa, quadantenus Aloes aut Scyllæ, & supernè in ligulas prætenues mouronaxas definentia, purpureum, firiatum, concavum, alis donatum fcapum Haftulæ Regie au Alos, duorum aut ruim cubirotum ambienta, que multis glumofi filiquulis ficiartur, Averæ fiur, magnitudine verò & fericeo romento candido Apocynum & Afclepiadem repræfentant, & femine, sed Conyzæ exili; gustu salso, ingrato, nitroso, forte quia in aura marina adolevit, ut Aloes illic in

Planta est Graminifolia, à Visco diversissima.

5. Viscum Oxycedri J. B. Clus.

In Hispania (inquit Clus.) in Oxycedri ramis mense Octobri observabam plantulam digiti longitudine, ramolam, geniculatam, viridem, interdum flavelcentem, ramulis Myricæ recenter enatis, tive Salicorniæ nonnullis dictæ, fed paulò minoribus, constantem, quorum extremis interdum veluti fructus inharet Musci qui in arboribus aut saxis nascitur fructui persimilis. Acido autem & perquam adstringenti gustu tota plantula hæc est, Oxycedro velut Viscum in aliis arboribus innascens.

6. Sedum arborescens Bontii. Frutex parasiticus baccifer Sempervivi æmulus slore odoratissimo.

Arboribus Mangiferis & Quercus cuidam speciei, quam Indi Kiati vocant, Visci instar, accrescit. Foliis est oblongis Persicariae, sed craffioribus longe & succelentioribus, qualia sunt Sempervivi ma-joris. Radices edit mirabiles, teretes, ex guibus fibras demittit, quæ vel lapidem, vel arborem apprehendunt, & fine limo vel terra fic affixa crefcunt magnitudine glandium, formà & figurà tali quale est manubrium hasta vel lances quibus Perís & Turcs equites etiannum tutuntur. Florem profert parvum, Anagallistà fori fimilem, fed album, & tam aromatici odoris, Citri æmuli, ut me in vita nil quicquam odoratius percepisse sciam. Unde etiam apud Malaios nil ad cerebri & nervo-Virei: rum praternaturales affectus aqué conducer farur. Hine quoque in fiplimo & cholera conferva ex floribus & folius hujus plantes fingulare eff remedium. Comperi quoque egregios ejus effectus in dyfenteria: I abbent enim foliu qualitatem affringentem, & faporem planè talem qualit eff in Actofa patria, fed palato longè gratiorem. Flores quoque conditi non minus cordiales funt quam Buglossa aut Boraginis. Fructus medium digitum longi, sapore mucilaginoso & fatuo, & per medium transversim dissecti semen ostendunt paulo majus quam Milii, itidem mucilaginosium, quod decusfatim fitum est, ut fermè arcem repræsentet, quatuor suis vallis & propugnaculis exornatum. Con-ducere dicitur ad venenata vulnera, unde & ad ictus venenatorum animalium utilem esse conjicere

CAP. VIII.

De Phillyrea.

Hillyream Dioscondis multi cum Philyra Theophrasti consundunt: alii & rectius (ut existi-Philipream Dioloconias mular cut manyist incopriatiti continuanti: a law feetus (ut exitinuo mo) esa diffinguiant, Macaleb autem Arabum Philipream effe Diolocordas J. Bauhinus probat. An verò Mabaleb feu Philiprea ea ipía arbor fit que hoc nomine nunc vulgo innoteícir no ità manifetum eft. Rauwoffius Erichi fei vidifie Halepi apud aromatarios para l'emina alba, Machaleb, que duro cortice continentur, longiufulla, acuminata, obducta tenui tunică, Piffachirum diolocori quibus ututuru ad odoratum faponem. Et Monachi qui in Meliem commentati funt feribunt Mabaleb effe arbufculam in Syria notiffimam, foinofam, folis Olive fimilibus: ferre arma quafi recentarim in tamis, ut l'antifica sunti caffica ramen, a quibus Svi clenn recenture. grana quafi racematim in ramis, ut Lentiscus; paulò craffiora tamen, è quibus Syri oleum exprimunt valdè odoratum, ex quo conficiunt sapones, olfactu suaves aliaque plura. Hee omnia quomodo convenire possint Phillyrea vulgari non video.

Phillyrea angultifolia J. B. Ger. Lob. angultifolia prima C. B. Park. i.e. 4. Clufii. item augu-fifolia secunda corundom, i.e. 5. Clusii. Rarrow-leaved Mock-privet.

Humanam altitudinem aquat aut etiam superat, ramos tamen minores & frequentiores habet quam Phillyrea latifolia ferrata aut lavis, nigriore cortice tectos [cortice cinereo, materie alba Folia ex adverso respondentia, Oleastri, angustiora, viridiora, amaritudinis non expertia. Flores ad Folia et auteno teipoticonia, Oracini, anguinos, Andors, anathudas indi expetita. Essenti foliorum exortum multi utrinq ramulos coronan, Oles fimiles, ex herbacco albi: quibus ficcedum bacce, Myrtinarum magnitudine, rotunde per maturiatem nigre [corrules vel potitis violacez] bereifinius pedicollis racematim ramulis adharefecentes, dulos cum aliquo amarore: in quarum unaquaque officulum parvum, durum.

In Etruria copiosè provenit, necnon circa Monspelium, in locis Garrigues dictis. Magnitudine Locus infigniter variat, unde Phillyream quartam & quintam Cluf. specie à se mutuo distinctas non arbitramur. D. Magnol etiam suspicatur Phillyr. quintam Cluf. nihil aliud esse quartatem quarta.

2. Phillyrea latiusculo folio C.B. latiore folio Ger. latifolia, foliis ferè non serratis Park. folio Ligustri C. B.

Minor eft utplurimum Phillyrea folia Ilicis, duorum tamen hominum altitudinem æquantem fe vidifle ferbit Cluf. Ejus rami (nquic) exalibido cortice regunur, aliquantulum rugofo. Felia habet eð que folio eft Alaterni aut Ilicis angultiora, nullis censi ferrata, ejuldem ut in præcedente coloris, adstringentis gustús. Flores Olex similes, pusillos, ex herbaceo candicantes, confertim inter foliorum exortus nascentes: fructum deinde rotundum, superiori similem.

Desertis Bæticæ locis nascitur, imò circa Monspelium frequens est. Rectè Lugdunensis in Gram-Locus.

muntio luco, ac in ejus tractus faxofi glareosíque rupibus crefcere notat.

Hoc genus foliorum figurâ, colore, magnitudine mirè ludit, unde Phillyream arborem Lobelio F. B. i. e. latifolium lavem C. B. ab his non diftinguo: quanquam in eam magnitudinem excrescere non observaverim.

2. Phillyrea

I ocus.

Locus.

Verietas.

Phillyrea latifolia spinosa, seu 1. Clussi C. B. item solio leviter sorrato, seu 2, Clussi ejuldem.
 Phill latifolia acudenta Park. item solio lato serrato ejuldem. Phill. solio Alaserni J. B. item solio llicis ejustlem. Nam has duas specie differre non puto.

HISTORIA PLANTARUM.

Ctuj.

Period.

Perio fles Cluho non conspectus, sed fructus Lentiscino aqualis, è foliorum alis dependens, maturitate

niger, officulum continens.

Frequens est in Lusitania incultis circa Eboram.

Secunda varietas præcedentem magnitudine superat, multis ramis, candicante cortice obtectis prædita: folis Alaterno priori pæne fimilibus, firmioribus tamen & minus nigricantibus, faporis quidem aliquantulum acris, sed in quo amaritudo sentiatur. Neque istius florem conspexit Clusius, ipsum autem fructum racematim inter folia propendentem, magnitudine granorum Piperis aut fructus Myrti, rotundum nigrum, calidi guftûs, offeum & durum nucleum, candido & fragili cortice obductum continentem.

Variis Lusitania locis in sepibus crescit: nobis observantibus in Etruria copiosissimè locis asperis & faxofis: item circa Monspelium in præruptis clivis non longe à specu Frontignana, ad montem

Foliis magna varietate ludit, ut à multis in diversas species distracta sit.

Phillyrea folia, tradente Dioscoride, proinde ac Oleastri adstringunt, proinde ad ea prosunt que astrictionem desiderant, maximéque ad oris ulcera commanducata, tum etiam si decocto ea colluantur. Quin & potum decoctum urinas mensesque ciet. Qua Arabes habent de viribus Ma-Some and the potential expectation of the state of the st

expetitur ad sepes tonsiles in hortis, viridariis & ambulacris.

CAP. IX.

Sambueus aquatils sive palustris Ger. palustris sive aquatica Park. aquatica J. B. aquatica flore simplici C. B. Water Giber.

Quarum amafia hac Sambuci fpecies, indéque cognominata, arbulcula est quinque aut fex cubirorum altitudine, caudice craffitudine (ia manum complente; ligno tenero, candido, cubitorum atritudine, caudace cramitudine ilia infantum ompletnet, igao teleto, candado, fragili, fungosa intus medullá, polito cortice cinereo oberedo, geniculatis ramis gemellis, ordine utrinque uno brachiato: ex quotum geniculis fúlia exeunt lata, angulofa, rugofa, Aceris minoris, vel Sorbi torminalis foliorum amula. Flores nonnihil dorati, in umbella candidi, tam lati noris, vei soroi torminais conorum armua. Foros nonnum contact, in unicetae canudi, cam lati adiquando, ut pollicis unguem æquent, quinquepartiti, fed circa umbillicum continui: maximè verò qui extimi in ambitu funt expanduntur, meditis intra umbellam exiguis conclufis, feriufque se expandentibus, flavescentibus. Acini rubri seu sanguinei, magnitudine baccarum spini albi some conpanoencious, navecentious. Acini ruori eu ianguinei, magnicume baccai um ipini aio jemn continent planium, laturit, rubrum, cordis effigie. He bacce, autore Trago, ingrati plané funt faporis, ich in degulfanti naufeam & falfidia continua pariant.

Ad aquas & fluviorum ripas, inter alno in Germania, Gallia, Anglia, Italia pratenfibus udis, convaliumque marginibus vifitur. Umbella cum floribus Maio latra confpiciumtir. Autumno baccioni de la contra del contra de la contr

cæ perficiuntur, nihilominus integra hyeme durantes, quo tempore tum reliquæ, tum potiffimim Bonola aves, summopere eas expetunt, ut non rarò etiam illis inescata capiantur, notante Trago, cujus judicio in eclegmate exhiberi possent ad vomitiones ciendas. Hujus bacca ad 5 ij. in ingo, pur pingui alterato coma Absinthii serositates per vomitum benigne evacuant. Prævos. Medic. Pau-

2. Sambucus rofea Ger. J. B. Park. aquanca flore globofo pleno C. B. The Belberland

Amabili florum candidorum, magnorum, quinquepartitorum, unaque se expandentium, glomeratorum pile nivea (unde nomen apud vulgus Germanicum invenit) inflar, spectaculo horos de-corat frugiperda ista aquatica Sambucus. Floribus parvis destituitur, catera pracedenti similis, nisi quod flores propemodum odore destituti videantur.

Total projectionali ou de Guarda (Recainur de Caribe). Colore foris purpure interdum fed ranivs reperitur, que Sambucus rofea flore purpure o Gar.
Tota hortenfis creditur hac (inquit Dod.) & culture mangonio talis faĉa: quod & nobis videtur. Cum enim fruêtum proferre à nemine hacens oblevivata fineir, no fisciem à præcedente diffinêdam, fed ejus tantium varietatem natura ludente effectam verifimile est.

Ob florum in corymbos conglobatorum elegantiam in hortis colitur.

CAP. X.

A. Laureola Ger. Park. Laureola semper virens store luteolo J. B. semper virens store viridi, quibus dam Laureola mas C. B. Dwarf-Haurel; Spurge-Haurel.

D cubitos duos & altiùs grandescit stipite lento, aliquando simplici, aliquando in ramos aliquot divilo, quem fibramente in lighe rento, anquanto in lingue, anquanto in ramos ani-quot divilo, quem fibramente fique albicans regir cortex, & fractu contunax, & fewondis, folisi fere nudum, que circa faltigium potifilmum geri, séque faits frequentia, adeo ut in orbem umbella infara diradiari videantur. Laureorum agnula, nec per hyemis afperitares caduca, ex angultiore principio ceu cervice fenfim dilatata, craffa, glabra, mgricantia, splendentia. E foli-orum finulus egrediuntur pediculi unciales, craffiusculi, foliolis aliquot concavis velut totidem squamis vestiti, in fastigio flosculos plures gestantes confertos velut in umbella, ex herbaceo luteolos, è tubo oblongo in quatuor lacinias acuminatas, foliorum amulas expansa, fructuum rudimenta intimo receffu complectentes, quæ in baccas excrefcunt Juniperinis pares, nonnihil oblongas, primum virides, per maturitatem nigras, nucleo intus duro, Cannabis semine paulò longiore, medulla interiore candida. Radix subest in aliquot partes divisa, longa, crassa, lenta, quæ difficulter evelli potest. Toti plantæ fapor fervidus.

In splits & sepibus, presertim umbross, satis frequens est. Februario & Martii initio floret. Fru. Low & tus Æstatis fine & adventante Autumno maturitatem consequentur & nigri fiunt.

Daphnoidis Diosc. & Plin. vires huic conveniunt, siquidem folia gustatu os faucésque vellicant Vires. & inflammant. Eadem seu arida, seu etiam recentia potu pituitosa per alvum dejiciunt; vomitus quoque ac menses cient: quin & commanducata pituitam è capite extrahunt, & menses movent. Caterium quindena ipsius bacca: [quina denave Plinio] purgationis causa sumuntur.

Folia commanducata os & fauces (ut diximus) inflammant: intus fumpta ventriculum admodum fubrertunt, vomitum cient, partes internas lædunt & adurunt: Empirici nonnulli tum folia tum baccas exhibent hydropicis ad humores ferofos evacuandos. Caterum, inquit J. Bauhinus, non temere hanc plantam aut aliquam ejus partem præscripserimus ob insignem acrimoniam, que tamen in aceto macerando corrigi potest.

Pulvis hujus in aceto maceratæ, exficcatæ & comminutæ cancris inspersus prodest. Frigida & repellentia conveniunt in Cancro occulto, in ulcerato non item. D. Bowle.

CAP. XI.

De Chamælæa & Thymelæa.

Hamælæam & Thymelæam eodem capite comprehendo, quia & flore & fructu & facultate

Ratio nominis Chamælæa manifesta est. Thymelæam dictam volunt quasi Tithymælæam, quòd Olex ferat folia, & Tithymali inftar alvum solvat: certe tum folis tum qualitate Tithy-

Hujus generis notæ Characteristicæ sunt flores monopetali in quatuor lacinias acuminatas expanfi, baccæ monopyreni, vis acris & cathartica. Huc etiam referri potuit imò debuit Laureola.

 Chamælæa Germanica sive Mezereon Ger. Germanica, sive Mesereon vulgo Park. Laureola folio deciduo, flore purpureo, Officinis Laureola famina C. B. Laur. fol. decid. sive Meze-reon Germanicum J. B. 20ezetteon.

Frutex est ad trium cubitorum interdum altitudinem excrescens, radice in aliquot partes divisa, Fruex en au rium cuonoum interaum antiuainem exerciceis, reasce in auquot partes divita, minim digiti craffindine, vel etam craffores, longă, afeque de demitente, alba; ex qua affurquit virçules plerunque fingulares, lente, tercetes, tenues, oblequiofis, cortice duplici teêta, exteriore cinero, enun, fragili, interiore exterio virente, intervita bilisante, valde lenta & frattu contumaces, languem quandam bombytinam dam divelluntur oftendentes, cui fubelt lignum candidum, folilanugmem quandam oomoyenam uam divenintuu orienteenes, en tubert ingumi candulmi, toli-dum, medulla pauca practium. Flores ad ramulorum latera fine pediculo, nunc fingulares, nunc plures finul juncti ex nodulo ante folia prodeunt, palliduli, ex rubello purpurascentes, colore ad flo-res Perfice accedentes, oblongi, in quatuor foliola mucronata, reflexa diviri, odore fuavi, in medio staminula aliquot crocea. Folia ex tuberculis plerunque plura simul, colore herbaceo, Laureola folio perpetuo accedentia, molliora, nec ut illa splendicantia. Bacca cum maturitate rubentes, qua resiccata migricant, quarum interior nucleus Cannabis semini similis, medulla candida. Tota planta, ut odore gravi est exceptis floribus, ità sapore acerrimo & urentiffimo.

Amat loca fylvatica & montana. In Germania & montibus circa Genevam & alibi observavi- Lecte. Anna roca syrvacia de monanta.

In Grina de monanta con a monanta de monanta de constante a monanta de musicia de monanta Variat floris colore pallidiùs rubente, & albo. Hujus bacca Officin. Coccignidii fc. grana Cnidia vo-

cantur. Schrod. Cord.

Mezerci

1587

CAP.

Vires.

Mezerei vis elt ignea, acerrima, exulcerans & mordens; commanducatum fauces & cesophagum Mezziel visus guest, actività de l'indicatori muchagine iene 13,4m macerationem in aceto requirunt, fingulis diebus novum affundendo, & tandem aquá bene eluendo. Verum Folia, cortex, baccæ quomodocunq, præparatæ & correcte ob malignitatem rariffime in

usum veniunt, nec nist in tutiorum medicamentorum mopia & casu aliquo desperato exhibenda sunt,

idque magna confideratione.

2. Chamalaa Sabaudica folio utrinque incano, flore albo.

Ad pedalem & felquipedalem altitudinem affurgit, virgis in plures ramulos tortuosos & ad geni-cula seu divaricationes restexos divisis & subdivisis. Ligrum ejus supra modum fragile est, cartex cinereus. Folia Mezerei Germanici, sed multò minora acuminata, utrinq, hirsuta, glauca summos ranereus. Tomo receive Germanico, per maior minora ecuminaca, quine, minora, gancia minora famulos occupant: in quorum etiam extremis Flores exiftunt quaturo rate quinque aur plares fimil conferti, pediculis nullis, nullo calyce excepti, è tubo longiufculo in quaturo foliola acuminata, alba expanti, framinula crocea intús continentess. Floribus fuccedunt bacca longiufculæ, quarum rudimenta tantùm vidimus; nam planta Maii nitio cùm eam invenimus in fore tantùm erat. In fylvolis ad latera montis Salevæ prope Genevam. Folia ficca degustata etiam post vicennium,

fervorem & acrimoniam manifestam prodebant.

3. Thymelaa Ger. Park. foliis Lini C. B. Monspeliaca J. B.

Friex est policaris interdum crassitudinis, cubitalis verò altitudinis aut amplior, & in multas virgas diviss, cubitales, tenues, pulchras, rectas, qua sepiunt perpetuò virentia folia, Lini serò, sed majora, latora, non obtusa cuspide ut Chamalara, neg, adeò fragilia, sed mucronata, lenta, & gummosum quiddam si dentibus atterantur prabentia. Flores ser ti u extremis virgis copiosos, tertapetalos. Olea serò similas, candidos, racemarim serò reconomentes, dende fruitum baccarum Murri inlos, Olex fee fimiles, candidos, racemaim free propendentes; deinde fruitam baccarum Myrti interdum magnitudine, paulo longiorem, initio viridem, politea Coralli modo rubrum, carne fince plema Ceraforum inflar; fib quo latet unicum famen, ingra fragilique pellicula obductum, & ferridita propendente pellicula obductum, & ferridita pellicula obductum mata, craffo cortice tecta, sed quemadmodum tota planta lento & admodum tenaci.

In Italia & Gallia Narbonenfi agris depreffioribus inter alios frutices passim provenit. Clusius per

totam Hispaniam locis asperis nasci tradit.

Hujus fructum coccum seu Granum Cnidium Antiquorum Botanici peritiores existimant. Offi-Haugis micraim coccum ieu Granum Canadam Anaquotam Bonno Scattlinais. Consis Mezerei Germanici bacce pro cocco Gnidia rbantur. Cocco Gnidia via ardens & fauces adurens: unde miramur Perdices & aviculas Thymelæs baccis avidifime velci. Aft grana non funt baccæ integræ rubæ (quæ forte esculentæ funt) sed semina quæ baccis celantur. Rustici Hispaniarum fingulis annis propè infinitas aviculas hoc semine curvatis virgis & quibusdam lineis dif-positis venantur, testibus Amato & Clusso.

Cavendum monet Camer. nè quis radice vescatur, quia paucis horis perimit.

4. Thymelaa foliis Polygala: glabris C. B. Sanamunda glabra J. B. Sanamunda Monspeliaca glabra Park.

J. B.

Lentis & obsequiosis est ramis, cortice tectis flavescente, in fila Mezerei Germanici in morem ductili, per quos agminatim conscendunt folia crebra, Myrteis similia, unciali plus minus longitudine, vix femunciam lata, in acumen definentia, glabra: è quorum finu per integrum ferè ramum fører oblongi, parvi, ex luteo herbacei, quattuor foliolis decuffatis conftantes. Succedit granum rotundum, fingulare.

In maritimo tractu Narbonensi propè Agdes oppidum collegit J. Bauhinus. Mycono autore vis purgandi ei vehemens, & quam in Chamælæa valentior: nam 5 β. pondere potentissimè alvum movet ac aquas evacuat, non fine torminibus & magno cruciatu.

Thymelæa folis candicantibus, Serici instar mollibus C.B. Tarton raire Gallo-provinciæ Lob. Ger. Massiliensium Park. Massilien. Sanamunda 1. Clusii J. B.

Locus.

Vires:

Frutex est cubitalis, valdè ramosus, radice nitens altè actà, crassa, quem cortex tegit mirè obsequiosus & lentus, in minima stamina non sine sloccis quos lanam dicas carptam, ductilis, quali etiam cortice vestiuntur rami, sed superstrato denso tomento albido, & quasi argenteo. Folia Myrti Tarentina magnitudine, nifi quòd per extremum fint paulò latiora, in acumen tamen obtufius definentia undique lanuginosa & tactu mollia, albida vel argentea, lucida; inter quæ fiores exeunt, Oleæ

nameles sanognosa e tactu monta, anota vet argentes, necesa, mete que pare vetto. Oder fimiles, Ciul, oblongi, in quaturo foliola per extremum divifi, colore lueto. Friedus [quemadmodum ex relatu accept Clul.] Thymelæ ferè, fed nigricante colore. Idem Clulus folia carnota effe dict, aliquantulum hirtura, gummofa, fi mordeantur amara initio, deinde acria & adurentia; ramos cortice exteriore nigrefeente, obduci, alio interiore lento; quae con probable de consideration de lentos quae consideratio note non bene convenium plante à nobis observate in rupibus maritimis non longe à Salerno in Italia: unde non mirum Lobelium separate Tarton raire Gallo-provincia à Sanamunda 1. Claf.

Circa Maffiliam locis ad mare devexis, præferting, collem Mont rend vocatum, fogualdum, aridum, glareofum plurima fruicat. Frequens quoq, elf (inquir Cluius) regns Granatenia & Valentino, in apricis & Sole illustratis locis. Verno tempore, hoc elf, Martio & Aprili iloret; Ættate forman elforis de sole illustratis locis.

Folia funt adurentia, uti dictum: ob purgandi facultatem rusticis Hilpanis magno in usu. Sed ef- Vires. frænis & exuperans ejus purgandi vis, ('inquit Lob.) non rarò dysenterias fluxusque immoderatos accersit: ideòque non nisi robustis & cum cautione exhibenda.

6. Thymelæa foliis Kali lanuginosis salsis C. B. Sanamunda 2. Clusii J. B.

Cubitalis altitudinis frutex est, ramis lentis, flexibilibus, carnoso & denso cortice intectis, qui sublata exteriore cute per totam plantam, præfertim circa radicem, Lini aut Cannabis modo in fila diduci potest. Superiores ramusculi densorum, confertorum, lanuginosorum, & velut tomento quoduct potents augmented animated actionant, outcomes animated an oblitouring foliarm comman parium; fuperiore minorum & mucronatorum, falfi nonnihil guttis, fed deinde acris & calidi. Exornatur hac coma flavefentium foliarum, Oler fimilium, numerofa fobole. Radix crafta & lignofa fuperiori fimilis eft. Frudum hujus observare non poutir, quandoquidem Februario florentem inveniebar petrofo & falebrofo loco, maritimis Baticæ, inter Calpen & Estepona, montibusque Granata proximis.

Drachmæ pondere cum decocto Cicerum fumpta mirificè purgat per inferiora. Circa Calpen, Vires & ubi vulgo Burhalaga appellatur, nullus illius ufus præterquam ad excallaciendos fornaces.

7. Thymelæa tomentosa foliis Sedi minoris C. B. Sanamunda tertia Clusii Ger. Park. Sesamoides parvum Dalechampii Sanamundi 3. Clusii J. B. Cneorum Calalp.

Nos fruticem hunc in infula parva ad promontorium Siciliæ Pachynum dictum fic breviter descripfimus. Folisi est Illecebra: caulibus & ramulis incanis, ut & supina foliolorum parte: Flor parvus, luteus, quadrifolius, seu potibs monopetalos in quaturo lacinias secus: Folia in crucis formam dispolita-

Clufius fic describit, Superiores duos magnitudine excedit, candidioribus & multo lentioribus virgis. [Rechè J. B. Ramos farctim densa, candida, cineracea lanugo obvolvit, quæ in majoribus virgs. I Acuce J. D. Aninos iarcum urina, canona, cineracea ianugo obvoivit, que in majoribos vir-gis parcior,] quarum cortex fupra modum lentus est & frangi contuntax: extremi ramuli frequen-tes, & ferè omnino tomentos, procumbentem comam habent, & frequentibus folialis obstit sun, carnosis, parvis, Illecebra valde similibus, urentis etiam facultatis. Flores superioribus similes, interdum herbacei sunt, aliquando pallentes. Sed neque istius fructum Clusio observare licuit.

Floret cum superioribus: invenitur autem toto illo tractu maritimo, Meridiei objecto, qui ab Her- Locus.

culeo freto ad Pyrenzos ufq excurrit.

Cafalpinus fructum Thymelææ fimilem, tenuiorem, femine nigro huic frutici, fi modò ipfius Cneorum fit (ut putamus) attribuit. Viribus cum præcedentibus convenit,

8. Thymelaa Ethiopica Pafferina foliis Brevn. Cent. 1. cap. 6.

Hujus Fruticis ramus dodrantalis à Promontorio bonæ Spei ad D. Beverningh allatus tenuis erat, in ramulos duos alios diductus, quorum finguli rurfus in virgulas tres aut quatuor rectas dividebantur. Lignum hujus niveum, cortice obductum rubicundo, qui in candidiffimam lanuginem fericeam, cor-Digitalici inflat Sanamundæ Cluffi, difcerpi poteft; æquè ac folia, vix femuncialia, angufta, craffiufcula atq, acuminata, Paffene quodarmodo armula, guftu initio paulliper adfringente; fed aliquantum manfa mucilaginem abmode reddentia. His foliolis ad extremitatem ufque densé Cardo, filipatæ funt virgulæ, ubi tandem circinato congesta, acuminibus suis sursum tendentibus illas concludunt, & ex centro fuo furculos duos aut tres perbreves tenuéfque emittunt; quorum finguli pariter fuperiore parte minutioribus quibusdam foliolis coronati. E foliorum medio flosculi tres aut quatuor, pallidi, in lacinias quatuor per extremum diffecti, Thymelæx fimiles emergunt, in ima parte velut album, tomentofum calyculum oftendentes:

Thymelææ affinis facie externa C. B. Cneorum Matth, suffrutex J. B. fortè etiam Thymelæa minor Cordi ejuschem. Thymelæa minor sive Cneorum Matthioli Park.

Suffrutex est elegans, cui multi rami, graciles, flexibiles, lenti, surculosi, ab ima protinus tellure emergentes & humi diffusi. Folia nullo ordine disposita ramulos ambiunt, viridia, cutanea, Thymelaze veræ proxima, ingrati primum, deinde amari faporis, nullå aut perexigua (quantum quidem guftanti deprehendere licuit) acrimonia prædita. Flores in fummis furculis fex, feptem, aut plures, conferti, tetrapetali, ex rubro purpurascentes, Centaurii minoris florum pæne æmuli, ingrati etiam & amari saporis, aspectus tamen pulcherrimi, atq, odorati, caput si diutius naribus admoveantur tentantes. Iis succedit frustm exiguus, Thymelax frustui haud diffimilis, non ruber quidem, sed candidus, oblongiusculus, semen continens cinerea membrana tectum, rotundum, Thymelax grano Par. Radix long, minimi digiti unplumimum craftitudine, interdum nigicans, majore verò ex parte flavefeens, lenta, fuperna parte nonnunquam gracilior, unde rami fesibiles & humi dispersi emergunt, & sibinde secundum alaum cava lais crassa ibras parvecenses agunt.

J. Baulino folia circa virgultorum fastigia conferta, virentia, Thymelæ multò breviora, obtusi-

ora, glabra, que note optime conveniunt.

Provenit in multis montibus Viennæ Austriæ vicinis tanta abundantia, ut rusticæ mulieres dum Locue. floribus abundat multos ejus manipulos in forum venales afferant exornandorum tricliniorum gratia; alibi etiam in Pannonia fylvis, & ficcioribus pratis prope Francofurtum ad Mœnum. Aprili plerunq, Tempus floret. Fructus Junio maturescit. Floret interdum ter in anno. Floribus candidis variantem conspexit Clusus inter Ericas prope Francosurtum loco dicto.

A Cneoro Matthioli J. Bauhinus diversam facit Thymelæam minorem Cordi: C. Bauhinus alisque hanc illius synonymam facunt. Nos in descriptione Cordi nihil fere invenimus quod non conveniat
Ttttt
Cneoro,

Vires:

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

Cneoro, nifi quod Radicem guftu ad aliquot horas fauces & palatum Coccognidii inflar excalfa-ciente & fearificante effe ferbat. Nos circa Bafiliam & albi in Germania fruticulum obfervavimus, quem pro Thymelea minore Cordi habuimus, verum radicem non degultavimus. Mirum tamen aidetur faporem radicis & foliorum tantum diftare.

10. Chamelaea incana & lanaginosa J. B. Alpina incana Park. Alpina folio subtus incano C. B.

Recho folone fruticat, ramóiq, habet admodum flexibiles, tenaci cortice & qui difficile difrumpi poett obductos: folia admodum conferta, carnofa, Daphnoidis foliorum formam imitantia, multo poteit obductos: Jain admodum comienta, camora, napunous nountum rormam imitanta, muto tamen minora, & incana laungime, inferné prafertim, pubeficentia: firent finul congeltos, tetrapetalos, diluttifimé purpurafcentes, è laungimois colorifa, argentei calyculis prodeuntes. Fruitum non tricoccum fed unicum, oblongiu culum, tenu, miniatà membranà techum, fucculenta carne, & fervidum nucleum in se continente præditum. In hortis Belgicis cultam vidit Clusius, bisa, interdum in eodem anno storentem. Frigoris im-

patiens: Clufius Vienne, Auftria, aliquoises epis femen terræ credidit, & natas plantulas diligenter fammad, curá confervare voluir, fed fubfequens hyems femper corrupit.

Italiæ originem fuam debet.

CAP. XII.

A. Viburnum Park. vulgo CB. Lantana five Viburnum Ger. Lantana vulgo, aliis Viburnum J. B. Ep pliant Mealp-tree, Che Mapfaring-tree, Ger.

Tic fruex arborescens elt, grandis quandoq, licet in amplitudinem magis diffundatur quam in altum assurgat, lignoq, constat sungolo & medulloso. E radice summo caspite vagante ramos digitali crassitudine emitrit bicubitales estiamq, longiores, cortice ruffo farinaceo ramos digitali craffitudine emititi bicubitales etiáma, longiores, cortice ruffo farinacco pulvífculo confiperfo, materie pauca ac viridi, medulla amplifitmà ac albá. Folia ad Alnum vel portius ad Sorbum Alpinam accedentia, apopofia, lata, fublonga, craffuícula, in ambitu crenata, brita, & pulvífculo albo, maximè inferna parte, que ob id etiam magis candicat, confiperfa, gultu addiringente. Elari in umbella, odore florum Sambuci, candidi, caduci, quinque petalis, extrorium addiringentes, contantes finguls, in quorum medio flamina quina furriguntur, longa, abicantia. Quos excipiunt supervenientes baces, primium virides, deinde rubre, per maturitatem nigra, competfic, dulces & viclos, fapore tamen noftro palaco mimits grate; quamvis è rufticis multi iis ve-feantur, quos ut citius maturefeant supra pelaes aut fennum reponere alterno firatu folent: 2menintus continent latum, compressim se firiatum, offeo cortice intectum. In sepibus non infrequens est, solo maximè inculto & argilloso. Æstate floret, citiùs aut serius pro tempestate coeli, temperie & conditione soli. Magna ex parte acini rubescunt Julio, Augusti sine demun & Septembri maturescunt, ut testatur J. B.

po temperator con, cempene o continuous son.

Angua ex parce acun ruccicum juno, Augusti
fine demum & Septembir maturefcum, in testacur J. B.

Tum folia tum bacca ficcant & addringum, unde ad tonfillarum & gutturis inflammationes,
columella procidentian, denres vacillantes, alvi fluxiones commendantur. Folia in lixivio decode acquilos denigrante, & codem fluentes fiftum. Paratur è radicum corticibus fub terra macecode acquilos denigrante. ratis, & subinde decoctis ac diu tusiswiscum ad aucupia haud inutile. Matth. Dod. Veremur cum J. B. ne Matthiolus multa tribuerit Viburno quæ sunt Rhois, cum easdem aliquando putârit, Ruellium fecutus.

Rura nostra (inquit Ruellius) Viurnam appellant, fluxu ferè invictam, & ob id fascibus ligandis unturn; prout & albi fere passim ubi provenit; unde peritores Botanici eam Spiream Theophrasti esse existimant.

Caterum Viburnum à viendo seu ligando dictum est: Viburnum enim non est alicujus particularis fruticis nomen apud Antiquos: à Recentioribus huic arbori ut proprium tribuitur, quia rami ejus funt lenti unde & Lantana dicitur.

CAP. XIII.

De Rhoe.

1. Rhus seve Sumach J. B. Rhus solio Ulmi C. B. Coriaria Dod. Ger. obseniorum Lob. Clus.
Sumach seve Rhus obseniorum & coriariorum Park. Common Sumach.

Hus arbufcula est, altitudinem hominis superans, parvulis ramis, subhirsuto cortice, potissimum circa fastigia vestitis; è quibus solia alternatim exeunt alata, Sorbi, quinq, aut sex conjugationibus, ex intervallo longiusculo dispositis conflata, costa tenui hirsuta harentia; singularia folia oblongia, acuminata, hirsuta, serrata. Ramulorum fastigia intere folia sistema excipiunt, orbiculata, Lenticula modo compressa, rubentia, meduli exigua, curicula acidi sacciocolodiste. Radis bande alab descarata, ressimum herens. poris obducta. Radix haud altè descendit, per summa caspitum harens.

In collibus circa Monspelium, prope Castrum novum, & Garrigues dictis copiose provenic. Clu. Leux, fius magnum ejus provenum Salmanticensi agro esse, silicit questitis grată diligenter coi obseva-vit. Multi (inquiz) agri eo contri, nec minore ibi cura quam vineza, alioqui nec cana lætă assur. git, & si cultura absit degenerat ac sylvescit.

Caduntur fingulis annis enati furculi cubitales ad radicem ufq, aut fummam tellurem, deinde Viut. deficcantur, in pollinem rediguntur, & in usum convertuntur ad paranda coria, qui usus in tota

telligania celebratiffinns habetur. Tarde fructus fuos ad maturiatem perduct.

Rhus Ponticum, Syriacum, O'Boinorum, Corairorum, Rubeum apud Galenum non funt arbores fepere diverfæ. Sed Rhus Obsoniorum anhil aliad eft qua fruticis ramusculi; Rubeum quam ejus semen immaturum, cui major adstringendi facultas inest quàm maturo, cujus acini quadantenus nigricant.

Folia & furculos teneriores hujus fruticis non minus olim quam nunc dierum ad coria spissanda perficiendaq, celebres fuisse nos docent Theophrastus, Dioscorides, Plinius: unde patet ea adstrin-

gentis & deliccantis naturæ esse.

Fructus ejusdem non minus usitati fuere ad cibos condiendos, vel salis loco, vel cum Sale mixti ut Veteres testantur, qui usus etiamnum hodie à Turcis frequentatus est, ut scribit Bellonius. Nam in Heraclea ubi in vicinis montibus abundat, magnos faccos venales videas hujus fructu plenos, quibus contufis cum sale & alliis suis cibis non insuavem gratiam conciliare norunt, asperso hoc condimento tam assis quàm elixis cibis.

Notat Sylvius Rhois fuccum effe vice Omphacii in Gallia Narbonenfi.

Cum ergo (ut diximus) Rhois folia & semen astringant, refrigerent & exsiccent, hinc fluxum Vires. quemcunq, alvi, uteri, mensium, hamorrhoidum compescunt, vomitum sistunt, bilem obtundunt, feu intus in jusculis & sorbitionibus sumpta, five extus adhibita. Dentes denigrant, putredini & Gangrænæ refistunt : utilia experimento se agnovisse tradit Galenus ad crustas & uvulæ inslammationes. Gummi dentibus inditum odontalgiam fedat.

Rhus nomen accepit à colore coccineo acinorum. A voce 66 Latinorum ruffum manâfle contendunt. Bod. à Stapel.

Rhus non videtur pertinere ad hanc classem ob paucam vel nullam pulpam nucleos ambientem:

Peritiores tamen Botanicis, quos sequimur huc eam referunt.

2. Rhus Virginianum C. B. App. Sumach five Rhus Virginiana Park. Dirginian Sumach, Bucks hozn. C. B. Park.

Arbulcula est Rhoe vulgari major. Rami ex stipite pullulantes tenella cervorum cornua è cranio modò erumpentia adeò referunt, ut obiter intuentem fallant : fimiliter enim hiríuti funt, eundem colorem, eandem figuram habent. Ceff aut vulnerati lac pellidum reddum, quo brevi in gummi formam craffelfeit. Fils altata multo mjari quan vulnerati Roco (deem, deem, aut plumbus foliolorum conjugationibus compolita, pingra extremum nearvum feu colorum conjugationibus compolita pingra extremum nearvum feu colorum conjugationibus conjugationibu Foliola hac multò majora funt, acutiora, molliora, viridiora quam Rhois vulg. per margines ar-Koliota hax muto majora nun, acutora, motitora, viridora quam Rhois vulg, per margines argute denticulata; quodibles uncias quinq, aut fex longum. Folia fuperiora Jafmini abit foihis fimilia funt. Spices in lummis ramis multo majores quàm Rhois vulg, ad tachum molles & tomentofa, eralfa, fatora, è multis bevibus flocis composite, inter quos se produm multi ploculi, minuti, floces longe tubicundiores; quos fequentur numerofa "femina dense flipata, valde rubra, orbiculata * Frañau comprella Lentum inflar, quibus & minora funt, fullo cortice exteriore cutaneo nuculam parvam posius. nugricant multiplement, testa duriufculai nucleum album claudentem. Radiv longè latéq, full terra reptat, stolones subinde emittens, etiam procul à matre.

Hujus species humilior habetur in Horto Academico Leydensi.

3. Rhus anguftifolium C. B. in Prod. descriptum. An Rhus Virginianum humile Herman. Hor. Loyd.

In paucis differt à præcedente foliis, brevioribus nimirum, angustioribus, minus profunde crenatis, & minus viridibus. Forte convenit cum Rhoe humili Virgin. Hort. Leyd. Brafiliam agnoscit

CAP. XIV.

Cornus famina Ger. C. B. Park. Cornus famina putata, Virga sanguinea J. B. Che female Cornel, og Dog-berry-tree, og Batter-tree, og Prichwood. 7 R.

X fruticum familia est quam Cornum forminam vulgo vocant, multis stolonibus luxurians. ramis plurimum oppositis, cortice spadiceo, sed ramorum sanguineo, odore vinoso prædito, ramis plurimum oppositis, cortice spadiceo, sed ramorum sanguineo, odore vinoso prædito, materie alba & dura. Folia ad Corni sativæ quamproximè accedunt, atrovirentia, nonnunquam rubore asperso, bina ex opposito nascentia. Flores in umbella gerit odoratos, candidos, quatuor foliis radiatis constantes: in medio obliquè surgunt totidem ejusdem coloris stamina, stylo recto fubviridi. Bacca Hederaceis vel Juniperinis pares, fanguineis petiolis appenfa, primum virides, per maturitatem nigricant, lacuna in umbilico parva perfossa, in quibus officulum pulpa virente, acerba influavi, nec fine amarore immerfum, striatum, nucleum continens album, amarum. Ligni materies, autore Matth. dura offeaq, Corno minime cedens, virgis Corno tenuioribus, robustis, nodosis, cortice sanguinis modo rufescente.

Tttttt 2

Locus.

Less:

Vlus.

Carsalpino fructus niger, ut in Ligustro rotundus, osse binas cavitates habente, in quibus fingula femina continentur. In fepibus & fylvis seu frutestis passim provenit tam in Anglia quàm in exteris regionibus. Æstate

floret. Baccæ Septembri maturantur.

orer, nacca Septemor, maturament. Lignum lanionibus ad verucula conficienda in frequenti ufu est; nam durum admodum est & renitens, ideóq, carnes facilè penetrat exacuttum. Tragus ad utenfilia & rustica instrumenta, potiffimum verò ad carros pertinentia conficienda expeti scribit ob durabilitatem.

Camer, tradit Italos ex hujus ligno aquam stillatitiam elicere, quâ sola strumas (siqua id sieri

possit ratione) penitus discutiant; sin minus maturare parum & diminuere.

Fructum ingustabilem omnibus animalibus producit Cornus fœmina. At Cæsalpinus à turdis multum expeti afferit: cui contradicit Dodonæus, baccas sapore ingratas, & volucrem nulli desideratas esse scribens.

Ananienna rura in agro Tridentino oleum ad lucernarum ulum conficiunt è Cornus fœminæ baccis decoctis primo in aqua, deinde torculari expreffis. *Matth.*In demorfis à cane rabido eundem habere effectum dicitur hujus lignum quem habet Corni

Modestinus in l. penult. ff. ad legem Pompon de parricidis, antequam sacco parricidæ inderentur, oftendit in more fuiffe positum, ut virgis sanguineis cæderentur, nempe ex hac arbore sumptis, tus, orteinus in tinote tunte pointunt, su vingo sangamens excurenture, mempe ex nac arbore imptes, non, ut quidam legunt, fagmineis, aut, ut alii interpretantur fanguine rubentibus, quoniam infeliciffmum haberetur & maximè infame. Magine, & ex eo Dalethamp.

Hinc fortafie Veteribus Virga fanguinea dicta est hac arbor; ni potiùs quòd virga ejus magna

ex parte rubeant sanguinis instar.

CAP. XV.

De Rhamno.

 ${\bf R}$ Hamni nominis etymon non occurrit; ita vocant Frutices quoídam Bacciferos ípinofos, quorum nonnulli fructu funt monopyreno, ípinis longis validis qui hujus loci funt.

1. Rhammus spinis oblongis, slore candicante C. B. cortice albo Monspelsensis J. B. primus Clusii slore albo Ger. secundus Monspelsensium, sive primus Clusii Park.

Fruex eft magnus, totus spinis armatus, in caudice quidem magnis ut Oxyacanthæ Matth. in ramulis minoribus, cortice albicante: & quod observatione dignum, grandiores illi aculei, palmum ramulis minoribus, cortice albicante: & quod observatione dignum, grandiores illi aculet, palmum circiter longi, rigidi, acuti, ex ramis enati, alios pariunt aculeos parvos, non minis rigidos pungentes, deciden, loco fulia magnitudine varia. Rami unà cum spinis cortice teguntur cinereo, folia sultinentes Salicis, terna aut quaterna, indidem orta, fragilia, candicanta, fucueltena, nullo inigni spore pravita. [Vere natorum ramorum folia magna, spina parva] Florei pauci, Laureola folio deciduo similes, parvi, longiusculi, candicantes [lubcœrulei f. B.] extremis oris in quinque crenas divisi: quibus decidentulus seminis quoddam rudimentum relinquitur (inquir Clus) At Casalpino observante baccas sere parvas, Oleæ figurà.

Nascitur multis Hispania, Lustiania & Gallia Narbonensis locis, autore Clusso. Nos circa Monfelium & Florentiam Hetruria urbem copiosium observavimus. Floret Martio, pariter atque Autumno. Autumno nova succrescunt folia, interdum decidua.

Livis solis sulturnitor & alis multipassa Casalles locis, autore Clusso, cum turionibus ex oleo

Hujus folia Salmanticæ & aliis quibusdam Castellæ locis, autore Clusio, cum turionibus ex oleo & aceto edunt primis mensis: nonnullam enim acrimoniam cum aciditate conjunctam habent, qua faporis gratiam conciliat.

2. Rhammi primi Clussi species altera J. B. Park. Rhammus alter Clussi slore purpureo Ger. emac. alter folisi salsis, slore purpureo C. B.

Hic, observante Clusio, primò fere fimilis est, sed humilior, & frequentioribus ramis fruticans; minoribus folius & magis carnofis, fallóque guftu, superiore candidior : Floribus ejusdem planè cum illo formæ, sed purpureo planè colore.

Uno tantum loco invenit Clufius juxta Horivelam urbem, Orcelim Veteribus dictam, ac flumen Setabin Vet. nunc Seguram appellatam, Regni Valentini extremis limitibus.

3. Rhamnus Salicis folio angusto, fruitu stavescente C. B. secundus Clussi Ger. emac. primus Dioscorida Lobelio sive literalus Park. Rhamnus vel Oleoster Germanicus J. B. Sallotu-Chozn, oz Sca-Buchthozn.

Frutex est tricubitali altitudine, quibusdam in locis arborescens, at ramis rigidis & frangi contumacibus; Olea foliis sed angustioribus, superne viridibus, inferrus candicantibus, perpetus. Flof-culi totis ramulis adnascuntur ad foliorum exorus herbacei, muscost, quibus succedunt bacer leu acini rotunditate & magnitudine Myrti, in se numerosa congerie racematim compacti, ac ramis arch applicat diffixiq, peresiguo pettoli appendice, colore flaveficente a lutteo, maturitate crocato, fapore acido ac peracerbo, unico intus nucleo aut vinaceo, non lapidofo ut Corni, fed quæ dentibus facile atteratur. Bacœ per totam hyemem virgis adharefcunt. Radice nititut multifida, diffula. Totus autem frutex pulvere respersus videtur.

Lib. XXVIII.

De Arboribus Bacciferis.

1593

Provenit in arenous maris littoribus propè Sandvicum (antii oppidum & Delam. Irem in mari-Locut, timis aggeribus Lindleize Lincolnize copiolé. In Gallizectiam & Hollandize maritimis plurimis locis provenit. Nos in arenosis propè Augustam Vindelicorum observamus; inq, glareosis ad Rhenum & Rhodanum amnem

Floret Junio, post Autumnum demum baccas maturat, quas subinde (ut diximus) tota hyeme Tempus, retinet.

De viribus nihil certi traditur. Scribit Camer. acinos purgatricem habere facultatem à quibul-Viter. dam affirmari. Addit tamen, parari ex eis Rob, quod vehementur acidum fit, & attenuans & incidens ut Berberis fere, commendaríque ad dyfenteriam: quæ quomodo conveniant inquirendum.

4. Rhamnus niger Theophrasti Park tertius Clusii Ger. J.B. tertius, slore herbacto, baccis nigris C.B.

Fruicofus eft, frequentibus ramis, Spini in fepibus nafcentis, & Pruna fylveftria ferentis magni-tudine, cortice nigro tectis, & longis fipinis armatis. Folia ex quibusfdam tuberculis ut in priore multa fimul enafcuntur, longa & angulta, carnofa, viridia, faporis adstringentis, & Rhabarbari faporem utcunque referentis, perennia. Flos veris initio parvus, plurimus, & confertim juxta folia nalcens. Æftate nigrum frudum fert, parvo Pruno fylvestri similem, rotundum, acerbum.

In incultis Granatensis & Murciani regni locis invenit Clusius inter alios frutices frequentem: Locus ad quem postea missus est ejus fructus ex Hispania Lycii nomine, ex quo natz plantze.

Lycium Hispanicum Leb. Historiz Ebrodunensis auctores conjectantur non diversum esse ab hac

Rhamni specie, cum Clusius unam tantum plantam ex suis Lycii nomine donatam in Belgio provenire tradat (nimirum hanc) non duas. Vide locum.

Fructûs decocto membra relaxata & dissoluta, atque etiam podagræ dolores utiliter foveri incolæ vires

CAP. XVI.

Copiiba Brasiliensibus Marggr. Arbor baccifera Brasiliensis, fructu monopyreno, folio sesquipedali.

Rbor est alta, cortice cinereo, superius in ramos dispescitur, habens folia sesquipedem longa, majora minorave, bina sibiinvicem opposita, in extremitate tria junguntur; sunque obmajora minoráve, bina fibiinvicem oppofita, in extremitate tria junguntur; fúntque oblonga, acuminata; nervo ex venis paulum rufefcentibus, fuperius vindiora, inferius diluta. In extremitate ramorum multi funt congelti ramuli, quibus fola infident; ibidem de provenium rami florum, (quos tamen Autim non deleripiti) quibus fluccedit frudtur bacca: Lauri magnitudine & figura, initio viridis, per maturitatem niger, paucifilma carne fubdulci, à qua cutis craffiufcula facile detrahitur. Lapidem continet ovalem, haud durum, nucleo albo, farinacci faporis, non eduli; frudtus tamen comeditur: extugunt Brafiliani fuccum & expuunt cutem. Maturus est mense Acadii.

Folia huic arbori pinnata funt è pluribus foliorum fesquipedalium conjugationibus composita.

CAP. XVII.

Arbor baccifera Brasiliensis fructu Piper resipiente. Pindaiba, nonnullis Ibira. Pison.

Uxta Olindæ promontorium speciosè utplurimum nascitur, ob acrimoniam fructus caterásque qualitates Piperis Brafilienfis amula. Folia fert exigua & acuminata, & Oliva foliis fimilia. Lignum ejus tenue. Procera est admodum arbor, & in summam altitudinem rectà affurgit. Meniibus pluviis acini illius virent, fed maturescentes mensibus Decembri & Januario rubent, Tempui atq, decidunt: qui si fuerint desiccati nigrescunt, uruntque linguam, & aromaticum quid sapiunt,

ablato semine nigro oblongo, quod in illis continetur, quod Juniperum redolet. A jejunis manducati stomachum debilem corroborant, & discutiunt slatus. Tum contust & ap-Viret. plicati morfibus serpentum medentur. Ex eisdem fructibus in pulverem redactis & exsiccatis garga rilmata conficiunt contra frigidos gutturis affectus. Excoquantur ut referventur in Officinis. Culinis quoq, vicem Piperis præstant.

Ex arboris deniq corticibus funes igniarii, quibus milites ignem fovent, conficiuntur.

CAP. XVIII.

Baccifera Indica trifolia, fruttu rotundo monopyreno, pediculo longo. Molago-Maram H.M. P. 5. T. 25. p. 49. Cerafo affinis.

Rbor procera est, ecudiee crasso, multis, ramulis rotundis, viridi-flavescentibus ac tomentosis donato: Lignum densum, albo-flavescens, cortice muritum crasso, circeco, aspero, Radius rusa, graveolens, inspide. Febia terna fimul juncta petiolis longis, rotundis ac tomentosis provenium, oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu crenata, superne langinosi, miteme inferne

Torus.

Vires:

Locus.

Locus.

inferne lenia, nervis aliquot è costa media, viridis albicante ordine parallelo in latera excurrentibus: odor & sapor ingratus. Flosali numerosi petiolis longis ac lanuginosis insident: constant si unico, rusto & piloso foliolo seu calyce, saminulas tribus candidis apicibus ornatis medium occupantibus. ruto & photo romoio sea Caryce, pammuse unous canonos apereus ornatis medium occupantibus. Singulis floiculis fingulae fuccedunt bacca, rotunda, atro-virentes primum, dein vindi-albicantes ac' lanuginola, carne intus vicola ac fubdulci refertae; intra quam fimen continetur folidum, albi-

HISTORIA PLANTARUM.

nns, nucreo cananao. Nascitur sylvestribus Regni Malabarici locis, præsertim in Paroe: semper viret, floret & fru-

Usus in medicina nullus.

CAP. XIX.

Frutex Indicus baccifer hexapetalos, fructu rotundo monopyreno nigro. 1. Tsjerou Panel H. M. P. S.

Rbufcula humilis eff, atque tertium genus Narum-panel fuperius descripta, cui tum caudice, rum radice & crescendi modo fimilis eff. Folia fine ordine ramulis inharent, oblongo-H. M. uni rauce o creacian incommuna del Forma in distinct annual ministra, polongo-rounda, acuminata, craffa, denfa, glabra, inperne arroviridia & filendentia, inferne lub-viridia, coftà medià crafsà, è viridi flavefeente. Fores rotundis, viridibus ac lanuginotis petiolis circa extremos ramulos proveniunt, rubefcentes, calyciq, exiguo, fubviridi, ac tripartici inherent, fex oblongo-rotundis, cufpidatis, ac ftella in modum expansis foliolis conflantes, medium ocrent, tex oblongo-rotundis, cupicatos, ac itense in inoduni expanis foncios conitantes, medium occupante capitulo globolo, albicante primùm, dein rufeficente, punchi simutifilmis infuerficien cutato, quòd ipfins fructis rudimentum eli. Floribus fuccedunt fructus rotundi, nigricanies, glabri,
carne intus fucculenta acido-dulci referti, intra quam officulum continetur rotundum, nigricans, nucleum includens albicantem.

Crescit multis Regni Malabarici locis, præsertim in Angiccaimaal; semper viret, sloret, fru-

Caterium expressus è foliis succus, & cum opii tantillo in initio febrium intermittentium exhibitus illarum paroxysmos mitigat. Ex issem in aqua communi coctis semicupium paratur ad arthriticos

2. Katsjau-Panel H. M. P. 5. T. 18. p. 35. Præcedentis frutigis minor species.

Arbuícula est humilis, quatuor circiter pedes alta, caudice tenui, multisque ramulis subviridibus Arbuicula ert numins, quaturo circier peues aira, cauace cenui, munique ramuis inbirindious donato; Lignum albicans, cortice cinereo, intus viridi, faporis acris & caronatici munitum; necono rufeficente ac fungos intus medullà refereum. Radas verò infipida, inodora. Falia oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperne atro-viridia & folendentia, inferne fubviridia, nettuda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperne atro-viridia & folendentia, inferne fubviridia, nettuda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperne atro-viridia & folendentia, inferne fubviridia, nettuda, acuminata, craffa, denfa, glabra, fuperne atro-viridia & folendentia, inferne fubviridia, nettuda de fune d vulis aliquot tenuioribus ac vix conspicuis è costa media viridi-albicante in latera excurrentibus; odor yans anquot tenuonus a vonte a control de la control de la

De viribus autem nihil constat.

3. Kaltsjerou-Panel. H. M. P. 5. T. 17. p. 33. Panella minor foliis minoribus aromaticis.

Arbufcula humilis eft feu potius frutex, atq, quarta Narum-panel species, pracedentibus haud abfimilis, praterquam quod folia minora fint, oblongo teretia, acuminata, suave-olentia, aromatica. Provenit locis montanis & petrofis circa Paracare; femper viret, floret, ac fructum profert. Viribus cum Narum-panel convenit.

CAP. XX.

Corinti-Panel H. M. P. S. T. 14 p. 27. Frutex Indicus baccifer, flore hexapetalo, fructu rotundo,

Rbufeula hac Narum-panel luperius descripta altera species est, similique modo, ac pari altitudine excrescit. Radix albicans, cinereo ac lanuginoso cortice tecta; sapor acris, odor aromaticus. Folia fine ordine ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, glabra, nitentia, superne atro-viridia, inferne subviridia, costa media crassa. Flores racematim proveniunt, constanta, iex viridibus, oblongo-rotundis, ac extrorsum reflexis foliis, medium occupante globulo plano-rotundo, viridi, qui ipfus fructis rudimentum est. Floribus fuccedunt baccae rotunda, primium virides, dein rubicunda, carne fubdulci intus refertæ, intra quam officulum locatur rotundum, rubos delan unkamoes, came mounte mus retera, mat quant yntamo tur rotundum, rubos fulcum, nacleam continens ablicantem. Crefcic ubiq, in Malabar, & przeferin locis arenofis ac petrofis in Candenare: quotannis floret,

fructúlo, fert, menfibus viz. Julio & Augusto.

Viribus cum Narum-panel convenit.

CAP. XXI.

Arbor baccifera Indica racemofa tetrapetalo flore fructu rotundo monopyreno. Kasjavo-maram H.M. P. 5. T. 19. p. 37.

Н.М. Rbor est justa magnitudinis, caudice mediocriter crasso, multisq, ramulis nodosis donato. A Lignum predurum, albicans, furvo cortice manitum. Rediss fibrata, albicans, rubicando cortice cinêta, inodora, fubaltringens. Folia genimata ordine parallelo ramulis inharent, oblongo-rounda, cauminata, galara, nitentia, fuperne atro-uridia, inferne fubridia, fub-acido-aftringentia. Flofedi inodori, fubecerulei primum, dein purpurafeentes, ad foliorum exoracido-altringentia. Fojemi incouri, nuocerunei primum, cem purpuraterines, ao romorum exor-tum racematim furculis proveniunt; calveje, exiguo, rubicundo ac quadripartico inharent, qua-tior fibrotundis foliolis conflantes, octo faminulis, rotundis apicibu ornatis medium occupantibus, incre qua Fibre prodit tenuis, furrectus. Furfus rotundis, glabri, nitentes, viides primium, dein al-bicantes & fubcerulei, tandem cerruleo-nigricantes, carne intus ceruleo-albicante, fucculenta dulcíq, referti: intra quam officulum continetur, nucleum includens albicantem.

Crefcit locis fylveftribus circa Cochin: Semper viret, floret, & fructum producit. Ex arboris foliis cum viridi curcuma in oleo coctis linimentum conficitur hyatidibus pellendis utile. Vires. Foliorum succus cum linteis ponè aures positus lippitudinem curat. Ex radice in oleo cocta litus paratur contra Arthritidem & Cephalæam.

C A P. XXII.

Baccifera Malab. floribus spicatis dipetalis, fructu monopyreno. Watta-Tali H. M. P.s. T. 32. p. 63.

Rbor est justa magnitudinis, 20 circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, multisq, ra-mulis in orbem diffusisdonato: Lignum albicans, densum, cortice munitum crasso, survo, inodoro, faporis unctuofi, necnon medullà intus refertum flavescente. Radix itidem furva, substalla, mucilaginosa. Folia subrotunda, acuminata, oblongis rotundisc, petiolis circa ramulos proveniunt, supernè eleganti virore splendentia, infernè subviridia, inodora, insipida. Nervis aliquot è media costa viridi-albicante, hirluta, & in aversa parte extuberante, in latera excurrentibus. Floculi ad foliorum exortum spicatim proveniunt: Sunt ii gemmulæ rotundæ, muscosæ, viridi-slavescentes, quæ apertæ duobus constant foliolis, binis stamfuers, exteriora versus reflexis, pluribuíq, flavelcentibus apicibus ornatis. Flosculis succedunt Bacca rotunda, viridi-flavefcentes, inodoræ & insipidæ, unicum intus includentes semen rotundum, viride.

Provenit variis Regni Malabarici locis, præsertim circa Cranganoor. Semper viret, quotannis Locus &

floret, fructumq, fert, Januario viz. & Februario menfibus.

Arboris folia cum viridi Tabaco & Oryze infuso trita, ac ulceribus inveteratis & verminosis im Viret, posita, potenter iis medentur. Ex issem in aqua coctis balneum paratur, adversus algidas sebres. E floribus & fructibus contulis, & in nodulum colligatis, lacteq, muliebri incoctis conficitur errhinum, quod algidis febribus mederi fertur.

CAP. XXIII.

Arbor racemosa Brasiliana foliis Apocyni Breyn, Cent. 1. cap. 3. sine nomine Marcgravio descripta & depicta, Lib. 2. cap. 18. p. 134.

Rbor est Pruni altitudinem assequens, ramis peramœnis, umbram jucundam spargentibus, sed quodammodo deorsum inflexis, cortice cinereo tectis: Quibus Folia gemina in acutum A fed quodammodo deordim inflexis, cortice cinereo techts: Quibus Feita gemina in acutum terminantia, directé fibi invicem oppofita, brevibus pediculis appendent, magnitudine & figura Apocyni 2 Clef, dutiora & rigidiora, fuperius Irviva & Inilari vitore micantia, inferius propter denfos & fubellifilmos pilos molliufcula inftar Serici, atque ex cinereo argenteóa, colore fiplendentia, nervo conspicuo per longitudinem, & compluribus venis in latitudine pradita. Ramorum fastigia inter solia Flores in peculiari pediculo triunciali, brevissimis petiolis more Berberis, numerofos & denfos dependentes racematim fuftinent, è quaternis vel quinis foliolis flavis congestos, multis in umbilici ambitu staminulis pallidis & subtilibus praditos. Quos Bacca tandem excipiunt rotundæ Ribesii magnitudine, sed lutei coloris, quantum ex siccis observare licuit. Materies est alba & lenta, Salicis ligno fimilis.

Locus

Vires.

I acut.

Usus.

I neur'

CAP. XXIV.

'Arbor Baccifera Indica fructu cuspidato monopyreno. Mala-Poenna H. M. P. 5. T. 9. p. 17.

Rbor est procera, caudice flavescente, cortice obducto cœruleo-albicante, rugoso, necnon Rbor elt procera, caudice l'avelcente, cortice obducto ceruleo-abicante, rugolo, necnon ramulis fubcinereis ac lanuginolis, in orbem diffuis, ornato. Radis rubelcens, furvo correctione in cic cincta, amara. Felie brevibus, craffis ac hirduis petiolis denfa congerie circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, craffa, denfa, glabra, fplendentia, fuperie atrovindia, inferné fubrida ac lanuginola, media cottà craffa, vindi-abicante, hirfuta: fapor amarus. Interim ipfis ramis Gemme proveniunt fubrirides, exigue, rotunde, quadripartire, quibus apertis quinque prodeunt fofcail, quaturo vel quinqa, oblongo-rotundis, viridi-abicantibus, ac infernis fubrubefeennbus fololis finguli confiantes, octo vel decem abicantibus furredis flaminulis, flavefeennbus apicibus ornatis, medium occupantibus. Flofcalis fuccedunt Baece fubrounde cum colide in vertice. viridi-fificamedium occupantibus. Flosculis succedunt Bacca subrotunda cum cuspide in vertice, viridi-susca, glabra, nitentes, saporis subamari & aromatici, unum intus Nucleum continentes.

Nascitur variis Regni Malabarici locis, præsertim in Rapolyn: semper viret, quotannis floret, fru-Folia cum ficcato Elephantis fimo in pulverem redacta, & relictis post curatas variolas ulcusculis

inspersa, iisdem mederi feruntur.

CAP. XXV.

Frutex Indicus baccifer fruëlu racemofo, culpidato, Ribium simili, monopyreno. Tsjeriam Cottam H. M. P. 5. T. 11. p. 21.

Rbuscula est humilis, caudice candido, cortice obducto cinereo, inodoro, acri. Radix albicans, acris, inodora. Folia craffis brevibuíque petiolis circa ramulos proveniunt, oblongobicans, acris, unodora. Foia craitis brevibuique petiolis circa ramules proveniunt, oblongorounda, craffa, denfa, glabra, fignerie Virdiai, inferné luvidiai, cofta media albicat :
fapor adfiringens & fylvellris. Folculi racematim proveniunt exigui, fiaveolentes, conflant il quinq, virdi-fucis, fubroundis ac expantis foliolis, quinq è virdi flavelcentibus faminulis
medium occupantibus: inter que fylus prodit tenuis, viridi dilutus, capitulo fubroundo. Flofculis
fuccedunt baixe rounde cum cufipide in verice, primim viridi albicantes, dein rubefecentes, carne
inus humida faportíque acidi refereze, Ribibus noftratibus haud multum abfimiles, præterquam quòd mus nunmua naportique acidi referee, Kidibus notrantus naud muicum adiimiles, prateriquam quod unicum tantummodo in fingulis contineuro officulum feabrum, albicans, plano-rotundum. Crefcit multis in locis regni Malabarici, præferium in Warapouli & Paleeri: semper viret, quotannis semel, nonnunquam bis floret fructumque fert.

Ex arboris folis in aqua codis fit oris collutio, guigivis flaccidis ac prætumidis curandis utilis. Etiam ex cortice in fero lactis cum femine cumini decocto gargarifma paratur, quod aphthis potenter mederi dicitur.

C A P. XXVI.

Kari-vetti H. M. P. 4 T. 54 P. 111. Arbor baccifera Indica racemosa, acinis oblongis monopyrenis,

A Rhor elt mediocris magnitudinis, caudiae craffo, flavescente, cortice obducto cinereo, multique ramulis rufis ac quadrangulis donato. Radia: fibrata, albicans, cortice cinereo, intus rufo tecta, inodora, laporis acris. Folis bina et bina fibi invicem opposita, oblongorounda, acuminata, in ambitu terrata, craffa, denfa, glabra, atroviridia, superme fipendentia, inferime nequaquam, inodora, infipida: costa media albicat. Tenella folia è ramis producti primum subcinerea sunt, dein purpurea, tandeque arrovirida evadunt. Flosedi extremis surcupii saccondinari proposapium cerimi finarealesses infinidi purpurei; constitui proposapium proposapium cerimi finarealesses infinidi purpurei; constitui primis ficiale. is racemain proveninte, exigui, fiaveolentes, infipid, purpure : conflant i unico foliolo, fed in quattor profundas lacinias divido, fie ur plura videantur, binis flaminulis, luteis apicibus ornatis medium occupantibus. Flocialis pari modo fiacedun bacce, oblongo-roundar, rubro-occulez, intidique carme fucculenta & amara refertze, intra quam officulum locatur candidum, glabrum, nucleum includens albicantem, subamarum. Nascitur ubique in Malabar, præsertim circa Cochin: semper viret, quotannis fructus sert, mense

viz. Augusto, diúque frugifera manet. Succus è foliis hujus arboris expressus, & cum sero lactis exhibitus egregium est vomitorium, humorésque biliosos ac pituitosos per superiora educendo ventriculum potenter expurgat.

CAP. XXVII.

Calesiam H. M. P. 4. T. 32. p. 67. Arbor Baccifera racemosa, Vitis floribus acinis oblongis, compressis monopyrents.

H. M. Rbor est pracelsa atque speciosa plurimum, altitudine 60, crassitie septem pedum mensuram circiter aquans, multisque ramis cinereis in orbem longe latéque diffusis donata; Lignum atro-purpureum, glabrum ac flexile, cortice obductum nigricante, crasso, molli, intus albicante, qui incituris alicubi vulneratus illico purpureus evadit. Radix fibrata, albicans, furvo cortice tecta. Folia geminata ordine parallelo tenuioribus ramulis inharent, oblongo rotunda, glabra, mollia, supernè colore atro-viridi nitentia, infernè viridi dilutiore. Flores ramulorum extremis racematim proveniunt, exigui; Vitis viniferæ flosculis persimiles, inodori, inhærentq, calyci exiguo, subviridi, quatuor acuminatis ac viridi-flavescentibus foliolis constantes, octo stamonalis albicantibus, novinal, quatuor acummats as vincentrous routine sounds contraines, octo pampeur atoicantons, flavelecturibus apicibus ornais, medium occupantibus, inter quæ fylur prodit flavelects ipfus fructis rudimentum. Fructus pari fertilitate floribus fuccedunt, ac itidem racematim prevenium, uvarum aut ribium adinflar, funque bacca oblongo-rotunda, comprefle, virides, tenui cortice cincles, intusque carne succulenta ac insipida refertæ, intra quam ossiculum locatur viride, oblongum, compreflum, nucleum includens candidum, ac panè infipidum. Infuper prater genuinos hujus arboris fructus qui floribus fuccedunt, alii arboris caudici & ramis undique adnafcuntur, genuinis fructus majores, rugoli, forma renali, viridi-diluto cortice techi, carnéque viridi, denla, at humida, saporifque acerbi inus referti, intra quam exiguus ac rubicundus vermiculus fubinde hofpitatur. Hi fručtin nibit aliud funt quam Galle feu tumores ex infectivum punčtionibus excitati, ut fint ovorum re-ceptacula & feutum teneroum alumna.

Proventi ubique in Malabar, locis viz. petrofis necnon in antiquiffimarum adium tectis: quo. Low. tannis maturos exhibet fructus, Novembri Ici. & Decembri menibus: cium verò floret antiqua decidunt folia, iis præfertim in locis ubi flores erumpunt; atque sobole sata ab anno decimo ad quinquagefimum & ultra frugifera manet.

Lib. XXVIII.

Ex ligno autem hujus arboris enfium ac cultrorum vaginæ conficiuntur. Cortex pulverilatus, & cum butyro in unguenti formam redactus spasmo cynico, alissque con-Usar. vultionibus è gravibus vulneribus ortis medetur; item ulcera quavis maligna dolorésque arthriticos fanat. Insuper corticis hujus succus aphthas curat, & assumptus dysenteriæ remedium est. Idem cortex cum cortice Codam-pulli in pulverem redactus & exhibitus alvum movet, humorésque pituitosos & atrabilarios ducit. E foliis & cortice in aqua coctis Semicupium paratur feeminis parituris, ut facilior & felicior fuccedat partus.

C A P. XXVIII.

Mallam-Toddali H. M. P. 4. T. 40. P. 83. Baccifera Indica racemofa, storum staminulu binis, acinis monopyrenis. Ex descriptione stos funnos fructus insidere videtus, unde portinet ad genus eorum que fruis stam suntincato.

A Rbor hac mediæ magnitudinis est, caudies crasso, denso, albicante, cortice obducto furvo ac glabro, necenor ramulis subvirtidibus & lanuginosis ornato. Radas albicans, rubicundo cortucio cincla, sapor acris & amarus, odor aromaticus. Fossa beres bas a Lanuginosis petiolis alternatim ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu ferrata & horrentia, supernè atro-viridia, infernè subvindia, nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus; sapor acris & aftringens, odor suavis. Flosculi circa ramulos ad foliorum exortum racematim proveniunt, suarque gemmulæ parvæ, subvirides, è vertice duo candidissima staminulæ pilis plumatim obsita, velut duo exila cormua, transversim emittentes: odor nullus, sapor acris. Ha verò genmule maturiores fra-llas constituum, ioque funt bacce asque, vinides, came sacculent & amari reforte, intra quam exigumi locaturo officulum glabrum, rubicundum cum nucleo intus, sapor Ceraforum nucleorum

Provenit locis montanis, attamen humidis ab imbribus frequentioribus, necnon in fluminum ripis Loemi circa Combotto: quotannis fructus fert, Septembri viz. & Octobri mensibus, acque per 60 non raro

Arboris hujus partes, radix, cortex, folia, fructus, specificum habentur adversus Epilepsiam, Phre-Vires, nitidem, fimiléfque cerebri morbos remedium,

CAP. XXIX.

Appel seu Nalla Appella H. M. P. I. F. 52. p. 99. Arbor baccifera Malabarica store umbellato odoro, fructu rotundo monopyreno. Tetragonia indica.

Rbor est mediocris altitudinis, *radice* crassiola, plurimas fibras pi<u>lo</u>sas transversim emittente, Root of memories and unine, ruante claimon, puninted prince cannot minimone colore croceo, ut & odore; candee quinque aut fex palmos craffo, ramos furredos in alternational diffundente, ligno albicante, medula rufto fusca. Surcult teneri virides funt, quadrangudifundente, ligno albicante, medula rufto fusca. lares, & in unoquoq, latere fulco ftriati. Folia bina & bina petiolis brevibus rotundis infident, oblongo-rotunda, anterius brevi & anguita culpide, ad petiolum rotunda ora, in oris superiorident, oblongo-rotunda, anterius previ ex anguita cuipioe, ao penoumi rotunua ora, in oris superiori-bus minutis ac raris apicibus alia magis, alia minus eminentia, textura craffinciala, folda, ac mollia, plana, glabra, fuperne obficuro viore nitentia, fubrus dilutiora, odore acuto, haud ingrato, fapore amato & fubacri. Cofta & nervi funt viridi-clariffima. Flores umbellatim proveniunt, funtque amaro ocupació. Conta e netvi una vinor-animum. Lores uniociatam provenium, inimque parvi, albi, fen ex viridi diluto albicantes, quaruor petalis, minutis & roundis compoliti, uno magicallo & latús fe apeciates, magis etiam albicante qualm reliqua famina quatuor tenuia, albicantia, gielam roundis albicantibis doctat continent, ac fylum tenuen, albicantem, fen viridi-dilutum, bi-gielam roundis albicantibis doctat continent, ac fylum tenuen, albicantem, fen viridi-dilutum, bifurcatum, vindi globulo, qui ex calvee rotundo emergit, ac primordium fructus eff, infidentem, rurcatum, vinai gioduo, qui ex caiyee rotunuo enneigi, ac parinoidum ructus en, iniquentem, odoris fortis non injucundi. Floribus faccedunt bacca rotunda, qua cum immatura funt coloris viridi-diluti, matura autem magis fusci seu migri, intus officulum rotundum continentes.

Decodum totius plantæ in fomentis & lotionibus capitis totius corporis, & speciatim arthriticis

Radix contrita & epota cum aqua lienteriz conducit; item cortex contritus & mixtus cum melle

nadax contrida ex epora cum aqua marina coêta fedat dolores podagra; in cataplaímate. Radix cum aqua marina coêta fedat dolores podagra; Oleum ex radicibus, aut portis earum corticibus extractum, tenue est & clarum coloris aureo-flavi Creum ex raucious, au pous carum corrections extracount, tenue et ce carumicomo aurebriavi & ratilantis, odoris vegeti & pergrati, faporis fabacris & fabamari, prodeft in febre frigida, uti & doloribus ventris flatúfq, discutit unctum in partibus affectis.

CAP. XXX.

Draco arbor Cluf. Ger. J. B. C. B. Park.

Rocera est arbor, Pinum procul intuentibus referens, adeò aquales sempérque virentes sunt kocera est attor, emuni procui incuentious reservens, acco æquaies temperque virentes lant rami. Hujus trancus craffus, octo aut novem cubicales ramos, æqualiter nafcentes & nudos, faitinet, qui in funnimo fiffi in alios ternos aut quaternos ramos, cubitales aut paulò amplifatinet, qui in funnimo fiffi in alios ternos aut quaternos ramos, cubitales aut paulò amplifatinet. ores brachialisque crassitudinis definunt, nudos item & fine folias, in summo gestantes capita plena cubitalium felierum, unciali latitudine paullatim in mucronem definentium, mediá costa denfiore cubitatium fetterum, unciati tattuoine pautiam in mucronem ceimentuum, mena corta demiore & eminentore, ut in Iridis foliis, tenuum & rubentium in lateribas: mucronem plane repræfer-tant ea folia, fempérque virent, & Aloes vel Iridis modo invicem amplexando nafcuntur. Truncus perquam feaber multis rimis dehifcit, humorémque fundit per caniculæ affus, qui in rubram laperquam icaper mutus rimis denneat, mimoremique minut per camenus ettos, qui ni moram ia-chrymam denfatus, Sanguis Draconis appellatur, ob quam fanc candam arborem hanc Draconem runcupavit Clufius. Materia trunci firma eft, ferrunque difficulter admittit, quòd veluti fibris transverim & obliquè excurrentibus constet: at rami cum multo succo pragnantes sint, satis facilè

Olyfippore primum vidit Clufius post monasterium S. Virginis à Gratia.
Olyfippore primum vidit Clufius post monasterium S. Virginis à Gratia.
Ramus fructrier ab hac arbore avulfus, & ad Clufium ab amico quodam missus, pedali amplioréve Ramus fructuracemanim compacto omusti. Fructui colongiculine erat, cui inherebant alii ramuli multo fructu racemanim compacto omusti.

longitudine erat, cui inharebant alii ramuli multo fructu racematum compacto onulti. Fructui color flavescens, sapor aliquantulum acidas, magnitudo exigui Cerasi. Eum in summis capitbus nasci
verisimile ett, ur in Palma dactyli nateumur, spashă tamen ut illa uncludi non intellexii, siquit
verisimile ett, ur in Palma dactyli nateumur, spashă tamen ut illa uncludi non intellexii, siquit
classius. House porro arboris recensia capita tenella sunt, & humilium Palmarum sive Chamarrini
phes modo, cujus cerebrum in deliciis ett, edi possen, insi amaritudo prohiberet.
In insiula Partis famiti (e Canarris una ett) prope Maderam provenire auctor et Aloyssus Cadamustus: in insula Madera Thevenus: in colore baccarum differunt. Nam hic flavum dicit, cui
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, id est, ceruleum; que quomodo conciliari possint, inquirant alii
shibiscinsit Classius; ille Venerum, identica est, inquirant alii possint, colorem rubrum fanguineum, feu cremefinum vegetum, reddens; ægre tamen & difficulter liquore quoris, feu aqueo feu oleofo, folvitur five permificetur.

Addringendi vi pollet, ejissue nve permuceur.

Addringendi vi pollet, ejissue ulis non infelix est ad muliebres & dysentericas sluxiones, cruentes excreationes, stimandos commotos dentes & roborandas gingivas.

J. Bauhmus se nullam insertamento im animadversissa serviciones est consociales est consoci usum ejus esse scribit Parkinsonus ad encausta, & suppositi pro solio, (ut vocant) ad gemmas & lapides pretiolos illustriores & nitidiores repræfentandos: Vitriariis etiam ad vitra colore cremesino tingenda, pro fenestris, &c.

Sanguinem Draconis Recentiorum Cinnabarin Dioscoridis esse docti pleriq, existimant. Cinnabaris recentiorum Antiquorum est Minium.

Plinius & Solinus, qui Cinnabarin Indicam fanguinem feu faniem effe Draconis elifi Elephantorum morientium pondere, permixto animalis utriulo, fanguine tradunt, mercatorum fabulis decepti ità credidisse videntur. J. B.

Aliorum erroribus refutandis non opus est immorari, cum veritate detecta sponte sua conci-

Tacori folia Draconis arboris fimilia describit * Clusius, cubitalis vel etiam bicubitalis longitudi- * Exot. 1, 2. nis, uncialis verò latitudinis infima parte, deinde paulatim in mucronem gracilefcentia. Incolas 6.21. [Kayana & Wayapock, ubi nascebantur] aqua macerare dicebant, contundere, & in tenuia stamina diducere Lini aut Serici instar, quin & funes ex illis torquere ad tigna in suis fabricis colliganda

Arborífine an alicujus alterius planta folia effent non adferiptum. Pro fabula habeo cum Parkinfono & Lugdunenfi quod tradit Monardes de Dracunculi figura hujus arboris fructui à natura insculpta. Fructus Draconis arboris Olyffippone ad Clusium missus Cerafi erat magnitudine aut Oxymyrsines, rotundus, tenui pelle contectus; qua sublata osseus nu-cleus conspiciebatur, qualis est in fructu Rusci, sed is nullam animalis, nedum Dracunculi tanto artificio fabrefacti figuram referebat. Verum rotundus erat, & lævis, & totus offeus, uti dictum.

SECTIO III.

De Arboribus bacciferis fructu polypyreno.

MEMBRUM PRIMUM.

De Arboribus bacciferis fructu dipyreno seu gemino in singulis baccis nucleo.

CAP. I.

De Jasmino seu Gelsemino.

Afminum priscis Botanicis incognitum flore ex oblongo tubo in quinque lacinias expanso toridem folia amulantes, perquam odorato foliis pinnatis, bacca dicocca ab aliis fruticibus bacciferis diftinguitur.

1. Jasminum album Ger. Park. parad. vulgatius store albo C. B. Jasminum sive Gelseminum store albo J. B. White Jasmine, of Jestima.

Longifimis & lentis, licet tenuibus viminibus, & nifi fuftententur appofitis pedamentis prociduis donatum eft, cortice viridanti inteksis. Folia leptem ad nervum alligantur, acuminata, Viciz foliis fee paria, glabra, atro-virentia. Flore veitt in umbella, fuaviifimi odoris, ox oblongo, gracili turere pairs, gains, autovinense. L'avert veite in unione, mavimini Goors, ex obiongo, graciti di-bulo in calathum quinquesquiritum explicantur, colore candido. In figiliaribia regionibia marce-ficunt fines mulo fuccedente fractu, unde nomalli fruit proffus defini, fecure inivia affirmatum, quo con soi lim fecuti in Catalogo plantarum Cantalviginfum idem readidimus. Verum nunc mellis edo-chi tum a Domino P. Hermanno, tum à Sr. Triumfexti Romano, fructum proferre, nimium baccas subvirides semina rotunda, nigro circello notata continentes agnoscimus

De loco hujus natali nihil certi traditum invenio, fed ut rectè Lobelius in hortorum angulis apri- Locat. cis & pro prædiorum cavædiis furculo pangitur, ádque ornamenta pergularum pedamentis erigitur

Jasminum album sicut odore fragrat, ità viribus multis pollet. Oleum ex sloribus consectum Vires. crudos discutit humores, frigidis ac catarrhosis confert, & hyberno tempore utile est. Quibus autem temperatura contigit calidior, his dolorem excitat capitis, & fi diutius odoretur, periculum adfert sanguinis è naribus profluvii. Præcipua ejus utilitas ad contractos induratosque artus, articulos, tendines, nervosque calefacit, emollit, aperit. Uteri morbos arcet non solum hypogastrio & locis muliebribus illitum, fed eriam potu aut enemate ufurpatum. Simili modo prodeft & doloribus colicis quos frigidus & vicidus humor concitavit. Pracipuus florum ufus eft ad diapafmata & odoramenta, ad Chirothecas & linteamina odore suavissimo imbuenda.

2. Fafminum seve Gelseminum luteum J. B. bumilius luteum C. B. Fafminum luteum Ger. F. B.

Jalmini vulgati ritu fruticat, virgultis viridantibus, angulofis, ftriatis; in quibus folia alias terna, Polemonii Monspeliensium ritu, sed acutiora, firmiora quam in albo, interdum duodecuplo majora, ad Trifolii bituminofi culti folia magnitudine accedentia, aliàs verò pinnata ex una duabuse conjugationibus costa annexis, impari semper uno alam claudente. Flores eo ordine & fitu quo in

Vires.

oblongus, bina continens femina magna: nigra, oblonga, quà se mutuò spectant plana, altera parte modice globola. Jalmino five vulgato, five Hilpanico, foliis obtufis luteis. Fruelus mediocris magnitudinis, niger,

3. Gelseminum Indicum flavum odoratissimum Ferrar. horticult. Gelseminum seve Jasminum Indicum flavum odoratiff. Park.

Levi cortice, Amarantum referente purpurat: in duo fermè cubita attollitur. Ab imo caule ra-molis, plumbus virgis, in Demin Mai Calina de la cortica de la lore conspicuis, oblongis, Punicæ Mali foliorum instar duriusculis, densis, non incisis, non deciduis, binis ternife in fingulos ramilos coeuntibus, alarum affectu per virgarum latera explicatis. Floriba-autem flaver omnino aureis, vulgaris Gelfemini fimillimo pediculo innixis, per fummum ramorum in umbellam diffusis, Hispano Gelsemino minoribus, diutius vernantibus, invalescente cum stirpe majora quotannis incrementa capientibus, ejus floris, quem vulgò Saponariam vocant, facie, retufis, tuavifime olentibus, arido etam è cadavere odoratam animam fpirantibus. Post florum gemmas baccu gravescir, minusculas oleas magnitudine, primóque virore exæquantibus, à maturitate deinde flaventibus, maturæ instar uvæ translucidis, inclussumque nigellum & longulum, quale pyra includunt, semen indicantibus, hic præterea solitariis planeque unionibus, illic gemellis & coharen-

Culturam exigit cum Hifpano communem. Humorem imprimis amat & Solem. Gelidam Septentrionis animam odit, imo etiam quodcunque hyemale frigulculum in tantum reformidat, ut viridiffima folia luteo pallore tingat, corticem lavore ac rubore decorum minutim granosa luridaque scabie asperet ac decoloret, proserpente demum aritudine citò senescat & pereat. Nec frigora tantum horret, led per aftivos fervores fitientibus herbis cateris expetito guttatimque propinato rorantis cœli nectare læditur. Etenim floris folia vel levissimo roris aspersu pallescunt, assiduo etiam infusu exalbescunt.

Ramis submersis propagatur: modum vide apud auctorem.

4 Jasminum luteum vulgo dictum bacciferum C. B. Jasminum luteum sve Trifolium fruticans, aliis Polemonium Park. Polemonium sive Trifolium fruticans Ger. Trifolium fruticans, quibusdam Polemonium, flore luteo J. B.

Vario implexu serpit radix alba, ac ex pluribus progerminat locis; unde tricubitales affurgunt ravano impresa terpir tauta ano, at ex puntous programma constituent months ambiguit far-nii, angulofi, virides, in quibus alternatim furculi furgunt, folia producentes lato viroro felandenta, terna fere, ut in Trifolio: fingulæ portiones ad Rutz vulgaris portiones accedunt, fapore ingrato & fervido. In ramulorum extremis fores oriuntur Jafimin facie vel Arthritica five Primulæ veris, quinqueparuti, Jurei. Iis decidentibus fuccedunt hate. fais magna, roundæ, rubra, in quibus continetur semen, simile fere Piso vulgari minori, intus album, ingrati saporis.

Circa Monspelium in sepibus observavimus, necnon prope Scaleam in regno Neapolitano. Florentem vidimus (inquit J. Bauhinus) mene Martio, Aprili, Maio & Junio; baccas autem ferentem copiode menfe Augulto, que per Autumnum & hyemem durant.

5. Jalminum bumilius magno flore C. B. Hispanicum flore majore, externè rubente J. B. Catalo-nicum Park. parad. Candisforum majus Ger. Pitsjegam Mulla H. M. P. 6. T. 52. p. 91.

Ramis est paulò firmioribus, & Vitis modo luxuriantibus. Folia è contrario fibi positis surculis in fingulare folium latiusculum exeuntibus, innitentia habet tergemina, cateris minora, parum elon-

gata, in cuípidem angustam deducta. J. Bauhino foliorum conjugationes tres quatuórve cum extremo impari alam complent, at fingularia folia ex oblongo rotundantur, non in mucronem, vulgari more definunt, issque latiora propius plerunq, se mutuo contingunt, extremúmque adeo folium impar contractius ac brevius quam in vul-

Foliorum superficies glabra & plana est, aversa verò facies costa eminente & in plurimos subtiles diducta venulas dotatur. Sapor amarus, color è viridi nitentior. Flores septem octove è calyce quinquies inciso in cacumine furculorum erumpuns, quinque conflantes petalis, ex angufto patulis, non-nunquam ad oras purpurascentibus. Gemmæ oblongæ è purpureo albicantéque colore rubent. Inter famina bina, putilla, albidula, flavescentibus ornata capitulis feylm candidus oblongo apice albo

erigitur. Odore fragrantiffimo omnibus præftat speciebus.
Arenarum amans in sylvis ad Ambalacatti non modò, sed & in hortis frequens est. Semper solia

Cortex cum foliis ex oleo butyróque coctus, donec in his unguenti craffitudo fiatulceribus & abscessibus phagedænicis medetur.

Sambac Arabicum free Gelfeminum Arabicum Alpin. plant. Egypt. Jafminum free Sambac Arabum Alpino J. B. Syringa Arabica folius Malis Aurantii C. B. * Nalla Mulla H. M. H. M.

Frutex hic humi ferpit, convolvuli instar quavis objecta surculis rotundis, viridibus, lignosis, ge-

niculates, muntifilms & raris pilis oblitis, obvolvens.

Alpinus etiam Fruticem bunc [armento]um esse ferbit, qui sarmentu serpendo altilu se extellit. At quomodo bae conciliori possum cum accuratis. Vessumi insu, qui cam adolescre affirmat stipite robusta quomodo bae conciliori possumi cum accuratis. Vessumi insu, qui cam adolescre in altium corrieitur? Matth. atque adversius fortuitorum impetum firmissima que tenis quaternisque cubius in altum porrigitur? Matth. Cuccini literis ad Clusium, plantam hanc ad duorum cubitorum vel quatuor pedum altitudinem crescere Lib. XXVIII.

De Arboribus Bacciferis.

1601.

feribit, cujus stipes infima parte pollicari est crassitudine, solida materia constans, & quæ disficulter scindi possi: is duobus digitis super terram, aut paulo amplius, in tonies & longiusculos ramos dividitur. Ve-slingius etiam ramos slexus omnes facili obsequio admittere tradit.

Radix albicat. Folia latiora, in cuspidem exeuntia, contextu solida, rigida, glabra, virore utring, nitentia, numero bina, brevibus & craffis inhærent pedunculis; intermedia costa venas è viridi flavescentes quaquaversum spargit frequentissimas. Odor ipsis nullus, sapor amarus est

Alpinus folia Muli Aurantii proxima ei attribuit. • Clusius non dissimilia Syringæ albæ foliis sibi videri scribit, teneriora tamen & in ambitu non crenata semper en adverso nascentia, alternatim.

Ex novies incifo calice angultiffimo furculorum fummitatibus innituntur ad tres numero aut plures flores albiffimi septem, octove, sapius decem constantes petalis, parte anteriori strictioribus & inflexis. Stamina duo flavo apice donata una cum stylo parvo virenti eminent. Ipfi autem flores altero ab apertione die inarescentes rufescunt.

Pr. Alpine simplicem cits petalerum in store ordinem exhibet; at ego (inquit Vestingius) daplicem sa-pius agrovoi, rec vito, sed decem aut duedecim petala rosea serie breviore tubulo digesta. Caccini stores nunc decem, modo duadecim shiais conflattes, or quando minimam novem, daplici serie dispositis observa-vit, odoratissimi Jasmini Hispanici odorem esiam suprantese, veel quass storem Masi Automiti & storem Jasmini Hispanici simul permistorum odorem referentes; qua similitudine Vestingius etiam storum odorem comparans cum Caccini convenit.

Vespertino tempore ob gratissimum odorem in foro empti à mulieribus in corollas & varia ornamentorum genera colligantur, quinimo ethnici in facrificiis eos adhibere funt confueti. Maxima anni parte florifera, per universam Indiam in hortis colitur. Fructus vel rarò, vel adultiore demum

Florum ulus est magis ad ornatum corporis quàm adifanitatem, nihilominus parant oleum quo utun. Vires & tur mulieres in balneis ad uterum calesaciendum & laxandum: ut partum etiam faciliorem reddant Ujis. hoc oleum & bibunt calidum & ipso liniunt etiam extrinsecas uteri partes. Utuntur quoq, eo extenee cieum ex isiture canamir e prin initure team externees utier pares. O tuntar quoq, eo exter-ruis inungentes thoracs regionem, tum per os iplum callatum bibentes ad tutlim anheituique diffi-cultatem, & ad pleuritim lethalem, & ad peripneumoniam, acq, ad dolores vehementes ftomachi, intestimorum acq, uteri. Parant hoc nofiri unquentarii ex dulcibus Amygdalis, vel Sefami feminibus, ex quibus odore florum Jafimii inbutis oleum exprimunt valde odoratum. Alpin. Inferitur Ialmino vulgari.

7. Hudda Mulla H.M. P.6. T. 51. p.89. Gelseminum vel Jasminum Catalonicum multiplex H.M.

Convolvuli more, unde & Convolvulus domesticus dicitur, ramis suis in longitudinem mirabilem Convolvuli more, unde & Convolvulis dometricis dictur, ramis tuis in longitudinem mirabilem protenfis, rotundis, ligno medullaque virente, & pilis brevibus obfitis, vicina corpore ampleditur. Folia plana, glabra, crafifora, virore utraque parte nitenta fub obfeuro, in obtufum definentia, coftis è viridi pradita eminentibus, pedunculis craffis, curtis, interius planis ramis adharent. Flores polypetali, candidi, flosculis hic illic interspersis viridibus; ob gratissimum, qualem & flores Mulla vel Mogari fundunt, odorem avidiffime expetuntur. Cultura & ufus Nalla-Mulla eadem eft.

Rabidi canis morfus contrita & oleo frixa externè applicata folia fanant. Veneno serpentino ra-Virei. dix cum Calamo aromatico ex Oryzæ aqua decocta occurrit.

Planta huc ex sententia D. Comelini, a proximè pracedenti nihil differt, nifi quòd duplices vel plenos ferat flores. Idem & nobis videtur.

8. Tsjeni-Mulla H. M. P. 6. T. 49. p. 85. Jasminum Indicum flore albo odoratissimo.

Frutex hic ramufculos decuffato ordine habet geminos, è spadiceo virescentes. Folia oblonga, acuminata, craffa, mollia licet, glabra, superne intense virentia, inferne dilutiora, utring nitentia, gemella pedunculis curtis inharent, media eorum costa viridi, supina in parte eminente. Sapor odorye nullus. Suaviffimi odoris flores pentapetali, albi, quinis antheris grandiusculis erectis exornati confoiciuntur.

Crescit locis montanis ad Calare & Perate vidi. Usus hactenus ignoratur.

9. Tsjiregam-Mulla H. M. P. 6. T. 55. p. 97. Jasminum Indicum store polypetalo exalbido, fructu minori.

H. M.

Frutex est hominis adaquans altitudinem, rotundos, duriolos, geniculatos latissimè dispergens furculos, qui novelli minutiffimis pilis obteguntur. Folia è viridi nitentia, glabra, lavia, coftà in Superiore corum parte uti Nalla-Mulla striata, gemina, sibique è contrario immediatè opposita in geniculis provenium: iŭintque oblongiora, anterius in angulfum contracta, in culpidem longioren deducta, in oris crispata, ad petiolum verò strictiora: Sapor ipsis amarus, odor nullus. Flores exalbidi numero ternario aut quinario, è calyce sex plus minus incisuris distincto protuberantes, sex, feptem, quinimo octo constant sepe petalis, angustis, tenuibus, extrorsum in oris valde crispatis. Stamma duo breviora stylusque eodem ac in præcedentibus sese habent modo. Frustum insidentes calvei, Ceralorum minorum modo glabri, nigricantes, pellicula tenui, carne molli, è rubro nigra ac subdulci constantes, semen rotundum, ex albo internigrans & pilosum continent

Ob jucundiffirmum & fuaviffirmum odorem florum, è quibus mulieres coronas fibi conficiunt, in hortis colitur, nunquam flores aut folia dimittens.

Unnnnn

Folia

Vires.

Locus &

* P. 6. T. 50. p. 87.

Vires.

Folia oleo incocta balíamum fundunt, fi capiti inungatur, oculorum quavis tollens vitia, & visum corroborans: horum pulvis cum Croco ac pinguedine cuti illitus pruriginem ejus demit: ex radice ad peculiarem ufum exprimitur oleum.

10. Catu Pitsjegam-Mulla P. 6. T. 53. p. 93. Jasminum Indicum store polypetalo, candido, oris rufescentibus.

Н. М. Mille feu Jasmini species est, & similis Nalle-Mulle, surculis solummodo languido virore in suscium vergentulus. Folie difficuli magnitudine ac figura, modò oblongiora, sine culpide tamen, modò latiora, contrariis inter se semper pediculis opposita sunt, ante alia virore obscuro nitentia, sapore amara. Flores septem, decem, imò nonnunquam undecim petalis, è longo aculeatis, pra rapore ainata. Fines expenis occuris, into nonmuniquam unoccim perans, e longo acuieatis, praexeris quoque angultioribus, in orbem expanfis, è calyce virenti, lenis inclûris dithireto, candidifini, quamvis in oris clementer rufefcentes, paullò latores quam Tijeregam-mulla prodeunt. Prater framma duo colore ad virorem inclinato, oblongis, croccis, planis apuchus praduta, fiylus intermediati elloques praduta, fiylus intermediation elloques praduta, fiylus intermediation elloques pradutation elloques pradutations elloques pradutation elloques pradutations elloques elloques pradutations elloques elloq dius albicans, elongato, viridi & craffiusculo ornatus capitello, è gemmula, qua huic fiori conica & rufescens est, assurgit: odor jucundissimus.

Arenoso crescit solo ad Cranganoor & Catoer, alissque locis pluribus. Sempiterna viret coma.

Floret mense Junio Julióque.

11. Katu-Tsjeregam Mulla H. M. P. 6. T. 54. p. 95. Jasminum Indicum store polypetalo candidissimo, fructu majore.

Arbuscula isthac caulis est subvirescentis & lignosi. Folia situm & figuram eandem ac Tsjeregam-Mulla obtinent. Flore iddem candidiffimi, inodori equidem, feptem, octove strictis, protentis, acu-leatisque petalis, ex perianthio angustiori & in summitate complanato, plures numero surculorum cacuminibus innituntur, quod in Tsjeregam-Mulla secus sese habet. Fructus iidem ut in Tsjeregam-Mulla, fed majores.

Loca amat aspera & faxosa montanáque. In Cranganoor & Coilan plurima est; omnibus horis frondifera fimul & florifera.

Hujus folia ex oleo cocta oculorum tollunt vitia. Radix verò cum Calamo exhibita aromatico optime cuiufvis ferpentis morfibus medentur.

12. Katu-Mulla H.M. P.6. T. 56. p. 99. Jasminum Indicum slore pentapetalo candidissimo fructu Tsjeregam-Mulla. H. M.

Arbuícula est hominis altitudinem vix excedens. Rami duri, vetustiores è rubicundo fusci sunt. Radix capillaris, rubra, in latum spatiatur. Folia longiora, anteriùs stricta, in cuspidem exeuntia, densa, glabra, supina parte è fusco nitentia, prona candida, vena recta in parte eminente : saporis fylvestris, odoris nullius. Flores albissimi, quinque, uno è latere rotundis, crassiusculis, extrorsum retexts conflantes petalis, è calpte latis arcto, quinquies incide mergentes, Tijiregam-mulla proximi funt: unà cum duobus exilibus capitatique ftaminibus, fiibalbidus, è capitulo tructus primordium confituente prodit fijim bifdus, in fummitate leviter rufelcens. Fructus Tijiregam-mulla poffunt

Locis gaudet arenosis, & provenit in Oediampera & Ansjecaimaal; sempiterna fronde: Quintili autem Sextilique mensibus floribus exornatur.

Succus foliorum olei infervit coctioni, & præterea nullum præftat ufum-

Tilles. * P.4. T. 479 48.7.99.

I ocu

Vives.

Locus.

Lecus

Vires.

13. Rava-Pou * H.M. Seu Jasminum Indicum bacciferum slore albo majore, noctu olente, vel Arbor tristis de die altera. D. Comelin.

Arbor est procera, caudice crasso, denso, albicante; cortice obducto atro-purpureo; glabro, inodoro, infipido, necnon ramulis atro-purpureis, intufque fungofis, ceu frondibus umbrofis in latum diffusis, ornato. Radix albicans, ruso cortice tecta, inodora, saporis adstringentis. Folia geminata dithuis, ornato. Radix albicans, ruto cortuce tecta, inodora, laporis adltringentis. Folia geminata ordine decuffato rotundis, rufis ac lanuginofis petiolis circa ramulos provenunt, oblongo-totunda, acuminata, mollia, glabra, denfa, fplendentia, luperne atro viridia inferne fubviridia; cofta media craffa, rotunda, albicat. Flore in ramis tenerioribus nafcuntur, pediculis oblongis, rufis ac lanuginofis, è foliorum interna fede prodeutubis inharentes, copiofi, hoc eft, terni, quaterni aut plures fimul ferè congefti, candidi, Jafimni aut potius Hyacinthi tuberofi floribus forma, magnitudinéque pares, fimilibúfque folis, ut illi, conftantes, fed pleniores, multiplicique foliorum texturá, dodoris fragrantifimi, & haud multim à Jafimni aut Tuberofa florum odore diffimiles. Solent autem nochu in flores explicari, & oriente Sole, fimularq, ab ipfus radis illultrat incipiunt, illico decidete, vel anfoathis quadam, vel ora nima flucci tenuturate, mem radii Solares s'Admune name dere, vel antipathia quadam, vel præ nimia succi tenuitate, quem radii Solares absumunt, nam quos Sol non attingit duttiùs in arbore hærent. Floribus fructus nonnunquam succedunt, globosi, spos on non artingit unitin in anote the teat. From the man includes a before a latere unbilico praditi, ennique cortice cindi: huic ingonis fubelt cortex, macleum includens oblongum, rotundum, ablicantem, saporis amaro-dulcis & addringentis.

Non provent spone in Malabar, sed aliunde advecta est. Semper viret, fragrantissimóss, fere form a michaella contra contra

flores, qui Sole occidente explicantur, & oriente decidunt.

E folis hujus arboris in aqua coctis potus conficitur, qui mulieribus parturientibus exhibitus partum accelerare dicitur. Cortex in pulverem redactus, & ulceribus infperfus luxuriantem & fungofam carnem exficcat & tollit.

Hortus Leydenfis Herman. habet Jasminum Americanum trifolium odoratissimum flore albo. Et D. Warfius nuperrimè recepit Jalminum novum latifolium ab Infulà Barbados dicta.

CAP.

CAP. IL

De Liqustro.

Igustrum à ligando dici verisimile est, quia virgulta ejus ob lentorem & gracilitatem facilè flectantur & circumvolvantur Ligustrum vulgare non esse Cypren Gracorum probatur, quia nec in arboream magnitudinem unquam excrescit, nec solia ejus capillum rusent: quæ Cypri apud Dioscoridem notæ sunt. Unde neque Alcanna seu Henne Arabum esse potest, cum Arabes pleraq sua de Alcanna ex Dioscor. capite de Cypro transcripserint. Floribus racemosis albis, baccis nigris dipyrenis, viminibus lentis ab aliis fruticibus distin-

A. 1. Ligustrum J. B. Ger. vulgare Park. Germanicum C. B. Dzivet, 02 Dzimpzint. \mathcal{F} . B.

Fruex est elatior, radicem hinc indè per obliquum spargens, crebris virgis lentis & in ramos divisis constans, cortice cinerco obtectis; prafertum vero stripites & rami craffiores tali cortice veftiuntur: nam ramuli virides sunt, materie albida, dura. Folia bina adverso situ ex intervallis orifituntur; nam ramuli vinoes iunt, materie aiota, qura. Foisa oina aoverio ntu ex intervalis orinutur, oblonga, angulta, figura ad Salios folia quodammodo accedentia, fed breviora, craffioráq,
atro-virentia, levia, nitentia, guitu acri & fubamaro, non fine addirictione. Flores in ramorum fummis profert fuavire o lentes, candidos, racematim congeftos, quorum finguli quaternis, quinis aut
fenis folis conflant, apiciba ex lutco herbidis, qui decerpti flatim flaceciount, quos excipiunt bacce,
racematim quoq, in pyramidis figuram aggelte, Hedera baccis minores, laviores ac nigriores, Juinitiali companya intriv virentes, per maturizatem prioripartes, conjunentes bina granta. Bene ciliaraccinatin quod, in pyrimus nguani aggris, raccira ocaces minore, levinore ac nignores, Ju-nigerinis aquales, inito virentes, per matutatem nigranes, continentes bina grana, hinc gibba, inde comprella, cortice l'padiceo, carne exalbida, el digitorum levi prefiu fragilia; fapore amaro ac injunction, quamvis quibuldam aliquid dialocatinis habre videantur.

Variat interdum, adnotante Trago, floris colore luteo; fed rariús. Foliis argentatis & aura-

In fylvis, vepretis & sepibus frequens est Anglia, Germania, Gallia, Italia, &c. Floret tota Laus.

ferè æftate. Foliorum decoctum, eorúmive aqua destillata commendatur ad ulcera & inflammationes oris gar- Vires. garifatu, ad carbunculos, pudendorum ulcera, & ambusta collutu. Flosculi aceto macerati, frontiq, impositi capitis dolorem sedant.

Acinis Ligustri maturis quidam rubello vino nigrum inducunt colorem. Solent etiam illi tam ni-

grum quam Venetum colorem præftare, quo nomine ab his qui chartulas luforias aliasve picturas va-

riis coloribus illuminant leguntur. Hyeme baccis vescuntur aves, præsertim Merulæ ac Turdi. Frurex propter lenta & flexibilia vi-mina, surculóss, densos, & folia hilare virentia ad topiarias scenas expetitur, quas non ineleganter conveftir. Reche Laurembergius, Inter omnes fruites arbores & herbas nihil eff quod in tor figuras & elegantias effing, fleeti aut formari tondendo queta ac Liguffrum. Haritadh. I. c. 30.
Vires à Matthiolo Liguftro traditas ab oo pouits efficas rationabiliter, aut aliunde mutuatas cen-

fet J.B. quam experimento cognitas. Ex gultu (inquit) quivis facile vel mediocriter versatus uni-cuiq, plantæ vires probabiliter affignare possit. At pro veris & compertis prodere non debet.

2. Ligustrum myrtifolium Italicum C. B. Park.

Hoc ad Ligustri vulgaris modum excrescere & in ramos brachiari audio. Rami rotundi sunt, laves, nonnihil rufescentes. Folia atro-virentia, vulgaris foliis & latiora & longiora. Myrti Ligustri folio nomine Patavio habuit C.B. Ligustrum fol. laciniatis ad Syringas pertinet.

3. Ligustrum Orientale, sive Cyprus Dioscoridis & Plinii Park. Ægyptium, Cyprus Græcorum, Elhanne Arabum J. B. Lig. Ægyptiacum latifolium C. B. item Lig. Ægypt. Angustifo-

Fruticis potius vegetioris quam arboris proceritate adultam in villis [Ægypti] inquit Veslingius, passim compertam habui, confusa ramorum sylva, cultorum negligentia latius implicitam. Oliva foliis non ablimilia producere vidi, fed latiora, & fub grato virore magis tenella, fapore acidulo subadstringente: nec ternis tantum quaternisve ordinibus tanquam alis, sed pro virgularum longi-tudine denis, duodenis, plunibusque ramorum latera stipant; sie tamen ut inferiora folia ampliora, ad his fucedentia deinceps ad extremum ufque rami paulatim minora confoiciantur, unreublas circa apicem vix ullo fuperstite. Flore Alpino coloris cinericei non albi, Sambuci floribus proximi, apicem vix uno injecture. Fuel Apino Colonis Chiefette fino ano, Samonet noribus proximi, minores tamen; Rauwolfio ex luteo pallidi funt, odoris fuavis, admodum acuti, Mofchi: concolores floribus baccilli. [Semen et pulchellum, fipadiceum, pyramidale trigonum eleganter experimens, bafi ira æquali ur furrechum latrunculu infrat feet.] J. Baubino Baccæ numerofitfimæ, noftratis Liguitri baccis fere pares, magis feffiles, coloris cinerei fere [in facca] quaturor decufatas imprefifiones oftentantes, semine refertæ copiosissimo, minuto, Melochiæ & sigura angulosa & magnitudine æquali, coloris rusti, saporis strenuè adstringentis, idque citra omnem morsum.

C. Bauhinus Cyprum seu Alcannam Rauwolfii, à Cypro Alpini separat, partim ob diversiratem figurarum, partim quia Alpinus florem subcinereum Sambuci floribus minorem Ethannæ sux Uununu 2

Vires.

tributt. Verum quod ad tiguras artınet, Alpini iconem damnat Vellingius & vitiolam effe oftendit; neque forum color aut magnitudo multum diversa describitur à Rauwolfio & Alpino; ut candit; dem ab utroque plantam descriptam non dubitemus.

dem ab utroque plantam deteriptam non duoremus.

Ægypti incola elt, ibiderin, omnibus noriffima.

A Turcis & Mauritanis ob fuavem odorem mofchi emulum quem flores exhalant magni fit, & diligenter cuftodirur, në hyeme pereat.

Cypt folia ex Diole, adfiridoriam vim habent, quare oris ulcera, & aphthas iplas commanducart, medentur, [trem ulcera capite manantia, & collectiones & condylomata, Plin.] & illiat turni cart, medentur, [trem ulcera capites manantia, & collectiones & condylomata, Plin.] & illiat turni capitur, turni eriptic profitur. cata medentur, Litem ulcera capitis manantia, & confectiones & condytionata. Prim.] & tilita turn ferrivitis aliis inflammationibus, tum etiam carbunculis profunt. Eorundem decodum igni ambutilis & lixitai applicatur. Rufant & capillos trite & fillita folia, five in Struthii fueco maduerint. Flos ex accos tritus & fronti inductus capitis dolorem fedat. [Folia aut eorum fiacus fromacho illinuntur & vulvæ concitatæ. Plim.] Idem combuffus in cruda olla nomas fanat, & pureficentia ulcera per fis & cum melle. Succus Cypri nervis, articulis, & algoribus prodeft. Acini contra phthiria-in, irem contra intertrigines utilis: fanant & gallinaceorum prutias. Carterium quod ex flore praeparatur Cyprinum unguentum, (oleum vocat Plinius) odoratum est, ac nervos excalfacit ac mollit, fiquidem ferventi natura præditorum medicamentorum milturam accipit.

Addir Paulus Cyprum apre remediis hisce admisceri quæ ad lienem conficiuntur. Hæc ex Ve-

Magni porro Ægyptis (ut feribit Bellonius) ex Cypro reditus. Folia enim ficcata in pulverem redigunt ad tincturas flavas. Nam per totum Turcicum Imperium confuetum freminis manus, peredes, partesque pilofas flavo rufoque colore tingere, viris verò codem ungues rufare; additoque aluus, particulus puotes tam arabis quam formellis inficiant; necnon equis pilos, pedes, mulcarium, nine capillos pueris tam marabis quam formellis inficiant; necnon equis pilos, pedes, mulcarium, regionum ilarum forminis decorum habetur, fernora, epigaffrum partefque pudendas flavo colore Regionum ilarum forminis decorum habetur, fernora, epigaffrum partefque pudendas flavo colore tinctas habere, id quod hoc pulvere efficiunt balneo egressa: Tunc enim tinctura facilius im-

Veilingius flores Elbanne mulierum [in Ægypto] potiffimum delicias effe fcribit, caniftrífque plebis in balinea deferri, in quibus illæ, lymphatæ, dicam an lymphaticæ totos dies inguini cunculæque perpolienda operam dant. Decocto foliorum in aqua fimplici crines defluentes firmant, & ingratum pediculorum fodalitium excludunt.

Eodem illo unguibus hemicycli forma diutius hærentem notam appingunt : atq, ut olim Conferipti Patres lunulatis caligis ordinem suum, sic illæ lunulatis unguibus nescio quod elegantiæ specimen

pur raties initiates cauge notation tutain, its ina animata anguar animata capatism profitentur, aurantii mali colore conspectiores.
Folia appoint in tus frequentissimo sunt ad dolorem capitis. Alpin. Ex pulvere foliorum cum folia appoint in tus frequentissimo sunt ad dolorem capitis. Alpin. Ex pulvere foliorum cum aqua mulla paratur emplastrum ad pedes exsudantes forentesque exsiccandos essicacissimum, [peaqua mulla paratur emplastrum ad pedes exsudantes forentesque exsicandos essicacissimum, [peaqua mulla paratur emplastrum ad pedes exsudantes forentesque exsicandos essicantes forentesque exsistence and the same animata construction of the same anima dibus appofitum & per horam retentum.] Pulvere etiam hoc ad ulcera oris gingivarumq, & puden-

Duas Ligustri Indici species proponit Bontius quem consule. Una est Alcanna, altera est Liguftrum Indicum Garciae Negundo dictum. .

CAP. III.

De Alno nigra baccifera.

Foliorum fimilitudine Alni nomen adepta est, quamvis à vulgari Alno toto genere di-versa, cum baccifera st. Foliis latis subrotundis, baccis nigris, vi cathartica, ab aliis fruticibus discretu facilis est.

1. Alnus nigra baccifera I.B. C. B. nigra sive Frangula Get. Frangula froe Alnus nigra baccifera Park. The black Mortstree.

Arbuscula est quæ complures à radicibus rectas edit virgas, sex vel octo cubitos plus minus altas, pollicaris craffitudinis, in ramulos tenellos divifas, cortice exteriore quidem fusco, sed glaucis maculis alperio, quo detrado alus appares crocos tingens. Ligni materies candida & Fraglis, medio tents ruleicente quadam medullà farda. Folis ad Alnum accedentia, vel, ut vult Matthiolus, Corni & Virgæ fanguineæ, per ramos, ex oblongo rotunda, in mucronem obtufum definentia, Corni ex virgæ tangumeæ, per ramos, ex optongo rotunda, in mucronem obtutum definentia, atro virore nitida, nervola, ex quorum alis flofadas coacervatos profert, fed fingulis fingulos pediculis nixos, parvos, pallefcentes; bacta fucedentibus, primium virentibus, dein rubris, demum nigris, ingrati plane [aports, [Tragus malignum dicir] in quibus grana bina Lennibus majora, comprefla, in quibus nucleus. Radix per fumma cæfpitum vagatur.

In sylvosis udis persape reperitur tum in Anglia, tum in exteris regionibus. Floret Maio, Septem-

bri & Octobri fructum maturat. Flavus hujus arbusculæ & medius cortex, tritus cum aceto, & scabiei illitus, intra paucos dies ravis nupis aronicume of means cortex, trius cuit accord occurs actor decodus putridis deribian fana & existent experimentum fingulare. Idemin accto decodus putridis deribias collusione prodefi. Cortici vis ineft non modica tum exfolvens tum adfiringens; ideòque Rhabarbari modo alvum ducir, & vifecra roborat idem bilem & pitutiam expurgar, quinctiam hydropicorum aquas ducir. Decognitum cortex cum Espatorio comm. Pontico Abfinthio, Agrimonia, Culcus, Lupulo, Cinnamono, Ferniculi, Apii, & utrinique Intyl radicious ad hydropen, malum corporis labitum & Ideritiam: datirque potandus ità affectis \$\frac{3}{2}\times pondere. Cortex ab arbore deliberari debet in pio fataim Veris principio, & in umbra faccari, fiquidem virids vomitiones moves. Quod ne facare etam decoctum diuobus tribufive diebus quieficat oporter, donce flavus color in nigrum vertatur. Cafp. Hofmanno corruptio hic fubolet.

Dodonaus ob violentiam purgationis corticem hunc Rusticorum medicamentum appellat: expurgat enim (inquit) non modo per inferiorem sedem sed etiam per vomitum cum magna ventriculi perturbatione & moleftia.

Novi (Inquit Schwenckfeld.) eius usu Agricolas hydropicos factos & pæne suffocatos suisse repertina malignæ materiæ repercussione. Eapropter ab ejus usu abstinendum suadeo, nisi probè fuerit

Flores apibus grati. Folia lætum feruntur bobus ac præcipuè vaccis pabulum, quæ horum pastu lac reddune copiosiús. Hoc nobis minime videtur verisimile : quomodo enim planta adeo vehementer cathartica idoneum bubus aut vaccis pabulum effe potest?

2. Alnus nigra baccifera rugosiore folio, seu major J. B.

J. B.
Per omnia major est hac species, caudex, rami, reliqua: cortex exterior tenuis, foris cinereus, intus virelcens, cui alius fubelt craffus, in plures dividuus, intima facie quà lignum attingir flavus ; la-minæ verò in quas deduci poteft, vel croco faturatæ vel verficolores, ruffo, flavo, filamentifq, albidis, sapore amaro. Folia quàm in vulgari Alno nigriora, multò ampliora, palmo longiora, 2½ uncias lata, subrotunda, rugosa, atro-virentia, splendida, crenata. Flosculi bini simul aut singulares ex petiolo non longo adherent, colore herbacco, in quatuor lacinias mucronatas divifi, totidem apicibus virescentibus interjectis, ftylo in tria cornicula extrorsum reslexa dissecto.

In Burgundiæ montofis afperis prope S. Hippolytum, & alibi provenit. v. J. B. Carbones commendantur pro pyrio pulvereLocusi Ujus.

CAP. IV.

1. Berberis dumetorum C. B. Berberis Park. Berberis vulgo, qua & Oxyacantha putata J. B. Spina acida five Oxyacantha Ger. The Barberry, of Pipperidge buff.

7.B. Nter arbores & frutices ambigit, modò humilior, densè fruticans, modò procerior caudice satis crasso donata: tota tamen perquam minacibus spinis est armata, duabus tribúsve utplurimum ex codem puncto emicantibus : quò loci & folia prodeunt, ad Pruni sylv. quodammodo accedentia, sed ex angusto principio latescentia, spinulis in toto ambitu mollioribus donata, fapore acido, sed qua prima germinatione sinuola videas, & pungentibus spinis horrida. Flores in ligulis racemos, tenis foliolis luteis constant, quibus totidem concoloria stamina respondent, pittillo viridanti, odore gravi: quibus baccae succedunt cylindraceae, tenues, per maturitatem pulchrè rubentes, fapore acido & aftringente. Extimo cortici rimolo & subcinereo aut albicante subest liber ex viridi flavescens, & huic materia albida, satis fragilis, cui modulla ampla. Radix multifida, noir

vinin naveicem, oc nue materia anosa, aus iniguis cui nocuna anipia. Zana mutunua, nori craffa, ne alte defendens, in terra funno fe continet, egregici fava ubb primo cortice.

Sponte nafeitur multis in locis, incultis, fylvofis, frutetis, campelfribus, montanis, ficcis & aquofis: Locue, & rivulorum ripis ac collibus etiam potifirimm gaudet. Quantum observavimus in Anglia collibus creaceis pracipue provenis, ut in fepibus prope Walders oppidum in Effexia. In agro Baftleenfi, Alfatia, & alibi in Germania copiofiffimam in sepibus observavimus.

Bacce refrigerant & aftringunt, appetentiam excitant, ventriculum roborant. Proinde cum Sac Virei charo condita ufus funt frequentifilm in morbis ubi refrigeratione & adftrictione opus eft, ut in Febribus, Diarrhœa, Dysenteria, &c.

Quod ex acinis exprimitur vinum austerius acidiúsq est quam quod ex Mali Punici succo sit: utile autem est ventris fluxionibus à calore ortis fistendis : unde cœliacis, cibum rejicientibus, & dyfentericis exhibetur. In febribus fitim extinguit, & appetitum languentem recreat excitate.

Scimus baccarum succum, quemadmodum & corticis decoctum item & foliorum contusorum succum cum aceto plurimum profuisse in calidis doloribus dentium à fluxione biliosa vel serosa obortis J. B. In doloribus capitis à causa calida fronti applicata multum possunc.

J.D. In conomos capitus a cana canoa norm appurcaa murcum portunt.

Maturi acini vel per fe vel cum ramis decerpti in umbra ficcari folent, & ad intinctus, ad patinarum margines exormandos, & ad ufus medicos predictos refervari.

E foliis viridibus tenellis Maio menfe fiunt intinctus haud fecus a cex Oxalide ad appetentiam exci-

tandam, ad refrigerandum, febricitantibus & temperamentis calidis utiliffimi.

Cortex lixivio maccratus flavo colore tingit. Radicum cortex medicamentis adversus icterum admiscetur non sine successu. Cortex interior flavus tam ramorum quam radicum, vel in cerevisia aliove liquore decoctus, vel potitis in vino albo aut Hifpanico infutus & potus experientià nostrà in ictero remedium est præstantissimum.

Vinum album tenue, in quo medianus ille cortex Berberis, qui inter extimum & ligno adhærentem est, lineo panno involutus per trium horarum spatium maceratus fuerit, mirifice si bibatur purgare Clusio pro secreto communicatum est.

C. Bauhinus Berberin fine nucleo pro distincta specie ponit, quam nos pro accidentali varietate Berbern fine

Alitur autem in hortis curioforum, ut & Berberis acinis majoribus. Simonis Pauli elegans encheiresis parandi Tartarum è succo Berberum; Quadripart. Botan. nn majoribus.

18 Succi Berberum th. ij. Succi Limonum 3ij. milce, digere per biduum in arena calida, deinde filtra, poftea evapora ad dimidium, fed cave ne plus jufto incalescar, colarum hunc succum ubi per aliquor dies in loco subterraneo recondideris, cernes Tartaro suo vitri fundum & latera incrustare: separa succum per vasis inclinationem, & iterum exhalare fac ad dimidium, ut residuum in eo Tar-

Vires

1606

Locus.

Vires &

ocus Ed

tari compares; quem ac priorem vasi vitreo inditum blandissimo calore exsicca & usus serva. Ori & ventriculo gratum saporem conciliat, corruptioni humorum & æstibus sebribus insigni-

Berberis vox est Arabica Averroi & Officinis usitata. Spinosus est frutex, fructu in racemos congesto, oblongo & cylindraceo rubente, acido.

2. Noela-tali seu Berberis Indica Aurantiæ folio H. M. P. 4 T. 56. p. 119.

Н. М. Arbor est media magnitudinis, caudice mediocriter crasso, albicante, denso, cortice obducto cinerco, multifo, ramulis viridibus donata. Radix rufa, nigricante cortice tecta, necnon fibris suis late per terram diffusa; sapor aftringens, odor silvestris. Folia sine ordine ramulis inhartent, oblongo rotunda, ac in acumen definentia, Mali Aurantia foliis haud abfimilia, exceptà illa appendice, qua hujus arboris folia carent, crassa, glabra, densa, atro-viridia, splendentia, inodora, infipida, cues, qua nujus autoris otta carent cames guerra cuenta autorinana presentanta monose, impleate folicili racematim coherent plurimi, ex pediculo tenui, unciali & fecunciali, aciduli, nuodoi; e confianti è genmulis exiguis, pallude virentibus, flamiulis tribus exiguis albicantibus, fupereminentibus.

Flofesia fuccedunt bacce cylindracea, tenues per maturitatem pulchrè rubentes, sapore acido & fibaltringente, Berberis fructibus perfimiles.

Crelcit tbique in Malabar, præfertim circa Repolyn: Semper viret, & per 70 non rarò frugifera

Ex hujus cortice haud secus ac è cannabe funes texuntur.

Fructus in deliciis comeduntur, iíque impense refrigerant, uti Berberes.

Folia antidotum habentur morsui colubri, Heretimandel Malabarensibus dicti, cujus morsu homines quidem non statim intereunt, sed interim totius corporis carnes corrumpuntur, computrefeunt, decidunt, tandémq post tot milerias debitum naturæ persolvunt, nisi utantur pottu qui ex soliis hisce cum salito Manga fructu in aqua coctis conficitur.

CAP. V.

Baccifera Indica floribus racemosis, fructu plano-rotundo, dipyreno. Kanden-Kara H. M. P. 5.

Abor eft justa magnitudinis, viginti circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, multiss, ramis in orbem longè larsque disflusis donato, qui cortice cinerco tectt, ac spinis insisper longis, crassis, acumnatiss, un si ce audex, muniti sint. Ha autem spina comunis virulenter ac malignutaris expertes non sint, urpore vulnera ab esi inflicta non raro lethalia observari folent. Radur sibrata, albicana, sarro-purpureo cortice cincita. Folia oblongo-rotunda, tennuis, lenia, virildia, bina aux tennus firmul juncia, circa ramulos proveniunt, sinodora, laporis ingrati. Fascial situation in come discolir descriptions accommendora comunica social consistentia. nuas, oma aut terna muul junca, circa ramutos provenunts, inodora, taporis ingrati. Fideuti fiurveolentes, in racemos digelli, ad folionum exortum circa ramulos proveniunt, calvejque viridi estiguo inharent, viridi albicantes, monopetali quadripartiti, bec eff, ex unico foliolo, in quaturo lacinias acuminatas divilo, conftantes; flaminulis aliquor albicantibus, fibrufis apicibus ornatis, medium occupantibus, inter que flyta proditi craffior, candidus, capitulo viridi. Flofculis faceedumt Bacce plano-rotunda, virides primum, dein flavelcentes, tandem maturiores purpuro-curulez, cardenue intus florelenta, dulci craffiore fanoris refertar, intra quam duo continenture, dell'esta facee di concessore della facee di concessore della facee della face della facee della fac néque intus succulenta, dulci, gratíque saporis refertæ; intra quam duo continentur officula furva, plana, carne intercedente à se invicem disjuncta.

Provenit in variis Regni Malabarici locis, præsertim circa Cochin: bis quotannis fructus sert, Martio, viz. & Septembri mentibus, ac femper viret.

Usus ejus in Medicina nullus.

CAP. VI.

Nyalel " H. M. An Sambucus Indica Bontii? Arbor baccifera racemosa, fructu corticoso, di-* P. 4. T. 16. 2.37.

Rbor est procerà, 40 circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, cortice cinereo obducto, multissa ramis rufelcentibus in orbem dissigni donato. Lignum albicans, inodorum, insipidum, matrice rubicunda. Radix rufa, furvo cortice tecta. Folia geminata, ordine parallelo brevibus petiolis ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, denfa, glabra, co-lore atro-viridi fupernè nitentia, infernè dilutiora, infipida, inodora; costà medià lignosà, è viridialbicante, rotundà. Flores exigui, candidi, numerofi, racematim circa extremos furculos proveni-unt, & finguli calvei viridi, in quinq, lacinias fecto inhærent, quinq, tenuibus, lato-rotundis, ac in orbem expantis foliolis conflantes, quinq, faminula albicantous, arizottalia foliolis conflantes, quinq, faminula albicantous, apicibet flavelcentibus falcatis ornantis, medium occupantibus; inter que fylus prodit furrectus, titdem albicans, capitello flavelcente odor ingratus as feredus, fapor nullus. Floculis fucedunt frutur globof, numerofi, ramis adharentes uvarum in modum, quibus magnitudine haud abfinules funt, cortice crafto, flavelcente, international descriptions of the conflavelcente in the conflavelcente flaveldente. tus candido & lanuginolo cincti, carnéque ex albo cœrulea, transparente, succulenta, subacidi ac vinosi saporis intùs referti, intra quam duo continentur nuclei oblongo-plano-rotundi, subvirides, ex albo cœrulea cuticula obducti, iaporis è dulci adstringentis, membranaceo dissepimento ab invicem seinneti.

Provenit

Provenit frequenter in infula Baypin, necnon in Caymaal, alifque provinciis Malabar. Perpe-Loui. tuò viret, quotannis bis maturos exhibet fructus, menfibus, viz. Aprili & Octobri, maneto, frugife-

Fructus in deliciis comeduntur. At nuclei cum zinzibere recenti contufi, & addito faccharo ex-Vires. hibiti alvum movent. Ex fructuum immaturorum fucco cum faccharo fyrupus paratur, tuffi, afthmati, aliifq thoracis affectibus præprimis utilis.

CAP. VII.

Baccifera spinosa Indica racemosa acinis globosis, gemino in singulis nucleo. Wadouka H.M. P.4. T. 46. p. 97.

н. м. Rbor est procera, caudice crasso, denso, albicante, cortice obducto survo, crasso, scabolo, necnon viridibus intúsque sungosis ramulis plurimis donato, qui brevibus rigidisque insuper muniti funt. Radix rufa, flavescente cortice tecta, inodora, infipida. Felia oblongorotunda, crassa, densa, glabra, superne intensiore virore tincta, inferne subviridia; à medio illo crasso. viridi-ablicante, in parte superiore fulcato, in prona verò alte extuberante, necnon folium per lon-gitudinem medium inæqualiter secante nervo plures alti tenuiores, penéque invisibiles oblique exgritten in deliminary daries in technic response and technic state of the control liis constantes, calicique viridi quadripartito inharentes, odoris amem, faporis fubamari Frudius Nyalel frudibus haud ablimiles, globofi, glabri, rubro-flavelcentes, carne intus mucilaginofa, ex albo cœrulea, infipida, inodora, intra quam continentur duo nuclei, oblongo plano-rotundi, fubvirides, tenui pelliculà cincti, faporis fubaltringentis, necnon diffepimento membranaceo ab invicem

Provenit ubique in Malabar, præsertim circa Cochin. Quotannis bis fructum profert, Aprili, Locat. viz & Octobri menfibus, diúque frugifera manet.

In medicina nullum habet usum.

CAP. VIII.

Sjouanna-Amelpodi H. M. P. 6. T. 47. p. 81. Frutex Indicus pemapetalos gemina bacca, calyce exceptd. Ad baccifer. calyculat. referend.

Rbufcula hac hominis affumit altitudinem. Stipes ac rami cinerei funt coloris. Radix fibrofa, corrice ruffo, gultu amaricante, veflita eft. Falia, qua curris interiufq, planis annethurur pediculis, oblonga, aculeata, denla, folida, lenia, glabra, fuperne viroris intensi
obfcuri, inferne clarioris, cottam habent in fupina parte paululum, in prona maximè eminentem, quæ laterales, parallelas, incurvatálque emittit minores. Flores perfecti, compoliti & uniformes, furculorum albicantium cacumini brevibus petiolis infiftunt, constantes quinque petalis, è longo rotundis, tenuibus, clementer cuspidatis, stellam situ amulantibus colore candidissimo: horum in collo, pollicari, purpurco, in nodulum circa medium extuberante, quinque framina flavis capitulis prædita confipiciuntur; qua comitatur fiilus candidulus, viridi gemma exornatus. Florum verò gemma, uti & calyx, in purpureum vergunt colorem. Odor iis deeft. Floribus fuccedunt gemina utpluriun et cays, in purpareum vergant cotorent. Outer is uezet, Fornus succeaunt gemina urbirrimum, & quali in unum coalite baese, arristis fingulac, calçoca arbifilmé excepta, roundae, paululum oppido protentae, primum virides & glabra, fed ubi maturuere cortice funt glabro, ac nigredine nitenti, carne in cœruleum inclinata, official duo, plana & elonga fi coaliere, alisi fingula fingula fingula fingula financial de la compania del compania del compania de la compania del compania del compania de la compania del compania del compania del compania del compania huc aut floribus exornantur. Estq, ipsa umbella ob varietatem quod ad flores, gemmas & fructus, visui gratissima,

Montanis delectatur locis, provenito in Candenate & Mangetti. Arbor ipía omnibus horis bac-Locus. cifera est: alix enim maturescunt, alix turgescunt, alix florent Vires.

Hujus radix folummodo ad Serpentium Scorpionumq, morfus valet,

SECTIONIS

Ulus.

SECTIONIS III.

MEMBRUM SECUNDUM.

De Arboribus bacciferis fructu tripyreno.

CAP. I.

De Alaterno.

A Laternus à Phillyrea differt folis în ramis & furculis alterno ordine fitis, non binis oppofitis ut in illa: baccis tricoccis, cum in illa monococca fint; quamvis externa facie latis fimiles funt, & uterque perpetua fronde. Nostrates perperam Alaternum Phillyream vocant.

1. Alaternus major & minor Park. Alaternus Plinii & Alat. bumilior Ger. Spina Bourgi Monspelienfium & Alaternus J. B. Philyca elatior & humilior C. B.

Cluf.

Alaermi fruticis femper virentis duo genera funt (inquit Clufius) Unum arborefcens interdum, longis ramis, non admodum craffis, neq, in multas alas divifis, flexilibus deinde virgulitis, quæ externo cortice candido, virefcente integuntur, larente fub eo membrana quadam flavefcente, quæ lignum ambit. Ramos veffium incondito ordine disposita falia, media inter Oleæ aque llicis folia, magnitudine, leviter per ambitum ferrata, craffiufcula, ex viridi nigricantia, guftu ingrata, & cum amaritudine paululum mordicantia. Ad fingulorum foliorum quæ in ramis nafcuntur evotrus flora Oleæ fimiles, coloris ex herbido pallefcentis, racematim ex oblongis pedicellis dependent. Vere, interdum etian media hyeme. Nullum in hoc fruetum vidi.

ntercoum etam mena nyeme. Nunum ni no tructum vun.
Alterum multò humilius eft, ramis brevioribus, cortice qui hos ambit ex albo viridi & purpurafeente coloribus finual mixtis infecto. Folia illi fuperiore minora, magis 'circinatæ rotunditatis, in

ambitu etiam ferrata.

Ex foliorum alis flores longiufculis pediculis dependent, ut in fuperiore, illis tamen majores, & coloris magis herbacei; quibus fuccedit fructus racematim coherens Lentilcin magnitudine, initio viridis, deinde nonnihil rabefeens, qui tribus nucleis conftare videtur. Plemiorem & nigri coloris maturitate fieri abtiror. J. Bauhino Bacce, parvæ, nigræ, rotundæ, in quibus femina trai, trà ut extractate bacce tricocce videantur.

Primum genæ Ulyflipponenfi agro locífque vicinis in Luftania obfervavit Clufius: Alterum etam iidem locis, praterea mulits Baticæ; tum Granatenfi regno & Valentino. Nos in Italia, præcipie ad Mare inferum, necton circa Monfpelium in collibus faxosis frequentem obfervavimus: Foliorum magnitudine, figura & incifuris multim variat, quinetiam magnitudine & flatura, pro ratione loci in quo crelett: ut specie differre vix putem Alaternum primum & secundum Clufi.

Fatetur Clufius utriufq, fui Alaterni nullum fe ufum novifle: fed Lufitanos afferuifle ejus cortice in aqua decodo pifcatores fua retia fubrutilo colore inficere: & tinctores è fragmentorum ligni, quod paller, decoctione nigrefentem è certuleo colorem conciliare.

Quamris autem arbufcula hac ob medicas vires celebris non fit, ob celerem tamen audum, pequamis autem arbufcula hac ob medicas vires celebris non fit, ob celerem tamen audum, pe

Quamvis autem arbufcula hæc ob medicas vires celebris non fit, ob celerem tamen audtum, perennem nitidæ & velur perpolitæ frendis virorem; quódi, tonfaram facile admittat, & hyemes etiam noftras, nonnimis afperas patienter tolerat, ornatis & speciali gratia, in viridariis noftris fludosè colitur. Seritur autem femine commodiffimè, vel etiam ramulo terre infixo.

Vidimus olimin horto Regio Parifienfi duas Alaterni varietates, alteram foliis ex albo, alteram foliis

2. Alaternus latifalia Celastrus dicta Herman. Hort. Leyd. Celastrus Theophrasti Clus. cur. post. C.B. Park.

Claf.

Humanam fuperat altitudinem, firmóque & duro caudice conflat, atque in frequentes ramas
divifo, qui dum novelli funt viridi cortice integuntur, annotin verò fulco. Numerola habet falia,
ex adverfo femper nafcentia, densique ferie congelta, finjina parte faturata viridiate prodita,
prona autem dilutiora, perennia, hoc elt, que non decidunt núi novis & recentibus jam nasis, ut in
arboribus perpeulò virentibus plerunque accidere folet. Splendent verò pra lavore es folia, nec
Altarent foliorum magnitudiomen fuperant, imo pleraque funt ilis minora, prafertim annotina, que
ramulorum infiniam partem occupant five veftunt, nec in ambute funt crenata, praferim novella,
que crenarum quandam formam habete videntur, attamen verè crenata dici nequente: amariufculi funt faporis. In novellorum ramulorum extima parte inter folia nafcuntur uncialis longitudi
nis pecioli, futhenentes quinque aut fex parvos fifeciales, quaturo pletruque aut quinque foliolis ex
flavo virefcentibus conflantes, fuaviter odoratos, racematum Lentifci flofculorum modo dispoitos,

non ut Tini aut Sambuci umbella inftar expansos, qui serò admodum aperiuntur. & nonnisi extremo Autumno aut Hyemis initio, imò etiam quando mitior aura veus initio. Hactenus Clussius, quibus aditi Pet Pauawius, Arbor hacin horo Levdensi Rami 161c. mense Junior futchis rudimentum ostendere cepit, producens brevem pediculum, cui i harrebat bacca, Myrti baccis magnitudine similis. Hac quandiu in accretione erat, viriden, justam adepta magnitudimen rubrum exhibebat colorem, qui paullatim ex punicco corallinus reddebatur, adeò ut Asparagi maturam baccam (de minoribus loquor) te videre dixilies. Arridebat gratifimo hoc colore ad Augusti usque
initium bacca; tunc etenim paullatim corrugati incepit cutis sive exterior superficies, similique colorem mutare, ac ex rotundo oblongus fieri incepis, fuscedinem namque contrahebat, tandemque
adustam ingredimen. Posquam decidies repertum inus semen uncum, oblongum, quodammodo triangulare, uvarum vinaceis admodum simile: cuius cortice (duiror is erat & quodammodo
ossessi diffiacto proditi granum quoque unicum; tectum membraulla crocei coloris, eàque ablata
medulla five curo, duiros, albicans, e similis quam nux Avellana ostendere foler.

Ramis porro facilè pangi certum est. Hac arbor in horto Academico Leydenfi colebatur, unde delata non dicit Clusius.

Fixe aroor in nono Assassino Esystem constant, unite tenata and active cannos. Si conftants fit huic fructui unicum duntaxat femen continere ab Alaterno genere diversa erit gius parens.

CAP. II.

De Sambuco.

Ambucus 'Assa Grzeis à Sambuca musico instrumento, quod alii peccida, alii magadin vocant, dicta putatur. Alii ab autore cui nomen Sambyx denominatam malunt. Nobis vox incerte originis esse videtur. Sambucus store & fructu in umbellas aut racemos composito, foliis alatis, ramis medulla plurima farchis pauco ligno ab aliis arboribus facile distinguitur.

A. 1. Sambucus vulgarie J. B. Park. fructu in umbella nigro C. B. Sambucus Ger. Communos Clott.

In arboream proceritatem excrefcit, caudice plurima parte lignofo, in quo exiguum admodum medulla, tamen fats fragili findique facili, quandoque ramis fius frutocio germanet, corrice feabro, rimofo, cinerico colore fordefcens. Rami tamen 6 baculi, præferrim juniores, geniculis ex longiufculo intervallo articulati, materie pauca conftantes, medulla plurima albá, edque levifilma farcht, quorum cortex lavis, dilute cinereus & quala rapentus, fed nuper exeuntum viridans. Ci-nereo fibeft alms, lignum immediate inveftiens, Medianus Officins dichus, torus herbidus ac virens, nervofus tamen, pist hôris neutiquam carens, quorum ertam materies caudici durtire multium cedir, magifque exalbida; Ramos patulo obfitu folis veftiunt, terna aut quina, interdum feptena, rarò octona ad coftam unam annexa, oblonga, acuta, ferrata, arrovirentia, guftu amaro, & nelcio quid proprii ac naufcofi habente, odore gravi, virofo, fed contuforum gratiore. Flores in patula umbella, non ingrati odoris, albi, pentapetali, toridemque framinibus ad luteum vergentibus & umbilico continentes exigua, plana, oblonga, communiter terna. In extremitatbus ramufculorum, & ad pediculos fiorum folent flepe nafci velut pediculi nigri. Multos ftolones emitici è radice.

Aquarum accola est, ut observat Theophrastus: Apud nos autem non tantum juxta aquas sed ad Low & macerias & sepes, alisque ruderatis & incultis locis nascittur, przeferum humechis & umbrosis. Maio Isospur. storet, interdum adhue Junio: Baccer maturescunt Autumno. Gemmas & folia tempestività admodum protrustic, minirum Martio & Aprilis initio.

De viribus & usu Sambuci integrum librum conscripsit Martinus Blockwitzius, cui titulus Anato-

mas ambuet.

Cortex Sambuci interior [Medianus Offic.] educit ferolos humores, unde & Hydropicos juvat. Vieti.

Turiones feu folia tenera in vino decocta, aut in acetariis filmpta non perinde funt edficacia, & imbecillioribus magis conveniunt. Idem in pulverem redacti, & ex jure Piforum pori duram alvum emolliunt. Cortex interior ambuftis impolius ad ardorem igneum extinguendum utilis effe perhibetur: Diofoorides folia recentia molliaque illita ex polenta ad ambufta commendat. Actuarius extinguences ambuftum sambucum imprimis laudat.

etiam ad recens ambultum Sambucum imprims laudat.

Flora difcutunt, emolium & refolvunt, fudoriferi ac anodyni funt. Ufus præcip, intrinfecus in Eryfipelate prezavendo & abigendo, quartana curanda.

Extrinfecus in colico dolore, in Eryfipelate combulti, &c. (impofiti) Schrod.

aux compun, AC. (unpoint) seeres.

Florum umbellam (inquir J. Bauhims) domeftici noftri polenta immergunt, frigunt, gratimq, inde parant edulium ac falubre. Poffunt etiam cibo aliquo permiferi, vel cum ovis frigit; nam blande dejectionem moliuntur. Reciccati verò flores fimul cum humiditate purgandi potentiam amitunt, digerend & atrenuandi retinent. J. B.

Acetum in quo flores macerati funt in cibis ventriculo gratum, appetentiam excitat, crassos crudósque humores incidit & attenuat.

Raccas

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

Bacca ittdem Sambuci alexipharmaca funt & fudorifera. Spiritus è baccis elicitus inter pracipua est diaphoretica; itémque antifebrile nobilissimum. Vinum ex eorundem succo vel mero, vel cum vino albo aut Rhenano composito mira prastat in hydrope. D. Needham. Scribit Camerarius succum acinorum admixtum julculo gallinae, in quo multum radicii Petrofelini decoxerit, & expressum plurimum conferre hydropicis.

Nuclei five femina Sambucina abstergunt ac per alvum & vomitum purgant vehementer. Decoctum corticis mediani Sambuci vel Ebuli cum Syrupo Papaveris ad fudores movendos valet. N. Narcotica diueticis vel diaphoreticis addita julores magis promovent, ut pater in theriaca & mithidatio cum opio. D. Bowle. Ad pedum inflationes. R. Folior. Sambuci q.v. coque in oleo cum

Ad Arthritin, R folia Sambuci, immittantur in ollam vitreatam, adeò ut fine plicaturis ollam impleant, optime sape premendo: tege operculo; per annum sub terra reconde: in superiori parte crufta deprchendetur, in inferiore oleum, quo nihil efficacius, sape probatum. Flores saccharo conditi ad idem valent. D. Hulfe è MSS. nondum edito.

Sambucus ventriculo minus nocua est quam Ebulus. Folia etiam non ità feetent, baccaque non

tantam evacuandi vim habent.

Succo inspillato è baccis Germani crebrò utuntur ad movendos sudores, & pueris etiam præbent cum pane: quo & quidam non infeliciter usi sunt in iis qui ad hydropem proclives suere. Coquuntur baccæ ex aqua, & cribro transmittuntur, denuóque coquuntur ad sapæ consistentiam.

Prunus in Sambucum infita, (fi Camerario credimus, qui se expertum ait) quamvis non facile comprehendat, fructus fert purgantes. Nobis neutrum verifimile, neque Prunum in Sambucum in-

compensation, fractus ert purgantes. 2008 fication verifiting, fraction en sanistical first comprehender; neue it comprehendat fractum purgantem ferre.

Contra Eryficelas apud noftrates in frequenti ufi eft fotus ex aq. Sambuci part, ij, & Sp. Vini part, Battone & experienta ejulmodi praxis intitur; quippe Sp. Vini aptus eft in naturalem ordinem reducere fubulitate fina & particularum motu diffortos cuits tubulos & fibras. Porro Eryfinem reducere fubulitate fina & particularum motu diffortos cuits tubulos & fibras. fipelate affectæ partes hoc medicamento sæpiùs levamen notabile sentiunt. Antonius de Heyde Objety. 16. Vilgare eft hoc medicamentum Londini. Ego fapisi utis fum ag flor. Sambuci um oleo Sambuci mixta & conquaffată, bono cum fucceffu; interdum addidi fi e baccis Sambuci. Non rarò etiam oleo Sambucino & Vino Canarino mixtis & conquassatis Erysipelate affectos curavi,

raro euam oreo samoramo ex vino Cantanno mixas ex conquantas Expipelare arceos citati. Communicavit D. Hulle, Izpe in hoc opere dictus, Iape dicendus. Ad febrem quotidanum, R Cortic. rad. Sambuci 31. Alari 3 iii. Cinnamomi 31. fl. coq. in lacte & propinetur paroxylmo incipiente. Mover fimul & femel vomitum & fecesfium. Chejinau

è Quercetano. Idem.

Ad combustionem R cortic. Median. Sambuci, quæ viridis est, q. v. decoque in oleo quousq. contabescat, add. ceræ parum, ità ut unguentum maneat lucidum; quod pluries sum expertus.

Hortus Edinburg. Sutherland. habet Sambucum humiliorem frutescentem foliis eleganter varie-

A. 2. Sambucus fruitu albo Ger. Park. fruitu in umbella viiridi C. B. Sambucus acinis al-

Jam descriptæ quoad frondem, flores & materiam fimilis est, nifi quod odorem attinet ad Ebulum quodammodo accedere videatur. At infignis differentia nota est, quod acinos ferat albos.

Tragus ex candido luteos dicit, ac in cateris vulgari fimiliem, nee mults vidan putat. Variat (inquit C. Bauhinus) baccis viridibus, in aliis albis vel ex albo flavescentibus. Sambucum baccis albis in Anglia observavit ingeniossifimus Vir & eximus Botanicus D. Leonar-

des Plucknet M. D.

3. Sambucus laciniata J. B. foliis laciniatis Ger. Park. laciniato folio C. B.

Folisis multifariam fiffis & valdè laciniatis à vulgari Sambuco differt. Flores alioqui & baccæ ei

Datur & Sambucus humilis five Ebulus folio laciniato C. B.

4. Sambucus racemosa rubra C.B. Park. racemosa, acinis rubris J.B. racemosa vel cervina Ger.

J.D. Quanquam cum vulgari Sambuco multa habeat communia, fic ut floribus & baccis vidua in re Botanica non verfato facile imponere poffer, folis tamen eft paulò minus fettidis. At in floribus & baccis clariffirmum diferimen. Flere enim nullam umbellam faciunt, ut in vulgata, dei in racemum oblongum digefti, flellari, colore ex albido in lurcolum languente. Bacce confimili modo

cemum obtorigum digetti, returar, concreta autore in incontin tanguente. Sur continui raracematim frequentes fincrefunt ex rubentibus pediculis, piga quoque per maturitatem coccinear, injucundi plane faporis, ex quibus novæ plantular fi ferantur progignuntur. In Alphisa Carinthiacis, montibus circa Genevam, & fyltris juxta maximum Carthufianorum comobium obfervarimus. Nafertur enim in montofis & algentibus locis, maximè in opacis uligi-

nofisque sylvis, Burgundiacis, Lotharingicis, Germanicis, &c.

Eosdem cum Solano situs occupare observat Tragus; unde intelligi potest fructus hosce frigidioris esse qualitatis. Camerarius quoq, testatur frigidas esse baccas, soporosos reddere edentes, multumque corum usum esse noxium; cui etiam subscribit Lobelius.

Cervam

Cervam Sambucum racemolam ficut & Solanum lethale magno defiderio inquirere fe didiciffe scribit Tragus. Ubi namque locorum eas stirpes provenire intellexit eò se confert. Hisce cervus unicè delectatur, folia utriusque non baccas decerpens, &c.

Præterea, (quod non minùs admiratione dignum est) observavi Cervum solum soliis harum plantarum vesci, non autem Cervam, nisi ca prægnans fuerit, & Cervam in utoro gestaverit, tum enim, &c. Trag. lib. 3. cap. 2.4. Sanè apud me fidem non inventunt quæ Tragus hoc in loco scripsir, quamvis se expertum affirmet: nec video quomodo hæc potuerit observare.

A. 5. Sambucus bumilis five Ebulus C. B. Ebulus five Sambucus bumilis Ger. Park. Ebulus five Sambucus berbacea J. B. Dwarf-Giver, 19 all-wort, or Danciwort.

J. B. Arbor non est, at neque frutex, sed verius herba, adeo tamen Sambuci æmula, ut illius nomen, pumilæ adjectione, apud Græcos, sub voce zauadala promeruerit. Raro hominis staturam affequitur, magna ex parte sesquicubito non altior, caule herbaceo, striato, Sambuci ritu medulloso, hibernis mentibus contabescente: ad quam accedunt & folia ordinatius disposita, è tribus quatuorve conjugationibus ad rachim annexis, imparíque extremo folio composita; odore graviore; quorum fingularia Sambucinis longiora, acutiora: pares tamen umbellæ albæ flosculorum quinquepartitorum, odoratorum, & nescio quid nucleorum Persicorum magmatis spirantium, sed esu vix ferendorum, ferrugineis apicibus, quos stamina sustinent candida: quibus fatiscentibus acini succedunt, per maturitatem nigri & torulis multis angulosi ante maturitatem, & pænè trianguli, post verò magis rotundantur, fucco suo manus rutilà quadam purpurà inficientes, semina continentes terna, altera parte gibba, altera angulosa. Radix longa, digitalis craffitudinis, non lignosa, latè sparsa.

Ad vias publicas, ínque agrorum limitibus & coemeteriis non rarò occurrit. Floret Junio & Julio: Locut & Baccas Augusto & Septembri maturat.

Easdern dicitur obtinere vires quas Sambucus, easque efficaciores. Cortices & seminula vim ha. Vires. bent educendi aquam. Conferunt igitur in hydrope, arthritide, caterisque morbis à sero ortis. Ad hydropicorum aquas educendas ab omnibus fere botanicis celebratur radicis & feminum decoctum.

Verim quoniam vehementiùs purgat, corrigi debet.

Infulum core. rad. Ebuli valdè violentum est, decoctum minus.

Cocturà, auctore Fernelio, vis ejus purgandi perit & exfolvitur. Post radicem (inquit Casp. Hofmannus) sunt acini & semen Ebuli.

Puto asparagos & folia etiam mitiora esse. Ebuli non minùs quàm Sambuci contula folia & impolita ambultæ parti eam perfanant.

Ad podagricos dolores leniendos valent & folia in lixivio cocta, atque exterius applicata in fomentis, ut nos etiam in parte experti fumus. Idem fed efficaciós præftat oleum feminis per expreffionem.

Acini ejus, ut & Sambuci tingunt capillum.

Ad Lienis affectus, R Aq. ftillat. radic. Ebuli, Cape circiter 3 iii. per decem aut duodecim dies mane jejuno ventriculo. Est experiment. D. Du Val D. Medici in doloribus, inflationibus & obstructionibus Lienis. Chesneau.

C. B. habet Ebulum fol. laciniatis, quam Pona Ital. ex horto Nobiliffimi Contareni ad eum mifit, Vide Ponam. In Horto Regio Parifienfi hodiè culta est.

CAP. III.

Pee-Tsjerou-Ponnagam H. M. P. 5. T. 23. p. 45. bacca tricocca.

н. м. Ajor Ponnagam species est, altiúsque excrescit, catteroqui ei valde similis. Fructus tamen à pracedentium specierum fructibus quodammodo differunt. Sunt iidem bacca tricocca, hoc est, ex tribus globosis lateribus constantes, ac si ex tribus globulis unitis sint formata, viridi-flavescentes, lanuginola, tria distinctis loculis semina continentes, subrotunda, nitentia, Nucleo intus candido.

Nascitur montanis Regni Malabarici locis, prasertim in Canjoer: semper viret, quotannis floret Locat. ac maturos exhibet fructus, mense circiter Augusto.

CAP. IV.

Baccifera Indica floribus umbellatis, fructu rotundo tricocco. 1. Karetta-Amelpodi H. M. P. 5. T. 33. p. 65. н. м.

Rbuscula est humilis, septem circiter pedes Geometricos alta, caudice tenui, albicante, furvo cortice obducto, ramulísque viridi-fuscis & geniculatis pluribus donato. Radix fibrata, nicortace outers, faminament with rates to generate purpose to the cortace outers, and a cardia, and gricans, amara. File genitinate circa translos provenium, oblongo-rounda, acuminada, cardia, denía, molita glabra, fuperné atro-vindia & fiplendentia, inferné fubvindia, indotra, infigida. Hofeuli candidi extremis furculis numerofi provenium, porreétique columellis umbella fipece panduntur, quinque craffis, acuminatis, intus candidis, extus rubescentibus lineolis striatis foliolis constantes, quinque staminulus albicantibus, subrubescentibus apicibus ornatis, mediam sforis cavitatem & umbilicam occupanabus, inter quæ fijus prodit purpureus, juperne bifidus. Floribus marcefcentibus aut decidentibus, eorum umbilica in fruttus excrefcunt; Baccas viz. tricoccas, rotundas, colore viridi-fusco striatas, ac nitentes, inodoras, insipidas.

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

Vires I ocus.

Tempus.

I neue Es

Vires.

Crescit locis arenosis & petrosis in Bessjour & Colecut. Semper viret, quotannis sloret fructimq,

tert, mente circuer auguno. Foltorum in aquia communi decocum fi exhibeatur, colicum dolorem potenter mitigat. Radix Foltorum in adue communi decocum fi exhibeatur, colicum dolorem potenter mitigat. Radix antidorum habetur adversis Serpentuni idus morfufve, fi in pera tantum geratur. Ex foliis & ra-antidorum habetur adversis Serpentuni idus morfufve, fi in pera tantum geratur. Ex foliis & radichos in oleo Olivarum coctis linimentum paratur, quod magnos tumores potenter digerit refol-

Pracedentis minor species

2. Katou Bellutta-Amelpodi H. M.

Superioris species est, sed humilior, alioquin ei valde similis, nisi quòd Radix albicans sit. Flores

Lacre Es

Crescit locis montanis & sylvestribus in Perate vidi, ac aliis Regni Malabarici locis. Quotannis floret fructumque fert, Julio viz. & Augusto mensibus.

CAP. V.

Frutex Brasiliensis baccifer fructu umbilicato tricocco, Juniperino simili. Manaca Marcgrav. Pison.

Maret.

Rutex est arborescens, cortice griseo, ligno mediocriter duro, sed fragili, qui in multos ramos dispergiur, & hi tidem in ramulos inordinate positos, in quabus sunt sola Pyri junioris foliis similità, dilute viridia, in frondes quasi disposita, nervo secundum longitudinem & venulis transversis vix conspicuis. Fert steem solitarie postum, è longo calvee prodeuntem, Suclieri Hollandici magnitudine, in quinque folia dissetum, staminus parvis in medio. Flos coloris est dilute di magnitudine, in quinque folia dissetum, staminus parvis in medio. Flos coloris est dilute purpuro-coerulei, vel ettam albi, nam in uno coderme frem transgiudine instar " uva spinate similar, similari similari similari periunturi, siavis odoris instar Violarum Martiarum. Frusim fert magnitudine instar " uva spinate similari periunturi, siavis odoris instar Violarum Martiarum. Frusim fert magnitudine instar " uva spinate similari periunturi, siavis odoris instar Violarum directioni qui successi qui su sinitari periunturi, siavis odoris instar Violarum directioni qui successi qui successi qui periunturi, siavis odoris instar Violarum directioni qui successi qui success permitut, mayo osofis inital violatum maritatum. rracino tet magmunine initar ture iprine, viridem, rotundum, cortice grifeo tectum qui fuperius quinque filturas habet, ut fruchus perfifiiras fiellam quinquanqualarem repræficiente: continet in fe tria grana feminis, magnitudine Lentis vel etiam majores, figura ellipticae. Radicem habet magnam, folidam & albicantem, cuius medillof. 6.7 habet in pulsare and the continuation of the continuation dullosa substantia in pulverem redacta magna in Medicina pollicetur & præstat: verum quoniam corpus nunis violenter supernè & infernè moveat non secus quam Scammoneum vel Esula non nisi robultiffinis homnibus eshiber foler, ique addits correctoris tum & jufta obfervata doft: ana-rore & acore non plane defitiuitur. Eadem in aquis macerata lavaera fuppeditat, quibus vagis rore & acore non plane defitiuitur. articulorum doloribus ex frigore potiffimum natis medentur. Inter vulneraria quoque à Brafilienti-

CAP. VI.

Frutex baccifer Indicus spinosus, trifolius storibus spicatis, fructu plano-rotundo tricocco. Kaka-Toddali H.M. P. 5. T. 41. p. 81.

Rbuscula humilis est, multisque ramulis rotundis, longè lateq, diffusis ornata, qui cortice atro-viridi cincti, & spinis insuper numerosis, brevibus, rigidis, acutisque muniti sunt Radix fibrata, atro-purpurea, graveolens, urens, ac cautificam vim haben. Felia terra fimul junca, longs ac fpinolis petiolis provenium, oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu crejunca, jungs ac ipinons peaus provenium, ouonigo-ioamua, acuminata in amout de-nata, craffa, denfa, glabra, fuperne atro virida, inferne fubvindia; nervis aliquot è cofta media albicante, & in averla parte aire extuberante, finifique rigidis obfità, in latera excurrentibus: odor fortis, fapor amarus, urens. Flofadi gravoolentes, candidi, è foliorum alis & fummis caulibus foica-tim exeunt, quinq, acuminatis ac expansis foliolis conftantes, totidem albicantibus, fammular, tra-ffenentibus cultima donatis medium consentibus; intere que floda prodit bensis fure-flore. uni cacain, quina communa a capaina noino commune, come internation permane, di feccaribus arcibus donats, medium occupantius; inter que fifus proti bravis, furcedus, cupidatis. Flocalis (incocatum Baeca plano-rounds, tricocce, virides primum, dein fubfufci coloris: intus continentur tria Semina oblonga, spadicea, saporis acris urentisq, membranaceis quibusdam pelliculis à se invicem sejuncta.

Nascitur in toto Regno Malabarico, locis viz. sylvestribus; semper viret, maturos fert fructus

Augusto & Septembri mensibus. Ex radice & viridibus fructibus in oleo frixis linimentum paratur contra dolores Arthriticos. Ex foliis in aqua cociis Balneum conficitur ad cachexiam, analarcam, pedum tumores cedematolos, fimilésque affectus, ex abundante sero natos, tollendos.

SECTIONIS

SECTIONIS III.

Membrum Tertium.

De Arboribus & Fruticibus bacciferis, fructu tetrapyreno seu tetracocco.

CAP. I.

De Vite vinifera.

Itis non à vino, ut voluit Varro quatuor de L.L. sed ut * Donatus à Viere, quod Festus * In Euruch. alligare, Nonius interpretatur, vincire & inflettere. Sanc Vitis lenta est facileque inflecti. All. 4.4 tur, unde & ea centurionum erat insigne, quo milites cædebant, uti ostendit Vossius in

Expuniong.

Vinum à vi, ut quidem feribit Varro quatuor de LL. Sic autem dicitur quia vim inferat menti :

unde Plinianum illud, Sapienitam vino ebumbrari. Aliis placet Vinum dici quafi vitinum à Viti. Ego
cum Voffio in Expunologico planè cenfeo Vinum dici ab \$10.9. \$10.9 verò effe à Punico & Hebrao jain, quod & fenfit doctiffimus Angelus Caninius. Etymolog. Voff.

J. B. Notior est (inquit J. B.) Vitis Vinifera quam ut describi debeat, sed gratificemur frigido subjechs Septentrioni: ut vel lectione novisse discant notissimi etiam ipsis nectarei liquoris parentem, De Vitimi qua nihil abjectius intuenti videri possir, aliena opis indiga, ridicarum & pedamentorum admi magnindine. niculo innitens, tortuolo stipite, fusco rimosoque cortice hiulca, que ubi tepidiorem benignioris coeli auram sensit gemmas protrudit, in Pampinos postmodum, ut familiari illis comparatione utar, Lupi falictarii abituros, minime tamen inamœna illa aspredine horridos, sed læto virore splendentes: ità uti diximus humo sublata, capreolorum beneficio adminicula sua complexa à contemptu vindicatum sese it; flosculorum suaveolentium quinque fibrillis herbidis, luteolos apices sustinentibus com-

pactilium [Cafalp. flosculos parvos & candidos ut Olea ei attribuit] racemis divitem colono spem excitat uvarum, quas aliàs, nè colori putes obligatam generofitatem, ochra, aliàs rubrica, aliàs nigritie tinctas, aliisve coloribus insignes producit; tanta talique saporum viriumque varietate quantam qualémque tam adversa quam secunda valetudine quotidie experimur. Florem (addit Cassalpinus) non in summo fructu sed in sede habet, ac plura semina in communi conceptaculo: Brevi tempore in magnam altitudinem crescit, ità ut nisi crebra amputatione coerceatur multitudine viticularum luxurians fylvolcat. Folia fert ampla, variè laciniata ut Ficus, quos Pampinos vocant.

Vitis Theophrafto, ut & Varroni, arbor est. Verùm cum alienæ opis indiga, nisi in propinquo fint quae arripiat, humi provolvatur, Arboris nomen non meretur, quamvis caudex interdum in humani cruris aut etiam femoris craffitiem excrescat. Prisci magnitudinis respectu arboribus annumerabant, qua revera arbores nonnullas vincit. Plinium attendamus id demonstrantem, Vol. 14. c. 1. Jovis fimulacrum in urbe Populonia ex una [Vite] conspicimus, tot avis incorruptum: item

C 1. 3078 infinitacioni in more ropionita ex una l'ytej compicinis, ou exis incorruptumi: item Maffilia pateram, Metaponi templum Junonis vidgineis columnis fetit. Etiam nunc Calis tedum Ephelia Diana feanditur Vite una Cypria, ur ferunt, quoniam ibi ad pracipuam amplitudinem exeunt. Nec eft ulli ligno diturturior natura. Hue pertinent quar de earum proceritate, ratmorum & palmitum mira extensione & denfitate habet. Nullo (inquir) fine crefcunt. Villa & domos ambiri fingularum palmitibus & fequacibus loris memorià dignum. Una Vitis Romæ in Liviæ porticibus subdiales inambulationes umbrosis pergulis opacat, eadem duodenis musti amphoris fœcunda. Ulmos quidem ubique exsuperant : miratumque altitudinem earum Aricia ferunt legatum Regis Pyrrhi Cineam facete lusisse in austeriorem gustum vini, merito matrem ejus pendere in

tam alta cruce.

De Vitium generibus.

C. Bauhinus Vitem dividit in sativam & sylvestrem. Sativa (inquit) alia major est, cujus plurima species; alia minor. Majoris uvæ & colore & magnitudine differunt: Alterius namque acini aut virides albicante(re, aut fulvi, aut fautran rubore ngireant, aut cerulei, aut fautrabents coloris: alia acinis oblongis magnitudine & formă Prunorum, que Pergulana dici potefi: alia rotundis iffq. vel magnis, vel parvis : alia acinis (un frequentioribus, alia ratioribus Sunt que granis aut vinaceis carent, interdum unicum vel alterum granum habent. Rarius uva barbata reperitur. Minor verò est acinis nigris, rarissimè albis aut fulvis, nucleo minimo ac molli. Sapore etiam differunt, ut dulci, acerbo, muícato, que Vitis Apiana Plinio.

cunci, accino, mucato, que vius rapiana rimito. In foliis quoque differentia eft, alia majora, profundiùs incifa, ut Italica, folis ad pediculum ufq, in lacinias acutas divifis, alia minora funt. Sic alia tenuiora, alia craffiora, alia viridia, alia rubentia, alia maculata, alia ad tactum duriora, molliora, alia lavia, alia denique fubbirfura. Hactenus C. Bauhinus.

Xxxxxx

1614 De uvarum generibus breviter "Plinius, Uvarum genera magnitudine, colore, saporibus acinis innumera, etiamnum multiplicantur vino. Hic purpureo lucent colore, illic fulgent roleo, nitentq * L. 14. c. 1. viridi. Candicans enim nigérque vulgares: Tument verò mammarum more bumasti: Prælongis

dactyli porriguntur acinis, &c. in confesso fuit, cum (ut rectè Plinius) totidem pane sint quot agri, & nova indies producuntur

Columella & Plinii avo celeberrima apud ipsos videri possunt. Utriusque autoris consensu principatus datur Ammais propter firmitatem sensoque proficientem ubique vini ejus vitam. Quinque harum genera, &c.

Proxima dignitas Nomentanis, rubente materia, quapropter quidam rubellas appellavere vi-

neas, ecc.

Apians apes dedere cognomen, pracipuè carum avida, &c.

Apians apes dedere cognomen, pracipuè carum avida, &c.

Atque hactenus, inquit, potifitma nobilitas datur peculiaribus atque vernaculis Italia. Cartera

Atque hactenus, inquit, potifitma nobilitas datur peculiaribus atque vernaculis Italia.

Cartera

Atque hactenus, inquit, potifitma nobilitas datur peculiaribus atque vernaculis Italia.

non opus est plura huc transcribere.

Nomina Vitium antiqua speciebus hodie notis & ob nobilitatem pracipue cultis accommodare perdifficile foret nè dicam impossibile. Nos ergo, quibus nec otium nec facultas suppetit, id non tentabimus. Nonnullas tantùm vites quas inter le & ab aliis omnibus species diftinctas esse suprementability.

Visis Corinthiaca sive apprima 1. B. Uvæ passe minores, vel Passulæ Corinthiacæ C. B. Uvæ Corinthiacæ Park. The Currant Dine.

Foliis est (autore C. Bauhino) rotundis, crassis, subtus incanis, in pauciores lacinias obtusas di-

vits.

Lobelio Corinthia quæ vocatur uva, nomen patrium teftata, effigie nihil planè differt à communi. Sed algidioris coeli impatiens, gracilitate tantimi racemorum & exviliate acinorum fuperatur, qui gigartis carent, funque emess ut quedam Mala Granata arillis vacua. Botri enim five racemuli spit conflantur acinulis Piperina aut Sambucina grana æquantibus.

Ebrodunentis hiftoriæ auctores hue etiam referrunt. Uvas paffas Indicas gigartis carentes C. B. Oper focuments D. Georgia Whate European transfers.

Quæ sequentur è D. Georgii Wheeler Itinerario translata sunt.

Uvæ à Corintho denominatæ circa urbem eam hodie non inveniuntur crescentes, ab incolis forte neglecæ, quia defini mercatores quibus eas divendant, noc enim operæ pretiun foret vites colere, non permittentibus Turcis naves majores Sinum Cerimbiacum ingredi. Vites quibus innascuntur aliarum similes sunt, soliis duntaxat nonnihil majoribus. In Zacyntho, Cephalonia, Nathaligo, Mesalongia & Patris præcipuè coluntur, ubi tum incolæ ex earum mercimonio quaftum faciunt uberrimum, tum Venetis ex earum vectigali ingentes reditus quotannis accedunt. Siquidem Zacyntii nmum, tum veneus ex carum vectigan ingentes reatus quotannis accedunt. Siquidem Zagnitiinfular folius annua vindemia quinq, aut fex navigiis majoribus onerandis fufficit: Cephalonia tribus aut quatuor: Nathalige, Melalongia & Patrae uni. Pretium in mille pondo Thaleri feu Coronati plus minus duodecim; tantundem etiam Venetis pro tributo feu portorio dependitur; qui ex
hac fola merce lucrari ferunur quotannis quantum Claffi fux inftruendes & alenda fufficiat. Ure
une in his infuls columne ingra dustrava funz manuris Plasantia Isalia buine moacia alba vidiffi moquæ in his infulis coluntur nigræ duntaxar funt, quamvis Placentie Italiæ hujus generis albas vidi fle me mini: Sunt autem omnes apyrena. Augusto mense cum maturuerunt decerptas humi stratas ranore fine some autem omnes apyrena. Auguno meme cum maturerum cecerpes num intatas ranote fine exficant: ficcatas & à fordibus repurgatas colligunt, & ad apotheca (Serregile vocant) de portant eádque per foramen in tecto ad id relictum uvis deliper immiffis feu infufis ad fummum ufque replent, ubi fuopre pondere fubfidentes adeo coherefount brevi, ut quando eximendae funt ferramentis acuminatis effodi requirant. Cum in dolia infercienda funt ut venundentur mercatoribus & aliò transmittantur, nudipes aliquis in vas infilit, uvasque sensim immissas conculcando premit & confipar, ut in angulum coatis dolum plures capar, & aere exclus fructus fuctus incorrupti durent. Hac de vite Corinchiaca ad nos transmitt D. Tancredus Robinjon.

2. Vitis folio Apii J. B. laciniatis foliis Park. The Parlien-Dinc.

Peculiaris folii forma hanc Vitem facile ab aliis dispescit, quippe non tantum plerunque minus Vitigineis vulgaribus, fed & profunde diffectum, ex pluribus quodammodo folis apparatum videri possit, singulis segmentis in Apii foliorum formam subdivisis, ità tenuiter, ut plurimis etiam vinitopous, migun ieginais ia ann aonainn iorinain accurain, iar ceimier, ac parinis cutair ribus, quibus obtuli, non agnoferentur pro folis vituim, rará fan divifiat. Beros fert albos, donatos acinis fatis magnis, non multum compactis, fed paulò rarioribus, valdè dulcibus &

Varietas potius Vitis à satione initio orta quam distincta species videtur: verum quoniam ob elegantiam suam & raritatem spectabilis nec minis ob uvæ præstantiam jamdudum nobilitata & ab omnibus expetita fit, fine focali mentione & defeription pratermittenda non fuit. In Catalogo Vitium celebrorum à D. Taner, Robinson ad me transmisso hanc speciem Canadensem cognominatam invenio. Quod fi Canadensis originis sit, proculdubio non accidentibus quibusdam sed tota specie à reliquis vitibus differt. Forte tamen ideo Canadensis cognominata est, quia à Cornuto

Canadentium plantarum historiæ inféritur.

Lib.XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

1615

3. Uva passa major Couas G Gracis forte C. B. an potius, Uva acinis oblongis magnitudine & forma Prunorum eju[dem ?

Hæ magnitudine eximia, sed præcipuè forma Olivæ Hispanicæ aut Pruni æmula; ab aliis omnibus uvarum generibus sacilè distinguuntur.

Hæ sunt (ut puto) quæ ad nos ex Hispanis Uvarum insolatarum [Raisins of the Sun] nomine deferenciur. Eas autem hoc mode exficant, Bororum feu recumorum quos ad hunc ulum deltinant pediculos ad mediam partem transferim incidunt, adedo, facci nutriti magnam partem intercipientes impediunt nea du vas copiole affluat fed parce admodum derivetur. Racenos femifectos in vite pendentes relinquunt, donec paulatim calore folis & alimenti inopia exficcentur: cum sufficienter exsiccatos senserint demetunt & in vasa recondunt.

4. Vitis fylveftris Virginiana Park. fylv. Virginea Park. The wild Dine of Virginia.

Labruscis seu Viti sylv. Europææ cætera similis, acinis solis differt, qui minores sunt, pauco succo, gigaris verò duplo majoribus. Harum tres species seu varietates sunt, 1. Acinis albis minoribus. 2. Acinis majoribus ceruleis, acidioribus. C. Bauhinus è contra ex Hariot. descript. Virgin. Uvas tenues acerbas facit, majores dulces. 2. Vitis Vulpina dicta, cortice rugosiore folio parum dissecto sed duntaxat serrato, acinis albis vulpem obolentibus & respientibus.

5. Vitis sylvestris trifolia Canadensis Park.

Orcu & flagellis, necnon (candendo modo cum reliquis Vitibus fylvestribus convenit, foliis differt, dimidio minoribus, tripartitò duntaxat divilis, ad pediculum ufque cui infident oblongum, glabrum, pertingente incilione, adeò ut terna videantur in unoquoque pediculo folia, craffiulcula, obscurè virentia. Fructus ut in reliquis sylvestribus pauca carne, cute & vinaceis crassis constat.

Uvarum genera in Anglia hodie maxime celebria, quibus comparandis 🔗 colendis Vinitores præcipuè operam dant, sunt,

1. Moschatellinæ albæ & rubræ, The white and red Muscadine. Sapore dulci sunt, carne firma & folida, tum acini, tum racemi maximi funt. Parkinfonus racemos nonnullos fex libras pendentes observatos tradit, acinos dimidiam unciam

2. Parvæ nigræ feu Corinthiacæ, Che fmall black Gape, og Clufter grape, og Currant

3. Uva Canadenfis feu Apii folio. The Canada og Partip grape. 4. Uvæ Frontinianæ duûm generum, albæ & rubræ sapore sunt delicato, quod vel vinum inde ex-

pressum declarat generofissimum & moschum redolens.

5. Aurelianenle rubrum & nigrum, The red and black Oleans.
6. The Hailin of the Sun-grape. Uve infolando in vice pendentes exticcari folitzemaxins funt tum acinis, tum racemis; colore per maturitatem rubente.

7. The Burlet-grape. E maximis eft, alba, omphacio magis quam vino idonea. Æstate ta-men fervida maturelcens mitis & palato grata evadit.

8. The Name be Arthois. Uva Arbofiaca rubra five nigra J. B. à loco in Burgundia ejus nominis dicta spectanda pulchritudinis sunt: acini magni, sublongi, ovales, carne firma, dulces tamen. Difficulter maturescunt, ideòque frigidioribus locis non conveniunt.

9. The Buttarobe grape. Uva est alba, dulcis, speciosa, præcipuæ æstimationis circa

Parifice

10. The Mulcate grape. Uvæ Moschatæ, Apianæ Plinio, C. B.
11. The Canary grape. Uvæ Canarinæ à Rheno huc translatæ.

Dantur etiam Uva non tantum cuticula exteriore nigra, sed & succo interiore ex purpura nigricante seu sanguineo.

Quod ad locum attinet, Vitis (ut rectè Dodonaus) coelo calido latatur; aftuoliffimum tamen Locas: sand au nocum arunet, vius (ur recre Doconrus) certo canco teratur; attuonimum tamen i non dolidera, frigidum verò & glaciale non fultinet. Eleganter Columella, Viem noc acteris fripitibus jure præponimus, non tantum fructus dulcedine, led citam facilitate, per quam omni pane regione, & omni declinatone mundi, mit tamen glacial vel præfervida, curæ mortalum relponder: tamque felix campis quam collibus provent, & in denfa non minus quam reloluta, læpe etiam gracili arque pingui terra, ficeâque & uliginosà. Deinde que cur regionis fatui celt folive retectiu mu gengus, Viris, mu altura conventi servante qua cont i consecutiva control control productiva conventi servante. spectu tum genus Vius, tum cultura conveniat exponit, que apud ipsum requirenda omitto.

At si voto (inquit) est eligendus vineis locus & status cæli, ut censet verissime Celsus, optimum

est solum nec densum nimis, nec resolutum, soluto tamen propius nec exile, nec lætissimum, proxiet noum nec entem mins, necrosciaturi, route d'anter pous ne exace, nec tatumant, prota-munt amen uberi, nec praceps, fimile tamen edito campo, nec ficcum, nec ulignodium, modicé tamen rolcidum, quod fontibus non in profundo terre l'acturat, ted ut vicinum radicibus humores idibumnifire; eumen nec amarum, nec fallium, ne faporem vini corrumpat. Crelum porro neque glaciale vine, nec profus attuolum defiderat, calado tamen pontis quam frigido latatur, imbri-sus magis quam ferentiatibus offendutur, se folo ficco quam nimis pluvio elt amacor: perfatu modico lenique gaudet, procellis obnoxia eft. Hactenus Columella.

Quò regio calidior eft eò Uvæ feliciùs maturefcunt, & fucco meliùs concocto vinum generofius

prabent, modò calor non fit intenfior quam ut eum vitis toleret, ut in Indiis, Arabia felice, Ægypto aliifo, regionibus intra vel prope Tropicos jacentibus. Hinc in Hispania, Gallia Narbonensi, Italia, Xxxxxxx 2

Vires.

Sicilia uber est potentis vini proventus: in frigidioribus, ut Gallia parte Septentrionali & Belgio vinum tennius est & oligophorium. In Anglia, ubi vites palmitibus luxuriant, & uvarum etiam feraciffime funt, ob defectum tamen caloris succus plerunque crudior est & acidior quam ut ex co vinum fiat; nisi vices parietibus affixæ, hinc Soli meridiano expositæ, radiorum tepore reflexione reduplicato foreantur, inde à ventis Septentrionalibus & Orientalibus parietum objectu defendantur; aliasve in colle ad Meridiem prono & à prædictis ventis tuto statuantur.

De Vineis instituendis, de seminum electione, déque Vitium pastinatione, positione, pampinatione, ablaqueatione, putatione, reliquique cultura prolixè agit Columella, aliíque rei ruftica ferip-

tores, ad quos Lectorem remitto.

Vites autem, pro loci genio, vel 1. arboribus maritantur, ut olim Ulmis & Populis; Nunc dierum in Lombardia Italia agros frumentaceos adeò denfis arborum ordinibus conferunt ut desuper intuenti fylvæ videantur; juxta fingulas arbores vitem statuunt, quæ ramos ejus conscendat; Vitium autem palmites ab arbore ad arborem traductos fibi invicem connectunt. Inter arborem ordines tritipainties an aloue at a toutient damages has invested to the product mellen, frament, uvarum, light. Huptifinoti vites Arbuities very Vetenbus dicta funt. Vel 2. Pergulas & ambulacra opacant unde Pergulame dicta. 3. Vel ver vetenous aictæ junt. vei 2. rerguias oc amouiacra opacant unde rerguianæ dickæ. 2. Vel tribus jugis incumbunt, quæ pedamenns canteriifque tranfveris conftant, ifque vel direchts tantum, vel in latindinem etiam fufis, cupifmodi vites Complaviatæ dicuntur. Vel 4. palis perticifque firmantur; altitudine humana aut alicubi etiam majore: cupifmodi vineas in Germania fecus Rhemun & alibi plurimas vidimus; quæ lupuleta noftra apprime referrent, ni perticæ humiliores effere

Denique nonnullis in locis, ut circa Monspelium, stat per se vitis sine ullo pedamento. Stipites
Denique nonnullis in locis, ut circa Monspelium, stat per se vitis sine ullo pedamento. Novi autem hervix excedunt cubitum, & palmites veteres fere omnes quotannis abdianduntur. Novi autem hervix excedunt cubitum, se palmites veteres fere omnes quotannis abdianduntur. barum modo vagantur per arva, & fuccum terræ paffim uvis bibunt, ut Plinii verba ufurpem. Hu-

jusmodi vinez Saliceta nostra zmulantur. Norum est (inquir Palladius) majores uvas, pulchræspeciei, grani callosi & ficcioris ad mensam; feraciffimas verò, & cutis tenerioris, & fapore nobiles, & maxime quæ cituis deflorescunt, vindemus

esse servandas. Vitis vinifera folia cum claviculis trita & impolita capitis dolores mitigant, itémque fromachi infarmationen & ardoren cum polenta. It is igum etam folia per fe impofita prarfant, quippe que refrigerandi adfringendique vim habent. Potus eorundem fuccus juvar dyfentericos, languinem exremgeratur autumpendue und mann. Anderstein aben autum, quz velut gummi elt, quz-creantes, flomachicos, & multiers malacial aborantes. Lachyma vitium, quz velut gummi elt, quz-que circa illarum caudices concrefeir. [in vitibus noftris hujufmodi gummi fiponte extidans non inque circa illarum caudices concretet [in vitious noitrs nujuimost giunim i ponte extudans non invenitur] ex vino pota calculos pellis, inincià lichenas, pforas, lepráfque nitro afficto prapara
tas fanat. Eadem cum olos fapius pilis illitis pfilothn effectum habet; maximéque liquor quem
accenfa farmenta vitum viridia exfudâtumt, quo & peruncta myrinecas tolluntur. Cinis autem
accenfa farmenta vitum viridia exfudâtumt, quo & peruncta myrinecas tolluntur. Cinis autem
afarmentonum & vinaccorum
circa federm condylomatis & thymis illitus exa ceto medeuri.
Armentonum & vinaccorum
prodeft & luxatis ac viperarum morfibus; quin & contra lienis inflammationes facit cum Rofaeco,
Ruta & aceto impofitus. Plures adduc cineri & lixivio ex eo parato vires aferibum Botanici; veprin quin circes lionorum eorfiment livivia non multum jurer fe differe nobis videntur. rum cum cineres lignorum eorumque lixivia non multum inter se differre nobis videntur, nisi quatenus Glem fixum copioficrem aut parciorem contineant, eas omittimus.

Uva, ex fententa Galein, quemadmodum inter frudus Autumnales principatum obtinent, ità

fugachus omnibus magis nuruitut, minimimque pravi fuca habent, pratirim cum exadam naturitatem fint adopte. J. B. Qualibet uva recens alvum turbat & floraschum inflat ideoque earum efus in febribus interdictiur: qua verò decerpta aliquandiu pependit, propterea quòd ca ventidatione mag-na humiditatis portio deceffit, innocentior eft, ac rum flomacho utilis eft, tum appetentiam ciborum restituit, atque adeò ægris languentibusve proficua; & alvum emollit. Cæterum magna est inter uvas differentia, dulces enim magis nutriunt & corpus pinguefaciunt, ventriculum inflant &

alvum subducunt: Austera è contra parum nutriunt & ventrem cohibent.

Memini me alicubi legisse Matronam quandam Germanam toto vindemiæ tempore per unum aut alterum mensem, quo uvis victitabat, nullum omnino potum haurire solitum, unde patet uvas

Uvz Palfe non à patientia dict funt ut vult Plinius, quafi folem palfer, fed à pando quòd ad folem expandantur. Monipeffulani Uvas Palfas hoc modo parant, Racemos binos hinc illinc filis ligatos expandantur. vitiofis acinis forfice detractis, ferventi lixivio, addito olei paululo immergunt, quoad flaccelcant tanum & corrugentur; deinde perticis imponunt ut ficcelant, a copo firaduum quaridulume intanum & corrugentur; deinde perticis imponunt ut ficcelant, at columbia docet, F. B. Uvæ paflæ, vinaceis exemptis alvum leniunt; pedoris angultiæ, fulfi, exasperatis faucibus & renum vesicæque vitis maxime conveniunt, unde & Petifanis dietis immilicenur. Zibebe diche h. e. Paffule maxime feu Damafcene exemples iggartis in aqua fontana quel fullatia convenienti infula, potum agrotis exhibent fatis gratum, fitique convenientem. Paffa apyrenz Corinchiace dictaz aciditate grata commendabiles, refrigerant magis & febricitantium juf-culis utiliter incoquuntur. Gigarta vim habent addrictoriam, conveniúnte, in vomitu & alvi fluxu, five intrinsecus, five extrinsecus adhibeantur (torrentur sci. ac teruntur.)

Vineces, id el, filique cum gigartsi en experiefione multi refidue, magnarum virium perhibentur in arthutus doloribus fedandis, it membrum affectum vinaceis per fe calefoentibus imponatur.

Uvæ passæ calore suo acri & penetranti dences & gingivas vellicant, maléque afficiunt; & fre-

fermentatus vinum vocatur, quod nomen à Graco कि factum est, spiritu leni in v mutato, कि autem ab Hebrao jain, ut jam diximus.

Vini ulius & facultates explicare omnio fupervacuum effet, cum non poffint non omnibus effe notifimi. Liceat tamen hic inferere Obiervationem à D. Hulle ex Antonii de Heide Centuria obiervationum quæ tertia in ordine eft descriptam & ad me missam. Ad Aphthas pratermittendum haud hud videtur, quòd in quibuídam ægris aphthoía crusta non crassa lingue & palato adeò pertinaci-ter adhæret, ut lenientibus gargarismatis scil. à decocto Raparum, Hordei, &c., quæ contra Aphthas ter admeret, itt termentuom gargamman int. a ucocoo reaparum, a roccoo reaparum, a communitation maxime conductum, intra paucos dies abbergeri haud pouterat, agri licer à febre inmuftes effent, brevi tamen fugatur potu vini Gallici: quia particulæ aphthofæ fubinde acriore fiimulo ad fiu libe-

rationem egent.

Genera vini Veteribus celebrata recenfer Plinius lib. 14. c. 6. D. Augustus (inquit) Setinum cunctis pratulit, & secuti Principes, confessa propere experimenta, &c. Nascitur supra forum Appi [Setia oppidum est in colle à Terracina quinque millibus dissum ; hodte Sezza] Antea Cacubo erat generolitas, celeberrima in palustribus Populetis, sinu Amyclano, quod jam intercidit & incura coloni, locique angustità, magis tamen fossa Neronsi &c. Secunda nobilitas Falerno agro erat, &c ex eo maxime Faustiano. Exolectic quoque hoc copie ponits quam bonitar. Rudentium. Falernus ager à ponte Campano lava petentibus urbanam coloniam Syllanam, nuper Capua contributam incipit. Faultianus autem circiter 4 mill. à vico prope Cedias, qui vicus à Capus Continuatan interest. Australias autori citere 4 mills a vice piete Cours, qui ribus a Sinuellà 6, millibus abelt : nec ulli in vino major autoritas. Solo vinorum flamma accenditur. Tria ejus genera, Aufterum, dulce, tenue. Quidam ità diffinguunt: Summis collibus Gauranum gigni, mediis Fauftianum, imis Falernum. Non omittendum autem, nulli corum que celebrantur. gigni, means rauntantini, mus raternum. Avon omittenuam autemi, mun countin que ceteoatama u pucundum faporem uve este. Ad tertiam palmam variè venêre, Albana urbi vicina preducica ac rara in austero. Item Surrentina, in vineis tantium nascentia, convalescentibus maximé probata proper tenuitatem, salubritatémque. Tib. Casar dicebat consensis medicos ut nobilitatem. Surrentino darent, alloquin effe generolim acctum. Certant Maffica aqué ex monte Gaurano Puteolo Baisfique pro-fpechantia. Inter Greca vina maximè celebrata finere Maroneum in Cherfonefo Thraciae, Thaffum, Creticum, Coum, Chium, Lesbium, Icarium, Smyrnaeum, &c. Inter Afiatica Cyprium, & montis Libani vina. Reliqua genera vide apud Plinium loco citato. Nostri enim institutti non est omnia Libani vina. Reliqua genera vide apud Plinium loco citato. Nofiti enim infittiuti non est omnia vini genera quorum nomina apud Veteres & Recentiores cocurrum enumerare. Sufficia tiliqua corum que apud nos hodie in usita & pretio sint bewriter indicasse. Ea sunt è Gallicis 1. Parisinum, tenue & oligophorum, ubi bene maturum grati saporis & studiosis aptum, son le Paris, Champagne: 2. Campamm onnium Gallicanorum delicatissimum: 3. Bardegalense seu Gravanum. Communo Cantet 1901ne, og Organis Bline: 4. Funum Bargundiacam, Diurgumby 1901ne: inter Burgundiaca utem primum locum obtine seu seunense, secundum vulgare proverbium Vinum Belenese supernossimum eccentes. 5. Funum albam culgare, Common sonite 1901ne. 6. Vinum Frontiniamum, generossissimum & moschum recolens. 7. Vina Austelmanssia magni funut in Francia ob generossitatem & supernistage, Vinum Eremiticum.

Ex Hilpanicis ustatistima & notiffima funt, 1. Canarinum, Canary Sack omnium laudatissimum, generolum & lene, natura amicum. 2. Malacense vetus, Malaga Satt, pracedatifimum, generolum & lene, nature amicum. 2. Malasenje vetus, Mpalaga Batti, pracedente etiam opimius & priguius, at it copiosè limarur caput gravams. 3. Xeraum, MptruyBatti, auflerius & palato minus gratum. 4. Almenje, Mittanti Mine, rubrum & craffun, palaro quidem graum, at formacho minus utile & caput gravans. Huie non mulcim diffimile eft genus illud, quod noftratibus, Cent-Muite dicitur. Nominis ratio mihi nondum cognita. Adfertur
etiam ad nos ex Lufitanti vinum Porumeli Potto-pogr Pilme, fed ratus. Vinum Madere Infulse
ex majori parte in Americam transfertur. Ex Italicis pauca importantur, ex Heturia Vinum filmen filmentitumn rubrum, fomacho commodiffimum & in convicibus daluberirimum. 2. Verdea dictum, tiden ex
Heturia, album, dulce & lene, magis gratum palato, quam flomacho utile. In Italia pla celebrantur. Venetiv in Malasticum, Malastic Canarino servicimum servicim. tur, Venetus Vin. Malvaticum, Malvasia, Canarino proximum, non in Italia natum sed in Creta intul, voncuis en transcontina, transcontina,

Ex Germanicis Rhenana sola aut non procul à Rheno remotæ originis ad nosimportantur, ut Nicrinum Petcar Wine, Rinchovianum, Hochamore, Mosellanum, & Baccherac.

Nicinium gettati zumte, kincnovianium, Hochamore, Mofellanium, & Baceberae.

Vinum autem alius potulentis quibulcunque Cereviius, Melicirato, Pomacco, Apini, ceterifque è frudibus factitis tum voluptatis tum falubritatis refipedu longè antecellit. Ninc dierum vina aufleriora quamvis palato minus arrideant, ventriculo tamen commodioni & cibo concoquendo magis idonea cenfentur; ut vina rubra Gallica & Florentina, quæ afportufenla & flyptica lingue & pazio fentinunt; quam alba, que lenia & dolica. Verium fomma que de vinis dida funt Re dahuc dicenda reflant perfequi vellem huic foli hiftoriz non unum volumen fufficeret. Oui plura velir legat Andrea Recia enduffillum gous de Vini generalis da non 1608. Rome inprefilum, in quo legat Andree Bacci eruditiffinum opus de Vini generibus Anno 1796 Roma imprellum, in quo quicquid ab Antiquis & Recentioribus de Hiftoria Uva prodium occurrit complexus est, una cum Observationibus plutimis propriis & animadversionibus in Vina Gracca, Italica, Hispanica, Gallica & Rhenana, corundom culturas, locos, nomina, varios preparandi & tractandi modos, morbos & remedia, vasiorum veterum & novorum multiplicem varietatem, cellas, &c. respicientes.

Omphacium Veteribus fuccus erat acerbæ & nondum maturæ uvæ, Sole reficcatus & denfatus ad confilentiam Rob. Recombinities of fucus Uva immaurae expreditis, colatus, in dolla reconditus, & vale claufo afferwars. Urumque refrigerat & ficcast; pos non ad medicamenta tantim fed ad ciborum condimenta & infindus unile elf, naufeam ac dib faftidium tollis, appetentiam excitat, alvi fluores reprimit, ardores stomachi aliorumque viscerum mitigat, non modò intus sumptum sed &

Dioscoride autore, Omphacium Veterum oculorum claritati confert, eorundémque scabritia & angulis arrofis, quod hodie de pomorum sylvestrium agresta verum experimur.

Schroderus Omphacium calidis morbis omnibus feliciori juvamento effe air qu'im acetum, quod prater refrigerandi vim & caliditate acri pollet, secus ac Omphacium.

Sapa, Gracis 44442 & negitor ingenii non natura opus est, musto usque ad terriam partem men-

iura decocto. Plin. l. 14. c. 9. & l. 23. c. 2. Xxxxxxx 2 Defrutum Defrutum Columella idem est quol Sepa Plinio, nimirum mustum ad tertias decoctum. Plinius Defrutum à Sapa distinguit, quod sit mustum ad dimidiam decoctum. His addit Palladius, Caranhm, quod ait fieri cum duabus partibus deperditis tertia remanserit.

HISTORIA PLANTARUM.

De viribus & usu Sapæ nihil attinet dicere cum jamdudum in desuetudinem abit.

Lora Gracis Juriese leu vinum secundarium, fit ex maceratis aqua vinaceis. Tria ejus genera Plinio. Decima parte aqua addita qua mutti exprella fit, & tià note ac die madefatis vinaccis, raffulciu pralo lubedis. Alterum, quomodo Graci factitavere, tertia parte ejus quod exprellum fir addıta aquæ, expressoque decocto ad tertias partes. Tertium est fæcibus vini expressum, quod fæcatum Cato appellat.

Spiritus Unis. Spiritus vin et Aqua Viræ est liquor è vino destillando in vasis idoncis elicitus. Calidus est & ficus, penetrantifismus. Eximi usus namini deliquis, ut vel naribus admotus odore fico animam reficus, penetrantifismus. Eximi usus namini deliquis, ut vel naribus admotus odore fico animam reficus, penetrantifismus. vocet, in cordis palpitatione ac tremore; resistit putredini, in tantum ut carnesvel cadavera ei immervocet, in coros paintatuone ac tremore; teanor purreum; in tantum ut cartes ver cauavera enimer-fa, din fervari poffini incorrupta; finitus languentes refocillat, apoplecticos & comane opprefiso uvat. Extrinecus refoivit tumores frigidos ac fierrhofos, arcet coagulationem fanguinis in contufionibus, cruorémque refoivit ac difeuit. Nimis copiose & frequenter pro potu ordinario fumptus calorem naturalem paulatim extinguit, ventriculi tonum relaxat, appetitum prosternit, totamque natura economiam subvertens tabem & mortem inducit. Menstruum est (ut vocant Chymici) hoc eft, folven, ad induras extrahendas alique nobilifirmum.

Accum fi ex vino vel in loco nimis calido detento, vel diutuis refervato, vel Soli expoito. Arte

fit cum vinum aut cerevifia coquitur, refrigeratifque fermentum, aut panis calidus hordeaceus [qui unus omnium pravalet] aut Pifa, aut Hordeum toftum imponitur. J. B.

Aceti usus frequentisfimus est & fere quotidianus in cibo & medicina : in cibo ad condimenta & intinctus. Appetentiam cibi excitat, & concoctionem promovet acidum ventriculi, quò cibi maximè

conficiuntur, roborando.

In medicina usus est ad aftum sebrilem contemperandum, putredinem arcendam, phlegmaticos & glutinosos humores incidendum, ut exscretioni & expectorationi habiles sant. Extrinsecus scabiem, pruritum, herpetem, &c. calorem eorum contemperando, & malignitatem corrigendo íanat. Nervis, nervositque partibus inimicam eft : corps guoque extenuat, unde macilentis ejus ufus incommoduselt. Mem. rabiis in hanc rem eft hiftoria quam narrat F. Strada de bello Belgico 1.8. Chiapinus Vitellius generalis caftrorum præfectus sub mediam fere ætatem, increscente adeo mole, ut fascia è collo demissa sufficiente este venter, videns inde quotide tardiorem se reddi ad belli munia, vino sua sponte sibi interdicto, acetum exinde bibere ad vitæ usque sinem perseveravit, effecitque ut detumescente abdomine, defluentéque ventris pelle, qua ipse se thoracis instar involvebat, octoginta septem librarum pondo decrevisse compertus sit.

Ad suspensos aut susfocatos etiamsi spumam emittant, da bibendum acetum mulsum cum Pipere,

aut Acetum cum pulvere Pulegii & Pipere. Tres servatos vidit Christophorus à Vega. Chesneau. Ad tineam R Zinzib. 5iii decoque in Aceti acerrimi & Butyri ana thβ quousque Acetum sit consumptum: deinde contunde & cum Butyro fiat ung quo manè & serò tinea inungatur, & intra quatuor aut quinque dies fanabitur, (inquit lib. Arcanorum) Idem, Observationes è Chesneau ex-

cerptas transmist D. Hulse.

Vaporis aceti in peste usus est eximius de quo medici consulendi.

Pro Tartari Hiftoria, ulu, præparationibus, &c. vide chymicos scriptores; plenam uvæ hiftoriam scribere mihi nec locus nec opportunitas eft. Tartarus eft vel albidus vel rubescens; albidus magis æstimatur, ut purior & minus terrestris; optimus è Germania desertur. Ejus pærparationes habent facultatem attenuandi, incidendi, & aperiendi. Cremore Tartari ad 5 B dato ardor ventriculi jam desperatus suit sublatus. Ettmuller. prax.

Ad fingultum ex inanitione R Vini Hispanici & Sacchar. q. f. f. Syrup. sumat æger frequenter. Ex Manuscript. D. Page, Medici Suffolciensis. Bulimos curatur optime per Vinum, quod quo vetustius eo melius. Malvaticum præ cæteris

In pica & malacia specifice commendatur à quibusdam aqua pampinorum vitis vere ex vitium sur-

culis stillans.

Quidam fani fiti matutinæ funt obnoxii, hos optime curare folet hauftes vini Abfinthitis. Tumor cancrofus omnino curatus eft in quodam viro mihi familiari ex ufu vini Rhenani $\,$ lib. β . cui infundebantur Raphan. Sylv. 3ij, per horas duodecim; in cujus ulm perfeverabat per dies octo vel decem matutino tempore. Ex MS. D. Filber, M. D. communicavit. D. Hulfe.

Ad mixtionem fanguinis Re pulv.fol.Vitis quæ poft Vindemiam rubefcunt 51. cap. in Vino albo.

E lib. Arcanor. Cheffrau.

De Spiritu Vini illud adnotandum quod ille qui conficitur ex frumento multo magis anodynus fit

quam alius. Muir in Podalir, redivivo p. 31.

R. Uvas fujenfas putridas, projece in aq. ferventem per horæ dimidium; eas fupra ardentes prunas injice, fundinque excipiat mulier fepties in die ad deturbandum feetum mortuum. Mirabile (inquit Zacutus) quod in tam facili remedio tanta vis recondita fit, quod ego feliciter fum expertus,

que Zacuus / quoc in cam ican icano como.

18.5 - Prax. Hitt. c. 17. Observ.

Spiritum Vini vulgarem (25/antby, i. e. vinum ultum) cum pulverizat. Zingib. mixtum, & fortier infulfatum ne juldem laters cum parte affectá narem, vel parti dolenti applicatum, ab experientiá frequenti commendat D. Halfe in Odontalgiá, cum alterutra ex gingivis afficitur abique ullá

dentium carie aut cavitate.

CAP. II.

The Sinensium sive Tsia Japonensibus Breynii. Chaa, Herba Japoniæ J. B. lib. 27. c. 1. C. B. p. 147. The Thee og Tea Plant.

The complurious & denfis ramis est frutex: Foliai obscure viridibus, per circuitum serratis, non tam Chameleagni, quim Spirax Theophrasti substantia & toto habitu aqualibus, saporis exticcants cum quadam amaritudine: Flora proferens (quantium ex pictura, & duobus, at imperfectis, ex Ipaponia transfimilis sociatis conjucere potus) Chifi remina & Gostifipi mediam faciem obtinentes, uberrimos, quinis foliolis albicantibus aut pallidis constantes, staninulis multis mediam shorem occupantibus. His denum succedunt frustra, dum adhue vigent (ur ferunt) virides, reficeat autom corrice magis rugolo, ex spadiceo suscenti quidam penitus globos sum in Coccio Orientalibus mirabili varietate mutabilis Vorunnus ludit: quidam penitus globos sum instantificatum Occorum, est estam magnitudine, aut duolo pene alsuando maiores semes rapsim multidictorum Coccorum, eà cuam magnitudine, aut duplo pene aliquando majores, femen tantitu uni-cum continentes: alii contra geminati, five in duos loculos dispertiti, alii verò trigoni, forma & magnitudine à frudu Ricino simili J. B. non admodum abludentes: Hi maturi ubi se aperiunt in tres, illi in duas dehicunt partes, quarum qualibet semen continet, quod vel orbicalare plane ad Styracis, vel quia minus splendet, ad Fructum exoticum 15 à Jacobo Gareto acceptum Clas. propitis ossants, ve qua munus spienoet, an rructum exorcium 15, a jacobo Gareto acceptum Cial, propius accedens, vel in una parte feffilis, nonnunquam etiam triquetta eft nucula, tenui putamine & levi, fpadicio fen fibrufi coloris, exceptà bafi (qua parte adhæfic) albida, conftans, quo nucleus fubabidas pallidative, a valde rugolus, guftu primum dulci, poftmodum amaro & naufeabundo, tandamantelli (18, 18, 18). demque calido & valide exticcante, curculá tenui & cinerca obductus, continetur.

Catalogum Autorum qui de hoc frutice (cripferunt vide apud Jac. Breynium Exst. Cenur. 1. cap. 51.

quibus adde D. Peeblin Belgæ Træctarum de Thea anno 1684 editum, in quo historiam ejus plenam tradit, & contra Sim. Paulli usum ejus desendit. M. Du Four historiam Theæ, Lugduni impressam

1685. & Trachtum quendam Angliec conferiptum Londini 1682.

Verum omnibus que de Thea foripta ab aliis funt Observationes D. Wilheimi ten Rhyne, magni Imperatoris Japoniz medici, præferendas censemus; quæ apud Jacob. Breynium habentur in Appendice

Semen hujus fruncis circa mensem Februar terræ (ni nimio indurata gelu, vel nive altiùs tecta fit) mandant Japones sequenti methodo; In terra bona, dulci, non salsa, neque limosa, neque arenosa nimis, sed temperata, rotundum ad octo aut paulò minùs pollicum altitudinem scrobem effodiunt, cui à 40, ad 50, feminales folliculos confertim injiciunt, exinde scrobem operientes, eundemque inhorrescente bruma stramineis storeis tegentes. Hæ autem seminalia capitula communiter in sex, octo, decem, ad quatuordecim, & quandoque plures paucioresve frutices propullulant, quos absque ulteriore cultura natura ingenioque suo relinquunt agricola, nisi quòd eos ab inutilibus herbis repurgent. Stirpes autem quo in spiffius glomeramen altioremque apicem (rariùs tamen supra quatuor aut quinque pedes) exsurgunt eò meliores judicantur, mollioribus utpote magisque benignis foliis, qua rarenter intra primum triennium decerpunt Japones: decerpunt autem plerumque mense suo tertio, qui ordinariò juxta nostrum Aprilem est, nonnunquam adusque medium Maii procurrit (anno nimirum intercalari, quovis triennio recurrente) quando matres cum suis infantibus & ancillis fo-lia hac calathis colligunt, novella & recens edita (subslavescente suo virore & parvitate à virentibus foliis facillime distinguenda) cum parum adoleverint ficca tempestate, quacunque diei hora, inprimis intenfiore Solis aftu, avulfa circa vesperam portant domum

Tum fingula folia fusa ex ferro patella Sinica, nitida, candenti atque oblique collocata (ne manus comburant) injectant, eademque manibus affiduè versant, usquedum flaccescant, mundis tunc ftoreis papyrove imponenda, ac perflanda flabello ut frigefcant; hinc in planis ex Arundine Indica confectis corbibus conteruntur, donec compacté crispentur : hinc iterum in pura & modice candefacta patellà uti antea manibus continuè verfantur donec mediocriter induruerint, deinde patella eximunt & flabello frigefaciunt, & in tertia ac quarta patellis per gradus minus calefactis revolvunt, ut majorem ficcitatem duritiémque contrahant. Tandem ollis intrinfecé vitreatis bene clausa fervant, & in urbes pagosve venalia transferunt. Postquam autem per Sextiduum circiter ollis reserata fuere, eassem aperiunt, foliorumque delectum, minora & teneriora à majoribus & durioribus separando, faciunt, ultimâque vice in quinta patella securitatis ergo siccant, in annos tune durabilia, fi

accurate obturata teneantur.

Pro Imperatore & Magnatibus majore studio & cura colitur. [Prope Misko urbem locus Oasi dictus totius Japonia in hoc opere princeps est] Frutices nempe, à nimia pluvia, vel intenso ardore frigoréve, caterísque aeris, injuriis & pravis purgamentis, volatilibus reptilibusve insectis studiosè præmuniuntur, justo rigantur tempore, &c.

Congrua tempellate scrupulosa foliorum fit electio: tenerrimi fruticum ramusculi primavis in apice foliis nudantur, que eapropter cariffima potentioribus refervantur emptoribus; hec autem à mediocribus; hac iterum à majusculis, hornotinis tamen fingulis, segregantur: omnia in umbra

Ruricola & tenuiores folia eo quo diximus modo praparata promifcuè in aneo cacabo aquá repleto lentros coquant igne, & fic toto die pro communi potu in foco sussensitatione in constitution de la debilitate rejiciantur, ingestis protinus novis. Primates autem & locupletiores cives nullum in re domestica opus majore diligentia, fastu atque nitore & artificio curant quam sui T'chia præparationem. Quandoquidem qui in cæteris parciffimæ funt fupellectilis copiolo & fuperbo in-ftrumentorum famulorumque apparatu impensè imò ad fuperfitionem ufque geltiunt. Vires.

Instrumenta sunt ex electo Ophite mola (quali nostrates semen Sinapi conterunt) qua suum T'ebia in tenuem pollinem commolant. Præterea sornacula, ex mixto cum aliis metallis are artifici se fusa, cui aqua plenam cucumam, ex eadem materia confectam superimponunt, ut semper nerse niss, en aqua persan escananto se acont materia comeccan injectimporturi, ut emper præfto fit Lympha fervens. Hinc exiguis cochlearibus (extelludineo cornu alióve pretiolo ligno, vel citam metalls fabrefactis) viridem illum ac bene fragrantem pulverem *Tebia* calycibus fius infundunt, ac superfusa cum mundato haustro infundibulove aqua fervida pulverem hunc minutulis, ex dunt, ac inpertusa cum munisso manto infuturounovo aqua revisua purveten mine infututis, ex Arundine Indica crenarum forma artificiosè concifis, fait tandiu quaffant donce in fipuram eleverur. Famulos qui in hoc opere occupantur omitto. Sinenfes autem (quorum methodum nostrates fequuntur) fervesactam in cupreo cacabo aquam siccis integrisque folisi Thee, singulari ollæ prius tequuntur) rerveracam in cupreo cacaoo aquam inccis integrique rouis 1000, iniguan olia prus iniecis siperfundunt, tincturamque extrahunt, quam limpida qua ad gratam amantiudiment temperatura calde forbent, sacchartimque utplurimum una mafticant, uti & nostrates, rarius autem Japones, tames propositiona. Deinde nova affusa aqua tincturam iterum extrahunt secunda vice, qua debilior est prima, postea folia abjiciunt; qua sociis navalibus meliorum defectu acetariorumvicem supplent. Japones autem iisleem foliis rubentes papulasac cutanea sudamina curant; atque in tinctoria arte eadem (vetusta licet) usurpant Mauri.

corna arte cacern (vecura nece) ana parte staturi.

Fruticis hujus natale folum varium eft in *Taponia:* plurimus in regione *Fiften* crefcit. Humo gaudet neque arenofa neque lutofa nimis, neque declivi neque acclivi nimis, aprica & temperata plamitie latior: multis autem in locis interipfa frumenta in pulvillorum liris frutices Theae confitos in-

tuearis. In China etiam crescit.

nuears. In come etiam creicic.
Pretium profolorum magnitudine variat.

Luanium namque magnitudine (ursum tantem pretiu differentia, ut una libra hujus Theze pluris veneat quam centum libra alterius: Foliorum verò bomitas in grata fragrantia (proxime autem ad Feeni accedents oforem, tantifiper aromaticum accedit; colore viridi, (nam parum mafficata frictaque ubi fuerint, viror vividus emicare debet) fapore fubamare dulci.

Has et vires tribuunt Sinentes, Sanguinem purificat, horrenda pellit infomnia, vapores à cerebro arcet malignos; vertiginem capitíque dolorem, præfertim à crapula ortum mitigat; hydropicis conducti, egregie enim diuretica eft, capitis rheumata exficata, humorum acrimoniam corrigit, obsuch, geigge cuin unionata ett, capus intennata sancias, manorum actinonam corrigot, ob-fructiones videcum tollici, yimi inflaurate quippe quantum ego exitimon, baz decectio ?** triba prima-rium Japonenfibus ett antidoton contra visis imbecillitatem ac oculorum, vita illis frequentifima, ac ex afiduo Oryza calida & fui Sacapi pou & tui maxime contracta. Adultos humores temperar, calidum emendar jecur, induratum lenit lienem; fomnum coercer, in is præfertim qui rarius *Thee bibunt. Corpora porro reddit vegetiora; inprimis autem hebetiores à domno ac torpore fendis expergefacit, cor exhilarat, timorémque propullat, intefluorum tormina ac flatus compelcit, illosq. qui uterum infestant discutir: visicara viresque roborat, reminiscendi vim exsuscitat, ingenium acuir, la contra constituir a blem temperate include. These vicings recovery commercial vine canadar, nigenum actur, blem temperate in ephritident rollic medicamen hoc lithoritypicum; ego faltem nunquam in Japonibus vel minimum calculi, five renum, five vefice indicium reperi, fat fedulo licet inquifiverim;

mous vet minimum cateui, incleanin, and when he had no part and medices in amplexus veriti officium thori.

Ad specifica stomachica pertinet herba Theæ, non tantum stomachum roborans sed & à calculo & arbritide præservans, & capiti inprimis conveniens. Præservat ab ebrietate, & somnum arcet, & stomacho inprimis confert. Estmuller, Prax., cap, de chylestos læssionibus.

Que in Bontii & Pisonis praviolista guadam Suprates reprehendit & emendat apud Breynium vide.

Quòd in Europæis regionibus quædam fanitatis incommoda æquè efficaciter non arceat potus ille vaou in Luiopas regionious quacam ianitatis incommoda aque emcaciter non arceat potisille The quam apid Sinenles vel Japonas, non præparandi utendive modo adeò imputandum cenfeo quam quidem affiduitati usis & temperatiori victus rationi.

De nocumentis hujus potus hæc apid Anonium de Heyde occurrunt in Centur. Observationum,

Obf. 76.

Tincturam è foliis Thee mediante aqua calida extrahi vulgo notum est. Ejus potum aliquando Tincuram è tolis The mediante aqua calida extrahi vulgo notum elt. Ejus potum aliquando quibuldam conducere negare nolo; tamen ut eum omnibus utilem purem adduci nequeo; quippe verifimile videur emolumenta quadam Thee adferipta ab aqua calida potius effe deducenda. Hunc potum quibuldam noculife videur experimento fæpus probatum: inter alia hoc pate fequenti hiltoria, mulier vegeta & fana, potut Thee addicta, conquentur de frigore acri interiora concuiente, præferim nochu, quod à Thee potu derivandum putat hanc ob caufam, quia eo potifimum corriptuali hiltoria derivandum putat hanc ob caufam, quia eo potifimum corriptuali hiltoria quadam quia en potiti de la fina de la caufam quia en potiti de la fina de la caufam quia en potitifica de la fina de la caufam quia en potitifica de la caufam quia en pearsium noche, quoù a l'emparatum puat i suite ou causam, qua eo potimmum corripturu bi huie poui indulfir. Meminiante alfquot annos virum robultum conquettum effe de frigore acri in abdomine, quod etiam potui Thee, quem quotide fumebat imputat. Communicavit D. Hulfe, De poui Thee & Coffes, hue cocurrunt in Musi Podalirio redivivo. p. 59.
Sed quid fentiendum de pout Goffes & Coffes, becocurrunt in Musi Podalirio redivivo. p. 59.

Sed quid fentiendum de pout Offre & Æ#? Ego cum Lugdum Batavorum itudus operam dabam; per torum annum Cephalza mifert laboravi, & poftquam pout copofioni 7º & pracipule quidem Ceffe quotidie fumendo afficevi, femper immunis ab ea vixi non tantum, fed & ab omni aloi incommodo, quamvis anteà ità vixerim, ut mortis haberet vices lente que trahebatur mihi vixa gemeni, qui per totum quinquennium cum longa motborum feire acriter conflictavi.

Er, 85. Ego nonnullos novi meorum familiarium antea haud parlum à nephritide cruciatos qui nullum incommodum inde amplius perfenserunt poftquam potum Coffe fatis magnà copià af

Cæterum hac arbor rectius fortasse ad eas quæ fructu sicco sunt refertur.

Quidam ex Oriente reduces affirmant Magnates Chinenses & Japonenses decoquere gemmas & flores hujus planta, majores vires iis attribuentes quam foliis.

De Arboribus Bacciferis.

CAP. III.

De Euonymo.

Uonymus, i.e. boni nominis, τετ' αντηρεστη το τετ' ευραμημόν, ut volunt. Euonymi autem de-feriptio apud Theophraftum & Plinium arbori ita vulgò dictæ per omnia non convenit. Quo-/ niam tamen hoc nomen usurpavit per me retineat. Adeo pauca pulpa nucleos oblinit, ut rectiùs ad Arbores quæ fructu ficco funt referenda videtur.

A. I. Euonymus vulgaris Park vulgaris, granis rubentibus C. B. Euonymus Theophrafti Ger.
Euonymus multus, alis Tetragonia J. B. Spinble-træ og Prichtmoo.

Ramosa est arbuscula, aut certé frutex arboreus, altitudine quatuor aut quinque [imò septem aut octo interdum] cubitorum: cujus stolones lato virore perfusi, & nuper nati ramuli, propter aut oco interdum J cubitorum: cujus flolones læto virore perfuli, & nuper nati ramuli, propter corricem in quator angulos excurrentem, quadrangulares apparent, non fecus ac fi dolabrá ars perpolivifiet, ipfo alioqui ligno interno terent, albo aut flaveficente. Cortex viret. Rami crebro intervallo in oppofitos ramulos dividuntur. Folia oblonga, acuta, crenata, è Perichymeni genere Chamacerafi dickæ foliis fimilia & caqualia. Paulò poft veris initium Flores profere pallidos, aut herbacco cuodam colore conflantes, ex quator foliolis congeftos, quibus toridem alternatim pofitica calyculi folia fubiciuntur, pari numero apiabba lutes umbilicum curvofum vindantem cum fipido concolore occupantolus. Singulis floficulis finguli fuccedunt fruïtus, feu fingula filique quadrangula, rubentes aut punicez [rarius alba C. B.] toudem diffincis loculis [emina para folial continent, cuticula croceá intecta, medullá albá, figurá femini cannabino fimilia, hoc eft, ex rotundacholoxa eft maiora, facore amaro, cum obleura quadam dulcedirine pantésalmodo. Iofa etiam do oblonga, sed majora, sapore amaro, cum obscura quadam dulcedine nauseabundo. Ipsa etiam arbuscula tota gravem & injucundum habet odorem.

Materies ejus fic fatis folida, fiffilis tamen & æqualis est: ea cum adhuc succo turget cesa diluto croceo pallore etiam Buxum provocat.

crocco paliore etam buxun provocat.
Nonnulli Tetragonian Theophrafti effe volunt, quòd rami ob linearum quatuor ruffarum, dorfi modo extantium, rechà per viridem corticem porrecharum difucufum quadranguli apparaent, quod huicarbori peculiare eff. & quòd in fretago quadrangula filiqua fit. Quod of i Tetragonia fit. Euonymus non erit, nec enim verifimile est eandem arborem diversis nominibus & locis tradidisse Theo-

In fepibus frequens est tam in Anglia, quam in exteris regionibus. Maio [in frigidioribus locis] Locus. floret: Autumno appetente filiquæ quadrangulæ purpureo tinguntur colore donec penitus rubescant, poltea füa sponre decussatim quadripartitæ rumpuntus, ac hiantes ita pendent in hyemem usque cro-ceas bacculas vel semina oftentamens onn injucundo aspectu. F.B.

Euonymum pecori noxiam esse, ut Theophrastus tradis, se serie ait Marth. Se Ruell. neque pecu-

dem, neque capram, novellarum etiam germinum aviam, hanc attingere feribit. E contra Clufius se im Pannonia observasse à capris maxime appeti, essque que folis sine noxa avide vesci; qued nobis ob ingratum hujus plantes odorem & vim catharticam minus versimile videtur.

Hujus tres quatuorve baccæ tam per vomitum, quam per secessum purgant: Emolliunt etiam &

resolvunt exteriùs appositæ.

In lixivio cocta capillos flavo colore tingunt. Pulvis exficcatarum in usu est apud nostrates mulierculas ad pediculos interimendos & furfures

Ex ligno fun muliebri netu celebres in Germania & Gallia detornantur, unde & Fusanue & Fu-

faria dicitur. Nonnulli ad dentiscalpia utuntur. Triplicem proditum est parari ex hujus fructu colorem, flavum, si post festum S Joan. Baptista dum adhuc viridis est collectus cum tantillo Aluminis parum bulliat; viridem & fulvum.

2. Euonymus latifolius Cluf. C. B. Ger. Park latifolia J. B.

Virgas habuit cum id reperit Clusius cubitales duntaxat, lentas & fractu contumaces, quas ambiebant bina folia, ex adverso semper nascentia, leviter in ambitu serrata, Euonymi vulgaris foliis non abfimilia quod ad formam attinet, sed longè majora, Citriæ mali foliis amplitudine non cedentia, viridia, guftus ingrati & amari; Radicem digitalis craffitudinis, summa tellure in cubitaleir, longitudinem excurrentem, multisque flavescentibus fibris donatam. In horto culta post paucos annos ad humanam vel majorem altitudinem excrevit, ampliora folia nacta est, florésque ac semen tulit. Maio enim mense oblongi tenuésque inter infima folia pediculi nati sunt, è quibus aliquot dependebant Flofculi, quatuor albicantibus foliolis & ad carneum quodammodo colorem accedentibus præditi, formå perfimiles Euonymi vtilgaris floribus; quibus fuccessit fructus ut in vulgari dentious praxim, tortua perimines aconstitui vanga i invisos, quious necessi ritectus ite in vugari quadrangulus, interdum etiam quinque angulis practitus, major tame & quafi alatus, maturitate dehicens, & alba grana, aurea pulpi incluía, nonnunquam Augusto, sed pocissimum Septembri mense continens. Sub Autumni sinem folia abjicit, & extrema ramulorum cuspide oblongam gemmam, fpem futuræ germinationis novo vere producit.

In Pannonia interamni, nunc Sclavonia dicta, uno tantum in loco invenit Clusius in sylva illa Locus.

qua ex Greben arce descensus est versus Warasdinum.

1621

* In Cantio

Lib. XXVIII. De Arboribus Bacciferis.

1622

3. Euonymus Pannonicus Ger. Park. flore phaniceo J. B. granis nigris C. B.

notati, & rami funt pulverulenti: folia ferrata Pruno [vlveftri fimilia: foculi aliquor fimul ex longis petiolis quadrifolis, fimiles Euonymo vulgari, phenicci coloris. Cluf. fic fufus hanc deferibit. Arbuscula est aut frutex homine altior, cujus caudex & rami tuberculis asperi, ac veluti punctis

Bicubitalibus, aut etiam majoribus ramis affurgit, digitali, interdum pollicari craffitudine, lentis & obfequiofis, denfo cortico obductis, viridi primum, deinde mulis nigricantibus maculis afperfo, qui in fummo dividuntur in plures ramulos, ordine & ferie quadam inter fe oppofitos, quos exornant folia, fimiliter ex adverto fita, latifolize Myrti folis paria, teneriora, leviterque in ambitu create activate programmento de conservation de cons nata, gustu primum exficcante, deinde amariusculo & calido; è quorum sinu in oblongis gracilibulq pediculis unus, bini aut ad summum terni stosculi, splendentes & purpurascentes dependent, tetrapetali, umbilico quadrato, & luteis staminulis quatuor angulos occupantibus, Coggygria sfori non multim abfimiles, majores tamen. Fruits fuccedit in quadranguis filiquis, valgars Econymi fimilibus, frongiolius, aurei coloris; iis dehicentibus tenui filo propendens, in quo grana extima parte nigra & splendentia, Fraxinellæ granorum instar, bina interdum & terna eodem loculo & pulpá comprehenía.

Copiose nascitur in sylvosis utriusq. Pannoniæ montibus; sed qui Alpes attingunt eam alere definunt. Invenitur & in Moravia.

Dantur & alli Euonymi, & Euonymo affines, qui ob feminum conceptacula per maturitatem ficca ad alium locum pertinere videntur. Ur Euonymus Virginiana capíulis eleganter bullatis D. Banifer. Euonymus Virginiana Pyracantha folio ejuddem. Euonymo affinis Ægyptiaca, &cc. C. B. Euonymo affinis Æthiopica, &c. Herman. Hort. Leyd.

CAP. IV.

A. Agrifolium Gor. Agrifolium five Aquifolium Park. Aquifolium five Agrifolium vulgo J. B. Ilex V. five acultata baccifera folio sinuato C. B. The Dolln-tree.

Licubi in juftam arboris magnitudinem excrefcit, sapius pumilum ut ad frutices referri possit, perpetua fronde viret. Caudex & rami lenti, flexiles, laves, corrice duplici muniti, pome, penpetua tronte vite. Canada et a l'anticoli presso de l'accidente de l'accidente de l'accidente de l'accidente de l'accidente l'acc inntani, nongo expensiona application de la proposition de la propositiona del propo brevibus pediculis appenfi; quibus fuccedunt bacca parva, rotunda, rubra, umbilicata, guftu fubdulces. cum tetro quodam sapore: intus continentur semina quaterna, triquetra, oblonga,

Qui Agrifolium folio leni diversum statuunt à vulgari, næ illi multum hallucinantur, nam vetulæ tantum arbori accidit ut talis fiat ; non tamen rarius (ut vult J. Bauhinus) sed sæpissimè & ferè semper apud nos. At neque propriè Agrifolii varietas est; nam sape in spinosissima Aqui-folia occurrunt ejusmodi folia non spinosa, ut cui libet observare licet.

Fructús autem color in hac arbore interdum variat. Reperitur enim alicubi in Anglia Agrifolium baccis luteis quales nobis oftendit D. Dale ab arbore in agro Wiftoni Suffolcia: vici non procul à Buers oppidulo, loco paludoso nascente decerptas

In Anglia frequentissima est hac arbor in sepibus inq frutectis & saltubus potius quam sylvis, præfertim in lapidofis & glareofis, incultis & defertis. Reperitur etiam non minus frequens in Germania. Videtur etiam gaudere montofis & frigidioribus regionibus : in calidioribus rarior est, & fruticis mensuram vix egreditur nifi colatur.

Hac arbor nonnullis 'Azela Theophr. 3. hift. 4. videtur, quorum sententiam refutat J. Bodaus à Stapel. Plinii tamen lib. 16. cap. 18. 21. 24. Aquifolium an fit necne in medio relinquit.

Arbor hac operibus topiaris, in Septentrionalibus præfertim regionibus præ aliis commoda & opportuna est : cum sit frigoris patientissima, & perenni nitentium foliorum virore aspectui grata, nec tonsuram respuat; eóq, etiam hortulanis acceptior, quòd nec radicum reptatu, nec importuna ramorum luxure moletta fir, nec ramen minus denfa & multiplicata fronde quam quzvis alia arbor frutkvet contilis, quantumvis hoc nomine eam improber J. Bauhinus. Vidimus in vizi dario D. Joan. Evelyn "confilem Agrifolii fepem denfiffimam, pulcherminam 300 prope pedes

Ex hujus arboris corticibus viícum parant nostrates hoc modo. Delibratis Junio aut Julio menfibus, quotquot videtur aut opus fuerit hoc genus arboribus, cortices detracti in aqua fontana per septem aut octo horas continuas decoquantur donec tenerrimi evadant [could donec cortex

cinereus à viridi ablicedat aut leparetur, quod duodecim fere horarum spatium exigit. D. Evelyn.]

Coctos in acervum humi cum Filice SSS componas, aquá priùs curiose separata [frondibus aut herbis quibuscunq, succulentis obvoluti & contecti ad aliquam crassitiem in cellam aliumve locum frigidam recondantur. Idem] & per duas trésve septimanas fermentari & computrescere finas, donec in mucilaginem abeant: Exemptos deinde in mortario tandiu tundas donec fingi formariq, poilint inflar mafiæ farinaceæ. Maffam in aquam profluentem fubmerfam manibus verses & diligenter fubigas. Aqua brevi fordes omnes & recrementa obhærentésq, corticum reliquias secum auscret eluctq, visco residuo puro & desacato; in sictili aliquo vase per quatuor adhuc aut quinq, dies despumando, donec se penitus purgaverit & perfecerit : deinde in novum vas translatum reservetur

Baccæ ad colicos dolores utiles funt; craftos fiquidem pituitofósque humores per alvum educunt decem aut duodecim numero sumptæ, ut ab his accepisse se ait Dodonæus, qui earum experimentum quandoq, fecerunt.

Zythogalum factum ex cerevifia & lacte, in quo decocti funt hujus foliorum aculei, mire conducit ad dolorem colicum & tormina inteltinorum, ut in femetipfa aliifq, experta eft matrona quadam nobis cognita post alia medicamenta frustra tentata, à muliercula quadam vaga & circumsoranea edocta. Non video tamen cur non & foliorum ipsorum decochum idem præstet.

Baccæ aviculis, præcipue Turdis Iliacis dictis, hyberno tempore terrâ nivibus opertâ in alimen-

Matthiolus radicum decoctum in fotu ad articulorum duritiem, tumores diffolvendos, offa fracta ferruminanda commendat.

Frondes & ramuli baccis onusti natalitiis Christi Domini parietibus & fenestris appenduntur ad ædes ornandas.

Lignum ponderosum, firmum, album, ad molendinorum fabricas utile est, ad ea quæ torno elaborantur, ad manubria instrumentorum rusticorum, scuticarum, &c. In Catalogo Horti Academici Lugduno-batavi, à D. Hermanno editi, hasce Agrifolii seu mavis

Aquifolii foliorum respectu varietates invenio, I. Aquifolium foliis ex luteo variegatis.

2. Idem foliis ex albo variegatis.

3. Idem foliis oblongis spinis & limbis argenteis.

4. Idem foliis subrotundis, spinis & limbis argenteis.

Idem foliis oblongis, spinis & limbis aureis.

6. Idem folis subrotundis, spinis & limbis aureis.

Aquifolium echinata folis superficie Cornut.

Hanc plantam observavit D. Tancredus Robinson in pulcherrimo horto Reverendissimi Episcopi Londinenfis, D. H. Compton, inter multas alias novas & rariffimas plantas cultam ab ingeniofiffimo Viro & peritiffimo Hortulano D. Georgio London. A vulgari Agrifolio facile diftinguitur foliorum figura, quæ non ambitu modò sed tota superficie scabra sunt & spinis horrida.

CAP. V.

Baccifera Indica fructu tetraspermo in foliorum alis sessili. Scherunam Cottam H. M. P. 2. T. 16. p. 23. Corni seu Sorbi species Bontio.

H.M. Rutez est duûm triúmve hominum altitudine, nascens in arenosis & petrosis. Radix pro-funde in terram descendir, permultas oblongas, tenues sibras, capillamentis hine inde vesti-tas, tam à latere quahm subuse semitens, cortice exteris rubicundo obscuro intus ruso, sapors adstringentis, sulphurei & infesti. Stipies industi sunt scabro cortice, cinerco, interitis viridi & rubecente, intus ad lignum albicante, qui in plures tenuiffimas planas corticulas (è quibus compref-fis & implexis fomites igniarios conficiunt) refolvitur, éftq, adftringens; ligno intus albicante, ac proxime ad radicem cavo, aliàs folido. Tam flipites, quam rami longis craffis lignofis fpinis hinc indè muniuntur. Folia pediculis brevibus, rotundis, craffiolis fulta, oblongo rotunda funt, ad petiotum parum contractiora, a cin vertice roundo culpidata, fuperne plana, laturo viore nitentia, fub-tus dilutiora, faporis aditringentis. Flores, qui in fummitate ramufculorum fuis petiolis ex origine foliorum proveniunt quafi fafciatim fine calyce, funt viride diluti, odoris nullius, confrante, diuplici ordine foliorum, quorum quinq, quæ exteriora cuspidata, surrecta, & interiora versus nonnihil inflexa funt, quinq quae interiora rotunda funt, & superiora versus punctulis eminentia. In horum mean mus, quanty que meriora rouma junt, o appenda versus punctuis eminentas medio ex umbilico firm acuminatus exfurgit, paulò infra acumen quinq tenuia famina ftelliformiter ejiciens, que nodulis albicantibus, ac dein flavelcentibus dotata funt. Florum petioli prodeunt in fua origine foliolis acuminatis. Fruttus, qui furculis infident parvi & rotundi funt, adin star Pirorum Lauri, superficie glabra, primum virides ac nitentes; dein colore nigro cum maturi funt, & fapore subacido, continénto, quatuor grana seminis alba ac transparentia in propriis suis

Foliorum decoctorum vapor ore exceptus dentium dolorem mitigat, & vermiculos in dentibus Vires.

CAP.

Lib. XXVIII.

CAP. VI.

Frutex baccifer Malabarious flosculis pentapetalis ramis inhærentibus, fructu tetrapyreno. Perin-Patsjotti H. M. P. 5. T. 6. p. 11.

Rbuscula est humilis, septem circiter pedes alta, ac Patsjotti similis. Folia ordine decussato ramulis inharent, oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu crenata, crassa, densa, glabra, splendentia, nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus. Fiosculi non surculis soppencina, inervis anquo: emocia orica in meria exementuous. "reputat non inecuis to-liaceis, at ipits ramis inherent quinq, candidis, oblongo-rotundis & acuminatis foliolis conflantes, numerofis, flaminulis albicantibus, flavelentibus apicibus ornatis, medium occupantibus, inter que fijito prodit exiguus, obutius. Folicalis incecedunt Bacee rotundes, quadripartites, viridifiavelentess, quaturo intus continentes femina tubicanda, oblongo-rotunda.

Provenit in Candenate, semper viret, fructus fert Septembri & Octobri mensibus. Ex hujus folis in lacte vaccino & Sciami oleo coctis linimentum paratur ophthalmicum & ce-

CAP. VII.

Frutex baccifer Malab. frustu plano-rotundo piloso tetrapyreno. Pai-Paroca seu Couradi H.M. P. s. T. 46. p. 91.

Rbuscula humilis est seu potius frutex, sex circiter pedes altus, caudice mediocriter crasso, cortice vestito spadiceo, ramulisq, ejusdem coloris ac lanuginosis in orbem diffusis ornato. Radix fibrata, rufescens, nigricante cortice cincta, acris, aromatica. Folia oblongo-rotunda, acuminata, in ambient centar, pinellife, exigui hine inde obtia, caffa, pinellife, attention in incine obtac, caffa, pinellife, function in the obtac, caffa, pinellife, atto-virida, fuperne fplendentia, inferne nequagiam: fapor amarus, aromaticus. Flores inodori, plures finul juncti petiolo longo in furculis proveniunt, quinq, oblongo-teretibus, acuminatis, intus albicantibus, extus viridibus ac fubasperis, & exteriora versus reflexis foliis constantes faminulis aliquot albicantibus, flavescentibus apicibus ornatis, medium occupantibus: inter quæ stylus prodit viridis, surrectus, capitulo plano. Floribus fuccedunt bases plano-rotundas, virides primitim, dein flavefeentes ac crocea, longifa, albicantibus pilis obfur: intus continentur officula quatuor, dura, albicantia, macleos includentia, candidos amaros.

Provenit variis Regni Malabarici locis, prasfertim circa Porca, Cochin & Calicolan: semper viret, quotannis mense Julio floret, Novembri autem maturos fert fructus.

E foliis, radicibus, fructibusque in aqua coctis Apozema conficitur, quod in Arthritide perquam

CAP. VIII.

Fruten Indicus baccifer floribus umbellatis, fructu tetracocco. Sondari H. M. P. 5. T. 40. p. 79.

H.M. Rbuscula humilis est, decem circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, ramulisq, viridibus in orbem diffusis ornato. Lignum albicans, survo cortice cinctum, necnon ruscicente intus medulla refertum. Radix nigricans, odora, saporis haud ingrati. Folia oblongorotunda, acuminata, supernè atro viridia ac splendentia, infernè subviridia; costa media crassa lignofa, viridi-albicans, ac in aversa parte extuberans, è qua plures exiles nervuli superiora versus Ingnota, viridi-albicans, ac in averia parte extiliberans, e qua piures extile nervui iuperiora versiis exorinituri, qui in fe invicem arcuatim deferuntur; japor fylvedris ac ingratus. Flore exigii, fuaveolentes, candidi, ealycibu exiguis fubviridibus, in quinq, lacinias acuminatas fectis, inharentes, extremis ramulis umbellatim provenum, pentaphylli, è quinis feil: acuminatis folioils, inferius junciis confidentes; totidem flaminulis albicantibus, rufeticentibus apicibus ornatis, medium occupantibus: inter qua fiylus prodit exiguus, viridi-albicans, ac fuperne biridus, cujus baits eft globulus exiguus, viridi. Flofeulis fucedum bazea tertacocca, alquando pentacocca, virides primitum 8 nitentes, dein flavefentes, tandem maturiores nigricantes, carne intus referte fucculenta, nigricante,

centres, and intercentists tention material registrations and the intercent accounts, ingredience, aromatica, intra quam quatron plurimum continentur officials feabra, triquetra, albo-rufelecentia.

Credit in varias Regni Malabarici locis, przefertim circa Cranganor; femper viret, quotannis floret ac maturos exhibet fructus, menfe viz. Septembri.

In Medicina vix ullum habet ufum.

CAP.

CAP. IX.

Frutex Indicus baccifer, floribus racemosis fructu oblongo, tetrapyreno. Perin-Panel H. M. P. 5. T. 15. P. 29. Н. М.

11. No.

Rkuets feu Arbufcula humilis, quatuor circiter pedes alta, caudice tenui, albicante, cortice obducto cinereo, intus viridi, aromatico. Radix denfis, albicans, furvo cortice techa, faporis
acris, odoris aromatici. Folia geminata ordine parallelo circa ramulos craffis ac fibbrigidibus acris, ocoris aromatici. Fossa geminata ordine parasiero erra ramulos cratita ac lubviridius petiolis provenium, oblongo-rotunda, acuminata, tenuia, fupernè colore atro-viridi filendentia, inferre viridi dilutiore, coltà medià crasià. Flores racematim provenium, candidi primulm, dein rufescentes, quinq, teretibus, acuminatis, ac extrorsum reflexis folis constantes, totidem albicanti-Into faminalis flavescentibus apicibus ornatis mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus; inter quæ stylus prodit surrectus. Floribus delapsis succedunt Bacca oblongo-rotunda, acuminata, crasso, duro & atro-viridi cortice tecta, pulpà intus albicante primum, dein subcœruleà, aquosà ac insipidà referta. In meditullio decussatim quatuor latitant semina albicantia, dura, oblongo-rotunda, membranaceis pelliculis à se invicem sejuncta.

Nascitur Regni Malabarici variis in locts, præsertim in Berkenkour: semper viret, floret & fru-Locus.

Etum edit.

E folis hujus ficcatis & prunis impositis suffumigium sit, quod paroxysmos hystericos potenter Virtus.

SECTIONIS III.

MEMBRUM QUARTUM.

De Arboribus & Fruticibus bacciferis, acinorum granis vel pluribus quatuor, vel numero nobis incognito, & nondum explorato.

CAP. I.

De Rhamno Cathartico seu Spina Cervina.

Uamvis arbuscula hae in fingulis acinis plura quatuor grana non contineat, quia tamen granorum numerus nobis nondum exploratus est huc eam retulimus

A. 1. Rhamnus Catharticus J. B. C. B. folutivus Ger. emac. Solutivus, sive Spina infectoria vulgaris Park. Buck thozn, oz common Purging Chozn.

J. B. Celebravit Rhamnum catharticum usus in purgando multus & felix, arbusculam sepibus alicubi familiarem, cortice externo nigro vestitam, cui duo alii subsunt, alter viridis, alter luteus, materie pallida, dura, ramis fatis crebris, iífque ferè ex adverso sitis brachiatam, duris rigidísque & longis spinis foliosis minacem, aculeis praterea aliis minoribus horrentem. Folia ad Pruni folia accedunt, acuminata, atro-virentia, crenata, nervofa, adftringenti fapore. Flores herbacei coloris, parvos profert, quatuor apicibus constantes, multos simul junctos. Succedunt bacca frequentes ad radicem fpinarum, ex longiusculis pediculis, Frangulæ pares, per maturitatem nigræ, succo virente plenæ, in quibus grana terna vel quaterna, Pyrorum granis pænê similia, sigura ferè triangulari, cortice nigricante, medulla alba, non ingrati saporis, quæ facile unque premente franguntur: sapor baccarum amarus, & astringens, & qui facile gustanti nauseam moveat. Habet & succus earum nescio quem fibi peculiarem odorem.

Locis senticosis, sepibus & sylvis non rarò occurrit in Anglia, Germania, Pannonia, &c. Baccæ hujus fruticis tria colorum genera præbent. 1. Messis tempore lectæ, arefactæ & tusæ, Thus. ínque aqua & alumine maceratæ luteum feu croceum potius reddunt colorem, ad chartas luforias & coria tingenda etiamnum in ufu. 2. Autumno cum maturitatem affecutæ nigræ evaferint collecta, tula & in vale vitreo affervata pulchre viridem exhibent colorem, quem Sap green vocant pictoribus accommodatiffimum, & in magno ufu. 3. Circa Feftum S. Martini in arboribus adhuc hærentes fi legantur, Puniceum colorem reddunt (ut perhibet Tragus) iis qui coria inficiunt, & chartas pictas coloribus illustrant utilem.

Baccz purgatrices funt, atq, craffam pituitam & biliofos quoq, humores per alvum educunt, ut Vires. nonnulli volunt: Rectius earum vires æstimant qui ad pituitam tenuem & serosos humores educendos utuntur. Nos (inquit J. B.) peculiarem earum vim in fero & aquofis humoribus educendis experti sumus: quapropter non rarò earum syrupus ad uncias tres hydropicis præscriptus notabili cum successi datur, atq, etiam exhibetur aridarum pulvis à 31, ad 316, nonnulli baccas numero exhibent à 15 ad 20. Verum ob vehementiam mollibus & debilibus in substantia non sunt exhi-

Үууууу

Vires.

Locus. Vires.

Locus &

benda. In fyrupo verò (pergit idem) quo quotidie & frequente utimur, etiam in delicatiffimis naturis nullam moleftiam effatu dignam unquam deprehendimus, & folvendo corpori accommodatiffimum à multis jam annis cognovimus, etiam in nobis ipfis. Syrupum parandi modus in Pharmacopœiis vulgaribus extat. J. Bauhinus fic fieri jubet. Succi baccarum maturarum extracti & ritè depurati lib. V. coquantur cum mellis optimi & Sacchari ftb β, ad Syrupi confiftentiam. Adde pro unaquaq, libra syrupi Cinnam. & seminum Anisi conquassatorum ana 311. in pecia ligata immergantur. De hoc tuto ab 3 j. ab 3 ij. sumi potest.

2. Rhamnus catharticus minor C.B. catharticus minor Pannonicus Park, folutivus minor Ger. folutivus pumilus Pannonicus 1. Clusii J. B.

Betul.

Betul. habet: radicem ut in aliis fruticibus lignolam.

Lecus &

Locus.

Locus.

Exit frequens in Leytenberg & vicinis montanis fylvis. Maio floret & Julio fructum perficit. In planta ficca J. Bauhini folia ex eodem tuberculo plura oriebantur, brevibus pediculis harentia, unciam plus minus longa, semunciam lata, acuminata, circumcirca crenata, lavia, Bacca sicca Terebinthi fructum referebant, tum magnitudine, tum formâ turbinatâ, in acumen definente, pediculis semuncialibus appensa.

3. Rhamnus folius oblongis serratis C. B. Bavaricus Park. Bavaricus Dalechampii J. B.

Hominis altitudinem superat, cortice est purpurascente, spinoso, foliis densis, pallidis, omnibus ferratis, sed aliis longioribus & angustioribus prima sci. ramorum parte, nec Ilici diffiimilibus, aliis brevioribus & rotundioribus circa ramorum extrema, Rhois folia utcunque amulantibus, spinis multis, tenuibus sed acuriffimis foliosis ut in primo Rhamno. Math.

Botanici Ingolitadienses orandi sunt ut hujus fruticis historiam illustrent & perficiant, addita slo-

rum & fructuum descriptione.

4. Rhammus Siculus pentaphyllos Boccon. ad baccifer. monococcos referend.

Elegans hic frutex compluribus virgultis Pruni fylvestris modo exoritur, & humanæ proceritatis modum nonnunquam superat. Huic rami multiplices, duris & crassioribus spinis armati. Folia in fingulis pediculis quinas, quorum fingula Jafmini lutei folisi funt angultiora, indivifa, versus extre-mum latiora arque rorundiora hilari virore nitentia. Flore candidi, plures ab uno pediculo, tenui, longo, racemolo penduli; quibus fatiscentibus succedunt bacca, Myrtillorum baccis similes, ast majores per maturitatem rubræ, putamine offeo & duro præditæ, in quo nucleus tenui membrana ve-

Prope Panormum in agro dicto Fundaco dell' Abbate ad sepes. In Africa etiam nasci nonnulli dicunt. A colonis & villicis circa Panormum dicitur Zaccati.

CAP. II.

De Lycio.

Ycium Veterum quid fuit hodie ignoratur. Lycium autem à Lycia provincia unde allatum fuit dictum creditur. Lycii historia apud Botanicos recentiores valde confusa est & intricata. Nullam novimus Lycii notam characteristicam qua ab aliis spinosis fruticibus, Rhamno præsertim, distinguatur; quocirca frutices hoc nomine à Botanicis donatas Rhamno subjungendas duximus. Nec tamen puto, genere inter se conveniunt stirpes omnes Lyciz dictz.

Lycium Gallicum J. B. C.B. Paliurus altera peregrina Ad. Lob. item Lycium latifolium C. B. latifolium Monspeliacum Park. item Lycium Gallicum Avenionense equidem.

Spinis rigidiffimis horret Oxyacantha Matthioli fimilibus, circa quas flores parvi, multi fimul ex brevibus pediculis, quibus succedunt bacca, qua matura sub pellicula continent semina oblonga, polita, striata; exsiccatæ bicoccæ & tricoccæ apparent, baccis Spinæ Burgundicæ sic satis similes, amaræ valde; Lugdunum adferuntur nomine Grani tinctorii. Folia ad Prunum sylv. nonnihil accedentia, tenuia, minora, in ambitu aliquantulum ferrata, nervofa, decidua. In ficcis nullum deprehendimus manifestum saporem.

Nascitur in asperis & saxosis circa Avenionem & Carpentoracten.

Lycium Dalechamp, deferibium Spina tres cubitos alta, cortice in cinereum pallefcente, radicibus multis lignofis, aculeis foliolis, fructu Piperis magnitudine, nigro, adnexo brevi pediculo, nunc triangulo, nunc quadrangulo, nunc ordis figură pro nucleorum numero, è cujus faftigio pilus duplex fubuliifimus eminent, lapore ingrato & valde amaro. Baccis ad tingendum fericum aureo colore insectores utuntur & vocant Granum sinctorium. Hinc patet Lycium Dalechamp., eandem plantam

esse cum Lycio Gallico J. B. & C. B. Paliurum autem alterum peregrinum Ad. J. Bauhinus Lycio fuo Gallico idem existimat, & D. Magnol, qui illum prope Monspelium observavit, in eadem est sententia. Lycium ergo 4. sive latifolium C. B. & 5. sive Gallicum ejusdem una & eadem Planta

Lib. XXVIII.

2. Lycium Italicam J. B. Park. item Rhamnus solutions Pannonicus 2. Clusii ejusdem J. B. Lycium facie Pruni syl. sive Italicum C B. item Lycium Buxi folio ejuschem. Lycium vul-

Spina infectoria Pannonica 2. Clusii cubitales habet ramos, minimi interdum digiti crafficudine, plerunque minores, nigro rugolóque cortice obductos, superiore parte in ramulos divisos, qui tenuiore & laviore cortice tecti plerunque in acutam spinam definunt. Folia Myrti aut Pruni sylv. potiùs, breviora tamen & minora, viridia, per ambitum nonnihil ferrata, guftu primum adftringente, deinde nonnihil amaricante. Flores inter folia herbacei, tetrapetali : Fruetus deinde Spinæ in-fectoriæ vulgari haud absimiles: binis, nonnunquam etiam ternis, commissuris distincti, initio virides, deinde per maturitatem nigri. Radix crassa, lignosa, dura, raras fibras in latera spargens.

Nascitur copiose in monte Badensibus thermis imminente, loco petroso & salebroso.

Confiderandum Botanicis proponit J. Bauhinus quantum differat hic Rhamnus à Lycio Gallico: Locus; verùm oftendit J. Pona non differre eum à Lycio Italico; cujus baccas duntaxat à Cortuso missas ex monte Baldo describit J. Bauhinus. Similes (inquit) erant baccis Lycii Gallici, colore tamen differebant: erant enim purpurascentes & ferè nigræ: Semina in baccis ad Berberin accedebant, breviora tamen, lucida, polita, colore subfusco, aut è puniceo in nigrum vergente, pæne triangula, inter ea quadam sulcata: Saporem amarum non deprehendimus, sed alias ingratum. Quadam etiam baccæ angulofæ apparebant.

Lycium Matth. quod C. Bauhinus ab Italico diftinctum facit, & Lycium Buxi folio appellat, J. Bauhinus pro hoc habet, & rectè nostro judicio: iconem autem Marih, quem & alii adhibent, ficti-tiam esse demonstrat. Vid. Hist. Plant. lib. 6. c. 26.

Lycium five Pyxacantham Narbonenfium Adv. quo pertineat tum C. Bauhinus, tum Joannes frater dubitant: hic ad Lycium fuum primum seu Buxi folio, ille ad Lycium Gallicum refert sed

3. Lycium Cretense, sive Berberis Cretica J. B. Berberis Alpina Cretica C. B.

Lycii Cretensis baccæ differunt à Lycii Gallici baccis, non enim siccæ menstrant angulos, nec etiam funt amara. Differunt etiam à baccis ex Italia à Cortulo miffis, funt enim tales qua pafsulas Corinthiacas dictas referunt pellicula sua corrugata, argumento recentes succo refertas suisse. Madefactæ chartam purpureo ac violaceo eleganti tingunt. In his grana funt minora, nec ita lucida ut in Lycio Cortufiano. Folia quoque differunt à Lycio Gallico, funt enim angustiora, oblonga & circumscriptione ovata, nec in longiusculum pediculum ut illa definunt. Hanc plantam Bellus sic describit.

Frutex est ad quatuor aut quinque cubitos assurgens, totus spinis horridus, spinasque tres simul (ut in Berberi vulgari) referens. Folia habet parva ad Buxi foliorum formam accedentia, leniter ferrata: Flores copiolos, luteos inftar Paliuri, fed minores, quibus succedunt fructus, aliquantulum longi, ut Berberis fruitus, coloris autem nigri, saporis inter acidum & dulcem medu; in quibusvel unum, vel duo granula continentur. Cortex ligni non lævis ut Berberi, sed asper & pallidus est: materies ligni lutea atque radix elegantissimo luteo inficit.

Oritur in altissimorum montium convallibus. Differt autem à Berberi, cujus folia majora sunt, Lesse. & fructus racematim nascuntur. Legitimum verò Lycium non est, quia fructus neque rotundus ut Piper, neque amarus est. In Libano etiam monte frequentissimus invenitur.

Lycium Creticum alterum Park. Adapies & Helesaphyduna, i. e. Amygdala petraa, licet cum Amygdalis nihil commune habeat. Bell. Ep. 1.

Bel. Frutex est ad duorum aut trium cubitorum altitudinem assurgens, densus, folia parva firmáque ferens; spinis totus plenus est, & fruttum rotundum fermè, parvum ut Piper habet, cum ad maturritatem pervenit nigricantem. Radix lignola est, maxima eaque firmislima. Hebrai ex hujus fructu elegantem colorem luteum parant.

5. Lycium Indicum foliis Pruni C. B. legitimum Rauwolfii Park. Lycium in Libano proveniens

Frutex spinosus peregrinus, Arabibus Hudhadh, incolis Zaroa Rauwolf. in plantis montis Libani.

6. Lycium Hispanicum folio Buxi C. B. Patk. Lycium quorundam folio Myrti Tarentinæ aut

Frutex est spinosus, multas ab radice virgas proferens, cubitales, sapenumero ampliores, rectas, pulchras, tenues, rubentes, multis ramulis praditas, qui in acutam ipinam plerunque definant, tametfi alios hinc inde sparsos aculeos, breves interdum & infirmos, nonnunquam verò oblongos, firmos, & multis foliis obsitos, ut in Rhamno primo habeant. Folia nullo ordine digesta, Spini, sed multo breviora, Myrti Tarentinæ aut Buxi quodammodo æmula, gustu lenta, & cum aliqua aciditate mordicantia. Nec florem, nec fructum vidit Clufius.

Yyyyy 2

Apud Complutum aliifque Cattella veteris locis, & Batica parte, quam vulgo Extremaduram vocant, circa fluenta, & declivibus locis, hyeme exundantibus nascentem observavit Clusius.

Castellanis scoparum usum præbet : componitur etiam in fasciculos pistorum fornacibus calfa-

Lycium Hispanicum Lob. non huc refert cum Lugdunensi J. Bauhinus, sed ad Rhamnum 3. Class. C. Bauhinus eumque fecutus Parkinfonus pro diftinéta Lycii specie habent, & Lycium Hispanicum folio oblongo vocant. Judicent periti.

7. Frutex exiguus foliolis confertis C. B. Tamoxo Clus.

Podali altitudine affurgit, frequentibus ramufculis præditus, qui adeo exiguis & confertis foliolis onuth funt, ut ramufculorum lignum vix confpici poffit. Ea ex cineraceo virentia funt & extremæ amaritudinis.

In incultis nascitur.

8. Lycium Garcia seve Cate J.B. Lyc. Indicum putatum Garcia Park. Lycium soliis Erica C.B. Arbor spinosa ex qua Lycium sen Cate exprimitur Bont.

Arbor ex qua fuccus Cate Indis dictus extrahitur magnitudine est Fraxini, folio minuto Erica vel Tamarici fimillimo. Florere aiunt; sed fructum ferre negant: multis spinis horret. Materies ligni robusta, dura, densa, ponderosa, nec (ut aiunt) putredini obnoxia, five Solibus exponatur, sive

Porro succi extrahendi hac est ratio; Ramos hujus arboris minutim concisos elixant: deinde con-Foro inca extrained nec or rate, santo inpos attorner & minutum, fapore Secalis conficients pathodum cum farian Nataban (femen id eft nigrum & minutum, fapore Secalis conficients pambus aptum) & cujufdam nigri ligni, quod ifthic nafcitur foobe (interdum fine eo) pacientis pambus aptum) & cujufdam nigri ligni, quod ifthic nafcitur foobe (interdum fine eo) pacientis pambus aptum) & cujufdam nigri ligni, quod ifthic nafcitur foobe (interdum fine eo) pacientis pambus aptum) & cujufdam nigri ligni, quod ifthic nafcitur foobe (interdum fine eo) pacientis pambus aptum) & cujufdam nigri ligni, quod ifthic nafcitur foobe (interdum fine eo) pacientis pambus aptum fine eo) pambus aptu stilli aut tabella formantur, quæ in umbra siccantur, nè Solis ardore earum facultas evaporet.

In Cambaya, Basaim, & pluribus aliis Indiæ locis provenit: in Sinarum regionem & Malacam de-

Locus.

In masticatoriis, ad gingivas mollificandas & relaxandas confirmandásque plurimus illius cum Bean manucatorie, au gingivas monincianos ex rosasanus cominasosante parames mus cum ne-tre ufus est. Medicamentum est cum anaritudine addringiens ex exisceans, ad alvi profluvia cu-randa, & oculorum dolores tollendos optimum, in quibus plerunque optimo cum fuccessi usus siun parameter de la contra del cont (inquit Garcias.) Ex ligno propter duritiem & pondus pittilla fiunt deglumandæ Oryzæ idonea in Inquire Garcias). Ex ingino propios unition to pontus partial municognitation of the mortanis ligneis, fex palmos in ambitu continentibus.

Carterim Care Indicam Lycium Veterum elle non poffe (ut opinatus eft Garcias) facile effet oftendere: fiquidem Lycium Diofe. folia Buxi habeat, & puilla fit arbor.

Boncius paulo plenius hanc arborem defenbit l. 6. c. 3. Creberrimis inquiens in trunco & ramis foinis eft obficus, foliis ferè Sabina vel arbora Vita, fed non tam pinguibus & craffis. Caterim Fabas rotundas fert, punicei coloris, in quibus tres, aut ad fummum quatuor nuces clausæ latent, tanta durite ut dentibus frang noqueant: Hifee pueri apud nos loco [pharicarum lateritarum in luín fou utuntur. Sapor foliorum aftringens, unde corum expresso in ulceribus utus eff Bontius in aliorum medicamentorum defectu: idem è cortice & foliis multoties præstantissimum excoxit. Lycium Cupressi aut Arboris vitæ species videtur.

9. Lycium Indicum creditum Alpino Park. Indicum Alpino putatum J. B. Lyc. Indicum alterum (Uzeg.) C. B.

Alpin.

Frutex eft multis ramis rectiffimis, ab radicibm multis, duris, lignofis obliquè incidentibus, longitudine trium cubisorum & plus observatis furfum affurgens; ramique spina acutiffima, & longa multadine trium cubisorum & plus observatis furfum affurgens; ramique spina acutiffima, & longa multatum, fed plura dispair magnitudine confurgunt, Olivæ folis minora, magisque tenella, nec in acutime angustata, sed Buscorum instar orounda Vsssiga, sed pour ut minuti, se numerosi existium, non ventricosi, sed à contractiore tubulo fensim ampliat amabiem in risum hulca labis aducunt. Sinum intimum savedine tingunt, purpureis aliquot punchis recessiu foliorum inscripti, reliquo corpore hyacinthi ferrogieme Vois permiteen, utroque tamen dapsli halitis gratifimi exspiratu longé suaviores. Ex his fructus nigri, parvi producuntur, Ebuli fructibus prorsis similes, læves, gustu amati & adstrineentes. amari & adstringentes.

An succus ex hoc frutice paretur quem Lycium Indicum vetustissimi Auctores nominarunt ex notis plantæ facilius divinari licet, quam ex Ægyptiorum sermone colligere, inquit Veslingius. Supra ripas rami Nili Calig vocati decem milibus patituum iupra Alexandriam urbem invenit Al-

Locus.

Qui ex vicinis Arabiæ atque Æthiopiæ locis huc in utribus affertur condensatus succus, saltem si ritè paraus fii. Lycii Indici indolem ininimè obscuris fignis exhibet, inquit Veslingius. Alpinus ritè paraus fii, Lycii Indici indolem ininimè obscuris fignis exhibet, inquit Veslingius. Alpinus adulterinum esse putat, quòd neque amaritudinem habeat, neque incensium rubescentem spumam edat. Hoc succo in omnibus ulceribus utuntur Ægyptii, præsertim oris, aurium, narium, ani, intestinorumque: ad sputum etiam sanguinis, ad dysenteriam & diarrhœam, aliósque sluxus alvi & uteri. Illitum quamcunque partem à fluxu humorum valenter defendit.

Modus præparandi Lycium Indicum ex Acaciæ quadam specie extat in Ephem. German. An. 13

Obf. 1. p. 9, 10, 11.

Lycio affinis Ægyptiaca C. B. Agiabalid Ægyptiaca Lycio affinis Park. Agiabalid Ægyptium folio Buxi, an Lycium? J. B.

Arbor est magnitudine Pyri sylv. ramis raris non multis, in rectum inæqualiter delatis ordinatim acutiffimis multis spinis obsita; Folia præ se ferens Buxi proxima, tamen latiora, pauca, rara, singula vel bina [etiam terna pluráve] aqualibus interstitiis adnata : Flores habet parvos albos, Hyacinthi Orientalis floribus fimiles, sed minores; à quibus prodeunt fructus nigri Ebuli fimiles, gustu subamari & adstringentes.

Mihi sanè hac planta non videtur diversa à pracedente, siquidem magnitudine pracipue differre videtur & foliis Buxi æmulis. At Veslingius præcedenti folia Buxi attribuit, quem nos in eo descri-

bendo fècuti fumus.

Lib. XXVIII.

Quid quod frutex ille quem Veslingius Cayri in hortis ædibus Consulum Venetorum proximis vidit, Agiabalid Hortulanis dictus, quatuor vel quinque cubitorum altitudine, ipso judice Uzeg Alpini

CAP. III.

De Cappare.

CApparis Bodzo à Stapel dicitur non quòd in campis proveniat, ut vult Phavorinus, verùm, quòd furori & melancholiz medeatur, 🍣 ते श्रवत्त्रीका बेट्डंग.

1. Capparis spinosa folio rotundo Park. rotundiore folio Get. spinosa, frustu minore, folio rotundo C.B. spinosa J.B. Capers.

Importunius nihil Capparum luxuriantibus longè latéque radicibus Veteres prodidere. Ipse autem frutex multis etiam stolonibus præditus est, quos aduncæ spinæ deorsum spectantes. Ruborum in modum armant. Folia alterno politu nascuntur, circinate rotunditatis, alias modice acuminata, uncias dua circiter lata, parum variante longitudine, faporis perquam amari. Ex horum fine pedicul findual circiter lata, parum variante longitudine, faporis perquam amari. Ex horum fine pedicul fine gulares exeunt, longi, quibus capitula infident viridanna, que explicata florem exhibent candidum, Rofæ parvulæ æmulum, medium obtinentibus infinitis fibrarum cirris. Oliva aut glandis figura, clauditur, multum, parvum, [Parkinsono durum, fuscum, uva gigarto non-

Locis arenosis & ruderaus gaudet. Nos in muris & ruderibus Romæ, Senarum, Florentiæ & alibi Locus. in Italia observavimus spontaneam; cultam circa Tolonam in Gallo provincia, ad muros & macerias. In foraminibus sci. murorum lapideorum, trium vel quatuor pedum intervallo prope terram ad id factis, Cappares plantant. Gemmas florum adultas, antequam tamen explicentur, colligunt, & per taum quamorve horarum fpatium in umbra fparlas relinquant canten expinentur, congunt, & per trium quamorve horarum fpatium in umbra fparlas relinquant, donce flacecfecre incipana, ad impediendum ne fe aperiant. Tum vafi immittunt, & acetum fuper affundunt afferculo impo-fito vas contegentes, adeòque contectas octiduum reflare finunt. Deinde exemptas leniter premunt, & recenti aceto infundunt per alterum octiduum. Eandem operationem iterum repetunt, expressis gemmis & novo aceto tertium affuso. Quo peracto, eas in dolia cum aceto recondunt. Nonnulli falem aceto admifcent, quod genus muria prastantius habetur & Cappares ad triennium integras & incorruptas servat, nec colore nec sapore à recentibus discernendas.

Gemma hoc modo condita ad nos transportantur & in frequenti usu sunt ad intinctus pro carni- Vires. bus affis & elixis, nec minus pro piscibus: appetitum augent, & concoctionem promovent, hepati &

lieni conferunt obstructiones eorum reserando.

Lobelius in Advarf. majores Cappares quamvis pretio viliores præ minoribus, quæ cariores funt, commendat, quòd minus combibant muriam majores, &c. Quas vocat majores necismus, forte intelligit fructus, qui interdum condiri solent, & Capparum longarum nomine advehi, teste Parkinteuigit ructus, qui interdum conduri iolent, & Capparum longarum nomine auveni, teite Faktinfono. At nunc dierum ratus vel nullus corum ufus eft in Anglia, proinde & important defierunt,
Quantumvis autem Lobelius altive in Capparum conditarum ufum declamitent, nobis non minus
ventriculo commoda quàm palato grate videntur, nec ullum unquam in quotidiano earum ufu nocumentum percepimus, aut alios percepiffe audivimus.
Memorabile eft (fi modò verum) quod feribit Plinius, Ferunt (inquit) eos qui quotidie Capparin Italicam edunt Paralyfi non periclitari, nec Lienis doloribus. Diofoordes Cappareos fructus
follarmi liquar afforis ef harum deadheam produce com vina bisquare afforis ef harum deadheam produce com vina bisquare defici ef concenti

fplenem liquace afferit, fi duarum drachmarum pondere cum vino biantur ad dies 40. Coxendicum quoque morbo & refolutioni opitulantur, ruptis teem ac convulfis. Ducunt & menles, & pituitam de capite detrahunt. Dentum item dolorem fedant cum aceto coôti & colluti.

Eadem omnia, auctoribus Dioscoride & Galeno, præstat cortex, radicis imprimis, lienes sci. induratos fiquid aliud juvat, tum intus affumptus, tum foris impofitus, menfes educir, ulcera exterget & deficcat: ad dolorem ifchiadicum valere dicitur & affectus arthriticos: Vitiligines etiam cum aceto discutit, & chœradas [strumas] & duros tumores digerit, idoneis ad ea medicamentis mistus.

2. Capparis Spinosa folio acuto C. B. Park.

Үүүүүү з

Non alia in re à pracedente differt qu'am figura foliorum, que acuminata sunt.

10. Lycic

3. Capparis

Vires.

Locus? * Eorum te-

plus apud me valet constans

rium ʃuaden-dum,

Vires.

Locus

De Arboribus Bacciferis. Lib. XXVIII.

1621

3. Capparis non spinosa fructu majore C. B. Park.

Capparis vulgaris (auctore J. Bauhino) interdum fine spinis mitisque invenitur. Scribit Alpinus Cappares Alexandria majores quam alibi inveniantur provenire, quos Cappar quoque appellant, ex quibus cortices radicum in uíu habent frequentifiimo ad vermes necandos, ad movendos meníes, atq. ad quoscunque tumores duros, præsertimque lienis sanandos, pro quo indurato membro exhibent au quocumque cambrid decoctum per os multis diebus, exterius ex corticis pulvere & aceto facto emplaftro. In Arabia arborescit & hyeme folia retinet.

4 Capparis arborescens fructu Juglandis magnitudine C. B. Arabica non spinosa Park. Cappares arborescentes J. B.

Cappares in Arabia invenimus pumilarum Ficuum altitudinem æquantes, ut nobis conscendendæ appares in rates inventions pulmatum recum attended acquaints, in noncontinentes, Pepers inflar calida: jofa Cappares Juglandbus magnitudine non cedunt. Ut vero album Sinapi in vinum Vernachiam injiciunt, ne fervear, fed diutius dulcedinem fuam retineat; fic Arabes iftarum Capparum semina in suis Vinis commiscere solent, ut dulcia ea conservent. Bellon. Obs. l. 2. c. 20.

5. Capparis Sicula duplicata spina, folio acute Boccon.

Foliis est Paliuri, acutis in mucrone, sed medio subrotundis, inordinatim dispositis & annexis cauli, colore ex luceo languefecne, glutinofis; ad quorum exorum fubru gemia tulpuntus cc annexis cauli, colore ex luceo languefecne, glutinofis; ad quorum exorum fubru gemia tulpuntumu fipinæ adunce danfacuntur. Caulis Flar, capfula, Semen à cæteris Capparis speciebus nihil discrepant. Planta est perpetua, prope Agrigentum frequens, atque oppidum dietum la Terra di Palmi, ubi fruitante est perpetua, prope Agrigentum frequens, atque oppidum dietum la Terra di Palmi, ubi fruitante est perpetua, prope Agrigentum frequens, atque oppidum dietum la Terra di Palmi, ubi fruitante est perpetua, prope de la colora del la colora de la colora del la colora de la colora del la colora de la colora del la colora del la colora de la colora de la colora del ticosum non rarò vidimus.

6. Badukka H.M. P.6. T. 57. p. 105. Capparis arborescens Indica Badukka dicta, flore tetrapetalo. H. M.

Arbufcula est caudice brachium crasso, in hominis plus minus altitudinem adolescens. Folia acu-Arbuícula eft caudice brachium craflo, in hominis plus muus altitudinem adoleteens. Felia aculeate fiplifis, mollia, è virore fatura, eminente ab adveri codtà, fapore fivylerfi tunt, alternatim brevibus pediculis ramis inharentia. Flere è calvee rigidiore, quadrifariam divilo, albi, bini ternive, aliquando finguli, brevibus, è viridi-fuicis pedunculis in foliacocoum ramuficulorum fimmitatibus infiffentes, quatoro confitan petalis, quorum bina digitum minorem longa, ab infima parte in laturum, ubi divifura frequentiores, excrefeenta, tenuia admodum, utrinque mollififima obducta lanutum, ubi divifura frequentiores, excrefeenta, tenuia admodum, utrinque mollififima obducta lanutum, soli arbitanta petalis, fundamente proportionale proport

Churum (uccus aprines admixtus axungis limentum antiarthriticum, decoda verò cum florium (con aprines admixtus axungis limentum antiarthriticum, decoda verò cum florium (con aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus axungis liminentum antiarthriticum, decoda verò cum florium cuccus aprines admixtus actual axungis actual axu

bus folia potum alvum purgatione follicitantem præstant, cujus exceptus vapor oris mundificat ulcera. Ipsi denique fructus cum lacte assumpti Venerem extinguunt. Quemodo bec? cum fructus nullos naturæ analo- ferat. gia ad contra-

Solda H. M. P. 6. T. 58. p. 103. Capparis arborescens Indica store pentapetalo Solda dicta.

Arbufcula iffhac ramis est spadiceis. Folia è lato in cuspidem exeuntia, supina in parte summè virentia nitentisque, in prona è cinereo rusta, è spadiceis enascuntur pediculis, costa subtus solummodo eminente, multasque divisa in venas, intertexta. Floram quina petala oblonga, crassa, carnola, intus glabra, albidula, poltremo in flavum vergentia, externis villola, é padice ortibella funt; ex albo flavofcens, oblongior craffiórque fylar, in medio turgidus, ubi multa eum circumveftunt purpurea stamina, in spadiceum excurrit caput.

Solum diligit arenaceum; florum, quos mense profert Martio, medio stylo includitur semen perrexiguum. In Cochin utplurimum reperitur nunquam dimittens folia, quæ apposita testiculis eorum diffipant tumores, pulverifata medentur Enteroceli.

Hace & pracedens arbulals, è genere Capparum funt, monente D. Commelino, & videntur earum esse guas Bellonius Cappares non spinosas, & Cappares Arabicas frustu ovi magnitudine, somme Piperis instar vocat.

1. Erica eretta baccu candidis C. B. baccifera Lustianica J. B. baccifera frustu albo Park. bar-cilot istera tenusfolia Gor. White-herrich Peath.

Ruticola eft, cubitalibus affurgens ramulis, fragilibus, nigriore quàm reliquæ cortice. Folia reliquis Ericis fimilia habet, fed nigriora & craffiora, trino ordine circum ramulos dipolita, callidadi. lidufculi cum quadam adtrictione guttus. Septembri & Octobri fructum a reliquis differentem fummis ramulis inhærentem gerit, pulcherrimum, candidum transparentem, obscuriores & inaquales uniones forma & colore referentem, succulentum, acidi saporis, tria grana dura plerunque continentem, qui Novembri exficcatur & sponte decidit. An floreat ignoro (inquit Clusius) incolæ negabant & fructum paulatim intumescere, grandiusculumque fieri donce maturescat affir-

In una Lustania hoc genus observabam, non procul Ulyssippone inter Rio frio & Aldea galega ubi qui Tagum trajicere volunt naves conscendunt, & etiam supra Ulyssipponem solo admodum arenolo copiolo fuo fructu albo onuftam, ut initio Mannæ grana ilti frutici inhærentia exiftimarem, adeò procul afpicienti impoluerunt.

Septembri & Octobri fructum fert, qui Novembri exficcatur & per se decidit. Fructus Septembri & Octobri mensibus Ulyssippone invenitur; febrientibus exhibent ad sitim qua premuntur exstinguendam: avide etiam fructus iste à pueris & mulierculis expetitur. Si Acacalis est, aquam in qua maduerit ejus fructus ad collyria, qua ad excitandam oculorum aciem conveniant addi teltis est Dioscorides.

A. 2. Erica baccifera procumbens nigra C. B. baccif, procumbens Gor. baccif, nigra Park. baccif. Matthioli J. B. Berry bearing Peath, vy black-berried Peath, Crake betries.

Humi diffusa est, & latas occupat areas, multis ramis lignosis, stexibius tamen, constans, ex atro rufescente cortice techis, qui interdum fibras agunt, ut latius serpere, & sufficiens alimentum attrahere queant. Assurgentes ramulos numerosa ambiunt foliola, ternis, interdum quaternis versibus diffortia, craffia & carnola, fuperioris ferè fimilia, fapore primtu linguam exficcante, deinde acti & diffortia, craffia & carnola, fuperioris ferè fimilia, fapore primtu linguam exficcante, deinde acti & linguam vellicante. Pufili ad foliorum exortus floculi, tribus foliolis conftantes, coloris ex herbacco fubalbicantis, purpura/centibus flaminulis præditi. His fuccedunt rotundæ bacce, Juniperinis

ceo instaliocantis, purpurateentious staminulis practit. Fus succedunt rotunda pacca, junipernis haud minores, initio virides, maturiate nigira, & porquero fucco, un mora, plenz, in quibus multa inzqualia, & veluti triangula grana. Radiz lignola & dura eft.

In montibus udis Derbienfibus, Staffordienfibus, Eboracenfibus frequens eft. Observavintus etiliemin Ericetti elatioribus Warwicenfibus & alibi in Anglia, Ctombetrites & Ctaffe-herrites incola vocant. Clusius in Suebreg & Stafford echificantum Austria & Strina Alpium jugis, mense Julio Changa de String alicente de String string string string string string string string string. & Augusto florentem & immaturis maturisque baccis onustam invenit, &c.

& Auguito norenem α immaturs maturique baccis onuitam invent, ecc.
Schwenckfeldius plantam hanc πθηκάκευων appellari poffe arbitratur, quòd e fus baccarum ejus ubeVirte.
Tor capiti noxia quadam inferat (ymptomata, ad qua delira: fublequantur gefficulationes, ratione
nonnihil interturbata, ut is qui ipfis ufus fuerit copiofius Simiarum inftar fe habere geftu ridioundo videatur. Hinc plantam hanc deleteria facultate minimè carere contendunt, & ab ejus esu omnino abstinent, aliisque fructuum usum sancte interdicunt.

Fruckum hujus plantæ in Dania innoxiè devoratum effe, & in alimentum plebeiorum cedere fre-quentiffime teftatur D. Ol. Borrichius in Act. Med. Tho. Bartholin. Ann. 1673. Obf. 58. licet Matthiolus, Thalius, & Sennertus, necnon Schwenckfeldius, ut vidimus, scribant hasce baccas capiti noxias este & deliras, gesticulationes inferre. Sed facultates rerum variantur pro solo, aere &c. D. Tamered. Robinson. Ego tamen vix credo ullibi venenatam esse hanc baccam.

CAP. V.

Caa-opia Marcgrav. Pison. Pao de Lacra Lustianis. Arbuscula gummisera Brasiliensis, fructu Cerasi magnitudine, gummi Gutta-jemou simili.

Marcgr.

Rbor est haud magna, cortice è cinereo rusescente, striis brunnis, ligno lento, in multos ramos fe spargens. Folia habet solida, inferiùs ex viridi quasi rufescentia, superiùs dilute viridia & splendentia. Florum illius in umbellis congestorum exordia sunt globuli brunni, magnitudine Lentis, qui succedente tempore protrudunt flores, quinque foliolis constantes, ex viridi flavescentes, interius tomento albo vestitos, & staminibus subtilibus luteis refertos. Floribus succedunt bacca, primò virides, cerafi magnitudine, rotunda, molli cortice tecta, qua diffecta è cortice fuo liquoris aliquid, eleganter flavi exludant : intra corticem autem continetur pulpa alba, constans meris cylindris juxta le politis, qui invicem adhærent. In extremitate ramorum qui fructus ferunt femper duo folia acuminata brunni coloris compacta funt, & quali femiglutinata, haftam feu venabulum figurà referentia, qua decerpta è pediculo fuccum emittunt croceum.

Floret potifimum mensibus Novembri & Decembri : Januario & Februario matura sunt bacca. Iempur. Si cortex hujus arboris incidatur, prasfertim quando incipit slorete, & linquatur per unum atque alterum diem exludat lachrymam croceo-rubram, quæ coagulatur, initio mollis, fed lenfim indurescit. Convenit colore & confistentia cum Gutta jemi, & purgat eodem modo, atque diffolvitur: est rufioris paulò coloris, crocei ferè, & tingit colore aureo paulò faturatius. Diffolvitur in fpiritu vini, & tincturam reddit croceam.

Olim affrictu hujus refinæ in aqua dissolutæ impetiginem tollebant. Licet minoris efficaciæ sit Vires. quam Gutta gamba; quod an infitæ tarditati an præparandi modo fit imputandum dubitat Pifo, tamen à 3ß. ad 3j. per integram noctem in aceto Scyllitico aut Sp. v. macerata, & ex vino propinata ventrem folivit, fortitérque per inferiora exonerat. Rectiùs in pilulas conglobatum exhibetur, quàm in formâ liquida, quod ob tenacitatem difficillime diffolyatur.

C A P.

Locus &

Vires.

Vires.

CAP. VI.

Fabotapita Marcgrav. Pison. Arbor baccifera racemosa Brasiliensis, bacca trigona prolifera.

loralibus Brafilia locis luxuriat. Arbor est mediocris altitudinis, cortice grifeo, inaquali, ligno molli & lento: Folia fert alternatim opposta, dilutè viridia, & in certis ramulis copiolos floculos, racematim congestos, pentapetalos, flavos, suavissimi odoris. Fruetus quoque, qui maturcicat Mario menle, provenit racematim, nimirum in quolibet pediculo bacca, magnitudine nuclei cerafini, conica fere, vel quafi triangularis: cuilibet autem bacca alta tres quatuorve infident fine pediculis, ovales, ejusdem cum inferiore magnitudinis; omnes colore nigri, quature annuar ma possesses or axes, spacera cam massive magnitumes, orinic contenigri, ut Myrtilli noftrates, & codem modo tingentes, carent actinis, & funt laporis addringentis: eidem non folum ufbus dicati quibus myrtilli Europai, fed & oleum in quotidianos ufus pro acetariis receptum ex iis exprimitur.

CAP. VII.

Baccifera Indica fructu rotundo, cuspidato, Cerasi magnitudine, polypyreno. Anavinga H. M. P. 4. T. 49. p. 101.

н. м. Rbor est mediæ magnitudinis, altitudine viginti, crassitie vero sex circiter pedum mensuram aquans, multifque ramis furvis intúfque viridibus donata: lignum albicans, denfum, cinereo, glabro ac amaro cortice munitum. Radix rufa, fibrofa, nigricante cortice tecta, fectida, a-glabro ac amaro cortice munitum. Radix rufa, fibrofa, nigricante cortice tecta, fectida, a-mara. Folia alternatim ramulis inharrent, oblongo-rotunda, accuminata, & in ambitu quodammodo crenata, glabra, denfa, colore atro-viridi fupernè fplendentia, infernè viridi dilutiore, quodammodo crenata, glabra, denta, conore atto-vinos iuperne ipiendentas, interne vindi dilutiore, nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus; sapor amarus, odor ingratus. Florae exigui, virides, inodori, saporsique amari, brevibus petiolis ad foliorum exorum ramulis inharent, atque è quattur rotundis, intus concavis constant foliolis; sex viridi-save(centibus staminulus, rubicundis apicibus ornatis medium occupantibus; inter quæ fylus prodit viridi-flavescens, capitulo rotundo. Fruem orinano menunu ocunjantono, ance que primo pocus vitariarenceno, capituto roundo. Pra-efas globofi cum cuípide in vertice, Ceraforum magnitudine amuli, vintes, glabri, tenu pelicula cincit, carricque vinti incculenta, faporifique amari intus referti; intra quem numerola femina rufa Mali Punici in modum disponuntur.

Provenit locis arenosis, in Malabar, præsertim circa Cochin; semper viret, quotannis maturos fert fructus, mense viz. Augusto.

Succus è fructibus expressus & exhibitus sudores movet, ac morbis malignis medetur, necnon laxam fervat alvum.

E foliis in aqua coctis balneum fit, quibuscunque articulorum doloribus tollendis utile.

CAP. VIII.

Baccifera Indica floribus ad foliurum exortus, fruëtu fulcato decapyreno. Pevetti H. M. P.4. T.55. P. 113. Solamum fomniferum Antiquorum Alpin. exot. fortè.

A Roor eft justa magnitudinis, caudice crasso, candido, cortice obducto cinereo, multisque ramulis cinereis donato. Radix sibrata, albo-stavescens, ruso, intus purpureo, cortice tecta. Folia geminata, ordine parallelo ramulis inharent, oblongo-rotunda ac in mucronem designata. nentia, craffa, glabra, mollia, nitentia, fapore acido affingente, odore nullo. Folgatie plures fimul juncti ad foliorum exorum ramulis inharent, exigui, inodori, infipidi; fex tereribus, acuminatis, subflavescentibus, ac extrorsum reflexis foliolis constantes, medium occupante stylo exiguo, candido, capitulo flavo. Flosculis succedunt baccæ plano-rotundæ, acuminatæ, decem angulis fulcatæ, purpureæ, glabræ, nitentes, intúsque in decem loculamenta per membranaceas qualdam pelliculas diffinctæ, in quibus totidem locantur [emina, oblongo-rotunda, triquetra, crocca, glabra, intus candida, amaro-dulcia, ità ut fingula in fingulis latitent cellulis.

Provenitubique in Malabar, præfertim circa Paloerti; semper viret, quotannis fructus sert, mense viz. Augusto, atque per octoginta non rarò frugifera manet annos.

Ex arboris foliis unguentum conficitur vulnerarium.

CAP. IX.

Arbor baccifera Brasiliensis storibus spicatis, Uvæ crispæ fructu. Murcci Brasiliensis Marcgr. Piso.

Maregy.

Ortice est cinereo, & ligno fragili, foliu multis, fere in frondes congestis, longis, & in extremitate latioribus quam in exortu, non serratis, colore & lanugine Verbasci foliis similibus, juniora plane funt hirfuta & ruffa. Flofculos fert spicatim congestos, luteos, cum suis pediculis, quinque petalis deorfum incuratis, orbicularis, figura auficalpi cum manubro rubro: in medio autem flore extant faminula multa, ex flavo albicantia. Frutius funt bacce magnitudine & figură fructuum Uvæ spinæ qui comeduntur. Maturi gratissimo quidem acore palatum vellicant, sed stu-porem tandem dentibus inserunt, simúlque adstringendo intense refrigerant. Quapropter probè condiri solent, & loco Berberis quibus sapore & efficacia similes sunt agris ad restringendam sitim & stomachum recreandum exhibentur. Pilo.

Harum arborum quatuor minimum diversæ species numerantur. Earum duæ maxime celebres, & in usu habentur Mureci-peting a & Mureci-guacu dictæ.

Arenola & filientia loca as producunt, que omnes mediocris altitudinis funt.

Lecus.

Primi generis [hiedescripti] corticibus retia & coria tinguntur, & contra putrefactionem mu Free & niuntur. Barbari ex iisdem potiones conficiunt ad purgandam alvum, quod à me nondum com- U/us. probatum eft. Pilo.

CAP. X.

Ben-theca H. M. P. 4. T. 30. p. 63. Baccifera racemosa acinis oblongis polypyrenis Arecæ.

Rbor hac licet nullam cum Theka similitudinem habere videatur, ejustamen species Indis habetur; estque procera, caudice denso, albicante, cortice obducto cinereo, necnon ramulis cinereis ac glabris, in orbem diffusis donato. Radix furva, odoris saporisque sylvestris. Folia inordinate circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda ac in mucronem definentia, superne atro-viridia & nienta, interné luvirida & clauquinola, carlà, denfa, longiudine fipithamam, latirudine palmum aquantia, indoora, infipida Flora exigui, è viridi albicantes & fiaveolentes racematim proveniunt, aque calgo inharient exiguo viridique: conflant ii unico foliolo, fed in quinque profundas lacinias divilo, fic ut plura videantur; quinque flavelcentibus & acuminatis fibris medium occupantibus; intra quas fishes prodit erectus, capitulo viridi. Floribus pari fertilitato fuccedunt frutim, oblongo-rotundi, virides primum, dein rubicundi, glabri ac nitentes, Areque fructibus tenerioribus haud absimiles, similíque carne intus referti, intra quam plura continentur semina, oblongo-rotunda, furva, glabra, nitentia, nec minus dura, duplici ordine locata, ac membranaceo dissepimento, seu pariete intergerino sejuncta: sapor austerus, odor nullus. Crescit locis montanis & arenosis in Teckenkour: semper viret, quotannis sloret & fructum fert, Locus.

ac diu frugifera manet.

Ex arboris foliis cum melle medicamentum paratur, quod exhibitum sudores movendo astum fe-Vires. brilem temperat & variolas expellit.

CAP. XI.

1. Vetadagou H. M. P. 5. T. 30. p. 59. Baccifera Indica fructu rotundo atropurpureo pentacocco.

Rbufcula est humilis, septem circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, albicante, cinereo cortice munito, multisque ramulis viridirubescentibus, ceu frondibus umbrosis in latum diffusis, donato. Radix siberata, alborusescentibus, condora. Folias oblongo-rotunda, crassa, molalita, chique control condora. lia, glabra, splendentia superne, nequaquam inserne; nervis aliquot è media costa in latera ex-currentibus: sapor subamarus. Flosculi albicantes, quinis subrotundis soliolis constant; odor nullus Foloculis fuccedunt Baccar rotundz, atro-purpuralcentes, quintus intus continentes semina folida, triquetra, albicantia primum, dein rubelcenta, tandem nigricantia.

Nalcitur variis Regni Malabarici locis, prafertim in Angiecaimal; semper viret, bis in anno Laur &

fructus fert, Martio scil. & Septembri mensibus.

E foliis contusis & cum Sesami oleo coctis linimentum paratur, quod abdomini illitum difficili Vires.

partui succurrere, & retentas secundinas expellere fertur.

2. Kal Vetadagon H. M. P. 5. T. 31. p. 61.

Præcedenti perfimilis est præterquam quòd folia minora sint & magis teretia; Flores rubicundi: Baccæ mali Aurantii coloris, acidique saporis.

Provenit locis montanis & petrolis in Teckencour; viret perpetuo, quotannis floret fructulque fert, Locus. mense circiter Februario.

Vires eædem funt quæ præcedentis.

CAP. XII.

Arbor baccifera Brasiliensis cortice saponario frustu magno in quinque partes dissiliente, polyspermo.

Ibcixuma Brasiliensibus Marcgrav. Psf.

Rbor est instar Cerasi sylvestris nostratis, etiam ejulmodi pane folia per ambitum venuste serrata obtinet, cortice ex successionereo. Ad quodlibet folium, sive illius pediculum, brevis enalcitur pediculus continens fosculus parvos, quinque constantes soliis stavis deorsum stexis, quasi quinque uniones affixæ essent; in medio multa staminula stava extant: suntque Locus.

Viree

flosculi in umbellam congesti. Fructum fert orbicularem magnitudine globuli lusorii, primò quidem viridem per totum fignatum tuberculis fusos: immaturus adhue concilus continet materiam lentam insta vilci: maturus autem nigrescit, & in quinque partes aquales sponte finditur, continens

tam initar viici: maturus autem ingenen, & in quinque paros aquatos ponte minitar; connens fimina fulca fuis cellulis inclula, magnitudine femina Sinapis, figura ex rotunda quadio oblonga. Cortex hujus arboris detractus glutinolis eft, & derala exteriori cute fuica, feu recens, feu ficcus ulurpatur, egregiar faponis vicem implet, & tutò adhibetur ad omnia ad qua fapo Hifpanicus, Longe praffat fructui Sabaon feu Quity; ille enim acrimonià fuà nocet vestibus, hic autem ne-

quaquam. Nascitur ubique in Brasilia, maxima copia.

CAP. XIII.

Frutex Indicus baccifer fructu rotundo Polypyreno. Courou-Moelli H.M. P.5. T. 39. p. 77.

Rbuscula humilis est seu potius frutex, quatuor, quinqueve pedes altus, caudice tenui, cinereo cortice cincto, necnon ramulis viridibus, acules armatis, plurimisque virgulis pullulantibus donato. Radiar fibrata rufelcens, inodora, insipida. Folia in ramulis aculeatis proveniunt, oblongo-rotunda, in ambitu vix crenata, crassa, chas, seu perne atro-viridia & splendenta, insterné subvirida, nervulis aliquot è media costa in latera excurrentibus, sapor ingratus, odor nullus. Folicalis fubbrindes, graveolentes, quinque acuminatis expansisque foliois constantes; numerosis stammula viridi-albicantibus, sul avecleentibus apiesbo ornatis, ac in orbem expansis, medium occupantibus. Folicalis sincedunt bases rotundas, virides primum dein rubra, & per maturitatem nigricantes ac nitentes, carne intus succulenta & acida referte; intra quam semina continentur dura, ossesa, sepuelos

angunia.

Nalcitur in Beppin, altifque locis arenofis circa Cacbin; femper viret, floret, fructumque fert.

Ex arboris folis cum radice in lacte vaccino coctis potus fit, qui Antidotum habetur contra ferpentum morfus. Ex cortice in oleo frixo linimentum conficitur contra Arthritidem. Fructus maturi in delliciis ab indigenis comeduntur.

CAP. XIV.

Arbor baccifera Brasiliensis storibus umbellatis Tilia. Caagua-cuba Brasiliensibus Marcgrav.

Morger Roor est parva, erecto caudie: assurgens, haud crasso tamen & sine ramis: superiùs autem ingennibus vestirur soliis, copiosis, sesquipedem longis, plus quàm pedem latis cum infignibus vens, ad tactum molibus & hiritus, superne vindioribus quàm inferne. Plevester parvos, umbellatim congettos, Floribus Tilla similes, albos, quinque soliis constantes, & in medio habentes umbilicum luteum, odorem quoque sorum Tillaz. Cortex arboris cinereus, lignum fragile. Fructus maturus est niger, qui ab avbus comeditum.

Arbor trifolia Brasiliensis Populi tremulæ foliis. Iperoba Brasiliensibus Marcgrav.

Arbor est cortice cinereo, & punctulis albis variegat. Folia fert crassifiucula, ferè similia foliis Tremulæ nostratis, ex viridi cinerea, in quolibet pediculo duos aut tres digitos longo tria more Phascolorum apposita. Lignum arboris album instar Betulæ, ad varia utile.

CAP. XV.

Poutaletsja H.M. P.4. T.57. p. 117. Baccifera Indica baccis oblongis in umbellæ formam dispositis.

H.M. Rbuscula est humilis, caudice tenui, ex albo flavescente, cortice obducto survo, multisque ramulis viridibus, quadrangulis ac geniculatis donato. Radis: albicans, cinereo cortice cecta, saporis unchuos se tubadringentis. Foile geminata ordine parallelo circa ramulos provenium, oblongo teretia, acuminata, crassa, densa, glabra, superne viridia, nervis aliquo è media costa albicante in latera excurrentibus. Fleret exigui, modori, instigidi, extremis ramulis provenium, porrectique columellis umbella specie panduntur, ac collo longiore inharent calyci candido, lanuginoso, quadripartito, quattuor certuleo-purpureis, acuminatis se extrorsium reflexis foliolis constantes: foliola have condem intercedum s'ammala alba corruleis opicibus ornata, medium occupante s'plo purpurascente. Flosculis decidentibus fuccedum basea oblonges, subcorrulear, intisque feminabis numerosis ac servis referta, a nomatica, indoor parte s'ammala subcorrulear.

Creteit ubique in Malabar, præfertim circa Cochin: femper viret. Julio & Augusto mensibus

flores fort; at diu superstes non est.

Porro ex arboris folis in lacte cockis posus paratur, qui somnum prohibet, necnon Lethargo alisove soporoso affectu laborantibus prodest. E folis, floribus, cortice, radice, alissve ejus partibus in acua cockis baineum in Epilepsuz alissue spasmodicis affectibus utile.

CAP. XVI.

Nalagu H. M. P. 2. F. 26. p. 43. Frutex baccifer Malabar. Floribus umbellatu pentapetalu, frustu mgricante polyspermo. H. M.

H. M.

Ruese est ad altitudinem dulm hominum assungens, nascessis, en erenosis. Redise stroca, cortice ruscleente & fusco, qui inten albicat, corculo in medio signi subrubo. Remis & sirvasis nodos, superiores angulast, virides, ligno pauco, maxime ad corticem, & in silamenta stiflis, corculo intus molli. Felia in petiolis qui ad exortum extuberant, pinnata, è pinnatum folioriume brevibus & crassistilos pediculis medies coste adnexorum, binis, ternisse aut eriam quinis conjugacionibus, & impari costam terminante, composita. Sunt autem tum costa media, tum petioli foliorum punctulis as siperi pinnate pico bolongo rotundas, antenita partim contracta, ac cuspide angusto brevi eminentes, in margine rotundis denticulis incise ac crispe, lateribus versus interiorem partem contractis, texturi densă, duriolă, superne obscur virore nententes, sibus clariores, sapore adstringenti; que in extrema costa est omnium maxima, ac anterius rotundioris ora. E media costa, que in sipina parte partim eminent, nervi bini adversi ordine exceunt obliquo annulari ac parallelo ductur proxime ad marginem, &c. Elersi umbellatim provenium in petiolis planis, qui in medio firati, ac punctulis sibadiperi sim, ac e nodulis caulium erumpunt, parvi, quinque petals acuminatis, deorsim in fer econdens. Calva storum parvulus est, constans folio quinque cuspiadas, vinidi diluta, quibus arcte forem apprehentir. Fascius forma plano-roundis, per maturitatem corrule-origin, carne intra discuntens, inco ceruleo ac nominhi uncluose: comesti os adurunt pungúntque: semina odo aut novem singula continent, in orbem uno simplico ordine site, ac mediante carne frestivas à se muuto distinata, situaçus corrules an nominatura duo pana ac unum rotundum, & coloris rusti.

Bis hic futex in anno flores fert tempore pluviofo & aftivo.

Radix in decocto data dolores fromachi compefeit, uti & dolores colicos & intellinorum tormina. Viter.

Decochum ligni epotum fedat fitum in agross. Folia trita & igne tofta vertiginem & debilitatem capitis tollunt is appofita. Ecundem decochorum vapor exceptus proficuus elt pro dolore arthritico. Succus exfolius tenerus exprefius & epotus fromachi concoctionem adjuvat.

C A P. XVII.

Baccifera Indica umbellata flore pallido pentapetalo, rarò fructus feren. Ramena-pou-Maram H.M. P. 4, T. 61, p. 125.

M. H. Bor est procera, 70 circiter pedes alta, caudice crasso, denso, albicante, cortice obducto furvo, scabroso, ramulisque plurimis, in orbem longe lateque diffusis, donato. Radia: slaveloens, nigricante cortice tecta, odora, aromatica. Folia petiolo soblonge sicrae extremos referens provenium, oblongo-rotunda, crassa, superne atro-viridia, & splendennia, inferne subviridia, odor suavis, sapor splentibus prominentibisque angulis arboris ramulos cingunt. Flores extremis ramulos racematim inharent, suevolentes, quinque acuminatis, pallide rubentibus, intus lanuginosis, ac stella im modum expansis foliolis constantes, medium occupante splo candido, applica orbita ramo de superne constantes medium occupante splo candido, applica orbita prominente in extremitate plumula albicante. Floribus frustum raro succedunt; testantur tamen Malabarentes nonnunquam baccas ferre hanc arborem oblongo-rotundas, superne constantes.

Crescit locis montanis in Berkencour.

Lib. XXVIII.

.

CAP. XVIII.

1. Niruri H. M. Part. 2. Tab. 27. An Frutex Indicus baccifer Vitis Idaa secunda Clusii soliis Breyn?

H. M.

Rutex est altitudine septem aut octo pedum, nascens in arenosis. Radix in brachia divisa, ac fibris capillaceis vestita est, ligno duro, ac corrice aftringente, qui sib cuticula fusca ruber est. Siptese ac ranti corrice ruso, qui saporis subdulcis & adstringentis est. E rantis hine inde prodeunt surcula foliacei valde tenues, virides ac tenuiter pilosi, quibus solia brevissimis petiolis hine inde alternatim adharent, parva, oblongo-rotunda, tenusa, plana, glabra, superne obscurità viridar, sibusu dilutora, sapore nullo, nisti quod diutisis masticata levire pungant. Flerat in sinculis foliaceis ex alis foliorum prodeunt, brevisius ac tenuissimis petiolis, parvuit, quinque petalis constantes, rotundis, inferiori parte tubris, anteriori ora albicantibus. In medio est splus viridis, crassisco primordium fruedus, cum duobus stylulis ex adverso oppositis, ac cinetus ad orisicium florum quinque stavis nodulis. Frustim plano-rotundioli, ceruleo nigri, spore stubdulci & sibastringente, intus cium maturi sum fucco aqueo ceruleo replett; semina parva angulta continentes, trilatera, duobus lateribus planis & uno rotundo circumscripta, per maturitatem nigricantia, pulpa succulenta intus cerulea.

Radix

Vires.

Locus. Vires.

Vires. Locus.

Radix servit pro inflatione ventris, vel etiam alicujus partis tumefactione, trita & imposita in modun placentule. Felia apoflematis maturandis fervinut trita & cum lade acido is appofita; ad quod etiam conducti foliorum & corticis fimal tritorum cum aqua calida lotio.

2. Katou-Nirouri H. M. p. 5. Tab. 44.

H. 28.
Arbufcula humilis eft, præcedenti valde fimilis. Flores exigui, rubefcentes, tenuibus viridibúfque petiolis ad foliorum exorum, & extremis fuculis provenium, fex oblongo-rotundis ac expaníis fopetiolis ad foliorum exorum. liolis constantes. Succedunt Bacca plano-rotunda, tricocca plurimum, rubro-cœrulea primum, dein cœruleo nigricantes semina sex semilunaria intus continentes.

ran certures inguisantes jermon es reintimarata fixus continuestes.
Provenit locis humidis ac arenotos circa Cochin: femper vivee, floret fructurique fert.
F folis in aqua communi cochis oris collutio conficitur ad erofas ginguyas fanandas, dentéfque vacillantes roborandos. Ex foliis cum fructibus, cortice ac radice codis balneum fit antiar-thricium. Ex radicis cortice cum Pipere longo & zinzibere codo potus paratur, qui ad ventricu-lum roborandum, pituitolósque humores incidendos & attenuandos summe utilis perhibetur,

CAP. XIX.

De Fruticibus quibusdam exoticis Vitis Idea foliis aut fructu.

1. Frutex Indicus baccifer Vitu Idææ secundæ Clussi folisi, Breyn. Caju-manis Indis, i.e. lignum

Rutex videtur arboreus, pluribus tenuibus ramis diffusus. Rami, quos nactus est Jac Breynius, lignei erant, teretes, tenues & læves, utrinque ramulis inæquali ortu, plus palmaribus, inflar Flics plani alari: in quibus pariter, alternatin, tan plana dispolitione ab into usque ad fummum file multa, rounda, Visis Ideze fecunda Cluf, zemula, folidiora, prond parte albida, fupina virida fe fiftunt. Ex foliorum fingulorum fede vel Fleciulus exigus, mutcolis, Caffia Monfpelienfium non abfimilis, vel bacca jam eminet rotunda, nigricans, Piperis magnitudine, pythmene parvo, fex granulis triangularibus referto.

2. Frutex Æthiopicus baccifer foliis Myrtilli Breyn. Cent. 1. cap. 5.

Solitudinum incola non procul à Promontorio bonæ Spei, lignum habet durum & album, cortice sommanum incola non procui a rromontorio oone spei, uguuni naoce curum & aioum, cortice e gryfeo intefectiente obdinkum; in mudos autem dispectivu ramos, & hi in plurimos densé confliça-tos ramulos, quos nulla ferie digelta fed confuía folia, brevibus pediculis infidentia, per ambitum leniter ferrata, viridia, finperné fiplendentia, inferné nequaquam, Vitis Idæx angulois 7.8. folis paria, nifi quòd craffiora & folidiora ambiunt. Baccas nigras, avibus maxime expetitus gerere

Altera species in eo potiffimum differt à descripta, quòd densioribus ac minoribus ramis, angu-Rioribus & oblongioribus foliolis præditus fit.

Hujus fruticis mentionem fecimus inter Myrtos.

3. Caaghiyuo Brasiliensibus Marcgrav. Pist. Frutex baccifer Brasiliensus, fruilu racematim congesto Myrtilli.

Suffrutex est instar Rubi Idzi quoad magnitudinem. Caulu est plane lignosu & hirsutus; Foliabina fibi semper opposita, hirsuta, ad tachum mollia, leviter serrata, tribus eminentibus nervis secundum longitudinem conspicua, transversim autem mulus venulis interrexta, superius magis vi cunoum iongiuounem contipicus, traniveriim autem muitis venuis intertexta, fuperiis magis viridia quam inferius, ac practerea fuperiis tuberculis per totum, inferius frobiculis featent quodibiet uberculiem plium habet albefcentem. Fert fofculus in pediculis parvis duos, tres, quatuor vel quinque, in racemum fibi appofitos, albos, pentapetalos: poft quorum cafum nafcuntur bacca: nigra, magnitudine baccarum Juniperi, dulcis faporis, qua comeduntur ab Æthiopibus, & fuccum dant inflar Myrtilliferé.

Foliorum pulvis ulceribus ex caufa calida ortis infperfus optimè illa curat. Nafeitur pluribus locís in Brafilia.

CAP. XX.

Frutex baccifer fructu ad singulos slores multiplici. Narum panel. H. M. P. 2. F. 10. p. 11.

Rutex oft altitudine quinque fexve pedum, ac etiam juxta arbores quas amplectitur ad dutum triunive hominum flaturam afeendens. Radis fibris longis crafisique terrar le firmat, corrice principal international control princ nigricante, intus rubescente, odore aromatico vegetiori quam praccedentis [Panel.] Caudies quoque ac ramorum cortices nigricant. Felia petiolis curtis craffiolis appenfa, oblongo-angu-fiiora funt quam primar [peciei, cufpide acuto venulifque parim extantibus firiata, acque adeò in inperficie texture aquabilis ae glabra. Vior folis magis fature, ac enam cum notor, lipina maxime parte: odor aromaticus, haud diffimilis folis Cinnamomi. Fleres brevibus penolis infident, fex, rariùs feptem, petalis compositi, rotundis, oris in cuspidem contractis, crassis, rigidis, ex um-bilico in planum explicatis, ac cuspidibus orbiculatim rigida flexione, aqualiter interiora versus ins tortis; [unde flores rolas repræsentant] colore primum viridi fusco, postea magis & magis rubescente donec tandem rubro-sanguineo-surda evadant. E medio horum sforum (si non potius folliculi dicendi sunt) capitulum emicat rotundo planum, albicans, in cujus parte superiori gemmulæ oculatæ ac planæ denso agmine in orbem consitæ sunt, subslavo primum colore, è quibus multus tunc temporis humor unctuosus exsudat, postea, ut & capitulum medium, ruffescente aut ex ruffo suscente. Fruits: cum adhuc tenerrimi ac velut prima germina, funt oblongo angulta ac veluti ípicæ in capitulo florum, genimis ejus oculatis infita, quo capitulum rotundum, foicatum repræfentant: cum autem in justam excrevere magnitudinem petiolis longis tenuibus ac surrectis gemmulis oculatis insident, ac capitulum in orbem coronæ inftar cingunt, funt-que oblongo-rotundi,longitudine ferme unius pollicis, latitudine dimidii: per maturitatem ex flavo rubescentes, odoris aromatici minùs vegeti, gingiberis

De Arboribus Bacciferis.

Semina, quibus fructus in totum repleti, plana utrinque oris rotundiolis, exceptis iis quæ in extremo fructu funt, quæ ab uno latere convexa, ordine super se invicem velut totidem caseoli, lateribus suis planis in latitudine fructus sita, membranis tenuibus ac ad oras carne tenui fructus à se mutuò sejuncta, ac sub cortice fructus extuberantia, per maturitatem ex viridi subflava cum venulis fuscescentibus, cum planè sicca subrufa.

Oleum ex radicis corticibus per destillationem extractum cum aqua ascendens esque innatans, te-Virez. nue, clarum & viridescens, odoris minùs grati, pingue & subamarum, restinguendo ardori jecoris conducit, inque dolore capitis, &c. cholera exusta; halitum male olentem reficit, juvátque pro fulcis oris, ut & radix trita mixta cum aqua & inuncta. Eadem trita & in aqua epota addito momento Sacchari confert in febre frigida & in ardore jecoris: eadem trita in aqua falfa feu marina fervit pro vermibus ex putrefactione humorum natis, facta inunctione membrorum. Ejufdem cortex tritus & in aqua epotus proficuus est pro phlegmate & pro Angina, atque eodem modo juvat in febribus, ac in fluxu fimplici ac dyfenterico, ut & in ardore hepatis & oris aperturis ac fciffuris.

Hanc arborem pro Nimbo Garciæ & Acostæ habet D. Commelinus: verum tum icones tum descriptiones nimium distant : siquidem Nimbo Garciæ Fraxini magnitudine est, cum Narum panel quinque aut sex pedum tantum altitudine esse dicatur, nec fruticis modum excedat. Deinde slores Nimbo pentapetali sunt & albi, Narumpanel vero hexapetali, & rubro sanguinei: tandem nec nomina conveniunt. Vires autem attribuunt Nymbo suo Garcias & Acosta sequentes. Folia trita, & vulneribus cùm hominum tum jumentorum cum fucco limonum impofita miraculosè ea fanant. Foliorum item fuccus perutilis est five per os sumptus, solus, aut ex vino, aut aqua, aut gallinæ jusculo, five umbilico impositus solus, aut cum fellis bubuli momento, aut aceto, aut Aloe ad necandos & expellendos omnis generis lumbricos: ideoque familiare admodum & falubre medicamentum est Malabarensibus quoniam lumbricis valde sunt obnoxii. Magnus est etiam eorum usus, tum florum & fructus, in articulorum doloribus, tumoribus, membrorum debilitate & aposte-

Olei etiam ex fructibus expressi magnus est usus in nervorum doloribus, quo vulnera, nervorum puncturas & contractiones curant Malabarenses.

CAP. XXI.

Baccifera Indica flore composito. Mala-Elengi H. M. Part. 5. Tab. 55.

Rbor est justa magnitudinis, 20 circiter pedes alta, caudice crasso, flavescente, cinereo cortice cinero, ramulssque viridibus pluribus donato. Radix albo-flavescens, amara, inodora. tice cunto, ramultique viriabus plurbus donato. Radix albo-llavelicens, amara, inodora. Felix oblongo-rounda, acuminata, catál, glabar, lavria, fupera atro-virida, in infernè virida; inodora, media costa albicante. Florei inodori, albicantes, oblongis tenuibis que periodis circa ramulos provenium, è quine, storibis fistularibus compositi; fingulis silorem totalem componentibus soliculis privates calvebus donatis staminibus binis viridibus medium occupanibus; inter que capitulum prodit viridi-albicans, è cujus lummo s'plus emicat crafsior, brevis. Flosculis decidentibus succedum Fruitus oblongo-roundis, viridi-havelentes, cum culpide nigro in vertice, crasso camaricante cortice cincit, intra quem continetur nucleus ablicans, subamarus.

Carletis valis Regni Malbarcia lois: confestim in Regni Manarus de Amire caiment. Somost

Crescit variis Regni Malabarici locis, præsertim in Baypin, Warapouli, & Angie caimaal; semper Locus. viret, quotannis floret & fructum profert.

E foliis cum Pipere & Calamo aromatico in Sesami oleo coctis linimentum paratur, quod in ver- Usus in meditigine, Epilepfia, fimilibúlq, cephalicis affectibus valde laudatur capiti inunctum.

Ex cortice cum thure & auripigmento unguentum conficitur, quod hepatis regioni inunctum affectibus ejus potenter mederi fertur.

Fructuum nuclei cum pipere nodulo inclusi è collo gestantur pro amuleto ad arcendam Epi-

Locus.

Tempus.

CAP. XXII.

Tangaraca Marcgr. Tangar II. Pilon. Erwa do Rato Lusitanis. Frutex baccifer Brasiliensis, slore staminoso, fructu deleterio.

Rutex est magnitudine Ribesii, cortice cinerescente: Foliis oblongis, viridibus, multis costis ranfverfis intertextis. Sunt autem ramuli & folia directé fibi oppolita, & hac fuperné viridia, inferné confécentia, adrahum musif lau listifica penales. raniveria interessas outre autori attente constitución de la extremitate ramorum fos pro-inferné canefeentia, ad tachum quali levi hirfutie prædita. In extremitate ramorum fos pro-venit, purpuro brunni coloris, magnitudine clavellinarum Indicarum, plenus, petalis quaturo exte-venit, purpuro brunni coloris, magnitudine clavellinarum Indicarum, plenus, petalis quaturo exterioribus paulò longioribus quam reliqua, figura vomeris, quibus inferius adstant octo ejuidem figura nondus pauto ioniguo nosa quant reaqua, inguta voincios, quanus interios autento esce cinuteri inguta minora, & medium totum floris spatium conftat foliolis parvis purpureis, more florum Scabiola, è quorum medio prodit una bacca cerulea, magnitudine Myrtillorum, ad visum quasi gemma Turcois flori effet imposita, & flos ut holosericum brunnum, sed cave tibi ab esu, est enim paesens ve-

SECTIO QUARTA.

De Arboribus & Fruticibus fructu ex multis acinis composito.

CAP. I.

De Polygono baccifero, Uva marina dicto.

 \mathbf{R} Amulis & furculis Equifeti æmulis, foliorum carentia, baccis Mori fimilibus ab aliis fruticibus abunde diftinguitur.

1. Polygonum bacciferum scandens C. B. Ephedra sive Anabasis Dod. Park.

Ad Equiseti similitudinem accedit, verum major & altior est; caudice subinde assurgit brachii The Equate minimum account, vertuin major of anon etc. cannot etc. femen. Radix dura est & lignosa.

Assurgit in magnamsape altitudinem, quandoq brevior ac humilior consistit: rarissime solita-

naturgie in maginature, actuamions, quantoso, notitot ac maninot comment: rarmine folita-ria, poné arborem vel fruticem ferè femper nafeitur, quarum etian altitudinem affequitur. Haz fi juvat arbufculam primum adolefcentem nafeatur prout illa crefeit etiam attollitur, co-mélq, in crefcendo illi fiet, etiamfi in immenlam altitudinem arbor attollatur. Vidimus enim Plamea, in creicendo in net, etiamti in immentam altitudinem arbor attollatur. Vidimus enim Platanos non minus cellas Abietibus in Hamo monte nafcentibus, que Ephedram ad fummum ufque faftigium deduxerant, fine clavicularum, (quas nullas haber) ope aut adminiculo ramis incumben*Okrevilits.* em. Si verò juxta fruticem aut arbufcularum nafcatur, humilis manet, nec fupra eam attollitur.

cep. 41. *Bellonius.**

Parkinsonus roster, nescio unde edoctus, asserit hanc plantam cirris seu radiculis è geniculis emissis, corticibus arborum hederæ modo se affigere, corúmq, adminiculo scandere. Hujusmodi cirrorum apud Bellonium aut Dodonæum nulla mentio, quod sciam.

Descriptio Dodonæi adeò convenit cum Clusiana plantæ insequentis descriptione, ut mihi planè persuadeam unam & eandem plantam esse quam uterq describit; an eadem sit de qua scribit Bellonius mihi non constat, potius diversam puto.

2. Uva marina major Ger. Tragos froe Uva marina major J. B. Polygonum bacciferum maritimum majus C. B. Polyg. 4 baccif. froe Uva marina major Park. Polyg. Plinii majus Clul. The greater Sea-grape, 02 Shrub-Bostetail.

Humana interdum altitudine fruticat, Spartii, quod Hispani Retamo vocant, modo, brachialis craffitudinis aliquando ftipite, oblongis ramis nigricantibus, qui deinde multas virgulas ferunt, pedales, tenues, multis internodiis distinctas, ut Equisetum ferè propendentes, fine foliis, admodum adstringentis saporis: florem secundum internodia confertum, minutum & muscosum, Corni floribus non abiimilem, pallidum: deinde fructum exiguis moris fimilem (ut quidem mihi retulerunt incola, nam florentem duntaxat videbam) rubentem, succulentum, acidum, in quo pauca grana, Milio

In Sicilia propè Panto Cerciolo, observavimus humana altitudine, valdè sruticosum.

Clusius circa Velez el rubio in Regno Murciano, nusquam alibi sibi conspectam. Floret Maio menie: fructus Augusto maturescit.

In plantis hujus generis quas in Sicilia observavimus color ramorum adultiorum cinereus erat, virgularum juniorum observav viridis. Flores nodos seu genicula verticillatim ambientes, lutei, è staminibus compositi. Baccas nondum protulerat.

3. Uva marina minor Ger. Tragos sive Uva marina minor J. B. Polygonum bacciferum maritimum minus C.B. Polygonum bacciferum minus, sive Uva marina minor Park. The Iester Seagrape, oz Shaub Pogletail.

J.0.8
Frurex est parvus, vix interdum palmum excedens, nonnunquam cubitalis, fispite lignoso, fimplici, qui post ex uno velut capite complures proferr ramos viridantes, stratos, fractu contumaces, adstringentes, medullà viscosà [quae resiccata rubescii] plenos, crebris geniculis interceptos, sinque frequentes ramulos rurssum divados, quibus ex articulis duntaxat est exortus: acque in his quidem nec folia, nec foliorum ulla comparent vestigia: Verùm è geniculis Equiseti modo prodeuntes ramuli flores in summo sustinent glomeratim congestos, multos, parvos, luteos, in fructum abituros Rubi moris fimilem, ex acinis rubris compactilem, sapore dulci, nec ità tamen uti mora gratum, edulem tamen. Hisco semina insunt gemella, oblonga, quà se mutuò spectant plana, altera parte leviter in gibbum protuberantia.

In arenosis litoribus prope montem Ceti & Frontignanam, inque saxosis collibus vicinis abunde Locus. provenit. Frequentem invenit Clusius in quodam colle secundo à Salmantica milliari, totius serè Hispanie mediculio, longiffine à mari, quod fais mirari nequie, cum antea nusquam observasse nis mantinus locis. Verim nes silvis sisquammatica maritimas planies in mediterrantis interdam procul a meri nassentes observaciones, utv. g. Kali spinostum, Caryophyllum maritimum, Alchean vulga-

Equifettm montanum Creticum Alpin. exet. huic eadem planta videtur; quòd fi ità fit, fructum vel Bauhinus, vel (quod potiùs credo) Alpinus minùs recte describit, nihil tamen temere affirmare aufim.

CAP. II.

Arbor Baccifera Brasiliensis, fructu tuberculis inæquali, Mori æmulo. Tataüba Brasiliensibus Margor.

Rbor est cortice cinereo, ligno intus crocei coloris, partim & rusescentis. Folia fert acuminata & serrata, Betulæ foliis quodammodo similia, in ramis hinc indè posita. Fructum fert mediocris Mori magnitudine, rotundum, è tuberculis compositum, pallidi coloris, multa filamenta exteriùs habentem, fulca, non admodum longa. Comeduntur hi fructus ut Mora, vel per se, vel addito Saccharo & affuso vino: interius continent albicantia granula, per carnem

Lignum arboris valde durum est, & diutiffime durat, tam intra, quam extra aquam & terram, Uis. semper viride. Optimum est inter omnia, & excellit ligno Masarandubæ quomodocuno, usurpetur. Ex ligno vetere parant tincturam egregiz flavam coquendo.

Nascitur passim in sylvis, præsertim maritimis: Fructus maturatur mense Maio.

I ocus Es

CAP. III.

De Rubo.

Ubus, Gracis Baro, vel quòd virgulta ejus rubeant dicta putatur, vel quòd mora ejus compressa sanguineum succum reddant. Fructu è pluribus acinis arctè ftipatis composito uni & simplici flori succedente, foliis in plura segmenta partitis, necnon parvitate & imbecillitate sua à reliquis fruticibus bacciseris di-

A. 1. Rubus major frustunigro J. B. Rubus vulgaris, sive Rubus frustunigro C. B. Rubus vulgaris, sive Rubus frustunigro C. B. Rubus vulgaris, sive Major Park. The common Bramble, or Black berry buth.

Nihil vulgatius nôrunt dumeta Rubo, qui ex radice nodosa importuna feracitate se propagans, longe latéq, senticosis & mordacibus sarmentis, angulosis, rubentibus vagatur. Si vicinis sulciatur in altum craffiores emittit virgas, quæ tamen & iplæ gracilitate & proceritate sua nimia in terram retractæ ac curvatæ, defixis in eam capitibus radicantur. Virgæ spinis aduncis & pungentibus aculeis vestiuntur; quibus prætereuntium vestibus sese affigunt, cosq, remorantur. Felia terna, aut quina in eodem pediculo ferrata, aspera, dorso aculeato, inferna parte candicantia, superiore nigriquina in coucii pocumi strata, apore pradita: hyeme vix decidentia nifi altera fuccrefcant. Flore albi, vel ex candido rofei, rofulae iniftar, apicibus concoloribus: Mora rubra per maturitatem nigrefcunt, ariftis quibufdam afperiufcula, acuins parvis, guftu grato, dulci. Magna tamen eft in hitic moris faporis refpectu divertitas: ala enim dulcacida funt & palato grata, alia planè dulcia & naufeofa, alia amaricant nonnihil, alia fatua & aquea funt.

Frequens est ubique in sepibus & dumetis. Maio mense, & interdum etiam Julio & Augusto flo- Locus & res conspicui sunt. Fructus Augusto & circa Autumnum maturitatem assequitur.

Omnibus propernodum hujus plantae partibus multas vires attribuunt Vereres, de quibus Plinius & Vires. Dioscorides consulendi. Galeno Rubi folia, germina, flos, fructus & radix qualitate adstringent: participant, eaque non obscura. Fructus immaturus astringit potenter, maturus temperatior est &

2. Uva

Locus.

Vires.

Inbaltringit; hine in quibutcunq, profiluvis, vomitu, fluxu alvi, uteri, narium, &c. utilis eft: Ex-trinfecis in aphthis alifq, ulceribus ons inq. vulneribus aditringendis. Commendatur à nonnullis, reperter rationem, ad Scorbutum; fiquidem nec facie, nec qualitatibus multium differre videtur à fruête Chamemori Alpina, qui ad hune morbum fiperificum eft. Quocirca non eft cur corum fructu Chamamori Alpina, qui ad nune morbum lipecincum ett. Quocirca non eft cur corum efus tam severe pueris interdicatur. Dices Galenum affirmare dolorem capitis inducere copiosè, in vescentibus. At Tragus se id necdum expertum esse seribit. Verium (inquies) restauti pie Tragus mora illa vehementer refrigerare, ità quidem ut si quis aquam superbibat eum horrores febriles continuo obruere posse. E contra J. Bauhinus se sepris comedific copiosè, nea nocumentum seriori della continuo dolorese posses. Per possessi della contra della c continuo corues. Continuo soluente del proposito de la continuo co mine ab corum clu pueri deterrentur. Hoc ego pro populari errore habeo; nec puto corum ulum hoc respectu magis nocivum este quan aliorum fructuum horariorum, qui si copiose nimis ingerantur noc respects integes noces and one qualitation and in the affects inducere, in ventriculo putrescere apri sunt, & hujusmodi forte affectus inducere, E succe mororum Rubi vulgaris expresso & sermentato cum tantillo Sacchari parari potest vini

quoddam genus satis generosum & gustui gratum.

1000aum genus sats generoum es gant grauss. Flore indem viribus pollent quibus frudus immaturi. Folorum decoctum in gargarifinis & collutionabus ad aphthas & ulcera oris utilifiimum cenfetur. Rubi vulgaris baccæ fuccum exhibent, qui in forma fyrupi exhibitus maximæ efficaciæ eft in dy-

A. 2. Rubus minor fructu ceruleo J. B. repens fructu casto C. B. Ger. emac. minor, Chamarubus frue Humirubus Park. Demoberry Buth, og Small Spanible.

Contractior hie Rubus, proxime jam dicto minor, parum aut nihil interdum humo fe tollit, reptam gaudens, farmentis longe lateque diffulis, Trago humi ferpentibus, tenuiffimis & aculeatis repeaus gaucens, namenus ionge nacque untuis, 112go muni se pennous, comaminis & acqueaus flagellis nunquam fe attollens, fed protinus deorfum vergens, & folis mino. .us, minifique fentico-fis, Trago auctore Lupulo respondentibus, nifi quod magis nigricant, spinifique asperioribus horrent. 113, 114go auctore respund respondentations, mil quod megis megis and, primo exortu viridis, paulo Flores fimiles, Trago ex candido rofes, stellati: at fracties, qui minor, primo exortu viridis, paulo post rubro, per maturitatem casio vel carruleo colore tingitur, pilosus ut Rubi præcedenis, gustu pari, non injucundo velut arboris Mori: radice nodofa.

Inter segetes & in arvis demessa segete, inque sylvis caduis frequens reperitur; ut interdum to-

tos agros occuper tam cultos quàm incultos.

A. 3. Rubus Ideus (pinofus frustu rubro J. B. Ideus fpinofus C. B. Ideus Ger. Park. The Rafty-berry-Buth, Framboile, or Bind-berry.

Rubus Idaus vulgari illo fenticoso minor & mitior, brevibus & ferè innoxiis spinulis horridus, interdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum is omnino carens, potissimum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus, sarinterdum (inquit Tragus) in virgis primo anno profilientibus (inqu mentis tenuioribus, teretibus & plerunque rectis, tricubitalibus & altioribus. Folia terna aut quina in ala modum disposita, pediculo sescunciam aut duas uncias longo, lavi annexa, Rubi vulgaris ni are moduni diponta, pendalo retantani au que una una songo, avi anineaa, Audi vulgaris folis fimilia, fed tenera & mollia, fiperius arro-virentia, inferius incana, ur farina alepera videantur (inquit Tragus) fapore auftero. Fiores albos excipiunt mora, per maturitatem rubentia, inter acinos pilis donata, dulci vinosóque carnei coloris fueco ebria. Tragus air odorem uti fere Violam Mariam spirare. Radix est longa, per terram lace se spargens, quotannis surculos producens, qui secundo anno stores structique proferents.

Quin here planta sir Rubus Idaus Dioscoridis minime dubitandum.

Ulignofis & umbrofis fylvis, locifque minime apricis, necnon rorulentis & arenofis faxis gaudet, ut redé J. Bauhinus. In montibus Wallie, inque Septentrionalibus Angliz udis & faxofis inventur. In fylvis etiam humidis agro Warwiccnfi obfervavimus. Hujus bacca easdem vires obtinent quas Rubi vulgaris mora, magis tamen cordiales sunt, &

Aqua è moris Rubi Idzi destillata, vel eorundem conserva & gelatina, vel syrupus è succo pagustui gratiores. ratus, ad febres ardentes conducunt, tum propter manifestam refrigerandi facultatem, tum propter odorem suavissimum violaceum quem exspirant, saporémque gratissimum inter dulcem & acipter odorem suavissimum violaceum quem exspirant, saporémque gratissimum inter dulcem & acidum, quibus & naribus & palato se commendant, córque roborant & exhilarant. Gessnerus syrupum vel sapphyrinis & smaragdinis anteserre non dubitavit, sique experus in seips & alise Ex moris Kubi Idaie exprimi potest vinum ad usis multos, nimirum ventriculum imbecillum, alvi shxus, variósque gingwarum, dentium, uvulæ, palati, alarismque partium affectus. Qui cibos in ventriculo continere nequeunt, & frequentibus vomitionibus infestantur, his fruchis Qui cibos in ventriculo continere nequeunt, & frequentibus vomitionibus infestantur, his fruchis Qui devoratus, & folia recentia tusa ac soris stomacho imposita mirè profunt. Trag. Tum foliorum tenellorum decochum, tum folia ipsa trita & imposita, tum aqua defiliata pota & illita, infanmationes studionique sedant & restrimenum. ut Tragus & alii volunt.

flammationes quafcunque fedant & reftringunt, ut Tragus & alii volunt.
Folia Rubi Inxirio decoca, fi illo caput aliquoties abluas capillos denigrant. Vino cui infusa sunt Rubi Idai mora saporem & odorem gratum communicant. Ex earum etiam pulpa cum Saccharo laudatistima Bellaria fiunt.

Rubus Idæns fructu albo C. B.

Vix alia in re quam fructus colore à præcedente differt, unde nec specie distincta censenda est.

4. Rubus

4. Rubus Idaus non spinosus J. B. Rubus Idaus lavis C. B.

Gignitur frequens (inquit Lugdun.) in Allobrogum monte Gratianopoli vicino, quem vocant La Motte caulibus multis se(quipedalibus, ut Idaus Chamaebatus jure nominari possit, foliosis, fine spinis ullis, folio Rubo Idao simili, aversa parte candido & lanuginoso; fructu rubro, sed non ut in superiori rotundo & dulci, verum ex grans sic coagmentato, ur in metæ modum fastigietur, acido sapore etiam cum maturuit. Incolæ vocant Des Asnes, & ab Idæi Rubi fructu probè distinguunt, quem vocant Des Ampes. Historia Lugdunensis hanc habet pro Chamadato seu Rubo Idao altero Tragi. At ostendit

J.Bauhinus Chamæbatum illum effe Rubum Alpinum humilem Gefn. seu Chamærubum faxatilem C. B.

Rubus montanus odoratus Park.

An & quid differat ab hac planta confiderandum vide descriptionem apud auctorem. Suspicor Parkinsonum aliquo modo deceptum: nihildum enim de tali Rubo in Anglia nascente aliunde

5. Rubus odoratus Cornut.

Hujus ruticis radix Rubi vulgaris modo per fumma cespitum vagatur. Filia fert ex longo pediculo leniter hirsuta, latissima, in angulos exeuntia, σεολοποίου, hoc enim vocabulo Theophrastus neuno ientrer niriuta, lattitima, in anguios exeunta, manarolo, hoc enim vocabulo Theophraftus peculiarem iltam foliorum figuram, que Viti, Aceri majori & Rubo communis et explicat. Alibir Theophraftus folium Rubo tribuit 2007, hoc eft, Viticis figură, quacum revera Rubi folia conveniunt, quod ad divifuram attinet. Folia ilthree fragranțifima fuirt, parémque Agrimoniz odorate au Pimpinelle odorate finant odorem: fine ordine circumpofita funt cultubus, qui phrimi fe ramofi à radice se attollunt, farmentos, fexiles, medullà pleni, foinis vacui, molliter hirdii. Natura folia Aurage refereit in comming commandia in lattice in formation and consideration of the second co futi. Nudantur foliis Autumno, præfertim in cacumine; cymæ etenim in hyemen ufue proro-gant moras, quo terr, ore & iplæ cadunt, unaque & arefoit caulis, nee enim hyemis inclemen-tiam patitur, fed quotannis renovari folet. Flores ferr in fummo magnitudine & figura Rofæ fim-tice perbellè referat.

6. Rubi facie senticosa planta Lobelio J. B. Park. Rubus exoticus C. B. Clava Herculis R. S. Mus.

Quem Lobelius bacillus hujus fruticis descripsit, carpi crassitie erat, longam hastam aquans, & cortice nigro denfo veftitus, tuberculis craffis, fenticolis, creberrimis in clava modum muricato, folido, gravi & praduro ligno: unde Plantam à Rubo diversam esse patet. Observat D. Grevius fpinas mere corticales effe ut in Rubo, non ligneus, proinde & frangi faciles.

Rubus Monococco: Hermanni in Cat. Hort. Lugd, Bat. Rubi vulgaris varietas effe videtur-

CAP. IV.

Champacam * H. M. An flos Indicus Champacca dictus Bontii? An Champe dicti flores Indici Gar- * P. 1. F. 19. zia J.B. C.B? Н. М.

Rbor est procera, densis frondibus, latè sparsis, nascens in arenosis. Radix cortice est rufo, faporis amari & peracris. Caudex hominis amplexum implens, cortice crasso cinereo to, laboris attait de labacris, ligno albicante. Surculi rotundi cinerei, in apice ubi novello germine expullulant spadicei coloris. Folia petiolis uncialibus infident, spithama & american petiolis de labacris, ligno albicante. pliùs longa, latitudine quatuor aut quinque pollicum, in cuspidem oblongam angustam contracta, texturâ duriola, plana & lavia, superne obscuro virore nitentia, inferne clariore, saporis acris & amari: coltà media crafsà, in averla folii parte eminente, à qua obliquo & parallelo ductu ner i anteriora versus exeunt, ac à margine reflexa arctatim in le invicem incurrunt, ut in alisi multis folia obfervatur. Flore in fummis furculis è foliorum alla exeunt, periolis craffis, lenbus, furredis ac fefcuncialibus, acuti ac fragrantis odoris, petalorum oblongo angustorum triplici ordine compositi; petala in exteriori ordine octo, tripla ferme latitudine corum que in medio ordine componti; petaia in exteriori ordine octo, tripla terme latitudine corum que in medio ordine octo etam plerunque funt, versis funminataem magis rounda, 8 nonnihi cufpidata, minis tamen quiam medii ordinis. Que in intimo ordine parvula funt, brevia, versis fumminataem maxime cifpidata, dilute flava, ac veluti Stamina craffiola, inferius circumambientia flylum crafim, teretem, nonnihi conicum, spies parvis, viridibus, craffiolis, culpidatis funellatim circumdatum, sinteque spice in culpide, quo inferiora versis inflexe, rubelcentes. 8 rudimentum fractis continentes. Floribus quoque fapor affringens & acris et. Fratir accumatin pediculo medio craffo & tortuolo petiolis craffis & curtis circumfident, oblongo-rotundi, cortice craffiolo, primum vidid elim parti funt flavo dibura albierae favore negre odese minis grato. viridi, cum maturi funt flavo diluto albicante, sapore peracri, odore minus grato. Stamina intus se invicem proxime contingunt line ullo intersepimento, suntque uno latere ro-

tundo, ad fructús formam, reliquis planis ubi fe mutuò contingunt: conftantque cum matura pul-pà tenui, humidà, fublactea, quæ membranà incarnato-rubra est investita, intus osse grandiusculo Zzzzzz 2

Flores bis fert in anno, fructum non dat nifi cum vetuftior eft.

Radis: ejulique cortex ficcatus tritus & cum lacte fpillo, Dayr dicto, mixtus & impolitus apostematis maturandis & aperiendis inservit, in pulvere cum aqua calida exhibitus menstrua & foetum

expelit.

Forst trin & cum oleo decocii facta inunctione cephalalgiz, oculorum affectibus & podagra conducunt; iidem in oleo per 40 dies infolati eadem præftant.

Aqua è floribus defililata odonfera eth, & cor exhibitatat.

Aqua è floribus defililata odonfera eth, & cor exhibitatat.

Garcias formam florum Chompe dictorum, aut fürpem cui imacfuntur non defcribit, tantum dicit, corum in Indis magnum ulum ethe, & odore graviori quam Lilium album.

Sunt (inquir) odoribus adeò dediti regionis illius incole, ut plerunque cibo abfineant, quò ha-

Sunt (urqui) courries auto usual regionis liuis incoir, ut pierunque cato abitineant, quo ha-beant unde odores fibi comparare poffint, ideóque non immerio proniores in Venerem effe cen-fentur. Munera que à tenuioribus offeri folent Regibus pradich funt flores & Rofe noftrates, quibus folent cubicula Regis infternere.

Nominis affinitas, florum gratiffimus odor, alixque que huic Plante ab Autoribus adscribuntur crounitantia non difficulture milu perinadant eandem effe cum ea que à Bontio cap. 45. delcribitur, inquir D. Sym Comment, in hanc Arborem, quamvis fateatur ejudem deferiptionem obscuram effe, mutilam, quin & forsan vitiosam; cujus sententiæ nos quoque subscribimus.

HISTORIÆ

Lib. XXIX.

1643

ISTORIÆ PLANTARUM

LIBER VIGESIMUS NONUS,

QUI EST

De Arboribus Pomiferis quarum flos imo fructui adnascitur.



Omiferas arbores voco que fructum proferunt majorem, pericarpio donatum, & in plerifque polypyrenum. In plerifque dico, quoniam pro Pomis habeo fructus omnes majores cortice craftiore aut duriore tectos, quamvis unicum duntaxat intus nuce cleum contineant, modo pulpam humidam femen ambientem habean. Ad Pontare and Po num enim constituendum requiruntur officulum intus unicum, pulpa seu caro humida illud ambiens, & cutis exterior tenuis ac membranacea.

Hujulmodi arbores funt vel fructu membrana tenuiore tecto, vel cortice craffiore, eóque vel

SECTIO I.

Pomifera fructu cute tenuiore seu membranacea tecto.

CAP. I.

Sorbus Spuria Malabarica Katou-Kalesiam dicta, Katou-kalesiam H. M. P. 4. T. 33. p. 69.

Rbor eft mediz magnitudins, altitudine viginti, craffitie verò feptem pedum mensuram raro superans, multisque ramis nodosis donata, è quibus ramult folios in orbem eleganter A raro tuperans, muttique ramis nodois donata, e quiusi ramui rolioti in oreus eseguine di diffid demune mergenti: [que ramula foliale ocean nibil aliad [art quim folia compensa pina pinata.] Lignum albicans, prædurum, cortice munitum furvo, (cabro, crailo, molli, inuis fibbrirdi. Radix albicans, furvo cortice tecka, inodora, infipida. Felia Kalefam folis fimilia, ar danla, fragilia & in ambitu lerrata. Flores furculis oblongis racematim inharent, atque è calye hibliavo, in quinque lacinias acuminatas fecto prodeunt, quinque craffis, denfis, acuminatis, flave-feentibus, extrorfumque reflexis foliolis conftantes, octo in medio citrinis, acuminatis fammula; icennous, extoriumque renexis iomons contraines, octo in meno camina, acuminato parametro, inter que fritur prodit viridi-flaveficens capitulo viridi, globolo. Fratir globoli, glabar, fubri-rides, tenu pelliculà cinctì, intifique carne denla, fucculenta, fubviridi, faporifique adfiringentis, referti: intra quam quinque locantur rufa efficula, feu potius femina, forma fabarum amuta, macleum continentia candidum, amaro dulcem, acrem.

Crescit locis arenosis circa Cechin; quotannis maturos exhibet fructus, diúque frugifera manet. Loca & Flores cum fort, Septembri viz. & Octobri mensibus, antiqua decidunt solia.

CAP. II.

Arbor Pomifera Brasiliensis fructu hispido Pomi magnitudine, seminibus plurimis minimis. Apeiba Brasiliensibus Marcgr.

Adarger.

Rbor est vasta, acque in multos ramos expansa, cortice cinereo. Felia habet quasi in frondes congesta, longa, in ambitu autem leviner ferrata, superius saturate virida, inferius matages congesta, longa, in ambitu autem leviner ferrata, superius saturate virida, inferius matago incana, & densa quadam lanugine veltia. Elvare ferr fellatos, stavos, saturous constantes savis, & quinque aliis ex viridi savis, suavis admodum odoris. Fradum produci marine av villostim, ex mustoso colore fuscum, qui ubi maturuit in tres partes sponte debificis, constantes savis un sua constante savis sua constante

tinétque intus globulum magnitudine ficûs ficcatæ, conglobatum seminibus obscure brunnis, magnitudine grani Sinapis, sed compressis quodammodo.

Fructus apud incolas nullius est usus, ligno utuntur ad Cinchas, i. c. lembos piscatorios & Jangadas, quibus utuntur in fluminibus trajiciendis, atque etiam in mari.

CAP. III.

* P.3. T.42-

Locus &

Vires:

Vires.

Pomifera Indica trifolia fructu Pruniformi caudato. Niruala * H. M. Tapia Brasiliensium similis. D. Comelin.

H. M. 4. 742. Rhor eft vaftæ magnitudinis, 30. aut 40. pedes alta, paucis ramis in orbem diffusis, cortice glabro, emerco, albicantibus interfitindo punctulis, obductis; lignum pradurum, flavefcens. Radia albicans, cortice cinerco tecta graveolens eft a ferè inlipida. Folia terna fimul perentina de la contra del la contra de la contra de la contra del la contra tiolis teretibus, longitudine spithamam aquantibus, proveniunt, oblongo rotunda ac in mucronem definentia, glabra, virore nitentia, subacida, manibus confricta suaveolentia: E costa media, insigni plures nervuli ordinato ac parallelo ductu exeunt. Flores in ramorum extremis, tenuibus, oblongis, labris viridibus proveniunt petiolis, iíque quatuor oblongo-rotundis, acuminatis albicantibus ac friatis constant foliis, quæ totidem intus exiguis, acuminatis subviridibus foliolis sunt munita, numeross, viridibus ac rubris staminals, purpureis oblongis apicibus dotatis, mediam sforis cavitatem & tumbilicum occupantibus; inter qua viridis prodit stylus, oblongus, crassus, surrectus, apice rotundo, saturato-viridi eleganter ornatus, è quo dein fructus emergit : odor suavissimus & vinosus. Fructus verò viridibus, oblongis, craffis, rotundis, lignofis pendent petiolis, qui articulatim florum junguntur pediculis, uti & hi geniculatim ramulis inhærent; funtque oblongo-rotundi, virides, cortice cinereo tenui obducti: intus carne humida, albicante, quadripartita, odoris saporssque vinosi referta, intra quam numerofa continentur semina flavescentia, prædura, angulata & plana.

Locis petrofis & arenofis provenit imprimis circa provincias Mangatti & Poiga in fluminum ripis: Mense Aprili folia decidunt, verum sequente Junio & Julio dum floret novis denuo frondescit foliis: at Novembri & Decembri mensibus maturos fert fructus, vixque annos 40. frugisera ma-

Foliorum fuccus linteis exceptus, & inguinibus adhibitus urinam ciet. Idem præftant fructus contusi & cum Sale, camphora & felis stercore in cataplasmatis formam redacti, & dictis locis applicati. Cortex in aqua maceratus, & cum zinzibere & pipere longo in lacte vaccino & olco Se-fami ad humidi confumptionem excetus, egregium praebet exficcandis frigidis humoribus linimentum. Semen cum Oryzæ infuso coctum, & dein cum butyro recenti contusum ac cataplasmatis formå abscessibus applicatum potenter eos emollit ac maturat.

CAP. IV.

Pomifera Indica flore Rhododendri, fruttu Pyriformi. Madagam H. M. P. 4. T. 58. p. 119.

Rbuscula hae altitudine duodecim, crafficie vero quatuor pedum mensuram circiter aquat, ramulisque albo-viridescentibus in orbem late disfuss donatur; lignum albicans, cinereo cortice cinctum. Radix albicans, furvo cortice tecta. Folia petiolis alatis circa extremos ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, crassa, densa, glabra, superne atro-viridia & splendentia, inferne subviridia, coste media albicante. Cum decidunt folia, sui figmata relinquendo circularibus prominentibus, annulis, arboris ramos cingunt. Flores plures simul juncti extremis ramulis proveniunt, odori, candidi, Rhododendri floribus fimiles, calicíque viridi, in quinque lacinias secto inhærent, quinque subrotundis foliis constantes, totidem albicantibus, luteis apicibus ornatis, framinibus mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus, inter que frylus prodit albicans, capitulo viridi. Fructus pyriformes, virides, intus fungofi, adstringentes, numerofi, minutiffimifque Provenit ubique in Malabar, præsertim circa Candenate; Semper viret, floret ac fructus fert,

sed diu frugifera non manet.

E cortice & radice in aqua coctis Apozema paratur inveterato capitis dolori tollendo utile. E foliis potio conficitur ad menstrua suppressa revocanda.

CAP. V.

Arbor Prunifera Brasiliensis fructu ovali, polypyreno: Mangaiba Marcgr. & Pison. Marcer. Pil

Rbor est pulchra, crispa & fœcundissima: magnitudine & figura nostratem Cerasum acidum aquat, aut etiam superat [supra altitudinem Pruni Europax non attollitur, quam fru-ctu, pracipuè verò ligno & soliis amulatur] In multos ramos variè distribuitur, qui in alios tenues ramufculos feu furculos definunt, ut in Beula. Correx coloris fusci cinere aspersi, ramulo-rum autem simillimus ramulis Betulæ junioribus: lignum lentum, exiguâ intùs medullâ, fractum aut concisum lacteum fundit humorem. Folia fert parva, solida, egregic virentia, bina sibi semper

oppolita, nervo in madio lecundum longitudine n, transversim autem venulis sive lineis subtilissimis parallelis pradita.

Flores gi exit Jasmini modo dispositos, calycibus sesquidigitum longis, & superius in quinque foliola acuminata expansis, stellulæ figura, coloris albi, odoris suavissimi. Fructus magnitudinem haber Prunorum noftratum, aut ori gallinacei, rotundulculus aut ovalis, quam Soli exponiur aureus, rubrifque maculis difunctus [Margy, ex viridi flavus, ac in uno latere egregiis punctulis invisi infignius, quae in quibuldam plura funt, in quibuldam pauciori, in aliis nulla]. Tenunfima cuticula regiur, pulpam continet albam, mollem inflar butyri, grafiffimi vinofi acidilfimi saporis, que licet sequax ac ductilis videatur, manducando tamen nihil tale deprehenditur, orique inserta statim liquescit; Semina lutea, compressa sex, septem, duodecim, aut plura continet, ovalis figura, in medio umbilicum habentia, cute instar Amygdalarum dulcium sed lenta, intus habentia nucleum albiffimum dulcis saporis, quare integra cum fructu deglutiuntur. Fructus non est edulis nisi sponte decidat, nam in arbore existens plenus est lacte acerbo & amaro, adeò ut vix pecora quidem immaturum attingant, decidens in terram illico maturitatem affequitur. Maturi quotidie magna copia fub arboribus colliguntur, & qui non planè molles per noctem seponuntur & mollescunt. Probè maturus facilis est digestionis, ardores viscerum domat, & sebricitantibus auxiliatur. Porro haud facilè hac poma noxam, etiam abundè jejuno ftomacho manducata inferunt, nisi quòd frigida & humida fugaciáque alvum dejiciant, flatisque excitent.

Expirante hyeme, menle nimirum Augusto, florere incipit, ultraque novem menles prunis onera-Tempuis tur & ornatur. Seri non plantari amat in terra sicca, ubi nulla copia luxuriantium herbarum. In finu omnium Sanctorum integræ fylvæ spontaneæ reperiuntur.

CAP. VI.

Su pim Arbor & fructus Smensis Mich-Boym Jonston. Dendrolog.

Pud Sinas tantum nascitur. Est & aurei & purpurei coloris. Magnus Pomum excedit: carnem mollem & rubeam cum simili pellicula refert; Officula hinc indè interius abscondit; cum ficcatur Ficubus Europæis fimillimus est, & per multos annos conservatus à Sinicis medicis sepenumero in pharmacis adhibetur: Arbor onerata purpureis hisce pomis gratissimum exhibet aspectum, quæ nè ab avibus decerpantur continuis vigiliis custodiuntur.

In calidioribus regionibus Januario, Februario & Martio; in Septentrionalibus Junio, Julio & Au-Tempus, gusto maturescunt.

CAP. VII.

1. Arbor pomifera Brasiliensis fructu tripyreno Jito Brasiliensibus Marcgr. Pis.

Ortice est fusco, qui multa punctula, hinc indè sparsa lutea habet. Folia bina sibi opponumtur, fex, feptem, octo, aut novem digitos longa, paulò plus quàm duos lata ubi latiffima, non ferrata, nervo conspicuo & prominente secundum longitudinem, venis in quibusdam fibi invicem oppositis, in quibusdam alternatim positis.

Post florem (quem Auctor non describit) sequitur fructus, magnitudine globuli lusorii, major aut minor, obscure lutei coloris, qui in se tria ovalia semina continet, magnitudine seminis Pomi vulgaris cuticulà obscure flava tecta, nucleus autem illorum albicat.

2. Jito prior Pison. Arbor baccifera Brasiliensis, fructibus in racemos uvarum simillimos congestis.

Pifo. Hæc arbor Pyri Europææ magnitudine est, undequaque obvia: Folis tenuibus, oblongis, acuminatis, nervo eminente secundum longitudinem excurrente, parvo pediculo cauli ordinate appositis. us, ner o emmente sociationi songiationient excuriente, parvo pentetuo cauni orunate appointes. Fruitim racematim copulatos profert. Abrou tu ob fructuum ratum afpechum mulis nota, at a pau-cioribus ejus radicis qualitates probè conftant. Si ulli figura, colore, totaque profus facie racemi uvarum elonginquo afpicienti videatunt, hijus fanè arboris fructus funt; quorum tamen uva inu-tiles habite, figuescque intus exiftunt. Toto anno apparent, verno tempore latte flavelcentes, mox triftis miniati coloris funt, nihilque promittunt, ut neque folia, neque ligrami ripim arboris: fed orum in cortice radicis, acri & calibo, mude ad rem noftem facie confiftir. Cons effects indetotum in cortice radicis, acri & calido, quod ad rem noftram faciat confiftit. Cujus efficacia indo Virei, mita ad turbandum & purgandum corpus tam altè à natura posita, ut non impunè ab imperito vulgo tractetur. In pulverem redacus ab indigenis & robultioribus agricolis Lufitanis contra invete-ratas obstructiones capitur indiscreta quantitate, semipugillus circiter. Mihi rarior fuit illius usus, idque nisi deficiente fortè benigniore medicamento, mediantibus tamen correctoriis, & qua vim purgatricem infringunt.

Ni idem huic cum pracedente nomen imposuissent Brasiliani, Bacciseris potius adnumeranda

effet.

CAP. VIII.

Cospuisa Brafiliensibus Marcegr. prima species. Pomifera Brasiliensis fructu cupulæ insidente, semi-minu singulis daplici pelliculæ involutis.

Marger.

N fagr alektudinem & figuram excrefcit, cortice cinereo, cui aliquid fusci admixtum, inftar undular panni. Felia habet solida, oblonga, inferius dilute virentia, superius faturatiora & splendadi panni. Felia habet solida, oblonga, inferius dilute virentia, superius conspicuis: pediculas solid decerpus fundit aliquid lactei. Flor innititur pediculo quisque suo magnitudine Rosa, & foliis albis decerpus rundit auquid iacte. Fisi innituru pediculo quique uo magnitudine Kola, & foius albis rofaceis conflat, fuave-rubentibus unguibus: medium occupat pro umbilico globulus refinofus, flava, magnitudine Plif ; refina illa clara eft ut Terebinthina, glutinofa, flava, odoris tamen injucundi; hunc circundant multa framitula rubra arche fibi invicem adharentia. Florem fequitur fruitus capfulla inidens ferù uglans; immaturas fecundum longiudinem concisios multos feminium ordines fulla inidens ferù uglans; immaturus fecundum longiudinem concisios multos feminium ordines continet, magnitudine & figură feminium Mali, tranfverfim per longiudinem pofitorum; quodilber autem femen includitur pellicular fuz rubrz, atque alteri pellicular miniatz involvitur. Caro fructus eff flava, & fuccum extidat flavum.

Cortex licet craffus fit facilé fe feparat à ligno, quod fragile est, continétque in se medullam mollem que facilé extrahi potest, ità ut lignum remaneat instar fistula.

Altera species.

Magna elt arbor, cortice gryfeo, in amplos ramos sese expandens; foliis in frondes congestis, oblongis carinatis, foliis Marca similibus, sed non lanuginosis. Fruesu globuli lusorii magnitudine, rotundo, per maturitatem exterius viridi, interius rubelcente, & multis granulis Fici modo referto, ficco, saporis haud manifesti, ità ut comedatur quidem à quibusdam, sed nullius sit pretii-

CAP. IX.

Japarandiba Marcgr. & Pilonis. Arbor pomifera Brasiliensis, store rosa, fructu rotundo segmento Juperius velut ablato. Marcgr.

Rbor est cortice cinereo, subnigricante instar Alni; ligno duro, medulloso; ramis paucis-Folia fine pediculis ullis [cum pediculis Piso.] inordinate & copiosè circumposita, fosiis Folsa tine pediculis ulus [cum pediculis Pilo.] inordinate & copiose circumpolita, folis famipaba fimilia, pedem circiter longa, acuminata, leviter qual crenata in ambitu, coltà fecundum longitudinem confpicua, multique nervis eminentibus fecundum latitudinem decurrentibus, tres tantum digitos lata ubi latifilma. Pieren fert infignem, orbicularem, diametrum fere trium digitorum habentem och craffioribus folis confinatem, figura, magnitudims, coloris & odoris rofatum: in medio finat multa faminula erecka, in orbem composita & infiar Lunula incurios confinata del coloris acceptancia incis dunos servano. Ello acumin infidate actio limno acid vata, & quasi globum repræsentantia, apice slavo & tremulo. Flos autem insidet crasso ligneo pediculo (plerunque bini aut term in tali bifido aut trifido pediculo) Florem fequitur fractus Mali magnitudine & figură, fed superna parte planus, ac si pars abscissa estes extus gryfei, intus slavi coloris, continens multos nucleos, fatuos, angulofos, hepatici coloris, filendentes, magnitudine Avellanæ, cordis figurá.

Ramorum paucitatem foliorum frequentia compensat, quibus solis, quatenus hactenus consistit vis medicatrix infita est. Hac autem vel integra, vel contula, hepatisque regioni applicata durities hypochondriorum restituunt: eisläemque malis, si ritè ex arte praparentur, atque in apozemate exhibeantur conducunt, ac proinde aperientium numero adscribenda sunt.

CAP. X.

* Descript: Ind. Occid. l, 1, c. 1.

Vires.

Arbor venenata Mancinelle dicta; Macanillo * Jo. de Laet. Araticu pana Marcgrav. Piso. Franc. Redi Exper. natural. p. 76. Che Manchinello Tree. Ex fementia D. Tancredi Robinson.

'N arborem excrescit haud grandem, ramis Araticu ponhe, similibus, sed foliis longe minoribus, tres quaturove digitos longis, lefquidigitum latis, figură ut folia Pyri noftratis; ficer minore & in totum luteo, exceptis unguibus internè, qui fanguine funt fructu minore, per maturitatem flavo (aliàs viridi) pulpă intus aurea, odore cafei putridi, nucleis multis ex flavo albicantibus.

Fructus propter frigidam suam qualitatem est venenatus. Profunde autem radices agit hac arbor, amplas, crassissimas, longas, ligno levi instar Suberis, ex quibus clypei formantur, quos sagittæ

aut gladiorum ictus penetrare nequeunt.

Juxta flumina germinare folet. Notatu autem dignum est (inquit Gul. Piso) ejus radicem in pa lustribus crescentem profunde in terram descendere, (quod tamen in aliis Brasilia: arboribus haud racilè confpicias) unde credibile noxiam ejus frigidimque qualitatem, qui fruchum nocere conflar, ex infelto terra frigore acquirere. Ejus autem fructus adeo venenata qualitate malignus eft, ut à Cancris terreftribus comeitus iplos statim eneces, ut testatur Jesusta qualam apud Francijeum Redi in Experim natural. p. 76. Verum Rochefortius aliifque Cancros is impune velci fcribunt. Mirum autem Pisonem & Marcgravium de venenata & maligna qualitate fructuum hujus arboris adeo perfunctoriè agere, ac si excessu frigoris is tantum nocerent qui se iis nimium ingurgitarent; cum alii de funesta & perniciosa eorum vi admodum tragice declamitent. Hinc dubius aliquandiu hæsi An Araticu pana Marcgrav. & Pisonis eadem esset arbor cum Mancinello Rochesortii & nostratium necne; verum cum legerem, ut mox dictum apud Franc. Redi Araticu pana in Brafilia ettam Can-cris terrestribus noxiam & lethalem nedum hominibus, omnis mihi scrupulus exemptus est, & in fententia D. Tancredi Robinson confirmabar eandem esse.

Addit Hughefius noster Arbores hasce fructibus plerunque abundare ad morem Malorum Sylveftrium Europæarum, iísque adeò pulchris & speciosis, ut à decerpendo vix se potuerit abstinere ad fitim restinguendam qua inter itinerandum interdum premebatur. De maligna & venenosa qualitate Manchinello arboris Rochefortius in Histor. Infularum Antilles prolixè agit.

Arbor eff (nquir) afpectu pulchra, folisi Mali (plveltris, fructu Pomi Apiani [d dpi] fimillimo, ab uno latere rubro firiaco, afpectu pulcherimo, & odore perquam grato, ut facile ad (e guffandum invitaret facultatis noxia ignarum. Quamvis autem gufu dulcis fir, adeò malignat tamen & funefix qualitatis particeps eff, ut comedentem, non brevi aliquo 24 horarim, fed aterno & exquio nunquam evigilaturus est sopore opprimat.

Crescunt non rarò hoc genus arbores ad litora maris & sluviorum ripas; quod si contigerit poma Locus. in aquas delapla à piscibus vorari, quorquot ea degustaverint mortem certam incurrunt. Diu autem in aquis incorrupta durant, crustam duntaxat è sale petræ solidam lapideæ ferè duritiei contrahunt.

Cancri qui sub hisce arboribus versantur malignam inde qualitatem participant, ut ex eorum esu non pauci malè affecti fuerint, & in morbos inciderint; quocirca medici quo tempore poma matura in terram decidunt, à cancris comedendis abstinere jubent, quotquot saluti suæ consultum

Sub cortice trunci & ramorum continetur aqua quædam glutinosa, & lactis instar candida, vehementer maligna & perniciosa: cúmque in viis publicis plures occurrant Mancinelli, si forte ramum aliquem inter eundum manibus confrices, exfiliet inde lacteus ille fuccus venenofus, qui si forte in camifiam feu interulam inciderit, maculam illi inuret fordidam ægrè eluibilem; fi in carnem nudam, ni confestim frigidà illam abluas à loco tacto, cutim inflammat & pustulas excitat. Pracipue tamen timendum oculis, in quos si fortè aquæ hujus causticæ & venenosæ guttula inciderit in-flammationem vix credibilem excitat, & per novem fere dies visu privat. Ros aut pluvia soliis arboris infidens aliquandiu eundem producit effectum, cutim aqua fortis instar adurens.

Umbra hujus arboris homini noxia eft, & fiquis forte sub ea dormiverit totum corpus inflatum sentiet miro modo. Accedit ad malignas Mancinelli qualitates, quòd cibis igne exejus signis accenfis facto coctis aliquid noxii imprimit, quo edentium os & fauces urant. Harum qualitatum conscii Indi Antillani toxicis suis quibus sagittas illinunt ad plagas sethales in-

ferendas tum rorem foliis arboris desuper incidentem, tum succum fructuum perpetuo admiscent.

Remedium affectuum ab hujus arboris succo aut rore inductorum, quod pustulas excitatas brevi fanat, inflammationémque & inflationes sedat & compescit, est aqua quædam clara intra testam Limacis Militis dicti contenta loco affecto applicata, aut oleum fine igne ex codem infecto elicitum. Hac & plura Rochefortius.

Hac etiam arbor effevidetur quam J. Bauhinus Arborem venenatam aliam vocat, quæ, describente Theveto, fructum fert Pilæ palmæ magnitudine, visu speciosum sed venenatum, cujus succo Barbari fagittas imbuunt, iis contra hoftes usuri.

Huic eadem nobis videtur, quamvis minus exactè descripta,

Tetlatiam (eu arbor urens Nicremberg, Hift, exot, l. 15, c. 14-

Venenata qualitate cum Manchinello convenit. Lac enim (inquit) ita adurit, ut contactu miniwo ceam per unibram pilos defluere facias. Corticis qui frigidus de ficcus decodum articulorum con ceam per unibram pilos defluere facias. Corticis qui frigidus de ficcus decodum articulorum dolores folivit. Ex materia qui veriorem Chalcanthi amulatur fium lectorum fullera. Cimicis qui dem concipere non folent, fedarorum manus de nai di ilfanturi dum illam contrectant, ut multis dem concipere non notest, jest-autoritati matate to trata installa dalla malla oltatezza a trade diebus non detumelcant. Nostrates estam America coloni conclavium tabulata, spondas, altáque spellectilia ex. * boc signo faciunt quonium insecta qua aliam quamcunque materiam arrodum & corrumpum banc * Mancinelli. non attingum. Nieremberg. Arborem esse magnam scribit, materie firma, Fructus virens, unedonis forma & magnitudine est. Nascitur in frigidis montossique locis Tepersami, at calidiora non resugere ait, nam apud Haitinos invenitur.

CAP. XI.

Carandas Indica Arbuti facie J.B. Carandas Garciæ C.B. An Auzuba Oviedi?

Rbuscula est Arbuti magnitudine, foliis similibus, copioso flore, odore Periclymeni, fructu A conclus ert Arous i maginaciante, 19ths minimous, copulo nore, codor e retroyntent, ritetà essigni Malis perimilit, ngricante per maturitatem, gratifilmo uvarum lapore, ex quo à nonnullis vinofus fuccus experimitur. Fuctus autem virens magnitudine eff nucis Pontice cum fuo putamine, interdum major, fuccum nonnunquam extillars vificidum & Lacèum; a nonnullis fructus maturus cum fale. Solet tamen cum viridis eft muria & acero condiri, & ità adservari ad excitandam languescentem appetentiam.

Nascitur tum in continenti, tum in Balagate.

Auzubam

Lib. XXIX. De Arboribus Pomiferis.

1649

Auzubam Oviedus in hunc modum describit, In Hispaniola insula vasta est arbor, pulchraque, materie firma & utili, databa nomine, fructu quidem longe suavissimo ut sunt Pyra Apiana, (moschatellina vocant) sed qui la teo succo, coque viscido & glutinoso abundet, qualis est qui in Ficubus immaturis, ideirço moleftus his qui eo velcuntur, nifi prius fructum in aquam abjiciant, & lacteum fuccum digits exprimant, qui in aqua fidit.

Arborum proceritas differt. Ergo an eadem fit vel diversa arbor illarum regionum vestigatoribus

decernendum relinquimus. J. B.

CAP. XII.

Jacaranda Brasiliensibus Marcgr. Jacaranda alba Pisonis, fructu manus magnitudine & crassuie.

"Nodora & Pruno Europææ fimilis in apricis locis mediterraneis reperitur: Folisi parvis, acuminatis, directé fibi oppofits in ramulis alerantim fitis, tres circiter digitos longis, non ferratis, fa-perne obfeuro virore filendentibus, fubrus e viridi albicantibus fine fplendore. In quoliber ramo perne opicuro virore ipiendennous, iuotus e viriot ausicantinus inte ipiendore. In quointer ramo versus exteriora multi proveniunt ramult, qui quafi racematim per multos dies habent globulos nuclei Cerafimi maginudine, coloro olivacci, qui le aperientes in quinque finduntur rolia, deorfium inclinata, que internistadu. & vifu referunt holofericum olivaccium filendens: his infidet for dulcis odoris, unico folio luteo, fubrotundo, ad latus explicato conftants, in medio autem flore eriguntur multa finina, alba, opicibus luteis fatis magnis in fooparum fetacearum modum. Floribus fuceed it frudius, palma manus magnitudine & craffitie, afpectu rarus ob inuficatos natura lufus, quod gibbolus & finuofus admodum & contortus appareat, arque ob gravitatem femper pendulus. Haud edulis eft, infi cocks. Incole exinde coquunt pulmentum quoddam fromacho imprimis amicum, quod Manipy vocant.

Alteri speciei lignum est nigrum & bene olens atque durum. Frequens est in Bahia omnium

CAP. XIII.

Jabuticaba Piso. Marcgrav. Arbor pomifera Brasiliensis fructu è tubere per totam arboris longitudi-

Rbor est recta, procera atque elegans, vastissimis ornata ramis. Fructum sert cinerei co-A noor eit recta, procera atque ciegans, vatemuns ornata tanns. A notam set control oris, parem magnitudine Limonii, fueco dulci, tenui pellicula, inflatuva bene mature, qui altitutati temperata atque falubris, febricitantibus jucindiffimum. Non fert flores, fed fructus in tubere, qui ab ima radice ufque ad furmitatem ramorum ità per totam arborem conjun-

nucus in tuoere, qui ao ima radice inque ao imminatem ramorini na per tocam anorem conjun-cim catervatimque extuberant, ut continuis potibis racemis quàm arbor videatur. Species quadam hujus arboris inventuur in spivis Pagi Tabuerana, sed fructus fert cum aliis mini-nie comparandos: ex quibus incolæ exprimient vinum delicatum & duice, quod nifi statim ebibatur

Utraque hac arbor nonnisi in vastis silvis provenit, & frequens est in præfectura S. Vincentii, tedeterius fit & in acetum degenerat.

Quamvis fructum hujus arboris flore omnino carere non censeam, poterat tamen ficubus qua ste Emmanuele de Morais. etiam flore carere vulgo creduntur subjungi, in memoria excidisfer.

CAP. XIV.

Arbor racemosa Brasiliana folis Malabathri Breyn. Cent. 1. cap. 2. An Muiva Brasiliensibus Marcgrav. fructu rotundo, cute lenta, pulpa molli, polypyreno. Vid. p. 1501.

Rboris Canella mediocris ferè forma, iisdemque concinna serie positis ramis se effert, quo-A conte canena meuroura nere contant, muentique contanta en le points fatina de circio, quo rum minores denfo tomento obfiti, candidi ac lanuginofi, & partirim beveinoribus partirillorim dibantis intercepti. Ex quibus folia bina adverfa, & alternatim diffo-fita, pediculis uncialibus inharentia exeunt, Folio Malabachro Officia, valde amula, nifi quòd lationta, pediculis uncialibus inhærentia exeunt, Folio Malabathro Officm. Valde æmula, nitiquod latio-ra, & parte prona, ficut pediculi, lanuginofa & albaş; fupinà verò atro virore filendentia cerunduri; ficcata autem eo quo vireban latere evadunt nigerrima, inflar atramenti feriprorii; inde mira admo-dium nec alta apparent quàm fi ex corio Hifpanico confecta effent. Per unitilequique foli longitudi-nem grandesa c'à tergo magis conficue tranfeunt colta quique; quarum maxima, medium folium tranfeurens recta, relique autem omnes arcuum modo infléxe, inter quas venæ minores recta; ve-luti parallelæ, per latitudinem nonnihil furfam tendentes, & ex his fibra oblique innumerabiles, par-tin per latitudinem maxima transport per la mediatricia per inferencia furfactulo difeurfirantes apparent. imperatura, per auturament nominin urann entrentes, et en in nort outque amunicatores partitim per latitudinem, maximé verò per longitudinem pulcherimo fiperaturo dicurirantes, apparenti per ramulorum apicibus racemus fuam petit originem, pulcher, palmaris aut dimidio major, ex pediculo internodii femuncialibus diftincto, & ramulis directé fibi oppositis confectus, curis ramuli, confertin internodii femuncialibus diftincto, & ramulis directé fibi oppositis confectus, curis ramulis, confertin internodii femuncialibus diftincto, & ramulis directé fibi oppositis confectus, curis ramulis confertin internodii femuncialibus diftinctore. cucuo internodu iemunciatibus diltincto, & ramulis directé his oppontus contectus, cuius ramuli, prafertim inferiores, in minores iterum divifi, qui ut & reliqui platimis utrinque granulis orbicatis, à Lunaria racemofa non abborrentibus, aliquantulum modo majoribus, nec viridibus, fed ex albo ad ferrugineum nonnihil tendentibus, onufti. Hic racemus, quoniam plane lanuginofis, aque ac arboris ramufculi, cum prona foliorum parte, ad tactum tam mollis eft quàm optimus ex Britan-nia

nia pannus. An flores & fructus ex Botri granulis prodeant, enucleare non potuit Jac. Breynius. Hanc arborem esse iplammet Muivam Brasiliensium Maregrav. nobis minime dubium videtur, ob partium ab utroque [Marcgravio & Breynio] descriptarum exactam in notis adscriptis convenientiam. Vid. p. 1501.

CAP. XV.

Pomifera seu potius prunifera Indica nuce reniformi summo pomo innascente, Cajous dista. Anacerdit alia species C. B. Cajous Ger. Park. J. B. Acajaiba Pisonis & Marcgravii. Kapa-mar.a H.M. P. 2, T. 5. 4, 5.6, The Cajous ou Cassu Tece. Anacardium occidentale Cajous distum officulo reni legoria sigură Herman.

Rbor est mediocris magnitudinis [at Marcgravio assurgit in Fagi altitudinem & Pisoni Quantim lenta folent inter viburna Cuprelli, tantum inter exteras Brailia arbores eminet. Forte in Brafilia, ubi indigena elf., ad majorum proceitatem attolliur, quàm in India Orientali, ubi advicad, paporifique adfiringentis; techo, & ramis arroviridibus, eleganter in orbem diffilius donato. Ravier a la profit de la contra co dis albicans, cortice furvo, tenulus filamentis pertexto, odducta. Folia fino ordine ramis adharent, oblongo rotunda, glabra, virore filendentia, nervis aliquot inferné eminentius è cofta media denfa in latera excurrentius. Tenella manibus confricta giutino fa funç fargantem fipirara odorem; vetuftiora autem printiquam decidunt planè rufelcunt. [Pifoni folia, fi nervos, fi figuram spectes, luglandi fimilia]. Folicali fuaveolentes, ace melleum odorem spirantes, racematim ramulis extremis inharent, atque è calvee exiguo, viridi, in quinque lacinias acuminatis secto, prodeunt, quinque terretibus [angustis acuminatis Maregrav.] reflexis, primium è viridi savecentibus, dein rusis tandémque purpureis constantes foliolis, seminate quibus quibus dama tenulus, shaves centibus apriemo emergir. Frautis untin figura, tum magnitudine Pyris nostratous baud absimiles, gabri, splendentes, primom rusi, dein virides, tandémque flavescentes, carne intus è viridi savescentes, finondum probe mateuri funt. Hujus verò fructus alteri extremitati Nava quaedam figura & magnitudine Leporinum renerentens, viz. altera parte gibbola, oppolita lacunam impressam habens, adnascieur, quae cineroo regi-tur cortico, prater, quem alius Nucleano complectitur pallidum, es formal quá & totus est fructus, since dix albicans, cortice furvo, tenuibus filamentis pertexto, obducta. Folia fine ordine ramis adharent,

tur cortice, præter quem alius Nucleum complectiur pallidum, eá formá qua & rotus est fructus, fuc-culentum, Amygdalæ dulcis sapore, substantia molliore. At vero inter duos hosce cortices, qui culmi fere latitudine invicem abuntu, tophaces covernuls covereur melligo, crafficietale kelta, fape Geraforum colore & confiltentia, fapore primium adfirtingente, mox infigni acrimonia linguam & fauces yellicante, fortrata tamen adfirtifone.

[Post florem primò prodit Nux renis figura, quâ incrementum capiente, inter illam & pediculum paulatim excrescit pomum oblongum, ovale aut etiam rotundum, nam in variis arboribus figura va-riat, atque etiam colore rubro vel flavescente. Succus ferrugineo colore linteamina maculat, qui

difficulter admodum elui potest.]
Provenit ubique in Malabar: at Brassliz indigena censetur. Singulis annis, Augusto & Septembri Locui. Mensibus, maturos fert fructus, manétque frugifera 30 circiter annos. In Bratilia, auctore Marcgravio, florere incipit circa finem Augusti, maximè autem floret Septembri, Decembri & Januario

gravio, notes menja enter inicia rangani manine autori in Jamaica.

E fructibus hifce potus exprimitur, qui debito modo fermentatus vinofus fit & inebrians. * Fru. * Reniformi ctus [toftus] caffaneis longè antecellit, faporémque non minits gratum habet qu'um Amygdala, Vires & Uja Crudum nemo secure ore aperiet, quòd continuò cutem abradat, magno dolore eorum qui ignari temere eum reseant, ideo cultro aperitur. Guttur peculiari natura fructus hi cum degluti-untur [crudi] stringunt, gustu acri & austero: ideóque in orbes scinduntur, adjunctá aquá vel vino, saleque injecto, quibus modis acrimonia illa mitigatur, palato ità gratissimi : ventriculum roborant, fermentationem juvant, necnon vomitum & nauseam tollunt; leviter tostis vescuntur Indi ad Venerem stimulandam. Succus verò è fructibus hisce expressus diarrhœam fistit, & diabetem fanat. Nuces flammæ admotæ flagrant.

Ex melligine, quam gemini cortices continent, copiofum indigena eliciunt oleum, quod pictori-bus ad linteamina quavis indelebili nigricante colore pingenda in ufu eft, codemque oleo fi lignum busad intendina quervis indeteom ingricano contre pingenoa in un est, occarique oteo i agrandi ungatur, contra paredinem prafervatur. Infiger acti illo loso nihl praffantius effe ferunt ad lichenes, impetigines, (cabiem, vermiculos necandos, &c. exteriis illito.

Arbor hac vulnerata fundit gummi pellucidum, confiferenti & colore plané fimile optimo gummi Arabico. Margyavu. An ex hoc fit confectio Cattet, feu Caffy, vel Catechu ?

Brafilienfes annos atatis fue per Caftaneas Caju computant, fingulis annis unam recondentes: è ligno autem varia fiunt, eft enim durum. *Idem*. Vermes non facile generat, undè navibus idoneum. Est hac arbor fructus respectu singularis: Poterat fortasse rectius ad Pruniferas referri,

SECTIO

Lib. XXIX. De Arboribus Pomiferis.

1651

SECTIO II.

De Arboribus fructu conoide squamoso aut reticulato Anona & Araticu dictis asperis & levibus, & congeneribus.

CAP. I.

De Anona, Araticu, Durione.

1. Pomifera Indica fructu conoide squamoso, vividi. Ata maram H. M. P.3. Tab.29. p.21. Abate de Panucho Recchi.

H. M.

Abo est mediz magnitudinis ad viginti circiter pedum altitudinem assurgens: cortice tegitur sungolo, intus rubro. Liguum albicans, prædurum, cujus matrix viridior est, indozuco gustu subamara ac subaustera: paucos distirudur ramos, quorum ut & ramustorum ac virgultorum cortex viridis est, cinereis interstitunčus punctulis. Radix stavelcens rubido tegitur cortice, gravelens est sports verò undcuosi, & in pluituras divis sistens, que tamen per terram non late diffundurur. Fisha oblongo-tereita arque glabra, foliis Malakarijambus haud abstimilia, sibi tamen e regione non respondentia, superne viridia & nientus, subux sibiviridia, amaisus confricta unctuo fis, inodora. Fisre singuli sins pediculis coherent, foliis ornatis minoribus, que postea decidure, petalis constant cribas, crastis, triquetts, cortaces, sintriniectos albicantibus, extriniecus verò dilute vindioss, odorem corio tulto armultum, si adoleantur, spirantibus.

Caterim è floris stamine fruësus emergit, seu potius Comes, qui maturus magnitudinem habet Citri vulgaris, exterius viridis ac striatus, internis verò albicans, necton medullà fucculentà saporis grati, odorisque siavis, referrus. In his autem fruchibus, femina dura, oblongo-teretta, glabra, nitentia, nectono plana ac utriculis inclusa, locantur; éaque succulenta & albicante stietus pulpà artificiose obducta cernuntur. At verò fructus ipsi immaturi decerpuntur, qui sponte per se Mespilorum

instar mitigantur & comeduntur. Nullibi in Malabar footte oritur, sed ex insuls Philippinis in Indiam delata fuit. Amat locum calidum & humidum, & timo equino subactum, atque rigatione & fervidis solaribus radiis gauder.

Porro post primum biennium aut triennium arbor hac demum frugistra ett, Aprili viz. Maioq, tum Augusto atque Septembri mensibus sloret siructissque fert: slores namque qui mense Aprili emergunt, Augusto cricter maturos proferum fructus; quique mense Septembri prodeum proximo Februario perfectum exhibent conum. Non tarò ad quinquagessimum annum & ultra frugistra est, modò conveniens adhibeatur cultura.

nodo conveniens anumeatur cuituta.
Folia hujus arboris munutim contufa, & addito fale in cataplasmatis formam redacta, tumoribus, malignis impolita, potenter eos maturant. Fructus verò immaturi in aqua communi cum pauxillo zinziberis decochi vertigini medentur; at fusicienter mitigati, & in deliciis comesti valde refrige-

arnt, alvimque reddunt laxiorem fi aqua fuperbibatur.
Fructus huic fimilimus à 'Reccho depingtur fub titulo Ahate de Panucho. At D. Hermannus
Annor Maram H. M. Iynonymum facit.

Li-ci & Lumyen arbores & fructus Sinenses

Michaeli Boym in Flora Sinenfi depičtæ à præcedente non multum abludunt: Lici, inquit, frudus Piniferæ arboris frudum refert, sed Lumpes lævissimam pelliculam habet, tuerque sapit fraga & wars Junio & Julion mensibas maturecleun. Sinenses pulverem ex illorum nucleis bibendum præbent ægroris. Si dici fructus sint splvestres nucleos grandes & de subacida carne parum; si transplantari nucleos exigues & de carne duclic plurimum habem. Caro est coloris unguium humanorum. Recens collectà si falita aquà aspergantur per plures dies conservantur; abstractóque cortice recentium

* P.3. T. 30, 31. p. 23.

Vires.

Anona Indica fruellu parvo violaceo Herman. H. L. Anona Maram, an Anon Oviedi, H.M.?
poitis Guanabanus Oviedi, fruellu squamato J. B. Pyro similis fruellus alter in nova Hispania
C. B.

H.M. Pracedenti haud abfimilis est, nec proceritate cedit; Folis tamen angustiora, magista, acuminata, ac pluribus ornata nervulis, necnon altiori virore mitentia.

Flores à prioribus vix differunt. Fruêtus verò licet non, uti Atamaram, è compactili lignofarum fquamarum ftrue compofici, fed undique glabro, hyacinthino, ac tenui cortice obducti funt, nec magnitudine cedant, quoad carera tamen plane cum is conveniunt. Hac quoque arbor provincia: Malabar peregrina eft, & è longinquis regionibus delata-

Viribus cum priore convenit. Guanabani Oviedi icon qua: habetur apud J.B. Tom.1. lib.1. cap.55. cum icone hujus plantæ in H. M. adeò exactè convenit, ut utramque ejufdem specie fructús effe minimè dubium sit.

Guanabanum autem Oviedus fic describit:

Procera est arbor & formosa, folio ferè Mali Medicæ quam Limoniam vocant, fruchu pulcherrimo, niediocris Melonis magnitudine, qui tamen interdum in capitis puer imagnitudinem excrescit. Cortex huis fructu viridis, & qui ecrist quibussidam squamis distinctiva videatur ut strobilus, lavioribus tamen, neque ità tumentibus, quandoquidem totus cortex tenuis sir, neque crafsior quam in Pyris. Caro candidissima, aportsque delicatissimi, que faccile pinguedinis slectis instra in ore resolvitur. Per ejus carnem sparsa sunc semina magna, cucurbitarum sominibus aliquanto majora & nigri-

Frigidus est hic fructus, & per aetus utilis. Nam tametsi quis integrum Guanabanum devoret, nullum indè sentiet nocumentum. Infirma est ligni materia.

Per universam ferè Americam nasci tradunt.

Proceritate, & fructús colore differre videur ab Anona-maram. Clufius ait cum Durionibus plane convenire Guanabanum Oriedi: Quod fitá fit, Durio minis recté deferibitur à Garcia & Acofta fructu Melonis magnutudine, denfo cortec (epto, eòque mulas bervibus aculeis craffig, ac pungantibus horrente intus concamerationes quatuor fecundum longitudinem habente, fingulas tria aut quatuor receptacula continentes, quibus fingulis fructus infunt admodum candidi, magnutudine ovi Gallinacei, guitu fiuavi, &c.

3. Anon Oviedi, Hispanis Mangier blanco, fructu minore luteo.

Adeò in paucis differt à Guanabona, ut specie diversam vix putem.

Anon (inquir) arbor est cujus fructus magnam cum Guanabona habet similitudinem, cum formá, tum carne & semine. Sed & ipla Anonis arbor Guanabani arbori similitma est, & magnitudine, & formá, & folio. Duabus veró in rebus different. Primum quoda hujus fructus minor si Guanabano, corticíque color luteus, qui in Guanabano viridis est: deinde quòd meo quidem judicio gratior sit palato Anon quàm Guanabanus, utpote sirmiore carne. Utrumque magno in pretio habent Indi Americi, & diligenter in prædius suis colunt.

Annonam à Guanabano specie diffundam non esse Josephus Acosta I. 4. c. 25. affirmare videtur, Annona, inquiens, sire Guanavano Pyri est magnitudine, Pulpá butyri modo, cui grana plurima mi-gricantia includantur. Nihil tamen temete affirmandam.

Fructus hic Hispanis Mangier blanco dictiur; Manjer autem blanco Hispanorum eum fruchum effe quem nostrates America coloni The Custant Ampie vocant, D.Toncratus Robinsons de quodam negociarore Americano edoctus est. Idem ingeniosis. Amicus nostre alionum relationibus & historiis cum descriptionibus Aratica qua apud Psionem & Francicum Redi habentur diligenter collatis exinde collegit The Custant Ampie nostratum eundem proris fructum est cum Aratica territa, seu Aratica Age corundem Autorum: cujus sententiz & ego libenter subscribo. Descriptionem autem quis & historiam paulo inferitis dabinus.

4. Anona Americana fructu majori, Soortsack parvum vulgo Herman. Hort. Leyd.

Nomine (inquit) Scortfack parvi ex America huc invecta funt femina oblonga, angulofa, nonnihil depreffa, flavefcentia, Anona Indica majora, que fata protulerunt fobolem petalis longitudinis, cui alterno ordine adfabant folia Lauri amplitudine, late viriada, lucida, glabar

5. Araticu prima feu simpliciter dicta Francisci Redi Experiment. natural. p. 75. Araticu ponbe Marceravii & Pismis. Nostratibus Jamesca & Barbados insalarum colonis, **Eps. Somet**-**Sop**), st D. Robinsono videtur.

Antor eft caudicis & ramorum figură, ac colore corticis ut Malus Aurantia, fed folis, flore & fruchu differente. Folia habet circiter femipedem longa, alernatim oppofita, elegantia, fuperius fautrate viridia, crafia & ad tachum folida, duos pane digios lata, lingue humanse figură, & in extremitate acuminata. Hinc inde fou provenit magnus, egregius, magnitudine fuperans florem Frisillaria, touts flavus, externis compolitus e tribus folis cordiformibus, fesquidigitum longs, & crafifis inflar corticis Aurantii Mali, erectis, qua in fui medio continent alia trai minora, & dimindia crafifitiei, quorum quodibte femiglobum concavatum refer: tria autem hac rià composita & extremitatibus fibi imposita funt, ut globum integrum, internis cavum, & magnitudine Juglandis referant: globus hie en cavitate fita Stamen habet globofum, magnitudine Avellanae, luteum, & in famine aptem parvulum, rotundum. Sunt autem & framen & apex tuberculis exiguis luteis pradita, qua videntur ut pori in cute horminis algentis. Flos totus flavus est, odoris sitavis fed nauleabunti decudus; fingulis diebus multi se aperiunt, & post aliquot horas sponte decidunt, strepium excitantess inter cadendum ac fi baculo aliquis feriret arborem, gravus enum et flos & grandis.

Florem fequitur frudiu, qui maturatur prefortim Decembri & Januario. Non est autem edulis nisi spone decidat, tunc enim instar pultis mollis est: est autem figure tutbinate, quaturo aut quinque digitos longus, ubi pediculo adabtait septem aut coto digitos crassis in ambitu. Externé co-loris est ex albo & viridi mixto, vel plane pallide virens, & videur quasi cutis è squamis composita este, it au motem lineis viridios pallide virentes squama delleneate sint, & quasiber harum habet tu-berculum in medio exiguum, fuscum, ita u motem pineam ferè repræsentet. Mollis est cum spone decidie, ità ur insta casi everen puritid digits decorricari possit. Continet carnem seu pulpam fubitavam, que quasi ex pyramidibus videtur composita, filamentis quibussami intermixta & multis nucleis seu seminibus. Pulpa odore non male refert massum panis fermentatam cui alquius mellis admixtum; saporis ex ducli subactidi & libactis est. Elo sco ubi pedecicol insedit fructus, durioris carnis corpus, suppositorii figură, în se continet, quod seorsum extrahi porest, quod comeditur & polatifista baccella habetur.

Aaaaaaa 2

Semin

Procera

Vires.

Semina ovalis funt figura, compretta, magnitudine Fabar, glabra ac dura, coloris flavescentis, special proposition of plendentis, quodibte pelliculà alba obductum; incus est nucleus albus, dura substantia, lapore foliamentis, un administrative della proposition de non malè referens radicem Helenii, ità enim in dulci amarefcit.

on mate research, ageriunt & optime fanant. Folia igne adulta, & cum oleo apostemati imposita maturare faciunt, aperiunt & optime fanant.

6. Araticu-Ape Pifo; Marcgrav. Redi experim. Nat. p. 77. Nofrratibus The Cultard Apple. An Anona Oviedi ?

Describente Marcgravio, colore tantum seminis obscure brunneo à prima specie differt.

Pisoni ei per omnia similis est: utraque enim poma ex acido dulcia profert, esculenta, sed
filvestria 85 trigida, ac properera quibusdam non expetita, figura 85 magnitudine Nucis Pinee; substancia & carne intus molliore & flavescente, seminibus ex fulvo nigricantibus turgida.

Lustanus quidam Jesuita apud Fr. Redi in Experim. natur. Fructum hunc melioribus totius orbis comparari posse ait. Quomodo boc convenit cum pracedente Pisonis descriptione? quamvis nulli aliquo modo fimilis appareat. Segmenta ejus acutis quibufidam cufpidibus quafi dividantur, licet omnes codem corrice feu pellicula conjungantur. Semen nigrum eft, aureo quodam fulgore nitefeens.

Perrillo pelle coder & por program de pellicula conjungantur. nes eodem cortice feu pellicula conjungantur. Semen nigrum eft, aureo quodam fulgore nitescens. Remisso pollet odore & non ingrato: cum jam perfecté maturuit, pallido colore lustiluis, nigris maculis seu punctulis undique perfusis ett. Facillimé fructus itte gladiolo diffectur, & partes jam divis videntur ut dux capitale seu vascula eo cibo referta, qui vulgo ex carne gallima cum sacchadivis videntur ut dux capitale seu vascula eo cibo referta, qui vulgo ex carne gallima cum sacchadivis de contus paran folet, eéque maximé blando, suavi & frigidiffimo, vel sicuti pinguior para ladis que supernatat, albo saccharo permixta, ideo nonniti cum cochiean commodé iplo ve carne su successivament de la contra commodé iplo ve carne su contra cont feuntur. Cortex Imperialis monetæ craffitiem minimè excedit. Truncus, folia & flores minus pulchra apparent quam primæ Araticu speciei.

Ex fententa D. Taneredi Robinson, hac species est quam nostrates **Este Custato Apple-tre** vo-extententia D. Taneredi Robinson, hac species est quam nostrates **Este Custato Apple-tre** vo-cant. Siquidem fruestre pulpa (ut aiunt) cremoris seu storis lactis saccharo permixu saporem & consistentam haber, ideoque nonnisti cochlearibus excepta commode edi potest; quæ de fruestr

Eustarb apple dicto narrant Coloni nostri Jamaicenses & Barbadenses. Fructus Araticu quem describit Franc. Redi Experiment. nat. corticem habuit extera lavem, sed rructus arantu quem quem energin erane. Acus experiment, nat. contectin nature cates a nevern, ted conferrum friculis vel fipinis, raris, obtufis, non pungentibus, & à plano ipinis corticis oppido par rum affurgentibus. Color corticis hujus exiccati tructus in ferrugineum propendet, nigro miftus, qui ubi jam maturuit in croccum obleuriorem, intermittis fubinde rubris maculis propendet. Intus ulque adeò feminum plenus eft, ut 170 in uno numeraverim; quorum fuis fingula cellulis, ex tenuiffima membrana compositis, & cortici quasi alligatis constant.

Somina, fi figuram & magnitudinem fpecets, Amygdalas referunt. Folliculi feminum quoad fubfantiam folliculis feminum Circeolorum perfimiles funt, extrinfecis leves, nitidi, & coloris ex flavo rubri, fed intus candidi, afperi & rigdi ob membranulas quaddam duras, quae à fuperficie folliculorum affurgentes in ipfam medullam feminis penetrant. Semen ipfum candidum eft, &

figuram ellipticam habet, & à membranulis accuraté incisum est.

7. Durio Garcia & Acosta. Arbor pomísera fruitu aculeato Melonis magnitudine C. B. Duriones Acostæ J. B.

Prægrandis est hac arbor, materie valida & solida, crasso cinereóque cortice tecta, multis ramis luxurians, & copiolium fructum prabens. Flores habet ex albo nonnihil flavefeenness: folia di midii palimi longindine, duorum aut amplius digitorum latitudine; in ambitu, tenuter ferrata, mun pann possecume, cuonum au amparo successa de la consecución de la refum tem-parte externa dilutius virenta, interna verò faturatore viriditate, & quodammodo ad rufum tem-dence practia: fructum Melonis magnitudine, denfo cortice leptum, eòque multis, brevibus craf-dence practia: fructum Melonis magnitudine, denfo cortice leptum, eòque multis, brevibus crafsísque & pungentibus aculeis horrente, foris viridi & veluti striis quibusdam quemadmodum Melo fecundum longitudinem distincto: intus verò concamerationes quatuor secundum longitudinem habet, fingulas tria aut quatuor receptacula continentes, quibus finguli fructus infunt, admodum candidi uti lactis pingue, magnitudine ovi gallinacei, gustu suaviore odoratioreque quam sit condimenum in acus pingue, meginucun ori samana, men Amygdalis contulis, farina, lacte, agua ro-tum illud ab Hifpanis *Manjar bianca* appellatum, [ex Amygdalis contulis, farina, lacte, agua ro-facea & faccharo compolitum] non tamen adeò molles aur glutinofi: nam qui candore illo non lacea et lacenaro compontum ji non tanten aceo montes aut guanton : nam qui canoote lino non funt praditi, fed flavelcunt, putridi funt, aut aeris injurià pluviàve corrupti. Optimi cenfentur qui tres duntaxat fructus in linguis concamerationibus, deinde qui quaturo obtinent: nam qui quinque habent improbi cenfentur. Non folent autem in finguis malis plures quam viginit fructus contineri; ique finguli inclufum habent nucleum, mali Perfici nucleo finilem, non rotundum, contineri; ique finguli inclufum habent engritu explorett volus Mefolia viridi: proportes non folial proportes non sed oblongiusculum, gustu insipido, quique guttur exasperet, velut Mespila viridia, propterea non

Qui edere volunt hunc fructum, pede leviter comprimere & frangere solent propter spinas quibus obfitus cft.

Qui nunquam hos fructus ederunt cum primum illos olfaciunt videntur putridas cepas odorari, sed postquam degustarunt præ reliquis cibis bene olere & sapere censent.

Est verò tanta in existimatione apud eos qui gulæ dediti sunt, hic fructus, ut putent neminem

Tanta tamen est hujus fructus in Malaca abundantia, ut singuli non pluris quam quatuor Maravedis veneant, præfertim menfibus Junio, Julio & Augusto: nam reliquis pretium intenditur pro

Admiratione porro digna est Betele cum hoc fructu antipathia, que profecto tanta est, ut fiquis in navem Durionibus plenam, adélive aut concaminationem ubi adiervantur aliquot Betele foia reponat, corrumpantur & putrescant omnes. Et si cui ex Durionum immodico esu ventriculus inflammetur & gravetur, folio Betele supra ventriculum impolito, subitò mitigatur inflammatio, tuLib. XXIX.

De Arboribus Pomiferis.

1653

mórque tollatur. Et si à Durionum esu ingerantur aliquot Betele tolia, nullam noxam sentet quantumvis multos ederit. Hac quanvis sidem meam strangulest à * D. Mandelsto tamen consuman * Itiner. in

Anona fruitu (quamo)o priformi, monopreno. Fruitus (quamo)us priformis C. B. Baly infulæ talem.
fruitus prir formā afper J. B. Baly infulæ fruitus afpero cortice "Cluf."
 *Exot.

Tres uncias longus erat; ejus ambitus ea parte qua pediculo inhælisse videbatur sex pænè unciarum, superna verò parte angustior & veluti in metam desinens, ut quodammodo Ficus aut Pyri formam amularetur. Aspero tectus erat cortice & ab infima parte sursum versus densis ordinibus velut squamularum fibi mutuo incumbentium ornato, qua sejungi nequibant, sed cum integro cortice non valdè denso eximi poterant, flavescentis coloris dum recens ex conditura exemptus, deinde subfusci. Continebat porrò ille fructus pulpam albam, odoratam, instar pyri formatam, subnnos mornaci. Commenca porto me mescas purpara anoma, concacari, mica pyri formacari, funda fancia autem non valde abrimiem albo ili condimento, quod ex Amygdalis repugatis & continifis, lacte, farma flore, aqua ftillaricia è floribus rofarum & faccharo fieri foler [Mangier blanc] folidiorem tamen, nec adeò glutinosam, sapore (quia fructus muria conditi fuere) valde salso & linguam mordicante, continentem in medio officulum solidum, panè uncialem & in metam affurgentem, formaque ipsum fructum referentem, inferna parte crassiorem, superna angustiorem; pulpæ autem integræ adjunctos observabam binos aut tres grumos, & velut ex crassiore fructús parte dependentes: Etenim corticem secundum longitudinem fissum facilè integram à pulpa separare potuit Clufius haud secus ac serpentis exuvium, quia pulpa non adharebat, nisi paululum ea parte qua ex pediculo pependerat.

C. Bauhinus ab hoc diversum facit fructum ex Baly insula Pyri magnitudine cortice instar piscis fquamarum aspero, nucleo uno vel altero Linicot, part. 3. Ind. Oriental. c. 39. & part. 4 c. 6. titulo Fructus corrice squammoso: quem Clusius & J. B. cum hoc conjungunt; quamvis enim * au- * Part. Hist.

tor quem citant alius fit, verba tamen descriptionis eadem sunt.

Ind. Orient. 9. Aratica do mato Pison. An Baly insulæ fruttus aspero cortice *Clus?

* Exet. lib. 2. cap. 4.

Excrescit ut Pana, & talia sert solia: Fructus congesti, oblongi, cepæ junioris oblonga figura, virides, qui interius finguli duo habent femina Amygdala figura & magnitudine, at in una extre mitate acutiora, coloris coracini fplendentia, in quibus nucleus.

CAP. II.

De Guanahano

1. Guanabanus Javanensis * Bontii.

* Lib. 6. c. 59.

IX, inquit, frutex dici potest qui hunc fructum profert, & vix ultra medium humana statura affurgit: sarmenta potius emittens quam ramos, quae egregié savos sons serunt, quibus Guanambon sincères succedit, qui quinquangulus est, & totidem commissionas habet, prominentiores paullum, qua aperta femen oftendunt instar Ciceris, quod vinde primim, mox maturescens ex cyaneo arum & splendentem colorem contrahit; qualent videre est in Commissional de la contrahit contrahit. rallo nigro expolito. Fructus hic in superficie lanosus est & pungens, ut in soliis Cardui bene-dicti etiam fit. Folia referunt plane pentaphyllum nestrum.

Apud Malaios eorum alius usus non est, quam quòd inter cætera legumina ab iis coquantur cum Usur. jure gallinarum aut aliarum carnium, & etiam flatus excitant ut catera Piforum & Cicerum gene-

ra, atque nescio quid fastidiosi sapiant: unde etiam insuetis alvum movent.

2. Guanabanus Africanus Pison. in Bont. Guanabanus ficulneo folio Munting.

Planta est fruticescens foliis magnis, Cardui vel Acanthi non diffimilibus, cum profundis pro vario nature lufu incifuris, eaque caules farmentolos cingunt. Ex his superius emergunt flores flavi. quibus fructus oblongi, craffi succedunt, cum multis striis & eminentibus incisuris per longitudinem excurrentibus, definuntque in coronam ex octo foliolis tenuibus constantem; que corona his Guineensibus fructibus peculiaris esse videtur.

CAP. III.

Aninga-iba Pisonis & Marcgr. Arbor Brafiliensis aquatica folio Nymphaa fruetu reticulato, pulpå albå bumidå.

Maregrav.
Uinque aut lex pedes ex aqua erigitur, unico tantum caudice fragili, quasi internodiis di-Uinque aut lex pedes ex aqua engutur, unico cantum caudice tragiu, quali internodis divifo, cinereo infrar Juglandis, in cujus fummitare aliquot falie, magna, lark vindia, crafig, lævia, figura pene Nymphær aut Sagittalis, nervo recto & venis transveris conficiua. Que lingula pediculo innituntur ultra pedem longo, fucculento. In eadem caulis fummitate inter folia extigrit fau unicus, magnus, concavus, folio unico, incarnato confians, coloris pallide flavi cum flamine craffo, flavo, in medio floris concavo. Huic fuccedir Julus, qui fructus evadir, Aaaaaaa a

perpetuis quadratis conftans, ovi Struthionis plus minùs magnitudine & figura, coloris viridis, intus refertus pulpà albà humidà, quae maturetacha & exiccata farinacei fir faporis, & tempore famis comeditur. Cujus tamen excellus cum evidenti vitæ periculo fit, quòd ob frigiditatem & flatulentiam, more Fungorum terrestrium suffocationem minetur.

Lignum earum qua ad arboream magnitudinem excreverunt ad varia mechanica usurpatur: cum enim levis sit, tenax, suberosus totus caudex, Indigenæ & Nigritæ exinde Iangadas potissimum conficiunt, id est, rates suas ex trilignio copulato ad fluvios raptim trajiciendos. Medica autem qualitas in bulbofa fua radice confistit.

Aninga simpliciter dicta, seu I. Pisonis-

Eislem locis stagnantibus, ejusdémque altitudinis conspicitur. Caudice itidem unico, sed qui dispectitur mox in varios caules crassifus molles & junceos, Muse arboris instar. Inde ex unoquoque caule folium prægrande, oblongum, raris venis conspicuum fastigiatur. Flore est unico, aque magno & candido, ex quo progremina fruent hand vulgars, primo vindis, mox excinereo flavefens, oblongus, craflus, compactus, ac veluti granis & punctulis diffinctus; Barbaris edulis defectu melioris alimenti.

Uterque Aninga radice est crassa, bulbosa, quæ sola soliis & fructui harum plantarum in medicina præferenda est. Quippe cum tenuium sit partium & deobstruens, in varios usus adhibetur à Lufitanis & Barbaris.

Contra hypochondriorum & renum inflationes ac obstructiones fomenta inde conficiuntur. Oleum expressum præstantissimum etiam habetur contra prædicta mala, atque olei Nymphææ & Capparum vices supplet.

Si ex radicibus denique in urina humana coctis balnea fiant, eáque aliquoties calida reiterentur, fummo existunt solatio contra morbos articulares tam inveteratos quam recentes.

Arbor fructu nucis Pineæ simili C. B. Pineæ nucis species Melenken J. B.

Thevet.

Magnus est, Nucis Pinez specie, cortice luteo, quo spoliatam carnem in particulas dissectam si degustaveris, saccharum ore continere dixeris, cum pauxilla Nucis Moschatæ portiuncula permixtum. Hoc Barbari ad fedandam fitim utuntur.

Fructui Nanæ satisssimilis est, nissi quòd in arbore provenit, Mori serè proceritate, nigro cortice vostita, solio quadantenus rubescente, longitudine & latitudine solii Angelica.

In Necumere maris Indici infula invenitur.

Pino similis Orientalis C. B. Pini forma Cibage I. B.

Ex Orientalibus regionibus Cibages nomine à Paludano delatum est semen, colore nigrum, acumine donatum, ex quo prodiit planta, Pini formâ, sed tenerior. Camer.

SECTIO TERTIA.

Arbores Pomifera fructu corticoso, floris calyce basi adharente.

Ruchum corticofum vocamus qui non membrana tantum tenui pulpam ambiente sed cortice craffiore eo tamen molliore cingitur, cujusmodi sunt Mala Citria, Limonia, Aurantia, &c. Horum plerique polypyreni funt, quibus ob convenientiam in reliquis unum vel alterum monopyrenum adjungumus. Nè quis autem objiciat hoc facto confundi Arbores Pruniferas & Pomiferas, fciat nos pro Pruni-

feris habere non omnes quæ fructum obtinent majorem pericarpio donatum monopyrenum, fed insuper requirere ut is tenui tantum membrana contegatur.

CAP. I.

De Malo Citria five Medica, The Citron Tree.

Malus Citria, Grzeis Malus Medica & Affyria dicitur, utroque nomine à regionibus, unde pri-mum in Grzeiam allata, ducto.

Cum Veteres Eripferint Mala Medica non mandi, conjectatur J. Bauhinus Mala aurantia noftra potitis quam Citria Veterum Medica fiulifa. Tantium entim abeft ut Citria hodie non comedantur, ut præ catteris omnibus in maximis deliciis habeantur: nifi quis (inquit) malit probare rationem

ut pra extents omnibus in maximis deliciis habeantur: nuit quis (inquir) maut procare rationicui. Athenzai, non ideò abfininile Veteres à Citriorum etid, quòd non fuerint edulia, ide quia in alium ulum, tanquam rem magni pretii, potitis affervanda duxerint.
Athenzus Citrii nomen extare apud Veteres Graecos negat. Sufpicatur ille Citrium à Cedro tanquam Cedrium nominatum fuitle; propter odorem fortafle, inquir J. Bauhinus. Hac conjedura Voffio improbatur. Palladi dilegentia Citrus in Italia primim coalust; hunc folers imitata pofteritas eam Galliæ & Hispaniæ, ubi nemora jam & campos occupar, communicavit. Caterùm

Lib. XXIX.

De Arboribus Pomiferis.

1655

Caterum Citri vox aquivoca eft & pro duabus arboribus accipitur, alterá in frugiferá è cujus ligno menía olim fiebant; alterá pomiferá, qua aliter Malus Medica & Affyria dicebatur, ut Plinius difertis verbis docet. Confule Etymologicum Clariff. Voffii.

Citrus, describente Cordo, arbor est fruticosa veluti Cotonea, brevi trunco, longis ramis, crasfis, lentis & oblequiolis, viridi glabróque vestitis cortice, ferendæ fructuum moli valdè imparibus, & ad terram pronis, ideóque subjectis per transversum hastilibus furcisque sulciendis. Folia Laurte au certain proms, accoque imperats per daniverium natinious functique mucienus.

coma Launins fimilia, denfiora tamen, multóque majora, & ad Juglandis magnitudinem accedentia, oblonga,
utrinque acuminata, egregiz viriditatis fplendorísque, præferum superne; inferné enim pallidiora
funt, [per ambitum ferrata] totá hyeme arborem suam exornantia, odoris acertini, late spirantis, qualis in Meliffophyllo fentitur, cum gravitate quadam cimicem imitante, [junctura quadam pediqualis in Mehifophyllo fentuur, cum gravitate quadam cimicem imitante, [junctura quadam peut-culo inharentia; Soli fi objiciantur, inftar foliorum Hyperici foraminibus vilum ferè effugientibus undique punctim trajecta cernuntur. Bed.] Spinis armatur fub omnium foliorum annexibus longitudine uncialibus, rectis, acutis ac viridibus []. Bauhino rigidinfculis, flexilibus tamen nec ita infeliis []. Brev virentes gemmarum calyculi emitunt oblongos, candicantes [fæpinfcule forinfecus purpurantes, calathi effigie, folidos, odoratos, flaminibus in medio tennibus ac capillaccis.] Horum duplex eff genus; flerile & infecundum quod colo caret; & fertile, quod in medio thylum "Tiooplor." duplex eff genus; flerile & infecundum quod colo caret; & fertile, quod in medio thylum "Tiooplor." duplex eff genus; flerile & infecundum qualatem. cui que à terro firotis rudimentum annexum.

exerit pensum colo involutum amulantem, cuíque à tergo fructus rudimentum annexum.

Fructus florem seguuntur singuli, longitudine non rarò dodrantali, figura ovatà, interdum etiam globosa, fuperficie rugosa tuberosaque, colore primum viridi, in maturitate verò aureo feu citrino, odore foliorum fimili. Cortice ambiuntur tenui, amaro & fervido, cui fubelt † caro cartilaginea duraque confiftentia, colore candido, fapore acetofa, conditæ capitatæ Brafficæ truncos referens, and subsm In medio malo cavita quadam eft, fucco vehementer acetolo, fui membrans contento plena, cui merio i minista funt oblonga & femuncialia femina, utrinque ferè acuminata, cute foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flavà fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flava fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flava fittataque, midan ambia nunscandida dublicique nueleo, confusiri, nunha, care consistente de foris flava fittataque, midan ambia nun intus candido duplicíque nucleo constantia, quibus amarus, tenuis & mediocriter fervens est sa- pro cortice ha-

por, præfertim cutis, nucleus enim dulcedinem quandam admixtam habet. Radicibus nititur copio-beo. fis & tenuibus.

Fructus Citrii magnitudine variant: quidamenim in molem excrescunt Melopeponibus parem, ttà ut ad pondus librarum decem nonnunquam perveniant, hi nullo ferè fucco funt; adferuntur autem ex Liguria & Adriatici maris infulis: alii Limonum magnitudine funt: alii paulò majores, quæ à lacu Benaco asportantur. Formà etiam differunt citria ; nam alia prælonga sunt, alia rotundiora, alia in varias figuras hominum industria vasis figulinis inclusa formantur. Quadam sapore remiffiore funt, quadam vehementiore. In colore etiam differentia observatur, nonnulla dilutiora, alia faturatiora funt; non multum tamen differenti accidentales & à satione aut forté etiam insitione ortas suspicamur. C. Bauhinus quatuor distinguit species:

I. Malus medica fimpliciter ei dicitur.

II. Malus medica maxima, pulpâ plurimâ.

III. Malus medica fructu ingenti tuberofo, Citrangula quibusfam.
1V. Malus medica ab Imperatore Carolo V. ex. Hungaria in Hispaniam delata, que omnium Mali medica generum acidorum suavissimum, ur Clussian sin faia historia refert.

Parkinsonus noster in Theat. Bot. sex recenset & describit varietates: ex sunt

1. Malus citria major.

1. Status curta major.

2. Citria malus minor, five Limonera, que à pracedente differt folis minoribus & brevioribus; floribus etiam minoribus & faturatius rubentibus; fructu minore longioréque, cortice mediocriter craffo, flavo, minùs scabro, succo copiosiore cum paucioribus seminibus.

3. Citria malus five Limonera prægnans, alium fructum minorem in se continens. Fructus est monftrof.

4. Limonera dulcis; Hispanis Limones Imperatoris.

5. Limonera acida.

5. Limonera actor.

6. Limonera multiformis: Has quinque pofteriores species, Limoneras Clusso dichts C. Bauhinus, & rectus nostra sententia ad Malum Limoniam refert. His adde è Ferrario 1. Malum Circum vulgare belluatum. 2. Malum Circum Cocurbitinum vulgare. 2. Malum Circum digitatum seu multiorime. 4. Malum Circum dulcissima medulla, apice non ita plerunque cuspidato.

D. Tavernier in peregrinationibus suis per regnum Tunquin duo citriorum genera observavit, alterum flavum, alterum viride, utrumque adeò acidum & immite ut mandi non poffint aut deglu-tiri absque insigni offensione ventriculi. Succus tamen, quemadmodum apud nos Aqua Fortis ulurpatur ad mundanda metalla, cuprum, ftannum, ferrum, antequam deauratur; ut & ad tincturas pracipus Serici. In ufu etam funt pro lixiviis ad candorem linteaminibus conciliandum, eique emaculanda. Quin & per totum Magni Mogoris Imperium fueco ifthoc Citriorum tutnutur ad pannos lincos Calecuticos dictos candefaciendos, unde interdum adeò nivei & lucidi evadum, tut splendore nimio intuentium oculos perstringant & offendant.

Citrii Mali partes omnes, cortex exterior & interior, pulpa seu succus, & semina, eximii usus funt in medicina; & contrarios fibi invicem effectus producunt. Exterior cortex flavescens valde odoratus est & aromaticus, sapore amaro, exficcatus cardiacum est infigne & Alexipharmacum, ventriculum frigidum & flatuosum calefacit & corroborat, flatus potenter discutiens, humorésque crudos ibidem aut in inteflinis contentos concoquens & digerens ; mafticatus halitum oris emendat: ciborum concodionem promovet, & melancholiæ conducit: in hypochondriacis morbis, ut in vaporibus, flatibus, palpitatione cordis, obstructionibus & imbecillitate viscerum plurimum commendanous, nativus, papitatione cottus, outritationius et infocuntate vincentin puntinui commenta-tura abexperienta. Herman, Grube de Malo Citreo, p. 26, 27. Pulverem corticisexterioris Limonum & Aurantiorum ad eadem valere verifimile etl. Saccharo conditus inter bellaria menfis fecundis in-fertur; Electuariis etiam cardiacis admifeetur adversus contagionem & affectus pradictos. Quinetiam alvo laxanda conducit, in quem usum ex eo paratur Electuarium de Citro solutioum ad humores frigidos & pituitolos evacuandos utile; tutò etiam usurpari potest cum bilis phlegmati admissetur.

De Arboribus Pomiferis. Lib.XXIX.

Interior & alba pars corticis panè infipida est, nec ullum habet in medicina usum; inservit tamen pro confectionibus dulciariis, & apophoretis.

Caro seu pulpa interior aut succus inde expressus quamvis succo Limonum minus acidus sit, vi tamen refrigerandi ei plurimum antecellit, inquit Parkinsonus: in febribus ardentibus & pestilentialibus apprime utilis est, ad venenum restringendum, astum contemperandum, bilis estervescentiam & fanguins orgafmum reprimendum, firim extinguendam, spiritus recreandos, appetitum acuendum : aiunt & ebrietati relistere & vertigini conducere.

Semina cardiaca funt & alexipharmaca, adversus ictus fcorpionum aliorumque animalium venenatorum, necnon peftis & variolarum contagia cor muniunt; ventriculi & intestinorum ventes enecant, menses provocant, abortum causant, humores crudos & serosos digerunt & exsiccant tam

internè in corpore, quam externè in ulceribus humidis & ichorofis. interné in corpore, quam externe in ucerous numius se ichorois.

Memorabilis inprimis eth hiftoria, quam Athenao narravit civis quidam fius cui Ægypti mandata fierat administratio. In maleficio deprehensos quossamille ad serpentum morsus damaverat. Productis illis & ad theatrum eutribus destinatum latronum supplicio in via fortè caupona quam, missicordia commota, quod in manibus tum habebat Malum Citrium dedit. Acceptum verò illi comederunt; & paulò post ingensibus ac ferocissimis anguibus oblati, commorsique ab Aspidiate publica significant quantitation de la commoration de la com bus nihil læfi funt: qui tandem cum illorum cuftodem militem interrogaffet, nunquid bibiffent aut ous main en man. qui announ incommonate consent minerio gane, innique obioment aut edifient, utid comperit quod id acciderat, innimum, ablque dolo Cirium illis traditium fuille, po ftricie alteri rurfum dari juffit alteri minime: percufius inc confettim periit, illafo altero qui Ci-

trium comederat: indeque multis & expertis cognitum est Citrium adversari venenis omnibus.

Citria innoxia & quasi recens collecta procal mitti possura, si arboreo musco singillatim involvantur ramulorum cæluris cerá vel cretá superlitis. Ferrar. Hesperid. L2. C. 19.

CAP. II.

De Malo Limonia. Che Lemmon.

Alus Limonia Citriz seu Malo medicz congener est. Limoniz nomen haud temeré apud ullum probatum, vel Grecum, vel Latinum auto-rem invenias, videtúrque pofterioris feculi effe inventum.

■ V ■ rem invenias, videturque potternoris feculi ette inventum.

Differt à Citria Malo fructu minore, cortice temuiore, copiolore pulpà, eâque acidiore.

Malus autem Limonia magno caudice affurgit, [Circa lacum Benacum in eam fele attollir proceritatem in quam alius in locis Salices & Ulmi Caizalar.] ramólque habet remuiores, longos, firmis, longis, virentius ſpinis armatos, [iifque aliquantulum hamatis, mulcoque pluribus quam Cirra, quo fitut ejus virge quandam Rubi imaginem referant. Cord.] Polia per ambirum nonnihi [errata, minora quam Cirria, confimiliter foraminulenta, denfa, viridia, ac glabra. Flos purpuralecen foris (J.B. purpureus) quam Cirria paulò minor, aliàs non diffimilis. Forma Pomo oblonga, turbinata, rugofa, & tuberculis inaqualis, ſed minus quam Cirria, color pallidior, magnitudo minor: in eo eram differ à Cirrio, quoda corrice pulpodo tenuiore. minifique carnolo, fucco uberiore donestri. etiam differt à Citrio, quod cortice pulpolo tenuiore, minitíque carnolo, fuco uberiore donetur, eóque acidiore, ut interdum nihil ferè nifi fuccum contineat. Semes non multum diffimile amaricat. Hujus etiam arboris plurima species seu varietates habentur: Quatuor recenset Cordus.

I. Primum anserini ovi formam ac magnitudinem habet, odore inter Citriam atque Arangiam

2. Secundum globosum minúsque prædicto, utroque capite veluti eminente umbilico insigne cætera sui parte fruticosum.

etera iui parte fruicoium.

3. Tertium oblongum est Gallinarum ovi figură & magnitudine.
4. Quartum tertio zquale est, sed globosum, & superficie magis zquali.
C. Bauhinus in pinace novem constituit species.

I. Malus Limonia acida, de qua dictum.

II. Malus Limonia major dulcis: fructu minore & oblongis Limis fimili Clus.

III. Mal Lim folioferato, fructu oblongo corrice tentiffimo, que Limsprimum genus Cs/.

IV. M. Lim fructu rotundo orbiculato. Limas alterum genus Cls/.

V. Limones prægnantes, alium fructum minorem in se continentes Clus.

VI. Limones variarum figurarum, toti fere carnei Clay

VII. Malus Limonia minor dulcis, Limonis genus in Hispania, minimo fructu, vix nucis magnitudine, odore cæteris præstantiore, excelsiore arbore.

VIII Limonum Sylvestrium in Syria provenientium inque Ægypto & Africa meminit Scaliger, pomis admodum exiguis acidiffimis.

Limonum à Ferrario & Commeline descriptorum Catalogum sequentem D. Tancredo Robinson

Limon Ligusticus, infigniter variat, ut Limon S. Remi, Ceriescus seu Citriformis, Genuensis, qui à fructu parvo rotundo Pusilla Pila nominatur.

Limones Neapolitani multum variant, ut Limon Cajetanue figura ultra vulgarem modum ovata, at cacumine faftigiata: Limon Amalphitanus forma oblonga, apice admodum eminente: Limon perpufillus Calabrensis fructu subrotundo.

Limon Romanus à Rio vel Rivo, infigniter cuspidatus, nonnunquam digitatus.

Limon pragrandis Domina: Laure.

Limon pragrandis Domina: Laure.

Limon incomparabilis, figură inter oblongam & rotundam ovatâ.

Limon imperialis, caters productior faitique craffus.

Limon medulla dulei duplex, vel vulgaris Italicus, vel Olyflipponenfis, qui foliis & fructu facile di-Ainguuntur.

Limon Pyri effigie, vulgò Peretta sive Spatafora, ssque major & minor, lævis vel striatus. Perette consimilis Limon, sed oblongion & angustion. Limon Spatafora Rheginus, crasso mucrone faltigiatus, Aromaticus, cortice punctim lacunoso.

Limon Rheginus fructu racemoso oblongo, paulatim extenuato in apicem cuspidatum.

Limon striatus sive canaliculatus, summa parte muliebrem in papillam extuberante. Limon striatus Amalohitanis, Mali Citrii magnitudine, cortice perquam verrucoso & scabro.

Limon Shardonius subrotundus, manente floris apiculo velut rostratus.

Limon Rosolimus, umbone retortum in mucronem emisso bene fastigiatus. Limon Florentinus Barbadorus, folius serratis, viridi atrore pictis, & Hyperici modo punctim pertufis & translucidis.

Limon Scabiofus Lepræ facie.

Limones varii Citrati, laves & scabri & alios Limones sæpe includentes.

Limon Pleudo-citratus Barberinorum.

Limon citratus filvestris. Limon globosus Ponzinus, isque quintuplex, Ligusticus, Rubens, Romanus, Chalcedonicus, Tripolitanus.

Ditanus.

Limon fpongimu Calabria rugofus.

Limon fpongimu (fpongiolus) Liguria verrucofus.

Lima elt multiplex, dulcis, acris, agri Priventist Romana, citrata-

Lima Citrata oblonga, scabiosa & monstrosa, quandoque & subrotunda. Lima subrotunda spinis crassitie & longitudine vastissimis Piorum in hortis Roma.

Emia horocuma pinns craimes e ronguename vannimas promismi motora conse.

Gaudent Limones eodem celo calido, curá ac cultu quo Citra. Ad nos deferuntur ex Hispania Lecur.

& Italia, in quas regiones ex Media & Perlia primùm invecta, nec enim sponte ibi proveniunt.

Limonia cum gustru reliquis omnibus [Aurantio & Citro] sint acidiora, ideò succo frigidiore Virte & Citra de Citra Limonia cum guitu renguis omnious [Auranio ex Cario] init actuarda, nos necessarios celes probabile eft. Valent ad eofdem ufus ad quæ Citria; ad venena tamenu minus effacca, ità Ulua. ad aftuantes morbos potentiora habentur. Et hac quidam comedunt, non integra, (ur Jo. Bauhinus ait,) fed cortice denudata & in laminas concila, afperfor multo Saccharo, quomodo magnetico de control de

nam cum palato gratiam ineunt, fitim potenter reftinguunt & febrilem ardorem compelcunt.

Succi Limonum funt admodum efficaces in diffolvendis calculis & detergendis partibus. Herman. Grube de Limon. p. 10. Idem scribit Crato, alisque, ut M. Blegny in Zodiac. Med. Gallico An. 2.

Syrupus de fucco Limonum magni fit ad calculum & obstructionem renum; item ad fitim & aftum in febribus ardentibus: cordi & ventriculo robur addit, & bilis effervescentiam compessit: ideóque haud infeliciter imbecillitates, lipothymias, fluctuationes, vomitus & fingultus febribus ardentibus supervenire solitos curat.

Cortices Limonum non minùs quàm Aurantiorum Saccharo condiuntur pro bellariis, & ad cofdem usus valent. Condiuntur & parva integra ad varios usus.

Aqua è Limonum, ut & Citriorum succo destillata cosmeticum insigne habetur.

Succo Limonum scribuntur literæ occultæ, quæ igni admotæ manifestantur. Eorum acido succo tam elegantem purpureum colorem conserva Rosarum, aut etiam Violarum aliorumque multorum conciliabis, ut nihil supra. Hinc & tinctoribus utilis est ad colores multos transmutandos aut figendos, qui magnam ejus quantitatem insumunt.

Ad nephriticos affectus R Ligni querc. derafi 3 j. aq. font. th vj. fucci Limonum 3iiij. Infund. omnia per 24 horas supra cineres calidos, postea coq. ad tertiæ partis consumptionem: coletur. Dosis 3 vi. valde prodest calida jecoris intemperiei, ulceribus renum, ardori urina, sed pracipuè pituitam salsam & viscidam è renibus & vesica evacuat. dysur. & strangur. causam. Potest ex hoc decocto vinum dilui. Mihi communicatum à patre religioso. Chesneau. Excerpsit D. E. Hulse.

2. Mal Naregam * H. M. Malus Limonia pumila silvestrus Zeilanica fructu monopyreno D. * P. 4. T. 12. Hermanni. Н. М.

Media: est magnitudinis, cortice glabro, cinereo, coloris saporísque aromatici & acris obducta, ligno albicante, denfo, praduro, arctiffime unito; ramis foliaces è caudice erumpentibus, spinis rigidis, è fusco slavescentibus obsitis. Radix albicans, subrubro cortice tecta, odoris aromatici, saporis gaus, in the lateriologo de la maniferiologo provenium, oblongo-rotunda, acuminata, denfa, glubra, cum formá, tum colore, odore, & Lapore Limonum pullilorum folis haud ablimilia. Flores plures finul junchi extremis furculis inharente, exigui, candidi, odorat, quatuor oblongo-rotundis, acuminata; craffis ac mollius foliolis confiances, flammula mults; catycis in modum junctis, medium occupantibus; inter que frjius produ craffus, albicans, fluperius plants ac rubefores. Floricalis fucedunt fruitar valles, tum figură, tum magnitudino olivis huad ablimiles, at in vertice exigua spinula dotati, colore primum viridi, in maturitate verò aureo seu citrino, uti Limonia: cortice ambiuntur tenui, gustu amaro, atque in mediis fructibus cavitas quadam est, succo acetoso ac subamaro, suis membranulis contento plena; cui inclusus est nucleus oblongo rotundus, acuminatus, albicans, rufâ obductus pelliculâ, odore saporéque Limonum folia referens.

Nascitur locis arenosis ac montanis ubique in Malabar. Floret plerunque Junio, Julio, Augusto Lectu & & Septembri menfibus, atque dein maturos profert fructus.

Decocta in oleo hujus arboris folia, ac capiti applicata cephalxam tollunt; corundémque fuccus Vires. præstans habetur errhinum capiti purgando. Expressus è fructibus endemiæ illi cachexiæ (piao) mederur. E sola deniq radice pilulæ formantur antispasmodicæ.

Hic fructus quamvis in reliquis cum Limonio convenit, in co tamen differt quod monopyrenos

3. Malus

3. Malus Limonia Indica fruttu pufillo. Tsjerou Katou-Naregam H. M. P.4. T. 14. H. M.

H. M.
Arbufcula est humilis, ad sex, septemve circiter pedum altitudinem assurgens, caudice tenui, ramulis spinosis, cinereo cortice obductis donato. Lignum flavescens, prædurum, inodorum, inspidum. Radix sibrata, savescens, saporis amari, odoris aromatici. Folia oblongo-rotunda, in ambitu dum. Kaaix norata, naveneno, najona amant, votos atomatos. Toma obiengo rountea, in ambitu leviter crenata, odorata, aromatica, petiolis alatis feu foliofis circa ramulos geminata proveniunt, duobus viz. tribuffre parbus, cum fimplici plerunque folio in extremitate, adeo ut petiolos facilè quis folia judicaret, & tria extrema folia fimul juncta vulgare pratenfe trifolium non male repræfentent. Flores brevibus petiolis ad spinarum exortum in ramulis proveniunt, & calyci viridi, in quinque laciriore newtone pecunia a printer account in a constant professional account of the constant of expanis routins pracuit, septent, octore in meany autocantions are aringinous ireminus, naveteentous apicins dotatis practic, inter qua fiylus emergit, itidem albicans, capitulo flavefentente. Fruitin pur filli Limons funt, rotundi, magnitudine uvarum armili, virides primtum albis interftinchi punctulis, dein aurei feu citrini: cortice ambinutur Limonum cortici haud abfimili, aque in mediis fructibus ueni auto rea cumin. Contro emonina amonan contro nata automi, attue in necultura cavitas quadam efficio accordo, fubamento a caromatico, fuis membranulis contento plena, cui immixta funt tria obblingo rotunda, acuminata, & ex albo flavescentia semina, membranaceis pelliculis à se invicem distincta.

Provenit locis montanis ubique in Malabar, præsertim circa Candenate, sempérque floret & sru-

1658

Hujus folia præsentaneum habentur curandæ Epilepsiæ remedium. Radix alvum movet, sudores expellit, necnon cruciatibus colicis ac cardialgia medetur. Fructus ficcati ftomachum roborant, ac alimentorum in co lefam fermentationem refitium; adhec acri ex variolis febribidique malignas & petilienabus contagiolo potenter refitfum, acque variis venenis praftantifimum cententur anti-

4- Malus Limonia Indica, floribus umbellatis, fructu parvo. Moul-Ila seu Moul-Elavon H. M. P. 5. T. 34 p. 67.

Arbor eft mediz magnitudinis, quindecim circiter pedes alta, caudice craffo, ramulifo, geniculatis, in orbem longè latéq, diffuits ornato, qui cortice viridi-fulco (aporis fubacris & aromatica cincti, & craffis, duris, rigidis acutifo, foinis infuiper muniti funt. Radia rufelcens, aromatica, fubaltringens. Folia in amis ridibus, roundis, bina oppofita, olongo-roundia, acuminata, molla, faperine atro-vindia, inferne fubviridia, fplendentia: Nervis aliquot è media cofta albicante, ac in averfa parte extubenmenne unovarious, pienoenius: exercis auquoe emicina colta anonano aci mentente ramulis numerane, in latera excurrentibus: fapor fubacirs. Fologia in umbellas expanii extremis ramulis numerofi proveniunt, quatoro oblongo-rotundis, fubivindibus ac uniformibus foliolis conflantes, totidem fammulas vinidablicantibus, flavefentibus spicius oransis, medium occupantibus; inme que fylue prodit exiguus, virida fulco funcadum frudum rotundi, cortice cinchi virida fulco, crafto, inspendit exiguus, virida fulco funcadum frudum rotundi, cortice cinchi virida fulco, crafto, inspendit exiguus, virida fulco funcadum frudum rotundi, cortice cinchi virida fulco, crafto, inspendit exiguus, virida fulco funcadum rotundi exiguus, virida fulco funcadum rotundi exiguis quali, odre corticum Citri, fapore quoque, at acriore & ardente, pulpaque intus referri fucculenta acida. Quam ob caufam cibis incoquuntur Limonum & Piperis loco. Hinc & Saccharo vel melle condiuntur, & comeduntur ad ventriculum roborandum, coctionem promovendam & vermes ne-candos. Infuper muriâ & aceto condiuntur in Atsiaar additis viz. Alliis, Sinapi, & Zinzibere. Provenit in Palattatsjirri, ubi in hortis studiosè colitur. Semper viret, floret, fructúmque fert.

CAP. III.

De Malo Aurantia. Che @2ance.

D'Aradiforum nostri feculi, ubi id folum & cœlum concedit; deliciz funt Medicorum malorum species, eterna frondis virore, & fructuum ubere quovis tempore proventu & luxurie, aliis primim é floribus eluctantibus, aliis adole/centibus, aliis maturis, arq, his quidem fimul omnibus plerung, placentes. Notifima vero reliquis(a vulgatiora funt Aurantia dicta, quibus aureus ille & rutlus corticis fulgor nomen dediffe potuit. Hæc aliis magis orbiculata, nonnhili compressa, parum rutlus corticis fulgor nomen dediffe potuit. golo & foraminulento luteo cortice, interiùs tamen albicante non multum spisso (feminas vocant) vel crasso (mares dictitant) amarissimo & evidenter calido teguntur, quæ tamen ante maturitatem viridis tegit cortex. Sapor succo pro maturitatis progressu aut generis varietate acidus, dulcis aut medius, seminibus æqualibus, multa medulla farctis, amaris. Folio peculiaris forma, semper virenti, & Hyperici inftar infinitis propemodum foraminulis pervio, quippe quod gemellum videri possit, majori Laureo, acuminato, nec crenato, alio ceu corculo subjecto. Flos, ut & fructus, fragrantis odoris [qui Cordo cimicum virus nonnihil redolere videtur] coloris candidi, staminulis multis medium obsidentibus, pulchrior quàm in Citro, & odoratior, intus subcitrinus, per oram verò limbi purpurascentes. Arbori, quæ multò major quàm Citri, cortex viridis, spinæ rigidæ sed raræ.

Aurantiam ab auri potius colore dictum puto quam ab @ange Gallia oppido, vel ab Arantia Achaiæ urbe. Aurantiæ enim nomen priscis incognitum, non ante in usum venit quam Aurantium

oppidum deletum eft.

J. Bauhinus Malum Aurantium potiùs quam Citrium dietum, Theophrafti & Plinii Malum Medicum effe (ur fuperius innuimus) Iufpicatur; quòd Auctores In Malum Medicum non comedi dicant, quod de Malo Aurantio verum eft; de Malo Citrio minimè, quod torum manditur. Verum pace tanti viri Malum Aurantium cortice excepto esculentum est, & vulgò comeditur pro cibo, & non in condimentis tantúm. Pulpa enim interior Aurantii multo mitior est minúsque acida quam

vel Citrii vel Limonii: & nos in Italia & Sicilia observavimus rusticos & nautas Aurantia mala cum pane pro refectione comedentes, nunquam verò vel Limonia, vel Citria. Dantur etiam mala Aupant portocomic concernes, mengaant vero ver Limona, ver Certa. Dantur etiam mala Au-ranti dulcia que mandi poffe ipfe non negat. El infuper in Europam nuper invectum Au-rantii quoddam genus, efculentum, Chinenfe dictum, faporis delicatiffimi, cujus etiam cortex unà cum carne comeditur. Quocirca quod Domitianus Matianum malum fuper cœnam fumpfit, non obstat quo minus Malum Aurantium hodiernum vel Cestianum, vel Matianum Plinii fuerit.

Requirit idem, ut Scaliger vel alius aliquis fubrilitats professor product inte cuncatione alteri argumento quo idem probare miritur. Aurantia (inqui) exsiccata vel in multos annos odorem fuum retinent, ideóque vestibus interponi ad odorem communicandum & arcenda noxia aptisfima esse. Citria verò etsi exsiccantur quoque, sunt tamen evanida, adeóque nec odore nec usu commendabilia.

Arantiorum plures species seu potius varietates esse nec pauciores quam Citriorum aut Limonum

C. Bauhinus ista genera proponit:

I. Malus Arantia major. Cujus plura genera esse ait ab insitione prodeuntia: pleraque cortice amaro, crasso, aureo: alia subvirente: alia cortice tenussimo, subrubente, medulla dulci: aliqua & cortice dulci: aliqua in uno pomo duo genera botrorum habent: alia abíque feminibus: Sic & pulpæ sapore differunt; nam alia acida, alia dulcia, alia vinosa, sive media sunt.

II. Malus Arantia humilis.

III. Malus Arantia cortice dulci eduli: an Chinenfe?

IV. Mal. Arant. unico grano.

His addit Parkinsonus Malum Arantiam sylvestrem, quæ tamen in Europa non invenitur. Ferrarius has habet varietates

Aurantium ficciore medulla hybernum.

Aurantium semine carens, quod vel subrotundum, vel oblongum Limonis effigie.

Aurantium geminum & crispo folio & flore duplici.

Aurantium stellatum & roseum.

Aurantium virgatum & striatum.

Aurantium fæmina five færiferum.

Aurantium hermaphroditicum five corniculatum.

Aurantium callosum multiforme.

Aurantum Olyflipponemen, Sinense nostratibus & Belgis, quòd è regno Sinarum Olyflipponem transvetum sureix. Circinate est rotunditatis, mediocrem supra modum tumens. Caro cum infa cute confunditur, & editur jucundiffumé. Novem signarum medulla blande mordacis dulcedains tam vehementer slaveses, ut aurum in eam distabuisse credas. Corticis insuper seu potius caricular glabritie & feminum paucitate à reliquis generibus distinguitur. Adde quod in hoc genus fructu pulpam vitiosam, cariosam, aut corruptam nondum viderimus.

Aurantium Indicum ex infulis Philippinis.

Aurantium dulci cortice & Sinense. Aurantium omnium maximum.

Malum Aurantium Lauri angustis foliis.

Malum Aurantium umbilicum Rosæ instar gerens; fructus quidam monstrosus aut præternaturalis

ene vuecue.

Malis Arantia hermaphroditica, fructu medio Citrio, medioque Arantio, odoratiffimo Herman.

Cat. infitionis ingenio producta videtur, applicatis ad fe mutuò Mal. Citriz & Aurantiz furculis per medium fecundum longitudinem fiffis, aliove aliquo artificio permiftis feminibus; ad eundem ferè modum quo Mulus Afino equam ineunte generatur.

Hujus arboris descriptionem vide apud D. Hermannum in Catalogo Horti Lugd. Bat. qui habet Malum Aurantiam Indicam fructu omnium maximo Pupelmum dictam medulla pallelcente & ruf-

Gaudent Aurantia iildem locis ac regionibus quibus Mala Medica, ubi pailim abundant in hor- Locus. tis & viridariis, maritimis prafertim tractibus, ui in Liguria circa Genuam, & in infulis Stocchadibus Hures dichts propé Olbiam Gallo-provincia, ubi adeò familiarem effe Aurantiam feribit Lobellus (Control of the Control of the Co lus, ut femper virentium lucorum amœnitate & Pomorum fœtura perenni neutiquam inquilina vi-deatur. Nos in infula Melita in Magni Magiftri viridario arbores fatis grandes & proceras vidimus malis majoribus aquales. Abundat etiam in Sicilia & Italia, nec minus in Hilpania. Hilpa-lenfia apud nos in maximo pretio funt. Peregrina tamen funt ha arbores in Europa & aliunde initio advecta, quemadmodum Citria & Limonia, nimirum ex Afia. Aurea Helperidum mala nonnullis creduntur, quæ verifimilius Cydonia fuere, ut alibi diximus.

Flores mali Aurantiz odoris gratia in przecipuo honore funt: decerpti etiam per maria in longinquas regiones perferuntur, & aqua quoque fragrantissimi odoris ex iis paratur arte destillatoria Vian quam Nepham vocant: non tantum ad delicias, sed contra pestem & morbos contagiosos utilem, & cordi amicam, quæ & sudores movet. Hispani parturientibus in difficili partu propinant cum

pauxillo aquæ Pulegii.

Cortex amarior est ac proinde calidior Citri cortice, saccharo conditus verminantibus pueris utilis futurus ni amarorem respuerent. Per aliquot dies aqua infusus amarorem deponit & edulis evadit, deinde conditus saccharo non tantum mensis secundis inter delicatissima bellaria infertur, sed & medicum usum habet, in corde & ventriculo roborando, inque us affectibus quibus Citria conducunt. Modum condiendi cortices Arantiorum & Limonum vide apud J. Bauhin.

Pulpa interior seu succus mitior est minusque acidus qu'im Citriorum & Limonum succus, frigidus tamen & guftui gratus, & ad appetitum excitandum utilis, ut & ad fitim extinguendam in febribus. Nos certe in febrili ardore magnum inde folatium multories fenfimus.

Vires.

Locus.

De Arboribus Pomiferis. Lib. XXIX.

1661

Mala Aurantia scorbuto sanando efficacissima esse perhibentur, ut quidam etiam solo esu crudorum diuturno percurentur.

Malum Aurantium Hispalense integrum cum cortice & carne comestum ante accessum sebris intermittentis, præfertim tertianæ, perfæpe paroxysmum avertit, & sebrem ipsam profliga

Oleum è corticibus expressum ignez pane qualitatis esse comperti sumus (inquit J. Bauhinus) quod facile patebit ei qui corticem recentem juxta candelam prefferit, ut exiliant guttula: inftar roris, videbit strepitum & scintillulas flammeas excitari ac si pulverem sulphureum in flammam injecisset. Sunt qui existiment eodem modo expressos cortices in oculos clarificare visum.

E tenellis deciduísque Aurantus fiunt globuli ad monilia, & ad preculas numerandas, odore suo

Semina verminantibus pueris utiliter dantur. Ex semine terra commisso arbuscula: primo anno prodeunt, que in acetarii modum comeña, admodum palato funt gratæ, ventriculum infuper corroborant & appetium excitant, autore Dodonxo.

rodorant & appeaumi execution, autore Dodorator.

Ad lumbricos, It Malum aureum, perforetur, & digitis comprimatur, ut fuccus exprimatur.

Deinde oleo Lini & fucco Abfinchii Rutzque paribus portionibus impleatur pauco Theriace & farrine Lupinorum addito, parimque bulliant. Hoc linimento pullus, tempora, nares, ftomachus & umbilicus linanur, & videbis mirabilem operationem. Alexis. Hoc remedium femper mihi placuir inquit Chesneau. Habui à D. E. Hulse.

2. Arasynappil Malis Auramiis parvis similis fructus J.B. Malo Aurantio parvis fructibus similis C.B.

His fructibus, quos binos videbat J. Bauhinus, si non susset appensa schedula, cui erat inscriptum manu D. Paludani nomen Araeynappil, nihil aliud judicasset, quàm parva Mala Aurantia; erant emm codem modo orbiculares, rugofi & nigricantes sapore eodem.

3. Arbor peregrina Aurantio simili fruttu Clus. J. B. C. B.

Palmaris erat hujus ramulus, quam vidit Clufius apud Paludanum, è Nigritarum regione delatus, quadrangulus rugolus, nodis dittinctus fragilibus. Bim lemper ex adverfo huic ramulo innalcebantur furculi, futtinentes breri craffoq, petrolo fructus, è calyce velut quatuor fquamis confiante prodeunnurcait, juttinentes orevi cranoq, petiolo ructus, e caiyoe veiut quatuor iquamis conitante prodeun-tes, uncialis utplurimum magnitudinis, orbiculate formar, rugolos, ingros inflat Arantii pavi re-ficeati: inius plenos fungola quadam pulpà (cui commixta parva quædam grana, pæne ut in Ficu-bus) adfiringentis inito laporis. Nulla porro in eo ramulo foliorum vetfigia apparebant, ut dubria-ri poffer, An hac arbores il altrum fir inumero, qua pediculo five ramulo 44004 fios flores & fru-dus proferunt, ut Aromatici Caryophylli. Grana Ficuum fimilia hujus fructus pulpæ admixta, ar-lessen ad Elisto positi escribina expressi and parta d'Aurophyla. borem ad Ficus porius pertinere arguunt quam ad Aurantias.

CAP. IV.

Malus Adami C. B. Poma Adami J.B. Malus Assyria vel Poma Adami Park.

Roxima Aurantiis funt Poma Adami nuncupata, fi fructum spectes, orbiculatum illum quidem & aureum, quabili Aurantorum fuperficie, fed multis numens majorem, & nonnun-quam ad umbilicum veluti ambefum, colore mags fulvo quam Aurantia, & odore ignavio-ri, carne Citris fimili, fed guftu infuavi, multo interim lucco prægnante, fapore Aurantia affini. Arverò folium in Limonum aut Citriorum familiam cooptare jubet, ut cui nulla fubjecta pinnula, nam pori quibus pertunditur omnibus communes sunt, veluti & spinæ virórque pertinacis vitæ folii.

Pomum Adami dictum volunt, quòd in superficie ceu infixorum dentium vestigia habere videatur, quafi ab Adamo primo homine commorfum fuiflet.

Ejusdem originis est cum reliquis congeneribus & in eisdem locis colitur, iis tamen minùs obvia,

Viribus cum malo Citrio convenit: peculiariter autem ad scabiem valere creditur, si per medium sectum, & tenuissimo Sulphuris slore aspersum, deinde cinere serventi calesactum corpori scabioso

Notat Clufius fuccum hujus fructûs ut & Mali Aurantia brevibus folliculis comprehendi, cùm in reliquis generibus folliculi seu vesiculæ succum continentes oblongiusculæ fint.

Carterum Pomi Adami seu Paradisi, Lumia dicta, varia recensentur & describuntur species, ni-

Pomum Paradifi fructu oblongo.

Pomum Adami subrotundius, idque vel Rheginum, Neapolitanum, Romanum, vel fœtum sive alia poma includens.

Lumia five Pomum Adami Spataforum nothum.

Lumia five Malum Affyrium Ollulæ afpectu.

Lumia expers medulla.

De situ, terra, fimo, satione, insitione, propagatione, translatione, collocatione, stercoratione, rigatione, injuriis cœlestibus, morbis, remediis & usibus Malorum Citriarum, Limonum & Aurantiarum prolixè agit Ferrarius in Hesperid. & nuperrimè Commelinus, quos consulat Lector.

Olea expressa & destillata ex harum seminibus, floribus & corticibus, præcipui usus sunt in Mecha- Virer nicis & Pharmacia. Succi è medulla expressi juvant in febrilibus, scorbuticis & calculosis affectibus. Cortices ficcati & pulverilati in affectibus fromachicis & flatulentis (præfertim in frigida intemperie)

Turcæ populíque Orientales varias condituras ex hilce præparant, & fuum Sherbet ex horum fuccis & Saccharo componunt.

CAP. V.

1. Carcapuli Park. J. B. C. B. fructu malo aureo amulo. Coddam-pulli H. M. P. I. F.24. p. 41.

Rbor est procera, densis & opacis frondibus, late sparis. Radin crassa brachia seu ramos subtus ac supra terram late disfundens, cortice albicante slavo, crusta nigricante obducto, ligno albicante & substavo: incisa perviscosum humorem, qui saporis est nullius, exsudat. Caudex quantum duo homines amplecti possunt : cortice eodem quo radix, ligno albicante. Folia conjugatim bina furculis adna cuntur, petiolis brevibus, oblongo-rotunda, in medio latiora, ad utramq, extremitatem fensim contractiora, cuspide versus unam partem nonnihil inflexa, textura crassa spissa ac solida, superne obscuro virore nitentia, inferne dilutiora, venulis à media costa oblique sursum tendentibus infernè apparentibus, & nullis præterea conspicuis; sapore acido. Flores in summis furculis breviffimis infident pediculis, incarnati & flavescentes, quatuor petalis rotundis, parum oblongis & concavis, craffis & denfis fine venis.

In medio florum emicat globulus viridis, rudimentum fructus, in octo latera oblonga per strias distinctus, in vertice capitulo seu umbilico, quod ex gemmis albicantibus constat, donatus, quem circumstant stamina surrecta albicantia, apices flavo-rubros sustinentia. Flores autem odoris sunt nullius & faporis subacidi. Calix quatuor pallidis concavis foliis constat. Fructus uncialibus petiolis appensi, grandes sunt, rotundi, octo, novem, decemve costis extuberantes, capitulo in vertice parvo, quod etiam costulis striatum est, primum virides, deinde slavescentes, cum maturi albescentes, fapore acido-dulci. In medio pulpa semina, oblonga, magnitudine unius articuli, compressa, colore cœruleo-nigro

Fructus Acoltæ Mali aurei cui cortex exemptus est, magnitudine & formâ, ex grumis pariter constans, sed non ut in illo separabilibus, tenui levíque & splendenti cortice testus.

Siccus ex Malabar in alias provincias defertur.

Siccus ex Mandat in data promises determine. Ee utunur in cibis, magnaque apud incolas illius est laus in curationibus, sed inter omnes quæ ex- Virei, perientià comprobate funt eminet profluvii albi cujuscune, generis constructio, in is præserim qui nimio Veneris usu hoc malum, aut en siccus maturus, aux et just siccus in veneris usu hoc malum, aux et just siccus in contravenur. cum oxygala fumitur aut illius exficcati pulvis: cum oxygala autem mixtus & coêta oryza mirificê appetitum dejectum revocat. Utilis etiam est ejus succus & exsiccati pulvis in oculorum caliginibus & Influíonibus. Familiaris elt fructis pulvis obstetricibus, puerperis enim exhibere folent ad pellendas fecundas, & ad purgationes acque lactis ubertatem præftandam, tum etiam ad facilitandum partum magna, ut aiunt, efficacia.

Carcapuli Linschotani, quem C. Baubinus cum præcedenti conjungit. Carcapuli de Bry.

Hujus fructus aliquot intus continet lapillos: gustu est admodum austero, magnitudine Cerasi, ipla etiam arbor Ceralo nostro fimilis est. Linschot.

De hoc fructu & arbore in Annotationibus D. Syen ad H. M. hac habentur, è D. Hermanni literis ad ipsum datis. C. Bauhinus in pinace utramque arborem Carcapuli Acost a & Carcapuli Linschotani sub eadem specie perperam comprehendit. Differunt enim inter se store ac fructu, licet in reliquis conveniant. Prior fructu est acido, sulcato, aureo, mali magnitudine; altera fructu dulci, rotundo, Cerafi magnitudine. Prior Ghoraka Cingalenfibus fimpliciter dicitur, altera Kenna Ghoraka. Utraq, gummi Gotta fundit. Præstat autem illud quod ex Kanna Ghoraka.

Confundi autem non debet (inquit D. Syen) gummi Gotta hic descriptum cum vulgari, quod ab Esulæ Indicæ affini planta colligi testatur Bontius cap 57. & ab Indis vocari Lonam Cambodja, quòd in

Cambodja, vicina regno India provincia frequenter proveniat.

CAP. VI.

Caniram "H. M. Malus Malabarica fructu corticoso amaricante, semine plano compresso D. Syen.

* P.I. F. 37.

Rbor est procera, ramis densis, late sparsis, nascens in arenosis. Caudex ambitu amplexum duorum hominum implet, éstque ut & rami majores, cortice cinereo nigricante aut rubescente. Surculi teneriores ex viridi fusci sunt, nodosi, cortice amaro. Folia ex nodis oriuntur bina fimul, oblongo-rotunda, in medio latissima, anterius rotundo-cuspidata, plana, virore communi, supernè nonnihil nitente, inserius surdo, saporis valdè amari. Præter costam folii mediam duz aliz hinc inde è petiolo egrediuntur minores, in supina etiam parte nonnihil eminentes, ductu arcuato antrorfum excurrentes. Flores in furculis ex nodis umbellatim proveniunt, funtq. parvi, quatuor, quinque, vel etiam sex petalorum dilute virentium, cuspidatorum & crassiolorum, Bbbbbbb

Tempus.

cum pedunculo craffo, parvo, viridi, calyci areto quinque foliorum cuspidatorum insidentes formà ex-cerna haud dissimies Caryophyllis, odoris debilis, haud injucundi. Stamina quatuor vel quinque cum apinina longis viridi dilutis è medio emicant, inter quz fylia viridi-dilutus supra apices eminens, cum apiasm conge innertunate innert cum apiasm con que pjun innertunate tupa apices enimens, qui è globulo viridi prodit. Flores cum in genmis promiant, omnibus folius veutiles arbor est fipotata, ac cum genmis florum fimul tenella foliola velut nova germina prorumper conficientur. Fruntata, ac cum genmis florum fimul tenella foliola velut nova germina prorumper conficientur. Fruntata, ac cum genmis florum firmul tenella foliola velut nova germina prorumper conficientur. Etus, qui solitarii, vel etiam duo, tres, quatuor, plurésve firmul surculis petiolis curtis adnectuntur, roettet, qui iontarii, vei ettaini quo, tees, quattoris, pinierve ininti nucum perioni cutta diriccumiur, ro-tunda mala finnt, glabra, ablique ragis, colore aureo-flavo, carne per maturatem candida & mucilagi-nofa, cortice craffiufulo & fragili, funtque faporis valdè amari. Semina, que intra carnem fructis confira finit, formă rotundiola plana ac compreffa, cum planis fius fuperficiebus jacentua în longitu-dine fructus, cortice exteriori per maturitatem înftar veluii viridi, funtque pulpa waldè amara.

Tota arbor ob amaritudinem celebris est.

Flores fert tempore æstivo, pluvioso fructus.

Radix vel in decocto vel in infuso propinata cathartica est, prodesta sebribus pituitosis, doloribus colicis, intestinorum torminibus, ventris fluxibus. Conducit in podagra si cum ejus decocto pars affecta foveatur; in vertigine ínque atra bile, si ejus decoctum cum lacte vaccar mixtum ad delibutionem capitis adhibeatur. Cortex contritus & mixtus cum aqua in qua fuit Oryza flavæ bilis fluxum reprimit. Succus ex foliis expressus ac in decocto datus capitis dolores sedat, largius epotus veneni vires habet, mortem inducens, in stercore hominis comesto salus est.

Ufus feminum in fructions per duos annos continuatus, fumpto fingulis diebus uno aut duobus numero, effici ut morfus venenatus Colubri, vulgo Cobra Capella dicti, nullas noxas adforaç: fi credire

CAP. VII.

Laurifolia Javanensis C.B. Mangostans Garciæ J.B. Bont. 1.6. c. 27.

Ufilla est arbor (inquit Garcias) Malo vulgari fimilis, foliis Laurinis, floribus luteis [Clusius felia Laurinis majora & latiora effe scribit, ampliffimorum foliorum Mali formam magis referentia, sex aut septem crassionibus venis ex utroque nervi medii latere procedentibus prædita, intercurfantibus creberrimis subalifitimisque venulis, ut qua parte attrita erant folia subalifitimis filis contexto rete constare viderentur, sapore acrusculo. Quædam porro folia quatuor, quinque, aut fex unciarum longitudinem habebant, riumi latitudinem, ant ampliorem pro foliorum magnitudine, eáquein ambitu non dentata aut crenata.] Bontius folia hujus arboris, pro ronounn magineticume, eaque in amonta non centrata aut cremata. I bontus rona mijus arroors, ut & truncum & ramos, mit quod finnosi non fint, Mali Citrei arborem emulari ais, & nifi odore diffinguerentur, qui in Mangofen folis nullus eft, proculdubio afpectum fallerent. Fructus inter omnes Indiæ fructus longe fapidiffimus eft. Cortice refert plane Malum Granatum feu Medicum, eodemque modo aftringic cum paulo majore amarore. In bafi feu inferiore parte vefiture circa caudam tribus vel quattor, quafi feparatis corticibus, minutioribus, ut in Rofa videre eff. In vercaudam tribus vel quattor, quafi feparatis corticibus, minutioribus, ut in Rofa videre eff. In verticevero coronam geftat, que quot radios habet ton tucleos in aperto Mangoftano, candidifima carne nivis inflar vefticos reperies; ità aliquando fex, aliquando octo, pro radiorum multitudine indubitato intus occluduntur.

In Java infula circa Bantam emporium nascitur.

CAP. VIII.

Tapia Brasiliensibus Marcgrav, Pison. Pomifera trifolia Brasiliensis fructu corticoso multis ossiculis pericarpio inclusis pleno.

Rbor hac in Fagi aut Quercus altitudinem affurgit, cortice lavi, cinereo, ac multos habet Akbor hæcin ragi aut Quercus attrudinem anurgit, corruce kevi, cinerco, ac miutos habet ramos: folia autem in quolibet pediculo tria, blio oppofita, kavia, filendentia, fuperne faturatius, inferne dilurius virentia, quatuor aut fex digitos longa. In extremitatibus ramorum 20, 30, aut plures pediculi funt Certafini, in quibus fingulis for conftans quatuor foliolis albis, digitum longis; quodiblet habet fium petiolum, digitum fere longum, figura fere venabuli, 8c nervum fecundum longitudinem, ac venulas obliquas virefentes, ut folia alicujus arboris, 8t men bie distensiti pedici autoris pedicile kanis interfentis intercomia base constante. 8: cum his alternatim pofita quatuor foliola brevia, virefcentia: inter omnia hac enalcuntur fa-minula multa, fubruffa, circiter felquidigitum longa: in medio denique horum erumpit pediculus duos au fedudigirum longus. Futium ferr rotundum, magnitudine mediocris pomi, qui quando maturuit flavet inflar Aurantii, ac corticem illi aqualem habens; interius autem plenus eff capillis duris, magnitudine seminum Cerasorum, oblongis, flavis & nucleum continentibus album: circa lapides aurem eft pulpa alba, mollis, dulcis faporis ac naufeabundi odoris. Edulis eft fructus. Lignum hujus arboris fragile, medulla alba, Sambucina.

Folia hujus arboris contusa excellentissimum sunt remedium contra malum hic persamiliare, quod vocant Bichos de cu si exterius applicentur; tædarúmque instar ano indantur: omnes denique fervores refrigerio suo restinguunt, doloresque mitigant. Præter hæc auribus indita restituunt dolores capitis ex calore natos.

Duz hujus arboris reperiuntur species: Prioris lignum judicatur duriffimum, omniumque in his locis nascentium gravistimum; putredinis quasi expers omni corruptioni resistit, ac proinde navibus struendis dicatum. Arbor habetur infrugifera. Altera

Altera [Piloni cognita] folio est glabro, magno, uno nervo recto & rarioribus venis obliquis prædito. Fructum fert Aurantio malo majorem, cortice crasso, duro, fulvo, cinereisque maculis variegato, quo melleus quidam liquor continetur, dulcedine fua certans cum Saccharo, cui nuclei multi funt permixti, qui exiccato liquore Pomi strepitum edunt ut capita Papaverum. Pro pectoris morbis in usu habetur.

Vires

CAP. IX.

Karin-kara H. M. P. 4. T. 23. p. 49. Malus Indica, pomo corticoso Juglandi pari, monopyreno

 M. Rhor eft mediocris magnitudinis, caudice mediocriter craffo, candido; cortice furvo, fcabro, inodoro, ac amaro obducto, necnon ramis viridibus in orbem diffuss donato. Radix rufa, albicante cortice tecta. Folia fine ordine brevibus, rotundis ac fulcatis petiolis aix rura, aniocame cortue ecca. Form me otome oterous, rominos ac micaro possone circa ramulos poverenium, oblongo-rotunda, acuminata, denfa, glabra, fupernè atro virore fplendentia, fubrus viridi-flavefcentia; cofta media albicat: fapor amanus ac aufterus. Flore albicantes, magnitudine Paemoe floribus, forma verò Geniftz aut Laburni fimiles, aut in ramulorum extremis, aut è lateribus in tenui ligula dependent, atque calyci viridi, in quinque acuminata, extremis, aut è lateribus in tenui ligula dependent, atque calyci viridi, in quinque acuminata, magnitudine inaqualia foliola fecto, inharent, quinque oblomo-teretibus, craffis, candidis foliolis conflantes, fupremo reliquis multo majore, lato, furfum reflexo, at inferiis aperro hiatu debi-fecnte; è quo numerola prodeunt fiaminala, candida, apicibus ornata: odor fuavis, fapor amarus. Fratiau nuclus Joglandibus magnitudine fimiles, rotundi fitti, globofi, ac duabus protuberantiis ad verticem fittat, viridi-flavefeente cortice cincti, carnéque intus abicante, primum denfa, dein molli, pultacea ac fubdulci referri, mara quam nucleus focatur rotundus, bifariam aut trifariam controllario pultacea, ac fubdulci referri, mara quam nucleus focatur rotundus, bifariam aut trifariam controllario. divifus, fubviridis, rufa pellicula tectus, fabarum fapore amulus.

Crescit in locis sylvestribus Malabar, perpetuò viret; non rarò bis in anno maturos fert fructus, Locis. mensibus, viz. Aprili & Octobri: at non diu superstes manet.

CAP. X.

1. Pomifera Brasiliensis fructu tres nuces continente.

Ortice est griseo seu fusco, hinc inde ramos suos directe projeciens. Folia habet in ramules oppofitis oppofita, ad tactum dura & membranacca, longa, folida, folis Aratica pombe quodammodo fimilia. Fructus maturus flavus, rotundus, Pomi magnitudine, cortice paris ferè cum Aurantio malo craffitiei, qui incluis facile feparatur: Continer dusa ut tres Caffaneas, ovales, magnas, uno latere planas ubi invicem appofitze funt: has pauca ambit caro, albicans, faporis acris & fubamaricantis, quæ comeditur. Caffanea non est edulis.

Arbor incità lac croccum de se fundit.

Propè finum Aquapetida invenit Marcgravius, fructu maturo mense Martio.

Locus &

* 2. Pequea sive Pekia secunda Pison. I. de Laet.

Folio est glabro, magno, uno nervo recto & rarioribus venis obliquis practito. Fructum fert Aurantio malo majorem, cortice craffo, duro, fulvo, cinerefique maculis variegato, quo melleus quidam liquor contietur, dulcedine fua certans cum Saccharo, cui nuclei multi funt permixti, qui exicacio liquore Pomi fitrepitum edunt, ut capita Papaverum. Ab omnibus paffim Barbaris peregrinantibus fructus ob dulcedinem gratam experitus est: Europais tantum pro pectoris morbis in usu habitus.

CAP. XI.

Pomifera Brasiliensis fructu corticoso ovali, monopyreno. Pitoma Brasiliensibus Marcgrav.

Rhor grandis eft & ramola, cortice gryfeo, coryli noftratis cortici haud abfimili. Folia inavqualis magnitudinis, à tribus, ad octo digitos longa, pediculis brevibus infident, & bina fibi opponuntur, quemadmodum & ramuli, hic illic tamen folium folitarium inventur: funt autem oblonga, anterius acuminata, auris Afininæ figurå, fuperne læte viridia ut Caju folia, inferius paululum pallida. Ad foliorum exortum duo ramuli enafcuntur oppofiti [interdum interius paulilium pallida. Ad toliorum exortum duo ramuli enalcuntur oppoliti interdum unicus] tres, quaturo vel quinque digitos longi, ficire modo in totum numerols vefiti; fifociuli, quorum quilibet fuo infidet pediculo brevi, parvulus, in quaturo rennas fectus, firamina novem, femidigitum longa, erecta, crocei coloris, apribiu tenulus rubicundis, continte. Pediculus floris coloris est melini, flos iple ejudem cum pauxillo rubro mixti. Findium fert unnumquemque fuo pediculo innientemen, ellipticar figura, unbulico autem infrar puncii eminente: externis coloris et obdeure flavefennis, cortice carneo, folido quidem, fed fragili ferè, majoris crafficie; qualcorrex est Castlanee; fibrumo latera punca para calibrate, estativa cooferativis consistentis. est Castanez, sub quo latet pulpa, pauca, albicans, gelatinz conssistentia, saporis acidi grati & ad-ftringentis, quz sponte à cortice fracto se separat & comeditur. Continet denique in medio sui Bbbbbbb 2

Viret.

I ocus.

CAP. XII.

Cumbulu H. M. P. I. F. 41. p. 75. Nux Malabarica unituofa flore cucullato. D. Syen. An Adha-toda Zeylanenfium Herman? Append. H. L.

Rbor eft procera, ramis ex medio caudice in altum, minus verò in latum diffufis, nafcens in arenolis. Radix cortice albicante, craffo, molli ac fubamaro tecta, ligno albicante, fibras longas emittit. Caudex ambitu unius hominis amplexum excedit, cortice craffiolo, bras longas emitti. Casulas ambitu unius hominis amplexum excedit, cortice craffiolo, molli, albicante obductus, intus albicans, odorem caleis emulum fundens. Rami nodulis diffinări, enierei, furculi eneniores virides. Fulis longis & craffiolis pedienils nixa, conjugatim bina, alexno ordine è nodulis egrediuntur, fipithamam & duos trefie infuper pollices longa, palmos doss lata, ad petiolum maxima lattudine, indeque fenfirm contracta in culpidem oblongam definunt:
(cum minora formze rotundioris funt & minis oblonga) tomento la lanugine oblita, maximè in
averfa parte, fuperne vivore faturo & nomihil nitente, fubrus dilutiora, fapore amaro, odore mullo. Cofte & nervi foliorum in averfa folium parte eminent, & a mărgine reflexi actuaris multinicibus ductions. plicibus duchtos in fe invicen incurrent; reliquam nervorum difensits per folia deferiptionem vide. Fiere in fummus furculis plures fimal breviffimis pediculis provenium, flavi, cucullorum forvide. Flores in fummus furculis plures fimul brevitaimis pediculis provenium, itavi, cucullorum formă, laciniis quinque rotundiolis, craffiolis, quarum una majufcula eft & latior ac cateris longiis propendens, quator refleuze extrorfum reflexe, incifi, fuperne quâm parte inferiori latiores, coloris interius flavo-clari, exterius, ubi tenuiter pilof funt, flavo-fuici, odore nonnihil debbii & non injucundo. Stamina quaturo flavo-albicantia ac nonnihi inflexa versis majorem laciniam, apica grandiculis fubflavis dotata, ac inferiori cuculli parte interius inferta. Stylus flavo-albicans, fupernis bifurcatus viridi captullo, quod rudimentum fruchus eft, infidet. Calyx breviism oris eft cufuldins. archi flores includens. Fruchus calvatines primiting in comm. Estable accusivisti al commentation of the c nuerus prureaus vintai capitum, quon tuminentum nuerus et, annuer. Capit nevitous in oris eft cuspidious, arcèt flores includens. Frudin, calycibus primum in totum & arcèt excepti, oblongo-rotundi funt, parte fuperiori craffiores, linc indè tuberculis exturgentes, carne intus fucculenta, flava, fubbulci & amara, cupis humor expressiba unctuolis sfavo intenso ac rubescente colore manus tingir, cortice crafto, primum virides dein flavor delluri, doris quoque deblis non injucundi. In medio continetur unum officulum, albicans, oblongum, durum, glabrum, pyriforme, ac acutis tuberculis hinc indè eminens, parum nuclei in se continens.

Bis in anno fert flores.

ns in anno tert nores.
Radix in decocho data addito pauxillo Oryzz prodelt in febre symptomatica comitante arthirtin. Eadem data in lacte acido vel in oleo Sirchelim proficua eft in statibus & dolore thoracis. Ejusdem cortex contrius & in aqua decochus juvat in febre frigida; per tostionem in pulverem redacus fervir in podagra, facta perunchione partis affectz. In lacte acido datus intestinorum sed
datu tormina, ad quod etiam confert succus soliorum epotus.

Hann plantym chifuryin D. Turnetime Radia fun diti novit & confilmia alexis alexis alexis.

Lea EVITHIBA, ao quod etam contert uccus soborum epocus.

Hanc plantam observario D. Tamerdas Rebinfon finul cum aliis novis & rariffimis plantis cultam ab ingemofiffimo Hortulano D. Georgio London in Horto Reverendiffimi Episcopi Londonsins D. H. Compton Praclis munquam satis laudandi; & ad nos scriptir hanc Arborem Malabaricam esse Adharoda Zeylanensium Herman.

CAP. XIII.

Couronds H. M. P. 4. T. 50. P. 103. Arbor Indica frustu rotundo, corsice molli nucleum unicum madum glandi semilem consinente.

н. м. Rbor est procera, caudice crasso, denso, albicante, cortice obducto nigricante, scabro ac aspero, ramulisque plurimis intus sungoss donate. Radix albicans, cinereo cortice tecta, apero, ramunque puartins mus umgons soustes. Amars autorans, curreto corrice tecta, caris autorans, caris en esta esta en caris autorans, caris en caris autorans, caris en ca ramules provenium carcia. Sy vineta motions made administ an onordim exorum carciamules provenium coroni, hoc eft, terni, quaterni aut plures finul ferê congelhi, quinque fubroundis foliolis confitantes, numerolis faminulis medium occupantibus, inodori, (aporis adfiringentis. Floribus pari fertilitate fruitus fuccedunt rotundi, purpurei, craffo, carnolo, molli, intufgue croco cortoc cincti. Galadi fimilen nucleum intus continentes, qui rufà pelliculà tecrus, odors ingrau, faporifque aftringentis eft.

Dacin Jagonique attringents en Nalciur locis montais es petrols circa Paraero; femper viret; fingulis annis maturos fert fructus, Decembri, viz. & Januario menfibus, diúque frugitera manet.

Succus è folis hujus arboris expreffus & cùm fero lachis calidè exhibitus diarrhere & dyfenteriz medetur: idem præftant nuclei fructuum quoque modo fumpti.

Lib. XXIX.

C A P. XIV.

Arbor Indica Mamei dicta C. B. Mamay arbor J. B. Park. The Mannince, Momin, og Cob-

'Ariant in hujus arboris descriptione historici Indici. Gomaræ arbor est formosa, simili modo virens uti Juglans, alta lataque coma, sed quæ in pyramidem aliquantulum definat, Cupreffi modo. Folium longius quam latum: materies ligni fungola: fructus rotundus & magnus [in infulis, in continenti longus & craffior & guftu jucundiore. Benzo] carne Malum Cotoneum referens, sed sapore Persici duracini: huic insunt terna quaternaque ossa, interdum plura, fimul juncta, valde amara.

Oviedus Arborem speciolissimam esse scribit, magnæ Nucis Juglandis proceritate, foliis paribus

aut majoribus, craffioribus, altera parte viridioribus, palmum longis & ad proportionem latis. Hujus fruëtus est omnium qui in insula Hispaniola provenium gustui suavissimus, quandoque raups /recar en omman qu' n' muta rinjamora provenium guttu navimino, quantoque perfecté, quandoque imperfecté rotundus, pugnos duos magnitudine aquans, aliquando minor; cortice contegitur fulvo, modicé afpero, Pyrorum fylveltrium ritu nii durior craffiórque effet. Sunt qui unum, alii duos tréfve concludunt nucleos, in Pomi medio, interfititis diffunctos, acinorum ritu membranula tenui opertos, delibratz caftanea colore, quorum pulpam fi fecueris judi-cabis caftanea, præterquam fapore fimilem, fed interior acinus fellis est amaritudine, delicatá tunicula contectus; quam inter & priorem illam membranulam caro five pulpa intercedit ferè fulmeune contectus; quant mete ex protein man memorantuam caro nive puipa intercedet rere sulva, Perfici Duracini gultu, aut meliore, non tamen tam fucculenta eft, neque tam odora. Pulpa filt digitalis eft craffitudo in majoribus, minor in minoribus pomis. Scaliger negat intra uncleum feu medullam alteram medullam latitare amariffinam; se enim in nucleo dissecto nibil tale oblervare pomifie : Verdm Oviedo potius credendum. Hughefius nofter neque truncum, neque ramos, fed præcipuè ramos, hujus arboris admodum folidos este, sed teneros, spongiosos & discindi

E ramis autem incisis destillat liquor pellucidus copiosus, quem conscensa arbore, & ramo aliquo vulnerato, cucurbità appensa indigena excipiunt. Norunt illi ramum ità incidere, ut vulnus iterum claudere & obturare poffint, adeóque impedire ne liquor effluat : internoctu ergò vulnus nerum claudere sc opturare potunt, accoque impeare ne inquor effuat: internoctu ergo vuinus apertum relinquunt, interdiu illud obturant, aliàs enim fi interdiu permitterent extillare, folarium radiorum vis adeò copiosè fuccum evocaret, ut arbor nimis exhaufta mori portelitaretur: quinetami liquor interdiu emanam minus fallubris habetur, utpoete cruda sc inconocôta.

Liquorem hunc Vinum Mammeyanum [390min oz Cobbp-100ine] vocant: parcè autem il Firei. lud bibendum eff, nec plus uno cyarbo una vice. Eff enim dureticum infigne, facide penetrat led incidit, calculo pracavendo sc diffolvendo efficax. Mirum alios nullam hujus vini mentionem

E carne seu pulpa hujus arboris optimam efficiunt conservam

Duum est generum, alterum fructu majore cujus officulum falso Avellanæ Indicæ titulo à Clusio * Annot, in depingitur & describitur. Occurrit etiam elegans ejus & accurata icon in museo Calccolariano (acreie lib. 1. Hujus descriptionem inferius inter fructus dabimus. Alterum fructu minore, cujus officulum descri cep. 26. bit Clusius Avellanæ Indicæ minoris nomine erroneo.

SECTIO QUARTA.

Arbores Cucurbitifer &.

Rbores Cucurbitiferas voco quæ fructus proferunt Cucurbitis aut Melonibus fimiles, cortice per maturitatem duro cinctos, quorum plerique pulpam intus mollem, humidam, femi-na ambientem continent: quibus ob fimilitudinem in reliquis unum vel alterum fructu ficco fubjungimus

CAP. I.

Cucurbitifera trifolia Indica fructus șulpă Cydonii emula. Cydonia exetica C. B. Covalam * H. M. * P. 3. T. 37i An Malum Cydonium Indicum Bontii ? Beli seu Serifole Bengalensum, Cydonia eorundem Gar- P. 37. Н. М.

H.M. Rhor est procera, caudice ex albo flavescente, variegato, crasso, praduro, multisque ramis donato, qui cortice crasso, lignoso obducti, ac tipinis oblongis aculeatis muniti sunt. Rami autem veutitores spadiceo-stuici, eneriores ab una parte vinides, ab altera, qui radio solaribus exponuntur, rubicundi, uti & psorum spina. Radio sibrata, albicans, ac ruso cortice tecta, odoris gravis, saporis dulcis, deinde amarusculi. Folia terna timul ex codem pediculo nascenta, oblongo-rotunda, in ambutu crenata, nitentia, sieaveolentia, austrea, annibus confricta unctuosa. Flores successores services vindus, vindi in lacimas secto prodeume, & quinque oblongo-rotunda, crassis, extertias vindus, vindi in lacimas secto prodeume, & quinque oblongo-rotunda, crassis, extertias vindus, vindi.

Locus Es Tempus. Vires.

Vires.

Locus.

C A 7.

Lib. XXIX. De Arboribus Pomiferis.

chefortius. Ego cognatam potius quam eandem judico : quocirca Ianipabæ historiam è G. Pisonis

interius albo viridibus constant foliolis, multis in medio subviridibus staminalis, viridibus apicibus do natis, præditi, inter quæ fylus prodit oblongus, craffus, furrectus, qui ipfius fructus rudimentum est. naus, prædita miet qua pomo positi coronigas, canas, na recessi qui pono fuecto fudimentum etc. Frudim mala rotunda externà formà referunt, quos tegit fubviridis, tenus cortex, cui fubiedtus alera prædurus, lignofos, 8, expre offeus, caraem continens vilcofam, fubflavam, humidam, faporis acidodules, intra quem fimina plana, oblonga, alba, gummofo peliucido fueco intus turgentia, reconducts, intra quem fimina plana, oblonga, alba, gummofo peliucido fueco intus turgentia, reconductos intra quem fimina plana, oblonga, alba, gummofo peliucido fueco intus turgentia, reconductos intra quem fimina plana, oblonga, alba, gummofo peliucido fueco intus turgentia, reconductos intra quem fimina plana, oblonga, alba, gummofo peliucido fueco intus turgentia, reconductos intra quem fimina plana filma que presente de conservadores de conservado

Nascitur in Malabar inque insula Zeilan. Seminibus sata sexto vel septimo demum anno fructus fert; quos tamen fingulis annis Decembri & Januario menfibus maturos exhibet; ac integrum feculum frugifera manet.

Fructus teneri saccharo vel ceto condiuntur, maturiores verò in deliciis comeduntur : immaturi diarrheam ac dyfenteriam fiftunt.

Ex arboris cortice & radiculis cum aqua communi decoctum paratur, quod melancholiam hypochondriacam, cordis palpitationem & lipothymiam fanat. Ex cortice pulverifato & cum Melle mixto Electuarium conficitur, quod mane sumptum alimentorum in ventriculo fermentationem promovet, capitis dolorem ac vertiginem tollit. Foliorum decoctum afthmati medetur. Ex floribus aqua destillatur Cardiaca & Alexipharmaca.

Solent Guzaratenses medici (ut scribit Garcias) uti hoc fructu tenero adhuc & immaturo, aceto Some Guaractine in the Communication of the Communi

CAP. II.

P. 3. T. 41.

Locus (S

Vive is

Pomifera Indica tinttoria Janipaba ditta. An Panitsjica Maram Malabarensibus * H.M? Janipeg wa Brasslianorum, nucum foliu, sive Genipat J. B. Janipa Rochesorum,

Rbor est procera, aktitudine 80, craffitie quindecim pedes non rarò superans, multisque ramis donata: Lignum prædurum, albicans, nigricante austeríque saporis cortice obductum.
Radix itidem albicans, nigricante cortice tecta, & sibris suis late per terram diffusa. Folia Acasiz (noem autocais), ingircante contro ecces, ce injoi and sate peteriani unitud. Possoblongo-rotunda, glabra, denfa, nitentia, craffis, brevibus, viridi-flatis petolis, rubicunda proveniunt, quæ tamen potlea fuperne atro-virida, inferne fubvirida evadunt; odoris & faporis fylvefris ac ingrati [Marcgarus folia Jamphe linguæ bloulæ figurå elle foribis, fed in utraq parte
faftigiata, pedem aut felquipedem longa, fupernis fplendentia ac dilute virentia, inferius fauratius rattigata, pecen au tequipecem tonga, injernis prenierità ac mine viernica, interior adutation & non fiplendentia] A pediculo ad apieren folii nervus decurrit configurus, rotundus, viridi-albicaris, inferne entinens, è quo plurimi exoriuntur nervuli, contortuplicati, exigui. Flore vel candidi, vel albo-flavescentes, brevi pediculo extremis surculis multi simul juncti insident, atque è calyce viridi-flavescente prodeunt: constant ii unico folio, sed in quinq, profundas lacinias diviso, sic ut plura videantur, numerous fibris palliciis erectis mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus. Odor ceanur, numerous nois panisus erecus menan nois carrateira e unionicam ceangantous. Odor fuaviffirms & aromaticus, necnon è longinquo nares feriens. Fratta, qui etam plures finui florius ficcedunt, ac calyce vindi, grandiulculo excipiuntur, exactè rotundi funt, & pilarum obtinent magnitudinem, in vertice umbilico praditi, & cortice primum viridi, deinde rubro, villofo leu lanumagnitudinem, in vertice umbilico praditi, & cortice primum viridi, deinde rubro, villofo leu lanumagnitudinem. ginoso, tandem verò glabro & cinereo cincti, carne intus albicante, subviridi, & aquosa seu potius glutinosa, saporssque valde acidi primum, deinde acido dulcis referti; intra quam octo aut decem femina rubicunda, plana, oblongo-rotunda, fructuum Cacao æmula, ac utriculis incluía in orbem locantur, eaque glutinosa fructus pulpa artificiose obducta cernuntur. At verò immaturi cum hi fru-Etus fint humore glutinoso, gummoso & aqueo-pellucido ità abundant, ut cortice pluribus foraminulis pertulo guttatim exsudet, qui radiis solaribis in substantiam spissiorem concrescens, ipsum fructum gummi instar oblinit: fructus autem cum indies maturescunt, viscositas hac, ut & humor ipse minuitur, donec tandem modico ac grato succo repleti, esui apti evadant.

Nascitur ubique in Malabar: quovis anni tempore fructus fert, quanquam Aprili & Octobri menfibus flurimum floret, atque à septimo circiter sationis anno ad centelimum & ultra frugifera est.

Arbors hujus folia tenella cum aqua trita (quam medicaminis formam pleriq, Altatei pro more habent) ac potui data, vel eriam fucus è fructibus tenerioribus expreffius, egregium est ad aphchas & lingua fisfuras remedium, si ore contineatur. Idem succus oculis instillatus ophthalmize conducit. Arboris cortex in pulverem redactus, ac cum Oryzæ infulo, & expresso è matura nuce Indica lacteo succo mixtus, atque febricitantibus exhibitus, aftum potenter extinguit : insuper decoctum ex hoc cortice paratur, cui mel admiticetur, idque affumptum ventris tormina fedat. E fe-minibus oleum exprimitur, quod cum zinzibere & femine Cumini fumptum hydropicis fuccurrit, infipper alvi cruciatus lenti, e andémq, evacuat. Fruêtus vero maturiores cum incluis feminibus feu nucleis ab indigenis comeduntur. Succus deniq, glutinofus, gummofus, pellucidus, qui è fruêtibus haud maturis exprimitur, radiis Solaribus concreicens ac rufescens, seu ex rufo nigricans, & velut virescens, optimum evadit gluten, quo ad quactunq, arctissime conjungenda utuntur incolæ: quemadmodum Judai & Luftrani in compingendis libris folo hoc glutine utuntur, quique ob id teredini nunquam obnoxii funt, &c.

Immaturus fructus [Janipabæ] concilis & cuti affrictus tingit colore ex nigro subcœrulescente; qua nullo modo elui potelf, fed pott octo aut novem dies sponte evanescit. Lignum seu ramus decer-ptus codem modo tingit. Barbari in sympolis sus, & ad bellum turri solent se hoc siquore infecre ut terribiliores hostibus videantur. Mirum Horti Malabarici auctores nullam hujus qualitatis & usus mentionem facere, si modò cadem sit arbor Panitifica-maram & Janipaba, cum omnes qui de Janipala feripferunt ejus meminerint, Clufius, Thevetus, Lerius, Pilo, Marcgravius, Hernandez, RoHift nat. & medic. Ind. mutuatam subjiciam. Una ex procerioribus Brafiliz arboribus est Janipaba: qua figura convenit cum Fago. Corti-

cem habet grifeum feu canum; lignum Fagile & medullolum. Rami folis vestrit oblongis, linguae bubula figură, led in utraque parte fastigiatis, soprem, octo, ves novem juxta se dispositis, unum aut fesquipedem longis, superius splendentibus ac dilate virentibus, inferius faturate viridibus, que singulla annis, mense imprimis Decembri, decidunt, non omnia quidem fimul, sed pars illorum diverso tempore: Mox nova prioribus multò latiora & majora acquirir, ídque fingulis mensibus.

Florem gignit exiguum mente Martio & Aprili, caterum Narcislo haud multum distimilem, qui odorem Caryophylli Carthufianorum amulatur; coloris albi cum unguibus interius flavis; in medio floris ftamen craffiulculum flavum habens ac infuper inter duo folia floris corniculum pallidum, è medio floris prodiens, deorsum incurvatum.

Fructus illius magnitudinem habet Mali Auraici, vel majorem, rotundus, * cortice tenui, lento, * 5unipappecinereo, sub quo primum continet carnem solidam, lentam, succulentam, flavescentem, saporis acidi entra Chisti & refrigerantis, odoris grati. In medio autem fructus est cavitas repleta seminibus molliori pulpa cortice erat & retrigerantis, odoris grati. In medio autem tructus et cavitas repieta ieminibus molitori puipa despe d'are, circundatis, ejudidem cum reliqua carne faporis. Seminis grana-func comprella & fuloròciculatà, si autem favus ferè ut Mangaiba, quæ unà comeduntur. Immatura poma viridia funt, mox matura, Mespilorum in-erat. Har, putrelcunt, atque esu apta flum. Conta non cocta appetuntur, Saccharata & condita lautoroa funt. Contra fluxum ventris feliciter exhibentur. Ardores palati & flomachi compescinen, fanisque & agris folatio funt, niti quòd fortioris fint odoris, caput afficientis. Immatura poma trita, & in capata della discontrata della del taplalmatis formam redacta, ulceribus maliguis & clavis luis Veneres imponuntur. Vinum quod il exprimitur in ooldem ulis relevatur, fed vetus redditum calduis exilit, minidque adfrin-ex ilis exprimitur in ooldem ulis relevatur, fed vetus redditum calduis exilit, minidque adfrin-ex ilis exprimitur in maturo vi igni biquorem extrahunt * indigenx, quo adversis eadem * Brafiliani.

Rochefortius narrat Fructus hosce inter decidendum strepitum edere bombardæ non absimilem; quòd indè accidere ait; quòd spiritus quidam seu flatus intra pelliculas semina involventes inclusicasu illo commoti vesiculis diruptis cum impetu egrediantur.

Fructus hujus tinctura sapone elui nequit, verum intra dies novem aut decem sponte evanescit. Cum poma decidunt non aves tantum sed etiam porci qui illa comedunt, carnes atque etiam adipes colore violaceo tinctas obtinent.

Clufius Exot. lib. 2. cap. 7. duos describit fructus Janipabæ fimiles.

mala utuntur.

Prior orbicularis erat pæne figuræ, è Brasilia allatus; forma non valdè dissimilis Junipappeeywa Brafilianorum, teneriore tamen cortice praditus, & superna parte planus, atque quodamniodo in tenerum umbilicum desinens, continebat autem interna parte multa semina rugosa, Staphisagria: feminibus non diffimilia, nucleum continentia in binas partes divisum. Pediculus cui inharebat triuncialis longitudinis erat.

truncians iongruounis etat.

Alter, etiam es Brafilia allatus, pæne ovali erat figurå, inftar Mali Citrii five Limonis, fuperna tamen parte magis mucconatus, tres uncias longus, ejus ambitus fex unciarum erat, duro lento tamen cortice practitus: intus verò pulpa nigra continebatur, quar propter vetuftatem in pollinem prorfus refoluta erat.

Caterum hunc fructum lectum fuifie arbitrabatur Cluftus antequam maturitatem adeptus effet, quandoquidem rugoso erat cortice & plerisque locis velut in lacunas contracto.

CAP. III.

1. Arbor cucurbitifera Americana folio fubrotundo. Cuiete Marcgrav. & Pilon. vulgo corrupte Cochine. Higuero Oviedi J. B. Park. Arbor Indica frustu Cucurbitæ forma & sapare C. B. The Calebath tree.

Rbor cortice grifeo, ut Sambucus, contortè nascitur, longos habens ramos, & in iis folia frondatim & alternatim posita; nimirum rami habent alternatim tubercula digiti intervallo, & ad quodlibet sex, septem aut octo folia, arctè sibi opposita, semipedem plus minùs Vallo, ex au quomoce rea, repent au company de la vallo y proposition de la vallo de la va denta, informe dilutiora, nervo configicuo de venis transferis practica. Non follom in ramis fed & in caudice paffim provenium duo, tres vel quatuor flore juxta fe pofiti, in pediculis digitum ferè longis, inf quoque duos & femis digitos longis, figura partè Lilii, quinq, incifuris in quinq, acuminata folia dehifcences, coloris ex albo & viridi mixti, & fecundum longitudinem valde elegantibus nata for a democracy, corons ex ano ex vina man, ex recursoum originamem vaice eregannous nervis, a chine inde venulis dilute purpureis variegati; in medio autem quinque famina ejuldem extant coloris, quorum quoque corpus in funmitate habet flavefeens, & lincolis nigris variegatum, quintum & medium flamen [flylus] figuram habet auril(alpii; huic autem flos infidet & detrahi potest, ut assum carnis frustum de veru: odoris slos est nauseabundi.

Post florem sequitur fructus, varia magnitudinis & figura, vel ovi Struthionis, vel rotundus & Pott norem equituri pratin, vaita inaginacionis e figura, vei ori oritutionis, vei rotunious ec magnitudine capitis himani, vei oblongus, initio viridis, per maturitatem niger ac durus, intus continens semina Cucurbitæ modo, fusca seu obscure brunna, magnitudine seminum Cucumeris, ac nucleo stavescente; extentis autem quasi fascia simplici semen convolutum videtur. Immaturus fructus pulpam albam succulentam continet, odoris ferè ut Nasturtium, sed cui dulcedo quadam est admixta; per totam denique pulpam non in medio tantum ut in Cucurbita, femina illa dispersa sunt, quæ per maturitatem fusca fiunt.

Saccharo immaturus fructus conditur, & in febribus usurpatur: maturis utuntur incola patinarum, poculorum & lagenarum modo. Præparatur hoc modo.

Maturus

1667

Maturus fructus aqua calefacta immergitur, & plene coquitur: hinc incifo foramine ligno duro excavandus oft; Sin fecare in patinas aut alias figuras illas velis, funiculo craffiore fectionem quam

propoluifti circumliga cocto fructui, & malleo ligneo pulfa funiculum, fic sponte secubiteri quam li rem tentes operam ludes. Arbor hae certis anni temporibus omnia folia amittit, biduo autem post iterum foliis onusta cer-

nitur. Per ramos incisos, & terræ implantatos facilè propagatur. Familiariffima est arbor omnibus insulis America, & pane toti continenti, & sub nomine Hi-

guero Oviedo describitur.

Locus

Pulpa fructús matura non est edulis, sed ad placandos capitis dolores, præsertim ex servore Solis natos, infigne remedium : Si convenienter temporibus & fronti forma cataplasmatis appli-

Arborem hanc Calebassier titulo sic describit Rochesortius in Historia insularum Antillarum. Altitudine, magnitudine & forma Mali vulgaris majoris crescit, ramis crebris; quibus folia oblonga,

angusta, glabra, obscurè viridia, per extremum subrotunda agminatim adnexa.

Flores colore funt canescente (griseum vocat) cum viridi mixto, maculis nigris, aut interdum violaceis guttati, quibus succedunt Poma, brevibus pediculis nixa, magnitudine & figura adeò varia, ut difficulter invenias in eadem arbore bina paria & fimilia. Hoc habent commune omnia, quòd cortice integantur duro, lignofo, ea craffitudine & foliditate, ut pro vafis [lagenulis, calycibus, fcyphis, cochlearibus] inferviant. Materia intus replentur fungola, per maturitatem violacei coloris, cui intermiscentur granula aliquot dura, alba, qua tardè maturescunt: quin & liquorem quendam continent, odore vini amulum, at sapore non perinde grato, quem tamen Indi bibunt. Fructus hi feu poma initio viridia sunt & mollia; adultis cortex seu crusta exterior Cucarbite modo indurefcit. Cuticula viridi derasa cortex interior albus; unde fi stylo serreo per cuticulam adacto aliquid fructui inscribas insculpásve, exsiscato eo pulchram & elegantem speciem sculptura exhibet. Fructu maturo pellicula exterior è viridi leucophæa evadit, magnitudine varia funt (ut diximus) hæc poma, à parvæ pilæ ad Melonis maximi molem; ut corum nonnulla; medulla omni & pulpa interiore per foramen in extremitate parvum extracta, quatuor aquæ fextarios [duas quartas Anglicas] capiant: quódque ad figuram attinet, alia oblonga funt, alia rotunda, alia ovalia.

In files copie invention has above, functioner command fructions, point alis recens natis, alis adole centibus, alis mauris, alis watersome finul onufts.

nans, ams auoretentuos, ams mauris, ams versesses minut oritude.

Indi fructus hofce expoliunt, varis coloribus pingunt, au etiam figuris perbellè infculpunt, ex iifque omnis generis vala efficiunt, pyxides, lagenulas, calyces, patellas, cymbia, cochlearia, &cc.

Chivof Theven foliorum respectu ad hanc arborem accedit: at fructus videtur effe Papayæ. Eff

enim (inquit) is magno Meloni par, suavissimus & cum manditur Mannæ modo in ore liquescens, semina intus continens qualia in Cucumere nostro reperiuntur, cortice cum maturuit croceo, folio arboris eximiè viridi, exquisitè rotundo, aureo nummo Gallico pari. In insula Zipanga provenit: vide supra in capite 7. libri 24. p. 1372.

Hujus seminibus Canibales filum trajiciunt, cruribus alligant, & pro tintinnabulis utuntur. Higuero Oviedi, cujus descriptionem dedi loco jam citato, huc referendam censeo, arborémo, à

Mammoera toto genere diversam existimo.

2. Arbor cucurbitifera folio longo mucronato seu Laurino. Arbor folio Lauri, fructu Cucurbitæ ex Guinea I.B. Laurifolia Guinensis C. B. Arbor peregrina en Guinea Chil. en l. 1. c. 9. 2. an à pracedente diversa, & Laurifolia Americana pomis capitis magnitudine C. B.

Juglandis arboris magnitudinem aquare, nec diffimili cortice tectam esse ferunt : folia Laurinis habere fimilia, ad quorum exortum fructus in ramis nasceretur: Erat quem Clusio misit Garetus, magni mali inftar, & orbicularis pæne formæ. Nam ducta à pediculo per longitudinem fructus mensura ad alteram partem pediculo proximam, decem unciarum fuisse repertum est; quam ca quæ fructum per medium transversum ambiebat vix superabat. Levis erat pro sua magnitudine, & craffo satisque firmo cortice praditus, foris lavi & splendente, ex flavo spadicei coloris, interdum etiam nigris maculis consperso, interna autem parte, fuliginosi, & nihil continens prater nigrum

Proxime ad hanc accedit, ut ego eandem suspicer, Chopne Americana Theveti & Lerii, fructum ferens magnitudine mediocris Citrulli [capitis infantis Lerio] forma ovi Struthio cameli, non edulem, cortice duro, quem perforant, & faciunt ex iis inftrumentum iis Maraka dictum & pateras ad potandum. Arbor ipfa folio Lauri est. Idem suadet nomen vulgare corruptum præcedentis specici quod occurrit apud Pisonem, nimirum Cochine, non multum diversum à Chonne. Hujus descricase quod occurrit apud Phonem, minirum Ceesine, non musuum olverium a Copine. Hujus deleri-ptionem fuperius dedirmus pag. 1372. lib. 2. p. cap. 7. Hujus etiam arboris, aut præcedentis potuis foeciei, fructum effe fufpicor Lagenulas Americanas Claf. esst. lib. 2. cap. 8. deleriptas, formal parae orbiculari, duro, lavi, spadicei coloris cortice præditas, extina parae funiculo trajectos & quodammodo connexos. Hæ fortè funt quarum meminit Americus Vesputius in Navigat. 2. quas viri de collo suspendunt, quarum una herba plena est quam mandunt, altera farina quam bacillo madefa-

Harum Arborum cucurbitiferarum mentionem fecimus inter Meloniferas & Papaias.

Exot. 1.2.

CAP. IV.

Macoeqwer Virginiensium forte * Clus. J. B. Fructus orbicularis, granis cordis effigie C. B.

Rbiculari prorsus formá erat, quatuor unciarum diametro, cortice duro præditus, foris lævi & subfusco, internè nigra membrana inducto, per quam sparsæ quædam fibræ à pedicule ad fummum; continebat verò pulpam nigram, (quia non recens fed ficcus & vetufto acidíque & quodammodo fáth faporis, in qua plurima grana involuta, fubrufci coloris, plana, & codis (ur vulgo pingitur) formam referentia, niedulla albicante prædita.

Clufius facile fibi perfuaderi fivent, hune fructum illum effe quem Virginienses Macocquer ap-pellant, & (magno aliquo periculo liberati, vel bello defuncti, in letitas fignum fructo igni affi-dentes) pulpa seminibula, exemptis, implem lapilis ant craffioribus quibudam granis, ut majorem frepitum agitatus & commotus etals, bastilloque aptantes manu tenent, perinde ao Brasiliani suum

Ego poius Maccepuer Peponis fiseciem esse existimo nam Macock Virginiensibus Peponem denotat, 8c. °C. Bauhinus ex deferipédne Virginie habet, Macocquer peponibus, melonibus &c. cu. ° Pin. p. 3 il. cubits valdé similem esse, cuits summ gress mentiruo, alterum bimethi spatio maturesticis. Fructus autem descriptus à Peponibus valde diversus est.

Idem Clufius fructum hunc non valde diffimilem videri feribit Higuero tetrafyllabo Ferd. Oviedi, quod ego non invitus concesserim: nam à Junipappeeuwya, quacum J. Bauhinus conferendam proponit, diversam puto.

CAP. V.

Arbores due cucurbitifere imperfette descripte.

1. Arbor fructum Melonis facie proferens J. B.

Elfa est hæc arbor in insula S. Mariæ Indicæ proveniens, ex qua crescunt fructus Melonis facie, cortice duro atq, lignolo, plurima intus continentes grana, viícida, lata, alvum cientia. Linfebot. ex brevi hac descriptione an hac arbor eadem sit alicui è Cucurbitiseris descriptis, an diversa colligi nequit.

2. Arbor Cucurbitifera Tabacensium * De Laet.

* Ind. Occid. L 17. c. 28.

Folia ejus longistima sunt, sed angustiora & obtusa. Fructus trunco & majoribus ramis innascuntur, grandes cucurbitarum instar, & qui sape duas stopas & dimidium, ut Hollandi loquuntur, capiunt. Cortice teguntur non quidem crasso sed durissimo & penè ligneo, qui pulpam spongiosam optimi saporis tegit. Singulis prope anni mensibus funditur. Locis modice humidis nascitur.

Succus dicitur alvum & fanguinis profluvium fiftere.

An & quantum hæc à fupra descriptis differat considerandum.

Vires.

CAP. VI.

Juracatia Brasiliensibus Marcgrav. Piso. Arbor peponifera Brasiliensis spinosa, fruttu Mamao ſimili, ramo∫a.

Rbor est alta, recta, caudice inferius crasso, qui versus fastigium magis magisque attenuatur, A corrett aus, iceta, smarte intentionation, qui visso automa de rami armantur fijinis brevibus, craffucfulis, duris. Er ramos quidem in orbem project, fed inordinaté, juperiorefiq, inferioribus breviores, neu, ramuli magis ordinati, in quibus faita in frondes congelta, Mandake modo,
figură & magnitudine, juperius fplendide viridia, inferius incanefcentia, quinque, feptem, vel nowem in ftellæ modum fibi appolitæ. Florem fært & fructum ti Mammar om av tel Pinneguær, period kongo dependentem, tres digitos longum, craffitie duplici politicis humani, ftriis haud profundis fecundum longitudinem, vel quafi lines folum notatum, coloris exterius & intentis crocei, ut Mammar, faporis ejufmodi substantia, & simili modo granis refertum, magnitudine & figura grani Hordei, & carne haud manifesti: immaturus adhuc lactescit ac vellicat linguam, maturus autem sponte decidit & comeditur crudus atq, coctus.

Folia amittit fingulis annis, & mense Martio nova protrudit, hinc floret & fructum fert qui fine Tempus. Aprilis & Maio maturatur.

Formina dicta per omnia minor est mare, aliàs similis.

Vires.

CAP. VII-

Marotti * H.M. Laurifolia Malabarica, fructu osfeo, nucleos continente D. Syen.

* P. 1. F.36. p. A Rbor eft procera, ramis denfis & opacis, late transfversim disfusis, nascens in arenosis. Radix A et crassa est; ramos late spargens, cortice extensis nigricante, intus rubescente, saporis adfiningentis, ligno albicante. Candex quantum unus homo amplecature, ligno albicante, cortice extensis ex viridi nigricante, sub extensive crusta rubescente. Radici cineral, teneriores villosi, consideration and consideration of the consideration of the candidate sparally institute. Survilles fo- ac spadices, seu muscosi coloris. + Folia petiolis brevilus insident, spithamam longa, quaturo vel liseer seam quinque polices lata, oblongo rotunda, cuspidata, circa margines denticulata, textura solida, crassa, america de la colorista de Ameri & di plana, urinque nitentia, inperio oblicuitis virentia, inferio clariora, odoro noninhi gravi. Nerodettu relumi program di plana, urinque nitentia, inperio oblicuitis virentia, inferio clariora, odoro noninhi gravi. Nerodettu relumi program di program vorum în foliis ductus & divifuras vide apud anchores. Flere în fuperiori parte ramorum, tum e florir 60 frav foliorum finubus, tum ex iplo corpore exeunt, feptem, 60% pe lus minus ad eundem exortum, peflorir 60 frav foliorum finubus, tum ex iplo corpore exeunt, floren politic fravitation finubus, tum experimente folia production.

com.

unda, interius cochlearo-eava, fubrufa, ac piùs candidis, maxime in oris; obducta; externis vindi-mulcofa: Hee pre calyes fravitation in oris; obducta; externis vindi-mulcofa: Hee pre calyes fravitation babo. Stammas quinque, inferioris crafifola, virida & piolo, finerie tenua & ablactantia, apicibus rotundiolis ablicantibus fubratio production.

funt. Fratita periolis cuttis, craffis, iplis ramis ferme duplo craffioribus appenti, pandi funt, oblogo notumi, in fummitate fapè cutro feu oblogo nodo eminentes, cortice externis rufo ac mulcofo & feabro. Intervitati en in lei niculati os pragrande, durum, craffum & fubflavum, quod intus longo-roundi, in fummitate fæpè curto feu oblongo nodo eminentes, cortice exteriis tufo ac mufcofo & fabro, intus viridi, qui in fe includir os prægrande, durum, craffum & fubflavum, quod intus
albà, craffoli & duriola carne obdachum est, capacitate in medio fatis grandi, nucleis decem, undecim, plus minus, fine interfepiments intermedius repletum; funque nuclei primbin cortice craffiolo, molli, albicantes & favuriculus plis obfiti, formá irregulares & angulofi, intus repleti medullá albá, que primàm liquida eft & mucilaginofa, dein cim planè maturi obtechí funt nucamento
offeo feabro, funque tum formá oblongo angulfo-rotundi & cupidati nius oleofi.
Fructus ac preferrim nuclei gravis & (pivefiris odoris funt, qui in follis eft debilior.
Ffurent ac arbot toto anno uberi provenu fert, ut & fruchs copioso.
Oleum quod ex feminibus fructuum educirur dolores fedat, feabiem & pruntum tollit illim; conlis

Oleum quod ex seminibus fructuum educitur dolores sedat, scabiem & pruntum tollit illitu; oculis falsis humoribus infestatis confert: cum cinere mixtum vaccarum caterorumque jumentorum apo-

stematis commodè imponitur. Icon fructum umbilicatum repræsentat. An verò slos summo fructui innascatur non constat, quin potius contrarium ex descriptione colligitur.

Ambigit quodammodo hic fructus, ut & sequens inter Cucurbitiferas & Nuciferas.

CAP. VIII.

Cacao Ger. Cacao frue Cacavate Park. Cacao America five Avellana Mexicana J. B. Amygdala fimilis Guatimalenfis C. B. The Caed Ert.

Uatuor hujus aboris species habentur, (nonnulli quintam addunt) magnitudine inter se vacuor mujas aouris ipecies nacentur, (nonntuin quintam acquir) magintumine inter le differentes. Onnes locis rigius, prigui & tuliginofo folo gaudent: In nova Hiffami, differentes. Onnes locis rigius, prigui & tuliginofo folo gaudent: In nova Hiffami, Gustantia, Nicaragua, Hiffamila, Cuba, Jamvyca, &c. tum fiponte proveniunt, tum magno flucio coluntur. Onnium fructus ejuldem fere frunt facultats, minorum tamen potiombus magis inferviunt, majorum nummis atque commerciis. Omnes Solarium radiorum ardoris, majorum nummis atque commerciis. nocumi frigoris & ventorum tempeftatum adeò impatientes, ut foottanez nonnili in vallibus um-brolis appaream, culte patulam quandam & umbrolam arborem juxta plantari requiram (Cacasuanantbli, five matrem Cacavifera appellant,) ut à cœli injuriis ejus veluti sub umbone tutiores sint. Omnes facilè cicurari se patiuntur ; Hispani certè integra ex ipsis arboreta & plantant & colunt, non feen stupe in Europa intenta augu chiveta. A † feendo ataris anno fructificant, & quolibet anno bis: vindemiantur enim primum & uberiore frucha circa Junium, iterum circa Januarium. Ab anno vigefimo devigefcunt & sterilescunt.

1, Cacava quabuitl.

Oinnium maxima, Arbor est mediocris, trunco Pruni nostratis crassitie, non tamen usque adeò procera, cortice glabro undique cinca, egregie frondola, rams qualaverfum extensis Ceratime fructu cordiformi perbellè refert: est amen, ciun penitus adolevis, aliquanto magis in circuitu patula, 8c tantillo elaior eft. In folis estam non magna eft diferepanta; hujus enim pariera acuminata funt, verum circa margines aqualiora, obfentius viridia, 8c Aurantia folis fimilia, fed angultiora 8c Inorione collection con controlle sunt, verum circa margines aqualiora, oblocitius viridas, & Aurantas tonis imimas, see angultora de longiora, nullo fere pediculo cauli adnata, nervo unico & recto praedita, ex quo multa oblique vernule furfum emergunt. Fos ei magnus, & colore ex flavo albeicens infrar Croci : quo deciduo remanent tenuita, viridia, oblonga & lanuginofa filamenta. Ex his deinde proveniunt riudus turbinatis, quos Gezevaemili vocant, rams & furculis, * nullo interveniente pediculo proximè adharentes. Hi cum matururero Melonibus magnitudine, craffitite, pondere non cedunts, colorque future concert qui incoffen que la come tractire, valde virioni, fore tricata, i qui raccerni in control de la control funt croceo ex luteo albidi, inciúris per longum varis: nuclei viceni, fape triceni, qui racemi in-flar medio flipiti adharent, Piftaciis aut Ricini majoris femini fimiles, paulò tamen grandiores, èc

* Pediculus

pellicula fulva vestiti, qua sublata videntur non absimiles reni vaccino secundum incisuras quibus funt divisi. Substantia corum intus est tenuis, & spadicei ferè coloris, in dispares divisa particulas, sed quæ arctè inter se hæreant, adeóque sit pinguis ut sponte humor, quantumvis sit lentus, aliquando exstillet; imò oleum ex ea abundantiùs quàm ex Amygdalis exprimi possit. Pulpa hæc subamari, non ingrati tamen saporis, multi nutrimenti, temperamenti subfrigidi atque humidi. fubamari, non ingrati tamen laporis, militi nutrimenti, temperamenti iuoringia aque nimidi. Hughefius noftras fructima accuratius deferbiti, eftis initio viridis, qui prout magnitudine augetur, ità figură & colore variat ad perfectam ufque maturitatem. Nonnulli fubrotundi funt Pomorum infar, alii oblongi Cucumerum forma, verum plerique ovati, Melonibus non abfimiles; magnitudine varii, à Mali fylveftiri ad Pyri maximi aut Melonis medioris molem; je qilmdoi etaim cortice duro, minus tamen quam in Melone crafto, techt; quo vel leviter incito nuclei flatim apparent. Praterea exterior pars fructús feu cruftæ tuberculis quibuldam inacqualis eft, fecus quaim in Melone, ve-lut ornatós causa à natura factis, protuberantiis iis quæ in Pomis vulgaribus non raro cermuntur fimilibus, obtusis, extremi digiti magnitudine. Color fructuum pro maturitatis ratione variat, ad quam quò propiùs accedunt, eò colore rubente seu incarnato, ut vocant, magis sunt tincti & striati, præ-

quò propiùs accedunt, eo colore rubente leu incarrato, ur vocant, mags funt tinen & Itrata, præcipuè ex parte foli obverta ad modum Pomorum vulgarium; unde & maturias cognoficiur.

Nuclei Casas dich imembranulis finguli fingulis includuntur, gelatinam quandam lacteam includentibus, que in ore illico ilquescit. Nucleorum numerus pro fructuum magnitudine variat, à duodenario ad tricenarium & ultra. Magnitudine funt Amygdalarum vulgarium, non tamen adeo compreffi, membranà tènuffinni leu cuticulà cincit, ante maturitatem albentes, cum plene maturiere oblicurits rubent; exificat de Checialea conficiendes idonei nigiciant magis, & ad colorem renis bovilli accedunt, quem & incliuris fuis imitantur: in primis autem hisce sen fissura purissan. Rei losso humor inventiur.

dam & oleofus humor invenitur.

Cim fructus collegerint corticem exteriorem (qui nullius ferè usus eft) incidunt, & nucleis exemptis abjiciunt. Hos pelliculis exitos & à mucilagine adharente deterfos, fuper floreis aut lin-

exempts appeared. This pelacuits extraots of a managine admirative accuracy, super notes aut interaminible separation Sol exponent, donce humore omit evocato perfedé extricenture. Nuclei probé (ut loqui amant) curati guffu (ut diximus) flubamari funt & pingues feu oleofi, calore temperati, ut nonullis wideut foci & additringenes, quod non probat Hughefus; uti nee Pifo, quifubflantiam Casso ex crafficibus fimul & tenuioribus partibus compositam cribuit. Nami in Pilo, quittottamant case values minus est frequenti tufione, pinfitur, & in maffam cogitur: Quod cum fiat fine ullius rei admiftione ratio arguit aliquid ei ineffe tenacis & bituminofi humors. Multa insuper eidem, quibuscum suapre natura immisetur, insunt ignea, que necessario incidere & reservare debent corporis meatus, non verò precludere, ut quidam volunt, nisi noc intelligatur de reletate uses to the proper instance of the property of the pr rior ejus substantia dentium incisione non exactè comminuitur, nec perfecte commiscetur : requiritur enim artificiosa mola versatilis contritio, atque tunc demum siquid noxia supersit frigiditatis aliorum calidorum commistione temperatur. Hughesius negat ullam, mulieribus Indicis ex horum elu, noxam accedere; seque sapiùs estrasse crudos magno numero tum in Jamayca, tum inter na-vigandum, nec tamen ullum inde nocumentum sensite affirmat. Electione tamen utendum, nec efitandas mucidas, cariofas aut ullo modo corruptas feu vitiofas: verum integras, pingues, benè affer-vatas & fapidas. Afferit tamen nuces hasce quantumvis diligenter curatas exticcatas & reconditas à marina tamen aura, inter vehendum, aerisque mutatione & humore nimio affici, situm contrabere & paulatim corrumpi, ut multæ antequam huc appulerint cariofæ, mucidæ aut aliquo modo vitiofæ invenianur. Reftat enim etiam in optime affervatis unctuolitas quedam, que eas cœlo humidiore ad mucorem & corruptionem difonit. Hinc maffa Chocolatæ que in America conficitur longe prestare creditur ei quæ ex nucleis huc transvectis in Anglia paratur. Afferit autem tum Hispanos, tum trare creature et que ex neuces nue transvocas in Augus paratur. Aucus aucum tum rinpanos, tum eriam Anglos arborum harum magna Pomaria inflituere, in quibus eo ordine eâque difantia, plantas disponunt quo nostrates Cantiani Cerasos solem in Cerasos. Solum autem intito la vigant, & ab inutilibus herbis expurgant, quas etiam deinceps curiosè evellunt, nè arbores eis suffocentur, aut detrimentum capiant.

De Chocolata.

Chocolata Hispanis reliquisque Europais, Chocolati Mexicentibus, accipitur vel pro Massa nucleis Cacao vel Solis, vel cum aliis fructibus aut aromatis mixtis, consecta, vel pro potione indo facta. Simplicia alimentaria & aromatica que Chocolate compositionem ingrediuntur hec recenfent Pifo & Hughefius.

fent Pilo & Hughettus.

1. Atuli, i.e. Mayaii five Frumenti Indici farina, in aqua ad modum pulcicular foluta.

2. Atulia, i.e. Mayaii five Frumenti Indici farina, in aqua ad modum pulcicular foluta.

2. Atulia i.e. Mayaii five Frumenti Indici farina, in aqua ad modum pulcicular dei ingendum utiles, quos & Chocolatar admiticent ad gratum fimil Ingorem & colorem communicandum.

3. Cultii feu Cultie, i.e. Capficum feu Piper Indicum: quoniam valde caldum eft pauca quantitare ad orexin excitandam Chocolatar admiticendum eft, non tanta ur fanguinem inflammet.

4. Macaszebiil Mexicanis quam fic deferibit Fr. Hern. volubilis eft herba, bimo dottanes. longa, accompresse folia ferson magna, ninguis observable advas. Secreti (Condutanes longa,

4. Meassteint Mexicans quain to executor et retri. voluonis et neroa, omios oourantes ionga, per terram repens, folia ferens magna, pinguia, obrounda, odora & acris faporis, caulet reretes, contortos, & praterquam unde pediculi oriuntur laves, per terram repentes, at circa fingulos folirum exortus radices oriuntur fibrate, capillive pares. Fructus Piperi longo perfimilis est.
Nafcitur humectis locis regionum ferventium, qualised **Zauabanbanearis & **Hociateochemis.** Lecut.
Calda est & sicca, ad Piperis longi species attinens. Bibliut cum Chocolata, cui gratum specialis. **Lorentine across composers ventrolium capitalisma enundare, conference della production della composers.**

rem conciliat, corroborat, ventriculum calefacit, oris halitum emendat; crassos lentósque humores attenuat, adversatur venenis, iliacis & cholicis confert, urinam evocat, menstrua ac partus emortuos trahit cum Tlilxochitl, vivósque accelerat, obstructa reserat, frigora & ex iis ortos dolores tollit, rigoribus febrium opitulatur.

5. Xochinacatlis seu Flos auriculæ, Orejuelas Hughes. Oregioella Clus. ex.

Hujus florem folum Chocolata immissent, [olim immissere solebant] ad odorem & saporem

faupen ei addendum.

6. Vagnilla feu Banilis, i.e. Tiliscebiil Herhandez, de quo * alibi diximus.

7. Piper Tavalci five Xoonoochid Hernand. Piper odoratum Jamaycense nostratibus, Carpo-balamum officin. Hughesius inter simplicia Chocolatam ingredientia recenser, de quo alibi

auximus.

8. His addit Pifo liquorem quendam refinofum, and the state of the liquorem quendam refinofum, and the state of admiscetur Chocolatæ, tunc potifirmum cum Diarrhœæ aut Dysenteriæ mederi volunt, nucleisque quatuor Cacao uncia unica Holli milcetur. Verum Cacao nuclei ob pinguedinem, & gummi Holli ob tenaciffimum gluten primum debent torreri, ne viscera obstruant & cachexias producant.

Hze alique vegerabila (inquit Pio) Nova Hispania patria, non iderco putari recensenda, quòd omnis potio Chocolata simul ea recipere debet, sed ut ex iis quisque sibi maximè conveniens quou omnis poto Cinconata initiu en respett unos, set u en agunque infantie infantie eligat. Indi ante Hispanorum adventum fimplici Cacco farina contenti a compositionibus abltinebant, famitatts potius tuendar foliciti, quam palato gratificandi.

In Jamayca Cacao nuclei crasse contriti in panes seu massas librales aut bilibres trilibres ventione in jamayea cacao nucrei craise constitu in paries sea manis nones acti puntes transcure entormantur abique ulla mixtura. Hanc paftam antequam pro poti utuntur radula in foobem feu pulverem tentifimum comminuum. Arque hanc maftam à mercatoribus & nautis in Angham fape allatam, ex optimis effe paftis que Chocolate haberi poffunt affirmat Hughefus. Nec enim convenir, inquir, ut nuclei in tenuifimas particulas comminuantur, hinc cim aersi impreffionibus magis obnoxia evadit maffa, & fpiritus folan facilitis evolant, relicê pafta fatua & infipidă.

Varios Chocolatam parandi & componendi modos describunt Piso & Hughesius. 1. Cacao nucleos probè curatos, & in Sole, vel supra lentum ignem in vase convenienti siccatos, detractis cuticulis in mortario marmore undunt & comminuum in particulas temidimas, paffam inde efficientes qua vel feorfim, vel addito ovo & farina Mayzittantillo in rotulos, pilas, trochicos, alide maffas formari poteft, vel in pyxides immitti; quæ fuper afferes feu tabulas aquals fupor fito folio aliquo aut charta munda in umbra ficcanda, (in Sole liquefcunt) adeóque brevi indurescit pasta, & ad hebdomadam, mensem, anni dimidium, aut etiam integrum annum pro usu quotidiano servari potest.

Si nucleos in fartagine supra ignem exsiccas cavendum tibi est nè adurantur. Nuclei non nimis tundendi funt, nè plus aquo oleofi evadant. Panes & rotulæ Chocolatæ curiosè compingi & lævigari debent ne rimis aut fissuris hient, adeoque aere se insinuante mucidi brevi fiant, nec diu durent.

2. Nonnulli supra lapidem amplum æqualem, lævem & perpolitum commolunt nucleos in tenuissi-2. Acommuni tupia appatent ampunita quantita per priman commonant moreco in tentinin-mam farinam. Supra alium deinde quem in promptu habent lapidem aut faminam ferream farinam extendunt, & fuppofito lento igne quantus fufficiat ad impediendum ne lamina adherefear,manibus extendunt, ex imponito iento igne quantus iniciat au impossibilità in tamina authoristatifiamons fubigiant se feformant in qualcunque placuerit figuras, vel feorfin, vel cum tantillo Mort, que cardiaca eft. Atque hac (inquir) optima eft Chocolatz pafta, utpote fimpliciffima, quaque Indi olim ante Hilpanorum adventum un finnt. Tantum enim abelt (ex Autoris noftri fententia) ut mixtura illa & varia ingredientia Chocolatam meliorem reddiderint, ut eam potius depravaverint & planè corruperint.

ex piane compreniu.

3. Hijfani & nofirates eos imitati nucleorum Cacao paftæ adjiciunt vel Chille, vel Achinte, vel aliud quodvis à fupradictis ingredientibus, vel plura corum fimul, que haberi poffunt, pro gustu conficientis, vel pro uentium constitucione, vel medentis (copo addita tandem facchari qi. Singula quem quæ maftæ admiscenda funt feorfim debent comminui & in pulverem subtilem redigi. Me-

thodum conficiendi massam Chocolatæ compositam hanc tradit Jul. Piso.

Cacacius cateráque ad mixturam hanc pertinentia pinsuntur lapide quodam Metatis nomine dicto. ad hujusmodi usum excavato: Animadvertendum autem est 1. Ut omnia quo meliùs frangi possint ante torreantur ingredientia, præter Achiotem. 2. Ut diligentia adhibeatur ne adurantur ngrumque contrahant colorem, aut nimio admota calori infitam fuam exhalent virtutem, amarumque acqui rant saporem. Præcedunt in comminutione Cinnamomum & Chille, quæ simul cum Aniso molun-ipatuia cuein permani prime diluitur. Cavendum tamen est, ne vehementior supponaturi ignis, ut butyrosus nimio calore effervescens humor esfundatur, Achiotem velim Cacacio admisceas, ut cum eo molatur colorémque melius acquirat; exteri pulveres cribro antequam confundantur fecerni debent. Quòd fi fufficiens facta fuerit contritio (quod videbitur cum nulla amplius putamina apparuent.) foathula maffæ pars eximitur, quæftatim fundetur in orbem, atque in arculas tunc re-pontur; cúmque congelaícit dura conflitir. De modo exficandi arborum frondibus aut charta mundá fuppolita eadem habet quæ fupra ex Hughefio retulimus.

E nucleis Cacao oleum exprimi potest quemadmodum ex Amygdalis, & ad eadem utile ad quæ

Amygdalinum, atque etiam efficacius.

Iildem etiam nucleis Mexicani olim alizque nationes Americanz pro nummis usz sunt, atque eriamnum utuntur reósque imitati Hispani eos pro mercibus permutant. Modus quo ex massa Chocolate pous paratur Gul. Pisoni duplex traditur. Primò quidem modo diluitur Chocolata cum aqua frigida, spuneúsque ejus humor cuidam infunditur pollubro, id verò quod remanet igni admovetur una cum Saccharo. Hoc postquam incaluit cum spumea illa à qua sejuncta fuit iterum confunditur atque ita ebibitur. Alter autem modus vult calefieri aquam, & in vase repositam Chocola-tam quantum satts est haberi, supérque illam parum aqua fundi, ac versatili dispergi mola; tunc statim arque bene diluta est reliquum calida cum Saccharo in eadem Chocolata misceri & hauriri. Si placuerit frigidam potare Chocolatam, dilues Chocolatam in aqua, molaque versatilis subsidio spumam elicies, qua magis augebrur quo diutuis Cacacius ipfe comminutur: effusam in aquali spu-mam paulum sepones; id quod remansit miscebis cum Saccharo, suprisque spumam immuttes, frigidamque potabis. Verum non convenit omnibus temperamentis hujufmodi potio ob nimiam frigidi-

Untatissimus hujus potionis præparandi modus pro vulgo, agricolis & servis in Jamayca alissque

infulis nostra ditionis hic est, referente Hughesio.

intuis notira cutions no ett, reterente riugneno.

Rotulos vei mafias Chocolatæ penitus exficcatas & aridas (nam duas fere feptimanas à prima compositione requirit, ut probé fermentetur & esti apra evadat) radula stannea in scobem subilem deterunt quantitate sufficienti. Deinde aqua frigida clara quanti opus est (quam in hunc usum paratam habent) panis Castava dicax aqualem aut paulo minorem quantitatem quam sit pulveris Chocolatæ infundunt; qui in frigida facile liquescite & dissolvitur. Soluta Cassava quam illam vasi doneo infusam supra quale quam illam vasi doneo infusam supra quale quam deconnecti serio integral supra para quale quam deconnecti serio integral supra quale quam deconnecti serio integral supra quale quale quale quale supra quale qua ad hors pene quadrantem in periodic and interim fundamental and in pelvim aut catinum effundunt, & pauxillo Saccharo edulcoratum, cyathis haurium & calidum ebibam. Aque hoc quotidianum est jentaculum servorum & operariorum, sine quo labores suos improbos & arumnofos tolerare nequirent.

Sunt qui pro aqua Chocolatam cum lacte temperant, aut lactis & aqua aquis partibus. Verum Sunt qui pro aqua Cnocontani cuni racci compenant, aut nacis et aqua exquis patious. Vicini melius noftro palato fapit, mindíque obstruit qui parature ex aqua implici edulcorata, Chocolata comminuta, & ovo uno aut altero. Ova enim efficient ut aqua & Chocolata uniantur & in unum corpus quasi coalescunt. Alis Atolie seu farinam Mayzii, & Cassavam contritam admiscent.

Alos potions paranda modos vide apud Hughefium. Caterum potus hic moderate admodum fumendus eft, quoniam obstruentis naturaz esse videtur.

Quinque vel sex uncix manè tutissime sorbentur omni ferè anni tempore.

Post sumptam potionem semihoræ aut horæ integræ spatio quiescere oportet & à labore cessare, nè concoctio impediatur aut turbetur : à cibo etiam aliquandiu abstinere convenit. Caterùm Chocolata stomachum corroborat, ciborum concoctionem promovet, tussi & asthmati conducit, sitim colata nomacinimi corrosorat, cisorumi concoccionem promover, tutu ex antimati conquert, num mirum in modum refiniguit, continuato ufu corpus pinguefiacit, diaphoretica etiam eff & fudorifera, vaporibus blandis ad caput elevatis formum inducir placidum & cranquillum, adeò oporesò nutrit & vires reficir ut commode fasis abfique ullo alio alimento eo bis in die haufto vivi possit. Labore immoderato defessos & exhaustos mirificè recreat, & vires instaurat. Cuicunque constitutioni & corporis temperamento convenir, & fine periculo fumi poteft, à quovis fexu, ætate, contioni & corporis temperamento convenir, & fine periculo fumi poteft, à quovis fexu, atate, conditione, etiam non obfervata exacta dofi, modo ad fatietatem fumpta non nimium gravet ventriculum. Ut verbo abfolvam cardiaca est, & analeptica egregia, poto hex verè nectarea, multi & optimi nutrimenti pabulum, inquit Hughef. & fupra aliud quodvis alimentum, præfertim intra limites Zone torrida, corpos reficiens & pinguefaciens. Quan & fummè commendatur (inquit Schroderus) ad roborandum vita balfamum, & Venerem proritandam. Reverà onnium qui in America aliquandiu vixere unanimi confeniu & tellimonio faluberrimus est iis regionibus Chocolitare portica despone preeficipris incoles & advancia un acceptance preeficipris del l'acceptance preeficipris del l'acceptance preeficipris del l'acceptance preeficient quantità del preeficient del l'acceptance preeficient del l'accep latæ potus, adeóque necessarius incolis & advenis, ut ægrè fine eo vitam tolerare, nedum labores

Medici ad varios morbos Chocolatam accommodant, medicamentis scopo suo convenientibus ad-mixtis, v. g. ad ventriculum roborandum Croco, ad fluxus alvi sistendos Cinnamomo, nuce moschata, aut limaturæ chalybis tantillo; ad tuffim & raucedinem Amygdalis earúmve oleo, Saccharo aut

D. Quatremain M. D. Hamorrhoidas seu ficos ani in seipso curavit, partes affectas butyro nucis Cacao inungendo. D. Stubbes de Nectare Indico, p. 180.

Phthisicus fere deploratus robori suo & sanitati restitutus erat præter omnem spem à quotidiano usu nucum Cacao, seu potionis Chocolata. D. Mundy in lib. de potulentis.

Chymicam infuper analysin nucis Cacao, è Le Febure aliorumque Chymicorum scriptis excerptam ad me transmisti idem eruditissimus Vir., D.T.R.

Nucleorum Cacao non decorticatorum unciae octo in pulverem comminute & Retortæinditæ, fub-flantiæ adeò fixæ & difficulter refolubilis se esse prodiderunt ut modica ignis vi nihil redderent præter album quendam liquorem aquæ instar clarum & pellucidum, idque pauca quantitate, quem pro phlegmate habuerunt : Aucto igne ad eum usque gradum qui spiritui vitrioli eliciendo sufficit septendecim horarum spatio elevatus est spiritus vaporum specie lactei candoris, qui præter aliorum spirituum morem in phlegmare subsidit ad fundum vasis recipientis; tandem adhibito igne vehemeniffilmo reverberii in vegetabilium defiliationibus minis utitato, aleendi oleum intense rubicundum & velut fanguineum, verum pellucidum valde,quod refrigeratum craffe[cit inflar olei feu buryri cera, Destillatione peracta Caput mortuum 3ij & 3vij. pendere deprehendebatur; Spiritus 3ij: oleum Biiill. reliqua materia in operatione assumpta. Spiritus non admodum fervidus erat sed penetrantissimus, nec gustui, nec olfactui ingratus, quemadmodum esse solent è sanguine aut carnibus eliciti. Oleum pariter mirificè pungit & penetrat, sale volatili cujus magnam quantitatem continet nondum separato, ésique valde aromaticum & cardiacum. Spiritus brevi acescit, quo se acetum copiofum continere prodit,

Cacao similis fructus I.B.

J. B. Cacao fructum magnitudine pæne æquabat, membraná fufcă tectus, per medium fecindum longitudinem divisibilis, ut Amygdalæ, Avellanæ, Glandes & similes, non oblique ut Cacao, ejusdem tamen cum illo faporis, & forfitan eius genus,

Cccccc

HISTORIÆ

LIBER TRIGESIMUS

QUI EST

De Arboribus Fructu per maturitatem ficco.



E autem dividi poffunt in 1. Nuciferas, que fructus majores producunt duro putamine nucleum continentes. 2. Bacciferas, Baccas voco fructus minores parvo-roundos. 3. Fructu alato feu membranulis aucto donatas, cujufinodi funt Acer & Frazinas.

Langeras. 5. Multilliquas. 6. Dicoccas. 7. Tricoccas, &c.
Nos diobus prioribus qua numerofa funt duas Sectiones affignabimus: reliquas una Sectione comprehendemus.

SECTIO I.

De Arboribus Flore ad imum Fructum Nuciferis.

CAP. I.

De Arboribus Fructu ficco squamosis.

1. Palma pinus seve conifera I. B. Palma conisera ex Guinea squamis ad pediculum conversis C.B. Tecotl, Palma montenfis Fructus S.R. Mul.

Ujus fructum fic describit J. Bauhinus , Figură ex magnitudine ovatus, cortice conflat fulvo în feadiceum polito & splendicarue, duro satis, terragonis squamulis payxidatim coaggelits artificionifilma compage, per quarum media fingulis ordinabus equabulis canaliculus per univeri fiructiis longitudinem descendit, uno infigni exetrifique ampliore canali codem ordine ac descensi unter exteros conspicuo. Parre superna apex eminer, circa quem longè minutiores fiquamula reliquarum feriem claudunt, & in dictum apicem fastigantur, putchro profits & visiento artificio. Ipse finchus concustu sonotenum nucleum prodit.
Finchum hunc cumito da abrore Lobel. & Penain Adv. in describunter, huns arborem quasi guara.

Fuctum hunc cum ipía arbore Lobel. & Pena in Adv. fic delcribunt, hujus arborem quafi quandam hybridam ex Palma & Pinu natura ludibunda confláffe videtur. Est quippe lignum ipíum fungosa Palma profum texturá, in villos dehícens & squamola cure loricatum, fatigio termitis rungosa Paima prorium textura, in vilos centicens & iquamoia cute loncatum, latiligio termitis numerofis & in orbem exortis furculosis ligulis 40 aut ços compacibil verticulorum & fiquamaruna ferie pyxidatim articulatis pedem longis, rotundis, parum compreffis: quarum fingulis commiffuris finguli numerofi coni altius inferuntur, triceni aut quadargeni, qui mediocrem contum Cedri ementiuntur, pullyllis in quincuncem digelis, reticulativo e 8 imbricatim extuberante ventriofo nucis cortice, fufco, nixido, polito, craftitie & concretione Nucis Indica; intis nucleum glanderive oblongam [6 Giunnicam aut dues nucis leagan] consistente proposale i international paraderive oblongam [6 Giunnicam aut dues nucis leagan] consistente proposale i international paraderive oblongam [sesquiunciam aut duas uncias longam] continente, præduro, inque farinam ægrè fria-

oonogam pequancam au cuas uneas congent potantiero, patono inque tannan age tar-til gatht Glandis & Caffanea, qua funt ei genti panis lipplementum. Erodus hi cum ramo cui undecim inhartebant à Clufio in car, poft, deferibuntur, fab timlo exo-tici arboris autfruticis rami cum fruchus faquamofis: locumvide: Lobel, in Obf. Avellana Indica genus oblongum Cluf. idem cenfet effe cum nucleo hujus Palma:

2. Palma

pini, quod & D. Arnold. Syen affirmat. Miror D. Grew in Descript. Mus. Soc. Reg. scribere nullum autorem fittis squamarum hujus fructus cum apicibus ici, ad pediculum convertis meminifle, fiquidem tum Clufius tum Bauhinus ejus

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

2. Palma conifera squamis sursum conversis C. B. Fructus peregrinus Abiegnæ nuci persimilis J. B. Cluf.

1675

Cial.

Cylindroide erat formå, tres uncias longus, binarum unciartum ejus ambitus, mulcis veluti (quamus, imbricum modo difpolitis conflans, in medio nonnihil compreffits, oris tenuioribus & quodammodo villofis, inflar pene abiegni (trobili), fed brevior colore faddicco, gravis & nucem vel nucleum continens, nam agitatus crepitabat & fonitum debast; brevi fragilique pediculo fubnixus effe videtur. Nucleus oblorga forma eff, durus, folidus, quique confraêtus crebras venas oftendriq quales nux Faufel & nux mofehata habent; Deterfus & lævigatus pro infigni aliquo & raro lapide ab impoftoribus interdum obtrudi folet.

3. Fructus squamosus orbicularis major, Juglandis magnitudine C. B. Fructus alius peregrinus cle- * Exo. 1.21 gans * Clus. Fr. peregrinus elegans squamosus J. B.

Forma non diffimilis erat proximè sequenti, sed longe major, ut qui Juglandem externum il-lum viridem corticem adhuc retinentem craffitudine superaret, orbicularis pane figura, magis tamen depressa, & quasi in umbilicum sidentis suprema & ima parte, (inter quas trium ferè unci-arum erat interstitium) & pæne sex unciarum ambitu. Constabat verò veluti squamis eleganti serie in obliquum dispositis ab extimo versus petiolum tendentibus, illisque quodammodo sectis & lacunam habentibus per longitudinem: Squamulæ autem petiolo proximè furfum vergere nonnihil videntur: Nucis color fplendens & fpadiceus, eaque nucleum continebat: Nam commota & agitata strepitum edebat: valdè tamen levis erat pro ejus crassitudine.

4. Fructus squamosus orbicularis minor Avellana magnitudine C. B. Fr. exilis Canna de Bengala creditus Cluf. Exot. l. 2. c. 3. J. B. An Fructus Canna feu Arundinis Rotang dicta?

Parvæ Avellanæ nucis magnitudine erat, valdè elegans, orbicularis, nifi extima pars in mucronem ratio Archanta nuces magnitudine etat, vance etegans, oriocularis, fill extinat pars in micronem abififer: Petiolus cui inharebat brevis, tribus appendicibus velut calyce fructum ima parte apprehendens, qui canquam fiquamulis ferie quadam in obliquum dipofitis conflabat, ab extimo versus periolum vergentibus. Flavefcebat autem & inanis erat. Abdalu Guzaratenis Cannæ de Bengala fructum esse, sed exilem & immaturum dicebat; quod & nobis videtur, & forte Cannæ seu Arundinis Rotang dicta, de qua inter Arundines egimus.

5. Fructus squamosus orbicularis sulcis rectis, obliquis & transversis C. B. Guyanæ fructiss elegantiss. * Exec. 1.2. mns * Clus. Nux Indica tessellata perelegans. J. B.

J. B.
Amplitudo ei quem describit J. B. sescuncialis, exastè propemodum rotunda, nist utrinque leviter
festilis esser. Inserné sinum & pediculi vestigium habuit. In cortice decus pracipium, qui culmum crassilis & firmus satis, externis la svis, jollendidus, finalicus, tous tessellatus, sulcis ac seriis
impersis per singulas tessellas secundum longitudinem excurrentibus, & trustis alius oblique & intercustificatin, pulcherrimo metherele nature emblemate. Corticis interna pars fungolis, & eadem penequiz interioris corticis Castanex, tam colore quam substantis, sed dension ac minis villos Nucleum
consistente semination servi businastis. del dension ac minis villos Nucleum continer, magnitudine ferè Juglandis, fed roundum aut certe roundo proximum, lugornè umbli-co pradtum fatis infigni à quo per eus longitudinem fulcus infignis delcendit, fubflantità offică, qui ferrà diffectus cour politum colore, lavore & duritie refert, fapore quidem nullo mamífelto, aut qui venuflate exoleverat.

qui ventitate exoseverat.

In uno hujus generis fructu, quem vidit Clufius, squamæ magis distinctæ apparebant, & à summo ad innum progredi manifeste conspiciebantur, non à pediculo ad summam partem; quod in duobus aliis observare non licuit adeò archè & firmiter cohærebant, ut ipsum corium sive integumentum fulcis duntaxat diftinctum videretur.

Locus Guvana.

CAP. II.

Malus Indica pomo cucurbitaformi monopyreno. Iripa H. M. P. 4. T. 31. p. 65.

A Rbor est procera, 60 circiter pedes alta, caudice crasso, denso, cinereo, cortice obducto nigricante, intus rubicundo, necnon ramulis cinereis & sciburidibus plurimis donato. Radio,
rubicunda, fluvescente cortice teda, necnon fibris suis late por terram distus, faspor acris, odor nullus. Folia geminata ordine parallelo ramulis inherent, oblongo-rotunda, glabra, denfa, fupernè colore atro-viridi nitentia, infernè viridi dilutiore; nervulis exiguis plurimis è media costa in prona parte extuberante, & folium per longitudinem medium inaqualiter secante, oblique in latera excurrentibus: Odor nullus, sapor subastringens. Flores inter folia circa ramulos sparsim latera excurrentous: Odor intuinis, appor tucatiringens. Fines inter foia circa ramulos [parfim proveniunt, exigui, candidi, inodori, è quatuor acuminatis foilois conflantes, que infercedant octo faminula alba, apicibar rubicandis donata, medium occupante fisle candido, qui ipfius fruccus rudimentum ett. Fructu oblongo-rotundi, comprelli, inaquales, ac idico firiati, cucurbiris formà haud abfimiles, cortice craffo, coriacco, necnon carnofo, molh, ac pulvuato recti, Annygdalae in modum; qui fructibus in maturitatem tendentibus, in utroque latere dehifeit, [clér,] appetit. nit, ac Nucleum relinquit albicantem, tenui pellicula cinctum, denfum, compactum, inodorum; saporisque adstringentis. Ccccccc 2

Locus (3 Tempus.

Vires:

Crescit circa Repolin, alissique in locis Malabar; semper viret, quotannis sforet & fructum persi-

cit Augusto, viz. & Novembri mensibus. t Augusto, 1972. C. Novembri Movent. E foliis in lotio vaccino decoctis addito melle potio para. Arboris hujus radices alvum movent. Arboris hujus radices alvum moveme. E. 10018 in 1000 vaccino decocuts acatio melle porto paratur, qua feabiem, lepram, alió(que cutaneos affectus fanare dictium. Ex ilídem cum Mangar folisi in lacte dulci cochts apozema conficitur, quod ictero, afthmati, lacfa in ventriculo alimentorum fermentationi, & inde nato capitis dolori medetur. E fructibus oleum fit contra feabiem alió(que fermentationi), & inde nato capitis dolori medetur.

CAP. III.

Abovai Theveti Clul. Park. Abovai fruii u venenatus J. B. Arbor America feliu Pemi, fruii u tri-angulo C. B. Abour Prionis, qui duplex genus diftinguit Ahoay guaucu seu majorem, & Ahoay miri five minorem.

Ructus triquetræ figuræ deltoides est, mediocris Castaneæ magnitudine, duobus cornibus unicos triqueira ngina cicionios en i niculosia Antanas insginucine, cucous cornicos compredicionios, exercoqui turgidulos, coloris rari, fuperficia eliquantum inacqual i ac inter duo inferiora cornua timam agit ad inima penetrantem: A funmo apice, in quo foraminudo inferiora cornua timam agit ad inima penetrantem: A funmo apice, in quo foraminudo inferiora cornua timam agit ad inima penetrantem: A funmo apice, in quo foraminudo in constituira de la constitu lum pervium, quatuor ducuntur fulci, in toridem quadrantes fructum dividentes, qui concussi nucle-

um mene tertatur.
Arbori (inquir Thevetus) 'altitudo Piri, folium verò duos tréfve pollices longum, duos latum,
amali noftratis non abfimile, atterni viroris: Cortex albicat; rami vulnerati fuccum lacteum mamant: odorem autem, fipirant amputati infigniter feetidum [humanum flercus referentem] ut nant: ouorem autem ipitant ampara indigenæ eo nullo modo utantur, nè ad ignem quidem fovendum.

Fructus venenatus est & pernecabilis, veréque deleterius, potifimum nucleus; quo exempto sylvestres illi putaminibus tintinnabulorum more utuntur, qua cruribus circundata nihilo remissius

fonant quam Campanulæ nostrates. Ahoay duplex eft, major & minor, Hujus fructus vix nucem Avellanam, cui multum fimilis eft. adæquat : Illa plus quam Caftaneæ magnitudine nuces profert.

Nucula quædam falsò Higuero & Ahovai putasa J.B.

Fructus (inquic J. B.) quem Higuero nomine accepimus Phaleoli vulgaris est magnitudine, ni-hilque aliud quam putamen quoddam levissimum, nitidissimum, coloris spadicei obscurioris, intrinfecus striatum, ruffum; gibbus foramine exiguo pertufus: Sima pars tota patet, ut lembum mentiatur. Collifu mutuo tinnulum fonum reddunt. Foraminula arguunt ex funiculo trajecto pepen-

Recte J. Bauhinus fructus hosce à fructibus Higuero Oviedi diversos facit. Recte J. Bauninus ructus noice a nuctuos enguero Uvicai aucritos racit.

Non video cur lignum illud feeidum, humanum flercus olens, quod D. Philibettus Vernatti ex

Non Video cur lignum illud feeidum, humanum flercus olens, quod D. Philibettus Vernatti ex

Non video cur lignum illud feeidum, humanum flercus olens quod D. Philibettus Vernatti ex

fino inflituendo mifit, non poffit effe ex hac arbore. Ponderofum eft, durum, colore ligni Quercini, & per multos jam annos fervatum de odore suo nihil remittit, sed arque validum & vehementem fipira, D. Grevio atteflante, quamvis incensium nullum odorem exhalet.

Nuclei Ahovai in pulverem redach frempulsu nuns ore assumptions graviora facile symptomata, quam ab alis ullis venenis illata inducit.

Piso.

CAP. IV.

Arbor nucifera Brasiliensis fructu operculato, monopyreno. Ibiraba alba Brasiliensibus Marcgr. Pison.

Nelcit figura Pyri, cortice fusco, ramis inordinatè positis, foliis solidis, saturatè virentibus, alternatum politis, Pyri fimilibus, qua pediculis innituntur. Fert florem amplitudine Rofa, alternatin ponts, cyli minious, que peurenis minituni. Fert jurem ampitutine Role, fiavissimi odors, & Rolam parté tiperantis, quinque solis constantem, pallidé savis: In medio flore est corpus savum semilunare, more cochlez in se convolutum, castance magnitudine, medo nore est corpus navam terminate, more contest as se convolution, carance magnitudine, quod citò decidit, & magnà copià fub arbore colligitur. Fradium ferti inflar poculi cum operculo fuo plano, in medio paulum turbinato: In circumferentia poculi externis eminentia: fexangulares funt; magnitudo poculi est quasi castanese: Cum maturusi: fuicium fit & operculum sponte distilir, funt; magnitudo poculi est quasi castanese: Cum maturusi: fuicium fit & operculum sponte distilir, & castanea quam continet unicam, excidit, magnitudine nostra Avellana; poculum adhuc in arbore pendulum ad tempus manet.

Dius.

Atramentum ex hoc fructu paratur. Nascitur passim: Floret mensibus Octobri & Novembri. Abirabam nigram non describit Auctor.

CAP.

CAP. V.

Arbor Brasiliensis nucifera, fructu geminum nucleum continente. Anda Pisonis & Marcgravii.

ON procul à litorenfibus, nunc mediocri, nunc furima altitudine pro terra temperie ex-furgit arbor Anda, qua ligno est lavi, raro & spongioso, multique usus. Florem sert magnum & concavum, aurei coloris. Folia nunc copulata, nunc inordinatè & folitariè polita, in extremitate acuminata, nervo recto & venis obliquis conficicua. Fructum feu nucem fert corrice duplici, exteriore cinericeo [cividi nitar Juglands Marger,] interiore ligneo pradu-ro & cperforato, [una extremitate acuminatum, & uno latere filluram habentem;] quo due glandes continentur, jecinori leporino non valde diffimiles, & nuces Castaneas sapore quodammodo des continentur, jeennon tepontio in vata cummines, et nuce Cartaines apport quotatimicolo referentes, lice virtute & qualitate differum. Una fiquidem atque altera cruda manducata alvum ducit, quibaldam & vomitum excitat. Valida est operationis, quamobrem ægis morbo fractis haud tutò exhibetur, nifi corrigatur & in Electuarii aut pilularum formani redigatur. R duas vel tres Virti: Castaneas, contusas & cum saccharo despumato excoctas, addito Anisi & Cinsamomi momento. gratissimum non solum erit medicamentum, sed & tutissimum infantibus issque omnibus qui à purgantibus solent abhorrere.

Lustani & indigenæ ex cadem nuce oleum expriment, quod lychnis affundunt, atque eo corpus inungunt. E cortice autem uftulato incolæ optimum & familiare remedium contra ventris flu-

xum, ifique quibus post assumatam nucem alvus immoderatuis ruit, subministrant. Barbari cortice illius utuntur ad capiendos pisces, aqua enim in qua maceratus fuerit omnia anima-

CAP. VI.

Iba-curû-parî Brasiliensibus Marcgr. p. 119. Arbor nucifera Brasiliensis fructu striato cucurbitiformi multos nucleos continente.

Aureyr. Roor folia habens in frondes congesta, pedem longa, duos & semis digitos lata ubi latisfima, lingue figură, ad pediculos acutora quâm in extremitate, figură folis Janipabe similia, nervo iburito secundum longitudinem, & aliquot venis transferăs configuis.

Fructus illius magnitudine responder Aurantio malo, sed figura similis est parvo Peponi aut Cucurbita; nam rotundus est, & paulum compressus, ac quasi striatus, tor strias seu cavitates secundum longitudinem habens, quot intus Castaneas continet, nimirum quatuor, quinque, sex, aut septem, magnitudine nostrarum Castanearum: Cortex exterior viridis; interiùs in tot loculamenta dividitur. Qualibet castanea cutem fragilem habet, colore Isabellino dicto, seu flavescente & splendente: Nucleus albissimus edulis est.

CAP. VII.

Nucifera Brasiliensis cortice fructus ligneo quatuor nuces continente. Jacapucaya arbor Marcgr. Jaçapucaio I. Pison.

A Liffima est arbor, cortice gryleo, duro, & inaquali, instar vereris Quercis, ex quo atramenum scriptorium conficitur. Folia juniora rufa sunt, vetustiora viridia, Mon foliis similia, in ambitu serrata, quodammodo contorta & incurvata, alternatim in ramulis sibi oppofita. Polt florem (quem nodum videre licuit) fruitus fequitur, quiliber fito pediculo craffo, ligneo dependens, magnitudine capitis infantis, figure elliptice, infernis veluti in conum obtufum faftigiatus, fuperiais five ad pediculum deprefuls, referens poculum cum fuo operculo; corcite ligneo & duro, ochræ coloris; operculo autem remtoto (nam ipfemer fruitus maturus fe aperit) decidit operator, contra coloris; operculo autem remtoto (nam ipfemer fruitus maturus fe aperit) decidit operator. culum, & fructus interius in quatuor interfittia divisus videtur: & in quolibet loculamento castanea invenitur, pruni magnitudine, cortice ex flavo subcinereo, rugoso, qui contusus nucleum exhibet album, optimi saporis. Nuces pariter maturitatem consecutæ excusso tegumento è calycibus sponte

Semel in anno maturescunt, media videlicet hyeme:

Caterum arbor in falcibus & mediterraneis locis adeò luxuriat, ut jufto exercitui fufficienti fu- Locus.
Rentaculo fructus ejus aliquando fuerint. Sapore & excellentia Piffaceis adaquantur, & Venerem fopitam dicuntur excitare.

topnam etchani extract.

Potiones & pulses tarm ad Medicinam quam ad epulas ex illis comparantur. Oleum quoque pin- Virta gue ex illis exprimitur, Amygdalino calidius: Præftat affatis quam crudis vesci quod caput infeftent. Tantæ duritiei pyxides sunt ut Tepuyeris non modò vasa potoria, sed & discos & ollas

Duz reperiuntur species fibi fimiles externa figura, fed qualitatibus internis discrepantes : nam Alicea Section altera species calices magis deformes producit, eorumque nuces dignitate inferiores habentur, quip-pe ex immoderato illarum usu quibusdam capillos defluxisse incolæ testantur.

Utriusque lignum putredini nure resistit, unde ob summam simul duritiem molendinorum sacchareorum axes ex islo fabricantur, exterasque arbores multim antecellit. E coprice exteriore sicchareorum axes ex islo fabricantur, exterasque arbores multim sicchareorum axes ex islo fabricantur. cato & contulo fit stuppa rufescens, quo ad obturamenta utuntur & naves.

CAP. VIII.

* I.ib. 17. c. 4.

Arbor Totocifera Orellanensium, indigenis Ademonie Totocke * De Laet.

Rhor eft valdè procera & ramofa, foliis grandibus, & quæ formå non multum abludunt ab Ulmi frondibus, obícure virentibus, nifi quòd postica parte nonnihil videntur candica-tre. Nullos fert flores sed certas gemmas quæ colore nihil differunt à foliis, quæ sensim re. Francos lete pures seu cettes genutus que coole man unional a comis, que continue caffefeunt & protrudunt fruêtum grandem, mole interdum capités humani, pane rotunidum, antica parte nonnihil comprefilum, cortice ligneo, duro & admodum craffo, exterius firatos & tuberofo, coloris fufci & pane nigri. Dividitur interius certis fpatis in fex veluti regiones, in & coloris fufci & pane nigri. quarum fingulis continentur octo, decem, & interdum duodecim nuces, arcte inter se conjunctar, qua fingula iterum ligneo, duro, & fatis crasso cortice tectar sunt, & varia forma, pleraque tamen triangulares, una parte convexiore, cum tribus veluti futuris, valdè rugofae & afpera, minus tamen quam exterior correx, tres uncias longe, & fefquinnoam later, coloris roffi & interdum citamen quam exterior correx, tres uncias longe, & fefquinnoam later, coloris roffi & interdum citamen quam exterior correx, tres uncias longe, & fefquinnoam later, coloris roffi & interdum citamen later. nerei aut fusci. His continetur oblongus nucleus totas implens instar Amygdali, rubicunda membra-narei aut fusci. His continetur oblongus nucleus totas implens instar Amygdali, rubicunda membra-na tectus, carne candidiffima & folida, & nonnihil oleofa. Sapore videtur magis accedere ad Avellanas quam ad Amygdala. Horum tamen ufum in omnibus egregie potest suppliere, etiam ad tragemata facienda, uti à nostris fuit observatum. Barbari attribuunt ipsi facultatem Venerem excitandi. Quoniam arbores quæ hunc fructum ferunt adeò funt altæ, & fructus adeò gravis & durus, il-

lis maturis non audent Barbari iylvas ingredi, nifi valida parma, aut alio tegmine caput techi; nam

fructus decidentes instar filicis caput illis comminuerent.

CAP. IX.

De Camphora.

Amphora feu Caphura in panes fufiles ingentes coacta importatur, pellucidos & candidos totos, factitii Nitri inftar, qui pulsu etiam tinnitum edunt argutum, substantia pinguiuscula, & quæ facilè flammam concipiat, quam in mediis etiam aquis inextinguibilem pertinaciter resinet, fub dentibus lennefcens, & exugua portione totum os veluti inflammas, odore vehementi. J. B. rectin min diligenter afferveur, ex operculatis etam capfulis nonunquam evanefeit. Affer-catur tamen fecure vale marmoreo aur alabaftrino, Lini & Pfyllii femine fepulta

Non una ex arbore colligitur: nam ex cortice radicis Canella Zeilanica destillando elicitur, non una ex anone constitu. India ex solucio faunte Canada Canada Continuado cincitur, un Hifforia ejus arboris olifendimus; & ex radicibus arboris cupidam Japonice minutim concifis & in lebecem ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicifis & in lebecem; ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicifis & in lebecem; ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicifis & in lebecem; ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicifis & in lebecem; ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicifis & in lebecem; ameum conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis, quibus aquam ea quantitate fuperaffundum ut radices modicina en conjectis en c cè obtegat. Lebeti autem imponunt pileum vel operculum stramineum, in acutum fastigiatum, ce oosegat. Leoca aurem imponum pieum vei opercuma niamineum, in acucum ratigiatum, móxque ignem admovent modicum, cujus ope pares radicis volatiles feparantur, adicendunt éx dicto pileo crythallorum inflar adharefcum, qui viciffim aufertur, mundatur, russifque fuperimponiur. In infula Sumatra, ex alia arboris (pecie obtinetur; non tamen deftillations ope; fed pontur. In iniua sumata, ex ania atomo i posto contrata, non tamen detinatoris ope; 1ed fonte concretam ex arboris medulla eximunt indigena; qui, referente "Derimm, poftquam extentions fignis, illis notis, percipiunt arborem divitem effe Camphorâ, fooliant earm omnibus foliis, cortice, nis fignis, illis notis, percipiunt arborem divitem effe Camphorâ, fooliant earm omnibus foliis, cortice, nes formation of the contraction of th ma coagulata, instar tenuis crystallini foliati salis residet, qua à medulla ab eis separatur. Nobis auma coaguiata, initar tenus cryitainin ionau iais reinust, que a incuiui ao eis reparatur. Nobis autem videur ut & pradico D.Grimm, arborem Camphoriferam Borneenfein foccie diffincham non ef fe à Sumatrana. Siquidem modus colligendi Camphoram apud Borneenfeis non admodum diversus eff a pradicto Sumatranorum, ut legere est apud Breynium, Cent. 1. c.6. ex relatione Matth. Sladi, in Tractatu cujus titulus, Recherche d'Olferunium naturelles par M. Bocome, his verbis, Caphura de Bornee, cui professione de sariore fit min laconica. Il the eins teste Garcia, tantiemium quanticano con la consideration de la nactatu cuma natura para de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compani ri tunc temporis cum Caphura abundare, & quan turgere, oper Graci eleganter dicunt, norunt, in une tempors cum Capinua autmate, ex quan surgety rev Glass degante death, fronth, fib ortum Solis aurem applicant, & notatu dignum frepitum percipiunt; deinde ipfam anputaram in pares diffecant, quas findunt, Solique ut ficcentur exponunt, ficcatas in particulas comminuum; & Caphura fruftula eximunt, cribrique à fordibus purgant; fi majufeula fruftula offenderint, its oculos leniter & leviter confricare folsnt. Hac autem Caphura plurimium à paponica diffat, majufeum cha se servicione aft, nes ulle mode, ut benefic. magilque clara & perspicua est, nec ullo modo, ut Japonica, sponte evanescit & consumitur.

Caterum (ut recte annotat D. Grimm.) fi Sumatrani & Borneenses artem callerent destillatoriam longè majorem quantitatem Camphoræ impetrare possent. Percepit enim ille, quod lignum illud, ersi odore Camphore videretur carere, multum tamen Camphore in sese adhuc continere.

enim transfersim (inquit) serrà dissinditur, spirat odorem, & multum ostendit pinguedinis Mirum autem videtur quod serbit purificationem Camphora Japonenses adhuc latere. Matthiolus tamen etiam scribit, Camphoram omnem rudem Venetias importari, ibíque igne & arte vitreis organis fic ut candescat elaborari.

Camphora Veteribus Gracis incognita, Arabibus primo celebrari ceopta eft. Calidane fit an frigida non convenit inter medicos. Vetultiores frigidam effe fratuunt, eo argumento quod Ve-

nerem extinguat & libidinem compeleat, quódque ophthalmiis & oculorum inflammationibus, tum ctiam ambustis imposita, nivis frigiditatem referat. Recentiores è contra calidam affirmant, quorum argumenta, Inflammabilitas eximia; odor aromaticus penetrantiflimus, ac fapor acer; facilis evanescentia ob partium tenuitatem; que sententia nobis probabilior videtur: Ad contrariæ autem argumenta facile respondetur. Dato enim quod Venerem arceat, non tamen propterea ne-cessario frigidam concludi argumento sunt Ruta, Vitex & sim. At nec Venerem arcere concesferit Jac, Breynius; fiquidem observatum plurimos Camphoram quotidie purificantes tamen fœcundos & multa atque copiosa sobole felices existere: Nec scio (inquit) an multa in medium exempla adduci queant, Camphora purificanda operam navantes conqueffos, se propter tractationem Camphora in opere conjugali impedimentum aut remoram aliquam sensifie. Et quanquam forte non negandum, quosdam dari quorum vis natura Camphora penitus extincta, tamen non neminem novi, qui contra Veneris irritamenta hac refina ulus, queri solitus est, se multo magis ad talia openovi, qui contra veteris irritamenta net reina taus, queri notico etc; le mino inga su cara operar incitatum. Deinde, quamvis in multis affectibus, ut in oculorum inflammationibus, Eryfipelate, afthi febrili, &c. refrigerantem poteflatem obtineat, atamen hoc (inquiunt) non per [e, fed per accidens folium evenut, ac eo ferè modo (ut vult Breynius) quo per ignis calorem candelarque flammam adulti, membri, inflammatio extrahitur, vel ut immoderato. Piperis ufu calor nativus fo ràs pellitur, intusque debilitatur, eaque ratione corporis temperies in frigidam mutatur. Alii alios modos quo hac prastare possit comminiscuntur, quos partim quoniam non satisfaciunt, partim quoniam non omnino extra dubium est an in his affectibus conveniat Camphora, & annon potius

Camphora reliftit putredini ac venenis; unde frequens ejus ulus est in peste, malignisque morbis, & febribus putridis. Suffocationi uterinæ subvenit Aqua Melissæ in qua Camphora extincta fuerit propinata. Usus externus crebrior est in Epithematis s. Frontalibus refrigerantibus & paregoricis, quibus ut commifceatur folvi folet in spiritu Vini, vel conteri cum nucleis seu semine ali-

quo oleaginolo, e.g. pineis, sem. Citrull, & sim. Schrod.

debilitatibus oculorum.

N. Spiritus vini Camphoram immissam brevi dissolvet, quæ in forma olei spiritus superficiei innatabit.

Camphoram faponariis pilis admifcere folent ad cuti nitorem & lævorem conciliandum. Somnum inducit Camphora foris aut intus exiguâ quantitate usurpata: Siquis verò sepiùs odoretur & naribus adhibeat cerebrum exiceat & vigilias creat. Garc. Applicatur in inflammationibus &

Camphora inter fortiffima Alexiteria non immerito à viris doctis numeratur; putredini mirum in modum refistit, vapores putrefacti & corrupti membri repellit aut corrigit, in magnis tamen capitis & ventriculi doloribus hâc cauté utendum est. Fabr. Hildanus De Sphacelo cap. 12. Camphora mihi mihi aliud effe videtur quam Sal volatile olcolum, ur ex ejus analyfi manifeltsm fit. D. T. R.

1. Arbor Camphorifera Japonica Breyn. cent. 1. cap. 6. & Hort. Leydens.

Arbor hae exuberante copia in Satiuma Japoniae provincia, Tiliarum nostrarum instar speciosa proceritate adolescie, materie firma, ponderosa, ex ruso substituca, multis suscis tegmentis, ligni
instar Juglandis ferme, scarificata, saporis amariusculi ex aromatici, odoris vehementioris, nescio quid ad Juniperi lignum vergentis, que non folum ciftis aliífque machinis, fed extruendis etiam palatiis in illo Regno infervit. Hujus ramus ex Japonia transmissus spithamee circiter longitudinis tenuis erat, rotundus, lavis, extrinsecus nigricans, intus albidus, sapore aromatico ad Camphora accedente. Huic alternatim, inaquali serie septena adnata sunt folia, semunciali & tenui pediculo, ex fusco spadiceo prædita, Lauri Leodinensis Batavorum, quà formam & magnitudinem non diffimilia, nifi quòd magis plerunque acuminata, inferiori parte albidiora, fubftantia tenuiore, cum Juglandis foliis melius conveniente: per cujulvis folii medium fubrufus vel flavescens nervus por-rigitur; ex quo alterno ordine, nonnulla ejusdem quidem coloris, sed magis ad viridem tendentes venæ conspicuæ sursum in latitudinem sparguntur; inter quas venulæ rursus quædam teneræ, latitudinem folii transcuntes, ea quodammodo, si accurate observes, forma, qua linea transversa in folio arboris Canelliferæ apparent. Hæc verò folia contrita odorem ipirant aromaticum, quemadmodum etiam saporem calefacientem, attenuantem & ad Camphora vergentem.

De floribus extremitati ramulorum innafcentibus nihil adhuc memoratu dignum percipere potui. Fructus autem his fuccedentes odore quàm folia fragantiores, è calyculo oblongo, versus pediculum faltigiato, periolum tenerum atque parvum habente emicantes; fub quo nucula orbicularis, ex nigro fusca, non valde dura occultatur, intus coloris nigri & splendens, Nucleum continens fubalbidum, bifidum & pinguem, faporis aromatici, & acrimonia haud ingrata linguam ti-

2. Arbor Camphorifera Sumatrana * Grimmii.

* Ephemer. German. An. 11. Obf.

Prope Bares in Occidentali parte infula Sumatra crefest hac arbor, magna & denfa, cujus lig. 153. num ob duritiem & firmitatem ad adificia perutile. Caudicem habet rectà ascendentem; ramos suos ordinate explicat, elegantis forma. Folia magna & carnola, anterius acuta: qua contrita nuos ornnate expirata, eteganis ionina. Toma magiane ce antona, anectina accuta qua contra odorem fipriant Camphora, qui tamen cellar, fi aliquantifiper contineantur ob volatilitatem Camphora. Formofos producit frudiu, parve nucis Avellanæ magnitudine, oblongo-rotundos, tenut unicâ indutos, quar turilos, inflat Nucum Avellanarum alteri eleganis formæ tunicæ incluta jactet, quæ diversos habet colores, ut rubrum, purpureum, flavum & viridem; integrum fructum contegit, & instar Tulipæ superius sese aperit.

An ab hac diversa sit Camphorifera Borneensis inquirendum, Liono insulanis dicta.

Hæc describente haatthæo Slado apud Breynium, arbor est minor glaciliórque Japonica (quæ interdum vastum Quercum æquat) ejúlque trunci diameter septem præterpropter digitorum lon-

Vires.

An. 11. Obj.

Vires.

Locus.

gitudinem obtinet; ipfi fungofa est, medulla Sambuci non valdė ablimilis; truncus ficuti Arundo variis nodis distingutur, illamque arborem, qux Pynak dicitur, xmulatur.

CAP. X.

Belutta-Tsjampacam, sive Castanea rosea Indica H. M. P. 3, T. 53, p. 63. Castanea Indica storida.

H. M.

Altr magnitudinis est, caudite survo, variegato, crasso, praduro, glabro, multisque ramis, Tiliarum instar, in orbem disfusis donato, qui cortice obducuntur crasso, glabro, fiulvo; odoris aromatici, saporis amari & acerbi. Radis: fibrata, rufa, glabro & slaves contec cortice tecta; sapor amarus, odor aromaticus. Folia brevibus petiolis ordine parallelo ramutenne cortice tecta; Japor amarus, ocor aromaticus. Fota previous petiolis ordine parallelo ramulis inharent, oblongo-rotunda, glabra, denda, fuperne viridia, inferne rore fubeceuleo, (uti in wis cernitur) obducta, nitentia, nierva aliquior fubriliffimis & vifum pane fugientibus è media coftà in latera excurrentibus; odor titdem aromaticus, fapor amarus & acerbus. Flores forma & magnitudine Rofs fylvefirbus feu Eglentinis perfimiles, calque quadripartito, exiguo, denfo, viridi in harrent, quatuor candidis, rotundis, ac teneris folis confrantes, tenuium ac albicantium flamentorum, flavelentibus apicine doctarorum congerie mediam flori cavitarem & umbiletum numento-rum, flavelentibus apicine doctarorum congerie mediam floris cavitarem & umbiletum occupante-odor fluavis, rofaceus ac violaceus, fapor amarus. Frutum globoli, quatuor angulis eminentibus fulcati, fu vertuce acuminati, per initia cium maturelerere incipuum glapri & fubriroles, maturita-tem adepti rufi ac rugofi, cortice primum crafto ac molli, dein rufo ac duro, caftanearum cortici perfimili, obducti; intus autem tres quatuorve continentur nuclei, tum forma & magnitudine, tum Jubstantia & sapore Castanearum amuli. Fructus verò teneriores circa basin tenax & glutinosum

audanta ce rapore cantaneatum amuni. Traculo selo cinerose cince saim tenax o gaunnoum exudant gammi, cujus odor acris eft & aromaticus. Arbor hea ubique in Malabar, pracipul in Provincia Mangasti, ob florum jucunditatem fludiose colitur, quos Julio & Augusto mensibus fert. A fexto fanonis anno quotannis maturos fructus exhibet, atque non rarò terna tecula frugifera manet.

Radix cum zinzibere recenti contula, fi affirmatur, fudores potenter expellit. Similiter arboris cortex cum assumptus, tum sub pulveris forma vulneri adhibitus, serpentum morsibus medetur. Ex foliis in lacte dulci coctis, & addito oleo Palma contusts cataplasma conficitur, quod vertici impositum viscidos & pituitosos in cerebro collectos humores incidit, attenuat, & per nares expurgat: ipsum verò foliorum decoctum potum phlegmata incidendo, attenuando ac expellendo tussim curat. Fructus recentes cum melle cocti alvum emolliunt & laxant, ficcati autem aftringunt; ex issque oleum exprimitur, quod artubus illitum quoscunque illorum dolores jucunde tollit.

CAP. XI.

Styrax arbor Ger. J. B. Styr. arbor vulgaris Park. Styrax folio Mali cotonei C. B. Che Stopar

Audice est Malo cotoneo simili, candidiori cortice Casalp. Folio etiam est Mali Cydonia, minore, subrotundo, vel in obtusum mucronem definente, subtus cana lanugine pubescente, Inperius glabro & viridi. Flores fert in novellis surculis Arantii, candidos, plures & fimul junctos, pluribus foliolis constantes, odoratos: Fructum magnitudine Avellanæ aqualem, incanum, pancos, punnous ronous contratros, contratos, ermano magnicume Aveitanz aquatem, incanum, callo fuico, amaricante, qui in duas, tres, quatuorve carinas dehicens exhibet lignolum officulum, buxei coloris, nucleum claudens aliquando unicum, quatuor lineis fulcatum, aliquando geminum angulofum, interdum & tertium: Hoc accidentarium ese puto. Nam naturá unicum osficulum unicum tanium nucleum induát. Medullà interna inflavis.

In Agro Romano & circa Tusculum in sepibus & sylvis copiosè oritur; ubi & eam ante nos Ca-

Cordus fructum ut reperitur cum styrace exactius describit his verbis, Nux Styracina globosa fi-Cortus ruccumi ut repentar cum nyaco cantas sectios in relición solvatura gotobre ne gura fructus eft, medicorra Avellana magnitudine, dupici cortice nucleóque confiants: Exterior cortex carnosa fubfiantis, & in viridi cætio colore, fupremum Amygdalæ putamen refert, is in conex carnosa monantos, os in vintu cario conos, impreniant Amygodae putamen retert, is in maturitate tribus rimis in tres partes dehifcit, alterum lignofium, durum, flavum auf libruffium corticem oftendens, quo contineatur nucleus pinguis, oleofus, guffu acris, odoratus, & refinofæ Styracis qualitatibus refipondens, fed multo acrio re fauces fearificans. Que deferiptio adamuffium congruit Styracis fructui à nobis circa Tusculum collecto.

Styrax refina duplicis generis in officinis proftat, ficcus & liquidus.

Siccus, Officinis Storax Calamita à Cannarum calamis sic dicta, in quibus olim, (autore Galeno) è Pamphylia apportabatur, est arboris descriptæ gummeus resinosusque succus concretus, aridus, odoris fuaviffimi.

Non fine causa in calamorum internodiis occlusus advehebatur Styrax, siquidem Parkinsonus noster observatione & experientia propria Styracis gummi syncerum, arte & prælo solo à se depuratum & fluidum effectum, non folum commissuras & articulationes doliorum verum lignum etiam ipium aftivo tempore penetrare, & effluere affirmat, adeo ut vitreo vase probe obturato il-lud refervare necesse habuit. Cannarum autem internodia nullas habent rimas, nullas commissuras, ideóque ad gummi tam odoratum & subtile continendum commodiora sunt.

N. Styracis arbor in Italia lachrymam paucam fert, ut aliæ multæ quæ in fyrida regione multo fucco abundant.

Caterian

Caterum cum Styracis simpliciter mentio sit, ea vox de Calamita accipienda est. Vim habet, telte Vires. Dioscoride, calefaciendi, exiccandi, emolliendi, concoquendi. Facit ad tusses, destillationes, gravedines & raucedines. Convenit etiam ad uteri præclufiones & duritias : Et menfes potus & appoiltus ducit. Alvum quoque leniter mollit, fi modicum ex ipfo cum refina Terebinthina devoretur. Miscetur etiam utiliter malagmatis discutientibus & acopis. Uritur autem & affatur & corretur, & fuligo ex ipso fit velut ex Thure. Quod verò ex ipso præparatur in Syria Styracinum unguentum calefacit & emollit fortiter, capitis tamen dolorem inducit, & gravitatem ac foporem efficit. Invenio, inquit Plinius, potu modico [Styracis] triftitiam animi resolvi, largiore contrahi. Magni usus est in odoramentis & suffumigiis.

Prafertur Styrax pinguis, lentus, fragmentis albicantibus rufescens, vel flavo colore perfeveranti, qui dum molitur melleum liquorem reddit: improbatur furfurosus, niger, ac inodorus.

Storax rubra Officinarum, C. Bauhino cortex est arboris, quem Thus Judαorum & Thymiama vocant, quo Judat in suffumigiis frequenter sunnur: an Νώπαερν [ει Νάρερνο Dioscoridi I. 1.2.2. quod ex India defertur corticossum, Mori libro simile, quod jucundi odoris gratid suffitur. Styrax liquidus est liquor pinguis, inflar Ballami crassus, graveolens. School. J. Bautimo mellez &t tenacis substantia est, coloris fuci, aut ex fuco rubentis, aut ex cinereo fusic, odore valido, con come ni videnti appropriate provissi illo Styragis calamires. atque ob vehementiam fere ingrato, in quo tamen videtur apparere remissus ille Styracis calamitæ odor, multò tar en magis fi linguæ admoveatur conspicuus, dum in nares inde pauca quantitate anathymiafis ascendit, sapore autem acriusculo.

De Styrace liquida magna inter Autores diffensio ett; Aliis, viz. nihil aliud est quam Stacte, ise. Myrrhæ colamen. Quod falsum esse inde constat, quod Myrrhæ lachrymæ ob ighstantiæ similitudinem in quovis aquofo liquore diffolvatur, Styrax autem liquidus minime, fed in oleofo & pingui, ut aliæ refinæ. Aliis, ut Cordo, factitium quid ex Styrace Calamita in vino ac oleo foluta, admiffàque refinà Lariccà excocta, que decoctio ubi refrixerit, Styrax liquidus ad fundum fe-cedere dicitur, ad fuperficiem mittens oleofam fubftantiam liquidiorem; alii expreffu idem moliuntur. Serapioni Styrax liquidus est oleum ex nucleis arboris Storacifluz expressum; at cortex fructus ex quo oleum expressum est, Styrax sicca eidem dicitur. Avicennæ Styrax humidus sit per decoctionem corticis, éstque colore nigro.

Fex remanens eidem Styrax ficca dicitur, 1.6.c. 32. Facultates Styracis liquidi iidem funt quas Dioscorides oleo Styracino attribuit, de quo supra.

Styrax liquida C. B. Styrax Aceris folio.

C. B. Ex radice rotunda, nigricante, rugolo, firiato, & quali articulato cortice tecto, folia terna etiam quina, oblongis, tenuibus, nigricantibus pediculis donata ex uno veluri tuberculo prodeunt, qua Vitiginea sunt, foliorum Aceris vel Platami instar, in lacinias ternas, etiam quinas divila, nervola, per circumferentiam crenata, & mucronato cuspide.

Ab Honorio Belli habuit C. B. In horto instructissimo Reverendissimi Episcopi Londinensis D. H. Compton, culta est hac plan-In norto intructumo Keverenomumi Epicopi Lonainenis D.H. Compton, cuita et nec planta ab honefliffimo viro & ingeniofifimo Hortulano D. Georgio Londin; tranlmifa fuit è Virginià à D. J. Banifer. Q. an fit Acer odoratum Virginianum Herman? Fructum hujus Styracis Virginianus, conglobate & echinate figure elle, qualem in pilulis Platani & Sparganii videnus, mihi affirmavit D. Tamerelum Rebinjon, qui eum oblervavit in celeberrimo Mufeo Clariffimi D. W. c. Medii Templi; ideoque quant an fit Platano occidentali affinis, vel lanuginem feu pappum ferat?

CAP. XII.

Staphylodendron J. B. Nux veficaria Ger. Park, Piftacia fylvefiris C. B. The Stadder Put

Ensè fruticat Staphylodendron, nonnunquam in arborem adolescens, cortice virente aut ruffo, materie virenti, medullà amplà, albà, molli. Folia Sambucinis proxima, vel Fraxini, acuminata, argutè crenata, quina aut feptena ad coftam annexa, impari alam claimente. Flore longo & pendulo pediculo intervallis verticillarim oriuntur, ità ut eminus intuenti racemulum mentiantur, odore Sambuci, quinis folis radiatim expanfis, albis, mucrone interdum foris nonnihil rubente, totidémque candidis, item furrectis, coeuntibus leviter mucronibus, ut concavam urcooli figuram exprimere polfe videantur, que interecdunt todiem flamina alba, apicibus luteis donata, medium occupante fplo albido, bifido. Superveniunt vefice magne, virentes, in duos loculos ceu ferotum dispertita, in quibus duz nuculz coharentes, putamine fragili & tentui [re-etius Parkinsonus lento, duro & frangi contumaci] colore slavo aut subrusto, in quibus nuclei corio virescenti obtecti, sapore nonnihil nauscoso. Ex nucleis calvaria commode exprimi possune sculptura levi.

In Anglia sponte nasci hanc arborem pro certo affirmare non audemus, quamvis vidimus cir-Lecus; ca Pontem fractum Eboracensis provincia oppidum in sepibus; & in Cantio circa Ashfordiam oppidum spontaneum inveniri apud Parkinsonum legimus. At in Helvetia variis locis nasci idoneos autores habemus. Provenir etiam in Italia & Germania. Videtur (inquir J. Bauhinus) udis & humidis gaudere locis.

Floret Maio, nucleos maturat Autumno, mense Septembri, J. B.

Tempus.

Scaliger

Scaliger hujus nucleos sapore Pistaciorum este, séque ex hac arbore Pistaciorum medullam estrasse feribit. Fruatur ille, per nos licet, deliciis suis, tam lautum ferculum ci non invidemus: Quin veteribus contenti Pistacias novas Scaligero cedimus, quibus ad satietatem ingestis palato suo quantum volet gratificetur. Nobis naufeam potius commovere & ventriculum subvertere apta videntur quèm csi idonex.

nu noonee. Nullum, quod sciam in medicina usum habent. Pauperioribus tamen multis in locis globulos precibus numerandis ex iis conficiunt.

CAP. XIII.

Piffacia Ger. J. B. Nux Piffacia Park. Piffacia peregrina fructu racemofo, five Terebirabus Indi-ca Thoppir. C. B. Che Piffachio og Fistick-nut-tree.

Pita.

Pitachia arbor, tradente Rauwolfio, trunco est crasso, ramis expansis, cortice obduciis cintereo: In longa costa è ramis propagata folia conjugatim dispostra haber, quanquam non use, adeò exacèt semper respondeant ingustorum foliorum orus. Sunt ea verò nunc subrocunda, nunc in mucronem acuminata, nervola, Terebinthi folis, insi is majora estent similia. Frustius Officinis notifismi, Avellana magnitudine, oblongi, acuminati, una parte in gibbum cristatum emicrostra coste, magnitudine de la considerativa de la producio di considerativa considerativa de la producio di considerativa considerativa de la producio di considerativa conside ficinis notiffimi, Avellane magnitudine, oblongi, acuminati, una parte in gibbum crifiatum emi-nentiorem protuberantes, altera deprefiiori, in acutum faftigati, oppofita parte, quà pediculi quo adhafentut veftigium, okuti; lignofo, lento, fracht contunaci, ac propemodum inter oficum & crufiaceum medio corrice, fed tenui, levi, candido tech; cui rugolis alins, ac fere àrdius, coriaces, se, tenuis & fragilis fuperfilernitur, colore fupremo Amygdale putamini fimilis, in exoletis niger. Lignofus cortex nucum modo in duas partes feparari lolet, interdum fua fponte hians. Nucleum con-inent ruffà pelliculă convetitium in flavo virefeentem, duleddinis fiavifilme, pinguem, haltum tetiam mafticatu commendantem præfertim recentiores. Flores racemofi, purpurantes I erebindii. Ad. Rauvolfitis folia rotunda huic arbori attribuit. & Lan et sue see x nucum fatt nobis orte finte this.

etiam manticam commendament, priectum recentiones. Funet racentori, purpurantes 1 ercentin. Ad.
Rauwoffus folia rotunda huic arbori attribut, & fanè is que ex nucum fatu nobis orte finit talia
fenere. Sunt nobis (inquit J. Bauhinus) rami Pistacie in quibus folia acuta; & à Lobelio alissque folia acuta pinguntur. Quapropter diligentioribus considerandum relinquimus an site aliqua inter Pista-

cus givernitas.

Plerique Botanici hanc arborem pro Terebintho Indica Theophrafti habent. Et fane Terebin-thi Indica deferiptio apud Theophraftum fatis convenit Piftaciz. Verum cum in ipfa quoque India reperiatur arbor correspondens, & que nomine quoque conveniat, maluimus potius eò rena repenaur arour contegorium, et que monine quoque conveniar, manimo poute co referre quz de Terebintho Indica Theophrafus feribs, quaim ad Pifaciam. Arborem autem illam demonstrat Rauwolfus, capite de Terebintho à nobis proponendam. Pistacia Syriæ multis in locis repentur. Rauwolfus narrat, cium tenderet ex Tripoli in urbem Damandt & Halepum, je vidific circa urbem Sarmim styras arborum Pistachiorum, &c. circa Halepum quoque admodum vulgatam esse arborem-

yunganut eur atouseur Pfflacia fromacho grata funt. Eadem five edantur, five trita in vino bibantur contra reptilium beffiarum morfus opem ferunt Diofe. Plm. alioqui cofdem effectus habere quos Pinei nuclei aiunt.

Galenus Piftacias tenuioris effentiæ effe scribit, subamari quid & odorati habentis: Obstructiones Galemus Putacias tenuoris einenuæ eine icriott, uoamari quia co coorati naomitis. Oblituctiones itaque liberare, maximè Jecorès; veruntamen etiam thoracis palmonique, partim nutrire. Verun Recentiores plerique apprimè nutrire & Venerem fitimulare volunt. Quibus de caufis Bellariis inflaurantibus & reficientibus admilicentur um ab Hispanis, tum ab Italis & Gallis medicis; imò inflaurantibus & reficientibus admilicentur um ab Hispanis, tum ab Italis & Gallis medicis; imò inflaurantibus & reficientibus admilicentur um ab Hispanis, tum ab Italis & Gallis medicis; imò inflaurantibus fratium at fallam effe opinionem de matreese, quinimo affutoa effe ai tin caldiorie bus non minis quim Amygidalas. At Venerem augent; & maximus earum ufus eff in Italia, teffe Braffavolo: Quicquid faciunt fatuando faciunt ob excrementiam humdiatem. Hactenus Hispanis qui ma granti qui mis & Galeno & femacibus conopon quotidianam experientima & Medicinema sexuali. memus: cui ut & Galeno & sequacibus oppono quotidianam experientiam & Medicorum praxin; quibus plus tribuendum quam Hofmanni auctoritati, aut ipfius etiam Galeni. Oleum Plifaciorum potum internos dolores fedare perhibet Matthiolus, quibus origo fit à pituita vi-

scida & flatibus: Idem prodesse contra spasmum & paralysin, & interno usu facere ad generatio-

Vires.

2. Nucula exotica Pistacii specie J. B.

Ad Pistacium suo clausum officulo accedit magnitudine & forma oblonga, nonnihil angulosa, & convexa, inaquali putamine fragili, fulco, rugolo rucleum comprehendente folidum, coloris obloti, pingui, rancido, [in offris faltem vetultiffimis] fapore præditum, quem obvolvit tenerior quadam pellicula coloris cinericei.

3. Pistachia Virginiana sylvestris trifolia H. Blas. Staphylodendron Virginianum trifoliatum Her-

Foliorum terna dispositione, seminumque in Vesicis parvitate à vulgari facile distinguitur. Vesicas este tricapsulares seu tripartitò divisas, & in unoquoque loculo seu seroto unam nuculam seu semen continere observavit vir in re Botanica maxime industrius D. Sam. Doody.

Hæc Pistachia seu Staphylodendron referendum est ad arbores fructu sicco tricocco.

C A P. XIV.

Castanea equina Ger. Park. equina folio multifido J.B. folio multifido C.B. The Docte-Theinit-

Agna satis est arbor, quanta Morus, & valdè patula. Folia palmata sunt, ex segmentis plurimum feptem composita, quorum singula Pinnæ marinæ quodammodo æmula, ex angusto admodum principio sentim dilatantur, tandem in obtusum mucronem desinentia. per ambitum ferrata, longitudine dodrantali, qua parte latifilma funt palmum circiter lata, à cofta media obliquis ordine nervis in ambitum directis, coloris fuperne atro-virentis, inferne hilaroris, fapore amaricante. Porro coeunt hac omnia in unum communem longum pediculum; eftque pediculorum fitus oppolitus. Flores multi fimul in ramulo ex ala folii extremam rami partem occupante prodeunte, longiulculis petiolis fubnixi, quatuor foliis non valde amplis confiant, candidis, quorum bina fuperiora reliquis paulò ampliora violaceas ex puniceo maculas orbiculatas in medio impressa habent, è sorum autem umblico plura stava staminula prodeunt in aureos apices desinentia. Frustus ipse non ità in conum desinit ut vulgatæ nostræ Castaneæ, globosior, altera parte spadiceus, qua vero echino adharet impressionem cineraceam oftentat, cui cortici nulla in-tercedente lanugine pulpa nostratibus Castaneis similis subjacet. Echinus ipse multo crassio & firmior quam dicta, exterius rufus, interne albus, durus, fed rarioribus brevioribusque pinis obsitus, firmis tamen & infestis, coloréque flavicantibus, qui per maturitatem in tres partes dehiscens Nucem oftendit, ipfius lateri infima parte inharentem, non à pediculo, ut reliqua.

Hanc feribit Clufius Autumno cum folia amifit, protinus amentaceum quiddam extremis ramu-

lis gignere, & us gidum quafi parturiret, pingui ac lento humore confperium, in quo culices & hujufimodi infetta hareant, totaque hyeme ria perdurare, donec ineunte vere, & premature admodum genma: in folia le explicent. Corticem ranius tribuit, novellis quidem virentem, adultis autem cinereum, fub quo lateat alius fucculentus, viridis, lignum ambiens, ut in Sambuco vel Acc-

Constantinopoli & in Creta nasci fertur: Certe Constantinopoli ad nos transmissa est, & ha- Locus betur in hortis nostris frequens. Frigoris patientissima est, umbrâque & aquâ ut Platanus delectatur. Equina dicitur quia equis anhelosis prodest, Matthiolo & Clusio tradentibus.

CAP. XV.

De Manihot sive Tucca ex cujus radice sit panis Cassava dicius.

Uamvis quem fructum proferat hac arbor mihi non constet, quia tamen foliis digitatis Castaneam equinam æmulatur ei subjungendam duxi.

Manihot Indorum sive Yucca folisi Cannabinis C.B. Manihot Theveti, Yucca & Cassavi J.B. Hi-ucca sive Mandioca ex qua Cassavi sit Park. Maniha & Manduha Brasslitenssibm, cuius radix Mandiboca. Pison. Marcgrav.

Frumento complures Indiarum regiones ad hæc usque tempora caruerunt: ea tamen quibus rumento companes intolaturi regiones au nec unque tempora cameriuri: ela tamen quisso hominum de animalium inditentatur vita, frumentique vicem fupplem defiderari benigna mater natura noluit. Radix enim fativa feu altilis, que Mandices Barbaris appellatur, in farinam redacta, & in panem coacta cum optimo pane fimilaginen certat. Quà plantà licet Angolæ & Hifpaniole, arque aliarum infularum incolæ gaudeant (ubi radicem hanc Twas, alia Mexicanis Quanticem). camotli, præparatam & in farinam redactam Cassavi vocari Monardes testatur) Brasiliæ tamen na-

camotli, preparatam & in farinam redactam Calfavi vocari Monardes terlatur) Brafilize tamen naturalem, furmóque fludo bis cultam conflat. Alia omes America spopulo à l'étida ad Freum ufque Magellanicam boc pane ufer affirmant, quarvoix Frumentum Mayz. Actium illu non deglie.

Plures lujus fruitois dantur species, quæ licet prima fronte inter se haud differre videantur, tem al experientibus agricolis dignitate, caule & cortice distinguntur. Prima species à maris accolis Brafilianis vocatur Mandiiba buara, que albicantibus est radicibus & truncis: Mandiipharata, Mandiipheto, Mandiipheto, Mandiipheto, Mandiipheto, Mandiipheto, Mandiipheto, Statismacarra, que omnes rubentibus sint & lackelectubus radicibus & caulibus. Omnitum harum stipum radicibus & caulibus (plum Mandiibeae nomen inditum, & alimentosis, medicamentosis, venosisque qualitatibus, licer invagri inter se gradu nollent.

bus Joint Primatories Hothers measure, to amount inconsideration, venerating quantitations, licet impart inter fe gradu, pollent.

Fruex eft ad quinque vel fex, ut Rochefortius & Parkinfonus, ad fex, feptem, vel odto, ut Marcgrav pedum altitudinen affurgens, caule lignofo *tortuofo nodofo, fragili, medullam intra *rello*Pifoni. fe continente inflar Sambuci. Ejus crafficies pro foecunditate foli coefique temperic varia. Supete contentre inter Stinoux. Des vanives poi recumiunes on creque temperie varia. Superius in mulos expanditur rams, qui terrum ramulos habent, atque in horum quolibet tria, quattor, quinque, fex, aut feptem foiia angulfa, oblonga, in ftellæ formam difpolira, [ramuli quos vocat nihil aliad funt quaim foliorum digitatorum prelongi pediculi. Folia enim ad Lupiria aut Hellebori nigri modum ex pluribus foliolis digitatim dispolitis, aut ex fummitate pediculi, quali ex eodem centro egressis componentur] ejuscem ferè viriditatis cum Pæonæ folio. Flesculos fert flavo-pallidos, pentapetalos, multis staminibus luteis in medio: Semen autem Ricini semini simile, sed inutile. Radicem Pastinacæ haud diffimilem producit, quæ lacteum trahens succum ab oculis prorumpentibus, è trunci internodiis natis hoc liquore egregiè intumescit.

HISTORIA PLANTARUM.

Terra minime glebola aut irrigua ut Canna saccharifera gaudet, sed sicca potius, sitiente & lerra minime gierona aux irrigua u Canna taccinaturia ganosti, rea nica pottus, intente & montola, atque in tuberculos, quafi a tabjes, egefta. Adeò humiditatas omnis inimica eft, ut aftivis duntaxat menfibus terra committi velit, idque locis apricis ac minimè umbrofis. Cum autem adeò acclive ac arenofum folum requiratur, malunt incolæ denfiffima demoliri nemora, demolita exureaccive ac arenotum notum requiratur, maium mocie usimumia centom nemora, demotita extre-re, esque arvis & fegetibis (Chees Luftanis) definare. Extra terram doobus vel tribus furculis germinant, qui ubi octavo, decimo arque duodecimo menfe liquefeere incipiunt pro femine funt. Hoe frugum noftratium diferimine, quod Mandihocæ nihil de fructu decedat ad fui propagationem, roo, ringuat instruain continuare que accession de la management de la man

Tres hujus plantæ trunci, frondibus ípoliati, figurâ propemodum pyramidali, haud profundê fimul terræ grumis, trium circiter pedum inter se distantia inseruntur, prominentésque ad palmæ altitudinem fuperius se invicem amplectuntur. Qui foliis licet denudati, novis tamen illico vestiuntur, nec quic-

quam radix inde detrimenti patitur, modò caulis integer & illassus maneat.

Dignitate & mole excellit Mandiboca, fi anni terraque temperies ficca fuerit. Tum enim qualibet radix sesquipedem, vel duos,, interdum etiam tres pedes longa evadit, crassitiem habens brachii

vel etiam cruris humani quando fatis adoleverit.

Ratio habenda, ut ager à zizaniis, quar valde suppullulant, ter quaterve repurgatur, donce plantæ adoleverint, ad octo numirum vel decem mensum spatium. Matunitatem affectuæ radices, quod annuo circiter à plantatione fieri folet spatio, ad tertium vix sub terra durant : altero tamen plerunq. anno pars illarum putrescit & corrumpitur: ideò ad summum linquuntur annuo spatio, & de novo per taleas plantantur. Ingruente nimiæ humiditatis necessitate exscindi statim postulat sexmensibus ante justa maturitatis tempus.

Mandiba que vocatur Mandiibumana, omnium citissimè crescit & maturescit, atque optima indè conficieur farina. Hac planta maxime gaudet solo arenoso, & magis ambusto quam reliqua. Primaria omnium, ínque quotidiano usu & lucro producitur promiscue in quavis terra, vocaturo, Man-

1684

É terra evulle radices vix per triduum durant, etiam si fideliter horreis recondantur. Mundatæ & à cortice, quem tenuissimum habent, liberatæ, molæ trusatili, à duobus hominibus circumactæ admoventur, ferrique cuípide conteruntur, & contusarum radicum farinam excipit alveus. Rasura deinceps torculari vel prelo subjicitur, quo magna vi humor ille superfluus & noxius exprimitur; ut ficca atque absque ulla humiditate maneat. Mox cribro Urupeba dicto percolatur. Exinde planefacto fictili aut aneo injicitur, in quo substructo igne circumagitatur tantisper donec coquatur. Semicocta verò & adhuc mollis esculenta est, & vocatur Farinha relada, quod est, Farina cocta non exficcata. Reliquum quod superest, & reservare volunt, supra majorem vel minorem ignem pro arbitrio miscent, atque exactè siccant. Farina enim hæc quò plus exsiccata & excocta cò durabilior est. Optime tamen siccata & sideliter ab aere defensa, ultra annum vix servari potest; nam si vel levissima uligo eum infecerit corrumpitur, unde non parvam militum stragem in castris excitatam vidi. Quapropter nostri Barbaros imitati eam in bolos, quos vocant Bejus, pastillos & liba cogunt,

supérque craticulas modico igne induratam in penu aliquandiu recondunt.

Ex hoc frutice expresso manat liquor Manipuera barbaris dictus, qui vasi infusus post duas horas fundo adharescit: ex quo alia fi farina, melior priori, ac majori affuentia floris, quam cremorem de Tipisca vocant. Ex aqua farina in fundo subsidente bolos quoque conficiunt Tipisceto dictos, optimi faporis. Tum Gummi quoddam feu potius Amylum ex ea fit, arque eidem ului infervit. Hic liquor Manipuera, quòd dulcis fie faporis ab Animalibus avidiffime hauftus vi quadam venenata ea

Inquo: Mampuera, quod dulcis lis laporis ab Annailbus avicultime hautitis vi quadam venenata ca fladim extinguit: ex radice tamen non expeffins (quod mirum) cetrera animantia excepto homine nutrit. Praterea radice à fole exficcata alia fit farina & pollen albicans, imo & panis filigineus & bificoêtus, qualis è tritico (cui & fimillimus et) pinfitur. Hoc alimentum integrum & non comminutum pro jumentis & pecoribus, quibus in pabulum cedit, refervatur.

A vermibus & integris formicarum cohortubus hac planta miferè folet infeffari, magno agricolarum nocommodo: non folium folia arque caulem, fed ipfam quoque radicem depopulantur ferarum gregos & animalia domeltica. Ipfi Brafiliani, Æthiopes & noftratum non pauci hiquis planta folia arquat adob un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un contifa cord & propis condita pra chisks Ladwis appearant ados un continuo con amant adeò, ut contufa, cocta & proba condita pro cibis & Lactucis apponant; que in massam esformata Manicoba nuncupant Brafiliani.

Porro radix hac quatuor aut quinque dierum spatio in aqua macerata & emollita Mandiopiba dicitur, que affata maximè ab agreftiori Indorum & barbarorum multitudine expetitur & manducatur. E sedimento hujus consistentia Farina mollis notaque melioris conficitur, quam Brasilianis Vipeba,

Lusitani Farinha fresca cognominant.

Ex Mandihoca contufa, butyro & faccharo infignes fiunt boli vel paftæ ad edendum optimæ.

Pultis deniq, genus paratur ex Mandiopeba, quod nomen accepit Mingau petinga.

Mandiboca illa mollis, illis Puba, igni impolita exficcatur, exficcata appellatur Carimà. Ex hac Afri panem optima nota conficiunt, quem Musam, vel Angu, interdum Enfonde appellant. Omnium autem prastantissimum pultis genus condiunt, quod vocant Mingan de Carimà, cui aromatum loco momentum Piperis Brasiliensis, & sloris Nhambi admiscent, quod optimi cum sit saporis, santratique conducat, frequens in prandus effe folet, nec finavire fe wirer extifirmant, nifi hoc alimento utantur. Sanis aqué arque argie sjuffnodi pultes, emultiones, arque adeò prifanas faiuberrimas inde confectas exhibent. Tripoca fiquidem & Carima pota, vel Syrupi feccie cum aqua florum Auriacorum & pauxillo Sacchari exhibita antidoti loco plerunque est. Tipoca, fi multa lotione defacata atque exticata probè ab omni humiditate refervetur, tabidis & dylentericis ex arte propinata medetur. Febricitantes, animo deficientes, veneno infectos reflituit. Prater hac violento exercitio fractis vires recuperat, sudorésque immodicos compescit Prisana illius simplex. Qualcunque hamorrhagias, imprimis ex vulnere inflictas tum intus affumpta, tum emplaftri modo applicata coLib.XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

Ex Macaxera optimum fit vinum, serum lactis sapore referens. Mandihoca rasa vulneribus & ulceribus antiquis impofita ea mundificat atque attemperat.

Manipuera cocta craffescit pultis in modum, alimentóque convenienti existit. Quod si Oryzam & faccharum cum aqua destillata ex floribus Aurantiorum superinsundas conservæ gratissimæ formam induet, mutatoque nomine Marmelada de Mandioca appellatur.

Postremo illa species Macaxéra, præterquam quòd vicem farinæ prædictæ suppleat, igne etiam

affata abfque ulla alia praparatione comedium, ac Macapera appellatur.

A cateris radicibus abftinendum eft, quod prafens int venenum. Dantur enim quædam, quas cittis combuffers quàm ut virus fuum deponant, & ad edendum idonea reddantur. Quin ipfi indigenæ olim minus exercitati in separatione alimentosi & venenosi, aliquoties mortem oppetierunt, nunc eruditiores facti, non folum illis pracipuo existit vita sustentaculo, sed omnibus Europais in America degentibus: ídque pani triticeo præferre non verentur licet minoris habeatur nutrimenti.

Æthiopes & Brafiliani inter edendum pugnos farinæ plenos in os injiciunt, ut manu quoque ab recunques co prantant inter cuentum pugnos tamas pienos in os injuduri, ut mand quoque an ore longuis remota vix tamen mica pereat. Rarò aut parum inter prandendum post utuntur, quod farina aquam nimis imbiba & ftomachum inflet. Cum aratrum ejudque ulus hie ignoretur, & improbi ac multijugi laboris tædia declinent, facilem hanc & minus ærumnolam ægriculturam, tam vitz ac rei familiari tuende, quàm ari corradendo egregiè adhuc amplectuntur. Quippe unius dun-taxat mancipii industria & labore centum tuberculos [monticulos] aliquando unius diei decursu abfolyunt. Hujus autem farinz una, quz viginti cantharos nostrates continet, aut sesqui Alkeira, h.e. modius unus aut sesqui homini robusto & laborioso in mensem integrum plerunque sufficit. Quem modium fex, aut sequen nomuni rooutro & taoorioto in incinient miegium pierintique iniuniti. Cuent modium fex, aut septem, aut ad iummum octo solidis comparaveris. Recheforius unum terra jugerum bac radice plantatum plaribus personia alenda sufficere serbiti quam tria optimo frumento sata.

Hac sunt que usu & sedula in hanc radicem inquisitione à rusticis & experientia propria resci-

fcere potuit Gulielmus Pifo.

scere poutse Guitteinus Filo.
Câm autem qu'e bujus farine tam latè pateat, ut non pauciores ed mortales vescantur quam frumento ipso,
vassissimi nempe orbis Americani plerique incole, integram ejus bissariam bue transcribere non pigui t; presertim câm alierum miniu accurata bissariam de descriptiones conferendi & examinandi labore de tadio nos leves.
Alterius achnec Mandiboce spivestris meminit; ejusque iconem exhibet Psso, quam fruticem arbo-

rescentem vocat, caterum sativa simillimam, si caulem & folia consideres, verum dignitate longè

Notandum autem quod omnium qui de Mandihoca scripserunt consensu succus è radice expresfus omnibus animalibus venenum est præsentaneum; postquam tamen 24 horas steterit qualitatem fuam malignam & perniciofam amittit.

CAP. XVI.

1. Guaiacum Ger. Guaiacum feve Lignum sanctum Park. Guaiacum magua matrice C. B. Fru-ctus Guaiaci putatus & folia J. B.

Anc arborem plenè & accuratè descripsir Jo. Terrentius Lyriceus, notie in Res Medic. N. Hispan. Fr. Hernandez, i aque idicirco ejus descripcionem mutuabimur.

Gangacam est arbor Juglandis vel llicis magnitudine, cujus correx colore extrinsecus cinericeo, Betula similis permixirs tamen multis maculis viridibus, intrinsecus verò sibruber, non admodum densita, sel immodicè durus, crassificadinis mempe semidigialis; is ligno recenter caso adeò simiter harret ut vix terro separari queat, progressi verò temporis facile legiungitur.

Lignum in extremis colore qui in Buxo internè nigrescente conspicitur, & meditullium ejus est maximum, totúmque adeò lignum folendida quadam donatum duritie.

Pinguitudo ejus refinaceum quid spirat, uriturq, odore non insuavi, & ab accenso gummi profluit, quod prædurum eft ubi refrixerit.

Pondus ejus quale nulli præterea ligno; nulla ejus quantumvis minima pars in aqua fluitat, fed mergitur continuò & fibhfuir, unde lignum est fortissimum, quod duritie omne robur superat, & idcirco quam minime hiat, nea, facile videas quòd rimas traxerit.

Sapor non ingratus, amarus statim, cum acrimonia miti palatum ac fauces compungens, qui se-

Decochum eins and real training som action and pattern training training training some parties mel cognitive uniquam errare finit emptorem in cognoGerado.

Decochum eins arlate ultra tertium diem non perdurat. Folium craffum, parvum, durum, viride, multis venis ditinetum, quidam Arbuto comparant, ali Buxo; in ramo fitum habet ex opposito alterius, ut in Siliqua vel Lentifico videre est quaerena vel fena ad medium nervum adnexa.

Flores multi, quasi umbellam vel corymbum constituentes, pediculis viridibus insistunt pallidè lutei hexapetali, multis è medio staminibus prodeuntibus; in quorum medio rudimentum fructus

Bursam pastoris effigie refert.

Fructus à quibusdam Castaneis, ab aliis Prunis similis refereur, duobus Lupinis sibi conjunctis, aliganter referentibus; leviffima porro diftractione unum ab altero, ficut & Aceris fructus, dividitur.

Longitudo est transversi digiti, latitudo paulò minor; color totius corii castaneus aliquantulum corrugatus Pruni instar. In conjunctione cum altero fructu membrana est, densitate, odore, duritie persimilis et que Juglandis semen bifariàm dividit. Corium externum corrugatum mollius est, internum verò nucis interno putaminum duritie & colore respondet.

Nucleus intus conclusus colore & variis venarum ductibus Nuci myristica vel Buxi radici admodum fimilis. Hunc fi diu in ore volvas pulpam quandam abradis que acrimoniam manifestam

D d d d d d d

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

1687

linguæ imprimit, & nucleus in recenti truchu manet coloris caftanei, in aliis verò omnino niger. Nucleum fi fecundum longitudinem finaka, duritiem Dactylorum offendes, torúnuq, offeum, flavum in recente, cinereum in obsoleto. Alba autem linea transversim parallelas totum pertranse-

vum in recente, cancreum in oonoicco. Anor autem unea transvenim paralleles totum pertranle-unt, ut admodum eleganter Lyncurium five Bellennitem radiis & filendore referat. In medio ejus concaviras eft longa à fummo ad imum pertingens, fed fine ulla ferè latitudine, qualis in Euonymo estam confipieitur, ubi femnis duo ovalia fed plana, viridia quali foliola fejuncha in fimmo unitunty, eòfique extrodium versus componunt, ad modum planè Euonymi, nifi quòd cor in Euonymo versus pediculum fit constitutum.

Crescut hac arbor in Hispaniola, Jamayca, & in Continentis regione Nagrando dicta tanta copia

ut numero superent Pinus Hispania.

Guaiacum propemodum fine matrice C. B. Lignum Santium Terrentio & aliu. Guaiaci ge-nus alterum, quod Lignum Santium, illo prassantius, & ex insula S. Joannus de portu divotte affertur, quo maxime utuntur. Monard.

Arbor est admodum fimilis Guaiaco, sed minor, magnitudine Populi, stipitibus magis spinosis: cortex magis quam Guaiaci pultulolus, cartera fimilis, cinereus maculílq, conspersus, intrinsecus verò obscure rubet, & in recenti ligno etiam facile separatur.

Lignum à Guaiaco differt meditullio, quod in hoc est parvum & in ramis nullum. Ipsius ligni color magis albicat, & ad luteum quendam colorem vergit; meditullium porrò nigrum ad viride

inclinat evidenter, imò cyaneum est in viridi. Tractanti nullus odor occurrit, amulatur tamen Guaiaci odorem, ut in decocto & oleo ejus deftillato patet, qui tamen in integro non percipitur, adeò terreis partibus permixta eft, ut ne ab in-flammato quidem nifi parum admodum defluat, cùm tamen per deftillationem plus det quam à

Guaiaco extrahatur.

Pondus Guaiaco idem est, æquè enim citò in aqua subsidit. Sapor amarus, sed acrimonia longè major & evidentior, adeò ut amaritudo ab hac oppressa non statim percipiatur, ideóque Piperis instar fauces pungit, mordicat, & pulvis ejus naribus inditus sternutamenta ciet, unde longè ab incolis ob vires Guaiaco prafertur tum in curanda Lue Venerea, tum in multis aliis morbis, quamvis immoderato ufu nimium calefaciat. Decoctum ejus & amarius est & magis odorum quam Guaiaci, & intensiùs flavet.

Folia exigua, Rutaceis paulò majora, Lentisci modo bina ex adverso posita & ità ordinata sunt, ut

nullum fit impar in extremo.

Flor Vince-pervince admodum fimilis eft colore & figura, fed fine aliqua longitudine, ejufq, foliola quafi duplicata fibi superposita apparent.

Nascitur copiosè in insula S. Joannis de portu ricco. J. Terrentius arbores hasce specie differre concludit, licet genere proximo conveniant.

Notat C. Bauhinus hoc genus in plura alia genera dividi, eò quòd non unum colorem ha-beat; quoddam enim nigricat, quoddam etiam spadiceo colore flavescit, quoddam praterea omnes istos colores discretos habet: Quare Manardus & ex eo Matthiolus tria genera notarunt, qua licet colore, magnitudine & pondere inter se discrepent, unius tamen esse arboris, contra quam Fallopius credidit. Matthiolus statuit; & causam refert in ligni maturitatem, quo enim maturius eò nigrius, & quanto minus adoleverit tanto magis albicare afferit. Probatur maxime quod ruffum, spadiceum, flavum, lividúmque colores fimul mixtos habet.

In lue Venerea curanda nullum est medicamentum decocto Guaiaci præstantius aut certius. Nam fi ut decet procedat curatio, suóque tempore decoctum illud propinetur, certiffimum est huic morbo sanitatem perfectam adferri; nec recidivam pati qui fimili lue laborabat, modò in idem cœnum se

non provolvat denuo.

Vires.

Convenit item hydropicis, afthmaticis, epilepticis, morbis veficæ & renum, doloribus juncturarum, omnibus morbis ab humoribus frigidis & flatibus procedentibus & diuturnis, quibus inutilia fuerunt

ordinaria medicamenta, præfertim fi morbum Gallicum subsequantur. Monard.

Usum decocti in curanda L.V. Hispani ab Indis edocti sunt. Magnis doloribus morbi Gallici (quem ab Inda muliere contraxerat) Hispanus quidam torquebatur : ejus famulus Indus, in illa provincia medicum agens, aquam Guaiaci propinavit, qua non folum magnis illis cruciatibus li-beravit, sed pristina sanitati cum restituit. Hujus exemplo plurimi alii Hispani simili morbo intecti curati funt. Unde brevi per totam Hispaniam & universam orbem ejusmodi cura evulgata est.

Morbus iste India Occidentali familiaristimus & endemius in hunc modum in Europam propa-

gatus tertur.

Anno 1493. co bello quod Neapoli geltum est à Rege Hispania: adversus Regem Gallia: cognomento magno capite Christoph Columbus, ex prima illa profectione, quam Novi Orbis inquirendi causă liscoperat, redit; & detecties Dominici alifique infulis, inde Neapolin (ubi tum Rex Catholicus era pace cum Gallo facta) viros & mulieres deduxit. Commeantibus ultro citroque exercicibus, Hispani primum cum Indicis mulieribus, & Indicum Hispanics consultantem habuerunt; deinde in Estable & Generale fondit hea muliere and many actionaria activated a Callos & Generale muliere and many activated activated in the case muliere professional activated and callos & Generale muliere and callos & deinde in Italos & Germanos serpsit hoc malum; postremò enam ad Gallos & sic per universum

Initio varia sortitus est nomina, Hispani putantes se à Gallis contagium haussisse Gallicum morbum nuncupârunt; Galli existimantes se Neapoli eum consecutos Neapolitanum vocârunt; Germani ab Hilpanorum contubernio hanc scabiem ad se manâsse videntes scabiem Hispanicam appellârunt. Alu rectiffimo nomine Serpiginem Indicam eum vocârunt, inde enim prima hujus mali origo. Frustra etiam de causa & origine hujus morbi à medicis tunc temporis disceptatum est.

Decoctum parandi modum & methodum eo utendi ad morbi hujus curationem non pigebit è

Monardis historia huc transcribere.

Ligni minutim concisi aut ejus scobis 5 xij. corticis ejustem Ligni contust 3 ij. in sex aquæ sextariis macerantur fictili novo, aliquantulum capaciore, 24 horarum spatio : fictili bene obturato lento & luculento igne coquantur ad quatuor aqua fextariorum confumptionem. Cocta aqua refrigeratur, colatur, & fictili novo affervatur. Statim supra idem lignum quod decoctum fuerat injiciantur denuo octo alii aquæ fextarii, coquantúrque ad duorum confumptionem: coletur hæc aqua, &c feorfim affervetur. Sumitur autem hoc modo.

Infirmus purgato corpore ex medici confilio cubiculum deligit apricum, quo neque aer, neque frigus penetrare potest. Lectum ingressus diluculo aque prioris calide 3 x. sumat, & egregie operiatur ut sudare possit duarum horarum spatio: deinde sudore absterso linteamina mutet, & indusium calefactum induat: quatuor deinde post horisuvæ passæ illi dabuntur & Amygdalæ, panisque biscoctus, neque affluenter, neque parce, & de aqua fecunda bibet quantum fatis erit, etiam interdiu. Octo horis poftquam comederie ex priore aqua calente denuo uncias decem hauriat, sudabit iteni duabus horis & a fudore uti superius mundabitur. Una post sudorem hora de instem passis, Amygdalis & pane biscocto cœnabit, & ex aqua secunda bibet. Servabitur hic ordo quindecim diebus priooribus nifi vires nimium collabantur, quia eo cafu etiam præter fupradiéta pullus gallinaceus affus concedetur. In minus robustis, qui extremam illam victus rationem ferre nequeunt novem des sufficient. quibus elapsis pullus exiguus assus similiter concedetur. Si verò æger adeò tenui est valetudine,ut præquibus elapfis pullus exiguus aftus imiliter concedetur. Si verò ager adeò tenni elt vaictudine, ut pradictam iffam victòs rationem nullo modo ferre poffic, abi mitto pullus gallinaceus exigus ilif dabium,
cibi quantitatem fenfim augendo. Elapfis 15 debus, 1619 purgabitur 37x. pulper Caffir fiftule per critrum tranfiniffe, aut alio ilimili medicamento, 80 edi et enuiorem aquam tiva fecunda decoctionis
bibet: 17. die ad priorem ordinem redibit, fumétque manê 80 velperi aquam prioris decoctionis, fudabit, eddémque victús ratione uteur, nif quòd pulli loco dimutiam gallinam edere poterti, 80 tibi
finem dixtx alequanto plus; etimque victús rationem ad vigefimum utque duem producet, quo temcasa callina de la complexió de pore per cubiculum veltirus & bene amictus ambulare poterit. Quibus elapís denuò purgabitur, & per alios 40 dies aquam bibet, felectiffimam victús rationem observando in rebus non paturalibus, mulieribus abstinendo & vino, cujus loco simplicem ejustem ligni aquam, aut si am fattidat aquam in qua Anisum & Fœniculum decocta sunt bibet, eritque cœna lobria & sine carnibus. Hæc, inquit, methodus Luem cujuscunque sit generis radicitus extirpat. Alii aliter sentiunt, neque hanc pestem absque ope Hydrargyri extirpati posse affirmant, si penitius radices egerit.

Caterum de praparatione Decocti Guaiaci ejusque utendi ratione in curanda Lue Venerea confulantur Fernelius aliíque medici.

C. Bauhinus Guaiacum cujus ramulum cum floribus & fructibus pingit Clufius notis ad Monardem à duobus prædictis distinctum facit, & titulo Guaiaci foliis Lentisci proponit: quam recte ipse vi-

Palmæ sanctæ similis arbor J. B. Guaiaco occiduo similis arbor Park.

Hujus furculi quos habuit Lobelius rami erant arboris grandioris, recti, cortice arboris Judz. folio Citri, carnofo, nudo, Lauro latiore, breviore, nervofo, horum in fummis hærent folliculi pallidi, coriacei, circinatæ rotunditatis, admodum comprelli, nummo Coronæ Gallicæ pares; quorum medio infunt femina Lentis effigie & colore, compressiora, gustu amaricante.

Hanc C. Bauhinus Guaiací fui fecundi feu Guaiací propemodum fine matrice fynonymam facit.

Palum sanctum Indiæ Occiduæ Ad. Lob. Park. Guaiacum Orientale C. B.

Species est hac à Guaiaco diversa, quamvis similis, nempe non vasta ut Fraxinus, sed minor & ei concolor cortice: folia cujulmodi Plantago, fed craffiora, minora, pinguiora, breviora: fructus Iuglandis magnitudine, alvo fubducenda idoneus.

CAP. XVII.

Andira vulgo Angelyn Pilonis Marcgrav. Arbor nucifera Brasiliensis, fructu ovi figura & magni-

Ux species sub nomine Angelyn in nemoribus conspiciuntur. Utraque externa facie inter for intiles, fed internal qualitate multim differentes, qua facili utique dignolicuntur, quod alterius correx, lignum, & fructus amariffini fint, inflat Aloes; altera major nullius marifetti fit faporis, ex cujus truchibus fera pinguelcunt. Urraque ligno el duro, & ca deses fabricandas apro, utraque corrice cinerco, folis Lauri fimilibus, fed minoribus, oculis feu gemmis nigricantibus, apro, utraque corrice cinerco, folis Lauri fimilibus, fed minoribus, oculis feu gemmis nigricantibus, apro, intraduc contre chieres, rota Latit riminus, let minoris soulis tea genins ingreamous, e de quibus plurimi forer fragrantes, copulari, purpareo & coeruleo colore infignes, prorumpunt. Fructum profert ori figură & magnitudine [figură] juglandis, ovi gallinacei magnitudine Marcgr.] primo faturate viridem, fed mox nigrefeentem, qui uno latere quali faturam monfrat.

Fracto duro putamine nucleus apparet ex albo flavefeens, amaricantis & ingrati faporis cum ad. Virea. frictione quadam, cujus pulvis ventris lumbricos expugnat, e à tamen cautione, ut infra ferupuli

pondus exhibeatur, ne medicamentum in venenum abeat.

Ddddddd 2

SECTIO

I ocus.

Tempus

Vires.

SECTIO SECUNDA.

De Arboribus Fructu suco Bacciferis.

CAP. L

De Lauro.

Aurus, unde Laurea (inquit Voffius) Gracum videri posset. Nam apud Hesychium le-Aurus, unde Laurea (inqui voltus) i Grecum videri polite. Nam apud Helychium le-gas Augus viu skeino. Sed fi à Grecis, portus putem effe à Pergas voce skers, que idem fignabat, Helych. Adem skem i Ilipzale. Sin Latinis originem debet, fortaffe erat à levo, id est, perço, nam faquinis pargenti balet potsfatem. Vel, si Veteres potitis audiendi, priis fuit Laudus, estque et à laude. Servius ad Ecolog. 8. Cur tamen triumplantes Lauro coronatur hee ratio off, quotiam part Vetera à laude habiti vomen, nam Laudum diecham. Nec tantum laudum pro laure, cold & pro laures olim laudesm vel ludeam dixerunt.

Δάφτ Erymologo quad hasedsm vel ludeam dixerunt.

λώρα Erymologo quad hasedsm delun, hoc eft or πλ διώλω φώνδα, quia nempe καθ καινόδα, quod Erymon non improbat Voffius, apud quem plura vide.

Laurus Ger. J. B. vulgaris C. B. major sive latifolia Park. an minor ejusdem? The common Ban:træ.

Laurus plerumque multis stolonibus luxuriat, vel mediocris arboris altitudinem affecuta, alioqui terti, neueriacinquamicino munes, mapros, ana Lacocino mavericentes I munto in mento apret-bus: guibus fincedunt bacca, Cerafiis minoribus pares, oblongas, color primium viridi, ubi matu-ruenint nigras, que filo cortice tenui nucleum bifidum callofum ac durum, cum aliqua acrimonia amarum ac pinguem claudunt.

amarum ac pinguem ciaudunt.

Lauts (inquir C. Bauhinus) quædam floret tantum, flore copiolo, racemolo, (uvam Theophraftus vocat) & frueðum non fert; alia frueðum fert, in quo etam differenta: alterius in rotundo modice oblongus eft: alterius oblongus, gracilis, & utrinque ovato mucrone turbinatus. Laurum fullmine non ici veteribus persafum fuir. Hinc Tiberius Imp, qui tonitrua præter modum expavir servente gracing menus. paparum por laurare company controllarium menus. tulmine non ici veteribus pertualum tuit. Hinc i liberius Imp, qui tonitrua prater modum expavit & exborruit, tonante cedo, contra fulminum metus, nunquam non Lauream coronam capite ge-favit. Verhim quàm hote fallium & Imperitiiola credulicate fundatum experientia quam adtert La-favit. Verhim quàm hote fallium èt liberio de Caftro fulmine iche luciuner, ochendit. Eadem Imperitiione nitituri observatio illa de creptiru quem folia & virge Lauri inter urendum edunt. Nam fi crepuiffent abunde ac fonantiis haud dubie portendi felicem eventum rebantur; quòd facuti de la designit exit interior & insuficializm.

Laurum Apollini facram inde fabulantur poeta: quòd virgo Daphne quam deperibat in hanc arborem converfa eft. Vide Ovid. Metamorph. 1.

Triumphantes apud Romanos coronam Lauream gestabant, vel Lauri ramum dextra tenebant.

Sed & aliter præterquam in triumphis etiam victoriæ nuncia fuit Laurus: nam & tabernacula, & falces, & litera, & naves militimque icala, lancæ, pila Lauro in eam fignificationem adornata funt, ut & Plinius affirmat, & Ebrodunenfis historiæ auctores adduchs exemplis oftendunt.

Laurus cœli frigidioris impatiens est, minus tamen quam Myrtus. In Germania, Anglia, Gallia Laurus com ringuioris impatiens ent, minus camen quant Myrus. In Germania, Angira, Galliz & Belgio nonnifi fata & diligenter culta provenit. Quòd fi in Germania hyeme tegenda & hyenocaulto refervanda eft, rechè cribit Turnerus in Anglia felicius adoleforre, virereque quàm in Germania; apud nos enim eam curam & tutelam non requirir, fed intecta & fub dio relicta hyenocaulto reference de la compania. mem, nili præter solitum aspera sit, facile tolerat. Quod si quando frigore perusta & corrupta sit à radice denuo repullulat.

In Italia spontaneam observavimus non infrequentem in sylvis & sepibus. In monte Atho ingentes & præakæ Lauri spontanee nascentes ardorem Solis omni tempore reprimint, teste Bellonio, qui quinque species in Gracia notavit: quem consule pro usu olei baccarum apud Monachos.

Floret Martio & April. Bacce neutrantur fub finem Autumni cum Olivis, & nin decerpantur per totam hyemem ad ver ulque in arbore harent.

Laurus excalefactoriam [emollientémque Diose desiccantem Gal.] naturam habet, & foliis, & cortice, & baccis. Itaque decoctum ex his, maxime è foliis, insessiu vulva ac vesica vitiis convenit. Virentia folia trita & tillita vesparum, crabonimque a apum, item serpentum venenis resistant, maxime Sepis, Dipladis & Viperæ. [Profunt & menssibus feminarum cum oleo cocta Pim.] cum polenta autem que tenera funt trita ad inflammationes oculorum, cum Ruta testium, cum Rosa-

ceo capitis dolores, aut cum Irino. Non temere utendum folius Lauri existimat 1. B. in instammationibus oculorum & testium, aut etiam in capitis doloribus, pro inflammationibus ergo inflationes legi mallet. Eadem profunt suspiriis trita cum melle. Cortex radicis cavendus gravidis. Ipsa radix calculos rumpit, jecinori prodest tribus obolis in vino odorato pota. Folia verò pota stomachum gravant, & vomitiones movent. In Graco Dioscor. legitur το ερώτη τον ερίωσερ, id est, mitigat, pro quo legit Cornar. βαρμών, i.e. gravat. Sanè in alterutro membro clausille errorem subesse ottendit corum inter fe repugnantia. Verum is J.B. judicio, non in primo, fed potius in postremo. Certum enim, inquit, est tum experientia, tum ex Galeno, Laurum aromaticam esse totam, & antaricamtem cum nonnulla adifrictione, hepati amicam, qualia ventriculum tantum abeft ut fubvertant, ut nauseabundum corroborent potius: hinc Lauri folia à Recentioribus non raio cum nonnullis cibariis, præfertim pilcibus coquuntur: nec ulla inde naufea accedit, fed cibus iftis conditas fapidior ac ventriculo gratior redditur; unde wie vocem in textum irrepfiffe & expungendem effe, Plinium autem corrupto codice ulum existimat. Verum nos Plinium Dioscoridi saltem convum, si non antiquiorem, alibi ex Salmafio oftendimus; proinde Plinium & Diofcoridem ex alio antiquiore autoro qua cadem habent exferipfiffe, ideoque cum in facultate illa vomitus movendi Plinius & Diofcoi ides confentiant, posterius clausula membrum proculdubio sanum est, prius corrupcum & Dioleoridae contentant, ponerus catatua menorum procundumo tanum ett, prius corrupcium & per illud emendandum, ut receb fecit Cornarius: five verum fit folia vomitum movere, five il res vera refutet. Cafp. Hofmannus propofita quaftione, conferântue an ladam ventriculum, relpondet, Tor autoritates facium, ut credam hoe pofierus potitis. Ideò cum Marc. Vergil. & Cornario pro κενώνα apud Dioleoridem lego βαρώνα. Pergunt Diole. & Plin.

Baccar magis quam folia calefacium, menles trahunt appofita tritæ, vel potæ. In eclegmate tritæ cum melle aut palio profunt tabi, orthopnææ & pectoris rheumatifmis; tuffi veteri detracho cortice in vino potæ: nam & concoquum Pruitam & extrahum *Pin.* Noftra ætas non ad pulmonis & pectoris morbos baccis utitur, fed ad ventriculi, jecinoris, lienis & veficæ affectus tum baccas tum folia exhibet: refrigeratum ventriculum concalfaciunt; concoctionem crudorum humorum pro-movent, languentem appetitum excitant, cibi fastidium pellunt; jecinoris ac lienis obstructiones aperiunt, urinas cient, menses movent, & ad secundarum expulsionem faciunt. J. B. Ad juvandum partum deglutiantur septem bacca: Lauriante somnum. Chesman. Contra scorpionum seus ex vino bibuntur, & vitiligines emaculant : [Addit Plinius, Epinychidas ex oleo illitæ, & lentigines & ulcera manantia & ulcera oris, & furfures. Cutis pruriginem fuccus baccarum emendat & phthiriafin.] Expressus ex iis succus aurium doloribus auditusque gravitati auxiliatur cum vino vetere & rosaczo instillatus. [Perunctos eo fugiunt venenata omnia. Prodest contra ictus & potus bacca cum vino screentibus & scorpionibus & araneis refistunt. Ex oleo & aceto illinuntur & lieni & jecinori, gangranis cum melle. Et in fatigatione etiam aut perfrictione succo eo perungi nitro adjecto prodest. Sunt qui celeritati partus multum conferre putant radicem acetabuli mensura in aqua potam, efficaciùs recentem quàm aridam] Dioscoridi cortex radicis calculos rumpit, partus necat & hepaticis prodest tribus obolis in vino odorato potus. [In remedio uva jacentis quadrantem pondo baccarum foliorumve decoqui in aquæ fextariis tribus ad tertias, cámque calidam gargarizare con-

Laurus folia trita olfactáque subinde pestilentiæ contagia prohibent, tantò magis si & urantur! Hinc Commodus Imperator, Herodiano tradente, tempore peftis, confulentibus medicis, ad loca Hint Commodus imperator, rierousano causeire, temporo petros, continentos incates, ao oca-Lauris abundantia laureatus fecestis. Herba enim perpetuo virentes, autoribus S. Grembr, Cardilacio aliifique Helmontianis, funt pestis alexiteria, corrupcioni refissunt, seque defendant contra aftum & frigus, unde nobis plane fignavir Deus, illas plantas perennes semper este ad manum pro quotidiano ufu generis humani, continent enim in fe ballamum, omnis corruptionis propugnatorem.

Adversus boum coriaginem, tradente Colum. proderit Laurum decoquere, & câ calida terga fovere, multóque oleo & vino confestim subigere, atque per omnes partes apprehendere & attrahere pellem; idque optime sub dio Sole fervente.

Medicamenta varia ad Lachrymas Oculorum, Ambustionem, Aurium gravitatem & sonos, Coli?

Medicamenta varia ad Lacin yinas Octaorum, Announcinem, Announ gravitatem ce ionos, Con-cam, Uvular elaxationem, urinar etentionem, partum facilitandum, capitis dolorem, hemicraniam, è baccis aut foliis Lauri partata vide apud J. Bauhinum Hift, plant. lib. 4. c. 1. p. 414. Olei Laurini multiplicis mentio fit à Veteribus & Recentioribus. Alliud è baccis recentibus con-

tufis exprimitur, aliud è baccis contufis vel etiam integris, in aqua fervente bullitis: oleum aqua fupernatans in vafa colligitur. Aliud per destillationem elicitur fic, R Bacc. tbij. contusis super affunde aquæ tepidæ fbiij vel iv. Postquam aliquandiu steterint destilla per Alembicum vel Vesicam. Sic prodibunit oleum & aqua per tritorium separanda.

Dicitur criam oleum Laurinum quod fit è foliis aut baccis Lauri in oleo omphacino decoctis

Olco Laurino vis inest excalfaciendi, emolliendi, spiracula venarum aperiendi, & lassitudines discutiendi. Quin & malis nervorum omnibus, doloribus aurium ac destillationibus confert : renum vero vitio ex frigore contracto laborantibus illium eft præftantifimum, & maximé fiquid alhud utile. Ob vim eus excaliactoriam Paralyfi, Spalmo, ifchiadris fugillatis, capitis doloribus inveteratis, defiliationibus, auribus in calve Punici calchactum illinitur. Colo dolenti clyftere infulum mirê prodeft, ut & horrori febrili. Verum in calidis & biliofis temperaturis ab eo abfunendum. Vermes

& pediculos tam agreftes, quam domefticos & lendes enecat [Imb bot facit oleum quodumque] In genere utile est in affectibus frigidis maxime exterius illitum; unus sumptum nauseum moyet. Schroderus de oleo stillat. hac habet. Discutit insigniter flatus & ventositates, praccipuè in spasmis gravidarum, ut & in colica. Siderata membra illitu restituit, auribus inditum dolores compelcit, auditumque confortat, delet impetigines, lentigines & quascunque faciei maculas. Denique ichorofis capitis doloribus medetur: phthiriafin & tineas curat.

Emplastrum Laurinum ad Hydropen, ad dolores à flatibus aut causa frigida ortos, dolorémque

Electuarium etjam de baccis Lauri flatus diffipat.

Ddddddd 2

Vires.

1601

Si Lauri exficeate ramus ramo frequenter confricetur, fuperalperlo fulphuris pulvere ignis flatim exfilier; quod mirum, cum Lauri lignumllere & foongiofum fit. Sed mihil Hodera præflantus que eximet, que terat Lauro. Plin. cum attritio utriulque fit, que teratur, que terat perinde eff, ut

nonsquinem viocum. In Catalogo Horti Academici Lugduno-Batavi à D. Hermanno edito has Lauri species seu va-

1. Laurus Indica Aldini. Laurus Regia Hort. Regis Paris. Hanc nonnulli Persex arbori Clus. rietates invenio. eandem esse volunt. Laurus cujus cortex Cassa lignez assimilatur Park.

2. Laurus latifolia, maturies Dioscor. C. B.

3. Laurus vulgaris C. B. & aliorum.

4. Laur. vulgar. folio undulato Hort. Reg. Par. 5. Laur. tenuifol. mas Tab.

In Tho. Bartholini Act. Medic. Ann. 1673. inter Plantas à M. Stolle Hafniam allatus à Pro-

mont. Bonæ Spei invenio.

Laurum Africanam serratis foliis: cujus folium Londino ad me misit D. Tancr. Rebinson. Erat id Laurum Anticatam icataus tolins. All Education of the Amelium etam cylidden haboc ex munere D. Petriver. An Euonymo affinis Æthiopica femper virens fructu globofo feabro, folis Salicis rigidis ferratis Herman. H. Leyd. Lauro ferratæ odoratæ Stapelianæ fimilis inodora Cap. Bon. Spei Breyn.

6. Bod. à Stapel habet Laurum ferratam odoratam.

Alia species Lauri inventur in Horto instructissimo Reverendissimi Episcopi Londinensis D. H. Compton, fub nomine Lauri Tulipifera baccis calyculatis, quam ingeniofifimus Vir D. Banifer transmitt è Virginià, solia ei integra, non tam virdia & crassa quam Lauro ceraso.

CAP. II.

Laurus Sylvestres seu Laurus-tini.

1. Laurus Sylvestris Corni famina foliis subbirsutis C.B. L. Tinus Lustranica caruleà bacca Park. Lauri Tini silvestris primum genus J. B. Tinns I. Clus.

Agnitudine Cornum fæminam aquat, virgásque habet oblongas, quadrangulas, ramosas; Filiz ordine distincta, perpetud gemina simul inter se adversa, magna, lata, Cornus fection Colin minæ folis pæne fimilia, ad Laurina tamen accedentia, perpetua, nigratia & folendentia, nullo odore & amaro sapore prædita cum nonnulla adstrictione. Summis ramis rimam pentapetalorum umbellas profert, candidorum & odoratorum. Deinde fructus succedit Myrti baccis paulo longior, planior, angulosus, cœrulei coloris elegantissimi.

Nascitur præruptis & lapidosis locis inter alios frutices, & in sepibus circa oppida Lustraniæ Montemor bo novo & Tomar, ubi cum suo flore & fructu collegit Clusius menle Novembri, tametsi

aliàs Julio & Augusto floreat, fructus Octobri maturus fit.

2. Laurus Sylvestris folis vienosis C.B. Tinus H. Clus Laurus Tinus alter vel 2. Clusis Park. Tinus altera J. B.

Eadem que superior altitudine affurgit, frequentioribus & firmioribus ramis, cortice ex rubro virescente tectis: circa quos folia superiore aliquantulum angustiora & oblongiora; pluribus venis diftincta fibi invicem opposita ut in priore. Flores extremis ramis etiam umbellatim nascuntur, colore nonnihil foras purpura(cente, minus odorati quam superioris: fructus etiam minor est, ple-

Uno duntaxat loco in Lustania quodam monasterio Pera-longa dicto locis incultis supra Ulyssipponem recens extrudto oblervavit Clufus fecundum picans & dende Batice mariams. Hugs iconem habet Gerardus fub Tirulo Lauri Tiri Lufitanicz. Lauri-Tiri fructum effe ficcum, Monococcum & umbilicatum observavit D. Sam, Doody: ideoque ad bacciferas umbilicatas fructu sicco re-

3. Laurm feboufris folio minore C.B. L. Tinus feboufris alter five terrius Park. Tinus III.

Arbusculæ magnitudine, minore est folio quam superiores, Laurino tamen latiore, Levi, nigricante, perpetuo, ramos ordine quodam per intervalla ambiente, ut in superioribus generibus. Umbellæ florum nonnihil foras purpuratcentium fummos ramos coronant; deinde fructus ex cœruleo

nigricans, lavis, minor quan in aliis. Bis plerumque floret, Vere & fiib hyemem.
In Italia circa Roman, Tybur & alibi frequens oritur. Obfervavimus estam in Sylva Valena roca Monchand. prope Monfpelum. Ego cum J. B. sento hanc speciem effe quam Lobelius in Adv. Laurun Tinum cœruled bacci vocat, & in Valena nemore Norbonz plurimam, & plerisque locis Ceti montis inter Cocciteras llices frequentem nasci scribit: quamvis C. Bauhinus & P. Magnol ad primum millione form.

Bacca degultata non fecus ac Mezereonis aut Laureola os & fauces inflammant, eo ardore & vehementia, ut nonnisi diuturno tempore aut lacte in ore detento leniri & mitigari possit: intro

Lib, XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

affumptæ purgant deorsum non lævi totius corporis perturbatione, auctore Parkiniono. Unde miror Lobelium scribere sturnos iisdem valde quam libenter vesci, turmatímque ad illas convolare.

4. Laurus Sylvestris Cretica Alpin. Exot. Park.

Nascitur in montanis Cretæ insulæ, pumila, fruticosa, ferens virgas oblongas, graciles, nigro cortice obductas, densis veluti nodulis inæqualiter utrinque & in medio positis insectas, ligno albo, duro, feréque guftu infipido præditas, utrinque ramulos producentes, breves, virgis plane fimiles, at graciliores, in quorum cacuminibus spectantur folia Lauri Sylveltris figurá, colore, crafficie atque duritie similia, sed paulò minora, in acutúmque desinentia, pediculis brevibus inhærentia, numero quinque aut sex, aut plura etiam simul in ramulorum cymis inordinatim posita, ferè omnino inodora, linguam excalefacientia cum levi adstrictione. Singuli verò ramuli habent unum aut duos aut tres breviffimos cauliculos, fubtiles, duros, lignosos, tribus vel quinque pediculis minimis præditos, fingulis fructum rotundum ferentibus, Piperis magnitudine, in tres partes Lathyridis modo diffectum, cortice tenui, rufo vestitum, cujus qualibet pars continet semen unicum albicans, oblongum, magnitudine & figura Tritico valde fimile, substantia fragili, non expers odoris gravis, gustu amarescens atque linguam excalfaciens. Ex foliorum, virgarum & quadantenus etiam fructuum cum Lauro Tino similitudine, Laurum Tinum seu sylvestrem meritò vocandum censuit Prosp. Alpinus. Usus in medicina nullus hactenus compertus. Conjecturas Alpini de viribus omitto.

CAP. III.

Coffee Frutex ex cujus Fruclu fit Potus.

Bon vel Ban arbor J. B. item Buna, Bunnu & Bunchos Arabum ejuschem. Bon arbor cum fructu suo Buna Park. Euonymo similis Ægyptiaca frustu baccis Lauri simili C.B. male Ægyptiacam, neque enim spontanea, neque culta in Ægypto invonitur, sed in Arabia selice tanúm. Bunnu Rauwolf. Buna ex qua in Alexandria fit potio Clus.

Rbor hæc (inquit Alpinus) cujus femina ex Arabia felice asportantur, Euonymo similis eft, foliis craffioribus, durioribus, viridioribus, perpetuóque virentibus. Nec flores, nec fructus describit. Vidisse se ait in viridario Halybei Turcz. Veslingius cum in Ægypto

rrucus ocienote. Violitie le air in viridario praipote i furca. Vellingius cum in Ægypo peregrinaretur in viridaris qua ibi accedere licuit arborem hane non amplius configevit.

M. Du Far Mercator Lugdunenfis qui tractatum de potu Coffe edidit, omnium qui de co foripri extant opimum, arborem lic breviter & imperfecté deferibit. Cerafos noftrates minores proxime refert, tum ramis & folia, tum magnitudine, fiquidem Arbufculz modum non excedit. Rami ejus tenues admodum funt, folia parva, folia feu compacta, fpiffa, viridia, qua fubro decidunt, rada fundita in abora multi se folias exceptional configeram magniturem enfant. Configeram formatical funditario particular funditario de professional configeram magniturem enfant. unde fructus in arbore nudi & solibus expositi ad perfectam maturitatem restant. Qualem ferat slorem à nemine traditum invenio.

Fructum fic describit J. Bauhinus, magnitudine æquat aut certè parum superat Ricini nostratis femen, olivari figură, una parte fulcatus, vel utraque, cortice exterior craftiere, njericante, interiore tenuiore, & quà nucleum fuedat rutilo, altera facie cinericea. Utroque cortice detracto nucleum comperimus durum, Dactyli officuli effigie, lacuna secundum longitudinem sulcatum, pallentis cinerei coloris, saporis amaricantis & ingrati. Ab umbilico ad oppositum nucronem oftendit gemina grana.

Rauwolfius fructum hunc in duobus locellis totidem grana flavescentia continere ait. Verum falfus est, non enim binis locellis distinctus est hic fructus, nec bina grana aut semina continet, sed num & finplex graum feu nucleum in binas valvas feu lobos, exteriore pare gibba, interiore qua committentur plana, & in medio per longitudinem fulcatos, fulci feu foffular labris margini-bifev introffun convolutis, ut finguli lobi feorim concham Veneream perbelle referant.

Ex his nucleis toftis, in pulverem redactis & aquá decochis tum Arabes, tum Ægyptii quin &

Ex his nucleis tothis, in pulverem reactis & aqua accoords turn reaces, turn reaces quarum aliquot mille, eodem teste, in una urbe Cayro habentur.

Utuntur autem hoc decocto, Alpino autore, ad roborandum ventriculum frigidiorem, adjuvandamque concoctionem, & non minus ad auferendas à viscenbus obstructiones, inque tumoribus hepatis & lienis frigidis, & antiquis obstructionibus. Uterum etiam excalfacit & ab obstructione liberat; unde in familiar une et apud omnes Ægyptias Arabáque mulieres; ut femper dum fluant menses, ipforum vacuationem, hujus decodi ferventis multum paullatina forbillantes adjuvent: ad promovendos etiam in quibus suppressi sunt usus hujus decocti, purgato corpore, multis diebus utilis eft.

uuis ett.
Pous Coffee celebratur maximè vi antihypnotica, ut nemo ferè fit ex ejus potatoribus qui virtutem ejus in fomno abigendo fatis efficacem in feipfo non fit expertus. Hujus phanomeni atiologiam quam reddit Clariff. Willifus, quoniam non ufque quaque mihi fatisfact, * apud ipfum re-**pharmateut.
quirendum omitto. Qua de ejus ulu oblevavit & pracepit adderibam. Hie potus communifilmo pation. Part. 1.
licet in ulu, ac in quibufdam cafibus apprime utilis & valde medicus fit, in aliis tamen forfan no 5xil. 7.c. 3.
virtus mumic felloristi exilit. Non ex ulusa solderature Coffee process simil medicus fit. xius aut minus falutaris existit. Nam ex vulgari observatione Coffee potatores nimii macilenti sepe-

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

numero, item paralyfi & Veneris impotentiae obnoxii evadant. Prior effectus ita frequens & patim, notus est, ut pluribus Coffre potum ideò tantum interdixerim, quòd ad macilentiam disponat. Quoad cerebri autem & nervoli generis affectus, existimo me ad eos interdum curandos hune potum adeò frequenter præscribere, ut non alius quispiam magis.

tum ageo requenter practicore, ut non and sumposit imago.

Profedò in agritudinibos 8 morbis plerique explaitics, viz. Cephalalgia, Vertigine, Lethargo,
Catariho, 8cc. ubi cum pleno corporis habitu et temperamento frigido aut minus calido, atque fan-Catarino, ecc. un cam peno or para manare companiamento rigado au mino camo, aque lati-guire aquofo adfint cerebrum humidius. & fipirituum Animalium feginites ac torpor, pout Cife fapè cum fructu fumitur: nam affidic hauftus urramque animæ partem miré clarificat & illuftrat, atque functionum omnium nebulas dispellit: verum è contra qui graciles, & temperamenti bilioaque runctionum ommant recours omponer verifice contra qui gracies, et emperament quio-fi aut melancholici fanguinem acrem & retorridum, cereprum calidins, & sprins shimales mini-nicitatos & trequietos habent, à potu ilto profus abfinere debent; utpore qui tum spiritus tum humores magis pervertit, & functionibus quibifque obcundis inhabiles profus fimulque impares reddit. Observavi enim multos spirituum copia haud satis uberi præditos, ac insuper cephalalgia.

reaut. Optervat cimit mass paraum opparaum and user praturo, a muger expanality, vertigin, palpitationi cordis obnoxios, artumque tremori aut flupori, a pout Grife illico detenius habitife quoad iftos affectus, & flatim in toto corpore languorem infolitum perfenific.

D. Dufour jam dictus in racham fuo fupra laudato de virbus & tuft pouts Grife magno cum judicio diffent, obfervationes & theories experimentis inadificans aut confirmans. Unlem practice different confirmations. puè ese ostendit in digettione ciborum prava, appetitu languido, alissque viscerum affectibus, quo in calu memorabilem inprimis historiam narrat de ejus effectu in Marchione de Crillon, à quodam Professore Monspeliensi sibi communicatam: praterea in Arthritide vaga scorbutica, in calculo & arcnulis (cui populi Orientales idcirco minus obnoxii funt) in fluxibus quibuscunque, tusfi, phthifi, febribus intermittentibus, cephalalgiis, See & in fingulis this affectibus curationum exemple product à multis è celeberrimis Europa medica ad le tranfinfla, addit infuper teftumonia & fuffiagia concordia D.Spon, D. Therenot, D. Jo. Chardin, D. Bennier, qui in Oriente longe laceq, peregrinati funt. Tandem recenset constitutiones corporis quibus minus utilisaut etiam noxius sit hic potus.

Caterum bonitas Caova pracipue dependet à curtola & exquisita toslione. D. Bernier affirmat duos tantum homines in urbe Cayor fuille qui Cayor rice preparande artem & mytherium callere reputabantur. Justum torretactionis gradum modumve pauci nôrunt; fi vel nimium vel parim torreatur corrumptur. D. Dufan totum percellum delerins. Aduleratur cruftis panis adultis, fabis toffis & fimilibus. Ad Coffeam decoquendam vafis capreis aut flanneis paffim utunacuitis, rabis toitis & minitious. An Cofteam decoquendam valis cupreis aut francis pallim urun-tur. Opinamur commodiora huic ufui fore figulina; quòd metalla non rarò liquorem fuis quali-tatibus imbuere verifimile fit. Obfervat idem Dufus munda & probe Caova libram unam Lug-dumi, cautà in vafis diligenter occlufis defitilatione 3 m g philogratis cum pauco volatili figiritu feu pottis fale admixto reddidifie: 3 ji & 3 v craffi & nigricantis olei, quod rectificando flavum eva-fit: Caput mortuum quattor circiter uncias pendebat; adeò ut quarta ferè pars inter defitilandum ablumpta evanuent, quantumvis vafa exacêt commiffa & camento, ut vocant, inducto claufa effort, argumento non inefficaci Caovam multas particulas egregie volatiles & penetrativas in le continere, quibus ut verifimile eff fornnum arete. Caput mortuum falis fixi drachnum fuppedi-

continere, quious ux vennimie et commun acce capit introdunt aus ita dataman impetertabat. Excerpta hac è D. Defour tractatu ad me transfinifi D. T.R.

Mus in Podalirio redivivo p. 57, 58. hac adfert. Quid fentiendum de potu Coffee & Tei? Ego cum Lugduni Batavorum fludis operam darem, per totum annum Cephalazi miferè laboravi, & postquam potui copiosiori Teć, & præcipue quidem Cosse quotidie sumendo assuevi, semper immans ab ea vixi, non tantum sed & ab omni alio incommodo, quamvis antea ità vixerim, ut mortis haberet vices lenta que trahebatur mihi vita gementi, qui per totum quinquennium cum

longa morborum serie acriter conflictavi.

ldem porum Coffæ multum valere air in Arthritide fixa.
Idem nonnullos inquie novi meorum familiarium antea haud parum à nephritide cruciatos, qui
nullum incommodum indè amplius perfenferunt, postquam potum Coffæ faits magná copiá quotidie affumplere. p. 85. Complures hodiernarum puellarum ad nitorem dentibus conciliandum fricant eofdem pulvere

Coffa toffa. Idem p. 45.

Quidam correptus est cholera atrocissima, convulsionibus valde dolorificis utriusque cruris stipata, ac ab interna causa exorta, quem brevissime ac felicissime sanavi solo potu calido Costa copiosè assumpto, qui retinebatur in ventriculo; tinctura opii, aqua mentha, sero lactis, Cerevina, vino per vomitum rursus ejectis ac frustra usurpatis. Idem p. 130. Communicavit D. Edv. Hulfe.

Qualitatum (inquit Veilingius) quas manifestas vocant in hoc fructu harmonia dispar est. Cortex enim frigidi particeps cum exsuperante tamen siccitate, nucleus verò moderate calidus. Ille levi quadam aciditate, hic evidenti amaritudine linguz fenfum haud inclementer afficit. Corticis decoctum inter aftivos ardores rectiùs febricitantibus exhibetur. Nostrates cortices exemptos an-

tequam nuclei torrefiant rejiciunt, nec ullius eis usus sunt.

Arbuscula hac in ea duntaxat Arabia felicis parte qua intra Tropicos sita est provenire dicitur: Arabes autem in vegetativa feminis vi destruenda ieu coctione seu ustione id fiat, ne alibi sci. satum germinet, admodum diligentes funt. Nec ab re fane; fiquidem immensæ opes ex unica hac merce Regionis Caovifera incolis accrefcunt; cum in eam ex hujus proventu & venditione aut per-mutatione totus fere orbis divitiz confluant. Unde hac faltem Arabia felicis pars vere esperipulo. est, imò Felicissima nomen meretur. Nemo facile dixerit, & certe fidem omnem superaret si dict posset, quot hujus fructus millena modiorum millia quotannis divendantur & in exteras regiones exportentur. Per universa imperi Turning quotamis discussification en deciding de reportentur. Per universa imperi Turning appropriate proprieta frequentifications ejus utiss eft, adeo ut, telte eruditaff. Vellingio, mille aliquot tabernis decoctum ejus in una urbe Cayro divendatur. Nec minus frequentatur ejus potus in Barbaria magnaque parte Africa. Quin & Europam non ità pridem invalit, & in extremum usque Septentrionem penetravit. In Anglia certè nostra magni ex ejus vectigali & tributo reditus ad Principem accedunt : nec pauciores forte in urbe Londino

tabernæ Coffeariæ quàm in Cayro ipfa inveniuntur. Nec in Londino tantum, sed & in omnibus per rotam Angliam urbibus & oppidis celebrioribus ejusmodi tabernæ occurrunt. Mirum interim tantum thesaurum unius gentis peculium esse, támque lucrosa stirpis plantaria intra unius provincia: angustias coerceri. Mirum vicinas nationes extimulante invidia aut avaritia ea jampridem non vel vi depopulatos esse, vel semina aut viviradices dolo surripuisse. Mirum quem vigilem Draconem Caovetis suis tuendis præficiant indigenæs qui omnes infidiantium technas & conatus frustretur aut eludat. Nec enim dubito quin in eodem climate eadem soli constitutione & temperie cœli gaudente sata, & feliciter adolescere & ad frugem pervenire posset. Mirum denique unius regionis messes totius Orbis expensis sufficere. Oportet utique ut & terra fertilissima sit, & latifundia arbufculis confita fpatiofiffima.

CAP. IV.

De Buxo.

B Uxus à Grezco #150, folis perpetuis parvis, odore gravi, materie folida ponderofa flavicante, fructu triculpide & tricapfulari cum fex intes feminibus lucidis fipadiceis, ab alia quacunque arbore facile diftinguitur.

A. I. Buxus J. B. Ger. arborescens C. B. arbor vulgaris Park. The Box tree.

Perpetuze frondis arbor eft, densis ramis brachiata, cortice scabro, albo, materie duristima, flava, nullà intus medullà, valdè aquali, ponderola, adeò ut aqua injecta rectà fidat, imò nec cariem sentire in aquis notat Matthiolus. Folia creberrima, «acteni viroris, lavia, Myrtinis obtusio» riem ientrie in aquis notat Matatinous. Fosse creoerinis, secerni viroris, sevia, Myrtinis obtulio-ra, firmiora, interdum concava, & quod notatu dignum duplicia, quaeque diligenti vel cultello tà à le invicem feparari poffunt, ut remiffima & fere pellucida alterius plantæ elle exercitatiffimo cuique videantur: funcque Buxi folia odore parum grato, fapore tamen ingratiore, quorum ortus, ficut & ramorum ferè est adversus: ex quorum alis secundum ramulos globuli racematim cohzneut o ramorum nere ett auvernes ex quorum ans tecunium ramutos gioosui racemaum cons-rent, qui mox in flofculos flamineos flavefecentes explicantur, quo vafcula excipium, urceolis fi-mila, viridia, Myrti baccis paulò minora, fuperiore parte umblicata, & tribus vel quatuor veluti anfulis donata, in quibus femer continetur lucidum, Fraxinella femini fimile, flofculi pentapetali herbacei aut luteoli basin fructûs excipiunt, qui in summo tricuspis est seu tribus ansulis donatus & in tres cellulas seu loculamenta divisus, quorum unumquodque bina semina oblonga lucida continet. Radix magna ex parte nodosa, tuberosáque, parte præsertim superna & ex parte eminenin qua materies ejus crifa & elegans ad varia opera experira. Reliqua radix non magna, nec profunda, materie cum ligno eadem.

tunda, materie cum inguo eacein.

In colle quodam propè Darkingham Surreiz oppidum, 2501-fill indè dicto copiosè provenit. Lecu.

Amat frigida, aprica, montes. Nulla magis qu'am hac glifcunt montes & colles in Delphinatu &
Galloprovincia. Quibuldam etiam alfiofis ad Septentriones, clivofis, incultis frutefoit & arborefcit. In Helvetir, Sabaudiza Birgundiaque montibus non infrequents J. B. Nobis intere à General va ad Lugdunum copiolium oblervavimàs. Floret communiter Februario & Martio. Fructum fert Autumno, quo demum femen perficit, cum fructu diu arbori adhafurum nifi avellatur. Apri-

li nova germina promit: fed priùs lignum fecare confultum fi mags favum cupis.

Durties ligni cum amarore teredines in eo nafci prohiber.

Ejus materies pertunaciùs ferris refifici, earúmque dentes replet aqualitate inerti, qua de caufa artificas alterna inclinatione egerunt scobem. Imprimis verò (inquit Plinius) materies honorata Buxo est, rarò crispicanti, nec nisi radice: cætero lenis quies materiæ, filentio quodam & duritie ac pallore commendabilis, ipía verò arbor topiario opere, ad quod experientia teste non alia accommodatior, ut quæ ob dense subnascentes surculos & frondes in animalium aliorumoe effigies componi & detonderi præ alia quæcunque apta est.

Quidam (ut Amatus) erronee Buxum cum Guaiaco eandem esse arborem putârunt : in lue Venerea idem præstare decoctum ligni ejus cum decocto Guaiaci asserunt Amatus, Prævotius & alii. Lobelius quoque virgulta, lignum & folia decocta Guaiaci modo sudores elicere scribit, hujusque decocto famulam pauperculam Anglam à lue Venerea vindicatam. At Dinoribus propter ingratum & tetrum odorem rejicitur. Nunc dierum tam à pauperibus quam à ditioribus repudiatur, nec in usum medicum venit. Fernelius folia Buxi inter purgantia recenset, verum hodie ea nemo præ-

Alii ligni scobem aftringere atque exiccare aiunt, unde decoctam in aqua alvi profluvia sanare tradunt, & cum vino rubro prodesse in doloribus dentium à frigidis fluxionibus.

Decochum Buxi in lixivio pilos mirificè generare ab experientia confirmatur, Ephem. German. An. 12. Obl. 155.

Infusio foliorum teneriorum Buxi in vino albo, calidè colata & ropinata citò sanat colicam

Infutio fondum to Ectebrath 20 pt 15 faultetiam. Bigory Zodiac An 2, p. 75.

Sunt qui oleum è ligno Bax dell'illant fummè narcoticum idque magnopere commendant in Epilepia, Odontalgia, dentibilique corrolis. V. Querceami Pharmacop, refinat.

Hodie pectinum dote commendatur buxi materies ex qua laudatiffimi fiunt: imò & olim fiebant. J. B. Fiunt & pyxides, nomine etiam communicato, cochlearia, cultrorum manubria, latrunculi, doliorum fitule, nucifrangibula, radii textorii, cochlez, trochi, radii Mathematici, amules, regula, Quadrantes aliaque infirumenta Mathematica & urentilia innumera.

Et ut uno verbo dicanus, inquir J. Bauhinus, ad ea quaecunque torno elaborari possunt, nihil hoc ligno lautius, præstantius, sequacius. In hoc enim ligno sculprores exercent artem: nam politissima politisma politisma politisma politisma politisma

Tempus.

mas quarumcunque rerum icones, plantarúmque imagines ob infignem ligni lævorem, ut vel vivas non rarò repræsentent ex eo parant.

is non raio representante a co paratic. Verum radicum tophi ob varias maculas & intortos linearum discursus ad lautiora opera præcipuè expetuntur.

Buxus aurata Park.

Naturæ lusus est, non alia in re à Buxo arborea vulgari differens quam marginibus foliorum per aftatem flavis & velut deauratis.

Buxus longioribus foliis in acumen luteum definentibus. Herman.

2. Chamæbuxus minor Park. Buxus foliis rotundioribus C. B.

Ad duos aut tres pedes tantummodo attollitur, fed in latitudinem diffunditur: ramuli huic nume-rofi tenues admodum; folia valde parva Myrti Tarentina, rotundiora & dilutius virentia quàm Buxi arborea, crebros continue furculos è radice emittit qui fubinde radices agunt, unde facile pro-

pagatur. Magni fuperiore feculo usus erat in hortis ad areolas & pulvillos limitandos. Quoniam tamen quantum aterno virore & tonfili in elegantes Schematifmos facilitate vifui adblanditur, tantum odore quem exhalat tetro olfactum offendit, delicatis prafentis feculi naribus faltidita & faceffere justa, à viridariis nostris exulavit.

CAP. V.

De Tilia.

Ilia, si Papiæ credimus, quasi Telia, quod lignum ejus ad telorum usum sit utile ob levicatem ejus. At Martinius à n'un penna, nempe ob foliola albicantia pennas referentia unde umbellatim flosculi efflorescunt. Caterum Arbor hac ligulis foliaceis oblongis communi flosculorum pediculo adnascentibus, flo-

ribus pentapetalis, fructu rotundo parvo monococco, cortice lento & ad funes texendos habili, à reliquis hujus generis non difficulter diftinguitur.

1. Tilis vulgaris platyphyllis J. B. famina Ger. famina major Park. fam. folio majore C. B. The common Lime, Line of Linden-Tre.

Grata latè patentium, inque attegias fornicatorum brachiorum umbra placet Tilia, caudice mi-Grata laté patentium, inque attegias tornicatorium trachiorum umbra piacet I liia, caudice mirum in modum grandelcente; cujus cortici nigricanti & in veulis crafto ac riunolo, in minorius nec crafto multium nec feabro, fed lavi ac fubcinereo, fibelt tenuis, lentus ac dulcis liber totius arboris nomen indepus, fi non pocius illa hujus: Philiyram dicumt. Materia alba, mollis, facilè caelo cedit. Extremi ramuli fragiles funt. Falia lata, ex ronindo in acumen definentia, in ambitu ferrata, inferna parte minus hiritata quam fuperna, qua fere glabra. Ex horum alis oriuntur ligula longa, albicantes, foliacea, ex quarum costa media pediculus emicat, qui in tres, quarum contravirea principa shir, morum finguli florem fusicane discontinuo quantus feliacea. untur nguae songe, asocianies, ionacea, ex quarium conta nieuta petucius crimcas, qui in res, quattuor, quinquéve petiolos abit, quorum finguli florem fultiment haveolentem, quinque folis ex luteo a blicantoius confilamem, apicibus complumbus luteis, flylo albicante: totum florem obvallant calycis dehificentis quinque fegmenta, albida, pinguia. Fructus Pilo majori aqualis, rotundus, aliquantum in oblongum vergens, angulofus, hirfutus, non durus, intus claudens femen vel nucleum

Folia seminalia in hac arbore (observante J. Bauhino) in quinque communiter divisuras veluti digitos diffecta, extremis & media cateras longitudine superantibus, quod rarum & singulare. Thalius excrementum seu vitium uvis Quercinis simile observavit in Tiliarum antiquarum radi-

cidus.

Botanici multi Philyram Theophr. cum Phillyrea DioCoridis, quæ longè alia planta eft, confundentes graviter lapfi funt, de quibus confule fi placet Joan Bauhin historiam.

Tilia, Plinio autore, montes & valles diligit: item aquofis gaudet montibus. Pingue lætúmque folum defiderat, in fletororato optime proficit: in andis ac faxofis ægrè adoletit. In toto Germaniæ trachu, in urbium & menium arcis in deliciis habent, ob opacitatem, quam vel per fe, valio attentio sifestim, autombalantibus resubstantibus response afficus nestent af Ru In Hollar. vel in attegias difpoita, deambulantibus recubantibidique tempore aftivo præbet. På In Hollandæ urbibus pracipuis Plateas ad canalium eas medias dividentium ripas Tiliarum ordinibus utrinque confiras oblervavimus. In Anglia etiam ad ambulacra experuntur: Sunt enim ad alpeetum pulchre, caudicibus recitis, cortice lavi & aquali [antequam vetulter] folio amplo, ramis & frondibus seu comâ totă în conum fastigiată; nec olfactui minus grata suavissimo slorum afflatu, codém-

Turnerum & Gerardum erraffe existimo cum in Essexia Anglia hoc genus copiosè provenire aiunt, nam quamvis ipse Essexia incola sum, neque inibi neque alibi in Anglia Tiliam fæminam vulgarem platyphyllon (ponte nalcentem vid. Quæ frequens in fepibus & fylvis apud nos invenitur Tilia eft minore folio J. B. & aliorum.

Floret Maio & Junio; fructum maturat Augusto, qui mox Septembri adapertus fatiscit ac sua

Hoc anno [1687] non ante finem Junii aut Julii initium florem explicuit, quinque petalis albis aut pallidis, latioribus paulò quam calycis fegmenta (quæ pariter quinque erant, & in flore expanso

petala alternatim interjacebant) constructum, cum plurimis intus staminibus, luteis apicibus dotatis, & ftylo longiore fructus rudimento infidente

A. 2. Tilia folio minore J.B. famina folio minore C.B. famina minor Park, The Imall-Icanet og wild Lime, og Linden tra. Arbor Pfeudopiperifera Cat. Alt. an Tilia folis Ulmi C.B.

7. B. Non minùs patula est arbor quàm pradicta : Félia tamen multò funt minora, ad Betula: accedentia, colore ferè Populi Libycæ, nignora quam præcedentis, non perinde hirfuta, fed firmiora, rigidio-ráque, & glabra: Flores tamen fimiles nifi minores effent, coloris ejusdem, pallidi, odorati, forma raque, & glabra: Pierer camen nimes mi minios cican, contro catacoli, paman control accedente ad Berberini, umbellam fere efficientes, fex, feptem, octo, novem, aut etiam plures ex lucco foliolo feu amento prodeuntes, fapore acido cum lentore: quibus facedunt fructus parvi, hirfuti, angulofi ut in alia. Materies fimiliter alba, lenis, fed cortice magis fcabro obducta:

Hanc facile crediderimus pradictă firmiorem & duriorem: tota enim arbor torolior.

Hanc facile crediderimus pradictă firmiorem & duriorem: tota enim arbor torolior.

Hace eft illa species quam in Esfexia Anglia Filvis & Jepibus frequentem diximus, nec minus in Leeu.

Lincolnia ubi à rufficis (un nos moniur D. Martinus Lifvi Bast dictirer, quoniam ex ejus corticibus funes texunt; cui ului & olim adhibebantur. Invenitur & alibi in Anglia multis in locis.

Seriùs floret & fructum perficit quàm superius genus.

Bacca seu fructus duplici tegumento, exteriore cutaneo & molliore, interiore ligneo & duriore, & nucleo intus contento confrat.

3. Tilia maximo folio J.B. montana maximo folio, an mas Theophrasti CB? C. B.

Tilia mas, nova arbor, crasso caudice, ramosa, materia ut Tiliarum robusta [cæterarum alioqui materies mollis, etiam priscis & neotericis Herbariis testibus J. B.] cortice lanuginoso subruso: folias magnis que vix rotundantur, ut in femina fit, sed in acutum angulum definunt, Mori sative foliis quoad formam fimillima, eo excepto quòd profunde fint ferrata, ex virore nigricantia, prona verò parte splendentia, Tiliæ fœminæ vulgaris foliis triplo & quadruplo majora: in qua hactenus nec florem, nec fructum videre licuit: quam tamen ab annis 17 nunc observavi in monte Muteto, vix horaspatio ab urbe Basilia distante. J. Bauhino folium hirsutius apparet in dorso, quod nervorum eminen-

Cortex & folia Tilia ficcant, repellunt, urinam ac menses cient. Corticis mucilago in ambustis ac Vires. vulneribus magni est solaminis. [Cortex commansus & illitus Dod.]

Folia trita & aqua conspersa pedum tumores discutiunt, ad aphthas etiam & spasmum flatulentum in gravidis fingulare remedium habentur. Eorundem fuccus expressus, cum vino mixtus, & calidus artubus infrictus spasmo eidem bene facit.

Flore partim tenuium & cephalici fanc, corundem odor perquam suavis est. Aqua destillata in frequenti usu est a Epilepsiam, Aposlexiam, Vertiginem. Commendatur estam ad cordis tremorem, uteri dolores, calculum renum sanguinem contusione aliqua concretum. Aliqui tritos Tiliz carbones admissent. Dosis 3j. aut 3js. Quadam adversus ventris tormina exhibent. Mulierculas etiam ea utuntur ad faciei fucum.

Baccae in pulverem redactae in dysenteria aliisque alvi profluviis summopere laudantur; cum aceto tritæ & in nares inditæ ad hæmorrhagiam. Baccæ aliquot deglutitæ valide fanguinis è naribus profluvium compescere dicuntur.

In cortice Tiliæ interiore, Philyra dicta, recenti adhuc olim scriptitatum.

Sutores tabulis ex hujus ligno factis ad secanda coria utuntur, quoniam ob mollitiem cedit ferro nec ejus aciem retundit, contra ac veteribus visum. Quin & sculptores simulachrorum ex hujus materia omnia pæne simulachra exsculpunt. Levis enim est, tenax, facile secatur, diu durat, nec teredini obnoxia est.

Carbones hujus omnium optimi sunt pro pulvere pyrio conficiendo, item pro delineationibus pictoribus expetiti.

E cortice funes (ut diximus) & corbes, lagenæ, & cunæ, ut Theophraftus, vel potius ciftæ aliaq, vafa texuntur.

Basileæ & alibi pauperiores adventante hyeme Tiliæ solia recondere solent pro vaccarum & caprarum pabulo, uti refert J. Bauhinus.

CAP. VI.

De Vitice sive Agno.

'Ic frutex' Ano i.e. Caffus Gracis dicitur, quòd is à quibus eftur, aut bibitur, aut fubfternitur Caffitatem confervet, Galeno fexto fimpl, autore: quare matrone Athenienfium in Thefmophoriis Cereris sacro a pressent i.e. castitatem custodientes foliis ejus cubitus fibi sternere solebant, Dioscoride & Plinio referentibus. Officina inepte Agnum Castum appellant, non advertentes castum nihil aliud esse quam expositionem Agni. Adv dicitur, quasi vimen, ob invictam virgarum flexibilitatem. Vitex Latinis à vinciendo aut viendo ob eandem rationem. Semen quibufdam à Piperis fimilitudine Piper Eunuchorum appellatur.

Folio digitato, Cannabis amulo, feminibus rotundis, calvee exceptis, nudis, viminibus lentis ab aliis arboribus diftinguitur.

1. Agrius

Lib. XXX.

1697

Locus &

Locus &

Ulus.

Vires.

1. Agnus folio non serrato J.B. Vitex folis angustionibus, Cannahu medo disposais C.B. Vitex seve Agnus castus folio angusto Park. Vitex seve Agnus castus Ger. The Chastittee.

HISTORIA PLANTARUM.

Arbufcula est frequentibus ramis brachiata, quos cortex cinerei coloris tegit. Folia adverso ortu Arbutouta en rrequestation santia oractinate, que cortex, uneste contra tegas en averter o orta un alta de la caracteria de l na particularia montha, cookis indica cinerei, nucerias muci propenionami, per margines innaque fibi fimilia. Spicar fert Lavendulz, nonfingulares quidem ut illa, fed ex fingulis nodis conjugatim, florum purpuralcentum, quibus grana luccedunt numerofa, Coriandrinis & rotunditate & magnitudine ferè paria, nec crispa tamen, nec striata, saporis acris. Notandum grana isthæc sloris calyce

In Sicilia & regno Neapolitano frequentem observavimus. Palustribus locis gaudere Dioscoridi

annotatum. Floret Augusto. Vincem ad impetus Venereos reprimendos & castitatem tuendam utilem esse jam dictum: unde in abundantia seminis, & contra nocturnas Veneris per somnum imaginationes, & seminis inconti-

nentiam fanitati hominis non parum confert.

Fruchus epotus demorfis à ferpente, fed & lienofis ac hydropics opitulatur; lactis abundantiam fecic, urinam & menles ciet. Caput tentar vini modo, [foporémque infert,] nam & odor & fapor fimilis. Plin. Quod caput tentet omnes affirmant, & de ratione ejus reddenda Galenus solicitus est. Folia tum suffitu, tum etiam substrata venenata fugant, & contra venenatorum morsus adhibita auxiliantur. Teftium duritias cum butyro vitiumque foliis emolliunt. Rimas sedis semen cum aqua illitum mitigat; aliáque multa præstat, quæ vide apud Plinium & Dioscoridem.

2. Vitex latiore folio C. B. Park. Agnus folio serrato J. B.

Folio breviore & molliore, ut & latiore ac ferrato à præcedente differt.

como organis ex insusares, un ce anore se serias a pressonere unieri.

remporto, franti I, Bauhinus) expendant herbarum diligentes cultores, annon fit fortè naturæ lufus, tempori, stati, loco aut culturæ adforibendus. Gefinerus Viticem alium arborefoentem dicit, alium minorem.

Variat quinetiam Vitex floris colore, albido & cœruleo.

CAP. VII.

Cecepria five Catimus putata J.B. Cocconilea seu Coggygria C.B. Coggygria Theoptrasti, vel Cat-nus coriarius Plinii Ger. Coggygria sive Catinus cariaria. Park. Denice Sumach.

Unc fruicem * Theophrafti Koxxunanian effe, seu potius, ut Ruellius legit, Koxxunnian, seu, ut Plinius, Kozzorgiar, consentiunt Botanici: Cotinum Pliniu esse consensus non est adeò * 3. Hift. 16.

unanums.

Arbuícula eft fruticola, contortis caudicibus, non craffis, ramis crebris, mediocris craffitudinis, quos rubens ruffúre cortex tegut, medullà multà farctos, quibus folia pediculis fubrubentibus femuncialibus & uncialibus alternatim adnafountur, ex oblongo rotundata, Piffachiorum foliis parta, glabra, nervola, odore quodammodo Lentifcino, gulfuque addringente, non injucundo tamen. Subrata finem rubefount, elegantifilmòque nitore oculos oblectant, id adnotante Clufio. Ramulo-rum faltigia infinitos propemodum mazandros tenuifilmorum fel rigidorum filamentorum latè diffurum ratuga unimos propenionam interatus de la compressa propensa de la compressa publica del compressa publica del compressa publica de la compressa punto de la compressa publica del compressa publica de la compressa publica del compressa publica de la compressa publica loquitur.) Materies flava solida, pectinibus rectis, externis orbibus albicantibus, interna parte usque ad matricem fungosa. Flores scribit Clus. esse ex herbaceo pallescentes: radicem duram, lignosam, raris fibris donatam, ut in Terebintho.

Propè pontem quem transivimus eundo à Gratianopoli ad fontem quem vocant ardentem observavimus. Copiosè nascitur in Italia Lombardica inter sepes, multisque aliis in locis. Vid. J.B.

Floret circ Viennam Auftriz Maio, calidoribus locis maturius indus; maturefeit lubio & Augusto.

Radicibus uuntur infectores, illifque pannum rufo [roffo] colore infectunt. Foliorum etiam & ramulorum ufus apud coriarios in repurgandis coriis.

Ang. Cluffus annotar hos fruice ad parameter and coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriarios non minus quam Rhoe, cum alibi, tum circa Viennam Auftriz, ibique etiam de coria uri coriario de coria de coria de coria Rhois vulgare nomen Sumach indidiffe.

Anois vuigare nomen *sumaco* musuum.

Corticibus decorticatis infectore, unuturi, flavo enim colore tingunt. *Cel, Campar. de Airam.*Vis illi adritictoria infigus, exticcans conibenique: hinc foliorum decocto fanantur in collutionibus oris & lingua ulcera, faucium & columella defluxiones, &c. Siccatorum pulvis ventri prius ace-

to rosaceo illito inspersus alvi defluxiones quascunque compescit. Matth.

CAP. VIII.

1. Amomum verum Ger. emac. Park. racemo fum, quod verum credimus Amemum. C.B. Amomum novum, Cardamomi vulgaris facie, sive Indicus racemus I.B.

Ujus planta tota à nemine, quod sciam, describitur, sed ejus fructus seu uva duntaxat à Nic. Maronea M. D. in suo de Amomo commentario his verbis, Est ille parvus racemus, absque pediculis ex uno sarmento enatus, sibi ipsi arctè cohærens & convolutus in uvæ modum, conftans decem aut duodecim ad fummum acinis, feu folliculis fibrofis fe mutud comprimentibus, tanquam de communi loco inter fe decertantibus, adeò ut fibi invicem parvas cavitates imprimant. Racemum sustinet lignum teres pollicari longitudine, fibrosum odoratum, acre, folisconfertim exornatum, tum pufilis fquamarum ferie difficults qua parte folliculorum eff expers tum lon-gioribus foliis fenis fingulos folliculos ambientibus, quæ vicem quandam præftant calycis illius, quem in Nuce Avellana confincimus; ex longioribus foliis tria quidem constant longitudine semunciali, tria verò paulò breviora sunt; eadem folia tenuia sunt, fibrola, acria, odorata: sed quæ privatim folliculos complectuntur, amula sunt foliorum Mali Punici, sus cacuminibus sape contracta, rarò integra, ut vix extra Amomi acinos emineant; quod evenire credendum eft, quia mutto arram foliorum fummitates confringuntur in longiffino itinere. Acinorum craffitudo & figura orbicularis exiftir qualis mediocris Uvei acini. Ornantur folliculi Amomi externis tenuiffimis filamentis, feu nervis quasi lineis per longitudinem ductis, ternis etiam præditi sunt parvis sulcis, totidemque intercedentibus exiguis eminentus, quæ triplicem internorum seminum seriem circumscribunt: fingulos folliculos replent tres seminum phalanges, tenui membrana ab invicem sejuncta, unaquaeq, autem phalanx pluribus constat seminibus angulosis eadem tenui membrana involutis, adeóq, strictim sibi conarentibus, ut trium duntaxat seminum longiusculorum speciem præbeant.

Racemi totius & ligni color idem spectatur, in aliquo pallidus, in alio candidus, in alio verò ex pallido ad subrusum vergens, sed in candido folliculo semina insunt plerunque evanida, in subru-to semina solidiora & perfectiora frequentissimè observantur: seminibus angulosis color externus ex rufo nigricans adeit, internus albus. Semina interna eadem folida funt quidem, fed frangibilia, non fractu contumacia ut Cardamomi femina. Racemo odor inest validus sea consideration ingenitus verò non ascititus, qui vulgarem Lavendulam quodammodo redolet, suavior tamen; exemptis à folliculo feminibus major odoris acrimonia inest, minor autem odoris gratia: eâdem ratione & racemus, & nuda semina acri sapore sunt prædita, sed in racemo hebetatur acrimonia, in nudis seminibus vehementior percipitur, que vulgarem caphuram quodammodo fapit.

Deinde oftendit Maronea omnes notas, quas tum Dioscorides, tum Plinius Amomo affignant, Indico huic racemo convenire, unde nunc dierum à peritioribus Botanicis progenuino Antiquorum Amomo habetur, quamvis non defint in contrarium rationes, quibus recensendis & vel confirmandis, vel refurandis immorari non necessarium ducimus. Hic certè Cardamomi species videtur. Cardamomum autem & Amomum verum cognata effe vel nominum affinitas evincit. Aliorum opiniones, Amomum vel Rosam Hierichonticam, vel Cubebas, vel Piper racemosum, vel Piper Æthiopicum, vel Pedem columbinum vel aliud quid existimantium, refutatione non indigent.

Cretrum, (inquit Maronea) Amomi uva, cujus notitia injuria temporum deperdita per aliquot fe-cula latuit, denuo in lucem prodiit opera Cerchini Martinelli Veronentis Pharmacopœi, qui ex remo-

tiffimis India regionibus verum & legitimum Amomum ad nos transmist. Amomum (autore Dioscoride) vim habet calefaciendi, adstringendi, siccandi, somnum inducen-Vires.

Antonium (autore Dolochies) vin naorcaeracenin, autoringeno, neatan, forman inducerdi, dolorem eximend if front imponatur, inflammationes etiam as melicerides concoquit ac diffeutit. A Scorpio iĉtis cum Ocimo impofitum prodeft. Podagricis auxiliatur, ipfofique lenit: Oculorum item inflammationes & ces que in vifeerbus funt cum Uva pafa. Ad menfes & in picifis & in infeffibus commodum eft. Decoctum verò ipfius potum convenit hepaticis, nephriticis, podagricis. Admiscetur etiam Antidotis & pretiosiffimis unguentis.

Amomum Galeno Acoro similem facultatem obtinet, nisi quòd Acorum siccius sit, majore autem concoquendi facultate Amomum.

Præcipuus autem usus Amomi apud Veteres erat ad unquenta. Quæ constant Amomo, inquit Plinins, omnia acutiora fiunt, maximéque nares feriunt: acerrima per le Amomo. Hinc Regale unguentum appellatum, quoniam Parthorum regibus ità temperatur, Amomo etiam conftat.

2. Amonum spurium Ger. Park. Amonum spurium feliosum C. B. Amonum verum querundam B.B. Hamama Arabibus i.e. Pes columbinus.

Amomi nomine à Valerando Dourez infigni Pharmacopeco accepi aroma quoddam magnitudi-ne fpicarum flecchadis Arabice, cujus tamen portiones feparate his angustiores erant: duas fimul junctas vidi Pedem Columbinum hirfuum exprimentes. Constant autem fololis multis squama-rum imbricato positu compactis, ex luteo albicantubus, simile aliquid & colore & forma cum Origa-

no habentibus, odoratis, fapore viscoso amaricante & acri. An hæc sit Garcia Amomum quo se à Nizamoxa rege Decan donatum scribit, quia descriptionem ejus non adjecit, nescimus,

3. Amomis sive Pseudamomum J. B. Amomis Clus. ad Garz. C.B.

Ab. codem Valerando pro Pfeudamomo & Amomide mihi exhibita funt fragmenta feu partes quadam nonnihil Amomo pracedenti fimiles, inter quas lignez aliquz portiones, nigra; in quorum extremitatibus apparent partes squamose, breviores quam in Amomo, minus albicantes, saporis viscidi, ut nobis quidem videtur. Eeeeeee

.. Amomum racemosum ligno Alpin. De Med. Egypt. 1.4. c.10. Ægyptiis Hamama.

Est, inquit, ramulus brevis, gracilis, multis obliquitatibus, atque parvis, denfis, contortis ramis praditus, veréque racemouvarum figura fimilis. Est tamen lignolus, durus, frangibilis, colore corpraditus, vereque migro, subrubente: ligni verò vel albo, vel flavo praditus, valdè jucundum & aromaticum odorem sprans, sed nullius saporis. Vide (inquit D. Jonthonus in Dendesleg.) annon ponius hor po Amomo Dioscordis seu Armeniaco, seu Pontico sumere malis, fine verborum violentià. Non alium fuisse credo Garciae ramum quem collatum descriptioni Dioscordis venustissimè quadrasse refer.

CAP. IX.

Rhus myrtifolia Monspeliaca C.B. myrtifolia Ger. Plinii myrtifolia Park. Plinii putata J.B.

Amulis quadrangulis bicubitalibus donata est, [caudice pollicem crasso, fragili, cavo Sambuci modo, cortice cinereo maculofo, membrana rufescente subjecta, tecto Luga.] per quos ormodo, cortice cinereo maculolo, membrana rutelcente tubjecta, tecto Luga.] per quos ordine & ferie quadam folia oriuntur bina u in Nummularia & Iyujubis; Jujubiarum quoque foliis fimilia, fed acutiora & majora multo. **Flore parvi, virides five chlori, racematim quali congefti, cima apicibus multis, partim ingiciantibus. **Fruftur Piforum magnitudine, pentagoni, cujus feminula (ut notat Lobelus) intra angulofam tunicam inclufa funt cochleata. Circa Monfpelium copiosè provenit, præfertim ad ripas Ladi annis. Cim frutex fit, Rlus Plini Myrifolia effe nequit qua herba. Verùm quia qualitatibus fius Rhoem armulatur, & hoc nomen fibi ufurpavit, per me licet etiamnum illud retineat. Ultis eins nollulis hadenus innouti præfercinam ad coria firmanda, quo nomine notifimam & ufi-

Ulus ejus nallus hacenus innonuit præterquam ad coria firmanda, quo nomine notiffimam & ufitatiffimam cuncæ Narbonæ dict Lobelius, J.B. Verum D.Magnel ad colorem nigrum, vulgo Roudou, tinctores ea uti scribit. Botan. Monsp.

CAP. X.

* P 1 F 21 F- 35-

I acut.

Ufur.

Manjapumeram . H.M. An Arbor tristis Myrto similis C.B? Arbor tristis Garcia & Acosta? IB. t. 1. 1. 4. c. 54 Park.Ger.

Rbor est grandis, trium quatuorve hominum altitudine, densis & opacis frondibus, latè sparis, nalcena narondis: Radise fubtus supraque terram ramos spargit. Stiper ambitu amplexum unius brachii aquat, cortice cinereo. Garcias Arboii visti magnitudinem Olea, solia Pruni tribuit; Acosta magnitudinem & formam Pruni; Fabric. Mordente apud Clusium altitudinem trium hominum, in quo pulchrè cum Autoribus nostris convenit : folia Myrti. Surculi quadrangulares, ac trium hommum, in qua putative cum Autorium maltriu convenii: folia Majrit, Surcuiu quadrangulares, ac nodulati, faaliceo corticeo boluchi. Aode a rami temus ligni, O certa per finati modula diffinii. Folia in nodulis pediculis brevibus craffiolis per intervalla bina finul oriuntur oppofita, ad pediculum lata curvitate, anterius imangulam culpidem contracta, textură craffa, fuperficie afpera, liperri o blicuro viorore intentia, fichus dilutiore, fapore altringente & fubamato. Atofic folia molita O lamagino-fa fun parte averfa, quemalmodum fer Salvius folia, Orvinida nomibilque affera parte fapona, non adolerrata in circuitus ur Pruni folia, negue tammisis venis pradita: qua celerriptica cum deleriptione excensione H.M. convenit. Flores in furculis rigidis bino ordine ex alis foliorum ceptifis, oblique extensione responsable qualti convenita del infontis furciorum ramolis. icone H.M. convenit. Fiere in urcuis rigitis inno ordine ex ais toliorum egretis, oblique exten-fis, & in tres ramulos curtos brevéfique divits proveniunt, quini fimul in fingulis furciorum ramulis. Acofa pauli aliter, è fingularum falorum fede nafei ait pediculum, quinque capitula fimma fui parte fufit-nentem, que quature falolis fubritands conflent, è quorum medio quinque fore exilium, candidi, elegamte, Mali Aures furibus magnitudure parti, tenurori tamen, elegamieres to deratiores; pediculo magu alva-brum quàm ad flevum colorem tendente, quo îndi edulis tingum, quemadmodum nos Oroco. Flores odore tuvas futro contraum mel-amulane ablivarante se anuso calore fur fearm achtus persis consonés. suavi sunt optimum mel amulante, albicante & aqueo colore, sex, septem, octove, petalis compositi, ad ungues strictionibus, versus apices dilatatis, summitate excavata in medio velut bicornibus, textura tenui & rigida, in Sole valde coruscantibus, venulis vix conspicuis, nisi ubi colore albicante attrito membranaceæ funt pelluciditatis.

Sunt autem pediculi florum, quibus è calyce oblongo profundo, viridi, ora fuperna rotundo, emicant, vaginula breves, semunciales, crocea, in quibus duo stamina flava, apicibus crassis, surrectis, flavo albicantibus dotata. Pediculi ficcati croceum colorem acquirunt, issque Indigena cum ligno Santali mixtis atque tritis corpus inungunt. Fructus funt rotundo-plani ac compressi, colore viridi, in medio una sutura extuberante ad verticem utrinque perducta: in quibus duo rotunda compressa semi-

near una numa extunerante at verticen attinque perdutet i inquies que contra compresa fini-ne, que urinque fuio corte extuberan, interfepimento medio à le mutuo diffunda. Acofe Frudiu magnitudine Lupiu if, virrefens, cordis effigie, per medium fecundim longitudimem fe-dius, continui in uraque parte quoddam receptaculum, in quo femen escludium, magnitudime feminus Cera-tii, cordis effigiem retinent, album, tenerum, membrand fubriridi tellum, monnibil amarum.

Ego cum D. Syen sentio Arborem hanc eandem esse cum Arbore trishi Acosta & aliorum, ob notas multas communes, ut descriptiones conferenti patebit.

Obstat tamen deshusus sforum Arboris tristis de die, quamprimum Solaribus radiis illustrantur, cu-jus nulla hic sit mentio. Verum cum, Fabricio & Paludano testibus, illud eos duntaxat concernat flores ad quos Solares radii pertingere possunt, minoris facienda videtur hac difficultas. Flos

Flos sapore est subamaricante, quem cor resocillare incolæ censent. Nam & Gentiles ibi medici semen ejus inter cardiaca referunt. Volunt etiam nonnulli aquam stillatitiam slorum oculis utilem esse, admoto lineo panno hac intincto: in quem usum, & etiam propter odoris fragrantiam studiosè colliguntur ab incolis.

CAP. XI.

Edera trifolia Canadensis Cornuti. trif. Virginiensis Park. Epimedium fruticans Canadense Londi-

Olia habet Phaseoli modo tripartita, palmaribus ferè pedictilis nixa, qui sicco turgent lacteo dum rumpuntur, verum paullò post ità nigrescente ur atramentum videatur. Cujus rei gratià à rumpuntur, verum pauno pois na ingenerate ut attationum vaccatur. Capito so gianta a plerifique habetur pracipuus tingendo capilitio, confectifique al di inclutis infertus, nuper ad miraculum ufque id praftiti. Ex tenui & pallido fore luteo-pallidos corymbos profert fparfiore racemo, in quo pulpa nulla eft, aut faltem adeò ficca vix ut compareat; fed in ejus acinis præter femen rotundum, duriffimum, cineracei coloris, membrana rectum aridà & corrugata inili contineri vilim eft. Lignum obtinet ederaceum (longè tamen mollius ac medullofius) quod mira varietate lafcivit, nunc enim viget ac fine adminiculo stat, nunc ortisab radice stolonibus per summam tellurem errat, ac si proximo pariete conseratur tenaces in rimas ejus deducit fibras, ramulósque mittit qui helicis modo radicantur.

Floret Julio mense, semina maturescunt Septembri. Folia quotannis amittit.

Duplicem speciem distinguunt, alteram virgultis procumbentibus, alteram virgultis erectis. Dispicerii piecerii nittigaunii nittigarii n

Cherit titulo 2pecpni regonati mates unugo expunena.

Querit D. Hermannus in Cat. Hort. Leyd. An erectior hujus fruticis species sit Hedera trifolia Canadensi assimis Indica, Arbor venenata quorundam Hort. Reg. Paris; qua culta est in Horto opulentissimo Reverendissimi Episcopi Londinensis D. H. Compton, Rei Botanica Artiumque Maccenatis Il-

Hæc arbor à quibusdam nominatur Arbor Virginiana tinctoria.

CAP. XII.

Edera quinquefolia Canadensis Cornuti. Vitis seu potius Hedera quinquefolia Virginiensis Park. parad.

TOn enodi fruticat trunco, sed lignum habet sarmentosum, geniculis articulatum, Vitis more medullofum. Cute verius qu'am cortice obducitur, lævi, fimilique novellæ vitis palmit, cùm teritur inter se, tarde friatur. Amplitudo fruticis tanta, quantus paries aut arbor quibus velux daminiculis fulfunteur. Pediculi longiores ex alternis geniculis inaquali fitu prodeunt, rubri : quibus folia quinque fingula per fingulos periolos inferuntur. Adnafcuntur hinc indé ex altera foliorum parte devoiculis, qui in plures fibra cripas foarguntur, quarum extremitates limólore callo teguntur. His velur manibus proxima queza, comprehendit, & paratum afperiatibus illaquest fefe, quos tam jucundo spectaculo obveltit, ut ad topiarium opus nihil commodius natura produxiffe videatur. Nec enim ruinosa est adificiis ut Edera nostras, quam ob causam eam à domibus procul arcent qui earum diuturnitati confulunt.

Sapor huic acidus ac parum acerbus. Nec florem, nec baccas vidit Cornutus. Folia ut pracedentis hyemem non fustinent.

Flores, oblevante D. Hermanno, ut habemus ex Annotatis D. Palmer, corymbofi, mulcofi; bac-cæ roundæ Hederæ in modum. Fructum oblevævit enuditifinus Vir & infignis Botanicus D. Lee-madus Pluchera, & capitala effe affirmat, multa minuta femina continentes.

CAP. XIII.

Spiraa Theophrasii Clus, Ger. Sp. Theophrasii forte Clusso J. B. Park. Zpitech Millom of Theophrastus. Frutex spicatus solius salignus serratis C. B.

. Uorum cubitorum altitudine affurgit, tenuibus ramis feu virgis, puniceo cortice obductis, per quos fine ullo ordine fiparfa funt frequentai, longiufcula de angula folia, falignis proxima, per ambitum ferrata, fuperne dilutore viriditate prædita, inferne Veulta iruguine afperfa, exficcantis cum quadam amaritudine conjuncti guftus. Extremi ramuli digitalis ferè longitudinis fa tis craffam ficum ferunt exiguorum fosculorum, uvæ in morem congestorum, pentapetalorum, è quorum umbilico multa staminula prodeunt, coloris cum suo slore ex albo rubelcentis sive carnei, nullo peculiari odore præditorum, nisi qualis ferè in florente Olea est. Illis evanescentibus succedunt pufilla, pentagona capitula, qua ad plenammaturitatem pervenientia tenuiffimum & quodammodo pulvereum semen flavescens effundunt.

A Briga Silesiz ad Clusium missus est. Mense Julio floret, sub Augusti finem semen maturescit. Tempus.

Vires.

SECTIO TERTIA,

Arbores & Frutices Fructu fuco diversorum generum complectens. Ut v. z.

Ructu membranulis extantibus velut alato donatas; cujulmodi lunt Acer & Fraxinus. 2. Lanigeras, seu Floribus & Fructibus spicatis ut Tamariscus, seu in pillulas echinatas conglobatis, ut Platanus.

3. Coniferas, ut Myrtus Brabantica 4. Multifiliques, ut Syalira H. M. & Anonymos foliis Ribefii. 5. Fruttu Petafoide donatas, ut Paliurus.

5. Fiells Petaloute Connacts, un aumonica.

6. Fi. Brould's decece precisits, Carim. Carim.

7. Fr. Tricocco, ut Codi-Avanacus, Tra-Galli quæ funt Lathyridis feu Tithymali fruticescentis Indici species, Chamelæa tricoccos, Canschi H. M.

8. Fr. Pentacocco, Pocatsjetti H. M. 9. Tblaseos amulia silenius, ur Rosa Hierichontica dicha, quz vera & genuina Thlaseos spe-

10. Seminibus multis parvis in valculis ficcis, ut Cebipira Brafilienfium, Amvetti H. M. 11. Vasculo subrotundo semina parva continente in imo slore occultato, ut Erica.

CAP. L De Acere.

Cer hæc arbor Vossio dicta videtur, quia acris, hoc est, duri admodum ligni sit, potius quà A ceris note fint folia laciniata aut angulola, femina bina junéta, yasfush duris membranis ex-

A. I. Acer minus Ger, emac. minus five vulgare Park. Campefire & minus C. B. Vulgare minuri folio J. B. Che Common Manle.

7. B.
Candice ramíque est plurimum fulcatis rugosísque: materie alba, sais fragili, & fissili medulla farcha. Ramuli minores adverso plerunque titu conjugatim oriuntur. Ramorum centorum cortex tenuis, fuscus, qui unguibus facile abraditur, subest alere etiam tenuis flavescens [Ramorum cortex nobis observantus cinereus est cum aliqua ruboris tinctura] Folia Hedera folis quodammodo similia, quintuplici divisura primaria incila, in principio tenera, molitaque, quo tempore lactei quiddam fundunt; temporis progressi in gridulicula, pediculis longis vinenbus aut rubentibus harrentia (bina sibi contraria). Plosais simul multi ex pediculis langunosi, interdum ramosis, muscosi, ruterican del contraria pediculis consisti per pediculis langunosis interdum ramosis, muscosi. in novem, decem aut undecim fegmenta hirfuta, coloris herbacei, divii, ftamina virefecenti aut rubentia apicibus luteis unà cum flylo bicorni obvallantia. Semes conceptaculo gemino alis libelrusentia apicious juices una cum tipio docini dei cocluditur, in extremis membranco, qua cottus larum aquaticarum expanis figură fimili, infuto occluditur, in extremis membranco, qua cottus eft alarum turgidulo & nonnibil clevato, intus duro & parie offeo, cavo, in qua cavitate fimen medullolum & virens vel pallescens lattat, saporis subadifringentis, non ingrati tamen. Aftringentior est sapor corticis & foliorum, nec sine amarore.

Notatu dignum est quòd quamvis Acer majus & minus arbores fint congeneres, plantula tamen feminalis longè aliter complicatur in unius quam in alterius femine, ut examinanti & explicanti

Tragus Aceris folium Saniculæ non male fimile effe fcribit; corticem incanum; arborem modò humilem, modò magnitudine infigni: rarò tamen apud nos in infignem vel altitudinem attollitur, vel

crassitiem extenditur. Arbor est passim obvia & nemini non nota. Gaudet præruptis & sylvosis (inquit J. Bauhinus) at apud nos in sepibus ubique occurrit, omni ferè solo. Floret Aprili & Maio, Septembri fructum maturat.

In vivario ferarum D. Fr. Willugbby in agri Warwicensis vico Middleton, non procul Tamwortha oppido viscum ferens observavimus.

Veteribus seri solebat ad maritandas Vites non secus quàm Ulmus. Aceris radix, Plinio prodente, contusa è vino jecinoris doloribus utilissimè imponitur.

> Si latus immeritum morbo tentatur acuto. Accensum tinges lapidem stridentibus undu, Hinc bibis; aut Acerus radicem tundu, & una Cum vino capis, boc prasens medicamen babesur.

Acer

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

Acer operum elegantia & subtilitate Citro, non Cedro ut vulgò corrupte scribitur, secundum: cum maxime annofum fuerit undatim crifoatur: plerunque apud nos lautioribus dicatur fuppellectilibus, orbibus, mensífque, &c. 7. B. Excrefcentiæ tuberofæ præcipuè commendantur ad ferinia, pugillares, reliquáque curiofa, ob intortum, crifpum, & varie undulatum macularum discursum.

2. Acer trifolium C.B. Monspessulanum J.B.

Arbor est mediocriter procera, ramis satis explicatis, cortice quodammodo purpurascente; folio Aceri vulgari simili, in tres tantum cuspides sive angulos diviso, crasso, venoso, ex longo pediculo pendente, parvis intervallis utrinque fito : fructu gemino, membranulis duabus coharentibus, alis muscarum fimilibus.

In Delphinatu non procul Gratianopoli eundo ad maximum Carthulianorum cœnobium obler-Locu: vavimus. Reperitur etiam in sylva Valena non longe à Monspelio; & in rupibus ad lævam Castri novi, juxta Ladum amnem.

A. 3. Acer majus, multis falso Platanus J.B. majus Ger. majus latifolium, Sycomorus falso dictum Park. montanum candidum C.B. The greater Maple, commonly, yet falsily, the Spromoze Erm.

F. B. Arbor est speciosa & procera, rubenti cortice intectis ramis affatim brachiata, materie alba nec multum renitente: foliorum verò ampla latitudo, qua vitiginea, aut Aceris vulgatiffimi forma, licèt acutioribus laciniis quinque prædita, supra atrovirentia, infra pæne incana, utrinque glabra, sapore adstringente cum amaritudine. Ob foliorum amplitudinem & formam Platani amulam cum Septentrionalibus populis per aftivos calores praccipuam init gratiam. Flores muscosi, ex herbido albidi, calvculo continentur lanuginoso. At alati fructus ex vulgari cognitu sunt faciles, per omnia najores, ex longo pediculo pendentes plures, fed finguli bini foliacei bipennem expaníam & inverlam, aut Libellæ alas imitati, nucleos in medio quà alæ coeunt itidem gemino utriculo duro fatis continent, magnitudinis feminum Arantiorum albicantes, gustui non gratos.

Humectis & altiffimis montibus gaudet. Nos in Saleva monte non procul Geneva observavimus. Locali. In Anglia non provenit sponte, quod sciam, adeò tamen frequens habetur in areis & cœmiteriis, hortorum ambulacris & circa nobilium ædes, ut merito pro indigena accipiatur. Nuper tamen minore in honore esse cœpit quam olim, ob folia decidua quæ cum initio hyemis primis statim pruinis decutiantur, in terra jacentia humore in putrilaginem illico folvuntur, hortófque & ambulacra inquinant & corrumpunt. Floret mense Maio: fructum maturat Septembri.

Matéries candidior ab arculariis & mensariis ad varios usus experitur. Quadra & orbes ex ea Usus. laudatiffimi fiunt.

Veris initis clim germina novella turgescunt, antequam explicentur in folia, arbor hac in trun-co, ramis, aut radicibus vulnerata dulcem & posulentum siuccum copiosè effundit, non secus ac Beulla. Quin & Autumno quoque post delapsa statim folia, & per totam etiam hyemem: quod primum oblervavit & nobis indicavit Clariff. Vir, & chariffimus amicus noster, D. Martinus Lifter. Notandum tamen hoc ei non accidere quacunque cœli constitutione aut aeris temperie, sed gelida tantum & leviter pruinofa.

Succus hie Saccharum non obscure resipit, unde Canadenses Americani ex eo Arundinum liquo-ris in modum decocto Sacchari quoddam genus conficiunt, ab arundineo discretu haud facile, cujus portiunculam munere ingeniofiffimi & eruditiffimi Viri D. Francisci Aston R. S. olim Secretarii,

Est Aceris occidentalis species folio minore subtus incano, suprà atro-virente, qua Acer sloflorescens Virginiana audit; hac inodora est.

4. Aceris majoris varietas J.B. An Acer montanum Park? Acer montanum flavum sive crispunt C. B? An Ac, mont, tenuissimis & acutis folis ejusdem?

7. B. Pradicto foliorum amplitudine minimè cedit, nec tam altis finuum divifuris, nullis item ferraturis, sed extremorum acutie exquisitissima, ut cum quavis etiam acicula certet, pari nervorum divisura, sed minus frequenti inferna parte: non incana sunt ut prædicti folia, sed dilute viridia, splendicantia; superna saturatius viridia, nori tamen adeo ut priora. Tota caterum folii facies mollior, delicatiorque, longioribus etiam hærent pediculis. An in flore & fructu aliqua fit diverfitas non-

Habemus folia in montibus propè Genevam collecta, quæ descriptioni Bauhinianæ examussim

Acer montanum fæmina C. B. colore est magis flavo quam mas, ligno duriore & venosiore magisque crispo, cititisque floret. Germani, inquit, ob flexuosos venarum discursus ad opera lautiora utuntur, lignum nobile vocantes; ex hujus radicibus cochlearia pulchra conficiuntur.

In horto Edinburg. Sutherland. invenio Acer Maj. foliis eleganter variegatis.

5. Acer majus folio rotundiore minus laciniato, an Opalus Italorum?

Hujus folia habemus in Italia & Sicilia collecta quæ magnitudine ad Aceris majoris vulgaris folia accedunt, longis pariter pediculis nixa, verum rotundiora, minus profunde laciniata, laciniis etiam seu segmentis obtusioribus.

Non pediculi tantum sed & venæ seu nervi foliorum insigniores rubent;

Eccccc 3

Arborent

Ulus.

Vires.

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

1703

Arborem ipsam, quod piget, non descripsimus, quia à Botanicis ante nos pridem descriptam fuiffe non dubitavimus

6. Acer Virginianum seve Canadense. Virginianum odoratum Herman. Cat. app. An Styrax Aceris

CAP. II.

De Fraxino.

Naxinus Gracis Mile & 16/16. Tele etiam cognominatur, i.e. trinodis, quod ramos ordinatos & numero pares habeat. Latini nominis Etymon probabile apud Grammaticos non invenio: nam à Frago dici, quod in fragosis locis nascatur; aut à 900515 sepimentum, quod ad sepes conficiendas utilis sit, minus placet.

Fraxini notæ sunt folia pinnata, folliculi membranacei oblongi, semine extremum inferius seu quod ad pediculum est occupante, non ante Autumnum maturo; flores staminei congesti, ante folia erumpentes, & brevi evanescentes.

A. I. Fraxinus vulgatior J. B. excelfior C. B. vulgaris Park. Common Affette.

Speciolæ proceritatis arbor craffo, fimplici, erecto, celsóque caudice adolefcit, cortice cinereo, unde fortalle nome Anglicum 4ff, materie alba, crifpo pedinum difcurfu undulată, validis ramis, binis ex adverso politis, brachiata. Folia itidem bino ordine inter se contraria, Sorbi modo pinnata, quadruplici, quintuplicive, aut etiam fextuplici pinnarum conjugatione ad costam anneva, quam impar folium terminat, levia & interdum crenata, ficco fapore fubamaro, acríque ac mordaci predita; quem etiam faporem lingue imprimunt quoque fruêtus qui peculiari furculo numerofi dependent, quod inversam avis linguam referant, inde in Seplasis nomen adepti. Ex his Industria copenicians, que a investant a la iniguant rectains, ince in septant nominer accept. Ex his finguli fefcunciam circter longi, parvim culmo latiores, infina parte [a petiolo remotiore] menanci, à medio ad pediculum medullà farch funt, alba, guftu acri & amaro. Radices funima tellure gaudent, & in superficie terræ latè extenduntur; unde & arbor èmmenatifica recte à Theoline gaudent, & in superficie terræ latè extenduntur; phrasto dicitur.

Scribit Dalechampius se globoso muscos, quales tradit Theophrastus, in Fraxino observasse, & collegiste hyeme jam definente: effe tuberolos, velut ex resiccato impensius glutinoso musco Concretos, gaitu nonniali adfinigente, lignofo intus nodo mufcolum corpus futinente. Nec J. Bathinus neque nos quicquam tale in Fraxino hactenus observarimus. Si quod tamen ejulmodi st, nihil aliud est quam excrescentia quadam à punctione aut afflatu venenato insecti cujusdam

Cum dicat Columella Ornum effe Fraxinum sylvaticam seu montanam, ac Theophrastus referat rupium Fraxinum colore effe luteo, & Germanorum Wald-escher montana sit, colore luteo, ut experientia sibi compertum esse scribit Turnerus, rectè nobis videntur facere, qui Fraxinum montanam & fylv. Germanorum effe Ornum Latinorum & Fraxinum fylvestrem Theophrasti statuunt.

Nascitur Fraxinus aquè in montosis (sed humidis) ac planis; nec minus in calidis quam in frigidis regionibus: in Anglia ubique frequentissima est in sylvis ac sepibus. Auctu facilis est, & feltinantius germinat.

Fraxinum duplicem faciunt nonnulli, marem seu sterilem que flosculorum racemos nigros duntaxat fert, & faminam leu fertilem, quæ semen seu linguam avis dictum producit. Nos in Fraxinis verno tempore ejulmodi florum stamineorum congestorum racemos observavimus, ante folia erunpentes & brevi evanescentes: nec tamen infrugièrez, (quantum meminimus) fuerunt hæ ar-bores, verim post flores etiam fruckus protulerunt, quod & Parkinsonus affirmat. Ligna Fraxini post vindemiam & Arcturum cædenda præcipit Theophrastus: nam si vel citius,

vel serius quam par est cadantur, teredini obnoxia erunt.

Cortex interior Fraxini (ut refert Casalp.) aquam in qua maduerit coeruleam reddit.

Fraxinus Homeri praconio & Achillis hasta multum nobilitata est. Plin. Porro tantus est materiei ejus ulus, ut Fraxinum præ aliis copiolissimæ materiæ causa naturam generasse scribere non terne ejus mus, oc traximum præ anus coprominine materiæ causa naturan generatie terneet non dubitart Plinius: quippe quæ obedientiffina fit in quocunque opere, tandémque pro haftis Cory-lo nelior. Corno levor, Sorbo lentior. Eft fanè Fraxim lignum tenaciffimum ac duriffimum. Multim tamen intereft inter virgam feu ftolonem è terra enalcentem, & ramum è trunco arboris adulta decerptum lentoris respectu; hic enim valde fragilis est, cum ille tenacissimus sit. Ad entate oucceptum tentous retpectu; ne emm vance traguis ett, cum tite tenacitimus fit. Ad ephippia & fariffas conficiendas expetitur; ad artara & cartes, rotarum canthos & modiolos, ad rhedas, vehicula & fealss, ad menfas, cochlearia, pocula; ad circulos pro doliis, manubita & capulos organorum quorumcunque, pugionum, &c. ad ligones & pals, a liáque ferè omnia influenenta fabrilla commodifinum eth. Denique (ut pergit J. Bauhinus) Quicquid ex ligno fieri écbet, ità ut fubrile, fabrefactum, ettamque forte effe debeat ut magnam vim fuffinere queat, non melluis ex allo quara ex il de produire. melius ex alio quam ex ifto parabitur-

Fraxini femina contrita & cum vino pota urinam ducunt. Hipp.
Cortices Fraxini in vino coctas per triduum da porcello, & in quarto die occide ipsum, & (fi credere fas fit) non invenies splenem. Gal.

Foliorum Fraxini olim usus fuit pro pabulo boum & caprarum: ficcant valide, curantque ictus serpentum, si Veteribus fides. De antipathia inter serpentes & hujus arboris ramos foliáque mira

refert Plinius, que quoniam se expertum affirmat adscribere non pigebit. Tanta est vis, inquit, * Lib. 16.0.13. un matutines quade mocinin e capetani namina autorio e un pigenti. anna que vit, inquit, un matutines quade mocininque unima quam fini longissima, sepone qui arboris attingat, adoc cam procul fugit. Experti prodimus, si fronde ea gyro claudatus quisi es sepone in sunem positis quadm in Fraximam sugere seponeme. Idem etiam se expertum prodit Ambrosius Parasus. At Camerarius con-Sambin joger l'expensen. Aussi cutair le experimine pour l'internation de R. D. Charas in observ. & experim. de viperis non ita pridem Gallicè edits afferit se facto circulo è folis Fraxini, qui habuerat circa tres pe des diametri viperam vivam in eum immilisse, qua folia (ut videtur) nihil verita, illico sub iis sese occultatum ivit. Velergo deceptus erat Plinius à magico quodam impostore, vel aliam arborem intelligit.

Cortex & lignum Fraxini ficcant & attenuant; lienis duritiem specifice emollire creduntur, un-de & in poculis ex ligno factis fi quis affidue bibat lienem extenuari aiunt, eoque nomine & corticis decoctum quidam exhibent, quo etiam aliqui vice ligni Guaiaci felici successu utuntur. Corticom medianum Fraxini in exteris regionibus in Februari intermiteratibus frequenter preferibi ob-fervavit D. T. R. Eurodem & in Anglia cum fuccessu exhiberi audivisse reculti idem, in Observation nibus nobis communicatis. Foliorum & summitatum seu surculorum teneriorum succus quotidie manè pauca quantitate potus hydropicis conducere dicitur. Sal Fraxini sudores movet, diureticis medicamentis mixtus: idem efficit & decoctum corticum.

Semen, Lingua avis dictum, calfacit & ficcat valide; conducit epaticis, pleuriticis, calculofis Othymici modernj, & prae alus Galuberus, ad calculum renum & vefice conterendam miris illud præconis extollunt. Cum nucleis Piftaceis, Pineis & faccharo comeftus coitum juvat. Exicari post plenam maturitatem pulvis non ad calculum tantum, sed etiam ad icterum & hydropem remedium est præstantissimum, attestante D. Bowle, medico insigni.

Semina Fraxini ad 31. cum vino exhibitum ex Plinio Hydropicos curat, & corpore obelos ad maciem reducit: Arabibus etiam maximè commendatur. Epiphanius Ferdinandus historia 82.

Semina Fraxini viridia, seu potius fructus collecti ante maturitatem in Anglia murià ex aceto & Sale condiuntur pro acetario.

2. Fraxinus tenuiore & minore folio J. B. humilior sive altera Theophrasti, minore & tenuiore folio C. B. Sylvatica seu petræa Germanorum Turnero forté,

Varietas potius Fraxini est quam species distincta, cujus folia pinnata segmentis dividuntur te-Valenda potto Landin et quan poeto a montos que com primera eginetas araulinta eminorios, firstóriolis, acutioriose, perinde tamen ferrarsi ur vulgaris Fraxini. Rami pluribus & crebrioriose tuberculis, folicium pediculo fedem daturis, inaquales. Ex Lugduno vicinis montibus habuit J. Bauhinus.

3. Fraxinus rotundiore folio J. B. C. B.

Huic quoque folia conjugatim disposita, sed qua Pistaciorum folia referunt, subrotunda, minora quam Fraxini vulgaris, in ambitu ferrata, in quibus medietas interior ad nervi imum brevior quam exterior sæpe conspicitur, id quod in Terebintho & Pistaciis usu venire subinde observamus. Ex Italia attulit C. Bauhinus.

Ex huus arunis & folis in Calabria aftivis mensibus exsudat Manna, & in granula Solis calore concrecit. Nam Mannam vulgarem Officinarum non este rorem cœlestem aut mel aereum evidentiffimis argumentis & experimentis probat tum Altomarus, tum Pena & Lobelius, necnon Monachi qui in Mesuem commentati sunt, nequicquam reclamantibus Matthiolo, Cæsalpino & aliis. Quz enim evidentior potest esse demonstratio Mannam ipsus Fraxini humorem seu succum effe, gummi modo exfudantem, quam quod è trunco aut ramis vulneratis extillat? quodve experi-mentum certius & efficacius ad id evincendum eo quod Pena & Lobelius tradunt, Ramos magnos

menum certuis & ethicacius at in evincentum et quot rena ex Locaius trauunt, Kamos magnos Laricis & Fraxim practios, atque in vinariam cellam, quo aftaris tempore Manna colligi folita elt, afportatos, Mannam pottero die, quanquam non perinde nitidam oftentálle. Idem quoque mihi cum in Italia peregrinarer confirmarunt um alii Calabri, tum pracipue eruditifirms Vir & fedulus natura operum indagator D. Thomas Cornelius M. D. Neapolitanus, Confernità Calabriz oriundus, teftis avriêms & omni exceptione major, qui in ramulis & folità à feipfo experiundi causa linteo circumvolutis & curiosè contectis Mannam fæpiùs collegit: quod experimentum ante eum ab Altomaro aliísque factum legimus. Frustra ergo vel huic veritati confirmandæ argumenta accumularemus, vel ratiunculis aliorum in contrarium allatis refutandis tempus insumeremus. Que utrinque adducte sunt probationes responsionésque apud J. Bauhinum vi-

Mannam autem in Calabria fingulis annis circa vel paulo ante caniculares dies & Sextiles plu-vias colligunt; cum autem pluit celfat fluere.

Est autem Manna duplex : quæ è Fraxino colligitur.

1. Spontanea, eáque duplex, vel corporu, ut vocant, vel folii. 2. Coacta, quam Sforzatellam vocant Calabri.

Observant collectores in Fraxinis Mannam emanare ex ramis ea potissimum parte quà foliorum pediculi eisdem annectuntur.

Notandum etiam, non manè prinfquam Sol valdè perurat, ut quidam falsò retulerunt, colligi Notational etiam, non many prinquant or analyse and a quantum and the state of the Mannan, fed meridie Solgue fervidiffino; non enim à Sols calore rarefici, folyture aut evanefeit, fed porius concrefcit, & durior ac candidor redditur. Arque hoc respectu. Altomari experiment mento, differt Manna Calabrina à Bombyeina dicta, &, ut verifimile est, Majichina, reliquisque Orientalibus, quæ fortasse sunt rores cœsestes concreti seu mella aerea. Hanc se ferro ac lateri ignito cum Calabrina granis quibuldam injecisse refert, tam ejus quæ ex soliis, quam quæ ex ramis

Vires.

Locus.

Notandum insuper colligi Mannam omnem quidem ex Fraxino & Orno; sed non ex omnibus individuis, unde in Calabria venduntur tales arbores quæ Mannam dant, ut scribit Altoma-

Mannæ, referente Cæsalpino, usus est in tota Italia ad alvum leniendam dissolutæ jure aut sero, pondere duarum unciarum aut trium, mitiffimum enim est medicamentum, folum tenues humores educens, biliofos & ferofos. Turo exhibetur fenibus, pueris, freminis etiam prægnantibus & delicatis. Non ipse solus (inquit Altomarus) sed omnes ante me & juxta me in hac regione Medici hac Manna bono ac felici successu citra ullam noxam usi sunt, præsertim ad alvum molliendam. Lenit etiam thoracem & asperam arteriam.

cam Leuis cuain tionascain & apopain assertain.
Cautela in cius ulu (inquiu C. Hofmannus) dux funt. 1. Ne detur cruda fed cocta. Habet enim non minus quam Caffia flatuofum quid. 2. Ut detur cum acribus, Thymo, Hyffop, &c. ut

actio fit celerior.

Eligenda recens (anno non vetultior) granis minoribus & rotundioribus, qualis est Manna folii, candida, lucida, guftu dulcis, & cum his omnibus folida.

Jam fi quæratur, cur Fraxinus in Calabria Mannam fundat, in aliis regionibus non item, quæram & ego cur Lentificus in Chio infula Maftichen manet, in Italia alique regionibus minime Refpondeo autem id evenire vel ratione temperici cœli, vel conditionis foli, vel utriufque, vel fortè etiam peculiaris natura & constitutionis ipsarum arborum,

C. Hofmannus Mannam Orientalem & Europæam ejuldem generis esse opinatur, sed neutrum melleum quid, verum fuccum seu liquorem arboreum: cui suffragatur Garcias, in Hist. Arom. meneum quo, verum nucum reu nquorem aroneum: cun untragaur Garcias, in Filit. Aron. de Manna Orientali ferbens, compertum fibi, effe am gummi vel refinam arboris Perfica de Re. 2aeff. Deinde, cum certum fit Europeam effe arboreum quid, Orientalis autem fit illi per omnia fimilis; quidni fit ejuldem natura? At verò fiejuldem natura int, cur tanta diverfitas liquefactionis & indurationis respectu? Experientiam appellamus.

Observate D. Tamerdus Résinfo in Regno Neapolitaino itinerans multas cicadas sugere & depa-composition de la composition del la composition de la composition del la composition de la composit ramina ab hisce animalibus perforata, ficut in India Orientali Lacca ex arboribus ab insectis exu-

gitur, & præparatur. Ante chartarum ulum veteres scripserunt res suas in interiori cortice Fraxini, Tilia, Fagi, aliarúmque arborum, in arundimbus, papyro Nilotica, palmarúmque folis; postea metallicis (prasertim plumbeis) laminis, in linteis, & ceris, in membranis seu pellibus animantium.

4. Fraxinus florifera Botryoides Moris. Fraxinus Americana florida.

Hecè à vulgari Fraxino parum differt primo intuitu quoad foliorum difpolitionem & corticem; fed florum profert racemos, dodrantales, albos, pendentes, filiquas feminales nondum vidintus. Hujus plantam ficcam ad nos tranfmifit D. Hanfus Slam ex Horto Montpelienfi.

In Hortis reperitur Fraxinus Halepenfis; an ab Orno diftinguendus?

CAP. III.

De Myrica five Tamarico.

Telus forte ஊ வழக்க, quod fillo & fluo denotat, nomen fumplit, quod juxta fluvios na-featur. Rechius வீர் முர்க்க, quod lugere fignificat, quòd ut fabula tradunt, Cinyra fi-lia in hanc conversa fit. Hefreb. Erat autem Cinyras rex Cypri : vel quòd improborum esset corona: quódque lignum ejus infelix habitum esset. Vide Jo. Bod. à Stapel. comment. in Theophr Hift, lib. 4. cap. 7. p. 408. qui plura habet. Ejus nota funt folia Cupreffi feu Erica vulgaris, flores spicati, multa semina lanugine involu-

ta, fimul conferta racematim in fummis ramis.

1. Tamarix major sive arborea Narbonensis J. B. altera folio tenuiore sive Gallica C. B. Tamariscus folio tenuiore Park. Narbonensis Ger. Myrica 1. Clus. Camarish.

Magna ex parte tantummodo fruticat, interdum in vastam arborem adolescit [in Cotonei magnitudinem caudicémque abit] scabro caudicis cortice, ramorum verò punicante. Folia habet Cu-pressi aut Erice humilis vulgaris, coloris ex viridi ad cinereum tendents: Flore extremis ramis in oblongis pediculis confertos & racematim compactos, estiguos, foris pruprufacentos, cuim expanifi nut candidos, pentapetalos, qui deinde in exiguum femen tomento involutum efformantur, exiguis veluti valvulis inclufum; quibus maturitate dehifcentibus efflut, ut in Salice, Populo & fim. Ter plerunque in anno floret, Vere, Æstare, Autumno; recentibus floribus semen jam evancscens semper subsequentibus.

Ad mare prope Monspelium abunde oritur. Ad mare prope Monspelium abunde oritur. Cura: Edmundi Grindalli Archiepiscopi Cantuariensis Tamaricem Angli debent, quam induratam lienis passionem eximie juvare expertus, primus in Angliam transtulit. Cambden. Elisabeth. Nusquam eam neque in Hispania, neque in Gallia perpetuâ comâ virentem vidit Clusius, sed novo vere fingulis annis nova foliorum germina protrudentem. 2. Tama-

2. Tamariscus folio latiore Park. Germanica Ger. Tamarix Germanica sive minor fruticosa J. B. fruticosa folio crassiore stark. Germanica Ger.
fruticosa folio crassiore sive Germanica C. B.
J. B.

Lib. XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

Aqua amat (inquir J. Bauhinus) Tamatifcus noftras, radiee craffa, & quæ crus æquet craffitudiculo, infigniter amaro tecta, quæ multam ftolonum veluti fegetem emittit, virgultorum fragilium, purputélente, cortice obductorum, & in frequentes ramos diriforum; per quos folia longa coharent ferie, Erica vulgaris, majora quam Tamaricis Monspeliensis, duplici versu ascendentia, colore ferè glauco, sapore adstringente, longitudinis palmaris aut semipedalis. Flores spication in extremis ramulis digefti, foliolis constant externis virescentibus, aliis purpurascentibus, apicibus in medio luteolis. Sequuntur calyculi five pericarpia mucronata, quibus dehifcenti-bus pappus evolat delicatiffimus, candidiffimus, appenfo femine minutiffimo, coloris rari.

Clusius Myricam Pannonicam magnum fruticem esse ait, nunquam arborescentem, brumam tamen ferentem: Flores ex albo purpurascentes quinque foliis constare Gallica Myrica majoribus. Secus profluentes amnes ac quandoque exorbitantes fluvios, non rarò etiam circa paludes nasci- Lecus; tur, folo frequenter faxoso: humidiores fiquidem & lapidoso amat tractus, ut recte Dodonaus. Nos locis consimilibus circa Augustam Vindelicorum, Lindaviam & Genevam observavimus.

Floret Maio & Junio, ac deinceps tota fere aftate flores & femen proferre non definit.

Tamariscus Ægyptia Gallifera J. B. Tamarix Ægyptia arbor C. B. Tamariscus Ægyptia gal-las ferens Park.

Tamaricis domesticum genus, autore Alpino, in Ægypto spectatur, procentate figuraque admodum à sylvestri Europæa diversum, quod ad magnæ Olivæ magnitudinem crescat; audiòque etiam, indum a tylvetri Europea avertum, quoa ao magnz Univa magnicuanem creicar, aunoque eram, in-quit, fupra Ægyptum, in loco Sabia ab iis populis vocato crefcere ad magnæ Quercus magnitudi-nem, cupus ex lignis carbones faciunt, quibus tota Ægyptus & Arabia utitur, ex eéque ligno mul-ta vafa conficiunt, ad multorum ægyotorum ufum. Felia fert fylveftris Tamarifci foliis proxima, ta vala conficiunt, ad multorum agrotorum utum. Folia fert lylvelfris Tamanici folia proxima, tamen longiora & graciolirora, apparêntique multa capillamenta viridia, quală in aliquibus Equifetis vilintur, ramo appenfa, femper virentia. Frediu fert paucos, raros, virides, nucum magnitudine, duros, lignofos, fine nucleo, & videntur ejudem fubftantia effe cum gallis: omnes verò figura inter le differunt, quanquam in omnibus superficies alpera & inazqualis observeur, quando alii long, alii breves, alii rotundi, alii lati, alii craffi, aliique graciles estifant. Corpera bec mo veros frudius arboris effe estifiumo, fed exertfentias praternaturales of gonianas galas; quomodo ea vocas Bellomias, qui arbores base a decentifentis praternaturales. Corpera for consumente fui Entitore. gravatæ fere fatiscant.

Hac etiam species in Ægypto, autore Bellonio, locis humidis secus siumina oritur, non rarò Local etiam aridis & fabulofis.

Hujus Gallæ, ut & cortex, non paucam fortitæ funt aftrictionem, adeò ut gallæ omphacindi Vires! rujus Gaias, ut & Corces, non patesta tortuse interactionem, acce ut gaias comphacind fint (inquit Galenus) infi quia acerbiase evidens eft in galla, at Myrice fructus temperatura in eft inequalis: immilia enim eft hature eius multa partium tenuitas, aque vis abftergendi, quod fane galla non accidit. Attamen ubi galla ad manum non eft ei uti licet ad omnuta ad que il. lâ utimur, ad eadem & cortice.

Decoctum foliorum in vino potum lienem absumit. Diose. succus expressus cum vino bibitus Plin. Adéoque mirabilem hujus arboris antipathian contra solum hoc viscerum faciunt, ut affirment si ex alveo sacto bibant sues sine liene inveniri. Hinc ex ejus ligno, ut olim ità & nunc ment il ex aiveo facto bidant ines inte inene invenimi. Finne as qua igno, ut omin na oc nunc dierum detornantur pocula, in quibus potus lienois prabetur. Clufius Doliola è Myrica affulis Francofurti ad Meenum venalia memorat, quibus contentus liquor lienofis prodeft. Ejulmodi etam doliola ex Epifcopatu Salisburgenfi artificiosè confruetà Viennam ufique venalia deferi feribit J. Bauhinus. Confimilium valorum ufius eft etam aput Ægyptos ad induratum lienem, autore Alpino. Eodem tradente Tamarifci ligni ufius eft tum in Ægypto, tum
having factoristic files and protestive de processive di control de la contr magis supra Ægyptum, ubi harum arborum copiolus est proventus, ad ignem major, quando fere nulla alia ligna ad comburendum habeant. Mulieres decocto ex cortice parato per os sumpto utuntur ad fiftendas menítruas purgationes, ex quo parant etiam insessiones, & clysteribus in uterum imiciunt decoctum: idem quoque fructus facere aiunt. Iis fiquidem utuntur in fouto fanguinis, in lienteriis, & in menstruis plus justo sluentibus, atque hamorrhoidum immodico fluxu: Dentes etiam commotos atque collabantes ipforum decocto firmant, atque in iis concitatum dolorem demulcent. Utuntur etiam ad oculorum lippitudines incipientes in collyriis, atque ad oris ulcera. Cinis quoque corticum & fructuum ulcera curat. Atque bæ vires & effectus sunt quos Veteres etiam Tamarici tribuunt.

De ligno multi decoctum, non secus quam nostri ex Guaiaco ad curandam Luem Veneream facere folent, quod exhibent leprofis, scabiosis, atque aliis multis pustulis & ulceribus affectis, feliciori cum successu: idémque faciunt in melancholicis, ictericis nigris & hydropicis ex refrigerato obstructo atque indurato liene concitatis.

Luem impura Venere contractam verè scripsit Alpinus non secus Tamarisci quam Guajaci de-Liem impura viente contractam vere contra reprins non recas acutantes quant variaca cococto profigiari. Non enim adeci gravia funt que in Rigypto infecti patiuntur. Excludir mali imperum purior corporum conflictuto, tum illa fudorum per-continuum aeris arlum & balneo-rum frequentifimum ufum confueta profusio. Vidi giptius peffine affectos, & in offa ipfa fre-de faviente morbo, cum extrema omnia frutra albi tentata fuillent, ia hac regione citra magnam præsidiorum vim noxiam luem evasisse. Vesting.

Vires.

CAP. IV.

De Platano.

De Latanus à manis dicta est, tum quòd folia habeat latissima, tum quòd ramis sit patulis & larè distriss. late diffusis. Notæ Platani characteristicæ sunt folia latissima, semina in pilulis lanigeris, conglobata.

I. Platanus Orientalis vera Park. alius autoribus simpliciter Platanus dicitur. Platan. Orient. pilulis majoribus Herman. The Plane Tree.

Platanus, describente Cordo, arbor est magna, ampla & in latitudinem diffusa Nuci fimilis & aqualis. Caudice affurgit robufto, non ità procero, led ftatim in ramos diviso. Cortice tegitur lavi, equants. Calculate annual state of the state bore hac adulta strati conspiciuntur cortices. Rami ejus nullo ordine in alios crebrò dividuntur ramos, furculi Nucis fimiles. Virgæ & furculi ex intervallo nodis & geniculis præcinguntur, ex quibus fingulorum annorum germinationes & accessus surculorum numerantur. Folia habet magna, quants iniguou un auma un garante plerunque quoquoverfus amplitudine, fefquiunciali, pediculo, lata, dura & robutha, dodrantali plerunque quoquoverfus amplitudine, fefquiunciali, pediculo, aut longiore furculis adnata, in quinas aut fenas partes inflat palma humana divifa, hyeme decidua, aut longiore furculis adnata, in quinas aut fenas partes inflat palma humana divifa, hyeme decidua, aut longiore furculis adnata, in quinas aut fenas partes inflat palma humana divifa, hyeme decidua, aur iongiore urcuis aunara, in quinte aut seus parte minis praire different control prein encentral parte de Acei fimilia, infi fingula e coum fibrz ei ni plures partes urrinque differet effent. Vene à pediculo ad omnes foliorum partes & eminentes angulos evidentes derivantur. Vere cum germinaverir, fecus folia etam globulos quodam producti, longis & gracilibus dependentes pediculas, unidique appearance, se vient l'amugines fiolculis plenos, paulatim in majulculas pilulas excreficentes, parvo Caftaris, & veluti l'amugines fiolculis places. nez echino aquales. Sunt autem hirfutz ha pilula & lanuginofa, atque tota ceu aculeis conftantes, fed mollibus, Spargani fimilibus. Cum Autumno ad maturitatem perveniunt pilulæ totæ fatifcunt & dissolventur in totidem semina quot aculeis asperatæ suerant: Singula enim semina in superficie pilulæ in acumen definunt. Porro ea femina parva funt & oblonga, undequaque flava, aspera & pappola lanugine involuta; quo fit ut confraêtæ pilulæ nihil aliud quàm pappola lanugo effe appareat, Amianto contrito fimilis: ea fi casu in asperam arteriam recepta suerit strangulat, ideóq inter um; nam in asperis & faxosis contumaciter adolescit, & tortuosa nudosaque evadit. Hattenus

Quod ad locum in genere attinet convenit inter omnes quòd gaudeat riguis & paluftribus, aqua-rumque ripis. In Italia fiponte non nafci teftatur Anguillara; quod etiam è Plinii verbis colligitur. nunque nue. In tauta ponte una latat exteau raugunae, quot cuant e rum veros congutur. Sed qui, infit ille, no jure mirtur arborem umbre graite insimo prietam ex alieno orbe. Platama illa 66, per mare lonium in Diomedia infilam, siuldem tumuli graità, primòm irvedia, inde in Siciliam transgrula, aque inter prima donate la lale. 8c. In Crea infula fonne proventi; tiem in Lenno; an Monte Atho ubi magnitudine comparari poffint Cedris monts Libani, autore Bellonio; necnon in Monte Atho ubi magnitudine comparari poffint Cedris monts Libani, autore Bellonio; necnon in Castagna Macedoniæ monte, inque Tauro Asiæ & alibi. Quinetiam in Sicilia ad radices montis Ætnæ nasci aiunt. De quo tamen dubito; cum nullas in ea insula spontaneas observaverim, &c Plinius Siciliae peregrinam faciat.

In urbe Roma multas vidi adultas & fatis proceras hoc genus arbores. In Anglia etiam propè Verulanium multa vifuntur, à Nobiliffimo Viro, & toto orbe celeberrimo D Francisco Bacone, Barone Verulamii, Vice comite S. Albani satæ; ut à D. Francisco Willughby certior factus fui.

In Creta prope Cortinam urbem Platanus una est insignis utriusque lingua monumentis, nun-In Creta prope Corunam uncein racamo una en imagina un mugue implant monimento, finti-quam folia dimittens, alia in Cypro. An fuerint unquam iffunfinodi arbores, dubium nobis vide-tur: quod fi fuere, ez non peculiare aliquod genus Platani confituebant, fed casu quodam & ex-tra ordinem naturæ tales evadebant; nec enim Plinio credimus semine satas regenerasse vitium, ut

Errant qui Aceris speciem majorem pro Platano habent: quamvis enim foliorum aliqualis sit fimilitudo, aliis tamen notis à Veteribus Platano adscriptis, ut v. g. fructus formâ, manifeste dif-

Sed minus adhuc ferendus (inquit J. Bauhinus) eorum error qui Tiliam Platanum esseputarunt. nam in hac nec folia conveniunt.

Tenerrima Platani folia [& cortex Plin.] in vino decocta mox illita oculorum fluxiones fiftunt.

a cum edemata, um phlegmonas [virida trita & illita Gal.] levanta con edemata, um phlegmonas [virida trita & illita Gal.] levanta Cortex in aceto cochus ad dentium dolores colluiur, è vino Scorpionum ictus reftinguit Plm. Sunt qui cum cortice combusto medicamentum desiccatorium & abstersorium efficiunt, ut cum aqua lepras sanet, per sese autem illitum ob humorem nimium ulcera vetera & sordida.

Pilulæ virides in vino potæ serpentum morsibus auxiliantur, exceptæ autem adipe igni ambusta fanant, vel frigore addit Plinius: tulæ autem cum aceto acri, magisque Scyllite, sanguinem omnem fiftunt. Et lentiginem & carcinomata, melanias quoque [melandriásque] veteres addito melle emendant. Plin.

Foliorum pilularúmque lanugo (in aures & oculos) illapla auditum vilúmque labefactat: asperam etiam arteriam inspirata offendit.

Hac è Veteribus Dioscoride, Galeno, Plinio : Hodie nullus ejus, quod sciam, in medicina usus est. In monte Atho, ut observavit Bellonius, cymbas parant ex magnis truncis Platani excavatis, fine magno labore aut fumptu.

Caterum

Caterum Arbor hac quod vasta esser, quod patula, quod foliis amplissimis, umbræ faciendæ percommoda, à Veteribus Gracis & Latinis pracipuo in honore habita & literarum monumentis ce-Commond, à Vestion Glacio Catani picapa. Lib. 1. demicili mode cava, 80 asque unius pedam fpecu, nemoso vestico de se vigita protegen ramis arbo, cap. 1. demicili mode cava, 80 asque unius pedam fpecu, nemoso vertice, de vigita protegen ramis arbo, cap. 1. amminifar, agros longus obtinens umbrus: ac nequid desti spelunca imagini, saxea intus crepidinis corona muscoso complexa pumices: tam digna miraculo, ut Licinius Mutianus ter Cos. O nuper etiam provinciae ejus legatus, prodendum etiam posteris putavit, epulatum, intra eam se cum duodevicesimo comite, largè ipsa toros præbente fronde, ab omni afflatu securum, optantem imbrium per folia crepitus, lætiorem quam marmorum nitore, pictura varietate, laquearium auro cubuisc in cadem. Aliud exemplum Caii Principis in

Lib.XXX. De Arboribus fructu per maturitatem sicco.

Veliterno rure mirati unius tabulata, laxísque ramorum trabibus scamna patula, & in ea epulati, cum ipse pars esset umbra, quindecim convivarum, & ministerii capace triclinio: quam canam appellavit ille nidum. Platanus Occidentalis aut Virginensis Park. Platan. Occident. pilulis minoribus Herman.

Hac etiam Arbor magna est & patula; folia pracedentis aqualia, non tamen adeò profundè incisa aut laciniata. Pilulæ seu echini sphæriceæ pariter rotunditatis, minus tamen asperæ & aculeatæ

E Virginia in Angliam transfulit Joan. Tradescantius.

CAP. V.

A. Rhus Myrtifelia Belgica C. B. Myrtus Brahantica five Elasgeus Cordi Ger. Rhus ssfves firus, five Myrtus Brahantica vel Anglica Park. Gale frutes educatus Septentrionalium Elagenus Dod. J. B. Storet Willow, Gault, Dutch Myrtle.

Ignosus est frutex, sarmentosus Dod. cubiti altitudinem rarò attingens, [imò apud nos non rarò superans] in ramos multipliciter divaricatus, cortice ruso ad spadiceum vergente lavíque. Folia quodammodo accedunt ad Vitim Idaam fruticofam, vel ad parvam Salicem, glabra, fed quodammodo incana: atque in quibufdam illorum ferratura apparent. Ramorum extremis infident capitula veluti Juli, multo minores quam in Betula, squamati, perelegantes, quippe qui diluto spadiceo splendicent. Cortex amaricat non sine adstrictione; materies candida.

Lobelio floseuli sunt ex luteo pallidi, quibus succedunt seminum crebri racemuli, conferti & conflati quasi spicis, in quibus semen pingue, odore Stocchadis citrina, sed vehementiore, & Trisolii quodammodo.

Radix, teste Dodonzo, subest lenta ac dura. Totus frutex cum gravitate quadam odoratus. Gaudet locis incultis & ericastris, aquosis & palustribus ut reste Dodonaus. Invenitur plurimus Locus & in infula Elienfi, locis udis & palustribus, folo spongioso: alibi etiam confinilibus in locis reperi- Temp mus, ut v. g. in Septentrionalibus Auglia, & prope Wareham oppidum in Comitatu Dorceftria. Maio & Junio flores apparent, Julio & Augusto semen perficitur.

Sapor egregie amarus infignem habere vim ficcandi & discutiendi monstrat; sed præsertim va- Vires. lere tam sumptum, quam admotum ad lumbricos necandos & pellendos Dal. prodidit.

Hujus foliis & ramulis ædium conclavia per æstatem ornant nostrates, odoris gratia, quem flores & fummitates suavissimum exhalant : Eadem in arcis inter vestimenta recondunt, non tantum odoris gratia quem communicant sed & ad tineas abigendas.

Hujus usu Polonos doctos esse enecare pediculos porcorum sibi relatum scribit Simon Paullus. Si enim filibus in haris fubifernas Chamblagnum, Janio aliquot horarum pediculi inter-monuntur omnes, nee lendes poli dein antinantur. Quin & in falobus in quibus Chamblagnum, crefcir nunquam flabulantur aut cubilia fua haben ferpentes, imo nè quiden accedere ados, multò minùs eos perreptare unquam visi sunt.

Flores nonnulli Lupuli vice Cerevifiz incoquunt, qui caput admodum tentantem & citò temulentiam inducentem eam reddunt.

In tractu Bergenfi & aliis Norwegiæ locis vulgus parare novit unquentum ex pulverata Chamælæagno & butyro Maiali admodum efficax adversus contumaciffimam scabiem: S. Pauli, Quadrip.

Botan, Claf. 2.p. 45.

Nota funt hodie Thez arboris folia à Sinis usque ad nos delata, ex quibus in aqua communi de coctis addito Saccharocando conficitur potio non injucunda, & falubris credita, cui fimilem ex foliis hujus fruticis exficcatis parari aiunt. Quin Simon Paullus affirmat ipfius Myrti Brabanticæ folia effe Thez dicta, tam longe petita, tantóque in honore habita. Verum toto coelo errat, & Thea arbor tam longè à Chamælæagno differt, quam China ab Europa distat,

CAP. VI.

Arber Indica flore maximo, cui multæ innascuntur siliquæ. Syalita H. M. P.,3. T. 38, 39. p. 39. H. M.

Rbor est procera, 40 aut 50 pedes alta, caudice admodum crasso, cortice itidem crasso munito, qui cuticula cinerea squamosa obductus, intus albicans, ac copiosam aquam adstringentem ubi inciditur exfudans. Similiter radix crassa est, & tenui, rubro-nigricante, squamoso, intus verò ad albicantem medullam purpureo cortice tecta, necnon fibris suis latè per terram diffusa; sapor acris, odor nullus. Folia oblongo-rotunda, singula crassis, intus cavis ac

lanuginofis, periolis inharent, longitudine spithamam, latitudine palmum superantia, supernè splendentia, inferne nequaquam, atro-virentia: Costa media crassa & in aversa parte altè extuberans, è qua nervi plures ordinatim fere bini & bini parallelo duétu ad prominentes dentatá (que oras exeunt: fapor nervi piures ordinatum lete uni te cuin parainou qua prominenti su emanarque oras exemir. I aportacidus. Inter ipla autem folia e valido, craffo, quadrangulo caule fun pediculo ca/py rodot, qui ad malta Auranti magnitudinem auctus fele aperit, confrans è quinque cochleato cavis, viridibus, craffis, validis, nitentibus folis, fen potitis cavis involucris, continentibus formofiffimum & admirandum floren, itidem è quinque albicantibus, glabris, cavis, rotundis, coriaceis foliis conflatum, plurimis in medio capillamentis albicantibus, aureis spicibus dotatis, przeitum, quz infuper albicante umblico ftella-to, eleganter è viginti angulis formato fuperius ornata funt. Poftquam verò flos ità apertus, fuavissimo ac Liliaceo odore, septem, octove dies elegantiam suam orbi exhibuit, quinque ejus albicantia folia stellatum umbilicum, ut & albicantia capillamenta instar sativa Brassica arctissime conftringunt; dein craffa, cochlearis inftar cava, viridia, nitentia calycis folia omnes illas floris partes irringint; dein crait, conteans mital cava, virus, internat caves on a more information conflication fro-celudant comprehenduntque, quæ unita fingularum qua in Flore funt partium complicatio Fra-chum efformat prægrandi malo fimilem. Hujus fruccus partium omnium accuratam delineationem & descriptionem hic vide. Stellatus floris umbilicus ex pluribus albicantibus seminum folliculis, inter fe junctis exigua, albicantia, rotunda semina continentibus conflatur. Semina autem tenaci glutine tanquam piscium ova cohærent, Tabaci seminibus haud majora.

Caterum fructus hi nostratibus Pomis vinosis ferè affimilantur odore, sapore & pulpa; meditullium tamen paulo aliter hic conformatur : etiam pulpa in fructibus hisce maturioribus factis mol-

Vires

Crescit in multis locis Malabar, præcipuè circa Cochin & provincias Moutan: semel in anno, Decembri viz. & Januario mensibus fructus fert, & à sationis anno circiter quarto ad quinquagesimum

& ultra frugifera est.

Fructus hi ob nimiam aciditatem in delicis vix comeduntur, sed in eduliis, præsertim indigenarum jusculis, usurpantur. Ex arboris foliis lixivium fit, capillorum unctuositati, ac capitis sordibus absumendis, necnon argento decoquendo adeóque depurando accommodum. Succus è radicibus expressus cum linteis applicatus tumores phlegmonosos ac cedematosos resolvit. E fructibus tenerioribus expressus succus cum saccharo miscetur, ac inde syrupus conficitur, qui phlegmata incidit & expellit, necnon faucium inflammationem ac aphthas tollit. Fructus autem maturiores laxam reddunt alvum, & diarrheam non rarò excitant. Denique arboris cortex cum Oryzæ infuso, (quòd indigenæ Ambatacansja nuncupant) tritus, partique affectæ illitus Arthritidi medetur.

CAP. VII.

Anonymos Ribesti folis Icon. Robert.

Rutex est sui generis, foliis Ribis, floribus pentapetalis dilutè albidis in umbellæ ferè aut Corymbi formam in fimmis ramulis coaggeltis, pediculis tenuibus oblongis infidentibus ; calyce pentaphyllo. Singulis floribus fuccedant binæ interdum ternæ capfulæ feu Siliculæ, ut in Confolidà regali, in horis notris ferme caffe, quantum hactents novimus, ob cell, sit credibile eft, inclementam; deferiptio eft D. Tancedi Robinson, qui hunc fruticem Paristis & in horis diffirms Reverendiffin Epilcopi Londinensi D.H. Compton observavit.

A Canada & Virginia delata fuit hac planta.

CAP. VIII.

Paliurus Lob. Dod. Ger. Paliurus sve Rhamnus 3. Dioscoridus Park. Rhamnus sve Paliurus folio Jujubino J. B. Rham. solio subrestunde, srustu compresso C. B. Christis thorn.

ON (emper humilis eft, verum interdum adeò excrefcit, ut arboris tueri nomen possit, ma-terie perquam dura: virgas emitit rectas, & ab his ramos patulos, deorsim inflexos, subrubentes, quos tenues, rigide & mordaces armant ſpina. Felia Jupibinis tam fimilia ur mihil ſupra, quibus tamen nonnihil videntur minora, nec ità profunde per oras crenata, ſed minimun inpra, quious camen nominin viseirui minora, nec na protune per oles decimas, adminimum ac interdum ferà nihi i cateroqui lujubini foli nervos tres per longitudinem decurrentes obtinent: Juxta quiz fiera emicant parvi, ftellati, orbiculati. Sucrefcunt finem lati, per marginem membranacci, compreffi, prominente utrique umbone lignofo, cujus medio pediculus inferiut, qui diffracti in geminis vel ternis loculis totidem oftendunt femina, lubrico lavore, & colore feminum

umacti in gemnis vei termis iocuius toducia otretiumi temnia, monto terore, de conte temniuli Lini, fed roundiora, torofiora, pulpa dulci, coloris fere porracei. Fructus (ut deferibit Cerfalp.) depreffus, ex teniu pediculo pendet, pulpa quadam fungola circum-ducta, officulo intus duro, intra quem tria feminis conceptacula, fingulis feminibus donata, gue in

fuis alveolis tintinnabuli modo fonant.

Facile autem nobis cum J. Bauhino perfuademus Theophrafti Paliurum effe hanc plantam: eandémque à Dioforide uno capite dici Rhamnum 3. alio Paliurum. Confule Jo. Bauhinum Confue Jo. Com. Versus Private Priv

Circa Veronam, Bergamum Rom. & alibi in Italia, necnon circa Monspelium in Gallia Narbon. Palurum in Epibus frequentem observatimus Gaudet autem campetitius & incultis Floret Maio & Junio; fructus Autumno maturescit; & tota hyeme arbori adheret. Hyemem ettam, nist fit admodum acris, ferre poeste, aloqui diligenter eri à frigore muniendus, J.B. Nonnullis Spina Christi dicitur, quoniam coronam spineam qua Servatoris nostri tempora violabantur ex ea nexam suise autem qua servatoris nostri tempora violabantur ex ea nexam suise autem qua servatoris nostri tempora violabantur ex ea nexam suise autem qua servatoris nostri tempora violabantur ex ea nexam suise autem qua servatoris nostri tempora violabantur ex ea nexam suise autem campetitus de la constitución de la tumant; nec enim ullum genus Rhamni aliusve fruticis spinis acutioribus rigidioribusq, horridum nec impune tractabile temere reperias: Hinc & sepes viva hominum pecudumque incursibus arcendis commodiffimæ ex eo parari solebant.

Lib. XXX.

Addringunt, ventrem fluentem cohibent, digerunt & phymata curant Paliuri folia & radix. Fru-Vires. Aus verò tantam obtinent incidendi vim, ut & calculos veffcæ comminuant, & peccoris pulmonifiq. excretionibus auxilientur. Semina contula ad tuffim commendantur, iis etiam ad arenulas & calculum utuntur Monspelienses medici.

CAP. IX.

Carim-Curini H. M. P. 2. F. 20. p. 31. Frutex Indicus spicatus storibus galeatu, vasculo bivalvi dicocco.

Н. М. Adix ei fibrosa, albicans, saporis in cortice subamari. Caudex surculique viridi-fusci, geniculati & supra singulos geniculos exmberantes. Folia petiolis mediocribus, viridi suscis, languidis bina adverfa, alternatim fita harent, oblongo-rotunda, & petiolum contracta, antenus on one averate, auchtaum na nateur, oncogorionnas, ce persona contracas, antenus in cuspidem definentia, textura minus crasta, mollia, superficie leni, superne obscuris virida, partim nitentia, subtus palidora, sapore nullo. Costa media & nervi inde egressi in supina etam parte eminent. Estat è sinubus parrorum & rorundo-cuspidatorum foliorum, que furculos bina & bina, alternatim fita, densè & furrectim circumftant, exeunt, viridi-cœrulei, galeati, conftantes tribus foliis, viridi cœruleis, quæ ex galea ad unam partem protenduntur, ac pedunculo candido, nonmihli infexo, ac (ipermis nodulato ac longiusculo, quo calyci quinque angultiffimorum, viridium & cuspidarorum foliorum, tenuiter pilosorum & striatorum infident, habentque in nodulo pedunculi cui galea cum striis ex transverso astricta est, bicornes eminentias ex viridi subcœruleas, & ad poflicam galeae partem unam laciniam tenuem viridem, subcœruleam dependentem, suntque flores odoris nullius. Folia in medio interius striata, duo oblongo angusta, & parum cuspidata, medium quoque oblongum & latum, orâ anterius rotundâ terminatum.

Per pedunculum albicantem transmittitur stylus albicans, qui è vertice germinis capsulæ semina-Per pedunculum abscantem trannututur ityus atoicans, qui e vertice germinis caplula feminalis oritur. Floribus decidius è calyce prodeunt caplula feminales, que plano rounda ca cufipidate funt, ac haltiformes, pediculo oblongo digitali conftantes cortice viridi, intus lignofo, ac in medio in longum firiati, ut & in oris una firia que urinque per mediam fiperficiem pedis excurri. In fingulis caplus feminados, ad urrumque latus unum, confia funt, per interfepimentum medium, quod ex oris caplula ubi firiata eft inflar late fimbriz excurri, à fe mutuò diffunda, valdè competit, compide, ac inflar codis cipidata, cum fine dirigide cupilie, cafoidate estication. pressa, rotundiola, ac instar cordis cuspidata, cum suo cuspide capsulæ cuspidem respicientia; per maturitatem subflava seu subrusto-pallida, superficie ob punctula eminentia, maxime cum sicca sunt,

icaora, lapora numer.

Radir decocha & fumpta fervit pro doloribus arthriticis, decocha cum oleo & butyro vires adauget; Firet.

Radir decocha & fumpta fervit pro doloribus arthriticis, decocha cum oleo & butyro vires adauget; Firet.

eadem trita & cum oleo Sirgelim data mitigandis podagra doloribus fervit. Decochum ex radice & folia epotum frangit calculos, eâdem quoque virture fum folia contula & alligata fuper ventre. Success of the service success of in aqua calida in tussi & doloribus calculi conducunt, quam etiam virtutem habent, si cum aqua calida ad perunctionem ventris adhibeantur.

2. Bem Curini H. M. P.2. F.21. p. 33. Frutex Indicus spicatus florum pediculis brevioribus.

A præcedenti non differt nisi in foliis & capsulis seminalibus. Flores in summis surculis è nodulis, ad quos folia quaterna, parva, albicantia, culpidata fita funt, exeunt [Sunt autem folia hactennia & nonnihil transparentia, costis viridibus, que ex costa media binæ ac binæ excurrunt, ac propè marginem in se mutuò arcuatim deseruntur, striata, tria magis juncta ad floris exortum] & quidem marginem in te mutuo attatami ustratumu, intaksi yita mago junta an norse exortumi oc quidem finguli è fingulis nodulis, albicantes, odore nullo, collo minus longiuculo, calyte, qui quinque viridum, culpidatorum foliorum elt infidentes, quaturo petalis tenubus conflantes, uno ex collo feu pede furrecco, quod latiffimum, interius concavum & in culpidem conflictium, tenuiffimum & transparens, costà media & duabus lateralibus versus cuspidem è collo inflexis exterius striatum; tribus cuspidatis ex collotraníverim ad unam partem expansis, quorum quod medium latius est, & lubrubris radiis ac undulis in colore albo tenuiter variegatum; éstique collum florum nervis tribus, quæ ad tria transversa folia excurrunt striatum. Stamina duo albicantia, folio surrecto ex adverso tractus costarum lateralium strictè adjacentia, ac cum apicibus subviridibus, quæ brevia filamenta tanquam appendices demittunt, arcuatim ad le invicem nonnihil inflexa; ac cum is conspicitur fylus seu filamentum albicans media coffæ folii furrecti ftrictè accumbens, quod ex globulo oblongo viridi, qui in calyce est, excurrit. Floribus delapsis calyx se claudit gemmas oblongas seminales con-

Radix in decocto data infervit pro febribus, ac capitis corporisque malis affectionibus. Folia frixa Virer. in oleo, dein contrita ulceribus sanandis applicantur.

* P. 2. p. 60.

* P.2. F. 44 p. 85.

Vires.

Locus.

Vires.

CAP. X.

Codi-Avanacu H.M. P. 1. F.34. p.63. An Lathyru fruticescens fruttu in foliorum alis echinato.

Uffruex est, nascens in arenosis, altitudine duum triumve pedum, ramis in latum disfluss. Radix tenus, sibrasque tenus disfluss emittens, ac sibrusa. Folia, que hinc inde in succeits provenium, valde parva sum, angusto-oblonga, plana, at tacum lenta, mollia, in margine minutissimis condensis, ac viridi-dilutis denticulis seu crenulis incitactum lenia, mollia, in margine minutifirmis condentis, ac viridi-tilutis denticulis feu crentis incifia, habérnque collulam in averfa parte eminentem, quæ & in recât conficioa eft. Finer in hevribis periolis è foliorum alis oriuntur, funca, gemmulæ ex viridi-flavo dilutæ, periolis circumpofizæ.
Fredim iis fuccedum fingulares, fruchbis Avaneas fimiles, urpote tribus lazerbus oblongo-roundis
ricumficripi; in medio lateroum ac utrinque à firiis uno fimplici ordine aculeorum feu minutifimorum fipiculorum muniti, vertim parvi funt. Semina quoque in fruchissis tria continentur, intra fingula
teret anquami ia propris capillis fingula forma cylindrica, & magicinerea, minitiq de fondiceo participantia, coloris furdi. Flores & fructus toto anno fert, fed tempore pluviolo uberiori multitudine.

Totius plante fucus cum vino epotus fixus iffetado proficusu eft: dem cum oleo codts utilitere
bibitur ad vires debiles reparandas. Oleum quod ex tota planta paratur capitis ablutioni commodum
eft ad eius versirieme mollendam.

est ad ejus vertiginem tollendam.

Pandi-Avanacu *H.M. seu Ricinus vulgaris major.

À Vulgari Ricino in eo tannim differt quòd altiùs affurgat, quódq, ftipitibus & ramis fit valdè rubris feu minist & nitentibus: Folis, floribus & fructibus paulo majoribus. Senina academ, fed majora & paulo planiora, & inter spadicco-fuscum & nitentem colorem cineris undulis rarioribus conspersa. Rarior est quam Avanacu sive Ricinus vulgaris.

CAP. XI.

Tiru-Calli * H.M. Tithymalus Indicus fruticescens.

Adia tenuior fibras è latere emittit; Stipite affurgit fimplici, tereti, craffitie fermè unius bra-chii, minus lignolo, cortice viridi, fublipiflo, ramulos emittente tenues virides, è nodulis, qui longiulcule ab invicem diffiti funt, fingulis fex feptémye, alios transversim, alios furfum, alios deorsum, qui in summitate quoque ramulos minores ex eodem nodulo in transversum disfum, alios deorium, qui in lummitate quoque ramuios minores ex codem nodulo in trantrerium dif-fundunt, ac hi in alios teneriores furculos dividuntur. Stipes ut & rami teneriores viridi-fici, venufi-res viridi-clari. Folia hinc indè ranffime confita in cauliculis pracipue tenuioribus, vel fingula, vel in fummitate plerunque tria quatuore fimul, minufcula, oblongo anguffa, longitudine unus fermie pollicis, plana, craffiola, in interiore parte in medio fulco firiata, colore viridi, fubusa dilutiora. Totus frutex, fitpes, rami, cortex, folia lade acri, linguam adurente featent. Flore in vertice furcu-lorum provenium in ramulis craffis, curtis, viridi-fulcis, qui plures fimul è vertice emicant, parti, quatuor vel quinque pecalis rotundiolis, magis arêtè tanquam i nunum nodum unitis, fuperius planis, intus lactes ac viridibus compositi. Frudur succedunt oblongo-rotundi, similes frudibus Ana-Parua

nicos aco vincios compones. Entre nicos nociones concientes concientes entre entre entre forma & colore, includentes tra femina, filmila feminibus Naturui noftri.

Radix in decocho data fervit pro torminibus ventris. Lac ejucum butyro decochum purgativum est viribus quoque cum Schadida-calli, id est, Euphorbio iisdem.

Nascitur in arenosis.

Tithymali propriè dicta species est.

CAP. XII.

Chamelaa tricoccos J.B. C.B. Park. Arabum tricoccos Ger. Widow wail.

Ruese est cubitalis ac bicubitalis, minor quam Thymelæa Monspeliaca, magis farmentosius, rugo-lius, lignosius, intorius, intamulos plures divisus: folius reutiforibus, latioribus, & viridioribus, te-nustroiam Phillyream referentibus: inter quæ flora paris, lutosit, ringetalis, quibus succeduns/ miner tricocca, primium viridia, manuriate verò ruborum induentia, pellicula amari ac servici gustius obducta, in frutice suo perennia ut sunt Tithymali sive Heliotropii verrucosi, dura, dentibus fractu contumacia, medullam albam continentia, ubi exficcata fuerint fusca.

Inter Monspelium & Frontignanam in collibus saxosis plurimam observavimus. Squalidi, fervidi, faxofi & maritimi soli amasia est. Non in Gallia Narbonensi tantum, sed & in Hispania à Clusio

inventa: at multò vegetior & viridior in Monspeliano agro quàm in Hispaniis.

Qualitatibus magna ex parte cum Laureola convenit, eodémque modo corrigitur. Cum dubium fit an Vererum Chamelaa fit nécne, vires Chamelaæ à Diofe. & Plin. attributas ei non adferibemus. Magnus tamen (inquit J. Bauhinus) fucci totius plantæ ufus etiam hodie, præfertim Monspelli, ubi Pharmacoperi pressum siccatúmque habent, monente primum Rondeletio; cujus imitatione & nos sæpins densati succi recentis 3j. aut ij. dedimus per se & sæpiùs alis Catharticis hydragogis mixtas,

Lib. XXXI.

De Arboribus Siliquosis.

1711

perbono sanè eventu, sed non admodum multum excernit, nec aliquo effrani motu, ut solent Lau reola, Mezereon Germanicum, Gratiola & alia. Quin perparum aut nihil interdum movet, nifi remixtis quibusdam lenientibus aut similibus catharticis. Pueris etiam datus nec tormina, nec vomitiones facit, sed aquas educit & serum: Admotum pubi & abdomini Hydropico, non ullum præ stantius ad urinas proliciendas, quo modo libentiùs utebatur Rondeletius. J.B.

CAP. XIII.

Canschi * H.M. Arbor racemosa Malabarica fructu triquetro D. Sven.

* P.1. F.42.

Rbor est procera, nascens in arenosis. Radia crassa, ramos fibrosos quaquaversum ejiciens, cortice exterius cinereo-fusco, intus rubescente, ligno albo. Caudex ambitu unius hominis amplexum implet, cortice cinereo, intus viridi cum ramis majoribus tectus; furculi novelli virides. & nodulis distincti, medulla ramorum & surculorum fusca. Folia è nodis exeunt, petiolis longis, fpithamam & ampliùs longa, duos ferme palmos lata, oblongo rotunda, ad petiolum latifi-ma, anteriora versùs in cuípidem oblongam contracta, tenuia & mollia fuperne obfcuriùs, fubtus dima, anteriora versismi cumposa considera contracta, tenna es monta tuperac optentino, motta or lutius virida, utrinque parum plendentia, fapore adliringene es amaro. E petiolo quinque coftæ feu nervi exeunt in lupina parte foli nonnihil eminentes, guarum difundus difributiones per folium & concurlus vide. E foliorum finnibus exeunt direculi floriteri, in quibus fiver a tecematim brevibus & concurlus vide. E foliorum finnibus exeunt direculi floriteri, in quibus fiver a tecematim brevibus & concurlus vide. E foliorum finnibus exeunt direculi floriteri, in quibus fiver a tecematim brevibus & concurlus vide. E foliorum finnibus exeunt direculi floriteri, in quibus fiver a tecematim terebus & concurlus vide. E foliorum finnibus exeunt direculi foliorum finnibus exeunt direculi foliorum finnibus exeunt function of the contraction of th tenuibus pediculis infidentes nascuntur, petalis cuspidaris tribus, rarius quatuor constantes, numerosis intus staminibus, viridi dilutis, stylo viridi circumpositis, ac apicibus viridi dilutis, seu etiam slavescentiintis frammium, virial citius, invio virial citicumponos, ac apiecons virial citius, ce caram navescenti-busa crufefecentibus dotats, haud diffirmiles forbusa Cir. Avanaca, odors nullius. Sub tempus expli-cationis gemmarum in flores omnibus foliis fooliatur, que rurfus tempore fructuum refumit. Fructur, qui e longiufculis, virialisus petiolis dependent, funt plano-rotundi, trium laterum, que ftriis diffindea funt, acque in vertice ubi ftria concurrant gemmuli eminentia, carne denfa, etiam

per maturitatem colore viridi.

Intus in medio continentur tria semina, per tenue intersepimentum à se mutuo distincta, que forma trilatera funt, uno latere exteriori rotundo, ac duobus quibus intersepimenta contingunt planis.

CAP. XIV.

Frutex Malabar, flore pentapetalo stellato, fructu pentagono & pentacocco. Pocatijetti H.M. part. 5.

Rouleula humilis eft, decem circiter pedes alta, caudize haud ità craffo, albicante, cortice obducto rubicundo, ramulfique viridibus, fungolà intus medullà referra, plaribus donace. Radir fibrata, albicans, rufo cortice etcha, amara: Felia fine ordine circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, in ambitu leviter crenata, glabra, denía, fragilia, folendentia, inodora, amara : nervis aliquot exiguis & pæne invisibilibus è media costa in latera excurrentibus. Flores petiolis oblongis circa plumofas virgulas proveniunt, inodori, quinque luteis, acuminatis, & ffella in modum expansis soliolis constantes; quibus totidem alternatim posita calyculi foliola viridia fublicumtur, novem apicibus luteis umbilicum incurvum viridantem cum ftylo candido quinquangulo occupantibus. Singulis flofculis finguli fuccedunt fructus, seu fingulæ filiquæ quinquangulæ, rubenoccopanious migus inscess inigui nuccount juicin, teu iniguiz juique quinquanguie, ruben-tes, totidem diffinctis loculis fumma parva folida continent, cuticulà rufa intecta, medullà alba, figu-rà ex rotundo oblonga, fapore nauleabundo.

Provenit locis montants & petrofis circa Kandenate. Quotannis bis floret fructúmque fert, Mar-tio viz. & Septembri mensibus, at diu superstes non est.

Folia contula, in pulverem redacta, & ulceribus infperfa luxuriantem ac fungofam carnem tol-lunt. Eadem affumpta fudores movendo Febris intermittentis paroxyfinum minuunt.

Ex cortice & radice pulverifatis ac cum oleo mixtis unguentum conficitur ad scabiem similésque cutaneos affectus.

CAP. XV.

Rosa Hierichontea vulgo dicta C.B. Park. Rosa Hiericho J.B. Thlaspi Rosa de Hiericho dictum Moris. Role of Diericho. An Myagrum Arabicum? Zanon.

Ignosis & confertis statim à radice natis fruticat stolonibus, palmaribus aut paulò majoribus. craffis, cinerei coloris, in numerofam ramulorum fobolem cancellatim divaricatis, fuperiore parte omnibus in globum velut coeuntibus per quos folia rara, unciam sescunciamve longa, semunciam lata, laciniata, cinerea, hirsuta. Flosculi intrinsecus secundum ramos ubique racematim quodammodo nascuntur candidi: quorum unumquemque sequitur vasculum duodus loculis membranula disclusis totidem semina orbicularia, compressa, rusta, acria continens, binis supra lo-

memorania dictini socieli reinali socieli e anticoli se configurati, cita a su a common, olisi inpat, culos extrinfecis velut auriculis prominentibus, ex adverfo pofitis; ex intergerino calycis pariete furgente fifio longiulculo. Radix fatis crafia, ignola, fimplex.
Monifonus fingulis geniculis fingula folia adharere air oblonga, angulta, olea foliorum amula, è quorum finubus fingula fingula ficuni flofouli, tetrapetali ex herbacco colore albidi. Unde appara Fffffff ret.

ret eam veram & genuinam Thlaspeos speciem esse, & inter Thlaspi species reponendam

Absurdè admodum & præter rationem Rosa dicitur hæc planta, cum nihil cum Rosa commune habeat. Bellonius monachum quendam impostorem hujus nominis autorem suisse commune circa Hiericho nulquam reperiatur, sed in Arabia deserta ad litora maris in sabulo. Sylvestrem tamen ejus speciem in Syria tectis & ruderibus invenit Rauwolfius. Hanc à pluribus annis in horto meo colo, cum facile & crescat & floreat (inquit C. Baubinus.)

Plantam hanc Amomum Veterum non effe, prout multi opinati funt, constat, quòd nec folia alba Vitis proferat, necullo seu recens seu vetus spirat odore.

Radice aqua calida immersa planta quamvis licca & contracta expanditur, quocunque tempore, non natalitiis duntaxat Christi, ut impostores vulgo persuadere solent, nec pariendi hora tantum partûs tempore immissa se expandit, ut illi sabulantur.

Rofa Hierichontea Sylvestris C. B. Park.

Parvitate sua & loco natali à præcedente differt.

Aphyllon Indicum J. B. Rosa Hierichuntica ensiccata similis C. B.

In infula S. Vincentii plantam Hollandi copiosè invenerunt, & vocârunt Blatterlos, quia nulla folia exacte habebat. Teneriores ramulos Scorbuti curationi abhibuerunt non fine effectu. Ind. Or. Part. 1. Fig. 21.

CAP. XVI.

Arbor Brasiliensis storibus speciosis spicatis, pericarpio sicco. Cebipira Brasiliensibus Marcgr. Cebipira-guacu, & Cebipira-miri Pilon.

Maregr.

A Rhor eft grandis & ramofa, quæ lignum habet durum, aspectu ferè simile Fagino, ex quo rotz machinarum & curroum fabricantur, corrice griso cum fuso mixto. In ramis habet rotz machinarum & curroum fabricantur, corrice griso cum fuso mixto. In ramis habet rotz machinarum & curroum fabricantur, corrice griso cum fuso mixto. In ramis habet reach fibi opponnum fuso parva, duos digios ocircier longa, & ç à digiti lata ubi laussima, figura fe finnila folis Buxi, supernè saturate viridia & splendentua, inferné quasi canescentua. Fiora fert liste de prion copiosifismos, in quoliber ramio quinde un vigunt, aut plures, sito quoliber pesiculo brevi infidentes, qua propi her corto quanti dentes, qua propi hac corto aut novem denné nigro calvee, illique infident. Duo foia foris majora funt, ée propè heco dos aut novem parvula famina alba, spicibse nigricantibus. Floris foliis decidentibus nafcitur è medio Siliquala, ex viridi fubdavelcens, in qua femen continettu. Foliola floris omnia funt corrugata ut pannus Goffyrinus Luftarnus: Color illorum diluté cœruleus cum albo; fuperius floris folium propè calicem maculam habet rufescentem, & est inodorus.

Floret mensibus Octobri & Novembri. E cortice, qui amans est & aftringens, Balnea & decocta fiunt præstantissima adversus morbos a frigore natos, pedum & ventris tumores, dolorésque membrorum Curimentos Lustranis dictos i page pedum & ventris tumores, dolorésque membrorum Curimentos Lustranis dictos i page 100 membrorum curimentos la companio dictos i page 100 m sam denique Luem Veneream non invereratam forinsecus & intrinsecus adhibita restituunt, sudo-

Cum verò adftringendi facultate fimul & acrimonia quadam agant, scabiei, tinezque, & aliis eiusdem generis cutaneis affectibus medentur.

C A P. XVII.

Amvetti seu Vetti-tali H. M. part. 5. tab. 54. Arbor Indica floribus spicatis, seminibus parvis in

Ari-vetti & Pe-vetti Tab 54 & 55. part 4 descript. Species est, atque arbor humilior, 13-circiter pedes alta, caudice mediocnter crasso, cortice cincto cinero, intus rufescente, ra-mulisque viridibus pluribus donato. Radix fibrata, rufescens, odoris & faporis fylvestris acami. Filia oblongo-rounda, acuminata, craffi, defla, glabra, arro-viridia fiporperà & fiperia dentra, inferie fibrirdia; fapore amaro. Fiofasti inodori, viridi flavescentes, ad foliorum alas circa furculos spicatim proveniunt: constant in unico foliolo, sed in quatuor profundas lacinias divifo, fic ut plura videantur; faminula albicantibus flavescentibus apicibus ornatis medium occupantibus. Flosculis emarcescentibus semina perquam exigua, rufa, inodora, insipida, vasculis siccis per maturitatem inclusa succedunt.

CAP.

CAP. XVIII.

De Erica.

Ricam Martinius ab tros frango deducit, quia calculos frangendi vi pollet.
Erice note funt statura humilis, folium perpetuum, slos mudus & plerunque urceolaris;
Vasculum seminale in imo store ceu calyce clausum; in sterilibus, squalidis & palustri seu spongioso solo vigere, quod paucissimis plantis conceditur.

A. 1. Erica vulgaris Park. vulgaris five pumila Ger. emac. folio Myrica I. seu vulgaris glabra C. B. vulgaris humilis, semper virens store purpureo & albo J. B. Common Death, c. Ling. 7. B.

Frutex humilis est, rarò supra cubiti altitudinem assurgens: [vidimus tamen in montosis Septentrionalibus Angliæ putrido & spongioso solo quæ etiam duos cubitos superaret] radicibus longissimis, fractu contumacibus, spadiceis: wirgultis numerosis, lignosis, duris, ramosis, colore itidem spadiceo præditis, vel in nigro rube(centibus. Folia frequentia, femper virentia, quatuor verficulis fquamatim incumbentium foliolorumminimorum conftant, ut fuperne deorfum infpicienti cruces continuæ videantur: ad Cupreffum & Tamaricem accedunt, qua (ut ait Clufius) temporis fucceffu in ramulos ef-formantur. Flosculi velut spicam exprimentes secundum ramulos à medio ad summum usque propendent, bullar quodamnodo, tertapental, elegantifimo pupure dilutoris colore, interdum albi, perhervibus petiolis appenfi, quorum medium occupant apres ruffi.

Septentrionalibus regionibus, (ut react clifus) maxime familiare eft, locis incultis: przfertim autem in montofis frigulis, folo putrido cænolo & spongioso, quod aquas combibit & humore per-

petuo turget, ubi nullæ fere aliæ plantæ proveniunt, omnia latè occupat. Rarius in calidioribus

A. Erica vulgaris birsata Ger. Myrica folio birsata C.B. Myrica folio tomentosis & incanis folio Clusti I.B. vulgaris birsatior Park. Common rough-leaved Beath.

Nostra sententia à pracedente non differt specie: cum, teste Clusio, prater hirsuriem ei per winde former a precounter non unient poeue; comit ente comité, plear minutent et per omnia fimilis fit; nec minus frequens occurrat quam vulgaris glabra, non locis tantum incultis fupra Windeforam (ubi eam observavir Clussus) sed ubique in Anglia.

Tum succus Erice tum aqua florum destillata ruborem oculorum tollit & dolorem ritingat; quin Viree &

& colica laborantibus utiliter exhiberi expertus est Tragus.

ex conca anorantious uniter exinieri expertus ett '1 ragus.

Fomenta & balnen fudatoria è floribus confecta podagricis & paralyticis membris conducere creduntur. Aqua, in qua vulgaris Ericæ folia decocta funt, fumpta tepide tam mane quam veficeri per triginta dies §v. pondere, tribus horis ante cibium valet ad vefice zalculos comminuentos & expelandos, experimento Marthioli. Verum id felicitis fucedere idem notat, fi post id tempus male affecti in balneum decoctionis Ericæ ingredi, atque ibidem morantes fuper Ericam decoctam federe jubsantur, idique plunies repetatur. Addit Marthiolus fe noville alquos, qui fervata victis ratione, hujus tantum potu vesicæ calculos in minimas partes comminutos ejecerum. Qui bec eredat?

Oleo ex Ericæ floribus confecto ad tollendos herpetes fœdos & inveteratos totam faciem occupantes Rondeletium magno successu usum scribit Clusius.

Nec mel quod de Erica floribus legunt Apes in Anglia adeò improbum est, ut scribunt Dioscorides & Plinius, fed paulò duntaxat coloratius.

Ovium gregibus Erica hyberno tempore pabulum præbet, & ignibus fovendis inopia lignorum

In Scotia materiarii è terra pulla inculcato stramine ex aqua subacta leviter, & alternis Ericæ stratis, extrorsum utrinque spectantibus comis, concurrentibus in medio lignosis radicibus, parietes cum casarum rusticarum, tum hortorum artificiose extruunt: qui vinculo straminis & Erica nec pluvias metuentes, nec atterentium jumentorum affrictibus concussi in multos annos durant. Jac.

Cargillus apud F.B.
Scott montani pro lecto sape substernunt Ericam, radicibus deorsum, frondibus sursum versis: adeóque scite hac ratione lectos concinnant, ut mollitie cum plumis certent, salubritate longe superent. Erica enim naturali ficcandi vi pradita supervacuos humores exhaurit, nervisque corum molestia liberatis suum vigorem restituit, ut qui vespere languidi & fessi decubuerint, mane vegeti

& alacres refurgant. Quidam ex radicibus Ericæ calices affabre componunt. D. Sibbald. in Prod. Scot.

A. 2. Erica tenuifolia Ger. virgata sive sexta Clussi Park. humilis, cortice cinereo, Arbuti store C. B. ramulis ternis, floribus saturatioribus purpureis J. B. Fine leaved Beath

Altitudine est pedali aut cultitali, plures ex eadem radice eaules emittens, tenues, fragiles, cortice cinereo techos; germina, timen novella rube/cunt. Folia terno ordine per intervalla ramulos cingunt, minus crebra quaist in quadrifolia palufri mox deleribenda, peresgusa, angusta, actua, fature viridus, glabra. E foliorum finubus exeunt ramuli terno pariter ordine: versus caulium & furculorum furmitates Flores, longá interdum ferie, crebri, tres tamen plerunque finul, bevibus & tenubus pediculis rubentibus appenfi, monopetali, concavi, urceolos imitati, faturatius purpurei; è calyce quinque fegmentis angultis compolito. Ffffffff 3

Vires.

I cent.

Locus.

gricantibus infignia. Stylus staminulis longior è sloris osculo apparet. In imo slore vasculum est feminale parvum, globofum, femina parva continens.

In incultis & fterilibus frequens occurrit.

A. 3. Erica Brabantica folio Coridis birfato quaterno J.B. pumila Belgarum Lobelis, scoparia nostras Park. ex rubro nigricans scoparia C.B. major store parpareo Gor. cmac. quoad descr. Nom Dutch Heath, of Betome Heath. Er. Coris solio 13. Clus.

Humilior plerunque est quam pracedens, [Erica sexta Clus.] & in terram resupina, pedalibus tamen interdum caulibus, ramofis. Surculi minores rubescunt, minus tamen quam pracedentis, suntque incana lanugine hirsuti. Folia crebra, quam illius latiora crassioraque, hirsuta, quaterno ordine per intervalla fatis crebra caules cingentia. Flores in fummis caulibus & ramulis velut in umbellis conferti, & non secundum longitudinem eorundem alii supra alios longa serie dispositi, ut in præcedente, brevibus pediculis hærentes, majores quam supradictæ, verum colore carneo aut rubro dilutiore, totidem framinula occultantes cum vasculo seminali simili: sylus quoque è floris osculo eminet. Capitula antequam flores explicantur admodum hirfuta videntur.

In palustribus putridis frequens est.

Huc etiam puto referendam Ericam Anglicam parvam capitulis hirfutis J. B. quam le à D. Petro Turnero ex Anglia ficcam accepisse scribit.

Johnsonus apud Gerardum hanc pro quarta describit & figuram Ericæ secundæ Clusii pro ea exhibet, sed perperam. Quid velit C. Bauhinus per Ericam suam hirsutam Anglicam non intelligo.

4. Erica Coris folio bispido Cerinthoides Africana Breynii.

Ramum pedalem à Promontorio Bonz Spei acceptum sic describit Jac. Breynius. Lignosis erat, durus, cortice ex subruso griseo & reticulato tectus: quem exomni parte temere & fine certo ordine multa ambiunt folia, viridantia, crassa, nervo per longitudinem excurrente, Ericanas nervo orante mina amount joins, vinantia, icana, nervo per tongiacimient excurrence, En-ce bacciferz Matth. magnitudine & formă congruentia, nifi in ambitu pilis quibuldam rigidis, velni fojinulis, exafperata effent. Flores Cerinthæ florum zmuli, in rami apice brevibus pediculis, deni & duodeni in orbem conferti, ex rubeo colore lepide purpurafornes, hirfuti, fiftulofi, ventriosique, in quatuor lacinias parvas ora divisa habentes, & ex tondem foliolis hirsutis acuminatisque, quasi ex calyculo provenientes admodum magnifice se ostentantes in quorum alvo stamma quadam apicibus parvis prædita cum stylo longiore occultantur.

Erica Africana umbellata flore purpureo Bartholin. Act. Med. An. 1673. Item

Erica Africana arborescens flore carneo ejusdem ibid.

Has non describit, sed earum duntaxat icones exhibet, quas apud ipsum vide. Prior harum præcedenti à Jacobo Breynio descriptæ eadem videtur.

5. Erica Cois folio maxima alba Park. folis Corios, flore albo J. B. major flore albo Clufii Ger. folio Coridis I, feu maxima alba C. B. Exeat white-flowered Speath. Cluf.

Hac omnium quas unquam conspexit Clusius Ericarum maxima, humanam altitudinem inter-112c omnium quas unquam conspexit Ciutius Ericarum maxima, numanam autuquinem interdum siperar, fruticola admodum, igree duro, ex rubro nigricante, folisi exilibis & bervibus, quaterno ordine ramos obsidentibus, girfu amodum adfiringente; fore copiolo racematim paret etotos ramulos occupante, ut interdum majores rami pedali longitudine omiti conspicantum. Est autem flos concavus velut exiguum cymbalum, oblongus, odoratus, pulcher, albus. Nacsituti in Lustraria colludinibus inter Ulystipponem & Conimbricam celebrem ejus Regni Academiam: inveniebam etiam, inquir, circa Tagum decimo ab Ulystippone Milliari. Floret Statutisti. Decembri & Fustrario.

Novembri, Decembri & Januario.

6. Erica Coris folio maxima purpurascens Park, foliis Corios quaternis, store purpurascente J.B. maxima purpurascens longioribus foliis C. B. major store purpureo Ger. Execut purples

Ejusdem ferè altitudinis est cum præcedente, etiam fruticosa, tenuioribus tamen ramis, ejusdem cum eo coloris, exilibus fimiliter foliis quaternis ramulos fimul amplectentibus, quorum extremis oblongiusculi flores insident, superioribus similes, colore purpurascente.

Tota etiam adftrictionis particeps.

Provenit eisdem quibus superior locis: illa etiam frequentior, & codem tempore floret; forte illius duntaxat varietas est.

A. 7. Erica folio Corios multisfora J. B. Erica Coris folio secunda altera species Clus. Juniperi-folia denie fruitams Narbonensis Lob. Restina Erica Abietsformis diceretur. Juniper 02 Firre leaved Beath.

Hujus sanc folia Abietina dicas, multis tamen numeris minora (inquit J Bauhinus) [in Narbonensi à nobis observată minora quidemerant, sed non totupliciter] nec enim multò longiora & latiora sunt quam in icone Ericæ secundæ Matth. In siccis superiori parte una velut costa apparet; in inferiore dux. Crebra admodum funt folia, qux in ramulis vettigia relinquunt qualia in Abiete,

vel potius Pino relicta cernuntur: ramuli enim non manent politi illis decidentibus ut in majore Monspeliana. Extremitates ramulorum abundant copiositiimis sloribus, ultra solia eminentibus. Hi sfores plures velut ex parvis nodis erumpunt, è pediculis tenuibus, longiusculis pendentes, purpuret, calyculati, ex quibus apiets multi prominent, oblongi, nigricantes. Hanc fpeciem à I Bunhino descriptam circa Pedenatum viá quá inde Monspelium uur copiosam observarimus: tem nmo determan entre Federation via qua mor monopenon un copionam observavimus: nem eundo à Monfebio ad oppidum S. Lupion fecus vias. Eandem fed humiliorem in Anglia invenimus eundo ab oppido Helfion ad Promonorium the Lisaarto Boint dictum in Cornuba.

Hac planta diffinda eft ab Erica Coris folio II. à Clutio depicta, nec in parem aldiculinem af

furgit, fed pleunque intra cubitum au tie defiguicubitum fubfitit, quanquam in regionibus calidis elator fit quam in Anglia. Cluffus hanc describere vident pro altera specie Erice Coris folio fecundæ: non multum inquiens diffimilis, quæ Narbonensi agro frequens, longiore paulò & copioforce eff folic, fine purpureo, minore, & extremis ramis confertim nafeente. Nullum, quantum nos in ficca animadvertere poffumus, certum ordinem in folicorum circa ramulos fitu oblervat. Sunt autem crebra admodum & conferta Abietinorum in modum ut ramulos occultent.

Huie similem sed minorem observavimus in rupibus inter Bolzanum & Tridentum mense Februa-

8. Erica major storibus ex berbacco purpureis C.B. Park. Coris felio 2. Clus fedius Corio quaternir, storibus berbaccis, deinde ex albo purpursscentibus J. B. Secat Heath with purplish

* Pracedentibus perfimilis est, sed paulo humilior: aliquantulum majora & latiuscula nigrioráque * Penultimé habet files, quaterns ordinibus circum ranulus nafeentia: plutinos fines per per interval la fecundo d'arrepublime ramulorum longitudinem nafeentes, fuperioribus formă fimiles, herbacei primum coloris, deinde extrapella coloris, deinde extrapella coloris, deinde extrapella coloris deinde extrapella colo albo purpurascentes. Tota etiam adstrictoria facultate prædita.

Supra Ulyffipponem frequens inter fuperiores, pluribus ramen locis occurrit, uti etiam circa Locus & Tagum. Floret Decembri & Januario.

Gerardus pro Erica majore flore albo Cluf. iconem habet hujus speciei.

9. Erica arborescens storibus luteolis vel berbaceis minimis J.B. scoparia Park. major scoparia, soliis deciduis C.B. pyramidalis Ger. Desome Peath.

Cluf:
Hac etiam fruicosa est, duorum cubirorum alritudine, nonnunquam amplior, fragili ligno, tenuibus & minutis foliit, ut in Corruda prima ferè, viridibus, que in deficcatis nonnihil rams facilè
delhuunt, & vestigas sui relinquant: issus son son mortes, cavus etiam & herbacci coloris.

Extremis ramulis capitala è multis foits compada nonnunquam gignt, si non multum absimilia, que in vulgari & duriore Trhyno aliquando conssicuentur. Cepitula bace in bac specie en ne
milia, que in vulgari & duriore Tibre and vossi delles in extremis Saluenam artivoris si illuma unibil aliude.

milia, que in vulgan & duriore Titymo aliquando contpicuuntur. Cepitula bec in bac speite & nos etiam observosimos: ejustem sature se son com vossi distis in extremis Salicam origiti; ssimque mibil aliud quam solita degeneranta ex Insternam pantiaria. Vulgare est autore Classo, con Hispania & Aquitania: namque spationi ilis solitudinibus & incultis locis sinpra Burdegalam, multum frea aliud virgultum conspiciur: nota est etiam Narbonensi Gallias scopis faciendis maxime idonea. Nos in luco Grammuntio propè Monspelium; sinque ericetis propè Liburnum in Italia observavimus.

10. Erica arborescens Monspeliensis, store purpurasscente, ramulis ternis J. B. Er. ternis per inter-qualla ramulis Ger. C. B. Er. Coris folio 5, Clussi Park. Beath with thre Branches at

Hujus ramuli cuticula tenui cinericea funt investiti, terni sape majoribus circumpositi, foliis non ubique præditi, iis tamen Corrudæ ferè fimilibus, longiusculis, tenuibus, deciduis: in ramulorum

ubique practit, is tamen Corruda tere timinous, ionguiscius, teniuous, decidus: in ramuiorum extremitate forse ex ceruleo purpurafecentes, fastis magni.

In montibus Liguria prope Genuam observavimus hanc plantam infigni 'atura', humanam alti- Lower, tudinem longé superantem. Maxima est ex omnibus quas nobis hactenus videre contigit Ericis, corrice cinereo hissus, folis parvis, herebus; solibus aduta purpura obstre inchis. Loco prachico Aprilis mensis initio storee cœpit. In spiva Grammontai prope Monspelium ad tantam altitudinem non assurgi. Alibi etiam in montosis Gallia: Narbonensis oritur, sinque incultis supra U.

11. Erica procumbens dilate purpurea C.B. Er. Coris folio 7. Clussi Ger. foliis Corias, store purpureo dilutioris coloris J. B. procumbens stive supina pallide purpurea Park. Pale Purpit

Multos teretes humique procumbentes rams: habet, pedales, interdum etiam cubitales, ex atro purpuralcentes. Hos plurima gracilia ambiunt folisila, Tertia Cluf, folisi pæne fimilia, paulo tamen longiora, quaternis plerunque, interdum quimis verifibus ordine dispostra, adtringente gustu. Flastai in summis ramulis oblongi, concavi, purpurei dilutioris coloris, ex quatuor foliolis ejusdem ferè coloris prodeuntes; qui maturi & reficcati nigricans & minutum semen continent. Radix dura, lignosa, in diversa tendens: ipsi tamen procumbentes rami humsque diffusi tenues capillaresque fibras nonnunquam agunt.

bras nontrauquatu equia.

Copiose admodum crefcici fupra Sethoft, in afcenfu Herren alben, magno mill. Germanico fupra Lewi,
Gamingam: invenit etiam Clufius in Striacarum & Auftriacarum Alpum prazaltis jugis, ubi Junio & etiam serius floret: inter Pragam & Noribergam etiam Junio florentem collegit. Nos hanc in Alpibus Suriacis collectam habemus, locum non recordamur.

Locu &

1716

HISTORIA PLANTARUM.

12. Erica tennifelia calvealata Ger. feoparia altera Park. birfuta Anglica C.B. ramulis & feliis Ceries terms, floribus ex rubro purpurascentibus majoribus J.B. Coris felio 12. Clus.

Clus.

Cubicali pane oft altinuline, fruticofa, tenuibus virgulis pradita, qua ternæ femper circa majores ex intervallis nafeuntur: folia fimiliter terna ramulis innafeuntur, esigua quidem fed latiora quàm in fuperioribus, inferiore & terram fpoetante parte nonnihi candicanta, hirfuta, guftis adfringentis. Summi ramuli ad foliorum esortus verticillatim exornantur per intervalla ternis perpetub floribus. Summi ramuli ad foliorum esortus verticillatim exornantur per intervalla ternis perpetub floribus. summi ramiui ad rouorum exortus verticiliatim exornantur per intervalla terriis perpetub floribus, aquali inter fe fipatio nafcentibus, & in unam partem convertis, majoribus quam in reliquis generibus, concavis, ventre magis turgido, coloris ex albo purpurafcentis, numero fex, novem, doodectin, quindecim aut pluribus.

nodecim, quindecim au prantoda. Islem cum Erica baccifera Luftanica Luftania: arenofis locis crescit utplurimum. Floret De-

embri menfe, & firbinde semen exiguum nigricans profert.

Miror cur C. Bauhinus hanc Anglicam denominaverit, cum nullibi (quod ego unquam viderim aut audiverim) in Anglia inveniatur.

13. Erica procumbens berbacea C.B. supina berbacea Park, parva foliis Corios quaternis, store kerbaceo, soliaceis capitulis J.B. supina berbacea Park. Er. cruciata Ger. Small green flowered Death.

Pedalem altitudinem raro superat, magna ex parte humi procumbit, foliis quaternis ramulos contrario exortu semper ambientibus. Flores secundum ramulorum summanı longitudinem inter contrario exortu iemper ambientibus. Flatti lecundum ramuorum itinimam longitudinem inter folia dependent, cavi, pufilli, in quatuor angulos definentes, herbaceo colore practiti, deinde femen. Radix estam dura & lignofa.

In fylvis monotolis non longè à Lindavia Germania urbe collegimus fub finem menfis Augusti, Im titum florere incipientem. Ericas fopoarie circa Monifpelium nafeenn timilis est fed minor multipam tum floren longioribus & crebrioribus in caule & ramulis.

Maximá copià nafetur (inquit Clafius) in afeenfu montis illius qui fuperandus est iis qui Gamippà ad Senfor vicinàmus loca proficific consumt.

mingâ ad Seebof vicinaque loca proficisci cupiunt.

14. Erica procumbens ternis foliolis carnea C. B. parva Pannonica folisi Corios ternis, flore carneo, capitulis Ibymi J. B. fapina cornea Park. Coris folio nona Clufis Gor. emac. Bluffs. Colucted Icaning Heath.

Clus.

Requali cum præcedenti excrefcit altinudine, tenubúlque virgulis prædita eft, humi diffulis, ex fequali cum præcedenti excrefcit altinudine, tenubúlque virgulis prædita eft, humi diffulis, ex purpura nigricantibus, quæ fumma parte in multos plerunque ramulos dividi folent. Falia in ordines & vertis digefa ut in releguis, tenuia admodum, Ericæ fextæ in Hispania & Gallia nafcentis Foliis fimilia, tenna femper, quemadmodum in illa, aquali inter é fitu virgulas ambiunt: Summi ramuli onulti funt concavis & oblongis fisfeuis, externa parte in quatuor angulos fectis, coloris cum quatuor illis foliois unde enafcuntur carnei, octonis ftaminulis nigricantobus, filioque purpuradecente è medio flore emergentibus Semen maturitate nigricans exiguum habet: Reditem alis fimi-fecente è medio flore emergentibus Semen maturitate nigricans exiguum habet: Reditem alis fimi-fecente è medio flore emergentibus Semen maturitate nigricans exiguum habet: Reditem alis fimi-fecente è medio flore emergentibus Semen maturitate nigricans exiguum habet: Reditem alis fimi-fecente è medio flore emergentibus semen maturitate nigricans exiguum habet: Reditem alis fimilem, lignofam. Adnafontur interdum hujus eriam ramulis viridia capitula, è latioribus foliolis

compacta, capitulorum Thymi modo.

Invenit Clufius apud arcem Sischfiain in fylva illa imminenti, quà ad Sneberg ex arce iter eft, alia item ad finifiram oppidi Neukirche fylva, & nonnullis montanis Pannonia fylvis. Floret utplurimum Aprili & Maro, quo tempore afpectu venufitifima eft.

Hace eft illa fipcies quant nos ad laterat montium eundo à Tridento ad Bolzanum & in rupibus Martio mente abunde florentem observavimus.

A. 15. Erica supina maritima Anglica Park. An Polygonum pussilo vermiculato Scrpylli folio Lob?

Caulicules fundit plures, dodrantales, teretes, tenues, ramolos, per vetuflatem lignescentes, in terram provolutos, jumores rubentes & interdum velut farinà albicante respersos, crebris geniculis difinicos. Folia ad fingula genicula multa conferta velut in agminulis, vix tertiam uncia; partem
longa, angulta, marginubas reflexis, glabra, obscurà vindia, lapore nullo eminenti. Flora latis
longa, angulta, marginubas reflexis, glabra, obscurà vividia, lapore nullo eminenti. Flora latis
magni, & quantum memini pentapetali, pulchrè rubentes [D. Goodyerus apud Gerardum emacnagni, & quantum memini pentapetali, pulchrè rubentes [D. Goodyerus apud Gerardum emacnagni, & quantum memini pentapetali, pulchrè rubentes [D. Goodyerus apud Gerardum emacnagni, & quantum memini pentapetali, pulchrè rubentes [D. Goodyerus apud Gerardum emacnagni, & quantum de l'artico de l'artic rongono pumo ce 1 cm i annose i muon cu agimmais mena enno genico pune atribut, in quo-rum uniufcujufque faftigio flos unicus tetrapetalos, pallide purpureus: radicem extrinfecis nigrican-tem, interram altè delcendentem fapore valdè amaro & nonnihi excalfaciente] Fructum aut fe-

In palutribus maritimis, præfertim arenofis, fæpiùs occurrit : vidi in Lovinglandia Suffolciæ In palutribus maritimis, præfertim arenofis, fæpiùs occurrit : vidi in Lovinglandia Suffolciæ propè pontem Yarmouth feu Hieræ oftii oppidi, item in palutribus Thurrington vici trans Colmen nondum observavimus. celtraam in Effecti, necnon ad margines foifarum in aggeribus arenolis juxta viam que Camaloduno

Goldhanger ducit, & alibi.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER TRIGESIMUS PRIMUS.

QUI EST

De Arboribus & Fruticibus Siliquofis.



ILIQUAS appellamus Folliculos feu feminum conceptacula in longitudinem producta, five ea membranacea funt aut coriacea, five crustacea aut lignca

agnea.

Notandum autem non omnes in universum fructus quos filiquosis accenfemus in longitudinem productos esse, fed nonnullos bereiores & tumidiores, quos tamen quia reliquis notis cum filiquosis convenium a bis nullmodo separandos duximus. Sic quaecunque planta folliculos habent bivalves
cum feminibus ad rachin annexis uno ordine firis, cuulcunque tandem figuzze five longæ fivebrevioris & subrotundæ folliculi sunt, Siliquosa nobis

Cententur.

Notandum etiam non omnes in longitudinem productos fructus filiquis adferibendos, fed ejus duntaxat planta generis cujus pleraque & potiores fpecies iffuimodi fructus producant. Sie cucumeris anguini v. g. fructum filiquam non dicimus quamvis longus & angultus fit, quoniam Cucameris vulgaris fructus ejufimodi non eft; femina autem in longo illo eodem modo disponuntur quo in breviore.

Siliqua autem nomen pracipuo jure & per antonomafian quandam nobis convenire videtur fol-liculis bivalvibus, quorum femina rachi adnexa funt, & uno versu in eadem linea disposita.

Librum autem hunc in quinque Sectiones dividemus.

Prima erit De Arboribus filiquofis flore papilionaceo. Secunda De Arboribus folio decomposito seu ramoso, cujuscunque forma flos sit.

Tertia De Arboribus filiquofis flore pentapetalo.

Quarta De Arboribus fruticosis miscellaneis, seu anomalis & sui generis seu minus cognitis. Quinta de Lobis seu siliquis quibussam, quarum arbores minus cognitæ necdum quod sciam descriptæ funt.

SECTIO PRIMA.

De Arboribus & Fruticibus siliquosis store papilionaceo.

CAP. I.

De Arbore Juda dicta.

Arbor Juda: Lob. Ger. Park. Judaica arbor J. B. Siliqua sylv., rotundisolia C. B. Cercis prior Theophrassi quibuscam, Colytea *Theophrassi aliis.

Refcit interdum in arborem justæ magnitudinis locis cultis, sed negledæ & sponte nascens * Aß flore painter frutices portilis quam arbores plerunque censenda est. Rariores ser ramos, alterna * pilionaces tim ex lateribus nascentes, cortice ex purpura nigricante tectos, qui primo vere ante (quales sum since parte ternos aut quaternos flores simul Genife aut junctos ferunt, Genistæ aut Pisorum formá, colore purpureo elegante, ["quinque solis con Pessenta sum since de quiba de diferent parte ternos aut quaternos flores simul context, è quibus de mostro magnitudine supernos reliquentes, familia indica, apicibus è "aprilia temedio multis emicantibus f. B.] Festa deinae ex mervallis prodeunt, Alari serci, numis tame n'aprilia carnosa, circinatæ propemodum rotunditatis, nervosa admodum ut Aristolochiarum, & dura, site & son civilia inferiore verò nonnibil candicantia. Floribus sicucedunt membranaces un-ra abusa esbergiore parte viridia, inferiore verò nonnibil candicantia. Floribus sicucedunt membranaces un-ra basia esbergiore parte viridia, inferiore verò nonnibil candicantia.

Locus

Vires

Aliud genus inventur per omnia tere imme, practei notein, qui in noc canacat, cum in îu-periore purpureus fit, & corticem virgultorum, qui candicat potuls quâm purpurafeit. Sponte nafeitur primum genus Granatenfi regno, & quibuldam aliis Hilpania: & Gallia: Narbo-nenfis locis inter legetes. Nos in collibus Roma: vicinis Tiberi imminentibus, poîtea in Apennenfis locis inter fegetes. ninis montibus, vidimus.

2. Siliqua sylvestris rotundifolia Indica C.B.

C.B. Semen nummi instar rotundum, planum, denarii magnitudine, crassiusculum, rustum, à Tetentio ex India accepit C. Bauhinus cum hac inscriptione, Semen Nummulariæ est arboris Judæ Indicæ, cujus flos magnus, elegans & odorus est.

3. Arbor Juda Americana.

Hujus ramulum floribus onustum vidimus in Museo instructissimo Ornatissimi Viri D. Gul. Courtine Armigeri; Folia ejus non perinde rotunda erant ac Arboris Judæ vulgaris, sed acuminata, flores longè minores brevioribus etiam multò pediculis infidebant.

4 Silique silvestri similis C. B. Acacalis quorundam seve Kesmesen soliis Ceratice J. B. An Dio-secridis Acacalis? C. B.

Ex octenni semine enata tenella planta instar Ceratiæ primum erumpentis, rotundis soliis quaternis, utrinque costæ annexis binis: Cauliculus fubbirsuus: quæ sub Autumni initium rursus exaruit. Semen altera parte rotundum latiusculum, altera in mucronem collectum.

Semen hujus Cayrinæ & Kilmesen nomine à Paludano ex Syria reduce accepit C. Bauhinus. Tam vulgare Constantinopoli ad oculorum morbos est remedium, ut tritum sit proverbium; Si doleant oculi habes Chesmesen.

CAP. II.

Siliqua arbor sive Ceratia J. B. Siliqua edulis C. B. dulcis sive vulgatior Park. Ceratia siliqua sive Ceratonia Ger. Caroba Offic. Panis S. Joannia Germanis & Belgis. The Carobstra.

Rbor (inquit J. Bauhinus) cui fructus cornu modo intortus filiqua & mesii nomen fecit *Vifting Flafeute subfeute su pices supersti- claudunt membranis distincta, seminibus Cassia solutiva ferè aqualia, minora tamen, colore spaprest preptire canadam inclinatais similates, letinimos cama somata lette capatas, initio a tament. Other pare terrament, dicco oblicuriore, compressa modice, altero fine in acumen leviter definenta, altero latinsculo, & 19th sustant pulpă buxeă, dură, & leguminosi quid respiente.

Quin hac arbor sit Silqua Plinii, negrăs & responsa Graccorum, minime dubium est.

Locus.

Locus.

In Apulia & regno Neapolitano vel foonte oritur, vel faltem frequens colitur. Itinere à Neapoli ad Romam oblevavit D. Tancredus Rebinfon.

Veilingus paucas harum arborum in Zegypto vidit, frequentiores in Palæftina, plurimos in Judææ montibus, & circa facram ibidem urbem.

Siliquarum (ut recte Plinius) cortex ipse manditur, éstque melleo ac dulci sapore. Virides sumptz, autor elt Diofcordes & post eurn Plinius, stomacho incommodaz finnt & alvum folyunt.

Ezdemficcatz alvum fistunt & stomacho commodiores funt, urinámque cient. Quamvis omnes Eademiccatze alvum fiftunt & Homacho commodores funt, urnamque cient. Quanvis omnes qui de his fruetibus feriplerrunt, ficcatos alvum fiftere affirment, nobus tamen contrarium evenir, fiquidem quotquot Venetis (ubi magnă copià venales funt) de iis comedimus, non folum naufeam moverunt, fed & alvum fibebuserunt non fecus ac pulpa Caffliz, ità ut ventriculus poftea ab iis abhorrerer. Non tamen negaverim poffe impunê iis vefet qiu affueverunt.

Ægppti, tradente Alpino, mel ex, filiquis extrahunt dulciffimum, quo Arabes Sacchari loco

Castias solutivas recentes ac parvas, Zingiber, Myrobalanos, Tamarindos atque alios multos fructus condiunt. Hujus quoque mellis usus est frequentissimus ad clysteres, & aliqui etiam per os fumendum concedunt ad subducendam alvum: ipso etiam alvus non minus quam pulpa Cassia ibi ad excretionem movetur. Utuntur etiam renum inflammationibus intus extraque apposito.

Ad tuffientes afthmaticos ipfum non secus quam Cassiam exhibent, valdeque ipsos juvat: nec minùs decoctum ex filiquis eadem hæc præstat.

In ardore & dolore stomachi filiqua Ceratia comesta est egregia: item syrupus ex summitate Quercûs. Etmuller. prax.

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquosis.

1719

Siliqua purgatrix C. B. Caroba sive Siliqua ex Guinea purgatrix Park. Pona Ital.

Hane loco suo naturali in arborem grandem excrescere; quamvis in Italia minor plerunque & humilior sit. Crescendi modo & soliis à præcedente non multium differt. Flos qualis sit à nemine hactenus (quod novimus) traditum aut observatum. Siliqua brevis, crassa, incurva, &, ut ait Pona, Anacardio Cajous dicto nonnihil similis, tres circiter uncias longa, exterius spadicea [brunneam vocant] quemadmodum vulgaris Caroba: dorso per totam longitudinem convexo seu arcuato, linea in ventre seu concava parte elata quatuor vel quinque semina, rotundiora minusque compreslà, summa parte magis circinata, ima acutiora quam Caroba vulgaris, continens, sapore, acriore, quíque guttur propemodum adurat. E Guinea allata est hæc species.

Hanc arborem florem papilionaceum proferre asserere non aussm: alii observent quibus ejus copia facta est, & si loco alieno à me disposita est in suum transferant.

Siliqua Africana fructu minore.

Hujus filiquas duplo triplóve minores Carobæ vulgaris filiquis vidi apud generofisf. Virum D. Gulielmum Courtine Medii Templi, è Sancta Cruce urbe delatas.

CAP. III.

De Acacia Americana.

Acacia Americana folisis Coluteæ Monococcos, siliquis echinatis Hort. Lugd. Bat. Hermanni. Acacia Americana Robini Cornut. Pseudo-acacia Americana Robini Park.

A Rbor est caudice amplo & duro, cortice nitido & fubaigro, nec (pinis armato ut Ægyptiace aut Cappadocice [Acacie] fed lavi. Firraiffinis radicibus heret. Cacumina longel ateque diffunduntur, multiplicibus diduda ramis, teners, medulfolis, aculeis crebis& acutis horridis. Observa tamen aculeos non rotundo stylo minaces, ur Rhammi, sed ex basi in amplam latitudinem compressa acute gracilescentes ut Rubi aut Sentis caning. Folia in codem in ampiam tatutument compretta acute gradient-curres ut auto aut senns canine. Fosta in couern nervo fint utrinque dena aut octona, uno femper extremum nervi claudente. Peculiaris est in eis noctis sensis, statim enim sib velperum in se adducta per media plicantur, donce sequenti die Sol postiliminio reversus aperiar. Florer Augusto: flos albus est, Psio similis, in uvam compofitus, ut Cytifi, non adeò tamen fragilis, nec deorfum nutans, fed le in fiblime erigens. Succedunt femine Lenticulæ fimilia, quæ fingulæ fingulis nucleis, duris admodum, & ex omni parte

Totius arboris foliorum fuccus aut decocum vi fumma ad refrigerandum & adstringendum est. Vires. Totus arrors former much as a secondary i minute as terrige around a saturagement of the arror non (ut vult Jo. Parkininous), ad [partum Spinolum referende eft, [ed ad Glycp-rhizam echinatam pertiner, quacum & folis & filiquis monococcis, erectis, echinatis, pluribus in eodem surculo seu communi pediculo glomeratis, in tantum convenit, ut non immerito Glycyrrhiza echinata arborea dici posset.

2. Acacia Virginiana siliquis glabris. Arbor siliquosa Virginiensis spinosa, Locus nostratibus dicta

E Virginia in Angliam dudum translata est arbor huic non multum diffimilis, magnitudine & flatura eximia, cujus truncus corrice levi integitur, ramuli juniores virides sunt, & ad ununquemque articulum spins acutulucius obstiti, unde & folia egrediuntur pracedents similia, codenque fitu da rachin annexa, impari uno alam plerunque terminante, quod tamen interdum deest, breviora nonnibil & rotundiora. Nondum i tempore Parkinsoni] apud nos shoruit, nedum fructum proculit. Que tamen ad nos è Virginia allate sunt filique tenues erant, oblonge & aliquamulum connectif. promite Que tanier de nos e riginia anter uni inique totius ciam, contige o anquantimento compretta, ad modum filiquarum Laburni, quibus tamen longiora, tenuiora & nigriora, femina parva, fibcinerea, fplendentia, rotunda, compretta claudentes.

Hac Arbor fapitime falsò vocatur Acacia Americana Robini ab Hortulanis noftris, annotan-

te ingeniofissimo Viro D. Leonardo Plucknet, M. D.

CAP. IV.

De Colutea vesicaria.

NOluteam vulgarem Theophrasti wavirius non esse contendit Jo. Bodzus à Stapel. Colutea autem vesicaria infigni nota, filiquis vesicularum instar tumidis, ab aliis omnibus arboribus fruticibúsve distinguitur.

Vires.

I acut.

I. Colutes orficaria C. B. J. B. Voficaria vulgaris Park. Colutes Ger. Affairt Sena. F. B.
Arbor est non magna, in multos ramos divila, materie sere Sambuci, duriore, intus non medullata sed cava; cortice gemino, exteriore cinereo, interiore viridi vestita. Folia multa; novem vel undecim ad unam coftam alligata, ut plurimum opposita, Glycyrrhizæ, Hedysari, aut Senæ modo, undecim ad unam cottam alligata, ut plurmum oppoitta, kijvoyrrinzæ, Hedylari, aut Senæ modo, fed Senæ folis molliora, rotundiora, nee in acutum mucronem definentia, fuperné glabar antgifque viridantia, inferné albidiora & hirfuta, guffu amaro. Flore ex longo pediculo multi, ut in Pilis & Cicerculis, crocci, formá fimiles prædictorum floribus, & Geniflæ angulofæ ac rotundæ: Quibus de cidentibus fucerfectum floribus, interdum rubentes, fajritu veluti quodam diffendente turgidi, ità ut preflu digitorum cum crepitu, elifo aere, diffiliant: in quibus comunentur diffendente turgidi, ità ut preflu digitorum cum crepitu, elifo aere, diffiliant: in quibus comunentur floribus diffendente turgidi, tich ut furnar annun coffen un comunentur forma de forma debificio elifettis furnar annun coffen un comunentur. murenoante un giu, na a promo agnomin com copan emo aco a diminar in quota come a femina del folliculi futuram tanquam coftano, que maturo femina delhicit, pediculis brevibus appenia, femina tenis, antè maturitatem lutea, fapore Fabarum feu Piforum, per maturitatem minora, Lentes zmulantia quodammodo, minora tamen, rotunda, necità nigra fere, dura, compressa, lacuna in medio practita, saporem pristinum retinentia; amaritudinem in is non sentimus, ut perhibet Marthiolus.

In Italia multis in locis invenitur, uno præ cæteris notabili, in lateribus & prope fummitatem monts Vefuvi, in afcenfu ad craterem, ubi nullæ fere aliæ plantæ. Obfervavimus ettam circa Mon-

Hujus folia, sed przecipuè semina, non solum purgant per inferiora, sed & vomitiones movent, veluti semina Geniltz; sunt autem ventriculo & visceribus inimica, ideòque nonnisi robustioribus exhibenda.

2. Colutea Zeilanica argentea tota D. Hermanni. Hort. Lugd. Bat.

Herman Fruticat altitudine humana: radice pallescente, brachiata, lignosa: Caule simplici, aliquando multiplici : Ramis non incomptis, incano moli tomento obfitis: Feliu perpetuis, fubroundis, carlis, albentibus, lanuginofis, ut plurimum feptendecim coftam mediam binatim cingentibus, unico in albentibus, lanuginotis, ut plurimum teptenaecim cottam meeiam ionaum cuigentious, unico in fiummo impari: Ploribus papilionaecis, luteis, Genithe Hifpanica amplitudine, in fipica palmari affatim coacervaris, pendentibus fingulis ex pediculis parvis, incanis, marginibus crenaus: Silaquis corraccis, bivalvibus, teretibus, digitum longis, ventriofis, aliquot quali filthims interceptis, deorfium foecantibus, intus & extus incani, albentis coloris, & in molliculum mucronem productis, claudentibus parte que protuberar [emes globolim, durum, infeum, magnitudine Ciceris.

Abundat in verpetus maritimis initiale Zeplas, dicha ab indigenis Manda Marange, i. e. Muruny maritima. Videtur enim labere quandam affinitatem cum Moringa "Christoph. Acofte, quam Callantine Litti Muranew. i. e. Murunun hortenfe vecant.

Zeylanenses Wattu Murungu, i.e. Murungu hortense vocant.

Caterùm gustanti deprehenditur acris, amara, ingrata & nauseosa, virtute purgandi prædita, sed

content of the second s

D. Hermannus Coluteam dividit in Vestcariam, & Siliquosam: Siliquosam deinde in duo genera fubdividit : quorum primum fert semina cylindracea, oblonga in filiquis bivalvibus articulatis : Alterum, cujus quatuor in Oriente offendit (pecies fruticelentes, fileguas producir bivalves, ventrio-fas, quali illimo interceptas, feminibus intus rotundis; cujulmodi eft planta descripta.

3. Colutea Æthiopica flore purpureo Breynii; Cent. 1. Colutea Æthiopica flore Phaniceo Barbæ Jovis folius Breyn. Prodrom.

Planta Autori nostro descripta ex semine Africano, circa Promontorium Bona: spei collecto, enata, caules plures sesquipedales, lignosos, striatos, incanos, medulla candidissima farctos proterebas, sapore dulci: in quibus hine inde sparia erant folia, è complumbus incanis foliosis, Ciceris sylvetris angultioribus, uni cofte quatro inciarum utringue inharentibus, unicque extremam alam occupante, composita. E singulis fermè alarum cavis surculus prodibat, duorum aut trium digitorum transverforum longiudine, floribus Colutez vulgaris longioribus, & florido colore ex suavernbente pumptrascentibus à medio ad summum cacumen decoratus. Quiliber verò illorum florum florum Coluces vulgaris, ener, membranaceus pellucidique fuccrefcebat: in quo femma ficuti in vulgari continebantur compressa, reniformia, sutura solliculi suprema pediculis brevibus appensa; qua tamen ad justam perfectionem non pervenerunt. In Hortis frequens eft.

4. Colutea humilis vesicaria Syriaca store caruleo Breyn. Cent. 1.

Rarum hoc Coluteze genus Syrize in locis editis propè Halepum occurrit : Radice fusca, ampla ad Rhaphani cafficient longitudinémque accedente; que Coliculor fundit palmares, terram versus re-flexos, quorum fupremae parti novem aut decem Lentis adhærent folia pennata: inter qua fores emergunt Colutez Æthiopicz ast violacei coloris, inque orbem dispositi: quos folliculi excipiunt Colutez, sed paulò minores.

Hanc in Herbario Rauwolfiano observavit D. Breynius, qui eam pro Astragalo Dioscoridis, (cui apprime fimilis) in Herbario pag. 116. descripfit.

CAP. V.

Barba Jovis C.B. Jovis barba frutex Park. Jovis barba pulchre lucens J. B. The Silvet **B**uth. F. B.

Rbuscula est fruticosa, altitudine humana [nos tam altam non observavimus] cujus materiem duram atque lignosam ferè incanus & lanuginosus tegit cortex Rami huic frequentes fatis. Folia quinque aut sex, aut septem etiam conjugationibus contexta, quarum singularia Lentis foliis paria, villola argenteo colore fulgent. Ex pediculi foliorum ala appendices fingulares exoriuntur, lanuginose, quarum extremis inharent acervatim congelti sosciali lucia, quorum finguli non magnitudine sed forma Genista slores amulantur. Succedunt siliqua angusta, breves, molles, cinereæ, semina duo vel tria in rotunditate oblonga, ex cinereo nigricantia continentes. Radix dura, lignofa. Admodum tenera eft & frigoris impatiens.

In clivis maritimis Herrurize & Regni Neapolitani copiofam observavimus. In Promontorio Ceti Locali.

prope Monspelium, ubi eam oriri tradunt, nec nos nec D. Magnol invenimus.

De viribus aut ufibus in medicina nihil traditur.

Lib.XXXI.

CAP. VI.

Arbor filiquofa trifolia Indica, flore papilionaceo filiqua grandi pilofa unicam intus fabam continente. Plafo H. M. H. M.

Rium hominum longitudinis est, unius crassitici, cortice exteriori cinericeo, ficco, fragili, qui è nigro rubea investitur tunica, interiore vero molli, quamvis crasso, quo inciso gummofits, fanguines affatim exidual fluor, fapore fubbulcis. Radie fuica codem cun cardice liquore eff fuccida. Folia craffa, prægrancia, Braffice Sabauda hybernæ imitantia, è lato rotunda, lefqui rêre fipithamam longa, albo nerveo obduda limbo, tadu lúshepra, colore fuperné e viridi-fuíco mientia, inferné dilutiora, terna pedunculis rotundis craffis, cubitalibus furculis inhævitation. rent. Venulæ quæ è media majori erumpentes in recta duntaxat parte visuntur, in se invicem revolutæ supinam superficiem striant, asperitatem dicto modo causantes; saporis expertia. Longiore volutz inpinant ingerinciem irrana, apertatem outo nitodo cintaines; indois experios. Dougone denfoque é ramo, fupra foliacorum extingence, petiolis filis, felqui fiera uncialibus, parumper tomentofis plures alterni provenium fieres, papilionacei, grandurici, terrapetati, coloris coccinei, daries actés filis miles ut extera exide peti quanti odor ipita acris. Calycis verò quinque cufipitati petiolus parum tomentofus eft. Silique permagna, fpithamam longe, tres vero quinque cuipidati petiolus parum tomentofus eft. Silique permagna, fpithamam longe, tres polices late, nervis eminentibus, multis pilis dum adhue virent decumbentibus obfita, lateribus pane contiguis, perplana, cortice interiore cartilagineo, candido funt, odore fubacri. Harum in vertice una valde comprefla

cortuce interiore cartuaguneo, canado iunt, odore lubacti. Harmi in vertice una valde compella ac complana reperitur fabbe, cortice teniu, inbro, pulpa in duas fe dividente patres, albè; maturis feminibus filique rubent, que prindquam faba confipicitur in jultam excreicunt magnitudinem. Faba folicarie magnitudinem, filique pordulcis est faporas, graveolens. Creicis in Crangamon, Bellange, multifique aliis Malabarici regni tam montanis, quam apricis locis copiola, femper frondens. Bimula flores Septembri & Octobri ; finchus Januario fequentibidique fert menfibus. Quadragenaria emoritur. Aft rami terre impositi confettim radicantur. Lignum & folia gentilium caremonius inferviunt. In pulverem redacti fructus affumpti lumbricos enecant; corres co modo cum zinzibere esticatos. estiberum in morfis vinerino.

cortex eo modo cum zinzibere exficcato, exhibetur in morfu viperino.

CAP. VII.

De Anagyride & Laburno.

Nayest dictum putant à natali folo, ut Anagyrum pro frutice non fecus sumamus, quàm Anticyram pro Hellebore. Stephanus कर कंडबंग Anagyrum locum esse ait in Attica, qui Anneyrampio renesore, scepnants we was a Anagymin focum ent at in Austra, qui ad tribum pertineat Erechheidem. Duplex cft, non feetida, que Laburnum Plinin putatur, & feetens feu vera Diofcoridis. Poliis in codem pediculo ternis * floribus & filiquis in ob * Hac de Laburnum Planin praturim tentim per la compo racemo pendulis ab hujus generis aliis diftinguitur.

acci.

Anagyris non fatida major, vel Alpina C.B. Anagyris Ger. Laburnum arbor trifolia, Ana. H. gyridi similis J.B. Anagyris non fatida, sive Laburnum majos Park. Beant trefoil tre, not stinking.

7. B.

Arboris mediocris magnitudinem affequitur, ramis brachiatum, cortice virente, materie dura, ut ruftici pals ex a confecti sagros fuos fepina. Folia ex uno cuberculo plura Trifoti Afphalti, infernè fubbirfura & ex virore pallida, fupernè glabra, fatique faturo virore tincta, pediculo hirituo, tenni, tereti; longitudine varia, unciali & palmari : Flores ex codem unberculo cum folis, aut in ramulorum extremis, aut è lateribus, in longa, tereti, tenui, hiritutaque & incana ligula dependent. Ggggggg

dodrantali, interdum breviore, flavi, Genistellæ floribus similes, è foliis quaternis, supremo reliquis multò majore, lato, sursum reflexo, nigrore intus nonnihil maculoso; bina à lateribus, quartum rofratum, in quo apices crocei, complexu suo coercent: Omnibus hoc genus stirpibus quas store papilionaceo dicimus, bujusmodi fere flores sunt.

Laburnum Plinii videtur esse hac arbor: nec obstat quòd Plinius florem longitudine cubitalem esse scribat, que in hac arbore palmi longitudinem non excedant, ut objicit Matthiolus; Nam side digni reique herbariæ peritiff, se in monte Jura cubito longiores florum racemos vidisse referunt, ut

1722

Locus

tradit Camerarius.

In montibus prope Genevam, Saleva & Jura, inque Alpibus Sabaudicis observavimus. Maio & Junio aut etiam Julio mentibus grato in montibus specacculo floret. Ex semine facile provenit.

Silique Laburni, describente Solerio apud J. B. Pisorum hortensium sliiquis similes sunt, com-

perfilores, fractu contunaces. In extremis, ac nonunquam intermedis fatis continetur fema Lenis magnitudine, ex latitudine fubrotundum, ima parte, qua flique per petiolum haret, tantil-lum excavatum, renis profus effigie, quod antequam maturuent viret, post maturitatem varium, durum & ob lavorem spendidum est. Variat folis variegatis.

2. Laburnum spinosum Mauritanicum fol. Glycyrrhizæ, slore albo Breyn. Prod.

2. Anagyris non fatens minor C.B. Laburnum minus Park.

Præcedenti, magnitudine excepta, per omnia fimilem effe aiunt. Statura huic humilior. Folia, flores, femina dimidio minora. Non modò non ingrati, fed nullius eft hæc planta odoris.

J. Bauhinus duo Laburna esse vix putat, sed duas figuras unius Laburni apud Matthiolum, qui confudit Anagyridis historiam cum Laburno: cum quo & ego lubens sensissem, si non observassem in Catalogo plantarum Horti Leydensis à peritissimo Botanico D. Paulo Hermanno nuperrimè edito hanc pro distincta specie propositam.

4. Anagyris fatida C.B. Ger. Park. Vera fatida J.B. Che ffinking Bean-trefoil. J. B.

Laburno fimilis fruter est arborescens. [Fruticola stirps magis quam arbor est, inquit Marcellus, Nos tamen vidimus tonfura putationéque coactam ad legitimam arboris altitudinem crescere.] ramis frequentibus satis donatus, cortice (inquit Clusius) ex viridi nigricante, materie pallida. Folia mis frequentious ians conamis, contre (iniqua ciamis) x main ingreame, materia pantula. roun terna, oblonga, acuminata, inperius virentia, inferius albicantia, odore adeò gravi & tetro practita, potifismim i terantur, ut transcuntibus suo ferore caput offendant, in unius pediculi uncialis caput inferta. Ex foliorum sedibus & alis slores ex calve in quaturo lacinias sedto, glanco & velut argenteo emicant bini, terni aut quaterni, oblongt, quatoro folis confiantes, Genitles fere aut Cytrif modo, fed quorum fipremum, quodque reliquis integer, brevius eft & minimi ferfexum ut in illis, colore intense auteo, reliquis palleteentibus, è quorum finn apiculi pluficuli emicant fiori concolore intense auteo, reliquis palleteentibus, è quorum finn apiculi pluficuli emicant fiori concolore. colore intense aureo, renquis paneicennous, e quorum mui apicui puncun emicani non concoio-res. Floribis fuccedum filipue digitali longitudine, politicari verò lattindine, cartilaginea, in quibas terna aut quaterna [emisa, nonnunquam plura, fais magna, exiguis phafeolis fimilia, renis forma, que initio albeat, deinde colorem purpurafecantem contrabunt, tandem per maturitatem ex ceru-leo nigricant, ut aptifime Diofcorides musichus direris, cim in codem fructu non bene maturo tres differentes colores conspiciantur, ut diligenter notavit Clusius.

Floret Maio & Junio mensibus, grato inter alios frutices per sylvas spectaculo. Nos in montibus supra Messanm, & alibi pluries tum in Sicilia, tum etiam in Italia observavimus. Clusius in saxoso colle prope Arelatem urbem in Gallia, tum frequentem circa Hispalin & alibi in Hispania,

Anagyris fatida altera rotundo folio C.B. Anag. Cretica à Clusi diversa Honor. Belli ep. 2. ad Clus.

De hac J. Bauhinus, Licet, inquit, Honorius Belli fe in Creta paffim, fecus vias differentem A-nagyrin ab ea quam hic deferibo observasse dicat, qua rotundiora proferat solia; non tamen ob sola folia qua parum variant, diversam existimo facendam, cum præsertim exosus odor & facultates à Veteribus huic adscriptæ eandem esse clarè demonstrent. Facilior etiam naturæ lusus in foliis quàm in viribus.

Folia Anagyridis fœtidæ trita & imposita tumores reprimunt: sicca in passo pota menses ac secundas movent, fœtum mortuum ejiciunt. Semen commanducatum vomitiones mover, nec femen tantùm sed & folia, unanimi botanicorum consensu.

Accidit interdum (inquit Hon. Belli) ut capræ & oves in Creta fame vexatæ hujus folia depascant, licet odoris sit ingratissimi, & postea ex harum lacte caseus conficiatur: quo si fortè ignarus aliquis vescatur aut lac bibat, statim excitentur tum vehementissimi vomitus tum fluxus ventris: Et cum hoc sapissimè accidat, multi in discrimen vitæ veniunt, quam ob causam frutex omnibus fir exolis

Quod Laburni flores apes non attingant, Plinius eumq, secuti recentiores Botanici affirmant. Sapenumero autem Laburnum ob ligni duritiem & nigrorem pro Ebeno vænit, ex quo pulchræ fiunt pectinum theca. J. B.

Phaseelus arbor Indica incana siliquis torosis Kayan dista. Thora Paerou H. M. Cajan arbor Indi-ca, solius Trifelii bituminosi, siliquis Orobi Breyn. Prod. Pisum Arborescens quibusdam.

Arbor est fruticosa, radice rusta, obsusco cortice, inodora, caudice sesquipedem crasso. Felias Salicum estigiem habentia, ex oblongo angusta, quinque pollices acquantia, aculeata, nervis stria-

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquosis.

1723

ta, numero terna, bipollicaribus striatis etiam è surculis brevissimis pediculis dependent, superne le-nia, è viridi susca, inferne hyalina, odore simul & gustu haud ingrata. Floret hic illic in extremitatibus furculorum, propè foliorum exortum expullulantium erumpunt papilionacei, tetrapetali, quorum unum aduncum, venis ftriatum, lateribus albicantibus & translucidis, intus flavum, circa medium ora leviter finuatum exifitt. Duo erecta, oblonga, flava foliola prope latus incurvatum circumplectuntur. Stilus hamato incumbens folio, candidus in novem filamenta, croccis apicibus donata, divisis, stamine quod filamentum slavo capite ornatum transmittit crocea gemma nodulato, obtegitur. Eorum calix venosus hirsurusque, odor autem nullus est. Succrescentes storibus silique digitum auricularem tum longitudine, tum crafficie amulantes, pilofa, maculis interftincta, è viridi diluta funt, cortice subrubro, cartilagineo, ubi expanditur transparente, multis venulis intertexta. His includuntur quatuor Pisa, cartilaginosis intersepimentis à se mutuò distincta, immatura virentia, and the design of the second s venalia exponuntur.

Leguntur mense Januario. Frutex ipse semper frondens brevi emoritur.

Apozema ex foliis aslumptum hæmorrhoidum fluxum nimis copiosum retardat. Cum Pipere con-Vires. trita folia gingivarum immunditiem, dentium tollunt dolorem. Decocta in Oryzz lotura femina & cum butyro in linimentum redacta spontaneam ac dolorosam artuum propulsant lassitudinem. Paratur insuper ex iis quoque salubris contra variolas potio.

Hac Planta crevit hoc anno 1687. in Horto D. Doody.

CAP. VIII.

Cytifus spinosus Acacia dictus. 'Acacia trifolia C. B. altera trifolia Ger. secunda seu altera Diosco-rulus Park. Aspalantus secunda trifolia, qua Acacia secunda Matthiolo trifolia J. B.

Uunc fruticem Hon. Belli fic describit, pro Aspalatho secundo Dioscor. vero & legitimo, quique in tota Gracia nomen adhuc retinet. Ligni materies alba, duriffima & gravis eft; medium autem ligni nigrescit, odore carens: flores habet luteos, Genista amulos. Lett; medium autem lignt nigrelicit, odore carens: ftores habet luteos, Geniltz amulos, parim odoratos: vento autem fiprante corum odor fatis fiavis mane longitis percipitur, fitocedant parva, flique in quibus tria quatufore fernina confinentur. Folia Rutz imilia finit, terna fimul puncta, licet affate ipla antitat ut Anumno alis induatur. Spinis cous frutex feater, validis, duarum triature unciarum, quarum nomuliz brifde aut triffice, firatare, reliquoque ramo concolores, quarimq, non commiliuris modo, fed ipfinet etiam medietati ex longitufuit pediculis folia harente. erifolia, exigua quadam ac vix quidem conspicua hirsutie pubescentia. Radice nititur firma, lignofa, odoris experte.

13. Outste respecte.
In Creta ext hoc spess conficium, totaque sylva ex eo constare spectantur. Vere Lobelius univer-Locat, fum Tyrrhenum, Ligusticum atque Mediterraneum littus, uti pleraque Italia: loca hoc frutice scatere scribit. Eundem exiam in Sicilia circa Messama, & Gallo-provincia prope Tolonam portum observation.

Potuisset hee planta Cytiss annumerari, cum quibus in omnibus præterquam spinis convenit.

CAP. IX.

Cytifus adulterinius five Alyffon fruticans Ger. Cytifi facie quibuldam Alyffon fruticans Park. Cytifi facie Alyffon fruticans quorundam Lob. J.B. Pfeudo-cytifus flore Leucois luteo C.B.

Noticus hic frutex floribus luteis Leucoii minoris aftate lucet, è fiparfis, numerofis, anfra-ctuofis Polemonii ftriatis coliculis. Folia Cytifi, habitiora, albida, hifpida, fetaceis pilis ri-d gida: Radice lignofa, duriore, & in folliculis femine.

CAP. X.

De Genista vulgari trifolia.

Enista à genu dicta putatur, vel quòd genu instar flexilis sit, vel quod genubus medeatur dolentibus. Foliis in eodem pediculo ternis, viminibus tenuibus angulosis confertis ab aliis siliquosis & flore papilionaceo donatis plantis diftinguitur.

A. 1. Genista angulosa rifolia J. B. angulosa & seoparia C. B. vulgaris & seoparia Park. Genista Gen. & etian Chamagenista ejustem ex sententia C. Baubinn & Johnsoni, Com

Fruticosa stirps est, frequenter in magnam altitudinem elata, hominis staturam attingens, interdum humilior multo, caudices habens tenues, lignofos, à quibus plurimæ tenues sparguntur virgulæ, Ggggggg 2 angulofæ,

Vires.

Tempus & Locus.

CAP. XL

De Genista humili.

1. Chamagenifta folis Geniftæ vulgaris C. B. Chamagenifta Pammica Patk. Chamagenifta Ger. Genifella piloja J. B.

De Arboribus Siliquosis.

Uffrutex est cubitalis & bicubitalis, radice longa, oblique serpente, fibris aliquot donata. Vimina habet lenta, tenua, teretia, in nultos ramulos angulofos, striatos divila, per terram ur plurimum se spargentia. Folia * admodum exigua, inserius lanugine cana pubescentia * Bina, terna, upurnum ne ipagenna. 16014 aomocum exigua, internus ianugine cana pubeticentia Bina, terna, tuperius glabra. Flores ad ramulorum latera multi, crocci, ex hirfuto calvullo. Afpalathi Mon. aut quaterna fpelientis, vel genifæ vulgaris formå & odore, fed multo minores, externis pilofi, intus glabri, abeodem extra consucedunt flique parvæ, unciales, latiufculæ hirfutæ, in quibus plura femina. [Cytifi generibus fi- tu Cluf. milia Cluf.

milia Cluf.]

In ducatu Wirtembergico & alibi in Germania: necnon in multis Pannoniz locis ad viarum Lecus & fylvarum margines, edits, ficcis atque defertis. J. B. Cluf. Pluribus etiam in locis Garrigues di Tempa. dis propè Monfpelium copiosè nacitur. Besen. Monfp. Floret Maio, quandoque etiam Aprili.

Vel C. Bauhinus et una specie duas facit, cum Genistam minimam Luga. sub titulo Geniste ramose foliis Hyperici proponit, & separat a Genistella Pannonica Tab. cui titulum facit Chamagemista foliis Geniste vulgaris: vel J. Bauhinus duas species confundit, & ad idem caput reducit.

A. 2. Genistella tinctoria Ger. Genista tinctoria Germanica C. B. tinctoria vulgaris Park: Tinctorius flos J. B. Breen weed or Diers weed, or Woodwaren.

F.B. E redice lignofa, per terram plurimum diffusa, densa viminum seges fruticat, tenuium, cubi-L reases 18001s, per terram purmum dutuus, denta vimnum feges iruticats, tenuum, cubetalium & longiorum, teretuim quibus alternatiun adnalcuntur falia Hyflopi, majora, interdum paria, fupra infráque atro-virenda, fatuo lentore mandentis os implentia. Flores in thyrfis luce, Genifla anguloca fimiles, verum minores & nonnihi pallidiores: quorum fingulis appoitaz filiques unciam longe, latiufcule, glabre, in quibus nulta femina parva.

In paícuis nimis frequens elt, figuidem vaccarum eam depaícentium lac amarore inficit, unde Local. & buryrum & caícus ex co facta amarefícunt.

co busyman de Carola Se do lacta aliantendra.

Herba ejúlvé flos luteum vel flavum colorem præbet, Glafto autem fuperinducta viridem efficit.

Solent enim pictores ex cœruleo & luteo fimul contritis viridem efficere colorem.

Variat folisi latioribus & anguftioribus, ramulis modò erectis, modò procumbentibus.

Ur formå & temperamento Geniftæ fimilis elf, fic facultatibus haud dubiè cidem respondet.

3. Genista tinctoria latifolia Lucensis J. B.

Hoc nomine exhibita ab Agerio, in montibus Lucenfibus collecta, furculo est lignoso, denso, friato, nodulis ab ima prafertun parte contorto. Quem ad intermedia mox alli fripant minores, fais numerofi. Folia quam in vulgari tinteoria dicha multo latiora, molliora, brevioraque, alternatim pofita, viridia, & averfa parte fubctinerica, per ambitum levire hirlita, nervo infigni per medium excurrente. For luteus, hians more reliquarum. In ficca nullus gultus notabilis.

4. Genista tincteria Hispanica Park. tinctoria frutescens foliis incanis C. B. Genistella tinctoria Hispanica J. B. infectoria Ger.

Ad duorum cubitorum altitudinem crescit interdum hic frutex, nudo stipite, enodi, recto, digitali craffitudine, candicante cortice tecto, qui in multiplices brevé/que ramulos tenellos & fragi-les lumma parte dividitur. Hos ornant foita Lini aut Thymeleza, frequenta, fiperne virenna, inferne verò incana & argentei plane fiplendorris guttles initio exiccantis & monthila adlitringentis, deinde subamari. Flores summis ramulis nascuntur, spicatim congesti, Genistæ tinctoriæ Germa-

nicæ fimiles, lutei. Tota planta elegans eft afpectu.

Quo tempore floret fub ea crefcit Hæmodori quoddam genus elegans, pedalis altitudinis, brachialis interdum craffitudinis, multis floribus à medio scapo ad summum usque exornatum, magnis, oblongis, luteis, extrema parte hiantibus, & in quinque partes divifis. Totum humidum eff,

pingui oleaginosaque materia turget. Nufugum hujus fruicem confessit Clufius quam Murciano regno fecundum vias nafcentem, & Lectu & Martio menfe florentem. Nos in montibus lylvolis fupra Neapolin Italia versus Camaldulenfium Tempus. cœnobium observavimus.

Hunc fruticem quamvis elatior fit quam ut humilis dici debeat, quia tamen Genistellæ tincto riæ fimilis eft, hic locum habere permifimus.

5. Genistella montana Germanica Park. lagopodoides major Ger. herbacea, sive Chamæspartium J. B. Chamagenista sagittalis C.B.

7.B. Herba est potius lignosa quàm frutex, rarò cubitum excedens. Ramuli molles hirsuti, duabus simbriis latis mollibus ornati, internodiis veluti diffincti; ac ad singula internodia folium unum time di consideratione del consideration de consi oblongum, obtufum, pilofum, fine pedicalo, majus quam in angulofa, net riplex ut in ea. In vigarum funmitate foru parvi, lute, hiantes, fixam fere efficientes, quibus fuccedunt filiqux valdè pilofa. Radix lignofa, cubitalis, in aliquot portiones magnas divifa. Ggggggg 3 Clufio

Vires.

Anchange Caraman penns, records numores courar, cam per vomitum, quam per alvum & urinas-Hinc ulus ejus infignis in obstructionibus epatis, lienis & melenterii, adeoque in Hydrope, catarrhis & arthriticis affectibus. In ulu funt flores, femina & lummitates Folia, ramuli & fummitates Geniftz, cocta in vino aut aqua, eorúmve fuccus utilia funt hydro-Polla, ramun et imminates Gennier, cocta in vino aut aquas, corunive inccus utilia funt hydro-picis, & omnibus obstructionibus renum ac vesica; partim enim purgant omnes serolos & aquosos ac superfluos humores per alvum, partim per urinas. Eadem præstat semen, sumptum circiter pondere drachmæ unius Dod. Purgat Genistæ semen non minus potenter sere quam Spartium aut Helleborus 5j \(\beta \). Pondere ex hydro melite ventriculo jejuno sumptum. Quare ejus magnus eft Helleborus 31 b. pondere ex nyuro mente venucuo jejuno tumptum. Quare ejus magnus eft ulus hodie contra Podagram. Mattb. Idom confirmat Loberius, femine Gemifte fcoparia vomitum non fecus ac Spartio Diole faspius 311 decocto propinato citra magnam contentionem se movisse non accus ac Spattio Dione neguos 311 accordo propinitado citua inaginant contentionem le movifle feribens. Verum flores recens decerptos fapitime quamplurimos & per fe acetariis inditos vorat (inquit) plebecula Arverna & Aquitaniæ maxima copia innocuos non modò fed etiam admodum guftui fiaves; nec quicquam vomitionis naufeave, aut commotionis movere folent. Quin apud Brabantos, & Anglos non minus, germantes dum adhuc virides funt condiuntur fale & aceto flores, mentique inferuntur, Capparum Olearumve pari commendatione. Creduntur ènim non res, meninque miciunum, Capparum Oleanum pai Commondo cordi vires, ac flomacho appetitum augere, fed etiam obstructiones referare ac calculum frangere. Ideiroo falluntur falluntque qui holee flores Officinis vomitioni ciendæ ficcandos præci-

Aprilis & initio Maii, & interdum ferius pro veris temperie.

De viribus Genilla fic breviter Schroderus. Genilla vulgaris splenetica & nephritica censetur, hinc

& hepatica. Calculum pellit, ferofos humores educit, tam per vomitum, quam per alvum & urinas

Hinc patet diversas partes ejuldem plantæ diversis imò planè contrariis facultatibus pollere. Eadem differentia observaur inter Betonica radices, ejusque folia & flores, ut in ejus historia monui-mus. E contra Lapathi semen alvum obstruit, folia subducunt.

mus. E contra Lapann temen avum contrus, nota monatoria.

Electuarium florum Genifte pulverilat. &t melle rofato except. ad fcrophulás expertum, fi eo guis utatur continué D. Halfe è MS nondum edito. Ego non multum auxilii inde expectem. Pulvis feminum cum hydromelite exhibitus in liene tumido, hydrope, ictero utroque mira

Paratur ex Genistz ramulorum ac virgultorum aridorum & combustorum cinere cum vino te Paratur ex Genistz ramulorum ac virgultorum aridorum & combustorum cinere cum vino te nui albo lixivum quod ad cachexiam & Leucophlegmatiam à nonmulis valde celebratur, & poten-

nui albo lixivium quod ad cachexiam & Leucophlegniatiam à norimillis valdé celebratur, & potenter quidem aquolos & ferolos humores cum urina per veficam expellic. Cem. Ego non multo plus fperem ab hoc lixivio quam ab alterius cujufcunque frucius. Verium is qua de Genifla traduntur repugnat Casp. Hofmannus, si Germanica intelligatur. Verium is qua de Genifla traduntur repugnat Casp. Hofmannus, of Germanica intelligatur. Verium ur Rhaphanus, Oleum, Ficus & alia tala, & quidem in ripla aut quadrupla doss, quis non fatum abjectat ampla illa encomia qua Genista nostrata à ignaris dantur. Idem dicit de virgatum fucco. Sunma , se libenter abstinere ait à Genista, quia omnia qua feribuntur incerta & dubia fucco. Sunma , se libenter abstinere ait à Genista, quia omnia qua feribuntur incerta & dubia fucco. funt. Verum nos ei non penitus affentimur, cum quæ de fummitatibus & feminibus traduntur tot funt. Verum nos ei non penitus atlentimur, cum quæ de lummitatibus & leminibus traduntur tot graves & fide dignos autores habeant: nec putamus Italicam Geniflam tantum præftare Germanicæ quantum ille vult; imo vix omnino præftare cathericæ facultatis refipettu crediderim. Geniffa Arabicà, quæ à noftra diverfa, planities ad montem Sinai oblitæ funt, quæ etiam in Arabiæ folitudinibus nafettur. Bellom shf. Sed quid? (inquit C. Bauhinus) qui hanc quintam fuam facil de lange fictiones frecite for section facil.

Genistæ non spinosæ speciem facit.

2. Trifolium frutex Genistæ folio J. B.

J. B. Ex Italia allatus est quem descriptit J. Bauhinus hujus Plantæ cubitalis ramus, Genistæ facie, stria-Ex Italia allatus est quem descriptit J. Bauhinus hujus Plantæ cubitalis ramus, Genistæ facie, stria-Ex Italia allatus elt quem descripit I. Bauhinus hujus Plantæ cubitalis ramus, Genistæ facie, sfriatus, fungosus, in alas alterno positu divisus, quarum commissuris folia herent, ima parte triolia, extrema singularia, Genistæ apprime similia. Ramorum extremis velut sspication, fed majore poextrema singularia, et apprime similia. Ramorum extremis velut sspication, fed majore poextrema singularia, et alternation herent, flava (ut sieca ostendix) oblonga, ad quorum infertionem minunssimia foliola adnascuntur.

CAP.

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquosis.

1727

Clufio plano est eóque altero ex altero nascente folio, quod deinde in cauliculum convertitur. In pascuis Germanie sterilioribus abunde provenit multis in locis : item circa Genevam.

6. Genistella pinnata altera Hispanica Park. Genistella pinnata Ger. herbacea platyphyllos J. B. Chamægenista caule foliato C.B.

Changenita peregrina Cluf. vix palmari magnitudine affurgit, admodum tamen fruticola, falia Chamalax proximis, brevioribus, duris & carnofis, aliquantulum in ambitu finuofis & crifois, ngidusculique, uno ex altero è medio foli nervo prodeunte quemadmodum in superiore, interdum etiam binis ternisve fimul exorientibus: hic verò nervus paulatim intumescit, & in ramulum convertitur; sic cum tota planta foliosa sit, & nonnisi foliis constans videatur, sit tandem admodum funcioria. In extremis aftis folis quini fenire aut plures figers, finul juncti ex vilosis calyculis nafeuntur, minores quam in Genifta, aurei planè coloris, mil bina inferiora folia incana lanugine pubescerent.

Descriptio J. Bauhini nonnihil variat à Clusiana, quam vide apud ipsum. Chamægenistam peregrinam in solis Valentini regni locis incultis & asperis slorentem observavit Clusius mense Martio.

7. Chamægenista Cretica C. B. Park.

Hac virgulis est palmo minoribus, humi diffuss, tenuibus, rotundis, subcanis, in ramulos aliquot duarum triumve unciarum divisis. foliolis oblongis angustisssimis, binis aut ternis ab codem exortu, sed altero semper longiore prodeuntibus, incanis. Ex foliorum alis società terni aut quaterni, parvi, lutei, Genista floribus amuli. Siliquas non vidit descriptionis autor C. B.

E Contareni horto habuit. Parkinfonus hanc habet pro Spartio Crenco Alpini Exor.

e His addit C. Bauhinus

8. Chamægenistam folio articulato, i.e. Chamæspartium Narbonense Tab.

9. Chamægenistam montanam bispidam, i. e. Genistæ minoris speciem Tab.

CAP. XII.

De Spartio non Spinoso:

1. Genista Hispanica Ger. juncea J. B. Sportum Hispanicum frutex vulgare Park. Spartium arborescens seminibus Lemi similibus C. B. Spanish-Brown.

Rutex eft ad quatuor vel quinque cubitorum altitudinem excreícens, interdum minor. Vimina juncea, teretia, obsequiofa, viridantia; per quæ dum floret & novella adhuc planta eft. fparía funt rara quædam folia, decidua, oblonga, ramis contociona feré. Flores in virgularum funmistatibus mulci, lutei, magni, aspectu lavo, floribus finules Piforum & Cicercularum, guttu dulces. Floribus fincedunt filipare lurrectæ, uncias quaturo vel quinque longæ, compresse income observa colores for Colorada. In its adoctores in contra colores for Colorada. In its adoctores in contra colores for Colorada. aliquantulum incurvæ, colore ferè Castaneæ. In iis ad 20 circiter semina, vel pauciora, compresfa, rubentia, lucida, Lente minora, non ità circinata. Lentem potitis referunt quam Ervum aut Viciam, quicquid feribit Matthiolus. Sapor leguminofus qualis piforum.

Hanc plantam Dioscoridis Spartium esse Botanici peritiores consentiunt. Nec obstat quòd Diofcorides Spartii virgas a public effe fcribat: nam quamvis in hac primò exortu raris quibusdam folis vestitæ fint, ea tamen brevi decidunt, ut maximam partem soliis vidua cernatur.

Cæterum ad Spartium Dioscoridis Plinii Genistam omnino reserendam esse existimat J. Bau-

In Italia, Sicilia & Gallia Narbonensi vulgatissima est. In hortis nostris ex semine facilè provent, nec multam curam aut culturam exigit, verium celeri aucht ad frugem brevi pervenit.
Viribus cum Genifa vulgari convenit, qua tamen efficacior eft. Pinutam & ferofos humores vomitu & dejectione valence expurgar, unde hydropicis, ifchiadicis, arthriticis opitulatur, urinam moves, & calculum in rembus frangit.

Hujus etiam flores, autore Diolocoide, cum aqua mulfa obolorum quinque pondere poti vo-mitiones faciunt: Cum tamen Geniffa vulgaris flores plenis difes multi in acetariis ex multo oleo vorent, nec quicquam naufent. Oleum è floribus extrinfectis illitum lienis tumores diffolvit. Flores quoque cum melle rosato aut ovo strumas resolvunt.

Spartium Hispanicum lobis rotundiusculis, flore luteo J. B. alterum monospermon semine reni simi-li C. B. Hispanicum minus, monospermon, flore luteo Park. Pseudospartium Hispanicum

Cubitali plerumque stipite assurgit, pollicem crasso, scabro & striato cortice tecto, qui in plures cubitales, virentes & firiatos ramos dividitur, & hi deinde in junceas, firiatas, virides virgulas, que novelle adhuc & primum germinantes aliquot foliis exornantur, statim atque planta florere incipit deciduis, ut tota deinde apunG conspiciatur. E virgarum lateribus prodeunt longi pediculi, è quibus dependent aliquot exigui flores, Glycyrrhizæ vulgaris aut Trifolii pratenfis floribus

penè finules, lutei, inodori. Succedunt cartilaginei, rotundiufculi lobi, vulgari Fabæ, quæ in ju-mentorum pabulum cedit perfimiles, ex flavo rufefcentes; in quibus unicum maxima ex parte femen (rarò bina) continetur, durum, nigrum, exiguo reni fimile, quod in lobis agitatis aut con-cuffis crepitat & fonitum edit. Radix dura & lignosa.

Variis Castellæ utriusque locis ctescit, arenososolo, & Maio floret: Semen maturum est Junio. Lecus & Tempus,

3. Spartium Hispanicum flore candido J. B. Hispanicum majus flore albo Park, tertium flore albo C. B. Pseudospartium album deorder Ger.

Cray, Præcedente longè majus est, & hominis aktitudinem superans, virgulis quam illius tenerioribus, lentioribus & magis obsequentibus, stere ejustem etim superiore formæ, sed paulo majore & omnino albo : lobi etiam conveniunt, sed minores sunt & minus semen continent.

Gadibus duntaxat & locis vicinis aură marinâ perflatis Clusio conspectum est, arenoso & steri Tompus. li folo, fuis floribus onustum Februario.

D. Hermannus hanc speciem pro præcedentis tantum varietate habet. Hort. Lugd. Bat.

4. Genista Hispanica affinis C. B. Pseudo-spartium Hispanicum Park. C. B. prod.

Suffruez est cubitum superans, caule tenui, tereti, candicante cortice tecko, qui in plurimas virgas tenuistimas dividitur: quarum alique palmum superant, aliæ minores sinn: circa que folia longuscula, angustissima & ranssima, ia ut virge paren nude apparaent. Summis virges singulis unicum capitulum rotundum, villosum, molle insider, ut in Caryophyllo martino, ex pluribes. floribus Genistellæ tinctoriæ forma, sed minoribus, pallidè luteis compositum. Nam quilibet flos ex calyculo villofo, hirfutie albo prodit.

In montibus planè faxofis ad aquas blancas D. Albinus collegit.

5. Spartum triphyllon C. B. Chama[partum montanum triphyllon Park. Genista radiata sive stella-ris J. B. An Spartum minimum montanum triphyllon Col?

J.B. Pulchra est planta, ramosa: Caulis unus in tres dividitur ramos, hi rursum in alios bis, aut ter, aut guater, semper ternos: internodia duas uncias longa: folia ad unumquodque geniculum sex verticillarim, cauli circumpolita, ut in Gallio vel Aparine, latiora quam Gallio & molliora, incana, hirfuta, uti tota planta. In viminum valde tenerorum anguloforumque extremis flores denfi Genistarum, eo ordine quo in Anthyllide leguminosa, lutei si rectè memini.

Spartum fuum minimum triphyllon fic defcribit Columna, Fruex eff amplus, Æquicolorum monitibus Comino faxofis nudis devesis, in imo lignofius, innumeris alis divifus, coman conficiens rotundam. Caules primum juncei velut Junci folia, qui deinde lignofi, striati, flavescentes ex virouncam. Cause printum junce venu junce rous, qui cenuce nguon, minat, naveicentes ex vi-ridi finnt. E fummo verò tribus geniculis virefcentes, atque lanugine alba obfiti atque firiari : fingulis verò geniculis ale aut auricula harrent crafta, dura, in imo nuda, lignofa; ex quibus cum tenerior effet anno priore planta foliola terna, utrinque admodum tenuia, albicantia, ac veluti capillaria, Abrotani maris minora producebantur, ficuti in planta cacumine conspiciuntur. Alarum verò fummum aut acutum est, aut in minima foliola definit; aut capitula quatoro vel quinque fimul congesta, in quibus sores lutei Sparto & Genistæ similes ex utriculis parum hirsuts, minsique luteis albicantibus, ad invicem oppolitis: quibus suboriuntur siliquæ, breves, unciæ longitudine, hirfuta, ex viridi albentes, in acutum definentes gladii modo, parum convexo dorso circa aciem, in quibus quatuor includuntur semina dependentia, cordis figuram imitantia. Tota planta bicubitalis ad fummum, caudice craffescente fruticis instar.

6. Genista sive Spartium purgans & B.

Duos ramos describit J. Bauhinus. Prior sesquicubitalis erat, firmus, rigidus ac penitus ligno-Duos ramos deicroit i pataminis. Prio isquisconciais cira, finnus, rigidus ac penitus ligno-fus, cortice crafio amaricante, ligno internè albicante, in numerofam virgarum prolem temere ac nullo ordine divaricatus. In virgarum extremis aculei quidan apparent. Tous porrò ramus virgultorum denfo ftipatu Uva: matina adfimilis quodammodo eft, nifi quòd nufpiam uno ex articulo gemini aut plures prodeant furculi. Ramorum extremorum potifimum geniculis folia harent parva, angusta, cineritia quadam lanugine vestita: Iisdem quoque flores ex longiusculis

narient parva, angunta, cine nu quadanti taniguio vocina. Tanoni quoquo jores ex tonginiconis pedicellis harrent lutei, Gemifae vulgaris.

Pofterior colore & ramotum divilura fimilis, verum quam illa fenticofior & ftrigofior, quippe numerofioribus ramulis veluti in fipinas definentibus, que facile rumpuntur, innumeris nodulis to-

rolis, vix pedalis, incurvo ligno, &c. J. Bauhinus hanc Lobelio in Adv. descriptam putat nomine Spartii aphylli fruticosi junceis aculeis, lanatis capitulis; quam Lobelius perperam pro Etinacea Clusii habet. Consule J. Bauhinum,

7. Spartium Creticum Alpin. exot.

Planta est procera, denfissime frusicans, surculosa; quippe ramulis à crassis veluti caudicibus ro-tundis, viridibus, dense maculis parvis albis punctorum alborum modo infectis, nascennbus, longis, subtilibus, sursum rectè actis, flexilibus, rotundis, cortice viridi pradita. Hi deorsum ramulos multos habent, utrinque inæqualibus intervallis inordinatim politos, & in medio ramis, foliisque nudi sunt, & postea sursum in spinis dense fruticant. Folia, stores & siliqua Aspalathi sunt.

Tenera germina, flores & semina valenter per alvum & vomitum pituitam & serosos humores purgare dicuntur.

8. Genista

Vires.

8. Genista arborea Cretica folio perpetuo Zanoni.

Zamin.

In horro Autoris Arbufculz formă ad trium cubitorum alcitudinem, trium quatuórve unciarum crafficiem excrevit, caudice ab imo ad fummum ufque ramolo, ramis valdè lentis & flexilibus, cortice feabro ferrugineo, venis luteis oblcuris firiato, quique facile à ligno abfecult. Lignum cortice denudatum foris viride apparei, intus coloris paleacet. Rami in multos ramulos minores pariere fentos & plicatiles varie dividuntur, & hi demum in furculos falia: plurimis verlitos, parvis, angultis, oblongis, craffis & carnofis, nullo ordine pofisis, cum marginibus reflexis, ut folia conche formam imitari videannur extremis tamen fubroundis & retrorfum reclinatis, in aculeum folidum & durum, non retrormatica pluringia efficience allicarete reguntur bese folia & val bafic duae imatamen pungentem terminatis; lanugine infuper albicante teguntur hac folia & ad bafin duas inter-dum appendices ceu auriculas obtinent. E foliorum alis in fupremis ramulis exeunt furculi nudi, lanuginofi fiere in pediculis bino ordine è furculis exeuntibus duo, tres, quatuorve fimul juncti, flavi, valde exigui, odore admodum grato Geniftz amulo, papilionacei. Floribus delapfis reftat in calivaldé erigui, odore admodum gran Guenniz amund, papulousaz avonius ucaspis ietat in can-ce una fola filepus perexigua & brevis, é flavo rufeforen, apice acuto, unicum tantum femen cont-nens, rotundum, planum, lucidum colore obícuro. Sapor foliorum altringens, acidus & exficcans; florum fabas recentes refert. Planta est perennis, folis perpetuis. Diftert autem multimodis à Spartio fipinofo Alpini, ut descriptiones conferenti patebit.

CAP. XIII.

Genista argentea J. B.

contineur nigrum, rotundin, rugolum, acere evandum [in fica quam descripti J. Bauhinus] ac prointe nullo sapore estatu digno practitum. Surcuit & folia modice amaricant.

Vel hane, vel es firmlem plantam propé Monspelium in plantite quam transivimus eundo ab oppi-dulo S. Lupiani ad montem Lupi observavimus.

CAP. XIV.

De Genistella spinosa.

1. Genista aculeata Ger. Park. aculeata foliosa J. B. spinosa minor Germanica C. B.

Orridus frutex est Genistella aculeata, Genistà trifolià angulosa minor, densis tamen ramis fruticans, in quibus folia hirfuta alterno positu nascuntur, Genista vulgaris forma, acuminata: led præter folia longis creberrimifque foinis minacibus armatur, majoréfque foine minorum foloem infetto mucrone pungentum el lateribus pariun. Flora lutei, foicati, Ganifat unidorite vulgaris. Semes in exiguis filiquis. Radis lenta & fubluca. Botanici nostrates (Gerardus & Parkinsonus) plantam hanc cum Genista minore aspalathoide

imperité confundunt.

In Germania passim occurrit, præsertim in arenosis, secus vias, &c. Adftringentem cum amaritudine facultatem obtinet, ac proinde valenter & citra mordacitatem exficantem. Ut rem in pauca contraham (inquit J. Bauhinus) idem Genistella quod Hippuris

2. Genistella spinosa montis Ventosi J. B.

J.B.

Fruici huic (cujus ramus palmaris J. Bauhino datus) priores ramuli plures, duas uncias longi, fipinis Juniperinis ornati, alii longiores quaturor unciarum circiter, foiisi hirfutis, longiufculis & latifucilis, fed quami ru ulgari genificla fipinio da angulitoribus Flores in fummitatibus aliquot aurei, majores quam in practicita Genifia.

Si has non est particularis Genista, cartè egregia est varietas.

3. Genifella Monspeliaca spinosa C.B. prod. Spinosa minor Hispanica villossisma C.B. pin. An pra-cedenti eadem?

C.B. Viticulis est palmaribus, in terram reslexis, quorum pars inferior in brevissimos ramulos ex parvis spinulis constantes dividuur, à medio verò surfum villos sint, quandoque in ramulos brachiati, oblongs, virdibus fessia, minoribus sepe additis, yestiti, spinissique carentes. Summitanibus sinteru pallide lutei, formà Geniste spinose vulgari similes, insident. Hanc quidam Montpellis Cortuadmuteam vocabant, quae etiam in Ventoso monte reperitur. Ranius occurrit in incultis montis Lupi, copiosiorem vidimus ultra montem Esparm circa urbem Martiali, incui in Martiali.

Merriols, inquit D. Magnol

Lib. XXXI.

De Arboribus Siliquosis.

1729

Similem sed per omnia majorem, caulibus pedalibus, foliis rarioribus, spinis longioribus, minusque pungentibus, floribus majoribus & aureis, quafi in ípica dispositis. Ex Hispania habemus, inquit C Bauhinus.

CAP. XV.

De Genista Spinosa seu Scorpio.

A 1. Genista spinosa vulgaru Ger. emac. spinosa major longioribus aculeu C. B. spinosa major vulgarus, seu Scorpius Theophrasti, quem Gaza Nepam transfulit. Park. Genistella spinosa assinosa Nepa quibussam J. B. Purz, 10bjins oz 60018.

"Ubitali aut ampliore [supra Burdegalam Bayonensi itinere tanta altitudine assurgit, ut duorum hominum altitudinem sequare nonnunquam viderim, craffitudine verò brachium humanum Cid, parem etiam in Anglia fi permittatur flaturam & magnitudinem affequitur.] altitudine affiggit, multis virgis ex atro virentibus, firiatis, denfiffimo fipinarum vallo obfins fruticofum. [Ramuli adeo conferti funt, & spinæ densæ, ut totum caudicem & ramos contegant, & vix lumen ipfum nedum oculi aciem transmittant] Spinæ autem robustæ satis, viridantes, striatæ, glabræ fæpius, aliàs pilo brevi obfitæ, nova spinarum minorum è lateribus egredientium sobole sæcundæ. Folia nulla nifi primo vere apparent, brevi decidua. Flores Genista minores, pallidi, interdum tamen adeò rufescentes ut rubere videantur, præsertim sub Autumnum: Siliquæ deinde succedunt breves, cylindracez, magna ex parte inanes, aliquando tamen ferentes exiguum [emen, pallidum aut fubfulcum ut Genista vulgaris Septentrionalium. Radix fingularis in alias tenues se spargens, & interdum latè

Non destituitur foliis hic frutex, nec spinam pro folio habet, ut nonnulli existimarunt, sed vere folia emittit in surculis tenellis, parva, ex rotundo acuminata, interdum longiora & angustiora, supernè ex cinereo viridia, fubtus argentea aut incana, quæ brevi decidunt. Floret Maio & deinceps per totam æstatem ad Autumnum & Hyemem usque.

In Anglia locis incultis, arenofis, squalidis & sterilibus frequentissima est, nec minus in Belgio, Gal-Locus. lia & Germania. Quin & in Gallo-provincia regione astuosa ipsissimum hunc fruticem observavi. Usus hujus est ad sepes, & exsiccatæ ad fornaces calefaciendos.

2. Genista spinosa arborescens Africana Bartholin. Act. Med. An. 1672.

A Promontorio Bonæ Spei Hafniam allata est à D. Stolle cum aliis multis quarum figuras ibidem exhibet Bartholinus.

3. Genista spinosa floribus rubris D. Wheeleri Itinerar. p. 52.

4. Genifta spinosa major brevibus aculeis C.B.

Non videtur nobis à przecedente specie differre. Observavimus equidem in Anglia Scorpii varietatem priore humiliorem, spinis brevioribus, tenutoribus, pallidiùs virentibus, non tamen minus crebris, qua sub Autumnum pracipue storet, quando prior maximam jam partem storet destit : vertim cum noveriam quot eadem planta pro loci divertitate aliifque accidentibus facies induat, hanc ab illa specie diversam esse affect on austim. Utcunque sive specie differant, sive non, Hæc eadem ompino est Scorpio minori in Gallo-provincia nascenti, hoc est Genistæ spinosæ majori brevibus aculeis C. B. nec enim ullam ego, qui utramque in loco natali florentem vidi, differentiam observare

Scorpium five Nepam Anguillaræ hujus Synonymam facit C. Bauhinus; verùm floris color non convenit. V. 7.B.

CAP. XVI.

De Aspalatho, & varis Spartii & Genista Spinofa Speciebus.

1. Aspalathus 2. Monspeliensis J.B. alter Monspeliensis Park. Genista-spartium spinosum majus store luteo C. B.

Ota planta cubitum non excedit, fruticosa admodum & ramosa, multis horrens spinis deorfum inflexis, firmis, acutis, in quibus enafcuntur pufilla folia Lentis magnitudine, viridia, qualia etiam (fed teneriora) fert in novellis ramulis, quibus fubfunt recens nati aculei. Flores in firmitoribus & rigidioribus figinisterni, quaterni aut plures firmi nafcuntur, Gemilte fimiles, minores, coloris nunc lutei, nunc palelicentis: Some in parvis filipar exiguum.
Afpalatus fecunda nobis obfervata in andis & theribus taxolis collbus circa Monfpelium, Ne-

maufum & alibi in Gallia Narbonenfi, planta erat bicubitalis, ut rectè J. Baulunus : qui floribus odorem Meliloti Officinarum ascribit, saporem nullum manifestum.

Floribus cum Saccharo fermentatis ad firmandas & restaurandas collapsas vires unintur Salmanticenfes. Cluf.

Locus

Similem

2. Afpalatho Monspeliensi assinia Scorpius 2. Clusso J. B. Genista-spartium spinosum minus C. B. Park. Genista spinosa minor siliqua rounda Ger.

Cui).

Pedis alfundinem raro fuperat, totum denfiffimis spinis horrens, quæ non confuso ordine, ut in fuperiore [Geniffa spinofa seu Scorpio vulgari] nascuntur, sed feriem quandam servant, & semper contrario inter se exortu bine nascuntur, virentes quidem, sed languidus quàm superioris, neque alize ex alias. Summis ramulis inhærent, bini aut terni serva, superiori similes, lutet coloris, mense Martio, quo tempore exiguas brevéfque filiquas, vel ponts famine Ervi magnitudine, incluía membrana quadam multa incanaque lanugine hirfuta deprehendebam, denfiffimis ipfitus plante fipinis ocbrana quatam menangan menangan

2. Afpalathus alter fecundus Clufii Park. Genista-sparzium spizosum mojus 2. stere paliido CB. Cluf.

Afpalathu altero primo Cluf. robustius & aliquanto sirmius est, nonnunquam altius excrescens: Flos perpetuò pallidior est, alioquin et non mulcum distimiis.

jus tertium birsatum C. B. A. Afhalathus alter tertius bir sutus Park. Abrotani facie incana J.B. Gonife-fhartium spinosum ma-

Ad cabiti nonnunquam magnitudinem accedit, plerumque tamen minor est, & pedalis tantum alcitudinis, totum etiam tenerius : ramuli in multo plures spinas divisi, ista denuo in alias, sic ut singulæ spinæ totidem Abrotani multifida folia sudeantur, nisi aculei obsisterent, qui à negligentius gillæ 1902 koncen antonatu sanainsa toma sakantur, imi atura usukerent, qui a negigennus inutentibus vix obfervantur. Vere ex ramindrum larenibus exigui alii prodeunt ramifudi incani šc hirfuti, quibus adnata funt mollia & incana Lentis folia, majora quàm in primo genere: in fummis illis ramifutis forus priori fimiles, priore majores, lutei anciantur.

In Cantabus duntavat, tertio à Victoria urbe milliari, ad radices Pyrenzorum, quà iHispaniam

spectant, observavit Clusius.

5. Genista erinacea J. B. Erinacea Hispanica Clusis Park. Genista spinosa humilis Gen. Genista-spar-tium spinosum, folisi Lenticula, storibus en curuleo purpurascensibus C.B.

Plane nova & tota elegans est hac planta, dodrantalis, in othern per folum disfula, multis spinis virentibus, sive aculeis horrida. Floras Genista, ex costruleo purpurascentes, minores, calyculis inclus hipidis, villoss, omnino ferè incanis, bini auteerni simul semper conjuncti. Foliose interdum cum nipums, vuious, omnupo tere incanes, um aut term timu temper constancia rousse incanus dum floret producti, fed arac, é aque perpaneta. Leniciale fimilia, que ceim brevi marcefeant & decidant, tota planta maxima ex parte fine foliis fpedratur, & multiplici fpinarum vallo Erinaceum in fe convolutum repratentata. Radio lignola & magna elt pro plante proportione.

Nalcium regno Valentino, affluenter autem circa Sute a feuro oppidulum, feptimo ab urbe Valentia militari, Madritiano itinere, afperis locis & fecus vias. Aprili florentem observavit Clusius:

Semen videre non potuit

Incola Erizo, hoc est Erinaceum vocant, ob rationem modo dictam.

 Echinopoda Cretensibus J.B. Echinopoda frutex Creticus Pack. Genista-spartium spinssum aphyllon alterum, tribus aculeis semper junctis, floribus lutais C.B. An Scorpius secundus Clus. Bel.

Echinopoda (inquit Honor, Bellus) vulgatiffima in Creta planta eft, & multum cum Erinacea Clufii convenit, mii quod foliis caret, & flores luteos profert, totáque viridi colore cernitur in orbem diffula, & Erinaceum mirum in modum multitudine ípinarum repræfentans. Spirat ternæ fimul in ramulis nascuntur. Flores in summis ramulis proveniunt, non tamen plures simul conserti, sed pauciores: quos apes nunquam attingunt.

Planta hac non in Creta tantum sed & in Chio insula & per totam Graciam vulgatissima est. Fallitur (inquit H. Belli) Dalechampius Athenai interpres, quòd per Echinopoda Cardui Chii

genus intelligeret; cum ea revera fruticis genus fit non Cardui.

7. Genista-spartium spissosum folius Polygonis C. B. spissosum Syriacum Park. Agul & Almagi Arabibus, Planta spinosa Mannam resipiens J. B.

Fruez est cubitalis aut altior, denlissimo spinarum acutissimarum, gracilium, sexissimque stipa-tu referus. Ex quibus plurimi pendent steres rubelli: queis decidentibus succedunt stigue rubentes, quales in Scorpio Monspeliensi me vidisse memini, semine concolori farctar. Ex hac Halepi incolor novum quoddam Mannæ genus legunt, cujus grana Coriandro nostro majora paulò, adeóque ntous norma quoquam manna genus ieguns, cupie graius consantro norma majora passo, successor figură & fapore Manna noftra: Laricez perfimilia. Surculis porto infinitis propemodum donatur, teretibus, & à trunco elegani ordine hinc indé sparis, majori fere parte Culcutá oblitis, velut in Thymo. Folia ad spinarum exortum harent oblonga, Polygoni figură, cinerea. Radix satis longa,

Manna in hac arbuscula inventa Tereniabin aut Trangebin Arabibus dicitur. Provenit in Persia & circa Halepum: item circa Kacka urbem Mesopotamia.

Folia

Folia ejus calidæ funt ficcaque naturæ. Florum ufus incolis ad purgandum; quibus fe purga-Vires. turis manipulus unus ex aqua coctus in fingulas dofes fufficit.

8. Spartium spinosum Creticum Alpin. exot Park.

Stipite lignoso assurgit, nigricante cortice tecto, multos nigros ramos spargente, in virgas junceas fubtiles, nigrefcentes iterum divisos, quibus in cacumine spina dura, nigrefcentes, triangula. In furculorum exortu folia in eodem exortu quina, parva, tenuia. Flores lutei, parvi, Spartii Cretici similes, quibus filiquæ parvæ succedunt.

9. Spartium spinosum secundum Alpin. exot. spinosum aliud Creticum. Park.

Alpin. Ramos possibet crassos, rotundos, asperos. Virgæ in spinas acutas, triangulos multos facientes desinunt. Foliss duplex ordo. Ad exortum surculorum ex ramis Spartii funt similia, sed tenuiora, ex uno exortu trina, quaterna velquima, post in virgis redis utrinque crebra Tragacanthæ modo, usque ad apices fere virgularum, quibus fubriles, duræ & acutæ fpinæ fuperfunt. Nascitur in Creta cum priore.

10. Genista minor aspalathoides seu Genista spinosa Anglica C.B. Genistella minor Aspalathoides J.B. Genifta aculeata Ger. Geniftella aculeata Park. DRble fury 02 Wettp Whin.

Virgæ cubitales & altiores, ramofæ, cortice cinereo tectæ è radice exeunt. Folia glabra, glauca in furculis novellis & vegetis parva, subrotunda, Chamæsyces paria, in adultioribus aut vetustioribus plantis angultiora & acutiora. Ex alis foliorum egrediuntur aculei, foliis aliquor minufculis veltiti, & ipfi intendum alias parvas fpinulas [duas autrest] el atenbis un emittentes. Farei in furmis ramulis velut fpicati, papilionacei, favi, è fingulis foliorum alis finguli, quibus fuccedum filique breves,

In ericetis & humidioribus folo spongioso frequens occurrit.

CAP. XVII.

Arbores & Frutices nonnullos exoticos Genista & Spartio assines complectens.

1. Babel-Schulli * HM. Genista spinosa Indica verticillata, slore purpuro-caruleo, seu Spartium spino- * P. 2. F. 45. sum siliqua geminata.

Rutex est spinosus, nascens in aquosis; radice fibrola, capillata, albicante. Caules geniculati, superne plani, ac utrinque sulco striati, virides ac etiam rubes centes, pilis longis & albicantibus dense obstit, intus lignosi com corculo aqueo & viridi, su entiam albicante, è geniculis ramos passim binos ac alternatum emittentes, ac in geniculis singulis spinis sex, hinc inde tribus, longistimis, lignosis, duris, ac leniter versis inferiora instress, acules cule à le mutuo aversis muniti. Folia, que in nodis plura simul ad spinas cauliculis circumposita sunt colonga & valdè angulta, pi sunt particular de la constantible de la colonga de valdè angulta, pi sunt particular de la colonga de valdè angulta, pi sunt particular su trasque aura colonga est colonga su conservatione de la colonga de líque longis albicantibus in utraque parte obducta, parum aspera, in margine crispa, teneriora ex viridi rubescentia: Costa media viridi dilutior est, subtus eminens & crassiuscula. Flores verticillatim è geniculis prodeunt supra spinas, octo plus minus simul, papilionacei, collo brevi albicante è calyce foliis oblongis, cuspidatis valdè pilosis, viridibus ac etiam rubescentibus composito erumpentes, petala duo lateralia cœrulea funt, fubpurpurea; petalum, quod clypeum vocamus, in fuperiore ora in tres lingulas feu foliola, quæ versus exteriora reflexa funt rectis incifuris profunde difciffum eft, colore cœruleo-purpurascente, maximè in lingulis; petalum quartum angustum, oœrulei quoque sub-purpurei coloris st. mingular se quarti que a consecuente a come a come consecuente de con leis dotata funt : cum iis se prodit filamentum longiusculum, albicans, è rudimento fructus ortum. Sunt autem flores odore nullo.

Semina in filiquis lignofis, nonnihil cuspidatis, in duo latera [loculamenta] per strias intermedias distinctis, ex ficcitate rufescentibus, ac foliis calycis, que etiam rufescunt, ferè obtectis, in singulis lateribus [feu loculamentis] tria quatuorve, forma rotundiolà, feu etiam longa, plana, coloris cum

Est & alia species Babel-Schulli, nascens in arenosis, qua cauliculos & folia habet viridi-clara, flores Altera verò albos ad cœruleum nonnihil vergentes.

Radix in decocto data urinam provocat ac suppressam ciet, unde & hydropem curat, præsertim si Vires. cum oleo Ficus infernalis decoquatur. Eadem præstant folia decocta & condita cum aceto. Ex foliis fit pulvis, qui cum oleo expresso ex sloribus Ficus infernalis epotus tumori pudendorum virilium folvendo conducit.

2. Genistella spinosa Africana Laricis folia Breynii.

Suffrutex est lignosus & spinis horridus, Genistella minori Aspalathoidi J. B. quadantenus similis, qui in multos difeccitur ramos: horum minores incani, in quibus spinar acuta & tenues, semunciam longar, alterno ordine, aquali quodam intervallo circumpositar cernuntur. Singularum spinarum exortui Foliola viridia & tenuia lubnascuntur, numero decem aut tredecim, plura paucioráve semper

Locus

Lib. XXXI.

conjuncta, ex uno tuberculo, ut in Larice, aut Corruda 3. Cluf. quibus fimiliora, prodeuntia. Flores verò femper fuper ipfa foinarum fede, plerunque folitarii, fapenumero etiam bini oriuntur, neque quicquam a Geniftelle aculeata recedunt. Hi in fliquis femuncialibus & incanis Spartii minimi montani triphylli Col. non autum muerone furfum reflexis, femina tria vel quatuor flavefeentia Genistellæ relinquunt.

Propè Caput bonæ spei oritur.

3. Myrto-genista Cap. bonæ spei Breynii, Cent. 1.

Frutex est arborescens, ramis multis, quorum juniores fragiles & Genista instar angulosi: quos incondità ferie disposita, nullis intervenientibus pediculis ambiunt folia carnosa, Myrti Laurea foliis fimilia, vel majora, quorum medium in longitudine nervo fulcatur, ex quo venulæ complures liis fimilia, vel majora, quorum medium in longitudine nervo luicatur, ex quo venula complures diffunduntur, que mones extremitatibus fuis non procul à folii margine fingulari ordine & ferie concurrunt. E ramorum apicibus & ad foliorum fingulorum exorum penoli exeunt duo, tres aut quatuor, ex quibus flores aureo colore fulgentes propendent folitarii, Genifix aut Cytifi florum effigiem reprafentantes; quibus delabentibus filique prodeunt longe & comprefix, Genifix aut Cytifi florum effigiem reprafentantes; quibus delabentibus filique prodeunt longe & comprefix, Genifix autora reforedentes, manume ex populitis mole marties collisore filique. etiam relpondentes, quantum ex nonnullis minùs maturis colligere licuit.

4. Genista arberescen: Africano Styracis folio, store caruleo Breyn. Prodt. Arber siliquosa Africano Genista genine Borth. Ast. Hafn. Ann. 1673. Obs. 131. Cretalaria arber Africa Styracis folio molli, incano, flore caruleo Amman. Charact. Plant.

Malo Cotoneæ feu Styraci arbori fimilis videtur hæc Genifta, Radice lignofa, alba, caudice recto, policem craffiori lignofo, cortee in viridi pallefeente, ramulis frequentibus, vimines, obsequiofis, policem craffiori, lignofo, cortee in viridi pallefeente, ramulis frequentibus, vimines, obsequiofis, ad cacumina incanis, quos denlo alternatóque ordine ambient folia Styracis facie, rotunda, craffiuscula, candida sericea lanugine pubescentia; inter qua erumpunt sores, plerunque singulares, raro bini ternive, papilionacei, corrulei, exiguis fulti petiolis. Hos excipiunt filiquae bivalves, breves, tumidiuscula, incana, claudentes semina remformia, fusca, depressa.

Gaude tiriguis ad Promontorium Bona Spei. Vires cum Genista convenium.

Et Synonyma & descriptionem D. Hermanno debemus, apud quem etiam iconem vide in De-Script. Hort. Lugd. Bat.

Hac arbor culta est in Horto refertissimo Reverendissimi Episcopi Londinensis D. H. Compton.

5. Genifta-Spartium caruleum Capitis Bonæ Spei Breyn.

Genista vulgaris fermè facie nascitur hic Frutex, densis & crebris ramis, angulosis, slexilibus, non omnino lanugine quadam destitutis, gustu aromatico; quos Folia vestiunt, unguem humanum omnino ianugine quaoam centrutis, guita aromatico; quos resta ventutti, uriguem numanum ferè longa, angulta, in frutici inferiore parte terna fimul uni petolo inharentia, in liperiore verò foliraria, appendiculas juxta bafin angulfiffimas Trifoliorum ritu habentia. Ex ramorum lateribus, necnon aliquando fiummitatibus furculi, densi lanugine adeò pubefectnes, ut canefectant, coposifime pronafenturu, foliolis incanis ac carinatis inflar Sabine parè ramulorum (quamati. Fiore in fummis ramulis veluti (picatos, vel acervatim, ex ceruleo purpuralcentes, & figura qua Erinace Claf, gern, è calyculis frians gutatifque in quinque figmenta definentibus, ac Hyperici foliorum enn, gent, e caryona manas guadanque in quanque regimenta eminatores e riverent iondulti inftar infinitis propernodum foraminibus pervis, emicantes. Holce fliquee excipiumi exigux, per-beress, Scorpi 2. Claf, fed glabræ & fpadicei coloris; in quibus è fusco spadiceum semen, renis in-ftar formatum, Spartii 2. Hispanici Class. perquam simile, sapore viscido & leguminoso.

Genifiæ affinis arbor Africana monospermos, store caruleo, folisi pinnatis Hort. Lugd. Bat. D. Her-manni. Genista-sparium caruleum Africanum salisi pinnatis Breyn. Prodr. Genista Ruteri

Intermen.

In telquis & marginibus rivulorum Promontorii Bonæ Spei luxuriat hic frutex unà cum præcedente, à quo & facie, & crescendi modo non multim abludit. Folia profert in principio terna, unie, a quo ec tace, ec accentu nouo non musum asusut. Fosse protert in principio terna, uni petiolo adflantia, in progrefiu verò pinnata, viridia, angulta, afperiulcula, ramulos denfifimo ordine veftientia: quibus & ab imo ad fummum ufque circumftant fores coacervatim papilionacei, pallide cerulei, prodeuntes ex utriculu oblongis, membranaceis, quinquifidis, fubbirfutis, claudentibus fingulis lemen unicum, nigrum, lucidum, reniforme, tenui fulca membrana, quafi peculiari diballi terden. filiculâ, tectum.

CAP. XVIII.

Anonymus flore Colutea Clussi, Myrto genissa quibus dam. Chamabuxus seve Chamapyxos quibus dam J. B. Chamabuxus store Colutea Ger. C. B. Pseudo chamabuxus Park.

Ultis virgultis, tenuibus, lentis, spithamam circiter longis præditus est, quæ ubi terram attigerunt fibris demissis radicantur: alioqui & radicen habet sæpe non multo ipsis virgulis breviorem, lignosam; ex cujus capitibus (quæ plura possider) jusa emergunt. Folia per breviorem, ignolam; ex cujus capitious (que plura pointer) par emergine. 2000 per ramos incondita, Buxeis quodammodo fimilia, magis acumata, carnofa, pediculis brevifimis harrenta [guiltantibus primum ingrata, deinde amara & acria Cluf.] a marciantia, ex quorum alis in ramulorum extremis flores emicant, Coluteæ (corpioidis floribus fimiles, fimul plures juncti, qui, teste Clusio, odoris expertes, nonnullis verò locis odoratissimi, & Narcissinam quandam fragrantiam æmulantes, tribus foliolis constant, quorum duo alba sunt, & alarum modo sursum expansa, galeolâ exalbidâ eorum exortum integente: tertium folium in oblongum veluti tubulum convolutum est, sursum per lanuginem apertum, per extremitatem braccæ modo esformatum, atq, luteum, & vetustate interdum omnino purpurascens aut rubescens. Floribus succedunt latæ & compresse silique, Thlaspi latifolii filiquis paulo minores, virides, quæ bina plerunque [interdum unicum tantum] continent grana, exigui Ervi magnitudine, colore ex cinereo nigricante, hirfuta, & veluti quoddam animalculum ementita, Polygalæ vulgaris majoris rubræ seminibus haud absimilia, sed minora, quæ aperientibus sese per latera loculis sponte decidunt.

Variat interdum floris colore ex purpuro-rubente & flavo vario. Fruticulum hunc variis Germania: in locis observavinus. I. In sylvis montosis Scaphussam inter Lecus. & Constantiam: deinde in planitie quadam prope Augustam Vindelicorum itinere Monachiensi: tandem in montofis non longè à Tiguro Helvetia urbe plurimum mense Maio slorentem. Loca vid. anud Clus.

CAP. XIX.

1. Frutex Indicus, flore papilionaceo sanguineo, folis pinnatis, fructu viduus. Tsjude Maram H. M. P. 6. T. 60. p. 111. H. M.

Rutex est humilior, ramis geniculatis, cortice candido, teneriore, ligno pauxillo, medulla fucculentà, è viridi diluto, in internodium ima parte quodammodo turgescentibus. Folia ex angusto in cuspidem exempia, plana, glabra, crassiola, costà striatà utrinque eminento, è viangusto in cuspidem exeuntia, plana, glabra, crassiola, costa striata utrinque eminente, è vi-rore cum teneriora sunt nitentia, dein obsusca, colore variegata slavescente, ubi vetustiora in album vergentia, ordine geminato costis crassis, interiùs planis & candidis, aliquando rubescentibus, ramis adhærent; saporis sunt non plane ingrati. Flores tetrapetali, in exortu in sanguineum vergunt colorem; unum eorum petalum retro incurvatum, interiùs cochlearis cavitatem exhibens, supernè bifidum est, costa intermedia eminente, caterorum trium è longo angustorum, in transversum jacentium duo que ad latus fita funt, magis coarctantur. Inter framina duo, apicibus oblon, is rubris, striatis capitata, stylus procerior observatur.

Arenarum amans, oriundus ex China & Manilhas in Malabaricum invectus regnum est. Peren-Locus nis in hortis colitur, vires ignorantur.

2. Tsjere-Maram H. M. P. 6. T. 61. p. 109.

Hujus fruticis ramus corticis rufi diluti flavescentis parúmque albentis est. Radix albicans, densa. fibrolique. Folia plane ut in Tijude-maram sese habent, excepto quod longe sunt angustiora, magisque flavescentia, & ordine confuso prodeun E. Floribus simul ac fructibus destitutur; nobis non widetur hoc werum; potius quòd peregrinus sit frustum in Malabara rarò profert. Allatum è China Ma-abarenses in hortis colunt. Virium planè est ignotarum.

CAP. XX.

Pongam seu Minari H. M. P. 6. Arbor Siliquosa flore papilionaceo: fabis longis & latis plana parte sibi invicem incumbentibus, H.M.

Rbor est excelsa, craffiore matre quam ut homo complecti queat, ligno candido mollioríque, cortice gemino, exteriore qualis in ramis vetultioribus, è cinereo obscuro, interiore è viridi læto, fragranti odore Glycyrrhizam recentem referente. Rami pæne inodori, tenewing læto, fragram oudie cryscyrinzam recentem teretenen. Kam para indoor, tender rores corticem habert prafinium. Radav tillofa, nigricans, acris, gravedoens. Felia grati odoris, nullius faporis, culpidata, mollia, glabra, fupinā finca, pronā parte dilutiora funt, quina aut feptena, inpari è furculi lætioris fummitate dependente, numero, paffim prodeunt, medianā flavente coftā in-terretxat. Finca tetrapetali, quorum gemmu aculeata convoluti folii adinflar emicant, odorati, papilionacei, Cametti valli proximi, albicantes, digitalibus petiolis, furculis complures adhærent. Horum duo rolei coloris oblonga foita, tertium patulum, frequentiffimis venis lineatum, quartum planè in-curvatum est. Stilus densior, exalbidus in novem framinula rubellis apicibus dividitur; è quibus unum hirlutum eminet geniculatum, fructûs germen continens. Fabæ nostrarum æmulantes saporem, acres austeraque funt, duos admodum pollices longa, unum lata, ea qua plana sunt parte sibi invicem incumbentes, in longum fitz, ità tamen ut earum umbilicus filiquarum respiciat dorsum: primum virides, ficcæ rubentes, rugis transversis inæquales. Insuper quoque flores spurios fundunt

primum vindes, noce rubentes, rugis transvertis inaquales. Intuper quoque flores iparios tundum frudes, qui fiun roduli cinericoi, candidà pulpa, nunquam filiquas dedunes; idque tam facile ut Louis & Locis montanis petrofisque in provinciis Paracaro & Mangatis provenit; idque tam facile ut Louis & vet letrari importius radiceuri ramus. Ab anno decimo quinto fructificar, ad quinquagessimim su perstes est. Flores fructissque ab Aprili usque Januarium exhibet, frondes semper virentes.

Lignum foco inservic. Balneum ex folis paratum status Arthritidisque dolores, sussitus sebrim vires & depelitir. Eorundem succus in tempore adhibitus venenaros curar serpentum morsius.

Tyliu

Upin.

Tyliu

**Tyliu*

* P. I. F. 55-

p. 103.

Viret.

Tempus & Locus.

Vires &

* P. 1. F. 52.

P. 95

Ulus.

Lib. XXXI.

De Arboribus Siliquosis.

1735

CAP. XXI.

Colinil * H. M. Polygala Indica minor filiquis recurvis D. Syen. Nil sive Indigo spuria.

N duum triúmve pedum altitudinem affurgit; radice fibrofa, albicante seu rusta, sapore amaro & fubacti, odore nullo; ftipire quaturo digitos craflo, ramos tranfuverlos emitente, cortico cinero amaro & mordaci, ligno duro. Felia pinnata, pinnis ad coftam mediam adnexis brevibus petiolis, parvis, oblongo-rotundis, ad apicem fubrotundis & lattoribus, ad petiolum in angultum rectis oris contractis, Juperne viridibus, fubtus hyalinis feu ex viridi fubcceruleis, Japons fubacris & fubamari, ac languidi ardoris fi diutius mafticentur. E media costa seu nervo venæ multæ transverfæ obliquo ductu parallelæ versis marginem excurrunt, utrinque conspicuæ. Eleru papilionacei finnt, folio inferiore carinato ex viridi albicente; lateralia duo valde faturo & rosacce rubore tineta funt. Stylus viridis, cavus inftar theca, filamentum viride quod è germine filiquolo prodit [hoc nunc. oijim virum, cavus initat uecas, mantenunt viruse quod o gerinnie iniquoro prout [noc proprié flylus eft] complectens, ac inperiori parte in parva actemuia flaminucula apicius flavis doctar fuffus, uno ad concavam partem filamento libero. Floribus fuccedunt filique angultz, tenues, planz & ad unam partem nonmibil inflexa, duos tréfve pollices longas glabras, ex rubro fulcescenres, Semina intus sejuncta, oblongo-rotunda plana; longitudine sua ad siliqua longitudinem parallela, per maturitatem nigricantia.

Præter filiquas Fructus nothi, virides, tenuiter pilofi ac durioli furculis sæpe insidere conspiciumtur qui in vertice sint foramine pertusi & intus cavi. Hi nibil alud sunt quam Galla quadam seu

exercicentia tumorifee è punditura infelturum orta.

Succus è planta extractus addito momento mellis fervit pro oris puffulis, ore cum eo peruncto. Radix trita & decocta in lacte Coqui Indici conducit in morbo sacro, facta perunctione.

CAP. XXII.

Noelvalli & Panni-valli H. M. P. 6. T. 22. p. 39. Siliquofa Indica flore papilionaceo. Siliquis planis brevibus duo aut tria semina islamis distincta continentibus.

H. M.

FIC frutex ramusculis suis proximas maritat arbores: cortice est nigricante, rubris insperso Ile frutex ramulcuits lus proximas manitat arbores: cortice ett nigricante, rubiss infiperformaculis, ligno viridi medulla perterebratos, radice fibidila atque inodora. Filia Fraxim inferimilia fulcatis inharent furculis, craffiora, folida, glabra, nitentia, fupernè magis fulca, infernè dilutiora, ubi èt costa eminet lignola, flavelcens; fapor is fubacris. Indoori førat è capite monophyllo rubicundo papilionacei, longis è furculis dependent, candidi, tetrapetali, quorum unum latius rotunditufque & incifum in cacumine leviter quodammodo infectivur, duo lateralia obunum iatus rotupentique co mentan in examine to tot que de la figura, haud ablimits exalbidus mino-longiona exteriora vertus incurvantur. Spilas ut in Wellia Tagera, haud ablimits exalbidus mino-rem in fe continet alium fubviridem è calvec erumpentem. lum cerera complectiur. Silque longitudine & gracilitate digitali, perplane, duo tria ifthnis diffinita femina, fabarum rudimenta intus includunt. Ipfæ fabæ lole percoctæ cinericei funt coloris,

Augusto flores, permaturos fructus Decembri & Januario mensibus, frondes perpetuas promit. In ingrati saporis. infula Baypin caterifque locis fluviorum ripas obvestiunt.

Comeste immites fabæ alvum cum torminibus solvunt. Folia in cataplasma redacta Erysipelati conducunt. Cortex Cannabinum æmulans in funes redigitur.

CAP. XXIII.

Agaty * H.M. Galegæ affinis Malabaricæ arborescens, siliquis majoribus articulatis D. Syen.

Uatuor vel quinque hominum altitudine est, trunco quantum homo amplecti potest: ramis è caudicis summitate & ex medio corpore surrectis in altum, in latum minus expansis, nascitirque in arenosis. Radix fusca, fibras capillatas longe lateque diffundens, sapore adnaiciturque in arenois. Kauix Iuisa, inois supinatas nong incepto antinionis iapor autoria, nit. Liguum molle, corculum intus mollifimum cortice incilo extilat humor tentis & aques, qui polica incraffecta & guimnofis redditur. Folia pinnata, fefquiforhamam fermé longa, pinnis ad coftam mediam adnexis binis è regione adverfis, pediculus breviffinis, anterius vergenibus, pinnis ad coftam mediam adnexis binis è regione adverfis, pediculus breviffinis, anterius vergenibus, pinnis ad coftam mediam adnexis binis è regione adverfis, pediculis breviffimis, anterius vergenabus, funque pinnæ parvæ, oblongo-roundar, extremé orá etam fibrotunda, fesquipollicem fermie longæ, digrum transversum latæ, à basi ad apicem aquali fere latiudne, textura craffiola & valde molis, supersice lenstimas, superné laturatius, inferné dilutius viridia; odore fi terantur fabacco. E lia, supersice lenstimas, superné laturatius, inferné dilutius viridia; odore fi terantur fabacco. E los dilutius viridia; odore fi terantur fabacco. E los dilutius de la constancia del constancia de la constancia del constancia d

foliis ungues petalorum circundans, colore dilutè viridi. Floribus succedunt siliqua, quatuor spithamas toins ungues peraiorum circundans, coiore unue virus. Fortus necessari, inguis quatus principal longe, digitum transversum late, teretiusculae, reche, viruses, cortice crassio: in quibus Fahe oblonges, fingule in propriis loculamentis parietibus carnosis sejunctis, cum sua longitudine in longitudine siliquarum consita, nonnihil extuberantes, saporis fabaces, & simules plane Phastosis nostris, nisi quod tiliquarum consita, nonnihil extuberantes, saporis fabaces, & simules plane Phastosis nostris, nisi quod minores, per maturitatem albicantes seu ex albicante subvirides; súntque in edulis.

Flores & fructus fert tempore pluvioso duabus tribuste in anno vicibus, etiam toto anno, sed ra-

Radix mixta cum urina vaccæ & imposita tumores discutit. Corticis succus cum melle permistus Virei. in collutionibus angina & oris puttulis prodeft. Cortex cocus cum qua & comeftus pro variolis conducir. Foliorum fuccus naribus attractus juvat in Febribus quartanis & inveteratis die paroxyfini. Decoctum foliorum pituitam & phlegma, necnon biliofos humores expurgat: in vertigine capitis & ADMINISTRATION PRINTED THE THE THE PROPERTY OF THE PROPERTY OF

C A P. XXIV.

Biti Malabarenfibus H. M. part. 5. Tab. 58.

Rbor eft procera, caudice craffo, multifque ramulis in orbem diffulis donato. Lignum atro-rubefcens ac purpureo-ftriatum, derfum, ponderofum, libacidi odoris faporifque, cortice multum cinereo. Radix inidem atro-purpurea. Folia dolongo-rotunda, denfa, glabra, fuperné colons fubcinerei, inferné cinereo-viridia, nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus, odor gratus. Flores papilionacei, flavescentes, racemis oblongis numerosi proveniunt, quibus Siliquæ fuccedunt.

Crescit locis montanis in Calicolan, Assjencoil & alibi: semper viret, quotannis floret & fructum Locus; fert, diúque superstes manet.

Lignum ob fingularem ejus duritiem operæ fabrili accommodiffimum cenfetur, ex eóque varia *Ufui*. fiunt domestica instrumenta.

CAP. XXV.

Karin-Tagera H. M. P.6. T.25. p.45.

EC species humilis est, Corylo simillima. Cum præcedente, quod ad folia, planè convenit, excepto quòd hujus rotundis oris leviter finitatis lunt. Flores papilionacei, disflormes, candidi, tetrapetali apparent. Silique, cum cæterarum reche sunt, ha incurvatæ fabas furvas nitentes continent.

Montosis locis in Candenate alissque regionibus familiaris est, semper virentium habetur in nu-Lecus,

Usus planè ignotus, nisi quòd è radice paratum oleum capillorum resistat profluvio.

Vires.

C A P. XXVI.

Kedangu H. M. P. 6. T. 27. P. 49. Siliquosa Malabarica siliquis spithamæis angustissimis contoris.

Rutex est dues homines altitudine aquans, trunco crasso, semipedali, ligno candente, medulla verò viridi; libro ubi ficcus eft cinereo, intus virente. Rami autem cortice glabro nitente, venis rubentibus firiato, tenuiores hirfuto, obducuntur. Radix perquam fibrola in transverwenis rubentibus striato, tenuiores hirsuto, obducuntur. Radix perquam fibrolà in transferfium diffunditur. Folia tenuia, leinia, è longo angusta, policem longa, anterius rounda, suprare sisca, prona verò dilutora, histiata, ubi talis quoque in cuspidem exiens multiplicater dirida
costa conspicitur; Tipapangam modo communibus surculis adharent, decessogue jam die collaburatur: lapor ins sibaltringens. Inodori, slavi, papilionaccie, plures ex uno prorumpunt petiolo Fizte tetrapetali; quorum unum exterius interrugans, interius slavescens folium est, duo verò angufitiora atque erecta, shavo colore satura, quarum è viridi atque albido niens, sunt. Sinis ex albo nitiora atque erecta, shavo colore satura, quarum è viridi atque albido niens, sunt. Sinis ex albo nitiora atque erecta, shavo colore sunta quarum è viridi atque albido niens, sunta sinis ex albo nitiora atque erecta, shavo colore sunta proposition sunta sun languidaque funt, femnalisto loculis ab interiore cartilaginea contracta pelle productis fepiment a feminimum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus, protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus protuberantes; aft veterafecutibus is evanefcunt ac lubfident excuberantie, ipfæminum efficientibus protuberanties excursioned ac lubfident excuberanties. mnum enterencies, productantes; at recententions is systement as noment exturerance, par vero filique elongantur, rigidaque incurvatura inflectuntur. Febe primium è viridi nitentes, extic-cate perquam parve funt, coloris è cinerco fulci nitentis, faporis nullius, vel planè fylvefiris. Natale folum diligit limofum udumque, ad urbem Cochin, Nari, allifque frequens est locis, flo-Locat &

rens mense Martio: fructus Decembri leguntur.

Balneum è folis confectum omnes discutit tumores Epilepsià aphthisque laborantes pueri florum Vires. fucco facillimè curantur.

Hhhhhhhh 2

SECTIO

* P. S. T. 7.

Vires &

CAP. L.

Siliqua sivosfiris spinosa, arbor Indica C. B. Coral arbor siliquosa J. B. Arbor Corallii Ferrar. Flo-Ta. Siliquosa & spinosa trifulia Indica, Coral arbor dicta Park. Tamamtiiba Marcgrav. Monticou H. M. Arbor sabifera Javanica Boa Timkring dicta Bontii I. 5. p. 134.

Adregr.

Rhor est cortice cinereo, ligno fragili, in Mali sylvestris amplitudinem excrescens; cui rami decisi & terræ infixi norás progenerant arbores, ideóque ad vivas sepes ab indigenis
usurpantur. Juniores arbores spinis acutis in caudice & ramis armatæ sunt, adultiores amitusurpantur. tunt spinas, & in ramos varie distribuuntur : illæ nunquam florent, hæ contra : illæ semper habent tunt ipinas, & in ramos varie distribuintur: illæ nunquam florent, hæ contra: illæ femper habent folia, hæ interdum nulla, fed tantum flores, nimirum Decembri & Januario: polt flores demum erumpunt folia floribus decidentibus: utratumque foliæ funt fimilia, jubrotunda, feu portis cordis fublatioris figura, infertiis tomentofa, figerne glabra & dilutiora, tria femper fibi appolita more Phafeolorum, in pediculo femipedem circiter longo; & talium pediculorum tres, quatuor, quinque fibi appofita funt in frondis modum.

**Flore mempiradine tricki florem female mante unico and an fait.

Flor magnitudine Iridis florem fermè aquat, unico constans folio, crenato, sursum erecto, ad cuand inaginations and adjacents unica equa, mino contrains provided in the first state increase care adjacent tunica equa prorumpit dulis figure continetur, ut in flore Face, formicis gradifitmus; & ex cadem multa habet famina carinz in modum ad latus fenfim prodeunta, comicis gradifitmus; & ex cadem multa habet famina carinz in modum ad latus fenfim prodeunta, comicis gradifitmus; loris infignis minata, fine odore tamen: framina vergunt ad brunnum. Arbores florentes longè conspici possimi, inflar pantin minata expansi.

Floribus citò & copiosè decidentibus sequantur fruetus, viz. copiose flieque, ubi maturuorunt fu-

Fionbus cutò & copiosé decidentibus fequuntur fruêtus, viz. copiole, flique, ubi matuuscunt fufez, ab uno ad quinque digitos longz, digitum craffe, teretes, & in tor ventres elate, & loculamenta divife quote continent phaefolos, quorum quilber magnitudinem habet nuclei Avellanz aut Fabe fen Phafeoli vulgaris. In totum eff miniati coloris & propè hilum qua fufecier parvam habet maculam nigram: interitis autem ex albo flavafeir. Nullus ejus ufus apud intolas. Tardi, tefte Bono, o avidè velcuntur.

Ex descriptione Marcgravii & figura & descript. Clusii folia hujus arboris videntur esse bicompo-Ex descriptione Marcgravii et figura et descript. Outri foia nights aroors videntur eite bicompo-fita feu ramola. Privata feu particularia folia in arbore juniore, describente Ferrario, nullis inci-furis interrupto, fed equabili 8c prope rotundo ambitu circinata levitor fastigiantur; ipsus etiam Hedera rotunditatem, amplitudinem; crassiamentum, duritárinque referunt. Monricou H.M. in nonnullis differs à Tunarmitha Marcgrav, ut dubiem an spocie eastern fit.

Caterum Mouricon Malabarica Elephantis arbor Belgis dicitur, quia Elephantes summopere hoc

exerum anomicos metatolarica incomianto anton bolgo unatura quina comianto delectraturi ligno, utoros leni ac molli.
Lignum Malabarentes in enfium ac cultrorum efformant vaginas: unà cum corte ad vestium
Lignum Malabarentes in enfium ac cultrorum efformant vaginas: unà cum conte de comia delectratura del control delectratura del control del Serejjas dictarum iotionem, nores in contectionem Cery's admont. Carterum tota pulverifata ac matura cum nuce indica cocha donec unguenti craffitudo fit, Veneris confiumut bibones, dolores offium fedant. Contrita temporibus applicata cephalæz opinulantur & ulceribus. Mixta cum Saccharo Jagra dicto ventris dolores, przeferim formmis reprimmat, quod præflat cortex aceto les Saccharo Jagra dicto ventris dolores, przeferim formmis reprimat, group opinulantur vigants, & nucleus, pellicular intria demudatus, fi degluciarur. Foliorum fuccus cum oleo Sergelim affunpsus dolores levat Venereos; cum Oryzz infutione hauftus fluxus tenet, cum folis Beteine in the contribution of the restriction of the contribution of the contribu pultem redactus vermiculos in vetuftis ulceribus præfocat, ex oleo coactus pforam & pruritum tollit. puttern recactus vermicutos in vecunts incernos piezocar, ex oteo coacus prosan ex particum colifi.

Tres varietates Arboris Coral diche recenier Hermannus in Cat. Hort. Lugd. Bat. I. Spinis ex albo virentibus & feminibus rubentibus, Erabudu Zeylanenfium dicham. II. Minorem ipinis & feminibus ingiricantibus, Jacerabuda Zeylanenf. III. Maximam Americanam.

Arbor Coral in Hortis frequens eft.

CAP. II.

De Brafilia arbore dicta.

1. Brasilia arbor Park. Brasilium lignum J. B. Pfeudofantalum rubrum soce Arbor Brasilia C. B. Bira-pitanga Brasiliensibus Maccgrav. Ibira-pitanga soce Lignum rubrum Psion. 252astil 1000.

Lta est & vasta, tanta interdum craffitudinis ut tres homines amplecti vix possint : cortice fu-A fico, brevibus fipinis armator, ramis alternatim oppofitis, in quibus & ramuli itidem oppodigitum longa, figură Buxi foliis fimilia, craffiufcula, faturate rindia [plendentia, fine petiolis ramulis innitentia & quidem non extemitate que medio folii responde sed versis alterutum lanta. the plants of some in the terms of the plants of the plant

Hinc indè etiam in ramis prodeunt ramuli, felquidigitum & ampliùs longi, multis floribus quafi in unum congestis onusti, pediculis semidigitum longis insidentes, quinque foliolis constantes, quatuor vulgariter cavis, & quinto repando, quod rubrum, & in extremitate sua flavum, reliqua flava; duo repando proxima ungues habent rubros; in medio staminula stavo-pallida, apicibus sta-vescentibus: odoris ejustem, at fragrantioris, quam Lilium convallium.

Sequuntur flores siliqua oblonga, duorum circiter digitorum, plana, compressa, exterius aculcata, obscure susce, in se continentes sabas aliquot exiguas, splendentes.

In locis mari vicinis non apparet, sed tantum in mediterraneis sylvis, unde magno labore ad li Locus & toralia vehitur. Floret Decembri.

Tinchura hujus ligni rubra toti orbi est notissima. Sed minima moles tam vasta arboris tin-Viere & Usat, dempta enim magna parte ligni superioris sola matrix tibiam circiter crassa rubri est coloris, &c ad tingendum utilis.

et au tingendum utus.

Lignum eff rigidum & ficcum; mitigat febres, reftringit & corroborat inftar Santali. Macerata in frigida inter collyria contra ophthalmias ulurpatur cum fucceffu.

Ligni ufus eff ad multa opera fabrilia, fobarras luforias, cultellorum & gladiorum manubria, ba

cillos, &c. est enim valde densum & ponderosum, necnon politura capax.

2. Brafilio simile lignum Vernimbock Germanis dictum J.B. An fiedtwood nostratibus?

Hoc lignum (inquir J. B.) à Brasilio nobis Geneva pro Santalo rubro exhibito differt, quod non fidit, habétque quo cum Fagineo ligno nonnihil convenia: [si colorem demus] prafertim maculis illis transversis atque crispantibus per substantam ejus sparis neque dulcorem illum masticatum nus tranverns aque empantous per numerous que parte indus un order un maiteatum prafert. At inperius paulo dixerat lignum Vernimbech ponderolum admodum effe, & in aquam injectum flatim fidere, folidum Ebeni inflar, rubens; infectores eo uti ad tingendum: additio gummi & alumine elegantem colorem rubrum pro scriptura præbere.

Vernimbock nomen accepit à Fernambuca arce Lustianorum in Brasilia constructa, ubi Brasilienses indigenæ cum iis mercimonia exercent.

CAP. III.

Ligno Brassliano smile, seu Ligno Sapou, lanis tingendis percommodum C. B. Tsapangam H. M. part. 6. tab. 2. cujus lobus "Clusso sub nomine Lobi membranacis nigri describitur & depingi- * Exec. s. An **Logitudo** nostratum Rashphout Belgis. Acasia tinitaria Herman.

Ntra binorum hominum alcitudinem proceritas, intra palmam crafficies fubfiftic. Cortice est cinereo, intus fulvo, ligno admodum duro, rubello, matura atate ruffo: Ramis in line pronis, intro albicantibus, spinis intercurrentibus curtis & deflexis: Radice fibrosa, ex alba rupronis, intro aioccantious, ipims intercurrentious curtos ex cenexis: xaatee notota, ex atab. en-bicunda, inodora, cortice crocco, nigricante obducto pellicula. Folia politicum longa, degitumba-ta, roundiufcula, Orni more, craffore furculo, finnis privato, ex ordine appendentia, media co-fia ab aviera parte multas venulas findente dividuntur. Odor its gratus, fapor vero dibacris & amaricans. Sole occidente inteffinis lateribus fe includunt contrabuntque. Flore inodorfi, fluxiamaricans. Sole occidente intefinis lateribus se includunt contrahuntque. Floris modori, stavi, racematim è ramorum folitis destitutorum extremis surculis erunpunt plures, competals, petalis pare rotundis, tenuibus, quorum quima exteriora cussidata parum ac fubbrindia suru uno medianorum existente, venuils trajectis rofeis, minusculo, cui adstat oblongum, viride, totum sorem siccingens folium. Emicant ex fossibas decem genicultars, è flavo viridas semina, ingris semilunulais apicibus incurvatis instructa, ut se pede communi plano, lanugine alibido fructis primordium continente. Equabiles, compressi proprieta, succerte sissape, periolis adharentes policiaribus, quaturo transcriente. Equabiles, compressi proprieta, succerte sissape, periolis adharentes policiaribus, quaturo transcriente policiaribus, quaturo transcriente, amatura se siscene cortice sint duro se corneo, è survo nitente, intrinscels candida obducto cartilagine, qua ubi teneriores sint transcriente, postea vero involvir atque dissingit semina oblonga, sibalana, è cinerco sisca, è transcriente si intrinscriente sibalana, e cinerco sisca, è transcriente si intrinscriente si cita in 100 trata.

Septembrem usque floret. Fructus carpuntur excunte anno. Trima fructifera, vitam in 100 trahens annos, quibus nunquam destituitur frondibus.

nens annos, quious minquam circumur monarous. Ex ligno, quod ubique venale exponitur, rubro, aquæ incocto tinctura elicitur nigra (Atra-v)at, mentum vocanc) quæ cum Alumine diluta rubricola evadit, maximóque ad lintea & alia rubello colore imbuenda in ufu eft, calce verò obfcuratur. Quòd fi furculorum lignum albicans calce perfrixeris ilico rubescit, quo existente molliori slavet. Ad opera pretiosiora magisque subtili elaboranda manu, hoc lignum adhibetur.

Figura exhibet folia bicomposita ad modum Acacia aut Fruticis sensitivi.

Hhhhhhhh 3

C A P.

Vires.

Ujis.

CAP. IV.

Glans unquentaria C.B. Nux Ben seve Glans unquentaria Park. Balanus myrepsica Ger. Nux unquentaria J.B.

Uses unguentarize dichz oblongæ funt, nuclei Avellanæ magnitudine, aut etiam nuclei cum fuo putamine fed minoris, figura triquetra: putamine teguntur albicante, mediocriter craffo, fragili, cui nucleus fubet feraffinclus fungosa pellicula, nivei coloris obductus, albicular, nuclei aut Amygdalæ confiftentia, pinguis, quíque nobis jam in nuclius ante 30 annos repofitis non ranceforet, fapore cantum amaro pracidius. Hujus generis nuculæ alia feffiles, aliaco-lingæ,majores, minores; effigies triquetra, fed rounda & glandis amula huic nomen generis aptavit.

longe, majores, mintoes; cuigos inducta; cuitante e gianti, nalmam longă, carinula bifori conflata, tereti, racili, binifque loculis ventriofa, nempe ima mediaque fui parte quà protuberat, glandem fingulam fingulo claudens, fumma verò acuto ftylo roftri inftar, vel Rhododendri; vel Periploce repentes, acutum mucronem protendit: intus fubruffo colore, foris pullo, cinereòve, & fecundum longitudinem ftriis rugifque exarata: coriacea tota, flexilis & corticofa, infipida, fiubaftringens & fic-

Veteres in Descriptione arboris inter se non conveniunt: Theophrastus solia Myrti ei attribut, Plinius Heliotropsi, Dioscordis Myrtica. Ast dicendum, Myrti & Heliotropsi solia, quod ad figuram attriet non mulcium inter se differunt, & quotiam meissine & messure voces quod elementorum quibus scribuntur formam affines & similes sunt, facile à libraris hac pro illa in Dioscordist textu poni potuit: vel dicendum Dioscordem inter ipsa arbores, non inter earum solia comparationem institutise.

Arbor ipfa, tradente Bellonio, Betulam refert tum magnitudine, tum ramis fimilibus, & trunco albo, ità ut è longinquo videntes certò crederent effe Betulam. Tobias Aldinus, feu ponis Perus Caffellus, arbulculam in horto Farnefiano è femine natam accuratiùs deficribit. Folis autem erat bicompositis seu ramosis. Nam nervus seu costa media cotalis folis furculos seu nervos hinc unde emitti juncis non majores, quibus ad intervalla longiora bina conjugatim adras feuntur foliola, nullo impari alam terminante sel nervulo medio in tenuem setam exeunte. Foliola in furculis iran rotundiore culpide sun, Hiotoropis soliorum instar, media acutiora & Myrtinis si mibiora, simma minora & angustiora, ad Polygoni folia accedenta: Omnia hyeme decidua cum sirculis estam & Costa media.

Lacuna duas Nucis unguentarie fisceies facit, Majorem, magnitudine Avellana, cortice fragili, triplici oofta, medullà albă, tenera, oleaginofa, acri cum levi amarore: Minorem, Ciceris magnitudine, cortice ad nigrum accedente, medullà ingrata, quam peruiciofam exiftimari ait: majorem folam effe in ufu. Forte in hoc Meliuem focutus eft. In magnitudine differentiam agnoficimes, at fpecies diverlas dari non concedimus, nec tamen præfiacëe negamus.

In Arabia prope Pharegeu in intere à Cayro ad montem Bian infectur, autore Bellonio. Adfertur verò ex Syria & Ægypto in Europam, arque illuc putat Matthiolus ex Arabia advelhi, & fortè einan adhue ex Æthiopia, ubi ait Diofeorides nafici. 7.8. In India non nafici opinatur I, Bauhinus, quia neque Veteres neque Garcias inter Indicas plantas eam recenfent, aut in India non la company de la compa

Dioscorides alisque è Veteribus multas ei vires adscribunt. Purgat superne & inserne, educisque bilem ac pituitam.

Melue Glans ipfa humiditatem habet excrementofam & acrem, quâ ventriculum fubvertir, naufeam excitat & viícera conturbat. Pituitam craffam & lentam vomitu ac dejectione purgat: quare confert colico affectui pituitofo fumpus, balano clyftere injectus, cataplafmate ex ipfius medulla, hordei farina & melle appofitus, & calore fuo nervorum frigidis affectibus, fpafmo, tetano, contractioni. Tumnores quoque duros, firumas, nodos refolvit cum melle: Hepati aut Lieni obfundo & indurato cum farina Lupinorum & fpica confert impofita. Diolocoides tritam & ex pofea drach, pondere potam lienem abilumere feribit. Oleum auri infufum tinnitui, fibilo, furiat auxiliatur: Cicatrices fœdas, lentigines, alphos & cextera cutis vitia emendat. Parvus autem fructus ad omnia eft valentior, molette purgat, vires dejicit, fudoremque frigidum movet. Magnis ne ventriculo noceat facit affatio. Ea enim humiditatem excrementofam & acrem, horum fympromatum caufam coquit & refolvit, tuncque folitm dejetione purgat. Adduntur prætera ipis, preferrim coquendo femen Amit & Fenniculi. Hine etiam Melue, & ræče, Ben antiquam recenti præfer in uli medico, quia in prædica humiditas aquea evaporando confumpta eft. Eundem in modum Afari citam folia & radices violenter purgant per fuperiora & inferiora ubi viener, proper tale aliquod ferum acre; fi exiccentur amitune vim illam malignam & vehementem. Quod utem erenit quoque Litdi, quæ virens unit & pungit violenter, exiccata non item f. B. Idem eriam observavit D. Grevius de radice Ari, quæ exiccando acrimoniam fuam amitti.

Unguentari oleo utuntur pro conficiendis odoratifimis unguents, in quæ & mofehum, ambaram & zibethum addunt pro chirochecis & mannicis, alifique fuffin perfundendis aut illinendis. Porto

Unguentarii oleo uunnur pro conficiendis odoratiffimis unguentis, in que & mofchum, ambram & zübenhum addunt pro chirchecis & mannicis, alifique fuffini perfundendis aut ilinendis. Porro præ omnibus aliis oleis hoc potiffimum celebrant unguentarii, non quòd aliqua odoris præftantia commendetur, fed quòd follum nunquam veruftare rancorem contrahat. T. B. Alli tamen ens leos addunt oleum exprefilium è nucleis Ceraforum, in quo folvum Benjonium. Haum. in Med.

2. Nux Been Zeylanica, filiquă triangulă, feminibus alatis, Moringeros Lustranis, Katu Murungha Zeylanensium Herman. Cat. App.

Hujus descriptionem expectamus in Museo Zeylanico D. Hermanni.

CAP. V.

Acacia Malabarica globosa Intsia dicta.

H. M.

Inorum hominum implet complexum: libro est cinereo, ligno candido, sulcis quinque, è quibus spinar erumpunt striato. Radice est adstringente, sibrosa, nigro cortice, intus rubente. Rami cinerei, ligno albidiore, pronis sensibus dubus in sulcis frequenter obstit. Folia Nilcamaram, nisi breviora essens, poceran videri, inferne striati, uno nervulo in exortu, ut & multivenulis donata, inferne ditutora, superne summe sur vientia. Flore odorati, candidi, rubris è genmis erumpentes, Acacie Indica in modum foliorum acuminatorum, singuil, bini, non-nunquam termi, pedicellis pollicaribos in extremitate furculorum prodeuntes, penicillis tenuium filamentorum, que minunssimis capitata apichus versis onnes sese tenndunt partes, ornantur-Fructus perplante. & longe sum singuicus quinque cuspidate, cortice crasso, diopere, singuile aliquando genina è surculo dependentes. Des autem faba molles, sub-amara, oblonge & plana, transversarie bobisticanon imitantesin carne albicante includuntur. Nasciaur, unamys sonarimi, in multis arenosis petrossis mentione Malabar, una & Cranzearon locis, nun.

amaira, outonge ce paure, transcenaus doublea-mon imitantes in carne annovante incutuntur.

Nafetur, quamvis fparfium, in multis arenoiis pertofiique Malabar, ut & Cranganor locis, nun-Leou & quam in caudicem adolescens. Floribus induitur Julio & Augusto, fruchbus maturis sub hyemem; Tempu, frondibus semper virentibus, que decedente die se complicant. Horum velut & corricis succes cum pauxillo salis exhaustus ventris sedat dolores : ipse cortex exapitis lavamento utilis additur, qui in pulverem redactus summo cum levamine ulceribus inforeritur.

CAP. VI.

Acaciæ foliis frutex Mesopotamicus Columnæ notis in Recchum p. 867.

Legans hace & rara planta, Acaciæ folis & ramulis adfimilis, nec amarorem, acrimoniam aut Allis feetorem refert, nec manifeftam adftringentiam obtinet; folisi est pennatis, & sensi pennarum ordinibus utrinque dissessi, a lobulis ferè viginti admodum exiguis, ut vix pictura redè exprimi pouerint, incifis. Spinas ex liganosi ramulis ulmeo cortice vestitis non simul binas in exortu foliorum, sed distincta, shabet, & unicam tancium in illorum exortu. Somina pauca profert effigie Pyri sed majora, minora parlum Ægyptiæ Acaciæ, compressa, lævia, nitida & colore spadiceo, sliquis stive crassis lobis contortis, doesis, medulla pallente singosta turgidis, obliqué dispostra incissa; nec ut in Acacia Ægyptia vera, cujus siliqua est depressa latitudine concenta. Florem ignoramus cujus si generis, nam in facto ramulo non aderat. Fruicem amplum, non arborem sublimem este Petrus de Valle Romanus eques, qui collegit & artulit Columnæ asservit, humanam adictudinem non excedere, & juxta flumen Tigridem in Mesopotamia, & in deserta Arabia juxta Euphratem vel parum distro loco reperiri, cujus ssiquam ab uncolis ad fanguinis fluxum colibentum uniem utilerpari accepit, & vulgariter ssiquam ab uncolis ad fanguinis fluxum dici, generico forsan nomine ssiquamus.

CAP. VII.

Uty Brasiliensibus Marcgr. Acaciæ affinis foliss & floribus.

CAP. VIII.

Mimosa Malabarica flore pentapetalo, siliquis lanuginosis. Kal-Toddavaddi H. M.

D tres quatuove pedes affurgit. Radix ruffa & capillaris. Ramis, qui primum rubei, deinde virdes, pilis non modo, fed etiam fpinis diverfæ magnitudinis innumeris, deorfim deflexis obsepti sunt; adhærent surculi fere digitales, foliacei, ex adverso gemini, ruffim deflexis obsepti sunt; adhærent surculi fere digitales, foliacei, ex adverso gemini, ruffim deflexis obsepti sunt; adhærent surculi fere digitales, foliacei, ex adverso gemini, ruffim surculi fere digitales. fum dettexis obtepti funt; adnærent furcuit tere digitates, toilacen, ex adverlo gemini, rubefeentes, fpinulis quoque epidem coloris hirti. Folia proxima Intifes, per ordinem contrariis inter se pedicultis annexa furculo, elonga, angustla, anterius obtusa, pertenuia, lenia, nervo fabeli attamen ramoso prædita, furdi sunt viroris. Que si tangantur illico, more Toddævaddi, veluit complicande manus se demittunt, & cum oppositis foliolis sele quali complicante, more tamen arbitulurur, aque in Solis tocassum explicantur, quo discesso forme collabascunt. Flores, qui in petiolis longisticulis, rigidas aque spiniosis, subspurpureis hie illic proveniunt, quinis constant petalis, totali am qualitati petalis, ad un princulos vero stratigo de constante petalis, and princulos vero stratigo de constante petalis. tous ionguicous, rigius auque ipinious, inoquipires me une proveniunt, quants conitaria petalis, quesum quatuor tenual, lenia, latiora, ad unguiculos verò fricciora, circa ambitum exigus rugis crifpara, flavi coloris, fed ab utraque facie internigrantia funt: ex his duo anteriora explanata ad petiolum fede reclinant; duo potteriora oblique erecta fefe mutuo reficiciunt. Quintum inter duo persoum ses recumans, uno sonciara comque contra se mana responsat. Quintum inter duo enicars rigidum crassimque est, ejudem at dilutoris coloris. Ex medio prominenta farima inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne renuia, inferne arche compacta & lanugino obstra albicante decem funt, è vindi albenta, superne compacta de la compacta merne arcte comparea et anogue conta anogue deceni anno, e vinas anogue appetite emili, internigrantibus flavis apicibus dotata. Calvy quinquies infectus, permollis & purpureus. Succefecntes Siliquae duos digit artículos longa, lanuguiofa, & atris interiperfa maculis binas, ternas, crafits unicam includum fabam, transverlariam, acerbam, subviridem, maturam in nigredinem vergentem. Sapore nostrates referunt.

Nasci amat locis petrosis umbrosisque. In Candenate, Teckencour, alissque locis plurima est. Semperfrondet.

CAP. IX.

Guaibi-pocaca-biba Brassliensibus Pisonis & Marcgrav. Arbor Siliqua tortuosa putrescente, Fraxinellæ folis Breyn.

Marcgravi.

Rhor est ligno, cortice, medullà, odore, & fragiliate Sambuci amula, elegans,, in multos ramos divila, qui in extremitatibus suis longa germina protrudunt, in & iis multos ramulos, ramos divila, qui in extremitatibus suis longa germina protrudunt, in & iis multos ramulos, ramos divila qui in extremos juxta se positos.

Bina folia sempe sibi opponuntur, brevibus pediculis innitentia, ad tactum dura instar membranacea charte, externiù Salviar foshis recentibus venis & vidiatate simila, superius dultevi viridia, duos aut paullo ampsitis digitos longa. Inter ramulos etiam foliorum prodeunt pediculi, duos aut tres digitos longa, qua uu 24 st. septembrana congestos suttinenti, sigură sforum Primula venis, quorum quiliber constar quaque soliolis, dilute stavis in medio autem Raminum loco propendent multa filamenta, scfquidigitum longa, qua quoad medietatem lutea sunt, exteriore medietate Crocum Orientalem ruso colore & crispitudien referunt, se in extremitate ciussione visitur suntavilum stavum. Flosculi sunt suavissimi odoris. Frustas serv & in extremitate cujulque vifitur punctulum flavum. Flosculi sunt suavissimi odoris. Frustus fert on restrement cupique vinua punto dant aventa. Account and marinam coolis. Evitam lett in Silipair quatro aut quinque digitos longis, anterius fatigiatis, extera parallelogrammis ac paullium competiis. In utraque laterali extremitate quafi futură futoribu ultitată funt claufa [Pilo Arbotompetiis.]

compreffis. In utraque laterali extremitate quali futură finornbus utitată funt claufa [Pilo Arborem Silique dulci dize comparat, funt enim, inquit, illus Silique dulces, tortuofa & deformes, primbu quidem vindes, mox maturitatem confecute funt nigra & purefcunt.]

Apricis gaudet camps, minficéque peregrinantes delectat florum eleganità & odore.
Radicis medulla ex albo flavefcens, à leviori cortice liberata in taleolas diffecatur, edque aquâ fontană macerata per noctem fub dio, & aliquoties pota non uni malo medetur. Urinam enim cuncantem ciet, renum & vefice: obstructionibus oprulatur, ejifque decoctum vel folum gonor-nheas refiturită vuli. Succus corticis recens oculis inditus earum inflammationes tollir. rhœas restituisse vidi. Succus corticis recens oculis inditus earum inflammationes tollit.

rnœas retutume vion. Succus corticas recents ocusis indices cartin maniminatories conte. Folia hujus arboris accuratitis deferibit Jac. Breynius his verbis, Frondes feur folia ramofa quibus cobumbratur hac arbor à Sambucinis foliis longe funt diverfa. Quelibet enim illorum pediculo robumbratur hac arbor à Sambucinis foliis longe funt diverfa. Quelibet enim illorum pediculo robumbratur hac arbor à Sambucinis foliis longitudinis, candidiffima medulla farcto, tundo, firiato, leniter hirluto, dilute viridi, dodrantalis longitudinis, candidiffima medulla farcto, tundo, firiato, leniter hirluto, dilute viridi, dodrantalis longitudinis, candidiffima medulla farcto, tundo per la contra c conflat: in quo Seffragines tres aut quaturo, holoficiae utrinque ex oppofito, per intertfitia un-calia & fecuncialia, lummo ordine disposta cernuntur. raro longiores uncia: secunda duplo majores: tertia tertia adhuc parte; sed qua quarto aut ultimò locate breviores iterum se sistumt. Minimarum aut insimarum suffraginum unaquæque soliis uno aut duobus, subsequentium tribus aut quatuor; reliquarum quatuor aut quinque, Francella figura & magnitudine aqualibus, utrinque fibi mutuo oppositis alata est. Reliqua videsis apud Brey-

CAP. X.

1. Palega-Paianeli * H.M. Arbor filiquosa Malabarica, cordato folio, fructu maximo oblongo * P. 1. F. 43. plano, semine membranaceo. D. Syen. H. M.

Rbor est procera, nascens in arenosis, ramis minus in transversum diffusis. Radix sibrosa, ramos quaquaversum emittens, cortice crasso, molli, exterius rufo, intus ex viridi slavefeente, sapore subamaro, signo albicante ac molli, quot tacis in niamenta protrantur.

Caudes ambitu unius hominis ampleumi miplet, sique & rami majores cinerei, etneriores
virides, feabri & punchulis asperi, grandibus nodis, ex quibus ramulos transfversos binos & * Verbis special propositiones ejiciunte, extuberantes; medullà simposà & albicante ligno pauco, aque adoò vadiè leves; apenibus sincicim veutifiores sunt, decidunt, notas relinquentes, in quibus estam novi erumpunt. Folia pinnata erum pinnate cim veutifiores sunt, decidunt, notas relinquentes, in quibus estam novi erumpunt. Folia pinnata erum pinnate pravio decidunt, notas relinquentes, in quibus estam novi erumpunt. Folia pinnata erum pinnate pravio decidunte, continuation establication establis control de la cont scente, sapore subamaro, ligno albicante ac molli, quod facilè in filamenta protrahitur. minus longă; pinnis in petiolis curtos adherentulus numero terrus, quinis aut feprenis, una femper urrinque ad-extremam coltam occupante, cordis humani figură circumferiptione ad petiolum rotundis, anterius berent deferi-cufipide angultă eminentulus, textură tenuius & mollibus, fuperficie leni, fuperne faturațius, fubus bere vudenur-palildulus vienentulus, fapore fubamaro, odore gravi. Coft & nervi pinnarum în averfa folum pare eminent. Elevri în fiummis ramis plures una proveniunt, în petiolis craffiufoulis, grandes, campani-mi, nequi pin-formes cum collo oblongo, & ad unama partem nonnihil inflexo, calyci oblongo-rotundo & pro-fundo infidentes, fex petalis craffiolis compositis, quorum quatuor que ad concavam colli partem pienni, fidi-fundo infidentes, fex petalis craffiolis compositis, quorum quatuor que ad concavam colli partem pienni, fidifunt, exteriora versus maximè reflexa, reliqua duo furrecta & minus inflexa, omnia fungola non lia tamuim. venola, ad oras crifpa, duabus tribuíve lirisprofundis exterius per longum firiata, colore, maximè interius ex albicante fubflavo; exterius in colli convexa parte, folifique furrectis, que versus eam partem fita funt, ftriis rubefcentibus tincti, odore foetido. Stamina quinque craffiola, & nonnihil reflexa, ex albicante subflava, quibus incumbunt apices lati, flavi, bifidi. Stylus tenuis, albicans, fummitate in planum extenuatus, è plano albicante & substavo capitulo, in fundo calycis sito, quod rudimentum fructus est, erumpit. Calyx crassiolus laxè collum floris excipiens, in ora parum cuspidatus est. Fructus floribus deciduis succedunt prægrandes, formå velut machæræ, tres spithamas longi, palmum lati, digitum fermè craffi, cum oris ad unum partem nonnihili reflexis, cortice craf-fiolo viridi, tenera ac humida came, quæ dein in lignofam dunitem ervalig, in cortice externis in medio in longum in utraque parte uno fullo fritati. Membrana lata coriacea medium fructum, juxta ejus latitudinem in planum extenfa, in duo loculamenta dividit, in quibus fingulis femina innumera continentur, lato-rotunda & valde plana feu compressa, cum umbilico longusculo membra-naceo, albicante involucro amicta, & lata membrana pellucida, albicante circumcincta, jacéntque feriatim in planum in suis involucris, alia proxime ad anam, alia ad alteram oram: nudata suis involucris viridia funt & denfæ carnis, faporis nullius.

Cortex arboris servit pro consolidandis fracturis & scissuris tritus & cum vino impositus. Radix Virei. in decocto data in hydrope prodeft. Folia tenella trita & cum Croco Malabarico ulceribus admota ad fanationem conferunt.

H. M.

Est arbor procera, ramos in altum, minus in latum diffundens, nascens in arenosis. Radix in ramos sparsa, ex quibus hinc inde circa caudicem nova stirges expullulant, cortice crasso ex cinerco nigricante, intus abicante, sapors subamari, ligno abicante, laxiore, quod in filamenta facile protrahitur. Caudex crassitus procedentis, ligno quoque fragili, & in filamenta se findente, corte cinerco fricto. Folia è caudice especialuntur, ut in pracedente, pinnata, costa media longitumidine pari, vindiridiuta, & nonnihil scabra seu punctulis aspera, rotundiola ac in una parte, que cum interiori petalorum convenit angulo acuto eminente, nullis extuberante nodulis, ut in prima specie. Pinnæ seu foliola bina & bina adversa, multo majora sunt quàm in prima specie, spithamam & amplius longa, forma oblonga, laterum difformium, quorum quod caulium fastigium respicit, duplo ferme amplius est & rotundioris ora reliquo, ac ex inseriore parce petioli egrediens, odoris maleolentis, textura craffioris, superne viridi fusca, subtus clara. Flores pracedentis similes, in quinque lacinias feu folia incisi, petala quam illius multo crassiora, magis fungosa, ac in oris pilofa, seu lanuginosa sunt. Stamina tantum quatuor apicibus albicantibus. Calyx spisso ac mucoso lacte, quo etiam florum exterior superficies inuncta, intus obductus: suntque flores, uti folia, odoris male-olentis seu scetidi. Fructus plane iidem. Folis ejus piftis & tritis, & unà cum Cardiaca, id est, Myrobalano citrino maceratis in piru- Vires &

lis utuntur ad tingenda linteamina colore aigno, que in fuis exlequis gerunt.
Radix trita & decocta in oleo pro capitis dolore & gravedine fervir facta peruncione: Cortex radicis in decocto datus tumoribus refolvendas commodus eff. Decochum ex cortice & folisi fimul

Tatuis in unctione corporis pro putfulis ac ulceribus fervir.

Quamvis arbor hac non lit folio decompolito feu ramofo, quia tamen filiqua omnino cum przecdente conventi, & codem nomine ab Indis infigniaru una tradendam durimus.

Fructum huic valde fimilem, exceptă superficie scabră, vidi in Museo ditifiimo excellentissimi Viri D. Guilielmi Courtine Medii Templi.

CAP.

Liceus. Vires.

Tocus.

Lib.XXXI.

1743

SECTIO TERTIA.

De Arboribus & Fruticibus siliquosis flore pentapetalo.

CAP. I.

De Sena Alexandrina & affinibus.

Uamvis Sena revera herba fit, non Arbor aut frutex, quia tanıen à Botanicis fraticibus annumerari folet, & à nobis in hiftoria herbarum per oblivionem omitla eft, hoc in loco ejus historiam trademus.

Senæ nomen ab Arabibus fluxit, fiquidem Sena Veteribus Græcis & Latinis incognita & indicta. Senæ notas characterísticas facit Paulus Hermannus Stamina falcata è flore exferta & senina in filiquis bivalvibus unicapfularibus, quafi per articulos junctis.

1. Sena Alexandrina sive foliis acutis. C.B. Sena J.B. Ger. Sena Alexandrina Park.

J. B. Sena quam ex Oriente inflitores important primæ est notæ: caulibus cubitalibus aut paulò altio-Sena quam ex Oriente inflitores important primæ est notæ: caulibus cubitalibus aut paulò altioorine quantes. A letter mutores important prime en note: cament cubitations are paulo attoribus, ligneforenbus ex quibus alternatur exceunt pediculi tenues, palmo longiores, ad quos ex mediocribus intervallis adnexe funt foliorum quatuor aut fex conjugationes, nullo impari alam claudeme, quod animaderetenima adhue. Singularia autem folia ex viridi in flavum declinant, protection de contra adhereform. Glycyrthize folis fimilia fed acutora, guttus nonnihil vifedi & amature of the contraction of the contr ri, non fine nausea aliqua. Siliqua falcata, compressa, nigricant, semen continentes parvum, gigartis fimile, fed compressium, album vel nigricans.

Sants immer lea composition, anount va ringuestis.

Cordus flores lutoos & pallefcentes, quinque foliis in cavitatem aliguam reflexis conftantes Sena attribut; Matthiolus pariter flore lutoos, pentapetalos, Brafficæ fimiles.

Sena Græcis & Latinis Antiquis nufquam deforipta invenitur: nam & Averrhoes novam herbam of a salamie or Palific invenitur.

esse adstruit, & Priscis ignotam.

Camerarius Senam Alexandrinam, ne quidem in Italia, ultra annum durare, ideóque pro frutice haberi non posse ait. Nec scio an in loco natali longioris avi sit.

Amat calidas regiones, frigoris impatientifiima est. In Septentrionalibus provinciis sata prove-Anna cannos regiones, ingois impactamina are in septemboliano portinité and prote-nit quidem, verum ad frugem non pervenit, imo tantim abelt un rec filiquas, nec flores promat. Seri aiunt in Syria, Perfia, Arabia, inde in Ægyptum deportari, ad Alexandriam, unde ad nos

detertur.

Purgat Sena non tantum bilem utramque, fed & pituitam: imò in melancholia & atra bile creditur habere Prarogativam quandam. Vim ejus catharticam ad ftuporem usque extollunt pleridiur habere Prarogativam quandam. Vim ejus catharticam ad ftuporem usque extollunt pleridiur habere Prarogativam quandam. Vim ejus catharticam ad ftuporem usque extollunt pleridiur.

* Medic Off.*

Lobelius Matthiolum reprehendens, folia fi per fe, pulvere, infuso au decocho denur turbarum multum ciere, & intestina ftomachimque torquere afferit, ur vel plebecula conquertur. Hoc ratio etiam dictar: Viscolum enim illud quod in lingua relinquit plante adtipulatur etiam virolius ille door, Cynoglosti aut Punica fere similis; quale quid etiam tam in insus quam in decocho sentiur. C. Hosman.

Onis callada & fisca est corrigium for Viol. Borazi Dana & quia stantena cui a rich. Vica le controlle de la co

Quia calida & ficca est corrigitur flor. Viol. Borag. Prun. & quia flatulenta, quò minùs Ventri-

culo obesse postir, Cinnamomo, Galanga, Zingibere.

Quocunque autem modo datur, in decocto quidem minus statulenta est sed debilior; in insuso autem flatulentior sed fortior. Debet autem decoctio esse mediocris, ut Mesue pracipit: nam

autem natuemon tea fortun. Locet autem teacotto ene meaters de patente pietenne main cim facultas purgatoria fit in fuperficie diutina coctione evanelcit.

Datur in fubfant, ab 5 fl. ad 3 fl. in inful a 5 ji, ad 3v. vel ad 3 j.

Exhiberi poteft (inquit Schroderus) omni etati & vel ipfis prægnantibus; debito modo corre-

Infignes ei vires adscribunt medici tum veteres, tum recentiores. Mirificè prodest capitis dolo-Intignes et vires adicribunt meauci rum vereres, tum recennores. Murince proceit capitis dolo-ri, delirio, amentiae, Epilepfiae, refolutioni nervorum, ficiliusi totius corporis, Phintaini, faziori, optiulis, pruniui, &c. cor exhilarat, viilim acuit, & auditum firmat quoquo modo fiumpra, vifee-rum obtructiones aperit, auger juventutem, femiumque retardat. Folia in capitis perfutionibus utiliter decoquantur, pracferim addita Anthemide.

Folia exhibentur à Hijiribus feu pediculis avulla, rejectis fripitibus.

Al Senamenta internativamente finance. Be Foliar se paned a f. Popenui o larges.

Ad Sens praparationem purgantem fine igne. R Folior Sen mund, q. f. Ponatur in lagena vittea latis capaci affundendo aquam vitee, tinctura Cinnamom, imprægnat, ità ut quatuor vel quinque digitis excedat, dein vase bene clauso sinatur per biduum, & postea utere. Doss coch ij. cum jusculo. D. Hulfe è Chesneau.

2. Sena Italica Park. Italica fohis obtusis C. B. Florentina J. B.

Cass.

Caule constat cubitali; foliu similiter dispositis ac in Sena Orientali, sed multo majoribus, nervofioribus, non acuminatis, fed per extremum latis a prane cordaits, guftu glusinolo. Flores fert luteos, filiquae comprefías & falcatas, anguítiores Orientali, linea utrinque per medium inacqualiter extuberante, seminibus nigris compressis, figura cordis.

Utuntur hac Medici loco Senæ Orientalis ad purgandos acres humores, sed longè inefficacior est ad eum ufum

De Arboribus Siliauolis.

3. Sena Orientalis hexaphylla, Tala Zeylonensibus Hermanni. Hort. Lugd. Bat. Herman

Radicem fert albam, tenuem, fibrosam, annuam: cauliculos dodrantales, herbaceos, primum erectos, postmodum reclinatos: Folia in qualibet costa sex, bina sibi opposita, subrotunda, unguem lata, pinguia, saporis subacris, ingrati, cocta verò Oleracei haud ingrati. Flores congeneribus similes, aft minores, pentapetalos, ftaminibus in medio concoloribus, & stylo falcato, longiori: Siliquas compressas, angustas, recurvas, unicapsulares, bivalves, quasi articulatas seu isthmis interceptas; in quibus semina oblonga, teretia, lucida, fusca.

Sennæ speciebus tum ob stamina falcata quæ ex flore exseruntur, tum etiam ob semina in filiquis bivalvibus, unicapfularibus, quafi per articulos junctis, annumerat D. Hermannus

 Paiomiriobæ primam speciem Pilonis; quam vocat Sennam Occidentalem, odore Opii viroso, Orobi Pannonici foliis mucronatis, glabram: Cujus descriptionem vide in lb. 18. p. 912. Hist. nostræ. 2. Paiomiriobæ secundam speciem Pisonis; quam Semam Occidentalem, odere Opii minus viroso, fo-liis glabris obsusts appellat; cujus descriptio Hist. nostræ loco citato habetur.

3. Loto affinem Ægyptiam C. B. quam Sennam Orientalem tetraphyllum Absus dictam nuncupat. Describitur Hist. nost. lib. 18. p. 922.

4. Galega affinem Sopheram dictam C. B. quam Sennam Orientalem fruticofam Sophera dictam inferibit; & Ponnam Tagera Hori. Mal. Tom. 2. p. 101. facit. Descriptionem vide Hilt. nost. lib. 18. pag. 911.

5. Chamacristam Pavonis Americanam filiqua multiplici Breyn, cui Sennæ Occidentalus filiqua multiplici folius Herbæ mimosætitulum facit.

6. Chamæcristam Pavonis Brasilianam siliqua singulari Breyn. Cent. 1. p. 64. quarum duarum descriptiones habentur Hist. nostræ p. 982, 983.

CAP. II.

Tagera, H. M. P. 2. F. 52. P. 103. Sena spuria Malabarica.

H. M. Lantula est altitudine trium quatuorve pedum, nascens in arenosis. Radix fibrosa, nigricans ac lignosa. Caules teretes, lignosi, virides. Folia in caulibus, qui ad exortum nonnihil extuberant, & interius striata sunt, brevibus pedunculis in duabus seriebus bina & bina proveniunt, oblongo-rotunda & lata, anteriùs rotunda ora, ad petiolum firiata, textura craffiola, superficie plana, ad tactum lenia, viroris surdi. E costa media quæ in supina etiam parte nonnihil eminet, nervi fermè paralleli, qui folum in prona eminent, annulari ductu exeunt.

Flore: forma & colore * præcedentis fimiles fed minores. Calyx vindis quinque oblongo-rotun. * Pomeam Ta-

dorum & viridium foliorum. Silique floribus succedentes, recta quoque & oblonga, sed plani-gera 1000 est ores & angustiores quam illius, septem pollicum. Fabæ quæ in iis continentur, rotundiolæ sunt. Sophera. cum fua longitudine jacentes in longitudine filiquarum; faporis fubacris, primum virides, deinde cinereæ & nitentes.

Folia trita serviunt pro ictu apum in inunctione partis affectæ. Semina trita ac cum croco usur- Vires. pata conducunt pro puftulis & ulceribus, & cum succo planta Vetla-Caitu servit pro malo nato in unguibus iis appofitæ.

CAP. III.

 Arbor exotica spinosa folisi Lenissis C. B. spinosa Indica muricatis siliquis Park. Lobus septidose cum Piso duro cinerei coloris J. B. Lobus cebinatur Ger. emac. Bonduch Indoram Ponz Ital. * P. 2. F. 22. Caretti * H. M. Lohum echinodem Clussis producent spina, Inimboy Brassl. Marcgr. P. 33. H.M.

D humanam altitudinem affurgit, inferiori parte caulium repens fuper terram. Radix ei fibrosa, nigricante & tenui cortice, ligno intus albo, odoris nullius. Stipites virides, densis aculeatis spinis in totum muniti, intus corculo fungoso albo. Folia pinnata, bina in ramulis ex adverso sita, è pluribus pinnarum conjugationibus, brevissimis petiolis hærentium composita, duabus ad exortum spinis rubescentibus & deorsum inflexis. Sunt autem pinnæ seu soliola parva, oblongo-rotunda, utraque extremitate ex rotundo culpidata, versus interiora nonnihil clausa seu crispa, textura solida, crassitie mediocri, superficie plana, glabra, superne saturatius viridia, subtus lucidiora, sapore amaro & subacri, odore nullo, subtilissimis nervis & venulis intertexta. Flores spicatim proveniunt in surculis propriis è foliorum sinubus solitariis, binis, vel ternis simul exeuntibus, duas fermè spithamas longis, incurvis, aculeatis, inferiùs raris pilis obsitis, striatis, viridi-dilutis, in vertice spicarum numerosis soliis angustis ac cuspidatis vestitis. Sunt autem stores stavi, quinque petalis angustis, oblongo-rotundis & à se mutuò nonnihil distantibus, que venulis oblique anteriora versus in longum striata sunt composita, unum quod minusculum & latiusculum est ac interiora versus nonnihil inflexum seu concavum lineis rubris transversis variegatum est. Stamina decem furrecta, albicantia, dilute viridia, pilofa, apices obscure flavos gestantia.

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquofis.

Calyx quinque foliis oblongo-rotundis & denticulis nonnihil incifis, versus inferiora nonnihil reflexis conflat. Post flores frustum è calvee erumpunt echinati, oblongo-rotundi, valde plani, exterius in utroque latere numerosis spinis longis, acuminatis, rigidis ac surrectis obstit, primum virides, postea ex cinereo nigricantes, duri, interius ad corticem carne craffiola viridi, qua plurimis guttulis hine inde circundantibus est irrigata obducti, ac lata in medio cavitate.

ittuis nine mue circumaantuorve ac etiam folitaria, umbilicis, tenuibus, albicantibus, echini dorfo annexæ, oblongo-rotundæ primum virides, maxime versús umbilicum, cum maturæ ac ficcæ funt cortice duro, albo cinereo, venulisque nigris undulantibus striato, intus albissimas sunt

corice duro, albo cinereo, venunique nigris uncuiantius tritato, intus albitimas iunt.

Putamen adeo folidum & durum eft, ut fructus faxei videantur, & cum difficultate confiringi poffint. Hinc ex America miffium accepimis titulo fructus lapidei, funque qui nucem Bezoardicam
fint. Hinc ex America miffium accepimis titulo fructus lapidei, funque qui nucem Bezoardicam
appellent. Nucleus guifu eft impense amaro inftar Lupini. Hic fructus l. Bauhino Hift. lib. 3, deforbitur sub titulo Fructus peregrini tanquam torno elaborati argentei: estque fructus 1. cap. 30. lib.2.

Exer. Cuij.
Multis in locis tam in America, quam in India Orientali nafcitur.
Multis in locis tam in America, quam in India Orientali nafcitur.
Fructus è filique exemptus, & à D. Gengio Wilmer Stratfordiæ propè Londinum fatus, cadem æftate non germinavit tantum, fed ad bicubitalem fere altitudinem exerevit, quaquaverfum ramos sparten og germinavit tantum, fed ad bicubitalem fere altitudinem exerevit, quaquaverfum ramos sparten og germinavit tantum, fed ad bicubitalem fere altitudinem exerevit, quaquaverfum ramos sparten og germinavit tantum, fed ad bicubitalem fere altitudinem exerevit. te non germinara cantum, rea as monanaum rete autominent extreme, quaquavernum ramos ipar-gens; partis, acutus, aduncis finnis tamper caulem, quiàm per ramos obitus, folius alatis feu pinna-tis, Locu Virginiami æmulis vefitius. Sequens hyems plantam corrupit. Park.

Hujus etam generis ese puto fruticem quem depingit & describit J. Bauhinus lib. 3. cap. 47. sub titulo, Frucus omnino rotundus luteus non splendens cum suo frutice.

Radix & Cortex, contriti, necnon folia trita seu in decocto epota, seu externe imposita; item Fabe fee com la che Copi Indic rite & importer, fee in pulverem redacte & cum vino e pote her-niofis tumoribus conducum, ac influer flatus diffipant, dolorem colicum fedant, flomachum debi-niofis tumoribus conducum, ac influer flatus diffipant, dolorem colicum fedant, flomachum debilem confortant, menses movent, &c. in calculo etiam prodesse dicuntur.

Johnsonus apud Gerardum fibi à nonnullis relatum scribit hos fructus venenatos esse; ab aliis,

Hanc plantam Marcgravius fic describit:

In Cynosbati magnitudinem excrefcit. Caudex & ramuli pleni spinulis hepatici coloris, lignum autem intus medullosum instar Sambuci. Habet in quolibet ramo multos ramulos sibi invicem autem intus medullolum initar Sambuci. Habet in quolibet ramo multos ramulos libi invicem oppofitos; in ramulis porro folia itidem oppofita, à quaturordecim ad vigint in uno ramulo, qui incer quodibbet par foliorum duolosu munitur aculeis. Sunt autem folia larè viridia, fiplendentia, ferè cylindracea, & unum circiter digitum longa. Elerei fert in foicam congeftos, luteolos. Hos fequuntur lobi, fipinofi, hirfuti, coloris cum maturuerunt hepatici, in quibis fingulis continentur duo gloud duriffimi, cinerei coloris, glabri & fiplendentes, qui quaffato lobo ftrepitum edunt: nucleus interior ex albo flavus, amari faporis, inftar Lupinorum. Lobus autem per maturitatem diffilit & effun-

J. Bauhinus duas alias hujus fructus varietates describit lib. 3. c. 48. alterum titulo Fructus peregrini tanquam torno elaborati flavi: alterum tit. fructus Indici tanquam torno elaborati viridis.

2. Arbor spinosa Indica siliquis villosis monospermie, Ban karetti dicta. H.M. P.6. I. 20. p. 25.

A pracedente differt, quod hac flores proferat simplices, juxta surculorum exortus positos, decaphyllos è viridi lutcos, filium rubrum emittentes. Silape Rakamula effigiem habent, cortice fini denlo, fubruíco duro, intus helvolo, foràs villofa, non autem echinata, unicam duntaxar fabam uemo, moranto umo, mus nervoto, notas rinotes, mon autem ecimares, unicam unitaxat tabam continentes, que perplana pilosáque eff, fed prædura & apud medicos in ufu. Nafciure propé montes denfifilmis in fylvis, in Provincis Candanata, Costate, ut & aliis locis. In hac alii maturefcunt fructus, alii turgefcunt, alii florent.

Fructus hujus arboris extat in Muleo refertiffimo Clariffimi viri D.Gulielmi Courtine Medii Templi.

Lobus echimatus Molucenfis Ponz. Lobus orbicularis fuscus spinos tuberculiu obstitus binos phaseo-los nigros continens C. B. Frudus 4. l. 2. c. 15. Exot. Clus. qui Indis Samparantam.

Orbicularis erat hic fructus five lobus, uncialis magnitudinis, infima parte in mucronem definen-Orbicularis erat hic tructus irve lobus, uncialis magnitudinis, infima parte in mucronem delinente, fipinofis fubrubentibi (que tuberculis undequaque obfitus, cultelli dorso non crassio, pediculum ad orbis latus habens, & totius lobi color fuscus. Omnes autem hujus generis quos conspiciebat Clustus in medio pertusi erant, ut funiculo trajedti ad commoditis & facilius (ut arbitrabatur) refiscandum suspensionementur. Singuli verò lobi rive fructus binos phaseolos continebant, seminum Acapturalis (horant) & remainistina conspicularia producti producti in trassitudios. Anagyridis formam & magnitudine, profits nigros, ut conjecturam facere cos lobos antequam pertunderentur, non adob planos fuille, fed alquatenus tumentes. Indi Samparantan appellabant: Quandoquidem antem filo trajecti adfervabantur, apud illos aliquo in ulu fuiffe necesse est, ado est de autoritation de la confection de la conf ted quali intelligere nequivit Clusius.

CAP.

CAP. IV.

Moringa Lentisci solio, frustu magno anguloso, in quo semina Ervi J. B. Arbor exotica Lentisci solio C.B. Moringa Ferrar. Flor. Park. Acost. Mouringou H.M.

Uinos homines longa est, unius complexum crassa, cortice obducta nigricante, initus albido, odore & sapore Nasturtio aut Rhaphano rustico similiumo. Rami sunt ligno albicante, libro viridi. Radix vestitur cortice ex albo stavescente, trunci saporem reference. Folia bina fibi invicem opposita, communibus petiolis spithamam fere longis, cubitalibus surculis ad verticem usque adnascuntur, diminutis sensim petiolis: súntque è longo obtusa, tenuia, mollia no du vetteche augue antatuntus, annamats reinni petrons; intique e tongo orcua; tennas, monta tactu & lenia, media colta prominente, nervis aliquot in latera excurrentibus donata, supernè è prasino fulca, infernè ex viridi latiora: odor Fabis spivestribus proximus. Flores candidi, decapetali, petrolis incurvatis è ramorum cacumine dependent; quina externa foliola oblonga, extrorlum stella in modum expansa reflectuntur; quorum bina posteriora majori, trina anteriora minori distant intervallo. Intimorum latiorum quatuor inferiora obtegunt, quinto ex inferiorum medio prodeunte, è regione arrecto. Hac inter, elevatum foliolum proxime, medianus se erigit colus in decem staminula è viridi albula extrorsum inflexa divisus, quorum paria uno grandiusculo, stave-scente obteguntur apice. Foliola denfa, maxime interna rigida sunt. Calicis latioris, ac è viridi fusci umbilico insidet globulus, fructus germen, oblongus, quadantenus pilosus, filamentum prodens albugineum. Odor iis gratiffimus & melleus. Deciduis succedentes floribus fructus sun, porcis altioribus striati, sesquicubitales, cortice coloris herbacei, intus carne exalbida, seminibus repleti candidis: in delicis ob gratum faporem habiti, graciles; quippe verultiores, eminentibus fingulis in lateribus costulis ligneis, crassecunt, ficcique rubent. Tribus fructus lateribus trigona inclusa funt semina, cartilaginea pellicula, nucleo intus albente, membranis alata tenuibus, secundum siliquarum longitudinem dispositis.

Acosta tum ipsum fruticem, tum ejus ramos valdè fragiles esse annotat, fructum pedalem, Rhaphani craffitie, octo angulis infignitum.

Arenarum amans non modò in Malabaria, verùm & in Zeylonia, aliorumque India locorum Louis. Artina uni aniani non modo in onanona, venun e in zerionite, anotanque moda cocium, noris ac vilio ob fructus folummodo colitur, qui Fabarum more venales quovis mituntur. Floret mensibus activis. Fructus nunc in anni exodio, nunc exordio, aliquando in urroque leguntur. Septuagenaria vel octuagenaria extinguitur. Folia succrescentibus novis ei decidunt.

Ex folis, radicious, corticè & fructu parantur piulæ antipalmodica. Hujus arboris radic (tefte Virus & Ujur. Acofta) Unicornu & Lapidis Bezaar vices supplet, verâque theriaca eft, quê vulgo Malabarenses utuntur cum adversis omnis generis venenum, tum ad mofits Septentium maxime noxiorum vulgò Cobras de Capillas dictorum, aborumque insectorum & virulentorum animantium, tum intro sumpta, tum foris applicata. [H. M. corticis fuccum merum cum aqua & Allio commixtum hos serpentes ex ædibus expellere tradit.] In cholerica quam vocant paffione fingularis efficaciæ effe deprehendit Acosta. Foliorum succus unà cum Pipere oculis immittiur contra vertiginem; qui Zinziberi fi addatur sugat sebres. Radix probè nota est elephantiasi laborantibus, quorum plurimos continuo

11 addatur rugar tobres. Kadux proce nota et eiepnantiati iaoorantious, quorum piurimos continuo ejus ulia fianan perhibent: «desf. fiuppolita aborum caulae H. M.
Alios ufus corticis triti ex aqua Oryze ad cedemata, & adjecto Cumino ad odontalgiam, ad venenatum glirium morfum, fucui ejus natibus haufiti ad maniam; epoti ad lancinationes artuum ex frigore; Foliorum ad tumores Venereos dicinterindos, ad pedum lumbricos; Succi arboris ad dolores Venereos, foliorum ad vermes in ulceribus enatos,&c. vide in H. M.

CAP. V.

Siliquosa Indica store Papilionaceo decapetalo siliquis latis monospermis. Kaha Mullu vel Kaka Moullou H. M. P. 6, T. 19. p. 33.

Rachium crassa est, ligno candido, cortice leucophro & scabioso. Rami ejus spinosi, medullia persosti, alquaantulum contorquentur. Radix odoratus vibrat, subsalia. Fula spissa,
lida, glabra, summe viridia, e longo aculeata, ex adverso gemina, surculis, qui duobus spinis gaudent affiguntur, primum lemier constrictiva, ubi manduntur subacria, imodora. E gemmis nis gaudent affiguatur, primum femter contrictiva, ubi mandanuur iupacria, indoora. E geniums fulvis fores papilionacci, lure, furculis pollicaris longitudinis juxta florem inflexis è pedunctulis adharefecturi polyphylli: Decem namque Mowringo haud abfimiles conftant foliolis, quorum ex inferiori-bus unum inflectitur, careris cochelari fimilibus, quaturo interiora è longo latiora finit. Stylu hifutus ut Mouringo, nifi quod in novem findatur famina; odoris, licet languidoris gratiffim. Stil-qua latiores, duro cortice, intus exalbido, fingulæ unam folummodo grandiorem involvunt fabam, and ho interiore divide foreis foloris is constitued. ex albo nitentem, que saporis subacris aromaticique est.

Arbor palultrium cupida in Mali excrescit alutudinem; vivit prope Chenotti, Paron, Warapoli, ali Losse & isque in locis ad fluminum ripas. Effloret Junio Julióque. Fructus edit sub anni initium matutos. Tempun Frondibus nunquam nudatur.

Medicus ejus usus planè incognitus, nisi quòd cortex ex lacte contritus vaccino diabetem gonor- Viresrhœamque persanet.

Hujus ut & præcedentis arboris flores decapetali effe dicuntur. Verum forte quinque exteriora petala dicta funt potius calycis quam floris.

Iiiiiii

Lobum

Lobum huic valde similem vidi in Muleo instructissimo eruditissimi & ornatissimi Viri D. Gulielmi Courtine fub nomine Bonduch lævis.

CAP. VI.

'Arbor Indica siliquosa store pentapetalo, siliquis in spiram contortis lanuginosis. Katou-Conna H. M.

H.M. Rhor est pracella, crassiorque quàm ut duo homines complecti possint; ramis patulis um-brossique, cortice & ligno spadicco, rubra medulla donato: radice longè aberrante, corti-ce ac ligno rubro, sapore intipido, odore gravi atque ingrato. Felia oblonga, cuspidata, ce ac ligno rubro, Japore minpido, odore gravi arque ingrato. Folia oblonga, culpidata, tenuia, rigida, tupernè è fuico nitentia, infernè dilutiora, venolaque, gemina urplurimum, paris incurvatifque petiolis, furculis adharent. Flores candidi, odorifque expertes, è furculis ramofis, quinque oblongis conftantes foliolis, culpidem deorfum demittentibus, conjuncim enacion, faminum vice, falciculus filamentorum tenuiffimorum eminet. Calix autem partus, quinque habens culpides, florem archi involvit. Silique figură fiprales, contortes, craffioribus nervis extuberantibus simul & lanugine obsitæ, apertis oris crispatæ, internum è croceo rubescentem oftendunt corticem. Faba in filiquis protuberantes, latioribus intervallis à se invicem difjunctim genmularum more dependent, glabro atròque cortice nitentes; pulpam habentes prafinam, duabus vifibilibus pelliculis diffineam. Odor iis gravis, fapor plane fylveftris.

In quovis proveniunt solo, præcipuè circa Parou & Repolin. Fructibus aut floribus semper virens

Foliorum decoctum canitiem avertit, lepram fanat, quod præstat & cortex cum Saccharo in pastam

CAP. VII.

Wellia Togera H. M. P. 6. T. 9, 10. p. 17. Siliquofa Malabarica flore pemapetalo, filiquis longis, pla-

Н. М. N craffitudinem brachii, altitudinem hominis adolescit, viridi involuta cortice, ligno admodum pauco, ramis rotundis atque viridibus. Folia è longo rotunda, permollia ac glabra, pluribus venis, media è cofta exortis firiata, glauca, foliis Tagera proxima, communibus petiolis prafinis, fulcatis, contrariis, inter se pediculis adharent. Floribus, qui minores, foliola qua arboris poterant videri, quina sunt, lutea, fingula tribus nervulis parumper eminentibus intertexta, & calyce pentaphyllo oblepiuntur. Horum in medio decem ex albo viridantia, oblongis majoribus, flavis, postpnylo ookepuntur. Inorum in meuo oecem ex ano viricanna, oolongis majoribis, itavis, poltmodum obfulcanibis donata apicibus, conficiantur l'amina, eminente uno viridicato, oblongiore
aque incurvo fabagineo germine. Succedentes floribis filique, duas palmas propemodum longe,
perplane, digitum trantverfum later, laves, in trantverfum polita includunt femina elonga, trantverfis quoque interfepimenta à le invicem fieclufa, aliquantilum fub cortice extuberantia.

Coltur ob folam elegantiam in hortis, in quos è fylvis circa Panam ac Pettette traduciur. Pracivit flore stylber affect en menfe exturil. Semen arounn blueaphe de December 1.

cipiti flores exhibet æstate, seu mense Sextili: Semen maturum Novembri & Decembri mensibus.

arenolos amantes locos, sempiterna virent coma. Si radicem excipias, quicquid ex arbore exhibeas, addito Cumino, Saccharo candido & lacte finit gonorrhœam virulentam. Folia lacti incocta vaccino vel in balneum parata articularem expellunt morbum. Cortex cum Saccharo & aqua lavigatus Diabete commodus est. Radicis cortex cum Croco virente lacte exceptus Podagræ nodosæ Sonida badda Malabarensibus dictæ succurrit.

CAP. VIII.

Cassa sina a Alexandrina C. B. fifula Ger. purgarix J. B. soluiva vulgaris Park, Conna * H. M. The opiniary purging Cassa op pudding pipe-tree.

Rbor est procera, [Juglandi trunco, ramis, folissque proxima Alpin.] Radix cortice est fusco, ramos transversos forgrens. Candex ambitu unius hominis amplexum excedir, cortice cinereo, ut & rami majores, obductus, surculi novelli virides sunt. Cortex adstringit & subamarus est. Folia è quinque pinnarum paribus impari costam finiente composita, pinnis seu foliis partialibus ad basin latis, ad cuspides strictioribus & acutis, secus quàm in Caroba, mollibus, densis, mediocriter craffis, glabris; lip-srné faturatione virore intentia, fubtus platifora, fapore fubdulci &

Data frita- fubamano. Flore longis tenuibus, viridibus furculis feu pediculis harent è foliorum alis exeuntibus, plures juncti velut racematim, eo modo quo flores Laburni, finguli petiolis triuncialibus hinc inde appenti, flavi, quinque petalis oblongo-rotundis & nonnihil crifpatis, angustis inferius unguibus, ex appents, navi, quinque petais coiongo-rotunais co nominit cripants, angurts internis ungunois, ex-vera media latiore venis obliquis firatis, compositi. Medium florem flamma occupant decem, tria majora flava cum grandibus apicibus flavo-fulcis, 8cc. feptem minora flava cum grandibus pariter api-cibus, seu fembirdisi flavo-fulcis linguis. Ex medio longum filiquarum viride germen prodit, verum non ex omnibus floribus. Calyx quinque culpidatis foliis constax. Silique floribus tuccedentes ad duum cubitorium paulatim longitudinem excrefcunt, formă cylindraccă, diametro unciali, colore per maturitatum pericante, certere lianofe, su noribie extrabigine dune constante internis deliiper maturitatem nigricante, cortice lignoso, seu potius cartilagineo duro constantes, interius distinêtæ in loculamenta per diaphragmata feu orbiculos cartilaginofos, transversos ac parallelos, qui cortici interiori affixi, & in medio rectá fissura, ad eandem cortis partem striati. Orbiculi hi pulpa subdulci, quæ primum albicat, dein flavescit, post ex rubro nigricat obducti sunt. In pulpa sabæ involutæ fint, oblongo-rotundæ, orbiculis adjacentes inferiore parte, & cum sua longitudine re-fpondentes longitudini fissuræ; teneræ cortice albicante sunt, pulpa intus viridi subacida, quæ carne pellucida & nervosa circundata est, sapore nullo; cum maturæ & siccæ sunt cortice duro, rubro fusco obducuntur.

In regionibus calidis, ut Ægypto, & omnibus ferè India Orientalis provinciis, oritur. Ægyprii diluculo per Caffiarum loca deambulare fæpius odoris causa consueverunt: quippe aura pres d'à Cassis, eximium ac graviffimum, Oriente presertim sole, odorem spirantibus, ad ipsos delata tojat. oblectantur.

Quod ad electionem artinet, ca est vel Fistulæ, vel succi nigri & dulcis

Lib, XXXI.

Filtula bonitatis nota funt, 1. Ut fit recens, h.e. ut non diu reposita fuerit. Ægyptii autem non utuntur recentissimis, sed saltem post quartum mensem, quandoque juniores recentioresque inutiles neque à noxa immunes observantur.

2. Qui fiftulam quò majorem eò meliorem pronunciant falluntur & fallunt. Alp. Eadem ni-gredinis ratio est. Verus color est cum rubedine nigrescere.

3. Alpinus, Quod aliqui cannas optimas manibus concussas sonum non edere aiunt, falsum pronuntiat. At eruditifimus Vellingius crepitantes à concusti fistulas optimas elle vendaces quoldam Ægyptios Alpino pertuafiste dicit; cautiores enim mercatores crepitaçula illa à folidiore fructu secernere se vidisse, & siqua fistulæ parte se distinctiùs offerant eatenus obrumpere: Arida enim intra septum femina continent, & pulpamento melleo destituta, humore tenui quo redundabant discusso.

Pulpa ipla tres notas habet, præ nigredine splendens & pinguis sit: dulcis ferè ut Pruna, sed cum aromatica quadam accedine. Quæ enim vel acerba ob immaturitatem, vel acida ob vetustatem in vitio eft. Summă, Quacunque Caffia cum dulcedine quodam aqualiter afficit fauces, nullo modo niordicans, ilia eft bona, qualifcunque fit fiftula. C. Hofman. Et paulò poft, quamdiu dulcis eft, tandiu securus est ejus usus.

At Fallopius maturitatem Caffix exaciditate dijudicandamesse ait: si enim mordicet valde fauces indicare quòd fit matura. Nos cum C. Hofmanno sentimus.

nuciare quou ne matura. Nos cum C. Hormanno Ientimus.

Collectas filiquas Ægyptii continuò in opportuna loca fic claudunt, ut nullus aer ingrediatur, cum ex minimo aeris contactu Caffie corrumpantur. Alpin.

Pulpa Caffie purgat bilem & felesofs humores, & convenit in ardoribus tum externis, tum intennis, fanguunem contemperans & puriorem reddens. Affectibus pectoris à desfullatione, acutorum humorum concitatis mire flubrenit. Pulpà fab cum saccharo cando & liquiritia pro fecreto uti folent Ægunti ad pump vessera viti.

Desirada ema facentaria (f. d. actual particularia pro fecreto uti folent Ægunti ad pump vessera viti. Posicida ema facentaria (f. d. actual particularia pro fecreto uti folent Ægunti ad pump vessera viti. Posicida ema facentaria (f. d. actual particularia pro fecreto uti folent Ægunti ad pump vessera viti pulpa face una facentaria professora de la conservació de la gyptii ad renum vesicze, vitia. Proinde ejus frequenti usu se à calculo præservant. Monardes & cum eo Matthiolus pro infallibili præservativo habent 3 iij quotidie tribus horis ante prandium.

Tamen monet Fallopius, intutum effe ulum ipfius in arfore urinz, quòd ducat ad locum affectum 8t morbum augeat. Idem observavit Fabric. Hildanus Epif. 35.

Habet Caffia hac duo mala, Humiditate enim sua dissolvit tonum ventriculi, & slatus gignit:

Unde nec humidis ventriculis, nec hypochondriacis & flatulentis, nifi carminativis & flomachicis (v. g. Cinnam. Mastich. sem. Anisi) correcta convenit. Schrod. Præstat tamen (inquit C. Hosmannus) abstinere ab illa in hypochondriacis ob intestinorum debilitatem.

Cassia etiam utuntur (verba sunt Alpini) ad tussim antiquam, dyspnœam, astlma & orthopnœam cum Agarico: pro calidis articulorum doloribus, maximéque in podagra, dolentibus partibus emplastri modo ipsam adhibent.

Saxoniam pro lectione dixisse meminit C. Hofmannus, Capitis dolores post cibum non curari fe-licius quam Cassa post cibum: quod postea invenit apud Helidzum; qui curasse se ait hoc modo pertinaciffimam ophthalmiam.

Omnia lenientia & inter ea Caffia fumi debore aiunt modico ante cibum tempore, quod alii bihorio, alia una hora, alii femihora definiunt. Vid. C. Hofman

Errare eos scribit Camerarius, qui existiment semina Cassia purgare, cum potius aftringant : cu-jus contrarium se expertum affirmat Fallopius. Garcias etiam Monardi idem assernit contradicir. Corrices filiquarum movere menses & pellere secundinas quamvis Ambrosius Paræus, Sepulveda

& alii affirmant, maxima tamen pars medicorum negat. Siliquas Caffiarum, perinde ac Phaseoli, parvas, virides, in aqua prius parum bullitas, & mox in umbra ab humiditate ficcatas faccharo vel melle condiunt, atque ad ulum fervant puerorum delicatarúmque mulierum. Exhibent verò ad fummum eas ad 3iii, atque ad 3j pueris, ad fupradictos affectus.

 Caffia fifula Brafiliana C.B. folutiva Brafiliana Park. Caffia filiqua Brafiliana purgatrix com-prella Lob. in Pharmac. Rond. Tapracoaynana Brafiliențibus Marcgrav. & Pilon, Caffia fifula Brasiliana flore incarnato Breyn.

Marcgrav. Pifo. Abor est alta & magna, atque in plurimos ramos laté expansa, colore exterius ex cinereo albi-cante, Folia fert ordine sibi opposita, paulatimque surrectim stantia, figura cylindracca, duos digitos longa, & digiti lata, breviffimo pediculo innitentia inftar foliorum Senz, dilute viridia, fubtilite. hirfuta, ad tactum mollia, rubescente nervo secundum longitudinem, & venulis secundum latitudinem ordine points prædita. Flores fert spicatim congestos sine ramulis, pentapetalos, cum tribus se mulunaribus corniculis, quæ cum saminius junctim positis surrecta stant, colore incarnato elegantimininarious cornicuis, que cum parannos junciam pontos unecez trans, conor incarnato elegannimo, ob quem à longe conficientur. Succedunt filique, immature quidem virides, mature nigre lei filiges, dos fum propendentes, duos circiter pedes longs, quinque digitos craffa [in ambitu] paululum incurvæ; in uno latere eminentia duplex est fecundum longitudinem, in altero fimplex, quafi choratorio de la constanta duplex est fecundum longitudinem, in altero fimplex, quafi choratorio de la constanta duplex est fecundum longitudinem, in altero fimplex, quafi choratorio de la constanta duplex est fecundum longitudinem. Itititi 2

T.ocus. Vires.

Locus &

Vires.

P. I. F. 22. ₽-37-

da agglutinata effet sub cortice; non exace teretes sunt, led paulum compress, nam transversa messio ellipsin describit. Cortice sunt durissimo, lignoso, qui ut transatur malleo concutidebet. Siliqua porro intus multas habet cellulas, craffine pennæ anferinæ, diaphragmatis diflinctas, in qualiqua porro intus muitas nanet centune, cranuce pentus amerina, ciapuragnaras cintiricas, in qua-rum qualibet nucleus latet Amygdalæ magnitudine & figurá, coloris ca albo fasefecinsi, fiplendens-beris, durus, per longitudinem lineá lubrută în uno latere divifus, medullă intus alba, corneæ fub-fantas, pulpă immerius glutinofa, nigricante, inflar Caffia: foluriva, fed ingrati. & amari faporis, que ante maturitatem aftringit, post laxat alvum. Summitates foliorum vulneribus & pustulis me-

Foliorum & florum hujus arboris pleniorem descriptionem vide apud Breynium Cent. 1. cap. 21. Hujus pulpæ uncia una, adnotante Lobelio, plus purgat qu'àm unciæ duæ alterius Caffiæ, nimirum

2. Cassia Americana fabacea D. Syen. in Hort. Malab.

Siliquarum loco fabas longuiculas & vulgaribus non diffimiles profert, quibus continetur pulpa enidem fermè cum vulgari laporis & efficacie. Ipla arbor redier intitur crafla, rounda, que in plumin filamenta cortice nigricante obducha definit. Casdex cinerei eff coloris, feaber, fubfiantizq, medullose; quem ramuli inordinate ambiunt, foliis vestiti subrotundis, ex glauco viridibus, brevistimedianes, quem ainim monata anno anno contigit. Somen, quod pulpe involvitur fubrotundum eft, comprefium & nigricans, Pifi minoris magnitudine, ex America: milits, quas Galli les Amilles vocant, allatum.

CAP. IX.

Tamarindus Ger. Park. J.B. Siliqua Arabica que Tamarindus C. B. Balam-palli, seu Maderan-palli H. M. P. 1. F. 23, p. 39. The Camarind Tre.

Rhor est grandis, ramis densis, in latum distutis, Alpino Pruni, Garcize Fraxini, Juglandis, Castaneave magnitudine, Marogravio Tilize maxima. Radix crassa est, brachia late diffundens, cortice rubefcente. Styee craftus, ambitu duorum hominum amplexum aquans, cortice crafto, cinereo in trunco & ramis vetufficirbus, in furculus minoribus viridi, materie firma cortice cratte, emereo in trunco ex rams veruticorous, in turcuis minorious viridi, materie firma non fungola. Folia pinnata, Filicis freminar folia fimilia Aofte, pediculo communi & coffa cui rinnar adneduntur vix fipirhamam longo, in quo ordunate polita pinnar feu foliola parva, pollicari fermè longitudine [paulo plus femidigitum longa Maragr.] latitudine ferme femidigitum, aqualis undique latitudinis, paulò camen verfus apicen asgutifora quàm ad pediculum; bina autem exactè fib ubique opportuntur, & nullis ferè pediculis intaituntur, ac arcète fe mutuo attingunt, apicabus fabrotundis. Sunt autem faliala tenuia, textura foliola, plana, infernè dilute viridia, lupernè faturatible, ac infernò perco focundina longitudina cominente. Re venulis rendirente focundina longitudina cominente. tiùs: ac inferne nervo secundum longitudinem eminente, & venulis transversis secundum latituditiùs: ac inferné nervo fecundum longutudinem entunente, & ventus tranvertis tecundum latitudinem, fod valdè exilibus practita, que superate vix conspiciuntur. Egregiam acciditatem sapore referunt, & téde in februbus tine extinguenda gratia manducantur. Plares in surculis seu pediculis è foliorum sinubus egressis octo aurdecem simul, Aurez Mali storibus admodum similes forma exteriore & codore Aeosta, octo petalis [H.M. septem] constantes, è calyce carssiso de roundo, [odore nulle H.M.] petala quatuor exteriora candida postmodum parium substance cunto constante produce roundors, in one sensite crispast, colore albo venis rubis variegato, duobu tertio longioribus de latioribus terrium autem furrectum est minusculum, concavum, cuspide parvo ac sussissiones estados em concavum, cuspide parvo ac sussissiones estados em concavum, cuspide parvo ac sussissiones estados em concavum, concavum, cuspide parvo ac sussissiones estados em concavum, concavum, cuspide parvo ac sussissiones estados e Acosta bina è petalis exterioribus eleganti nervo radiata sunt.

E medio flore [Acosta quatuor] tria enascantur stamma tenuia & incurva & viridia [Acosta candida & corniculorum nodo infexa] primô n unum junêta, poft versis folum firmedum divariente, exteriora, apicibus primô flavis, poftea cum flores fubblavefcunt rubro-fufcis dotata. Sylus

cata, exteriora, apecitiva primo haris, poteta cum nores iubitavelcum rubro-luicis doctata. Siplus fiamimbus craffior, inter hace & folium furrectum prodit, qui filiapodim germen eft.

**Fiddle lignoris & crafficuluis petiolis ramis appenfi fiunt; filiaque oblonge, craffe, in glandulas tres quatuorive extuberantes, cortice craffiolo, exterius rufo, interius viridi, fragili, pulpa per maturitatem molli, & flavo fieu rubo-fufică, ad corticem experiolo lignofis filamentis fed raris in longum percette, acidi faporis gratiffimi; fib carne filique in membranacea loculamenta in quibus femuna, diftmetæ funt.

Semma quadrata sunt & plana, Lupinorum æmula, dum adhuc immatura sunt cortice viridi, diluto & nitente, amaro, pulpa intus alba, folida & densa, sapore adstringente, maturitatem consecuta in offeam duritiem cortice rubrofusco evadunt.

Floret femel in anno, menfe Novembri.

Folia Sole occidente ut in Acacia aliisque sese contrahere solent, eoque oriente aperire, ut tradit Alpinus. A verò fructum fre fliquam frigoris vitandi caufa folis feli involvere ut Alpinus & Acotta foribum & miraculi loco habent, mihi cum D. Sym fabulam redolere videtur.

Crescit hac arbor in Arabia felici, inque India Orientali & Occidentali sive America. Tamarındi humorum acrimoniam temperant, bilem purgant, ejulque & fanguinis fervorem conapescunt, febres acutas & icterum sanant, sitim ac omnem ventriculi hepatisque ardorem extinguunt,

Turcz & Arabes aftate longinquum iter fuscepturi (ait Bellonius) Tamarindos coemunt, magni in Turcia ulus, non medicinas, sed sitis restinguendas gratia.

Utuntur Ægyptii, referente Alpino, foliis Tamarindi in pueris ad vermes necandos, atque ipforum vel mfulo, vel decocto ad folvendum alvum. [Medici Indi (autore Garcia & Acosta) folia trita partibus corporis Eryfipelate infectis imponunt.]

Arabes condiunt filiquas parvas ac virides faccharo vel melle Carob, tum etiam grandiores factas atque maturas condiunt iplarum pulpam Saccharo, quam per itinera; que in deferts Africe locis conficiunt. (ecum viatores deferunt. Qua favo calefacti ac ex calore itineréque inflammati valdè fitientes refrigerantur, atque fitim reftinguunt, per alvum plurimum calidorum humorum fubducentes atque evacuantes.

In febrious verò pefficioles, atque omnibus alis ex putridis extuentibus, aquám in qua multa copia Tamarindorum infula fuerit cum Sachario ebibunt: potus fiquidem ex calore fittiendibus ju-cundiffirms eff, maximéque refrigerat & fitti extinguir. Praterea ad gonorrhezam ultum Tama-

Indorum frequentant. Fallopius etiam in gonorrheza biliola laudat.
In bilis redundantia, fanguinis fervore & ebullitione, fiti infelta, morbis cutaneis & præfertim Ictero fimplex medicamentum ex Caffia fiftula cum Tamarindo, urià cum Saccharo vulgo dicto

Jagra de canna ab Indis datur, quod leniter alvum folvit. H. M.
Affertur ad nos Tamarindi fructus, non integer, fed contufus, ut bene compactus non admittat

aerem externum. Annos tres fervantur in vase vitreato, structi oris, & bene obstructo, & in locum purum & persta-tilem seposito, nisi externus vel calor vel humor putredinis initium ipsis attulerit.

Nonnulli Tamarindum Arabicam ab Americano distinguunt. Nobis una eadémque specie Arbor videntur. Siliqua tamen Jutay five Tamarindi Brafilianæ Pison. brevior & magis compressa esse

2. Tamarindi facie fructus Indicus J. B.

Tamarındı feminis majoris ferê figura erat, unciam longus, tertiam unciae partem latus, com-preffus, fuscus & paulò minus quam niger, superne qua adhastisse videtur leviter umbilicatus, inferne acutus, utrinque linea ovata ad fructus figuram impressa notatus.

CAP. X.

Carandas Garcia C.B. Car, Indica Arbuti facie J.B. Caranda Bontii. An Auzuba Oviedi?

Rbuscula est Arbuti magnitudine, foliis similibus, copioso flore, odore Periclymeni; fructu Rbulcula eft Arbuti magnitudine, foliis fimilibus, copiolo flore, odore Periclymeni ; fruckti eigeis Malis perfimili, nigicatante per maturitatem, gratifimidoque uvarum lapore, ex quo à honnullis vinofus fucus exprimitur. Fructus autem virens magnitudine eft nucis Pontice cum floo putamine, interdum major, fuccium inontunquam exfillans vificidum & ladeeum. Editur à nonnullis fructus maturus cum Sale. Solet tamen, cum virilis eft, murià aut accto condrir; & ita affervari ad excitandam elanguefoentem appetentiam:
Nafeitur tum in Continenti, tum in Balegare.
Nifi ipfe eandem dixiffet, aliam arborem exiffimiffem quam deferibit Bontus hoc nomine. Fulla, inquit, Ceraudie Malais dicke cum Tamarindi arboris foliis planic conveniunt. Friellem maturi nucibus tanquam nuclei inclufi, finguli fingulis, feous ac in Tamarindis. Colore hic fructus eft, est con consecutive quame que de finoris, nel

aperto nucleo, aureo, quem @ange nostrates vocant, & caro ejus exterior gratissimi est sapore, ne-que dentes tam acidos reddit quam Tamarindorum pulpa, sed de dulci sapore participat, neg laxativa facultate prædita est ut Tamarindi.

tiva tacultate practica est us Lamarino.

Clusius Auzubam Oviedi 1.8. c. 12. huic fere similem ait. At illa vasta est arbor pulchraque
(aim hac pumila sir) materie sinna & utili: studu longe suavissimo, ut sunt pyra Apiana, muschatellina dicta, sed qui lacteo succo, eòque viscido & glutinoso abundet, qualis est qui in sicubus immaturis: ideireo molestus his qui eo vescuntur, nisi prius fructum in aquam injiciunt, & lacteum succum digitis exprimunt, qui in aqua fidit.

Fructum huic similem observavi in Museo D. Gulielmi Courtine Armigeri sub nomine Tamarindi

CAP. XI.

Pala H.M. P.1. F.45. p.81. Arbor Malabarica pentaphyllos lattescens, siliquis angustis longissimi.

H. M.

ST arbor valde procera, ramis transversim late sparsis, nascens in arenosis. Radix alte in terram descendit, radiculas late distinuens, corrice ruso, lacifiluo, & valde amaro. Caudez creatis ad dudin trisimes hominum amplesum corrice, ui & rami, ciencico a cal schescene, ligno levi. Rami veceres è nodis plerunque tres quatuovre surculos diffundons. Polis terra, quaterna, quinave simul limmis surculis in nodo insident, transversim in orbem expansa, oblongo rounda, externo subrotuno au etiam cutipidato, ad petiolum angulta, textura solokis, densa calce trugentia, supernice plana ac glabra, superne obscuro virore mientia, subrota silicitore & abscantia, sapore amaro. E orbe arassa, viride albicante, crassificada & lacide, etiam in superna patre nori-nihil eminente Vene substitus numerote transversim reco ac parallelo tradu proxime ad marginem progrediumer, indeque reflexz in se sinvoiem incurrunt. Plans saliciculati provenima in surculis nodos & viridibus, qui supra solia è nodulis ramorum quos complexuntur rectà prorumpunt. Quaturo se la vel quinque ramuli sorieti e singulis nodulis exeunt, singuli quinque vel plures simul Quatuor fci. velquinque ramuli floriferi è fingulis nodulis excunt, finguli quinque vel plures fimul flores in fummitate geltantes è viridi albicantes, quinque petalis rotundiolis, versit unguiculos ani l'iliti i 3

guttioribus, ad oras criípis ac rigide extroríum inflexis, non ttriatis compositos, pediculo albicanti, inferne & (uperne craffiori infidentes, calyci arcto quadrifolio cinetos, odoris jucundi & fortis, fed interne & tuperne crainori immenso, senya anco quantioni cinteno, consi picundi & fortis, led gravis, qui catarrito & gravis qui catarrito & gravis qui catarrito & gravis qui catarrito & gravis et libersi donata; incrique ea flylus albicans, tenuis & liber, nodulo cantibus oblita, apricius flavis & libersi donata; incrique ea flylus albicans, tenuis & liber, nodulo albo capitatus, è capitulo parvo viridi. quod rudimentum fructus est, & in calyce fitum, ortum ducens. Fructus, qui plures timul in furculis nalcuntur, Siliqua funt, cubitum ferme longa, angulta, cents (rindes, lacte turgida, in le recondentes numerola femina, parva, plana, oblonga, cum fua longitudine jacentia in longitudine filiquarum, ac ex anteriori & pofteriori oculo penicillim argenteorum filamentorum ejiciunt, in unam seriem per filamenta implicita, colore viridi-flavo seu

Flores fert semel in anno, in Januario. Tempus.

Cortex tritus & in decocto datus commodus est ventri leniendo, stamacho roborando, (addito momento salis, & piperis) flatibus discutiendis, ac ardoribus jecoris restinguendis: idem tritus & in aqua calida potus lumbricos enecat: cum aqua tritus & impofitus ulcera purgat & fanat, & dolorem arthriticum lenit: idem cum femine Cudu-Pariti coctus in oleo auribus inftillatus furditati confert.

CAP. XII.

Perin-courigil H. M. P.6. T. 24. p. 43. Siliquosa Malabarica pentapetala, siliquis tomentosis.

4. M. Rhor eft Pruno fimillima: Radice ligni albicantis arque in circulos diffincti, libro quod ad colorem fanguinco, crutid obducto arra, nullius coloris, faporis acris. Ramis ligno candido medullato, cortice findicies. Folia longiora, angunto cupide aculeata, tiperficie glabra. fpiffa, rigida, Pyri paulo breviora, numero quina, virore supina parte saturo, prona dilutiora, utraque nitente lunt : venulæ utrinque conspicuæ frequentes per torum oberrant folium, cui sapor nonnihil pungens, odor lentifimus. Exigui perianthio quinquies incifo stellisormes, candidi, pentaphylli slores perfecti, in surculorum cacumine ramulis innati, dena nivea slavis decorata capitibus habent stamma, quorum quina, petalorum ex unguiculis quæ exeunt, paulò planiora sunt; Stylum insuper albentem, crassum. Silique verò cortice coloris aureoli, interno rigido, cano, externo tomentoso, ni-tente, indorso, ubi maturuere hiantes; fabaceum includunt semen è longo rotundum, pellicula tenui, nigella, folendenti involotum pulpa conftans, in viridem inclinata, umbilico filique in angulo extuberanti, duos in lobos divítum, adherens.

Arenois Angecaimad vicinis, alifque ut in infula Zeylon, Paniture & Alican pratis abundantifime provenis: florifera Augulto, Decembri vero, nonnunquam bis in anno maturos fert fructus. Ceterum è nimio rigentibus frigore membris motum restituunt contusi fructus, quorum è lobis exprimitur oleum aphthis convenientifimum. Folia in balnei formam decocta tumores resolvunt cedematolos, incantatifque succurrunt hominibus; quod idem præstat ex aqua Oryzæ contrita radix,

aliàs oleorum inferviens coctioni.

CAP. XIII.

Padri H.M. P.6, T.26. p.47. Siliquosa flore pentapetalo, siliquis longis angustis, quadratis in-

Uic arbori decem hominum altitudo est, crassities unius. Rami teneriores virides, ligno fimilique medulla circa medium flava constant. Radix, cortex, folia, fructus planè insipida atque inodora. Folia è rotunda bafi acuminata, spissa, mollia, prona parte dilutiora, fupina fusca, (ubi venarum porcis mediana lignosa è costa aliquot numero diductis striantur) geinpina nuca, (uni venarum porus inesuana ignosa e coira aliquot numero diductis firrantur) gemella ubique, pedanculis è padieco nigris, communibus cubirum propenodum longis, padiecis quora,
genicularique adharent furculis. Aft propriis furculis plures ordine geminato tenuibus petiolis adfiginuru perfecti fores lutei, Caryophyllos imitantes, quinque è calyce fubrufio prodetinabus folis,
circum oras, ubi pallent, crifipatis, venulas in averfo latere habentibus; lamigine cana ac molli obdudis. Quatuor iis remuia, candida, longioribus crocets inflarata apicibus flamina funt. Stylus paulò
circum oras, buried illunas, circa iruma crefifor finoreman dividente maniferatione della consideratione chis. Quatuor is tenuia, candida, longionibus croccis intirata apicibus framina funt. Stylus paulo eminentior è vindi albens, circa imam craflior, flupremam firticior partem. E floribus prognates filique è longo angulta, longitudinis trium fipithamarum quadrate funt, angulis ipfis acutis enunentibus, controre, cortice è fluto nitente, maculis intersperfo, fubitantia duro, filamentis intus pertexo ligneis. Semina ipfa oblonga, lignofaque funt, infipida, odoris exfortia.

Montofis frequens locis im Teckesum, Caliculung alitique provincisi exclurgit. Floret Januario; fruchis legunur Aprili Maióque. Longava in pracellam excrefici altitudinem. Foliorum decochum vifecrum rigorem imoterabilem excellit. Limonis hujufque commixti fucci medentur maniz. Corticis verò fuccas cum fructu pere fibactus immodicum inhibet finxum menturum. Radio cui carro alternativo de vireita de control de filore de control de filorema pere fibactus immodicum inhibet finxum menturum Radio cui carro alternativo de vireita de control de filorema pere fibactus immodicum inhibet finxum menturum Radio cui carro alternativo de vireita de control de filorema pere fibactus se control de filorema pere filorema pere

ftruum. Radicis cutis cum calamo aromatico & zinzibere contrita, foliorúmque Padri fucco admixta exhibentur morsis à putrefaciente colubro, Malabarensibus Polenga dicto.

CAP. XIV.

De Mandaru seu Arbore siliquosa Malabarica foliis bisidis.

A Rhor hac à Jacobo Zanoni Histor. sua capite 20. depingitur sub titulo Affitra five Arboris S. Thoma: Eodem arboris S. Thoma nomine prima speciei ramulus à D. Paul, Haman, ad D. Arnold. Sym es insila Zevylan transinissa et la distance, quod in storibus apparerent sanguine artira, ab estudo D. Thomas in Malabar & Zeylan. Hasce autem arbores casdem non esse cum Arbore S. Thomas in Malabar & Zeylan. Hasce autem arbores casdem non esse cum Arbore S. Thomas in Malabar & Zeylan. Acoftæ five Macere Zononius & Syenius cenfent.

Chovanna Mandaru prima * H. M. Arbor S. Thomæ D. Hermans. Arbor siliquosa Malaba-* P.1. F. 32-rica; foliis bissas, shore purpurascente striato D. Syen.

H. M. Arbor est altitudine quatuor hominum, frondibus densis & opacis, larè sparsis: Radice crassia, in latum sita brachia disfundente, cortice sub exteriore crusta nigricante-rubro: Caudice unum fermè pedem crasso. Folia petiolis brevibus infident, extremo binda, ut caprarum pedes, oò id Lustianis Pei de Carpa dicta, interiora versis nonnihi clausa, lateribus oblongis ac rotundis, antrossim leniter contractis; rotunde ad bassin incurvature, superné plana, colore viridi-furdo, sibbus viridi-subcontractis. rulea, ac in margine nervo subrili viridi-diluto circundata. E periolo nervi undecim, nimirum costa media in fissuram terminata, & ad eam hinc inde quinque, flavescentes. Flores in petiolis longiusculis supra ex origine foliorum proveniunt, odore fragranti ac rosaceo, petalis quinque rotundiolis & parum oblongis, ad unam partem magis fitis compositi, quorum unum quod majus est ac latius & rotundius cateris, furrectum, colore intus purpuro-rubro, ad umbilicum floris flavo purpureis maexteriori superficie magis albicante: extera quaturo oblongiora, colore intus rosaco saturo, exteriori superficie magis albicante: extera quaturo oblongiora, colore intus rosaco saturo, exteriori superficie magis albicante: exteriori inpermeie mage anotame: casera quanto consugona construme instaco manno, exteriis dituro; horum duo quar majori proxime adjacent, interitis in ima parte funt colore albicante, reliqua duo interitis in totum colore ferme rofaceo: funtque venula media latiori, ex qua venula renqua duo internes in todani control termi. Stemines in medio quinque vel fex, epicibis l'urrechis ac viridi diluto flavescentibus dotata, versus peralum surrectum reslexa, quorum duo vel tria minora. ac magis incurvata colore candido, tria reliqua rosaceo, ac cum eis siliqua germen in suo petiolo fe prodit. Calyx unifolius striatus à parce petali surrecti florem succingens. Post flores silique, fe priodit. Carryx immonis turatus a parte petata intrecta interna incompens. Four nores piugue, valdé compreffis, redax, glabraz, feptem aut coto circiter politices longaz, prodeunt: fabar, continentes planas ac oblongo-rotundas, per maturitatem ruffas, feu flavo rubelecente oblicum oclore ad fiparicem vergentes, in propris loculamentis longitudine fina ad filiquas transversis, comeo ac duro interfepimento à fe invicem sejunêtas, cum parvo in vertice umbilico filiquarum dorfo adharmatica de consideration de co

Toto anno hac arbor fert flores, tempore pluvioso uberiore proventu. In arenosis & petrosis Tempus & Flores cum Saccharo decocti proficuè ufurpantur loco facchari rofati pro leni purgativo.

2. Chovanna Mandaru secunda * H. M. Arbor siliquosa Malab. foliss bistidis majoribus, store in * P. 1. F. 33.

tensiùs purpurafcente.

Hac quoque procera est arbor, densis frondibus, late sparsis, nascénsque in arenosis. A prace-dente differt relis majoribus, profundiore fissura incisis, latenbus antrorsum paulo contractioribus, tactu lenibus, in aversa parte, ubi venulæ inter costas mediæ minus extant, colore magis hyalo, at in fupina parte faturatus viridi. 1. Floribus, qui unifolio, viridi-flavelecente extubelecente calvee, craffiolo, plicato, & fegmentis in inferiori parte fenefitato fuccinguntur; petalis oblongo angultio-Cramoto, pucato, et regnientos in mentori parte tentetrato inconsignanti, poctano consignanti inbus, unguilbis longitulculas ét angulfis confiant, colore purpureo valdé rubicundo, quo corum quattuor tota fuperficie tam exteriori quam interiori imbuuntur, unum ad unguem intes étextra firis albis venulas inter purpureas depictum ac variegatum est. Staminius crassionius, & ad exortum fex, september parvis filamentis conitatis, colore purpureo valde diluto seu albicante. Gennas shociatis, september parvis filamentis conitatis, colore purpureo valde diluto seu albicante. rum quinquangularibus. Siliquis omnium longè maximis, 12 aut etiam 2 spithamas, aquantibus, latitudine pollicari.

In reliquis conveniunt.

Radix malicata confert in dentium & capitis doloribus; trita & impolita, in dolore podagrico Virea, cum gingibere ficco trita & in unctione adhibita. Foliorum decoctorum vapor dolores corporis sedar in parte affecta exceptus. Flores simplicater comessi purgativi sunt. Cortex slores & fructus fimul triti & mixti cum aqua in qua macerata fuit Oryza ferviunt apostematis aperiendis & matu-

3. Velutta Mandaru * H.M. Arbor filiquosa Malab. foliis bifidis minor, flore candido, firiato. * P.1.F34-

Pracedentibus humilior est & minor, altitudine unius hominis, Radice minus crassa, nec profundi in terram descendente, Caudice unum circiter brachium crasso, Folius profundius incitis, longioribus & versus summitatem in cuspidem contractis, superne ad strias costularum nitentibus, subrus ex viridi flavescentibus, nervisque crassioribus extantibus inter costas striatis. Floribus, qui calyce senestrato viridi & tenui succinguntur, albissimis, nullis maculis tinctis, inodoris, petalis quinque rotun-

Locus &

Vires.

Lib.XXXI. De Arboribus Siliquosis.

diolis, parum oblongis, venulis fubrilioribus firiatis compositis. Staminibus decem candidis cum api-cibus flavis ac nonnibil furrectis in fastigiis, inter qua tenerum siliquarum germen, è cujus vertice filamentum craffiufculum exit. Silapsis cateris minoribus, longitudine quator aut quinq, policum, niamenum cramuncum ente omgan cacers inmonous, ougramus quatur au quinq, poincum, latitudine quoque pollicari, nonnibil incurvis verfus unam partem, ac dorfo totundo latóque circumarmunine quoque pomeats, notamina afficials feu minus compreffis is Chovanna Mandaru, ac multo feriptis. Fabr oblongo-rotundis, crafficials feu minus compreffis is Chovanna Mandaru, ac multo minoribus, coloris flavi minus rubescentis.

Flores bis térve in anno fert, tempore pluvioso uberiore proventu.

Viribus ferè convenit cum præcedentibus speciebus.

Locus &

Vires

4 Canschena-pou H. M. Arbor siliquosa Malabarica, solisi bisidis minoribus, store albo slave-scente striato D. Syen. Mandaru quarta species. Flos Divis Thomas.

Arbor est altitudine duorum fermè hominum, ramos quoque densos transversim diffundens: Arbor est altitudine duorum fermè hominum, ramos quoque densos transversim diffundens: eaudice fermè seminos quoque densos transversim diffundens: minora, autrorium rotundiola, rectioribus ad petiolum oris, nullo fere angulo incurvaris urrinque valde lenia & lanugine pilofa, odore forti, maxime cum teruntur nocturno tempore duobus lobis advalde lenia & Ianugine puola, odore rorti, maxime cum teruntur noccumo tempore duodus ionos addus se claudentia. Floris calyce unifolio viridi succinguntur, albo flavescentes quinque petalis olongo-rotundis, lateribus unguibus mutuo convolutis, compositi; è petalis quòd magis surrectum engoroumus, asonius ungusus mucus contronus, contronus, c posas quos magn unrecrum eft & angultus, & oris ad interiora contradis, ad unguem infignitum eft macula purpureo ruiscundo-obfeari coloris, que folium parvum in fummitate acuminatum reprefentat. Odor eis nullus. Stamina decem, ut in reliquis, albo-flavescentia, pariter incurvata, aprichis oblongis & slavis ornata; cum germine filiquæ in medio.

na germane maque na meuro. Sulque longitudine funt ut ille primæ speciei, exterius valdè lenes & lanuginose cum teneriores

Fabe valde parvæ in loculis fatis latis interfepimentis distinctis, codem fitu quo in superioribus. funt. Flores bis terve in anno fert, tempore pluvioso uberiore proventu.

Que de viribus habent vide apud auctores nostros.

In Horto Reverendissimi Epiloopi Londinensis D. H. Compton crevit hoc anno 1687.

CAP. XV.

Meullawa H.M. P. 6. Siliquofa Indica flore pentapetalo luteo, filiquis lenibus tetraspermie

Uic fesqui-hominis altitudo, duarum palmarum crassities est. Graveolenti libro circumtegiuri subhisco; ligno est solido & abente, nusquam non spinis duris & acutis obstita; Ragiuri subhisco; ligno est solido & abente, nusquam non spinis duris & acutis obstita; Ragiuri subhisco; supera supe

In infula Bappin alifique arenofis, aft raris crefcit in locis. Vernat ubi tempus hyemat: fructus inaturi colliguntur Novembri & Decembri mensibus: fempiternam habet comam. Medicum nullum præftat ulum, nifi *Polisa*, id est, pauperibus, qui foliorum fumo naribus admisso capitis dolores vertiginésque sibi adimunt.

CAP. XVI.

Mandijadi H. M. Arbor siliquosa Indica florespicato pentapetalo, siliquis longis, nodosis fabis coc-

Rocera est arbor, binorum hominum crassa complexum ligno duro, libro crasso, fusco, squa-Procera eft arbor, binorum hominum craffa complexum ligno duro, libro craffo, fusco, fusamolo, intus rubente, qualis ferè radicem obvolvit, qui tamen proximè lignum albicat. Rami ligno admodum pauco, è viridi fusco, glabro tamen nitent cotrice. Fulia obtufis oris obligno admodum pauco, è viridi fusco, glabro tamen nitent cotrice. Fulia obtufis oris obligit, son mollia, lenia, fupina intense virientua, pronà parte dilutiora, alternatim viridibus furculis, forthamam propemodum longis; qui binarii è fpadiceo rubefcentibus quoque alisi, interitis fulla cot firitatis, è furculis prodeunt, appendentia configicanturi. Odoris fune Fabacei, gustis fubamari, ortico di considerati de configientimi. Odoris fune Fabacei, gustis fundamari, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agglutunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agglutunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agglutunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultunatur, frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultus funture frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultus funture frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultus funture frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas excedenti, agultus funture frequenti numero, tonubus finul a cherobus pediculis, furculo duas palmas longas excedenti, agultus funture finul pediculis funture finare finul pediculis pediculis funture finul pediculis funture finul pediculis funt migricante, nonnullis venulis pertexto. Semina rotundis spatiis inter se diffidentia, offis ad instar pradura, tunica crassa, cocinea, glabra nitentia, sapore Fabarum similima sunt

Arbor hate inter proceriores Regni Malabarici arbores caput extollens quocunque crefett folo, Lown, maxime tamen in Mangatti, Cochin, Perquencur altifique locis frequents. Anno denum a fatione vigesimo flores Septembri mense; maturi fructus in fine atque initio, quamvis & aliis tempestatibus anni, frondes semper conspiciuntur. Usque adeò longava est, ut 200 annos perdurare pu-

In usu quotidiano lignum ob soliditatem variis operibus inservit. Foliis in pulverem redactis Eth. Viu. nici in caremonis utuntur. Semina verò haud ingrati saporis, praterquam quòd à plebeiis sive cocta, five comminuta in farinam, comedantur, magnum præstant usum aurifabris & gemmanis, quippe ob æqualitatem granorum vice in ponderandis mercibus adhibentur. Singula namq, Masjelina quatuor pendent grana, quibus utuntur Aurifabri; qui quoque ex contufis hisce seminibus aqua madefactis unà cum borace gluten ad elegantiora tum nova tum diffracta vasa conglutinanda conficiunt. Medici vero è foliis contritis potionem lumborum sedantem dolorem parare norunt.

Hac arbor folio est bicomposito seu ramoso.

CAP. XVII.

Arbor Indica siliquosa, storibus racemosti, pentapetalis, siliquis soliaceis, ad singulos stores ternis. Pongelion sivo Perimaram H.M. H.M.

A Liquando, priufquam in ramos fe diffundit ad 50 longitudine, craffitie ad duodecim & plures excrefcit pedes. Certice eft cinereo, feabro, propèradicem, ubi excepta craffitie que illic major ... feft, idem eft, graveolenti. Felia extrorfum crifiapara, acuminata, denfa, glabra, fupernè niteritata, infernè paululum dilutiora, falciformia, gemina plerunque brevibus pedunculis communibus de finale il incertificatione de denomination de finale il incertificatione de denomination de finale il incertification de denomination de la communication d tal, interne pautitum diutitora, ratertormia, germina pierrunque orevious pecunicuis communious e furculis lignofis dependent. Cofta verò intermedia averla, in parte limme eminens ad oras ufque extenta, arcuatim reflectitur, multas fibriles fundens venulas. Odor ipfius multus. Inodori, abfque eatlyce pentapetali prodeut realibidi fibrer pluters racematim petiolis viridibus rotundis fipremè angulatis infiftentes. Stamina ut in Mandisadi colore & numero acqualia funt: (#/lsw in vertice triculpule plano ac viridi capitulo coronatur. Silaque foliacez etnutiats é finguis florum pedunculis terma prodeunt, lateribus carne intermedia tenui & pauca conglutinatis, digiti ferme quattor articulos la man attitudos la finalista conflicio interventi al consensatione des finalistas conflicio interventi and co longa, pollicem lata, subvirides, crasssor nervo, qui unà cum cateris succulum parte efficit, donan-tur. Hie locis singulis in sliquis annectitur same è rotundo aculeatum, quod totum circulum penè implet, viride. Sapor leguminofus fed languidus, ipfi fructus perquam pituitofi funt. Siliqua omnes ad maturitatem perveniunt, externarum enim una vel altera decidit.

Crescit pinguiore solo circa Moutan, Parca & Bardelle, ut & pluribus aliis locis.
Flores Maio Junióque, fructus verò Novembri & Decembri ferè mensibus, frondes semper, que

Contuso è cortice excoctum oleum corpori illitum humores vitiosos educit. Extillans ex arbore suc Vine cus, cum lacte ebutyrato epotus, flatus discutit. Fructus cum Munja triturati, Oryzaque decocto immixti cephalalgia ac ophthalmia oculis injecti medentur.

CAP. XVIII.

Nagam H. M. P.6. T. 21. p. 27. Siliquosa store umbellato pentapetalo, siliquia digitalibus, spadi-ces, monospermis, ad unum storem pluribus.

Litudine quatuor, craffitie unius hominis est, ligno candido, rubeá medullá trajecto, cortice cinereo: radice odore gustique fylvestra. Folia ejustem ac radix odoris saporique, oblonga, culpidata, densa, rajeda, in superiore parte glabra, subolicura, inferiore cinera sintra, costá donata craffiori, in ligneos nervos porrectás. Flores umbelliteri, pentapetali, rubei, succulis radictio including alla consumera sintra since de la consumera since de la consumera corta obitata cramon, in igness nervos porteza. Fiores umoeuireri, pentapetati, rubet, iurculis ra-mulofis infidentes, globulum rufum flylunque breviorem includunt. Floribus è fingulis quaterni imò quini exoriuntur fructus. Silique digitali longitudine, spadicez, cortice subamaro, unam sin-gulæ turvestiunt fabam, pelle candidam, intus mollem & sungosam, gustu amaram & adstrin-

Arenofis licet, paludofis tamen, gaudet locis, in infulis Bendurti, Arve, aliifque intra Cranganaron Locus & Eorta fitts frequens, Augusto, Septembri, Novembri storifera, Martio & Aprili stuctifera, perpetuo Tampus.

Foliorum succus cum Nucis Indicæ oleo ventri illitus lunaticam ejus intumescentiam dispellit.

Colaga pala H.M. P. 1. F. 47. p. 83. Arbor Malabarica lailescens, Jasmini store edoro, siliqui oblongo D. Syen. H.M.

P.M.

Recedentis [Curutu-pala] altitudine eft & craffitie, colore corticis in radice rubro-fusco, in Recedentis [Curutu-pala] altitudine eft & craffitie, colore corticis in radice rubro-fusco, in Cardice rufo, & fapore minus pungenti ab ea differt. Folia in furculis bina oppointa, periolis curtis appenda, Curutu-pala folis fimilia, verum majora, latiora, textura minus foldex, a verum insumemosfonibus inter nervos transferefos pertexta. Flores, qui supra ex origine foliorum uncialibus periolis proveniunt, à Curutu-pala sinchus disservante petalis rexturà densirorius, du oris haud crispatis, angustitoribus, calvici arconinidational control periodica se minus compressita, pittamam plus minus longes. Semina, qua quoque numerola in se recondunt, sun et aima plana & oblonga, ac paulo majora Pala seminibus, cum sua longitudine jacentia in longitudine siliquarum, ac ex solo anteriore occulo penicilium argenteorum filamentorum emittentia, pérque ea sun unam seriem implicita, colore cum verusitora sunt vindi slavo seu rufo. Nascitur in arenotis in unam seriem implicita, colore cum verusitora sunt vindi slavo seu rufo. Nascitur in arenotis con con la considera suntentia periodica suntentia.

in unani tertetti inquentari conso con retaina in accidenta in acciden

lumbricos quoque enecat.

CAP. XX.

Curutu pala H. M. P. t. F. 46. p. 83. Arbor Malabarica lattescens simbriato slore, fruttu circa cuspidem restexo D. Syen. H. M.

H.M.

Rbussicula eft unius duorúmwe hominum altitudine, coulece pedem crasso, cortice susco, lacke-foeme in ramis cinerco: radice minis alté demissa, ramulos laterales laté diffundente. Foise servibus ac crassis instincto, colongo-rotunda, ad petiolum contrada, & anterios in cuspicamo oblongum desinentia, texturá folida, lacissitua, superné saturo virore nitentia, substus pallidora. Costa media ablicat, ac in supina parte nonnihil eminet, unde plures nervi obliquo annuari & saire sparallelo dudt ad margamen ferè excurrunt. Flores in superiori surculorum parte proveniunt in petiolis rotundis, tentibus, languidis, quam pracedentis marjores, in totum ablis, quing pretalis oblongis, ad unque strictis, ad unam partem instens, (oris ab instexura substonantis, centibus, in medio crassificis) nullis venuis fritats, compossi, quinque aprebus stavo-ablicantibus dotata, ac inter ea spisa vinidi dilutus, bissus, utroque cuspide nodulo terminato, è globulo oblongo rotundio ac vinidi, qui fructis germen est, erumpens. Succedunt frustus bini ac bini ex transverso fundio la cei vinidi, qui fructis germen est, erumpens. Succedunt frustus bini ac bini ex transverso fundio martini sun alcine cocunt, constantes, & singeriori latere protuberantes, cortice crassis, dum immaturi sun lacte manante & obscurè viridi, chim maturuer externis sfavo-aureo, intus stavo dilutiore, aperiunque se singuine, septemwe, oblonga, figurà valde irregulari accommodata ad altorum seminum circumposituram, membrannia exteriore Corallina obducta, ac intus constanta officulo sulcominum directa plusios.

Flores fert toto anno, maximè tempore pluviofo. Radicis cortex tritus & eponus in aqua calida fluxum ventris fiftir, ac prodeft in dyfenteria in Jacke datus. Hoem trims cum aqua & apoltematis appofitus ea refolvir.

CAP. XXI.

Arbor filiquofa Malabarica pluribus ad fingulos flores lobis. Cavalam H.M. P. I. F. 49. p. 89. Nux Malabarica fulcata, mucilaginofa fabacca. D. Syen. An Telabo Cingalenfium.

A Roor est procera, ramis densis, transversim sparsis, nascens in pétrois & arenois. Radix Radix carias, rechà in terram descendens, hine inde, à latere ac sibtus fibris velitia, cortice albication de la carne crasso arminis duro, qui saporis est aquei & subamari. Candex quantum homo ampleti potest, cortice crasso extreus cinericeo, ac sibcinericeo viridi, ligno albo, quod confractum in filamenta protrabitur. Fosta petrolis mediocirier longis, ad exorum aque ad folum extraberantibus insideur, spithamam, & duos tréve insuper pollices longa, latitudine longitudinis ferme fibripila, rotundis ad petrolium oris & tenuiter contractis, ca antenuis in mucronem parvum, rersius unam partem reflexum desinenta, crassici mediocri, plana, lenia, glabra superne & niteratua, colore utrinque obscure viridi, sed superne saturatione. Estre in sirculois ramosis, viridibus actua, colore utrinque obscure viridi, sed superne saturatione. Estre in sirculois quinque petapiolis, y el folitarii, y el estam bui si buin in fummis furculorum ramulis errumpant, quinque petalis angustis & culiyidatis, culipidibus introrlium stexis, ac mutuo ad unum nodalum unutis & clausis, su augus rosa microstraum reprezientara, ad oras extrorlium reflexas pilis transversi longitulculis obslitis, exterius

exteriùs viridi-fulcis ac fubruffis, interiùs ex viridi flavescentibus, oris valdè lenibus, rubvo-fuscis, qua instar rubri Velut sunt. E medio flammulum viride exit, cum apice seu nodulo crassiolo se stavo. Ubi slores in gemmis prorumpunt soliis omnibus nudatur arbor, qua cum trudibus rustis resumit. Floribus succedunt sudit duo, tres, quatuor, aut quinque simul, ranis solitarii, initio in num capitulum spadicume se villosimi, totidem laterum quot fructus sunt arcè juncht, tandem cum justa magnitudine sunt, relaxato capitulo in transversum rotundi ac parum oblongi evadunt, cortice crasso acuto, autre, qui carne interiore albicante est, a ci intus membrană lacunosa, cartilaginea ac fubstava obductus, ab una parte dorso emicantes, ab altera futura ex pediculo in ventre per medium in longitudine fulcat, quâ pre maturiate laxata defluit materia viscos seu gelatina, qua intra muclaginia sextrororm seminum superficiem lubricat, estimque linic inte obducti.

De Arboribus Siliquosis.

Lib. XXXI.

In hise frucțibus, qui lata capacitate sunt, Fabz, novem circiter vel decem, oris situruz umbilicis affaire sunt, utrinque quatutor vel quinque, versis dorsim dependentes, crasse rotunde & oblonga policem feră, ac glabră, cortice duploi tectetă, exteriore instru cutedu tenui, & per fabz maturiatem nigerimi, nitentis, adeò fragili ut in minuta frustula, velut cortices igne assauriatem cincine histari, interiore crassistore, duriolo ac puniceo, exterius obducto pulpa mucilaginos & albicante, intus vestito tenui & subrusta plastula, que mucleum seu pulpam Fabz albam ambit; sunteriore crassistore de su consensation de subrusta de subrusta

Ego hosce fructus pro lobis potius qu'am pro nucibus habendas censeo ob filiquas bivalves & fimilem intus seminum seu Fabarum dorso filiqua annexum.

CAP. XXII.

Cara-Schulli H. M. P. 2. F. 47. p. 91. Frutex Indicus spinosus Capparis forma, Siliqua bivalvi brevi.

Rutex eft fpinosis, nascens in arenosis; radice sibrosa, capillata, albicante, dein rufescente. Caulex lignosi, nodosi, pilosi, virides, corculo in medio albicante, fungoso, in nodis spinis lignosis, longuisculis, tentibus, acutus ac nonnihi inferiora versis insteas munit; que binz & bina prodeunt, ad diversa partes tendentes. Felis è nodis ad exortum spinarum prodeunt, parva, carastiola, rotunda, parum oblonga, pilosi lanugine prona maxime parte obducta, spore subamaro & subacri. Flore in summis ramis ex origine foliorum, è medio duarum spinarum exeunt, pentali, colore plane ceruleo, pede longisticulo candido & nitente calyci insidentes, odore quoque nullo: sum autem petala oblongo-rotunda, tennua, venusis suis subaculeur longum striata. E medio florum emicant duo stamina candida cum apicibu oblongis, furrectis, fuso-ceruleis, & cum itis si-lamentum tenue, albicans, è globulo viridi, qui capitule seminalis radimentum est, emergens. Calyx quatuor foliis constat, duobus grandusculis oblongo-rotundas, totidem minutis cuspidatis, utrisque pilosis, quorum pleniorem delectripotionem vide. Carplus eminales oblongas, quadriatera, & in planum compresse, in lateribus planis seu latioribus viridi-sidutt, in angustoribus viridi-sidutt, in angustoribus viridi-sidutt, in angustoribus viridi-sidutti, in signisticulo sontinentur, bina in singulis, plana, rotundiola, lanuginola, primò argentea, deinde rusclectuais, aspore subamaro, in certituto lignoso, ex medio angustrorum laterum producto, distincha.

Tumoribus refolvends, in in pulverem per ignem redada ac acceto permixta adhibeatur in perfireti
uncitione corporis: In pulverem contrita & mixta cum liquore Serie dicto ex Coco Indico apoftematibus maturandis ac aperiendis fervir. Radix in decodo data urinam fupprefilam mover; additio
momento Oryze proficue datur pro tumore ventris. Foliorum quoque decoctum cum momento
Oryze intus lumputum membris tumefacilos extenuandis commodum.

C A P. XXIII.

De Balsamo.

B Alfamum dicitur க்கூ 78 தேகக் ஆ க்குக்கூட, quòd cœleftem divinámque messem reddat. Hessechius தெகிக்கு ந்தோக், Solama, Cellum Rectitus Balfamum elt vox Orientialis, q. Belsami, min, quod in Orientalisus linguis Principem aromatum significat; imò pura puta vox Hebraica esse victur தக்கையை, Bal enim seu Baas Dominium significat, Sames pinguedo, oleum, um guentum, quassi unguentorum Princeps seu Dominius. An Balfamum hie recte collocaverim nescio, qualem enim sforem producat nondum discere potui.

1. Balfamum verum J.B. genuinum Antiquorum Park. Syriacum Ruae folio C. B. Balfamum Alpini Ger. emac. The true natural Balfom Tree.

Arbufcula est viticola, que excrescit ad altitudinem Elbame seu Ligustri vel Cytis, felia paucissima gerens, Rute proxima, non tamen iis candidiora, ut Diosc. Sed potitis Lentisis folis similia, scil. colore viridi-sibabiloto, perpecuoque virentia. Ejus lignum gummosum lenéque apparet, colore extertis subrubro, cujus ramuli codem colore conspicui sunt, longi, recti, graciles, paucis foliois ordinatiun referri, foliaque simul terna aut quina aut sepera ale adnata, aliquo pacto Lentisis foliorum amula. Sunt autem ramuli odorati, gummosi, digitisque contrectati eis tenaciter adheroenses. adharentes. Flores fert parvos, albos, Acacia floribus proximos, ternos fingulis alis appenfos, quafi in Umbella forma, finmie odoratos (odor paululo temporis relolvitur) à quibus femina promanant flava, folliculis nigris subrubescantibus contenta, valde odorata, intísque humorem flavum, melli persimilem habentia, sapore subamaro parimque acri linguam ferientia, Opobalsamumque mem perminent nacentra, japon nacentra paramater accelenta, Terebinthi fructuum figure & magnitudinis amula, extrema aculeata & medium craf-

Opoballamum, cum primum eductum, colore, ut audio, est albo, qui paulò post in viridem, tertiò in aureum, & demum in melleum mutatur [longo tempore:] Ejus succi etam substantia inprimis turbida crassaque ut oleum statim ab Olivis expressum cernitur, postea tenuissma atque clariffima, demum Terebinthi modo craffeícit, odore eximio inprimis atque acutifimo Terebinthum redolens cum suaviore odoris fragrantia cernitur, saporéque amaro, acri & adstringente. Levistimum annolior est eò fit inodoratior, atque ad motum segnior, & senio consectus crassius velut Tere-

binthina evadit. Bellonius ubicunque nalcantur hi frutices duorum aut trium cubitorum altitudinem eos non superare feribit, & pedali altitudine cum fint, in multos graciles ramulos, anserina penna caule haud craffiores findi. Alpinus in Arabia folo ad Lyci, Terebinthi & Pyracantha magnitudinem,

& majorem etiam excrescere audivit.

Bellonius folium accuratius describit, Folia utrinque in nervo nata, ut in Rosarum, vel Fraxini, vel Juglandis foliis videre est; Ciceris tamen foliorum magnitudinem non excedebant, sicque con-Aruca erat ipsorum series, ut postremum foliolum extremam illam occupans imparem numerum Hructa erat splorum Jeries, ut pottremum totoloum extremam niam occupans imparem numerum efficeret, eraque reliquis majus; facto enim ab illo progreffu aliqua fenfin minutiora funnt. Quod ad locum Ballami attinet feribir Plinius Ballamum uni terrarum Judæx conceffum, quondam in duobus tantum hortis, utroque Regio. Theophr, pariter in valle Syriæ gigni feribir, in duobus tantum, uti Ferunt, hortis. His etiam confennaea feribir Juffinus.

Diofeor, non folumin convalle quadam Judæx fed & in Ægypto nafci teftatur, alique in eadem

Strabo, Paulanias aliíque non in Syria tantum fed & in Arabia quoque, Sabzorum tractu ma-niumo provenire tradum. Petrus Bellonius & Profiper Alpinus Arabiam felicem Ballami Jocum patrium femper fuiffe, nunquam Ægyptum au Judeam contendunt; quod femper tum in Judea, tum in Ægyptum in Ægyptum au Judeam Konton until men in August antid diligentum in Ægyptu planta hec in hortis culta fuit. Non folent autem ípontaneæ plantæ tanta diligentum in Ægyptu planta hec in hortis culta fuit. tum in aegypto pianta naze in norus cuita iuit. Non ioient autem ipontaneæ piantæ tanta diligen-tia coli, neque enim eå indigent: quodquein Judea dudum periit & evanuk; inque Ægypto fa-pius, noris plantis denno ex Arabia advectis. Jolephus etiam, Ballami plantam (inquit) sajau ba-due fraza nofera regio ett, Reginam Saba in Judeam attuilife siamt. Quo cum Strabone confeniti. Sic rem expedit Bellonius, quanquam putarit Theophraftus Ballamim 'nulquam fylveftre reperii, conflantet tamen affirmare audemus. & olim. & etiamnum in Arabia felice existere, unda lianum constanter tamen affirmare audemus, & olim, & etiamnum in Arabia felice existere, unde lignum Somethier (annex aminiare associates), ec onin, ec canamini in ratio a cince cannot, since inguine se frudus ab omni antiquitate cum alis in ericibis Arabicis deferri folita; quod ex Mitridarica Antidoto, ex Diofor. Diodor. Siculo, Paufania, Strabone, Corn. Tacto facile effet probare, adeóque influtores Cayimi de Ballamo interrogati refondentur quicquid Xylobalfami aut Carpobalfami un quanti vendidenunt, cum alis medicamentis Mechà Arabiz delatum; ubi crefcunt in monte quoquam vendidenunt, cum alis medicamentis Mechà Arabiz delatum; ubi crefcunt in monte quodam arenoso prope urbem: arbusculas autem quæ Matereæ Ægypti visebantur, magnis sumptibus

hine tranivectas.

Liquor hie preciolus incisione facta è virgis emanat Junio, Julio & Augusto mensibus, tradente
Alpino. Incisir autem, ut vult Theophrastus, unguibus ferreis faciendo, quocum consentir Dioscorides. At Plinius, inciditur, inquit, vitro, lapide, ossistive cultellis, ferro ledi vitala odit: Quod
«& Solinus confirmat. Ego cum recentioribus perinde esse existimo five ferro, sive alia re quavis incisio fiat, modo, ut Plinius, incidentis manus libretur artifici temperamento, nè quid ultra corticem violet. Alpinus patum sponte, partim stipite ferro scarificatio opobalsamum destillare & in

viven vost excisi scribt.

vitrea vasa recipi scribit.

Folia, ut tradunt Pena & Lobelius, exuit Decembri, quibus nonnifi mense Martio nova sufficiantur. Quod si verum, jam corruit omnium tam priscorum, quam neotericorum recepta opinio esse perpetuifolium. Et sanè inter notas à veteribus proditas, quibus Balsamum dignosci possit, una

est, ut perpetuò vireat. J. B.

Opobaliamum, ad vulnera sananda omni avo celeberrimum, tantaque efficaciae habitum, ut aliis unguentis oleissque vulnerariis pretiosistimis nomen suum communicavit; ideoque Empirica & Agyrte ut medicamenta sua commendatiora apud vulgus redderent ea Ballamorum appellatione honestârunt. Nec desunt exempla vulnerum etiam periculosorum brevi temporis spatio Balsami insulaturur. Nec oeinne exempia vuncium etam pericamorum orei campori patro Banatur lapore periantorum. Qui se fordida ulcera expungat, ut post Diofooridem Alpinus feripite cius de viribus & utili Balfami hodierno apud fegyptios verba adferemus. In venenatis & demorfis à ferpentibus & utili Balfami hodierno apud fegyptios verba adferemus. In venenatis & demorfis à ferpentibus aque ictis à foorpionibus un epotum, tum illium maximé jurat, quo de veteres plosfoor. È Plin. tethanqua. In pete ut ab ejus contagio defendantur, ninii majus habent quo utilizatione delutione. Multifuse printer particular delutiones. Multifuse printer particular delutiones. liùs & tuttis utantur, finguis diebus ejus femidrachmam deglutientes. Multisique etiam putridas febres eo epoto ili fanant, largiore ab ipfo erumpente fudore. In Chronicis febribus à crudis friguidique humoi bas obtrucionibulq, vicerum inhil utilius & praftantius experiuntur quam Opobal-fami hujus binos ferupulos vel drachmam per os quotidie exhibere. Oculis vilium dependitum, atque a ribus audium infillatum relituit, autimque dolorem autert. Modifius l'inite oculorim charitati plarimum conferre, caliginem discutere & aeribus perquam utile esse seribus. Pratecea ad convulsos ex humiditate ac frigiditate, ad vertiginosos, epilepticos, resolutos, trementes, ad tulsímque ex frigido humore, orthopneam, & orinnem spirandi difficultatem, pulmonum sluxiones, humiditates frigido humore, ortnopagam, & omnem ipirana umcultatem, pulmolimi inxolues, inimutates & dolores, ad flomach irigidiatem, crudiates, acque ad omnes flatuum moleftias, ad uten frigi-dam humidanque intemperiem, ad præfocationes, dolores, fterilitatem, albos fluores, ad inter-ceptam urinam ex frigidiate, flatu vol lapidibus, ad calculóque in renibus valenter frangendos ac abftergendos ufus Opoballami eft apud omnes illos populos notifitmus. & ad hac omnia mala præstantissimum illi auxilium experiuntur. Mulieres verò Ægyptiæ steriles eo tum supposito, tum epoto, tum suffito feliciore successu sape ad removendam sterilitatem utuntur.

Pro Cosmetico etiam insigni à mulieribus habetur : utendi modum vide apud *Prosp. Alpin. In * De Plantis

Gonorrhœa datur præmissis præmittendis.

Carpobalfami nomine in officinis habentur semina Terebinthi acinorum oblonga forma & magni- Carpobalfatudine, pediculo brevi donata, cortice rugolo fusco, quatuor costis in totidem quadrantes distincto, mum. cui subest tenerum putamen album, sæpe cassum, interdum nucleo pingui, dulci, nisi vetustate nimia rancescat, gravidum: alioqui sapor effectis, cujulmodi in officinis affervari solent grana, nul-lus; nullus odor. Alpinus duplex genus diftinguit, jam descriptum, & alterum oblongius, & ex medietate folliculo tectum, odoratum tamen & aromaticum.

memerate fomeuro certani, osoficiami natifici ex atomaticami.

Xilobalfami nomine venditantur exoleti ramuli, qui nec faporem, nec odorem ullum evidentem Xilobalfa; fenfibus ingerere folent, contorti, digitali craffitie, duplici cortice intechi, exteriore tenuiore, ru. mam. gofo, cinereo, interiore craffiore, fulco, texturá fatis compacca: nodofi funt admodum, & multis golo, cinereo, interiore cratitore, iutco, textura latas compacta: nodoli iunt admodum, & multis tentibus ramulis brachiat. Hos, ut & fruchus prædičtos, pro falias, adulerinis & fippofittisis habent plerique Botanici. Verum effe Anti-quorum tum Xylobal[amum affirmat. Virga autem parvo tempore omni odore ac fapore defitiuuntur. Tanta eft enim (inquir) illius humide fubfantiz, in qua odor fapórque fundatur tenuitas, ut citò exfovatur, fimulque cum ea fapor atque odor evanefaca. Cæterum formina & Igunum Ballami iifdem facultatibus donata funt quibus facous: de valum efficaciffinam virum ac figure productiva de consentation de consent habet liquor, proximam huic fructus, minimam verò lignum. Diofe. Alp., Ad robur fromacho con-ciliandum horum pulverem cum decocto fpica Nardi ad binas drachmas exhibent: idem præftat

Apud antiquos Ballamum ob odorem pracipuè expetitum ad unguenta. Plinius omnibus odori-

Apud artiquos hanamuni ob cuolent piezieple expecturi a triguenta prima olimbos ocori-bus prelatum affirmat: unde & liquori ifte interdum duplo rependebatur argento. Qui plura de Ballamo veluit, Lobelium confulta, qui integrum de eo libelium conferipfit; & Al-pinum, qui Dialogum de Ballamo relatuit. Ev Vellingii Opobalfami Vindie. Lobelius Opobalfami cujuddam craffi feu concreti à fe affervati meminit, Terebinthinæ Cypriæ veteris five vieta aut Refinaceorum liquorum instar densati, gleba Benzoini fere concretione, sa-

pore acri & colore fulvo, masticanti ut Mastiche lentescente

Huic forte idem Opobalfamum solidum J. B. a Paludano ad Ducem Wirtemberg, missum, quod ità folida est substantia ut slexioni interim non resistat, pellucida & digitis ductili, non friabili ut Colophonia, quam colore rutilo egregiè resert, uniformi, odore suavi Benjoini, quem fragrantiorem cum adoletur adipirat naribus, nee fegniter flammam concipit. Sub dentibus lenteskie acque, is inharefeit.

Balfamiferæ Arbores Americanæ ad hoo genus non pertinent; quin & ipfæ inter fe genere differre videntur: aliæ enim filiquolæ funt, aliæ potius nuciferæ. Verum quoniam omnes Ballamife-

rarum titulo superbiunt, non separandas duxi.

2. Balfamum ex Peru J.B. An Cabureiba five Balfamum Peruvianum Pifoni? Cabui Iba Marcgrav. Forte differentia sola est in loco natali.

Folio est exiguo instar Myrti, cortice cinereo, digitum crasso, tenui membrana miniati coloris exterius cooperto, fub qua flavus liquor, quo totus cortex turgere folet, latitat, qui vetus gratiorem foirat odorem quam fi recens fit, fitque confiftentia craffioris & coloris punicei: Cortex contulus & in maffam redactus suavissimos efficir globulos & alia multa. Lignum illius singularem usum præbet

Revirescente arbore circa Februarium & Martium Luna plena, ex laso cortice destillans pendulis vasculis excipitur Balsamum hoc fragrantissimum Cabureieica dictum.

Ædes non folum, fed lucos integros gratiffimo odore, Peruviano perquam fimili, inficit. Sub-

stantia est compacta & tenaci, sed calefactum sequaci & ductili.

Circa fluvium potissimum Jeneiro, & in districtibus D. Vincentii & Spiritus Sancti quam in Par-Leeni,

nambucenti crebrius reperitur.

Ad jaernos & externos affectus non inferiori gaudet qualitate quam Copaiba, calidum est & ficpriest cum, diffoliu, digerit, confortat. Aliquot illius guttulæ per os jejunis exhibitæ Althmati profunt,

intemperiem quoque ventriculi, viscerum languores inveteratos corrigit: tepidum pectori & hypochondinis illitum corum opilationes & frigidatate tollt. Irrigatione & frictione capitis & cerebri ex panno rubro corroborat cerebrum & pratervar à Spalino & Paralyfi, imo debilitatum omne nervorum genusin prilitumur iggorem relituitife fapifilme fumus experti. In nervorum puncturis acrimoniam samei, unde tot dolores & convulsiones oriri solent retundit. Caterum Lustani aquè ac Brafiliani adversus vulnera & morfus venenatorum animalium inesse illi virtutem quendam singularem testantur: ad quam Animalia instinctu solo naturali confugientia, corticemque deterentia parti lælæ præfentiffimum inveniunt remedium.

Ália est species hujus arboris, rubescentis coloris, odoréque Cedro Brasiliensi, quæ incolis Acaia catinga dicitur, non diffimilis. Hac omnia Pifo.

Kkkkkkk

Franc, Hernandez Arborem Balfami Indici, Mexicenfibus Hoiziloxitl dictam, id est, refina af-

fluentem, fic describit:

main Medica magnitudine est, folisi Amygdali, majoribus tamen, rotundioribus & magis acu-Baljamom Nova Hifpa- minatis, floribus in extremis ramorum flagellis luteis, initio loculorum oblongorum formâ, fed prominatis, perioda in extensional action and action action action action and action action action action and action ac tis cavitate semina inclusa continentur, candicantia, & in quendam pallorem inclinantia, oblonga & paulisper contorta, seminibus Mali Medicæ similia, aut verius his quæ Haytini vocant Manies, &c faccharo incrustare solent.

Inciso hujus arboris cortice stipitéve quovis anni tempore, sed præcipuè exactis jam imbribus, li-

quor ille nobilis destillat. Regionibus provenit calidis, qualis est Pannucina.

Regionious proveint cancis, quato en cannicula.
Lem representat sorten papilionaceum, cui procaldusio succedit sitiqua seu lobus.
Lem representat sorten papilionaceum, cui procaldusio succedit sitiqua seu lobus.
Lec arbor esse videntur quam describit Monardes cap. 9. sub finem, esque duplicem tribuit corticem, unum crassum Suberis modo, alterum verò tenuem; fructum Ciceris aut Pisi grano non ma-

jorem in extremâ siliqua, angustâ, digitum longâ, albâ, tenuitate regalis simplicis.

jorem in extrema iniqua, angunta inguni ronga, anos, cantucate regain impires.

Ballami duo genera funt, alerum quod ex inola arbore qu'ile cortice extilitat, tenax, albidius quod præficantius; alterum coctione, modo Indis infrattfilmo, elicitur, ex rubro ad fufcum vergens, quod prattantus; auctum coccous, notos traus instantinos, circuta, va ruoto ad nucum vergens, quod vilus. Ballarnum exPeru J. Baulinus sic deferibit, Liquor est ponderosis, melleconfistentica, lentoris refinacei: color ex rusto ad nigrum vergens: odor fragrantifimus Styracis, ad Benzoini suavitatem nonnihil accedens, se qui sua fragrantia totum adeo conclave perfundat, disque perfeveret, fapor subacris, linguam mordicans. Dentibus attritus, lentus, nec illico separabilis adharescit. Flanmam facillime concipit igni admotus, suaviterque olentem similiter fumum spargit. Aqua injectus mox fundum petit, in qua exiftens si vel statim digitis atteratur albescit; nec ideo Aqua injectus mos tursum post, in qua cantena i vei ricatin angins acteratur albeiett; nec ideo lentorem deponit, fed inflar Refinar digitis etiam magis quàm dentibus adhæret. Monardes etimque fecuti C Bauhinus altíque Botanici duplex Balfami Indici genus diftinguunt, qua forte non aliter quàm eliciendi modo different.

1. Balsamum Indicum ex arbore Punica malo majore, Xylo dicta, foliis Urtica C.B. Balsamum Peruvianum Park.

Pro hujus arboris fructu depingit Parkinfonus filiquam longam angustam, colore pullo, qui Balfamum Peruanum aut Benzoinum odore adeò referebat, ut fibi planè persuaserit ejustem arboris fructum esse.

Clusius eandem hanc Siliquam lib. 3. Exot. cap. 18. Lobi oblongi aromatici titulo describit, & in Cur. poft. ejus iconem à Joan. Pona ad se missam scribit pro effigie fructus Ballami Peruani, cujus descriptionem vide inter lobos.

2. Balsamum purius Monard. Bals. album Park: Americanum C. B. Goaconez Owiedo.

Sunt (inquit Monard.) ex arbores ex quibus hoc genus elicitur in America continente, vasta Sant (inquit Monard.) Le arouse ex quinus inc. genus enclur in America contiente, value magnitudinis & ad radicem ufque ramofæ, duplici fepræ cortice, altero craffo Suberini modo, al tero tenui interno, materiem arboris compledente. Ex eo quod inter utrumque corticem est spatio incissone Balfamum educitur, alba limpidissimaque lachiyma, suavistimi odoris, quod insignes facultates flatim prodit. Et certum eft illius guttulam potiorem effe alterius quod decoctione ex-trahitur arrova feu 25 libris, tametti miraculofos ejus viderimus effectus. Fructus hujus Pifi magnitraintui anova rea 2, mons, santean miracusoiso spis roterimus errectus. Friectus hijus Pifi magnitudine, amara, qui albă filiqua digitumi longa includitur fimplicis Regalis Hifpanici tenuitate. C. Bauhints buc refert Lobum oblongum aromat. Cluf. male noftro judicio, fi modo hijus arbor à pracedente diftinca eft, quod mihi non conffat.

Balsami Peruani fructus * Clus. J. B.

* Exot. 1.2. c. 29. fr. I.

Item

Balfami Peruani fructus metæ formå J. B. fructus minor 3. Paludani Clus. Exot. 1.2.c. 20.

Avellana Indica pro Balsami fructu missa, ejusque species alia minor J. B.

Nux five officulum Cypote similis Nuci Balfami Peruviani J.B. Cluf Exot. lib. 2. c. 18.

Horum omnium descriptiones vide inter fructus exoticos. Ex his autem alissque superiùs allatis descriptionibus constat Balsami Peruviani arborem siliquosam esse. Caterum de Balsami Peruviani viribus eadem habent Monardes & Hernandez, qua Piso &

multo adhuc plura, nam intus fumptum ad urinam educendam commendant, ad juvenilem vigorem diutius confervandum, quod exemplo confirmat Monardes, ad colorem emendandum: in pessulos efformatum ac vulvæ obditum, fecundas & fœtum mortuum trahere, & sterilitatem à frigida causa profligare affirmant, aliaque insuper juvamenta præstare, quæ apud ipsos vide.

3. Balsamum de Tolu J.B.Park. Tolutanum, foliis Ceratiæ similibus, quod candidum est J.B.

Arbores è quibus colligitur hoc Balfamum pumilis Pinis sunt similes, plurimos ramos quaquaversum spargentes, foliaque Ceratia: fimilia obtinentes, semper virentia. Inciditur tenuis & tenel-lus cortex serventissimo Sole (nam nocte ob frigiditatem nihil effluit) liquor effluens cochlearibus è cera nigra factis excipitur: colore est rubro ad aureum tendente, mediæ inter densum & liquidum consistentia glutinosus admodum & ubicunque reponatur firmiter inharens, sapore dulci & grato, nec si sumatur nauseam movente, quemadmodum reliqua Balsama, odore excellentissimo, & Limonum fragrantiam quodammodo referente.

Earundem ferè viriam est cum Balsamo Peruviano, quas prolixè describit Monardes, quem confule: eas paucis complectitur Schroderus.

Advehitur ex continentis quadam provincia inter Cartagena & Nombre de Dios urbes fita Tolu ab

Antecellere videtur facultatibus ei quod è Nova Hispania adfertur (Peruviani nomine) efficiarque pires. eft ad omnia ad quæ Balfamum Arabicum. Calf. & fice. attenuat, refolvit, vulnerarium eft, pectus expurgat, &c. Usus pracip in Asthmate & Phthisi, in ventriculi cruditate & dolore. Extensecus doloribus à caula frigida quibufcunque & inprimis capitis, Arthriticis & Nephritico: in defluxionibus ad oculos cohibendis, in paralyfi, in ventriculi imbecillitare, dolore, inflatione (inancum cum oleo Nardino) in lienis imbecillitare, in tumoribus quibufcunque ac telemarbus, in comtractura: parotides infuper feu (crophulas cœcas curat. Inprimis autem celebrace, in vulneribus confolidandis, defendendis, præfertum fi offa quoque funt confracta (quippe fragmenta expellit,) in vulneribus articulorum, fectionibus nervorum, puncturis, contufionibus, &c.

4. Copaiba Pison. & Marcgrav. Arbor Balsamifera Brasiliensis fructu monospermo. Balsamum certetum quarundam plantarum quas Copaibas vocant [Brasiliani] J.B. e Massec. An Fr. min. 3. c. 20. 1. 2. Exot. Cluf. ?

Arbor est sais procera, cui lignum rubrum, quasi minio vulgari saturatè tinctum, duritie Fagi-no aquale, exquo afferes lati sunt ad varios usus. Folia fert obrotunda, aut etiam ovalia, quamor aut quinque digitos longa, duos aut duos & semis lata ubi latissima, in pediculis digitum longis, crasaux quanque unios norga, utos aux utos ex reinis tata un satunita, in peacettis digitum tongs, crai-fis, uti funt & nervi, poffica parte maximè eminentes. Florem fert mediocerem, quinque folis obre-tundis confiantem. Frudus eff filiqua obrotunda, magnitudine unius digiti, fusca, quæ fi digito prematur facilè aperitur, continens nucleum Avellana nucis magnitudine & figurà, cutiquilà nigrà membranacea tectum, quæ ad medietatem vestitur pauca pulpa, lutea, lenta, molli, odoris initar Piforum contuforum: iple nucleus constat carne lenta, instar cornu emoliti, cedente dentibus, sa-poris haud manisetti, coloris aquei, qui comeditur. Silique mature decidum. Simue has siliques depopulari amant.

In densis nemoribus mediterraneis reperitur; in insula Maranhou valde luxuriat. Oleum seu Balsamum dat limpidiffimum, consistentia & odore olei Terebinthini destillati. Ab * Caudice incifo ° cortice ad medullam ufque Lunâ plenâ tanta quantitate destillat, ut spatio trium horarum ad duodecim libras olei effundat. Si nihil fortè profluat, statim vulnus cerâ aut argillâ obturandum eft, ne quid effluere possit, & duabus post heodomadis cum frenore moram compensasse videbis.

Non folium mirifica pollet vi mundificandi & consolidandi, & ad quavis vuinera, (inprimis ner. Viret.

vorum) prima intentione restituenda, morsúsque serpentum curandos & cicatrices tollendas, sed & internè exhibitum infignem præbet utilitatem; quippe tres vel quatuor guttulæ in ovo forbili bis vel ter manè sumptæ dysenteriam vel alios ventris sluxus sistum, fluxiones etiam muliebres & go-

Ejus falutares vires in circumcifione experiuntur Judzi, fanguinem ex crudeli illo vulnere, antea

non paucis exitiali, profluentem eo coercentes.

Plerique Americani, adnotante G. Pisone, communi nomine omnes Resinas odoratas & gummi vocant Copal; variasque illarum species peculiaribus distinguunt nominibus. Ità Brasiliani arborem hanc, refiniferarum facilè principem, Copaliba vel Copaiba nominant.

Hæ plantæ, Maffeo perhibente, cernuntur affrictu animalium attritæ, quæ a serpentibus venenatis aut à feris icta ad remedium illud natura instinctu se conferunt. Idem tradit Guil. Piso de

5. Balfamum fructu racemoso ex Hispaniola C.B. novum fructu racemoso J.B. Maripendam * de * Ind. Occid.

Ad duorum hominum proceritatem interdum affurgit, caulibus cinereis, feliii viridibus, fuperiore parte magis quam inferiore, grandibus, conta craftiore & elatiore per medium divifis, pediculis non virentible for intellectuals. Frailis eff racemolis, longus, inflar manus digitates, scanie just rati, virentible for intellectuals. Frailis eff racemolis, longus, inflar manus digitates, scanie just rati, virentes, & quandoque rubelcentes, qui matureficendo magis ac magis rubelcunt. Succum ex eo virentes, & quanooque rubeicentes, qui mattrieticatio magis ac magis rubeicum. Secondo controllari, Cymas & afparagos teneros colligunt, alir acemos addunt, & ex his fucum exprimunt, quem in aqua coquiunt ad dimidias, deinde magis ac magis ad Sapæ aut Mellis craffitudinem. Refidere finunt & ad ultim reponunt. Vulneribus & ulceribus mirifice medetur, ea extergens & fanguinem reprimens. Ex ejus fummitatibus deffillatur aqua, præftantior aqua vita, vulneribus utilifima, & morbis omnibus qui à frigore ortum habent, uti dolori ventriculi aut partis alterius, fi aliquot diebus bibatur. Foliis Æthiopes loco fistularum ad hauriendum fumum Test

Maripendam seu Balfamiferam arborem III. Franc. Hernandez sic describit, Frutex est stipites ferens viginti fere dodrantum altitudinem habentes, ramósque fuscos, ac folia riutez en inpues fecins vagunt tere consumum announcem macentes, tamonque futos, ac folia haftarum mucrombus paria crafa larique, fed fuperna pare virentiora, & foatism prupurafeenta è rubeo, & appenia pediculis in coccineum colorem inclinantibus; fruêtu racematum dependente, se odo penè uncias longo, concinnato acinis uvarum ferè fimilibus, fed tamen rarioribus, initio vientibus, deinde rubefeentibus & tandem è purpureo nigricantibus.

Superior descriptio ab hoc fonte profluxisse videtur.

Kkkkkkk 2

SECTIO

Locus.

SECTIO QUARTA.

Abores siliquosas Miscellaneas, vel anomalas, vel ob descriptiones impersectas nobis nondum fatis cognitas & perspectas, complectens.

CAP. I.

De Locusta arbore nostratibus ditta, cujus filiqua Lobus ex Wingandecaonw Clusio, ex sententià eruditi Botanici D. Leonardi Plucknet, M. D.

Ualem ferat florem hac arbor nondum discere potui, culta est in Horto instructissimo Revo-rendissimi Episcopi Londinensis D. H. Compton.

Arbor sliquosa ex Virginia lobo susco scabro C.B. item arbor sliquosa ex qua gummi Anime elicitur C.B. Setaiba Brasslienssbus Pison. & Marcgr. Arbor Brasslienssi sliquosa & gummisera, gummi Anime smili. Lobus ex Wingandecaouw J.B. The Locull Ctr.

Ligno eft duro, albo, ædificiis & machinis aptiffimo, cortice lento, punctulis ex albo flavescentibus variegato, & hinc inde clypeiformibus maculis ex albo flublavescentibus. In ramis contince folia duo vel tria sibi opposita, sigură parva, sed oblonga, viridita, ad tactum lavia, nervo secundum folia duo vel tria sibi opposita; sigură parva, sed oblonga, viridita, ad tactum lavia, nervo secundum longitudinem, se venulis transfuversi inferne conspicuis practita. Finchum fert in siliqua oblonga, sompressis, durissculis, coloris hepatici & quas siliquati. E siliqua stada promanta sibisfantia flavesi Marginissim estimatoria, sibisfantia supporti sarinacci & substituti, a superia siliquati de siliquati siliquati

dealylorum, figura orali.
Maregrav.

Where

Mare and the complete of finishing the complete of Hac arbor refinam dat odoriferam, quam Brafilienses vocant Jetica-Eica, Lusitani verò Anime,

ob fimiliandem quam habe cum Anime nova Hispania. Eo non foliam medici, fed & vulgus familiariter utuntur, przecipuè in capitis doloribus à frigore ortis. Solts autem illius fuffitus ad roborandum non folium caput, fed & reliquas corporis partes frigore affectas valet. Lavrillimi et dodrandum non folium caput, fed & reliquas corporis partes frigore affectas valet. Lavrillimi et dodrardis & frigore frigores frigore ac partibus nervosis illitum, vel emplastri forma applicatum prodesse multi mecum experti

Folia arboris contusa lumbricos enecare, si exhibeantur, constanter indigena testantur.

Interior corticis substantia rasa, & aque imposita contra ventriculi ventositates ad potiunculæ formam præparatur, alvúmque fimul movet.

Arbor hæc ípissa & speciosa in Paraybæ præsertim districtu provenit.

Gummi per meatus corticis interiors decidere certifium entre illud enim tellure effoss, sub-arboris trunco & radice occultatum extrahere solent. Quod potissimi fit sub finem æstatis, menfe Februario. Monardes ex vulnerata arbore in Nova Hilpania colligi testatur, haud aliter quam Mastiche aut Thus.

Hujus arboris lobus à Jo. Bauhino accuratifime describitur & depingitur lib. 12. p. 436. appicta etiam planta novella è semine ortà.

Arborem nostratibus the Locust Cre eandem cum hac esse mihi persuadeo: namque & figura & descriptio fructus apud J. Bauhinum Locustæ nostræ fructui conveniunt, & folia arboris te-

nellæ folis Jetaibæ apud Pisonem.

Hujus arboris lobus, sed seminibus exhaustus ad me transmissus est à perkissimo Botanico D. Doody, Pharmacopæo Londinensi, qui iconi Lobi ex Wingandecaonu Clussi ejusque descriptioni satis bene rnarmacopero Londunenni, qui icon Lobi ex Wingassécassen Chini quique exteriptioni latis bene respondebat. Folia arboris à Plione depicte respondebat. Folia arboris à Plione depicte folisi quoda formam fimilia erant, nifi quod nervus seu costa, folium per longitudinem dividens, non medium percurrebat , sed tela folii ad costam exterior multo latior erat quam interior & arcuata. Erant autem felia glabra, densa (pieme september le planetata Laurinonum consistenta), & quodammodo etiam figurà, nifi quod ob telam folii dictam in latitudinem evagantem ab uno latere magis prominerent & arcuata effent (An tamen hoc constans sit in omnibus foliis bujus arboris nesseio) tres insuper cipiter diviso lossa. Sessibilitate late estata base selesa della presenta idan. De latitudinem evagantem al latitudinem evagantem ab latitudinem evagantem ab latitudinem latitudinem evagantem ab latitudinem evagan insuper circiter digitos longa, fesquidigitum lata, erant hac folia. Addit pratereà diem D. Dudy, e ab Amico quodam qui in insula Antego aliquandiu vixit, a quo & folia accepit, edoctum, Arborem ipsam excelsam esse, caudice crasso, comá in cacumine frondosa & patula, umbram prabente spatiolam, ob quam pracipute expetitur & in longinquas regiones, ut v.g. Novam Anglam, transfertur materies, alburno sycento, sibinibente dura solida & mando lavigata accepitações de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio transfertur maerie, alburnur excepto, fibribante, dura, folida, & quando lavigata are oplira alpeetti pulchra, multi in mechanicis ultis, pracipie ad molendinorum Sacchareorum rotulas cylindrófve. Hine ettum arborem hanc cum Jrashie andem elle conjicio, fiquidem Jetabas ligium, tradente Marcgravio, valde durum eft, & adtrabes achificiorum atque axes Machinarum ultipatur.

Cortica levii alburnur Ellemant. Cortice levi, albeante. Forem o proceinaem arbors se nunquam potuisse observare. Pulpam fructus, interiorem colore sublueco este, sapore acido, indéque ad fitim extinguendam ab indigense consess. comedi. Hac descriptio, (inquit D. Doody, cui & nos affentimur,) adeò exacte convenit cum Rochefortiana Arboris Courbary dictae Histor. Antill. cap. 6. Art. 10. ut dubitare nequeam eandem arborem effe. Vide & confer. Hujufmodi

Hujulmodi lobum proincè fais describit J. B. his verbis, Insignis erat crassitudinis, sex uncias longus, tres latus [Clusianorum alter sex uncias longus erat, 2½ latus, alter quinque uncias longus, binas latus, uterque unciam craffus] exteriùs subasper, tuberculis minimis inæqualis, duriffimus, Castanei saturati coloris una in parte, opposita verò fusci nigricantisque magis ac splendentis, in extremitate una secundùm longitudinem considerata ductu suo continuo in tumorem magis ac magis as furgit; ex opposita verò lobi parte sulcus insignis ipsi impressus conspicuus apparet: in latitudine ejus lobi media parte evidenter intumescit, ad latera verò sensim detumescit, tumore solummodo in extrema longitudinis parte pediculo opporta liberalius excurrente; pediculum denique plufquam uncialem obrinet, oblique infixum, duobus internodis præditum; ad lobumtenuior eff & rotundus, uncialem oomies, oonique mixum, quoous merioous pixutumi, sa roomiteinator ett et roomitei, adepriaticulus futicique, uterius vero progrediendo versits utrumque internodium craffior & afperior evadit, donec tandem in extremitatem latam tereterinque abeat. Aperti jam lobi craffities pennæ feriptoria vulgaris craffitudienm adimpler, fublantia albiquante futicaque donata: cavitas ejus unicatificies, ett premius plufquam fufca nigricanfque, ad pediculi regionem extremum angultior fit, & in Its eit, interius piunquam nuca nigricanique, ao peaicui regionem extremum angultior fit, & in fe omni ex parte coardaur, in oppofita verò parte inali rotundaur & arcuatur: Conficiantis digiami nemitimo pulvere futico alpergie inficique: crultam habet interiorem cavitatem undique fuccingenem, qua tenuior cium fit, levi opera à reliqua craffiore fubfantia abfirahi avellique porte, cii fubef liplendens quadam fubfantia, fufecdine indem fibi conflueta oblita imbutaque.

In Cluffi lobo latebant quinque aut fex official vernis qu'am Phafeoli, unciaiis longitudinis, Avel-

lanæ magnitudine, dura, nigra, album nucleum continentia, Amygdalæ vel Avellanæ fapore, Aminganz va Aveilanz fapore.
Alium hujus generis lobum habuir Clufius feptem uncias longum, 3 ½ latum, minùs craffium fuperiore Scoloris magis fadacie, qiu plenam maturitatem nondum adeptus videbatur, ex infula Hopii fire Habelle vicina deferta & inculta delatus.

CAP. II.

Arbor siliquosa Brasiliensis Caaroba dicta. Caaroba Pisen.

Pif.

Rbor fylveltris terris potifilmum glebofis Parnambucenfis præfecturæ delectatur. Si minus
felici folo crefcat parvæ arbufculæ vix æquatur. Florem fert è cœruleo purpurafcentem, idque menfe Junio: Semen autem nigricans, quod maturefcit menfe Septembri : Frudium
que menfe Junio: Semen autem nigricans, quod maturefcit menfeque rarum, sed inutilem, Phaseolo maximo similem, qui maturus factus aperitur manét-

Ejus folia oblonga funt, lingua figura, dilutè viridia, nervo fecundum longitudinem, & coftis obli-

quis eminentibus prædita. Gustu sunt amara; siccata ac contusa fomentis ac balneis peridonea. Quæ ex illis conficiuntur Vires. Guitu iunt amara; nicata ac contuia romentis ac oaineis periodinea. Que ex illis conhiciintur remedia, etiam interne affiumpra, exficandi, mundificandi ac fanandi vi pollent: quod falicite in plurimis chronicis & articularibus morbis; imprimis autem in Lue Venerea curanda, Pilo fe expertum ait. Eadem trita, acque in emplaftrum preparata, ulceribufque applicata, mirifice profunt, morbumque radicitus sepe expugnant, prasertim fi repurgato primum corpore corum deco-funt, morbumque radicitus sepe expugnant, prasertim fi repurgato primum corpore corum deco-fum per aliquot dies bibatur, & fudores provocentur. E floribus quoque componunt conservam ad eundem ulum. Hac omnia Pifo.

CAP. III.

Planta leguminosa Æthiopica foliis Rusci Breynii.

rujus ramulum duntaxat dodrantalem vidit Breynius. Ille autem lignosus erat, triangula-Ujus ramuum uuntaxa oourantasun vant preymus ine autem ignous erat, triangularis, & fuperius in ramulos duos divifus; circa quem fine cerco ordine [parā finir frequentifilms felia, pediculis penitus carentia, dura, folida, Rufci amula, majora autem, & fi accurate aadem oblerves, in ambiru leniter ferrata, anteriùs in mucronem acutifimum & punaccurare eauem outer of mannar control parties in nucronom accurammun & pur-gentem exeuntia, in bale finuofa, & plane ficut corculum quod pingi foler formata, multis nervis, fecundum longitudinem excurrentibus, pallidi coloris, transversim venulas multas habentibus notalecundum iongrudunem excurrentibus, paliidi coloris, transversim venulas multas habenribus notata. Florum forma me latet. Fraties verò ramorum cacuminibus intidentes, filique fiint teretes, uncialis longitudinis, rigides, tumidiusculas, membranaceza, & ex purpreto spadices, que è calyculas ejussem coloris & tolbitantas, in lacinias quinque desinentibus prominent, seminibus inanes, nempe prius apertre quam à me conspecta.

CAP. IV.

Pentaphylla siliquosa Brasiliensis caudice spinoso media parte in ventrem intumescente. Saamouna

I Ique alpectu mirabilis, excelía & patula fanè est hæc arbor, iissem sylvis mediterraneis quibus Cabireiba conspicienda; quæ superiore & inferiore trunci parte ordinariæ est crassitiet, ied in medio duplo plus obesa, instar amphore adeòque tumida apparet, ut peregrinantem atonium remoretur. Ex ramis pediculi emergunt longi, Pentaphyllum quisque protrudens, ornate divisuam remoretur. Ex ramis pediculi emergunt longi, Pentaphyllum quisque protrudens, ornate divisions

Lib. XXXI.

fum & ferratum, multis obliquis venis veltitum. Siliquas fert oblongas, Pifa rubra continentes, Tous truncus substantia est intus alba, medullofa & plane suberosa, exterius cinerei coloris, validis & horridis spinis à pede ad verticem usque obsessa

Ex turgidis spinis, ralis & contuss succus elicitur eximius, cujus vel exigua quantitas inflammatis & involuntariè lachrymantibus oculis affrictus medetur, tum manifeste quoque visum acuit, & robur illi addit.

CAP. V.

1. Arbor siliquosa Brasiliensis soliis pinnatis, costà medià membranulis utrinque extantibas alata. Ingæ species, Belgis vulgo Lotus Marcgr.

* Quos ramu-los vocat nihil aliud Junt

Vires.

Marcer.

Rhor eft haud magna, ramos & ramulos oppofitos habens alternatim, & in * ramulis duo, tria aut quatuor paria foliorum acuminatorum, itidem oppofita: Caulis ad quodliber folium alatus cordis figură, ut & reliqua feeces. Florem non deferipir Auctor. Frutius ett hiqua fabacea, comprefig, flava, duos, tres vel quartor digitos longa, intus quaturor, quinque, fex, vel plura femine transversim postra continens, vestita pulpă niveă, quaf holofericeă, ad tadum frigidulculă, laporis dulcis gratifilmi, que sponte feparatur a învicem pro numero granorum feminis, & denubus separatur a seminime, quad est olivacei coloris oblongum, fiffile in duas partes secundum longitudinem. Frums maturatur Maio. dus maturatur Maio.

2. Arbor siliquosa Brassiliana, siliqua bispida ferruginea, Ceratonia facie Breyn. Inga Opea Piba Brasilianorum Marcgrav.

sreyn.

Arbor hac Sorbi facie nascieur, ramis plurimis laterorium extensis, cortice cinereo, & potisfimium circa fastigia instar Rhois subhirfuto vestitis; quibus folia alternatim adnascuntur, uni coste,
mium circa fastigia instar Rhois subhirfuto vestitis; quabus folia alternatim adnascuntur, uni coste, mum circa taniga, initar kuos iuonituto vertus: quoso jona aicenatui auiateimur, uni colta, felquipalmais fere longitudinis, craffa 8c hiritae, dena plerunque ex adverfo fita, per intervalla inherenta; fingularia verò folia ad Sorbi quodammodo accedunt à quibus potifimum diferepant, quòd harenta; fingularia verò folia ad Sorbi quodammodo accedunt à quibus potifimum diferepant, quòd harrentia; fingularia verò folia ad Sorbi quodammodo accedunt a quibus potitimimi diferepant, quòd latiora, nullo modo ferrata, Myrti Laurez effigie, fed paulo majora, ac nervo rufeCente, & venis, latiora, nullo modo ferrata, Myrti Laurez effigie, fed paulo majora, ac nervo rufeCente, & venis, blatio, pillique ferrugineis, tam in tipina fiplendidiffima, quàm in prona parte, dotate funt. Floret breviffimos pedunculos, articulis duobus interceptos habentes in ramorum extremitatibus feptem plurefrequent in ficia berei coharent, at credo, tubulofi, & albi fei lutei coloris, in modum plerarim refrequent in ficia berei coharent, attendo, tubulofi, & albi fei lutei coloris, in modum plerarim que lingarum Brafilienfibus. Hi locum fuum pofimodum fionne concedur fliquei fulb fequentibus, que lingarum Brafilienfibus. Hi locum fuum pofimodum fionne concedur fliquei fulb fequentibus, que la grafica de la consensa de la c quatuor aut quinque uncias longis, unam latis, compressis, forma Ceratonia, anterius adunco apice prominentibus, & secundum longitudinem ad utrumque latus, veluti Pisorum filiquæ, filo quodam circundaris; quod invifibile interdum ob pilos hirtos ferrugineos filiquam hanc elegantifilmam impensi ni vettientes, ut tachu & afpedu velut ex materia holofericea confecta videatur.

Caterum Inga-Opta-piiba Brafilsenfium fic breviter describit Marcgrav. Arbor est cortice cinereo, Czerum Inga-Opa-puba Branuennum ne orevier ocicinit Maregrav. Artor et cortice einereo, in multos ramos expanía. Folia fibi directé oppofita habens, duos, aut duos & femis digios longa, rufecente nervo, ac venis & pilis rufecente insurence et inferne; ramuli juniores item pilis vefitic. Post flores proveniunt silique parallelogrammi figura compresse, & in totum pilis hirsutate.

rufis, in quibus continentur femina.

3. Inga alia species Marcgr. Siliquosa Brasiliensis, Inga dicta, siliquis longissimis contortis.

Arbor est cortice fuíco, in multos ramos expanía; folia opposita, & ramos alatos habens, ejusdem pare formæ & conditionis, nec distat multum à cateris speciebus præterquam fructibus qui sfores sequentur, quinque, sex, septem, pedes longi, ex viridi subrusescentes, contorti, Sacchari penidiati sigurâ, vel consectarum radicum Pimpinellæ.

4. Arbor siliquosa Brasiliensis foliis pinnatu, costa media ad singula pinnarum paria appendicibus Aurantiarum amulis alatis. Inga Brasiliensibus Marcgrav.

Arbor est cortice suscessente ut Alnus, ligno lento. Folia habet longa, non serrata, viridia, or-Arbor on control menerous at Armay, again control. Folia appendicions alatos, que cor effigurant, den fibi invicem oppofira, & praterea ramulos inter folia appendicions alatos, que cor effigurant, & viridia funt ut folia ipfa. Ad exortum autem ramulorum in ramis majoribus terni femper juxta fe invicem provenium pediculi, fesquidigitum longi, in quorum singulis duodecim, quaturordecim aut quindecim, plures pauciorétve in uva modum enascuntur ovalia capitula, que ses aut quindecim, plures pauciorétve in uva modum enascuntur ovalia capitula, que ses aut quindecim, constantem quinque solis albis, leniter hirfuris inflara serici, figura fibrum Lilii convaldant solicit. lium pæne similes. E medio autem floris exit manipulus filamentorum albissimorum, sericeorum, longitudine duorum digitorum. Flos porro dulcis odoris ut Tiliz. Filamenta hæc in extremitate apices luteos obtinent, ac stant erecta instar plumarum, & decerpto slore marcescunt.

Hujus generis plantam Romæ aliquando vidi in horto Henrici Corvini, qui eam pro Chinæ Chinæ

Hæ Arbores Ingæ dicæ peculiarem habent foliorum structuram. Eorum enim costæ mediæ ad quas pinna conjugatim annexa funt, inter pinnarum conjugationes appendicibus feu alis utrinque aucta funt, iis fimilibus qua ad bafin foliorum Mali Aurantiz cerunutur, duz autem hijufimodi appendices fimul cordis figuram referunt. Hujufimodi plantam Romz cum effemus nobis oftendir D. Henricus Convinus in horto fuo crescentem pro China China. De Arboribus Siliquosis.

CAP. VI.

De Syringa.

1. Syringa carulea Ger. C. B. flore caruleo, sive Lilac J. B. Lilac Matthioli, sive Syringa flore caruleo Park. Blem Pipe-tree 02 Milac.

Rboris interdum magnitudinem acquirit, plerunque tamen fruticosa est, radice multum reptante & pullulante, eóque plurimum multiplicante, stolonibus robustis; cortice exteriore in cinereo virescente detracto librum oftentans viridem, sub quo lignum solidum, firmum. In extremitate ramulorum funt crassa ac turgentes gemma. Folia bina adversa, contrarioque or tu serie quadam cruciformi disposita, Asclepiadis folis quodammodo similia sed latiora, vel Apocyni rotundioris aut Populi nigræ, subrotunda, in acumen tamen definentia, mollia primum cum floret, postea duriora & firmiora, utrâque parte glabra, pediculis uncialibus aut amplioribus appensa, subamara & nonnihil acria. Flores ex privato surculo imbricato foliorum stipatu obvallato suaveolentes oriuntur, in jubz formam dispositi, numerosi, fine foliis, quorum singuli ad flores Laureolentes of thirtur; in pure formant ampones; managed, and the search amplitude in the search affore decided accedere videntur, oblongs, rubentes, and ex rubore cerulei; quinquepartin; quature apicibus crocets, altè reconditis farèti. Sublequantur veluti fluque, rubentes, comprefix, vix unguem longs, ex brevibus ped-ciuls, que matura in data partes leparantur, & pulchrè hiant; in quarum interititis secundum longitudimem porrecta latitant semiss longa, angulta, compressa, foliacea, tenuia, Clusio bina in fingulis.

De loco hujus natali nihil certi traditum invenio, nec enim cauda vulpina Turcarum Bellon. obs. esse potest, cum ea sit solio semper virenti. Cujusvis tamen cœli patiens est. Aprili mense floret. Et ob florum pulchritudinem & fuaveolentiam in hortis colitur, quamvis nullius in medicina

Syringa Africum vocabulum C. Bauhino videtur. At Clusio placet hanc arborem Syringam à virgarum rectarum longitudine & fungosa interioris medulla copia dici, qua exempta ramuli fistulosi fiunt. Floris colore interdum variat. Habetur enim flore purpureo, & lacteo seu argenteo.

Springa Persica sive Lilac Persicum incisis foliis, Jasminum Persicum distum Park. Agem Lilag Persirum, sive Lilac inciso folio Cornux. Springa carulac Ger. J. B. Ligustrum foliis la-cimatis C. B. Springa Persica-purpura sol. Iaciniasis, & fol. integrii.

Frutex est nunc trium, nunc quatuor cubitorum longitudine, ligno molli, subalbo, multaque intus medulla alba regleto, corrice pullo aur fufe rubente, mallèque punctulis fubbuteis maculato.
Radis: fubelt lignofa & fibrofa, ur Punica: Varietas eft peculiaris in filo, quod in humiliori ramulo Gelfennin divifurà laciniatur; in editori autem fine laciniis foft, refereque guodammodo Ligustri vulgaris folium: cui magnitudine & figura est aquale. Biferum est: primus slos ante Solftitium racematim coherens diluté purpurascit, efflátque odorem vulgari nostro longé suaviorem. Alternation floris tempts, eft ferus Autumnus (quanquam apad nos id accidat ron, & fi quan-do continuity in the tempts in the tempts of tempts of the qua parte per maturitatem media diffinditur: apparétque semen subnigrum, vulgari simile, sed

Foliis Jasminum Catalonicum proxime amulatur, unde à nonnullis Jasmini nomen ei inditum. Verum nulla alia in re cum Jasminis convenit, sed in omnibus cum Syringa; floribus in spicas digeftis, Syringæ cœruleæ adeò fimilibus, ut vel obiter intuenti Syringam esse se prodat, quin & slorendi tempore, & fructûs figura, (qui huic filiqua dura est & mucronata, Jasmino bacca) à Jasmino differt, & ligni natura, (quod huic album medullosum, cortice lævi) & denique seminis totiúsque fruticis sapore, (qui Lilac initio subasper, tandem sub finem leviter aftringens, Gelsemino amarus, acer & mordicans, ac fummopere adstringens.)

Jasminum coeruleum Serapionis esse videtur. Agem Lilag florem Persicum significat : Agem enim Perfidem fignificat, Lilag florem.

Variat foliis integris, undè Agem Lilag Perlarum folio integro Cornut. Jalminum Perlicum fol. non laciniatis Sutherland.

CAP. VII.

Syringa alba Ger. alba, sive Philadelphus Athenæi C. B. store albo J. B. store albo simplici Park.

Aldè elegans est hic frutex, multis ab radice longis virgis praditus, rectis, cinereo cortice tectis, digitalis aut majoris craffitudinis (qua tandem brachialis interdum evadic) nodofis & quodammodo geniculatis, multam medullam in se continentibus: ha demum in multos tenellos virides ramos sparguntur, quos ex intervallis bina semper folia, contrario pediculorum extenellos virides ramos (parginnur, quos ex intervaius oma temper paia, contrano pendiciorum ex-ortu nafcentia exornant, Laurinis majora, oblonga, per extremum mucronata, rugola, viridia, in ambitu crenata, amariificuli primum degultantibus laporis, deinde acris. Flores extremis ramulis infident, terni, quini, fepteni, nonnunquam plures, bini femper inter feoppoliti, extremo impare: constant ii quatuor foliis acuminatis, albis numerosis fibris pallidis mediam sforis cavitatem & umbiliTombus Ed

Ulu.

cum occupantibus: odor jucunde gravis, qualis in aureorum malorum & citriorum floribus. His fuccedunt eapitula è multis quafi valvulis compacta fuperne obtufa, primum viridia, deinde per maturitatem nigricantia, quibus dehifeentibus oblongificultum & tenue femen excidit, quod plerunque novellam plantam procreat: nalcitur etiam avullione, & ftolonibus radices spargentibus mire se

Floret Junio, semen Augusto maturum est. Locus natalis non traditur: in regionibus tam frigidis quam calidis fatis late viget, utriufque (ut videtur) extremi patiens, & culturam libenter admit-tens. In Sabauda propè montem Salevæ eam obsevavi, procul à domo quacunque, non tamen aufim dicere ibi sponte ortam.

Uruntur floribus recentibus sarpius mutatis ad suavem odorem chirothecis communicandum. Ad hunc locum non pertinet, verum ob communionem nominis à Syringa cœrulea non separandam duxi.

CAP. VIII.

Brasiliensis siliquosa siliquis variè intortis. Avaramo-temò Pison.

"Re arbot mediocris eft altitudinis, montofis locis crefcens, felia trifte viridibus, exiguis, buccani fimilibus, Siliquis eft inutilibus, ex minio nigrefcentibus, miris variifq, modis incurvatis, que eftivis mentibus conspiciuntur, & acinis rubris exiguis replete sunt. Carriers, que zauvos meamous companionas, o cana tuens cargos in Medicinas ufum corrieres exercitas & cinericos, interius faturé rubente, quem folum expertores in Medicinas ufum receperunt, licat folis eadem qualitates adfiringentes à nonnullis attribuantur. Cortex enim (qui receperunt, licat folis eadem qualitates adfiringentes à nonnullis attribuantur. Cortex enim (qui regultu amarus eft) five in pulverem redactus, five excoctus & fomenti loco adhibitus, ulcierius in contraction de la contra vereratis & male moratis feliciter medettu, ipfumque Cancrum fubinde infigni mundificandi & ficcandi qualitate curaffe fuit compertum.

Præter hæc, quia efficaciffimè aditringit, balnea ad firmandas effœminatas carnes ex illis conficiuntur. Potiffimum verò meretrices ils utuntur, ut laxis pudendi partibus tonum restituant; imò quà possibile virginitatem hoc dolo prætendant.

CAP. IX.

'Arbor filiquofa Indica filiquis longis contortis, in quatuor cellulas per longum divifit. Nin-Pongelion H. M. P.6. T.29. p. 53.

Yro haud ablimilis eft, caudice decemplus minus pedes alto, hominis unius complexum craffo, Pyro haud abímilis eft, caudice decem plus minus pedes alto, hominis unius complexum craffo, cortice è viridi cinericeo obducto: Ramso habet panulos, qui tenericores spadicis internigranto tes sinti, vetuthiores cinerie. Radicis villostifima tam lignum, quam gravolens acidisque cortex abicant. Folia mollia, dentia, glabra, nitentia, fubtus diatora, oblonga, propè pedunculum rotundiora, antentis acuminata, bina opposita, curtis rifussique pedientis, communibus inniuntur furculis, viridibus, alternatum prodeunabus, sulco striatis. Purpurei coloris eminente colta oblique percurit folia, que adoris faporisque valde sint acris atque infetti, sult tenuiora è figaliceo rubentia. Flores in ramorum summitatibus provenire foliti, suplaminum propris petiolis craffis parumper prependentibus infiltunt, terni, tube formam referentes; quippe è calpyce longo angutôque collo propendentes latum in orificium tetraphyllon definunt; folia craffola carmola circum oras crispantur, bacce intre summa candidiffuma. Gisla acuminata elevitérone infleta eminent. Ex sinfo autem propendentes latum in orificium tetraphyllon definunt; folia craffola carnola circum oras crifiantur: hecce inter famma candidifma, fpiffa, acuminata leviterque inflexa eminent. Ex pipo autem imbilioc candicante erigit fe elongus candens fylus, cupis caput explanatum eft. Infequentes floribus fructus inflar Caffix nigra contorta, nuscronata, unum duofive cubitos longa; filiquae funt, cortice ab uno latere è rubro ingricante, ab aktero è viridi fufco, lignolis intus illaments pertexto, doore graveolenti; he carnolo deafoa, juxta longitudinem interfepimento, in quatuor, mox transverfim in plutes divifa cellulas, femise includint, è longo angulfa, liperficie qua fibi mututò incumbunt valde plana, materie durora, lignola, primitim albidula, ubi fiocefcunt rubentia.

Humido limológue gaudens folo Ordampre allique locis in fruticets invenitur. Flores menfe Artil Generali fononnumoum bis in anno prodeunt: Fructus Septembri Martilove menfibus.

Aprili fequentibusque, nonnunquam bis in anno prodeunt; Fructus Septembri Martióve mensibus. Semper virens, 30 complet annos.

Fructibus delectantur Pfittaci. E ramis radicéque confecta retia corticis decocto fubrubro ea confervare affinerere pifcatores. Fractis verò nucleus cum exficato Zinzibere, radice frudtive Pavetra: contritus, mediante Oryzz lottura, spalmodicis affectibus Malabarzi Padda-ventra vocant, laboranti parti applicandum egregium linimentum suppeditat.

CAP.

Vires &

Isora-Murre H.M. P. 6. T. 20. p. 55. Frutex Indicus, fructu è styls apice egresso, sextuplici sunicus lo, in spiram convoluto constante.

CAP. X.

Panini altitudinem aquat frutex iste. Ramis est cortice crasso, duro, colore cinereo, intus virenti, sapore subamaro, obductis; ligno duro candidóque Radis: sava, gustu amara, olfactu haud ingrata. Folia crassiona, rigida, supina parte hirsuta, aspera, Mori amula, lata, per ambitum crenata, vel plura, vel solitaria, brevibus capillatisque pedicusie vindi fusicis, justis ramis amostum creatas, yet plura, yet journary, previous capitalityte peutonise ymai inicis, ipis rainis infiftunt; coffa utrinq, eminentes tres quatulorve è petiolo prodeuntes in minores fe diffundunt, gua-ftu amaricante: Flora hinc inde ramorum è nodulis vel finguli, yel bini, vel terni pluréfve fimul brevioribus, rigidis, feabris luteis petiolis erumpunt, inodori, tenuibus & translucidis colore aureis conflantes folis: horum unum, flylo accumbens erigitur petalum, quatuor verò lateralium instita alarum expansorum duo minora angustiorave oblique attolluntur; duo inferiora latiora & ampliora subtus atris aspersa maculis, deorsum incurvantur. Hzc inter aureolum, ast inflexum, virescens procesior fylor extollit caput. Fructus autem styli capitulo transversi velut pedunculo inhærent digitales, è sex velut funiculis, in quos præ ficcitate postea se resolvant spirali modo in coni formam contorti. Se-mina plura è viridi susca funiculis singulis inclusa continentur.

Arenofis proveniens locis fingulare non postulat solum: conspicitur inter Cranganor & Mangatti, Locus & ut & in alis regionibus, sed rarior. Februario Sextilique mentibus flores, continuo fere maturum exTempuri, hibet semen. Frondes ei nunquam decidunt.

Vires egregias in empyemate stomachique affectibus przitant radicis succus, vel ipsa forinsecus Vires. adhibita. In exanthemate quoque & Paneritio similibusque vittis summopere convenire fertur.

CAP. XI.

Ratou Pulcolli H.M. P.6. T. 22. p. 41. Frutex Indicus flore dipetalo capsula oblonga, binis cellulis bina semina continente. Н. М.

Rutex est hominem longus, cujus inodora è radice, fibrola, russa geniculatus carinatúsque ex-surgit stipes duntaxat unus, fractu perfacilis, ramulos è geniculis protuberantes habens gemellos oppointos. Rami ut & furculi pertenues ei funt, colore fuici, teneri, pilis rugoli. Folia hic illic furculis infident rara, è longo angulta, longitudinis pollicaris, è viridi fuica, infernè dilutiora, que lapsis floribus ramis decidunt. Flores purpurei è foliaceorum surculorum erumpentes extremita-tibus, folia habent è longo angustissima, erecta, extrorsum crispata, quorum unum angustius, infernous, pais factor to long a rightman accuration and a statement and a candidate venis friatum, alterum latius eft. Stamias bina exalibida, purpureis oblongis apiciabus, duabus quoque gennmuis exornata, albens fibi è calyce virid exorum adjunctum habet filamentum. Decidentubus floribus è calyce acquidate enactorur feminales, ubi calyce excipiunture è longo angustiores, capitulo compresso oblongoque sunt, virides hirsure, sicce lignose, cortice albulo. Ipía verò semina complanata, èruffo fusca, duabus in cellulis intersepimento quodam diftinchis, prope capitulum bina utplurimum reperiuntur, faba figuram amulantia, odore saporéque

Arenosis ipsis frutex apricisque gaudens campis circa Cochin & Warapoli multus est. Flores Janu-Locus & ario, semen maturum Martio Aprilíque dat mensibus. Medicus internus usus in stomachi doloribus Tempus, atque interaneorum inflammationibus est: externus in scabie herpetiq.

CAP. XII.

Alpam H.M. P. 6. T. 28. p. 51. Siliquosa Indica flore tripetalo siliquis teretibus pulpa absque se-

Н.М. Ujus fruticis caudex bis térve divífus cortice veftitur è cinereo viridi, inodoro, acido adfringentique. Rami ligno ablicance, medulla vivida perfolio, nodis interflinch finnt. Radis rubra in capillaceas deducta fibras undiqué fe diffundut. Folia es oblongo angulta, Air rubra in capillaceas deducta fibras undique le diffundit. Folia ex oblongo angulta, in culpidem exenunia, fupere la suro virore nitentia, inferne fundiora, cofta amoir ramulofa, venis nervifque intertexta, craffis, curtis, interius planis, fingula duntaxat adharent petiolis. Odore furt hand ingrato, fapore fibraci. E purpure on nigelli, incolori, rotundis ac tenulfimis è petiolis pro-rump punt fores bini ternive lape conjuncti, tribus latioribus cufidatis conflantes foliolis, externe mies obductis piles, quorum in medio conficiout rifiariam oblongis, transfersis, nubris faminibus divisios files. Elembus cufpidata teretéfque pulpam carnofam abfque feminibus, faltem conficius;

Locis delectatur arenosis & apricis, in Aregatis & Mondabelle alsisque locis copiosus est. Flores Locus; & fructus in anni tam exodio quam exordio, frondes semper apparent.

Quodeunque hujus fruticis cum oleo in unquentum redegeris ad pforam vetuftiffimáque valet ul-Vires:

Foliorum

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquosis.

Foliorum fuccus cum Calamo aromatico contra ferpentium exhibetur venenum; fpeciatim verò Reguli ferpentsi (Cohra Capella) veneno refiftit radix ex Limonis contrira fucco, in nodulum ligata, naribifique por orribno immifia. Ejuldem junioris colubri infringitur virus cadem radice cum vaccino lacte propunata; quem in finem etiam cataplalmata è Calamo aromatico atque hac radice confecta adibbentur.

CAP. XIII.

Waga H.M. Arbor Indica siliquosa store tetrapetalo stellato, siliquis bipalmaribus planis.

Provenit quocunque è solo densis sylvis in Warapouli, alissque Malabarici Regni locis, semper vi-

Hojus arboris fucus una cum Limonis & virente Curcuma in Nucis Indice oleo diutiùs coetus illinendo prodest lepra; multi insuper usus est in ulceribus inveteratis.

CAP. XIV.

Arbor Malabarica flore vario, siliqua nuciformi. Karin Nioti H.M. P. 6. T. 18. p. 31. H.M.

Rbor est tantæ proceritatis ur sex hominum superet altitudinem. Caudæs ei hominis crasseder tudinis; rami cortice nigro, ligno albo, sed amaro; teneriores viridi sunt. Radix tum odore, tum sapore gravis atque amara. Folia peramara, crassa, solida, glabra, verustirora facile
fragilia, oblonga, obtusa, recka in parte e viridi susca, inferne diluttora; è crassis, fortundis, serè politicaribus proveniunt petoits, costà multas albiduals sindente venulas, divida. Forte circa tamorum summitates in surculo perlongo, rotundis, parvulis, purpureis petoits plures conjuncim inharent, ribus, & quaturo; & quinque interdum, ad invicem inflexis comstantes folis; ex angusto lais & obtuss, lenibus, colore ab uno latere substavo in album vergente, ab altero propemodum sanguineo, utrinque intendibus, è calyce in quaturo lacinias disedeo prorumpunt. Syssiamediastinus brevis crassus que donantur ruffis, comitatur: odoris plane expertes. Successi floribus s'univa ped
unculis curtis, tomentos facician elongo cauli seu petiolo appendent nucusorums, quamvis alquo
modo planiores, corrice crasso, lignolo, tungoso ac levi, qui includit unum nucleum doos in lobos
cute è flavo rubente dividin, gulta marnissimum.

Arenarum amans prope littora invenitur in infula Bayim, pone Paloeni, Arregani, aliifa, locis, ut & in infula Zeylonensi. Flores ejus Januario, fructus Martio Aprilique mensibus, frondes semper wishner.

Folia balneum præftant febres fugans algidas, contrita verò Eryfipelati occurrunt; temporibus adfrida colubri cujufcunque adverfantur veneno. Eorum oleo incodus fuccus linimento Pfydraciæ eft. E frudibus autem primò conficitur oleum articulari, dein potio choleræmedens morbo. Radici Boream versus excrefcenti magicas Malabarai attribuunt vires.

CAP. XV.

Paina-Schulli H.M. P. 2. F. 48. p. 93. Frutex Indicus spinosus folius Agrifolii siliqua geminata brevi.

Ruex eft fpinolus, nafcens in arenofis, radice fibrofà & capillata, albicante; cortice craffollo, albicante, moli tecèta. Caulet retrees sint, virides, nodulari, fipins quatuor, transversis, duris, aculeatis, ac fibi invicem fermè oppositis in nodulis circundati. Folia ex spinarum origine bina fimul exeunt, petiolis brevibus & craffis, denfa, rigida & ritentia, oblicure viridia, feu flavoviridia, turinque in oristribus cussipidibus aculeaus eminentibus, qui alternatim versis pronam & suprime transporte contracti funt, cum uno in vertice, munita. E costa media nervi in culpides exeunt. Florer in limmitate caulium bini una provenium, uno constant petalo grandiufento, latiori & oblongo, quod versis exteriora cum fineriori parte fusique oris nonnibil reflexum est, ar rigidum & crafitude-lum, pilis interitis albicantibus obductum, unque rotundo calyci infidens, co-

lore cœruleo subpurpureo: in medio longitudinis, ubi extuberant ac crassiores siunt & glabri sine spinis, colore cerculeo-purpureo magis saturo, subtus dilutore & abicantes ac nitentes, odore nullo. Stamma intus quaturo, longussula, casta & abicantas, superne barbata densis, abicantibus seu etiam slavitucius spinis, ac bina & bina in se invicem decumbentia: inter quae emicat filamentum renue, albicans, in simmitate biurcatum, exortum è globulo seu capitulo oblongo in calyce stro, quod rudimentum fructús est. Calya foliis rotundis & sibi mutuo circumvolutis constat. Caplula seminales grandes sunt, oblongo-rotunda, inferiore parte paulo crassiores, & nonninhi plana; in duabus oppositis partibus, bis rotundiori superiore sinte, in longum una si tria notare, aque en vertice uno spiculo nigricante eminentes, cortice per maturitatem nigricante, in profundiolo, viridiciliuto calyce conssis, forme externa & magnitudine strustus Arequa referentes. Semina in duobus localaments in quae structus per intersepimentum dividitur, contistentur; in singulas bian, oblongo-rotunda, parte qua ad corticem fructús adjacent convexa, cum immatura sunt candida ac nivea, & cortice crassiolo, candido & velus fungolo, intus nucleo adiscante súbvidis, faporis súbamanti.

CAP. XVI.

Nir-Schulli H. M. P.2. F.46. p. 89. Fratex Indicus fore dipetalo labiato, filiquê geminatê aculeata. H. M.

Ruere est spinosus, in udis nascens: radice fibrosa, capillamentis densis vestita, cortice albicante, intus lignosa. Cautes vindes, genicucilat, & ad articulos extuberantes lignosi, corculo aqueo au viridi sen albicante, ramulos é singulis seniculis binos emittentes, alerno ordine, superire duadratos, & in lateribus fulco stratos. Folia pariter ad geniculos singulos bina, petiolis langudis inniva, oblongo-rotunda, anterius rotundis oris in culpidem contracta, ad petiolum stricta, tactu mollia, plana, glabra, superne obscurius viridia, subsus clariora, in margine limbulo rubro acuto circundata. E foliorum sinubus some plures, ut quaturo vel quinque simul prodeunt, dipetali inodori, Babel-Schuli storibus simules sed minores, collo angustiore, colore purpare cerculos valdediluto, & maxima parte ablicante & nitente, petalis minis profunde in oris seu labris incisis, quod latius est, interiori parte punchis rubicundis seu nigricantibus, quæ pilos emittum, notatum, nulli-datis glabris constat. Silique surecta, giune in Babel-Schuli longiore, certes, lignosie, dure, superne à cauleate ac pungenes instra sipinarum, in longum sex series siliques, calves foliis rigidis maximam partem arché: concenta, per maturitatem ruste, mina cellulas seu loculamenta inerefictio signo foi in longum divice, in quoro ma minatem marche, man ser mas concentante per maturitatem ruste, mun ser ma series de la columenta inerefictio signo-simina pierunque sex rotunda, plana, ex rubro suscentantentur. Nar-Schuli clorum simgulis semina plerunque sex rotunda, plana, ex rubro suscentantentur.

Folia in pulveremerita, & cum oleo Ficis infernalis mixta, tumores corporis & pudendorum vi. Virei. rilium diffipant; ut de foliis Babel-Schulli dictum est.

C A P. XVII.

De Ner: hve Rhododendro.

Rutex hic ad Apocyni genus pertinet quocum partibus pracipus filiquis & feminibus convenit. Verum quia locis nonnullis fruticis modum excedit & in arboream magnitudinem excrelcit, nec succo lacteo turgeat, Apocyni in modum ab herbis separandum & cum arboribus conjungendum duximus.

Nerium sive Oleander Get. Nerium sive Rhododendron store rubro & albo J. B. Nerium storibus rubes centibus. & Nerium storibus albis C. B. Oleander sive Laurus Rosea Park. Oleander, vo Anternova Anternova

Arborea est planta, cuudite recto, rectisque ac firmis ramis brachiata, croccis seu ex viridi palloferibus; in quibus solte multa acuta, longa, unicam circiter lata, utplurimum terna simul orientia, interdum bina, ubi rami dividuntur, transversum serè digitum invicem distita, rigida, dura, crassa,
superiore parte atro-virientia, ut Lauri folia, inserie magis proper aspersas hino inde maculas, albida, exsucca. Supremi rami in surculos aliquot divaricantur; quibus inserie multi simul juncti,
odori, pulcherime rubentes, quali sere colore Rose incarnatæ conspicuentur, aut albi, divisura quinquepartita Clematidis Daphnoidis: fingulssque divisionis partibus interne adnata quadam trissica appendix: in medio apiece quinque simul juncti, albi, pulosi. Floris verò longi velut calycis imum extrinsfectis obvallant foliola intense rubentia. Silayate marcidis sioribus succedunt quales Apocyni
vel Asclepiadis sursum spectantes, pappolo semine plena.

Naío in maritimis & juxta filmina autor eft Diofoorides, & experientia confirmat. Paffim ad Low, aquarum fluenta in Creta reperitur: Autores Anguillara & Camerarius: quin & in Sicilià ad rivos è monte Etna delabentes: Ad Benaci ripas, & in Argentario promontorio in maritimis Senenfibus. Marth. In tractu Alpino & montuofo Ligurie inter Nicaam & Genuami cum filiquis copiofifimè Ludg. In montis Baldi pava infulla Monachorum minorum Franciscanorum ex faxis nudis prope aquam pullulans abundanter provenit floribus rubris & albis. Pona.

In nonnullis Creta infulis ad adicularum trabes conficiendas aptum eft, cum alibi parvum fit. Vi-v/ui, de Lib. 1. cap. 27. p. 51.

Diofeorides

Locus & Tempus. Vires.

F cette.

Lib. XXXI. De Arboribus Siliquosis.

1769

Dioscorides & Plinius Nerii thores & folia mulis, afinis, cambus, ovibus & Quadrupedum plurimis venenum effe tradunt; hominibus verò contra ferpentium morfus conferre è vino pota, & magis Rutà addirà: imbecilles etiam animantes, ut pecus & capras, fi aquam bibant in qua folia ca maduerint mori. Aff Galenus, cui magis credimus, Nerion forts quidem illitum digerendi vim obzinere, intro verò in corpus affumptum perniciolum ac venenofum non folùm hominibus, fed plenere, intro verò in corpus affumptum perniciolum ac venenofum non folùm hominibus, fed plenere.

rifque etiam pecudibus ette.

Carerium Nerion Jo. Bodazo à Stapel dicitur hic frutex à m particula privativa & Vesuas amo
Quali inamablis herba: Alii à nymphis Nereidibus nomen impositum scribunt. Alii à mò sè nò jeine
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias: intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias: intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias: intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias: intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias intumeleite
quol corpus minime fluidum reddat, sed potum repente intolerabiles excitet angustias angu

in magnitudinem arboream excrelcat, & Roleo flore fit.

Ob florum elegantiam & perpetuæ frondis honorem in hortis nostris studiosè colitur.

2. Nerio similis arbor C. B. Nerii facie arbor J. B. Nerii facie arbor Indica Park.

Huic arbori propendent filiquæ de ramis & fureulis, Sambuci paluftris, medullofis, pallidis pullis, nodofis, fefquipalmum & pedem longis vaginis, cutaceis, uno cohæfu feptenis aut novenis, fingulis gracilem Lamperram effigiantibus: intus farciuntur pelliculis cepaceis & tomentofis, adeò exuvium ferpenis ementientibus, & quiddam cadaveruli anguni fimile involventibus, ut pueris horrori fit & illudat. Confimili florum exortu exeunt calyculi herbæ fancæ aut Stramonii.

3. Nerion Indicum angustifolium storibus odoratis simplicibus Herman. Hort. Lugd. Bat.

Huic funt folia angusta, flores incarnati, nonnunquam rubentes, odoris grati, cætera vulgaris Nerii omnino paria. In Belgiam advexit D. de Reede.

4. Nerium Indicum latifolium floribus odoratis plenis. Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Vulgare Nerium per omnia æmulatur, nifi quòd flores multiplici petalorum ferie fint conftructi, ad amplitudinem Rofa mofchatæ, coloris incarnati, propitiore cœlo dilutè rubelli, odoris (uaviffimi, ob quem de collo geftantur ab Indis. Colitur in hortis Zeylonenfium aliorúmque Orientalium.

5. Nerii sliqua esse Eska J. B. Frustus Nerii sliiqua figură C. B. Clus exot. l. 3.

Cluf.

Cl

CAP. XVIII.

De Gelseminis spuriis siliquosis.

 Gelfeminum Hederaeeum Indicum Cornuti. Gelfem Indicum maximum flore pheniceo Fetrar. Pfeudo-apocpum Virginianum, aliu Gelfeminum maximum Arrericanum flore pheniceo Park. Tecomaxochitl Mexicanis.

Corrus.

Vaca: & lignofo est fipite, ligno raro, farmentofo, medullofo, colore pallido, cortice aspero, fubnigro, multiplici, ut qui extimà parte rimis hiuleus in plures fibras radicis speciem grentes findiur. Vitis in modum. Rami undiquaque lusuriant, Sambuci more, medullà pleni, tenues, geniculati, herbacei (caulem plantæ tenuem, geniculatum, lentum atque erraticum tribuit Ferrarus) Feliæ utring, adversa ad genicula orinntur, Sorbi instar aut Mollis Claffi more divisi, militérque serrarta, gustu initio fiungorum, tandem sine morsu leviter ficcante. Septembri menso in apicibus ramorum corymbus densiro aparec, puniceis quibusdam velut racemis in orbem circi na apicibus ramorum corymbus densiro aparec, puniceis quibusdam velut racemis in orbem circumactis: globul illi firmm gemmas sunt, qui sensim in calathos oblongos coloris punicei distutioris extenduntur, formánque capiant quam Digitalis Recentrorum [hulco officulo in quinque labella resultanto, imo ventre fubstricto, medio turgidulo, cervice angustiore: quibus destuxis, ex arido calve glisque porrigitur; in vindi subrubens, sigitum longa, ima parte summaque tenuis, ex arido calve glisque porrigitur; in vindi subrubens, sigitum olorga, ima parte summaque tenuis, ex arido calve glisque intercurente prominulo toro bipartuta, seminitus gravis, ur in luteo Leucoio, minutis, ruits, membrana retunis involutero circumsepat, acra nigrum est molle diflepimentum, lingula imagne interjectum, conferrum confertéque conflipantur. Ferrar. Ederaceum appellamus quod ad singula internocia na lactaur algerizas quadam, intumentis villis composita, qua proximo pariei aut adminimento dila adminimento dila adminimento dila adminimento dila adminimento dila adminimente dila capita dila contra dila co

culo, aut propè confitis arboribus adnechtur & tenacisssime adhæret, Hederæ instar, adeóque quanvis suapte naturá caducum ad excelsa sastiga evadit. Cirri autem hi quibus adminicula apprehendit, non è toto corpore ut in Edera, side «x unis geniculis oriuntur. Radix per humum summant
repit; nec semine tantum sericur, sed & avulss ramulis. Namque tot initia radicum habete videtur quot nodos in quibus asperitates sibrosa quas diximus si humo mandentur radicem aliquando esformant.

2. Gelseminum sive Jasminum luteum odoratum. Virginianum scandens & semper virens Park.

E flipice propè terram mediocricer craffo, lignoso virge aliquot (Caules vocat autor noster) exoriuntur, in plures ramos se dividentes, sinpérque arbores proximas aut aliud quidvis obvium late expandentes: quibus ad intervalla brevia bina adnectuntur fosse Myringa intorum æmula, majuscu-la, glabra, inter se contraria, alia supra alia, quemadmodum in Syringa natorice de uplici, different res quaunorve simul in extremis ramulis, Gellemineorum nonnihil similes, è longo tubo in quatuor angulos exeuntes, non tamen in folia seu perala expansi illorum inflar, slavi, odorati: quibus succedunt sissapare parvæ stavescentes, glabræ, paululum compresse & oblonga, per longitudiame in medio divis se subi sives; seminibus parvis, compressis, simbissics, altero extremo membranulis velut alatis, & in utroque siliquæ latere aliis supra alia archè relut aggettis sen

E Virginia, ubi sponte oritur, in Angliam intulit Joannes Tradescantius senior.

CAP. XIX.

Arbor siliquosa Brasiliensis store campanulato. Quera-iba Brasiliensibus Marcgrav. & Pis.

Marger.

Abor cortice rugolo & gryfeo, in ramis oppolitos habens ramulos, & in his tria, quatuor aut quinque folia, in frondem congelta, pediculis suis tres circiter digitos longis innitentia, pallide viridia, figură sălvias, femi aut digitum longa, solida, & ad tacum dura. Flores fert flavos, duos digitos longos, figură Campanae, fluperius in quinque partes secto, totidem intus staminulis brevibus, stavis, apices palidos gestantibus; ità ut arbor slorens tota stava appareat, inflar arboris quam Lustani vocant Pao d'arce: nam racematim congesti suns stores, & arbores hæpauca habent solia.

Flores fequitur fliqua longa & compressa, nullius usûs.

Nascitur locis graminosis tam humidis, quam siccis, & storet mense Decembri.

Correx contulus & coctus oleum suppedirat ad vulnera sananda, itémque ad ulcera in tibiis aut Usu.

aliis partibus efficacissimum.

CAP. XX.

De Arboribus nonnullis Kandel Indis dictis.

A Rhores hæ an Siliquofis, an Cucurbitiferis fructu corticolo annumerandæ fint ambigimus.

 Candel H. M. P. 6. T. 31. p. 57. Fruiew Indicus ramis demiffis radices agentibus fe multiplicans, fruitu oblemgo, terete, corticofo.
 H. M.

Frutex est hominis complexum implens, tantóque numero novos è flagellis prono pondere deflicit, terraque superficiei duntaxa leviter inferires velus stolones erumpentes, emittis stipites, ut ipfam marrem dissiculime quess invenire. Remesus geniculatorum lignum inus duritis frume, cortex cinericeus, inties rubens, exteritis sucus est. Ipsi autem rami, ut & furculi in conum fastigiat, folioso involucro tenerum germen involvente in superiori parte folia shundant, inferiori destituantur. Folia gemella ordine decussato, petiolis longus dustines in entre a parte pene fusco intenti, in aversa dilutiore, è geniculis prodeunt, costa media casta, in prona folummodo eminens, mulas sibicitis venulas intus siptum folium sibeuntes, externè haud conspicuas, relica da margienem limbulo, parallelo ductu ast obliquo, anteriora versus decurrentes, producit. Sapor sylvestris de addringens. Flores trois proximi, è stavo robicundi, duodoctim petalis rigidioribus, oblongs; erectis, introsfum quodammodo contractis, ac duabus cuspidibus anternis eminencibus, tut & stilamentis e crocco in stucum vergentabus constantes in foliorum extru prorumpant. Plarina verò in medio si minis longis elatis, spicibus è ruso abbicancibus capitata conspiciantur. Instiper langus del abens spilos solitos, extra cura cura constituita del constituito di surgeres. Eorum endro oblongus in duodena angustitora, acuminata, crassa, ria, igida divisti solitos capitata, duo stamina inter foliorum unguiculos recondita si divissi excitiente. Decidus solitos successiones del surgeres cortus estar estar establente. Decidus solitos sucures, prope calicem crassis quarte su protes del substito, sucure su sucurente su protes cara considerativa del si sudo das solitos, germen velus furculum foliaceum viridem continentes. Hi si in terram arenosam decidari.

femper: quinquagenaria moritur. niper: quinquagenana montes. Radices lineorum inferviunt tincturis, ut folia agrorum flercorationi. Cortex quo utuntur co-Radico infection infections diseases a consequence and reconstruction of the consequence at the consequence at the consequence and the consequence at the consequence Vires & Ulus.

> 2. Karil-Kandel seu Kanil Kandel. Candela arbor floribus in eodem pediculo ternis, frueliù angufiore. H. M.

Abufcula est cum præcedente planè conveniens, nisi quòd altitudine ternos superet homines, neque in tot dividatur tripites. Fois figura profus eadem ast longe minora, adeò ut quaturo aut neque in tot dividatur tripites. Fois figura profus eadem ast longe minora, adeò ut quaturo aut quinque demum pollicum fint, petiolis minoribus imponuntur. Flores è calyce octo laciniis, qua quanque comuni pomo mano produce, candidi, jupra foliorum exortus terni, rarius bini pediculo in-rumanentes fe retto flectum practito, candidi, jupra foliorum exortus terni, rarius bini pediculo in-nixi prodeunt, octo etiam habentes acuminata petala, ftamina exalbida, rubris exornata apicibus. Frudin procesum, occo cuam natorno acuminata pocata, mainria exanona, monte exonata aprobis.
Frudin procedenti per omnia ildem, excepto quod digiti minoris latitudine crafficique fint, teneriores cortice viridi, ventifiores è rubro cocrulei. Loca uliginofa valdè defiderat, frequens ideòque in Portes alifique locis.

Annotina fruchièra fettur, ut & 50 implere annos. Decidui fructus ut in Kandel eodem modo se irradicant.

Teneriores in eduliis funt; Caril in sole exficcati etiam cum nucis nucleo eduntur. Cortex autem in sero lactis decoctus intestinorum tormina, dolores slatusque tollit. Huic ut & fructibus affulus Peladambu succus, oleum Marotti in vulnerarium unguentum coquuntur. Eidem si cortices minutulæ nucis Indicæ, ac viridi arelcæ fructui additi contritique ex aqua decoquantur pura, aphthis, fi os ea alluatur, apiùs medentur.

3. Pee-Kandel H. ..i. P. 6. T. 34 p. 61. Candela Indica fructu longiore & crassiore, flore tetra. petalo. H. M.

Proxime descriptarum species est, pluribus stipitibus fruticescens, trium hominum longitudine. Felia, quz ni majora craffioraque essent, mox enarratarum poterant videri, prona parte dilutiora, inter nigrantia, craffis, è viridi albicantibus appendentia pedunculis, costà perquam crassa arque eminente donatur: Sapor adfringens. Fiere è calvec crafto rigido, quater, infecto bini & bini erum-pentes, candidi, poftea tamen rubefcentes, curro rubentéque pediculo communi virenti inferuntur: penes, candid, portea tamen ruocicentes, curro ruocincique pentida continua vicini reconstant hi quaturor, ex oblongo angulfis, culpidatis, cura oras lanuginofis, hirfuifique petalis in calvocaria albà quafi confipertis. Apicibus verò duodecim, decem, novem, rariffimè undecim, elevatis, pue farinà albà quafi confipertis. Apicibus verò duodecim, decem, novem, rariffimè undecim, elevatis, acuminatis, luteis, breviffimis fi aminulis infiftentibus, medium una cum globulo fetus primordium conacuminatis, luteis, breviffimis fi aminulis infiftentibus, medium una cum globulo fetus primordium conacuminatis. acummus, aces, orevinnius pammin innicitions, including in configurations of the companion cem leviter fastigiatum. Teneriores virent, dein una ex parte cortice rubescente, capitulo crasso, oblongo angultoque funt collo, cui mediante articulatione fructus alligantur; intra orificium fuum furculum foliaceum exiguum, aculeaum rubrum, qui ex fructus procedit umbilico, recondentes.

Eodem modo ut in aliis Kandel, decidui fructus se solo irradicant.

Ad Cochin ac Cranganoor copiosa est. Viribus cum proximè descripta convenit.

4. Tsjerou-Kandel H. M. P. 6. T. 35. p. 63. Candela Indica humilior flore exalbido pentapetalo, fructu majore.

Hujus intra septem pedes consistit longitudo. Folia gemina opposita brevibus pedunculis inharent, plane quod ad rexturam eadem [præcedenti] nin quod longiora, orifque funt rotundis. Flores exalbidi quina petala crassa, rigidiuscula stella in modum expanduntur; quorum ex interstitiis numerofa, nivea, productiora, fuscis capitibus nodulara, filamentis crispis & candentibus concomitata erumpunt famina, quilbu adest bifidus candens fizias: odor non ingratus sed debilior est. Fructus sum imiliumi Pec Candel.

Salfa petir loca aquosáque. In Paroe alifque locis plurima est. Lignum combustioni infervit; cortex verò cum exticcato Zinzibere aut Piperi longo, *tripali* vocant indigenæ, & aqua Rosarum tritus diabetem curat.

5. Pou Kandel H. M. P.6. T. 36. p.65. Candela Indica floribus pentapetalis odoratiss. fruciu

Н. М. Priorum simillima, altitudine duorum hominum est, paucioribus stirpibus è radice protuberans. errorum immilima, alutidune duorum hominum ett, pauciorium timpius e radice produoerans. Felas cum fingula, tum gemina rubis hoveibifque adnata petiolis, caretorium formam & cesturam habent, excepto quòd oris plané fint rotundis. Flores præ cateris teneri, candicantes, pentapetali, conjundim è pedaniculis gracibius, è virul dilutis dependent, folis retro de flectentius. Stamma quina, candida, apicibus grandifucilis, ex albo cinereis, firiatis parumper & intortis, una cum frio niveo acuto prodeunt. Ob grattifimum odorem pluris veneunt. Fractus combinati eandem cum cateris habent formam, quamvis paulò funt minores, levitérque incurvati, & in acumen defi-

Per totum Malabaricum regnum copiosè provenit. Frutici longavo semper flores sunt, quibus Gentiles Corinbins dicti utuntur. Medicos non habet ulus. 6. Kada-

6. Kada-Kandel H. M. P. 6. T. 37. p. 67.

Frutex hic ramos habet è fusco atros: Folia crassa, glabra, oblonga, anterius leviter sinuosa, rariúlque incila, alternatim ramos ambientia, costà media nullas conspicuas fundente venas, subtus ob-ducuntur. Flores quatuor, quinquéve foliorum, candidi, Hyacinthino more, propriis innitentes surculis, framma quinque albula, rufis donata captibus, è foliorum interflitits erumpentia, & Siglum ha-bent viridiulculum. Floribus infequentes deciduis virides, oblongi fructus funt, utring, perplani, duri, filamentis ligneis pertexti, virentem habentes medullam, in flore verò calyces constituentes.

Arenosum diligit solum. Circa Warapoli, quamvis & aliis in locis, multa est.

Ignotarum habetur virium.

CAP. XXI.

Arbor Mexiocana fruliu Castanea excessora C. B. Daburi Clust. ex. l. 2. c. 19. Bixa Oviedi ejust. ex. l. 2. c. 20. J. B. l. 12. Uruch Brasiliens Marcgr. Psio. è qua su tinstura Orellana ditta. Arbor sinium regundarum Scaligeri. Achiel Hernandez. Orleana seu Orellana folliculis lappaceis Herman. The Maucain, 02 Roucoutree.

Frutex est arborescens, [Mali Medica magnitudine Hern.] ligno albo instar Coryli, cortice susce Folia habet alternatim posita, in pediculis tres, quatuor aut quinque digitos longis, etiam brevioribus, roua nabez aternatum poita, in pedicuis tres, quatuor aut quinque digitos longis, etiam brevioribus, oblonga, mueronata, corda su pingitur figura, quinque, fex, etiam deceme & duodecim digitos longa, nervo i ecundum longitudinem, & venis obliquis inferius prominentibus prædita, krè viridia. Ad extremitatem ramorum in brevibus pediculis mulie enafcuntur forei, in tuve figuram disposit, quilibet magnitudine Rofæ, quinque foliis conftans, albis incarnato dilutis: 1 m medio ingens numerus finaminulorum luteorum, apicibus purpureis. Vix fenibilem aliquem habet odorem. Florem fequitur frudën, nimirum lihiqua, Myrobalani, oblongi formă, feu pyramidali rotunda, duos aut tres digitos longa, magnitudine Pruni [quatuor modicis diffincta angulis, que fecundum loneiudinem difearumt Hem.] ouz immaura virefeic exteriis. matura rinfefic. effore roza hibide.

duos aut tres cigitos songa, ineginiusme rium quaescentris, matura rufefeit, efique tota hifpida longitudinem difeurium Hem.] que impanatra virefeit exteriis, matura rufefeit, efique tota hifpida ob fila que habet prominentia, fed non aculeata. In qualiber filiqua ultra 30 aut 40 grana, fuo ob fila que habet prominentia, fed non aculeata. In qualiber filiqua ultra 30 aut 40 grana, fuo quodque pediculo innitentia continentur, figuræ conicæ acutæ, aut exigui Pifi, at in duobus latequoque penticuo inintenta continentui, figura contine acute, au congui i ini, ai in cuovos lateribis quali figiro comprella. Granorum color infigniter miniatus & filendeficens, atque tali fucco madens, ità ut ad tactum inficiat manue geregio miniato colore. Grana recentia mollia funt, infar granorum Pomi, quodlibet exteriòs punctulo argenteo notatum. Siliqua matura sponte le aperit. Grana ficcata evadunt obscurò rubra; nihilominus tamen ut ante tincturam continent; & recentia five ficcata ultirapari poffunt Tria fimpliciter in aqua fimplici feu fillatitia egregiam dant tincturam miniatam, que pota per se prodest contravana venena, & est boni saporis, subamara & quid aromatici sapiens. Collecta in massam cogitur, spherulæque & rabellæ in multos annos du rabiles indè conficiuntur, & in Europam transmittuntur. Cum urina mixta tam pertinaci colore tingit lineos pannos, ut in posterum elui non possit. Magisterium etiam indè, more Coralli, præparant, & in usus reservant. Brasilienses patinas suas & lagenas è Cucurbitarum corticibus factas hac tinctura exteriùs tingunt.

Radix cocta cum carne Gallinacea vel alia tingit inftar Croci optimi, & bonum saporem illi conciliat.

Barbari maximi faciunt hanc arborem, eámque colunt circa tuguria fua: Viret toto anno, fru-Rum autem fert Vere: & um materies ejus cardi foler, qua tulje eft ad 1976. 100 anno, ru-Slicis, confricando inter fe. Hujus proprietatis & usis ligai mentionem factam invenso à D. Re-telori ti Hill, Infularum Antillarum, & D. Hugber in Medico Americano. Cortex idoneus est ad funes & rudentes, quæ robustiores sunt Cannabinis.

Tinctura cum aliqua aqua ejusdem temperaturæ hausta aut foris adhibita mitigat æstus febriles, fistit sanguinolentas dejectiones, discutit tumores & abscessus, quapropter commode miscetur potionibus refrigerantibus, atque etiam cibis.

Mifestur etam delicare potioni è Cacao, Chocolata dictæ, ad refrigerandum & bonum colorem atque saporem illi conciliandum, efficique nè quavis quantitate hausta noceat: illius quippe ope facilè digeritur fine ulla cruditate. Mitigat dolores dentium à calida causa natos, promovet urinam,

Tincturam è fructu faciunt hoc modo, Sumunt grana benè matura, eaque infundunt aquæ calidæ, & ex subsidentia tabellas conficiunt.

Observandum tamen (inquit Jo de Laet.) duplicem tincturam ad nos afferri; Unam simplicem & perfectiffimam, coccineam, cujus usus est ad fucum fœminarum, [insulani etiam Americani corpora sua eâ inungunt elegantia causâ & ad Bellum ituri ut terribiliores, hostibus videantur] alteram cum Refina mixtam, & in magnos globos coactam, cui & credo fuccum radicis admixtum; tingit enim croceo colore magis quàm miniato.

Granum parvum figura & colore Urucu non multum diffimile ex infula Barbados Nottæ nomine ad nos defertur, quo in panes coacto tinctores utuntur pro pannis colore Limonis inficiendis,

LIIIIII 2

CAP.

Locus

Locus.

Vires &

1772

Tires.

CAP. XXII.

Mangle Pyri foliis, cum filiquis langis, Ficui Indica affinis J. B. Mangues seu Mangles tersia species Guaparaina dicia Pison. Paresuvier Rochefort. The Mangrove-Tra.

Rhor est inter eas quæ in Occidentali India vulgariter nascuntur, selectissima, tum ad ædi-ficiorum fabricas, tum ad reliqua fabrilia. Crescit uliginosis locis, litore maris, salsugi-nosisque sluminum & correntium in mare delabentum ripis. Folia habet majoribus Pyri nosifique fluminum & torrentium in mare delabentium ripis. Folis habet majoribus Pyri foliis firmilia, craffiora tamen & paulo longiora, filis oppofita, craffio nervo fecundam lengitudinem, desi viridas. Eloficilo fert multos in calycibus obergus, Pifon. Simuliti venii fecundam latitudinem, lesi viridas. Eloficilo fert multos in calycibus obergus, Pifon. Silagues binos palmos longas, aut majores, esíque craffas, Caffitz folutiva frudébiss pares, fufci coloris, pulpam inflar coaguli, five medulla offium fimilem continentes, qua Indi altorum eduliorum ripis pulpam inflar coaguli, five medulla offium fimilem continentes, qua Indi altorum eduliorum penuria vicientum. Ego tamen (in-punta vicientum penuria polema, quiba salvis vafer video quinceriam quiba unarente nella unarente activa del contineriam quiba unarente nella unarente penuria folestima. quir Oviedus apud Clut. in exor.) an ejus eu in moroum incia, tametti adeo decicatus non lim, nec ab is cibis ablitinere in penuria foleam, quibus alios vefei video, quinetiam nulla urgente neflitate desgulfare non piest, ut commodius deferibere poffirm; eaque de caufa hunc fruticem decultate desgulfabart; fed Brutorum animantium & fylvefirmum hominum potius cibus dicendus videtur. [Fruguitabam; led isucorum animanuum ce ayacatum nominum forus cuos questium vicetur. Frui-cus decidens Cancrorum terrefirium potis qu'àm hominum est pabulum] Admiranda autem ejus arboris est natura, plurime enim simul crescunt, multique ejus rami deorium vergere & in radices convert videnur: nam præter miltos, quos erectos folifique onnifos aque ab invicem fejundos, reliquarum arborum inftar habet, frequentibus etiam alis craffioribus & renuioribus designar fefe ad aquam demittentibus, aut sub terra aut arena radices figentibus prædita est : qui ubi apprehendead aquam demittentious, aur aub terra aur arena rauces ngentious prænta ett : qui ubi apprehenderint, alios ramos furfum vergentes proferunt: etenim non minus firmiter hærent quam primarus arboris truncus, fic ut ex multis caudicibus fuml connexis videatur arbor. Lignium arboris eft grave, folidum, & corricom habet brunnum, qui conis præparandis & denfandis infervit, Quercini loco. Nam Quercuum in hilce terris nullus eft proventus.

De die arbora grave multis eft & brunda, fift & colle on died one den area consistential.

loco. Nam Quercuum in hilce terris nullus elt proventus.

Radix arboris, quæ mollis elt & humida, filla & todra, calida punêturæ venenatæ utriufque pifcis Nigni applicata, ejus dolores fedat, & membrum læfum reflituir, licet prima fronte dolores exaferes de la piece pina fronte dolores exaferes.

Great. Magnum fanè remedium elt, & à picatoribus primo inventum nobifque traditum. Great de la piece pina de la piec commune, ut v.g. duabus tribustve Ficus Indica speciebus, huic arbori, Sedo arborescenti, Kaide, &c.

2. Cereiba Brasiliensibus Marcgrav. Mangue seu Mangles prima species Pison. Arbor Brasiliana foliis Salicis, in quibus Sal concrescit, storibus tetrapetalis.

Arbor instar Salicis pumilæ, tali ligno, ejus denique figuræ, foliis itidem similibus, sed paulò crassionibus: Folia autem direcké sibi invicem opposita habet: in extremitatibus autem ramulorum, inter tria, quaturo se interchum duo folia, duo provenium pediculi, quilibet tres, quaturo aut quinque silocituo di habettes congestos, ex albo diluté slavescentes, tetrapetalos cum quatuor in medio statutiones. minulis nigris surrectis, mellei odoris.

Folia huus arboris lucente Sole falem abiffimum continent in fua fuperficie, quando verò cœlum robilum eft, aut tempus nocturnum, fal duffolvitur & inftar roris adharet, interdiu autem ficcus & tempus nocturnum, fal duffolvitur & inftar roris adharet. albiffimus digitis detergi potest: ac tantum ex duobus vel tribus foliis haberi potest quantum jul-

culo faliendo fufficiat. 3. Cereibuna, Mangue, 2. Species Pison.

Nec radices in terram agit, nec tam tortuolo flexu luxuriat. Folio est crasso, glabro, rotundo, Nec rauces in terram agu, nec cam outubou nean manna, room en cano gamo, gamo, diduce virid; fare albicante; eriguo frata & valde amaro, nucis Arellane magnitudine, quocum Palumbi & ceterar volucres defectu melions alimenti fefe inquigitarunt, earum caro adoò amarefeit, ut vix efculenta fit. Cortice existi rubro, ex quo Rhois coriaria, Europæa haud inserior, conficitur. Psicatoribus quoque ad retta tingenda in quotidiano usu est.

SECTIO

SECTIO QUINTA.

Lobos seu Siliquas quasdam quarum arbores minus cognita, necdum, quod sciam, descriptæ sunt continens.

CAP. I.

De Lobis Brasilianis * Clusii.

* Exet. lib. 3

1. Lobus Brasilianus ingens Clus. Siliqua Acaciæ forma J. B. Arbor siliquosa Juglandis folio

Parents articularin diffinition in Brafilia nafcens, Juglandis follis prædita, fructum in lobis aut filiquis gerens, articularim diffinicis inflar fliquarum Acacia, fingulorum articulorum ettam much dio tumente, quo viz, femen continetur. Erat is quem deferipific Clulius 2; pedes Romado in tumente, quo viz, femen continetur. Erat is quem deferipific Clulius 2; pedes Romado in tumente, quo viz, femen continetur. nos longus, quatuor uncias (ubi latitudo major) latus, atque planus, inftar prædictarum filiquarum Acaciae, cineracco quodammodo colore praditus, qui tamen ante maturitatem lectus fuisse videba-tur, nam semina contracta & rugosa erant, orbiculari pæne figura, Nuci Vomicæ non valde diffimiha, tur, nan tentina contractor tugna chantyorotana peno ngulajawa vontre nonvatelumina, quodam vestigio impresso ea parte qua sobo adheseram, coloris ex albo rustucents. Semen matter rum coloris est spadicti ses seucopati splendentis, diametro sescunciali, crassitie semunciali, Mus. R. S. Non probat siliquas à Bauhino articulatas dici D. Grevius, sed potius inter semina isthmis interceptas, numerandas censet. .

2. Lobus Brasilianus crassus bumidus, Citris semine J.B. Arbor siliquosa Brasiliana lobo latissimo C.B. Lobus Brasilianus alius * Clus.

* Exot. lib. 3:

Duos hujus generis lobos habuit Clufius, Alter octo unciarum longitudinem habebat, 22 latitu-Duos nujus generis iotos nadut Cumius, Aiter octo unciarum iongiudinem nadebat, 2; latitudinem, planus, dorfo gibbero & alvo craffionibus & magis timentibus iofo mediullio, quia forte de plenam maturiatem rondum pervenerat quium legeretur. Spiffitas tamen dorfi & alvi a lacunarum in quibus femen latuerat cavo uncia unius, materie adprime fungosa conftans; lacuna binas uncias longa, numero decem; in quibus semen quasi quadrangulare, unciam longum, obliquè fitum. Lobi color externè ex fusco cineraceus.

num. Looi coloi excente ex 1000 caneraceus. Alter longé minor erat, colore ex fufco rubefeente foris præditus, qui per medium fectus octo duntaxat lacutas oftendebat, in quibus femen imperfectum, Citrii mali femini non valdè diffimile. Uterque lobus è Brafilia allatus, & in præalta arbore natus.

3. Arbor siliquosa Guinensis lobo spadiceo susco C.B. Magnus lobus ex Guinea Clus. Lobus magnus ex Guinea fatidus cum granis Arboris Juda J.B.

Valdè planus erat hic lobus pro amplitudinis ejus ratiorie, nam cum decem uncias longus effet, & trium unciarum vel ampliorem latitudinem haberet, vix quadrantis unciæ erat ejus craffitudo; maturunt ramen fuilfe femun ain eo reperta evincebant. Lento autem & veluti cutaceo cortice con-fibatt, ex spaliceo fusci coloris, frequentissimis venis ab infima filique parte ex pediculo dependenntanat, ex spanueso since course, requestionains vents as minina inque parte ex peateuro dependen-te furfum & in latera turrinque sparifs prædito atque quodammodo ornato: medullam five pulpam continebar pallefcentem, fais gravis odoris & caput estam ferientis, imò cerebrum offendentis, qua involvebantur aliquot grana dura, ex spadiceo susce, non valdè diffimilia granis que in Arboris Ju-

Incole illus regionis in qua nafcitur grana fructu comprehenía in pollinem comminuum, quo Ujir. ad vulnera curanda utuntur, intra corpus verò non affumenda funt quia perniciola.

CAP. IL.

Lobus quadrangularu magnus granis Lenicule nigris J.B. Arbor siliquosa lobo quadrangulo susco C.B. Lobus peregrinus quadrangularis Clus.

Obus hic quadrangularis erat formæ, feprem uncias longus, pæne binas latus, prominenti-bus & protuberantibus quodammodo in acumen dorfo & ventre, ac longo utrinque fulco

à a capite ad infimum lobum laterales alas fuperante, ejus color fuscus & folendens. Cona capite au infinitum iosumi faterates atts insperante, ejus color futets et speradens. Continuebat autem hic lobus in media fpina aliquot femina, horum unicum nigro & splendente continues tectum erat, Leniculus fere magnitudine, cui fuberat alba membrana viridem pulpam continues non influavem, fed inflar nuclei Piffaciorum, fervidiore tamen fapore. Infa lobus altritus inational designations and the continues of the continues o nes, nihilominus ubi circa fulcos intumescebant, succo quodam dulci, qualis parne Ceratiorum, præditæ effe deprehendebantur.

CAP. III.

De Phaseolo Coles dicto.

Arbor ssiquosa Africana, folio fere Pyri semine Fabacco C. B. Phaseolus V. perogrinus seve Phaseolus Coles Clus. Coles Cacao somam quodammado referent, externa parte rugosus & niger J. B. item Cola frudius ad stim equidem lib. 2. cap. 26.

Oles (inquit Tobias Roelfius apud *Clufium) fructus arboreus est : huícque arbori folia funt Oles (Injulia 1 come roceanus appur Camania) income a non-cast en maneta a con-cast en fere Pyri, fed longiota. Furdeus Boone majors five Faber noftratis fimilitudienen gerir, mif quod flitque Boonis Phafeolitve longiores majoréfque funt & colore candida, in quibus nni quod nuque poonis rinateonive iongiores majoreque nin ec conor canadas, in quious funt quatuor aut quinque femina feur fabe: harum finigule fuo putamine albo fuerunt rectar; quo abli paio interior fructis para ex rubicundo colore purpurafeit, cinnabarifqua ac minii colorem habet: Facile etiam decorricanis fructus in duas femilles fionite findirus; uti noltrates fabe. Coles fructus racine cutatu succession and a succession of the succession and the succession walde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus ac folidus eft, ut mirum fit quod referant fromacho conducere, & quemi-exicatus valde durrus a in tractu juxta Promontorium viride semper jejuni, perferuntque, ut perhibent jejunium, toto die ubi tres aut quatuor ederint.

Fructus hic, observante Clusio, Caeso formam quodammodo referebat: magnitudine unciali aut minore, saporis non ingrati & adstrictionis participe: gravis porro erat & in aquam injectus substi-

Ex descriptione nomine & effectu sitim extinguendi apparet Cola fructum ad sitim J. B. huic eundem esse.

2. Coles fractus alius similis, niger, splendens cum macula subruffa J. B.

Cum Coles (inquit Clufius) quandam affinitatem habere videbatur hic fructus, sescunciam longus, femurciam latus, dorfo tamen latiore, rugofus aliquantulum & fair leutas, lecturicam non-gus, femurciam latus, dorfo tamen latiore, rugofus aliquantulum & fair leutas levis, folidus tamen, noc-cavus, necin binas partes dividuus, niger, fiplendens, fubrufă maculă fairs amplă præditus, ea parte quă putamini adhærebat: lobo enim vel faltem aliquo cortice tectus fuifle videbatur.

3. Fruitus peregrinus ex Bengala * Cluf. J.B. oblongus cineraceus rugofus & gibbofus C.B. * Exot. lib. 2. cap. 14.

Quinque pane uncias erat longus, totidem ambitu complectens una parte gibberofus, rugofo & inarquali cortice conflans, faits craffo, duro & lignofo, cineracci ex fusco coloris, qui binas nuces, inaquai conce contains, suc caino, uno congano, constant a more surrey qui and so fire verius nucleos continuité videbatur, cofque uncials longitudinis, in quature pares dividuos, valde duros, coloris et fulco fubruffi, faporis addringentis & Inguam exiccantis, polt aliquod tavalle duros, coloris et fulco fubruffi, faporis addringentis & fait fundament and control to the control men temporis intervallum non ingrati, sed vires reficientis & sitim sedantis, quo in usu apud indigenas elle mihi facilè persuaserim; certè & substantia & colore & sapore plurimum accedere videbatur ad fructum Coles.

CAP. IV.

Lobi membranacei.

1. Lobus cortice cartilagineo rugoso fusco, daplici crista sinuosa donatus C.B. Lobus cartilagineus ex insula Mauriti phaseolo svue Faba nigra J.B. Tom. 2. p. 272.

Clu/. Uos hujus generis lobos nactus est Clusius: Erant illi diversa quidem longitudinis, aqua-OS mujos genera nosos nacus en cumas. Anten a trota que que manda altitudinis non valde craffo, fed cartilaginos potus cortice cecti, previ rudaq, lanugine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, ubi atrita & detería non fuerar, fullangine obduebo, quam adhuc retinebat in lacuns, quam adhuc retinebat pernà & inferna parte duplici crista finuosa & semunciam ferè lata à pediculo ad mucronem usperna ex mierra parte aupact critta innula ex iemunciant rere tata a peateuto at mucronem ul-que lobi producta pradito: Phafeolos autem continebant parte unciam latos, orbicularis forma; non tuméntes tamén in medio, fed deprefos, quia plenam maturitatem non erant adepti, in am-bitu undequaque ferè veluti annulo cinctos, ut plerique fimiles Phafeoli, valdè duros & nigros, nucleo tamén albo praditos, quo recenti velci licuiflet, quia non erat ingrati faporis. Ifforum autem loborum unus quaternas uncias longus erat, trésque Phaseolos continuerat; alter ternas duntaxat, & binos Phaseolos habuerat: uterque autem binas pæne uncias latus.

2. Lobus peregrinus cartilagineus, Phaseolo ex puniceo nigro, tanquam annulo cincto J.B. peregrinus cartilagineus Cluf

Quatuor uncias cum semisse longus erat hic lobus, binas aut paulò amplius latus, cartilagineo potius quam duro & lignolo cortice conftans, dorío indignito duplici veluti crifta cartilaginae & finuola, ad extremum ulque lobum protenía: rugolos autem erat cortex, & coloris nigri vertus quam fuíci: licer porro ea longitudine effet prædius, tres tamen phaseolos duntaxat continebat, orbitate cularis formæ, media parte aliquantum tumentes circiter unciam latos, in ambitu fere undequaque tanquam annulo cinctos, valde duros & ex puniceo nigros. C. Bauhinus

Lib. XXXI.

De Arboribus Siliquosis.

1775

C. Bauhinus hunc Lobum & præcedentes ad idem caput reducit, nec ego abnuerim. Macon na species esse videntur, & Leguminis scandentis non arboris fructus.

3. Fructus fubrotundus durus, eleganter rubens C. B. Fructus peregrinus 10, Mates nomine acce-

Caffia folutiva aut Ceratiorum semen magnitudine aquabat, cui etiam forma satis respondebat, tumidum tamen aliquantulum & colore differens, qui in hoc egregiè ruber erat, ut in Oxyacantha vulg, fructu, folidus, durus atque in aqua subsidens & imum petens. Siliqua aut lobo aliquo inclusum fuiffe verifimile eft.

4. Lobus cortice membranaceo, atro, tumido C. B. niger primus tumidus * Clus. Fructus est Tsia- * Exot. lib. 3. pangam H. M.

Clu(. Binas uncias longus erat, unam latus, prorsus atri coloris, tumidus instar lobi Ciceris, nec forma valde illi abfimilis, major tamen, membranaceo cortice fatis duro constans, qui præ ficcitate dehiscebat & convolvebatur, quemadmodum pane leguminum lobi, semináque continebat bina aut terna, nigra, circinatæ ferè rotunditatis, plana tamen (quod mirum in adeò tumido lobo) formâ non multum diffimili articulis Lobi Acaciæ, non adeò tamen turgentia in medio, tenui admodum membranâ tecta, eâque etiam nigrâ.

5. Lobus membranaceus atro-spadiceus, planus Guinensis C.B. niger 2. planus * Clus. Clus.

* Exot. lib. 3. cap. 16.

6. Lobus membranaceus planus niger J.B.

Omnino planus erat, alioqui forma valdè fimilis Lobo quadrangulari Cluf. Binarum unciarum longitudinem habebat, unius latitudinem. Extremitas paulò latior erat, color ex atro spadiceus. E Guinea delatus eft.

Hos lobos arborum fructus effe conjectatur D. Grevius in Descript. Mus. R. S. p. 214. ut & quartam speciem quam ibidem describit Fructus quadrati alterius lobi titulo, 12 unc. longam, una quaram speciem quam souchi cercitor. Fractic quantut attento non cutto, 17 inc. longam, una extremitate 14 unc. latam, altera unciam tantum, femunciam in medio craffam, ubi utrinque intu-médic. Duo margines oppofiti convexi, reliqui duo concavi, glabram & ex spadiceo nigrican-

CAP. V.

Lobi Miscellanei.

1. Lobus quadrangularis Clusis Exot. l. 3. c. 17. C. B.

Obus hic quadrangularis eft, quatuor craffioribus & eminentioribus nervis præditus, quadrantem longus, & circiter femunciam craffus, cortice faits denfo pro legumine præditus, ocique oblique fitriato, coloris ex fufco fuliginofi, feptena grana continente quadrangula, in binas partes aliorum leguminum inftar dividua, que vetuftate duritiem contraxerant.

 Lobus oblongus aromaticus Cluf qui est frusius Balsami Peruviani arboris Clus. Cur. post. Lo-bus aromaticus subfuscus, Terebinibi corniculis similis C. B. item Balsamum Americanum ejusdem. Lobus longus Aromaticus, odore fere Belzuini J. B.

Quinos fenófve hujus generis lobos à Morgano habuit Clufius, qui variz erant magnitudinis, nonnulli fex duntaxat digitos longi, alii feptem, quidam etiam octo uncias longitudine fuperabant, finguli vix femunciam erant lati, onnnes teretes & rugofi, fubifici coloris, ea parte qua pediculo inhaferant nonnihil recurvi, extima parte obtufa, breviere forma non valde diffirmiles quibuldam teretibus & oblongis corniculis que in Terebinthi arbufculis obfervantur, qui aperti (in binas enim partes aquales fecundum longitudinem aliorum loborum intart dividebantur) nihil continere deprehendebantur quam tenuem quendam pollinem nigrum & fplendenen, tenacier interiori lobi parti inharentem, odoris ferè Belzuini intio, fød fiquis naribus admoveret capitis gravedinem in-

Hujufmodi fructum polline albido refertum vidi in Muleo D. Gulielmi Courtine.

3. Siliqua Thymiamatis odore J. B.

Cum J. Bauhinus hanc eandem esse cum pracedente facile sibi persuaderi patiatur, non est cur nos de ea laboremus. Cava erat & plena minimis feminibus, minoribus quam Peti, nigris, splendentibus, sub dentibus stridentibus. Reliquam descriptionem vide apud * J. Bauhinum.

* Tom. 1. P.2. P. 4350

4. Siliqua

4 Siliqua longa cinericea granis Colutea C.B. Siliqua Semine Colutea Clus. I.B.

Dabat Paludanus Clusio siliquam tres uncias longam [licet interdum brevior reperiatur] satis gracilem, rugosam & inæqualem, cineracea cute constantem, que secundum longitudinem in binas partes dehiscebat, multa grana continens, plana, dura, Colutez granorum ferè amula.

*Exot.1.2.c.22

5. Frictus compressus quadrangulus, venis candicantibus & nigricantibus ut Coles fruitus distinctus C.B. Fr. 6. Pardeyni Clul.

Hie nuclus omnino & varix forma erat, quem lobo inclusium fuise arbitrabatur Clusius: Etenim nonnulli plani erant, & quasi quadranguli, alii oblongiores, & altera parte obtusi, cavero qua se mutuò contigerant compressi, omnes tamen floris rugoli, nigricantes, & candicantibus quibusdam venis diltineti, in binas partes dividui, ut reliqua legumina. Substantia autem interior subsusca & solida, & ejus sapor etiam astringens perinde ac fructus Coles superius descriptus.

*Exot 1.2.c.21.

Ufus.

Lib.17. p. 276.

6. Orucoria fructus siliquosus J.B. Orucoria fructus arboris Juruwa * Clus.

Siliquam refert majorem, craffiulculam, compressam, sescunciam longam, unciam ferè latam, fübliceam partim, partim autem fübfulcam, utrinque multis majoribus & minoribus, partim ad latera recta decurrentibus fulcis, partim ad Silique incurva ductum oblique differfis: petrolum gerit exiguum, teretem atque finium, Siliyaam totam suffunentem, à parte petioli superiore pergendo de orium, laussculam, unciámque sere longam impressionem obinet: quæ dein rursis in alcensu superioris partis gibberofa roundatur & attenuatur. Partis exterioris circuitus plufquam femicirculars perioris partis gibberofa roundatur & attenuatur. Partis exterioris circuitus plufquam femicirculars in ambitu, magis quam tres uncias longus eft, latituculus, arque in medio nervum inharentem fortur, qui fi evellauri filiquam in daus partes equales dividi caque feigmegir. Conculfa femilis intua latentis manifeftum prabet fonitu argumentum. Siliqua vero ifthec alquid firmilitudinis habet cum filiqua Senze. Dum aperietur facile sectioni cedebar, intus verò sibifantatam filiquas, spilam fatis, utrinque exhibebar & durufculam, unicum tantum nucleum Phaseolum æmulantem, compression numque exmoost e duministration de la marchitum, colore alique modeviolace imbutum, fuperat pulpa duriufcula, albicans, que nobis nonnullam delicadiem guitando imprimere videbatur. Fructús contusi vel confracti succum in vulnera instillare feruntur Indi Wiapock incola ad ea con-

7. Siliqua oblonga cinericea granis Colutea C.B. Fruttus 12. cap. 20. leb. 2. Exot. Clus.

Siliqua isthac tres uncias longa erat, licet interdum brevior reperiatur, satis gracilis, rugosa & inæqualis, cineracea cute constans, quæ secundùm longitudinem in binas partes dehiscebat, multa grana continens, plana, dura, Coluteæ granorum ferè æmula.

8. Lobus fibrosus brewis Mus. R.S. Fructus reticulato corio Besler.

Tres proximè uncias longus est, 13 latus, unciam ferè crassus, valde fibrosus & slexura renitens, tenui & valde lævi membrana intus obductus, cavitas interna unica est, & non dissepta aut in cellas divifa; unde apparet unico intus nucleo peramplo repletam fuisfe.

CAP. VI.

Fabe purgatrices & affines.

1. Fabæ stve Phaseoli purgantes Park. Phaseoli purgatrices Get. Phaseolius Novi Orbu, stve Fabæ purgans latissima cordu sigura * J.B. Faba purgatrix latissima ex insula D. Thoma C.B.

Ujus generis variæ magnitudinis habuit J. Bauhinus. Alias unciarum duarum latitudine, alias letcunciali, utrafque orbiculatas fere, latiores tamen paulò, ubi finus parvus qua fianas recuments un angle distributions and the liquid adhardment caves, digit fere crafficultine, modice compresses, spadiceo, duro striato & lucente corrice intectas Quod intus continetur, refle Cluso, album, firmum & induas partes native corrice intectas. tura fectile, sapore primum quali ferè sunt omnia legumina, sed illico linguam mordicante & acri,

quo fit, ni fallor, ut purgandi facultate fint præditæ. Hujus lobi con ad Clufum miffus quinqueduntaxat unciarum longitudinem habebat, binarum la-titudinem. Duro autem craffóque cortice lobus conflabat, colorifique erat ex cineracco fucio, de crasso pediculo pendens. Binos phaseolos solummodo continuisse videbatur. Horumaker, ad Clusium cum icone missus, binas uncias latus erat, sescunciam longus, sumpta ab hilo quo lobo adhaterat ad infimum fructum mensură, planus, medio tamen aliquantum extuberans lavis, coloris nigri & fplendențis, quia perfectam maturitatem adeptus erat, alias ex fusco spadicei : plerique omnes quos vidit Clutius, cordis ut vulgo pingitur formam habebant, hoc eft, ca parte quá lobo adhæferant pau-lulum erant cavi, atque propter hanc formam, & quia in infula S. Thomæ nalcuntur cor S. Thomæ à quibusdam appellantur.

Fabarum purgatricium solum sertile Carthago, Nomen Dei & insula D. Thomædicta.

Lib. XXXI.

De Arboribus Siliquosis.

Caterum (ut Monardes pracipit) pellicula illa tenuis qua per medium illas interfecat, & caparum Vires. tuniculam exteriorem amulatur cum cortice abjicienda est, alioqui tanta vehementia superne & inferne purgant, ut in vitæ descrimen sumentem conjiciant. Affandæ deinde sunt ut illarum acrimonia infringatur, deinde in pulverem comminuenda. Datur hic pulvis vino aut faccharo exceptus ad cochleareunum, deinde hauftus vini sumitur. Apud Indos hoc medicamentum celebre est ob fumendi facilitatem: nam fine molestia bilem, pituitam & crassos humores multo leniùs & facilius quam Avellanæ catharticæ aut Pinei nuclei cathartici purgat. Datur in febribus diuturnis, coli doloribus & intestinorum morbis. Dosis à quaternario numero ad senarium, pluriumve aut pauci-

Hujus varietatem longiorem describit J. Bauhinus qua ab hilo, quod eminentius est, nec sinum acit, ad oppoficam partem 23 pollices lare ears, longitudo duarum erat unciarum ficu ta b orbicula-ta fuperiorum figura non parum deficifcat; color spadiceus dilutior, lubricitas & nitor, ur videtur,

major, craffities par.

2. Phaseolus peregrinus magnus, coloris Castaneæ cum magno bilo lævis J. B. Phas. 3. Nigritarum Cluf. Exot. lib. 3. cap. 11.

J. B. Silquæ iis fimiles funt quæ à Lobelio pinguntur Phofeoli Brafiliani Clufii nomine, à Brafiliano tamen & purgatrice Faba diverfa grana continentes, hac enim minora, illo majora; orbiculata, femunciali latitudine, cortice duro, Levi, spadiceo obducta, leviter compressa, quorum hilum profundius, canaliculatum, non pullum ur in Brafiliano sed reliquo cortici concolor, nee ità etiam la tumn longume, ur quod duas duntaxat tertias orbitez cinegar, cum Brafilianus Phaseolus brevem isthmum relinquat. Cartice separato, qui crafsiuclus multum de intenso illo colore remitti, pulpa J. B. in conspectum sese dat, superficie quidem tenus rari coloris, intrinsecus alba, dura, sapore Vicia.

3. Phaseolus sive Fabs arberescens ex Guinea latissima, ferè quadrata J.B.

Purgatricibus Novi orbis Fabis compreffior eft, trium unciarum latitudine, acutior ad hilum, oppolita parte latus, & cantum non quadratus, longitudo lefcuncialis. Cortex Caffanearum corticem craffitudine aquat, ex spadiceo nigricans, oblique striatus, amarescentem substantiam claudens, &c.

Huic eandem effe non eft cur dubitet J. Bauhinus Phafeolum peregrinum 1. cap. 7. lib. 3. Exot. Class. Uraque enim à Bern. Paludano missa ett. Fabra arborescentis ex Guinea appellatione, nec magnitudo, figura aut color multum diversa. Variat autem normihil magnitudine, figura & A Paludano accepit

Nec dubium est quin Lobus hujus fuerit quem Clusius capite præcedente describit sub titulo

4 Lobi Fabæ arborescentu, qui J. Baubino Fabæ arborescentis longissimus lobus, Phaseolis latu planis spadiceis. C. Baubino Arbor silsquosa Guinensis fruitu Fabacco, solio longissimo. C. B.

Valde magnus erat lobus, viginti unciarum longitudine, duróque & crasso cortice præditus rugofoque, colorie externa parte nigricantis & fulliginoli, interna autem fere fipadicei, continens magnos feptem phafeolos 21 uncias longos, 11 latos, valde planos pro magnitudine, & minime denfos, colories magnos proprieta de la continenta de la ris ex spadiceo nigricantis & splendentis. In alio hujus generis lobo, quem videbat Clusius, uncià una pracedente breviore, color externè fuscus erat, quem crassiores venæ sive striæ nigræ à pediculo ade extremum ufque lobum fecundum longitudinem duckæ extrembant. Internus color ext spacieto ad rubodinem tendebat; ipfe Phafeolus planus erat niger & íplendens. Hujus etiam generis

5. Fabaarborescentis fructus, Phaseolus peregrinus secundus *Clus.

* Exot. 1.2.c.7.

Superiori non valdè dissimilis, sed longè minor; sescunciam viz. tantùm longus, unciam latus, pla-nus, rugosus, spadicei quodammodo coloris, nervo qui eam ambiebat eminentiore. Item

6. Phaseolus peregrinus tertisus Clus. Exot. l. 2. c. 7.

Lobo inclusus fuisse videbatur, formà ovum columbinum ferè exprimebat, longior uncià, ambitu sescunciam ferè comprehendens, exalbidi coloris, cui flavi quidpiam circa extremam partem, qua lobo inhæserat permixtum; circum verò locum quo lobo adhæserat fuliginosa macula erat infignitus, lavis alioqui & splendens, gravis & ponderosus. Necnon

7. Phaseolus peregrinus quartus Clus. ibid.

Quem etiam lobo comprehensum fuisse non est dubium; erat autem crassiusculus, ejusdem pænè magnitudinis cum fuperiore, totus niger prater exiguam maculam fubalbam, quà proculdubio in-haferat lobo, durus autem & folidus & in aqua fubfidens.

Phaseoli Exotici filiquam longam falcatam semine ex toto albo vidi in Museo celeberrimo D. Gulielmi Courtine Armigeri.

CAP. VII.

Piper Æthiopicum Matthioli Park. Æthiopicum siliquosum J.B. Æthiopicum sive Vita longa Ger. oblengum nigrum C. B.

7. B. Silique plures ex uno tuberculo pendent, unciarum duarum, trium, quatuore longitudine, ro-unda, penne anferine crafficidine, nigricanes, incurva siquantulum, thortuls pro con-tentorum feminum numero diffinêta, aliequi etiam rugola, fibris longis, lentis, fractique contumacibus contextæ: interior substantia ex rubro nonnihil est cinerea. Semina diftinctis comcontumacibus contexta: interior lubitantia ex rubro noninhi ett cinera. Semina diffincis comprehenduntur loculis (carnofo pariete unumquemque diffinguente loculum) ex rotundo oblonga, difficulter è filiqua avellenda, magnitudine minimi Phafeoli, foris nigra & nitida, materià duriufcula, rufefcente, texturà cancellata, (prefertim juxta pediculum qua integitur) favos apum imitata. Sapor tam filiqua, quam feminum ad Piperis nigri faporem accedit.

D. Grevius femina vel minimo Phafeolo dimidio minora elfe feribit; at neque faporem habere Piperis nigri, fed potius Caryophylli, ut quod non valdè acre fit, fed admodum aromaticum, præfertie al ivene accelofotture.

Lobus Piperi Ethiopico similis Clus. Exot. 1. 3. c. 16.

Non valdè diffimilis erat Æthiopici Piperis lobis; nam & illorum inflar articulis diffinêtus, & grana in fingulis continebat nigra, craffiulcula, rugola, acris ſaporis; alioqui lobus craffior erat Piperis Æthiopici lobis, cortice denfo conftans, foris rugolo; coloris ex rufo nigricantis, ſuperna & inferna parte duplici nervo à pediculo ad extremum lobum excurrente. Pluribus aliquot articulis præditum fuisse verisimile est, nam post quartum articulum præcisus fuerat.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER TRIGESIMUS SECUNDUS.

Arbores & Frutices vel anomalas vel minus cognitas exoticas novas & in Europam nuper illatas exhibens: Necnon Partes quasdam Stirpium minus cognitarum.



UNC ergo Librum in duas partes dividemus, Altera erit

De Arboribus partim anomalis, partim ob descriptiones imperfectas minus distincte cognitis, partim denique novis, exoticis & in Euproam nuper advectis, que nondum apud nos flores & fructus dederunt.

Altera de Partibus ftirpium minus cognitarum, nimirum 1. De Corticibus, & Lignis. 2. De Floribus & Foliis. 3. De Fruchibus. 4. De Succis five Gummi fint, five Refinæ, five mixtæ & mediæ inter utrunque naturæ.

PARS PRIMA.

De Arboribus nonnullis Exoticis.

ČAP. L

Arbores Indica & Exotica ex Historits Aromatum Garcia & Acosta.

1. Macer Veterum C.B. Macer Dioscoridis & Gracorum J. B. Macer Gracorum Park. Ulmo affinis, fructu vesiculis membranaceis & semine intus incluso composito.

Ui Macerem Grecorum & Macin. Offic. unum & idem effe opinantur, næ illi multum hallucinantur. Macer enim cortex craffus eft, conitra Macis tenuis: Macer perquam aftringit, Macis fapore fubacris eft: Macer temperatus eft, Macis calda. Præterea Arabes, ut Serapio & Avicenna, de is, ut de rebus divertis, diffincis capitous agunt. & Avicenna Macerem Talifafar radicis corticem vocat. Tandem Veteres qui de Macere agunt nullam Nucis Myriftica, cuius operimentum eft Macis, mentionem faciant, quod non verifimile eff eos ignorare potuille, aut filentio præterire volutife, fi illorum Macer cum Maci idem fuiffet. Quin Plinius acerte Macii corticem rubeum radicis magna effe affeit. Maceris arbor, deferbente Acofta, vaftx portulies, aut menuo pragerire vonune, il morami masse cum masse nom mune. Sum rimuse apere Masci corticion rubem radicis magnac ella afferi. Maceris arbor, delcribente Acofta, vafta eft, & multis ramis prædita, Ulmo multo major, cujus folia fex aut feptem uncias longa funt, duas ett, & multis ramis prædita, Ulmo multo major, cujus foita tex aut jeptem uncias longa lunt, dias lata, exteriore parte dilutius virenta; intenore fautur. Ea non alium fruchum habero creditur pratter [smen quoddam, denari magnitudine, tenue, cordis effigie, colore slavo, fapore verò Amygedala, att nuclei Perficorum malorum, tenui & candidà tunica tectum, quod veficà quadam ex tenuissimi duabus simul junctis & transparentibus membranis constante includitur: ca autem vessica in medio folio nascitur, aliis magnitudine non dissimili, se multis sibris à podeulo ad extremitatem rectà lineà ductis crispo & rugoso, haud absimilis illi que in Ulmo nascitur, paulò tamen latior & valorice. & planior.

Succo lacteo prædita est hæc arbor uti Morus, radicesque habet Ilici persimiles, magnas, crasfas, in latum & profundum diffulas, & cortice tectas craifo, afpero, fcabro, duróque, cinereo fo-ris colore, interius albo dum recens eft, cum ficcus flavefcens & admodum aftringens: Succo cum adstrictione nonnihil mordicante, que tamen mordicatio brevi evanescit.

Radicis cortice recenti trito, cum oxygala feu lacte acido mixto omnis generis dyfenterias & al-vi profluvia mirabili fuccellu curant omnes Medici, tum Brachmanes, tum Canarini, & Malabarici. vi promivia muaom income sa in pulverem redacti femunciam per noctem macerant in 3iv. feri lactis. Aliqui hijus corucis noci se în puiverem reaacu temunciam per noctem macerant în şiv. feri lactis, etimque bis în die propinant, manê & velperi: deinde medicamento fumpto Oryzam fine fale & batyro coctam, acque pullos gallinaceos coctos maceratos & tritos în Oryza decoctione flatim groje exhiberi: interdum în neceffitas urgeat, Opium admificent. Solent verò etiam Arabes cujuf-canque generis alti profluvia opio nuce mofchata admixta curare.

cunque geners are pontures operande instruction administration and produce the filter and the state of ount curried to a competentis vonutibus alvíque profluviis fiftendis quàm magnam quantitatem corti-

portuniculari in composition de la constanti quantitati quantitati control de la constanti quantitati quantitati control de la constanti quantitati quantitati control de la constanti quantitati quan cis Myrobalatio uni, act in humano corpore natos necare, & calculum in renibus frangere: tumetiam omnis genera inimicia di inimi Similitudo nominum Macer & Macre, & convenientia in viribus hunc corticem Diofcoridis

Macerem esse arguunt. Maccrem cue a guuur.

An Cortex ad alvoi profluvia in Novo Orbe Monardis? Profert (inquit) novus orbis prægrandem arborem, folis cordis effigie, nullo fructu. Ejus cortex digrit craffitudine aut amplior, folidus, durus & ponderofus, tenui candicante pellicula integrur. Similis eft admodum cortici Guyacan, uti Gentiana amarus,manifeste adstringens,grati tamen seu aromatici odoris particeps. Caterum amaritudinem Monardes cortici suotribuit, cujus alii quidem non meminerunt, quantum quidem nobis constat,

2. Mangæ affinis Ambare. Ambare Indica J. B. Arbor Indica foliis Juglandis, fructu Nucis magnitudine C. B. Ambares Park.

Craffa magnaque est arbor, felizique habet Juglandis soliis magnitudine respondentia, sed non ejus forme, dulutus vrientia, & multis venis elaborata, que illis magnam gratam addunt: Fioret exiguos, candidos: Fratam uncis Juglandis magnitudine, dilutus vinentes, & cortice quam illa elevore, odoris gravis, & gustis acerbi dum adhue virent; coloris verò siavi in maturo gratioris odo-levore, odoris gravis, & gustis acerbi dum adhue virent; coloris verò flavi in maturo gratioris odoris, & gultus grata aciditate commendabilis, medullam continentes cartilaginolam & duram, è duris nervis obliquè intertextis constantem.

are notive output interests.

Garcias fructum hunc immaturum adhuc cartilagineo quodam cortice virescente integi scribit.

Propter fructus gratam aciditatem eum Omphacii seu Agreste modo cibis admissent Indi: maturum ex sale & aceto edunt : excitat enim edendi appetitum. Adversus biliosos humores utilem effe perhibent. Sale & aceto conditus diu affervari potest.

Nobis Mangæ species esse videtur aut ad Mangam proximè accedere.

3. Coca Indorum folio Myrti J. B. Myrto similis Indica fructu racemoso C.B.

Pumila est arbor, folio Myrti, vel (ut alii volunt) Rhois coriariorum [quod veluti aliud folium fimili forma in meditullio delineatum habet] molli, dilutius virenti, fructu racemanim coherente, ui Myrti fructus, rubente quando maturelcir, ejidlénque magnitudinis, quando verò plenam maturitatem adeptus nigricante: tum verò herbe eft mellis, que collecta in canifiris ad fricandum reponitur, ut mellus confervari pofiet. Hilforici Peruvani omnes reforunt incolas ifficia regionis Cacam à lummo mane ad noctem ufque perpetuo in ore retinere, tameti eam neque mandant, neque deglutiant, quod eam affidue in ore habentes famem & fitim absque molestia mandant, neque deglutiant, quòd eam affiduè in ore habentes famem & fitim absque moleltia facilè possitant loterare etiam per integrum diem. Hinc magnà curà feritur & colurur in convallibus montum duade didorum. Maxumo in pretio apud Peruvianos est, unde multi ex ejus mercimo folo ditissimi evalere. Exfolis dentibus attritis & cum aliquanto pulveris conchipiorum ulfo-storum admixtis trochiscos seu orbiculos conficiunt, & ficcandos exponunt. Quando iis uti volturu unum orbiculum in ore sumunt esimque exsigunt, fubinde in ore nunc hac, nunc illac versantes, & quandu possitur retinentes: uno abssumpto alium simunt, & deinde tertium, sic persantes toto tempore quo ii in longis inneribus conficiendis opus habent, præserim si per loca fiant, ubi nulla aut cisì aut aquæ copia est. Si voluptatis gratia uti volunt, solam Cocam mandunt. Plura vulessand Acostam

4- Arbor exotica fructu racemojo Charamais dicta C.B. Charamei Acosta folio Pyri J.B. Charamei Park. Turcis & Perfis Ambela.

Hujus arboris duo funt genera, unum mespili amplitudine, soliis pyro similibus, dilute virentibus, fructu Avellanis simili, admodum slavo, eleganter in multos angulos definente, sapore omphacii complianis simili, admodum slavo, eleganter in multos angulos definente, sapore omphacii compliante superiori describe supe Acosta. & grata aciditate, quem vel immaturum, vel maturum, vel fale conditum vulgariter edunt, ad orexin excitandam: vel aliis eduliis quibus aciditatem conciliare volunt admifcent. Alterum genus estadem et magnitudins, foliáque haber Malo minora, fructum verò priore majorem, cujus de-coco cum Santalis adversus febres utuntur Canarini medici.

Crescit in sylvis & montibus procul à mari diffitis.

E prini geneis (quod fecundum aquas nafeitur) arboribus feligunt Decanini & Canarini cam E prini geneits (quod fecundum aquas nafeitur) arboribus feligunt Decanini & Canarini cam quz longius à mari abelt: hujus radics corticem (cui lacteus fuccus ineft) quaturo digitorum longitudine fimentes cum drachma Sinapi probe terunt & afthmatics exhibent: valenter enim purgat per alvum & vomitum. Quòd fi immodica fibblequatur evacuatio, Carambolas fructum unum radictum trade seituro. Carambolas fructum unum radictum trade seituro. vindem edunt, vel aceit Canarini hauftum fumunt (quod nihil aliud eft quam aqua decocionis Oryze, uno aut altero die refervata donec acefeat) & fi profluvium non cellat, ægtis caput frigidà ablunt. At quis hoc aufit apud nos; aut quæ hujus medelæ ratio meritò quærit f. B.

S. Avacars Hac omnia Acosta.

5. Avacari facie Myrti J.B. Myrtus Indica C.B.

Garc. In Malavarica Indiaprovinc ia pufilla enafcitur arbor, major frutice Coru, qua foliis, floribus & fructu Myrto persimilis est. Fructus ejusdem etiam est cum Myrto saporis, multò tamen astringentior. Hanc arbusculam trifolium olere serunt. Nascitur in montibus. Aiunt miræ esse esse cacia adversus inveteratas dysenterias, à causa frigida provenientes: ut & senex quidam Lustranus in filia fua expertus eft, cortice trito & in aqua Oryza macerato.

6. Coru Canarica Arbuto vel Malo aurea similis J. B. Coru, foliis Mali aurea, store luteo Acosta C.B. Lustranis Indiarum incolis Herba Malabarica. Coru arbor Park.

Acoft. Arbor est pumila, Malo aurez similis, cui etiam persimilia habet folia, sed qua medium nervum craffiorem habent, aliis octo aut novem in latera excurrentibus. Flos luteus est, odoris ferè expers. At Garcias folia Mali Perfica, flores candidos, Periclymeni odorem amulantes, ei attribuit. Radicis cortex diluto virore præditus est, levis & tenuis, qui si frangatur aut vulneretur multo lacteo succo manat, lentiore & magis viscido quam qui ex Macere fluit, gustu insipido, amaritudinis tamen alicujus participe, frigidus & ficcus, plus tamen ficcitatis quam frigiditatis pos-

fidens.

Hujus virentis corticis fucco, licet admodum ingrato, plurimum utuntur Malabar incola, tum Virei.

Gentiles, tum Chriftiani, ob admirandos quos prebet effectus in omni genere profluvii, tum in Lienteria, tum in Diarrheta & Dyfenteria, à quacunque caufa prognata. Septem uncias manè, & cotidem fub vespera mexhibent, si necessitats urgeat. Sed quoniam succus amarus est & ingratus, ab ejus potu serum propinare ad os colluendum solent.

Lutinani controem radiosi destillant, arque utuntur in hunc modum. Re corticis in pulverem tria 3viii, Ammeos, Apii, Coriandri ficci, Cumini nigei nonnihil tostorum & in pulverem redasforum ana 3jui, Coricium Myrobal, cheba 3vii. Buryri vaccini non faliti 3ji. Ladis acidi q. 1 ad pulveres istos excipiendum. Destillentur in vale idoneo. Liquoris fullatuit une, quatuor vel quinque, cum aqua Avellana Indice, vulca Arrea nominata, aut an ex pediculis Roß 3ji. propinara alvi profiluaqua Avellanz Indicz, vulgò Areca nominatz, aut aq. ex pediculis Rof. 3i, propinant alvi profluvio laborantibus, semel in die, vel bis si opus sit : interdum si necessitas urgeat trochiscos de Carabe vel de Lemnia terra admiscent. Ilico autem post ejus sumptionem Oryzam cum Oxygala exhibere folent. Clyfteres etiam ex eo confecti fub noctem injiciunt.

Tametsi autem Garciæ semper bene successit hujulmodi aquæ usus, fatetur tamen Malvaricam herbam ab ipfis Malavarenfibus præparatam magis præfentaneam opem adferre. Ea verò paratur ex iidem ex quibus dicta aqua rebus, tenuiffime trius, & fero aut julculo Oryzæ probe coctæ maceratis. Acofta huic liquori longe præfert Maceris corticem virident, licet multo ingratior & fumptu difficilior fit. Salutare etiam eft hoc medicamentum debilitati ftomachi, tum etiam vomi-

tus compescit cum aqua Menthæ & Mastiches pulvere sumptum.

CAP. II.

Arbores exotica à Jacobo Breynio descripta.

1. Arbor Kauki Indorum Breyn, floribus odoratis.

Julia Indorum ob florum fragrantiam à Javanis, apud quos oricur valdè æftimata, Tiliz ferê fpeciole magnitudine & forma: A rbor eft patula, ramis diffulfa, cuipa iniores ramuli cortice lexi, ex-albido ac incano funt obdade. Johir onatur Ppri foliorum facie, ex cir-2 Corrice lavi, ex-albido ac incano funt obducăi. Politi ornatur Pyri foliorum facie, ex circinato nempe oblongis feu ovalis figura; riuna, interdum quaturo, unciarum longiundine, latini-dine duarum, rarò traum, nervum craffinm per longiudinem & nervulos transveros habentibus; at confistentia duriore ac firmiore, brevioribisfique pediculis infidentibus. Ex foliorum alia & ramentorum apicibus Flofati oriuntur orbicularis ferè forma, parvi, Pin majoris magnitudine, duo, tres, quatuor, pluréfive juxta fe, petiolis brevibus, lanuginosis infidentes, fimul pofiris quotum quilbet ex multis petalis angustifis & parvis, è rubello albicantibus congettus; & calyculo foliolis octo, acuminatis, lanuginosisque, alternatum positis constitute, penitus fere circumvallatus. Flores holice ob fuavifishmum quem explorant odorem filis aut quotundam foliorum nervis cum Magrei & Iljaempaca. Advancas exceditis alcitire, eniddem prace pills cuius nobas Rofatum usia. Aqua etiam ex iis odorata & cordialis elicitur, ejusdem pæne illis cujus nobis Rosarum usûs.

2. Sanamundæ tertiæ Clusis affinis foliis Polii C. Bonæ Spei Breyn.

Frutex est lignosus, Rosmarini facie crescens; cujus rami alba lanugine circundati, & foliis viridibus, subtus autem candidis & lanuginosis, conferti, Polii Lavandula folio C.B. perbellè referentibus, quibus verò magnitudime, non antem crafficie, cedunt. Ex ramorum lateribus nonnunquam aliquot; fed circa illorum faftigia furculi multi inflar Chryfocomes Columnæ in umbellam inorauquot; fen chrea mortum ratuges action mort annua mystocome occument; quorum quilber almatem disportit, unciales & biunciales, folis minutioribus donati enafcuntur; quorum quilber pletunque unicum, (rarò duo) Pli magnitudine, circa balin parvis angultique foliois circa tort ceptium, ex duodecim, tredecim, vel pluribus, Sanamunda tertia: Claf. Plané convenientibus tubulis aut floïculis compositum; qui extrinscus plané albidi & tomentoli, in quatuor aut quinquo quinquo

Vfus.

Locus.

quinque foliola per extremum subtiliter divis, atque inferius circa pedunculos squamis nonnullis mi-

nutifimis ferruginei coloris præditi. Ad Libri XXVI. Part. 1. cap. ult. referenda est.

3. Chamælarix sive Chenopoda Monomotapensis Breyn.

Alunt, inquit, juxta Bonæ Spei promontorium deserta Fruticem echinatum quendam, frequen-Ainn, inquit, juxta bone open promononam accented rendered remaining questions, requestiffinis rams unique politis divaricatum, qui per interfittia brevia invicem ambiuntur a viridibus Laricis in modum in acervos congeltis foliois, femunciam vix attingentibus, angultis, pilofis, pallido anterilis acuteo, & nervo per medium crafto do datatis. Ferr in rams & ramulis, inter furculorum divaricationes globum album, hirfutum valde five villofum, Cerafi magnitudine, ex foliolis compluribus, iis qui ramulos vestiunt multò hirsutioribus, & arcuum modo inflexis contextum: in quo inter foliola flores flavi enasci dicuntur.

Si fructus & semen cum Echino Alpini convenirent, Echini nomen huic inderetur frutici, eo aptiùs cùm folia & globi formâ Echini animalis in orbem congesti se præsentent.

CAP. III.

Pruno silvestri assinis Canadensis C.B. Hypericum frutescens Americanum store albo Park.

Rutex est fesquicubitalis [plurimis virgultis ad humanam ferè altitudinem affurgens Park.] cau-le lignoso, rotundo, atro-tubente cortice vessitio [cortice albicante Park. forte hic de adul-Le lignoto, rotundo, atto-tubente cortice veitto [cortice albicante Park. force hic de adultioribus virgis, ille de novellis & inuinoribus loquitur] in ramulos brachiato. Falia habet Ruter hypericoidi fimilia [ex angulto principio in fubroundum apicem dilatata Park.] Flores Pruni fylvettris floribus fimilies, fed multo minores, copiolos, candidos, pediculis oblongis uncialibus, & capilli modo tentubus, calvoulis virentibus fidentati, infidentes; in quorum medio inlamenta plura exigua, & tenuiffima. Flos nullo fructu fuccedente in hortis noftris decidir. Folis estam eft deciduis.

CAP. IV.

Arbores exoticæ à Guliel. Pisone & Georgio Marcgravio exhibitæ.

1. Cuipouna arbor Brasiliensis Pison.

E hac arbore pauca hac habet Gul. Pifo, Multi multis & eximiis dotibus excellere agre-frem hanc arborem testantur. Floribus slavis decoratur species illa cujus succus è cortice raso expressus & cum aqua limpida mixtus ulcera inveterata & purulenta mundificat eáque carne explet. Praterea ex eodem succo atramentum conveniens elicitur, quo etiam ad tingendos pannos utuntur. Gluten quoque efficax exinde concinnatur, in usus familiares receptum.

2. Mucuitaiba, & Mocitaiba Brasiliensibus Marcgrav. Pyriformis Brasiliana.

Arbor est figuram grandis Quercus aut Pyri sylvestris habens, cortice cinereo, glabro: felia Pyri nostratis similia. Flores non describit Auctor. Lignum ex albo subslavum est; medium autem ex ruso nigricat; optimum est & duriffimum.

In summitate hujus arboris & summis illius ramis nascitur planta illa spithamæ longitudine, quæ radiculis nititur in ramis, & radice paulo craffiore: in hac ordine reperiuntur, octo, novem, vel de-cem globuli flavi, inftar myrobalanorum firiati & fuperius acuminau, in quo acumine folium extat sex aut septem digitos longum, angustum, dilute viride, & ad flavum inclinans, nervo in medio

3. Arbor Brasiliensis frustu ovali, Avellane magnitudine, Piperis gustu, & qualitate. Ibira Bra-siliensibus Marcgrav. Pison.

Marcgr. Arbor Betulæ figura crescens, cortice fusco & punctulis albis notato, tenuissimo; ligno lento. In ramis ramulos alternatim politos habet, & novem folia itidem oppolita, tres circiter digitos longa, angulta, acuminata, figurá foliorum Salicis, fuperne faturate viridia, glabra, fiplendentia, inferne enerea; & mollibus pilis cincienei quali finaugine cetéa: que fantia in arbore dordine ficincinant. Peter fert albos, fex oblongis foliis confitantes, odoratos, ad fingula foliorum paria binos. Frudiu est ovalis, & magnitudine Avellanz, saporis aromatici ac acris, qui loco Piperis in cibis usurpatur ficcatus & in pulverem redactus. Habet enim insignem vim aromaticam, nec ità acris est ut " Pimenta.

Cortex arboris detractus loco funium usurpatur, est enim lentissimus. Ex eodem etiam fiunt funiculi sulphurarii, ad sclopeta explodenda necessarii. Quando detrahitur albus est separato exteriori fusco, & statim fit rufescens quadrante hora.

Floret mense Februario.

4. Tupeiçava

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

4. Tupeiçava five Scoparia Pilon. 246. Lustranis Basourinha.

Herba non fylvis fed apricis campis gaudet: vix cubitum alta, tenaci, lignoso, unico plerunque caule affurgit, cui à fundo ad verticem usque perpetui ramusculi adnascuntur, ornate expansi supernè pyramidis instar: Qui undequaque plurimis angultis, exiguis & acuminatis folia, stellatim comne pyramus initea : Qui unecquaque puntum augurus congue ca ecunimats posse, icanada com-pactis, hine inde fibi invicem oppolitis vetfuntur. His inferi apparent infiniri couli, virides, acicula capitis magnitudine, è quibus flofculi diluté albicantes & cœrulei erumpunt: Et post illos

acteuite capitis magnituome, e quious notenti unua anotantes ex cerrites entimpunt: ex poit mos rotunda corpulculai inflar abaccularum, quibus continent /men, minimum, fuicum. Radice eft recta, brevi, candida, filamentola, que ficus ex tota planta manifelho lapore ex odore caret. Integra herba, prafertim juvenis, decocha, balnea, fuffunigia admodum funt anodyna, emol. Virea, lientia ex attemperantia, ut tot infignibus Malvis in Brafilia luxuriantibus praferir debeam. Nec memini me in tenesmo, hamorrhoidibus, ani inflammationibus vel doloribus præsentius adhibuisse remedium, tam familiare, sive externè ut supra dictum, admotum, sive per clysteres injectum.

4. Gonandima Brasiliensibus Marcgr. Sorbo Aucuparia similis storibus umbellatus. Marcgr.

Margr.

Procera est arbor, Sorbo aucuparia ex parte similis, cortice cinereo, caudice in multos ramos disperso. Lignum illus incisum fundit de se luteum succurin, qui sponte effluit, ac postea indurescir, ità ut instar picis sit fragilis, multius odoris, nec usist, quod scam, apud incolas. Et quia hec arbor ripas amnium amar, radices habet multas, varie extra ripas upper aquas contorte expansias. Folia habet sibi invicem opposita, angusta, acuminata, folida, lavia, viridia, filendennia. fas. Felia habet fibs invicem oppointa, anguita, acuminata, ionita, izvia, viriais, ipienoentia. Flares fert multos umbellatim, qui tà proveniunt; primò elegantifimi, miniati coloris in fingulis pediculis faturatè riubentibus, femidigitum aut plus longis enafenture, feptendecim, octodecim, viginti juxta fe in una umbella; rudimenta fibris confitantia ex foliolis complicatis oval: iere fir "Gennee, gurz funt, & magnitudine Pruni fylveffitis, eleganter quinque lincis oblicure rubefentibus fecundum longitudinem quasi diffuncta; hac paulio poli fe pandunt in florem, quinquefolium, eleganteribus secundum longitudinem quasi diffuncta; hac paulio poli fe pandunt in florem, quinquefolium, eleganteribus fecundum longitudinem quasi diffuncta; seus felia fibrilinaribus, expressis curvatirs in medio extissime rubrum, constantem quinque foliis cavis seu semilunaribus, exterius curvatis: in medio extat stamen saturate rubrum, figura plane ut Caryophyllus aromaticus, cui superius adhuc quinquangularis stellula rubra imposita cernitur.

Fructus ab Autore descriptus non est inventus.

6. Anil alia species Marcgr. Caachira secunda Pison. An Glasto affinis C. B.

usarge.

Ad duorum aut plurium pedum altitudinem affurgit, caule rotundo, geniculato, lento, fucculento, & quali fpongolo feu arundinolo, viridi, & hine inde brevilimis pils rudefcencibus veilito.

Ad genicula tam caulis quan ramorum falsa fine pediculsi duo femper oppolita fatua durede, tres
vel quatuor digitos longa, angulfa inftar foliorum Lyfimachia, viridia, & in utraq, planius pils albis hervibus pracita, at actum paulum hifpida. Ad eadem genicula ubi folia funt hinc inde eriam duo pediculi juxta fe politi, ereché flantes, duos vel tres digitos longi, fuperius florem album circularem luftmentes, magniculine Bellisti, circumerca minuris folis albis; in umbilico minima flamina alba.

Radus femipedem aut paulo plus longa, paullum curva, paucas radiculais habens, corries carries curvales in contra co teamina and, Kaiar tempeconi aut patio pus jonga, paquini curva, paucas raucius majens, lenta, lignola, cortice oblicuri coloris veflita, qua detrahi poteft. Planta hac tota cum fua radice fucculenta eft, & fiquis vel caulem, vel radicem frangat, flatim fuccus effluit cerulei coloris. Fit ex ea Anir folim herbam contundendo & aquam affundendo: linquitur ut fubfideat, hino de-

trahitur, & in Sole ficcatur quod confedit.

Hæc planta toto genere diversa est ab Altera Anil ex qua Indigo sit.

7. Tremate Brasiliensibus Marcgrav. Tremae Pisoni. Frutex Brasiliensis store composito, in pappos abcunte.

Frutex arborescens Mali Punicæ figurå est similis, cortice Sambucino, ligno albo, & medullam continente. Folia obscurè viridia, haud magna, sesquidigitum longa, sine pediculis ramis adhærenta, aspera, multis venis conspicua. In extremitate ramorum sert multas umbellas magnas, sloribus lutescentibus onustas, quibus aliquid purpurei admixtum. In medio autem sunt multa staminula flavescentia, ut florum Hieracii, & codem modo desinunt in pappos: exactè odorem reserunt Styracis, ut & solia trita. Post flores provenit in illis papposis capitulis semen minimum, rotundum nigrum, multò minus Papaverino.

Brafilienses uruntur foliis contusis in oculorum doloribus & rubedine.

8. Guirapariba vel Urupariba Brasiliensibin Marcgr. Arbor Brasiliensis folio ramoso, storibus magnis, pentapetalis flavis.

mis, pentapetain favors.

Marsyr.

Arbor ett alta, lata, & mediocris crafficiei, falia sua in frondes congesta ferens, nimirum qualibet fions habet quatuor, quinque, aut sex pediculos, unum aut duos digros longos, in quorum quolibet quinque folia, quodibbet suo pediculo innitens, junchim existrum (raribs tria aut quaturo folia) inaqualis magnitudinis, ololonga, faturate virissia, plendentia, ad tactum membranacca, nervo secundum longitudinem & venns obliquis practica; Mense Decembri arbor sine folia existens, quae mis in tunico attatis, sor protrudit copiolistimos, suos, magnos res autamplitis digitos longos, superius in quinque quasi folia decos, inte framinbus, inodoros. Florens, arbor tota apparet shava, & longistime dignosci potest ad tria vel quatuor milliaria. Floribus decidențibus folia iterum erum-Mmmmmm 2

1783

Vires

* Caplicum. Ulus. Tempus.

Alia

PLANTARUM. HISTORIA

Alia occurrit apud Marcgravium Guiraparibæ (pecies Cap. 9. p. 108. descripta.

Arbor est magna & ampla, corrice similis arbori Guayabæ. Felia fert parva, in ramulis oppositis oppofita, in quolibet ramulo aqualia, paria, cylindracea aut fimilia, faturate viridia, nervo fecunopponta, in quonoci ramaio aquana, pana, combinadora am minia, raturate virtura, nervo recum-dum longitudinem, & venulis transversis vix conspicuis pradita. Lignum interius coloris est obfeure olivacei, ad nigrum vergentis; exterius tamen ex parte est pallidum, & illud interius amari est saporis, si viride masticetur.

Ebeni species est, quare & à Portugallis Ebeno vocatur.

Folio decomposito seu ramoso esse videtur.

9. Visqueiro Lustanis Marcgr. Arbor Brasiliensis viscifera fructu longo tubulo prædito.

Anaregr.

Anaregr.

Altiffima arbor & latiffime ramos fuos expandens, cortice gryfeo aut fubrufescente; in ramis autem alternatim positis fert ramulos, quossam directe, quossam alternatim oppositos inque his opposita sibi folia parvula, foliis pæne herbæ vivæ similia, læte viridia.

Flores non describit auter. Fsp. ctum habet longo tubo præditum.

Hac arbo dat copiolam refinam, mollem, viscosam, inodoram, colore picis quâ utuntur ad vo-lucres capiendas illinendo super baculum ut nos solemus viscum; radiis tamen Solis indurescit, quare

Duz dantur species, mitis & sylvestris.

10. Anonymos Brasiliana storibus umbellatis albis hexapetalis.

Marcgr.

Caudice est recto, & mediocris altitudinis, cortice cinereo, ligno fragili & medulloso; superius in multos ramos, sed folis sere nudos dispescitur: folia tamen habet in illorum extremitatibus in frondes congelta, quinque, sex, septemve juxta se, superne dilute viridia, inferne albicantia, quadam oblonga, quadam panè rotunda, nervo secundum longitudinem, & venis transversis ordine fibi opposius. Inter solia in frondibus etiam proveniunt pediculi duos circiter digitos longi, qui fuperius multos flosculos, oblongos, in umbellam congestos sustinent, albos, hexapetalos, suavis

11. Anonymos baccifera foliis salignis Brasiliana Marcgr.

Cortice est cinereo albicante, multis ramis varie inflexis pradito. Lignum lentum, quasi Salignum obtinet: folia autem oblonga, directè fibi invicem opposita, solida, lavia, superne egregia vinum ostinet: Juia autem tooling, ducte in the intermediate plendentia, & ad tactum inflar holoferic. In extremitate ramorum fert multos foscillos, fipicatum feu racematim congestos, suo pediculo, deorsum incurvato infidentes, luci coloris, & spicatum feu racematim congestos, suo pediculo, deorsum incurvato infidentes, lucio coloris, & suo pediculo, accompanya de la colorista de la coloris racemus florum elegantissimè est dispositus: post flores nascuntur bacca Ribium magnitudine.

12. Maratatabiba Brasiliensibus Marcgrav. Arbor Brasiliensis folius digitatus.

Marcgr.

Astrogr.

Arbor caudice recto affurgit, non craffo, cortice cinereo, fuperiùs autem duorum aut trium pedum longitudine pediculi enafcuntur, in orbem pofiti, quorum quiliber continer feptem, octo, novem aut decem folia in orbem difpofita, fex, feptem, octo aut novem dignos longa, fuperne virida, infermè inflat Serici glabar, infigni nervo ex conficiusi venis prædua, folis Ambaine fubftanua & colore fermè fimilia, pediculo infidentia duos aut tres digitos longo, cui è longinquo eadem Arbor vident.

13. Tangaraca I. Pilonis. Erwa do Rato Marcgr. Frutex Brasiliens, venenosus, storibus umbella-

Frutex est arborescens. Lignum habet lentum, & in ramis ramulos oppositos, & duo semper sibi rrutex ett arboreteens. Lignum nabet tentum, ex in ramis ramiuos oppoiutos, & duo temper tibi oppofita, vel etiam tria fibi oppofita foliola oblonga profert, dilute viridia, eminente nervo fecundum longitudinem, & confipicuis coftis fecundum latitudinem pradita. In fummitate ramorum fpica nafeitur ex floribus multis umbellatim pofitis conflans, oblongiufculis, cylindraceis, rubris: pediculi autem florum crocei coloris & longiusculi sunt.

Flores & folia præsentissimum sunt venenum. Radix verò mox exhibita tutum apud incolas re-

14. Tangaraca III. Pisonis. Frutex Brasiliensis venenosus storibus umbellatis aureis.

Planta est fruticescens radice crassa, folius nunc alternatim, nunc sibi directè oppositis, caterum craffioribus & rotundioribus quam priores Tangaraca. In extremitatibus ramorum pediculi longi, ex quibus fiosculi umbellati producuntur, primo albicantes, mox aureo colore relucentes. Unde advenz ignari, gratóque illecti colore, temeritatis suz nimis magnas pœnas aliquando dederunt, modò eos olfecerint aut tractarint.

In harum foliis, floribus & seminibus tam alte posita est vis deleteria, ut vel ex levissimo eorum gultu corpus intumescat, mens turbetur, oculi incipiant caligare, vertigines animique deliquia oboriantur, denique mors ipía fequatur, nifi quantocius præfentissimo remedio obviam catur.

Antidota præstantissima sunt radices Ipecacuanha & Caapia: His proxima radices Jahorandi & Jambu. Quin iplius Tangarace radices tutiffimum censentur remedium, magna quantitate exhi-

15. Curupicaiba

De Anomalis & minus cognitis, &c.

15. Curupicaiba Brasiliensibus Marcgrav.

Arbor cortice fulco, & inflar Berulæ crefcens: falia habet oppolita, quinque aut feptem in uno ramulo, fplendentia, acuminata, non ferrata, Betulæ foliis viriditate fimilia. Florem Auttor non de-Ceriplis. In interioribus ramulis proveniunt folliculi, primum virides, deinde rubicundi, magnitudine & figura Pistaceorum; qui quemadmodum & lignum spirant odorem serè ut Icica.

16. Guapereiba Brasiliensibus Marcgrav.

Arbor est ligno gravi & solido, cortice brunno. Ramos & solia habet opposita, atque hac quidem crassa, nervo lecundum longitudinem, & multis venis secundum latitudinem, adhæc kæt viridia, magnitudine Pyri foliis æqualia. Eloculas sert multos in calycibus longitus, ex viridi subluteos. Fructus (quem tamen auctor non describit) decidens Cancrorum terrestrium est pabulum.

17. Jecuiba Brasiliensibus Marcgrav.

Arbor fatis alta, cortice subcano: folia fert in ramulis alternatim oppositis, sibi invicem directe, vel etiam alternatim opposita, & in extremitate unum solitarium, tres digitos circiter longas, acuminata, nervo secundum longitudinem & venis transversis. Florem fert coeruleum. Lignum hujus arboris egregium est ad varia iculpenda, nam ex ruffo brunnum est, & nigro undatum.

18. Frutex anonymos Brasilianus slore Keiri Marcgrav.

Marcor. Cortice est gryleo; folia habet alternatim opposita, carinata, scaphæ sigura, circa extremitatem autem dentata, late viridia, splendida, venulis obliquis, elegantibus prædita. In extremitate ramorum spicatim proveniunt flores, & spica floribus adhuc clausis coloris est sanguinei elegantissimi, hinc fit flava, & flores se pandentes sunt flavi, pentapetali: cuilibet autem petalo subjacet folium acuminatum pallidum; in medio floris stamina lutea congesta. Flos suavis odoris, ut Keiri nostras.

19. Ibera-puteruna Brasiliensibus Marcgrav.

Ligno est durissimo, ità ut aciem cultri retundat. Arbor magna & ramosa; fert folia alternatim in ramis oppolita, tres aut quatuor digitos longa, figurá cordis, fed in extremitate acuminata, tenua, fuperiis dilute viridia, inferiis paulum pallida.

20. Pyri sylvestris facie frutex Brasilianus innominatus Marcgrav.

Marcgr. In modum Pyri fylv. crescit, ligno fragili, cortice cinereo. Folia fert Pyri foliis similia, densa, superius splendide viridia, inferius dilutius, alternatim ordine quaque suo pediculo crasso brevi appensa & deorsum inclinata. In extremitate ramorum proveniunt quatuor, quinque aut sex in racepenía & deordium inclinata. In extremitate ramorum provenium quatuor, quimque aut lex in racemum disportia corpuciula elliptica, Pifo majora, que fefe aperientia florem promunt estrapetalon,
petalis albis, craffis, interius ex albo viridantibus, magnitudine Lychnidis, inter que in circulum dipofita fiunt framina alba, ala, 120 & tupra numero, fefquidigitum longa, fili Serici craffic craffice,
fuperius flavelcentem spongiolam adjundam habentia. In medio autem storis & horum staminulorum alud stamen, duos degicos longum, fortus, sfavelcens, erectum stat, superius habens cylindramen gaptulum. [Stylus hoc non Stamen] Flos & visu sucundus est, & fiavri Rose odore pra
"Linear finalistication". draceum capitumi. Esyan non supplieur Autor) Ramulos, inquit, hujus planta appensos habui in museo meo ad libros: noctu ad quemlibet exortum pediculi cujusque folii, ut & ad quodlibet folium floris exsudarat guttula splendidi crystallini humoris, quasi plantæ affixa esset, seminis majoris Sinapi mole.

CAP. V.

Arbores quædam ex Horto Malabarico que steriles, floréque & fructu aut saltem fructu vidue effe feruntur.

Rhores hujusmodi tota specie steriles & fructu omnino destitutas dari neutiquam concedimus; nonnullas tamen rariùs fructum proferre agnoscimus, quaque hujusmodi sunt quia earum fructus ab indigenis non fuerint observatæ, pro sterilibus habentur.

1. Nandi Erwatam * H.M. Syringa Malabarica lactescens, flore niveo, pleno, odoratissimo D. * P. 2 F. 54.

Fruticulus est quatuor pedes altus, nascens in arenosis. Radix sibrosa, cortice albicante seu subros, in ramos se distinudens. Striptes ex radice assurgentes cortice sunt scabro, cinerco, cum ramis sus nodulati. Surculi tenues & novelli virides. Folia è geniculis ex adverso bina petiolis brevibus tuis nodutati. Ourcuit tenues of novem virious. Form e genicuits ex auverto oina petions ofevious ex viridibus exeunt, oblongo-angulta, rotunda, anterius culpide parvo & angulto, qui versis unam partem maxime inflexus eft, eminentia, ad petiolum firieta, intus lactea, mollia, fuperficie lenia, fupernè obscuriore virore, subtus dilutiore nitentia. Costa folii media, & nervi laterales etiam in Mmmmmm 3

Vires.

Vires.

Vires.

Tocur.

I ocut.

Vires.

supina parte eminent. Folia odoris & saporis nullius sunt nisi sylvestris. Flores in petiolis, qui supra ex origine foliorum eriam duo, tres vel plures fimul oriuntur, plures junctim proveniunt, rofapra ex origine ronorum etam uno, uso ex prime stantante proteinant provenium; rola-rum emuli, in totum candidi (en nivei, odore fuavi & grato, decem petalis oblongis compofiti, an terrils laironbus, craffiolis, rigidis, ac venis fibrilibus firiatis, duplici ordine politis, que in exteriori terrus lationbus, cratinous, figuus, a comitation de la contraction de la contraction de la condine funt quinque, in uno latere rection i linea firiata funt, ac magis craffiola, in al-zo latere ro-contraction de la contraction d nem rectum exortus in eum ductu inflexo incurrit; quinque illa quæ in interiori ordine funt, lateribus in utraque parte rotundiolis, ac non exactè uniformibus circumferipta, ac in oris undique corrugata. Flores autem calyci quinque parvorum foliorum, pedunculo fescunciali, qui exterius viride dilutus & subflavus, interus flavo ac croceo rore, quo ungues foliorum tingit, conspersus est. infident, Gemmæ florum conicæ.

HISTORIA PLANTARUM.

Sub tempus quo florum exortus instat, folia omnia decidunt, nováque fimul cum floribus erum-

Fructus num ferat dubium: imò ferre certum, licet ab Autoribus nostris non fucrint observati.

Hic fruticulus totus lactescit, in anno bis térve flores serens.

Succus ex ea expressus ac cum oleo mixtus dolores oculorum sedat facta capitis perunctione. Radix masticata, & in ore detenta dentium dolores sedat vermes enecando: cum oleo decocta servit pro omni indispositione capitis, & præsertim ejus dolorem sedat, sacta perunctione: eadem trita & in aqua epota lumbricos enecat: trita cum fucco Limonis & oculis indita nubeculam tollit.

2. Nandi-Ervatam minor H.M. Jasminum Malabaricum folius Mali Aurantii slore niveo odoratiffimo Commelin.

н. м. A priore tantum differt, quod foliis fit nonnihil minoribus, quodque flores simplicioribus ac minoribus foliis constant, puta tantum quinque quæ siunt similia soliis slorum prioris speciei, qui in ex-

teriori ordine fita funt. Joan. Commelinus hanc plantam pro Jasmini specie habet, quoniam flores Jasmini floribus similes funt, cumque folia foliis Mali Medici respondeant, appellari posse centet, Jajiminum Malabaricum soliis Mali Auranii store niveo odoratissimo: à præcedenti aurem omnino differre judicat. Nos positis affentimur Autoribus nostris testibus autoriais congenerem esse affirmantibus.

Ben-Kalesiam H. M. P. 4. T. 34 p. 71. Arbor Indica folisis alatis, flore & fructu vidua.

Arbor est mediocris magnitudinis, caudice mediocriter crasso, scabro & nodolo, multisq ramis viridbus a nodofis, in obrem longè latéque diffusi donato; Lignum albicans, odorum, cortice obductum crasso, cinereo, intus candido. Radix crassa, fibrata, albicans, cortice rubicundo squamoso ductum crano, cinerco, intus canous. Kanix crans, instata, autocans, cortect rusoumos quianolo obducât; a dor fiavis, fapor acris & aromaticus. Folia geninata ordine parallelo ramulis inherentia, (quoi ramuloi voccant nibil aliud fum quiam foliorum compositorum cost oblongo-rotunda, glabra, supernè atro viridia & fipendentia, interne subvivinia & lanuginosa, in ambiru quodanimodo crenata, odor survis, sapor altringens. Flores ant nullos fert, aut inconspicuos, nec magis fructus; crenata, odor survis, sapor altringens. nam quos pro fructibus describunt excrescentiæ sunt Gallarum æmulæ, insectorum matrices, ad foliorum ortum, vel ipfis foliis innascentes, oblongo-rotundæ, acuminatæ, primum virides, dein purpurascentes, glabri, nitentes, intus cavæ, ac substantia farinacea refertæ, intra quam unum alte-

purateentes, guart, nrientes, mus cawe, ac uptranta tarinacea retertes, intra quam unum alter-ciume infectum volatile è Papilonum genere holpitatur : lapor aqueus & fubaltringens. Nafcitur ubique in Malabar, & frequenter in agris colitur ob folia, que eum in finem colligi fo-lent, ut is agri fletcorentur. Semper vivre dicique fuperfres manet. Nos negamus ullam arborem dan tota fpecie fletrilem, ideóque & hac proculdubio fructus fert

quamvis nondum fuerint animadverfi.

4. Asjogam H.M. part. 5. tab. 59. Arbor Indica folisi adversit, store stavefeente tetrapetaloide, oderato, frustu nondum comperto.

H. M. H. M.

Arbor est mediæ magnitudinis, quindecim circiter pedes alta, caudice mediocriter crasso, albicante, fusconigricante cortice cincto, ramultíque paucs in orbem disfusis donato. Radix albicans, nigricante cortice tecta, indodra, profunde terræ inhærnes, fibrique sus late per eam disfusia. Folia ex adverso bina circa furculos proveniunt, oblongo-rounda, crassa, spinamam circiter longa, mediá costa vindi-albicante: odor se sapor ingratus. Fares dosri, stavescenes, in facias collectri, unmerosi circa ramulos proveniunt, constantur is è tubo oblongo, in quatuor subrounda segmenta unmerosi circa ramulos proveniunt, constantur is è tubo oblongo, in quatuor subrounda segmenta. expanío, odo tennibus, rubro-fiplendentibus ac longis faminibus, arro-prupries apricibus ornatis medium occupantibus; inter que fylus prodit viridi-albicans, craffus, furrectus, acumine tereti. Quales fert fructus nondum compertum est.

Provenit variis Regni Malabarici locis circa Ethnicorum templa, qui iftiufmodi arbores frudiosè ibi colere solent, earundémque soliis & sloribus uti in caremonis suis ad templa ornanda. Semper viret, quotannis floret, Decembri viz. & Januario mensibus, diúque superstes manet.

E folis contuits fuccus exprimitur, qui cum feminis Cumini pulvere exhibitus colicam paffionem fanare fertur. Foliorum pulvis cum Santalo citrino ac faccharo affumptus fanguinem reficere ac purgare dicitur.

5. Talijr-

5. Talijr-Kara H. M. P. 5. T. 38. p. 75. Arbor Indica spinosa flore & fructu vidua. H. M.

Arbor est procera, 30 circiter pedes alta, caudice crasso, albicante, cortice cincto cinereo furvo, glabro, ramulisque pluribus, in orbem longe latéque diffusis donato, qui oblongis, duris, rigidisque ipinis influper muniti funt. Radix albicans, furvo cortice tecta, odoris gravis, laporis adstringentis. Folia oblongo-rotunda, acuminata, in ambitu leviter crenata, crassa, densa, splendentia, supernè viridia, infernè subviridia; nervis aliquot è media costa in latera excurrentibus: odor gravis, sapor sylvestris ac adstringens. At verò folia teneriora è vertice ramorum prodeuntia plerunque rubro-purpurea sunt. Flores & fructus, quod hactenus saltem innotescit, non fert.

Provenit variis regni Malabarici locis, præsertim circa Warapouli; semper viret diúque superstes Locus,

E radice in aqua cocta potus conficitur, qui acidos fallósque humores per diaphorefin potenter Viren. evacuat. Ex foliis cum viridi curcuma in oleo frixis paratur linimentum, quod ad scabiem tollen-

6. Ben-Moenja H. M. part. 5. tab. 57. Arbor Indica foliss alatis, flore & fructu vidua, Ben-Moenja dicta. Н. М.

Arbor est procera, triginta circiter pedum; caudice mediocriter crasso, survo cortice cincto, ramulísque rusis, lignosis ac geniculatis pluribus donato. Radix albicans, amara, aromatica. Folia geminata in surculis proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, tenuia, lenia, glabra, supernè viridia, infernè subviridia: odor gratus, hortensis. Nec flores nec fructus Auctoribus nostris inno-

Provenit variis Regni Malabanici in locis, præfertim circa Aree & Peedeggyl. Semper viret. Ex radice cum aqua decoctio fit alexipharmaca, quæ in febribus malignis valde extollitur. Ex _{Viret}. cortice cum calamo aromatico & sale in Oryzæ infuso cocto potus conficitur, qui vomitum sanguineum è morsu serpentis excitatum protinus sanare fertur.

7. Amelpodi H.M. part. 5. Tab. 51. Arbor Indica dxapn@ floribus umbellatis, tetrapetalis. H.M.

Arbor est justa magnitudinis, caudice albicante, cinereo cortice obducto, ramulísque viridibus & geniculatis pluribus donato. Radix fibrata, flavescens, inodora, amara. Folia geminata ordine decuffato petiolis rufis circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, craffa, denfa, mollia, glabra, supernè splendentia, infernè nequaquam: netvulis aliquot è media costa in latera excur-rentibus, ad quorum exortum noduli exigui, virides in aversa solii parte conspiciuntur; odor acidus. Flors exigui, candidi, extremis furculis numerofi proveniunt, porrectifque columellis um-bellæ specie panduntur, quatuor acuminatis foliolis constantes, inodori, sapore subamaro.

Crescit locis petrosis ac montanis circa Candenate: semper viret. Junio, Julio, Augusto mensibus Locus: structus verò nullos fert, affirmantibus indigenis: quibus tamen sides minime babenda est.

Radix verò hujus arboris fecum gestata Antidotum habetur serpentibus venenatis, atque ideò l'ires. magni vulgò æstimatur.

Cum cateris Amelpodi speciebus (annotante D. Comelino) nullam planè habet similitudinem.

8. Belutta Amelpodi H. M. P. 6. T. 48. p. 83. Frutex Indicus акаря 🕒 foliis binis adversis, storibus pentapetalis candidis, unguibus luteis.

Frutex est ramis subviridibus. Folia contrariis inter se pediculis surculis innitentia gemina, è longo angulta, acuminata, ad pedunculum quoque firicta, mollia, fpilla, glabra, in Inperiore para fubvirida, inferiore dilutiora. Colta, quam in recta estam prominentem habent, in plures differ-ture. Saporti expertia, intili partun lacke funt. Firer in furculorum fammiates proveniences, quinque habent petala oblonga, candidiffima, ab uno latere finuata, ad unguiculos croceo colore leviter tincta. Odor ipsis nullus.

Montanis gaudet locis: Reperitur in Teckencour, aliisque locis pluribus. Floribus exhilaratur Locis, mense Julio & Augusto, frondibus semper, fructibus verò nunquam, si credere sas sit iis qui resulerunt, proculdubio deceptis.

Ex aqua, fi usum roges medicum, contrita & assumpta radix serpentium occurrit morfibus, fi Usus in mesuperimponas arthritidi.

9. Tondi-Teregam H. M. P. 4. T. 60. p. 123. Arbor flore tetrapetalo edorato, frustu nullo. H. M.

H.M.
Arbor est procera, 60 circiter pedes alta, eaudice crasso, ramulis rectis, longis, atro-viridibus, lanuginosis, asperis, fungosa intus medullà refertis, plurimis donato; lignum albicans, nigricante cortice cinctum. Radis: fibrata, albicans, lactecens, rufo, intus crocco, cortice techt, modora, saporis acris. Folia geninata ordine parallelo, petiolis longis circa ramulos proveniunt, oblongo-rotunda, acuminata, un ambatu crenata, crassia, modificante del pediculis oblongis è foliorum interna sede circa ramulos proveniunt, entra un plures simul congesti, purpurei, mambus confircti suavelentes, calvicique viridi. Ramiginoso ac quadripartito inherent, quaturo cauminatis iolosis constantes. Foliola her intercedute rotunto manurale memorial reconstantes. Foliola her intercedute rotunto. constantes. Foliola hac intercedunt totidem staminula purpurascentia, medium occupante by pulchre rubente, capitulo albicante.

Fructus hunc arborem nullos ferre Malabarenses testantur: at nobis fidem non faciunt,

Vires.

Creteit locis arenofis & petrofis in Mangatti. Semper viret. Julio & Augusto mensibus slores

rt, anuque mpermes manier. Ex arboris foliis in lactis fero coctis fit oris collutio pro aphthis. E cortice & radice in aqua defert, diúque superstes manet. La alconsionem i accis accio consini one contuno pro apritris. E cortice & radice in aqua decodtis Apozema conficitur, quod aftum febrilem temperat, hepatis obstructiones referat, necnon herpeti, scabiei, similibus que affectibus medetur.

10. Arbor Indica exagra floribus odoratis pentapetalis, petalo uno luteo, reliquis candidis. Sida Pou. H.M. P.6.T. 59. p. 109.

Rami ligno albicante, medulla viridi, cortice fusco obducti sunt. Folia acuminata, spissa, cortice susceptible sunt sunta sunt in parte conspicuis intermixta, è crassis contrariis inter se pediculis gemina, ramis inhærescunt. ni parte composis incernita de canaciona interior la potolis communibus provenientes, textura de affectu gratifimi, odore amenifimi, quinque latioribus, anteriore in parte innumera in filamenta divilis, quorum unum luteum, quatuor alia candidiffima transvertim quali obtegit, conftant foliolis; cuvins, quotum unum interant, quattor aux cantominina transversim quan oocegit; contrant ronous; framinium verò denis, candidis, craffioribus, furrectis, croceis capitibus, fylo medium occupante viridi, eminentiori, leviterque inflexo. Floribus deciduis tres gemmulæ virides, altæ, quæ introrrimi folio funt erecto, confpiciuntur. Prorfus tamen habetur fterilis, quamvis quidam in fenecture

Florer menfe Maio, Junio, Julióque. Petrofis, glareofis delectatur locis, quapropter in monti-bus Paracari, Mangati & Panpani vifuur. Rariffima, ob florum elegantiam, odorifque jucundiratem in summo honore est. Nullum mechanicum nec medicum habet usum.

CAP. VI.

Arbores quadam Chinenses.

1. Pipa arbor & fructus Sinensis Michael. Boym in Flora Sinensis Jonston. Dendrolog.

Ructus cum maturescit ad flavum colorem declinat. Nostratia Pruna sapore imitatur. Arbor pulcherrima ett, foliis & floribus conspicua jucundum præbet aspectum. Officulum

Plerique colligunt fructum Februario & Martio. Dulciffimi est saporis, & pelliculam similem Prunis continet.

2. Fructus innominatus Sinensis M. Boym in Flora Sinensis Jonston. Dendrol. Ficus Sinensis storida è radicibus fructum emittens.

Arbor est procesa, folia maxima, quæ medium hominem contegere possunt, producit : hoc admirabile habet quod media radice tellure inhareat, ex alia autemparte radicis parente sorte. bros & fimul fructus fimiles Europeris ficubus progenerat, qui cum maturescunt rubent paululum, fed interior caro & fapor corum figuram & faporem ficuum repræfentat. Julio & Augusto matu-

Cerasus Sinensis frustus pulpā sebaceā. Johnston. Dendrol. Item, Arbor Sinensis pinguedinem Sebi instar feren Martin. Atl Sin. ejusem.

Quod nos in ingentem sæpe perduxit admirationem (inquit Autor Atlantis majoris, tomo Sinensi p. 119.) est illud, quòd pinguedo in arboribus crescat, ex qua velut è sevo candelæ optimæ albentes, p. 119. J ettillud, quod pinguedo in arbonieus cricata, ex qua veia e revo canocaroprimie alornes, tacke manum non polluentes, extincèrque fretorem non emitientes, à Siennelhus Kiuspus vocate, parantur. Arbor ett faits magna, Pyris noftris fois & figuram non diffimilis: album edit florem un Cerafus. Florem fublequitur bacca admodum rotunda, Cerafi magnitudine, corticem tenuem & nigricantem induta: caro contenta alber, nucleo prægnans, quem baccis maturitatem adeptis per corticem rimam concipientem videre eft. Baccas halce colligunt, & fi in calida aqua coquantur corneen riman conceptentent vocate of the books have congent of the canadaqua cognander care difforitur; extemplo tamen à réfrigeratione iterum, ut i fevum, congelat. Tunc réfiduis eff uncleus, quem imponunt aque, uti nos Olivas, ut oleum exprimere queant, quo tamen, non pro cibo, fed in lampadibus utuntur. Hyberno tempore folia hujus arboris plané ceu cuprum rubefcunt; tandem decidunt, præbentque (cum pinguedinis quiddam habeant in fe) mirum quantum laudabile vaccis & ovibus pabulum.

CAP.

Poterat hac arbor ad Cerasos referri.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

1789

ĆAP. VII.

Arbores Exotica è Jo. de Laet. Descriptione India Occidentalis & Nierembergii hist. Exot. Clufio, J. Bauhino & aliis.

1. Murucugifera arbor * De Lact.

* Ind. Occid. l. 15. c. 7.

Rbor est in Brasilia procera, & Pyro sylv. admodum similis. Fructus, qui incolis Muru-cuge longum scapum habet. Decerpitur viridis, & bene mitigatus & sapir & digeritur. Quia ut faciliùs colligatur proruuntur arbores, ideò rariores extant. E trunco incifo lacteus emanat liquor, qui constipatus usum ceræ in tabulis consignandis præbere potest:

2. Irucaha in ulæ Maragnanæ * De Laet.

* Ind: Occid.

Arbor est vasta, & patula ramorum opacitate in vertice lasciva; foliis pane ficulneis, floribus flavis, fructu Pyri formâ, cortice subflavo, carne intus sapida & optimi nutrimenti, ut credunt.

2. Copovich Occassou ejustem ibidem.

Pyro frondibus & fructu fimilis eft, nifi quòd hic flavior & oblongior, & tria intus perdura officula continet. Oumery fructum fert, magno Pyro fimilem, qui ubi plenè maturuit inter optimos primum locum fibi flagitat.

4. Paltifera arbor De Laet, Ind. Oceid. l. 10. c. 2.

Arbor est grandis & ramosa; fructum ter quatérve mole Pyra Europæa excedentem producit. Quia colore & formâ nostris fimilis est Pyrum ab Hispanis vocatur. Peruani nomen Paltæ à provincia ubi copiosè nascitur indidere. Corticem habet tenerum & lævem. Medulla transversi digiti craffitie officulum ejuldem cum fructu formæ ambit. Cum Saccharo condita exhibetur ægris. Fructus in insula Hispaniola butyrum emulatur maturus: In Mexicana minor esse, & cutem tene-

5. Agnacat Scaligeri Pyri Specie.

In ea India provincia, que sub terra Laboratoris est versus Ishmum Dariem, arbor est Pyri facie & magnitudine, perpetuo folio, viridiffima nitidiffimâque superficie. Fructus quoque Pyri specie sed colore viridi, etiam cum maturus; medulla intus concolor, dulcis, pinguis, butyri saporis. Validos adeò efficit ad coitum ut propius miraculo fit ejus efficacia.

6. Amatzquitl seu Unedo papyracea * Nieremberg.

* Hift. Exot. 4.15.0.71

Huic materia est levis & parum à Ficulnea distans: folia Limonis, sed magis acuminata, comata: fructus Nucum Ponticarum magnitudine, candidis distincti punctis, & granula Ficulneis forma & naturâ fimilia în fe continentibis. Provenit locis calidis qualis fe Chietla. Jus decoêti corticis radicum febrientibus valde prodeft. Folia umbræ tantum gratiâ expetuntur.

7. Yızamotl, quam Haitini Ceibam vocant Nieremb. l. 15.c. 72.

Arbor est magnitudinis vasta, materie lenta ac brevi, foliis novacula forma. Dua ejus species: Altera foliis Mali Medica, qua largos imbres dum viridia & tenera funt effundunt: fructu orbiculari albis maculis diftincto, ac granulis granis ficuum fimilibus referto, eduli, & faporem noftratium referente. Indigena: Hispani Ficum Indicam vocant. Altera latioribus, sed tamen obtusioribus & nigrioribus, unde Tlimatl vocare malunt, fructuque minori. Hoaxtepecenses Mannam super eam cogunt noftræ & formå & viribus fimilem, fed paulò duriorem & glutinofiorem.

8. Jaruina Nieremberg. l. 14 c. 104.

Jucaiæ infulæ arbor est, Ficui fimilis, codem modo frondosa, & Populi altitudinem superans, non solida quidem more aliarum arborum, nec inanis tamen utì Arundo, sed utì Ferula potius aut Sambucus; cortice lubrico aut lavigato. Fructum creat fesquispithamalem, mollitre Ficus, sapidum & falubrem fanandis vulneribus. Folia divulfa ferè à se invicem membra restituere dicuntur.

9. Arbor Sycomoro similis in insula Mayo Ind. Orient, pag. 4. fig. 19.

Arbor est patula, & quæ ex taleis in terram depactis oriatur, folissque minoribus quam Ficus vefliatur. Fructus fert parvos, luteos, fine granulis, absque quibus haud facilè invenitur, adeò fructifera est. Hoc peculiare in ea quòd fructus nunquam ad maturitatem perveniat.

Lib. XXXII.

De Anomalis & minus cognitis, &c.

1791

* Ind. Occid. 1.18.0.4

10. Cumana arbor dicta * De Laet, Gacirma Nieremberg. l. 14. c.5.

Arbor ipla & fructus Mori fimilis. E fructus fucco fyrupus paratur contra tuffim & raucedinem. Materies arboris adeò dura eft ut exficcata & collifa ignem filicis inftar ejiciat.

11. Jequitinguacu arbor * De Laet.

* Ind. Occid. 4.15. c. 8.

Fructus fert fragis fimiles, quibus ferninis loco continetur duriffima faba, orbicularis, nigra, & instar Thracii lapidis resplendens amarissimo cortice. Supplet egregiè vicem Saponis, & validiùs quam optimum imegma Lusitanicum detergit. Brasiliæ indigena.

12. Onbou De Lact. Ind. Occid. 1. 16. c. 11.

Mangaæ foliis fimilis est. Fert fructus Perficis similes, intus & extus, ubi maturuerint plane luteos: nec nisi cum sponte decidunt edules.

12. Curupicaiba De Laet. Ind. Occid. l. 15. cap. 8.

Folia Malo Perfice fimilia habet: cortex vulneratus vifcum, quo Barbari in aucupiis utuntur fundit: ipla fuccum laceum ficulneo fimilem, fingulare adverfus vulnera & puttulas remedium largitur. Differre videtur ab illa quam Marcgravius describit, Lib. 3. cap. 17. p. 132.

* Ind. Occid. 1. 3. 0.25.

14. Duchaminifera Virginia * De Laet. An Pishamin Virginianum Patk? Loti Africana similis

In Palmæ aktindinem adolefot, & fruckum fert Mefpilo quidem non abfimilem, primò viridem, deinde flavum, ubi maturueri fubrubicundum: qui tamen inter Pruna computatur. Immaturus aufterior eft, & fi malfuccur os cum exquifito dolore attingit, maturus gratifilmi eft Iaporis, & omnino præcocibus fimilis. Incolæ Puchamias vocant.

- 15. Prunorum Indicarum in insula Maragnana nascentium decem genera recenset J. de Laet. Ind. Occid. 1. 16. c. 11.
- 1. Pitem, mole, frondibus & fructibus Pruno fimilis, fed fructus fuavior eft.
 2. Avenum bevih Acajus, Pomo valde fimilis, fed fructus illius fimiliores funt Prunis, nifi quod crocei funt coloris, fuaviori fapore, officulo perexiguo.
- 3. Tachica, Pruno admodum fimilis, floribus flavis quidem, fed fructus illius Prunis omnino funt fimiles, luter coloris, nucleo candido & fuavi.
- 4. Cayoveen & 5. Mukay ene parum differunt à pracedentibus.
- 6. Ovagiron; nascitur utplurimum in arenis ad litus, nec adolescit supra fruticis modum. Fru-
- o. Oragram, naciona apparimam in acina an mass, nec aconetic uppa riudicis modulin. Fricaum fert inflar majoris Prini, rubri coloris.

 7. Marcair, itidem amat arenofum litus. Fructus illius acrioris eft faporis.

 8. Marcare, non multim quoque abludit a Pruno; flores fert lurcos, fructus inflar Ceraforum longis pediculis, offe exiguo, carne crocca & faixi.
- rough ponucuis, one origon, cante crosses of many ponucuis, one or Pancerii non ab-fimilem, cute flava, dules faporis, offe interius facto ad Perficorum modum, nucleo Amygdalis paulò majore & ejustem saporis.
- 10. Coporich ajaup, Puni arboris mole, frondibus caftaneae, floribus candidis & luteo colore mixtis. Fructum fert inftar minoris Pomi, flavum, officulo intus exiguo, nucleo autem eduli.
- His adde 11. Jacarandam Pruno arbori admodum fimilem, sed foliis latioribus, flore candido; quæ fructum fert duorum pugnorum magnitudine, & ubi coctus fuerit edulem. Barbari coquunt ex illo pulmentum quoddam stomacho inprimis amicum & salubre, quod vocant Manipoy. Ob nominis convenientiam suspicor hanc arborem eandem esse Jacaranda Marcgrav. l. 3. c. 13. p. 136.

16. Macaxocotlifera arbor * Nieremberg.

* Hift. Exot. 1.14. 6.318.

In parem cum nostris Prunis attollitur magnitudinem, fimili etiam constat materie. Radices & folia fibi respondent. Fructus Macaxocotl seu Pomum cervinum dicitur. Commune est omnibus fructum acharrefeneme filosibus ramifique prius quaim folia proferre, quod paucis admodum arboribus evenire folet; è folis falfamenta condimentave acida concinnari, emollire alvum; non admodum fiave aut falibre praffare alimentum; aque earundem arborum cinerio sope puellarum flavefeere capillos In quincuplici verò funt hac Poma differenzia. 1. Cacassesol dicta, qua rubra funt & in longam protracta formam, nucum Juglandium médiocrium magnitudine, offibus magnis, firmis, extra & intra lentis, ftriatis, Dactylorum formâ, callo modico mollique & fucco manante, intus luteo, quale est ipsum Os. In cibi hac ulum veniunt, & ab assuetis nostris præseruntur. Alvum emolliunt, & dulci acidoque sapore palato sunt grata. 2. Atoyaxacotl, quæ longè minora, colore luteo, orbiculari forma, odore praffantiore, minore nucleo, rotundóque & guftu jucundiore. 3. Cozticezocotl, ut Mexicani vocant, qua à multis in Myrobalanorum referuntur genera. Pallidiora funt, majora, maculis persperta, gratiorisque calli: 4. Atopasceal chiefitie, minima ominium, coloris coccinej, sed qua suavitate odoris reliqua vincum. 5. Chiebiaxeceal, h. e. sudore manantia, nucum Juglandium magnitudine, colore Passeo, uberiore quam reliqua callo & minore nucleo. Nascuntur in calidis quibusque locis, campestribus, hortensibus & humectis. Corticum arborum decocti jus feabiem ac crurum tumorem curat, pulvis verò ulceribus medetur.

17. Tzopilotl Ximenis * De Laet.

Arbor eft grandis, foliis longis & angustis; fructu longo & grandiusculo, osticula quzdam amara, moschum redolentia, Amygdalorum amarorum sapore, quem puridum post se relinquunt, continente. Extrahtur ex illis liquor quidam oleosus & emolliens, quíque Amygdalarum amararum facultates obtinere videtur.

18. Ajubatipita Brasiliensium ejusdem.

Arbufcula est quinque aut fex palmos alta, fructu Amygdalis finili, fed nigro; ex quo oleum ejuldem coloris exprimitur. Eo artus infirmorum inungere Barbaris fuetum.

19. Amygdala Granatensis De Laet.

Tereti est trunco Pinus instar, & genus quoddam Amygdalorum profert renum Ovillorum esse, oblongum, sapore suavi & Hispaniensibus amulo.

20. Jucaiæ arbor Nieremberg.

Malo Punice fimilis eft, sed frondosior. Cortex Caryophylli odorem præ se fert, cinnamomi saporem, & zinziberis amariciem: quotannis nulla glandium jactura detrahitur. In ramis columbarum holpitia, & quidem tam multarum, ut eò ex proximis regionibus venatum trajiciant, & naves columbis onerentur.

21. Arber Naldivensis Candon Durchasii Jonst. Dendrol.

Suberi ligno affinis eft, par Juglandi proceritate: caudici, qui fungofus & Subere levior, cortex candicans: fructus nullus. Lignum in afferes fecatur & exuritur, miri de cetero ufus. Ejus estim beneficio gravifima quaque cuam mille pondo de maris profundo educuntur. Cingitur primò fune quod submersum est hinc per lignum perforatum sunis trajicitur, additis tot ejusdem par-ticulis quot necessaria operi exequendo esse nôrunt.

22. Platanus Indica Acaba ditte Nieremberg. Hist exot.l. 15. c. 83.

Similis est exteris Platanie, angustioribus tamen foliis, fructu triangulari, decem unc. longo, can-dido callo, ac nucleis multis & nigris, Cicere paulò minoribus mollioribus que & orbicularibus: ex quo Platani genere intera conficientur.

23. Platanus Ind. fulvo maculata ejusdem ibid.

Fructu parvo eft & tenui, in tres pracipuas differentias dividitur, Talogdato, Goyet & Bolongon vocatas, fructu odoro, & oris halitum in multas horas commendante, faporis grati & noftris Apanis malis, si exquisitè maturuerint minimè cedente, coloréque extra viridi, ac diversa magnitunis mans, it exquate manufacture minimic execute, coloreque extra virial, ac diverta magnitudine, temperaria naturé, aut pauluhum frigenti, fed aliquanto humidiore. Flatum & pituitam ge- virei, nerat, ventrem emollit, & oris commendat halitum: quin post esim mos est Indigenis ab omni potionis genere, ne ob immodicum humorem putrescant, abstinere.

24. Unni Chilensium * De Lact. Hispanis Murtilla.

* Ind. Occid.

Fructus fert uvarum in modum racematim collectos, Pilorum magnitudine, granorum Mali graruttes set une de colore, fapore inter fiavem & acrem medio. Exprimitur ex eo liquor clarus, ad vinum quam proximè accedens, qui faces fua sponte egerit: fit & laudatissum accrum.

25. Guvavirap Brasiliensium* De Laet.

Arbor est procera & vasta, frondibus perexiguis, floribus rubicundis, fructu uvam crispam $l_{-1.6.\,c.11.}$ referente.

26. Johnalxochiel, aliis Colcaquahuitl, seu Flos orbicularis * Nieremberg.

Sambuci Ebulíve folia fert; Umbella flosculis orbicularibus ac pallentibus, interdiu contractis, * L. 14. c. 37. Sanious Double to the test of the control of the co

27. Enguamba Uruvapensium * De Laet.

Arbor est mediocris cortice rubescente, ligno susco, medulla pallescente, foliis latis & conca-\$\frac{1}{5}\cdot \ceps{25}\cdot\text{vis}, quæ distinguantur nervulis partim stavis, partim rubris; floribus racematim pendulis & herbaces; frustu nigro, pleno granis, è quo exprimitur oleum flavum ad tumores resolvendos & adversus plagas. Nascitur in saxosis locis.

28. Pilipa

HJI, STORIA PLANTARUM.

28. Pilipoc Philippinarum infularum Nieremb.

Duo genera unt, Ma & Femina. Major ille & amplionibus foliis, intérque faxa nafcitur : minor hec & fact hins. Utriusque radici tubercula fusica, pugni magnitudine, innascuntur. Siminor hec & fact hins. Utriusque radici tubercula fusica qualdam membranis ceparum fimiles pitus qui fusica & enodes, transfersifin il sciendas, in pelliculas qualdam membranis ceparum fimiles dividuntur. Fólia Laurius fimilia, summa parte impense, acuminata. Proveniunt in humeetis dividuntur. Fólia Laurius fimilia, summa parte impense, acuminata. Proveniunt in humeetis umbrolisque locis, & arboribus advolvuntur. Usus radicis in venenatis mortibus & potionibus, fed Hift Exor. lentè operatur.

29. Arbor Laurifolia Sinensis Martin. Atl. Sinic.

Arbor est procera & magna, foliis Lauri fimilibus. In ramorum summitatibus racemi prodeunt, in quibus, ut in uvis frudus, sed rarior in longis pedunculis dependet, figura Cocculi, magnitudine Nucis Juglandis, nuci. Pinez parvz zemulus, fquamolo cortice ad membranz craffitiem accedente, nuces jugamus, nuce rance parve extremes, quantons ordine as membrane extensiva executive, cui inus nucleus fucculentus, albi coloris, odoris ac faporis rofacei. Maturus purpure et coloris Officulum inter carrem occultur. Vocant Sinenfes Lechi, Luftani Lichia. Nafcitur in Foquien, Officulum inter carrem occultur. Vocant Sinenfes Lechi, Luftani Lichia. Nafcitur in Foquien, precipue in Focheu metropolis territorio copiofe. Nucleus ad inflat tragematis rofacei congelati li-

Eft & altera ibidem, quæ flores Quei profiert, arbor procera, foliis Lauri aut Cinnamomi. Flos minimus, flavus, in racemulos diíperius, fuavitimi odoris; apertus in ipia arbore diu perfita interminus, flavus, in racemulos diíperius, fuavitimi odoris; apertus in ipia arbore du perfita intermento mentis spacio, repullulante arbore rursum novus Auger, nec flaccescie. Ubi decidit, interpetto mentis spacio, repullulante arbore rursum novus Auger. tumnali tempore gignitur: Turcz Limonum fucco maceratum ad tingendos equorum crines adhibent. Sinis multa bellaria ex eo. Prodit per totam regionem copioliffimus in Quangfi.

Addi his porest fructus Sinensis Lungger seu Draconis oculus dictus, superiore minor, cortice duriore magisque squamoso, ex quo siquor, vinum incolis, exprimitur, sed rarús. Distrahitur per totum imperium, sed succo evanescente non tam gratus.

* Ind. Occid.

20. Arbor Uvifera Tabacensis * De Laet.

Materie est rubra ligni Brafiliani instar: folia pane orbiculata, fructus uvis haud diffimilis, saporis gratiffimi. Nascitur potiffimum juxta litora

31. Igciga & Igtaigcica * De Laet.

Illa producit speciem Mastiche gratistimis odoris; cortice illius contus edit liquorem quendam album, qui condensatus supplet vicem thuris, & emplastro adhibetur utiliter in affectibus frigiaumo, qui conceniarus suppier vicem tiuris, e empiativo aomoetur uniter in artectius Ingi-dis. Eft & alia ejudem (pecies quam Igraigiciam, id eft, Maffichenduram inflar lapidis apel-lant; adeò enim dura & pellucida eft illus relina, ur peme virium effe videatur: Barbari com-muniter utuntur illa ad fictilia vafa incruftanda.

32. Ambulon Scaligeri C. B. 459.

Aruchit infula fert arborem, cujus è cortice fructus exit candidus, Sacchari specie, & magnitudine Coriandri, Ambulon ei nomen est.

Ind. Occid.

33. Ovajerova Maragnana insula * De Laet.

Arbor est alta & vasta, foliis Quercus, sed paulò majoribus, sforibus dilutè flavescentibus. Frucum fert, pedem longum, majorib. melonib. parem, extra & intus flavum, suavissimi & fragrandinal de la collection tiffimi odoris, fed exilibus & nigricantibus nucleis plenum.

24. Texotilifera Mexicana * Nicremberg.

Arbor est mediocris, permultis spinis horrens, foliis Malorum nostratium sed asperioribus & serratis. Mala fert nostratibus similia sed parva, nec nucibus Juglandibus majora, lutea, ante matriatem prædura, postquam maturuere adipi mollitudine quadam paria, ingrato sapore, sed qui à multis non habetur influavis. Semen (quod in fingulis pomis triplex) lunatum, magnum, duo bus angulis & uno dorfo infigne, lapidi duntie non cedit. Mexicani permifia prus putrescere in emporiis venditant. Diutiùs ut in corrupta ferventur aquà nitri conspergint. Germina tufa & ex aqua fumpta exanthematis medentur. Montosis locis sponte provent.

35. Pacourii insula Maragnana . De Lact.

Vafta oft arbor, Pomi frondibus, flore albo, fructu duorum pugnorum magnitudine, cortice di-midium pollicem craffo: binos aut ternos haud infuaves nucleos continet. Cortex coctus, aut faccharo conditus in deliciis.

36. Wamcabec insulæ Maragnanæ * De Lact.

Magnitudine, frondibus, floribus atque fructibus à Pomo non multum abludit. Sunt ifti crocei, fed nuclei ob inlignem acrimoniam non manduntur.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

1793

27. Uva-Cava ejusdem insulæ * De Laet.

* Ibid.

Pomi arboris est magnitudo; frondes Aurantia, flos subcroceus; fructus instar ovi oblongus, flavus, & palato gratus.

38. Uva-pyrup ejusdem insulæ * De Lact.

* Thid.

Arborest aculeata, foliis Juglandis, floribus è flavo, cœruleo & rubro colore eleganter distinctis, Fructus, quem fert orbicularem & mensis pergratum, nonniti pluviis mensibus decerpitur.

39. Lecos fructus in infula Magador, in arboris ramis & foliis carentis cacumine putamine fibrofoz nucleo Amygdalino part. 8. Ind. Occid. Fr. capitis magnitudine C. B.

40. Igbucami Brafilianorum * De Laet.

* Ind. Occid. 1. 15. c. 8.

Arbor est præsecturæ S. Vincentii perfamiliaris. Fert fructum exiguis Malis similem, intus exiguis granis refertum, præfentissimum (ut fertur) adversus dysenteriam remedium.

41. Melocorcopali Scaligero. Corcopal Thewesi Lugd.

A Corcopal Indiz provincia nomen sumpsit. Cydoniz est magnitudine & foliis. Przegrandem A Corcopai moias provincia nomen tumpin. Cyuoma on magintumine coma. Fraggiamenti gerit fructum, Melonis figură, eodémque fulcatum modo, intra quem terna quaternave grana, acinorum uva facie, acore Cerafi. Elt & edendo quia fuavifilmus, & ad medicinas quia pravos humores per alvum expurgat utilis. Ex nominis identitate Carcapuli eandem fuspicamur.

42. Quaubyyac Ocuilensium . Nieremberg.

Hift. Exot.

Arbor est magna, serens Mali Medicæ solia, sed tamen acuminata. Cortex adstringit, gravem 15.14 5.74 odorem spirat, calidaque & sicca constat temperie. Fluxum alvi coercet ac elicit sudorem. Naribus instillatus succus sternutamentum excitat, caput purgat, atque ita febres tollit & capitis arcet dolorem; quarum rerum gratia in annuos usus recondi consuevit. Nascitur Ocuilæ saxosis

43. Pequea Brasiliensium * De Lact. Pequea sive Pekia Pisonis, de qua supra.

* Ind Occid

4 15. c. 7. Duz sunt species, Una fructum Arantio malo similem, crasso cortice, quo melleus quidam cum faccharo certans dulcedine humor continetur, cui nuclei aliquot sunt permixti, producit. Alterius lignum (quod Lufitanis Setim) omnium que in Brafilia nascuntur durissimum & gravissimum, idemque omnis putredinis expers judicatur; proinde navibus sabricandis experitur.

44. Gojave Maragnana insula * De Lact.

* Ind. Occid.

1, 16. c. II. Fruticis est species que arbores complectitur, folis Campanella, flore eleganti & palmum lato, echinatis & stellæ in modum diductis foliis, purpurei coloris. Fructum fert ovi magnitudine, sed rotundiorem, granis plenum.

45. Uvavytou ejusdem insulæ De Laet ibid.

Folia fert longa, flores cœruleos, fructus Aurantiis haud absimiles, sed suaviores.

46. Caoup ejusdem insulæ De Laet ibid.

Frondibus est Pomi sed magis patulis; floribus è luteo & ruoro mixtis. Fert fructum Malo Aurantio forma & sapore haud diffirnilem, nucleis plenum,

47. Vencu Sinensium Martin. Atl. Sinens. Lustanis Jamboa.

Arbor spinosa, Limonia major: flores albi suavissimi odoris. Fructus capitis magnitudine: cui cortex Pomorum aureorum, pulpa rubescens, uva non omnino matura sapore, qui suspensius domi ad annum durat. Provenit in Fokien. Ex floribus fragrantissima aqua elicitur. Ex fructu liquor pro potu exprimi folet.

48. Pytabaia * Nieremberg.

* Hift. Exot. 1. 14. c. 80,

In scissuris faxorum nascitur. Odit pingue solum: fructus acro-dulci mixtus, sapidus quemadmodum malum Punicum: Rubri coloris intus & extra est: Malum aureum aquat magnitudine.

49. Pekey insulæ Marignanæ * De Lact. eadem videtur cum Pequea sine Pekia Brasiliæ.

* Ind Occid.

Tam craffum habet truncum, ut vix trium quatuorve hominum complexu ambiri poffit. Frondes fert Pruni; fructus duorum pugnorum magnitudine, cortice crasso duroque, qui intus tres quatuorve fructus, luteos, forma renis, optimi odoris, saporis non ingrati, osse aculeato continet.

Nnnnnnn

So. Agout:

27. U---

L 15. c. j.

l. 17.c.28.

" Ind. Occid.

L. 10. C. 11.

* Hift. Exet.

a Ind. Occid.

* Thid.

50. Agouti treva ejusdem insulæ De Laet ibidem.

Foliis est Aurantiorum, sed levioribus, floribus roscidis, fructu amplo, cortice viridiore. Concludit intus acinos Granatorum instar, exiles, dulces & palato non ingratos.

51. Uhebehasou Theveti J. B. Arbor Brassica folio excelsissima Americana C. B.

Miræ altitudinis eft arbor, cujus rami alii alios subeuns, foliæ habet Brafficæ: fingulos ramos onerant fruetus pedem longi: fert & eadem gummi rubrum. Dum in America esser Thevetus, sex m. p. ab eo loco quo subbistebat, observatam sibil hanc arborem tradit, quam eminus artiscio

sex m. p. ao eo 1000 quo montresas, oues sastan non nanc arourem craus, quam enimos aroutem potus quam naturà arbitraretur quipiam effictam.

Ad hujus arboris fuctum (inquit) innumera convolant apes ex eo alimentum petentes, in foramen ejuldem arboris se recipientes, bit mellificio se cerze incumbunt. Harum apum duo genera describit, Aliz nostrarum apum magnitudine funt, quar mel opinium conficient, ceram flavaram. Aliud genus dimidio minus, quarum mel bonitate superat, cera tamen carbonis instar nigra est. Harum favos depopulatur bestia quardam Hirras deta [Tamandus] i. e. Bestia mellis, de qua agere non est nigra est.

Fruckus Ubebajo quamvis ab apibus appetatur, hominibus tamen non est edulis, propterea quod non facile maturescit.

52. Pimpinichi arbor lactescens * J. B.

* Lib. 1. cap.

In omnibus continentis Indiæ oris (inquit Monardes) lacteus quidam fuccus elicitur ex arbufculis Malorum fimilitudine; Indi *Pimpinichi* vocant, è cujus ramis recifis lacteus humor illico manat, aliquantulum denfus & viscosus.

Hujus fucci tres aut quatuor guttæ fumptæ validiffime per alvum purgant bilem & aquas, Bibitur ex vino aut defiocati pulvis deglutitur, pauca quantitate propter nimiam vehementiam. Vino aut jusculo assumpto ejus operatio infringitur & cessas identitation. Idem traditur de Ricino Indico Haringia.

53. Arbor vinifera Couton, Juglandi similis J.B.

In Canada provenit arbor (inquit Thevetus) craffitudine & figură fimilis Juglandis, cujus ulus diu încognitus manfit, donec quidam exfeindendo arborem obfervavit flueze fuccum boni faporis, qualis optimi vini Aurelianenlis aut Beaunenfis. Ejus fucci fubitò collegerunt quatuor aut quinque magnas amphoras.

54 Arbor Brasiliana Juglandi similis nucibus carens C. B. Lignum Copau simile Juglandis ligno J. B.

Scribit Leri in Brafilia provenire lignum, quod nominant Copa-u cujus arbor fimilis quodammodo Juglandi, non tamen nuces ferens. Afferes, uti vidit, pro utenfilibus adaptati eafdem cum Juglande venas five fibras habent.

55. Arbor tinctoria J. B.

Theret.

Glandiferarum nostrarum crassitudine est, fructum ferens Dactylis parem, ex cujus nucleo oleum exprimitur, miris virturibus practitum. Aquæ permistum eam croceo colore plane inficit, quo tingunt pocula ac pileos quossam ex Junci vel Ortyze paleis contextos. Præterea id oleum odore est Violæ Martie, olei nostri fapore. Quamobrem multi pisces, Ortyzam aliósque cibos eo condiunt. Oritur in Senegæ regno ubi Æthiopes degunt.

56. Baxana arbor venenata J.B. Arbor fructu venenato, radice venenorum antidoto C.B.

In infula deferta prope Ormuz. Queionne dicta arbor est Baxana, cujus fructus vel minimum degustaus mox sufficeat: id quod ipsius etiam umbra præstat, siquis vel quadrantem horæ sub ea morent. Chim tamen aliis in regionibus equidem arboris radix venenorum omnium if Antidous, illic lethalis, necnon & folium ipsius & fructus qui Rabuxit vocatur. Hæc nobis non videntur

57. Juwb Amazonum Clus. Arbor exotica foliis alatis C. B.

CHI.

Hijus fipcimen accipiebat Clufius, teretes, inæquales, angulofos bacillos, rufefcentes, in quibus inter binas appendices alternis nafcebantur alata folia, five verius alæ tenuifimæ & firmifimæ, quinquagenis & pluribus foliois fingula latera occupantibus prædite, ut avicularum pennas opinari quifquam pofier, magna quidem ex parte deciderant illa, veftigia tamen ubi hæfiflent fatis adhuc manifetté apparebant. Iftis alis tanquam penicillo nobiliores incolæ uti dicebantur ad corpora fua varits coloribus pingenda.

58. Mippi,

58. Mippi, nonnullis Indis Cajahaba C.B. Clus. Exot. l. 4. c. 14.

Cluf.
Ad arbores se applicare Hederæ instar referebant nautæ, ejúsque adhuc viridis & recentis taleas ab incolis tenuter contundi, & supra fracturas alligari ; ossa enim fractæ ferruminare. Internè multis fibris constabat frustum ad Clusium missum, quibus incolas uti intelligebat ad colliganda tigna in site addicit.

59. Frutex India Orientalis Lavendula folio C. B. Arbor Lavendula folio J. B.

Admirandæ naturæ erat arbor five frutex, cujus ramus trium pedum longitudinem non excedebat, craffitudinis diameter circiter duarum unciarum erat, cipidique faftigium in nodofium capun comhili extuberans delinebat, è quo fefquipedales quinque minores rami profiliebans, adeò eleganti ferie ac ordine difpoliti quafi humana indultrià fuifent intiti, inferiori ramo facie quidem fimiles, fed molliores magifque fucculenti. In horum comofis faftigiis folia aduo inharebant, virentia, formà, magnitudine & colore Lavendulæ folia valdè referentia, fed fucci plena, aromaticum quidpiam fipirantia, medium inter Angelicæ flyvelfits radicem, gummi quod vocant Elemi, & Kunigundis herbam qualibus totum ramum veftitum fuiffe ipfa in ramis veftigia indicum faciebant. Quantum verò ex refectione ramorum Clufio colligere licebat, denfa fpiffaque medallà inftar Sambuci ramorum practiti fuiffe videbantur.

Ex India Orientali in Angliam delatus est hic frutex, & à Jac. Gareto ad Clusium transmissus. Vires.

Oxyacantha Americana Galli calcar ditta R. S. Mus. An Mespilus Virginiana fruttu coccineo D. Plucknet.

Huis bacults ulnam longus, abíque ullis enatis ramis in Museo Reg. Societ. asfervatur, diametro unciali, confistentia seu foliditate Ligni Oxyacanthini, spinis validis cinctus, alternatum undique positis, co ordine ascendendo, ut in codem latere superior ab inferiore 42 circiter uncias distet; craffitte Galli calcaris majoris, & rechtssima; non merè corticales ut in Rubo & Uva crispa, sed exiplo signo egestate un iOxyacantha vulg.

ipfo ligno egreffæ ut in Oxyacantha vulg. Hujus Oxyacantha feu Mefpili folia & fruêtus ad me transmist ingeniosistsmus Vir D.Sam. Doody; folia denticulata. Spina est erastitise & sfigură Galli calcanis: fructus Sorbi aucupariae baccam refert.

Planta Indica fanguinea panacea Park. i.e. Pl. fanguineas fudores excitans Monard. in Epifs. C. B. Herba mortem aut vitam in morbis pransantians Monard. Lugd. C.B. Arbor Venereos filmulos domans in Epifs. dd Monard. C.B.

De his consulatur Monardes, apud quem nullæ earum descriptiones occurrunt: Mihi certè magna ex parte fabulosæ videntur ejulmodi narrationes. Idem dictum sit de Arbore aquam fundente.

Herba Indica ad rupturas utilis Monard. Park.

Hujus formam observare non potuit Monardes, tantum dicit miram habere facultatem in rupturis puerorum & adultorum, edque ulum Indum quendam recenti contusa & rupture imposita, adhibito miro quodam ligatura genere, quo sine braccis non minus sirmiter ligati incedunt quam si braccati essen. Fortasse sigatura sola ad curam suffecisse sine harba.

CAP. VIII.

Arbores Papyriferæ.

1. Papyracea arbor Guaiabara J.B. Guaiabara in infula Hispaniola ex Oviedo Lugd. C. B. Ovied.

2. Papyracea arbor Copeia J. B. Copey in infula Hispaniola C. B. Copeia Americanorum Nicromberg. Oxied.

Gusiabară procerior eft; folio specie quidem simili sed duplo majore [spithsmæum latitudine & rotundum sere] crassilore, & ad scribendum apriore cum acicula aut stylo; & quòd venulæ tenuiores sum minis scribentu impedimentum afferum. Chartæ listoriæ ex ilia sab Hitjanis sisbant. Fructus parvus est uid Prunum, esti stats aprum. Ex hac arbore pix non altere elicitur quam è Pinu. Vide Niteromber, Hist. Essen. Ilia 14. cap. 85.

Nnnnnn 2

Papyracea

Papracea arbor amplifimus & temuifimus folius Nic. Costini apud J. B. & C. B. non alia esse equam Codda Pama Malabarentium, quamvis Papyri usum Malabaribus aut Ceylonensibus præstare

non iegerim.

Papyracca arbor Tal. in provincia Magni J.B. C.B. quenam arbor fitex imperfecta & obfoura descriptions Thevest colligs nequit.

Quod dicit chartz ulum præstare in tota India, Palmam Lister dictam esse suspicari quis posser.

3. Xagua Martyris Nieremberg. l. 14. c. 86. Arber Papyrifera Xagua dicta.

Non multum differt à Muza. Habet folia tam grandia ut quódque à pluvia tutetur in caput pertentum hominem totum ac filaneam penulam tergo injeciflet. Mirum quod de co feribur, Folio à radice quà est abroi compactum entro (facile namque per demissam cupriom caprum formatium abrabitur ab arbore) in interiore illius tergo philyra albuminis ori pelliculæ fimilis repentur candida; ea, ut ex arietis jugulati corpore pellis, excoriatur, tolliturque à fuo cortice integra, nihilo minor Arietina vel caprina membrana, cujus opera utuntur omnes ac fi membranas iplas affequeminus en action de consideration de la manufactura de la manufactu modus. Palmæ potiús quàm Musæ species videtur.

4. Papyrus arborea tenuissima ex Java J.B. Papyrus ex Java C.B.

Librum arboris scribit Clusius habuisse se, tenuissima membrana instar candidum, quo omnis generis scriptura perinde atque vulgari Papyro excipi queat. Eum in Java insula aliarum mercium permuatione Franc. Draci comites acceptunt. An pannus elbro arboris quo in influe Tuder fea permuatione Franc. Draci comites acceptunt. An pannus elbro arboris quo in influe Tuder fea mine pudenda tegunt; qui hoc modo fit. Delbratur cortex, & aqua maceratus donec mollecar muse puestion reguiri qui no inversione ac latitudine diducitur, adeo tenuiter, ut Serici veli inflar ligno tunditur, atque qualbet longitudine ac latitudine diducitur, adeo tenuiter, ut Serici veli inflar venis transverim dicurrentibus contextus videatur. *Pigofeta*.

5. Papyracea arbor cujus liber subpunicei coloris J.B. Arboris liber subpunicei coloris C.B. Clus.

Ciul.

Livi hujus fragmentum Clufio descriptum pedalis ferè longitudinis erat, quatuor uncias latum, adeò lavis ubique & equabilis superficiei, ut ne charta quidem scriptoria magis aqualis sit. Id tameti neque densium, neque crassium in 6 tamen pagellas nullà difficultate separari ponuit, quaz perselle scripturam admitterem perinde ac charta scriptoria, nec arramentum transmitterem. Et figuis (inqui) majorem curam in separando adhibere volusifiet, in plures adhuc pagellas haud dubie dividere vocusifie. potuifet.

6. Filum arboreum tenuissimum & candidissimum J.B.

Candidiffimi fili glomus à Gareto ad Clufium miffus quem ex arboris cortice confectum feribe-bat, candidiffimis, validis tamen framinibus conflabat, filo etiam à Lino aut Cannabe deducto lonpar, canusamuns, 21 pedes longis, ex una parte relectis, ut longiora fuifle verifimile effet, ex quibus vitte & fimilia ad muliebrem ornatum pertinentia commodiffinit fieri poffent. Cluj. Ezzer. l. 1. c.4. Hujufmodi fili stamina ex Anglia habuit J. B. tres ulnas longa, alba, Serici modo tenuia & firma: non monitus judicaret esse Cannabina.

CAP. IX.

Arbor febrifuga Peruvians China China & Quinquins & Gennanaperide dista, Hispanis Palos de ca-lentura, Cortex arboris Cortex Peruvianus vulgo dicitur, inque pulverem redactus Pulvis Patrum [Sci. Jesuitarum] & Pulvis Cardinalis de Lugo. Angl. Che Jesuita Doubler.

Ujus arboris ramuli iconem ex Italia ad Regiam Soc. Lond, missam nobis communicavit Cl. Vir. D. Goodall M. D. quæ vera & genuina videtur; maximè quod conveniat cum deferiptione D.Badi, qui se iconem arboris exactam Roma, è Collegio Romano Jesuitarum nactam refert. Videtur (inquit) hac arbor aliquam habere fimilitudinem cum nostratibus. Nam nactan retent. Vacua (inqua) into anota anguan nace minintument cum notrations. Man felia e jus videntur fimilia cum his que funt Prunorum ruboorum, fci. noc nimium patuls, nec acriminatis, praterea filamentis interexuntur ambo, & per lineas finduntur. In foribus videtur milit convenire cum floribus Malorum Punicorum, qui calculum coronatum referunt. Hanc aliquando una cum allis in ast incifam, Deo volente, publico exhibere cogitamus.

Antonius Bollus Mercator celebris, honestus vir, qui multos annos in Peruvia commoratus est, & historiam arboris Italicè conscriptam publicavit, referente Bollo, nasci eam ait in Regno Quitenfi, peculiari quodam loco, qui parrio Indorum fermone dicture Loxa feu Lota, diffatque 60 leucas ab urbe Quiro; locumque obtinere inter montium coronam.

Corticis pulvis debita dosi exhibitus adversus sebres omnes intermittentes tutum, certum & minimè Corrects putvis debita doit exiniorus acuresus reores onines intermierenes dutum, certum ex minime fallax el remedium, edam experientia noltra. Egregius VII o Thomas Sylecham MD. fummum ad Febres intermittentes Specificum vocat, cujus ope nos nunc temporis um humores illos in quorum redundanta februm effentam collocabant medici priores, tum etam Diztam & regimen quod-cunque fufuque deque habentes, ac nibli nifi methodum pulveri exhibendo debitam oblervantes, feopum rechà attrigimus, vix ab illo aberrantes unquam nifi agrum lecto nulla neceffitate ad attrigimus, vix ab illo aberrantes unquam nifi agrum lecto nulla neceffitate ad attrigimus proposadi. dicumus dum in ejus usu est. Tanta tamen est hujus remedii vis, ut non obstante co incommodi,

Lib. XXXIL De Anomalis & minus cognitis, &c.

1797

quòd sci. Febris à lecti calore plus quam erat opus intendatur, ægrum nihilominus ad sanitatem utplurimum reducat.

Pulverem hunc ante triginta annos, cum primò in Angliam invectus effet, ad febrium intermittentium curationem in magna existimatione & frequenti usu fuisse memini. Verum animadverso eum, quòd scinimis parca dosi exhiberetur, paroxysmum tantum unum vel alterum aut forte plures averquot all'interes de la come conservation de la come plerunque recidiram pati ; ob fulficiones nelcio quas in crimen adduci coepi, & paullatim in defuerudinem abire: Doriec nupers annis D. Robertus Tabor, dofi ejus valdè andra non minis felici fuccelfin quàm incepro audaci, Febribas omnibus profligatis, usum resuscitavit. Hic enim non intra scrupulos sublistebat, sed ad drachinas

& uncias ascendebat, indéque voti compos factus, magnam & fibi & pulveri famam conciliabat.

Vinum Gallicum à cortice Peruano intra breve tempus rubore pellucido tingitur, ut & pluvialis aqua, sed diluto magis, rectificatus autem vini spiritus multo intensiore: hinc ut pateat hunc spiritum corticis Peruanæ tincturæ extrahendæ genuinum menstruum esse. Notatu dignum tincturam ad tuni contes retuane antana examina genomini mentruum eine. Notatu tignum antaram sa febres fedandas aqué efficacem effe a corricem, qui extraêt indruïa viribus defituius reperiur. Antonius de Heide in Centuria Obfervationum Obf. 70. Verum quicquid dicat hic autor, ego [D. Heil/e] alique medici quibalcum conflicutudinem habui corticis pulverem in fubfranta exhibitum efficacilitimum effe femper comperimus, etiam adversits contumacifimas febres & quæ infufo ejus minime cedebant. Quin & infignissimus Vir D. Martinus Lister M. D. mihi asseruit infusum nihil valere, totámque ejus operationem subtilioribus pulveris partibus in liquore adhuc à defacatione re-

Ab codem etiam edoctus sum pulverem corticis vetustioris experientia propria non minus efficacem esse ad profligandas febres quam recentis, aliquo etiam respectu commodiorem, siquidem diuturnitate temporis vis illa cathartica quæ in recenti observatur, & aquez ut verifimile est parti inhæ-

ret, paulatim evanescit. D. Spon in libro Observationum sur les fieures & les febrifuges, se accurata & diligenti inquisitione habita comperisse ait, Corticem Peruvianum dictum non trunci aut ramorum arboris esse, sed radicum; illorum enim, ut in particulis quibusdam ad se missis expertus est, minime amarum esse. Quæ observatio alicujus usus esse potest iis qui in nostro orbe hujus corticis succedaneum quarunt. Ego (inquit) nonnullarum periculum seci. Radicum Persica cortex asperitatis multum obtinet, parum amaroris; unde apparet conducere eum ad diarrhœam: Radicum Fraxini pariter asperitatis plurimum & acredinis pungentis ob copiam Salium quam continet, quæ febrifugam fuam vim ei confert: Denique Cerafi nigræ radicum cortices & afperitatis & amaroris participes funt; earum itaque pulvis in febre Quartana exhibitus illam quidem diminuit, non tamen plane sustulit; ut non dubitem eum debito modo usurpatum, & justa dosi exhibitum ad sebres sanandas utilistimum sore. Qui plu-

Tade hoc Cortice velint, confulant medicos qui de eo ex professo scripterunt.

Nos commonesceit D. Tancredus Robinson M. D. iconem solii arboris sebrifuga in Musco Cl. Viri D. G. Courtine asservatam non bene quadrare figuræ D. Goodall, & D. Redi, quia folium non usque adeò acuminatum, sed acutius & subrotundum esse videtur, quale sere cernitur in Ponna & Tsie unque acto acummann, tot accusa et accountent un vaccus, quae rete cermen in toma et l'in-tou. Pomá Hort. Malab, que in India appellatur Kima ab Indigenis, ex observatione ejudem Amici. Sunt qui dicunt eandem semini arbors (quod Hispani Patrio semone Pipitas de Quina vocant) fugandarum sebrium viminesse; estque simile (ut aiunt) semini cucurbita: Alli dicunt Pipitas frurugancarum recinum viminene; suque imine (ut aunt) iemini cucuroite: Alin dicum triphas fructum effe illius arboris; addunt etiam refinam quoque ineffe arbori, nefcio an ejuldem virtuis cum cortice & femine, fruffulla quandoq, ligni admifentur cum cortice, fed mulla amaritie aut viribus donantur. Oblerwavi Bollus arbores febrifugas Peruvianas plerunque omni cortice fine noxa spoliatas cerni, quod & Suberi commune est quod sic potius juvatur exuta, ut scribit Plinius.

CAP. X.

Fruticulus Alpinus floribus umbellatis folio Spiraca minore & angustiore.

TEmipedalem altitudinem aut spithamiæam vix excedit, virgulis pluribus assurgens teretibus, rubentibus, foliis veftitis alternatim pofitis, non admodum crebris, fefcunciam longis, femuncias latis, acutis mucronibus, ad margines ferratis, denticulis acutis non tamen aqualibus, glabris quantum in ficca discernere licet. Summas virgulas occupant flores velut in umbellas dispositi, qui cum plantulam invenimus Septenibri mense jam præterierant. Semina ut & valcula seminalia qualia fint ob parvitatem eximiam in ficca claré discernere non possumus.

Hanc stirpemitinere à Vienna ad Venetias in summis Alpibus loco confragoso prope Pontebam Locul. Imperialem dictum oppidum invenimus cum aliis multis rarioribus. Qui per ea loca iter facient,

eam investigent, diligentiùs observent & describant.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

1799

CAP. XI.

Arbores & Frutices rari & exotici à novu nuperrime observati in borto cultissimo novisque & eleganticries O Frances ran O examen mon maper ime voje vons in vonvanisjam menijque O eteganism-bas majen studio nec minore impensa undique conquistas striptims refertissimo Reverendissimi Dominio D. Henrici Compton Epsopi Londinensis, qui o ipse, quotes a gravioribus curis vacas is contemplandis animum obsessa, o alis curiosis o industrissi biero ad ess observandas describenda que aditu permisso Historiæ Plantarum augendæ illustrandæque designat.

I. Angelica arborescens spinosa, seu Arbor Indica Fraxini folio, cortice spinoso.

EC folia habet ampliffima, ramofa ad inftar Angelica; Lobi feu folia partialia Ange-Inc. roua naoet amputuma, ramoia au untat Antigence; non teit tona particula Angeliera camula, fed glabriora; coffe foliorum fiptins obfitz funt, non admodum crebris, urt eff & truncus arboris. Foliorum infuper pediculi latufcula & velut membranacea bafi caudica & tramis adnexi funt. Folia hyeme decidunt. Vidimus in horto Chelleiano hujus generis arborem, que statura humanam alcitudinem, craffitie brachium sipperabat, summa parte in ramos divisam. Sunt autem germina seu surculi, quos quotannis emittit, admodum crassi, foliis crebris obfit. In quantam altinulinem exercelar, quo aquotannis emitti, admodum craiti, tolis crebris obfiti. In quantam altinulinem exercelar, quo atatis fue anno florere incipiat, cujulinodi florem & fructum producat, quánque diu duret nefeimus: umbelliferam tamen effe fulpicamur.

A DBanifer è Virginia transmitla eft.

2. Arbor Tulipifera Virginiana tripartito Aceris folio, medià lacinià velut abscissa.

In proceram, Juglandis æmulam arborem adolefcit, cortice [in junioribus arboribus] lævi, fufco, aliquot cineraceis maculis afperato, odoris ignavi aromarici, nonnihil ad Selfafras accedentis, materie Herman. pallida, molli, medillè pauci ntfià. Ramo largi parque accionanti accidenti materite pallida, molli, medillè pauci ntfià. Ramo l'argi inacquales, ordine incoranno: adquorum nodos è digitalibus pediculis prodeunt folia inflat Aceris minoris, ralobata, nitida, quali forfice effent refecta, palmum ampla, supernè viridia, infernè incana, aliquorque nervis exdorso crassiore prodeuntibus inscripta, superiori & intermedio lobo productiori, frontato, binis lateralibus in parvum obtusus interspea, inperiori & intermento iono productions, trontato, timis internations in parvium obta-fium mucronem abeainthis. Singulos vero ramos & foila excludir parva oblonga theca, in dias foila aceas pinnas dehifens, que ramis & foilis adolefeentibus exarefeunt & decidum. Flere trorno-fiffimos Tulipis fimiles proters, quos ficeatos vidimus. Floribus omnium quos confluitiums Virginias incolarum & advenarum confeniu fuceadumt pro fructu Coni crecti, & ut videnti squamofi, fub fingulis squamis bina semina, alis membranaceis donata, ut in aliis Coniferis claudentes. Huic ob convenientiam in partibus præcipuis adjungemus aliam, quamvis in horto prædicto non reperiatur.

3. Arbor Tulipifera Virginiana Aceris majoris folio, conis erectis.

Arbor hac à pracedente differt folis in plures lacinias, minùs tamen profunde sectis; media laciniæ apice tantum, eoque non ut in præcedente recta propemodum linea abícillo, sed angulo obtuso incifo. In medio flore coni rudimentum conspeximus.

Hujus ramulum ficcum vidimus apud illustrem Virum D. Gulielmum Courtine Medii Templi Lond.

4. Laurus Tulipifera folis subtus ex cineres aut argenteo purpurantibus.

Hujus arboris folium tum formă fuă, tum confiftentia & glabritie ad Lauri folium accedit, éftq, pariter ad margines zquale & minime incifum, verum pronz fuperficiei colore ex argenteo pulchre purpurafcente ab codem differt. Florem autem speciosum Tulipz zmulum proferre nomen arbort impofitum indicat. Fructus hujus non conuseft ut pracedentum, fed bacca calculata, autore D. Jo. Banifer, qui Arborem ipfam, ni fallor, Laurum Tulipiferam baccis calyculatis inferipit.

5. Cedrus à Goa falsò dicta, rectiùs Sabina Goeusis.

Hac arbor nec Cedrus est, neque Juniperus, sed portiùs Sabina Indica: Species. Non enim baccas producit, sed conos è squamus compactos, aliarum Conferarum instar. Folia, odor, fructus, * Ex objeros- (qui & Sabina vulgari fterili credita: * conulus fquamofus est) Sabina speciem este argumt. time acurata Hanc arborem in Historia ex sententia Hermanni pro Juniperi specie descriptimus. D. Dak.

6. Nux Juglans Virginiana nigra.

Hujus in historia Juglandium superius mentionem secimus, eámque D.P. Hermannus in Catalogo plenius describit: cujus descriptioni adde Folia è duplo pluribus pinnarum conjugationibus quam vulgaris Juglandis componi. Nam cum vulgaris nostratis folia quatuor duntaxat paribus constent: Virginiani hujus octo plurimum componuntur: funt etiam pinnulæ minores & per ambitum ferratæ, colore viridiore; ur cum arborem primò viderem Juglandis speciem esse vix credere potuerim: reliquam descriptionem vide in Appendice.

7. Arbor exotica folis Fraxini instar piunatis, & serratis, Negundo perperam credita.

Folia, quatenus observavimus in planta juniore, duabus pinnarum conjugationibus constant, folio [partiali] impari extremam coftam quibus pinnæ adaexæ funt, terminante. Pinnæ fingulæ Fraxinearum magnitudine autampliores, in acutos murones exeunt, dentibúíque majoribus & etiam minoribus inordinats obiter incife funt, fumma præfertim parte. Folium impar, quod diximuss, extremam coftam terminans ab angulto principio fenfim dilatatur ultra mediam partem. E Vrgind

An Arbor hæc Garciæ & Acostæ Negundo sit nescimus: Folia ab eorum descriptionibus abludunt.

8. Styrax arbor Virginiana Aceris folio, potius Platanus Virginiana Styracem fundens.

Folia quinquepartità divisurà ad Aceris accedunt, media lacinia productiore, per ambitum serrata, majora paulo, longis pediculis nixa, nervis purpurascentibus. Fructus pilulæ sunt rotundæ, Platani pilulis similes, proinde ad Platani genus nobis referenda videtur.

Plenam & accuratam hujus aliarúmque ftirpium Virginianarum descriptionem & historiam ab eximio Botanico D. Joan. Banister expectamus.

9. Corylus maxima folio latissimo Virginiana.

Hujus virgas tantum juniores & folia vidimus, quæ & forma & confiftentia fua textura feu ad Coryli folia proximè accedunt. Loto affinis Coryli folio Dodart. Icon. Robert non est hac planta, est enim annua, flore albo papilionaceo, macula violacea notato; cui succedunt filiqua, semina nigra continentes.

10. Oxyacantha, Spina sancta dicta. Mespilus Virginiana fructu coccineo D. Plucknet (rutilo C.B.)

Folia hujus magnitudine & aliquatenus etiam formā ad Ribefii folia accedunt, minùs laciniata cinucirca argusta demiculis incida. Spirae valdiffirma, praelongæ, acure, furculos criam ipfos quibus adnafeuntur crafficulen æquatnes è foliorum finub. exeunt. Prucus plures finul in fummis virgulis, umbilicati, pulchrè rubentes, seu coccinei, pauca pulpa quinque incus officula arctè invicen commillà, dura & trangi contumacia continent, Messiplorum in modum. Hac (ni fallor) est Oxyacantha Americana Galli calcar dicta, cujus mentionem secimus inter

Arbores imperfectas, N. 64-

II. Arbor trifolia venenata Virginiana folio birsuto.

Foliis hirfutis, eorundémque pediculis & costis mediis nervisque rubentibus à Vite Virginiana tri-

12. Rhus Virginianum Lentisci folius.

Folia integra ex pluribus pinnarum conjugationibus componuntur ; quinque aut fex numeravimus. Costa media quibus pinnula: adnectuntur, membranis foliaceis angustis utrinque extantibus à conjugatione ad conjugationem extensis augetur, Ingarum in modum aut etiam Lentisci; eaque ut & nervi pinnarum seu foliorum partialium medii rubent. Folia minime serrata sunt quò à Rhois vulgaris & Virginiani differunt, multò etiam minora funt & breviora hujus foliis; in acutos tamen pariter apices definunt. Flores racematim in extremis ramulis nafcuntur: Nam in horto Fulhamenti floruit. Arbor est gummifera.

13. Amomum Virginianum Corni fæminæ facie.

Hunc fruticem olim Londini accepimus Amomi Novæ Angliæ nomine. Virgis rubris & foliorum figura Cornum forminam refert. Observante Cl. Viro D. Leon. Plucknet, fructus sparsim è soliorum alis exit. Quantum hactenus vidimus humilior est multò Corno scemina vulgari.

14. Senecio arborescens Virginiana Atriplicis folio.

Herba est, fruticescens, virgultis ligneis, humanam altitudinem superans. Folia crebra Atriplicis Pes anserinus dicta amula, sed rigidiora nullo ordine ramulos cingunt. Summas virgas occupant flores coacervati lutei, nudi.

15. Solanum pomiferum frutescens Africanum spinosum nigricans Boraginis store, foliis minus profunde laciniatis, spinis multo longioribus majoribus & crebrioribus borridum.

Differt ab hujus generis Solano seu Chunda ab Hermanno in Cat. Hort. Leyd. descripta foliis mi-

nus profunde laciniatis, spinis per caules & folia longioribus & crebrioribus. Colitur etiam in Horto Episcopi, Chundæ species nullis præterquam in floris calyce spinis donata.

Aliam piantam ibidem conspexi, quam Solanum Betæ folio vocant. Multarum è prædictis arboribus folia & ramulos habeo ex dono amicissimi Viri & diligentissimi Botanici D. Sam. Doody.

CAP. XII.

Arboret & Fruites ravioret, quorum partes aliquas exficcatas [ligna, ramulos, folia, fruitus] vidimus in iliustra Vivi D. Gulielmi Courtine Medit Templi Londinnossis Musica, ingenti spațelieiile Rerum naturalium, atque etiam artissicialium, rariorum & selectiorum instructissium, earimane tam curiosè nuide & eleganter asservatarum, ut per totam Europam baud temere reperias quod ei conferri nedum præferri possit.

- 1. Arbor Tulipifera Aceris majoris folio, conis erectis è Virginia vel Carolina, superiùs memorata.
- 2. Arbor pentaphyllos Virginiana, floribus spicatis monopetalis.

Folia, habet in eodem pediculo quina, acuminata, ferrata, ad modum Samounae Pisonis.

3. Arbor conifera odorata, foliis Salicis rigidis, leviter ferratis, è Carolina.

Folia longa angusta, hic illic leviter incisa aut serrata; manui affricta odorem suavem exhalant. Con autreroft, preparty, è plurmis (paramilis compactiles, Elæagno Cordi feu Myrto Brabantica differ quadantenus affinis D. Timer. Robinfono videtur.

4. Arbor spinosa Virginiana, caudice & ramis Lanigera spinosa Malabarica similis; an Herculis clava Mus Societ. Regiæ?

Corticis sapore acri & fervido à prædicta arbore Malabarica differt. Truncus quem affervat hujus arboris D. Cearrine, tredecim uncias ambitu (aperat. Spina: incurva: tertiam digit parem longitudine non excedentes tuberculis obtufis pyramidalibus digitum & amplius alis innafcuntur. Sunt autem tubercula hac seu spinarum bases, quantumvis magna, merè corticales, nec è ligno ortum-

Qualem florem aut fructum producat nobis incompertum. Eandem esse putamus arborem quam describit D. Grevius in Museo Societat. Reg. Londin. Clava: Herculis appellatione.

5. Fruticis exotici ramus in clavatam echinatam filiquam terminatus. The Corch pob.

E crasso & lignoso principio in siliquam teretem lignosam clavatam, spinis undique obsitam diletatur. Spinæ crebræ duas tréfve uncias longæ, è vertice oblongi velut pediculi plures huc illuc sparguntur. Siliqua intus membranaceis rotundis transversis laminis, plumbus una commissis, repletur: Membranas seminula interjacere videntur. Prima facie nemo siliquam esse suspicaretur, fed ligni duntaxat extumescentiam.

- 6. Tamarindus Occidentalis siliqua subrotunda, Carandas forte Bontii.
- 7. Bonduch Indorum, Siliqua minime spinosa.
- 8. Ramus Arboris peregrinæ fructum Ficui similem gerentis, fructibus onustus.

Non est autem hec arbor Ficus species, sed Pruni cujusdam fructu Ficiformi, aut forte Palma: Fuchus enim non grana fen femina parra, fei unicam intus nucem fen officulum grande continet; proinde minus recte à nobis Commelinum fecutis p.1438. cum Hondir-Alou conjungitur.

9. Fructus oblongus utrinque acuminatus seu conicus, lævis, splendens, spadiceus, quæ Castaneæ

Putamine crustaceo Castanex in modum tégitur. Putamen autem illud prope alteram extremi-tatem laté dehiset, quà adhæssise videtur vel surenlo, vel alii cuidam exteriori tegumento.

10. Fructus tetrapyrenos sub putamine ligneo pulpam mollem continens.

Nuclei quaterni oblongi funt in fingulis cellulis finguli, validis interfepimentis à fe invicem fecreti.

Alios prateirea multos fructus apud eundem vidirius, quos partim quia jam ab aliis deferipti funt, partim quia descriptos suspicamur, omittimus. Multas insuper Corallii, Corallinæ & Spongæ spe-

cies de quibus in Appendice. Caroba filiqua munore & Arbor Judæ Virginiana ibidem vifæ, ad congeneres referendæ funt.

C A P.

CAP. XIII.

Arbores quarum ramulos exficcatos vidimus apud infignem Botanicum, D. Leonardum Plucknet M. D.

Uercus Virginiana Castaneæ folio. 2. Arbufcula Zeylanica Aceris folio baccifera Hermanni. Hujus multæ species foliis adverfis, & alternis; glabris, & hirfutis.

Ejustem alia species spinosa, foliis alternis.
 Laburnum spinosum Americanum store rubro Muntingii.

5. Rhamus Virginianus, Pruni folio, fructu nigro, officulo compreffo D. Banister.
6. Thymelaa Africana floribus rubenimis Hermanni.

Lib. XXXII.

Acer Bengalense foliis Laurinis.

7. Acer Bengalente totus Laurins.
8. Rhamnus Orientalis Liguthri folius, fipinis atro-purpureis recurvis.
9. Arbor è Carmondel fol. amplis Myrfinites rigidioribus.
10. Arbor Indica Juglandis folio ballamiferra; que fuccrevit in Horto maximè Reverendi Epifcopi Londinenfis D. Hem. Compton.
11. Arbor Aromatica è Cormondel laurinis foliis binis ternifive.
12. Arbor venenate fimilis è Madrafaptaten: an Katou-mail Elou H. M.

13. Frutex aculeatus Orientalis Ilicis folio: an fit baccifer non bene memini.

14. Frutex baccifer foliis Mali Granatz è Cormandel.

15. Frutex baccifer foliis Rorismarini obtusis, & carnosis, plurimis ex uno puncto prodeuntibus.

16. Frutex baccifer foliis Lini vel Cassiz Poeticz. Ex eodem loco.

Præter alias multas, quas in Horto suo sicco, omnium quos unquam vidimus domesticis & pere-grinis stirpibus refertifiumo, curiosè asservatas idem eruditissimus Vir nobis conspiciendas benignè obtulit: Nos autem ob angustias temporis quibus premebamur observare & adnotare non potuimus. Earum Catalogum brevemq, Historiam ab ipso D. Plucknet expectabimus.

PARS SECUNDA.

De Partibus stirpium minus cognitarum.

SECTIO PRIMA.

De Corticibus nonnullis exoticis.

1. Cassia adulterina vel Pseudo-cassia nomine datus cortex J. B. As Cinnamomum seu Cassia crassior. Pleudo-callia C.B?

O C nomine exhibitus cortex, craffitudine ferè semunciali, Maceris aquat corticem, coloris ferruginei, punctulis albicantibus afperfis, fuperficie tam convexa quàm concava lavi, fubftantià nullis fibris intertextà, fapore nullo evidenti.

2. Lignum aromaticum seu potius cortex Monardis J.B. Canella ex arbore Clus. C. B.

Monard.

Lignum hoc, quod quis primo intuitu Guaiacum putaret, adolecens candela fragrantiffimi odoris fumum excitat, alioqui infipidum & inodorum haud fecus ac lignum commune aliquod. Corticis verò oder aromaticus praffantiffimus, lapor Macis aut Nucis molchatz, edgue etiam vegetior ac fuzivior, aromaticis fină gratiă vel quodvis Cinnamomum & acrimoniă ipfum adeò piper fuperans, & vel ex levi denium attitiu omnes fauces pervadens ac tota ferè die imbuens.

Lignum quod pro hoc habuit Clufius non minits grave erat quam Guaiacum, candidus tamen, Lignum quod pro hoc habuit Clufius non minits grave erat quam Guaiacum, candidus tamen,

lognum quos no no monte cames not mines grave esse quant Grancom, canoning admen, liver nigricantibus aliquot venis diftinctum; illius etiam cor nigrum era inftar Guaiaci, odor autem valde tenuis erat, ut qui vix percipi poffet, fapor verò nonnibil calidus.

Clufius in ea opinione est ipsi ligno aliquas inesse facultates illis que Guaiaco tribuuntur non

3. Laurifolia Magellanica cortice acri C.B. Cortex Winteranus acris sive Canella alba J.B. An Ligni aromatici Monardis cortex ?

Willielms Winter qui D. Franc. Drake ad Magellanicum ufque frerum comitabatur Anno 1867, ulteriùs non progreffus, navim cujus prafectus erat Anno infequente in Angliam reducebat, atque collectum isthic corticem referebat, viliori Canella: cùm substantià tum colore non valde diffimilem,

Vires:

Massoy.

plerunque tamen crassiorem & cineracei coloris, vel fulcum externa parte & Ulmei corticis instar icabrum, interna verò nonnunquam diffectum & multis rimulis hiantem Tiliæ corticis modo, aliquando valdè folidum & durum, odore non ingrato, fed perquam acti sapore, linguámque & fauces non levius urentem quam Piper.

es non revus memorn quam a ger Plurimum accedere videtur ad Ligni aromatici Monardis corticem, quamvis fingularem illam odoris fragranram, quam fuo tribuit Monardes in hoc cortice deprehendere non potuit Clufus.

J. Bauhmus hunc corticem fic deferibit. Canulatus eft, craffitudine Caffiz ignez fulca, fragilis,

coloris parte gibba cinerei, convexà fusci, per substantiam cinerei & fulvi. Saporem imprimit è cours parce guos cinces, convexa une, per montantam emere ce muy, saporem imprimit è veffigio luculenter acremfubamarum & aromaticum, qualem habere: Zingiber multum cum Zedoraria pauca confulium. Sed cum tenuum fit partium, fervida ejus acrimonia, non ità multò poft evanefeit, remanente fuavi fapore cum amaritudine grata.

Arboris phins folium è viridi albicat, Populi in modum: baccas fert racematim compactas, vel

plures fimul confertas Oxyacanthæ inftar, cum pluribus in fingulis granulis.

Corticem hunc Canellam albam non esse, ut à multis salso creditum suit, ostendit Parkinsonus. Nam Canella alba dicta cortex est albus, in tubulos convolutus ad modum Cinnamomi, nec eo multò crassior, saporis quidem fervidi, sed neque Cinnamomum neque Piper referentis. At cortex Minteranus multò craffior est, nee in tubulos convolvitur, sapore acriore, colore obscuriore & ad Cinnamomum accedente.

Hoc cum recens effet nauta, partim melle condito ut acrimoniam deponeret, partim exficcato & in pollinem trito, ut in edulis Canelle aliorumque aromatum vicem præberet, ufi funt; postea tamen adversus Scorbutum, quo corum nonnulli in illa navigatione affecti fuerant, optimo successu

4. Canella alba Park. alba quorundam J.B. Cinnamomum stve Canella tubis minoribus alba B.C.

In oblongos tubulos Cinnamomi in modum convolvitur tam extus, quàm intus alba, Cinnamomo craffior & lentior, sapore acri, aromatico, Caryophyllos referente potius quam Cinnam. sed remissiore, Clufius duo ejus genera observavit. Unum majoribus, longioribusque tubis, & etiam craffius, quod ferro Alterum renuus minoribufque tubis, quod preferendum. Urrique generi extimus cortex (caber vilius: alióve infirumento deterfus & xquans videbatur. Craffiori color munus albus, minórque acrimonia: tenuiori major acrimonia, & color magis candicans majórque fragrantia.

5. Cortex eriophorus J. B. cinereus acri sapore C. B.

Hujus corticis fragmenta ad Clusium missa veluti in tubos media ex parte convoluta erant, cineraceo colore, fatis verò acri sapore prædita erant, valde fragilla; quæ vel in minutas etiam partes fracta & protracta velut tenuissima stamina, instar telæ Aranearum, ut lana autem candida ostendebant, quemadmodum Eriophori bulbi folia & fiquamæ radicis ipfius. An à radicibus, an ab arboris alicujus ramis defracta fiuerint ignoravit Clufius.

6. Cortex antirheumaticus J.B. Cortex arboris Ulmo similis ad catarrhos C.B.

Refert Monardes è Peru missum esse crassum quendam corticem, exvasta arbore Ulmo simili Referent Monatones e Pertu miniani ene Granum questionam controllin exvanta anone Onto mini-tum amplitudine tum forma detrachum. Ferunt nafci ad ripas fiuminis cujufdam 25 leucis à Lima di-flanta, nec albi facile in India reperiri. Indos capitis defluxionibus, rheumanifmis, aur alioqui capitis gravedine laborantibus hujus arboris corticem in pulverem tenuiffimum comminutum naribus indere : humores enim infigniter educere, eâque ratione liberari : quod verum esse expertum se te-

7. Pacal arbor J.B. Pacal Indis arbor jam descripta minor C.B.

Arbor est proxime descripta multo minor. Nascitur etiam ad fluminis cujusdam ripas 25 leucis à

Hujus ligni ufti cineribus cum sapone mixtis Indi ad tollendos lichenes etiam sordidissimos utuntur, cum qui in capite nascuntur, tum qui reliquas partes corporis occupant.

8. Pinûs cujusdam è Nova Scotia cortex. Mus. Reg. Lond. Grevii.

Huic innascebantur hinc indè tubercula multa seu nodi, Fabe eqaine magnitudine, concavi, & Terebinthina quadam liquidà, pellucidà, fragrante repleti, quam prout destillat incola colligunt, & pro Balfamo utuntur.

In Ephemerid. German. An undecimo mentionem factam invenio cujusdam corticis Massey dicti, ex occidentali parte Nova Guinea in Indiam delati, quo trito & cum aqua in pultem redacto incole corpus inungant tempore frigido aur pluviolo: Eximè enim caleacit, punctiones & tornicale corpus inungant tempore frigido aur pluviolo: Eximè enim caleacit, punctiones & tornica ventris feldar, gratzque eff fragrantiz. Indi plerunque alium corricem adjungunt fimiliter calidum & aromaticum in infulis Moluccis nafcentem, & Cultianum vocatum.

9. Arboris Tyæ cortex ad navigia. J. B.

J. B.

Sunt arbores (inquit Jo. Stadius) in regione Yea Tuera dickx, háique integras decorticant à fummo uique ad imum, & ut cortex illefus detrahatur peculiari apparatu arbores cingunt; hinc cortices detrados in montes prope mare ferunt, & ignibus excalefactos in utraque extremitate multum incurvant: per medium ligna transferfa religiant né dilatentur; & feaphas ità conformant, quarum fingular vel 30 viros armatos bello invehere fufficiang.

Cortex

Cortex hic pollicaris eft craffitudinis, latus quatuor circiter pedes, longus 40, alii etiam longiores funt, alii breviores. Has illi feaphas fumma agiltate impellunt, & quolibet locorum is vehuntur. Si mare impetuosum est subtrahunt eas in terram donec serenitas redeat. Ultra duo milliaria in altum non progrediuntur, fed fecus litus pro libitu procul excurrunt.

10. Lawang arboris dictae cortex è Java majore missus Hist. Mus Reg. Soc. Lond. Grevii.

Probe masticatus eundem planè saporem reddit quem cortex ligni Sassafras; ut arborem ipsam vel Saffafræ speciem, vel ei congenerem esse verisimile sit.

SECTIO SECUNDA.

De Lignis Exoticis.

1. Peno absou arbor Americana J.B. Arbor fructu orbiculari venenato. C.B.

Ortice eft odoris planè admirandi, foliis Portulacæ, valdè fpillis, perpetuò virentibus. Frudus edit magnos, grandioris Pomi magnitudine, orbiculatos pile Iuforiæ modo, minimè edules, imò venenaco. Singuli fenas nuces intus habent, Amygdalis nofirs fimiles, niq quòd lariufculæ funt & magis compredie: in fingulis finguli nuclei conduntur. Hi ad fananda vul. Firet. nera mirificè prolunt, quibus etiam utuntur Barbari, sagittis icti, aut quovis alio modo in præliis vulnerati. Ex his contufis oleum exprimitur rufum, eóque vulnera illinuntur.

2. Goan arbor Tutiæ cui nucleus cum putamine J.B. Goan arbor & fructus, è cujus cineribus Tutia Alexandrina conficitur Garciæ.

Tutia qua nos (inquit Garcias) hic in India utimur, &c. è metallicis conflata non est, sed ex corum est genere quæ Dioscoridi arnomota appellantur; nam ut retulit mercator quidam, Tutia hæc in Quirimon Perfix regione, & Ormuz finitima conflatur ex cineribus arboris cujuldam ilthic nascentis nomine Goan, qua fructum ejuscem nominis profert, cortice & putamine constantem: corticem ts nomme Gon, que ructum equicen nominis protest cortice et patanine contantent. Contentiverò & nucleum putamine claufum edules effe. Hanc Tutiam Alexandriam vocari, non quòd in Alexandria fiat, fed quòd è Quirimon Ormuz delata, deinde in Alexandriam exportetur; ex qua tandem & Italia & Gallia communicatur. At nos (inquit J. Bauhinus) non vidimus ullam hactenus in Officinis Germaniæ, Galliæ & Italiæ Tutiam præter Cadmiam botryiten.

Lignum Molucenfe, Pavana diffum, fruilu Avellana J. B. Molucenfe, folisi Malv.e, fruilu Avellana minore, cortice molliore & nigricante, Pavana incolis Lugd. C. B.

Arbor est domestica, Mali Cotonei magnitudine, cujus folia Malva vulgaris foliis sunt similia, fructus verò Avellanis, sed minor, molliore cortice & nigricante.

Invenitur in Moluccis. Seritur coliturque in hortis diligenter, nec alibi facilè invenias: tanti Locus.

Invenitur in Moluccis. Sertur coliturque in horts diligenter, nec albi facile invenias: tanti Lecui. enim ab incolis arltimatur, ut peregrinos ne ad ejus quidem conspectum admittant. Semen ad aucupia utile E. Ejus pautillum cum Oryza coda mixum avibus sylvestribus expo. Irve & nunt, qua eo degustrao illico decidunt sopita & stupida: qua verò avidus id edunt moriuntur, an Usu. tequam illis auxilium praeber possit, quo de su frigida capus perfundatur. Lignum in pulverem pelle caniculæ marinæ aur limá ferres redactum, intus sumptum aut foris impositum, omnibus venenis resistit. Ad viperarum, regulorum, alorique serpentum morsus into assumatos sono eccessiva pos necessar pos necessar sono excentira exponentiras pro necessar a fastitis rovico illistis facta. ratione usurpatur ad vulnera à fagittis toxico illitis facta.

Robustissimo cuique pulveris dimidius scrupulus summo mane datus (ccena autem diei praceden-Koouttitimo cuque puivers dimidius ferupulus lummo mané datus (coena autem diei pracedentis parca effe debet) evacuat omnes humores, prafertim crafios, entos, & melancholicos: convenir quartanis diuturnis, febrius continuis, llaici sodicifque doloribus, flatibus, hydropifi, arenulis, renum calculis, urina difficultatibus, favriffima cholerica paffioni, articulorum & tibiarum inveteratis doloribus, feirrits & feropolulis. Omnis generis lumbricos necat, & appetentiam dejectam revocat. Obtervavit etiam illius praftantiam Acofta, in inveteratis capitis doloribus, hemicrania, apoplexia, aurium tinnitus, arthritide, ventriculi & uteri affectibus & affinane. Si nimia fate evacuatio abbat ager dimidium cyathum Caniee, h. e. decocit Orvzz. aut aviculam contedat & civi caffab. plexia, aurium innitui, arthritide, ventricui et uteri artentius de attimiate. Si inima nat evacuais e babat egre dimidium cyathum Canie, h. e. decodi Oryzz, aut aviculam comedat de crio cellabit. **Id.m redistriction, que metum dum famitur pariat, polítique fine tur de Remo Dietre observatione, etiam is qui fua negotia foris peragun propiari. Exhibendus est fummo meticas mane, nec cius aut pous concedendus donce purgati fint quantum necellarium videtur, tum de pinipunida mum cyathus julculi gallinarum tepide detur, reliquam dietre observationem vide apud Autorem. Monardir, Billiofis caldidique remirculis nomibili molelite parere donce cibum fimium de nomibili svonitura. munio caminique ventraciais nominai interestas parte contec continuament ex inontantis vontinuament extratare vilus eff. His pulveren monnunquiam deit Acofta (yrupo accrofo aut Caramboló condicia exceptum, aut in catapona cum faccharo rofaceo efformarum. Solet interdum in nonnullis ani pruritum & excoriationem excitare, atque in aliquibus, (fed paucis admodum) hamorrhoidas.

I ocus.

Vires &

4 Lignum nephriticum Park, nephriticum caruleo & flavo tingens J. B. percgrinum aquam caruleam reddens C. B. Coatli sen Aquens serpens Hernand.

Hernanace.

Alias Tapalezpatii, seu medicina sanguinis coccinea. Frutex est magnus, stipitem ferens enodem, crassium. Materia Pyri est, folis Ciceris, minoribus tamen, Rutacessive sed majoribus; store languescente, parvo se longissiculo, composito in spicas.

Provenit regionibus moderatè calidis, qualis est Mexicana; & interdum etiam fervidioribus, qua-Hernandez.

lis est Quauhchinacensis.

ns et Cammuniscomis.

Ejus ulus (inquit Monardes) jamdiu receptus est [in Hispania] ad renum vina, urina: difficultare & incommoda: postea experimento compertum est, ejus aquam in jecoris & lienis obstructionibus utilem este. Fit autem hoc modo, Lignum affulatim & minutim concisum in optima & limpidiffima fontana aqua maceratur, atque in ea relinquitur donec aqua à bibentibus aflumpta fit: deinde novam aquam ligno affundunt, atque hoc toties repetunt donec hignum nullam amplius tinctunne novam aquam ingito attunum, acque not tottes repetum contee nigitum inutam ampitus uncett-ram reddit. Dimidia circiter hora post injectum lignum ceruleum aqua colorem dilutiorem con-trahit, qui fenfim pro temporis dituturnitate interadium. Adulteratur ligno illi fimili, quod aquam crocco colore infict. Adult Hernander, Ebres extinguere & colicis mederi; aque haze potentius prelitare [i radices Mat] adjiciantur, quanquam ventriculum laxent. Exolefcit post quindecim dies virtus. Mirum verò quòd saporem aqua non mutet.

vartus. Mitum vero quoo iaporem aque non mure.

Ex noftra observatione lignum hoc aquam cui infunditur flavo & fi diutius relinquatur croceo colore tingit. Si aqua fci colorata phiafa vitrea excepta inter lucem & oculum collocata per radios refractos specteur. At verò fi oculi fitus fit inter phiafam & lucem, & aqua per radios reflexos specteur comulea apparet tinchura; ut cuivis volenti facile eff experiri. Quod idem in vitro croceo colore tincto oblervatur: quotquot enim radii à vitro ad oculum reflectuntur cœruleum colorem exhibent, quotquot verò per virtum ad oculum transfeunt colorem flavum croceimve repræfentant, ut totum virtum in hoc situ flavum, in illo cœruleum appareat.

5. De Santalo. Saunders.

Apud antiquiores Gracos nullam Santalorum mentionem invenimus; sed apud Arabes, qui ea nobis oftenderunt, & tria genera fecerunt, Album, rubrum & citrinum.

Santalum citrinum Park. J. B. pallidum Ger. C. B. Bellow Saunders.

Vires.

*V: aque im lignum foldum, ponderofum ", pectinibus redis, quo fit ut haud difficulter in rectas affulas findam figum foldum, ponderofum ", pectinibus redis, quo fit ut haud difficulter in rectas affulas findatur colore expalido furfectne, aut verius favelcente, ac nonnihil in citrinum vergence, unde nomen; fapore aromatico, amaricante, cum acrimonia totum os implente, & ad caput utque penentiti. trante, suavi, odore fragranti, moschum nonnihil amulante, aut sane ex eo ad rosarum odorem nonnihil vergente.

Santalum album I. B. C. B. Ger. Park.

Parum colore differt à citrino, magis pallescit, Pyri ligno quod pallidum sit colore satis simile: alioqui eadem substantia, eadem textura, ex pectines iidem. Sed odore inferius, quippe qui debilis vix percipiatur, uti nec sapor.

Scribit Garcias inter utriulque Santali [albi & pallidi] arbores tantam esse affinitatem, ut pallidum à candido discerni non possit, nisi forte ab ipsis incolis qui eas mercatoribus vendunt.

Carerum (inquit) Santalum in Nucis Juglandis magnitudinem artollitur; folis admodum viren-tibus, Lentica amulis: fin ex ceruleo nigrica: fructus Cerafi magnitudine, primum viridis, deinde niger, infipidus & admodum caducus. Inodoram ferunt effe arborem nifi detracto jam cortice ex-

Nascuntur hac genera in India ultra Gangem, plurimum verò in Timor infula qua undique portuosa est: inveniuntur etiam in Verbali portu Javæ, vehementer quidem odoratum, sed brevi sene-

Quantum ex hac Sandali descriptione colligere licet, inquit Clufius, valde crit dubitandium, an legitimum Sandalum pallidum habeamus; quandoquidem scribit vix in Luftaniam deferri, quim ejus pretium majus fit apud ipsos Indos quam apud Lusitanos. Fieri igitur poterit, ut aliquod aliud

ejus pretium majus fit apud ipios Indos quam apud Luntanos. Fieri igitur potent, ut aliquod aliud odoratum lignum nobis pro Santalo legitimo obtrudatur.

Ligna hac epatica funt ac cardiaca: Ufus pracip, in lipothymia, palpitatione cordis, obstructione epatis. Extrinfecus in catarrhis, cephalalgia, vomitu, Epatis intemperie calida (in Epithem.)

Arabes eófque fecuti plerique medici recentiores Santala frigida effe fatuum t: Verum J. Bauhinus aliis, & quidem rectiis ex guitu & effectis ea calida effe decernunt. Electuarium Diatrion Santalon, quod ab his nomen accepit; pracipis folet à medicis adversits calidam hepatis intemperature acceptance de l'acceptance de l' riem, ejulque obstructionem & icterum, necnon ad ventriculi & viscerum debilitatem.

riem, ejulque obtructionem & icterum, necnon ad ventriculi & vilcerum debilitatem.

Garcias magnam Santali albi & cirrini quantitatem per univerfam Indiam abfumi feribit, quia omnes fere ejus incolar, five Mauritani, five Gentiles illo in mortariis lapideis contulo & aqua macerato fibi univerfum corpus inungunt; deinde ficcari finunt ad artus corporis tollendos, & odoris conciliandi causă. Indi enim plurimum odoribus delecăntur.

Invenitur (inquit idem) & in Malabar odorati ligni genus, Santalo albo perfimile, quo fe in febribus indigena inungunt, lingua Malabarica Sambarana appellarum.

Commendatur ad Erytpelas & inflampationes sarces Santali mich mode os universitations.

lata & inflammationes, atque Santali rubri modo eo utuntur.

Parkinfonus

Parkinfonus Santalum album in pulverem redactum & vel in ovo forbili fumptum, vel in vino rubro fuper cineres calidos per noctem infusum & haustum ad spermatis fluxum in utrovis sexu

Lib. XXXII.

Santalum rubrum J.B. C.B. Ger. Park. fied Sanders.

Lapidez ferè duritiei & ponderis sunt è Santali rubri truncis frusta, que delibrata importantur, colore intensitis rubente quam ligitum Brasilium, ut serè nigrescant, pectimibus rectis densissiment intendum cripis tubre aut nodostratum vestigia imitantubus. Odoren nullum evidentem spirant, sapore ferè fatuo cum levi adstrictione. Commansum vix modicum salivam rubeo colore tingit, at

linteo affrictum tingit.

Garcias Santalum rubrum & lignum Brafilium eo inter fe differre feribit, quòd Santalum rubrum eq, dulce fit, neque inficit; at lignum Brafilium utrumque. At vero Santalum rubrum quod ad nos adfertur rubro colore inficere Botanici pleriq, teftantur, & experientia confirmat, quamvis aliud ma-

Porro rubrum Santalum non nascitur in Timor, sed loco valde distante, viz. in India intra Gan-Locus gem shvium, in Tanasarim & maritimis quibusdam Charamandel. Ex his locis omne Santalum rubrum adserri pro certo asserti Garcias.

Hoc genus Santali refrigerat & aftringit: unde quicquid virium Arabes aliíque adversús ardores Virez. alióque morbos calidos Santalis attribuunt, huic podifinum convenium. Rubri Santali (inquit Garcias) apud Indos exiguus elt ufus & rarus. Ununtur tamen contra ferridas febres co tempora, frontem & arterias inungentes.

Abelicea sive Santalus adulterina Cretica J. B. Pseudosantolum Creticum C. B. Pseudosantalus Cretica Abelicea dicta Park.

Abelicea, autore Hon. Bello, arbor est magna, recta, multis ramis prædita, adspectu pulchra, cui folia Alaterni, sed rotundiora, profunde serrata [quos flores proferat ignorare se fatetur.] Fructus magnitudine Piperis, figură quafi rotundus, colore inter viridem & nigrum medio. Materies ligni dura & paululum odorata : pulvis enim hujus Santala imitatur.

Arbor hac in solis montibus Leucis, corúmque altissimis jugis provenit; & ex ea trabes fiunt. Locus & Antiquis ignotum fuisse putat Honor. Belli, ni sit Ulmus montana Theophrasti, lib. 3. c. 14. Sed Ujus. folia noque seviter serrata sunt, neque magna, ut Pyri, verum longè minora.

6. Ebenus J. B. Chonp.

Hujus duo genera describit J. Bauhinus, Verum seu genuinum, & Sylvestre.

Verum dictum sylvestri ponderosius est, nigrum, alicubi interdum colore nucis Juglandis, aut etiam pallidius; quam coloris varietatem in bonitatis notis habent: passim ceu minutis quibusdam segmentis fearificatum longè frequentibus, aliis fplendicantibus nec impreffis referenti. Schickardus Architectus aliquando fed rarius hominis craffitudine truncos fe vidiffe teftatur, fed nullum unquam quod non putredinisaliqua labe alicubi fuerit infectum; quale & nos aliud habemus (inquit J. Bau-hinus) ac Suberis quodammodo fungosa substantia in parte quadam; quod etati & corruptele tribuissemus, ni is monuisset aliter.

Sylvefire vocatum practito nigredine ac ponderecedir, fed vix elegantia ac filendore: passim quoque lineis, ceu ficarificationis quibuldam veltigiis, verum non ut in priori profundis aut unifis, militominus tamen filendembus, conficuum. Veri portio adoleficem faluma non injucundum filendembus, conficuum veri portio adoleficem faluma non injucundum filendembus, conficuum veri portio adoleficem faluma non injucundum filendembus conficuence de conficuence rat odoren, ut nobis quidem videtur, non tamen fine odoris quadam gravitate peculiari. Urumque aquæ injectum protinus fidit, & vix aliud è lignis invenias ponderofius. Videtur tamen fylveltris nonnihil pinguior & oleaginofior esse.

nonnihi pinguior & Oteaginoior cus.
C. Bauhinus etiam duo genera habet, ea funt,
1. Ebenus Theveto in India indula Palmobotere præflantifilma & nigra. Val. Cordus feribit
quoldam Guaiacum lignum Ebenum effe contendere, & Pena cenfet Officinarum Ebenum fipeciem
Guaiaci effe. Verum meminerimus (inquit J. Bauhinus) ab Autoribus proti frondes Ebeni Buxo fimiles; at Guaiacinas allatas vidimus Comari Lauríve facie. Præterea Guaiacum neque nigra materie est, & venas pectinum modo discurrentes habet.

2. Lignum pice ferè nigrius & polito ebore lavius : arbor crasso cortice vestita : in cujus intimis Ebenus clauditur. Ejuldem generis ligna rubentia, & ceræ modo flaventia reperiuntur in infula

Maintania.

Theophraftus Ebenum Indie peculiarem effe forbit, cuius duo genera, alterum præftanti pulchröque ligno, alterum vile ac ignobile; ipfa arbor fruticola eft velut Cyttis. Virgilius quoque,
Sala india migram. Fert demum, inquit. Verum oblervante Plinio, Herodotus eum Æthiopae intelligi
maluit, & in tributi vicem regibus Perlidis è materia ejus centenas phalangas territo quoque annue
penitafile Æthiopas cum auro & ebore. E Diofornides, qui duplicem Ebenam deferibit, alteram eámque optimam Æthiopicam facit; alteram bonitate inferiorem Indicam.

Plinius duo genera ità diffinguit, 1. Rarum id quod melius, arboreum, trunco enodi, materie nigri splendoris, ac vel sine arte protinus jucundi; 2. Alterum fruticosum Cytisi modo, & tota

nnua aupernum. Ebenum foffile & lapideum, quod Georg. Agricola deferibit ad feptimi libri De nat. Foffilium fere calcem, alia longè res est ab Ebeno vulgaris hodie usus & notitus. Vulgare Ebenum non este Æthiopicum DioCoridis vel his argumentis probatur, quòd gustu non

fit mordax, nullam dum manducatur oftendat acrimoniam, nullum igni injectum emittat odorem, nec ullam pinguedinem, fi accendatur, fundat. fo. Bod.

000000

Vires:

Theophraftus Ebenum coloris gratiam reconditam & affervatam non acquirere scribit, sed natura statim. Verum D. Tavernier infignis peregrinator, de Mauritii infiula agens, affirmat, Ebeni arborem quamprimum cæla elt in afferes serra dissecandam esse; assers autem illos per biennium, & interdum etiam triennium si lignum densius sit, ad septem aut octo pedum altitudinem in num, & interaum etiam trieminum in minima terinima in, an repent due octo peculm anticinem in terram humidiorem demerfos fepeliendos efle, antequam materia trafabilis & operibus fabrilis bus idonea evadat, inque affulas fifilis, & politura capax fiat. Addit infuper Ebenum dificindendi & ad dum preparandi opus valdè difficile & laboriofum effe, etiam præ remigatione in triremibus, ideóque folis servis & mancipiis à Belgis deputari.

Aha etiam ligna hoc modo in terra defossa diuturnitate temporis & colorem nigrum & duritiem

Anna cuanti inguit noci incom in certa costonia annamata contrata de contrata inguit no cuantitata. Eberno partira contrata internativa de contrata internativa conferimento vicerum teftimonio oculis utilis eft.

Ebenus confentiente Veterum tettimonio oculis utilis ett. Scobem ejus oculis unicè mederi dicunt, lignóque ad corem trito cum paffo caliginem difcut. Pliza.

Hodio varia opera ex ca fiunt, thecz, arcults, abaci, capfellz, speculorum thecze, pectines, tragematoheze, fellz plicatiles, imagines, & alia propemodum infinita, eáque vel per se pura, vel auro, argento aut ebore vario artificio adornata, qualia Venetiis & Augusta Vindelicorum videre li-

Anglus quidam ex brevibus intervallis convulsione flatulenta premebatur, post varia auxilia que mucolum vacuarent humorem, & roborarent nervos solo Ebem decocto ad 40 dies, cujus usu copiosus sudor proliciebatur, convaluit. Zacut. prax. Obs. 44. ex Advers. D. Edw. Hulfe.

7. Lignum Bresilio simile caruleo tingens J.B. An Loghad nostratium ?

Haud ità diffimile Brefilio eft, colore & pectinibus iidem; fapore tamen luculentiore, & cum deledine nonnihil acri, & odore grato, quem acquifitum negant: fed lignum effe recentius quo odoratius. Hoc lentier mafticatum ceruleo colore tingit, ideò à tinctoribus expeti aiunt ad coriorum & relation tincturam.

8. Lignum candidum fungosum, cotis vicem præbens J.B. Lig. leve fungosum è Java majore.

Hoc, autore Clufio Exot. 1.1. c. 8. valde leve erat, ut nihil nifi Sambuci medulla quodammodo videreur, fungosa materia conftans & candida, cortice admodum tenui, & quali membranaceo tecta, cineracei coloris, ad cultrorum obtusam aciem exacuendam valdè commoda.

9. Lignum levissimum J.B. Suberi affine lignum, fomitis vicem prabens C.B.

A Jac. Garero habuit Cherlerus hujus ligni fragmentum, quod leviffimum erat, per transversum fecta rozula siu circumferentia majori ex parte rozunda, in quadam parte totum fungolium, cujus superest etiam aliquid corticis tenuis, cinerie, totum Suberi fimile, favefecen, diffinchum circularibus lineis, ignem facilè concipiens, odor nidorulentus. Describitur idem Clusio Exot. 1.1. c. 8. Utile inces, ignem facilè concipiens, odor nidorulentus. est ad ignem conservandum fomitis loco, non secus ac fungus aut ellychnium.

10. Citra Indis lignum J. B.

Hujus fruftulum ad J. Bauhinum mifit Coldenbergius, pectinibus contextum Faginis, transversis micis interlucentibus, odorum, colore subrubente, sapore nonnihil aromatico cum quadam salfedine quam accidentariam sufficabatur. J. Bauhinus. Idem Coldenb. disquirendum propositis num effet Verenum Citrus arbor, ex qua mensa preciosissima parabantur.

11. De Ligno Colubrino.

Lignum colubrinum dictæ funt hoc genus ftirpes quòd fingulæ mirum in modum utiles funt adversus colubrorum virulentos ictus & morfus. C. Bauhinus Clematitides vocat quia pleræque farmentitiæ funt & per arbores repant.

mentane mut се рез аполем терати. Нос autem lignum quomodo deprehenfum fit ferpentium morfibus prodeffe vide apud Garciam: nobis enim fabulam refipere videtur ea narratio.

Lignum colubrinum I. Garciæ J. B. Park. Clematitis Indica foliss Persicæ, fructu Periclyme-

Duum aut trium palmorum altitudine affurgit, paucis virgulis, quatuor aut quinque duntaxat, te-nuibus. Radix, que maximè in ulum venit, veluti tenuiorum noftrarum Vituum radices, multis capithus aut nodis fe propagans, ità ut femper radix aliquie extra folum fe exferat, & radice una exempta alia in ejus locum fuccedant. Radis hac candido-cinerea eft, folida, admodum amara gultu. Folis Perfice mali, magis tamen virentia. Flor longè à folis racematim coheret pulcherrimo colore rubens: Fructus Sambuci, fed rubens, & durus, racematim cohærens, velut in Periclymeno: in insula Zeilan & multis aliis regionibus & in Goz continenti nasci tradunt.

Teritur primum hac radix, & ex vino aut aqua cordiali propinatur à ferpente percuffis; teritur

etiam ad cotem Santali modo, & vulneribus inspergitur.

Colubrinum

Colubrinum lignum II. Garciæ, Clusio scandens J.B. Clematitis Indica spinosa foliis luteis C.B.

Arbor est (cum sola provenit nullis vicina arboribus) Malo Punicæ similis, spinis brevibus & sirmis hornda; cortice candido, denfo, rimofo & amaro, non tamen veluti prioris cortex: Folia eff luteis, affectu pulcherimis. Hara autem (fi juxa aliam quampiam arborem proveniat) pr fumme e jus ramos ferprea, arque Cacurbita modo ampleti ferunt. Materies Cluf, firma, candida, venis quibotdam diffunda, non diffimilis Fraxii ligno; cortex candicans & quali cinereus: utraq, verò degultara amaro fapore effe deprehendeatur.

In insula Goz nasci ferunt, sed nunquam Garciz videre contigit.

Commendatur adversus venena velut primum, & eodem modo usurpatur. Solent ipsum lignum Vires. cum cortice & radice permixtum exhibere: præfertur tamen radix.

Lignum Colubrinum III, Garciæ Park. Col. Lign. 3. Garc. foliis Lentisci J. B. Clematitis Indica foliis Lentiscinis candidis maculis aspersis C. B.

Ramos habet paucos, tenues, quatuor aut quinque digitorum longitudine, qui nifi alligati fuften-tare se nequeunt, sed per solum sese diffundunt. Folia rara, Lentiscinorum effigie, oblonga, non viridia fed maculofa, five nigricantibus ex candido maculis respersa. Radix tenuis est, dura, nigra

Cùm Prorex in Jafanapatan infula Zeylan contermina effet, dono data est illi hæc radix, quam mirificè adversùs venena prædicabant. Similem in Continenti Goæ nasci ferunt.

Colubrinum lignum hederaceum folis Brionia, Acosta I. J. B. Lign. Col. I. Acosta Park. Clema-titis Malabarensis solis Vitis, colore Dracunculi C. B.

Nafcitur in Malabar Hederæ modo, colore Dracunculi majoris five Serpentariæ. Folia illi funt Bryoniæ ferè fimilia, integra tamen initio, nervoque prædita per longum excurrente, & quinque Bryonia feré timilia, integra tamén initto, nervioque prastita per fongum excurrente, & quinque aut fex venis in latera vergentibus. Succeflu temporis accedunt exigua foramina, que paulatim cum folis incrementum fumunt, donce tandem omnino folia feindant esque Vitis folis firmilia reddant. Confocienture traim interdum in academ flirpe folia integra, alla exiguis, nonnulla majoribus foraminibus prastita, omniáque adeò inter fe diffirmilia, ut cuidem planta: folia minime efle videantur. Tantam verò habet hoc lignum gum colubro fimilitudinem, ut (Acofta tradente) qui non norit aut de die non viderte, fi ad Luna filendorem noctu conficiet, vivum colubrum effe exi-

Solo hujus ligni odore ferpentes fugari aiunt, ideirco incolæ maxima ex parte illud circumferre folent.

Colubrinum lignum Dudafali Canarinis, Acosta II. J. B. Lig. colubr. 2. Acosta Park. Clematitis Malabarensis altera, radice serpente C. B.

Planta admodum brevis est & tenuis, triáque solummodo folia habet mollia, lavia, saturatius virentia. Flos aut fructus non conspectus, nec quisquam se vidisse afferit. Radix oblonga & tenuis est, minimo digito minor, hinc indè nonnunquam extuberans & summa tellure serpens: cæterum ejus cortex valde tenuis est, & cinereus, nullo dum gustatur manifesto sapore præditus, deinde tamen guftum in ore relinquens fuavem, & uti Moschus odoratum. Fiffus est undique hic cortex, & sponte sese expedit ab also craffiore flavoque cortice subtus nascente qui odorem Trisolii odorati vulgaris refert, & saporem Glycyrrhizi dulciorem: præmansus odore admodum suavi, nec injucunda mordicatione, momentanea tamen praditus esfe deprehenditur: ipsa materia lignosa est, candida, dura & infipida. Folia napi faporem referunt. Germen producit radix hac fupra terram, circiter quatuor uncias longum in caput extuberans.

Invenitur in Malabar locis humidis, & inter arbores, præfertim verò circa illas quæ Angelins nuncupantur, nec procul à mari.

Ad eadem valet ad que precedentia.

Colubrini ligni tertium genus in Malabar vasta arboris magnitudine Acosta C. B. Colubrinum lig-num Clusti Pao de Cobra dictum, forte III. Acosta J. B.

De hac arbore in alio libro (qui tamen nunquam quod feimus editus eft) se acturum seribit Acosta. Pingitur à Clusio notis ad Acostam fragmentum ligni cum tubere sive siperiore radicis parte in nodum coacta, quod Colubrino 3. Acosta sidem esse supricatur. Similis terè ligni fragementum à Jac. Gareto acceptum à Cluito, per medium fecundum longitudinem fectum, coloris erat pallidi ; ipfum quidem lignum amarum, fed cortex paulò amarior, cujus fuperficies quodammo-

cata panna, pipuni quaemi ingiaum aniatumi, seu cortex pauto amarior, cujus iuperircies quodammodo flavelici, pipe verò ex candido cineracci coloris eft.

Harum ofinium firipium lignum five potitis radix, non modò adversis animalium virus ejaculantium moritis iddivie efficax eft, fed etam ejis pulvis lumbricos necare, papulas, exanchemata & impetigines tollere creditur, & cholericam quam vocant paffionem (incolæ Mordexi dicunt) sanare. Similiter utile esse medicamentum ferunt adversus febrium circuitus uncia: pondere propinatum, priùs tamen tritum & aqua maceratum, per vomitus expurgata multa bile: Addit Acofta, Syncopen, ventriculi debilitatem & cordis tremorem. Hinc conjectatur D. Grevius, vel cognata effe hac ligna arbori ex cujus cortice pulvis Patrum fit, vel ejus in febribus intermittentibus vim experiundi & inveniendi occasionem Indis dare potuisse.

O000000 2

Attendamus

Locus.

Attendamus experimenta Antonii de Heide in centuria Oblerv. 7. quæ ad me transmissi D. Hulfe; Ad febrem quoidianam sedandum Ligni Colubrini pulverem affumit Tornator quidam circa Ad febrem quoidianam sedandum Ligni Colubrini pulverem affumit Tornator quidam circa volperam. Sublequente nocte sele faits bene habut, sed mane surgere vel corpus movere satagens fentiebat tremorem in membris: accerfitus exhibui mixturam hypnoticam, & intra paucas horas tremore liberatur ager. Ejusdem ligni 5ff. assumpta à muliere cachectica prater tremorem exciras mennote nociatui agra nullius rei curam haberer, nesciens (ut mihi retulir) se esse in tavit & stuporem, ita ut agra nullius rei curam haberer, nesciens (ut mihi retulir) se esse in mundo, vel vivere. Curatur mixturâ hypnoticâ.

Retulit mihi illuftris Domina famulum suum ab affumpto hoc ligno instar fatui extitisse. Hac penficulans & conferens cum symptomatis à nuce vomica in cane excitatis Obs. 50. exaratis [quæ nos in Historia Nucs vomicae retulimus] libenter subscribo asserbit nucem vomicam esse subscribe esse subscr

Ligni Colubrini. Hæc mera est conjectura.

12. Lignum Angolense Tacusa Indigenis dictum R.S. Mus.

Valdè solidum est & ponderosum Ligni Vitæ instar, pectine nigricante.

12. Lignum Angolense aliud Chicengo dictum R.S. Mus.

Duriusculum est & ponderosum, colore Quercus Hispanica: in pulverem redactum saporis

14. Agallochum Officinarum C.B. Lignum Aloes Park. Lignum Aloes Officinarum & Agallochum plerisque putatum J. B.

Lignum peregrinum, quod Xylaloen vel Lignum Aloes vocant Officina pectinibus plerunque dentis & rectis elt pertextum, quòdque transverium fectum Quernei ligni pectines amulatur, partim albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, durum, grave, pingue, fapore amaricante cum quadam acrimonia aromatica; prusium albicans, quadam acrimonia aromaticante ar nis injectum bullas agit, totumque sensim colliquescit, suavissimum spirans odorem, tandem verò si fufflando pergas flammefcit.

Hujus Ligni frusta rarò magna ad nos advehuntur, ut plurimum enim in fragmentis nobis transmittitur, que optima confentur nigro-purpurea, venis cinerei coloris interfecta, amara, ponderola, aque tamen supernatantia, liquorem si Prunis candentive ferro imponantur exsudantia, susvem, ac

aque tamen upernatanta, nquoremi i runs canaento e tetto impontanta extantata, servetti, se acidulum, funum fi incendantur przebantia, bullulálque finul poft fe relinquentai. Schrod. I fa arbor, tefte Garcia, Olea fimilis elt, interdum major. Vidit enim ramum ejus cum folis; Fructum aut florem videre non consigi, ob difficiem se periculolam hujus arboris dusturnam oblervationem, frequente in illis locis ubicrefcit grafantibus Tigribus. Ferunt autem recens diffectum vationem, frequente in consecuence for extensive flores in consecuence flores in con Agallocum millà odoris fragantia gratum effe, nec nifi ficcatum odoratum effe, imo em odorem per universam ligni materiem non diffundi, fed in ipfo arboris corde five matrice coacervari. Craffum enim effe corticem, & ligni materiam doris expertem.

Sethi & Serapio excifos arboris ramos terra obrui feribunt, ut putredinis interventu corrumpatur id quod inodorum, nempe cortex & exterior ligni pars, quod nobis minime videtu verifimile.

Legitimum Agallochum in Malacca & Sumarra infula nafcitur, inque Cambaia & Siana.

Legrumum Agauocnum in Maiacca o Sunara miuta nacuur, inque Cambaia o Sana.
Garcias unicum genus Indicum novit; alii multa difinguunt, prafertim Arabes.
Officina, ex oblevatione Cluffi, demonstrant duo genera Ligni Aloes, prater lignum Rhodium, quo use sunt loso Ligni Aloes. I. Uni diversi colores ex venis sibrisve albis aut ex luteo pallidis; five end use numerous legin auges, i. um avem concres ex vens nornve anos autex nuce pallidis; dive ex nigro rufelcentibus finul mixtis, magis in ramis quam trunco. Hoc genus quidam docti Thuize lignum exiftmant, alii Afpalathum Diofocidis. 2. Lignum Aloes aliud ex nigro rufefcit, refinofium, quod ultrum gatum ex fe reddit odorem, ponderofum, & aque fundum petens. Hoc quidam putant speciem Ebeni Diofocr.

C. Bauhinus ex autoritate Ludov. Romani & Jo. Linscotani triplex genus distinguit, Dammine ex autoritate Lunov. Aonisin ex Jo. Linicotani tripica genus oittinguir,
1. Primum vocat Agallochum praffantifimum, quod Calampari vocatur, & follum inter Reges
Iodia diftribuiru, cujus fragmentum duarum unciarum manibus contrectatum inenarrabilem odoris fuavitateum iupra omnia infimenta pirat. De hocksaliger, Agallochum noftrum quod habemus leve eft, odoratimque adeò ut foli tractatione, fine ullo fibijecto igni furer admodum validè fed jucundé. Hoc genus, tradente Linschotano, Calamba vocatur, quod fincerum cum auro argentóve persape deponderatur.

2. Secundum Agallochum Officinarum est, Palo de Aguilla Linschotano, de quo egimus. 3. Tertium Agallochum (yveltre, Aguilestreve, Ex hoc (pherules precatorie, odors jucunditate & pretii magnitudine commendabiles conficiuntur: magno item in pretio eft, quod ex co Indi satrapis & sacerdotibus inde rogum defunctis struant, pari honore quo apud nos marmorea

Caterum Lignum Aloes calfacit & ficcat: confortativum est omnium viscerum ac præcipue cordis acuteri. Spiritus vitales ac animales recreat: hinc medetur lipothymia; amaritudine fua lumbricos neçat. Externè creber ejus usus est in cucuphis & epithematibus cordialibus.

Agallochum Diofoordis commanducatum, itémque decoto collustum halitum oris commendat, ac tot quoque corpori ficcum tritimque odors grată infpergitur; ad fuffimenta denique Thuris inflar adhibetur. Radix vero drachma 1, pondere pota fromachi fuperfluos humores imbecillitatem ardorémque mitigat : Iis quoque quos lateris & jecinoris dolor excruciat, ac Dysentericis aut torminofis ex aqua bibita opitulatur.

Agallochum Antiquorum plerique Botanici idem effe putant cum Xylaloe seu Ligno Aloes Officinarum. Xylaloen autem ob amaritudinem dictum volunt. Hermolaus à nonnulla fimili-

Ligni

Ligni Aloes frustum cum gummi adhærente à nobilissimo Viro D. Rob. Boyle Museo Reg. Societatis donatum meminit *D. Grevius Erat autem issus gummi spor Ligni unde exudavit prorsus similis, * In Derigi.
color Aloes purissime lucide, Socotina dicte, siquidem radiis restexis spectacum Picem restrevenst, Maje Reg.
refractis verò, inter oculum & lucem suspensional restriction instructum instructum antiquam Hebraroum Aloen
simile affeit prædictis endictissimus Vir, a cupis similitudeir vulgaris Aloe nomen accepit.

Ex relatione D. Philiberti Vernatti lignum hoc lac manat adeo virulentum ut is in oculos inocidat
excitatem causta, fin ullam alam corporissantem pussible, excites event expensional and and a consideration of the contraction of the contra

Extendente Frindent Verlanden agramment de la contraction de la co ligno interiore neque de alburno accipiendum est, sed de cortice solo, se enim in nullius arboris ligno vasa lactea hactenus observare meminisse, sed in cortice tantum.

15. De Aspalatho.

Aspalathus Theocriti Scholiasti dicitur, சில் ம் மாழ்க்கியை மேல் சில மாவர்கிய மோக்கியத், நாம வறவர்கியத் à percuffis difficulter avellitur vel aufertur.

a percuits diniculer aventur ves auterur.

Afpalathum Veterum Officinis incognitum effe Matthiolus alique exiftimant.
Ruellius lignum Rhodium Officini. Afpalathum effe multis probare nititur: cui se opponit Cordus & Lignum Rhodium Offic. pro Xylalee à nonnulis venditam Afpalathum non esse contendit & Ruelliu argumenta refutat. Matthiolusetiam Ruellium erroris arguir, qui tamen in tradendo lino Rhodio Cordo contrarius est, cum ei deneget acrimoniam & amartudieme, quas ei tribuir Cordus, tanta, inquiens, ei inest amartudo ut nullius gultum effugere possit, cui adjunda est cum aliqua adstringendi vi maniesta acrimonia que paulatim incipiat donce prostus excalefactas fauces propenodum ut Coccognidium exaspere & fervore detineat; ut demonstret fei

Lignum Rhodium elfe Oleam Æthiopicam. Utri (inquit J.B.) credendum.

Marthiolus Ligni Rhodii plantam Oleaftri in infula Rhodo nascentis speciem esse ait, cujus etiam descriptionem & historiam dat à Rhodiis fibi communicatam : Anguillara etiam ejus descriptionem tradit à Rhodiensi quodam pharmacopœo sibi missam. Invenitur in insula Rhodo frutex spinofus, foliis Olez fed paulo minoribus, flore albo odoratifimo, cortice albicante & afpero. Reperuntur interdum arbufculz quadam que detracto cortice coloris funt rubefcentis; quo vetuftiores eo vegetior color. Totum lignum non rubet sed solum partes qua adharent cortici. Non reperitur in tota insula Rhodo lignum ullum ibi nascens odoratum excepto hoc, ex quo Turcarum no-

tur in tota minia knoso ngunn unum no materia ocoranum excepto noc, ex quo lurcarum no-biles fingularem parant compositionem ad fuffinnigia, cuius deferiptionem vide apud J. Bauhinum. Honorus Belli Lignum Rhodium Math. & Officio. A plurimis pro legitimo Afpalatho in Thertacis ufurpatum, nil aliud effe affirmat quam Cytifi veri à Marantha deferipti lignum, qui in infulis Rhoulurpatum, nu auno eite amirmac quam Cyuu veri a avaranum cuenripu ngnum, qui in intuisi Khodo propinquis & Rhodo ipfa Calsieri oritur. Patmi in fphærularum precariarum ulum convertuen.
Erravit (inquit) Matthiolus credens lignum fpinolum effe, & Olez fpeciem: non effe autem
Afpalathum recèt judicat. Erravit & Anguill, cum fuo Rhodienfi pharmacopœo, qui illud fuif-

fumigii genus fomniavit, &c.

Tuming a genus romanaris, ecc.

J. Bauhinus pro Afpalatho observavit in quadam Officina Lignum quoddam validiffimum & solidiffimum durum, grave, tortuosium, nigricans partim, partim albicans, alternantibus interdum
utriusque hujus coloris venis, alicubi slavescens, subinde transversis micis pectines secantibus, odore nullo, sapore amaricante.

Confiderandum proponit, an hoc lignum traditum fit à Botanicis nomine ligni Rhodii & Oleastri.

Lignum Rosa odore, aliis Lignum Thuris, aliis Aspalathus J. B. Aspalathus colore Buxi C. B. item Aspalathus albicans torulo citreo ejusalem:

Durum & solidum est, Guaiaci ferè textura, pectinibus utcunque rectis, secundum quos finditur, ponderosum odore Rosarum: bicolor quemadmodum Guaiacum, in medio fulvum, in ambitu album, cortice adhuc alicubi adhærente sais crasso, scabro, coloris ex fusco cinerei, sapore paulò acriore nonnihil amaricante. Sapor ligno aromaticus primum amaricans, poft acer, ad Schenan-thus faporem quodammodo accedens. Prunis impofitum flammam celeriter fatis concipit, & quidem axamps, sed nihil resinosi aut pinguis fundit. Fragmentum brachiali crassitudine habuit J. Bauh. Ruellio Lignum rosaceum dicitur à novo Orbe delatum, qui & bis illud describit. V: F. B.

Lignum quod descriptimus (inquit J.B.) optime responder Aspalatho I. Advers. cui forte congener si non cadem Aspalathus 3. Lob. C. Bauhinus eas distinguit & diversa facis, uter rechius. Recète tamen J.B. vel Cherlerus C.B. reprehendit, quod Cordi Lignum Rhodium, sive Rhodium Oleastrum Aspalatho 3. Lob. idem fecit, cum hare albida fosis, intus substava: illud venas habeat partim albicantes, partim fulcas & nigras, multimque differat à Santalo albo & citrino : in hac odor Rola; in illo nihil tale practicetur; hac careat manifelta qualitate, illud amarum fit, &cc urt deleriptiones corum apud Cordum & Lobelium conferenti patebit.

Aspalathus rubeus C. B. Aspal. Rhodius rubens, odoratiss. I. B.

Hujus apud Nic. Comascum medicum Venetum Rhodo advectum truncum maximum vidit Lob. cortice exutum, rubentem, Taxo concolorem, odore adeò fragrantem, ut quam late patebat conaculum eximio imbueret odore.

00000003

Aspalaski

• Ideft Li-

HISTORIA PLANTARUM. Aspalathi nomine datum lignum graviter olens J. B.

A Valerando Dourez Aspalathi nomine nactus est Jo. Bauhinus hoc ligni genus, cujus fragmenta A vaterando Dourez Aspaiann nomine nactus ert Jo. Bauninus noc ligni genus, cujus fragmenta dura, contorta, nodofa, micis per transfersos pectines apparentibus, ut in Fagino ligno, core per meditullium aliquatenus fusco, per religna cineraceo exalibido, odore gravi hirocito, quem & per se, & pruns impostium spirat, sapore ingrato. Ex frusti (inquit) nostri consideratione facilè dijudicamus sive truncum sive ramum brachialis craftitudinis fussile.

Afpalathus prima Diosc. Plinii & Galeni, legitima Pona J.B. Aspal. cortice cinereo, ligno purpurce C.B. Asp. primus Dioscoridis odoratus Park.

Hac substantia non est tam compacta, ut injecta in aquam proruat in fundum, sed si conseratrac instraints nonent tain compacta, it injects in aquain prortus. In rundum, 1ed 11 contera-tur cummulits aliis lignis faits compacta & gravis dignolcitur: cortex ipfius fuperior eft colore cine-reo ingricante, & quadam acrimonia adfiringente praditus. Hoc cortice exempto offert fefe membrana quardam fibrofa, longè efficacior fi degustetur primo cortice, colore rubro ignem imitante, brana quedam morola, longé efficacior in deguitetur primo cortice, colore rubro ignem imitante, quo dempto ex parte inharente lignum in fuperficie ad purpuram vergens detegiur, niura pallefens, pars verò interna ad nigrum vergens. Lignum hoc rotum eft qualicatis valdè aftringentis cum aliqua acrimonia mixtæ. Odoratum eft, validi odoris & qui nares ferit tam citò & profundè quam Caftoreum ; iftud eff tarmentofum, fipanis quibuffam oppletum. Miratur Johan. Bauhinus Ponam non adnotare unde delata fit & ubi observavent suam Aspa-

Aspalathus Cretica Alpini odoris persuavis J. B.

Frutex est densis ramis, spinis albis, duris, horridis; cortice caudicis albo, ad trium plus cubito-rum altimidmem in altum assumes, shoribus mults, parvis, croceis, Spartii similibus sed summè odoratis. Hujus arbusti radices duræ, longæ, crassæ, colore slavo atque cortice summè odorato ab

Aipino tuere obietvatz.

Prope Frachyz portum in quodam colle virentem atque florentem sepe inspexir Autor.

Prope Frachyz portum in quodam colle virentem atque florentem sepe inspexir Autor.

Com to difficultatibus intricata sit Asplatahi historia tam in Antiquorum quam in Recentiorum scripts; rem dignam industrio Botanico præsirissis Alpinus, si diligentius paulò Afpalathum sum Creticam descriptisse, ac demonstrasse, solica, floram formam & totnis plante saporem, Mirum prætera hunc frusticem tam suvis odoris non observatum in Creta per Bellonium & Honorium Bellum. 5. B.

Aspalatho adjungit C.B. tria alia Ligni Indici genera.

16. Lignum Americanum album C.B. Candidissimum Lignum Brasilianum J.B.

In Brafilia scribit Lerius vidisse se lignum candidum ut charta. Thevetus quoque tradit in A-

In Brahita Icribit Lerius viditile ile lignium candidum ut cinata. Inevenus quoque tradit in America nafci arbores ligno candidiffimo & tenerrimo, nullius tamen apad Americos pretii.

An populo fimilis "Tocorguebit, cui refina thuris candidior? J. B. Hanc in India Occidentali
inveniti Fragolis refert, Populo fimilem fimmit candoris, cuius materies ob candorem, lavorem
& fiplendorem fimmie experbatura al dola fabricanda. Sub ejus cortice nafcitur gummi feu refina Thuri nostro similis, sed candidior & minoribus fragmentis, quo ithic utuntur ut nos Thure.

- 17. Lignum Americanum violaceum C.B. Violaceum Brasilianum J.B. An Lignum colore surpureo Thevets ?
- Lignum Feixo, quod infula Pico promit Linschot: adeò durum ut ferrum aquet, interius coccinum undulatum exprefifiime referent.
- 19. Lignum ferri duritiem amulans, nostratibus Aton 1900 dictum. An Lignum de Cochi quod ogum fort carniem semians, notration Junti-sewis mism. An Lignum at Cochi quad giplam cum ferto ponderii ex quo anchora conficint, O à Luftianii Pao di ferto, boc est Lignum fortum vocatur C.B.? ex part. 7. Ind. Or. c. 44-

Lignum ferreum dicitur ob extremam duritiem cum gravitate conjunctam, unde ad ædificia minus commodum est, & instrumentorum aciem rotundit, ob id operariis & architectis invisum. A Sole & pluvia nihil patitur, unde ad opera externa & aeri exposita convenit, pracipuè ad dentes Rotarum molendinarium.

20. Arbor Populo simila resinosa C.B. Tocot Guebit Clus. Not. in Monard.

Refer Fragolis in India Orientali arborem repetiri, Tacet guebit, i. e. lignum defiderii feu ex-opatam dictam, Populo fimilem, fummi candorus; cujus materies ob candorem, lavorem & folen-dorem fumme experebatur ad idola fabricanda. Sub ejus cortice nafeitur gummi feu refina Thuri nostro similis, sed candidior & minoribus fragmentis quo ifthic utuntur ut nos Thure.

21. Lignum nostratibus fustick 1900 dictum ex Indid Occidentali ad nos transfertur, tincteribus expetitum ad colorandas lanas flavo colore.

Flores & Folia quedam Exotica.

I. Morori flores odore florum Mali aurea 1. B. C. B.

Mali aurez floribus multo odoratiores effe dicuntur, quorum stillatitius liquor eundem apud Indos usum obtinet, quem apud Hispanos ssorm Mali aurez aqua.
Plantam hos ssores freenem depicham exhibes Jac Breynius, & describit his verbis,
Fruex est quinque cubitorum altitudine, ramoslus, foliis binis (partim roundioribus & obsussoribus, partim longioribus & magis acuminants) ex adverso sites, judinim Arabici Cale, majorabus, substantia tenuioribus, sibistantia tenuioribus accidentia della calcidationa della calcida mis in ramulorum cymis, perelegantibus, candidis, admodum fiaviter olentibus, Violarum, Jafimmi & Malorum Aurantiorum flores longė fuperantibus, tubulofis, in decem folia divifis, duplici ferie diffoofis onufrus; è calyolisus in tenutiffinas, filo fimilies lacinias diductis, quafi barbaris, excurtibus. Hi flofculi magnitudine paululum excedunt Jafimini Arabici memoran, cum quibus planè conveniunt, cui hic frutex, nifi unus idemque ratione tantum loci variat, affinis.

2. Tianche flofeuli Indici J. B. Cluf. Exot. 1.2. c. 15. fr. 16.

Arborifne an herbæ flores effent Clufium latebat, color etiam in exficcatis evanuerat: calyces habebant è quatuor veluti squamis compactos, & brevibus petiolis præditos, in quibus flores quatuor foliis longioribus & calyces superantibus constabant angustioribusque quam calycum squama, decussatim compositis, protuberante in medio umbone, ut in Malorum Aureorum & Citriorum soloribus: Odor si quem habuerant evanidus, quemadmodum & sapor proper sicciatem. Ab incolistamen [inside Madagastera] in aliquem usum aldervatos fusifie verssimile est.

2. Arbor violarum Indica I.B.

Arbor est Indica, flores ferens, quibus Pharmacopola Violarum loco utuntur, quorum tamen usum non admittit Garcías, (quia diversa plane facultatis sunt à nostris Violis) nis in iis medicamentis quæ foris applicantur.

4. Champacca flor Bontii.

Crescit in arboribus non absimilibus Persica Malo, foliis eodem modo oblongis & in cusoidem pyramidaliter definentibus. Colore flores funt duplici, viridiori & aureo; forma florum Colchici pyramicaiter detimentous. Coiore notes inar dupici, viriation e attect, orma notum Coicine; aut Croci Anglici; odore Rodan cum Viola mixtam amulante. Unde etiam fremius, Indice is im nobili fuo unguento Borborii dicto truntur, ut corpus à capitre ad calcem eo inungunt. Nominis convenientia cum Champacam H.M. & florum gratiffimus odor hanc ei eandem effe arguunt, ut in Hifforia Champacam diximus, licet defențio Bontiana imparfecta & vitola videatur.

5. Benjoino obvolutum folium maximum J.B.

J.B.
Arborifie ain herbæ folium effet incertum: apparuit tamen ex Fagmento quod habuit J.B. maximum fuiffe, adeóque & Mufa forte folio majus. Erat autem colore rufeicente, cofta elata po-fteriorem folio partem fecundum longitudinem percurrente, à qua nervi elati, & tipl faghiu sopo-figi, aliquando inæquali orru, omnes obliqui prodeunt, inter quos spatium intercedens unciam unam latum eft, interdum tres, sibninde palmaner, áque nervis obliquis ultro citróque dicurrant venulærant/erie semuncia aut paulò plus inter se distantes, aliquando brevioribus intervallis diffite: quo nomine à Musz quoque foliis distat, quæ à costa quidem longitudinem percurrente, obliquis illis nervis carent, transversisque ut diximus, venulis destituuntur.

6. Nucis Indicæ folium quibusdam J. B.

Debemus (inquiunt Pen. & Lobel.) Occiduis Indiis istud concavum folium, cui simile aut par latitudine aut craffitie nullum novimus. E Palmæ congenere arbore avulfum videtur: quin ipsâ totà texturà afferem binos cubitos latum, aut potius tegetem quaternos aut quinos cubitos longum refert, tegulæmodo fornicatum, & mediå secundum longitudinem costà semidigitum crassa carinatum; superna ora quasi præsectum esser, margine tenuiore duriore clauditur. Universum folium à summo ad imum in villos iis quodammodo fimiles qui obducunt Nucem Indicam, aut capillitium texendis funibus aptum discerpitur, quemadmodum totum est tectoriis adium & storeis ac-

An Palmæ alicujus folium fuerit nescimus: certe Cocci Indici dicti (ut suspicatur J.B.) folium

SECTIO

1811

Vius.

SECTIO TERTIA.

Fructus stirpium minùs cognitarum è Clusti Exot. J. Baubini Hist. Plant. Grevii Musei Soc. Reg. & aliis.

CAP. I.

Fructus Officinales.

1. Cocci Orientales J. B. Ger. Coculus Indus Park. Cocculæ Officinarum C. B.

deribus paria funt aut majora, renis fere figură, describente J. Bauhino, [baccarum Lauri magnitudine, sed rotundiores] fusco rugoso cortice exteriore, interiore crassiore, cineriore, cineriore, cineriore, indem rugoso, turoe, lento, puncleum claudente fragilem, polioleti coloris, Lenticulari apophyin, quam gemina ex umbilico corticis partes emittunt, circumjestum. Coharrent autem cocci interquam gentine os unanterosonas partes contratans encompetente. Conterent autem cocci inter-dam bini aut terni, culculis totidem harentes, utplutimum fingulares. Suffinentur pediculis unci-alibus, unico nodo articulatis, qui fanè lignei cùm fint arboris fructus effe haud obscurè infinuant. Sapore funt admodum amaro.

Sapore funt admodumamaro.

Hi Éppe racematim pediculis adhærentes (verba funt C.B.) hæderæ corymborum modo ex Alexandra adferuntur. Quidam Solani maniaci, quidam Tithymali alicujus, quidam Clematidis fructum opinantur. Nobis J. Bauhimi fententia verifimilior videtur, Arboris alicujus fructum effe. De baccarum harum loco natali mhile certi traditum invenio. Quod ad vires attinet certum effe earum pulverem capiti infeprium pediculos interimere. Condronchius (qui peculiarem de illis traditum formet per la perior perio

ctatum scripsit) millies expertum in puerulis tradit pulverem harum baccarum etiam in exigua quan-

etaum (cripfit) millies expertum in puerulistradit pulverem harum baccarum eriam in exigua quantinate cum adipe finilla vel pomo decocto & fimilibus permixum & capita appolium gregelè pediculos in capite ortos interficere, & felicius quam Saphidem agriam, tutifique quam hydrargyrum.
Verum pracipuus earum ufus eft ad pilces capiendos. Compofitio Cardani ad pilces capiendos
veran bac eft. Baccarum Orientalium quadrans uncie, Cymini St aque ardenis fingulorum
experta bac eft. Baccarum Orientalium quadrans uncie, Cymini St aque ardenis fingulorum
fextans, cafei uncia, farinæ unciæ tres: Digeruntur contula in paffillos. Solent alii Coccos Oriente
fextans, cafei uncia, farinæ unciæ tres: Digeruntur contula in paffillos. Solent alii Coccos Oriente
milcore cum veteri cafeo, melle & farina tritici qual contemperatis faca parie sefficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina tritici qual contemperatis faca parie efficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina tritici qual contemperatis faca parie efficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina tritici qual contemperatis faca parie efficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina tritici qual contemperatis faca parie efficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina triticia efficacia eft
entiä, fimplex paffa è pulvere baccarum & farina triticia efficacia eff ad e redire & quafi revirilere, nobis non probatur. Experientia enim noftra pictarorum apud de redire & quafi revirilere, nobis non probatur. Experientia enim noftra pictarorum apud Condronchium opinioni fuffragatur, nimirum picces ab ifto medicamento brevi etiam temporis cur-Contromensian Opinioni natinggasi, ministra processor not members ettain empore chain reindo necari; an vero (ut illi ettain affirmarun) nili quamprimum capiantur facilime putrelcant 8c in partes dividantur nobis incompertum. Et it quis objicat infit Condronchius, pifces per aquam difeurere 8c voltaria infitunpo pulvere, 8c id ratione ebricatais aut vertiginis evenire, illis dicant ego, non harum ratione fed doloris quem percipium à contrario illo fic agitari 8c voltaria, ut unumquodnon harum ratione led dolors quem percipiunt à contraro illo lic agitari & volutari, ut mumquodque animal facere & praiertim homines folent cum dolore aliquo torquentur. Ego pifes primo velut ebios & vertiginolos fieri ab aflumpies pilulis concefferim, poltea nihilominus deleteria earundem qualitate interimi. Nam pifes ab acri & amara qualitate baccarum tantum interifici non concellerim, quin potitis baccas specifica quadam & in comperta qualitate pifes vertigine afficere & tandem enecare crediderim. An verò pifcibus fic capits tuto absque ulla veneni fuspicione nos ve-fici possimus, non facile dixerim, puto tannen cum Condronchio fi quum primum capit funt eviscerente delle accessible comedia possible. tur & coquantur abíque periculo comedi poffe. Quod verò coccula ha calida fint, & minime ut Matthiolus contendit frigida, non obstante fo-

porifera earundem vi, à sapore acri & amaro, necnon ab effectis manifestum est, ut luculenter de-

monstrat Condronchius.

Baccas hasce nullo pacto facultate deleteria vel venenosa præditas esse, neque hac ratione verum merito primarum qualitatum & fux amaritiei animalia ista interficere, opinatur idem Condronchius. Verum sententiae sua minus firmam probationem affert. Mihi ex Amati experimento contrarium potius colligi videtur, Padagogus quidam Cubebas polcens ex imprudentia Pharmacopola fructum accepit, quem pileatores vulgo Coccum vocant. Cujus cum quatuor ad fummum grana avidiffimè comederet, ille in nauseam & fingultum & animi angustias incidit: mox ei vomitorium exhibitum, quo vel intra horam abeo periculo & agone liber est factus.

Cocculi Indici aromatici Mul. R. S.

Rotundi sunt & aromatici, nonnulli Piperis nigri grano non multo majores sunt, alii Cerasi nigri propemodum magnitudine, omnes Caryophyllorum colore.

2. Ans-

2. Anacardum J. B. C. B. Ger. Park. Anacardiums og Malacca beans.

Ancardio frudui nomen dediffe videtur forma aviculæ cordis amula, compreffo, unciam longo, aliquando majori, in obstrum mucronem definenti, ex pediculo rugolo, totam bafin occupante appento, colore nigro aut fulco [plendenti. Inter externum corretem & alterum nucleum immediate in the color of the color ambientem clauditur liquor glutinosus, seu melligo nigricans, cui alii vim causticam, Cordus saporem primum dulcem, mox acrem, deinde vehementiffime adstringentem, adeò ut fauces in angustiam constringat, adscribit.

Garcias Anacardio, inquit, nomen indiderunt recentiores Graci (nam Veteribus incognitum fuit) à cordis [præfertim exficcati C. B.] tum fimilitudine, tum colore, Arabum vestigia secuti. Lusitanis Fava Malaqua dicitur, quod viridis & in arbore pendens fimilis fit majori nostrati Faba. Miramur (inquit J. Bauhinus) neque Garciam, neque Acostam arborem Anacardiorum descripsiste; si modò arbor sit, de quo valde dubito, cum in Hort. Malabar. nullam ejus inter arbores mentionem inveniam. Et tamen Acosta magnam resert esse copiam horum fructuum in Malabar.

In multis Indiæ provinciis nasci consentiunt Autores. An verò in Siciliæ monte Ætna; ubi re-Locus, ferente J. Bauhino, Paludanus se virides ex arbore pendulos vidisse testatur, vehementer dubito. quantumvis id confirment Monachi in Mesuem, Serapio, & Curtius, qui in Apulia etiam provenire

Arabes Anacardia calida & ficca esse usque ad quatuor gr. proinde vim causticam habere, delere Virea.

Arabes Anacardia calida & ficca esse usque ad quatuor gr. proinde vim causticam habere, delere Virea.

Verrucas & exulcerare cutem; quod repugnat experientia. Eorum etiam melliginem exulcerare, inflammare, sanguinem & hunrores adurere statuna, quod Acosta etiam constimata, & tota provincia Malabar ejus usume stelle caustici vice criebits. Siquis instiller in puridum & cavum denem urit frangique & corrumpite facile. Calce addita ad bornbycinos pannos obsignandos, & alias res qualitata canada de formati program un multi storous eximita de la constancia de la con bet notandas utuntur. Etenim notam adeo firmam imprimit, ut nulla lotione eximi queat.

Idem Garcias fructum infum deleteriam facultatem habere negat, & ad experientiam provocat: fiquidem in Indiis è lactis sero maceratum asthmaticis dari & adversus lumbricos scribit. Præterea iis viridibus (addit) & fale conditis utimur in cibariis, olivarum conditarum modo. Causticam tamen vim ficcato inesse concedit. Quinetiam Acosta non tantum viridem fructum edulem esse air, & ad excitandum appetitum, non solum quidem edi, sed cocaz Orizz admisseri ad modum Mangas, &c. sed & in desiccato medullam internam edi ad bibendi appetitum irritandum affirmat, solam melliginem que inter duos cortices continetur causticam esse.

Mesues Elect. Anacardino has vires attribuit, Ventris totius inferioris, & cerebri affectus frigidos compecit, sanguinem reddit puriorem, & indé spiritu animali reddito purgatiore & tenuiore, sensus omnes, apprehensionem, intellectum & memoriam juvat, colorémque vividum corporitribuit.

E contra Casp. Hosman, non admittit Anacardios quovis modo praparatos, imò damnat penitus confectionem Anacardinam, quamvis sapientum dicatur: imò, inquit, est confectio stuliorum. Habbo enim ab amicis, quosdam ab ejus usu maniacos esse factos, & catenis opus habuisse; & à quodam Joh. Heldero præceptore suo multa exempla proposita eorum quibus malè cesserit. Interim tamen Historiam narrat oppidò mirabilem de quodam ex ordine suo cui alter præceptor consectionem hanc desifie ferebatur. Hie enim chm antea Giebant eum omnes afnum fuifle, à fumpto Elect, intra paucos menfes eò doctrinæ provectus eft, ut J. C. factus ad Profeffuram Wittebergenfern afpiraverit. Sed intra paucos annos ria exticcatus eft, ut cub me perpetua fui premereur, quotidie ad ebrietatem ufque biberte, iraque & fibi & fuis inutilis factus tandem miler perierit.

Solent intererdum Indi nonnulli hunc frudum culpidi cultelli infixum candelæ ardenti imponere, qui dum uritur mirum quos ftrepitus edas, quas ignis fcintilla guafi fulinina ejiciar variorum colorum, eaque ratione impolfores mulierculis & rudoribus imponunt, &c. Vide Acofam.

3. Cubebæ J. B. Ger. Park. Cubebæ vulgares, nec Arabum Cubebæ, nec Galeni Carpsfium Matth. C. B. Cuhefis.

Cubeba grana funt Piperi fimilia, interdum paullo majora, pediculo longo fitili inflar donata, correi fufico, rugolo, interdum reugato extenfoque, nucleo fubiedo exiguo, rotundo, foris nigricante, interdum estado, aliquando calla reperientum, aque efficaci, y el estam efficaciore Lapore praviata quàm nucleata, suavi, aromatico acti, sed qui Piperis acrimonia multum cedat, pertinaci tamen. Arbores earum Pomis nostris haud absimiles sunt, racematim coharent grana sicut uva vitium,

quazque tamen proprio harent pediculo. Java incola Cubebas coquunt antequam divendant, ne & alibi locorum feminentur atque proveniant. Crefcunt (tradente Linfchotano) in Java fylvis fua fponte ad ripam Sunda. Fructus autem neque Piperis genus sunt, neque Oxymyrsines, neque Car-pesium, neque Viticis semen, ut facile esse tolendere.

Cubeba calfaciunt & exticcant. Larguentem ex pituita ventriculum vel eriam ex flatu roborant, Viren, pectus à lentis casfilique humoribus expurgant, lienem juvant, flatus dificutiunt, & frajdis tuteri afficitibus auxiliantur. Diu cum Mastiche manife pituitam à capte trahunt & cerebrum roborant.

Cubebarum, inquit Garcias, magnus in vino maceratarum est usus, ad excitandam Venerem, tum etiam in Java ad excalfaciendum ventriculum.

Cubeba fi ore contineantur claram vocem facere pronunciantibus perhibentur; quin & majorem in coitu voluptatem inde sentiri: quasi verò (inquit J. B.) non sit in ea titillatione mens commota fatis, nifi doceamur quemadmodum nos Venus adminiculation & violention transverios auferat. Cubebæ ex autoritate Avicennæ, urinæ vias emundant, arenulas extergent, calculos pellunt tam

Renum quàm Velicæ.

1815

cui finbett puramen, nucleum continens faits folidum, & tenui nigraque membrana obductum. Integer fructus tum magnitudine, tum forma & colore adeo fimilis eft. Cocculo Indo, ut primo afpectu faillere & pro eo fimi poffit. Ciceris arietini, describente Clusio, magnitudine est, cortice tenui constans ex cinereo nigricante,

ranere ce processum popule.

J. Bauhinus à Cortulo fibi millà ait Fagaræ Avicennæ nomine putamina Pifis paria, rugola, fulca, in geminas carinas ad mediam ulque dehifcentia, pediculo tenui donata, intrinfectis lavia.

Fagara minor I.B. Cubebis affinis Fagara minor C.B.

Sunt, inquit, nobis præcedentibus fimiles cortices, sed minores multò, quales Imperatus pingit pro Fagara minore: Cortice quoque funt bivalvi, hiante, foras aspero, intus pellicula candicante intersepto, sapore aromatico, subamaro, linguam calore suo vellicante, non ingrato tamen, simili sarè corticum Arantiorum.

Linfchotanus in Java crescere ait. Temperamento & viribus cum Cubebis fere convenit: ad alvi fluxiones confert & conco Lionem

5. Nux Vomica Get. Park. Vomica in Officinis C.B. Vomica vulgò Offic. compressa, birsata J.B. J. B.

J. B.

Nav vomica perperam vocatur hic fructus cùm vomitum non moveat. Est ea orbiculata, nummo aureo quem scutatum vocant aqualis, fubinde minor, compress, calamum scriptorium vix crassa, tenera & tachu molli superficie, villum holoscriccum imitata, coloris ex cesso cinerei, & vario lucis objectu renidente, umbilico utrinque medium occupante, sed altera facie expressione. Villus deratus comminuto Adianto similis quodammodo Cordo teste. Fissa in geminas abit cruttas, durtite ferè cornea, colorque ex fulvo candicante, sapore insignier amaro. I pas substantiu est rius & contustu contumas, adeò solida lentáque est, nec nisi probè siccata frisstula, & ca quidem vix ac nè vix contundi seu in pulverem redigi apta. Cum in duos orbiculos finduntur uterque in orbis circumsternita exisuum foramen habet, quo contineur su nontat Cordis) verminaquaem vix ac ne vix contunal teu in puivetem reugi apia. Cum in unos oriocutos intionim tetrique in orbis circumferentia exigium foramen habet, quo contineur (ut annotat Cordus) germinatura & ex femine hoc fato exitura planta rudimentum, exigiuo pediculo & veluti parvo Thiagineo aut Hederacco, venofo, duplicique folio conflans, tam exquiiră perfedâque figură, ut cum veri foii confumnata forma de perfedânei certet. Ejus unica tantim pars, hoc eft, pediculus pradicto foramine vel caverna continetur, foliola vero duplicis fructus commifiiră clauduntur.

Reperitur sed rarius forma oblonga. Nonnulli Nucem vomicam radicem esse opinati sunt, sed erronee: at neque sungus est, ut ahis videtur : fructum esse ex descriptione patet, verum an arboris an herbæ incertum.

Nucem Metel Arabum nonnulli cum Nuce vomica eundem effe volunt, verùm descriptiones ei

Vires.

Nux vomica narcotica est, virulenta, & vol Opio deterior, in pulverem redacta & cum cibo exhibits canes & felse internite: exempla habes apud Gefinerum & Jo. Bauhinum, quibus addemus es que nobis communicavit D. E. Hullius, excerpta ex Antonii de Hude Centuris Objergationum Obl. 50. Duas (inquit ile) nuces vomicas, in fruita incias, pani buyrato mixas cani appolit, qui ea avide devorabat; poft femilioram inguigitabat e offitou se carrilaginibus coctis, fed alterá elaplá femiliora tremebat totus, de loco in locam diferenes; erectus fare haud pois erat, nifi fulto innitiens: Rigore & convultionibus crura afficiebantur: Terria femiliora finita ut mortuus corruit; brevi poftea respirate cepit celeriter, & adjutus pedibus infishebat; ad minimum rumorem horrer videbatus, & celeritis respirate. Hoc in statu per quartam seminoram superstes manet canis, & tandem subton moritur. Diffecanti mihi canis cadaver hæc occurrere phanomena. Stomachus ingurgitato ci proportion normal. Different minus canno casco nec occurrent paraboniena, scomacina inguigatao ca-bo refertus erat admixtis nucis Vomicze fegmentis, que nullam mutationem paffa videbantur, quèm quèd molliora effent: idem acciderat fegmento per idem temporis fpatium in aqua calida detento. Porro ftomachus, eclophagus & intellinum naturali confittutione gaudebant: Vafa lactea in melenroiro nomacano, tempangue se metamani naturan continuoune gauterant; vari accea in meten-terio turgebant chylo: pulmones folito rubicundiores, & cordis ventriculi ejidiçea ancincile debito tu-midiores erant. Ex diffecto cordis ventriculo, destro, vena cava afcendente & defcendente firicha magna fanguinis copia effluebat, in thoracis cavitate fiatim coagulans. Circa cerebrum nihil prater naturam notare potui. Felis ab affumpta nuce vomica aliquandiu in aqua macerata, & partim excorata iidem symptomats impetebaur ac prædichts canis, ut & alius canis, qui tantum reliquias à fele prætermifias devorabat. Defuit occasio investigandi dosin hujus nucis Vomicæ requisitam ad animal interimendum. Ex observatis patere putem hanc nucem virulentam potissimum inficere fluidum cerebrus nervoque irrigans: Hinc enim inquietudo, rigor, convulfiones, horror, tremo se refiration rerodunata facilè derivantur. Pradicta fymptomata me ab ufu bujus nucis in homine absterrent, licet bestiis non hominibus eam noxiam statuant quidam. At statuant illi quid velint, mish minime dubuum est quin cosdem in homine haberet essectus; Avibus certe non minus permiciolum esse constat quam bestis: nostrates enim ejus pulvere carnibus insperso Corvos, cornices, aliássque aves noxías inescare & perdere solent. Adolphus Occo in sua Pharm. testatur Julium Alexandrin. ad se scriptiste, Nucem vomicam ablegandam, nec ad compositionis ullius usum admittendam, quippe adversaturam semper naturæ humanæ, nec quicquam tamen interea unquam commodi allaturam, quæ doctiffimi Viri fententia (inquit J. Bauhinus) nobis perplacet; nec quenquam hactenus vidimus, qui fiio experimento aliquid laude dignum illorum ufu perfecifie prodiderit. Hinc non immerito nuperi medici in Pharmacopœis suis in Electuarii de ovo (quod olim ingredichatur) descriptione eam omiserunt.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

Si pulverem Nucis vomica velis ea radula deterenda est, nam in pila tundendo ob corneam sub-

6. Nux Metel Officinarum oculata C.B. Nux peregrina oculata compressa J.B. Fructus peregrinus 6. Cluf. Exot. 1. 2. c. 30.

Major et Nuce Vomica Offic dicta, quæ hirfuta eft, hæ verò circumferiptione haud ità rotunda, fed per ambitum nomithil finuata, adtera parte in gibbim extuberante, altera comprefia. Color cinercus, vell in ruffum declinans; Gibbis per declivia ordine pofitos habet coellos quinque impref sos, compressa pars scrobiculos habet insculptos, in umbilico quidem unum; unde pediculus videtar prodire, in marginibus autem multos incerto numero. Ocellis respondent totidem loculi distincti, in quorum unoquoque semen unicum, Pomorum aut Pyrorum seminibus simile, sed habitius, subftantia pingui, oleofa, fapore Avellanz: circumjecta omnis substantia lapidez est duritiei.

Hic fructus melius respondere videtur Nuci Vomicæ Serapionis quam ejusdem Methel.

7. Juglandis fere facie fructus exoticus, sulcatus, tuberosus J. B.

Magnitudo nucis Juglandis majoris habitiorisque cortice tectus non duro, sed gallarum instar fungolo, quasi recens putamen carneum fuerit: Totus per longitudinem speciosè sulcatus est; sulcósque rectos decem in hoc numeravimus, nec sine eminentiis extraordinariis, inæqualibus, tuberofis. Ima parte quà fulci conveniunt scrobiculus est, opposita gibbus. Si acu substantiam ejus confodias interiora dura deprehendes.

Huic alium subjungit fructum J. Bauhinus, quem vocat Nucem Indicam oblongam cortice contectam quem præcedentis speciem videri ait, si non eadem sit. Hist. lib. 3. cap. 205.

8. Beretinus fructus Clul. Exat. l. 2. cap. 27. Laurifolia Terenatensis C.B.

Arbores hos fructus ferentes foliis Laurinis præditæ effe dicebantur, craffis, splendentibus, in ambitu minimé ferrats, oblongiucilum fructum, exiguis llignes glandibus timilem ferrats, nullo tamen calyce (ur affirmabant qui inveniebant) incluíum, tenui cortice, cineracei coloris, interdum etiam atti techum, nucleimque contientem oblongiucilum, candidim, nullo manifetho fapore (qui arti techum, candidim, nullo manifetho fapore (qui arti techum, candidim, nullo manifetho fapore (qui arti techum, candidim, nullo manifetho fapore (qui artici candidimental) praditum, & ur ab incolis Bereitinz infulze edocebantur edulem, feu more leguminum elixum, seu in farinam tritum & pultis instar inspissatum & coctum.

In deserta primum insula, deinde in Beretina dicta, & in Moluccis à Fran. Draci comitibus in-

Glandi Iligneæ quodammodo fimilis fructus, cortice fragili J.B.

Ipfo fatente Beretino præcedenti fimilis videtur.

Nucula Indica cortice tenero, forte Beretinus fructus J. B.

Olivæ magnitudine, qua adhæsit latiuscula, altera parte in acumen definente, sex costis rectis parvis diffinctus, fonorus. Cortex cedit ungue compressus.

CAP. II.

Fructus rotundi & orbiculares C.B. p. 405.

Fruitus magnus ex rounditate compression cortice rugoso susono C.B. Peregrinus fruitus crassius ** Clus. a Exoc. 12.67.
 Peregr. fruitus cr. in quo magnus nucleus J.B.

Aldè craffus erat hic fructus, nam geminum pugnum magnitudine æquabat, orbiculari pernè figura, fed latior five craffior quam longior, ut cujus circumferentia effet decem unciarum, longitudo verò à pediculo utrinq, ad fummum fatfagium dantazat novem: craffo rugofoq, cortice, illóg, fulco, cavum orbem umbilici inftar circa pediculum habente, fuperna autem parte tu-berculis quibufdam oblito: internè magnum continebat nucleum, in binas partes fectum, valdè rugolum, fulci (quia ficcus) coloris externè, ex atro verò rubentis interne, adfringentis initio faporis, deinde fubdulcis. De loco nihil habet.

2. Fructiu rotundus cortice sungoso subpurpurascense C.B. Fr. 1. à Gareto * Cluss. Fr. planus subpur- * Exon. 1.2. pureus, nucleo impense amaro C.B. Clus. Clus.

Planus erat, & circino ducta fere rotunditatis, quem non fingularem, fed plures fimul connexos alio fructu incluíos fuifle arbitrabatur Clufius: nam alia aliis quafi incubuiflent, veltigia in nonnullis adhuc apparebant. Erat verò craffo quidem fed fungolo cortice practitus, fubpurpurafeentis coloris, levis, fescunciam latus, nucleum continens planum, candicantem, impensè amarum.

Nullum nec nomen, nec locus adscriptus.

2. Fructus

*Exot./.2.c.25

*Exet.1.2.c.25

3. Frustus obicularis spadiceus lævis C.B. Frustus miscellaneus 3. * Clus. Fr. orbicularis perpolitus mucrone glandu J.B. Cius.

Cius.

Cius.

Cius.

Chicularis erat forme, uncias pene tres ambitu comprehendens, lavis & perpolitus, spadicci coloris, superna parte exiguo mucrone (veluti glandes) practitus, inferna vestigio quodam cui pediculoris, superna parte exiguo mucrone (veluti glandes) practitus, inferna vestigio quodam cui pediculoris superpendebat Cius inherita videbatur, levis & aque innatans, tametti nucleum aut pulpam continens, ut ex strepi
- deprehendebat Ciustius.

 Fructus orbicularis fuscus nucleo cineraceo C. B. Fr. miscellaneus 4. *Clus. Fr. sublongus cortice duro, susce susceptible pidermide J. B.

Ciul.

Deferiptio non valde diffimilis erat, paulò tamen minor & oblongior [interdum æqualis] Corticem verò habebat duram, pane inflar putaminis nucis Ponticæ, fuíca tectum epidermide, internam autem partem cineracei coloris: aqui meritos non fibridebat, fed innatabat, licer nucleum contine ha Avellanà non minorem, cineraceum, rugofum ob vetuflatem, non adeò folidium ut primo intuitu apparebat, fed qui cultello facile fecaretur, fubflava carne five fubftantia, quæ manducata fais acris deprehendebatur.

*Exacl.2.29 Fruitus orbicularis slavus, macula subsusca anataus C. B. Fr. peregrimus 6. * Clus Fruitus peregrimus tanquam torno elaboratus slavus.

* Tam corticis exterioris ex quàm nuclei pulpæ.

s Non alia in re quàm colore * flavo à fructu Lobi * grostos Cluf. feu Caretti H. M. differt. Per extremiratem qua lobo adhæferat macula fubfuíca notatus erat.

 Fructus orbicularis spadiceus nucleo duro C. B. Fructus exoticus 4. Clus. Exot. l. 2. c. 19. Nuci Cypote accedens fructus, orbic. lævis, spadicei coloris J. B.

Orbicularis pæne erat formæ, quatuor verò unciarum ejus ambitus; cortice five verius putamine quidem duro, led non valdè craflo tectus, qui fuperna parte lævis & fpadicei coloris, inferna rugofus & fufcus, nucis Cypote ferè inflar, nucleum continens durum, foris fufcum, intus album, non ingrati faporis, ca parte qua levi putamine tectus fuerat ftriatum, altera profius rugofum.

7. Frustus orbicularis ex russo migricans C. B. Fr. peregrimus 3. Clus. Exos. l. 2. c. 30. Fr. peregrimus orbiculatus custidatus J. B.

Claf.

Mediocris Avellanz magnitudinem non excedebzt, pæne orbiculari erat forma, nifi inferna pars paulo anguftior in triangularem quafi mucronem defiifiet; color ex ruffo nigricans, & tametíl levis nihilominus in aqua fubidabat. Duro crafoque putamine conflabat, & nucleum candidum tenui fulca membraná tectum continebat. Ex Guinea delatus erat.

8. Fructus orbicularis fuliginosus C.B. Fr. 15. à Ja. Gareto Clus. Exot. l. 2. c. 16.

Clul.
Orbicularis erat & semuncialis magnitudinis, duro cortice techus instar fructus Styracis, duplo menen major, colorisque minus illo splendentis & quasi fuliginosi, nucleum aliquem continens, quia agitatus strepitum edebat.

*Exxt.l.2.c.13 9. Fruitus orbicularis ater & acidus C.B. Fr. peregrinus acidi saporis *Clus. Pruni parvi magnitudine fruitus somorus acidus J.B.

Orbicularis ferè erat formæ, unciam viz. longus, tantundem latus, paulo tamen planior, utrinque tumens pulvini inflar, ater omnino, è tenui curvoque oblongo periolo pendens, tenui fragilique cortice præditus, qui preffus illico frangebatur, & pulpam continere deprehendebatur fungofam & friabilem, fibrubentis coloris, atque valde acidi faporis Tamarindorum pane inflar, (propterea valdè commodam meo judicio ad fedandam & extinguendam fittim) in cujus meditullio femen planum, fifici coloris, candicante membrana involutum erat.

De arbore aut loco nihil resciscere potuit Clusius.

*Exet.12.0.15 10

Fructus orbicular is cinericess ut Chamarthiphes nucleus C. B. Fr. 12. navigat. Bat. Clus. Chamarthiphes officulo non diffimilis, sed major orbicularis pane J. B.

Clus.

Obicularis pene formæ erat, Chamærthiphes fructus officulo non diffimilis, fed major, lævis, cineracco colore prædius, putamine fatis tenui, quod fungola quadam materia fuffultum, interna, qua nucleus includebatur læve & fufcum erat: iple eriam nucleus fere orbicularis formæ; infima tamen parte in mucromen definens, qui in binas partes dividuus erat inflar glandis & fimilium. Ejus fübfatnia dulcis ur Amygdalæ ferè, fubflavi coloris.

*Exet.1.2.c.20

11. Aranii formă coloris cineracei fruclus firepitum estens J.B. Fruclus orbicularis Aranii formă cineraceus C.B. Fr.minor 7. Paludani * Clvl.

Cisi.

Prorlus orbicularis erat, paivi Mali aut Aurantii formă, quatuor uncias ambitu continens, levis, coloris fere cineracei, folidus & durus, pulpam aut nucleum jam reficcatum continens, quoniam commotus ftrepitum edebat.

12. Fruitus

 Fructus rotundus parvus, putamine spadiceo flavescente, nucleo subacido C.B. Fr. 7. à fac. Exot. l. 2. Gareto * Clus.

Cluf.

Cl

Lib. XXXII.

13. Fructus orbicularis compressus cineraceus C. B. Fr. minor 1. Paludani* Clus. Fr. rugosus, parvus, gravus, orbicularie pare siguræ, quasi compresse J. B.

Gravis erat, orbiculatæ pæne formæ, planioris tamen & quafi compreffæ, rugofus, cineracei ferè coloris, durus & folidus, aquit atmen merfus non fubfidens. Et nomen & locus Paludano ignotus.

CAP. III.

Fructus orbiculares sulcis nervisve distincti C.B. p. 405. Nucula Taphet Herc. Saxonia J. B.

J. B. Agnitudine fua unguem medii digiti æquat. Seffilis eft modice, in gibbum hemiliphæricum pænë elata, ita ut per medium fæctum globum færë repræfentet. Cortice munita elimpreflum, Subtlantia interna nigra eft, duritie cornes, fine fapore notabili. Ad nucem vomicam referenda videtur. An granum mucis fequentis?

Fructus orbicularis major fuscus striatus C.B. Fr. orbic. peregrinus 1. Clus. Exot. l. 2. c. 9. Fr.
orb. pereg. cum granis nucis vomica similibus J.B.

Orbicularis & fpharicæ profus formæ erat. Dimenfi, five per longitudinem linea ducta, five per transfversum, ambitus erat pæne unciarum novem, nonnihil tamen striatus erat, circa eam partem qu'à pediculus adheçirat coloris fucis, lævis & intus cavus, aliquid tamen continens, ut ex strepitu quem agitatus edebat conjecturam facere licebat. Ex illo pertuso educta sunt multa grana plana nucis voanicæ formam perbellè referencia, nisi minora fuissent, « oras minus crassas habuistiens, sportemque minime ut illa amarum: osset atmen eorum durities.

2. Fructus orbicularis minor cineraceus striatus C. B. Fr. orbic. peregrinus 2. Clus. Exot. lib. 2. cap. 9.

Prorfus orbicularis erat etiam hic fruêtus, fed minor, ut cujus ambitus quatuor duntaxat unciarum effet. Pulvinato aliquo integumento inclusis fuille videbatur, conjectura factă è fibratum, quibus putamen (quo inclusum erat) preditum fuerat vedlejais joil imprefits. Cineracci coloris erat externa ejus pars, interna cava & nucleum continens, quia strepitum agitatus edebat. Si habuiste ea foraminum veltigia, qua sunt in magna illa Nuce Indica, parvum Coccum quispiam existimare poutifet.

3. Fructus orbicularis subniger & splendens, sulcis distinctus C.B. Fr. 1. Guil. Parduyn. * Clus. * Exot. 1. 2:

Orbicularis pane erat figura, una tamen parte ſefflis & quodammodo planus, altera in orbem affurgens, creberrimifique ſubnigra ſplendentéque qua tegebatur cute ſive membrana, quaquaveríum velur ſulcis diffinctus, verum longé major, nec adeò turbinatus. Gravis erat, cortice ſuſco practitus eôque quem dixi modo ſulcatus: interna pulpa five ſubflantia dura candicans, ſalfi initio ſaporis, deinde adftringentis. Ex India.

4. Frucius ater felendeus, quatuor fulcis distinctus C.B. Fr. 9. à Jac. Gareto * Clul. Fr. ater, qua- *Exos. 1.2.
tuor sulcis distinctus J.B.

Profiis ater erat, Levisque & splendens, quatuor fulcis superne diffiinctus, (tanquam in quaturo partes divitias elfer) quorum bini ad partes adverse umbilicum usique duti, plamus alioqui, & orbicularis pene forme, uncià paulò minor, superna parte aliquantulum tume(cens & quali pulvinatus, mil qua parte fulci deprimebant: adversa pars veltiqum retinebat fuscum, quo finectu five corrici qui tegebat firmiter inharissi videbatur, quale in Castanae aquina conspicere est, verium non adeo amplum, durum tamen & folidum deprehendebam, adeo ut etiam limam: quodammodo respuerer: eam ob causam quem nucleum contineat mini incompettum.

5. Fructus orbicularis in summo linea trigona distinctus C.B. Fr. 10. à Jac, Gareto * Clus.

Clus.

Pauló major erat femuncià, orbicularis pæne formæ, fusci coloris, qui an officulum duntaxat alicujus fructus effernécne dubius eram ; mirabilis enim erat ejus forma; nam superna parte in cres aquales partes lineà trigonà quodammodo distinguebatur, illa viz. à summo in quo forament P p p p p p p p

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

ducta: infima autem parte tres illæ lineæ, æqualiter latera fecantes ferè ad umbilicum pertingebant, h.e. ad duplicatas alias lineæs quæ triangulum conffituebant, in quarum medio erat umbilicus five foramen niagis amplum quam in superiore parte, nontamen pervium, & interfititium illud duplicatoramen magis ampium quam in inperiore parto, including per roumi, ce interrintum illud duplica-tas lineas triangulum efficientes occupans paulo candidioris erat coloris quam reliquus fructus; an tamen meríus íubfidebat.

* Frot 12. c. 19.

6. Frudus orbicularu Arantium ficcum referens octo venus distinctus C.B. Fr. 2. Jac. Plateau * Clus. Fr. Malo Aurantio reficcato similis, levis, aurei coloris, octo nervis distinctus J. B.

Prorfus orbicularis erat forma, quatuor enim unciarum erat ejus ambitus, five à pediculo cir-Piorius oriocutarios de initias, quaesto como maissimo car o post animais, inte a postuturo cir-cumferentiam metireris, five medio corpore, cono five cute tectus colories ex arreo flavelcentis, ut exiguing aureum Malum reficcatum videreur; octo tamen nervos fatis craffos à pediculo ad ut exiguing aureum Malum reficcatum videreur; octo tamen nervos fatis craffos à pediculo ad ut cagaini action plantill of the control of the co Mali Aurantii præter illam nervorum distinctionem.

7. Fructius orbicularis fuscus senis nerviis distinctus ex Guinea C. B. Fr. orbicularis peregrinus 3. Clus. Ex. I. 2.6. 10. Fr. peregr. orbicularis senis nerviis distinctus J. B.

Hic etiam prorfus orbicularis formæ erat, fed fenis duntaxat nervis diftinctus, ab infima fede ad extremum usque per longitudinem rectà lineà excurrentibus, sescunciam longus & crassus, fusci coloris, aliqua tamen ex parte cineracei, nucleum vel pulpam à cortice fejunctam & liberam continens: levis tamen crat, & aquâ mersus innatabat.

8. Frudus orbicularis spadicem novem venis distinctus major C. B. Fr. orbic, peregr. nervis di-

Non inelegans erat hic fructus, formæ orbicularis, fex uncias in ambitu craffus, tres longus, ducta à petrolo cui inhærebat ad extremum fructum linea, h.e. in toto illo ambitu fex unciarum longitudinem explens, novem nervis à fummo ad pediculum, femunciam pæne longium, ductis di-Rindus; fulci vel [padicei quodammodo coloris, levis, prægnans tamen, & nucleum vel pulpam re-ficcatam cum ferminibus contunens, quia agitatus (trepitum edebat.

9. Fructus peregrinus orbicularis noviem nervis distinctus minor cum officulo anguloso J.B. Fructus orbicularis minor, novem venis, ut & semen, distinctus C. B. Fr. orbicularis peregr. nervis difinctus 2. Clul. Ex. l. 2. c. 10.

Orbicularis erat formæ, novem fimiliter nervis à fummo ad petiolum distinctus, minoribus tamen neque adeò eminentibus, longè etiam minor: nam triumduntaxat unciarum quaquaverfum ejus ambitus, nec strepitum ullum edebat agitatus, quia maturitatem forsan nondum adeptus, & levis ut pracedens: hunc aperiebat Clufius, & in eo multam pulpam cortici adhærentem inveniebat cum officulo valde inæquali, & totidem angulis quot fructus nervos habebat ad fummum corticem pertingentibus diftinctum, cui simile officulum nullum vidisse meminit: qualem vero nucleum continere ignorabat quia confringere noluit.

CAP. IV.

Fructus figurà oblongà ovali C. B. pag. 405.

* Exot. 1, 2. c. 13.

1. Fructus ovi anserini magnitudine fusco-cinereus C. B. Fructus peregrini pulpa * Clus. Fructus peregrini nucleus J. B.

Merini ovi magnitudinem æquabat, imò fuperabat, quinque videlicet uncias panè longus, 7½ crafilis, five totidem ejus ambitus comprehendebat, valdè gravis, nucleus five pulpa cujulpiam fructus verius quam fructus censendus : nam mollis erat, tenui quadam & rugosa membrana ex fulco cineracci coloris tecta, unguibus (fiquis premeret) cedens, coloris fubflavi, ob veultatem forte, & falfi quodammodo faporis, qui an natura ipfius pulpe, an arte acquiittus igno-ro; fed haud dubie aliquo putamine claufa fuerat; nam membrana eum tegens veftigia adhuc retinebat impressa à craffioribus ipsius nucis internis nervis.

2. Fructus ovi anserini formd C. B. Fr. orbicul. peregr. 3. Clus. Exot. l. 9. c. 9.

Non valde diffimilis erat Fructui minori orbic, cineraceo striato C.B. sed longior & craffior, ovi Anserini forma & magnitudine: adservabatur in eo Balsamum Peruvianum.

* Exet. 1. 2. c. 16.

3. Frucius ovalis fuscus, nucleo Avellana simili C. B. Ja. Gareti * Clus. Fr. exoticus inaqualis coloris J. B.

Duro, densóque cortice præditus erat, eoque inaquali & fusci coloris, internè laviore & quodammodo cineraceo, media ejus parte fibrosa & firma: nucleum autem continebat Avellanæ suo Putamine incluse magnitudine, gravem, durum, rugosum (quia resiccatus) in binas partes divifum, solidum, interiore parte albicantem, in quo nullum manifestum saporem deprehendere poterat Chifius, quia omnis vis ob vetuftatem forte evanuerat.

4. Fructus ovalis putamine crasso sibroso C.B. Fr. 3. Jac. Garcti Clus. l. c.

Officulum verius alicujus fructus quam fructum dici poterat, idque valde duro & crasso putamine præditum, quod externa parte multis fibris constabat, interna verò nigrum & quodamunodo saxeum, nucleum crassum, durum & rugosum continens. Ovali porro erat illud officulum formà, felcunciam longum, unciam craffum.

5. Fructus ovalis fuscus C.B. Fr. Miscellaneus 1. Clus. Ex. l. 2. c. 25. Fr. Indicus ovalis rugosus J.B.

Sescuncialis erat longitudinis, binas uncias aut amplior ejus ambitus; duro, inæquali, rugosóque cortice conftans, fusci coloris, gravidus, h.e. alium fructum vel officulum five pulpam continers, nam agitatus strepitum edebat. Apertum nucleum continere deprehendit Clusius, crassium, ejusdem cum iplo fructu forma, cavum intus & inanem, substantia tamen susca constantem, & sapore quafi vetuftæ & rancidæ Amygdalæ.

Fruëtus ovalis lapidi Judaico similis ex susce nigricans C. B. Fr. peregrinus ovatus, similis lapid

Judaico J.B. Fr. 2. cap. 30. l. 2. Clus. Exot.

Judaico lapidi magnitudine par erat, & ejus formam exceptis striis pulcherrime exprimens, ex ruto nigricantis coloris est, ut majores nonnullæ gallæ, levis & aquæ impolitus supernatans, duro putamine constans, ac nucleum continens. E Guinea delatus erat.

1810

7. Fructus olivæ officulum referens C. B. Fr. minor 5. Paludani Clus. Exot. l. 2. c. 20. Baccæ cujusdam prægrandis ossiculum J. B.

Bacca cujufdam pragrandis officulum videbatur, forma Oliva officulum utcunque referens, longè tamen majus, utpote sescuncialis longitudinis, uncialis verò latitudinis, rugosum, solidum, nucleum in se continens ut ex agitati strepitu conjecturam facere licebat Classo.

8. Fructus ovalis spadiceus C.B. Nax peregrina 2. Clus. Ex. l. 2.c. 13. Nux orbicularis peregrina, glabra, spadicea J. B. Clus.

Nux hac orbicularis pane forma erat, paulò tamen longior: nam illius ambitus, fumpta namaque per longitudinem mensura 53 uncias continebat, vix autem quinque unciarum erat cic-cumferentia; inferna parte nonnihil mucronata, superna verò obtusiore, duro & satis glabro putamine constans, spadicei coloris & nucleum continens, ut ex agitatæ strepitu conjecturam facere potent Clusius: alio verò involucro tectam fuisse certum est, quale porro id fuerit, aut quali in arbore nata intelligere nequivit Clufius.

9. Fructus oblongus fuscus striatus C.B. Fr. exoticus 3. Petri Paauw * Clus. Fructus fuscus durus * Exot la de striatus strepitum edens J. B.

Paulò longior erat uncià: trium verò unciarum ambitum (qua parte crassior) continebat, colore fusco practitus, durus, striatus, in obtusum mucronem desinens, in quo officulum vel nucleus inclusus, quia agitatus strepitum edebat.

10. Fructus oblongus arcuatus fuscus C. B. Fr. 1. è navigat. Batav. * Clus. Fr. exot. prona parte in * Exot. 1.2. c. arcum elatus, supina planus, fuscus J.B.

Binas pemeuncias latus erat, paulò autem longior, prona parte in arcum elatus, supina planus, denso, crasso, duroque cortice praditus, fusic coloris & quando immaturus quodammodo spadicei, materia spongiosa, firma tamen constans; nucleum verò continebat uncialem, planum, durum, fusci coloris externa parte, subrubentem internă, în binas partes divisum, quadam adstrictione initio præditum, deinde salivam cientem, tenui spadicea membrana involutum. Ex Java. Locus.

Fructus oblengus fuscus splendens C.B. Fr. 1. cap. 18. 1. 2. Clus Exot. Coxco Cypote dictus. Nux sive Officulum Cypote, simile Nuci Balfami Peruviani J. B.1

Non valde absimilis erat illi, qui Clusio aliquando missus pro fructu ejus arboris, qua liquorem illum Balfami appellatione donatum in infula Hayri five Hipfamiola profest, fed minor, nec ípadicei ut ille coloris, fed fuido prorfus, & præ lavore íplendens, ventre five inferna parte cineracei coloris, non læviu ti lipera, fed feabra. Alio frudu haud dabiè inclusis fuerat, nam officulum duntaxaterat alterius fructus; qualis autem fuerat arbor que fructum pertulit, au qua in provincia nata, nihil erat adferiptum. Agitata nullum ftrepitum edebat, nec in aqua fublidebat.

Ррррррр 2

12. Frudus

Lib.XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

* Exot. l. 2. c.

12. Fructus oblongus cineraceus nervis crassis C.B. Fr. 3. Parduini* Clus. Cunane nuci similis cinerei

cotars 1, 18.

Longus crat 3 i uncias, quá parte latiffimus unciam aut paulò amplius latus; forma el nonnihil convexa, dorfum clatum & affurgens, archus caput, infima pars in mucronem definens, cineraceus color, crafficore aminentorétque nervi, à fummo capite ad infimam partem per dorfum excurrentes, tama arte expreffi ut humaná induftriá feulptos quis arbitrari potuiffer: Alio autem corcurrentes, tama arte expreffi ut humaná induftriá feulptos quis arbitrari potuiffer: Alio autem corcurrentes, tama arte expreffi ut humaná induftriá feulptos quis arbitrari potuiffer: Alio autem corcurrentes, tama arte expreffi ut humaná induftriá feulptos quis arbitrari potuiffer: Alio autem corcurrentes para la consensa de la consen currence, cama and capacita control and attended a flucibus marinis in litore volutatione artirus frieric conflabant verò illi nervi ex fibroda materie, quemadmodum infima pars nonnihil attrita fidem faciebat. Ad nucis porrò Cunane formam valde accedebat, excepta illa nervorum eminentia, tum etiam colore, qui in Cunaneprorsus ater erat.

Exot. l. 2. t. 16. fr. 12.

12. Fruitus oblongus cineraceus acidulus C.B. Oregioella ex quo Cacao potionem conficiunt * Clus.

14. Fruitus oblongus cortice flavo-spadiceo C.B. Fr. 13. cap. 16. lib. 2. exot. Clus. Fr. Brasiliano. rum perniciosus J. B.

Uncialis longitudinis erat, non tam denfo qu'am lento cortice tectus, spadicei ex flavo coloris, nucleum continens cineraceo colore præditum, & tenui nigerrimâque & splendente membrana obvolutum, præterquam infima parte, quæ aut candicans, aut (deterså membranå) nuda, quantum Clusio observare licebat in fructu imperfecto.

Brafiliani perniciosum esse dicebant.

15. Fructus oblongus lobum referens niger C. B. Fr. 14 c. 16. l. 2. exot. Clus.

Splendens præ nigredine erat, uncialem ferme longitudinem, & minimi digiti craffitudinem avquans vel etiam amplior, parvum quendam lobum forma referens, mucrone roftellum avicule quodammodo repræfentante: exalbidam pulpam continebat, in qua latebant bina aut terna femina spadicei coloris, Malorum vulgarium seminibus pæne similia.

CAP. V.

Fructus Pyriformes C.B. p. 406.

1. Fructus pyriformis major rugojus niger bimis cellulis duftinctus C.B. Fr. exericus 1. cap. 2.4. lib. 2. Clul. exot. Pyriformis fructus rugojus niger, duro corio tectus J. B.

Urbinatus erat, Pyríque formam amulabatur, 21 uncias longus, 41 ambitu, levis tamen, Tugofis, prorius niger, adeò duro & tenaci corio techsi lect non valde denlo rugofis, prorius niger, adeò duro & tenaci corio techsi lect non valde denlo rugofis cultro nili malleoli vi adacto aperire poffet Clufius. Apertum binas cellas habere deprehendebat, membrana quadam fuícâ & folendente diftinctas, in quarum fingulis nucleus bifatiam diviús, media etiam intercutrente membrana, quemadmedum fere in Nuce highande. Tous nu-cleus fitum veutitate contraxerat, & initio quidem fapore millo manifesto præditus videbatur, diu-tiufculè tamen in ore retentus quandam acrimoniam habere, & tandem fauces quodammodo urere comperiebat.

2. Fructus Pyriform, minor spadices-cimereus C.B. Fr. exot. 2. Cluß l. c. Pyriformis fructus lewis, spadices coloris, fragilis corrice tectus J. B.

Hie etam 25 uncias longus erat, minus tamen craffus; nam ambitus ejus trium duntaxat uncia-rum erat, lavis totus & ípadicei cum cinereo mixti coloris in longum mucronem definens, fragili cortice constans, qui an alio operimento tectus fuerat Clusium latebat: Pulpam autem continebat nigram in qua officulum latebat, uncia magis longum, durum, cineaccie ex fuso coloris, obtudo mucrone preditum, & fumma parte in uno latere veluti exculptum; in quo haud dubié nucleus latebat, licet nullum agitatus sonitum ederet.

CAP. VI.

Fruilas orbiculares & rotundi & ovales tuberculis obsiti C. B. p. 406.

* Exet. ! 2. 6.

1. Fruttus orbicularis fuscus tuberculis obsitus C.B. Fr. 2. Parduini è Guinea * Clus. Ossiculams fructus orbiculare, aliquans ulum mucronatum, tuberculis obsitum suscum J.B.

Neialis erat longitudinis, fed officulum fructus verius quam fructus, orbiculari pæne forma præditum (nifi qua parte fructus iple quo contenbatur è pediculo pepenetras & excima, que aliquantum mucronata) rium ferè unciarum ambitu, fufic coloris, durum & perpetuis tuberculis oblitum, in quo tamen appareren veluti triangularis forma veftigia in utraque extremitate, solidum, grave, aque tamen innatans, nec sidens etiamsi ca mergatur. 2. Fructus E Guinea allatus est.

2. Fructus orbicularis cineraceus tribus foraminibus donatus C. B. Fr. 8. cap. 16. l. 2. Exot. Clus. Fr. orbicularis fere cum tribus fulcis & tribus for aminibus J. B. Clus.

Formam orbicularem habebat, paulò tamen planior erat superna & sessili parte, unciam latus, folidus, nec ullum ftrepitum dum agitaretur edens, cineracei coloris, tribus canaliculis five fulcis diftinctus, à fummo usque ad tria foramina qua in lateribus obtinebat, tribus aliis minoribus summa

3. Fruitus rotundus flavus tuberculis obstus linea emmentiare transversa C.B. Fr. peregrimus 4. Clus. Exos.l. 2. c. 30. Fr. peregrimus tuberosus major Clusso J.B. Clus.

Huic [pharica ferè erat forma, magnitudo paneuncialis, putamen admodum crassum & durum, perpetuis tuberculis undique obsitum, slavescentis coloris, linea eminentiore transversum secante, quam ut in Juglandibus putaminis conjunctionem & commissuram esse arbitrabatur Clusius.

4. Fructus rotundus flavus tuberculis obsitus C.B. Fr. peregrinus 5. Clus. l. c. Cluf.

Spharica prorsus erat huic forma, magnitudo globuli minoris sclopi, putamen ejussem cum pra-cedente coloris & perpetuis etiam tuberculis, non adeò tamen crassis, obsitum, nullaque linea cindum.

5. Fructus ovalis ex fusco subrubens, tuberculis mucronatis obsitus C.B. Fr. 5.c. 1. lib. 2. Exot. Clus. Fr. Exot. Stramoniæ modo tuberculis obsitus J. B. Clus.

Cua;.

Selcuncialis erat longitudinis, unciam latus; paulò enim planiore erat formà, colore ex fulco fubrubente, totus tuberculis leviter mucronatis obfitus, perinde fermè atque Stramonia fructus, Nucleum autem continebat fulca quadam membrana tectum, oblongiusculum, lavem, spadicei coloris, qui albescentem medullam continebat, sed duram quia sicca & quodammodo insipidam.

6. Fructus Olivæ officulum referens, tuberculis obsitus C. B. Fr. 6. cap. 20. lib. 2. Exot. Clus. Fr. Olivæ officulum referens, rugosus cum tribus lineis J. B.

Unciam crassus erat, sescunciam ferè longus, formà etiam Oliva officulum quodammodo referens, minor tamen, rugofus, & veluti frequentiffimis tuberculis obfitus tribus nervis fecundum longitudinem diftinctus; extrema altera parte obtufa, altera verò mucronata, fatis gravis, & nucleum aut tale quidpiam continens, ut ex agitatione conjiciebam; in aquam injectus non mergebatur. Alterius fructus haud dubiè officulum.

7. Fructus oblongus cineraceus durus tuberculis exasperatus C. B. Fr. 1. cap. 19. lib. 2. Exot. Clus-Fr. Exot, cinereus cum lineis & tuberculis duris 1. B.

Binas uncias cum semisse longus erat, quatuor in ambitu crassus, cineracei coloris, quem aliquo operimento tectum fuisse arbitrabar: in quinque partes dividi posse venz per longitudinem ductze indicabant, alioqui eminentibus aliquot tuberculis instar vesicularum obsitus erat, que aperta inanes & inaquales lacunas oftendebant, fipadicei coloris & fiplendentis, quafi femen aliquod continuiffent. Valde durus autem erat is fructus & adftringente facultate præditus.

Fructus cordis formam referens, fuscus tuberculis inequalis C.B. Fr. minor 2. cap. 20. lib. 2. Clus.
 Exot. Fr. planus forma cordis cum multis tuberculis J. B.

Planus erat, binas uncias longus, totidem latus fumma parte, cordis, ut vulgo pingitur, formam quodammodo referens, multis tuberculis eminentibus inæqualis, fuíci coloris, levis, aliquantulum cariofus, quia immaturus collectus fuisse videbatur. An aliquo putamine inclusus fuerit me later, inquit Clusius: quia nullum petioli à quo pependisset vestigium in eo apparebat.

CAP. VII.

Fructus angulis donati C. B. p. 406.

1. Fructus orbicularis fuscus trifidus, granis refertus C. B. Fr.5. cap. 25. l.2. Clus. Exot.

Escunciam longus orat, media parte crassior, extremis gracilioribus, qui è multis fibris contextus videbatur, sed adeò firmis, ut frustra cultello aperire tentaret Clusius, coloris susci, pelle tamen spadicea lavi & splendente tectum fuisse reliquia quas adhuc retinebat indicium faciebant; atque licet non adeò gravis videretur, aqua tamen mersus subsidebat.

Ppppppp 3

2. Fructus

1821

* Exot. 1. 2.

2. Fructus rotundus inaqualis cineraceus Jaxeus C. B. Fr. 6. Camiri Indis Clus. exot. l. 2. c. 15. Fr. Juglandus fere magnitudine durissimus, Indis Camiri, sapore nucis moscatæ J. B.

Uncialis erat magnitudinis, Nuci Juglandi suo illo viridi externo cortice exemptæ non diffimilis, Unclus era maginature. According to the work of the control of the tans cratio iaxes counted pleasances, income continued and the externo cortice operation faille evidentially quid adepted from buy guarantia locks cineraceam quandam materiam adduce inharrentem retinebat.

Ubeliorem hujus fructus delicriptionem vide apud Clufium Exot. lib. 2. cap. 29. Fr. 2. p. 57. aut J. Bauhinum Hift. lib. 3. cap. 40.

3. Fructus in gibbum extuberans cortice reticulato villos C.B. Peregrimus fructus reticulato corio Clus. Pr. reticulato corio peregrimus J.B.

Clus. Duro corio, & multis fibris retis in modum quodammodo inter se intertextis & duris contecto præditus erat, foris quidem inæquali & rudi, intus verò lævi & splendente, coloréque ad spadiceum tendente, 3ª uncias longus, binas & amplius latus, supernè in gibbum extuberans, infernè planus ferè, nucleum continens craffum, plenum, succulentum, & qui in navi, qua recens ex Guinea advectus fuerat, jam germinare inceperat.

Alterius ejuldem generis fructus nucleus folidus erat, quia tamen vetustus, rugosus foris. Non est autem hic fructus Nux fed Pruni cujusdam Indici officulum: Ad Mangam det referri.

4. Fructus angulosus cineraceus cortice sibroso C. B. Fr. miscellaneus 2. cap. 25. lib. 2. Clus. Exot. Fr. exot. oblongus, angulojus, cineraceus J. B.

Sciounicalis erat longitudinis; binas uncias aut amplior ejus ambitus, non in rotunditate oblon-gus, sed angulosis, cortice inaquali & valde fibroso, cineracci foris coloris, interne fusci, levis, aqua-dum ea mergebatur innatans, nucleum continens profus rugosum, (quia forte ante maturitatem le-Clus. ctus) & substantia rufescentis, adstringentisque saporis.

5. Fructus niger in duas partes separabilis acidiusculus C.B. Fr. 18. cap. 16. lib. 2. Exos. Clus.

Valdè rugofis nigrique coloris nucleus erat, in binas partes feparabilis, exilis, fibfhantià, quia re-ficcatus, dura, acidiufculi faporis, an aliquo officulo aut putamine techus fuerat Clufium latebat.

6. Fruttus Avellanæ magnitudine, putamine velut in duas partes diviso C. B. Fr. peregrinus 4. c. 29. l. 2. Exot. Cluf.

Pontica nucis magnitudine erat, ejustem coloris, putamine duro, velut in duas partes diviso, nucleum continens, ut ex strepitu conjiciebat Clusius. Nucleus albus, dulcis, quem ad Unguentariæ nucis genus aliquod referendum esse censebat idem.

Ex Africa delatus eft.

Fruttus subretundus cineraceus duplici angulo C. B. Fr. exoticus 9. cap. 15. lib.2. Clus. exot. Fr. exot. duobus angulis difinitius J. B.

Unciam longus erat, minus uncia latus, cortice denso constans, cineracei coloris, duobus angulis distinctus, & extima parte mucronatus, levis & in aqua haud subsidens, tametsi ea mergeretur, durus tamen & agitatus strepitum non edebat.

Fruëtus triangularis fuscus C. B. Fr. peregr. miner 4. cap.20. lib. 2. Clus. exot. Fr. triangularis selfulara oftendens J. B.

Triangularis formæ erat, eminentibus tribus angulis, & scissuras ostendentibus, ex quibus in ternas partes facile dividi posse intelligere licebat. Levis erat, & aquæ innatans, nec imum petens, tameti diuturno tempore in ea harens; foris fusci coloris, an quicquam interiore parte contineret ignorabat Clufius, arbitrabatur tamen pulpam continere, licet agitatus nullum strepitum ederet.

9. Fructus pentagonus tuberibus inanibus obsitus C.B. Fructus minor 9. cap. 20. lib. 2. Clus. exot. Fr. pentagonus vel officulum J. B. Hift. lib. 2. cap. 23.

Pentagonus erat hic, verius fructus officulum dicendus, uncialis longitudinis, quod ex quinque velur longis teffellis compactum, quibus fublevatis longus nucleus in fingulis apparebar, sed inanis & membranaceus duntaxat, totum officulum tuberibus inanibus erat obsitum: Illud unicum habebat, & quidem vetuftate velut attritum.

10. Fructus oblongus pentagonus fuscus C.B. Fr. exoticus 2. cap. 15. lib. 2. Clus. exot. Fr. exoticus Bamiæ instar angulosus J.B. Hift. l. 3. c. 108.

Binas fere uncias longus erat, unam crassus, in quinque angulos distinctus, instar pæne fructus Bamiz, durus, fusco colore (cui albedo permixta) præditus, solidus, h.e. nullum strepitum quamvis agitaretur edens, levis & in aqua non subfidens 11. Fruetu

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

11: Fructus cristatus spadicei colorie C. B. Fr. 11. cap. 15. lib. 2. Exot. Clus.

Cujusdam fructûs officulum videbatur, uncialis fere longitudinis, semuncialis crassitudinis, lævi spadicesque coloris putamine tectum, superne quodammodo cristato, & coloris albi, atque paulò infra conum illum ad latus vestigio apparente quo pediculo suo inhaserat.

Inter Aromata repertum fuerat cum seminibus Tamarindorum.

CAP. VIII.

Fructus exotici miscellanei è Clusio, Jo. Baubino & aliis.

I. Fructus in orbem convolutus fuscus C.B. Fr. minor II. cap. 20. lib. 2. Exot. Clus. Nucleus nucis auedammede carvolutus J. B.

N orbem quodammodo convolutus erat, nucleus verius quam fructus, qui putamine aut nuce aliqua conclulus fuisse videbatur; folidus tamen, & fusci exterius coloris, internè albus, non ingrat quidem (aports, fed acidiulculi, quem tamen vermiculi albi, iis non diffimiles qui in Ponticis five Avellanis nucibus generantur fed minores valde appetebant, & brevi totum erodebant.

2. Fruitus è 4 membranaceis folisi compositus, nucleo orbiculari C. B. Fr. 17. cap. 15. lib. 2. Exot. Clus. Admirabilis fruitus Indus J. B. bift. 1. 3. c. 15.

Admirabilis erat formæ; quatuor enim membranaceis foliis ex adverso inter se oppositis ex eodem tamen pediculo prodeuntibus confrabat, quæ fuperna & extima parte velut coeuntia, officu-lum infima parte ipli inharens & fragile occultabant, in quo nucleus orbicularis forma, Nucis mochatz magnitudine continebatur, foris fuscă & fungosă quadam materiă obsitus, durus, ut qui reficcatus interne albus, & cornea duritiei. Membranacea illa folia multis nervis erant distincta, & rhomboidis formæ, atque uncialem longitudinem & latitudinem habebant. Ex India Orien-

3. Fructus è multis fibris contextus spadiceus. Fr. 6. cap. 25. lib. 2. Exot. Clus.

C-197.

Sefcunciam longus erat, media parte craffior, extremis gracilioribus, qui è multis fibris contextus videbatur, fed adeò firmis ut fruftra cultello aperire tentaret Clufius, coloris fulci, pelle tamen fpadicea, leri & ſplendente tectum fuiffe reliquise quas adhuc retinebat indicium faciebant; atque licer non adeò gravis videretur, aquá tamen merfus ſubſidebat.

4. Fruitss met.e figuram referens cineraceus C.B. Fr. minor 3. cap. 20. lib. 2. Exot. Clus. pro Balfami Persani fruits milfus. Balfami Persvieni fruitss met.e formé J. B.

In aquam conjectus non mergebatur, licet fatis gravis & nucleum contineret, ut ex strepitu quem agitatus edebat conjectabatur Clusus: uncialem superabat magnitudinem, metz formam quodammodo referens, h. e. ab ampla basi sensim gracilior assurgens, cineracei serè coloris. Ad Paludanum missus est pro fructu Ballami Peruviani & sane convenire videtur cum fructu Ballamiseræ arboris Copaibæ dictæ apud Pisonem.

5. Fruitus Facamensis quadrangulus, cortice reticulato spadiceo C. B. Fr. peregrinus tetragonus J. B. Clus. Exos. 1.2. c. 5.

Quadrangularis erat formæ, nitido & lævi cortice tectus, septem uncias à summo fastigio ad pediculum ulque longus, peden cum femific craffus, five felquipedalis esis ambitus, finguli enim anguli 4½ pane uncias diftabant ab invicem. Cortex valde denfus, ex multis fibris, retis quodamsum 45 penie unuas outassant as invectin. Contra vanue usunit, ex inuten intel reto quotami modo forma contextis confians materiam fungosam intermitixam continibate, corioque ut dixi levi & fplendente, fipadicei coloris exteriore parte tectus erat. Tota tamen nux valdė levis pro fua magoc piendente, ipanicai coioni exteriorio parte tectus etal. Tota camen max state retrispo i ambara intudine. Intus officulum continebat [minor ejudem generis quem aperuit Cluftus] ab infima fede laciore in meram affurgens, craffutfculum, molle tamen (quia fructus immaturus) fubrubente cure tectum, acidi faporis, ficut etiam nucleus qui in eo continebatur candidà membrana tectus.

Prægrandis alicujus Palmæ fructum effe conjectabatur Clufius.

6. Nux five officulum fructus ex Palmarum genere J. B. Fr. 3. tabellæ 3. cap. 14. lib. 2. Clus. exot.

Nux aliqua erat five officulum fructus ex Palmarum generibus, cui villi qui illam veftiebant ad-empri fuerant; nam valdè terfa & polita erat, multifque venis nigris à firmmo ad imum diffincta, præfertim is quæ à tribus veluti umbilicis, æquali propemodum ípatio ab invicem diferens, origi-nem ducebant, & magnam venuflatæm nuci adferebant. Alioqui nux binas uncias longa erat, ejus ambitus 3 a continebat; umbilici autem pæne unciam ab invicem distabant. Duro cortice nux illa erat prædita, & nucleum continere ex motu strepitum ciente manifestum erat.

-. Semen

7. Semen Tamarindi semini simile, una extremitate dentatum J. B. Fr. 20. c. 16. l. 2. Exot. Clust. Tamarindus semile semen spadiecum.

Cluf Hoc femen (inquit Clufius) cujus fructús fuerit ignoro, quod quidem Tamarindi femini non valde diffirmile erat figura, fed magis planum & oris magis compreffis, cortice feadicei coloris tectum, femen continente album, durum & ob vetuftarem rancidum. Ipfum femen cum fuo cortice ab una extremitate dentatum.

8. Semen fruetûs exotici, forte Cucurbitacei J. B. Fr. 19. cap. 16. lib. 2. exot. Clus.

Non fructus, fed alicujus fructus femen videbatur Clufio, vel Cucurbitacei generis, vel alterius cujufpiam; nam fimilem quodammodo formam habebat, licet aliquantulum craffior, nec adeo rugofus, verim lavi; colorifque vel [padicei vel ex [padice6 flavefcentis cortice tegeretur: fed nec hujus generis femina ejufdem erant magnitudinis.

 Cucurbitacci generis peregrinus frucius à Franc. Peninio Cluf. exot. l. 2. c. 12. Fr. Indicus Pyriformus, granis invus nigris, Cucurbitini generis J. B.

Quinque pæne unciarum longitudine erat à pediculo ad furmum mucronem: ambitus qua parte eraffior fructus 9 à uncias explebat, à pediculo fais craffo fenfim tumefcens, deinde à medio corpore paulatim in acutum mucronem definens, fufco duróque cortice conflans, cuiss interna pars valde levis erat, cineraceque ex fufco coloris, continens pulpam fpongiofam nigram mollem, acidiufculi faporis, in globum compactam, in qua latebant aliquot grana nigra, pene orbicularia, compreffa tamen & magis lata quam longa, in binas partes fectilia, quemadmodum Cucurbitarum & limiliam femina, fic ur Cucurbitacei generis alicujus plantæ fructum effe fibi perfuaderet Clufius.

10. Peregrina nux 1. Clus exot. l. 2. c. 13. Fruitus subrotundus rugosus ater C. B. Fr. plamu, rugosus, niger, semina contineus J. B.

Planus erat, duas uncias longus, panlo plus quàm duas latus, femunciam craffus, totus rugofus & ater, denfo durôque putamine conftans, & femina continens, ut ex firepitu quem agitatus facilebat deprehendere poteram, inquit Clufius. Alio integumento haud dubie tectus fuerar; nam alterius fructus officiulum five nucem effe apparebat.

11. Fractus 2. cap. 14. lib. 2. Clus. exot. Nux orbicularis cineracei coloris J. B.

Cluf.
Fruchus hic, feu verius nux, orbicularis erat formæ, variæ tamen magnitudinis (plures enim confipiciebat Clufius) quorum nonnulli ternas, alii binas duntaxat uncias ambitu comprehendebant, omnes duro fed non craffo praditi cortice, cineracei foris coloris, & qui alio operimento tech fuific viderentur. Interna nucis para fufica & [plendens, acque nonnulla ex parte (qua videlicet nuclei quem continebat faftigium tegebat) fungosă materia plena: nucleus autem inferiore parte craffior erat, deinde in metam quodammodo affurgebat, & in nutantem mucronem definebat, coloris extenis fulbpunicet, fubfhantia faits molli, & interiore parte flavelcente prædius, injucundi odoris, & valdě ingrati laporis, ut non miter eos qui edifent malè affectos fuiffe, quemadmodum mihi referebant qui obfervaverant.

12. Frustus primus tabella 2. cap. 14. lib. 2. Exot. Clus. Nucis Amygdalina pame cortice frustus, rugosis, subruss ex suston suna parte planus J. B.

Cluf.
Fructus hic five Nux (nam alio operimento tectus fuiffe videbatur) 2½ uncias longus erat, fefcunciam latus aut paulo amplior, Amygdaliná pane formá, rugofus, dorfo aliquantulum libbevato, fupina parte plana, & tinfima latiore quam ea qua è pediculo pependerat, fubrinf ex fufico coloris, non valde gravis, licet denfiffimo corio conftans, ut quod femuncialis fere effet craftitudinis, multique fibris oblique è triansfverfim fefe fecantibus conexum, & adeò durum ut aperite nequiverit Cluffus ad confipicandum quid contineret, nifi cultro magna vi cum malleo adacto: geminum auteme oblongum nucleum continere deprehendit, nigrá membraná feptum, interna quidem parte albicantem, dulcífque ut Amygdala faporis, nifi ranciditatem ob verufatem contraxiflet.

 Fructus Secundus tabillæ 2. cap. 14. lib. 2. Exst. Clus. Fr. inferna parte planus membrană padicei coloris tectus J. B.

Ejuldem erat longitudinis, minùs tamen craffus, inferna parte planus, fuperna in gibbum affurgens, infima parte qua pediculo adhæferat latior quàm extima, quæ in obtuſum mucronem deſiſſſe videbaur: membrana autem dura & fplendens ſpadiceique colons fucum corticem tegebat, continentem nucleum ſive pulpam quandam cineracei ex albo coloris, quæ ore aliquantulum retenta in farinaceam materiam reſolvebatur, quadam acrimoniâ præditam.

14. Fructus tertius tabellæ 2. cap. 14. l. 2. Exot. Clus.

Mespilo Setanio non erat valde diffimilis, ejustémque pæne magnitudinis, capite tamen non plano ut illud, sed in angustum contracto; verustate rugas contraxerat, & satis fragili cortice constabat, fuíco, nullius ferè íaporis, qui tamen ore retentus nonnibil adftrictionis cum pauca acrimonia conjuncta possidere videbatur. Quina introrsum officula Mespiti instar continebat, sed majora & non rugosa ut illa, verum valdè lavia & splendentia, spadicesque coloris, & nucleum continentia.

Lib. XXXII.

 Fruttus quartus tabellae 2. cap. 14. lib. 2: Exot. Clus. Fr. orbicularis ferè formæ, fusci coloris J. B.
 Clus.

Praccedente minor & fere orbicularis erat figura, uncialis magnitudinis, lavis, fufci coloris, brevi quidem fubnixus pediculo, fed cortice fatis duro, tametfinon valde craffo præditus, qui apertus (nam in binas partes dividi poffe ex fignis apparebat) quatuor grana nigra continere deprehendebatur, femunciam Jara & longa, cordis humani formam quodammodo referentia, fed magis plana, binis duris membranis, ut in nuce Juglande, illa feparantibus.

 Fruetnes primus tabella 2, cap. 14. lib. 2. Exot. Cluf. Fruetnes officula terna aut quaterna fimul juncta continent, &c. J. B.

Hie five fructus, five verius officulum fructús (terna enim aut quaterna fimul conjunctim nata fuife videbantur alio quodam fructu incluía) binas uncias longum erat, totidem latum, media parte tumente & fele attollente planis & comprefís lateribus, que fichem facebante bina minimum alia adjuncta fiuifle, cortee nen valde duro praditum, externa parte rugolum & Cabrum, cineraccique coloris, interna autem lave & candidum, magnum nucleum continens, profus implentem corticent, folidum quidem, non tamen durum, tenui membrana retum: pin autem interna materia five pua nucis unguentariz pane odorem habebat, fed acriufculum faporem, an ob vetuftatem ignorabat Clufius.

17. Frucius secundas tabellae 3. cap. 14. lib. 2. Exot. Clul. Fr. orbicularis crassi corticis, tuberculosi, nigri coloris J. B.

Orbicularis propemodum erat, binas uncias longus, quatuor unciarum ejus ambitus, craflo præditus cortice, inacquali & multis tuberculis oblito, nigri extrinfecius coloris; intrinfeciu fabruffi, continens nucleum tenut, cineracci coloris membrana techum, odoris non intuavis, fed violam quali referentis, & non ingrati faporis. Graflo pediculo fubnixum fuiffe videbatur, ut ex veftigio cui inherat conjecturam faciebat Clufus,

18. Fructus quartus tabellæ 3, cap. 14. lib. 2. Exot. Clus. Fr. geregr. exiguus orbicularis cum fex nervus J. B.

Valdè exiguus erat, & orbicularis pane forma, vix semuncialis longitudinis, lavi cortice praditis, & sex quasi nervis eminentioribus, à pediculo ad summum caput aqualiter distante fere spatio excurrentibus distinctus, fusci colors: quid verò continerer me fugir (inquir Clussus) quia aguatus & commotas nullum strepium edebat.

Fructus quartus cap. 15. lib. 2. Cluf. exot. Lobus orbicularis fuscus, spinosis tuberculis obsinos phaseolos nigros continens. C. B.

Orbicularis erat fructus five lobus, planus, uncialis magnitudinis, infima parte in mucronem definente, ſpinofis ſubrubentibúfque tuberculis undequaque obfitus, cultelli dorfo non craffior, pediculum ad orbis latus habens, & totius lobi colof rufcus. Omnes autem hujus generis quos configicidente Clufius; in medio pertufi erant, un funiculo trajecti ad commodiis & facilis, ut arbitrabatur Clufius, exficcandum ſulpenderentur. Singuli verò lobi ſive fructus binos phaleolos continebant feminum Angyridis formá & magnitudine, profus nigro, ut conjectaretur Clufius cos lobos ante quam pertunderentur non adeò planos ſuiſſe, ſed aliquatenus tumentes. Indi Samparantan appelabant. Quandoquidem autem ſilo trajecti afſervabantur apud illos in aliquo uſu ſuiſſe neceſſe cſſt, ſed quali intelligere nequivix Clufius.

 Granis Paradisi sive Melegetæ affinis fructus C. B. Fr. 14. sive Melegueta spuria Clus. exot. l. 2. c. 15.

Elegantis alicujus plantæ hunc fructum fuific rebatur Clufius, quæ fortafic crefcat Cannæ Indicæ vulgò vocatæ modo: nam cauls fuprema pars capita five filiquas finftinens profus fimilis mihi videbatur, lenta ut illius & fibrola, multíque foliolis cea appendacibus fepta. Que folia, quem florem proferat nomo Clufio indicare poterat. Erant porro hac capita binas uncias longa, infima parte cagifa, deinde paulatim ad fupremam ufuque partem gracilefentia, quadi triangulari forma prædita, ecundum longitudnem membranacea quadam cartiagine divida, atque plema nigris fiplendenti-búfque feminibus, Milio majoribus, denfi fimul congettis, & terui membrana involusi, intus albis & quadam acciunorià prædius. Nafeuntur autem ca capita in fummo caule, quaterna aut quina, arque velui ex codem orus prodeunt.

arque eutit ex eusem orus prosesur.

A Cardamono majore irve Melegueta differunt, quòd Meleguetæ fructus magna ex parte brevior & craffior its, hie verò gracilior & oblongion. Meleguetæ cortex etiam minus illius cortice
drurs aut fais fragils. Hugs praterea grana non tam numerofa quàm in Meleguetæ, majora
taman, fuíca & fplendentia, fingulari candicante membrana i vvoluta. Meleguetæ vero grana, ficet

1827

trifariam quadam cartilagine dilimeta funt, & fingula fua peculiari membrana involuta videantur, minora tamen funt, maga rugofa & dura iftus fructus granis; praeterea non ità fplendent, & fubrufi funt coloris acertimique faporis.

21. Fruitus quintus cap. 16. lib. 2. Exot. Clus. Fr. totus niger, binis foraminibus insignitus J. B.

Ctal.

Uncia major erat, circiter unciam latus, totus niger & fatis lævis, anteriore parte binis foraminibus infignitus, posteriore vestigium retinens, quo vel petiolo inhaferat vel suo lobo, si aliquo lobo inclusis tuerat. An nucleum contineret ignorabat Clusius, agitatus enim nullum strepitum edebat, & in aquam conjectus non mergebatur.

22. Frustus undecimus cap. 16. lib. 2. Clus. exot. Fr. pyriformis fuscus, lævis, striatus, cum coronula, in quo nucleus J.B.

Uncialis magnitudinis erat, prorsus suscus, pane orbicularis, striatus, levis admodum & in aqua Uncaus maginatums enar, protus turcus parte conociais interna, for authoritin et al apartingementans illa mercius, arment nucleum continere ex agiratione deprehendereur, anteriore parte veltiti coronulam firiaram habens, in qua florem fediffe verifimile eff, pofteriore autem in oblongitifculum pediculum definens.

23. Fruitus Juli formam quafi exprimens cineraceus grana fradicea cominens C.B. Fr. S. c. 25. L. Clufi exot.

Lobi quodammodo formam habebat, & uncialem longitudinem, Juli figuram quafi expri-mens, gracilis, cineracei coloris, aliquot grana (ut ex involucir ruptura apparebat) fatis craffa continens, spadicei coloris, lavia, ab altera parte plana, insipida, vieta & vetustate evanida.

24 Baruce frustus primus cap. 21. lib. 2. Exot. Clus. Baruce frustus è pluribus nucibus arboris Hura J.B.

Admirabilis erat formæ, & in Guyana nasci ferebatur satis celsa arbore Hura nuncupata. E multis autem veluti nucibus uncialis magnitudinis, mirabili modo fimul junctis & connexis con-Rabat, que in bina lignofa duráque putamina dehifebant, & orbicularem plantique nucleum continebant, cineracea membrana tectum. Eum verò fructum tot nucibus fimul junctis, & velut continenant, cineracea memorana country in unum caput coachis interdum crescere intelligebam, ut tanquam orbicularem clavam geminum pugnum craffitudine aquantem, & in multos angulos definentem referre videatur. Hujus fructus nucleo incolas uti dicebant ad corpus vomitu & alvi dejectione purgandum.

25. Arara fructus secundus cap. 21. lib. 2. Exot. Clus. Arara fructus Americanus J. B.

In Kayana crescit, arboréne an herba non erat descriptum. Erat verò uncialis longitudinis, cute rariùs quàm putamine constans, saits durá tamen migraque, longiore pediculo & inæquali nitens, ur plures siores inhaffise viderentur. Incolæ ejus confradit & in aqua elixi decoden maligna ulerra lavant ad ea curandum: atebant etiam utilem ad alvum emolliendam, quod de nucleo intelligentavant ad ea curandum:

26. Cumone fruitus 4. cap. 21. lib. 2. Exot. Clus. Cum. fruitus arboris Morremor, longus vel ovalis, firè niger. J. B.

Binas uncias longus erat, unciam fummo capite latus, deinde paulatim ad infimum ufque gra-cilior fiebat, dorfo paulo elatiore, levis, niger & (plendens, tribus foraminibus fummo capite pra-ditus, uno fupernè, binis inferné. Illum in pumila arbore nafci ferebant, cui nomen Morremor, immaturus autem erat, sed plenam maturitatem adeptam duplo majorem asserebant, eumque supra prunas tostum manducari ab incolis adversus capitis dolores.

27. Waricoramori fructus 5. cap. 21. lib. 2. Clus. exot. Waricor. rugosa glandi similis fructus J. B.

Secundum flumen Arriwari crescere adscriptum erat, ad quam tamen rem utilis esset ignorari. E binis quos habebat Clufius unus binas fere uncias longus erat, alter uncialem longitudinem non superabat: uterque tereti & rugosa glandi similis, addrictoria facultatis, qui alio cortice five putamine tectus fuife videretur.

28. Cropiet ragolus fruitus accrimus, semine simili Pipri Æthiopies J. B. Fr. 6. c. 21. l. 2. Exot.
Cinf.

Parvus & rugolus fructus crat, non valde diffimilis fingularibus eius fructus articulis, quem Piper Actionism appellant, magni actimonis practius, niguarius eta interes attentis quem appellant, magni actimonis practius, nigrimque femen continens ur Piper Actionicum. Solere autem incolas cum fructum admificere Tabaci folias adferiptum eras, cum illus furmum haurire vellent ad capits dolorem leinendum. Erant autem aliquot eius fructus funculo trapecti, quod incolas fecific arbitror ad cos commoduis reficcandum, vel ut in promptu haberent trapecti, quod incolas fecific arbitror ad cos commoduis reficcandum, vel ut in promptu haberent trapecti, quod incolas fecific arbitror ad cos commoduis reficcandum, vel ut in promptu haberent trapecti, quod incolas fecific arbitror ad cos commoduis reficcandum, vel ut in promptu quando illis utondum. 29. Phafeolus

29. Phaseolus orbicularis niger Americanus C.B. Parapar Class. l. 2. Exot. c. 21. Clus.

Phateoli quoddam genus erat, orbiculare, nigrum, splendens, quod lobo inclusum fuisse videba-tur, ut ex hilo quo præditus conjecturam faciebat Clusius. Plures similes fructus per medium pertufos funiculo trajecerant incola, ut ornatús gratia è collo fuspensos sub finistrum brachium admitterent, obliqué torquis inftar fupra pectus recumbentes.

30. Fructus 4. cap. 22. l. 2. Exot. Clus.

Exilis erat, semunciam magnitudine non superans, exiguæ & immaturæ nuci Faufel non valdè diffimilis, exalbidi coloris, calyce præditus quatuor squamis constante, continens aliquot grana susca, rotunda inftar Piperis nigri, fed valde rugofa quia forfitan immatura, intus alba, acris faporis. An Brasma apud Dioscor. cap. de Pipere.

31. Cardamomi facie fruëtus triangul. malignus J.B. Fruëtus 5. cap. 22. l. 2. Exot. Clus. Bacca est Amomi racemosi C.B. seu vers Ponx.

Triangularis erat formæ, femuncialis etiam magnitudinis, exalbidi coloris, tenuíque membrana techus, Cardamomi Officinarum fruchum perbelle referens, continenque multa grana rugola, cineracci forts coloris, intus albi, omnia in globum congelta, faits validi & gravis odoris, & acris faporis, qui beveifilmo & vix apparente petrolo plantæ inhæferat, calyce tribus foliis conftante inclusta. Qui mittebat (ad Clufum) Confulem (næ urbis unum ex his fruchtibus ediffe feribebat, ex cujus efu morbum contraxiflet. Vide Cluf. cur. poft.

32. Fructus 6. cap. 22. lib. 2. Exot. Clus.

Nudus omnino & variæ formæ erat, quem lobo inclusum fuisse arbitrabatur Clusius. Etenim non-nulli plani erant & quasi quadranguli, alii oblongiores & altera parte obtusi, ea verò qua se mutuò contigerant compressi, omnes tamen foris rugosi, nigricantes & candicantibus quibusdam venis distincti, in binas partes dividui, ut reliqua legumina. Substantia autem interior substuca & solida, & ejus sapor etiam adstringens, perinde ac fructus Coles.

23. Fructus I. cap. 23. lib. 2. Exot. Cluf.

Pruni ferè magnitudine & forma erat, duas pene uncias longus, sescunciam latus, infima parte mucronatus; cortice five ipso corpore fatis crasso, & veluti sungola materia constante, foris aliquantulum rugoso, & subfusco colore, internè cavo & pulpam quandam continente in globum convolutam, albicantem, friabilem, infipidam, in qua tenella quadam femina.

34 Ricino affinis fructus C. B. Exoticus fructus 4. lib. 2. cap. 24. Clus. exot.

Ricini fructum valde zemulabatur, nam triangularis erat, & in tres cellulas diltinctus; quarum fingulis femen continebatur rugofum, ut ante maturitatem lectus fuiffe videretur, nigrum: exterior cortex fufcas & glaber erat, pendebárque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula & latitulcula (quarum context) de pendebarque inter quinque folia longiufcula de latitulcula (quarum context) de pendebarque interpendebarque interp medium fructum tegebat) è pediculo semunciali, satis firmo.

25. Dature semine fructus J.B. Fr. minor 8. cap. 20. l. 2. Clus. exot.

Orbicularis ferè forme erat, & tenui veluti membrana constabat, brevi petiolo præditus, pene cineracci coloris, intus inans, nifi quedant rugola granula continuitier, is que in Stamonio con-fpiciuntur non valdè abfimilia: inhærebat autem farmentis quibufdam. Vitis Viniferæ farmenta refe-

36. Fructus bepaticus Indicus J. B.

Figura hepati quodammodo respondet: Est enim altera parte gibba five convexa, altera sinuata, & concava, figura oblonga, magnirudo Castaneæ majoris, esque concolor, h. e. spadiceus, sed ad pullum accordens: fuperfice tenus insequals, rugofus, nillo cortect habe, eademque fere fubilentaie interna. An alio cortec fuerit comprehentus nobs incertum. Nobis widetur nucleus fuiffe alicujus (1818). fructus. Bivalvis est, aut geminus potius, fusco tamen satis insigni in ambitu coharentiam designante, nec multa vi dividuus. Substantia tota glandulosa, Quernez glandis ficcatz, durior, prater levem quandam quam præbet adstrictionem, nullo nec gustu, nec odore insigni. Fructu hoc Indi in obstructionibus hepatis uti dicuntur, referente Robino, qui fructum ad J. B.

transmist.

27. Fruetus 5. cap. 25. lib. 2. Clus. exot.

Uncias pæne tres ambitu comprehendebat, & sphæricæ formæ erat, putamine constans quali Nux Juglans, firmo, fusci externa parte coloris, interna spadicei, qui in tres æquales partes dividebatur, & interna parte in tres veluti concamerationes vel loculos separabatur, in quibus singularia grana, Malorum vulgarium feminibus non valde distimilia.

28. Fructus

28. Fructus Ind. rotundus tuberculis asperatus niger J. B.

Adspectu non usque adeò speciosus est, circinatæ fere rotunditatis, uncias duas pænè latus, compressus, sed eo ut unciam mediam crassitue adaquet, prasertim parte gibbosiore, nam utrinque ceu gibbus quidam eminet. Cortice vestitur nigro, tuberculis quibusdam asperato, duro, superne umbilicatus; fub cortice tunica intermedia albicans fubstantiam internam nucleatam involvit. An Nux effet, an de Phaseolorum genere pro certo asserere non potuit J. Bauhinus.

39. Fructus Guyanensis ovalis cineraceus J. B. Guyanensis fr. 2. Clus. exot. lib. 2. cap. 6. Pruno similis ovalis cortice & nucleo cinereo C.B. p. 414-

Valde folidus & gravis erat, ovalis formæ, pæne binas uncias à pediculo ad extimum mucronem longus, tres cum femifle medii corporis ambitu complectens, corio denfo, fibrofo, cineracei coloris tectus, ambiente putamen crassum admodum, durum & nigricans, quod nucleum continebat, serè orbicularem, durum, cineracei pane coloris. Ad pruna aut potius Myrobalana referri potest.

40. Nucleus ex Guyana, spadicei coloru membrana tectus J B. Nucleus ex Guyana Clus exot. l. 2.
c. 6. Pruno similis oblongus, spadiceus, pulpa alba C. B. p. 444.

Paulò longior erat ovali: nam duarum unciarum longitudinem superabat, non adeò tamen cras-fus ut superior, & magis inequalis, ut verius dici mereretur nucleus alicujus fructus, quam fructus spadicei coloris membrana tectus, qui haud dubiè aliquo fructu aut nuce erat inclusus, medullam sive pulpam continens albam, non ingrati saporis, licet vetustate contractior esset, & ejus meditullium in lacunam dehisceret.

41. Avellana Indica officulo trifido C.B. Avellana Ind. Mehembethene Cortus. J.B. Mehembethene Park.

Æquat magnitudine parvam Juglandem, formå fere ovali, in cujus bafi triquetrum patet foramen, producens ex fingulis angulis coftam, ità ut præter terma illas coftas totidem aliæ alterno fitu per longum conscendant. Putamen durum, crassum, nonnihil inæquale, ex cinereo flavescit; quo effracto tres cellulæ fefe oftentant, nucleum continentes oblongum, album ac dulcem.

Matthiolus (fi modo hanc intelligit) tegumentum [exterius] lave molléque, colore subpallido, nec folio Palmæ crassius ei attribuit.

42. Avellanæ prædictæ affinis fructu spadiceo velut in binas partes secto C. B. Avellanæ Indicæ Mehembeshenæ valde similis fructus J. B. Fructus miscellaneus 7. Clus. exot. lib. 2. eap. 25.

Inter Aromatum Tripoli allatorum purgamenta inventus est. Erat autem figura orbiculata, cortice spadicei coloris eòque lavi constans, atque veluti in binas partes secto. An verò alio cortice ive involucro tecta fuerit hac nux (ut verissimile est) me latet: alia tamen addita erat minùs craffa fed paulò oblongior, neque adeo fpadicei coloris, que media ex parte tecta erat fuo invo-lucro nigro & rugofo, cui petiolus adhuc inhærebat quo in ramo firmata fuerat.

43. Avellana Indica villosa, foraminata J. B.

Tribus lateribus elatioribus, atque itidem tribus foraminum vefligiis, uti Nux Indica five Coccus, confincta, villofo quodam involucto, veluti Faufel ferè, tecta, nucleum continens dulcem, tenui candicante membrana inclufum. Hanc Lobelius non feparat à Mehembethene ut Cliffus, sed eandem facere videur, varietate tantum diffunctam; quocum consentit etiam C. Bauhinus.

44. Avellanæ Mehembethene Cortust species alia nuda & vestita villo J. B.

Mehembethene superius descripta speciosior est, & altero tanto crassior, minusque longa. Reliquam descriptionem vide apud J. B. Magnitudine pracipue à Mehembethene differre videtur.

45. Avillana quadrifida C. B. Frutiu exoticus 6. cap. 16. lib. 2. Cluf. exot. An Avellana pargativa Oviedi? Fr. Indicus decuffatus J. B?

Elegans erat fructus, & velut ex quatuor Avellanis fimul connexis conftans, lævibus, spadicei coloris, qui alio operimento tectus fuisse videbatur. Nam inter interfitira quibus fingulæ nuces ab invicem separatæ restabant adhuc membranaceæ cujusdam fuscæ cutis partes, qua tuti fuerunt. inviern teparate fertabilité antice literature de Confibabilité de l'échapeur de l'éch quit, formam habet, &c.

46. Nux

46. Nux purgatrix C. B. Fructus 17. cap. 16. lib. 2. Clus. exot.

Non valde diffimilis erat hic fructus officulo Bacca Saponaria: etenim orbicularem, ut illud, ha-bebat formam, & eandem magnitudinem. Hujus tamen color non adeò niger fed fufcus potius, in quo apparebant subflavescentes quadam vena. Alio autem fructu comprehensum suise, & nu-cleum duntaxat alicujus fructus esse apparebat; nam sectus versicolore substantia constare deprehendebatur, magnis maculis albis fusca substantia & satis molli, (ut qua cultello fine difficultate incidi posset) permixtis.

47. Avellana Indica major subrusa * Clussi J.B. Avellana Indica 3. genus Matth Lugd. C.B. * Annot in Mamay fructus officulum D. Grevio in Mus. Soc. Reg.

Tres uncias longus erat, duas ferè craflus, inferiore parte seffilis, rugosus scabérve, & cineracei coloris, superna autem & eminentiore five protuberante parte lavis, subruffique coloris, ut animal-

culum duro corio tectum videri poffit. Nucleum in se continet. Huic descriptioni addit J. Bauhinus corticem esse fragilem instar serè testa ovorum, minùs tamen cum sit spissior. Continet nucleum magnum, tectum tenui membrana cinerea, in qua saporem infignem non animadvertimus: nucleus autem magnus, rugofus, firmus, Amygdalæ modo, sapore non ingrato.

Mammer fructus officulum est, & erronee pro Nuce accipitur à J. Bauhino & Matthiolo.

48. Balfami Peruviani fruitus Cluf. J. B. Fr. 1. cap. 29. lib. 2. Exot. Cluf. Avellanæ Indica 3. genus Matth. Lugd. C. B.

Ex codem cum pracedente genere est, [nec ut nobis videtur specie diversus] sed longè am-plior, uptore qui ternas uncas longitudine superare, latitudine unam, altitudine pane duas sequares, alioqui forma & colore esdem plane similis: nempe crasso cortice sive puramine, constant, inferiore five supina parte settlii, rugoso scabróve & cineraceo, superna autem sive gibba levi, subruto, vel portius spadiceo, stà ut animalculum duro cortice tectum videretur. Nucleum continere deprevei portus pasdiceo, ira ut animateum duro conce tectum viceretar. Nucleum continere depre-hendebat Clufus binas uncias longum, unam latum, gemellum, fed extima parte finuli coherentem, temui cineraceáque membrana tectum, fubrfantiá firmá, ut Amygdalz aut Calfanez recentes, fub-fuíca, pingui & oleaginofa, odore fatis jucundo prædita, & fapore non ingrato. Pro fructo Balfami Peruviani accepit Clufus. Verum non convenit cum descriptione Balfami

apud Monardem aut G. Pisonem.

Aliam adhuc Avellanam Indicam ab Hercule Saxonia mislam pro Balsami Petri de Frias fructu minore, ejúsque speciem aliam minorem describit J. Bauhinus, magnitudine digitum ferè æquantem, que fi competentem haberet craffitiem atque rotunditatem galeam quodammodo reprælenta-ret. Telta conftat lævi, fiplendida, ex ruffo ad fipadiceum vergente, craffo fatis, fubftantia ofica. Nucleus intus latet Amygdalini facie fed lattor, in cateris proportioni nucamenti respondens, sapore

Minor species concolor erat, sed figura nonnihil evariabat, potiffimum hili illud vestigium quam in Fabis nostris vulgatis non latius, nec ut in prædicto eminet. Testa tenuior multò nucleum quoque parvum, fibíque proportionatum continet.

49. Nux Indica non biforis Juglandi similis J. B.

Advehitur quidam fructus ex occiduis, adeò Nuci Juglandi fimilis, ut nondum introspectum sapiùs putaverimus nucem Juglandem esse: sed effracto caro fuit vesca, intus albida, Castanea sapore, nulis diftincta nucleis, putamine & testa utraque crassiore quam Nucis Juglandis.

50. Fructus bivalvis Indicus niger J. B.

7. B. Levitatis przcipuz fructus anonymos bivalvi tegitur cortice, non duro, & uti videtur fragili, hiantibus jam medio tenus valvis, subscabris, figura oblonga, utrinque exacuta, modice compressa, alioquin ovatam relatura ; Latitat intus nescio quid nuclei.

51. Fruëlus Indicus, vel nucleus luteus parvus, Avellanæ oblongæ facie compressis J. B. J. B.

Unciam fere longus erat, flavus, lavis, lucidus, Ricino majori aliquo modo accedens, uncia femis anguffor, pane compreflus, utrinque tamen fere in medio elatior, una patre paulo latior & roundior, parte autem quà haffile apparen nonnihilangufforo, & non ità rotundus, alperior. Cortex tuntuon, parte auteni qua manne apparer nomininanguitor, et non ita rotuntuos, auperior. Cortex facile acicula perforatur, in eo nucleus; qualis medulla nobis nondum confat. Alius hujus gene-ris fructus, quem apud fratrem C. B. vidit, brevior erat, minis compressus, multo qua adharit parte angustior, quast umbilicus aus oculus, crista irem non ità apparet. Representat Staphylodendron.

52. Fructus peregrinus Jerasoy J. B.

Jerafoy dictus fructus è rarioribus quoque effe videtur: Per medium fectus cavus apparer, fed binis cellulis intergerino pariete interveniente diffinctus, aut fi integer effet quem vidimus (uti non effe conjectamur) quaternis. Extima facie lavis, fed (quamatus, albicans, pediculo craffinclulo.

Viret.

Rofæ nondum expaníz, ac per medietatem fectæ figuram nonnihil referret, nifi effet cavus; ita figuamata eum extrinfecus ambiunt foliola.

53. Fructus exosicus latus compressus, colore Suberia. J.B. bist. lib. 3. cap. 150. J.B. The Dias uncias latus erat ac paulò longior, æquabili ferrè ambittu ad orbicularem figuram accedens, preterquam quòd parte fuperna [ubi fortè adhæfir] exiguum quendam finum umbilicali specie impression habebat. Compression si modifica incurvus, un estimator a la contra la contra de la contra del contra de la contra del contra de la contra

54. Cordis figura nux plana cineracei coloris J. B. Fruthus 3. cap. 26. l. 2. Clus exoc. Clus.

Nux cara plana cineracci coloris, formam cordis (ut pingi folet) referens, & quibuldam locis tumefcens, adeóque lento cortice conflans ut maxima cum difficultate aperiretur. Reperit autem fub eo Clufus alium corticem, non minus lentum fuperiore fubflavi coloris, regentem nucleum candicantem, falsi saporis, involutum rufescente membrana.

55. Eructus Indicus echinatus sonorm J.B.

Magnitudine erat circiter Nucis molchatæ, coloris cinerei, plurimis abundans tuberculis obsulis.

Degulfatus videbatur aliquid adlfrietionis habere. Pediculus craffus ligneus. Sonorus erat.

56. Fruetus Indicus Juglands similis tuberosus J. B.

Juglandem pulvinato suo calvee etiamnum intectum æguat, perperuis tuberculis & longioribus jugis afperatus, ex cinereo rustescens, cujus intervenia tenuis replet cortex suscess. Infina pars umbilicum habet sessilem, opposita modicè in conum fastigiatur. Durus est & gravis fructus.

57. Fructus multifariam fiffus J.B.

Ferè orbicularis erat totus, nisi utraque parte esset nonnihil compressus. Finditur circiter in 12 partes, que fungole funt, faporis manifetti nullius; ineft interne officulum durum. Cortex totus fructus exterior tenuis fuscus & cinereus.

58. Pinei nuclei Malucani frue purgatorii J. B. Pinus Indica nucleo purgante C. B. Pinei nuclei Maluccani Park.

Alour in hortis quibuldam Malabar, inquit Acolta, tum etiam in nonnullis fylvis sponte nascitur arbor magnitudine Pyri, cujus folia inferné diluto virore pradita sunt, superné autem sauron, admodum tenella & mollia, quæ gustata valdé acria deprehenduntur. & linguam diu vellicant. Fructus triangularis Avellana magnitudine, interius in multa receptacula diffinêtus, in quibus semen est album, soldium rotundum Pines nuclea sino nuramine exempto nar.

bum, folidum, roundum Pineo nucleo fio putamine exempto par.
Confiderandum (unquir J. Bauhinus) An eadem fine Pinez nuculæ catharticæ Monardis, quas
Confiderandum (unquir J. Bauhinus) An eadem fine Pinez nuculæ catharticæ Monardis, quas fic defignat, Transmirtt Nova Hispania Pincorum nucleorum genus quo Indi se purgabant, quos imitati funt plurimi harum regionum. Nostris Pineis nucleis similes sunt nascentes in strobilis magnis quales funt Mayzii Spicæ muticæ, molliore putamine & nigriore quam nostri rotundi, intus albi,

Paigues & guitu unics. Indi, Autore Acolla, binos nucleos membranis nudatos, terunt, & clyfteribus admifcent adversus urinz difficultatem & dolorem ilchiadicum, aut cum gallinz juículo propinant ad educandos putri-urinz difficultatem & dolorem ilchiadicum, aut cum gallinz juículo propinant ad educandos putride comparation et que l'entre l'entre

cultate crassos humores expellunt. Quibus obtingent nuclei Pinet, five Malucani Acosta, five cathartici Monardis, five diversi, five idem fint (inquir J. Bauhinus) non temere exhibeant zgris, fiquidem, referente Acolfa, admodum urunt, & quatuor grana interimunt. Monardes etiam validiffime nec fine torfionibus purgare, & womitum ciere feribit.

59. Pineos nucleos duros referens fructus C.B. Nucula peregrina alia J. B. Fr. peregr. 8. Clus. Exot. 1.2. 6.20.

Pinei cujusdam generis nucis nucleos quispiam æstimare posset, adeò nostratis Pineæ nucis sive Arobili nucleos referebant, licet magna ex parte nostris & longiores essent & crassiores; durum similiter putamen & idem color.

60. Curcas

60. Curcas Avellanæ magnitudine J.B. Curcas Malavarensium, Carpata Cambayensium Garciæ C.B.

Nascitur in Malavar, autore Garcia, fructus quidam magnitudine Avellana cum suo putamine; non tamen adeò rotundus est, candidus, gustu quali sunt Tubera cocta; dependet ex ramis cujusdam plantæ quæ seritur, nullius, quod sciam, in medicina usus. Dicitur in Malavar Chiviquilenga, id

Habalculcul Serapioni videtur, cujus frequentem usum seminis quidem copiam facere, sed choloricam quam vocant passionem excitare scribit: que omnia Malavares huic fructui tribuunt. Fructum hunc ad Ricinum refert C.Bauhinus.

61. Pepita Peruanus J. B. Pepitas del Peru, Fr. 9. cap. 30. lib. 2. Clus. exot. Amygdalo similis fru-citus Peruanus suscus vel spadiceus lineà candida C. B.

In fructu hoc quadam est varietas, nam alter altero major & amplior est, licet color & forma propemodum eadem. Planus est & oblongiusculus, altera parte latior, altera angustior, glaber & lavis, totus fusci, aut interdum spadicei coloris, nisi linea quædam candicans, qua parte suo fructui adhælit (nam alteri inclusus fuisse videtur) varium faceret, prægnans est & sonitum edit,

62. Brindones Indici, fructus rubentes acidi J.B.

In Goa India (uti refert Garcias) est fructus quidam Brindones vocatus. Is foris aliquantulum In tool india (the lettle value) of the house quadant brimens vocates. Is forth anguantum robicst, intus verò languinis inflar rubes, guftu admodum acido i invenitur interdum forth nigricans [qui color maturitate contrahiur] nee adeò acidus uti fuperior, qui tamen non minus quam ille intus rubeat. Multorum palato lapidus est hic fructus, meo verò inquis Garcias minime ob nimime aciditatem. Eo tinctores utuntuti. Cortex verò adlervatur acque mari aliò transvehitur accti conficiendi gratia, quod à Lufitanis quibusdam etiam in Lufitania factum est.

63. Beguill Purchasii.

Fructus in finu S. Augustini prope Sierram Lionam proveniens, magnitudine Mali, cute aspera & nodosa vestitus; sub quo pulpa Fragorum instar, sive coloris, sive granorum rationem habeas.

64. Beninganio ejustem.

Fructus ejusdem loci, Limonii magnitudine, cute rubida, ventriculo gratus.

65. Rucma Hispania Lucma * De Laet.

* Ind. Occid.

Fructus est qui forma & mole ad Aurantia mala accedit: intra medullam officulum Castanea, am colore corticis, quam nuclei, qui amarus & cibo ineptus, albedine valide fimile, aliquando duo continet. Inter craffos cenfetur cibos: Sapore tamen est magis dulci quam acri.

66. Mungo J.B. Garc. Fructus niger Coriandro similis C.B. Messe seu Meisce Avicenna.

Est semen (inquit Garcias) viride, quod per maturitatem sit nigrum, Coriandri sicci magnitudi-ne. Nasci serunt in Palæstina. Pabulum est equorum, interdum tamen ab hominibus editur. Guzarate & Decan incolæ in febribus hoc modo utuntur. Febricitans cibo abstinet per decem, non-Zenare Conformation and the most many manufacture. Peopleticans caps abstinct per decem, nonnunquam per quindecim dies, poft quo shujis fructus decordum illi propinatur, in quo nonnishi pulpe remansfir: deinde cortice delibratum Mungo, & inftar Oryze coctum febricitanti exhibetur. Panis verò triticeus nonnis poft multos dies administratur.
Mungo autem frigidus eft, quantum ex ejus facultatibus colligere licet.

67. Sel Serapionis & Avicenna J. B.

Fructus Sel, quales Rauwolfius vidifle scribit carent duris putaminibus, planéque nudi sunt, magnitudine Pistaciorum, colore Juglandibus nostris non distimiles, sapore satis amaro cum manifesta actimonia. Dedisse sibi Minoritam quendam Hierosolymis, qui dicebat in vicinis locis provenire; etie autem Sel Serapionis & Avicenna, quod virtutem habet Zingiberis.

68. Nux Indica pulchra, cui unguis albus J.B.

Unciam & femis longus erat, unciam latus, compreffus, niger, filendens, in fuprema parte veluti unguis albus. Sonorus eft. Cortex niger, mediocriter craffus; fubelt medulla alba, in iis faporem ma-nifeftum non animadvertimus Medullæ autem albæ fubelt fortè officulum, eft enim fonorus.

69. Nucula Ind. Lob. & Penæ J.B.

Nuculam Indicam hanc admodum fructu variam fortéque & sylvestrem esse suadent nuculæ, quas ex finibus Troglodytica Guinea habemus. Hac vix magnam aquat Olivam, corticolo nucl. o, ole-aginofo ac fapido, illi prorfus Nuci Indica fimilis, fed huic Nucular testa offea. Icon integra magnam habet similitudinem cum Chamærrhiphes fructu, inquit J. Bauhinus.

Qqqqqqq 2

70. Nucula

70. Nucula Indica ab Hercule Saxonia missa J. B. Cochiglio de Guigne, dicta.

Uncia brevior est, semunciam vix lata, nigra, dura, modice exterius arcuata, interius sinuata Phafeoli modo, multis fiffuris feu lineis varie spartis sulcata; quæ tamen omnes in tuberculum parvum. umbilici speciem præferens, coeunt.

71. Ficui similis fructus exoticus J. B.

Ficum communem figura & magnitudine quodammodo repræfentaret, fi non angulosus esset & recum communes negative come agreement quotaminoso reprizentaret, il non anguiotas ettet & fuere cordatus. Cortos exterior fubblass, fraglis, quo decorticato alius fubelt, craffus, durus, niger. Conculius non crepitat, aque injectus fuo pondere fidit.

72. Fruetus peregrinus sulcatus J.B.

J.B.
Avellanz domesticze magnitudine est, oblongus, turgidus, niger, czetera lzvis & politus, przeter-quam ad latera profundus sulcus, rectus (quem à summo ad imum habet exaratum, lineola in medio tantillum eminente) ubi nonnihil rugosus. Parte opposita sulco respondent levia quedam alterius ilici veftigia imprefla. Open fervamus (inquir J. Bauhinus) foramine per longum perius eft, ad cujus margines in altero finium apophytis parva eft, in medio fifla. Inanis eft, & pulfatus refonat, proculdubio aliquando pulpa plenus.

73. Lauri baccæ similis fructus J. B.

Magnitudine est & forma bacca Lauri majuscula, coloris nigricantis, lavi & nitida superficie, ex altero turbinato fine stylum retufum, quemadmodum in glandibus videre est, proferens, altero autem tanquam ab acicula impressum vestigium habens, durus & lapidi allisus cum sonitu resiliens. Eorum uni circa medium insculptus apparet scrobiculus, natura an arte nescio.

74. Fructus quadrangulus niger cum membrana miniata J.B.

Oftendebat Clufio Exot. l. 2. c. 26. Chrift. Porretus fructum unciam longum, quadrangulum, lateribus aliquantulum depreffis, prorfus nigrum, media tamen ex parte tectum, tanquam membrana foris miniata fructui firmiter inharente.

75. Officulum fructus Indici tuberculosum J. B.

Majus erat officulo Cerafi, subrotundum, undique rugosis tuberculis exasperatum, colore pullo.

76. Avellana compressa facie fructus vel semen J.B.

Unciam ferè longus erat, vix semunciam latus, modicè compressus, durus, dilutè croceus & splendidum, parte angustiore qua adhafisse puramus saturatius tinctum. Longa alicujus Avellana speciem quodammodo referre videtur; sed planè exoticum este & facies & note jam scripter satis infinuant. Alii hujus generis asperti erant longiusculis maculis albicantibus, cortice paulò firmiore quàm Castanea & tenaci, medulla intus alba tenera, acrimoniam refipiente. Unde commodius (inquit) forte Ricino subnecterentur.

77. Fructus Indicus villosus parvus J. B.

Magnitudine erat Avellana vulgaris, constans tunicis villosis, subflavis, cortice tenero, una parte nigricante.

78. Caftanea specie fructus peregrinus J. B.

Mediocrem Castaneam non tantum magnitudine, sed & tota forma refert, ut pro ea primo obtuun pofit fallere. Color tamen paulo dilutior ad flavum inclinat: nitro se lavrias estima except bais portiuncula oblonga, qua videtur aut arbori aut echino adhesiife. Cortex extimus admodum tenuis fragilique, cui fungola fubftantia adnata fubelt: ipfa verò cavitas vacua ett, quo fit ut infig. nis totius fructûs fit levitas.

79. Leucoma fructu Caftanea J. B.

Monard. vomara.
Similis est nostrati Castanez, cum colore, tum magnitudine, tum etiam sessili illa & albicante
parte quam Castanea obtinet, quæ prægnans videtur. Arboris est vastæ magnitudinis, materizeque
strmæ & robustæ, cui folia Arbuti. Fructum edulem gratique saporis esse aiunt, & alvi prostuvia sistere, quoniam astringit. Temperatum esse asserunt.

80. Glans Indica J.B.

5. B. Gaidi Quercinæ figura & magnitudine fimiliselt, intus candida, fuoltantia dura ac propemodum offea, nullius faporis manifelti, exterius nigra, lineis ac venulis fquamatis corticatifque rutis reticulatim per fuperficiem fparfis, Cupula dura, craffa ac lignofa fere, exterius plurimorum denticularim per fuperficiem fparfis, Cupula dura, craffa ac lignofa fere, exterius plurimorum denticularim for properties for properties. lorum mutuo incubitu imbricatoque asperata, colore cinereo, pediculo semunciam ferè longo, crasso 81. Glans Indica magna, subrotunda 1. B.

F. B.

Juglandem magnitudine equabat, cortice constans slavescente, uti Glandis Quercus exsiccate, lavi, craffiusculo, qui tamen à fortiori digitorum compressione facile frangatur ac diffiliat. Per longitudinem area insignis, inaqualis & scabra subcinerea excurrit, hili imaginem præ se ferens, quaque parte cortex reliqua firmior est crassion, duriórque eam adhastisse vel alteri cortici externo vel arbori vensimile est. Interna facies cortice contecta est rusto, tenui atque sungolo, intercurrentibus veluti venulis ut in interiore cortice Castanea immediate callum complectente. In quo ceu pulvino immersus jacet, omnem ferè cavitatem adimplens, nucleus, figura rotundus, facie Glandis aut Caltanea nucleo perfimilis, geminus ut in Glandibus, extima facie scaber, rufa cuticula inte-ctus, quà verò committitur lavis, substantià durâ, & colore glandis nuclei; sapore dulci, grato.

Pro fructu Balfami à Robino ad Platerum missus erat.

82. Fructus Amygdaloides nitidus peregrinus, 1. B. Levis & lubricus est fuperficie, nuclei Amygdalini magnitudine & formâ, nifi quòd una parte pau-lo est acutior obtulă Amygdali parte, infrăque mucronem alterum lacuna orbicularis infculpta, non tamen effatu dignæ altitudinis, fortê hine prodibat germen. Color est est favo fere cinereus, & altera quidem parte magis in arcum curvatus, Damasceni pruni nuclei modo, corticcque tegitur tenui, fragili, nucleum in se continens.

83. Fructus Peruanus Amygdaloides, sub terra nascens, J. B.

Pulcher admodum afpectu eft, & grati faporis, qui & radice caret, nec aliquam plantam profert, aut ab ulla planta producitur, fed folummodo füb terra enafcitur quemadmodum tubera. Dimidit digiti magnitudiem aquat; roundus eft & contortus & affabre elaboratus, coloris fpaticoi, nucleum intus continens refonantem dum ficeus eft, Amygdalæ fimilem, cortice fufco, intusalbum, & in daas partes divifum, ut Amygdala, grati faporis, & Avellanam gultu referentem.

Invenitur apud flumen Marannon, nec ullibi alibi per univerfam Indiam. Editur recens & Leon & exficatus fectoreric præfat. Adponitur fecundis menfis bellariorum looc, quoniam ventriculum Ufus. admodum exficat & roborat. Sed filberalius edatur capitis gravedinem generat.

Dari in remumatura hujufmodi frudum fibertarnatum min fan non videur verifinile.

Dubitat Clufius, an hic fructus fir Mandobi Lerii, quem ait fübertar Tuberum modo nafci, tenui-bus filmeneis funul colorare, uncleum non effe maistem domastica Aveljana, cindiferone fioneris

bus filaments firmul coharere, nucleum non efte majorem dometica Avellana, ejudicimque faporis, cinerei coloris, cortice non duriore quàm Piforum filiqua. An vero folia feménve proferat ignorare se fatetur, licet fructum sæpiùs ederit.

J. Bauhino Mandobi Leni fructus aboreus esse videtur, aut fortè Trasi genus aliquod: Trasi enim, inquir, sinnt veluti fructus & nuclei Avellanarum.

84. Nucula Indica Pyriformis & Sonora J. B.

Articulo postremo pollicis non major erat, exprimens parvum Pyrum moschatellinum, solidus, durus, rugolus, sere cinereus, lignosus, sonorus, saporem manifestum non sensimus.

85. Nucula Indica globofa fonora J.B.

Orbicularis five globofuserat, gallæ parvæ five parvulo globulo fimilis, cinerei & maculoficoloris, costà pane totus cinctus, sonorus. Cortex non admodum durus.

86. Nucula ex Guinea J. B.

Nucis Myriftica ferè magnitudine & formå, levis, conculfu fonum edens, cujus aler finis flyli quid fimile habet, ex quatuor parvis fulcis five eminentiis procedens; oppofitus verò fcrobiculum, unde avulfus videtur pediculus, unde radii recht producuntur; cortice mediocrier levi; fiburifo tettus, quo abrafo fubelt alius durus qualis in nuce Mofchata: huic fubelt alius craffior, spacious, fundii: golus, palue autau nuori anus durus qualis in nuce Molchata: huic fubeft alius craffior, spadiceus, fur-golus, politus. Nucleum ambit immediate quartus, pertinaciter adharens, pellicula tenuis inflar ru-golus, fipadiceus quoque: ipse verò nucleus amplus, candidus, pinguis, gustu dulci cumfastidioso quo-dam fapore.

87. Nux Indica alia J. B.

Minor est Juglande, latitudine unciali, paulóque longior, colore pullo obsoleto, fuscis maculis consperso. Delinit in brevissimum acumen qua parte quinquepartita esse videtur. Parte opposita pediculi pars adhæret, lignea prorsus, firma crassaque, unde conjectura arboreum fœtum. Ipse alioqui fructus levis & minime ponderofus.

88. Guabam De Laet. Ind. Occid. l. 10. c. 6.

Fructus est binos palmos longus, cinereo cortice, pulpa candida, durissimis quibusdam nucleis per-mixta, suavis & refrigerans. Provenit in calidioribus Quitentis præfecturæ regionibus.

Qqqqqqq 3

1823

* Ind. Occid. L.7. c. 10.

L'ires

90. Ziccara Guatimalensium. Capote * De Laet.

Est instar Pinearum nucum, in quo viginti, aliquando & triginta Amygdala continentur.

91. Fructus Indicus granulosus vel tuberosus minor. J. B. Fr. Indicus 5. c. 30. l. 2. Exot. Clus.

Prorsus sphærica huic forma erat, magnitudo globuli minoris sclopi : putamen flavescentis coloris, & perpetuis tuberculis, at non adeò craffis, obsitum, nullaque linea cinctum.

I. Bauhinus formam olivarem ei attribuit, lapideam & invictam duritiem, colorem rutilum. superficiem granulis omnigenis asperatam, &c.

92. Fructus dysentericus flavus J.B.

Provenit in India, autore Monarde, fructus Dysenteriam sanans, delatus ex Quito, qui videtur esse vasta arboris, altera parte lavis, flavus, altera asper, coloratissimus ac velusi pullus. Caterum qualis esset fructus, cujúsve arboris nunquam pervestigare licuit.

In pollinem tenuissimum redactus, & cum aqua capitum rosarum manè & vesperi exhibitus dysenterico fluxu miserè afflictum brevi sanitati restituit.

93. Nicaraguæ pomum nuce rotunda J. B.

In Nicaragua (inquit Benzo) Novi Orbis provincia Pomi quoddam genus peculiare eft, neque Hispaniolar, neque ulli alteri parti Indiz concessum, Piri nostri specie terme est, ligno interiore rotundo, Nucis crassitudine & dimidio amplius, optimi & jucundissimi saporis. Arbor procera, exiguis foliis vestita.

94. Pruno similis fructus subsuscu ex Guinea C.B. Pruni facie fructus è Guinea, in quo semina]. B. Fructus Exot. 1. à Clusso. Clus. Exot. l. 2. c. 23.

Pruni ferè magnitudine & forma erat, duas pane uncias longus, sescunciam latus, infima parte mucronatus, cortice five iplo corpore fatis craffo, & veluti fungola materia conftante, foris aliquantulum rugolo & fubfulco colore, internè cavo & pulpam quandam continente, in globum convolutam, albicantem, friabilem insipidam, in qua tenella quædam semina.

95. Pruno similis spinosa C.B. Jangomas Prunis similis J.B.

Arbor Pruni magnitudine sponte nascitur in agris & etiam in hortis in Basaim, Chaul & Batequala, multis spinis horrens, foliis itidem Pruni, floribus candidis, fructu Sorbo simili, gustu Prunorum adstringente & acerbo.

96. Nux Pontica nuci non valde absimilis, spadicei coloris J.B. Nux altera cap. 26. lib. 2. Clus. Exot.

Spadicei erat coloris, Ponticæ nuci non valde abfimilis, unciam longa, ejus ambitus uncià paulò ma-jor, fettili five infima parte angultior, extimà craffior, & velut deculfatim formata, dura, folida, nec ullo modo ftrepitum edens. Inter aromata reperta est.

CAP. VIII.

Parvi quidam fructus à J. Baubino visi apud Ill. Duc. Wirt. & descripti Lib. 2. cap.80,81,82. &c.

Nucula indica altera, compressa, cortice duro, coloris senora. Parvi Pruni quodammodo similis erat, sublongus, compressas, lucidus, costis in uno latere constans, lucidus.
 Nucula Indica tertia splendidior. Idem sorte pracedenti. Color idem nisi dilutior & splendidi-

or, magis etiam compressus & latior, potissimum una parte.

3. Fr. Indicus ovi parvi fere formă. Coloris erat quodammodo Castanea, dilutioris, splendens. Circulus ambit fere totum qui non splendet, utrinque foratus.

4. Nucula sublonga, vel Os fructus alicujus Indici. Unciam longa, unciam semis circiter lata, rotunda, susci coloris, una parte latior, lignosa, cava: in ea nucleus cortice tenui tectus, qui suscius, intus fiffus, durus, albus & sapore manifelto destitutus.

5. Nucula

Lib. XXXII.

De Anomalis & minus cognitis, &c.

1825

5. Nutula triangularis Indica, Caffanella firè facie. Pifo majori haud major erat, inter angulos compreffa, ex uno latere commiffura nigricante infignita, colore fubfufco, in ruffum quafi ex cinereo in fpadiceum vergit. Concusta non ftrepitat, fed circulum perelegantem nucula concolorem, partim sessili innatum vel potius enatum (nam linea elevatior & nonnihil splendicans) intersecat commissura linea prædicta: Ex observatione Cherleri.

committure linea prædicta: Exobiervatione Cherleti.

6. Nieudia Indiacavesta Fer. Nifi uttrique acumen quoddam extaret ovatz effet figurz. Longitudo uncialis, latitudo media, colore inter fulcum & pullum medio, maculis dilutioribus picturato, coftis quiboldam eminentibus quales in Nuce unguentaria infignita. Nucleus intus lates albus.

7. Olfechum fulcatum fructis peregrini. Figura ovata erat, utrinque extremorum acuminatum, per longitudinem profunde latis fulcatum, colore pullo.

8. Fructis exostic officialm aliud. Semunctam longum erat, mucleo Pini ferè figura par, ambitu tereti, obiter turbinato, durum, politum, lzve; colore ruffefeènte, maculis quibuldam albicantibus officacion.

9. Fr. Indicus Corni figură. Diceres Cornum esse si ruber esse, adeò figură & proportione respondet, sed niger est, iplendidus, durus, pediculi residuo crasso, concustus non tidit ponderis ar-

10. Fruttus Indici ossiculum perelegans. Magnitudo fere Amygdalæ est, sed figura nonnihil diverfa. Collo supernè donatus angusto, quatuor insignibus per longitudinem lineis notatus, catera quoque parte nonnihil rugofus, colore pullo.

CAP. IX. .

I. Hiboucouhu fructus Americanus I. B.

TIC fructus Dactylo fimilis est aliquo modo, nec edulis, oleo ejus tumores molestos in pedibus à * vermiculis quibusdam Sironum vulgò dictorum magnitudinem non excedenti- * Tom dictis, bus, qui in cutim se infinuant excitatos, curant. Eodem oleo affricto corpora labore & laffitudine fracta refocillant : vulnera quoque & ulcera fanant. Oleum istud adservant in vasculis quibusdam ex fructibus excavatis paratis, quos Carameno suo idiomate appellant.

2. Palma saccifera J. B. Ger. Arbor seve Palma saccifera Park. Palma manicam Hippocratis referens C.B.

In infula quadam Americæ deferta Coronopez dicta invenerunt Batavi integras fylvas nulla alia arbore constantes, quam Palmæ quodam inustrato genere, cui ab involucro saccum seu colum manicam Hippocratis dictum referente in quo fructus reconditus, Sacciferae nomen indidit Clufius. Nam creberrimis quibusdam fibris spadicei coloris, transversim & obliquè ab infimo ad supremum excurrentibus magno à natura artificio contextum est, idque varia longitudine: unum vidit Clusius 22 uncias longum, & ea parte qua patebat septem latum; alterum 2½ pedes sive 30 uncias longum, paris cum illo latitudinis.

Ista porro involucra (iis referentibus qui ab arbore resciderant) plena fuerant fructibus nucem Juglandem cum externo suo pulvino sive viridi cortice magnitudine aquantibus, in quibus orbiculares aliæ nuces adeò rotundæ ut torno elaboratæ viderentur, arque adeò duræ, ut non niss ferreo malleo, & cum difficultate confringere quiverim, tametsi non valdè crasso putamine sint præditæ: Continebat autem ea orbicularem nucleum, putamini adhærentem, medio cavum, & qui ficcitate lacunam contraxiffet, candidam, sapore initio quasi leguminum, deinde instar Lupini amaro.

Sacci huius Palma texturam exactius describit D. Grevius Mus. Soc. Reg. pag. 185, quem consu-

le. Inter palmas hujus mentionem fecimus.

Zingi fruktus stellatus stve Anisum Indicum J.B. Anisum insalarum Philippinarum C.B. exoti-cum Philippinarum insularum Park. Faniculum Sinense D. Fr.Redi.

J. B.

Fruchus hic ftellæ figuram repræfentat, conftátque ex feptem nuculis particularibus, radiorum in morem in centro coeuntibus, triangularibus, longis, leviter compreffis, exi parte quà committuntur impreffis, extimă & convexă peripheria fernicirculum ferè describentibus, cortice gemino tectis, exteriore duro & spadiceo, nigricanto, rugolo, interiori propemodum osteo, interna fabsilantia cupri distradi instar lucentee, bivalvi arque în ficcis & inveteratis nonnibil hiante. Nucleus vero în fingulis nucibus latitat fingularis, levis, splendens, colore seminis Lini aut Pomortum, sed duluicire paulo.

Odor & sapor Antis plane est, nihil tamen praterea cum Antio commune habet. Relinquit tamen nescio quid acrimonia in lingua commansus.

De hujus radice, caule, foliis vel etiam floribus se quicquam pronunciare posse negat Clusius: quòd feminum & umbellarum tantum partes Londino acceperat Anifi nomine.

CAP. X.

Fructuum exoticorum officula è Musei Soc. Reg. Londin. descriptione à D. Grevio edita.

S Pruni Indici fere globulare. Juglandis mediocris magnitudine est, colore leucophaco obscuro, undique tuberosum, durissimum, ad basin & verticem aliquantulum prominens.

2. Os globulare aliud. Magnitudine & figura præcedentis, nisi quòd ad basin tantillo latior, colore citrino seu stramineo, duritie Juglandis, undique inaquale & scabrum, cum sulcis parvis & fo-

3. Os globulare tertium, in quinque tamen valvas seu latera dividuum, primi modo inæquale & ruberculofum undique, æqué durum, ejufdémque leucophæi coloris, verum magnitudine Cerafum mediocrem non excedens.

4. Oi Prani ovale, Magnitudine & figura eft ovi Columbini, afperiusculum seu scabrum, ferreo colore, substantia dura, non tamen admodum crasta.

5. Os aliud ovatum, Ovi Gallinacei magnitudine & propemodum figurâ, nisi quòd basis aliquanto obtufor fit, coms (eu vertex minor; colore leucophae, mira durite, in quinque latera divrilin, rue solum & inaquale, cum plurimis foraminibus & profundioribus fulcis. Latera toridem fiffurs rectis diftinguuntur, paulò supra basin incipientibus & inde versus apicem productis. In horum uno quoque continetur offeum & veluti dentatum corpus unciam longum.

6. Officulum ovale productius, Duos digitos longum est, unum latum, Olivæ officuli figura, membrana quadam straminei coloris tectum, sub qua sulcis undique inæquale est, exteriùs colore cinereo

observore, intus albicante, duritie eximia.

7. Officulum ovale columna and Madum feu nulla membrana tectum, pracedente multo ma-pus, ut quod 2½ uncias longum eft 1½ unciam latum. Sulci etiam hujus plures funt & profundiores.

8. Officulum ovale oblongum tertium, præcedenti cognatum verum multo minus. Cornum vulgare c. opiculum ovane ovanegum ierium, pracuceitu organatum venim muso minas. Commun vagare magnitudine parum excedens. Hac tria cognata inter fe funt, non tamen ejuddem frudtus juntoris & adultioris officula, aquè enim dura funt omnia, proinde & plenam maturitatem adepta.

9. Pruni Oficulum Juglandi ferè fimile, Unciam 14 longum, dimidiam unciam latum ad bafin,

9. Frant Officialism Jugianai fore finite, Unicam 17 tongum, cumulam unciam latum ad balin, que paululum excavata media parte unciam i f., vertice nonnihi acuminato & prominente. Trilaterum et fringulis lateribus fulcis plurimis & profundiufculis inæqualibus.
10. Officialism figure anemale. Deabus unciis longus, duas propemodum latum, 12 craffum, coliriscitirini oblicurii, afperiuficulum ac fir arend refeperfum effer ab uno latereinacqualiter planum, ab altero in labium duplex intumeficens, valde afperum, fiffura per longitudinem decurrente.
Dava adhus plantificalis accomplex first informate defensitive une acumi fistim and accomplex first first plantification.

Duo adhuc alia officula anomalæ & insolitæ figuræ describit: quæ apud ipsum vide Mus. Reg. Soc.

p. 189, 190.

11. Officulum acuminatum aliud. Prægrande est 3½ digitos longum, 1½ crassium, duos pænè latum; ab uno latere valde convexum, ab altero propemodum planum, basi ovali, cacumine in punctum statim exacuto, colore rubiginoso, prædurum & rugosum seu asperum, sulcis latiusculis plerisque secundum longitudinem extensis, è quorum nonnullis ligneæ aliquot fibre exoriuntur. Sulci in hoc alique hijus generis officulis fibrarum lignearum fedes feu vestigia impressa intelligendi funt. Aliud hijis fubrium gine officulum, multis non tamen valde profundis sulcis undique inæquale, quo rum nonnulli à basi ad verticem ferè producti sunt.

12. Officulum seu Nax ovalis, magnitudine & figura Oliva mediocris. Undique lave est, coloris leucophai splendentis, veluti Mammei officulum, exceptá duntaxat bas, qua sordicior & rugosa cum duobus angultis glabris marginibus labiorum aut oris aperti amulis a cujus angulis crena seu sulcus

naturalis Nucem seu officulum undique cingit.

13. Nux Indica velut larvam oftendens J. B.

Niger est, duas uncias fere longus, unciam pane latus, ceu monticulis quibusdam inaqualis, ovata figura longiore; cui terni scrobiculi superne adversa facie impressi, eo situ ut larvam quandam Simiz caudatæ aliquo modo repræsentent sine naso.

14. Alia pracedenti similis, si non eadem J.B.

Figura à præcedente nonnihil evariat. Nam & tres illas scrobiculas habet, sed tribus lineis canalicallats, in medio concuriu tres angulos opofitos facientibus, interfinêdas. Figura fructis etiam ad triangularem accedir, fecundum fe longrudinem canaliculis friams atque fulcatus, eà parte qua foramina sunt latiore, opposita angustiore; color ex pullo cinereus. Concussus nullum sonum

Hujus generis Nuces sex septémve describit *D. Grevius Palmacoci nomine. 1. Prima longitudine sempedali erat, media parte duos digitos lata, basi nonnihil ovali & prominente cum trobas amplis foraminibus ut in Coco, superius conica & paululum inflexa. Tribus valvis seu laminis compoampas toraminuous ur m. 0.00, juperius conica ex panuami nineza. I nous vaivis tei taminis compo-nitur, que totidem angulos concurtis fuo e ficiunt, inferne oblecuirors, fuperius acutores. Color varius pro diffributione fibrarum lignearum. 2. Secunda mediæ magnitudinis, juglandi majori par, 1½ uncaam longa, baits diametro unciali. Ad margines foraminum in bali, fibrille nigra plurime in ambitu expanduntur ad modum procedibum ciliarum circa humorem oculi cryftallinum. 3. Ter-tia pariter conica fed minor, figura Pyri mofchatellini, Nuci myriftice parve magnitudine, fubilantia largez, colore Buyi cum rebuse un incediate construction. lignea, colore Buxi, cum tribus, ut in reliquis apertis foraminibus. 4. Quarta, Palmacocus caninus

dicta, Nuci Indica larvata J. B. jam descripta similis, specie tamen (ut putat) diversa, caput caninum non inepté exprimens. Descriptionem vide apud autorem nostrum loco citato. 5. Palmacocus ovalis. Nucis Myri. 6. Palmacocus latus, in transversum uncialis, à basi ad verticem non ultra d'uncia extenía, tribus in lateribus foraminibus propemodum aquidiftantibus.

1837

7. Palmacocus orbicularis, aliquantulum tamen compressu, diametro semunciali, colore & duritie Buxi, officuli Persicini in modum sulcata. Foramina in lateribus terna aquidistantia, fibris ca-

pillaribus nigris obvelatis.

8. Nux rhomboides, pracedentibus affinis, 1½ unciæ longa, ¾ unciæ lata, femunciam craffa, lateribus paululum compreffis, fibris ligneis tenuibus à basi seu pediculo ad fastigium productis undique opertus.

15. Nucidaetylus Mus. R. Soc. D. Grevii.

Duos plus digitos longa eft, ad pediculum unciam lata, prope fummitatem propemodum duas, Pyri inflar turbinatus, linea ab uno latere elatiore fecundum longitudinem decurrente. Pediculus alba lanugine ut in Malo Cydonio tectus. Tunica exteroir leucophas, tenuis, mollis, glabra, fub qua fibrillarum operculum non utin aliis fructibus fecundum longitudinem productarum, fed erectarum ad modum villorum in veluto dicto, aut fetarum in dorso porcino, ut exteriore tunica exuta, fructus scopulam setaceam seu echinum repræsentat. Omnes hæ sibellæ proximo tegumento circumcirca continua funt, quod fubftantia conftat lignea, lenta admodum & dinfidiam unciam craffa. cumerca commune unit, quos montantia comica ingues, iesta aumonum cummant unicam crafta. Operimento feu cortici hiu proxime fubigace fubitanta quaedam mollis levíque, que ex fipato relicto vacuo initito pulpofa admodum & fucculenta pars fuilfe apparet. Intra hoc pericarpium latitat officulum magnitudine circirero vi columbini, non ati in Pruns concavum, fed folidum profits ut in Dactyjis, epidemque albicantis, denfæ & cornee materiæ. In fummo officulo ut in Nuce moschata efformatur cellula quædam rotunda in qua semen seu nucleus genuinus continetur.

16. Nux oleofa, The Butter Qut. Ejufdem.

Novam Angliam agnoscit matrem Nux ista que ab oleo dulci quod copiosum nucleus fundit cog-NOVAM Anguatu agnosci matrem nux inta qua ao oeo duici quod copiotum mucleus fundir cog-nomen Butyracez meruit. Uncias 21 longa eft; media parte unciam it 3 propemodum lata, urră-que extremitate angultior, & aliquantulum prominens, ad Cucumeris parvi figuram accedens. Care integiuta lexivore, colore Baticio in ficca. Subfantai interior ingiricat, que intito pulpa quedam erat, feu cortex carneus 3 circiter digiti craflus, cortici Joglandis pulvinato refjondens. Os fere ovale erat, fex feptérme angulis fecundum longirudimen firataurum, maximis, qui oppofiti finnt, in mucro-men acturum definentius. Angulorum interflitia inæqualia funt, lamellis plurimis & tuberculis ru-

Decocto corticis coloni Angli pannos lineos laneósque Cinnamomi colore tingunt, abíque additi- Um. one Aluminis, aliusve rei cujuscunque.

17. Juglans angulosa, ejusdem. The edged Wallnut.

Colore est Juglandis vulgaris, unciam fere longa, tantundem lata, paulo plus femuncia crassa. Ba-fis, sed pracipue vertex, aliquantulum prominent: Octo angulis distincta est alternis acutiotibus & obtusioribus. Nucleus in figuram Juglandis vulgaris esformatus.

18. Avellana Indica species, Ejusdem.

Figura: est triangularis, uno latere majore duobus minoribus subtensso. Basis semunciam crassa, 12 unciaz longa latave, a basis ad cuspidem tantundem extenditur, coloris cinerei obscuri, undique rugosa seu destructura est particulario de la custa de la coloris con la colorista colorista con la colorista colorista con la colorista con la colorista con la colori bra eft, & ut Avellanæ in medio fiffilis.

19. Avellana Nova Anglia, Ejusdem.

Breviores funt & latiores ha nuces qu'am Coryli vulgaris, apice depreffiore, basi productiore, colore fimiles.

20. Avellana purgatrix Novi Orbis. Barbabo Put. Ben magnum Medicorum vulgo Monard.

Hanc fuperius è Monarde & Clufio descriptam dedimus. Pruni cujusdam (fi Ligono credimus) revera fructus est non Avellanz. In nuclei meditullio latitat plantula seminalis foliis binis cum radicula & gemma constans, in qua sola vis cathartica hospitatur; hac enim exempta reliqua pulpa innoxiè non minits qu'am alia quavris Nux edi potest, teste Ligono Hist. Barbad. p. 68.

21. Nux purgatrix Angolensis Mul. R. S.

Longa est auncia, tantundem lata, ab uno latere convexa ab opposito plana; colore Aurantii, testa prædura; nucleo præcedentis simili. Sursum & deorsum purgat vehementer, ut vel una nux duodecies alvum subducat.

22. Castaneæ sigurâ fructus Mus. R.S. p.207.

Vulgaribus Caftaneis multo minor est. Cortex exterior fuscus, tenuis, filicis tamen propemodum duritie aut Lithospermi vulgaris. Huic subjacet alius officuli Pruni consistentia & soliditate, cui includitur nucleus saporis non injucundi qui tamen asperitatem in faucibus aut gutture creat,

22. Castanea Novæ Anglia. Mus. S. R.

Figura est Castaneæ vulgaris, sed tantillo minor.

24. Fructus Indicus decussatus J.B. Tom. 1. lib. 3, cap. 116. Castanea purgatrix Mus. S.R.

Ovilli renis formam habet, tanquam ex pluribus partibus coagmentatus, castanea magnitud. & Oviiii rens iorimam nauer, cauquam ex piurious partious coagmentatus, cattaneæ magnitud. & colore, oblongus, craffiniculus, partim comprefius, interdum magis orbiculatus, partillum terra Sigilare (quilsi in Officinis fere oftendi, & haberi folee) forma & magnitudine adæquans, quemuna quidem parte duo fidic deculfatim in quantoro partes fius radits dividunt. Oppofita verò parte figno-desíficus duplex confici deculfatim in quanto partes fius radits dividunt. Oppofita verò parte figno-desíficus duplex conficionem porcam ambiens, artificiosè exaratus, inter cujus cornua triplex eminentia germinis fedet.

25. Ceratium monococcon Indicum J.B. Lobus Buglossoides Mus. S. R.

Quinque uncias longus eft, duas ferè latus, pediculo brevi, craffo, firmo, non fructui superficie tenus inferro, fed cortici continuo. Correx porro craffus, (thaleri craffitudinem superans) exficie tenus inferto, ded corticionnuno. Cortex porro craffus, (thateri craffitudinem luperans) extima facie spadicea, rugola, quadam sui parte pellucente, cum quibudiam verrucosis tuberculis, interna fusca, pulverulenta, digitorium contactum suica quadam fuligine, veluti ustilago (quz è
structos superficie) inficiens. Ipsa carerum corticis substantia veluti ex arenosis quibudiam micis
sirmiter adeò compacilis est, ur sine vi quadam rumpere haud it à fit facile. Quod cavitatem repler intus non faba est aut Phaleolus, sed phalloides sungosus quidam fructus, internæ atque convexa corticis cavitati exterius respondens magnitudine, ur integer fructus agitatus sonicum intus

vera corticis cavitati exterius respondens magnitudine, ur integer fructus agitatus sonicum intus

vera corticis cavitati exterius respondens magnitudine, ur integer fructus agitatus sonicum intus

vera corticis cavitati exterius respondens magnitudine, ur integer fructus agitatus sonicum intus

vera corticis cavitati exterius respondens magnitudine, ur integer fructus agitatus sonicum intus vexe cortus carran vaccins responsess maginatum; ut integer macus agnatus formum fittis eda: ; pulverulentus quoque eft, teres, modice recurve ex fungola quadam materie compactus, colore fulco intusfortique : fapor fattus nec olfactu dignus.

Qui in Mulao R.S. hujus generis affervatur lobus (describente D. Grevio) triplo major est Qui in Mulzo R.S. hujus genera anervatur iobus (determence D. Grevio) triplo major ett jam deferipto, nimirum decem uncias longus, &ti medio 4½ laus, urtaque extremitate orali, planus &t cenuis, dimidium digitum craffitie vix fuperans, ventre æquali, dorfo convexo; obtufo, tuberculis plurimis undique afper, colore ruffo obfeuro. Tota cavitas metrna unico nucleo repletur, è mira congerie fibrarum albentium, neque fecundim longitudinem neque fecundim latitudinem fruêtus extenfarum, fed fecundim craffitiem utrinque veluti dentes in pectine duplici, composito. Fibrarum interstitia pulvere replentur, qui initio pulposum fructús parenchyma fuit.

CAP. XI.

Fructus peregrini Wormii.

I. Primus est settatus, pulpam quandam tenuem, exficcatam continens, patina modo cavam, ut nucleum, alium ambivisse suspicio sit. Parte inferiore & settali foramen habet, quod tamen cultro majus redditum videtur; tanta magnitudinis ut nucem Avellanam capere possit, per quod interiorem superficiem luttrare licet. Cinereus, asper, inaqualis, ad rotunditatem accedens, figura ferme lapidis Brontii, in circumferentia pollices sex cum dimidio

2. Seemdur eft ovalis, cinereus, afper, ovum parvum gallinaceum figură referens, paululum acuminatum, fed parte craffiore pediculi fervans veftigia. Ab hoc pediculi puncto ad fummum apicem pollices duos cum femifie habens in ambitu quatort, concuffii fonitum ab inclufi nuclei archu edens: fed nullis prominentiis aut tuberculis inaequalis, affinitatem quandam habere videtur cum fructu 2. Garetti à Clusio l. 2. Exot. c. 16. descripto.

3. Terrius quodammodo figura refert fructum, quem Clusius I. 2. Exot. c. 16. vocat Coxco-cypote,

3. Terius quodammodo figură refert fruchum, quem Clufius I. a. Exot. c. 16. Vocat Cexte-optet, colore fuico, prze levore fiplendens, în utroque apiec eineream & faleatam quandam habens prominentam. Nec fruchus mih videtur, nec alterius fruchts officulum, quia cavus, mollis, levrifimus, nullum in fe nucleum habet, nec in aqua flubfidet. Si acu aut cultello pupuquers facile ad interiora peneraveris: potius Fungi genus quoddam dixtro. Ovum columbinum majus figură refers 4. ** **Quartus clegans est, altera parte feffili, Nucis mofchatz magnitudine: cortice conflat emicujus parteriai fachaz est, inaqualis, coloris fadicie, lapidem Bufonium colore & lavore fermi referens. Parte feffili foramen est, non natură, fed casu proculdubio impressim, per quod & corticis tenuitas, & nuclei ei innatantis fermè confisituoi videri potest. Est autem nucleus cortice paulò minor, unde concussis fructus allisti fonium excitat: carerum ipse nucleus extrenis coloris est purque fed internita sallis. Sunt cui il salfami Penrivani fruchum est eurem:

paulo minor, unue concunus rutetta annu onitum exercar: exercim ipie inciesti setterius citoris efi purpurale del intentius alla Sunt qui Ballami Peruviani fructum effe putent.

5. Quintus ejudem ferè cum priore est magnitudinis, parte altera levis & lubricus cum exigua prominentia in medio, colore luteo, figura ovali, aliquantulum ad angulos obtufos proruberante: Parte altera inequalis & scabra, septem sinubus seu foraminibus in medullam perviss præditum, coloris cinerei, nucleum nucis Juglandis quodammodo referens, fed lignofis & durus etaim ha parre eft. Ego arbitror affinitatem magnam habere cum fexto fruetu deferipto à Clufio l.2. Exot. c.30. Quidam veram nucem Metel effe arbitrantur.

6. Sextus Dactylum fermè figura amulatur, oblongus, compressus aliquantum, duas uncias longiudine fuperans, unam latitudine, utrinque acuminatus, colore purpurco, firiatus & rugis inaqualibus dotatus. Aut è genere Nucum effe videtur, aut os majoris alicujus fructús. Lignofis namque eft, durus, an verò nucleum in fe continear non liquet, quia conculfus non relonat. Nescio an ad Zabucayo referri debeat.

7. Septimus ovalis est figura Os, ovum gallinaceum parvum magnitudine aquans, sed utrinque acuminatum, lignolum, flavum, nucleum continens, qui moto & concullo fructu refonat. Tectum verò fuisse videtur pulpa quadam candida, cujus reliquiæ tenaciter adhuc ei adhærentes con-

Lib.XXXII.

8. Octavus gemellus erat duorum Prunorum majufculorum, invicem coharentium magnitudine Alter verò illorum (inquit Wormius) appendicem habebat rostratum, Nucis Avellanz minoris magnitudine. Nec genuinum ejus colorem, nec pulpam aut nucleum delineare potuit Worm. quia interiore nucleo aut substantia spoliatus erat & exterior facies vernice obscure flava obducta. in extremitate appendicis colore nigro splendente præditus, ex eo namque retenta naturali figura pyxidem fecerant Tabaco sternutatorio destinatam.

CAP. XII.

I. Pinei coni facie fructus exoticus J. B. T. I. P. 2. pag. 264.

Ediculo minimi digiti ferè craffitudine, rufo, duro atque lignolo, folia mutto incubitu ad-nafcuntur, digitum ferè longa, firma, fubitantia lignosa, riquetra, principio angultivo, reliqua parte latiora, & fattiggio tenus recurva, numeroslique Iquamulis, foliacgis, lucentibus nigrisque vestita. Hac pars qua incurva, modico inflexu separatur, ut fructum esse squamosum suspicio sit. Folia que intus delitescunt extimis breviora, & densiore dictorum soliorum stipatu oblepta: per quorum longitudinem extimam costa insignis, angulum faciens, excurrit, parte interna carinata. Sapor nonnihil amaricat, non fine aftrictione nidorulenta, ac fi fructus in fumo efferexiccatus. Partes ex comestione dentiúmque attritu harent, quod argumento est sub-stantiam nonnihil esse viscosam.

A C. Bauhino fratre hunc fructum habuit. Dignus est inquit qui cum Carduo Madagascar conferatur, cujus ergo descriptionem subjiciemus, ut Lector invicem conferat.

Carduus ex Madagascar India J. B. Insulæ Madagascar C. B. Cardui cujusdam eleganissimi caput, sub fructu 15. Clus. Exot. lib. 2. cap. 15.

Erat id caput tres uncias cum femisse longum, inserna parte unciam latum, superna magis, ut quod explicatum ex multis squamis imbricum modo sibi invicem incumbentibus constaret, qua circa mediam & supernam ipsius capitis partem majores, præ siccitate restexæ erant summo fa-stigio, & quodammodo in lacinias divisa, coloris spádicei; inter quas exortæ erant velut exiguæ membranaces figule, planz & faits angulfa, cineraci quali coloris, fumma parte latiores & foris exalbida, interné autem spadicci coloris, mollistimo longoque villo statura purpura elegantissima per oras ornata, que temporis successi in atrum degenerabat. In medio capite densa erat villosorum staminum stavescentis coloris congeries, inter que latebant angulfa & pungentes fpina, binasuncias longe, quibus infima parte villofum femen inharebar, Nerii femun non dif-fimile, fuíci ex rufo coloris, fed inmaturum. In magno illo finu infulæ Madagafcar à Lufitanis Bayo d' Anton. Gill nuncupato lectum

2. Cachos I. B. Solanum pomiferum folio rotundo tenui C. B.

Arbulti modo nafcitur, & infigni virore prædita est, folio rotundo & tenui. Frustum fert Malo infano fimilem, altera parte festilem, alterà turbinatum, cinerei coloris, grati faporis & acrimoniae expertis, minutum adundum femen continers. Invenitur tantum in Peruvianis montibus.

Magnæ est apud Indos æstimationis ob infignes facultates. Nam urinas ciet, calculum è reni- Firet. bus pellit, quodque prastantius est, illius usu calculum in vesica comminus ferunt, si mollis adhuc sit, ullisque medicamentis cedat.

SECTIO

Vices.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

SECTIO QUARTA.

De Plantarum quarundam fuccis in Medicina ufitatis.

Notas Gummi, Resine, & Succi inspissati, vide Lib. 1. Hist. nostr. p. 10.

1. Olibanum, seve Thus Park. Thus J. B. Arbor thurifera Ger. C. B. Frankincense og Oli-

Sicca ac pinguior est Thuris lachryma quàm Mastiche, statimque in luculentam pertinacemque stammam exarder, sodore multo imbecilliore, sed mbil per incendium stillar, ut
Mastiche; dentibus statim friatur, verium friatura non cogitur denuo, ut Mastiches, neque
ut ea libere volutari potest, cum dentibus eorumque przespoils adharescar Sapore est amano &
modice acti, non ingrato tamen, Carlapino adstringente subamaro. Colore est ex albo fulveficentes, minissipue pellucer quam Mastiche, colore candicante aur subrusts; translucide gutte, alias fingulares, aliàs gemella tefticulos aut mammas, prout ex majores minorélve fuerint, imitantur, unde & Mammoli & Masculi Thuris cognomenta: interdum quaterna aut quina, magnitudine Ciceris, Avellans, & majores, adharentes nonnunquam fuo cortici unde extidarunt: friatura vero immundor ex grunorum attritu deculla Thuris Manna Gracis appellatur.

immundior ex grumorum attritu deculta Thuris Manna Girxcis appellatur.

Quod ex eo [Thure] inquit Plinius rotunditate, gutta pependit mafelulm vocamus, cium alias non fere mas vocetur ubi non fit femina. Mafelulm alii putant à fpecie teftium dichum. Cafp. Hofmannus quam ob caufam mafelulum vocabant fe nefeire feribit, nee enim arridere qua Plinius dicti lib. 12, cap. 14. Nobis fatisfact Plinius ob formam vel præflantiam mafelulum dichum.

Mammofum Thus J. Bod. à Stapel à mafelulo diffinguir quod illud oblongis grumis mammarum.

Mammolum Thus J. Bod. à Stapel à mafculo diffinguir quod illud oblongis grumis mammarum inflar pendulis compofitum fit; hoc parvis roundis candicantibus aut flavis, interdum efficulorum inflar gemellis conflatt: Alii hoc ab illo non differre volunt.

De Arbore Thanfera nihil certi traditur. Theophraftus Arborem non magnam effe tradit, quinque fere cubitis attolli, ramofam effe, folia habere Pryo fimilia, corticem lavem ut Laurus. Alii tamen (inquit) limilem Lentifoo effe aiunt, & ejudem fructus fubruulo folio. Alii & cortice & folio etian Lauri. Diodorus Siculus Acacia. Egyptiace formam Arbori thurifera artivituis, Salicis folia, Lentifici autem folia Myrrhæ arbori, in quo Diofcoridi & Theophrafto plane contrariatur; quomodo hac concilianda non video, nili fit quaedam transpositio. Garcias quoque Thuris arboren humilem effe & folia habere I entific filmilia feribit. Thuris arborem humilem esse & folia habere Lentisco similia scribit.

At Theorem Arborem Thuriferam Pinus refiniferas referre tradit: verum iconi quam propo-nit cum Pinis nulla eft fimilitudo; quamvis fe fingat adflare arbori, aut ci adflantem pingat. De vera ergo forma hujus arboris etamunum incerti manemus, quod neque Vererum quifquam, neque Recentiorum in vaftas illas Arabiæ folitudines penetravit que Thus dant, ut Caíp. Hof-

manni verba usurpem. Oportet tamen ut Regio thurifera satis latè pateat, & arboribus etiam abundet, cum thus tam

De loco Thuris natali magna lis est: nonnulli Arabiam solam Thus gignere scribunt, nec tamen Le loco I muis natain magna in ett: nommun Alamani tolani 1 mis genete rationin, nec tamen eam omnem, fed Sabaran dickam, Solie jef Thurae virga Sabeit, Virg Juba, autore Pinion, negat in infulis natci prater Arabiam ullis. This quoque prater Arabiam nullis gigu Theophraftus & Plinius tradunt. Dixere tamen poftea, quod ex relatu acceperant, id etaim nafe in quibufdam infulis. Thereuse etaim multas infulias & regiones hijus feraces effe feribit prater Arabiam, & infulis. Thereuse etaim multas infulias & regiones hijus feraces effe feribit prater Arabiam, & quibusdam in locis tam vulgaremesse quam Aurantia Malum: Thus tamen quod ex Arabia de-

fertur ut olini tià & nunc onnium praftantillimum haberi.
Dioforides præter Arabicum Thus inveniri & Indicum feribit. At Garcias per univerlam Indiam Thus non nafci certiffimum effe at, cum quicquid Thuris bit confumatur ex Arabia deferatur; diam Thus non natci certifimum ette at, cum quicquud 1 hurs bu contunatur ex Araba deberaur; 8c miratur à quo Diofornies id acceperit. Potuit fort è a colore nigre quodadam Thuris genus In*Criminati in dicum appellari, quemadmodum Myrobalami nigra Indæ denominantur. A * Bodæus à Stapel
Thosphe. infl. Indum Gracos vocaïte air hoc genus, non quòd in terra ipla Indiæ continente nafeereur, fed in
ilib. 5 · 6 · 4.

inflish Arabia adjacentibus, que tum temporais errant fiba Indourum poteflate, que deinde ab Arabibus
forte fiust recuperatae, & hodie fub corum funt principatu. Dupliciem Thuris quotannis melfem effe torte lust recuperate, & hodie lubeorum unt principatu. Dupicemi Inuris quotannis meuem effe tradit Plinius & confirmat Thevetus. Meti femel amo felbeta, minore occasione vendendis jam qualituram vindeniam affert; prior aque naturalis vindemia canis circa orum flagrantifimo aftu, instaltura qual maxime videatur effe praguant, tenuifimique tendi certex. Autamo legitur in affivo partu. Secunda vindemia di vore, ad cam tyome corticious inosife, plin. Quod arlate colligitur candicans, purum, nitidum, pellucidum est (inquit Thevetus) alterum quod vere rubeicens, pondere pretipo bosticas unitato funnicios describativas. dere, pretio, bonitate, viribus superiore longe inferius.

Quod ad vires attinet, Thus calfacit, ficcar & subaftringit. Usus pracip, intrinsecus est ad varios capitis & pedoris affectus, ut & ad alvi uterique profluvia, ad tuffin (degluttur velpen finifatim) vomitum, languinis extreationem, diarrheam, dylenteriam mirigandam. Avicenna depravatis tenfibus & abolitz memoriz This open præftare tradit. Diofeorides Thus in fecunda valentidine to the control of the co haustum infaniam facere, & largius cum vino sumptum interficere ait. Nos ergo (inquit J.B.)

consulimus, ut nulli affectui interno præscribatur, nec etiam in suffumigiis, si vera scripsit Dioscorides de ejus natura. Sunt nobis alia tutiora medicamenta pro roboranda memoria, & adversus alios pra-

Extrinsecus inservit suffitibus pro capite roborando, catarrhos discutit, cava ulcera carne replet & ad cicatricem perducit: cruenta vulnera, cephalica imprimis glutinat, perniones (cum fuillo adipe aut anserino) sanat; ulcera cacoethea tum sedis, tum reliquarum partium demulcet (tritum cum lacte linimentum:) oculorum rubedini ac lippitudini medetur (scil. aq. Rosarum multiplici in extinctione Thuris imprægnata, lactique mulicbir poftmodum commistra pro collvrio fiquido:) vern-cas incipientes & imprægnata signi (cum pice & aceto impofitum) Emplafiris, unquentis, Balla-mis ad vulnera & ulcera mundanda & carne replenda utiliter admilicetur. Pracejuju usis eft in

Olibanum cum albumine ovi tritum & temporibus applicatum hemicraniæ & cephalalgiæ

Ad aurium dolores, [aures ulcerofas Matth.] cum vino dulci [& calido] infunditur.
Cortex thuris vim habet eandem quam thus, efficacior tamen elt & magis aftringit. Quare potus magis commodat fanguinem fpuentibus, & fluidis affectionibus appofitus. Hodie in ufu non
eft; nee fcio an olim importaretur per le, fed duntaxat qui urià cum Thure ab arbore deradebatur, eique adhærebat.

Alia res est cortex thuris nonnullis dictus, vel Thymiama, vel Thus Judzorum quòd Judzi in fusfumigiis frequenter utantur, est corticosum quid ex India allatum. Manna Thuris dicta candem etiam vim habet quam Thus ipsum; nec enim aliud est quam micæ Thuris concussu elisæ, ut Pli-

Fuligo ctiam Thuris olimin usu fuit ad mitigandas oculorum inflammationes, sistendas fluxiones, repurganda ulcera & cava implenda compescendáque carcinomata; verúm nunc dierum non amplius in usu est. Modum autem faciendi fuliginem vide apud J. B. tom. 1. part. 2. pag. 306.

pints in tule etc. Mocuum autem facendi ruigniem viue appu j. B. tom. 1. part. 2. pag. 306. Carerium Thuris tulis antiquiffiums & Dongé celeberrimus erat in lacris; thure en im facrifica-bant olim, eòque in templis adf. Effittus utebantur. Noc rarior ejus tulis eft nunc dierum in templis Chriftianorum ad fuffunigia. Ejuldem (i niquit Amatus) eitam tulis eft in luftrandis mortuorum cadaveribus. Et mirum dictu ut hic mos per omnes atates, inter omnes ferè gentes & religiones

Thuris limpidi folium Lob.

Nobis cum Parkinsono nihil aliud esse videtur quam Limonio congeneris planta Clusio dicar fo-

Algaru Gracis quidem dictum volunt à juvene Affyrio ejus nominis in hunc fruticem converso, quem Deos studiolissime colentem invidi occiderunt. Hinc Dis Thure gratius nihil afferunt. Alii maliant à monte Libano: Sed în eo, Thuris arborem reperiri Veterum nemo prodidit. Veritimilior illorum opinio, qui à sife fillo nomen accepiffe Ierbunt. Officina Olibanum vocant à Grav voce Mésse, Mésses arbor, Mésses lachyma. Euripidi vice verlà Méssels arbor, Mésses lachryma ut Recentiorum nonnulli observarunt.

2. De Myrrha.

Myrrha Gracis Σμύενα & Μύρρα. At Μύρρα pro Σμύενα Æolicum est, à quibus Latini mutuati form. Myrthe nomen (ur Poete fabulantur) accept a Myrthe Characteristic and the control of the c phrastus Myrrham quam Thuriferam arborem & minorem & humiliorem esse dicit, fruticosioréma, phrattus Myrram quam Thuriteram arborem & minorem & minorem & minorem et ucus, maconorem, caudice duro contorioque juxta cerram, crafforcimque furâ hominis; folium habere Thuris, aculeatum ramen & non lave ur illius. Diofoorides Myrrham arborem fimilem Spinar Ægyptiace elle dicti. At Diofoorides Thuris arborem Spinar Ægyptiace fimilem facie; Myrrham autuem Lentifoo cui Diofoorides Thuris arborem comparat. Quod de Bellonio 2 Obl. 8. recenfent quidam (inquit Calp, Hofman.) quod viderit Rame in Paletfina inane eft. Hariolatur ramtum (ur Scali.* De Mediger loquitur) ex vicinia cum Acacia Ægyptiaca, cui comparari audiverat à Diofcoride l. r. c. 78. cam officin. Interim non contemno spinosam arborem Pena: Adv. f. 428. quod & Acacia spinas habeat in ^{1, 2, c.} 154:

runco, licet alio modo. At Theveti arborem, quam Hift Lugdun, etiam dat, rideo. Myrrham fic delcribit J. Bushinus. Glebæ Myrrha aliæ pugillares ferê, aliæ Avellanæ magni-tudine & minores, colore fultyo, ruffo, aut ferruganeo, aliæ pelluedæs, aliæ minis, fubinde etiam untuatine oc minore, noto futuro, rutto, aut terrugineo, ane penucuse, ane minis, libinde etam in-guious eximis alsi practifica; lapore amaro, fubacri: odore nares ferit acriter, ubi adoletur, nam filammani concipit. Dentibus attrite friabiliores apparent quam quod pro Belello exhibent, nee aque immerità diffoluente ur giammi, fed duttis in ca reflexe lim infrat diffiunit & d'avectoan. Digitis etiam facilius confringuntur terunturque. Quibus notis (inquit) facile diftingues ab admixto adulterato gummi, & supposititiis glebis.

Myrrham Officinarum legitimam non esse suspicatur Fuchsius, quòd nota Myrrha apud Diofrondem ill non conveniant. Quin joli Bdella indicia magis relpondere videntur. Conclusit autem liquidem Myrtha fit cam elfe l'peciem que Caucalis & Ergafine Diofcoridi cognomi-natur. Retrette

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitus, &c.

Braffavolus aliique Myrrham Officinarum pro Bdellio habuerunt. Et revera tanta intercedit brainwoiss aunque wyntham and a state a bincautis & minus expertis unum pro altero inter Bdellium & Myrrham fimilitudo, ut facilé ab incautis & minus expertis unum pro altero accipi poffit. Verum Myrrha facile diferentur, quod impenfe amara fit, non autem Bdellium, præterea pallidior, pinguior, fragilior, odoris actioris & magis pungentis, minus denique pellucida

Langius & Alii Benzoinum dictum omnes Myrrhæ electæ proprietates habere feribit. At ipfius confessione desideratur amaritudo, quam Dioscorides in Myrrha requirit. Plerique Myrrham Officinarum improbant & pro genuina & optime note Myrrha non habendam statuunt, selv el Ergafiner Diosoridi dictam vel Indicam à Plinio vocatam. Verum J. Bauhinus, Parkinsonus alique in fimplicibus medicamentis examinandis versati Veram Myrrham ad nos adferri ftatuunt, quamvis fapius adulteratam cum Gummi, & argumentis in contrarium allatis respondent.

Notæ optimæ Myrrhæ Galeno funt, quòd fit mundissima & tactu quidem aspera, & arida & fra-Nota: optime asymme Gaetto tums, quod in imaginima es cate quiteria apera, es arita es tra-glis & levis, & globulis pufillis, extrinfectis uno colore, intrinfectis deinde fubruffa & velutu venulas habera albicantes, odore fuavi, guftu amara & excalitaciens. Adde ex Diofcor, quòd fit recens περίσφα@. Hac dubio procul (inquit Cafp, Hofm.) illa eft quam vocat अσσερία & Μσσερανίστω ob

Omnibus auem præfertur quæ à loco unde convehitur Troglodytica appellatur, colore pallescens fom sibvyindis, fplendens ac mordax.

Pro secunda nota, us su si friabilis Lebres Casp. Hofman, ponit i Lebres non friabilis, cujus rationes apud pinm vides nobis non satisfaciunt. Nam eadem nota habetur apudPlinium, qui Dioscoridi vel cozvus erat, vel antiquior, & apud Galenum. Aliarum notarum explicationes vide apud C. Hofmannum prædictum.

De Myrrhæ generibus non attinet dicere, cum nihil certi fit, & omnia mercatorum fraudibus constent, uti nec de Myrrhæ adulteriis. At verò inquiret fortasse Lector quid sit Opocalpasum seu contente, ut nec ue myrrine aduncius. At vero inquirer ioriane Lector qua in Opocarpainm feit Opocarpainm, à quo maxime cavendum jubet Galenus ne Myrriha admixum fit. Opocarpaium ex fementus Cafe, Hofm. est Myrrha Indica Plinii, que ibidem quadam è spina colligitur; fiquidem hac Plinius fallacissime adulterari Myrrham serbite. Galenus autem Opocarpaium mentri posse opisionam Myrrham ait: at quei possit este major fallacia. Mera hac est consectura, nec nostro judicio valde probabilis, cui tamen refutanda immorari opera pretium esse non ducimus. Opocarpalus certe luccus erat venenatus, soporem & strangulationem pracipitem inducens. Et Galentis in ætatis fux decurfu fe multos vidle refert mori, quòd Myrrham cui Opocarpatim admit fum elle nejcicibant fumpfulent. Cujulnam autem plantæ arboritne an herbæ fuccus effer Opocarpasum dictum nemo Veterum nos docet, nec recentiorum quisquam novit. Adjuvantur autem qui hunc hauserunt epotæ Cicutæ remediis.

Stacte in genere nihil aliud effe videtur quam Myrrha liquida. Duplex autem ejus colligendi modus apud Veteres occurrit. 1. Sponte ex arbore non vulnerata exfudat. Sudam (inquit * Plinius) arbores Myrrha (sont prinfquam incidanta Statien distam, cui nulla preferiar. 2. Exprimitur est Myrrha cum modica aqua contula, ur docet Diofcorides. Hoc modo Cordus ex eleda Myrrha fe Staden expreffiffe afferit; qua vix aliqua reperiatur qua diutitis & latitis oleat, odore aromatum modo jucundo. Et Valerandus Dourez è Myrrha trita & calefacha eo modo quem præferibit Dio-

moto piedno. Le vantanous Doutez e rayrina tria de declarata or moto quent praestata Dio-feor. Sachen preparabat: quam fane fais jucundi odoris & amaram experiedatur. 7. B. Hoc mo-do & Oleum Liquidambar e Refina ejuddem nominis exprimitur. Sachen Arabes Styracem vel Storacem liquidam apoplarunt quos fecutæ Officinæ & medicorum yulgus. At verò quicquid fit de Arabum Storace liquida, Officinis ità dictam Sachen non effe yulgus.

Myrrhæ Dioscorides has vires attribuit, Vim habet calefaciendi, soporem inducendi: [non in omnibus (inquit Casp. Hofman.) sed in capitibus, aut frigidis natura aut alioqui pituità occupatis, commons (inquire cap); from an expanses are inguis nature and any punta occupats, in quibus aromata id tacium. At Cordus Sarden proper gravitatem aliquam tenforis irrepenteru facile formum conciliare (cribit) glutinandi, ficcandi, aditringendi [Alii Myrrham aftringere negant, cum mendes & partus celeriter ejicat] Mollie retam uterum conclutium & aperti. Ducir tem mendes & freuz celeriter cum Ablinthio, aut Lupinorum cremore, aut Rutz fucco appofitatem mendes & freuz celeriter cum Ablinthio, aut Lupinorum cremore, aut Rutz fucco appofitatem conclusions. Myrha etiam nunc dierum à multis commendatur in partu difficili, [quòd menfes interdum fiftat id fit ficcando & ferum absumendo] Sumitur etiam pro catapotio magnitudine Fabæ ad tuffim veterem, & orthopnœam, & laterum ac thoracis dolorem alvíque folutionem & dyfenterias [hoc efficit non addrictoria vi, quâ caret, sed quatenus siccat & digerit humores acres & rodentes. Casp. Hofm.] Solvit quoque rigores ante accessionem cum Pipere & aqua magnitudine Fabæ pota. Artrojm. J Solvit quoque rigores and accommon corrigit, Lingua supposita, & succo inde deglutito. Neteriz eriam asperitatem & vocis raucedinem corrigit, Lingua supposita, & succo inde deglutito. cat & lumbricos amarore nimirum, & ad oris graveolentiam manducatur. Ad alarum dolores illinitur cum alumine liquido. Si verò cum vino & oleo colluatur gingivas & dentes corroborat: inspersa quoque vulnera in capite glutinat. Et contusas aures & denudata ossa cum Cochlea carne imposita sanat. Et pure fluentes inflammatásque aures cum Papaveris succo, Castoreo ac Glaucio illita. Ad varos autem cum Caffia & melle illinitur, & impetigines deterit cum aceto. Defiuos item capillos cum Ladano & vino Myrteo oleo illita corroborat. Mitigat quoque diuturnas deftillationes naribus cum penna illitis. Replet ulcera in oculis, ac ea quæ pupillis tenebras offundunt, & alperitates deterit.

Exficcatoria & abstersoria vi pleraque hac præstat. Unde & olim insignis ejus ulus erat in confervandis cadaverious. Affiquet J Banhaus, Myrtha non ex omni parte beata eff. Scients enim cum Galeno Myrtha odorem plurimis etiam fanis dolorem capitis inducere. Er Galenus, ciante Coff. Holyen School to Markan and the control of Casp. Hofman, 5. Simpl. 19. Myrrham habet inter ea quæ ob copiam humiditatis, si larguis sumantur, quossam dementant, quibuldam enam mortem inferunt.

Recentiores nonnulli Myrrham hydropicis conducere scribunt. Matthiolus cum Agrimonia po-

Schroderns

1843 Schroderus extrinsecus prodesse ait in igne sacro, gangræna, tumoribus, vulneribus inveteratis ac recentibus, pracipuè capitis, unde in Emplastris sticticis, ut vocant, usus ejus creberrimus esse

Myrrha Bœotica Dioscor, quam dicit Arboris cujusdam in Bœotia nascentis radicem esse, & calefaciendi, emolliendi vim habere, utiliter etiam in fuffitus admifceri, hodie prorfus incognita eft. Ægyptii hodie tempore Pestis Myrrham masticare dicuntur.

3. Sagapenum omnium Autorum.

Serapinum Offic. à Sagapeno corruptum est. Sacopenium Plinius à Sagapeno aperte distinguit

Est autem Sagapenum Dioscoridi succus herbæ ferulaceæ in Media nascentis. Schroderus lachrymam seu gummi arboris cujusdam ferulaceæ esse scribit ejusdem nominis ex qua sauciata educitur. Galenus stirpem iplam Sagapenum primariò vocari ait, succum abusive, cum rectius Sagapeni suc-

Quemadmodum autem olim incognita erat planta que fuccum hunc dabat, ita & hodie quoque Casp. Hofman.

Sagapenum ita defcribit J. B. Gutis conftat magnis velut Thuris mammofi aut maſculi (interdum in glebas magnas coactum) Opopanacis modo rufeſcentibus, intus corneo quodam colore præditis, fito dente vel etiam digito lenteſcentibus, albeſcentibus[que, mordaci acrīq, lapore, odore viroſo, candelæ admotis flammam concipientibus. Afflus ratius in maſfa inventæ, ſubſtantai fungosa, alba¸ foris pupruaſcente, ratius adnuc caulis ipſtus portiones jultæ, digitalis craftſtudnis, ſtriatæ, fibrs longis contextæ, quarum ſpatia opplet ſungosa laxáque ſubſtantia: ſemen quoque gemellum, Ferulacco par, ſemuncia longius, ſemunciam fere laum, impuriores ſint glebæ quarum vix gumos internoſcas, ita omnes ſunt concretæ veluti ſulæ, colore ſordido, ſapore & odore ſimili.

Notæ bonitatis Dioſcoridi ſint pellucidum eſſe, extrinſecus fulvum eſſe, intus album, odorem inter Silphii ſiccum & Galbanum medium habere, acrem ſaporem. Meſue colore medium eſſe inter ſubrubrum & ſubalbum, odore Porri in aqua facile reſolvi (quod nec Afſæ, nec Galbano contigit.) Sagapenum ita describit J. B. Guttis constat magnis velut Thuris mammosi aut masculi (inter-

Contigui, Jeniu (inquie Casp. Hofmannus) accipere oportet illa in Galbano, จัดง ลำจันก่อนักงญั มอต่า จับ, non esse amplius Galbanum, sed transire in Sagapenum modo in aqua dislovit i Hoc, notam illam facile in aqua dissovit non esse propriam Sagapeno, sed convenire estam dissovit convenira United Sabano. Unde & ab odoris convenienta valde adjuvatur sententia Lob. & Pena Adv. p. 2419. Tria bae gummata Sagapenum, Assam, Galbanum esse cognatarum plantarum servalacearum natalibus disservitum servalum serv

Sagapenum potentiffimè aperit, discutit & attenuat, non leviter etiam abstergit. Facit (au. Firet. tore Dioscoried quocum & Plinius consentit) ad thoracis & laterum dolorem, pupe, convuls, & tustifies veteres. Crassa in pulmone harpentai repurgat. Daru & comitabibus, opithoconicis, judentifies veteres. nicis, paralyticis perfrigeratis, in febribus per circuitum repentibus in potu. Sed & in unguentis commodè adhibetur. Ducit & menses & fœtus corrumpit cum aqua mulsa potum. Auxiliatur commorfis à beffiis venenatis cum vino sumptum. Excitat eas quæ ab utero strangulantur si cum aceto ipsum olfaciant. Deterit cicatrices oculorum, & quæ pupillis tenebras offundunt, & suffu-

Inter purgantia validiora habetur. Mesue ait nocere ventriculo & hepati. Corrigit astringentibus & tonum conservantibus, ut Spica, mastice, &c.

Vires summatim recenset Schroderus. Tanta extrahendi vi pollere dicitur, ut quoque spicula è carne eliciat. Purgat lentos & crassos, imò & serosos humores ex ventriculo, intestinis, utero, renibus, cerebro, nervis, juncturis, pectore. Hinc prodest in hydrope, tussi inveterata, asthmate, cephalalgia, spasmo, epilepsia, paralysi, tremore artuum, in obstructione & tumore splenis, febribus intermittentibus, dolore colico, menses ciet (sed fœtum enecat) urinam movet. Convenit extrinsecus in Pleurifi aliísque tumoribus ac doloribus mitigatione & resolutione opus habentibus. Fumus excitat epilepticos, hordeola ciliorum fanat. Doss à 3 s. ad 3 j.

4. Asa fatida C. B. Park. nostras Officinarum J. B.

Asam vocem ex Lasere corruptam esse plerique putant. Est autem Asa (describente J. Bauhino) lenta & fequax, compacte fubstantia, colore ruffo, glebis fatis magnis coacta; odorem nobis virofum, Allii ferè, vehementiorem magifique abominandum late spirans, & nares acriter feriens; sapore primum amaro, postmodum mordaci, in Officinis sape impura, admota igni flavescens.

In Officinis sape duplex habetur; una pura & translucens: altera impura & turbida, cui Sagam Ontenns tead unper national, qualification and annual annual annual collection of the penum (quo adulterari Diofocorides for hirr) cujus odorem refert, permificetur, unde Germani Diaboli fitercus, [eófque fecuti noftrates **Deuils bung**] nominant. Utraque tamen gravis odoris est. Cujus fi usis este debeat ad medicamenta liquida, aque, aut aceto, aut vino injecta super prunas resolvenda, & quod in fundo manet rejiciendum; vel per colum, cui adharebit, transmittendum. Plerique Botanici Asam feritada Laferis seu Laferpiti planta ferulacea qua Sapur Diofocorida.

lib. 3. cap. 94. dicitur, gummi effe volunt, è caule aut radicibus incifis effluens. Hanc sententiam ità probat Garcias, Altilit Arabum effe Laserpitium Dioscoridis & Plinni fatis ostendit Serapio lib. fimpl. cap. 251. qui de Altiht agens ad verbum ea refert que Galenus & Dioscorides de Laserpino scripfere. Certum autem est Alam fœtidam Arabibus Altibr dici : nam cuicunque Arabi gumun Imgu aut Imgara ab Indis vocatum, h. e. Afam foeridam oftenderis, statim id Altibs five Antis esse pronunciabit. At verò quamvis fortaffe Arabes in ea opinione fuere, non inde fequirur Alam fetidam Antiquorum Lafer effe. De Cyrenaico id concedi non poteft, quomiam nota en s Afar feri-Rrrrrrr 2

Vires.

1845

medic. Indiae Orient. Ibb. 4. qui continee Animadverthones in Garciam.
Planta (inquir) è cujus radice Affa exprimitur magna quantitate crefcit in Imperio Perfico, inter
Laram & Gamaton civitates, quarum prima non longe diftat à mari, & noftris mercatoribus, &
Anglis eriam, frequentatur. Eftque hac planta duorum gunerum. Prima farmentofa fere ut Salix aquatica. Ex quis foils & follombis incifis Afa fettida per torcular exprimitur, que ut reliqui
iucci, fole indurata in confiftentiam evadit, qualis eft Aloes. Secunda porro Affa (pecies longe
frecundior exiftit, éftque fuccus expreffus & radicibus hujus plantar, que craffiffimos Rhaphano, folia
autem Trihymalf folia referunt. Hujus generis fe aliquot radices domi habuiffe ait, quæ quamvis jam
effent exfucca, tamen totas ædes fettore replerent, qui influetis vix tolerandus effett. Quod Javani &
Malai & carter Indiarum incole neabatur. É euicusum odoratus nunquam narbus percentife affir Malaii & careri Indiarum incolæ negabunt, se quicquam odoratius nunquam naribus percepssite affirmantes.

D. Mandelllo, qui in Perlia peregrinanta est, duo etiam Alæ fætidæ succo prægnantium plantarum genera agnoscit, verum ea paulò aliter describit, Alterum fruticosum seu sarmontosum est, foliis parvis, Oryzz fimilibus. Alterum Rapi folio, colore viridi folia Ficus referente. Locis ficcis & lapidolis melius proficie. Gumuni circa finem æftatis manare incipit, Autumno colligitur. Confirmat etiam quæ Garcias & Bontius habent de ejus usu apud Indos in cibis condiendis.

Nullum medicamentum fimplex per totam India majore eft in ufu quala mus-dicaments, tum in condiendis cibis, ut post Garciam testatur Boncius, ut propter hanc causamuna fit cum Opio ex pracipuis mercibus que per Indiam distrahuntur. Solent Baneanes & comnes generles provincire Cambaiz, qui à carnium efu abstinent, Afam jusculis & oleribus suis commilcere, confricato primum ex ea lebete, nec alio condimento utuntur omnibus in cibis. Multa in hanc

Utuntur ea Medicamenti loco ad Appetitum prostratum excitandum, ventriculum roborandum, flaus dicutiendos, venerem irritandam. Apud nos in Europa, pracipuse ejus dus eff internas in fuffocatione uterina, peripneumonia & vulneribus. Extrinfectus in tumido Liene & uteri fuffocatione one, paneritio (cum allio ovi alb. fufcepto) Schrod. N. Siquis Epilepfiz obnoxius fenserit suffixum ex alja fatida & cornu caprino paroxysimo acturum corripitur. Idem.

5. Ammoniacum C. B. & aliorum, Ferulæ lacryma Galeno.

Vires.

Ammoniacum * Plinio ab Hammonis oraculo nomen habet; juxta quod gignitur arbor quam Metopion vocant: At Diofeoridi totus cum radice fritrex Agafyllis appellatur. Advehitur nunc in magnas globas coachum, grunis magnis-conflans, unguibus lachei candoris niterulbus, autrufis, per fub-flantiam coloris obioleti & fulci permixtis, odore Galbani virofiore, fapore amaricante.

Elige spracum, minimè arenosum, purum, majoribus grumis, fors favis aut croceis, intus candidioribus, quod claram flammam cim accenditur alit, in manibus cum lentore tractatum mollescit, repentinoque ictu propter densitatem aridiorem, in plurimas splendidas nitentesque micas distilit.

Attenuat & resolvit, attrahit valide, alvum movet, splenicum est. Usus præcipuus est in doloribus arthritidis, in refolvenda mucilagine viscosa, crassa ac contumaci pulmonum, mesenteri, & hinc in obstructionibus contumacibus Lienis, epatis, uteri, in calculo, extrinsecus in scirrhis, panis tophisque juncturarum, in scrophulis aliisque tumoribus durioribus resolvendis, &c. Schrod.

Succi inspissati Exotici, quorum Historiam tradit Clusius, quem consule. Exotic. Lib. 4. cap. 7, & 8.

Succus fplendens Anethi odore C.B. Succus Afpalatho fimilis Anethi odore C. B. Succus colore albo, flavo & rufo mixtis, anethi odore C.B. Succus cinericius fœniculi odore C. B. Succus Alpalatho fimilis ater, micis albis alperfis, odorus C. B. Succus Afpalatho fimilis inodorus C. B. Succus atrorubescens inodorus C. B. Succus flavus albis granis commixtis gravi odore C. B. Succus visco fimilis colore vario C. B. Succus Mastichinæ refinæ non absimilis C. B. Succus fuccino non abfimilis C.B. Succus fanguini Draconis affinis C. B.
Succus Camphoram redolens, ex radice Canellæ vulneratæ Garc. C. B. Confule Hiftor. Arboris Cinnamom.
Succus Aloes facie C. B. Muse foliis involutus Cluf. Vide Cluf. Exot. Hiftor. Lib. 4. cap. 7, & 8.

6. Bdellium omnium Autorum.

Bdellii veri nomine (inquir J. Bauhinus) magnas habeo glebas, Taurino glutini, ut habet Diofcorides, aliquatenus fimiles, colore ex fufco nonnihil ruffelcente, concretionéque, quanquam hac molli & tenaci, ad gummi magia accedente: (apore fubamaro elf, multim tamen à Myrrha relinquitur. Odorem non infiavem fijirat flammámque concipir, & quidem pertinacem, licèt cum creptru. In fuperficie granula extudants glebe hine indé apparent. In glebarum medio fubinde digitalis tradictions bacilli reperiuntur, fipinoli. Exterior facies glebarum aliquando Myrrham vulgarem refert, Alize coloris ferruginei, sed non tam intensi amaroris.

De Anomalis & minus cognitis, &c. Lib. XXXII.

Alia gleba pro Bdellio adulterino exhibita, nigricantes, micis si scindantur pellucentibus, alioqui visus aciem nequaquam admittentes, confistentia & sapore gummi, cujus modo tenaciter dentibus hærent; concipiunt tamen flammam relicto interim crassamento copioso

Bdellifera, arbor, describente Plinio, nigra est, magnitudine Olea, folio Roboris, fructu Caprifici naturâque. Alii Arbori Myrrhiferæ eam valde fimilem faciunt. Lobelius & Pena inter alias merces se multos hujus ligni furculos expiscatos tradunt, solida substantia; cortice duro nigricante, spinis multis rigidis & craffiusculis horrentes, quibus multa copia Bdellii erat aggesta, intus forssque valdè quàm amari.

Matthiolus Bdellium, fi suo tempore in Italiam importaretur, adeo rarum esse scribit, ut ad ostentationem tantum affervetur vel ad adulterini & reprobati normam. Lob. & Pena quod Bdellium putattır, Myrrhæ speciem esse existimant. C. Bauhinus apud Matthiolum sex Bdellii disferentias habet, quarum descriptiones ibidem requirendas omitto.

Probatur gultu amarum, translucidum cum frangitur, pingue cum fricatur, odoratum, facile mol-lescens, fincerum (Parthicum nominant.) Reprobatur fordidum, nigrum, in offas convolutum, quod

Adrobalon nuncupatur.

Sunt qui gum. Anime verum Antiquorum Bdellium effe putant ob multas notas communes.

Unde autem Bdelliu or differentie, Indici, Arabici, Mechii fen Petrai, Judaici, Siculi, Scythici?

Omne Bdellium eft ex India, sed prout huc vel illuc mari defertur, inde accipit nomen. Casp. Hof-

Bdellium Galeno vim habet emolliendi, & earn quidem potentiorem dum recens est: infigniter Vires. nocilium Quaieno vim naper emoliendi, & cam quioem potentiorem dum recens eft: inligniter etiam difcutir, aperit atque abflerget, fedalia atque alia tatete fi difcutere velis media etatis fiuneridum eft; fi difcutere & abflergere tantum quò vetuftius eò mellus. Ufus pracipi, intern, in tuffi ac pulmonum apoftemate, calculo atterendo, urina cienda, menfibus immodice fluentibus ut & in fluore uterino fittendo, fettu expellendo. Extrinfecus difcutir hernias, mollir durites ac nervorum nodos, adeóque creberrimi ufiis eft in emplaftris fitchicis. Contufum folvitur affufo vino, aqua callida un acces. Settod lida aut aceto. Schrod.

7. Belzoinum Officinarum C. B. Benzoin Park. Benjoinum cujus arbor folio Citri J. B. Benjamin.

Refina ithæe nobilifima magnis conftat glebis inæqualibus, puris, nec ulla ferè forde utplurimum infectis: colore funt maffir aliàs rutilante, aliàs magis ad albedinem vergente, & creberrimis ceu unguibus aux Arnygdalarum friaturd miftæ; vertum in rutilis illis maffis oblicuris lucent ungues, in alis candidi admodum, fed non ità pellucidi: fibblantia omnibus fatis computa, fed vel attritu digitorum in pulverem friari pois, nec que fib dentibus lentefeat, faporis fere experi, verim odor fluariffimus, qui accenfo vegetior. Eidem interdum adharefectom invenitur correx, qui magne fatis arboris fulpicionem injici, foris rugofus, ad cinereum inclinans, fubblantia compata, colore intrinfectus ruffo ceu Canelle. qui euflatin inhil preter ficciatem quandam officer. pacta, colore intrinlecus ruffo ceu Canella, qui gustanti nihil prater siccitatem quandam offerre

Arbor Benivifera (inquit Garcias) procera est, vasta, pulchra, magnam spargens umbram ob ra-morum frequentiam, quos pulcherrimo ordine digestos & in acrem elatos habet. Ejus solia partim aceto condita, partim adhue adharentia accepi : Minora sunte sunte diquantum Ciri (ive Limonii folis, non tamen adeò virentia, sed parte adversa candicantia; que verò in ipsis majoribus ramis nascuntur ad Salviæ folia magis accedere videntur, latiora tamen sunt, sed minus longa. Vulnerantur arbores ut gummi emittant.

tur apores ut guntut cinucatu.

Benivi plura funt genera, 1. Ampgdaleide: è præftantiffimis, fic dictum quòd ungues feu maculas
candidas admixtas habeat Amygdalarum inftar, in Sian & ejus contermina Miraban proveniens. camunas aumassa moda. Amiygostatum mitat, in san ce ejis contonima variatasia provinciis. 2. Nigrius in Janoa & Sumatra inventum, quod vilions el pretti. 2. Nigrium in Sumatra provincia. Bayrros è novellis arboribus profluens, quod ab odore grato Benivi de Boninas vocant; superiore decuplo charius. Quia candidum est elegantius, nigrum verò & novellum odoratius utrumque permiscere solent, ut fragrantiz elegantiam concilient.

Benjoinum Vetenbus Gracis & Arabibus ignotum fuisse ostendit Garcias. At neque Assam dulcem feu Lafer effe, ut multi opinati fint, cum magna arbors gummi fit, non herba lachtyma: 5 ut teftamur fragmenta ramulorum ligneorum admifta, & Ludovici Romani aliorúmque hi-

Benzoinum Myrrham non esse patet quia amaritudinis omnis expers est. Denzontum vayimam non eur paes, quia amariuaums oums expers etc. Fier poseft, inquit Garcias, ut Ruellius [in eo quòd Benievi Ben Judeum vocat] laplus fuerit nominum affinitate, debuique potiis nuncupare Benjavy, id eft, filium de Jasa ubi plurimum nafeitur. At Garciam laplim effe oftendit Scaliger quòd Ben filium interpretatus fit, cum ea vox Arabibus etiam lachrymam fignificet.

Usus Benzoini internus in medicina rarus aut nullus; Schroderus tamen in affectibus pulmonum Virei & Ulus Benzoim internus in medicina tarus aut nullus; Schroderus tamen in atkethus pulmonium practica tarrhofis, tuffi, affinate intrinfecus fumptum practipue utilem effe (cribit). Extrinfecus in cerebro Voju. per fleratuationem expurgando, in odonataja malticando, in tuberculis ac rubore faciei extergen, do, in emplaftris, feutis, cucuphis, &c. Ob fiavem haltum fæptifim: fuffamignis admifectur. Notat tamen Schroderus, i fuffitius ex folo Benzoimo paretur utiffim extrati.

Practipuus ejus flus effa odoramenta & fuffamignis - Solvitur in oleis & fapritu vini rectificatifficus ex solo Benzoimo paretur sentime extration.

mo, ut & in aere humido ad liquescendum expositum. Habetur ejus oleum duplex, 1. Ex recenti in India expressium quod prastantius. 2. Destillatum,

Habetur ejus oteum dupiex, 1. Ex recenti in India expecitium quodi prattantius. 2. Deftillatum, multo ignavius. Chymicas multas preparationes Benzoini vide aquid Sciordarum in Pharmacop. Ad nos feriplit D. Tanesteda Robinfon Arborem relimiferam odoratam folis cirrinis pradicta haud abfimilem transfinifiam fuiffe è Virginità d. D. Bangier, ad illustrittimum Pracillem D. Horr. Campiera, de in cuius infitructifium ohroc culta cit à D. Georgio Lindon, viro admodum honeste, & in re Hortenti peritifiumo. Arbor ista Virginiana Citrii vel Limonii folis Benzoinum fundens, in Horto Reversitation of the Virginiana Citrii vel Limonii folis Benzoinum fundens, in Horto Reversitation de la constitución Referre 2

rendissimi Episcopi culta habet folia Citri minora aliquantulum, non tamen adeò virentia, sed aversa parte candicantia, & per margines æqualia.

8. Cancamum J. B. C. B.

Cancamum Dioscoridi est lacryma Arabica arboris (folia Myrti habentis Amato) Myrrham qua-Cancamum Diolooridi eti tacryma Arabicæ arboris (tolia Myrti habentis Amato) Myrtham quadamenus referens, yirofi gultus, qui ataquam thymiamater. e futfimento utuntur: Vetles oa additis Myrtha & Syrace futficiuntur: datru lienofis, comittalibis & futfirirofis: mentes cum aqua mulfa pellit ; oculorum cicatrices confetim emendat, ac vino madefarbum corum medeum hebetudinibis, adversit grigivas humore prægnantes non aliud, ut & ad dolores dentium, ac per plufculos dies ternum obolorum pondere ex aqua aut acces mulfobbitum obelos extenus.

Quid fit hodie ignoratur: A hii Laccam elfe volunt, fed perperam, cum vires non conveniant: a hii

Benjoinum, nonnulli gummi Anime, ut Amatus & Garcias.

9. De Gummi Anime.

Anime duplex eft, Occidentalis & Orientalis.

Anime cupiex ett. Occioencias ex Orientais.

Occidentalia abors in Hilpania nova crefentis lachryma eft (eu refina alba, ad Thuris colorem nonnihil vergens [pellucida, ex albo citrinefeens] verum Copali magis oleaginofa. Defertur granis Thuris, (ed craffioribus, que confirada lueum colorem olhendunt inflar refina: et gratifinii éc fuavifimi odors eft, & prunis impofitum faciliè confumitur. Differt ab Orientali quòd nec tam candidum, neque tam lucidum fit. Orientale item magnis fragmentis adfertur transparentibus.

Orientale triplex eft. 1. Album. 2. Subnigrum, quod Myrrhæ quodammodo fimile, odoratum, quod Dioscorides inter Myrrhæ species tanquam improbam commemorat, & Minzam à terra ubi przeipuż nascitur, cam appellat: Serapio Aminezam, quam vocem Lustiani in Anime corruperunt.

Amat. 3. Quod Clusius addit pallidum & refinaceum retorridumque. Animz omnia genera jucundum in fuffumigis spirant odorem. In medicina usus præcipuus externus in capitis & nervorum affectibus frigidis, dolorificis, catarrhosis, slatulentis; in affectibus articulorum, paralysi, contractura; Gummi Anime quinque species describit J. Bauhinus, quæ

- 1. Animes species ad succinum luteum accedens.
- 2. Anime fimilis refina ex albo flavescens.
- 3. Anime alba perlucida, sapore Vernicis, odore Mastiches.
- 4. Anime colore Colophonia.
- 5. Anime species alba, Copal Indis.

10. Refina Copal, Schrod. Copal J.B. C. B. Gummi Copal Park.

Refina est admodum candida & lucida & transparens, magnis fragmentis Diacitro valde transparenti haud diffimilibus; satis odoratis, sed non perinde ac Anime. Ea Indi in suis sacrificiis suffumigii loco utebantur, hancque ob causam Sacerdotibus suis in templis frequenti in usu erat, adeò ut cum Hispani primum illuc appellerent, hujusmodi sustitibus naribus eorum admotis exciperentur.

Utilis eft ad frigidos capitis morbos, & Thuris aut Anima vicem explet.

Utilis eft ad frigidos capitis morbos, & Thuris aut Anima vicem explet.

Cæpit ab annis aliquot (inquit Clulius) ex India Occidentali liquot quidam inferri Olci de Copalyos appellatione, quod an ex Refina jam dicta eductum fit me latet; valde tamen commendari & perutile esse intelligo ad vulnera recentia curanda.

Copalliferarum arborum octo species enumerat & describit Franc. Hernandes.

Caterum Copal vox, monente Gul. Pisone, Indis refinas omnes arborum odoratas & gummi

11. Tacamabaca C.B. Park. Tecomabaca Hernand. Tacamabaca Populo similis fructu colore Paonia I. B. Arb. Populo similis refinosa altera C. B.

Colligitur vulnerata arbore magna ut Populus, admodum odorata, cujus fructus ruber est Paonia feminis modo. Monard. Fr. Hernandez folia obrotunda, mediocria & ferrata arbori attribuit, frudum parvum obrotundum, fulvum refertum femine nucleo Perfici haud abfimili in fummis ramorum flagellis. Color est Galbani (nec desunt qui idem esse putent) unguibus albis uti Ammoniacum, odore gravi atque etiam sapore Monard. J.Bauhinus plemus describit; Colorisest runli partim, partim flavi pallidioris, veluti ex unguibus diversis compacta, resinæ strobilinæ concretione, bullatis tamen tuberculis alicubi cava, sub dente in pulverem distilit primum, mox rursum recolligitur, lenresionation arising design and a state of the state of th

mento contumitur.

Magni eff apud Indos ufus in quocunque affectu, præfertim in omnis generis tumoribus in quacunque corporis parte, fiquidem mirificè refolvir, maturat & diffigat: tollit eriam omnes dolores ab humoribus ringidas & fatudentis provenientes. Prunis injecta naribúfque admota mulieres uteri fufocatione laborantes illico ilberat: Umbilico emplaftri modo impofita uterum fito loco retinet, ufu familiariffimo. Delicatiores Ambram & Mofchum addunt. Defluxiones quafcunque à capite reprimit (linteo excepta & post auema alteram vel utramque applicata fuffitive attracta) Temporibus adhibita cerati modo defluxiones in oculos aut alias faciei partes revellit: Dolores dentium fedat dentibus comunis indita. bus corruptis indita.

Lib. XXXII. De Anomalis & minus cognitis, &c.

1847

Ex ea, Styracis tertia parte & Ambra momento fit emplastrum stomacho longè utilissimum, fiquidem illum roborat, appetitum ciet, concoctionem juvat & flatus discutit, eodem modo cerebro impofita. Magnæ est efficaciæ in doloribus coxendicis, & omni articulorum morbo præsertim fi ab humoribus frigidis vel mixtis proveniant. Sola juncturarum aut nervorum vulneribus imposita, ea curat; nam statim supparat & spasmum prohibet. Ego (inquit Monardes) tertiam partem ceræ ad-jicio, ut facilius inducatur. Hac omnia Monard. Emplastrum de Tacamahaca ventri applicatum cephalalgiam lenire dicitur; efficax etiam est ad tumores lienis, & durities discutiendas.

12. Caranna C. B. Park. & aliorum. Tlabucliloca Quabuitl. i.e. Arbor infaniæ Fr. Hernand.

Ex continentis parte interiore per Carthaginem & Nomen Dei defertur refina colore Tacamahaca, fed filendidior, liquidior & denfior, [foliis involvi solita, ne frusta sibi mutuo adharescerent, est enim valde glutinosa] lingua Indica Carama dicia, quod nomen etiam apud Hispanos retinuit, odore Tacamahace, sed graviore. Pinguis est & oleagmosa, ideóque tenax sine multa adglutinatione &

Ea utuntur Indi in tumoribus & omnis generis doloribus. Ad eosdem morbos laudatur quos Tacamahaca curare solet, & minore temporis spatio vires suas exerit; sic ut quos Tacamahaca non

Sed ex eadem Carthagine allata ad nos est Caranna quadam purior, & Crystalli modo limpida, superiore multò præstantior, utilior & odoratior.

nuperiore muto pratitantor, unitor & outcator.

Prasparatur inde Emplaftrum antipodagricum infigne. Fr. Hernandez fic arborem describit, Arbor est magna, fulvos ltipites fundens, laves, nitidos & odoros: *Folia* oleaginea, in crucis formam composta, orbicularia.

Odora arbor est, gustus acris & nonnihil aftringens.

12. Sarcocolla C.B. Park, Officinarum I.R.

Nominis ratio obvia est: ita enim dicta est quod carnes agglutinet: vim, inquit Dioscorides ha-Nomins ratio obvia ett: ita enim dicta eft quod carnes agglutinet: vim, inquit Diofoorides habet glutinand vulnera. Lacyma eft abross in Perifide nafcennis, thui renui fimili Bole, Galen.

Sarcocolle (inquit J. Bauhinus) grumi albicantes funt, aut ex albo fubruffi, spongiosi, micis lucentibus subinde miltis; globofarum lachrymarum fragmina Pisi aut parva Avellante magnitudine; tanta eft enim fraglitiasut in pulvorem craffiusculum vel concussi levi fristur, sponso amart cumquadam dulcedine obsicura i, ingrata. Sub dente lentescit, & candelæ admota primum bullit, post provocante modum in claram stammam exarde: 1 Admita reperinurur aliquando fosia ex candido shavelentia, Tithymali myrfinitis solia ficca egregiè referentia. [Granula Papaverinis seminibas non multo

majora effe Parkinfonus ait.]

majora ente Parkinionius au- j Eligenda recents, colore ad pallorem vergens (vetusta enim rubelcit). Saporis amari, sibstantiæ porosie & quasti spumose, stacileque in aqua solubisis, Schrod. In Sacoccolle notis non conveniunt Plinius & Dioscorides: hic enim substavum sen slaves sententicis: ille oo meliorem quo candidiorem. Dioscorides laudat gustu amariffimam, Plinius cum a-

crimonia dulcem, in quo ab ommbus deferitur,
Schrod. Calf. & fice. adftringit, confolidat, glutinat, coquir, maturat. Ufus pracipui in vulneri-Vires. bus confolidandis, cicatrice obducendis, unde & nomen adepta eft. Mirificè praftat & in oculorum fluxionibus, albugine, nubeculis (maceratur in lacte Afinito vel humano, 5 x, poltea cum aqua rofarum mixa cilis importutar addito fi libet tantillo Sacchati. In hamorrhagis narium anacolie-

Serapio multum perforativam effe feribit, comedere carnes ulcerum, exulcerare inteffina indu-cere calvitiem & alia. At quomodo quod caufficium eft glutinabit vulnera? Scribunt purgare pituitam crassam à remotis partibus veluti oculis, cum quibus tantam habet affinitatem, ut purgandi gratia in illis data exulceret. Milera affinitas? quam hostibus optem. Mesue dat in substantia à 51 ad ij. quod ego nè in pilulis quidem audeam, quantumvis bene correcta videantur. Costaus suo more muka excufat: Égo dico, Abeat Sarcocolla cum pil. (uis in maximam malam rem. Casp. Hofni. Veteres Sarcocolla foris tantum usi sunt : de vi purgatrice nihil dicunt.

14. Gummi Elemi Park. G. Elemi Officinarum C. B. Elemi resina J. B.

In massas cylindraceas cogitur quas pollice & medio digito complectaris, duarum palmarum circiter longitudine. Substantia verò est fere uniformi, ceræ flavæ colore & consistentia simili, facilè flammam concipiens; color aliàs intenfior, substantia refinacea: sub dentibus facillimè lentescit dealbatúrque, sapore non ingrato, nonnihil acri & subamaro, odore fere Fœniculi. Obvolvuntur autem glebæ quæ ad nos importantur pulchro folio, è cujus nervo medio parallelæ obliquè creberrimæ in margines feruntur venæ, quod Cannæ Lidicæ videtur effe. Funiculis præterea xylinis omnia con-

Multa habet communia cum refina Gummi Molle arboris à Paludano missa J. B.

Impropriè Gummi dicitur cum Refina fit, ut quæ flammam facilè concipiat, & oleaginofis di-

Olex Æthiopicx gummi esse multi volunt, fiquidem Elemi vox ab Elex corrupta videtur. Ast Elemi Officinarum DioCorodei notas non habet, nimirum flavum elle & Scammonio utcunque fini-le & mordax. Negat Marthiolus Olea Æthiopica: lacrymam elle. Verum C. Bauhinus Oleas & Oleaftros fimilem fere lacrymam fundere ait. Et apud Cafe Hofmannum invenio locum ex An-drez Baccii autoris graviffimi lib.5. de Vina Apula adductum, quen huc transcribam, quia hancrera illustrat valde, & gummi Elemi originem declarat. Olearumibi [in Apulia] mira vetustas & magnaudo, Quercuum instar procerrima, & quod fœcunditatis earum argumentum est, (quod in Ti-

1849

burtinis non video, nec in Sabinis olcis) ob affiduos, ut reor, in Apulia calores, gummi hic Olez exfudant optimum, quod Chirurgi gummi Elemi appellant. Gleba eft pinguis, ac Myrrhæ inftar
fugarant odore, ut non folim in unguento probandam exiftimem, utique applicata fimpliciter Cerati inftar, tumores difeatat, emundet fordiad uleara, ac carnem inducat ad cicatricem: Venuretiam pruns alperfa fuffimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa fuffimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa fuffimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa fuffimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, fuperans thuris & flackæ Myretiam pruns alperfa futfimentum balfami in cameris edit gratiolium, durantum balfami in cameris edit gr

in pollettionem nominis Lumi III. III. El MARCHARITA ROUTOS JUDGO, non ex moia aicertutra percre, fed ex Apulia regni Neapolitani.

De loco ejus natali nihil adhuc certi accepimus. J. B.

Teftantur plerique qui de co scripferunt admirabiles ejus vires esse in un ulneribus capitis. Practici ergo in Calvarie fracturis Se vulneribus nunquami di nuis emplastris ac unguentis omittunt, mirabilen ejus usum continuo experimento edocti : qua de causa ex eo & unguentum & ceratum a Pharture de la literarita el la companya pub placer. macopolis diligentioribus concinnatum habetur.

Liquidambar C. B. Park. Liquidambar Resina arboris Ocololt distre, soliis Hederee, odore Styracie liquida J.B. Xochicotzo. Quauhuit! feu Arbor Liquidambari Indici Hernandez.

Refina eft, tefte Monarde, effluens incisis arboribus vaftæ magnitudinis, pulchris & ramofis, quarum folia Hederaceis similia funt, Ocofole Indi vocant, cortice crasso cinereo. Huic correx odoris causa commisceur comminutus, ut sci. savius æ diutuis spire in similiatius. Fra. Hernandez arborem Liquidambari Xebinezo Quanhisi Mexicensibus dictam Aceris fere folius else ari, intres cuspides diosque sinus divis, altera parte albicantibus, altera verò obscurioribus serratisque. Corticem lipisis partini fultum, partum virentem. Addir Jo. Terentius, Fruseum rorundum este, sod instar Polygoni multos habere ungulos lutcos, superficies vero nigras. Ubi nascunur endinodi arbores fragrantissmus est aeris odor, adeò ut Hispani primium co appellentes, silica cromata nasci, aque adeò eas aromatiferas este arbores existimarem. Eo hic utimur in suffitibus, odoramentis, pastillis Correcisionale loco, cuins odor proxime ad hunc accedit: adeo autem validus est, ur celari estam aceo esa aromanteras cue autories cantinuarente. Eo inte dunha in manaroas, coo antennos, partinis Seyracis liquidæ loco, cujus odor proximie à da hunc accedit, a adeo autem validus eft, ur celari etiam fufficibus non additum non poffit, fed totas ejus, fi ejus fir copia, atque adeò plateas fuo odore

Plurimus in medicina illius usus est, nam calefacit, roborat, resolvit & anodynum est. Cerebrum Plurimus in medicina illius ufus eft, nam calefacit, roborat, refolvit & anodynum eft. Cerebrum per fe illitum aut alia aromatibus mixtum confortat, omnigenófque dolores à caufa frigida emplafti modo impoficium miega. Ventriculo adprime utile Stomachici inflar adhibitum nam appetentiam excitat & concoctionem adjuvat. Cum Styracis, Ambari & Mofchi momento mixtum emplafti confiftentia, & feuti formá fuper alutam exentíum ad eaders utile eft. Ex co recens collecto & loco idoneo [in Sole Park.] repofito oleum quod de Liquidambar nuncupant deftillat multo perfexififimum illoque longé fuavus. Sunt qui expreffione etiam eliciant ut majori quantitate colligant. Nam chirothecis imbuendis plurimum abfumitur. Utile eft ad plerofque morbos frigidos, ad tumores refolvendos, & privatim ad tumores & obstructiones uteri, mentéque provocandos.

reiotvendos, et privatim au tumoris ex ontrumines uteri, menticique provocandos.

Sont qui ex arboris ramis comminuuis & cochi s pinguedinem innatantem colligunt & vendunt pro
legitimo oleo. Arque hic liquor a nonnullis Scorar liquida putatur in Aromatoriorum & Pharmacopeorium officinis vulgò venalis. Fr. Hernandez oleum hoc eft, arbore ipía vel fponte vel incifa

Arboris pampini & summitates in fasciculos collecti vestibus & stragulis ab Indis inseruntur odo-

ris gratia, in eúmque ulum Hilpanis etiam vendunt. Fr. Hernandez lomni inducendi vim Liquidambaro ejulque oleo tribuit.

APPENDIX

APPENDIX

HISTORIAM PLANTARUM:

CONTINENS

ADDENDA & EMENDANDA.

Addenda LIBRO SECUNDO.

D finem primæ Settionis p. 66. adde Lithophyton quorundam nondum descriptorum icones ad Plantas ab Ever-hardo Rumphio ab infula Ambona missa delineatæ exhibentur in Ephemer.

Germ. Ann. 11. Observ. 21. nimirum, 1. Lithodendri calcarii five Caranæ, Calcis Ambonicæ.

2. Corallii nigri anguini Ambonici Acarbarum incolis di@i, 3. Amaranthi Saxei cum fuo faxo annato.

Pleudocorallii rubri fiftulofi.

Pge 59. lim. 5. adds.

Equifetum juniceum Africanum fruitee(tens nodis candicantibus apud D. Plucknet vidi. Planta est submarina, Equiseto junceo nigrinodo Breynii affinis.

Pog. 69. ad finem Sectionis secunda, adde Corallinam marinam Piniformem, apud ornatissimum Virum D. Gul. Courtine vidimus, qua foliorum longitudine, figura, & fitu in caule Pini ramulum adeò exactè referebat, ut non immerito Pinus marina dici posset. Erant autem folia crusta purpurea Corallina reticulata modo obto their reasons one potter. Each among the feeling parties of the property of the second obducta, ligno interiore corneo & lento. Ramus ipfe fefquipedalis longitudinis erat aut major.

Sett. 2, Cap. 1. Spec. 1, p. 70. adde, ad finem.

In veficulis oblongis extremis hijos folis innafcentibus oblevvavit D. Tancred. Rebinfon corpora

multa, parva, oblcura, rotunda, interiori veficularum membrane adharentai, mucilagimolo quo-dam liquore repleta; cum reliqua veficular folisi innatæ tum liquore omni, tum globulis illis foli-dioribus nigricantibus defitiuerentur: corpufcula ifface plantæ hijus femina effe conjectabatur, proinde & hanc & reliquas submarinas non minus quam terrestres stirpes seminibus abundare. promote ex nanc ex renquas monaranas non minus quam terrettres turpes terminous abundare. Poftea literis Septemb, 7, 1686. ad me daris feripfit idem erudinfilmus Vir, femina prædicta foliciolis contenta adeò manifelta effe, & vel nudo & inermi oculo confpicua, ut primo flatim ve-ficularum extremarum afpectu agnofantur, nec ullus de esi fisperfit dubitandi locus; le enim multis ea viris ingeniolis & curiofis oftendiffe qui rei evidentia victi pro feminibus initio nudo oculo conspecta habuerunt, atque etiam postquam microscopio examinaverant. Se autem primam horum notitiam & observationem D.S. Doody pharmacopæi Londinensis conjecturis & suggestionibus debere ingenuè profitetur.

Alga quadam in litore Islandico nascens invenitur, è quà calore Solis extrahitur Sacchari quoddam genus, Sacchari communis loco ab insulanis usitati. Tho. Bartholin. Act. Med. An. 1671, 1672, & 1674. Eadem lætiffimum ovibus pabulum effe dicitur.

62 10.74. Eadern azumnum ovious parometric uncun. Lib. 2. pag. 71. lin. 24. poß verba illa pro remedio adde, Algam Hibernis Dulejh dickam, quam alfidue in ore habent, pulchrè exficcatam & convolutam, ut moris est, ad memisir ingeniosis. Vir. D. Hans Shame: Eam ab hoc loco descripta specie differre existlimo, ex angusto principio in infigene latitudinen duarum interdum triúmve unclarum extendint, & in plures lacinias dividitur, non enim divisione sua dictoromiam observat, quin & segmenta quar, e in plures lacimas dividuar, non enim divinone, que denfin angultar in acutos mucronis defininti. Subfrantia el tenui & membranacea, ad Lactucam marinam accedente, colore purpuros, Spirhams longitudinem vix excedens. Odorem non invaldum! Volce extipata. D. Slosne Hibbernos hanc mathicare feribir, non quòd vim ullam fallutarem aut medicam ei mette existiment, ted animi tarinaticare feribir, non quòd vim ullam fallutarem aut medicam ei mette existiment, ted animi tarinaticare feribir. tum causa & quod more receptum fit. Hanc effe quam describit C. Bauhinus in Prodromo Fuc membranacci ceranoidis titulo, tum descriptio, tum nomen Scoticum Dils ad Dulesh acceden

Pag. 72. lin. 28. pro decimaquarta specie adde, 14. Alga spiralis maritima Boccon.

Tenuis est hæc & angusta membrana, in modum spiræ convoluta, duas aut tres uncias longa, cujus extrema minutus ime incita sunt, sive simbirata: simplex est, in plures quandoque ramos dicunsextrema minutifime incita unt, tive imbriata: implex ett, in plures quandoque ramos divila, toráque fibhigro, fulcóve colore niet. Saxis & techis innafcitur, lignifique un Corallina. Liburni, Sacces, & alibi maritimis flucibies etcham in litore fapius collegi.

Page adam Ad hiforiam faci foliculacei ferrato folio C. B. ad calem pagine. adde, Hic frons Sargaza Hifanis dicitur, depingiturque & deficribitur à Gul. Pilone pag. 266. Hift.

Nat. & Medic. Brafiliæ.

Lenticula marina (inquit) fed impropriè nominatur. Est enim non Alga, sed arbuscula baccifera, palmum longa, tenuibus caulibus, grifeis & perpetuis foliolis ferratis, fature rubris in glomos cuera, paimum ionga, cenuious caunous, guiess ce perpetius toutors terraiss, tature ruors in giomos convoluta, quæ circa infulas Flandricas vulgo dictas, incerta quidem origine undequaque flutara adeò magnam maris partem obsfidet, ut folium non falum diceres, & remiffiore vento moram naviateò magnam maris partem obsfidet, ut folium non falum diceres, & remiffiore vento moram naviables haud parvam factat. Raram hanc plantam pubes nautica Luftanorum ut & Batavorum indiforeta quantitate macerant & cogunut cum luquor onaturea Luntanorum ut & Batavorum indifereta quantitate macerant & cogunut cum luquore convenienti, eòque non fine felici (inccefili comera difficultates uninandi unutur. Infipida eft præter falliuginem à mari contractam. Nulla Radix conspicitur, fed fola rupturæ veftigia apparent.

Americam navigantibus magna hujus quantitas in mari fluitans occurrit atque hoc fignum habent nautz fe terra appropinquare. Aiunt cum fluentivi è finu Floridæ in Oceanum expelli, cubent nautæ fe terra appropinquare. jus cursus cum impetu Orientem versus dirigitur unde sit breviori tempore è Virginia in Angliam

quam retro navigetur, navibus etiam magis onustis. D. Banister.

Pag. 80. ad Cap. XI. pro 32 specie addatur,
32. Muscus maximus ceratoides maritimus Triumfetti.

Ex imo maris numerola ramorum fobole ufque ad aquarum fuperficiem enitiur, qui rami in minores alios irerum aque iterum fubdividuntur, donce in extremo bifurcati ipfas quodammodo arcium feu turrium pinnas amulentur: hipidimodi ramulorum crafficies plerunque pollicem aquat, quoad extentionem verò inordinate procedunt, cum nonnulli ramorum jam perfetti refoires palmo hand first Longiores, alti verò futura cubirum eleventur, adecente consideratione. fecti cespites palmo haud fint longiores, alii verò supra cubitum eleventur, adeóque copiosum ramorum numerum fundant, ut etiam non tam leviter ponderent. Prædictorum ramulorum materies satis rara ac flaccida, nullis apparentibus potitur nervis, propter quod nec sub aquis recti confiftunt, at flexi, fimúlque taliter recolledi, ut iple primo intuitu implexos potius funium ve-tuflorum falciculos illuc à nautis projectos cofdem existimaverim. Horum insuper color atrovirescens entrorum raiciculos muc a nautis projectos consein esatuniavenin. Horium ninuper cono arrovireicens eft, nullúmque prater ab aquis marinis communicatum (quas etiam intra le continent). Iaporem aut odorem reddunt. Denique expoiti rami propè fundum omnes in fimplicem veluti truncum convenium, cui pro radice infervit lata quadam ac fubrotunda bafis ejuldem cum planta fubfiantia, or convenium, cui pro radice infervit lata quadam ac fubrotunda bafis ejuldem cum planta fubfiantia, ac faxis firmiffime adhærens.

In portu apud centum cellas observavit Autor.

Pag. 81. Af firm capità de Spongia adde,
Pag. 81. Af firm capità de Spongia adde,
Apud illustrem Virum D. Guilichnum Courtine, Medis Templi Londinensis rarissimum Spongia:
Apud illustrem Virum D. Guilichnum Courtine, se maculis magnis, ut lumen facile transmitteret, & ut
genus vids, reciculatum, texture adeò rare & maculis magnis, ut lumen facile transmitteret, & ut
storarum artisic Nature manu contextarum discursus plexusque clarissime discerni possent. Erat ea concava nec valde crassa.

Aliam præterea speciem apud eundem vidi quam Spongiam ramosam tuberculatam deno-

Multa infuper lithophyta ratiora ut v.g. Corallium album punctatum crebernimis punctulis.

Orallium manum humanam cum pollice & digitis adeo exacte referens, ut non cafu productum fed arte elaboratum videretur. Lapidem fungitem cerebriformem. Corallinam tuberofam majorem levem. Corallinam maximam compressam. Corallinam luteo-pallidam. Pori afterioidis quatuor aut quinque species. Hippurim saxeam fulvo-rubram, aliaque que curiossis observare & describere non vacabat.

Pag. 92. Ad finem cap. 22. adde,

Pag. eadem Ad finem paginæ adde, Fungus Sinensis Antidotalis Lac Tigridis dictus.

Sina illum in locis arenofis, inprimis in litore maris gignir, ubi Sinenfium relatione ex Tigridum lacte elaplo oritur. Tenuem ex tubere rotundo candidoque protrudit pediculum, in quo orbiculatus, infra plicatus albúfque pideolus eminet. Antidotum tuber illud præsentissimum, plurimis resistens venenis, perhibetur in morbis malignis

maxime expetitum. Ephem. German. Ann. 4. & 5. Observ. 153.

APPENDIX.

1851

Pag. 103. post finem capitis VII. adde

CAP. VIII.

Fungus typhoides coccineus Melitensis Boccon. & sequentium capitum numeri mutentur.

Almaris est altitudinis, interdum major, fungum nondum explicato capituli disco planè re-ferens. Pediculus uncialis est craffitudinis, tres aut quaturo uncias longus, scaber, fungosus; capitulum etiam ipsum fungosum, pediculo paulò crassius minoris Typhæ palustris clavam aliquitentus repræfentans, quod dum viret, fi digitis premas veluti fanguneum fuccum fundit. Per maturitatem granis minimis innumeris exafperatur, undique cocci colore fplendentibus. The finaturine grains manifest interactive examples and interactive course prendentious. Aftering maxime, unde ei pracipus laus in cohibendis fanguinis profluviis, cujus grata Melitenfes ex Gaulo infula illus in pulverem foluti ferupulum aut amplius vino vel jufculo dilutum hauriunt, ducta à majoribus hac nunquam fallente medicina.

Oritur in scopulo Melitæ insulæ adjacente dicto Scoglio del Generale; hinc ipse Fungus Heritæ tal General vernacula lingua dicitur. Folia tenuiffima primo nascenti adesse, atque maritumis fluctibus continuè irrigari dicuntur.

Pag. 104, pof lin. 14. adds,
Hic Fungus elle videtur quem D. Ples in "Hist. Nat. Com Stafford. sub titulo Fungi ramos "Cap.6. \$.32
candidissimi ceransidis sove digitati minimi proponit & describit.
Differt quod spicæ nonnulli seu digiti circumcirca crispi sunt & cornu cervi in modum divisi.

Pag. 105. lin. 30. post secundam speciem adjiciatur, 3. Fingus pulserulemus cune membranaces, substantid intu shongissed, pediculo brevi crassure in oras * 11th. Net. force ducto D. P.O.o. & sequentum petertum numer mutentur.

Peramplus est hic fungus, quatuor vel quinque digitos diametri obtinens, duos propemodum digitos crassis, pediculo brevi crasso, à basi seu principio angusto paulatim se dilatante ad margines usque Fungi, in meta seu comi inversi figuram, nonanihil similem Fungo tuberos esculento allo, festo permixto J. B. aut Fungo duro arborum sive ginario Park. Econut atmen neuer esse potest hic Fungus, citra mollis sir, cute membranacea lenta tectus, substantia interiore sponsiam tum textura, tum colore referente, poris intermedis per maturitatem ejufmodi pulvere fubili re-pletis, qui è Fungo Crepitus Lupi dicto compresso evolat. Propè Packington à D. Waltero Alimore observatus est, &c.

Eadem pag, post quartam speciem pro quinta & sexta ponantur sequentes.
6. Fungus Siculus subcarulea pulpa, arillis slavis refertus Boccott.

Roce

Fungum hunc globosa figura, nonnunquam ovata crescentem vidit P. Boccone, Nucis Juglandis magnitudine. Breviore & craffo pediculo terræ coheret, cutéque tegiur rugis quibuflam atque tuberculis exalperata, adeóque lenta & tenaci, dura & craffa, ut corium repræfenter: Pulpa alioquin interiore, inchasta maturiate fubocentela, abóluta, arillis compluribus flavis referta. Hujus coriacei corticis decocto Melfanenfes mulierculæ pannos lanálve fubpurpurafectate colore inficiunt. Autumni exitu & menfe Martio colligitur esui aptus, ubi & Catatumphili nomine notus.

7. Fungus Malicorii facie Boccon.

Est & hic quoque Fungus notatu dignus, Mespili facie, lavis, vesicæ formå, nigricantis coloris, intermediis sibris terræ cohærens. Pulpa illi ut cæteris rara, sed Cutis per maturitatem dura, ad instar corticis Mali Punici.

Oritur in fylvis Bargæ in Hetruria,

Pag. 110. post Cap. XV. adde, Fungus barbatus Quercinus teterrime fatidus Breyn. Ephemer. German. An.4. & 5. Observ. 151.

Mense Augusto in sylva non procul ab acidulis Schwalbarensibus in quadam Quercu observavit J. Breynius Fungum magnitudine pugni minoris, niveum, carnofum, ovali pane figura, fupe-riùs latiorem, inferius magis acuminatum, & undique radiis craffis unciali longitudine deorfum vergentibus velut pilis in modum barba inferioris cufpidata è caudice excrefcentem. Odorem dum avellere eum ab arbore annitebatur baculo adeò gravem, fœtidum ac virofum emittebat, ut eundem

Pag. 113. Ad finem Capitis I. pro (pecie 11. adde, 11. Mu[cus multiformiter pyxidatus apicibus coccineis D. Plot Hist.nat. Stafford,

Colore est cinereo, pro anni tempore obscuriore, magnitudine & interdum etiam figura Caryo. phylli aromatici, calyce rariùs quadrato, plerunque rotundo aut ovali, nunquam valde profundo, marginibus undique eminentiis coccineis, capitellorum acicularum magnitudine, perpetuoj obfitis. In Canoci fylva circa Wildmore Hollies, Fair Oak, & Wolfely parcum à D. Edwardo Byrch Ar-

migero observatus est, & Autori nostro ostensus.

Pag. 115. lin. 14. post pag. 92. adde, Ad tussim convultivam seu catarshum ferinum, R pulverem musci * Querno asseri innascentis * 3n Daken

HISTORIA PLANTARUM.

in Syrupo Irionis. Affidue utere. E. M. S. D. Page M.D. D. E. Hulle,

Pag. 118. l. 22. adde pro quarta & quinta speciebus. 4 Lensicula palustris major Commelin. Cat. plant. Holland.

Lonicula palufiris bifida, fruitu tetragono Magn. App. ad Botan. Monsp. C. B. Callisriche Plinii Col.

Hanc Neapoli in Sebeti paluftribus observatam depinxit Columna, aquaticæ Lenticulæ foliis binis in tenuissimis caulibus, fructu juxta illa tetragono. Cum & caulem habebat & semina producat,

ad hunc locum proprie non pertinet.

Pag. eadem, Ad Cap. VIII. pro tertia specie adjiciatur

3. Confervareticulata D. Doody.

Pufilla admodum eft & tenella, è filamentis tenuissimis in retis formam contextis composita, maculis sepe pentagonis, interdum hexagonis, aut etiam tetragonis: colore viridi; Quantum discernere licuit in tubulos non rarò contexitur.

In fossis propè Westmonasterium & rivulis in ericeto Hounsleiano observavit D. Doody. Herbarum caulibus, foliis & aliis quisquiliis adnascitur.

Addenda LIRRO TERTIO.

'Ad finem Cap. I. pag. 119. post lin. ult. adde,

3. Frutex cineraceus muscosus Capitis bonæ Spei Breyn.

Frutex arborescens hic, admodum rarus, & mirifice quasi cineribus conspersus. Lignum obtirei album ; ramos frequentifimos, rigidos, & varie divaricatos; cortice tomentos, incree o pentiericamentos, minufique remubus, brevibus, tomentolis ac cinereis coacervatis, foliale mulcofis oriententectos, minufique tenubus, brevibus, tomentolis ac cinereis coacervatis, foliale mulcofis orientos. Que in ramis rariora, majora, & e a fere forma, ut Cannabis lutere flerilis Contarent foliamentos. num summitatibus, stellularum in modum; in ramulis verò densiora, minora, magisque crispula, pane instar Abrotani fœminæ foliolorum collocata sunt.

Pag. 121, poft. lin. 21. Capiti II. pro tertia specie addatur 3. Selago India Oriemalis stve Plegmaria admirabilu Zeilanica Breyntis. Breyn.

Planta quam descripsit Autor ex Zeilan delata, è vetusta cujusdam Jaca arboris caudice ibidem entat, tripedalem obtinebat longitudinem, atque caule olorinam fere pennam craffo conftabar, rotundo, ftriato, ex vindi flavo obfoleto, ad Olivarum confirma codorem accedente, qui parumper rotundo, ftriato, ex vindi flavo obfoleto, ad Olivarum confirma como establica politica del confirma d roundo, icnato, ex vinto navo ostoleto, ao Unvarum conotra accedente, qui parumper ultra femipedem à radice, in ramos duos parte dodrantales dividebatur, acque hi in totidem aliquario longiores, quorum quiliber rurfus in binos, vix riunciales tenues definebat. Dictus caulis ab infima (cui quedam adhue radicum fibre adhierebant) parte ufque ad extremum apicem folie craffilluculis cordis figuram inverfam exprimentibus, femunciam in longitudine, & quadrantem uncia: in latindine vix fuperantibus, ex flavovirida ad Olivarum colorem inclinantibus, rigidificulis & Coloradorito. Tobbandi parali tirus vitti funemis danfiffime obsessis confosiciament. In uncia unca: m iantunne un inperatuous, ex nacovina au Onze un concern mematados, inguintentis & folendentibus, Tithymali paralii ritu, velut fiquamis denfiffime obsettos conficielatur. In uno quoque autem fupremorum ramorum apice artificiolum plegma, fefquipalmare, tanto fludio, tam curose & feite à Natura elaboratum, ur potius artificiale quid quam naturale putandum fefe oftentaret. Hoc pediculo perexiguo innixum in duas utplurimum partes primum dividebatur: fingulæ verò deinde plurimis divifix tenerrimis flexibilibus claviculis (aut ramulis) in divifione bifidum ordinem frequenter observantibus, & tam accurate tandem terminantibus acsi forfice essent resectar, qua in univerquemer objet various se can accurate annoen terminatuous act notice enter rescue, que in inver-fum cruciformi ferie (ut Cupreffi ramufculi) plané contecte fuarmitis feu foliolis rotundis, Sa-namunda 2. Calf, folis es parte refpondentists, fed longè minoribus, eodem quo planta integra ejidque folia colore, quarum fingularum in grennio granulum orbiculare, albicans & pellucidum, Bombycis ovi magnitudine & facie latebat, superiore medietate ex squamula sepius emicans, intus inane ex denegata forfan maturitate. Reperitur etiam granulis trigonis.
An species Quamjavati. Nardi Anton. Recchi Rerum medicarum Nova Hispaniæ lib 6. cap. 61.

pag, 258? aut gonus Tlamacccapii y papan ejiildem pag, 414? Rantiime in Zeylan repeitur: frequentior eft in Malabar, non procul à Cechin, quamvis & ibi

Musci clavati species nobis videtur.

Pag. 130. lin.ult. Pro Equifeti duodecima specie adjiciatur, 12. Equiseum junceum nigrinodum Capuis bona fei, An Arundinis graminea acuseata Alpini genus? Breyn.

Hujus ramus à D. B. verning Breynio donatus intra binas fpithamas fubfitit, Caule constans calanii frumentacei craffitudine, nodefo, Irvi, tereu, in altera tamen parte plano, non adeo ut Equifeti vulgaris flexili ac molli, fed magis lignofo Arundinis inflar, intrinfecùs niveo ac concavo ex-trinfecus ex obfoleto virore carltane coloris, & quafi punchuls atris infecto [Alius ramulus quem à De ten Ribin obtinuit, obfoartis virefecbas, gutulis nullis interfindus era, & nihil pzene ad [padiceum tendebat] Genicula foliorum vice involucris nigris striatísque, in acutum definentibus circeum tempesar i venuenta romorum vice invoucirs nigns intratique, in actuum denimentus cir-cumvoluta funt; ex quibus ramii graciles, lenti ac oblequiofi, geniculis creberrims diffuncii, contra-rio fitu protumpunt; qui rurfus ab imo fucceffivè in frequentia divaricantur vinina, hacque iterum in alia minora, ramofa, tandemque in parvas furculas pari cum caulis; ramorum & vininum co-lore terminantia. Totus ille ramus caudam non malè equinam repræfentabat; unde plantam Equifetum denominare placuit.

In ramo à D. ton Rhyne transmisso Congeries squamularum quadam minutissmarum, in modum serme utriculorum junci soliacei capsulis triangulis J. B. se prabuit. Qua, nisi abortus, majorem hujus planta cum Juncis vel Graminibus quam Equisto esse cognationem manifeste in-

In Catalogo Horti Acad. Lugduno Batavi à D. Hermanno editi Phyllitidis varietates vel fi mavis species sequentes inveniuntur.

1. Phyllitis polyschides, laciniis fingulis cruciatim decussatis, in sylvis Anglia à Jacobo Bobarto

2. Lingua cervina angustifolia major sua lanugine foliorum lacinias involvente. Hort. Reg. Par. 3. Lingua cervina medio folii nervo in aculeum definente. Ejufdem Hort. Par.

4. Lingua cervina minima Anglica Bobarti.

5. Lingua cervina seu Phyllitis minima undulato folio Hort. Reg. Paris. His addenda

1. Phyllitis minor Triumfetti.

E radice craffiori, subrotunda, nigra, longis exilibus ac numerosis fibris capillata numerosam foliorum fobolem femipalmari circiter in fenioribus plantis longitudine præditam, & in gyrum velut dispositam producit; quorum substantia Phyllitide multo crassior, superne splendide virescit, infernè albicat: insuper eorundem forma triangularis instar reliquarum sui generis, geminas tamen terné albicat: inluper eorundem torma triangularis initar reliquarum lui generă, geninais tamen ad bafin exiguas velut i als fortitur, uncialis magnitudinis, sevisie externum limbum acutoreș a în oppofico, gui petiolo propior, rotandiores, ubi etiam decufiate mutuo fuperflernuntur. Ulterius eadem folia, un fapius propè apicem dentata cerunturu; tià perpetuc circa reliquium ambitum crifiantur, labénque breves petiolos coloris felendide nigricantis, ac taliter integram foliorum longitudinem percurrentes, ut fulcata videantur. Denique tora planta tum fapore fubaftringenti, um prodore quem manfa reddit perbellè mitatur vulgarem Phyllitidem.

2. Phyllitis parva saxatilis Virginiana per summitates foliorum prolifera D. Banister, à quo de-

scriptionem & iconem ejus expectamus.

3. Jac. Bontius Phyllitidem quandam Indicam caule foliis pluribus donato depingit & describit fuo modo.

Pag. 137. Poli lin. 43. adde, Non incommodum eft li recipiatur vinum, cui permisceatur spiritus sulphuris ut acescat. Huic immitte radiculam Polypodii per 24 horas: tunc ficca & utere pro dentifricio. Firmat, mundat & candorem dentibus inducit. Esmaller prax. cap. de Dentium vitiis. D. E. Hulfe.

Pag. 138. pol lm 3.1. po quinta fivis cade,
Heminitis parva Antegona folio Plateni fer in modum divijo.
Hujus folium nobis communicavit peritifi. Botanicus D. Doody pharmacopœus Londinenfis. Pediculo innitebatur temii nigricanti, & Capilli Veneris in modum iplendentia quatuor digitos longa, Folium 2 ½ uncias longitudine superabat; ima parte tantundem propemodum latum; ad basin durount 23 uneas ionguame inperaoat; anta parte caratinem properitoria naturi, ao acaitta-plicem laciniam feu apophyfin habuit velut Hemionitis peregrina Claffi, utramque tamen ad latera dentatam feu laciniatam, & in acuitorem mucronem productam. Medium etiam folii fegmentum turrinque laciniatum, in acuitum cufpidem procurrebat. Semina folii marginibus circumicara reflexis adnalciuntur ut in Filice fermina vulgari aut Filice peregrina Ofmundæ facie Bod.à Stepel, non lincolis aut punctis in aversa folii parte.

Pag. 141. Ad Cap. VI. adde, Filiculam hanc magis perfectam & integram cum omnibus suis partibus vide apud Clariss. Virum Filiculam hanc magis pertectam & integram cum omnibus fuis partibus vide apud Clarift. Virum
D. Plucknet, eandémque mihi communicavit D. Doudy. Plurimis autem tenuibus nigrisfilamentosis
oblique incedentibus radiculis varai emplesis & cum muso cui intermiscentur velut concextis in
fuperficie terra seu petrarum quibus innascitur se diffundit ceu velo quodam eas operiens. Filamenta obiter foliola emittunt uncialia aut secundi e, è pinnulis composita hinci most et ribus, quatuor, quinque aut pluribus, alerratum positis, lingulis in tres quatuorve lacinias longas angustas
ad pediculum usque divisis. Singulas lacinias seu foliola mavis dicere nervus niger per longitudirepresentationes dividir.

Paga 146. Poß primam speciem Cap. IV. adde, Ostendit nobis D. Pettiver Filicula speciem è China delatam, qua plurimum accedere videtur ad Filicem minorem palustrem, verum extremum folium in longiorem mucronem procurrebat, & Lonchitidem divisura sua zmulabatur.

Pag. 149. Ad finem Capitis VIII. de Adianto adde, 4. Adiantum foliis Coriandri ramosum Chinense.

Pediculis nigris splendentibus cum Adianto nigro Coriandri foliis convenit: foliis magis accedit ad Adiantum Americanum Cornuti. Sunto natem en uniquam adverfo fitu disporta, led ubique alterno. Cauliculus seu pediculus ramos ad eundem fere modum emittir quo Filix feemina vul-SIIIIIE

APPENDIX.

1855

garis; in ramos scil. adeò divaricatur ut verus caulis videatur, non folii compositi seu ramosi pe-

Ramulum ficcum è China allatum nobis communicavat peritiffimus Botanicus D. Pettiver Phardiculus. macopaus Londinenfis, femipedali longitudine, in ramos divifum, atque etiam fubdivifum; medius feapus duodecim foliorum feu pinnarum paria adnexa habuit.

Pag. 153. Ad finem Capitis 8. adde, 5. Adiantum nigrum seu Dryopteris Chinensis lanuginosa.

Hujus folia [totalia] longiora & angultiora funt, magnitudinis ratione habita, quam Dryopteris nigra Officin, in ramulos ex adverfo plerunque fitos divifa at pinnulæ in ramulis alternatim plurimum difpofitæ funt; hæ autem divifura fua folium Quernum quodammodo imitantur. Pediculi ut in dryopteride vulgari ex finadiceo nigricant. Verum hæc planta infigni nota ab omnibus nobis hactenus vilis Capillarium speciebus differt, quòd non pediculi tantùm sed pinnulæ seu solia ipsa hirfuta & lanuginola funt.

Hujus etiam folium ex China allatum nobis communicavit superius laudatus D. Jacobis Petisver.

6. Adiantum nigrum Chinense tenuiter divisum pinnulis minimis obtusis plerunque bisidis.

Hujus cauliculus seu scapus folii medius ramulos emittit alternos, in surculos pariter alternatim positos divisos, & hos demum in pinnulas minimas ab angusto principio paulatim dilatatas, ad summum usque, quod lariusculum & plerunque bissidum est. Pinnularum parvirate & figura ab omnibus nobis cognitis Filicum speciebus diftinguitur, adde & frequenti divisura.

Hanc quoque à prædicto D. Pettiver habuimus.

7. Adiantum album floridum Cicutæ folisi Virginianum D. Plucknet in borto sicco.

Addenda LIBRO QUARTO.

D dg. 159. l. 18. D. Hermannus in Catalogo Plantarum Horti Med. Lugd. Bat. Banguen pro Al-thase [mbis Alexe] Indica (weis habet thea [nobis Alcea] Indica specie babet.

Pag. 159. lin. 41. Pro tertia specie ad finem Capitis secundi adde, 3. Herba de Bengala C.B.

De hac herba C Bauhinus ex Linícot part 2. Ind. Orient 18. &c. hzc habet, In Bengala ex herba quam ad colum inftar Lini nent, telam texunt, quz inbilitate fericum antecellit: ex foliis linteamina elaborant, acu pingentes nunc flosculos, nunc historias vario co-

lore, que lectulis infternuntur. nois, que recum micentinui.

Oblervat Mandalfo in Indica fua peregrinatione è glomo lanco fummo cauli plantz cujuldam
Herba de Bengala Luftianis dickx innafecnti, pilz parvz feu fibulz vulgò dickx majori fimili, opti-

mos pannos, aulta & periftromata fieri. Hanc herbam fimili omnino fructificatione gaudere cum Curcuma, Cardamomo, Zedoaria, &c. nos docet D. Paul. Hermannu Catal. Hort Lugd. Bat. pag. 211. in hiftoria Curcuma, cui ob hos aliaque sua observata & inventa plurimas debemus gratias.

Pag. 161. Post lin. 25. adde,

rag. 101. roje im. 25. aaae, In procidentia uvulk gargarifetur fuccus Urticæ. Ad morbum equorum [The Arrattifes Anglicè dichum.] Ex cineribus Urticæ cum aq. font. q. f. fiant orbicult; quibus tempore tisûs adde axungiæ q. f. m. f. ung. pro ufu. D. Haife è MS, cujustam Doctoris Page.

Pag. 162. Post lin. 4. pro ottava Urtica specie adde, 8. Urtica Racemosa Canadensis Moris. præl. Dodart. Mem.

Hujus folia multò obleuriùs virent qu'am Urtica nostratis majoris; ad tactum mollia sunt, non tamen pungentia, pediculis longis teretibus appensa. E foliorum alis & versus summitates sforum velut racemuli exoriuntur.

Invenio inter plantas meas ficcas ante triginta annos Londini collectas hujus Urtica folium. D. Paul Hermannus in Appendice ad Cas. Lejd. Pino Maregrav. & Pison. ad Urticam [intelligit puto racemofam Canadensem] refert.

Pag. ibid. Ad finem Capitis de Spinachia adde, Abrahamus Muntingius in Herbario Belgico lib. 2. cap. 37. pag. 162. Plantam quandam spinofam describit & depingit, quam Spinachiam frutescentem Americanam vocat; quæ tamen ad hunc locum non videtur pertinere: qui linguam Belgicam callent rem certius definire poterunt.

Pag. 164. Post, lin. 23. pro quarta Mercurialis specie addatur, 4. Mercurialis Zeylanica tricoccos cum Acetabulis Kupamenija Zeylanensibus Herman. Cat. Leyd.

E radice annua, albente, modice fibrofa furriguntur caules nunc unicus, nunc plures, ramofi,

rotundi, pedales, striati; ad quorum genicula lizrent falia, ex longis pediculis, Mercurialis effigie, subrotunda, glabra, levissimè crenata: Ex horum sinubus verò oriuntur tenera semidigitales alz, quos alterno ordine cingunt parva, herbacea acetabula, cum parvis è medio prodeuntibus pulchellis brevissimis thyrsulis, multis herbaceis villosis & cirrosis stosculis vestitis, quibus subsunt rotundi, lappacei globuli, terni fimul juncti, fingulis continentibus semen parvum, congeneribus suppar.

In Zeylona & Malabara luxuriat in fimetis. Hinc Kupamenija, hoc est stercoris aut simi amans Locus. appellatur.

Cum fructus flori subesse dicatur in nostra methodo ad hunc locum non pertinet,

Pag. ibid. Ad finem paginæ pro secunda Ambrosiæ specie addatur 2. Ambrosia soliis Artemisiæ inodoris elatior Herman. Cat. Lugd. Bat.

Hujusvirgulis trium quatuorve pedum altitudine affurgentibus adhærent folia priori ampliora, mirrofie Artemifiæ foliis proxima, profundius laciniata, fuperne viridia, inferne pallescentia, odoris nullus evidentis. Flores in summis spicis apparent minores, foris viridantes, intus nigricantes; quos fingulos excipit femen unicum, muricatum, vulgari fimillimum. Ex feminibus Venetiis transmissis produit.

Pag. 165. Habetur in Horto Hafnienfi Lappa quadam minor, aculeata dicta Bartholin. Act. med.

Pag. 167. Inacettu in 1000 trainment sappa quantum internation, account in the Company of the Co nacu his verbis-

nacu his verois.

Pandi Avanacu, quæ fecunda species Avanacu, ling. Bram. *Vellò Erandò à priore specie, *1. e. Eranlous gram pro Ricino vulgari habemus) in eo tantum differt, quòd altus assurgat, quòdque stipiti- do major.

bus & ramis est valde rubris seu miniatis & nitentibus: Folis, storibus & fructibus paulò majoribus. Semina quoque eadem sed majora & paulò planiora, & inter spadiceo suscum & nitentem colorem cincreis undulis rarioribus conspersa.

Rariùs in hisce terris quam Avanacu reperitur.

Ricinus Africanus maximus caule geniculato rutilante Hort.Reg. Paris. Hort. Lugd. Bat. Herman.

Idem totus ruber Indicus Hort. Lugd. Bat. Herman.

Quantum differant à pracedente norunt qui eos coluerunt.

Ricinus Americanus major caule virescente Hort. Reg. Paris. Hort. Lugd. Bat. Hermatt.

De his, cum nondum cos viderim, nihil amplius dicendum habeo.

Cadel Avanacu H. M. ad finem pag. 167. post verba illa, ad Cadel-Avanacu plantam dictam

Frutex est in arenosis nascens, stipitibus ac surculis solidis. Folia que in pediculis tenuibus, quatuor pollices longis proveniunt, oblongo rotunda funt, anterius in cuspidem stricta, ad petiolum latiffima, oris rotundis, tenuibus & raris in margine denticulis incifa; fuperficie plana, glabra & texturæ tenuis ac fubtilis: nervis è costa media subtus eminente oblique antrorsum exeuntibus, & in se invicem arcuatim subtili tractu incurrentibus, colore viridi-claro, in hac parte. Flores in fummis furculis albicantes, plures; quibus fuccedunt Fructus pedunculis brevibus, rotundis & tenuibus appensi, formà oblonga & trilaterà, tribus plano-rotundis lateribus constantes, & in medio singulorum laterum sutura subtili in longum striati, ad petiolum strictiores, in superficie punctis lacuhosis estossi, in vertice cum teneriores sunt umbilico trium rubrorum foliorum, que dein decidunt dotati, cortice exteriore viridi diluto, interiore lignoso ac corneo, ad petiolum calyce parvo, qui cuspidatorum viridium foliorum est, comprehensi, in terna loculamenta divisi, intersepimentis lignofis, quæ angulis laterum & stylo medio astricta sunt à se mutuò disjuncta; in quorum singulis singula continentur semina, forma oblonga in parte interiore, quà stylo medio fructus accumbunt, pellicula albicante tenuiffimă obducta, ac în medio, ubi cum teneriora funt angulo eminente extuberant, futura flava ftriata; fúntque cum ficca parte interiori planiora, in altera rotundiora & magis extuberantia, coloris in totum nigricantis & parum nitentis; in vertice nullo umbilico albicante funt, uti quidem femina priorum specierum.

Bis in anno flores & fructus fert, ferme in Januario & Julio.

Folia trita & cum aqua epota purgativa funt. Pro morfu ferpentis dicti Cebra Capella juvant fi Lampui: in pulverem trita vulneri indantur; eadem cum folis Pandi Avanacu, & floribus * Schem-Paris * melli nemista pro capitis intifulis ferri pui factà unditone. Unum fruits (semen finnemum ulim * Aloca Indimelli permixta pro capitis pustulis serviunt facta unctione. Unum fructus semen sumptum usum ca species sit. purgandi obtinet fi tritum in aqua propinetur. Hic frutex fructu tricocco & vi cathartica cum Ricino convenit, in reliquis fatis differt,

Caterum Ricini vires in Historia omissas placet hic adjicere:

Oleum è nucleis expressum non solum Lychnis affunditur, sed omnibus passim incolis [Brafilia] in usu est quotidiano contra affectus frigidos tam internos, quam externos. Resolvit apoftemata, & matricis ventrisque tormina ac flatus illitum discutit: prodest tinnitibus aurium: restitait tensos convulsosque nervos. Tres vel quatuor guttulæ ex conveniente liquore subinde per os vel anum exhibita lanant frigidos articulorum affectus & finul alvum laxant. Cutem quoque à * AB. Phili-plora reliquisque vitus vindiçat. Umbilico inunctum lumbricos puerorum expugnat. At * D. Stubs soph. N. 56. SIIIII 2 affirmat

HISTORIA PLANTARUM.

affirmat Oleum expressum, quantumvis nuclei ipsi vehementer purgent, nullam omnino vim catharicam obtainer, ne quadent fi integri cochlearis menfura una vice deglutiatur, aut trium per anum injeciatur. Pionem attendamus.

Semen purgat validé. Sex septémve nuclei per os intro assumpti humores crudos per superiora & inferiora exturbant cum vehementia. Convenit ergo in spiritu vini optimo loco correctorii femina multa macerare, & tincturam exhibere. Piso.

Folia aqua vel aceto macerata Herpetis aut hujus generis affectibus mederi, præter Dioscoridem restem habeo quotidianam experientiam. Piso. Eadem, teste D. Stubbes, unicum sunt apud Indos

Cephalalgia remedium.

N. Indi ante Europaorum adventum non expressione oleum eliciebant, nullam enim norant, fed coctione; eadem scil. ratione quam docuit Dioscorides h.e. contuso semine, deinde in aqua cocto, postremum oleo innatante cochlearibus excepto: quæ eliciendorum oleorum ratio è seminibus & fructibus Indis admodum familiaris & ufitata eft, quomodo facilius etiam quam expref-

Hucipochotl Huaxacensis sen Ricinus Nova Hispaniae Hernandez. Qu. an differat à Curcas?

Si rectè depictus fit ad hoc genus propriè non pertinet, huc tamen ob similitudinem foliorum & fructus cum Ricino Americano Curcas dicto referri potest. Arbuscula est, describente Hernandez, vitium modo serpens, sinuosis ac tricuspidibus foliis, floribus coccineis, parvis & aggregatis in comam, unde generantur fructus Nucis pane Pontica forma ac magnitudine, sed ternos includentes Ricini more candicantes nucleos. Toto anno folia, flores ac fructus fert.

Liquor stillatitius vires elanguescentes instaurat reficitque, ut homines ferè mortuos ferant exfuscitare; idem refrigerat & impinguat, autipsa arboris folia oleris vice devorata, nitidumque reddant colorem. Lachryma ftillans è perfractis germinibus inflammationi oculorum minum in nudurm confert. Nuclei quini, aut fi robuftior homo fit fepteni, emundati à quodam illos tegente membrana vacuant egregie pituitam & bilem per superna & inferna, adeò securo eventu, ut vel levis momenti re ingesta, medicamenti hujus vis si ita expediat coerceatur.

* P. 4. T. 51. P. 105.

Vires.

Bengi-eiri * H. M. Ricini Indici Species.

Arbor est media magnitudinis, caudice crasso, albicante, cortice obducto nigricante, necnon multis ramulis cinereis, intus fungosis, inodoris, saporisque acris donato.

Radix albicans, flavescente ac lactescente cortice tecta, inodora, saporis acris & urentis.

Folia alternatim brevibus petiolis circa ramulos provenium, oblongo-rotunda acuminata, in ambitu ferras, craffa, denfa, glabra, nervis aliquot è media costa albicante & infernè extuberante in latera excurrentibus; sapor dulcis & aftringens

Flosculi exigui & pane invisibiles surculorum extremis racematim proveniunt, calycíque viridialbicanti & exiguo inharent, tribus faminulus, luteis apicibus ornatis constantes. At verò flosculi hi Juli potius dicendi sunt, cum ex iis fructus non enascantur: sed infrå flosculorum analogice dictorum racemos seu potius spicas, gemma observatur oblongo-rotunda tria emittens reflexa, albicantia,

conun racentos reuponas pues, genima outer ana coongoriome, tracentos reusonamentas de flave (centulos speicho rontas flamenta; que genima modora, infipidai plus fructus rudimentum eft. Fructus rotundi, fex angulis craffioribus fulcati, fructibus Nilacamaram haud ablimiles, virides, craffo cortice cindi: cui fubeft putamen feu ortex lipnolis, rufus, bina ternalve includeris formia, albicantia, dulcis, gratique faporis, Ricini feminum forma amula. Craffias autem qui fructum hunc ambit cortex, levibus incifuris vulneratus lachrymam fundit lactefcentem, acrem, urentem; quamobrem fiquis fructus hofce dentibus confringere conerur, mox infigni acrimonia lingua, fauces, cæteræque oris partes vellicantur, intumelcunt, inflammantur, quæ fymptomata mors intempestiva non rarò excipit.

Crescit locis arenosis & humidis in Malabar, præsertim circa Cochin: semper viret; quotannis ma-

turos fert fructus, mense viz. Decembri.

Folia contrita & pulverifata ulceribus insperguntur ad fungosam luxuriantémque carnem tollendam. Eadem folia concisa, & cum Bubali facibus in nodulo consuta ac calefacta convulsis &

spasmo affectis partibus utiliter imponuntur. Pag. 180. Species Acetola undecima feu feutata repens copiosè provenit juxta featurigines aqua-rum in cautibus clivofis montis Snewdon fupra vicum Llandbenis, necnon ad rivulos in confragolis rupibus montis Cader Idris fupra lacum quendam nostratibus Lbiny Cau dictum.

Pag. 194. ad finem cap. 4. adde, Atriplex maritima Mauritanica foliis Polygoni argenteis, semine amplo fusco, vasculis rotundis: quam apud D. Plucknet exficcatam vidimus.

Pag. 195. adde, Halimus angustifolius seminibus singularibus, vasculis Bursæ pastoriæ æmulis bicornibus inclusis. D. Plucknet in agro Lincolnienfi invenit.

Pien 199. Ad som pagina addi; Pleniorem husu planta descriptionem vide apud D. Hermannum in Cat. Hort. Lugd. Bat. sub-titulo. Amaranu lindic spinosi spica herbacca, Kathutampala Zeylonensibus h. e. Pala seu Ama-titulo.

Pag. 201. In horto Reverendiffimi Epilcopi Londinensis, cujus frequens in hac Appendice mentio, Amaranti speciem vidimus maximam, humanam alitudinem superantem, quam arboream meritò appelles, folis multò pallidioribus quam purpurei vulgaris spicis erectis; spicis etiam multò quam illius gracilioribus, & brevioribus si modo adultæ fuerint, colore munus saturo, at lucidiore, Quinua Clusii in modum sparsis seu deorsum dependentibus. Semen nondum persece1857

rat Septembris medio. Verum æstas hujus anni supra modum frigida, & seminibus exoticis maturandis minus propitia fuit.

Pag. 203. Post lin. 64. pro septima Amaranti specie addatur, 7. Amarantus minor Indicus solsa Tripolii, store ex ames colore & argentes variegato Breyn. prod.

Pag. 208. Ad seundam speciem Afari not.

Hzec Asarum Americanum Parkinsoni esse videtur, descriptiones tamen non in omnibus convenium. D. Bamsser in Catal. Asarum Americanum Park. Serpentariam radicem magnam vocation.

Pag. 208. Ad secundam services and services are services and services are services and services and services and services are services and services are services and services are services and services are services and services and services are services ar foliáque ejus maculosa esse asserit Cyclamineorum instar, quibus tamen minora sunt, nec Asari nostratis majora, quicquid dicat Parkinsonus. Communicavir nobis D. Petivoer solia & radicem cujus dam plantæ e Provincia America Terta Mariana dictà allata quam incola istius regionis Serpemariam nigram vocant. Radices fibrosa erant, nigricantes: folia pediculis longis insidebant figura &c magnitudine foliorum Chelidonii minoris, verum circum oras crenata ad modum Caltha paluftris quibus & fimilia mfi quòd minora. Eandem plantam ficcam vidimus apud Virum infignem D. Leon. Plucknet. Fibræ è radicis quodam velut trunco exibant. Eandem hanc effe puto cum Afaro Americano D. Banister.

Pag. 211. Kali geniculatum majus sive alia nova species Kali perennis à D. Sloane observatum est propè insulam Shepey.

Pag. 217. Ad finem Cap. XI. pro tertia Saxifraq.a aurea specie addatur, 3. Saxifraga aurea Lichenis facie Moris. Præl.

Satis frequenter, inquit, reperitur in rivulis aquæ dulcis à fontibus jugibus manantibus. Folia gerit oblonga, ferrata, hirta, per terram frata; flosculos in alis luteos; quin & primo statim intuitu à Saxifraga aurea montana rotundifolia discernitur à foliorum densa dispositione & forma longa, cum alterius montanz fint rotunda & rariora.

Suspicor illum intelligere primam nostram speciem; verum tum male illam describit floribus in

Pag. 219. poß lin. 40. adde speciem sequentem. 8. Latiuca sativa maxima Austriaca capitata, variegata, Latiuca Caryophyllacea vulgo Herman. Hort.Lugd. Bat.

Refert, inquit, variegato colore Carvophyllum hortensem.

Viribus Lactuce adde sequencia. Lactuce frequens esus Veneri adversatur ut quod maxime; unde speciem ejus quandam Veteres Eunuchion & Astutida vocârunt: cavendus ergo iis imprimis est qui liberis operam dare vellent. Hanc ejus facultatem quamvis superius leviter attigimus, quoniam non levis momenti res est, iterum inculcandam duximus.

Pag. 22.2. poff in. 40. adds,
Hanc speciem D. Magnol in App. ad Botan. Monsp. accurations describit nomine Latituce fiveHanc speciem D. Magnol in App. ad Botan. Monsp. accurations describe alreas annustrore folio Hart. Reg. stris angusto laciniato folio, & quarit An sit Lactuca sylvestris altera angustiore folio Hort. Reg.

In Catalogo Plantarum in Horto Reg. Paris. enutritarum necdum editarum à D. Tancr. Robinson ad me transmisso invenio, Lactucam pratensem fol. angustiori & longiori D. Fagon.

Que quomodo à precedenti differat inquirendum.

Pag. 229. Ad finem Capitis quarti de Chondrilla adde, Chondrilla Tingitana floribus luteis Papaveris hortensis folio D. Hermanni in Cat. Hort. Lugd. Bat. Herman.

Radice nititur digitum crassa, pallida, fibrosa, annua, è qua prodeunt folia Papaveri hortensi nonmihil similia, duos transversos digitos lata, palmam longa, glauca, lavia, carnosa, albentibus venis infignita, per ambitum crenata. Intra hac affurgunt caules, cubito longiores, in aliquot alas divas ricati, laves, pallide virentes, folidi, circa cacumina verò fiftulofi. Horum fingulis nodis harent folia fine ullis petiolis, auriculata, inferioribus latiora, & profundioribus crenis incifa. Apices verò exornant capitula, Sonchi effigie, fiquamata, que Augusto mense expicant florem, congenentus affinem, ex numerosis petalis, planis, slavis, ad basin purpurascentibus, radiantem stellam imitantibus congestum, succedentibus seminibus oblongis, albis, fungosis, fulcans, denticularis, candidistimo se

riceo pappo cristais. Tota planta scatet lacte amaro, ingrato.

Pag. 236. Hieracium maximum asperum Chondrilla folio C. B. à D. Newton in Cantia inven-

Pag. 238. Hieracium fruticosum fol. subrotundo C. B. in Parco Edinburgenst, & alicubi in Westmorlandia observavit idem D. Newton.

Aliam adhuc Hieracii speciem Sonchi vel Chondrillæ folio hirluto ad me siccam transmist diligens & industrius Botanicus D. Doody. Caulis erat semipedalis aut paulò altior, unico folio laciniato donatus ad modum Pulmonariæ Gallorum, flores pariter in faltigio gestans non multos nec valde diffusos, luteos, non grandes, calycibus lanuginosis. Semina parva nigra este videntur Pulmonariæ dictz. Folia laciniis & figura Cichorium, Dentem leonis aut Sonchum imitantur. Hæc SIIIIII 2

APPENDIX.

Hac planta accodit ad Hierachium maximum afperum Chondrilla folio C. B. Flores antequam aperiantur rubore quodam dilutiore exterius tincae videntur, ut in Myofotide etiam cernere est. tantut tuone quotati tututote e acti tas titoce resoluti, ta in stytotoque ettam cernere ett. Peg. 239,lin. 9. Speciem Hieraeii Pulmonariae fextam fic deferibit D. Hermannus in Cat. Hort. Lugd.

hat.

Ex fibrofis candidis radicibus quotannis fruticant novi furculi, fefquicubitales, tenues, in viridi albentes lactefentes; foliis concoloribus, longis, anguftis, pene fetaceis ab imo ad fummum ufque benes lateurs; quorum faftigia in complures abcunt ramulos, fuitinentes è calyce oblongo incano encoloribus. modice hirfuto & squamato flores luteos, ex multis petalis planis in gyrum dispositis contractos, qui marcidi facessiunt in semina atro-rubentia, gracili pappo cristata.

Pag. 251. lin. 57. Ad finem Cap. XII. pro decima specie adjiciatur, 17. Trappogem five Scorsonera humilis crassfore solio Magnol. App. ad Botan. Monsp.

Radix ei crassa, brevis, fibrosa, qua in plura capita dividitur; è quibus multa nascuntur folia, longa, angulta, craffa, glabra: inter que lurgic caulis palmaris, cavus; florem in faftigio ferens flavum, Scorloneræ modo fquamatum, sed minorem; Semen etiam minus.

In pratis ad lævam Lateræ verfus stagnum Maio mense storet.

Pag. 261. poß lin. 23. ad finem capitis II. pro quarta specie addatur, 4. Petassites Africanus Calibæ palustris solio Herman. Cat. Hort. Leyd.

Novum (inquit) hoc Petafitidis genus ex paluftribus C. Bone Spei in hortum translatum folis eft rotundis, rigidis, crenatis, Caltha paluffris facie, radice flaveleente craffa, carera vulgari fimile. Hane plantam cum caule frudtu (uo racemolo onulto apud D.S. Dody vidimus, unde eam Petafiten non elle conflat, gel anomalam quandam firpem Petafitis folio, Bliti frudtu. talten non elle conflat, gel anomalam quandam firpem Petafitis folio, returba petafitis folios returba per de la conflata per de la confla

necionis arborescentis C. Bona Spei innotescir, ut me monuit D. Tameredus Robinson. At D. Hermannus Conyaam Africanam Senecionis Bore, folis retufis à Bocconiana abludere scribit shorib. discoidibus nudis non radiatis Senecionis facie & modo in umbellam dispositis, catera cum ea conve-

Pag. 265. Ad finem capitu de Conyza add. Conyza Africana foliu Stachadu curina Gallica Falcic. plant. rar. Breyn.

Suffrutex pedalis est vel altior, Elichryso II. C. B. similis, sed magis lignosus. Foliis pluribus Steechadis citrinæ Gallicæ fed anguftioribus: Flore majore, cuius umbo petalis longis & anguftis circumradiatur. Radix lignola, multis fibris divaricata. Semen pappescens. In Africa juxta Promont. B. Sp. D. Ten Rhyne collegit.

Eadem Pag. add. Conyzam Africanam Urticæ folio Hort. Amsterodam.

Pag. 270. lin. 18. pro 21. Afteris specie interponatur, 21. After latifolius Tripolii sare Dodart. memoir. Tripolium altissuum Americanum, caulibus viridantibus Herman. Cat.

Ad finem Cap. IV. in eadem pag. addantur species sequentes.

23. After Africanus latifolius maximus puniceis caulibus Herman. Cat. Leyd. App.

Altius affurgit quam Afteres Novæ Angliæ, caulibus robustis, puniceis, in breves, concolores ramos divifis. Felis Tripolii facie, fed rigidioribus, craffioribus, per ambitum nonnihil dentatis, inferioribus palmam æquantibus, superioribus verò brevioribus & angustioribus. Floribus amplis, violaceis, medio difco purpureo flavescente, & in albentem pappum fatiscente. Subest radix fibrosa, vivax, numerola fertilitate se propagans.

24. After Novæ Belgiæ latifolius, paniculatus, storibus saturatè violaceis Hort. Leyd. Herman.

Elegantissimus hic After, humanam altitudinem longe superans, fundit radicem albam, lignosam, Elegantiumus me alter, mantatani antennieni songe taptaris, anten virgula quampluma, glabra, perennantem, innumeris temuifilmis fibris capillatam, ex qua furgunt virgula quampluma, glabra propurafecnia, Calami craffitte, infirma, circa faftigia in frequentes furculos, quafi in foeciolam papurpurafecnia, Calami craffitte, infirma, circa faftigia in frequentes furculos, quafi in foeciolam pantulam collectos fubdivila. His ftrice adherent folia, abique periolis, digitum longa, duofiq, transmittant collectos fubdivila. versos lata, plana, craffiuscula, mucronata, alterà parte glabra, latè viridia, alterà ex viridi pallescentia, numerolis exiguis venulis è media costà oriundis inscripta, ad extimos linbos purpurascentia, & alquando leviffinis, vix conficuis centus cuntous autopas, at excintos antos praputacentes, & alquando leviffinis, vix conficuis crenulis exaferatas; que verò immediate cradice prodeunt fiperioribus ampliora funt, fulta petiolis digitalibus, alatis, ex viridi ruffelcentibus. Juxta furculorum faltigia eminent capitula parva, brevib, angultuffinis foliolis, fquamatim difpofitis, veftita, quibus singulis insidet stos stellarus, Afteris Artici facie, inodorus, radiatus, discoides; radiis purpurcoviolaceis, disco parvo, flavescente, abeuntes in semina pappola, cinerea, more congenerum.

25. After Nova Belgia latifolius umbellatus, floribus diluté violaceis Herman Hort. Leyd.

Forma & crescendi modo cum superiore convenit, ferens radicem longè latéque repentem, albam, parum fibrosam, ex qua prodeunt folia præcedenti haud absimilia, at paulò angustiora, rigi-

diora, minus glabra, & quodammodo finuata. Inter hac eriguntur caules bicubitales, viridantes, ad radicem nihil aut parum rubentes, striati, superioribus rigidiores, duriores & robustiores, circa summa fastigia in frequentes foliosas alas magis expansas, umbellam mentientes, divisi; sustinentes in capitulis parvis, ex longioribus foliolis squammatim dispositis, flores priori paulò majores ex diluta purpura violaceos, petalis duplici ferie fibi invicem incumbentibus, disco luteo, fatiscente in semina cinerea pappola, priori fimillima.

26. After Æthiopicus, Stæchadis foliis, flore aureo Herman. Hort. Leyd.

In montofis aridis ad Cap. Bon. Sp. reperitur. Conftat radice parva, lignofa, fibrofa, fusca: Caule titidem lignofo, dodrantali, modo fimplici, modo multiplici, candicante, in ramulos divaricato, undique folisi fetaceis, tenuifilmis, incanis, Steechadi citrinza amulis, vefitici. Horum fimmitaribus infidet è capitulo oblongo, fiquamato fisi lutera fella inflar, cupus medium umbonem palide flavescentem cingunt foliola, radiorum inflar, aureo colore fulgentia. His senescentibus successionalistic victoria de descriptions de la contrariadorum inflar, aureo colore fulgentia. cedunt semina papposa, velut in congeneribus. Viget & floret per totum annum, dummodo ab aeris frigidioris injuriis vindicetur.

27. After exoticus Hyoseridis folio miner.

Siccum nobis oftendit Clariff. Vir D. Leon. Plucknet.

28. After Africanus Stæchadis folio incano ejustem.

Pag. 278. Ad finem cap. 8. adde, 15. Doronicum maximum Americanum, latissimo anguloso folio, radice transparenti Herman. Cat. Hort. Leyd.

A Jacobo Boberto habuit. Flores & femina nondum viderat.

16. Doronicum integro & crasso Hieracii folio Magnol App. ad Botan. Monsp. An Doronicum Helvaticum incamm C. B, prod?

Radix fibrola eft, è qua oriuntur folia pediculis donata, longa, latiulcula, ferrata, craffa, fubtus tomentola, fupra viridia: Caulis fesquipedalis folia angulta habens fine pediculis. Florem fert magnum, petalis luteis, in extremitate crenatis umbonem luteum cingentibus, qui in pappos abit. Florem ris calyx striatus in basi foliis viridibus coronatur. In herbidis locis montis Serrane frequens est & Junio mense floret.

Pag. 280. Ad finem Cap. IX. pro 12. specie adjiciatur, 12. Virga aurea Canadensis foliu Scrophulariæ Dodart. mem-

Item, 12. Virga aurea Americana folis serratis angustis subtus nervosis Moril. prælud.

Hujus folia funt fubtus adeò nervola, & eminenter angusta maximéque serrata ut notu inde facilis fit. Quin & radicem habet odoratissimam.

Item, 14. Virga aurea bumilis Alpina Morif. prælud.

Hæc in omnibus vulgari accedit, sola parvitate discrepans: est enim Virgâ aurea vulgari triplo

Pag. eddem. Capiti X. de Helichryso seu Stoechade citrina addantur species sequentes:

Heliochryson quorundam folisis Abrotani J. B. Elichryson felisis Abrotani C. B. Helychryson sives Coma aurea Ger.

Pedalis, nonnunquam cubitalis est planta, caulibus rectis, robustis, fruticosis, in multas alas subinde diviss: per quos & ramos numerola folia, Abrotono fimilia, candicantia, ubi primum erum-pit, tenuissime divisa, brevia, hirsuta, cum gravitate odorata. Flores in summis ramis umbellatim congesti, lutei Agerati floribus formă & odore persimiles, verum majusculi. Radix lignosa, minimi digiti interdum craffitudine, qua tamen fingulis annis perit.

Lato solo provenit, & copiose circa Madritium itinere Complutensi, alissque Hispaniae locis in Laure. agris, ubi Septembri & Octobri florentem videbat Clusius.

Quòd dubius effem quò referenda effet hac planta, nec ad hunc locum pertinere putarem, commodiorem quærendum ratus, tandiu eam Historiæ inserere distuli donec tandem penitus è memoria excidit & omissa est. Duo sunt que me hactenus dubium & suspensum tenent. 1. Quòd nesciam an papposa fit. 2. Quòd mihi nondum planè constat an florem habeat radiatum an verò nudum; quamvis ex descriptionibus quæ ejus extant nudum habere colligitur. A reliquis certe Stoechadis citrinæ seu Helichrysi speciebus foliis multifidis differt. Qui coluerunt & observarunt nos certiores de ejus genere facere possunt.

Helichrysum Africanum inodorum glubrum Magnol App. ad Botan. Mons. Elichrysum inodorum glubrum Geromepi solio annuum Magnoli, Herman. Cat. Leyd.

Nobis describitur inferius pag 364 pro Agerati specie titulo Agerati Africani folius laciniatis inodori. Noois describin interius pag 404, pro agotati prote tutuo zige ati apraemi pota lasmatis inderi. Verum fi femina pappola obtineat (ut affirmat D. Hermannus, nam in planta que nobis fucerevit pappum nullum feminibus adarentem observare potuimus,) Elichryfi pottis quam Agerati species centrale all humenche I podini affor Basania I codina fer utili officiale all humenche I podini affor Basania I codina fer utili officiale all humenche I codina fer u pum numum temmusus sanzrentem ontervare potutenus.) Elichryfi potius quam Agerati species cen-fenda eft. Nuper cùm Londini essem Botanici Londinenses mih affirmarunt plantam hane minimè pappolate este, proinde & Hermannum erràsse. Quin & ipse (ut video) in Appendice sententiam sum mutat, à Cossi certiora edoctus.

Chrysocome Africana flore albo, angustissimis folis Breyn in Fascic.

E radice hujus virgze excunt multæ, pedales, nonnunquam ampliores, lignelæ, firmæ, in multos ramos tomento albo candicantes diductæ, & ab imo ad fummum foliolis crebris, ac angultifilmis, Steechadis citrinæ Italicæ Herbariorum dimidio brevioribus dense stipatæ. Summos verò ramulos corymbi occupant admodum elegantes Gnaphalio Americano Cluf. valde accedentes, quadruplo minores, è candidulis, infra aliquando ruffescentibus ità compositi squamulis, ut umbonem in medio comprehensum duplici & triplici serie notabiliter circumradient. Semen minus pappescens, Chrysocomes vulgaris feminibus par.

In herbosis juxta Promont. Bonæ spei D. ten Rhyne ut & duas sequentes collegit.

Chrysocome Africana flore phaniceo angustifolia Breyn. fascic.

Brern. Planta alba & penitus tomentola est Chrysocoma Germanica angustifolia flore ex aureo rutilante similis, nisi quod folia angustiora & breviora, eorumque ex alis ramulos quamplurimos foliis minoribus vestuos promittat. Flores densissimè in glomerulum congesti multo sunt minores, squamulis exilioribus minúsque splendentibus ex ignescente phœnicei coloris imbricati; quorum medium stamina quadam minutissima in pappos, semine appenso perquam pusillo, abeuntia occupant.

Chrysocome Africana flore phaniceo serratifolia Breyn. Fascic-

Perrara hujus plantula caules etiam candicant, multo tamen infirmiores funt, inque debiliores, & longiores ramos divifi: Folis paucioribus multoque brevioribus, latioribus, ferratis, nervofis, incanis quidem, minus tamen quam superioris, [Euphrasia latifoliæ Italicæ Col.] quodammodo æmulantibus fepti. Flore & femine cum præcedente convenit.

Chrysocome sive Argyrocome Gnaphaloides Africana slore amplissimo Breyn. Prod.

Chrysocome Africana Ericoides flore albo Breyn. Prod. Item fl. sulphureo.

Chrysocome impia, sive Filago dista Cap. B. Sp. Ten Rhyne apud Breyn. in Fascic. Dua species. Vidimus apud D. Plucknet.

Elicbryso assinis Africana arborescens, sloribus purpuro-violaceis, folius Salvia, odore Rosmarini: Cony-za Africana incana arborescens odore Salvia & Rosmarini vulgo Herman. Cat. Leyd.

Quanquam hæc arbuscula nomen Chrysocomæ non mereri videatur, quòd ejus flores aurea luce non refulgeant; Attamen ob florum fiquanatam corymbaceama, fluriduram, & feminum papofam dispositionem, ceu primariam plantarum partem, Chrysocoma haud diffimilem, huic adjungendam effe existimavi. Sponte nascentem reperi logis saxosis & salebrosis ad radices montis tabulati Capitis Bonæ fpei, unde in Hortum translata leta fertilitate germinavit. Figir vadiem longam, obliquam, pallidam, in brachia divaricatam, ex qua virgulta affurgunt complura (nonnunquam unum) fex septemve pedum proceritate lignofa, ramosa, candida, incano tomentoso cortice vestita. His aex teptemve pealum procertate lignola, ramola, candida, incano tomentolo cortice veltita. His adflant folia, Salvia quadantenus fimilia, rigida, crafla, perpenua, jupra viridia, infracandida, inferipa numerolis obliquis nervis, è cofta media in margines exporrechis, laporis acris, amari, aromatici, odoris fragrantifimi ex Rolimarino & Salvia mixti. Ad ramorum cacumina pullulant multi ramuli, in quibus apparent parvi, fquamati tomentoli foladii, Elichyfi vulgaris effigie, barbulis tamen angultifimis purpuro violaceis cingenabus orbiculum palidum, fatificentem in tenuiffima pappetentia femina. Menfibus refiponder Rofmarino. Oleum ex deftillatione prolectum præflantiffimum effe deoppilativum exocitentia nos docuir

experientia nos docuit.

Elichryso affinis Peruana frutescens Herm. Append.

Surrexit in horto Beverningiano ex feminibus Peruvia advectis ad altitudinem fex feptemve pedum, viriculis lignolis pallidis, lentis, geniculatis, valde ramolis, feibre binis, ex oppolito nafceni-bus, forma & magnitudine nelcio quid affinitatis cum folis Cofti hortorum, five etiam Scabiofe Hi-Ipanica ftellata habentibus, per margines tamen crebrius ferratis, tribulque per longitudinem excurrentibus nervis inicriptis: Floribus ad foliorum exortus circa ramorum cacumina corymbofis, parvis, ab Elichylo non multium abludentibus, pendulis, herbaceis, dificoidibus, modò folitaris, modò tribus quatuore finul junctis. Semmibus exiguis, ut conjicere potuit, pappofis, ad perfectam tamen maturitatem huculque nondum perductis; sapore & odore nullo evidenti. Aliam

Aliam adhue Elichryfo affinis fruticescentis speciem à pracedente diversam à D. Hermanno ad Reverendiss. Episcopum Londinensem millam planè novam & cujus nulla in Catalogo Horti Academici Lugd. Bat. mentio, se Fulbamia in Horto pradicti Episcopi vidisse literis Aug. 27. ad me datis Scripst D. Tancredus Robinson. Folia ejus breviora, crassiora spissiora, rotundiora & obicurius viridia funt quam Elichrylo affinis Peruanæ fruticescentis Herman, Append. An Senecio Arborescens Atriplicis folio?

Pag. 287. lib. 13. pro undecima Jacobæa specie adjiciatur, 11. Jacobæa supina maritima Triumsetti.

Ab unciali nervosa radice multas fibrillas emittente & albida cute vestita oriuntur terni aut plures Ab funciai nei voir Panes inneres, fupini potus ac veluti in terram recinai quam refei, inus cavi, externe rotundi, molles ac tenues, fubini potus ac veluti in terram recinai quam refei, inus cavi, externe rotundi, molles ac tenues, fubrufo vel etiam purpurafeente colore infecti: falia mullo ordine pofits, intide virentibus. Scaliquantulum eraffis velthi; caules abíque ullo pediculo amplectentibus. Prater, folia practica habentur infuper pauciora alia ad ramufculorum exortus, guidem licer cum furnica de la completa del completa de la completa del completa de la completa del completa del completa del completa de la completa del comple perioribus substantia, attamen conspicuo suffulta pediculo, & semuncialem latitudinem, unciam verò longitudine superantia, eaque non purè dentata, sed poritis denticulatis laciniis interrupta. Caules prope fummum duos trefre ramufculos è finubus foliorum proferunt quorum finguli tres aut plures fuftinent flores, fingulos longiufculis periolis inharentes, calice è pluribus angustis & fubviridibus foliolis, in nigrum acutúmque apicem definentibus composito obvallati, barbulis aureis, oblongis latísque discum medium luteum cingentibus constantes. Semen succedit pappo innascente alatum. Plantæ odor nullus, at fapor inter amarum ac falfum medius.

Martio & Aprili viget, deinde ex toto perit. Copiosè admodum nascentem observavit Auctor per Tempus & totam oram maritimam, campólque adjacentes, qua à Centumcellis Cajetam versus iter est.

Donavir me eximius Botanicus D. Jac. Pettiver cujuídam plantæ à Terra Mariana misse ramulo que foliorum divífura ad Eryfimum vulgare & capitulis in fummo conglobatis ad Jacobæam aut Se-necionem accedere videbatur. Florem cæruleum habere, incolas autem Morfum Diaboli vocarscripsit. Tota planta hirsuta est, & folia ad margines serrata.

Caaetimay Brasiliensibus Marcgr. Senecio Brasiliensis folio angusto, serrato.

Marcgr. Margr.

In trium pedum altitudinem excre[cit, caule viridi, intus medullofo; quem ab ipfo exortu numerofa ambiunt foliae, quatuor dig, longa, angufta, per ambitum incifa, levi hirfutie predita (tut & caulis) & molli lamugine paulum incana. Caulis fuperitis in quatuor, quinque, fex, aut leptem ramos
fe spargit, & foliola parva obtinet, foliis Hyffopi figură simila; in ramulis autem multos sere fiolia hujus plante actern. & calidum saporem habent, ac cocta, contusa atque illita sanant feabiem in quacunque corporis parte.

Pag. 291. post lin. 23. pro quinta Senecionis specie addatur, 5. Senecio Lamii folio D. Fagon.

Quam invenio in Catalogo plantarum Hort. Reg. Parif. nondum editarum à D. Tancred. Robinfon ad me transmisso

6. Senecio arborescens Virginiana Atriplicis folio. Descriptionem vide inter Arbores & frutices in horto Rev. Epifc. Londinensis vilas.

Pag. 191. Cacaliæ Speciebus wel si mawis Eupatorii Cannabini add.
Eupatorium Nowa Anglia Urtica folio, storibus purpurascentibus, maculato caule Herman. Cat. App.

Hoc à pracedente diffringuirur quido radices habeat odoratiores, eaules humiliores & tenuiores, * Valeriana fefigiciabitum rario excedentes, pallide virentes, puniceis lineolis inferipos : Folia minora, profundi-urrice folio crenata, Hores purpurcos Eupatorio Enulas folis comtano, Hore supruros Eupatorio Enulas folis comtano, Hore supruros Eupatorio Enulas folis comtano, Hore supruros Eupatorio Enulas folis comtano pares. flore violaceo Cornus.

Pag. 296. Gnaphalii sexti seu minimi descriptimi adde, face species plus duplo minor et Gnaphalio vulgar. Capitula paucioribus floribus storibus settlige] comporta sunt quam in illo, nec in spharicam figuram adeo exadê conglobats, at neque pariter tomentofis Calices florum fingularium [totalium] magnitudine iis non cedunt, sed ventricofi funt & angulofi, neque flosculi è calycibus tantum eminent seu extant.

Gnaphalium flore sulphureo Herman. cujus specimen nobis ostendit insignis Vir D. Leon. Placknet in Horto suo sicco asservatum.

Pag. 303. post lin. 5. pro tertia Cnici specie interponatur

2. Cnicus perennis caruleus Tingitanus Herman, Hort. Levd.

Planta hac natura totoque habitu Cnicum referens radicem agit albam, longam, tenuem, absque fibris, modò obliquè, modò rectà in terram descendentem, emittentem folia rigida, crassiuscula, spinins, mongrousque, mon reck in er man une consentent participant i para ligua; Criminicula, pi-hamai longiora, pollice angultora, circa margines crenata, & finul exiguis aliquot (pinulis obturum feir fugienthus armata. Intra her prodit caulis ur plurimum fimple, aliquando fatini a radeci binos ternóite ramos fabilitas, futitiones exaptulo oblongo (quamato, & aliquor nguis, brevibus foliolis circumvallato fines corruleos, fiftulofos, oris laciniatis, quos excipiunt femina fusca, barbata, more congenerum. Circa Tingidem Africa collectus erat.

Pag. 207. lin 50. adde,

f. Huic speciei [11.] valde simile est si non idem Cirsium angustisolium C. B. prodFolia angustiona & raris aculeis pradita esse disci dicuntur; capitula hispata.

Pag. 210. post lin, 54. pro none Cardus specie adjectatur,

9. Cardusas sycoopolycephalos sylvossfria Triumsetti.

Triumf.

Ralize ett perenni, Raphani hortenfis formà, crafficie pollicari, longitudine palmari, circa extremum ramofa, ramis in craffitulculas fibras divifis, raris quibuldam barbulis, ut & radix 19fa obfins:
Hac'è ligneis filamentis fungofa: fubthantar mutlelini coloris intermixis componiture, necnon externo molliori cortice quident coloris obergitur. Felia radicis caput multiplicatis celipitus coronancia brevifituro ipi adherent pediculo, palmo plerunque minora, latitudine unciali, folidam forinuture fibilatariam prona parte, quæ denfa lanugine obruitur, candidam, fupina verò atrovirentem,
fed maculis feu potius lines quibuldam albis interruptam, ob hirtinem tum primarium nervum, tum
fedisso propagines occupantemi, quæ versis lateralem extremitatem briarcatæ literam Y egregië amulantur, & poftea in tenuem ac flavefoentem aculeum, fongum tamen & fatis pungentem, terminantur, imb prope extremum foliorum ambitum ta ordinantur, ut pla veltu crifpatis oris evadant.
Cæterum Junio menle fatis explicatis jam folis unus vel plitres juxta celpitum numerum commque
obour orunut caules, qui Augufto deinde menle duorum fere cubitorum aditudieme adepti, angulofa, alan, aculcifque muniti cernuntur, colore etiam quafi circere ob modicam lanugimem prædit,
fibifantia exerciore lignes ibros conflante, medulla fipongiofa intus replet, folis multis, imis fimilbis, fed minoribus ornati, & ad modica intervalla nullo pediculo cauli adnexis, raro in ramos, &
tum paciffimos, divifia se breves, unde in plus faftigio, quaturo feu plura nonatur capitula, cunche
& prulquam floremantant rounda, vivida, e multis Guanulis in lutem ac pungentem aculeconferrim fimilque collecta, ac brevifimis innixa petiolis, magnitudine plus minis nucis Avellane,
& prulquam floremandant rounda, vivida, e multis Guanulis in luteum ac pungentem aculeconferrim fimilque collecta, ac brevifimis innixa petiolis, magnitudine plus minis nucis Avellane,
& prulquam florem perentipular, cunche

germe denfa se alba involutum lanugine forma, colore ac m

us exilhat) perquam fimile eft feminibus Cardui Leucoii folio. Tota planta reliquorum Carduorum odorem obtinet, fapore eft initio dulci, poft amaroom relinquente.

In umbrofis fylvis ultra Tuclulanos agroe exteniis quà perafertim iur Lavicano Anagniam, &c.reperit deferuptionis autor Jo. Baptilta Trumfetti.

Accodit ad Carduum polycaenthum fecundum Ger. emac. quem nos pro Carduo acanthoide ?f. B.

Account au C

Pag. 314. Post secundam speciem adde, Carduus Baticus spinossssmus echino aculeis rigidis armato:

Exficcatum vidimus apud eruditiffimum Virum D. Plucknet.

Pag. 317. l.24. Pro secunda specie Cardui stellati, seu pro primæ varietate ponatur 2. Carduus stellatus solius integrus serratus Magnol. App. ad Botan. Monsp.

Differt præcipuè à præcedente foliorum formà quæ in hoc integra funt, cùm in illo fint valdè diffectà. Invenit D. Tournefort juxta rivulum dictum Vifire, inter Candiae & Vauvert.

Pag. 312. Poß seumdam Cyani speciem pro teriia interferatur 2. Cyanus Centaurioides fruitessens Lavandulæ folso cap. B. Sp. Breyn. Fascic. Breyn.

Friere mihi videtur lignofus quantum ex ramis miffis augurari licuit. Hi quadrati, lignofi, necnon incani funt, binis alternatim ramis Foloda Lavendule haud diffimilia fed breviora è regione hasbentibus præditi: quorum fummitatibus capitula ettaim ex adverdo bina innata, haud craffa, policem transferifum longa, latis incanarum (quamularum & membranacearum fquamulis, Caryophylli spicati Aldrit calyculorum de more, imbricata; staminulis referta Serratula fimilibus quorum color me latet. Semen magnum, oblongum, pilis mollifucluis argentos colore splendentibus hirstum, longistimisque in modum Sæbes Rosmarini folis Ponæ, sed ad phæniceum tendentibus coronarum.

Pag. Ibid. Pro tertia Cyani specie interponatur 4. Cyanus major Alpinus folisis incissis Triumsetti. Triums.

E radice camola, cinerea, palmum circiter longa, infra digiti craffitiem, in minores tenuioribus barbulis practicas divida, guiftu lubaldiringente, maniu mucola. Marton menie plura exeunt falia, crafid, dento licito brevi tomento pla cooperiente candida, primò exeuntia ad Cyani majoris vulgatis formam accedentia, apice acutioria, digitum circiter longa, vix unciam lata; fuccedentia: non tantim practifics (ut plerunque folent) majora, verum etiam tribus, quinque vel feptem profundis incitiris diffunda. E medio foliorum celpite circa Aprilis initia tentus fed lignofus attollitur caulis, palmarem circiter longitudinem obtienes, quandoque ramofus, externé frataus, ac fimilius folis in cer angulfitoribus infigritus, quar nullo pediculo caulem amplexantes, alatum quodammodo efficient, prafertim quar fioribus funt victiores, quibus etiam lacinir defunt. In caulis ac ramorum fatigio flores apenuntum magintudine, forma & colore Cyani majoris vulgaris, ut ett & fomen fioribus

tabefactis subsequens. Radice & folis perennat, non tamen serpit more Gyani vulgaris. Humore nimio corrumpitur.

Sapore est amaro, & odorem veluti Cinara inter manducandum reddit. Folia acie cultelli scari- Virez. ficata vulneribus etiam majoribus applicita intra diei spatium eadem ad cicatricem perducunt. In altissimo aspertinosque illo Aprutii monte, (quem vulgus Hortum Centauri nominat) ab Au-Locun tore primitus reperta est hac planta.

Pag. 222. Post lin. septimam interserantur
7. Cyanm Orientalis alter seu Constantinopolitanus store sistuasso candicame Hort. Reg. Paris. Herman.
Hort. Leyd.
Lin. Stalle Sanguage Sanguagen.

ldem spuhos purpuro spore corundem.

Idem spuhos purpuro spore corundem.

Idem store luteo struioso Dodart. Mem. Herman Cat. Lugd. Bat. Hujus specimen ad me misst

D. Doody.

Pag. 329. Ad finem Cap. XIII. pro 32. specie Jaceæ addatur 32. Jacea lutea Cretica folisi Cinerariæ Dodart. Mem.

Pag. 335. lin. 26. add, Helenium Indicum flore & femine maximis pereme Herra. Cat. Pag. 336. ad finem Cap. I. pro quinta flecie addatur, 5. Helenium Indicum flore & femine maximis pereme Herraan. Hort. Leyd. Pag. 338. poß lin. 19. pro tertia & quarta Calendula fleciebus addatur. 3. Calendula minos arveolfic Hilfpains Herraan. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Minore arvensi gracilior & humilior est; quotannis ritu congenerum ex semine deciduo propul-

4. Calendula humilis Africana flore intus albo, foris violaceo simplici Herman. Cat. Hort. Leyd.

Sequentes poriis florum & feminum dispositionem, quâm foliorum exterarúmque partium affinitaem Calendulis instendam centúimus hanc plantam. Mittit ab albenter adice casticiane multos ramosos, dodrantem raró siperantes, nunc erectos, mune reclinatos; Folia pinguia, crassifiacula, glabra, aliquot lacinitis incilá, Eruces marisimes non adeo disparia. Flores in ramisiona funnitates petals simpliciones, Calendula vulgari longioribus, intus lacteis, extras violaceis, ad solorm ratiatas fielas in modum expansis, ceteroqui classis, ad se collectis, & in gyrum revolutis, medium occupame orbiculo crocco, aliquot purpuro-nigricantibus granulis, in tenustifimos villos fatiscentosus insperso. Seminanuda; in parvis capitulis disposita, ritu Calendule, duplicis speciei; alia orbiculata, membraneca, compressa instructore collection collection diduce calentare; alia ques his eleganto ordine interjacent creetua, spadiceo-fuica, superficie granulata. Utraque foecunditatem probens sino partu, quem el Autumno decedua, vel Vere Hudio fatas feliciere excludulata.

Alumna eft aridorum collium ad Promont. B. ſpei, culturæ ſub noſtro climate patientiſſſima. Ejus ſapor percipitur ſatuus, aliquando ſubamaricans; odor medii diſci crocinus debilis.

Hujus plantz specimen ad me miss D. Pettiver Pharmacopœus Londinensis Rei Botanicz apprimė gnarus.

Eadem pag. Pro tertia Chrysanthemi specie addatur 2. Chrysanthemum Asperis facie, folisi ad sforem rigidis, store minore elatius Herm. App. 4. Idem store minimo bumilius Estudiem.

Herm.
Prius crigit caules pedales, aliquando altiores, rigidos, duros, ramofos, tenui tomento obfitos, quibus harent folia, Afteri fupino Clufii paria, rigida, deorfum inflexa, medio nervo in brevem aculeum abeunte. Fleres fett Bellidis minores, luteos, radiatos, dicioales, denis folis fupradicis fimilibus,
quinque majoribus, totidémque minoribus circumvallatos. Dufco marcefcente defluunt femina, exigua, fuíca, folida, ex guibus planta renovatur. Huic fimile eft pofterius, aft humilius & omnibus
earths similus.

Pag. 339, l.66. Pro tertia Chryfanthemi specie interferatur 3. Chryfanthemum Canadense Rapunculi radice, strumosum vulgo Herman. Cat. Leyd. Herm.

Ham.

Mults firmatur radicibur, albis, carnofis, fufiformibus, Rapunculo aut Afiphodelo haud disparibus, que caules attollunt quamplures, novem decémve pedum altiudine, rotundos, asperos, nonmini linitos & triatos, in numerosos ramos subdivitos. Hos sine ordine cingum faise palama longa, policem & amplius lata, in acumen desinentia, aspera, arroviridia, per ambitum leviter crenata. Ramorum cacumina occupant spers lutei corymbolt, Chrysanthemo Canadensi humiliori simillini, nifi quòd petala dilutius shavelcans, in mucronem bisdum terminentur, & foliola silor substrata longius producantur. His fatiscentibus succedum semina angulosa ritu affinium. Radices subamarum, aromaticum, non ingratum habentes saporem à Canadensibus parantur in fercula, velut ab Europais Rapunculi, Rapa & similes.

Pag. 340. I. 7. Adde Dux adhuc aliz Chryfanthemi fegetum species à C. B. proponuntur, nimirum. 1. Bellis lutea foliis profunde incisis minor C. B. Chrysanthemum minus Cam. ep.

Hanc J. Bauhinus ad Chryfanthemum fuum majus folio valde laciniato, flore croceo refert,

2. Bellis lutea foliis subrotundis C. B.

Quam D. Hermannus eandem facit cum Chrysanthemo folio minus secto glauco J. B. quod no-

& diftinguit species Chrysanthemi folio glauco à Creticis Chrysanthemis distinctas.

Pag. 341. Chryfanthemum nostrum octavum seu Alpinum secundum Clusii ex observatione D. Leonardi Plucknet M. D. Londinensis semina producit papposa, ideóque ad Asteres transferen-

Pag. 342. Ad finem Cap. IV. de Chrysanthemis add.

13. Chrysanthemum Peruvianum flore albo Catal. Lipsiensis Amman.

14. Chrisanth. Virginianum Platani folio Hort. Oxon. Utrumque vidimus apud eundem peritissimum

Botanicum & insignem medicum D. Plucknet. 15. Chrysanth. Americanum Scrophularia folio Ejustem.

Pag. 344. Ad finem paginæ addatur. Ptarmica Alpina Matricariæ foliù Triumfetti.

Hanc plantam Corymbifer e nostre Millesolii umbella, folio alato & laciniato candem esse mihi pene persuadeo, quamvis nec figura ejus, nec descriptio in omnibus conveniunt plante nostre: nam primare descriptio in completa de la constanta pertuated, quantis net rigid e clus net certain in medullofus, tum folia in nodis, è quibus alter erumpit furculus, communiter majora funt reliquis inferiorum nodorum è quibus ramuli non exeunt: tandem flores quamvis integri natibus admott nullum fentibilem odorem exhalent, triti amen Ageratum redolent, aut potius fuaviorem odorem florum Ptarmicæ prioris Matth. emittunt.

Qua in noftra non observantur: in reliquis convenire videntur. Nos etiam primo aspectu Ptarmicam folio alato plantam nostram denominavimus: verùm postea animadvertentes eam odore & sapore carere, foliáque proferre alata & laciniata Matricaria ferè in modum, fententiam mutavimus.

Pag. 346. lin. 12. post werba illa Hort. Blæs. adde Botan. Monsp. Millef. odoratum minus album Monspeliensium Dodart. Mem. ubi plenamejus descriptionem vide. Pag. 348. lin. 2. adde Millef. mont anum pur pur eum Tanaceti folis Dod, mem.

Frutex corymbiferus Africanus Chrysanthemuli Ericoidis facie, storibus Globularia Breyn, fascic.

Frutex est lignosus, ramis compluribus, cortice ex obsoleto purpurascente susci coloris tectis: quorum juniores Chryfanthemuli Ericoidis proxime deferipti adeo fimiles, iildemque flipati folisi ut non facile ab eo diftingui possimi. Florer ramulorum extremitates lucio occupant Tanaceti instar florum racue ao eo untingu pointir. Provi ramulorum extremicates juteo occupant i anaceti initar frorum quafi in umbellam dilpofiti, orbiculares onnino Globulare feu Aphyllantidis Irebarrorum perbelle referentes, minores quidem & ex tubulis minutiffimis quinquepartitis densè admodum conflat, federn fuam minutiffimo in fruch fixam tenentibus: quem proper immaturiatem exilitateme, fortuna extraminare mini non conceffit; an veluti Cupreffo-pinuli feminum pericarpia concavus & femine refertus, aut an ipse Semen illud. Quicquid vero sit, sive fructus sive semen, certo certus illud codem pane quo Absinthii semen modo tenera involutum lanugini observatur.

Pag. 350. Ad finem Cap. I. de Bellide minore adde,

Bellis minima annua Triumfetti.

Triumf.

Februario labente in conspectum se prodens semiunciali circiter radice nititur, cortice albo tenui induta, & ex paucis fibris tenuiora aliquot capillamenta mittentibus coagmentata, qua fibra omnes supernè in exilem ac brevissimum veluti truncum albidi coloris definentes basin efformant quinque aut pluribus foliolis dilute virentibus, at fimul nitidis, fuccofis, nervum duntaxat medium oftendentibus, ovali formā, extremo rotundiorībus, leviter crenatis, magnitudine unguis minimi digiti, longitu-dine circiter femunciali inclufo pediculo, pallidioris coloris, breviffimis ac rariorībus pilie donato. Inane circter femunciali incluio pedicullo, pallidioris coloris, brevittimis ac ranontus pius donato. In-ter folia ad pavi digiti alcitudinen affurgit cauliculus ereckis, fragilis, licete capillaribus nervults aladque fubflannia apparenter cartilaginea compofitus, nec vulgari filo craffior, imò internè concavus, ex-ternèverò tenuiffimà ac rubri quodammodo circumfeptus membrand; ab codem verò infra fu me-dietatem quatore aut plura inordinate èxentir folia, a binfimis quoad folian parvitatem diverfa : deni-que in quidem fummitate nonnihi laciore intra calycem ex duodecim viridantibus fquamulis con-fundaminina fundamento. fructum unitus sos apertur, habita totius plante ratione valde insignis, discum ostentanis luteum, ett-am triginta angustissimis albisque petalis circundatum, quæ ad differentiam Bellidis minoris vulgaris non in duplicem, at unicum disponintur gyrum, necnon longiora existunt quam in illa. Somen flori succedens minimum, cinerei coloris, oblongioris formæ ac Bellidis prædicti min. vulg. timile.

In locis Roma vicinis prafertim aridis & incultis & arvis restibilibus mira sœcunditate luxuriat, Februario & Martio florens, brevíque ex toto deperditur.

Bellis montana gramineis foliis Magnol. App.

Radix vivax est, fibrosa, è qua plurima prodeunt folia, longa, angusta & graminea; leviter versus extremum crenata, rigidinscula. Caules sunt sesquente production in quoius folia sine ordine alias angustiora villos quosdam pro denticulis habent. Flos in quoibet caule unicus cum umbone luteo plurmis petalis albis cincto. Oritur in planitie montis Serane & Maio floret.

Pag. 251. lin. 18. adde.

Triumf.

Bellis Alpina major rigido folio breviore & latiore Herman. Cat. Leyd.

Præcedente humilior est & tenerior, foliis latioribus, brevioribus, magis reflexis; Floribus minoribus. Floret in hybernaculo tota hyeme.

Bellie mont ana major folisi Chrysanthemi Cretici angustioribus Magn. App.

Magn.

Radices librofæ perennes plurimos caules producunt, cubitales, striatos, in ramulos divisos. Felia
fecundum ramulos in profundas lacinas divisa sunt, & varie disfeda. Extremis ramulis ster magnus
infider, cujus pars inferior ex plurimis foliois viridibus squamatim dispositis componitur. Ambunt
infider, cujus pars inferior explanable salas in extremitate leviere servata. Semen habet aliaminuer, ceues pars miertos es priminis construcción de la superioridad co dicto Barroc juxta fluvium descriptionis autor P. Magnol.

Bellis Americana fruticescens ramesa.

Hanc exficcatam vidimus apud D. Plucknet. Ejusdemque ramulum ad nos misit D. Doody. Caule firmo & rigido effe videtur, fumma parte ramolo, crebris folisi angultis, oblongis utraque extremi-tate acutis, denticulis rarioribus ad margines obiter incifis veftito. Ramulum unumquemq, ur & caulem medium terminat flos albus umbone luteo.

Buphthalmum Alpinum flore candido Triumfetti.

Radix lignosa multis ac gracilibus barbulis capillata, talem etiam scabritiem possidet, ut nodulis undequaque referta videatur, spadicei coloris, inodora ac ferè insipida ex seipsa emittit quandam digitalis trunci (ut ita loquar) portionem, in cujus summo densi germinant solirem cespites, quorum si quandoque aliqui terram attigerint facilè productis radicularum sibris eidem implantantur: hoc pacto plantam quodammodo repentem, ipfiq, quandam perennitatem reddentes. Folia ipfa forma, colore, odore ac fapore iis Buphthalmi vulg. Matth. omnino fimilia verum triplo majora. Adventante Junio defingulis fere celpitibus praedictis recti, ramofi ac fragilis fere celpitibus praedictis recti, ramofi ac fragiles affurgunt cader, confiniibus veftiri folis, fed proportionaliter minoribus: in caulium ac ramufculorum faltigio capitulum futumofium proubefed proportionaliter minoribus: in caulium ac ramulculorum hatingo capituium iquamolum protuberate, colore pratere oblicurum (quamularum limbum ex toto viridi; quo se aperiente su emicat discum ex luteis flaminibus compositum habens, se sapius 24 albis petalis circundatum; quibus arefactis superate protuberate discuprate protuberate superate protuberate protuberate superate sunder superate superate superate superate superate superate supera

minime ramosis: verum in monte Cavi prope Albanum aftivis mensibus caulibus cubito altioribus & in quamplurimos ramulos divifis.

Pag. 357. lin. 22. Inter varietates Matricaria recenfenda venit Matricaria fylvesfiris store toto luteo que in Hort. Lugd. Bat. à D. Hermanno colitur. In spirio cadus reperiri scribir Tab. Pag. 360. Ad strem Cap. I. de Antesno farmina adde species sequentes.

Abrotanum stemina foliis Critimi D. Fagon. Hort. Reg. Paris.

Abrotanum stemina foliis Roris manit totts viridibus D. Fagon ejussam. An Abrot. stem. 6. Cluss?

Abrotanum stemina degener ex Abrotani stemina viridis semine store pallido ejussam. Habui è Catalogo. M. S. plantarum Horti prædicti nondum editarum à D. Tancred. Robinson & à Nami Slam communicario.

D. Hanf. Sloan communicat

Abrotanum fæmina canescens foliis Steechadis citrinæ Breyn. Prod.

Pag. 361. lin. 34. Ad finem Cap. II. de Eupatorio Cannabino adde, 4. Eupatorium aquaticum Americanum Park. Chry anthemum cannabinum Americanum Moril. pracl

A nostrate discretu facile est: quippe caules edit quadripedales, subrubentes, firmiores & rectiores: A norrate difficul acute etc. quippecanes cun quantipecates, mo norrate intimore et rectiones. Flefaciale ex multis framinulis tutes conflatos habet, & fumar abdentia vilgaris Chryfanthemi cannabini feminibus multò majora, veftibus pariter adharentia. Addit Parkinlonus caulem ab uno ffatim ramulos longos crebros emittere. Folia ima quinquepartita esse, superiora in caule tripartita: Caulem ad quinque aut sex pedum altitudinem affurgere.

APPENDIX.

1867

5. Chrsfanthemum aquaticum foliu multifidis Cicutæ nonnihil similibus Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Herm.
Fibris radicatur numerofis, pallidis: Caules tollut tripedales, aliquando altiores, ramofos, glabros, quadrangulos, geniculatos, fubinde ex viridi rubentes. Folia ad fingulos nodos promit bina ex adquadrangulos. quadranguios, genediados, monibil timilia, aft minora & robultiora. Flores infident ramorum faftiverio, municiale, Cicase norman minia, archimora di Associata a los similatoris ramorum ratti-giis, discoides, vix radiati, Chrylanthemo Cannabino Americano duplo minores, parte extima mul-tis viridantibas foliolis squamarum inftar obvallati, medio verò orbe ex minutis aureis fistulofis tutis vinuantions relicions adarante de la compacti. femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de bulis, apiculos fuscos exferentibus compacti: femina succedunt oblonga, depressa asperantions de la compacti. apices definentia more hujus generis reliquorum.

7. Eupatorium cannabinum Jacobææ foliu Virginianum. Item 8. Eup. Americanum, caule incano, flore aureo, umbone nigerrimo. Utriusque specimen sucum apud D. Plucknet vidimus.

Pag. 362. Ad finem Cap. IV. De Bellide flore luteo nudo adde, Bells Africana capitulo aphyllo luteo, foliu & cauliculu junceis erectus Herman. Cat. Levd.

* Chryfanthemum Cap. B. Sp. repens flore aphyllo Breyn.

Nata est ex seminibus Bone spei, * priori similis est foliis & cauliculis tenuioribus erectis & junceis: Sapore & odore veluti præcedens fatuo.

Pag. 364. Quarte Agerati speciei bac synonyma addantur. Helichrysum Africanum modorum glabrum Magnol App. Elichrysum inodorum glabrum Coronopi folio annuum Magnoli Herman. Hort. Leyd. Chrysanhermum corymbiferum Africanum Triumfetti, à cujus descriptione nostram supple.

Radix circiter semipalmaris, intorta, gracilis, plurimisque tortuosis capillata fibrillis, substantia carnosă & alba, fupé-que euslem radicis indvijim caput ceu fi in breves quandoque ac fere lignoles truncos muliplicetur. Foliorum longitudo maxima vix unciam aquat nec latitudo illam parvi digiti superat etiam quà latissma sunt versus apices. [Magnitudo pro loco aut solo variat.]

Pag. 369. l. 29. pro duodecima specie Absimbii interseratur Absimbium Santonicum Gallicum C. B. Magnol. App.

In nostro litore (inquit D. Magnol) frequens est, cum Seriphio Gallico permixtum; à quo sacilè distinguitur ex eo quòd folia longiora, latiora & minùs dissecta habeat.

Pag. 371. post tertiam speciem add. Abrotanum mas ex Sursnam molli birsutie canescens, ex borto Fageliano D. Plucknet. 5. Abrotanum campestri simile, Tingitanum Herman. Cat. Hort. Leyd.

Formâ & crescendi modo Abrotano campestri vulgari simile est, odoris & saporis aromatici non omnino expers, ubi verò adoleverit acquire virgulta magsi lignola 8 fruticola. Summitates vircola funt. Folia tenuiora, hilari virore nitentia, inferiora utplurimum trilobata, superiora integra. Semina exigua cinereo spadicea, more congenerum. Londini in hortis colitur. Ramuli floriferi in

oemme congua cinerco-paunea, more congenerum. Longun in notus conau. Aeditum normen in frequentiores furciules dividuatur quàm in vulgari Abrotano campetin. P. 373. Al finem Capiti de Artemifia adde, Moxam tam celebrem in curatione podagra per utinonem mihi almo defie quam Molluginem Artemifia ordendiur in Ephem. German Ann. 11. Obl. 6. Recipiantur folia Artemifia. Exficcata probe 8c caule fino decerpta conterantur manibus ecolobi. 6. Recipiantur folia Artemifia. ulq, donec excusso pulvillo viridi lanuginose interiores fibre velus subtegmen substrate remaneant. Sin madefiant udore manûs repetendum opus est ad desideratam tenentudinem. Joan. Hartmannus Kornmann. Vide observationem.

Pag. 378. pro 15. Scabiosa specie interponatur 15. Scabiosa stellata annua prolifera Bodart, mem.

Pag. 379. pro 18. Scabiosa specie interseratur, 18. Scabiosa altissima amua folis Agrimonia nonnibil similibus Herman. Cat. Hort. Leyd.

Supra viri altitudinem affurgit caulibus rotundis, cavis, geniculatis, pilofis, ramofis quibus ad fin-gula genicula harent folia; bina ex adverfo, pinnata, crenata inflar foliorum Agrimonia, non-nhil hirifuta. Summis ramis infident capitula ex multis flofculus pentapetaloidib. compolita; fingulis fibbiciuntur femma oblonga, parva, in fummo umbilicata feu ftellata ritu congenerum. Radix fub-elf alha, lionofo fibrofi. annofo fibrofi. est alba, lignosa, fibrosa, annua.

Pag. 380. pro 22 & 23. Scabiosa specie interserantur
22. Suscisa Alpina Globulariae folisi Triumsetti.

Singulis hujus generis plantæ in fœcundiffimos foliorum fuis petiolis, unciam circiter longis, infructorum propagantur ceípites, & felia quidem magnitudine ac formà foliis Globulariz leu Bellidis ceruleæ omnino correlpondent, verum craffiora exiftunt, nullifque arantur fulcis aut confpicit venus de llum care de la configuration de la configurat cuis venis, fi illam per mediam iplorum longitudinem excurrentem excipias, colore viridi folendente, sapore amaro. Non radice tantum perennat hæc planta, sed etiam per hyemem folia re-

tinet, quamvis ista vario tempore variant inter se: nam Vere alia habentur dentata, alia etiam laciniosa, ast recurrente Autumno his omnibàs planta se exuens nova omnino integra induit. Maio mense e lingulis cespitibus germinant unus panta la cuers cauliculi, ma parte ramosi, herbacci, te-neri, laves, longuadine circiter digitali, uno, vel ad lummum duplici nodo distincti, quibus tuting neri, taves, iongueume circuer ugirati, uno, ver au tummur auptiet noto unitati, para tuma dal atus bina folia nullo pediculo hartent, à fisperitie septontis longe diverfa, utpore profunde laciniata inflar foliorum Scabiode calidarum regionum. Singulis cauliculorum ac ramulorum apicibus figs inflote, viguars Succife fore amplior, forma tamen mullatensi diferepans, colore aliquaruntum clariore donatus: quibus delapfis hifoida emergunt espirula, fieme valde exiguum continerum, oblongum, angulolum, hirfutum, cinerei coloris, quini, in fummo apicibus veluti coronatum: Radix fufci eff coloris, craffioris fubfantus, ac in multas fibras difcinditur (è brevi ac ferè nodofo trunco provenientes) & sui extremo inducta veluti carie contabescens.

In salebross nudisque celebrem Centauri hortum circumvallantibus jugis ab Autore descriptionis

Pag. cadem. Ad finem paginæ adde, Clinopedium Virginianum angustifelium store luteo Herman. Hort. Leyd.

Caulibus exit humilioribus & gracilioribus: Foliis angustioribus, pallidioribus, contactu mollioribus & odoratioribus: Floribus in caulis fastigio paucioribus, tenerioribus, stavescentibus. Cæteris partibus Canadenfi fimillimis.

23. Succisa angustifolia palustris Triumfetti. Triumf.

E radice nonnihil corrosa aliquot parum crassos producit veluti truncos virides, herbaceo muni-E rauce nonnini coriona anquor parum cranos producir veiut truncos vinoses, netracco muni-tos cortice, nonnillifique albis carnotis fibris barbatos, qui reipfa aliud non funt quàm infimæ cau-lium partes, que dum ipfi magis protenduntur, deperditis foliis novas radicum barbulas fuper ha-mum effundunt, haud difpari ritu ac in Millefoliis, Ageratis & fimilibus. Ab his verò infimis cau-lium partibus Veris tempore plura excunt vedu tri gyrum expanfa foliae fus innixa podiculis, longen-dine (inclufis etiam pediculis) [fequipalmari, at latitudine circiter femunciali. Flore quàm in vulgari Succisa dimidio minores observantur: In reliquis cum ea plane convenit, uti tum descriptio, tum figura oftendit.

Caterum arescentibus floribus hispida succedunt capitula, semen valde exiguum, ovale, aruginsi Caterum actionious invinos imputa nucleutur capitura, jemo vaine exiguint, ovaite, actigines coloris, ac glibra continenta, neutiquam ili abfimile quod in tertia Scabiofa Clufti confpicitur.

Tota planta perenniter durat, uliginofa loca ac umbras expetit.

Pag. 281. Scabiofa pericibus adda, Scabiofam folio Bipfaci.

Item, Succifam angultifoliam Alpinam. Qua nomina in Catalogis plantarum ad me transmissis.

Pag. 385. Pro sexta Eryngii specie interponatur
6. Eryngium Americanum satidum, Itubu Surinamensibus Herman. Hort. Leyd.

Pedis alcitudinem nonnunquam fuperat Eryngio montano pumilo C. B. J. B. non multum diffimile. Nititur radiculis tenuibus, fibrofis, pallide flavescentibus; caulibus tenuis quaternis(ve, viridina). danbius, rechis, firmis, firatas, in frequentes ramos divaricatis: quibus infident capitula oblonga, echinata, herbacea, Piyllii craffitie, fibbus aliquot rigidis aculeatis foliolis circumvallata. Intra echinos capitulorum abfonduntur flofeuli exigui, pallidi, vix conficui, fatificentes in semina parva, fuz fortis paria. Folia circa radicem humi procumbunt, in orbem digefta, digiti longitudinem & latitudinem aliquando excedentia, molliora, obtufa, in ambitu crenata, fingulis crenis in molleculas spitudinem anquando excessinas, inciunova, oronas, in ambitu crenata, iniguiis crens in molieculas ignas definentibis. Aft qua caulium geniculis per intervalla adnafeuntur funt rigidora, mucronata & lacinitata, marginibus profundius ferratis & robustioribus aculeis armatis. Tota planta est ingrati fragrantis odoris, ad Coriandri recentioris folia accedentis; guttus verò acris & fubdulcis. Surinamensibus audit Itubu, id est, finga ferpentum, eò quod Eryngi hujus auram ferpentes fugiant, nec eo loci quo germinat unquam reperiantur. Ob falem volaniem quem obtinet reponitur ab

Americanis inter Alexipharmaca præstantissima. In uteri vitus tantæ efficaciæ est, ut solus odor naribus exceptus hysterica passione correptas restituere valeat.

Pag. 390. pro quarta Valerianæ specie interponatur 11. Valeriana Cacaliæ folio Alpina D. Fagon. Hort. Reg. Paris. inter nondum editas.

Pag. 399. Linea 19 & 20. deleantur: Revoco enim qua ibi dicta sunt, & sententiam muto, nec genere tantum cum Admirabili Peruviana plantam hanc convenire, sed & specie quoque cum D. Hermanno existimo: Nec obstat foliorum hirsuties, nam ut observavit perspicacissimus * F. * Natis in Columna, id evenire potest loci varietate: Nam Cichoreum dulce (inquit) à nobis propositum in Receium. Columna, so evenue potent not ratestate: Aram Control of the Column Readoll on the first montano natal loco & frigido hirituma fel admodum, ratullatum & cultum Neadoll omnem hirfutiem depositi. Sic etiam in Sanguisorba & aliis observatur, & in maritima Braffica obsracea. Post funt etiam flores tubi longitudine variare.

Pag. 401. l. 6. pro nona Eupatorii specie adde,
9. Eupatorium Indicum flore albo Bartholin, Act. Med.

Pag. 402. pro quinta Pimpinella specie interseratur 7. Pimpinella Africana maxima fatida Hermanni. Siccam nobis exhibit D. Plucknet.

Ttttttt 2

Pag. 431.

Locus.

APPENDIX. Pag. 464. ad finem Cap. XVIII. add. Daucus Pyrenaicus odore Citri D. Fagon. ex codem Catalogo.

Pag. 41.4 add. Sefels Pyrenaicum Thapfia folio D. Plucknet post Sefels Massiliense. Pag. 421. Ad sinem Cap. XIII. de Ferula addantur species sequentes.

Ferula lucido & crispo folio D. Lock Hort Reg. Paris. Ferula folio latissimo D. Fagon ejustem.

E Catalogo Plantarum Hort. Reg. Parif. nondum editarum ad me transmisso à D. Tancred. Ro-

Pag. 427. Ad finem Cap. II. de Laserpitio addantur ha species.

Laserpitium umbellà contractà & D. Fagon Hort. Reg. Paris. Laserpitium fœtidum folio fragili & anguloso D. Fagon ejustem. Laserpitium angustifolium non sinuatum ejusdem.

Habui è Catalogo proximè dicto.

Laserpitio Lobelii similis angustifolia J. B.

In horto Robini Lutetia vidit J.B. Robinus autem fibi mislam affirmabat nomine Dauci mon-

Pag. 429. Ad finem pagina & Cap. IV. de Cicutaria adde, 4. Cicutaria Calfubica Thysselini folio Breyn. Prod.

Planta est cubitalis, caule recto, striato: foliis Thysselini, sed minoribus minutiúsque dissectis: Umbella alba & densa, semine striato Cicutariz fatuz Lob. simili

In Cassiubiæ montibus atque dumetis sylvarúmque marginibus ubique ferè nascitur.

Pag. 431. Specierum Myrrhidis quartæ & quintæ pleniores descriptiones habentur in Morison. r. 67. 431. Specietant nayrıması quatuz ce quinte pienioris descriptiones nacentur in Morifos.
Umbillif. p. 66, 67. Ubi pofteriores hujus duas tradit varietates, Alteram folis hirfutioribus, feminibus longisoribus; Alteram folis hirfutifimis, feminibus longis fubfufcis.

Pap. 433. Ad finem Capitia de Mos adde, Meum latifolium adulterinum longiori folio D. Tour-

Par. 436. lin. 11. Add. Angelica Acadiensis flore luteo Dodart. mem.
Radiv ei nigra est & densa fibris conservis, plures emittens caules, striatos, angulosos, altitudine sel-Radix et nigra ett ex uenna noris comerus, printes uniteriis cames, irrattos, angutiotis, autumni etequipalmares, inferius veftitos pediculis quibuldam, origine fua membranacesi, progredit triangulis, extremo in tres pediculos fubdivifis, quorum medius quinque fuftinet folia denticulata, reliqui duo tria tantum. Caulium nonnulli ramulos ex alis foliorum emittum. Singuli autem caules & ramuli fastigio suo gestant umbellam pluribus fasciculis slosculorum minimorum, luteorum pentapetalan compositam. Petala autem pericarpio viridi acicula: capitelli magnitudine innascuntur. Stamina intus duo vel tria viridia apiees luteos sustinent. Flore praterito perficiuntur semina, per maturitatem brunnea, striata, Cari seminibus satis similia.

Tota planta acris est, amara & aromatica, odore ab Angelica communis multim differente. Vivax ett, non cellat (men producere quemadmodum Angelica vulgaris, Alf Angelica vulgaris polyquam femel femen producere quemadmodum Angelica vulgaris qual femel femen per se fectir redictiva interit. Allata est ad nos (inquir) a D. Richer, a Rege milfo in Acadiam & Cayennam.

to in Acadiam & Cayennam.

Pag. 444. Planta in agro Cantabrigien. fi observata, quam pro Pimpinella Saxifraga media J.B. habinimus, eadem videtur Apio petrato five montano albo J.B. p. 463. descripto, ut ex planta è semine orta & in horto culta didicimus. Caulis estam altitudo descriptioni J. Bauhini respondet.

Pag. 446. lin. 26. Ad finen capità de Primpinella Saxifraga adds.

Hace planta à D. Magnel in Append. ad Botan. Monipel. sub titulo Pimpinella Saxifraga maximus fine descriptions.

mæ Americanæ sic describitur, Radicem habet crassam, in plurima capita divisam; folia Pimpinella, lobata, sed latiora, ad Patinacam fylveftrem latrioliam accedentia, ferrata, fupra glauca, fibits eviter piloli. Caulem erigit bicubitalem & tricubitalem, quaf Junceum, in multos ramos divifum; ad quorum articulos oriur folium parvum, longum. Umbella confipciuntur plurima, parva pro planta magintudine, quas componunt capitula lutea cum flaminibus albis. Succedunt famina, bina firmul ut in Pimpinella Saxifraga, fed majora.

Ex infula Tabaco nactus est.

Pag. 448. Pro tertia Apii Specie interponatur,

3. Apium palastre minus cauliculus procumbentibus ad alas storidum Herman. Cat. Hort. Leyd. Herman.

Hoc præcedenti est conforme; ast omnibus partibus minus & gracilius, cauliculis humi procumbentibus, alis quamplurimis donatis: ad quarum finus oriuntur parvæ florum albicantium umbellæ quos excipiunt semina exigua, striata.

Luxuriat locis undofis & aquofis Belgiæ: nec dubito quin & Angliæ etiam, quamvis à nobis minùs curiosè spectantibus nondum fuerit animadversa.

4. Apium palustre fruticescens flore amplissimo Barthol. Act. Hofman.

Pag. 450. Add. 2. Anisum Africanum fruticescen D. Plucknet. Pag. 451. lin. 35. adde, De noxis Cicutæ terrestris vide longam epistolam in Ephem. Germ. An. 12. Oblerv. 115.

Pag. 452. Ad finom pagine adde, Scieli Pyrenaicum Thapfiæ folio D.Fagon. In Catalogo non-dum editarum horti Reg. Paril. à D. Taner. Robinfon ad me transmitto.

Pag. 469. l. 24 add. Caucalis elegantissima Pyrenaica D. Fagon. ex eodem Catalogo.

Pag. 476. lin. 12. adde,

Pastinaca Oenanthes folio Bocconi.

Folia huic Pimpinella Saxifraga five Oenanthes non absimilia. Caules pedales, recti, ramosi: Umbellæ magnæ alkarum Paftinacarum tenuifoliarum more. Flores albi, quibus fuccedunt feminæ exigua, aspera seu potius villosa sive hispida.

Supra muros Leocatæ urbis in Sicilia invenit D. Boccone: neque enim in pratis aut secus viarum margines cum spontanea sylvestri seu tenuifolia nascitur.

Sulpicor hanc eandem esse cum Dauco secundo Sieulo Sophiæ folius Zanoni superiore capite descripto, cujus semen à D. Boccone transmissum.

Pag. 478. Ad finem pagina, & capità I. adde,
6. Rubia quadrifolia aspertima lucida peregrina Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Folia ex nigro virore lucent: flores albicant, quos fingulos excipiunt bacca gemella nigra, catera non differunt à vulgari.

7. Aparine minima vel Rubia saxatilu minima Magnol App.

Magn. Planta eft pedalis, radices habens parvas, fubrubentes, quæ plurimos ramulos profert, quadratos, fubrubentes, afperos, ad quorum artículos folia fex vel feptem angulta, brevia & acuminata, radiatim futbenios, alpeiros, da quotum attentos tona tex vei reptem attenta, poesta ex acumitata, tantanti difiponatur: pedicellis influent folcatil herbacei, quibis fucedant bina femina firmi giunca, nigri-canna, oblonga, ex una parte concava. Æftate floret in asperis circa la Valente & la Colombiero. Satis accedit ad Rubeolam saxatilem C. B. in prod. sed nostra non est incana. Figura prima Rubiæ angulofæ afperæ J. B. iftam optime repræfentat,

Caapo tiragua Brasilianis Marcgr. Rubia Brasiliensis sloribus verticillatis albis, maritima.

ndaregr.

E radice longa, intorta, lenta, exteriùs fusca, intus candida multi enascuntur coules, quadrati, duorum aut trium digitorum intervallo, geniculati, octodecim, viginti, & interdum plures digit. longi,
qui partim terre incumbunt, partim se furrigunt. Ad fingulos autem nodos adnalcuntur duo, tres,
vel quatuor folia, figurà & magnitudine Hyssopi, inequalis tamen magnitudins. Quidam etam caules hinc inde ramulos protrudunt ad nodos, eodem modo foliis vestitos. Caulis autem ramuli & caule fine moet ratinos protesum as nouos, econem mono roms vertitos. Cauls autem tarman & folia funt pilola, viridia, incana. In finiminate caulis & felquidigitum fub illa, & tal in intervallo rur-fus versis inferiora verticillatim enafcuntur fosciul, globuli informi magnitudine, plarimi, albi, retra-petali, & propè quemible verticillum flocifoliorum bana foliola Hysfopi amula. Post filociulos agliale rounde firiate fequantur, magnitudine Myrtillorum, in quibus femen. Planta hee falli eft à poris, & proinde Kali geniculatum seu vitraria potest appellari.

Frequens est in locis arenosis maritimis, in mediterraneis autem nequaquam reperitur. Reperitur & alia ejuldem species, caule lignoso, foliis Rosmarini.

Ad Rubiam in nonnullis accedit, non est tamen vera & genuina Rubiæ species.

Pag. 487. Ad finem partis primæ lib. decimi pro secunda Specie Nasturtii Indici addatur 2. Viola Indica scandens Nasturtii sapore maxima odorata Herman. Cat. Hort. Leyd.

Herman. Si unquam anicenioris Flora cultoribus tum varietate, tum infigni florum elegantia fefe commendavi planta, hac profecto Naffutti Indici nova species est. Mulcò faracior, Sc omnibus fuis partibus amplior est Naffuttio Indico vulgari. Etenim ci cratia, pallida, repente, sibrofa radice admirabili fertilitate luxuriant viticuli longistimi, herbacci, succelenti, glabri, qui vel solo incumbunt vel vicinos stipites bacillósve complexibus suis involvunt. Horum genicula emittunt tortiles, iequidodrantales pediculos, sustinentes folia orbiculata, peltata, hedera instar angulosa, vulgari Nafturtio duplo ampliora, medio pallente umbone, cui pediculus inferitur, in aliquot concoloreradios ad ambitum ufque diducto. Ad fingulas foliorum alas prodit alter periolus brevior & gracilior, qui terminatur in forem ampliffimum odoratum extus crocco, intus nunc cinnabarino, nunc coccineo, nunc fimul ex utroque colore pulcherrime variegato superbientem, quem si Solis radiis ilultratum infexeris gracili holoferica pube aurato pulver perfudi dicres interpolatum. Flos quinque contexitur pealis, fefquipollice latioribus, quorum duo fuperiora furrecta e bati angulta, coccineis fulgentibus virgulis striata lensim in rotundam latitudinem expanduntur: tria inferiora fulciuntur angultiflimo craffiufculo crocato cervice & ubi in latum orbem fe diffundere incipiunt concoloribus ad margines barbulis capillantur, unguibus holoferica macula, modò coccinea, modò intenlorpus at margines ou rouns capmantar, larguarus monoriora mactura, mono occinica, mono internation minitati inferipts. Medium occupant aliquot brevia, ngida, recurva, minitata famina, oblongs firratis concolonbus apiculis ornata. Flori verò imbicitur flave(cins calyx, parte antica qua floris petala amplectitur in quinque mucronatas crenas, postica verò in longissimum calcar, purpuralcentibus per longitudinem striis infignitum productus; quo una cum flore delapío (equunpurpain and the control of the contr tum feu angulofum, nonnihil incurvatum.

1869

Quamvis radix hyeme perire solet surculi tamen decisi & in terram depacti, radices agunt, & à frigore muniti hyeme tota vernant, & succedente Vere flores & semina numerosa fertilitate lar-

Pag. 497. ad finem pag. adde In Catal. Hort. Leyd. Herman. pro distincta Anchusæ specie positam invenio Anchusam primam Matthioli C. B. Matth.

Pag. 500. Ad finem pagina & capitu de Echio addatur, Lycopfis Diolc. quibuldam J.B. Echium latifimo folio Lycopfis distum, flore dilutè purpurascente Herman. Hort. Leyd.

Lycopfi Dioscor, apprime similis planta radice nititur rubra, è qua caulis surgit rectus, cubitalis, ex cujus parte ima plurima prodeunt folia, rugosa, rigidaque Bugloffi sylvestris, nullo ordine in ambitu extensa, que summa versus minora sensim evadunt in cacumen usque. In viginti aut an amona externe, quar minus vesses minora semini evacunt in cacumen uique. In viginti aut plures dividuntur ramulos, quibus minora rurfus adhærent folia, ut in Echio: ex quorum finu fincati emergunt tenelli, purpurei, inferiori parte integri, in ambitu verò in quinque angusta foliola Caryophyllorum sylvestrium instar dissedi.

Echium Lycopsis facie Africanum perenne Herman. Cat. Hort. Leyd.

Producit cauliculos bipedales, asperos, nonnihil pilosos, ramosos, ex rusto viridantes. Folia pinguia craffulcula , Lycopis vulgaris angulfiora , breviora , alpera, hirta, quasique verrucola & obula.
Floru in cœruleo purpurascentes: Semina triangula, nigricantia. Cætera superiori simillima.

Pag. 502. lm. 2. adde, Pro Synonymo Jacua acangae Heliotropium Americanum cœruleum foliis Hormini Dodare.

Pag. 509. Fro prima specie Salvia ponatur, I. Saliva maxima foliis & floribus amplissimis Herman. Cat. H. L. major peregrina amplissimis floribus Brevn. Prod.

Pag. 519. Ad finem capitis de Satureia adde, Thymbra Africana foliis spinosis, flore purpureo Bartholin. Act. Med.

Saturcia storibus in summitate dispositis Herman. Cat. Hort. Leyd. Pulegium nostrum quartum Satureia birsuta purpurea Libani Dod. mem.

Pag. 526. Ad finem capitis de Polio adde, Polio affinis Guacatane C. B. Guacatane Scropbularia Indica Park.

Ex Hispania Nova missa est. Ad hamorrhoides, ejus decocto ex vino (si calor absit) alioquin ex aqua hamorrhoides abluuntur, deinde blandè siccantur, postmodum ejussem plantæ pulvere in-

Dolores ex frigore & flatibus ortos in quacunque corporis parte fedat, fi locus refinâ priùs inunctus tenuiffinio hujus pulvere inspergatur, & linteum superimponatur, &c. Vide.

Pag. 527. Ad finem capitis de Teucrio adde, Teucrium regium purpureum Morison. Prælud.

Multò altior est hac species Chamadrye vulgari; humilior Teucrio C. B. Flosculos gerit amplos, rubros, galeatos: quibus pereuntibus subveniunt semina itidem magna. Folia sunt lucida obscu-

Nihil video in hac descriptione quod non conveniat Chamædryi majori.

Teucrium Americanum procumbens Veronicæ aquaticæ foliis subrotundis Herman. Hort. Lugd. Bat.

Radice firmatur tenui fibrola pallida, spargente coliculos spithamizos, quadrangulos, humi stratos; quos per intervalla ambiunt folia bina sibi adversa, subrotunda, glabra, pinguia, in ambitu levissime denticulata, Veronica aquatica rotundifolia nonnihi similia. Ad horum exortus prodeunt florer, utrinque unus, parvi, pallidi, labiati, vix galeati, labio trifido, galea fimplici, exigua, vix conspicua. Singulis subest utriculus quinquesidus, sustinens semina subrotunda, susce, quaterna.

Pag.532. lin. 43. adde, In cholera etiam morbo convenit Mentha ceu egregium specificum, stomachum nempe suo modo pacificans.

Pag. eadem, Mentham angustifoliam spicatam C. B. invenit D. Dale Bockingæ in Essexia, ad ripas fluvii duobus tribuíve locis copiosam. Odor tamen vehementior & ingratior huic est quam Menthæ Romanæ in hortis cultæ.

Pag. 533. Mentha undecima ab eodem ibidem inventa est ad fluvium propè Molendinum Ful-

Pag. 534. Ad quartam speciem adde, Planta have Botanicis Londinensibus Saturcia Virginiana florib. in summitate dispositis satis aptè nuncupatur. Siquidem flores in fummis duntaxat ramulis confertos gestat velut in umbellulis.

Pag. 536. Pro fexta Verbenæ specie adde, 6. Verbena Americana Urtica soliú longioribus, slore caruleo Herman. Append.

Ad finem paginæ adde,

8. Verbena Africana minor flore luteo Bartholin. Act. Med.

9. Verbena Indica lanuginosa flore rubente ejuschem.

Pag. 540. Ad finem capitis de Origano & Majorana adde, l Origano Congener Zatarendi C.B. Zatarendi berba J.B. Zatarbendi Origanum Indicam Velling Observ. Vefling.

Magnitudine pedali adolescit, caulibus rectis satisque firmis: cujus falia Amaraci habitudine, te-nella, mollique veluti lanugine aspersa tactui blanduntur. Rotunda quidem illa sunt, in conunt tamen leviter coarctata & excurrentibus in longitudinem fibris cum virore pallidula. Flosculos producit quamplurimos, niveo candore lactescentes, qui per extrema caulium inter numerosa foliorum capitula prominuli, Onitidis Origani umbellam glomerato ambitu propemodum exprimunt: linguam gustantium aromatica nec ingrata acrimonia perstringens Creticum Origanum odoris vehementia superat.

In sonticis capitis affectibus, cum sensuum motusque voluntarii nobiles functiones improba mucedine vel imminuuntur, vel penitus obruuntur, eximie opitulatur. Stomachi vigorem excitat, folutísque tetro veneno vitæ præsidiis gratum & efficax remedium adfert.

Pag. 541. lin. 20. adde, In Catalogo Horti Academ. Lugduno-Batavi à clariff. Viro D. Paulo Hermanno edito, Ocimum Ægyptium Alpini Ribau dictum pro specie ab Ocimo Caryophyllato majore C. B. distincta positum invenio.

In codem Catalogo Ocimi varietates seu species habentur sequentes:

Ocimum foliis ex nigro virescentibus flore albo Cat. Hort. Reg. Paris. Ocimum violaceo slore ejusdem horti. Ocimum nigrum majus acuto Rutæ odore Ocimum medium crispum conglomerată brevique spica Cat. H. R. Paris. Idem bullatis foliis ejusdem. Ocimum tricolor ejuldem. Ocimum angustifolium foliis serratis.

Pag. 547. Ad finem capitis de Hormino adde, Horminum Pyrenaicum Anguria folio viscosum D. Fagon Hort. Reg. Paris. inter nondum editas.

Horminum Verbenæ laciniis angust ifolium Triumfetti.

Radix lignosa, alba, vix ultra digitum longa, rariùs in alias divisa, semper tamen numerosis fibris referta, ac rugolo obicuro cortice induta uberrimam foliorum fobolem multiplicis sanè formæ super humum effundit: horum enim aliqua altius ex utroque latere incisa Verbenæ vulg. frondibus plurimùm affimilantur, præterquam quòd in apice magis subrotunda existant; alia verò non tantùm incifa, sed etiam dentata spectantur; dum ex adverso nonnulla crenis solummodo per margines dicità, teu enam ocinitata peccaritui, quante avertio nominita uteriis ponumitoro per marguno ur finiguuntur. Variant praterera penes utramque longitudinis ac latitudinis dimentionem, giuno ur nulla latitudine unciam, binasvero longitudine fuperent, petiolis autem cui innituntur oblongus arque compreffus, extenfo nervo in adverfa folii parte eminente, ac in minores fubdivito totam ipforum longitudinem percurrit. Hujufmodi porro foliorum substantia haud crassa, attamen glabra, imò si ope microscopii examinetur talem crispitudinem ostentat qualem in Brassicis, color obscurè virescens, odor nullus, diu mansa nescio quid dulcis saporis gustatui exhibent. É foliorum centro attolluntur bini vel plures cauliculi, recti, lignoli, quadrangulares, quorum rarioribus licet nodis bina folia adnascuntur, petiolis prædita (exceptis tamen supremis) interdum latiora, simúlnous onta jour authatunut, pourois preuna cacepus canten tuproum; macon material que breviora is qua ad radicem, interdum verò is longiora fed anguliora; prope radicem glabri, versis faftigium pils exiguis denfis donati, præfertim ubi flores erumpunt, qui calyculo, quo prius inclusi erant, hiante, viridemque colorem obscuris lineis distinctum deregente, se produnt ampli galeati, in rectam oblongam spicam verticillatim dispositi, coloris saturate cocrulei: quibus deinde spadiceum succedit semen, minutiùs reliquis hujusce generis.

Not. Caulium summitates una cum floribus eorumque calycibus fragrantem ferè Pulegii odorem exhalant.

2. Planta toto anno, tam hyeme quam æstate, floret in aridioribus ac sabulosis Romanorum arvorum tractibus.

Pag. 551. Ad finem capitis de Betonica adde, Betonica purpurea spica longiore molliore & serius florente D. Toutnefort. Inter nondum editas Hort. Reg. Paril.

Pag. 552. Ad finem capitis de Prunella adde. Prunella Alpina folio angusto integro D. Tournefort. Inter nondum editas Hort. Reg. Paris.

* Leonuro

1873

Item, Brunellam Lustranicam store & spica majore Dodart. Mem. foliis Scrophulariae Herman. Cat.

Pag. 555. Capiti de Stachy adde, Stachys Pyrenaica D. Fagon. Inter nondum editas Hort. Reg. Parif. Stachys Alpina folio Betonica Dodart. Mem. Stacbys Betonicæ folio Subincano Herman. Cat. Leyd.

Herm.
In alitudinem bicubitalem adolefeit, radice pallida, digitum craffa, carnofa, multis fibris capillata, caulibu tribus quatufove, ramofis, redis, folidis, quadrangulis, rigidis, in fpicam definentibus palmarem; quam undique cingebant denfiftina vercificalaque ferir hores diute purpurafeentes, galed birda creeta, labio promifio amplo feurellam exprimente, & ad collum angultus utrinque auriculato: fingulis verò fubliciebantur utriculi longi quinquefidi, nullis vel breviffimis periolis fulti, continentes semina quaterna, fusca. Insuper caulibus ac ramis adnata erant folia rugosa, serrata, pallide virentia, Betonica facie, bina adverso cruciatóque situ disposita, saporis subacris, odoris debilis, aromatici quidpiam redolentis. Semina ex Italia allata funt.

Pag. eadem, Ad finem capitis de Stachy adde, Stachys Indica procerior Betonicæ folio D. Plucknet.

Pag. 560. lin. 34 pro septima Lamii specie adde, 7. Lamium paludojum Belgicum Melissa soliis Herman. Cat. Hort. Leyd.

Herm. Exilem, albicantem, fibrosam gerit radicem: cauliculum palmarem, aliquando longiorem, qua-Eatiern, autocantem, nutocant gein reascem: cantenum pantacuti, autocantem induardirangulum, geniculatum, liubitritutum, in ramos divilium, quorum geniculis aditan folim, folia ex longioribus petiolis, bina ex adverfo, Meliffe folis paria, fed graciliora. Summitates ambiunt verticulata ferre fufuit exigui, palide purpurafentes, galea angufitore, minore & integra, labello majore, latiore & trilobato. Hos exciptunt femina fufca quaterna in utriculis foliaces quinquefidis. Sponte sua luxuriat in paludosis Belgia, fœtido & gravi odore ad congeneres species accedens.

Pag. 563. lin. 2. adde, An Sideritis Africana flore aureo oblongo Tho. Bartholin. Act. Medic.

Post lin. 20. pro specie Sideritidis tertia adde, 3. Cerdinea Americana annua, Nepeta solio , storibus brevibus phaniceis villosis, Leonarus annuus Americanus vulgo Herman. Cat. Leyd.

Caule adolescit tricubitali & altiori, herbaceo, candicante, quadrangulo, striato, solido, alba medulla farcto; quam per remotiora intervalla verticillato ambitu amplectuntur utriculi densa numerofaque congerie invicem incumbentes, tubulofi, quinquanguli, ftriari, fuperiore longiores, ex brevibus pedunculis deorfum flexi, & quadantenus falcati, orificio ampliori, feptem molliculis aculeis, fex brevioribus, uno in fummo longiore & robultiore armato. Ex his exeum flores galeati, vix labiati, pracedente Africana triplo breviores & graciliores, viillofi, phænicai coloris, fuccedente in the properties of the properties tibus quaternis seminibus oblongis, angulosis, spadiceis, superiore itidem brevioribus & angustioribus. Ad fingula genicula ab imocaule ad fummum usque nascuntur folia bina ex opposito alternatim, Nepeta haud multum absimilia, ampliora tamen, nonnihil incana, mollia, & in ambitu magis crenata. Radix subest lignosa, albicans, fibrosa, pro plantz ratione sat parva. Nata est semine

Pag. 568. Tertia nobis Moluccæ species Melissa fruticosa Sicula, &c. dicta non videtur differre à planta quam hac aftate in hortis circa Londinum Lamii arborei Zanoni, & Teucrii Tingitani nominibus cultam vidimus.

Protertia Marrubii nigri specie Capiti 24 adde, Marrubium nigrum Creticum Alpin. Exot.

Atym.

Atym.

Ardicibus multis Primulæ fimilibus felia complura profert, oblonga, extremis acuta, parvis fiuis pediculis firrfium in orbem acta, nigra & nigra lanugine oblita, Marrubii albi foliis majora, longiora & latiora, magnitudine & figură ad Apiafri fere folia accedentia. E quibus fanê duos vel plures caules producti, longos, rectos, quadrangulos, nigros, per intervalla geniculatos, in quibus e fingulis geniculis exeunt circum iplos ex oppolito felia complura, numero fere feptena, ac plura etiam, oblonga, prioribus fimilia, fed longe minora, multim migricantia qua circa ramum veluti in orbem acuta la caulium femaniculus femanic orbent guntur. In callium furmitations fores utrinque virgas ambiunt, non diffimiles Mar-rubii floribus, itidem nigricantes. Tota planta colore nigricat, ut de indultria ab aliquo videatur co colore obducta. Saporis & odoris expers eft.

Hac planta, si ab Alpino rectè descripta sit, pluribus semper ad singula genicula soliis anomala

Pag. 583. Addatur Synonymis 11. Speciei, Ranunculus Alopecuroides Ajugæ foliis P. Boccone; quem consule p. 28. & 29.

APPENDIX. Pag. 584. Pro Ranunculi nemorofi specie tertia interponatur, 3. Ranunculus nemorofus Virginianus parvoo flore, molliori folio Herman. Cat. Hort. Leyd.

A superiore haud abhorret, sed slosculis & seminibus valde exiguis est, caterisque partibus omnibus tenerior & gracilior. 4. Ranunculus Cassubicus folio Thoræ Brevn. Prod.

Apud J. B. (inquit) cum Ranunculo auricomo Lob. confunditur, à quo tamen manifeste differt, altius namque excrefcit, & in omnibus major eft. In sylvolis Cassubia oritus.

Pag. 599. adde,

Malva altera repens Betonicæ folio Zanoni.

Caule & foliis Malvæ Betonicæ folio Bocconi fimilis est, sed minor, & natura reptatrix. Flos pariter fimilis, verum petalis majoribus. In plano Groffedæ eundo ad montem Pescalis in Etruria, & locis vicinis oritur.

Pag. 600. Post sextam Malvæ speciem adde, 7. Malvam Tingitanam flore cæruleo D. Plucknet.

Pag. 602. Althan vulgaris dux varietates habentur in Cat. Hort. Edinburg. & Hort. Lugd. Bat. Herman. Altera folio rotundiori five minus acuminato: altera folio angulofiori. Ad vires Althae adde,

Pulvis radicum Althææ ad 3j. omni mane in lacte epotus in Gonorrhœa est remedium præstanstiffimum. E MS. Doctoris Page medici, Suffolciensis.

Pag. 603, pro secunda specie Malvæ fruitesseutis interferatur,

2. Mulva Hispanica falisi mollisus undulatis in margine, superius micis sulphureis ad Solem splendentshus donatis Moril. Hist.

Moril.

Riority (abordicit mollia, undulata în margine, fuperiùs micis fulphureis ad Solem ſplendentibus donata. Coulet edit bipedales aut tripedales. Flores & ſemina alarum Malyarum modo. Perennis eſt planta, quan & perpecua fronde viret, ut Althæa Olliae. Provent in Hispania, aliſiſque Mærentipa na funcional proventi na Hispania, aliſiſque Mærentipa na funcional proventi na Hispania. ridionalibus locis.

Pag. 606. Ad finem cap. 10. adde, 10. Alcea Zeylanica folio latiori cordiformi Herman. Cat. Leyd.

Hujus folia fummis marginibus cordis figuram referunt. Caules rubent: Radix perennat. Catera cum penultima conveniunt.

11. Alcea Zeylanica foliis fasciculatim congestis ejustem.

Sunt huic flores admodum exigui fasciculatim seu in racemos densissime dispositi. Catera verò partes ultimæ speciei omninò fimiles.

Pag. 609. lin. 5. Ad finem capitis de Caryophyllata adde, Huic eadem videsur Caryophyllata Virginiana albo flore minore, radice inodora Hermani. Cat. Levd.

Huic folia longiuscula sunt, attactu aspera, crenata, inferiora palmam ampla, laciniata, superiora angusta, rarius laciniata, leviter mucronata. Caules ad duo cubita elevati, nonnihil villosi ritora augurta, ratus tactiniata, seviter inucronata. Causes au duo Cuoita etevati, nonninli Villoti Ré afperi, in multiplices furculos divili. Flores Caryophyllatæ vulgaris effigie, petalis pallidis, anguffiffimis, exigus faminibus herbaccis cum opiculus pallide flave(centbus. Semina rara fuperior rum nuda, in capitulum congetta, breworobus & minis rigidis filamentis caudata. Radix fubeft alba, multis capillamentis fibrata, sapore & odore fatua.

· Pag. 616. Pentaphylloides erectum J. B. invenit D. Lloyd ad latera montis cujuldam Craig-Wraidhin dicti in Comit. Montis Gomerici Wallia.

Pag. 622. Ad finem capitis de Anemone adde, Anemone affinis Æthiopica, fibrosa radice flore Asteris, Tanaceti foliis subincanis Herman. Cat. Leyd. Chrifamthemum Stabes folius latioribus Breyn. Prod. After Jacobææ folius latiori-

Eadem foliis angustieribus. Chrysanthemum Africanum Stabes foliis angustioribus Breyti.

Prior spargit per terram folia digito longiora, forma inter Taraxacum & Stoeben media, prona parte pallide virentia, superna incana & subhirsuta, in aliquot lacinias, situ modò opposito, modò alterno, intercedentibus longioribus intervallis, diffecta. Inter hac prodeunt cauliculi terni, plurélve dodrantales, molleculi, fucco aquofo pleni, angulofi, viridantes, attro-puniceis, latiufculis per longitudinem excurrentibus firis inferipti, que caules e a porfilmium parter quá humi procum-bum peritus videntur obliterare, ità ut mbil aut parum viriditatis in is appareat. E medio culis

Pag.

APPENDIX

eriguntur aliquot alæ, digito longiores, sustinentes è capitulo rotundo, squamato sorem amoenum, amplum, radiatum, dicoidem, facie Afteris, radiis interius omnino aureis, exterius pallidè punicantibus prum, ramatum, medio verò disco ex puniceo nigricante, qui cœlo sereno croceum spirat odorem. Post ntrus inicipus, medio untur capitula facie Anemonum, rotunda, nuda, tomentofa, pallida, quibus involvuntur semina parva, spadicea, dura, qua Autumno sata subsequente Vere progerminant. Radice fibrosa, alba, tenui, quotannis pereunte.

Nalcitur aridis montolis apricis ad Promontorium Bonæ Spei, unde semina ad nos sunt delata. Posterior issem locis reperitur, Folis priore angustiorib. catera verò simillimis. De viribus nihil

certi constat. Turgent succo aquoso, nullo evidenti sapore pradito.

Pag. 641. Post. lin. 3. pro tertia Peponis specie interponatur Pepo Indicus reticulatus seminibus nigris minor Herman. Cat. Hort. Leyd. Pepo Indicus reticulatus minor Tittawætha Zeylonensibus ejuldem.

Luffa.

Hæ duæ species o præcedenti à Veslingio descriptæ accedunt, sed solia ferunt integra, & fructus

triplo minores. Huic femina funt alba, illi nigra.

Antequam ad maturitatem pervenerunt. * adfumuntur in India ad rem culinariam. Dempto Antoquan au manufatoni personanti administrati in mula au fein cuntiani. Dempto ding & Peo cum lacte, alife, jifculis paratur. Hunc in ufum conferuntur in hortis. Secunda feminbus nigris retundatus filvestris est, in declavibus humidis provenir, & ob immensam suam amaritiem à culinis profesionale. minor Titta-

Pag. 643. Hiftorie Melonis aquatici adde, Hujus fructus duas species in America reperiri, alteram pulpa rubente, alteram alba à D. Banifer certiores facti sunus.

Pag. 647. Ad finem capitus septimi pro secunda Balsamina specie addatur Cucumus puniceus Zeylanicus, Maragosa Lustranis Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Estramenta longiora & craffiora; folia ampliora, profundiùs laciniata; fructus pyriformes, ex flavo rubentes, fuperficie verrucola. Cerera cum priore convenium. Seritur in Zeylan & Malabara ad hortorum fepes, quas cincinnis ficcis implicat. Folia amariffimi guftis funt inflar Lupuli, cupis loco à Belgis in Oriente degenibus ad decoquendam Cerevifiam adhibentur. Indigena compandant describe sericina solution in production de la compandant describe sericina del production. mendant decocum & expressium succum in morbis chronicis à sale acido adusto, quod subvertit Sal Alcalicum.

Ab hac diversa videtur

Balsamina Cucumerina Indica Poncley dicta, vel Bals. mas fætida D. Doody.

Hujus flagellum cum foliis & floribus exficcatum ad me milit peritiflimus Botanicus D. S. Doody. Folia majora funt quam in Ballamina vulg. in longiores & acutiores lacinias divila, & in ficca obfcurius viridia videntur. Flores minores in medio pediculo foliolum obtinent lunulatum. Dum adhuc viret fredidfimum odorem exhalar. Furchun apud nos nondum perfecit. Semina (que ficca mifit) majora quam pro plantæ modò, longitudine latitudinem non multium fuperante, comprefia, mifit) majora quam pro plantæ modò, longitudine latitudinem non multium fuperante, comprefia, dio relicto paulo depreffiore.

uio renecto paulo depremore. In Appendice ad Catalogum D. Hermannus duas diffinguit species Cucumeris punicei Zeylanici, Prima producis fructus palmam longos, saivi Cucumeris crafficie, in obtusum mucronem desinen-tes, cute crassa velut in slavo virente, spinosis bullis seu tuberculis exasperata, carne pulposa ex slavo

rubente, dulci, grata, q. saccharo condita. Hi per maturitatem finduntur in tres partes, ostendentes semina alba, superficie granulata, Mo-

mordicæ vulgari fimilia, aft majora. Secunda omnibus sui partibus minor est, fruccibus digiti longitudinem vix excedentibus, in mucronem recurvum terminantibus, feminibus Momordica vulgar minoribus nigris.

Urramque speciem in horto Acad. Leyd. viguusse & semina sua perfecisse scribit Hermannus.

Pag. 648. Al finem Capitú de Cucumere splvosfiri adjiciatur,
 I. Cucumis splvosfiris glaber Mul. R. S. pag. 2-21.
 2. Cucumis Afinimus folio Anguriae D. Fagon Hort. Rog. Paris.
 In Catalogo nondum editarum ad me transmisso à D. Tancredo Robinson. & D. Hans. Sloane.

Pag. 650. Tertie Granadille seu Murucuiæ speciei adde sequentia synonyma. Clematio pensapylla ssore roseo clavato Morison, hist. Clematio passenapella ssore caruleo punistato Munting, prax. Cucumia Flos passenio distas, pensaphyllos, ssore clavato Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Octava speciei adde sequentia. Clematis passifiora flore luteo Munting. An Clem. f. flos Pass. Hedera fol. floribus parvis herbaceis, fructu minimo, quando maturus migro D. Banift? Cucumis, Flos paffionis dictus hederaceo folio, flore ex luteo viridante Harman. Cas.

Ghandiroba

Ghandiroba vel Nhandiroba Brasiliensibus Marcer, Granadillæ species videtur.

Hederæscandentis species, more Murucuiæ seu Granadillæ ascendit, sarmentis paullò tenerioribus. Folia habet disposita more Hedera, sub-otunda & quasi in tres angulos detinentia, quatuor dig. longa & totidem lata, viridia, glabra, splendentia. Flosculos fert parvos, ex pallido lutescentes, tetrapetalos. Fructus sequitur rotundus, viridis, splendens, instar Murucuix, Porni majoris magnitudine, fuperitis circulum infoulptum quafi continens, & in centro ejis tres lineas, una extremitate ad angulos obtilos le contingentes. Fructus lecundum longitudinem diffeotis unus apparet cavus-cortexque illius Muricuis cortici craffilie elle aqualis, duplici fubblantia compolitus, execuis immensi del control cavalitie del aqualis, duplici fubblanti compolitus, execuis immensi del cavalis, control cavalities del cavalistic del cavalities del ca mâ, crassitie lignosa, reliquâ interius spongiosa, succulenta, alba: Cavitas fructus in medio per in terstitia more Juglandis in tres dispescitur concamerationes, continétque in qualibet quatuor, [in totum duodecim] ordine disposita corpora subrotunda, clypeata, satis crassa, magnitudine pataci, in extreminate ambieus tenuiora, foliada versias medium. Quodible corpus pellicula primum obduchum est uvea, punctulis seu tuberculis migricantibus, qua derineta, cortex gigues su subresculis migricantibus, qua derineta, cortex subresculis migricantibus qua derineta con constituente de la cortexa testa ovi fragilis, in ambitu dentatus: cortice fracto intus albus apparet, continétque oleaginosum nucleum ex albo flavescentem, pellicula inclusum.

Ex hoc nucleo oleum parant Brafilienses; quo in lucernis utuntur, claristimum, & optimum, tardè enim confumitur; in cibo non potest usurpari, quia amarum est, quemadmodum & totus fructus. In hortum Regium ex America nuper invecta est Granadilla quadam species dicta Flos Passionis folio pyriformi, flore candidissimo q. An Murucuia vesicaria lanuginosa odoris gravis Marcgr. à D. Tancredo Robinson.

Pag. 660. lin. 16. Ad finem Capitis de Bryonia alba adde,
Bryonia Zeylanica folisi profunde laciniasis Herman. Cat. Hort. Leyd.

Herman.

Ingenium catharticum congeneribus haud diffimile probat hac Bryonia, tum guiftu fuo, acri, amaro & naufeofio, rum etiam ufu. Zeylanenfibus in hydrope frequenti, penes quos in parietinis ruderibus, altifque incultis fordidis fua fponte luxuriat. Spargit à radice albicante, fibrola, in modicum ventrem extumefectnet flagella tenera, flexibilia, longo varioque repara cincinnansi fius claviculis vicina quavis apprehendentia. Folia atro-viridia, afpertufcula, quinque vel fex profundis lacinis divifa; Eforca di foliorum finus foltarios, aliquando binos ternólve, parvulos ex quinque petalis reflexis pallide flavefeentibus & fubbirifutis compositos, Baccar Cerasi magnitudine, oblongo rotundas, primum virides, postmodum rubellas, aliquel adelis striis perbelle inferipas, continentes in pallido lentóque succo acinos fusos, duros, alperos, subrotundos, cingulo medio quati falcia in obstusim apiecem protuberante. Radix ad multos annos perennat in Zeylan, sub nostro verò duriori climate ficial peris.

Pag. cadem, pro quinta specie Lauri Alexandrina adde, 5. Hippegolium Giliu angustissimis, buccis ex oblongis petiolis in extremo ramulorum dependentibus Broyn. Pre-1.

Pag. 667. post lin. 33. adde, Ad ecchymolin [sugillationem] nobilistimum Cataplasma. R. Radicum Sigill. Solom. Ireos Florent, pulverifat. and partes æquales. Aq. vitæ coch. unum. Ol. Rof. q. f. M.F. Cataplaínia ap-

plicetur loco affecto. Place do Ad finem pagine add. Quartam hanc speciem sic describit D. Herman. in Append. Multis frujicat virgis cubralibus, slexibilibus, oblequiosis, ramosis, que ornant pola hilari virore lacida, mucronata, ad Myritan accedentia. Sept. mense exeunt e ramorum cymis espituale parva, rotunda, herbacea, ad basin slo. monopetalo, in viridi pallescente, sex exiguis crenis diviso velltira, quo con control pagine de la control pagine se control pag marcescente transeunt capitula in fructus globosos, pulchrè rubentes, baccis Asparagi similes cludentes sub pellicula tenui & parca pulpa nucleum unicum rotundum, pallidum, durum. Subsunt

causertes nus penicina tenin es paries puipe micreum unicum rounoum, paineum, durum. Sublunt radices fibrofas, albz, multz, longz, facie Asparagi, ex uno capitulo promissa.

Pag. 6-72. ppl. lim. 32. adde.,
Weltphali, quibus Scorbutus valde familiaris est, decocto Glycypicri cum radice pro potu quotidiano utuntur cum fuccessu in hoc morbo.

Pag. 674. lin. 34. post verba illa hic subjiciam ad finem speciei none adde, Cùm in Catalogo Horti Academici Lugduno-Batavi à Clarist. Viro D. Paulo Hermanno editi in catango riolu Academia Lagumo Batavi a Clarin, vito D. Fatuo rieniamo sunt inveniam Solano Pomítero Indico Ginolo, Boraginis Hore frudu crocco pro finonymis adjuncta Solanum fpinolum frudu rotundo C.B. & Pomentiam fententiam mihi refumendam video: fiquidem D. Hermanno non poete fron effe probe perspecta hace planta, ut qui eam tum in loco natali crescentem viderit, tum in horto aliquandiu

Plures ejus species distinguit idem eruditiss. Botanicus, nimirum, 1. Eam cujus Synonyma dedimus, quam Chunda fimpliciter dicta Hort. Malab. eandem facit.

2. Eandem spinis violaceis.

Eandem spinis ex albo virentibus.

4. Solanum, &c. candicans maxime tomentosum: i. e. Sol. spinosum maxime tomentosum P. Boccone, cujus descriptionem dedimus. Hanc speciem pro Anachunda Hort. Malab. habet, cujus fructus pilis densis longis, surrectis ac nonnihil hirsutis ex albicante flaviusculis undique circundati & subasperi sunt: integram descriptionem si placet vide.

5. Solanum,

1877

Vires.

Viret.

5. Solanum, &c. Americanum floribus ex lacteo & coruleo mixtis. Hanc speciem pro Furepeba fæmina Pisonis habet. At D. Commelinus præcedentem.

Solanum pomiferum frutescens Africanum, spinosum, nigricans, Boraginis flore.

Huic (inquir) Solano suppingitur radix alba, lignosa, perennis, longo & obliquo reptatu dispersa. Ex hoc fruticat caudii lignosus, sesquicustalis, ramosus, in viridi nigricans, aculeis mordacibus un-Ex not returned eathst ingloids, tequidationals, rationals in a ling costing actured modalities undique armanis. Folia promit arro-viridia, obloinga profunde lacinatas, ordis ab urera uno parte furpar hist fignits oblettis. Flores ad ramorum caccumina pennapetaloides, Boraginis facie, ex ceruleo patlentes. Baccas Pomi amoris amplitudine & forma, primit wirindes, deinde flavas & ex martinet. ritate in nigrum degenerantes colorem, foventes semina compressa, orbiculata, fusca, in pulpa flavelcente, vilcida, acri, amara, nauleola & virola.

Ad fossarum margines locisque aliis incultis Promontorii bonze spei sponte provenit. In hortis tam per femina, quam ramorum circumpolitionem vel submersionem commodiffimè propagatur.

Hujus radicem, quam acrem & amaram deprehendi, exemplo Hottentottorum ad Hydropicorum aquas per urinam educendas ex decocto præscripsi magno semper ægrotantium levamine: pulpam verò baccarum virulentam reperi, inducentem capitis gravedines, torpores, dolores, furorem denique, ipsámque necem.

Hujus aliam speciem vidimus in Horto reverendiss. Episcopi Londin, foliis minus profunde laciniatis, spinis crebrioribus crassioribus & longioribus de qua alibi diximus.

His adde. 7. Cheru-Chunda H.M. Jurepeba mas Pison. ex sententia D. Commelini. Solanum Indicum spino-Sum fructu minimo, miniato, glabro.

H.M. Reliquis minor est, alcitudine sesqui aut duorum pedum, ramis in latum sparsis, ejus cauder non rubescant: Radix sibrola & albicans: Scipes cum surculis tennissimis piis obstitus & viridis, medulla intus molli. Folia multo minora exteris, pilos ac aspera nonnihi, paucioribbs(que & minis cuspidatus lacinis sinuata. Flores ormium minimi, stellari, quinque vel sex cuspidam, coloris ceruleo-dilui & subpurpurascentis, in singulis cuspidibus in medio venula albicante ac nitente & ad umbilicum calycis viridescente stratai, è calyce in quinque cuspides partito. Corculum, quod in medio shavum seu croceum est, constat surcettis & crastis stammibus, que superiora & inferiora versus estellos mere constitui sur . Furstu ex complus societies minimi sun, requid, elabris sine milis acceptines surcettis sine milis acceptines surcettis s ejusdem fere craffitiei sunt. Fructus ex omnibus speciebus minimi sunt, rotundi, glabri sine pilis ac nitentes, à suis calycibus arctè inferius comprehensi, colore dum immaturi sunt viridi, dum verò maturi slavo, deinde corallino rubro. Semina præcedentium similia.

Radicis decocum confert in febre calida; idem cum melle prodeft catarrhis & gravedini, item franguriæ; cum momento Cardamomi flatibus & intestinorum torminibus conducit. Radicis aut foliorum succus decoctus & epotus concoctionem promover; idem cum saccharo datus uti, & ejus decoctum cum melle fervit pro phlegmaticis juvărque in pectoris asperitate. Foliorum & fructuum decoctum addito pauxillo Sacchari & calcis pro pruritu corporis servit in unctione partis

Pleræque hæ vires nobis suspectæ sunt.

An planta spinosissima Virginiana nobis ante 20 annos apud Tradescantium visa, cujusque folia & flores etiamnum retinemus, fit præcedentium aliqua, an species ab omnibus distincta, mihi non constare fateor: sunt autem folia, quantum in sicca discernere licet, lavia & pilis omnino destituta, utrinque non per mediam tantum coftam sed & per nervos laterales spinis acutis flavicantibus obfita. In furculo florifero quinque aut lex flores funt. Spinulæ tenues, oblongæ & propemodum rectæ funt secus quam in Hort. Malab. pinguntur.

Pag. 679. Capiti 23. adde, Solanum peregrinum Betæ folio. Folia habet grandia, crassa, succulenta, ad Berz formam accedentia; nec flores nec femina vidimus. Suspicamur isthoc congener

esse Solano Americano racemoso: in Horto Chelseiano ut & Fulhamensi colitur.

Pag. 681. Ad secundam Solani vesicarii speciem nota. D. Hermannus in Catalogo Sepius laudato Solanum veficarium Indicum à Sol. Vefic. Americano specie distinctum facit, & hujus Synonyma ponit Tomatl seu Planta acinosa Hernand. p. 295. Camuru Pisonis; nec nos repugnamus, cum illi (ur qui utramque coluerit) plantæ hæ non possunt non esse notiores quam nobis, qui neutram hactenus virentem vidimus: unde & Halicacabum Virginianum Park. ab Indico diversum esse absque ulla tergiversatione agnoscimus. Deleatur ergo illud Quarendum, An specie differat à

Solanum spinosum D. Fagon in Catal. nondum editarum Hort. Reg. Paris. ad me transmisso quomodo in præcedentibus differt inquirendum.

Solanum Caianense birsutum, caule & pediculis spinosis Dodart. Mem.

Pag. 682. Quartæ Solani Halicacabi speciei, i. e. Halicacabi sive Alkekengi Indici Bontii pleniorem & accuratiorem descriptionem tradit Paul Hermannus in Catalogo Horti Academ. Lugd.

Radice nititur tenui, alba, fibrofa: Coliculis dodrantalibus, tenuibus, rotundis, glabris, crebros in ramos diductis, media fui parte humi procumbentibus: Foliis Solano vulgari fimilibus, fed multò minoribus, atro-viridibus, acuminatis, in margine aliquando leviter crenatis, fapius integris. Ad horum finus prodeunt fubinde in calyculis quinquisfidis flore pavi, pallide flavescentes, monopetali, in quinque angulos acutos diffecti, & ad fundum fulcis maculis inscripti. Hos excipiunt velculos herbacca; -angulos Solano practico duplo monores, quibus includirur bacca concolor, referra semi-herbacca; -angulos Solano practico duplo monores, quibus includirur bacca concolor, referra semi-

nibus depressis pallidis, in pulpa virenti, acri & amara. In incultis, sordidis andis Malabaræ & Zeylonæ collegit D. Hermannus. Ex seminibus deciduis quotannis se renovat. Facie ad Solanum J. B. accedit, partibus tamen omnibus tenuius & gracilins eft.

Solanum pomiferum Americanum non spinosum lacteo flore. Iva Brasiliensibus Marcgrav. Ivabeba Pilon.

Pison. Marcgr.

Frutex est eodem modo crescens quo Jurepeba, fimilique ligno, sed solet alcius assurgere. Caudex spinosus, ac leni hirsuite præditus. Folia diversæ figuræ, inordinate posita, pallide viridta, oblonga, non ità laciniata ut Juripebæ, levi hirsutie seu lanugine infecta.

Flores itidem fert ut Jurepeba, lacteos, pentapetalos, instar stellæ expansos, in medio autem stami-

Fructum fere * magnitudine majoris Pomi vulgaris, rotundum, initio faturate viridem, ac brunna * Rotundus inlanugine tectum, per maturitatem citrini coloris ac splendentem. Cortex fructus instar testa ovi star Pomi Piso. fragilis, intus continet pulpam succulentam, flavescentem, admodum dulcem & gratam formicis, ca- de magnituditerum non edulem, quæ copiola semina, Lentium magnitudine, figurá & colore continet.

Radix plantæ eft amara & tenuum partium, atque inter remedia deobstruentia in pretio habita, Vires, præsertim in renum viscositatibus abstergendis. Quia radix quibussam nimis amara videtur, deco-

cha exinde parata temperantur cum Liquiritia Americana.

Pag. 675. Pro decima quarta Solani specie interferatur, Pomum amoris majus fructu rubro Park. parad.

Hac planta omnibus suis partibus caule, folio, flore, fructu, multo major est ea quam descripsimus in historia, aliàs similis. Fructus pomi mediocris magnitudinem aquat, est que striatus seu sulcatus plerunque & inaqualiter hic illic protuberans, cum illius aqualis & rotundus ser; magis insuper planus & depressus, non globosus ut illius; ejusdem rubri coloris, quamvis habentur etiam hujus generis colore per maturitatem luteo, aureo, albo.

Parkinsonus, experientia sua, iterata per aliquot annos in hortis nostris satione fructum multo minorem evadere afferit.

Hoc genus in Horto Reverendiss. Episcopi Londinensis Fulhamiz prope Londinum vidimus hoc autumno cum fructu maturo, & specie distinctum putamus à vulgari nobis descripto.

Pag. 684. Ad finem capitis de Asparago adde, 6. Asparagus aculeatus, maximus, sarmentosus zeylanicus Herman. Cat. Hort. Leyd.

Huic subsunt radices longx, fusiformes, plures ex uno capite propendentes, albicantes, carnosa, pollicem crassa, fapore subdulci, grato, ad Scorzoneram nostram accedente. Ex hac pullulant aliquot farmenta longissima, in multas alas divisa, brevibus pungentibus aculeis, modò sursum, modò deorsum spectantibus, armata, vicinas arbores scandentia, essque amplectentia. His adharent solia reliquis hujus familiæ speciebus omnibus latiora, longiora & robustiora. Ad quorum sinus prodeunt è calyculis exiguis stores parvi, pallidi, hexapetali, fulciti brevibus tenuissimis pediculis. Hos excipiunt baccarubentes, in quibus continentur utplurimum terni angulofi, nigricantes acini, velut in speciebus confimilibus.

Sponte nascitur in sylvis insulæ Zeylonæ, indigenis Hattawariia, Europæis verò ibidem degentibus Locus. Scorzonera dicta. Radices vel cum lacte aut brodio carnium, vel fale aceto & pipere condita, ab incolis habentur in deliciis.

7. Asparagus aculeatus Africanus ejusdem.

A Corruda vulgari nihil discrepat, nisi radicibus crassioribus, rotundioribus bulbillorum instar, ex uno cespite dependentibus, sapore cum Asparago Zeylanico consimili. Ad rivulorum margines curca Promont. Bon. spei luxuriat.

8. Asparagus aculeatus Siculus.

Cauliculos seu flagella multa edit, tenuia, angulosa humi fusa, ramulos hinc inde crebros ad semuncialia interdum intervalla emittentia. Ramuli pariter crebris foliis sescuncialibus aut longioribus ri-gidis aculeatis angulosis, quaque spina verius sunt quam folia, alterno situ vestiuntur. Flores circa foliorum (eu spinularum bases exeunt herbacei coloris, Asparagi floribus similes: Fructus non obser-

Prope Tauromenium in Sicilia invenimus circa finem Maii florentem. An vera & genuina Afpa-Locut. ragi species sit nescimus cum fructum non viderimus.

Pag. 685. lin. 25. adde, Christian. Mentzel. in pugillo rariorum plant. duplex genus distinguit, Alteram vocat Vitem Idaam palustrem folisis majoribus acutis; Alteram Vit. Id. pal. folisis parvis acutis Serpilli instar.

Eadem pag. Ad finem Lib. 12. in capite (eorsim addatur,

CAP. XXVIII.

Sempervivum marinum bacciferum Brafilianum Marcgr.

Marcgr. TN felquipedalem aut majorem altitudinem affurgunt multi caules, digitum craffi, lignofi, fragiles, letretes, foliis circumcinchi eo modo quo Porticalaca; quæ funt egregiè viridia, craffa, fucculenta, figura Portulacæ folis similia, verum longè majora, & magnani Acetolam æquantia. Inter folia in fingularibus pediculis prodeunt flosculis quinque folis constantes, uno latere in ambitu serratis, albi co-Ununun

loris, figură Carvophyllorum. Flores sequuntur bacca magnitudine oliva, nigra, splendentes, succulenta, carnem habentes instar nigrorum Cerasorum multam, & nucleum in medio instar Pruni. Radix longa, recta, uno latere multa filamenta coacervata habens, lignofa, albicans, fed intus subflava.

Pag. 687. Ad finem descriptionis Sedi majoris arborescentis adde, Hae planta funiculis è ramis ad terram demiss & radices agentibus se propagat, ad modum Fi-

Post verbaila Cotyledon altera Dioscoridis adde

Sedum Africanum frutescens incanum, folisi orbiculatis Herman. Cat, arborescens Promont. Bon. Spei Stapel in Theophr. bift. pag.335. Breyn. Prod.

Locis maritimis, aridis, glareofis ad Promont. B. Sp. fruticis altitudine affurgit, radice fuccola, longa, brachiata, robufta, rufelcente, nonnunquam albida, frequentes fibras emittente: caudice pollicem crasso, ramoso, in viridi canescente, qui parte inferna cingitur folia, densissimo stipatu absq, petiolis congestis, orbiculatis, crassis, succulentis, aliquando volæmanus magnitudine, glaucis, ambitu nunc rubente, nunc pallescente; parte verò superiore conspicitur nudus, in tenue geniculum protuberans; quo mediante divaricatur in aliquot ramulos digitales & palmares; quibus ex calyce quinquefolio dependent fores oblongi quinquanguli, quinque rubentibus incarnatis petalis oris, surfum reflexis, cum totidem è medio se exterentibus staminibus apiculatis slavescentibus constructi. His evanidis succedunt more congenerum quinque silicula corniculata, oblonga, pressius invicem juncta, includentes [mima exigna ruffa. Tota planta aquolo, vilciklõque gauder fucco, confimilique virtute qua cartera species. De facili verò propagatur ramulis ablciffis & aridiori folo impachis.

Ad finem ejusdem pag. addantur sequentia.

An pnem ejujam pag. aadastum jequenita.
R. Semperivi Mj. contundatur & coq. in lachis recentis fibij. F. pollet. Bibat ib ß. bis vel ter in die.
In inflammationibus oculorum eft egregium remedium. Ex MS. D. Filher. D. Hulfe Unguentum egregium ad combultionem, curans fine cicatrice. R. Axungiz recentis fib.; Succi Sempervivi

This. M. & parti affectæ inungatur. D. Hulfe è MS. prædict.
Fullhamir in Horo Reverendisf. Episcopi Londinensis, monstrante D. Doody, Sedi majoris speciem vidimus germinibus seu giolouis e foliorum sinubus emissis en gropagantem, soliorum inquam non infimorum & terræ proximorum anatum sed & mediorum in globalis, quod sanè mirati sumus. Sedum vulgare maximum Herman. Cat.

Hoe non deferibit. Aftersleus præsirus Batavicum esse

Sedum vulgari magno fimile J. B. Hac planta non describitur, verum Histor. Ebrodunensis compilatores pro ea affumunt iconem Sempervivi majoris crenati myrtifolii Lob. ico. primo in loco exhibitam. Sufpicatus autem quondam fuit J. Bauhinus Sedum montanum latifolium flore purpureo cultura in hoc mutari.

Pag. 692. post Seda minora in capite proprie addatur I. Corsiedon wera radice tuherosa J. B. Cot. major C. B. Umbilicus Veneria Get. Veneria vulgaria Park. 1981 Il gening-puot, Jahobe Umota, Milmep-Mogt.

Ex radice tuberola, exiguis fibris donată pediculi exeunt palmares, în medium peltati circinatique falir, craffi, fucculenti, glauci umbonem inferti, faporis vicidi & aquei, indidémque adeò caules prodeunt duo aut tres, dodrantales aut altiores, aliàs fimplices, aliàs ramoli, ab imo ferè ad fummum usque confertis floribus oblongis, herbaceis comosi, floribus Polygonati similibus, concavis, minori-

utque conterts jumos dolonigo, includes contentina in la contentina de la

Alterius speciei è Lustiania allata à Boelio meminit Parkinsonus, quam Lustianicam majorem, so-

liis pallidiùs virentibus vocat. Lusitanica.

Superiore æstate in Cotyledonis plantis, quas in horto suo coluit, observavit mihique ostendis D. S. Dale pro vasculo seminali quinque theculas seu siliquas discretas seminibus refertas singulis ssolculis succedentes, adeóque de ejus loco omnem mihi scrupulum exemit.

2. Cospledon radice tuberosa longa repente Moril. Cospledon flore luteo maxima Herman. Cat. Leyd.

Pracedenti quam proxime accedit, nifi quod folia gerat majora (pittiora, nec circularitor feutellam feu cotyledonem effingentia, fed juxta pediculi infertonem aperta. Quin & radicem non promit rotundam & tuberofam Rapi inftar, fed longitudinaliter porrectam & fub terram repentem, a qua

exeunt fibra multa exiles, quibus nutritur radix. Flores & femina vulgaris fimilia. Plenior hujus descriptio occurrit in Dodart. Memoir. Folia, inquit, crenata funt, intercrenis nonnihil denticularis, per hyemem virent, Mao marcelcant verligits duntaxat nonnihils relicis: in-ter qua caula affurgit, teres, rubicundus, firmus, folis aliquot minoribus verlitus, in tres vel quatuor ramos floribus luteis, pentapetalis, ípicatis, calyce longo visidante exceptis onuftos. E medio flore exoriuntur quinque theculæ feu filiculæ angustæ rectæ, viridantes, feminibus minutiffimis rubentibus

repletze, quas quinque circumfant flamina cirrina, apicibus donata. Junio menie floret.
Cotyledon Galeno 7. Simplic mifte est facultats, nempe humide, fubrigide & cujufdam obleure adfiniegantis, & cum ea levier amare: valde refigerat, reporcutis, abitergie & difourit, itaque phlegmonas eryfipelatodes & eryfipelata plegmonode curat: & maxime stomachi ardore arstu-

APPENDIX.

1879

antis utile epiplalma. Putantur folia cum radice manducata calculos confringere & urinam movere.

Diofeoridi Cotyledon क्रांक्स रहे हें बेड केंब्रह इंटरेड्र पिटल ejus cum vino circumlito inftillatóve. Inflammationibus, facris ignibus, ftrumis, pernionibus illitu auxiliatur, ftomachi ardorem refrigerat. Hydropicis folia ex melle dantur. Herba utuntur ad amatoria.

Eadem pag. Ad finem Capitis tertii de Sedis stellatis adde Sedum Africanum umbellatum album Herman. Cat,

Exilem, fibrosam, albam habet radicem: caules complures, ramosos, succosos, spithamâ altiores: Folia viridia, angusta, acuminata, caulem ab imo ad summum usque cruciato positu velut in Gentiana ambientia: Flores albos, pentapetalos, in muscario seu umbella dispositos: semina exigua in filiculis quinis invicem junctis.

Eadem pag. Sedum minus à rupe S. Vincentii Catalog. nostr. plant. Ang. S. Vincent's Sengrant. Hec ad seda multicapsularia pertinet. Folia dense stipantur.

Pag. 693. Ad finem Capitis quarti adde,
Plantas hasce eruditiss. Paul. Hermannus in Catalogo Horti Academici Lugduno-Batavi ad Ficus Indicas Opuntias dictas refert, & Ficoides seu Ficus aizoides appellat. Etenim (inquit) harum omnium floribus subjicitur fructus ad modum Ficus Indicæ, qui cujuscunque sit magnitudinis ac figuræ nutri figorius indicati rulcius au inoulin ricus rindica; quarquint circotae in inaginaturiis actigira includir pulpam ficcosam dulciem Ficui Indica: fimilem, quanquam ficorate in Fungolam aridam membranaceam fubilantiam degenerantem, & varios feminum loculos deferibentem. Miti necolum confecti funt hartum plantarum fructus, ad Aizoa tamen pontis quam ad Ficus

Ind. referenda videntur; aut rechis novum planta genus confituunt. Diffectuntur autem à D.Her-manno in quinquecaplulares, quarum due funt fructu pyriformi majore, quinque fructu pyriformi minori; tres vero fructu orbiculato: & multicapfulares, quarum altera eft fructu majori, altera minori. Prima inscribitur

Ficus Aizoid. Afric. maj. procumb. triang. fol. fruct. maxim. eduli.

Fructum maximum edulem Ficui simillimum proferens, spargit ab radice crassa, fibrosa, repente, Erucium maximum edulem Ficus imiliamum proterens, foargit ab vadice Craffa, fibrola, repente, multifque fibrata capillamentis calisulus multos, humi firatos, digitum craffos, duos treftee, cubirum & amplius longos, fuccofos, exviridi pallelcenxes, penes radicem aliquando rubentes, ad quorum genicula exeunt folia bina ex adverfo, digiti longitudine & crafficie, triangularia, viridia, fucculenta, cum totidem ex oppoito ramulis, & ex his alus auque allis, fuffitnentibus in cacuminibus fruduum rudimenta, pyriformia, quinquangula, quinque trigonis foliolis inferioribus multo minoribus circumvallata, intra qua emicat Flos ftella vel Solis effigie radiatus, afteris flore amplior, ex molleculis, tenuibus numerofis petalis quafi radiis ad Solem aureo fulgore micantibus confunctus, cingentibus multa concoloria famina, farinaceis flavefeentib. apiculis donata, quorum medium occupant feptem effore concolina, ex luteo viridantia, in norbem diffula. His marcefeentibus maturatur frutava ad robem diffula. octove cornicula, ex luteo viridantia, in orbem diffusa. His marcescentibus maturatur fructus, adaquans nonnunquam Ficum vulgarem, viridis, pulpofus granis minutifiimis, faporis dulcis, aquofi, haud ingrati, summo umbilico quinque stellatis decussatis radiis inscripto, pulpa vel cito putrescente, vel intensiori Solis æstu in sungosam substantiam transeunte, quæ dispescitur in quinque loculos, includentes semina exigua, angulola, fusca.

Invariat cum exteris subsequentibus hujus sortis locis marit. aridis sabulosis ad Promont. Bonz Spei, Leur.

ubi fructus tam à Belgis ibidem hospitantibus quam ab indigenis Hottentottis elitantur. Hujus propagatio fit vel per avullos ramulos terra commillos, vel per radices quas caulium genicula terra proxi-ma demittunt. Toto anno in Belgia viget & viret, aft præfervanda eft à Brumæ injuriis. Conspicitur triplici florum colore, albo, purpureo & flavo.

Eadem folio triangulari enformi.

Priori omnibus notis respondet, exceptis soliis nonnihil brevioribus ensem falcatum latiori dorso imitantibus.

Ficus aizoide: Africana minor erecta, folio triangulari glauco, flo. luteo. An Chryfanthemum Aizoi-des Africanum triangulari folio, sore luteo Breyn?

Partium exilitate, neutiquam dispositione & formâ ab ante allatis differt. Frutescit cauliculis cubiti altitudine, rectis, tenuibus, lignosis, albentibus: Faliti duplo brevioribus, digiti minimi crassiticem vix adequantibus, glaucis, triangulis: Floribm intra quinque foliola luneis, ad Solem expansis, superiore minoribus. His subjecturum fruttue Avellanæ nuclei magnitudine, pyriformes, quinquanguli, succulenti, dulces, vetustate fungosi, tenaces quasique coriacei, in fummo plani, quints stellatim decussitation notati, claudentes in totidem oblongis localis formina pallide stavefentia, angulos, dura, exigua. Indiget eidem quá superior cultura. Foliorum sapor observatur nunc sassus, nunc existina particular por accione. aquinfipidus, prout fert ingenium foli in quo nascitur.

Eadem triangulari folio viridi, flore intus aureo, foris purpureo. An Chrysanthemum Africanum

Tota aftate floret cum proximè descripta, cujus situm & figuram omnino imitatur, sed videtur paulo minor & gracilior. Folia edit viridia; flores intus aureos, extus purpurascentes, eminus colorem quodammodo incarnatum mentientes. **U**uuuuuu 2

Vires

Vires.

Eadem folio teresi procumbens flore purpureo. Chrysanth. aixoides Africanum triangulari folio, flore

Cauliculis est infirmis, herbaceis, resupinis, dodrantalibus. Foliis viridibus, teretibus, angustis, gracilibus digito longioribus: Floribus purpureis: cateris antecedenti paribus.

Eadem flore coccineo.

Hæc à modò dicta differt foliis nonnihil longioribus & floribus elegantiffimo coccineo colore co-

3. Ficus aizoides Africana major, flore flavo, folio plano latiori. Chryfanthemum aizoid. African. primum feu latifolium Breyn. Cent. 1.

Hujus flori subjicitur fructus orbicularis, fucculentus, dulcis, ex vetustate fungosus, candidus, ima parte convexus, summa planus, medio umbilico barbato; ex quo quinque stellatim decussire sineza de extremum ambitum ducuntur, dividentes fructum in quatuor cellulas seminibus duris pallisti re fertas. Catera superius vide.

Eadem folio angustiori.

Omnibus partibus minor & gracilior conspicitur.

Fadem minor multicaulis flore intus rubente, extus incarnato.

Spargit cauliculos numerosos, succulentos, geniculatos, resupinos, ab radice pallida & buxea. Folia bina ex adverso, superioribus multo minora, Portulacæ inter & Halimi solia media, incana bullatáq, aspergine persula: Flores densis in ambitu barbulis radiatos, intus grate rubentes, extus incarnatos, sero & mane congenerum ritu clausos, medio verò die sole illustratos expansos, aspectu jucundissimo. Semina pallida, exigua, in fructu superiore minore.

4. Ficus aixoides Africana, triangulari folio longissimo, fructu multicapsulari, store luteo major. Chrysanthemum aizoides Africanum secundum sive teretifolium Breyn.

Hanc eandem effe existimat quam Jac. Breynius in Prodr. 25. nomine Chrysanthemo similis Aizoidis Africanze majoris, triangularifoliz, sfore luteo majore descriptir. Etenium pro ratione soli & atatis, modò amplior & robultior, modò minor & gracilior observatur. Fructus amplitudine nunc Cerasium, nunc Nucem Juglandem æquat, succulentus, subdulcis, in sungosam membranaceam subfrantiam transfens, communiter 17, pluribus vel paucioribus membranaceis loculis, favis apum fimilibus partitus: excujus fummo ambitu eriguntur totidem radii fungosi, fuíci, acuminati, duas tréfve uncias longi, effigiem coronulæ exprimentes. Radix perennat, coliturque velut species superiores.

Eadem minor. Chryfanthemum aizoides Africanum tertium, sive triangulari folio, slore aureo Breyn. Cent.

Hac antecedente minor, profert fructus Cerafi magnitudinem vix excedentes, 15 aut 16 membranaceis loculis, totidémque radiis brevioribus, (veluti lemina Malva) in orbem junctis, & in mucronatum capitulum terminantibus constructos, quibus includuntur semina exigua dura, angulosa, rufescentia. Reliquam descriptionem quæ Breynii est, vide supra.

Pag. 699. Ad finem pagine adde Abuilo Indico Camearii fimile si non idem, Beloere H.M. P. 6. T. 45. p. 17. D. Hermanuus Beloere Abuili Indici interpiele si monymum sait.

Alixudinis duorum triúmve pedum eft, ramorum è ſpadiceo ſuſcorum, lenioribus pilis hirſutorum.

Radix ejus fibroſa. Folia Verbaſci mollitiem reddentia, renuia equidem, è lato acuminata, quibus inciſurɛ ſint crebirores, longis ploſſique adhærentia pedunculis, ternas habent coſtas, frequentius biodalviſas, in ſuperiore duntaxat eminentes parte. Sapor ſbaɔcris, odor haud plane ingratus. Lurei florts, inflexiſque ſupernè petiolis infiltentes, qui Catuureu poſſent videri ni paululum majores eſſent, quina haben petals a klopae latora. Vapic refis freizas veʃſicorasis a petio flortas vegicarasis ê medio florta punte funt florta flortas vegicarasis ê medio flortas punte funt flortas flortas vegicarasis en petio flortas vegicaras en petio flortas vegicarasis en petio flortas vegicarasis en petio f quina habent petala, è longo latiora, venis rectis striata; exsurgenti è medio spio, multa sunt staminada tenuia, slava, ex umbilico autem germinis fructus virides erumpentes. Hisce succedunt capita feminalia, quinque virentibus circumsepta folius, vertice plana, in frequentes, quæ duo triáve plana continent semina, capsulas seminales, primum rubentes, dein nigricantes, lintei collaris more compli-

continues, permisse, passes between primary primary caracteristic passes permissed in the caracteristic passes primary and the caracteristic passes primary pulvis intellinis alienus elt, hypercatharfin enim exertar facillimé. Radix, que olei infervir aliis concocctioni, fi carundem facultanum ei addas herbas, lepræ prodeft; contritum & calidè assumptum semen citat alvum.

Katou-Beloeren H. M. P. 6. T. 46. p. 79. Abutilon Indicum quinque ad fingulos flores thecis.

Mox descripta Beleere stipite, ramis, radice proxima est. Folia densa, mollia, in quinque divisa cuspides, per ambitum serrata, petiolis longioribus & pilosis inharent. Costa, que tria precipuè ha-

bet brachia, vix nova spargit. Viror in supina parte obscurus, in prona clarior est. Odor iis ac sapor nullus. Flores pediculis innitentes, quinis consbant petalis, è longo rotundis, qua è viridi diluto por mains favent, uno in latere levirer finantis, yenis in parte inferiore eminentius (ecundum longitu-dinem striatis, & riigis minoribus crispatis : horum ex umbilico assurgens striate crassione & longior, coloris purpure frammulas circundatur rubris, que genmas habent ruffas, & in vertice bifariam dividitur in filamenta, colore purpuram, lenitudine fericum referentia. Calis vero guinque foliorum juxta pedunculum septem, octo, sapissime novem foliolis angustis succingitur. Floribus deciduis è perianthii medio enascuntur capsulae seminales, numero quina, plana, pilosa, nigricantes, in vertice eminentes: hæ propriis loculamentis semina trilatera, quorum duo plana, tertuum convexum, coloris è rubro nigricantis includunt.

Arenolo lætatur solo: neque flores, neque frondes unquam ei deficiunt: in Angecaimaal fre-

Radix olei butyríque inservit confectioni : item ex ea conficiuntur globuli fonticulis non inutiliter Usu & immittendi: è foliis chirurgi (ut ipforum utar voce) lavamentum parant ulceribus ac erylipelati con-Vires.

Pag. 701. Cap. XI. add. Hujus majorem seu speciem seu varietatem observavit D. Plucknet, nobisque siccam oftendis.

Pag. 723. Qu. An Mechoacanna alba à nigricante seu Gialappa aliter disferat quâm ut Radix decorri-cata ab eadem integra seu cortice vessitat, quamudo Piper album à nigro disfert, sons aliter disferre conjectura seu suspicio est. D. Tancredi Robinson. Es sans est dissimile veri Mercatores compendii causa viam invenisse unam radicem, pro duabus obstrudends.

Pag. 727. lin. 40. pro Decima septima Convolvuli specie interponatur 17. Convolvulus Indicus villosas Hederas solio tripartito, store caruleo Herman. Cat. Hort. Leyd.

recerman, Gaudet vadice exili, pallida, modicé fibrola; Viticulis longis tenuibus, pilofis, infirmis, que vel vi-cinis flipithus implicantur, vel terre incumbunt, &c exvinculorum nodis novas radiculas defigunt: Folias patiers pilotis, fuperne viridibus, fubrus pallidioribus, in tres lobos Nili Arabum inflat divilis, aft angultioribus: Flaribus monopetalis, campaniformibus, perangultis, pallide ceruleis, fugacibus, ad Solem expanfis, cateroqui claufis, tribus quatuórve in hriturum capitulum congeltis, fingulis infidenti-bus calyculis villofis quinquefoliatis. His includuntur valcula rotunda, plana, cruftacea, in quibus quaterna semina triangula, fusca, hirsuta. Madet tenui lacte, subacri, ingrato, suspecto virtutis purgantis.

Locis aridis incultis India uberrime provenit.

Pag. 728. Descriptioni Battatæ Hispanicæ adde Gul. Pisonem asserere eam Flores ferre externè dilutè wirides, internè candidos, figurà Campanulæ.

Pag. 730. Post lin. 16. adde pro 29. Convolvuli specie

19. Convolvulum Americanum villosum pentaphyllum & heptaphyllum majorem Herman. Cat. Hort. Levd. Herman

A radice non adeò magna, albente subrotunda emittit sarmenta hirsuta, herbacea, infirma, in ramulos quamplures divaricata, sex aut plurium ulnarum longitudine, vicinis quibulvis adminiculis multivario amplexu se involventia. Folia palmam ampla, hirsuta, digitata, quinque vel septem profunvario dispexti e invocentia. The patriant airpes, initius, signata, quinque vei septem posturidis lacinisme (la, altera parte viridia, altera farei dibincana, longis pilofis pettolis adherent. Ad horum exortum prodeunt hightus capitula: in quibus funt floret pallide flavefcentes, & polt florum exanthe-fin (mimia precedenti ominio fimilia. Lack quoque dilutiore turges, fubacri ingrato.

Ex America transmissis est: non multum differt à Convolvulo Ægyptio Vellingii.

Idem Zeylanicus minor Ejuldem. Pes Tigrinus dictus * Diwipahuru Zeylanensium Convolvulus Indi * à foiii cus beptaphyllus villosus Breyn, Prod. fimili. ! line.

Præcedenti fimillimus est, ast minor & hirsutior. Foliorum incisuræ sunt latiores & obtusiores, pedem Tigridis exprimentes. Flores candidi quini aut septeni prodeunt alternatim è capitulis hirsu-Seminum medulla in aquam tepidam injecta peramœno spectaculo resolvitur in tenuissima candida folia, planta foliis exacte respondentia.

Pag. 731. Ad finem Capitis quarti adde fequentes Corvolvuli species, Convolvulus maritimus Zeylanius folso crasso, condiformi, Bintamburu Zeylanensibus, * Pes Capræ Lu- * à fosio fitanis Herman. Catal. Hort. Leyd.

Hujus radix, Salfaparillæ non abfimilis, in obliquum longè latéque prorepit, fusco crassoque cortice tecta, & lacte tenui, in refinam concrescente referta. Ex qua sparguntur sarmenta, herbacea, glabra, insirma, humi strata, trium quatuorve ulnarum longitudine. His alternatim adharent folia subrotunda, carnosa, lucida, glabra, expansa aut complicata quasique bisida, imitantia figuram cordis. Flores prodeunt ex parvis quinquefoliaceis calyculis, monopetali, ampli, pentanguli, campa-niformes, roleo vivaci colore, umbone medio atropurpurascente. Semina sequuntur quaterna, angulofa, hirfuta, locata in vasculis subrotundis, in parvum definentibus mucronem.

Uuuuuuu 2

APPENDIX.

1882

Confimili purgativo sale ac alii congeneres praditi sunt hunc quoque convolvulum gaudere colligit D.Herman nontantum ex lacte acri linguam & fauces pungente, sed & experimentis multijuga nge Densinati indicata de la constanta de la constanta pondere cum vicilo ori, la che occineo, de siève convenienti emultione data hydropicorum aquas blandé fubdusti. Idem officium præftitt alique convenienti emultione data hydropicorum aquas blandé fubdusti. Idem officium præftitt radicis extractum cum spiritu Vini paratum. Hinc falsam & imaginariam esse existimat opinionem radicis extractum cum ipintu v ini paratum. Finic tantan et mosquatant en extitumat opinionem quam habent Luftani & ronnulli Indi de vi ejus diaphoretica, inde forte ducta quòd facie externa Sarfaparillam referat. Licet in centum purgantium reponatur radix, tamen ejus folia cedunt in pabulum cunculis, cervis, damis, capris tam domesticis quam sylvestribus.
Luxuriar locis maritimis Malabara, Zeylan, aliarunique regionum & insularum Orientalium.

Planta huic similis è China allata folia nobis confimunicavit eximius Botanicus D. Jac. Pettiver.

Convolvulus Indicus alatus maximus, folis Ibifco nonnibil similibus angulosis. Turbish Officinis Herman. Cat. Turperbum repens folis Althaa, vel Indicum C. B.

Vario longóque reptatu ad tria quatuórve cubita descendit radix, pollicem & ampliùs crassa, lignovano iongoque reputat au tra quattori e tunta actestitut rama, pointent e ampuis craita, ingno-fa, in aliquot ramos dirila, rafilo fulcoque cortice tecta, qui ruptus fillate fuccum latetieum gluno-fum in pallide flavefentem refinam illico concreteentem, guftis primum fubbulcis, pofimodum pangirit, vontum minantis. Ex hac prodeunt farmona ramola, quator als donata, varios in groot fele contorquentia, propè radicem lignola, digiti crafitite, rufefeentia, in progrefiu verò viri-giore del contorquentia, propè radicem lignola, digiti crafitite, rufefeentia, in progrefiu verò virigyros tete contorquetans, prope rautem aginata quando inperanta, quorum nonnulla humi procumbunt, da fex feptémwe ulnarum longitudinem alquando inperantia, quorum nonnulla humi procumbunt, alia yicinas arbores frunccique (candunt ifin, multiplici plexu fe involvunt. His adifant ex carinats alatisque pedunculis folia Althara nonnihil paria, mollia, incana raraque lanugine obsita, angulosa, in ambitu crenata, leviter mucronata: Ad quorum finus circa ramorum fummitates exeunt petioli, fuperioribus longiores, robuftiores, alis & carina omnino defitituti, fuftinentes terna aut quaterna capinuestratus oblonga, mucronara, quinque viriadantibus in rubro foliolis confata, que fingula excludant fiorm monopetalum, Convolvuli, vulgaris magnitudine & forma, candidum, intus quinque pallefeentbus apicularis staminulis cum sexto intermedio subjectar seminali capsular impacto refertum. Flore pus apiculato realimina cum nexto interincido imposes formata capitus impacto referrum. Flore excusso capitula expanduntur, in quorum centro conspiciuntur quaterna, tonundo angulos nigirantia femina, Piperis magnitudine, incluia vasculo tenui, membranaceo, subrotundo, depresso, quadripartito. Consinulia semina, sforum seminimque involucra memini, inquit, me observasse in Mechocanna, cujus expansum involucrum unà cum capsula seminali falsò pro flore proposuir Monectrocamia, onto expanioni involuciani una comi apputa seminari into pio nore proponiti Monardes & ex co Dalechampius, J. Bathinus allique.

Turbith frequens offendi locis opacis, humidis, ad folfarum margines, retro hortorum sepes aliifq.

locis sylvestribus à mari longe diffitis in Zeylan & Malabara.

Colliguntur in usum medicum non caules, ut perhibet Garcias, sed radices craffiores, turgentes lace & refina copiolide. Qua ad nos transferuntur fodiuntur in Guzaratta, ubi proventus luxuriofus. Hæc omnia Hermannus.

Convolvulus Bona nox diëtus, flore candido grandi J.B. Smilax aspera Indiæ Occidentalis C.B. Bue-nas naches Hispanis Park, Fruëtus 3. cop. 18. lib. 2. Exot. Clus.

Primo ortu bina profert folia Campanulæ Indicæ primum nascentis folis similia, sed majuscula & crassiora, cui etiam similia edit folia recens natus Mechoacanus. Multi porro ab hujus plante radice prodeunt caules, qui pedamenta affixa vel vicinas plantas multiplici ambiunt spira, Smilacis asperæ instar, cui etiam similia habet folia, majora tamen & molliora. In caulibus etiam aliquot haipetre intrar, cui etam immia naoce toura, inajoria cameri e monioda. In camous custal anquio na-matas continet fipinulas, quales & Smilax afpera, fed minores & minis horridas. In planta ex femi-ne nata Sarmenta tenellos veluti fipinarum aculeos, præfertim circa artículos generabant, quæ Clufio nihil aliud erant quam radicum radimenta, ut in plerifique plantis, putà Mayzio, Harundirie, &c. contingere videmus. Cujus etiam sententia nobis arridet, fiquidem in nulla Convolvuli specie sarmenta spinulis obsita hactenus videre contigit. Flores autempandit candidos & grandes, mediocri disco pares, qui matutino tempore dehiscentes, noctu illico flaccescunt, unde nomen accepisse videtur. Calyx florem continens, [in planta ad Clusium missa] quinque foliis unciam fere longis & latis invicem amplectentibus constabat, ut in Cappare, quibus includebatur caput trigonum membrans invicem ampiezemnous contraoat, ut in Cappare, quinos includeatur caput trigonium membra-naceum, tria grana inflar magnorum Piforum continens, coloris ex fulco cineracei & pane fuligino-fit: tres autem flores ex longis pediculis dependentes craffiulfculo ramo inhabilite apparebant. Hac planta cùm genuina Convolvuli species fit à Smilace aspera genere diversa est.

Convolvulus folio Sagittariæ Wheeleri.

Exficcatum vidimus apud D. Plucknet.

Convolvulus serpens maritimus spicafolius, Triumfetti.

Cespites aliquot plurium erectorum foliorum supra humum fundit, nonnullos immediate radici, alios lignofis, perbrevibus tamen, ac exilibus veluti truncis innixos, quorum majora unà cum petiolo parùm excedebant minimi digiti longitudinem, formaq, fimilia erant us Cantabrica vulgaris, multùm tamen angustiora; imò ab excurrente nervo mediam ipsorum longitudinem (aliquot etiam propagines æquali ordine hinc indè ad latera demittente) supernè eleganter sulcata reddebantur, internè verò torosa. Porro hujusmodi foliorum color cinereus simúlque splendens observabatur, excitante ipfum breviffima, tenui ac denía lanugine eadem folia occupante; lubítantia folida ac pinguis, nullius tamen fenfibilis saporis aut odoris. Subtus foliorum cespites pro radicibus craffiuscula ad instar ferrei fili extenduntur fibra, intorta, ac ruditer annulosa, adeóque fimul connexa, ut illas uni cespit;

subjectas trahenti reliqua etiam aliis remotioribus cespitibus inservientes eadem opera, (ni fortà continuatio difrumperetur) fuccederent. Harum substantia nervosa, cortice crasso subspadiceo tecta, infipida plane ac inodora, nec tenuioribus capillamentis omnino deftituta, imperfectis priorum more annulis voluminosa ac inflexa.

more annuis voiunimois ac innexa.

Fis previlimo ac gracili inharet petiolo plerunque nudo, interdum binis valde exiguis foliolis, foliofis appendicibus ex adverfo fitts donato circa Aprilis finem fe explicans, forma ut in reliquis fui generis, sed parvitate Convolvuli Siculi Bocconiani amulus, non tamen coeruleus sed in candido carneus, & in medio quadam stamina minimis apicibus pradita, obscurioris coloris continens, calyci insidens herbaceo, aliquot incifuris diffincto. Flore verò citò arescente parva, globosa succrescit capsula, interdum quatuor vel quinque, parumper angulosis, nigri coloris seminibus prægnans, singula tamen intus candida ac tenui membrana invicem discreta.

Tota planta maximè vivax est & folia medias etiam inter hyemes conservans.

Juxta oram maritimam quà è Centumcellis Romam itur in eminentiore quodam loco lateralem Locusveluti limitem viæ publicæ præfignante à D. Trionfetti inventa est.

Pag. 742. Campanulis glabris addatur,

Campanula minor Americana foliu rigidis, flore caruleo patulo Herman. Cat. Trachelium Americanum minus flore caruleo patulo Dodart. Mem.

Dos. natur.

Radicem habet fibrofam & velut capillatam, è cujus capite initio fundit folis Rofa inflat in orbem pofita, pollicem & dimidium longa, & tres circiter lineas [legen] lata, leviter crenata, firma, glabra, defuper obleuritàs viridia. Emedio foliorme etic casula, paullum fitans, dimidium circiter pedem altus, folis circumcicca obfitus, figura inferioribus fimilibus, fed minoribus magique acuminatis. Circa meciam partem plures emittit ramos, foliis etiam vestitos, eis qui in caule fimilibus, verum adhuc minoribus & acutioribus, quorum unusquisque fastigio suo florem gestat, calyce quinque partito cinctum, è cœruleo in violaceum colorem tendentem, Campanæ fimilem, quinque partitum: è cujus medio exit filus flavo-viridis, fumma parte trifidus vel quadrifidus: imum filum circumftant quinque filamenta tenuia, lutea apices sustinentia, triplo ipsis longiores. Flore praterito crassesci calyx& quandam quasi stellam efformat, in cujus medio se elevat pericarpium, in tres cellulas divifum, femen continens parvum, ruffum, Rapunculorum fimilem. Radix è lateribus propagines emittit, qui germina noválque plantas edunt. Folia sapore sunt leviter adstringente. Planta vivax est & umbra gaudet. Ex America ad nos allata eft.

Pag. 7.43. Ad quintam speciem seu Erinon Col. adde. Plantam ab bac deversam depingit & describit Abrab. Muningius in Historia plantarum Belgica, quam vocas Erinum Doscordia, ad quem Lectorem remitro. Lib. 3. Cap. 269.

Eadem pag. pro specie sexta post Erinum F.Columnæ addatur,

6. Campanula minima Africana, Erini facie, flore violaceo, cauliculis procumbentibus Herman. Cat.

Herm.

Erino F. Columnz accedens plantula in paſcuis aliiſque irriguis locis circa Promont. Bonz Spi reperitur, cujus ſemina hucadvecka lære progerminārunt. Nituru radice exigua, pallida, emittente eauliculos tennes, humi procumbentes, in aliquot ramulos diviſos, quibus addtant foliola Erino Co-lumnz longiora, anguſtiora, pinguia, craffuſdcula, hilari virore nitentia, ſinuata, per margines leviter crenata. Ad horum alas prodit tenuiſſimus pedicellus, ſultinens ex calyculo exiguo, hirſuto quinque-parto foʃculum parvum, oblongum, monopetalum, campanulatum, quinque profundioribus crens diſſectum, coloris in purpura volacei. Hoc defluxo ſſuccedit more congenerum vaſculum ala campa accina filmus profus profus profus profus profus profus profus profus profus profusi per radios formations profusionis per ruding. continens oblongum, exiguum, trigonum, tricapfulare, tribus foraminibus, vix conspicuis pertusum, continens semina minutissima rubiginea. Tota planta, lacte tenui aquoso subdulci turget. Floret ab Augusto in mediam hyemem ufque feminibus deciduis fe propagans.

7. Eadem cauliculis erectis,

Antedictæ adeò fimilis est, ut antequam adolescat vix ab illa discerni queat. Cauliculos acquirit robustiores, rectà assurgentes, dodrantales: Folia longiora & angustiora: Flosculos minores in pedunculis longioribus. Cætera conveniunt. Offendit cum superiore locis humentibus ad Promont. Bo-

Pag. 749. lin. 34. D. Hermannus Hummatu H. M. idem facit Solano spinoso fructu rotundo, longo slore C. B. Ego stiam mutata sententia à Stramonio majore albo diversum puto.

Pag. 750. Ad finem Lib. 14. add.

CAP. VII. 4

Anonymos Brafiliana flore monopetalo specioso.

Marger.

7N sequipodalem altitudinem affurgit, caule rotundo, leniter hirfuto, geniculato: ad genicula autem bina folia fibi invicem oppolita, leniter etiam hirfuta, oblonga, viridia, & in extremitatibus ramulorum multa foliola fibi adjuncta, atque inter illa flores ex longo calvee prodeuntes, ex lactescente dilurè purpurei coloris, unica quidem parte constantes, sed superius in quinque lacinias divisi, nullo in centro stamine. Post storem sequintur folliculi magnitudine grani Cannabis, quibus continetur semen compressum, fuscum.

HISTORIA PLANTARUM.

Pag. 755. Pro 16. Linaria specie interferatur, 16. Linaria annua angustifolia slosculis albis lengiùs caudatis Triumsetti.

E radice binas circiter uncias longa, câque lignofa, tenui, albo cortice induta, in contortas fibras diffecta, ac barbularum fatellitio fitipata germinant duo vel tres cauliculs initio recumbentes, tenuifdifieda, ac barbularum latenino iripara germinant quo vei tres causcusi initio recumbentes, tenui-fimi, fubridos 8c fuecció, quos radatim per intervalla cinquin folio a utiplurimum quaterna fimul, integra, oblongo-angulta, craffiufcula tamen ac faturatius virentia. Horum cauliculorum unus vel alter ad fummum, planta magis adolefenne erigitur ad palmarem vel fefquipalmarem alcitudinem (pallatim interca contabelentibus exteris), rúncque hujufmodi caulis rectus, rotundus, lignofus & craffior spectari incipit, internè quidem alba medulla repletus, externè vero involutus membrana, primum fulva, deinde pallescente, qui insuper in aliquot pauciores ramulos sæpe dividitur è sinu fohorum erumpentes. Folia autem superiora ordine longiora sunt & angustiora inferioribus, & unicalia tandem evadunt, suprema singulatim dependent & ferè capillacea redduntur. Ex summo cauliculorum adventante Junio prodeunt flosculi rari ac exigui, brevibus pediculis susfulti, è calyce camaciorum accentante puno processi notam par exagen previos penensi intuit, e caltee quinquefolio reliquorum congenerum fimilies, fed peresigni, calcari longifitmo, colore penitus albo, Capfula oblonga, turgida, carca medium patenti rima diffinêta, tenui candidóque diaphragmate in geminas cellulas difereta, utramque copiolo ac minutiore femine, maturitate nigerrimo, ex rotundo in oblongum declinante repletus, altera extremitate latiore, cujus pariter sapor, uti caterarum partium, fubamarus.

rtium, juvamarus. Semine completo Planta penitus exficcatur. Rome prope Farnefianos colles, non longe ab eo fitu quo meridiem refpiciunt, fapius obfervavit Joan. Baptista Triumfetti.

Pag. 756. Pro 19. Linaria specie ponatur Linaria Americana maxima purpureo flore Herman. Cat. Hort. Leyd.

Caules huic rotundi, laves & ramoli, humana altitudine quandoque superiores. Folia quina, quaterna, ternave ex adverso, absque petiolis ordinatim disposita, consimili fere facie Gentianæ concavæ, ex bali lata in acutum mucronem tendentia, supernè glabra, lætè viridia, infernè pallida, alicavæ, ex bati lata in acutum mucronem tendentia, juperne giabra, late viridia, interne palidia, aliquor per longitudimem excurrentibus nervis inclipta. Summas virgas occupant fileze monopeatiji, in fundo integri, purpurei, reliquis omnibus Linariæ speciebus ampliores, anterius richum, posterius calcar habantes. His defluxis succedunt vacular ortunda, surtum versus bifariam dehiscentia, in quibus semina nigra, orbiculata, compressa, foliacae, que gilobulo rugodo pallido, tanquam septo intermedio imbricato ordine circumstant. Radix subelt, alba, tennus, fibrola, vario reptatu longe latéque sese diffundens & singulis annis nova germina protrudens.

neque neu ununtento o iniguno anno nova gerinina protrusento.
Par, 761. Al finem Cap. de Antirribino add.
In Hort, Reg. Parif. & Hort. Acad. Lugd. Bat. habetur
Antirribinom long folium magia Italianom flore amplo, niveo, lastefente.
Pag. 763. Al finem hilforia Pifelochia Cretica add. Medici & Pharmacopei Londinenfes Polyrrhizon Virginianam dictam à Pittolochia Cretica diversam esse contendunt : Et sane specimina ficca utriusque plantæ quæ apud Clariff virum & Botanicum longè pentissimum D. Leonard. Plucknet, MD. vidi, plantas diversas esse arguunt. Rem curiosis diligentius examinandam propono. Carterum omitti non debuit Herbam hanc certiffimum effe & przsentaneum remedium adversus lethiferos morsus Serpentis illius, the fattle snake nostratibus dicti.

Herbæ commansæ succum deglutiunt, statim à morsu, & contusam vulneri imponunt. Radicis & herbæ pulvis in vino alióve convenienti liquore sumptus morsum canis rabidi sanat, & ab hydro-

phobia defendit.

Vires.

Pag. 764. Ad finem Capitis de Arifolochia addatur Arifolochia longa Mexicana, Tomabuactli copatli Hernand. l. 2. c. 24.

Herba est volubilis, folis cordiformibus, Cacalietla copatiis similibus sed majoribus & rotundioribus, caulibus tennibus, plexis, geniculatis & purpureis, purpureis que sorbus radicelonga, crassa & palida; fructum fort crassactium, Carcubits strairis as epenagonis quadantenus similem, referum femme. Nascieur in montotis & caldis locis; qualis est Tlackmalacensis & Huaxtepecensis. Radix est nonnihil amara, gustu adstringente, & resinosa.

Pag. 767. Ad finem capitis de Scropbularia adde, Scropbularia pergerina fruts(em: folisi Teueris craffiu[culis Breyn. Prod. Hort. Lugd. Bat. Her-man. An Scropbularia Telepbü folisi?

Hac ob elegantiam & perpetuò virentem comam omnes Scrophularia foecies antecellit. E radice pallida in contortas fibrillas abeunte caules erigit rectos, firmos, frutefcentes, altitudinis fefquipedalis, quadrangulos, virides, firiatos, geniculatos, frequentes in ramos divifos, quos ad fingula genicula cinquatranguios, virises, irratos, geniculatos, requesties in tamos uvitos, quos at inigua geniculator giun folas, crafiliculas, fubrounda, crenata, uniguen vis excedenta, vulgaris Teucris facie, parre inferiore bina adverta, fuperiore verò folitaria. Elofasti infident exiguis quinquifidis calvellis, Scrophularis Rutz caninae diche fimillimi, monopetali, fubroundi, in quinque lacinias, quafi totidem perala diffecti, peralo fuperiori purpuralcente, bifido, galex inflara, binis lateralbus auriculatis, palliperala diffecti, peralo fuperiori purpuralcente, bifido, galex inflara, binis lateralbus auriculatis, pallidis, imo labano, exiguo, purparleente; orobuentuse e medo rietu faminisus candida, apusiti purparleente; orobuentuse e medo rietu faminisus candida, apusiti purparleente; orobuentuse e medo rietu faminisus candida, apusiti purparleentus donatis. Flores excipit vafeulum fubrotundum, acuminatum, bicapfulare, in duas carinulas dehifcens, continens semina exigua, fusca. Propagatur felicius ramulis quam seminibus. Pag. 774

Pag. 774. Ad finem Capitis de Euphrafia addatur Euphrafia affinis Indica Echioides Kawatuwa Zeylonenfibus Herman. Append.

Affurgit ab radice albente, lignofa, digitali craffitie, multifque fibris capillata, Cauliculus pedalis, fta-tim ab radice in aliquor ramos divitus geniculatus, quadrangulus, afper, villofus. E fingulis genicu-lis ab imo ad fummum ufque exeunt falia lare viridia, fubafpera, villofa, digitum longa, unguem lata, obtufa, bina ex adverso posita, saporis fatui, ad quorum sinus prodeunt ramuli, tenues, biunciales, quibus ex angustissimis herbaceis quinquesidis calyculis insident sfores quini, septeni, aliquando plures, ad basin candidi, cætera purpurascentes, consimili ferè ordine quo Echii Alcibiadici flores dispositi. Forma tubulum sesquiuncialem exprimunt, qui in amplum orificium quasi galea trisida & labio integro obtulo constructum definit: profluentibus è medio duobus capillaceis, atro-purpureis tenuique albente lanugine pubelcentibus faminulis cum frie corniculato concolori & longiori. His dicutifis fuccedunt valcula bicaplularia, oblonga, quadrangula, membranacea, gramum Hordei imitantia, quæ femina continent quaterna, ex fulco flavelcentia, fingulis in loculis bina. Frequens occurrat locis fordidis infella Zeylona: Florut in Horto Acad. Lugd. Basey.

Hano plantam eandem effe que à Jac. Breynio descripta occurrit Ephemer. German. An. 4. & 5. doi:vv. 139. libruril Bugloff Echoiotis Indici Convolvuli cerulei minoris folio, & icon & descriptio & locus fuadem. Rectitis autem notiré fententià à D. Hermanno pro Euphraire specie habetur quàm à D. Breynio pro Buglossa. Ideóque à Libri X. Cap. VI. ubi eam in Historia collocavimus hunc transferendam censemus.

Pag. 776. ad finem paginæ,

CAP. IX.

1. Gratiola J.B. Ger. vulgaris Park. Cemauroides C.B. Gratia Dei. Germanis Gratiola S. Centaurium aquaticum, forte Polemonium palustre amarum Hippocrati veterinario Gel. Col. Dedges ppflop, recliits Water-Pyflop.

Bertim luxuriant hujus radices, pennæ Anserinæ crassitudine, oblique reptantes, albæ, crebris geniculis nodosa, à quibus plurima demittuntur fibra alba: Caules plures dodrantales surgunt, teretes, propter terram rubentes, superius ex albido virescentes, creberrimis geniculis diffincti, ad quorum tingula folia bina, Saponaria minora, interdur: in ambitu nonihili crenata, aliàs aqualia nafcuntur, & ex corum alis modò Surculi folis Hyfiopi minimè crenatis donati, modò flores fingulares, firiati, oblongi, colore quà pediculo femunciali & longiori committuntur fubi flavo, per reliqua albo, excepto folio, ex quaturor que habet fupremo, furfum reflexo, quod interna parte lanuginem luteam oftentat: infidet autem totus flos calyculo quinquepartito, cui bina foliola Hyffopi appofita: Porro autem pericarpium ex rotundo oblongum est, semen continens minutum. Tota planta infigniter amara est & inodora, quadam cum obscura adstrictione.

In palustribus prope Constantiam Germaniæ urbem uberrime provenit: in aquosis etiam tum in Locus. Italia, ubi Stanca-Cavallo appellatur, tum in Gallia Narbonensi. Flos communiter in purpura albicat. interdum luteus est.

Efficax remedium est in humoribus aquosis, lentis biliosisque specificè evacuandis, quos vel ex remotifimis partibus trahit, atque tam per secessum tam per vomitum expurgat. Hinc magni usus elle poterit in Hydrope & ictero flavo, necnon ad diutinos coxendicum dolores & inveteratas febres gar corrigenda eff Zingibere, Sale Gemma, Cinnamomo, &c. Quia amaritudine dotata eff infigni Lumbricos fugat, cortímque faburram expurgat. Vulneribus celeriter medetur ea glutinando trita & impofica, autore Matthiolo.

2. Gratiola Alpina J.B.

T. B.
Vise fefcunciam excedit coliculus, qui fingularis, fuperna parte, ubi aliquot flofculi, bifidus, per
quem folia duo aut tria oblonga, inferiora latiufcula, unciam circiter longa, fapore nullo evidente: multis tenuibus fibris radicatur. Florentem invenit Autor nofter menfe Julio in monte Braulio Rhætorum

Have planta florem habet monopetalum ex oblongo tubo in quatuor petala seu potubs lacinias peta-lorum amulas, non eas tamen uniformes & inter se omnino similes, divisum; proinde ad Tribum Herbarum flore monopetalo difformi pertinet. Verum quoniam figura, floris non usquequaque convenit cum ullo genere lub prædicta Tribu contento, seorsim collocari, suúmque ac proprium genus conftituere debet.

Pag. 780. Post tertiam Leucoii speciem pro quarta adde, Leucois assime Tripolium Anguillara & Leucoium maritimum Camerarii J. B. Maritimum soliis & stliqua hirsutis, eaque tribus in summo apicibus donata. Morison. hist.

Provenit Tripolium inter Scyllam & Charybdim circa S.Georgium. Folia fimilia Plantagini, angultiora & craffiora; exfilit è medio caulis palmum altus, in tres ramos divifus: flores fimiles Violæ matronalis: Radix alba, acris, odore Rhaphani, craffa, non odorata, ut vult Diofoorides.

Icon Leucoii marini (inquit J. Bauhinus) Camerarii non mihi videtur respondere descriptioni

Anguillarz, non enim funt folia Plantagini fimilia.

C. Bauhinus

C. Bauhinus Tripolium Ang. & Leucoium maritimum aliud Cam. Leucoii marini latifolii Ger. fynonyma facit. Parkinfonus iconem Camerarii affumit pro Leucoio suo marino maximo, quod nihil aliud eft, nostra sententia, quam Leucoium maritimum nostras, ut diximus; maritimum autem mi anua ett, med a maritime majore Chef, idem videtur. Quocirca ninvenillem in Catalogo hort. ned. Lugd Bat Leucoum marit. finuato folio C. B. & Leucoum marit. Camerani J. B. à D. Herman-Luga, par Lucannu matri mant non construction quantity of the construction of the cons marinum majus Clus, quamvis Tripolium Anguillara longe alia res sit & rectius à C. Bauhino ad Leucoium maritimum latifolium referatur.

Pag. 781. Ad finem Cap. I. de Leucoio adde, Leucoium Africanum caruleo flore latifolium birsutum Herman. Cat.

Ex radicula tenui, albente, fibrosa exoriuntur caules singulares vel ramosi, bipalmares, graciles, hirfuti, atro-virentes; quibus ad ramorum finus adftant folia nonnihil finuofa, pilofa, craffiufcula, hartut, atro-virentes, i quous au innormit mus autams pour innormit mause prova, tamitenta, integra, rarò lacinis incifa, digitum longa, unguem lata, nunc latiora, nunc angulfora, nervis vensive nullis inferipta. Flores brevibus infident petiolis; forma & colore Lini fativi floribus æmuli, aft quattur tantum petalis conftructi, totidemque fubrus viridantibus parvis foliolis muniti. Hos excipium, filique, digitum longe, angulte, comprelle, bivalves & bicapfulares, quarum fepto intermedio utraque parte adharent /mina exigua, ruteficentia, oblonga, parum comprella. Seminum fapor deprehenditur fubacris: Odor florum nullus.

Incola est Promontorii Bonæ Spei, amans faxofa inculta Sole illustrata.

Leucoium Africanum caruleo flore Coronopi angusto folio minus Herman. Cat.

Ab antecedente differt partium omnium exilitate.

Pag, 795. Ad finem pag, adde, Adminiguse in Historia plantarum Belgica Dentaria quandam speciem depingis, quam vocat montanam ratice non dentata, rara & infolentia somme, quam apud spsum voca lib. 3. cap. 185. Pag, 790. Add. Paronychia Buglossa solio D. Banister, asud D. Plucknet visa.

Pag. 807. Ad finem pagine, pro septima Erucæ specie adde, 7. Eruca echieides Africana store cæruleo Breyn. Prod.

Pag. 814. Ad finem Cap. 19. pro 17. Eryfimi specie addatur Eryfimum filiquis quast implicitis Pyrenaicum D. Fagon.

E Catalogo nondum editarum Hort. Reg. Parif. à D. Hanf. Slaone ad me transmisso.

Pag. 816. Ad bistoriam Nasturtii aquatici vulgaris addatur Nasturtium aquaticum maximum D. Fagon.

Item Nafturtium aquaticum minus, quod hac æftate [An. 1687] observavit D. Dale. Folia tri-plo minora sunt quam Silýmbir vulgaris; flores & filiqua conveniunt. Florendi tempore menstruo spatio illud antecedit. Issdem in locis crescit.

Pag. 819. Ad finem Capitsi de Rhaphano [ylvestri adde, Nasturium impatiens luteum siliquis curiti, fortè Rhaphani aquatici species Banister. Cat. Plant. Virgin.

Ramulum hujus ficcum vidimus in horto ficco D. Leon. Plucknet M.D. Londinensis.

Pag. 823. Post lin. 30. adde,

Cochlearia major Batavica erecta folio oblongo Herman. Cat. Hort. Leyd.

A vulgari majore Cochlearia differt tantum cauliculis rectà affurgentibus, dodrantalibus, aliquando cubitalibus, & foliis oblongis. Reperi in udofis circa Catwiick.

Pag. 827. Add. Nasturtium Virginianum siliqua compressa.

Pag. 837. Ad calcem paginæ adde, Thlaspi Halimi folio semper virens Herman. Cat.

Forma & magnitudine à Thlaspi fruticoso spinoso non multum abludit: verum cauliculis est herbaceis, spinis omnino destitutis, pallidis, glabris, incumbentibus humi, & in aliquas alas divarica-tis. Folisi previoribus incanis, spiendentibus Halimi de more: Floribus nunc in spica, nunc in umbella difpontis, candidis, tetrapetalis; quos excipiunt filiculæ orbiculatæ, depreffæ, fepto intergerino per transversum, hoc est antrorsum & retrorsum, eas in binos loculos dividente; quibus fingulis includitur semen unicum, orbiculatum, depressum, rustum, acre.

Pag 850. lin. 2. Not. D. Hermannus in Cat. Hort. Leyd. cum Morisono Erucam maritimam Italicam ab Anglica diversam facit. Et revera si altera monospermos sit, altera dispermos; altera folio latiore & craffiore, altera angustiore; non præter rationem id facit. Nobis tamen negligentiùs contemplantibus Eruca maritima nostras cum Eruca maritima Narbonensi & Italica eadem specie planta visa est. At Hermanno potiùs fidendum, qui utramque coluit, & ut credi par est, differentias observavit. Ast illi non libenter concedimus Erucam maritimam Anglicam folio esse latiore & craffiore quam Italicam.

Eadem pag. Raphanistrum Monospermum capsula capitata & aculeata ad instar rostri aviculæ Morifon. Myagrum ex Sumatra capfula fpinofa Zanon. Rola Hiericonthea fylveftris species.

Eadem pag. Ad finem paginæ adde,

Raphanistrum monospermum maximum Chalepense, flore luteo, capsula rotundu striata Morison, hist.

Folia prima edit Sinapeos more: Caules producit bipedales & tripedales secundum solum cui committitur, nunc humiliores, nunc altiores, ramolos admodum, in quorum ramulculis exeunt flores tetrapetali, lutei, cum multis staminulis itidem luteis, quibus fingulis succedunt sticulæ fingulæ, rotundæ, ftriatæ, hirlutæ, definentes in apicem acutum, ramis brachiatis prædictis infiftentes, dense fatis dispositæ ad pedalem & sesquipedalem aliquando longitudinem.

Floret sub finem aftatis, & semina matura edit ineunte Autumno. In singulis siliculis singula

continentur femina.

Pag. 843. Ad finem Capitis de Isatide adde, Isatis splvestris minor Lustitanica Herman. App. Folia profert Myagro quodammodo paria, sed panlò ampliora; cauliculos fpithamizos, ramofos, graciles; Flocatos luteos, tetrapetalos, exiguos: Silicu-Las compreffas, fungolas, avis linguam referentes, in quorum medio Semen unicum, flavum, oblongum, acre, more congenerum.

Pag. 845. Veronicam (picatam latifoliam C. B. invenit D. Lloyd ad latera montis cujusdam Craig Wreidbin dich in Comit. Montis Gomerici Wallia.

Pag. 855. Ad vires Opii add. R. Opii 9j. Sal. nitri, Camphorz ana gr.iij. Olei Caryophill. gut.vj. M.f. pilulz parvz indenda in cavitatem dentis dolentis & permitte fallwam ex ore efflore. Szpe tollit dolorem dentium in momento. D. E. Hulfe.

Pag. 857. Post Papaver cornic. violaceum adde, Papaver corniculatum Hormini folio D. Plucknet.

Pag. 858. Ad vires Chelidonii majoris adde, Ufum Chelidoniæ majoris in Peste magno encomio celebrat Isbrandus Diemerbrook lib. de Peste.

Pag. 859. Ad finem Cap. II. pro specie Chelidoniis majoris adjiciatur Chelidonium maximum ananou Canadense Cornuti. Park. Isem Ranunculus Virginiensis albue ejusdem.

Morison. Egregia hac planta perpaucis conftat foliis, longis pediculis è radice originem trahentibus, amplis, rotundis, glaucè virentibus, & Vitium foliorum modo laciniatis. Radicem habet carnofam, ut & folia fuccos favo aut aureo virus quoddam olente turgida; fi quælibet ejus pars impatur illico prædictus fuccus emanat. E radice immediate ortur pediculus brevis, tenuis, fabrubens, fuftinens forma abum, ex plurimis petalis conflatum veluti Cyclaminis flos. Plantæ deflorefeenti supervenit filiqua bivalvis, crassior seu spissior, sine septo medio, continens multa semina, majora seminibus nostratis Chelidonii majoris.

Planta est Americana, in Virginia vel Canada proveniens. Anomalis filiquofis potius quam Chelidoniis annumeranda nobis videtur.

Pag. 860. Ad finem capitis tertii add. 4. Sinapistrum Indicum triphyllum store carneo minus non spinosum. Herman. Cat. Herman

E radice tenui, albente, parva cauliculum erigit cubitalem, in paucos divifum ramos, ad tactum glutinofum, cui adnectuntur folia terna, petiolo modò longiore, modò breviffimo ramis cauliculoq, preffius juncto, fuffulta. Flores modò albicant, modò ex flavo pallefeunt. Cætera Sinapiftro Indico pentaphyllo omnino paria.

Locis andis ficcis, cultis & incultis utriufque India mirabili fœcunditate luxuriat. Harum plantarum femina fapore & virture Sinapi non tantum æmulantur ejúlque loco fubftituuntur, verumetiam à Lustranis in India degentibus Mastardo demato, hoc est, Sinapi sylvestre appellantur.

Pag. 864. Pro septima Tithymali specie interponatur
7. Tithymalus Lithospermi majoris folio Magnol. Append.

Plurimos producit caules cubitales, in quibus folia sesquiunciam longa, Lithospermi majoris, sed angustiora, confertim nascuntur, qua videntur glabra, quamvis brevissimis pilis donata sint. Flores & Temina funt ut in aliis speciebus.

Pro cetavo & nona.

8. Tithymalus Amygdaloides sive Characias arborescens floribus purpureus major. 9. Idem floribus flavescentibus minor. Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat. Hos neque depingit, neque describit.

APPENDIX

1889

10. Tuhymalus Hibernicus Mackenboy dictus.

Hunc virentem mini nondum videre licuit : in ficco folia latiulcula & obtula funt, non crenata, nec admodum crebra in caule, qui fatis craffus eft, dodrantalis aut pedalis faftigio in ramulos al-quor diradiato, & foliorim velut corolla cincto, ut in aliis Tithymalis. Semina non observavimus.

Pag. 870. post lineam quartam adde,

Chamæfycen alteram Virginianam, foliis crenatis & maculá fuscá eleganter notatis, quam exficcatam apud D. Plucknet vidimus.

Pag. eadem, Speciem Tithymali 36. P. Hermannus in Catalogo plantarum Horti Academici Lugduno-Ratavi.

Tithymalum Ragusinam flore luteo pentapetalo vocat, & sic describit.

E Radice lignosa, tenui, pallida, cauliculos promit dodrantales, ramosos, quasi fruticosos, graciles tamen, glabros, subrubentes, aliquando exiguis ferrugineis punctis & tuberculis aspersos. His adftant folia rara, linariæ paria, fed triplo breviora, infigni per longitudinem nervo inscripta. Ramorum cymis infident fleres, quinque orbiculatis flave(centibus petalis, tottdemque concoloribus fla-minulus, fingulis duobus apicibus donatis conftructi: è quorum medio prominet vasculum, parvum, trigonum, tricapsulare, ceu arenularum minutissimarum congestu, aut verrucarum instar asperatum, tribus è summo exeuntibus staminulis bisidis. In singulis capsulis continetur semen rotundum, fuscum. Exactam postulat culturam, inprimis hyeme, cujus rigidiores injurias minime sustnet. In nostrate cœlo solóque semina rarò perficiens, per ramulos se propagari patitur. Anomala est planta, nec genuina Tithymali species.

Pag. 871. Tithymalus verrucolus J. B. à D. Dale alicubi in Essexia aut Suffolcia inventus est &

in hortum translatus: locum non meminit.

Pag. 872. lin. 9. adde. Tithymalus Ranunculi radice D. Fagon. In Cat. Hort. Reg. Parif. nondum editarum

Pag. 873. pro tertia (pecie Euphorbii adde,

3. Cereus alter spinis crebrioribus borridus D. Watsio in borto Chelstano cultus, angulosior & spinosior Hermann.

4. Ela Calli H.M. P. 2. F. 43. pag. 83.

Frutex est duum hominum altitudinem superans, nascens in arenosis, Radix crassa, se rectà in terram demittens, ac fibras hinc indè emittens, intus lignosa, cortice exteriùs fusco, intus candido terram democris, ac norse mac me eminens, mos agnoss, conce execute nuce, influs candido & lacteo. Stipes qui ex radice unus affurgit, rotundus, ac ambitu amplexum unus brachi implens, ut & rami, quos hinc rectos, hinc tortuofos emittit, cortice valde lacteo, ac in fuperficie fpinis, binis & binis, transversts, duris & aculeatis, ac in fipiralibus tractibus ordine fitis in totum muniti, cum teneriores funt cortice viridi-fulco, ac in prantos caucas o tunte nas in foum munti, cum teneriores funt cortice viridi-fulco, ac intus palpa etima albicante ladea, vetufiores lignofi cortice minus viridi feu cinereo, & intus lignofi. Folia transversim, vel etiam surrectim prodeunt, periolis rigidis, craffis, brevibus, ladetes, proxime supra spinas stiput vel ramis coronatim circundate. Struptus laborations of the control of the con perious rigids, craitis, brevious, lactets, proxime tupra ipinas fupiri vei ramis coronatim circundata, funtque oblonga, linguaeformia craffa, denfa, anetius rotunda, fue etaim rotundo-culpidata, nullis venis fen nervis ad vifum confipicuis pertexta, in exteriore parte unam coftam eminentem in medio habentia, in interiori ejus tractu fulco firiata, nullis aliis nervis ad vifum confipicuis pertexta, intriva valelè lactea, fuperficie plana & glabra, colore cum teneriora funt vindi-fulco, cium vetufficia vindi-fulco, ac dein flavefentia decidunt. Folia femper ex fummitate ramorum ac furmica decidunt. culorum increscentium, qui virides sunt, erumpunt, inferioribus deciduis, notasque albicantes & extuberantes relinquentibus.

Flores fimiles floribus præcedentis, ac supra ex nodis prorumpentes. Floribus erumpentibus folia magna ex parte decidunt, ac maxime in superiori parte caulium visuntur. Fructus cum primæ

speciei iidem, cum qua & unà floret.

Radicis cortex tritus & epotus in aqua in qua Oryza cocta & lota est, servit pro hydrope, éstque * Mirum boc medicamentum valde * lene: ejus lac cum butyro in quo decoctum est datum blande & lenter Charium bec purgat. Folio ad ignem calefacta urinam provocant; corundem decocit funus seu vapor exceptus scausico doloribus corporis seu membrorum mitigandis ac decellendis confert. parum toftis expressus & auribus inditus eorum dolores sedat; idémque oculis instillatus eorum nu-

beculis rollendis confert; quin & in lotione corporis prodelt pro pudendis tumefactis. Not. De Euphorbii planta diffentire video eximios Botanicos Paul. Hermannum & Joan. Commelinum. Hie difertis verbis negat figuram Dodonai esse veri Euphorbii; ille pro Euphorbio vero iterum proponit, Dodonai & Lobelii Euphorbium. Uter rectius? Ast Stapelium fallum puto cum affirmaret Cereum Spinosum Ger. non aliter differre ab Euphorbio Dod. quam ut adultam plantam

Euphorbiæ cognata vel Esulæ Indicæ Bontianæ planta Breyn. Prod.

Pag. 878. pro quinta Rutæ specie addatur, 5. Ruta Chalepensis tenuisolia storum petalis villis scatentibus Morison. hist.

Hac cum pracedente in omnibus fere quadrat, nifi (quod notatu dignum) quatuor petala florum eleganti spectaculo, numerosis villis seu pilis luteis scareant. Capsulas seminales producit te-tragonas, minores, capsulis præcedentis pares, atque in singulis loculamentis (quæ sunt quaterna) minutiora femina, angulofa, quam prædictarum specierum cujusvis minora. Habetur

Habetur in Horto Acad. Lugd. Bat. hujus generis foliis latis. In Catalogo quodam ad me milio invenio Rutæ speciem arboream latifoliam dictam.

Pag. 878. post nonam Plantaginis speciem adde,

10. Plantago Myofotis five trinervia birsuta Caroliniana. Mouse car Plantain from Carolina.

Ex seminibus è Carolina America: Septentrionalis provincia delatis industrio Hortulano D. Derby Hogsdenia: propè Londinum enata est. Radix fibrola reliquarum. Plantaginum similis. Folia tres plus minus uncias longa, unam lata ex angulto principio fenfim dilata aliarum more, hirfuta, tribus tantum nervis [in plantæ ad nos transmiste folio] per longitudinem decurrentibus. Spicæ brevibus & tenuibus pediculis vix unciam excedentibus hirfutis, pigæ pariter tenues brevésque, adultæ forte aliquanto longiores sunt, tunc tamen proculdubio tenues & perexigua. Communicavit D. Doody.

Pag. 879. pro 12. Plantaginis specie adde,
12. Plantago Indica C. B. Payco herba Monard. Clus. Exot. Monard.

Herba ex Peruvia missa, incolis Payco dicta, cujus folia Plantaginis foliis formă & colore sunt fimillima, reficcatà valdè tenuia, & gustata impensè acria calidaque deprehenduntur. Ejus pulverem ex vino sumptum nephriticum dolorem à flatibus aut frigida causa provenien-

tem tollere aiunt; ipsam verò plantam coctam & emplastri modo dolenti loco impositam, eundem effectum præbere: quod veriffimum esse se experientia didicisse affirmat Monardes.

Pag. 880. lin. 11. adde,

Page, 500-117. 11. aaas, 12. D. Edv. Halle in Manufcripto quodam D. Page, M. D. Suffolcienfis hujus herbæ pulverem adversus morfum canis rabidi commendatum fe invenifie feribie, W, inquit, Coronopi (Herbam *Seel-* 20. amen lam nonnulli vocane) quantum velis, mundatam & in clibano vel aliate leni calore exficcatam Dedo-ifte gri in pulverem fubriliffimum comminuas, ejúfque quantum folido noftræ monetæ incumbar, plus gravem sfeaminusve pro agroti atate, in convenienti aliquo liquore ceu vehiculo propines.

quam in Suffolcia Stellam terræ oscant, pro Coronopo quam herbarii nonnulli Herbam Stellam vocant habuerit : siquidem Sejamoides sil-hid adversus mossum canis sabidi: calde celebratur.

Pag. 887. pro 21. Phaseoli specie interseratur, 24. Phaseolus Africanus hirsutus, bituminosus, siliquis bullatis, store slavo Herman. Cat. Hort. Levd.

Hujus semina (inquit) ex declivibus irriguis montis mensalis seu Tabulati Promontorii Bon. Sp. huc advexi. Proferebant plantam farmentosam circirer trium ulnarum longitudine, more Pha-seoli hortensis emittentem ex radice lignosa, alba, sibrosa sarmenta tenuia, terna quaternave, valde ramosa, folia subrotunda, obtuse mucronata, subhirsuta, glutinosa, bitumen quadantenus redolentia. Flores Papilionaceos flavos, aliquando lineolis purpureis inferiptos: Semina rotunda, nigra, parva, hilo albo exiguo, in filiquis parvis, tumidis, villolis. Diligenter cuftodita viget tota hyeme, multófque annos durat.

Pag. 889. post lin. 21. adde, Phaseolus Brasilianus Mucuna Guacu distus Pison.

In tanta Piforum Fabarúmque apud Brasslienses varietate hæc species cæteris facile antecellit, tum magnitudine tum pulchritudine. Crescit ex arbore quæ ejusdem est nominis. Faba hæc nigra pelle, lapidis fere duritie, pilis flavis molliter est vestita, manum longa, & tres digitos lata. Vi effracta pulcherrimi globuli, interstitiis divisi exinde prodeunt tres quatuorve punicei & rubri coloris, rotundi, laves, magno hilo, qui fi in aqua macerantur, vim noxiam ex parte deponunt, & cum Tipioca de Mandihoca præparati Barbaris edules fiunt. Ità ut venenata earum qualitas non usque adeò altè posita à natura videatur quin retundi patiatur à correctorio convenienti. Quippe cum interior fabæ substantia acris sit & mordicans, viscera vellicet & usque eò turbet corpus, ut vomitus violentus & alvus moveatur, refrigerans & demulcens alimentum hoc medicamentofum ex Tipiaca factum cæteris Antidotis præferri folet.

Phaseolus Americanus spinosus folio parvo Rhomboide D. Plucknet.

Phaseolus perennis fruticescens Africana siliquà triangulà erectà Tho. Bartholin. Act. Med.

Phaseolus alatus Indicus fructu fusco, orbiculato maximo, lobis latissimis & longissimis, Puzwal Zeylonensibus Herman. Cat. Hort. Leyd.

Phascolus alatus arboreus, fructu orbiculato compresso coccineo Mandhathija seu Mara Zeylonens Ejusdem ibidem. De Phaseolis Brasilianis Cumanda distis.

1. Cumanda guacu, i.e. Fabæ magnæ Pison.

Pollicis sunt crassitie, & sicut præstant Europæis magnitudine, ità etiam sapore & salebritate. Instar funis ad arborum cacumina enituntur, eásque Hederæ modo complectuntur.

Fabr torrefacte & contula, cumque ovo exhibite, contra fluxus ventris in usu sunt. Cocte vero Vises. ad cataplasmatis modum & ventri impositae colicis doloribus medentur, ad resolvenda quoque apostemata parti affecte applicantur. Xxxxxxx

1890

Plantam hanc cum neque describat, neque depingat Piso, an sit ex descriptis, an nova alissque

2. Cumanda guira Marcgr. Piso.

Frutex est elegans, toto anno florens & fruetifera: cortice viridi, ligno fragili; in ramis autem multos habet ramulos, furrectos, lesquisigitum longos, directe fibi oppolitos, sed paria alternatim posta; in quorum uno tra sun faia oblonga, acuminata, solits Salvia acuta similia, inferne albipoma; in quotant and the last poma contrag and poma canta, fuperne vinidora, & ad tactum infar Serici lavia, conficieus venis practita; in altero flores (ex, feptem, aut ofto, lutei, Piforum noftratium magnitudine, folis duobus furfum veris cum fuo involuceo, & uno deorlum, quod maximum, inferius rubris venulis per totum infignitum. Vel male definiti fines, vel eerum fitus in hae specie inventium sum autem proculdubio tetrapetali & papilionacei aejerint fioret, we terum juus in oas preus moetnins, juni austin prosiniatio terrogram o papinale floribus fuccedunt fliquae comprefliz & quafi contorte, quarum quathete continet quaturo grana Phaleoli, alba, noftris Pitis paulo minora, qua cocta bene fapiunt, & alvum laxant; ideoque Brafilienflus atque eriam Luftanis in frequenti funt ufu.

Florent ac fructus ferunt toto anno.

3. Cumanda simpliciter dicta non videntur differre à Phaseolis vulgaribus. 4. Comendamiri, i. e. Fabe parvez, funt Pría Europais magnitudine paria, fed oblonga & non rounda, albi quoque & leucophai coloris. An Phafeolus turnidus minimus miveus J. B.?

5. Phafeolus elegans, Guanda dictus, Turcicorum modo feandit, ilidemque eft folis & floribus,

fed multo minoribus. Jucundé femper viret, perpetuifque copulatis filiquis parvis decoratur: na utob ornatum aquè ac ulum lativa facta fit planta.

Hoc genus Phafeoli adeò expetiti funt præ carteris, ut non minùs ægris quàm fanis conducant.

6. Garumbee dictae Turcicis Phaseolis aliquanto sunt majores, coloris nigerrimi & optimi saporis,

sed minus frequentes pracedentibus.

In Horto Reverendiffini Domini Episcopi Londinensis Phaseoli speciem vidimus foliis parvis, mollibus lanuginosis & fore incanis, brevioribus & rotundioribus quam cuius aliis Phaseoli nobis hadenus vifi, filiquis pilots, femine nigro folendente. Eandem hanc putamus Phafeolo Africano hardtoo biruminolo, filiquis bullatis, flore flavo D. Hermanni fuperius deferipto. Folia utique tam formaquam odore ad Trifol. Phaseolus Horti Francosurtensis solio subrotundo apud D. Pluckset visus nescio an idem fuerit præcedentium alicui.

Aliam etiam speciem habemus ex eodem horto à D. Doody transmissam foliis magnis glabris, in longos mucrones productis, an descriptum nescimus, nec enim flores, nec fructum vidimus.

Phascolus Indicus cochleato store Triumsetti. Americanus perennu store cochleato odorato, semini-bus suscius crisculatus, Caracalla distus Hermann. Cat. Loyd. Phascol. calyce cochleato D. T. Robinson.

Innititur radici infigniter craffz, & ad palmi circiter longitudinem tuberosz, quz przeterquam qu'et n'alles minores adnatas multiplicetur, fenfim etam imminieur, hoc pacto multim fimilia radici balani myreptice. Alam, omnéfique tandem in fibras non omnino rectas abiumuntur. Porro hujufmodi radicum fubitantia carnola & abicans eft, odorem oleraceum referens, exteriúque obducitur tenui rufescente membrana, nec fibrosis propaginibus, in summo præsertim ubi caulis erumpit, destituitur. Caulis verò l'armentosius utique ac lentus digitalem ferè crassitiem noi famini mi fenioribus, acquirit; infirmus, saturate purpureus. Circumvolvendo se fandens ad 30 usque cubitorum describente de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio de la companio de la companio de la companio de la companio del c altitudinem una aftate, in minores alios fimiliter scandentes divisus & subdivisus, summitatibus subviridibus & herbaceis. Folia vulgarium Phaseolorum foliis adamussim respondent, nisi quòd minus crassa, duriora tamen existant, vicat lapore, odore nullo, pediculis femiplamentos aro intervallo casiliculis inordinate inharentia. E quorum finubus inclinante aftate prodeunt palmares cauliculi, teretes, fractu contumaces, nitide virentes, rectà sursum spectantes, ac argenteis globulis velut margaritis copiosè onusti, qui magis intumescentes circa Autumni initia sic in spiralem formam aliquatenus turgidam elongantur, ut cochleam suo putamine exutam egregiè repræfentent, colore prius nitide candido janthimo, suavique purpura, pracipuè circa spirarum centra persuso. Hac autem florum sunt radinenta. Flas iple ex argenteo calyce (quem fuftine midd virens periodo y cytinum Malt rudimenta. Flas iple ex argenteo calyce (quem fuftine midd virens periodo) y cytinum Malt Punici quoad formam reference, breviore tamen, pandit exteriùs quoddam petalum, unciali latitudine, at longitudine majori in tres fipras circumvolutum, intus ac foris dilutiore arugineo colore ente, at longitudine majori in des infras cheunicondunt, intra ac lons dinuote arrigineo conore infectum, quà tamen calyci inferitur aliquid filendentis purpura admixtum labaens. E medio infrat furas exeunt bina breviora & angultiora petala, ibique fimul veluti coeunt, externis intenfiffime, intus dilute violacea, propè centrum tamen fulva remanente portione. Inter hac duo petala tertium brevissimum (nec primo intuitu satis apparens) excipitur clypeiforme, coloris albi impurioris, quod sui extremo in tubulum arctatur argenteum, in crebros annulos circinatum, si tamen extendatur, petalis duplo longiorem: denique in hujusce posterioris petali finu quarta occluditur extendant, perais suppo iongiorem: denique in inquite ponterioris pecan imit quarta octifuloriembrane potitis quaim peralum, brevior, argentea, ovalis, angufiffitma, in fibram pariter fiftulofam acontrol inclusan degenerans. Sub his omnibus peralis parva fovetur filipue, in fibram pariter definens, ac fui externitate villoia. Marcefecentibus peralis filipue aliquantulum curva ad quaturo uncias elongatur, mediocriter tamen craffa ac rotunda, colore viridi, in qua perfectum femen ad uncias elongatur, mediocriter tamen craffa ac rotunda, colore viridi, in qua perfectum femen ad Lentis magnitudinem paulò majorem accedit, minus tamen spharicum, at rectà in summo donatum linea coloris ad rufum tendentis.

Planta est perennis, è Lustania in Italiam invecta. E qua Indorum regione Lustani hanc comparaverint nos latet. Flos odoratus est, at sub hoc cœlo brevi admodum incorruptus servatur,

& pro maxima parte femen post se non relinquit.

Pag. 894. Ad finem paginæ adde, Pija nana rotunda, fine adminiculis reëta Herman Cat. Hort. Reg. Paris.

Pag. 898. Ad finem Capitii IV. adde In Catalogo Hort. Acad. Lugd. Bat. à D. Hermanno edito tres sequentes species occurrunt, quæ an aliquibus ex suprascriptis eadem sunt, an nova & nondum descripta, me latet,

- I. Lathyrus Narhonensi similis annuus.
- 2. Lath. annuus flore caruleo, Ochri siliquis.
- 3. Lathyrus Hispanicus flore luteo.

In Jacobi Breynii Prodr. habentur,

1. Lathyrus Zeylanicus, flore pulchro rubro, siliquis Pist.

2. Lath. Syriacus minimus, siliquis Vicia.

Pag. \$99. Ad Cap. VI. adjiciatur Lathyrus Ochrus ditta fruttu bispido ex caruleo nigricante, semine pullo Hort. Reg. Paris Herman. Cat. Leyd.

Pag. 903. Vicia multiflora speciebus adde sequentes, 1. Vicia multiflora Cassubica frutescens, Lentis siliqua Breyn. Prodr.

Caulem habet lignosum, erectum, foliis Vicia firmioribus, levitérque incanis vestitum: Flores fricatos, ex rubro purpurascentes: quibus succedum figuae deorfium reclinatas. Lentis majoris effigie, semina verò rotundiora continentes. Ad Sylvarum nonnullarum Cassibbie margines

2. Vicia multiflora peremis majori flore ex caruleo & albo mixto Magnol. App. An Vic. nostra multissora Messans.

Magnai, Caulei habet cubitales; plurima folia longa, angulta, in acumen definentia, villola, ex articulis nalcentia; pediculos palmares & bipalmares, florum Papillonaccorum fineam fulfimentes, octo vel decem numero, qui majores funt quam in alis Viciarum fine cibus à nobis vifis. Pars floris superdecem numero, qui majores inte quam in amy vicatum specients a noos vins. Pars nors imperior eft ceruleo-violacca, inferior alba, ità ut ex ceruleo se albo fit mixta. Silique latz funt; femen anaturum non vidimus: Radix ferpit. In devexis herbidis montis Serane oritur, & Julio menfe floret. Si hæc fit (inquit) Vicia Onobrychidis flore C. B. Pred. ejus descriptio valde manca est.

Vicia multiflora spicata corulea annua procumbens Morison, hist.

Hac fola partium tenuitate & duratione à vulgari Vicia multiflora perenni differt. His subjungantur,

Vicia Benghalensis birsuta & incana, siliquis Pisi Herman. Cat. Hort. Leyd.

striatis; è quorum geniculis prodit costa in tortilem capreolum definens, cui à dextris & sinistris adhærent folia, cæteris viciis longiora, subincana, parte aversa modicè pilosa. Ad costarum sinus oritur pediculus digitalis, sustinens aliquot slores Papilionaceos, oblongos, puniceos, extremis oris nigriori purpura splendentibus. Hos excipiunt siliquæ Pisis similes, ast breviores, & compresse, undique sericeis incanis pilis obducta, continentes semina subrotunda, nigro-susca, granis Piperis

Passim provenit in tractu Benghalensi.

Vicia minima radice granulosa Breyn. Cat. hort. Amstel. Comelin. Catal. Herm. Cat. Hort. Leyd.

Afterileu perfixus Belgiæ indigenam effe indicat.

Oltendit nobis D. Petiror raræ cujuldam plante leguminofæ ereðæ ramulum, é China, ut puto, acceptum. Tous infrutus era præcipu éaulis. Foliæ binis pinnarum conjugationibus & impari in extremo folio conflabant; erant ea ovata fere, extremis fubrotundis. Spicæ florum longæ ex alis foliorum exeunt ferregined langine inhítuæ, præferim floculorum calyese, qui profunde in lacinas quinque ditlecti, furculo abíque pediculis adnati videntur, cum aperiuntur hofeuli docor. sum nutantes. Flosculi quidem parvi sunt, cujus autem coloris in sicca discernere non liquit. Siliquas & femina non vidimus.

1891

Time

Pag. 911. Ad finem Cap. IV. de Glycyrriza addatur Ibiracem sive Liquiritia Sylvestris Pison.

Familiarissima (inquit) illa radix, quæ Brasslianis Ibiratem (quod dulcedinem exprimit, Lustanis Aleated dicitur, eadem plane habetur quæ Liquirinæ nomen à Latinis accepit. Majoris fruticis est altitudine, caule lignoso, soliis Pyri similibus. Locis artidioribus crescit in sylvis Parnambuci. Glycyrhiza, non aque tamen dulcis fi mafticetur radix.

Pag. 912. N. Pifo secundam habet Paiomiriobæ speciem, quæ à præcedenti seu prima specie differt foliorum figura ovali, seminéque rotundo, nigro minuto & multo. Utræ Senæ species sunt non Orobi, ideoque hinc ad Senam transferenda.

Pag. 915. Speciebus Orobi adde,

Orobum Americanum luteum, siliquis incanis Breyn. Prod.

Pag. 917. Ad finem Capitis II. de Orobo splvatico adjiciatur, vel si mavis pro secunda Orobi specie interponatur,

A. Orobus sylvaticus nostras Cat. Ang.

Radice nititur crassa, lignosa, perpetua, unde caules exoriuntur numerosi, pedales aut cubitales. terram versus reclinati, hirluti, striati, ramosi. Folia Vicia vulgaris minora, conjugatim ad eandem cottam adnesa, ad feprem au codo paria, nullo in extrema cotta neque impari folio, neque claricula.

Flores fex aut feprem in eodem furculo feu communi pediculo, e foliorum finu exrefio, conferti, ut in Lathyro luteo dumetorum, purpurei. Siliqua breves, lata, glabra, duo vel tria, rariùs

Ad sepes & in passeus circa Biegleby Cumberlandiz vicum, itinere à Hexbam ad Pereth oppidum observariums copiolam. The Willisell infra montem Breekneek eundo ad Carrdiff Walliz urbem: item in Comitatu Merionethenfi non procul à Bala oppido prope vicum quendam in descensu mon-

tis Denbighensis. D. Sutherland in Scotia invenit.

Pag. 927. Post Cap. L. de Nil seu Indico interponatur pro Cap. II.

Polygala Indica minor siliquis recurvis D. Syen i. e. Colinil H.M.

E radice intus albicante lignosa, cortice albicante aut russo tecta amara & subacri, inodora caulem erigit bipedalem aut tripedalem, quatuor digitos crassium, ramos transversos fundentem, ligno duro, erigit dipetatani au injectateni, quatuoi ugito cainun, rainto tranvetto iniutenteni, igno duro, cortice fubcinerea crufta viridi, amaro & mordaci. Folia alata feu pinnata, pinnulis colte angulore, tenui, viridi petolis parvis hinc inde annexis parvis oblongo rotundis, à petiolo fenfim dilatatis & extremis fubrotundis, fuperneviridia, fibitus hyalina feu ex viridi fubccerulea, faporis fubacris & exextrems informans, jupernevirina, inforus nyanna ted ex virtu informatica, japons indertis et fubamari, ac languidi ardoris diutius mafticata. Flores parvis, papilionaces, imo petalo ungula fromi, claufo acmultum inflexo, viridi-albicante, duobus lateralibus anguftioribus faturo ac rolaceo rubore perfulis, fuperiore lato & reflexo. Floribus delapfis fuccedunt flique, angufte, tenues, planz Se ad unam partem nonnihil inflexæ, duos trefve pollices longæ glabræ, primum vindes, deinde ru-bro fulcefcentes. Senina feu Fabæ quæ intus funt à femutuò per ipfam carnem filiquæ fejunctæ, oblongo-rotunde, plana, cum fua longitudine jacentes in longitudine filiquarum, cum umbilico ventri filiquarum affixa, primum virides, dein nigricantes. Bis in anno fert fiores & fruita, tempore pluviolo & aftivo. Prater filiquas fructus nothi virides tenuiter pilofi ac durioli furculis sape insidere conspiciuntur, qui in vertice sunt foramine pertusi & intus cavi. Hi nibil aliud sint quam tumeres & complement, quant recree han commune pettum commes cars. En mon anna juna quant numeri o excreferatie ab infeitis pungentime excitate, at be firitium de alimentum corum facilius [uppediem. Succus è planta extractus addito momento mellis fervit pro oris puffulis, ore eo peruncto. Radix, trita & decocta in lacte Coqui Indici conducit in morbo facro, facta perunctione.

Pag. 936. Post quintam Astragali speciem interseratur Astragalus Canadensis store viridi stavescente Dodart. Mem.

Radice est alba, minimi digiti craffitudine, in plures radiculas divisa, sapore initio dulci, paulo post subacri, & ad Raphani saporem tendente. Caules emittit 4 vel 5, bipedales & interdum altiores, teretes, leviter striatos, nodosos, inferius rubentes ut & circa nodos, quorum unusquisque alternatim producit alam foliosam e pluribus foliorum conjugationibus compositam. Ex alarum sinubus emergunt ramul nodofi parire se foliofi ad modum caulis. Summos caules & ramulos occupant Spice e pluribus foribus [egunnofis e viridi flavicantibus composites, allorum Attragalorum similibus. Floribus preservite sformantur [liques plures, diminium circier policiem longe, glabre, punnese. Unaque ellega inque se cundum longitudinem tenut membrana in duas cellulas divisa est, forminibis[que plures]. parvis, xerampelinis, planis, glabris, reniformibus, aliorum Astragalorum similibus repleta. Julio floret, Hyeme perit. Frigoris minus patiens eft.

Pag. 940. lin. 2.4. Plantam à D. Sloane ad me transmissam pro Glauce Hispanica Clussi eam esse puto quam P. Hermannus in Cas. Hort. Lugd. Bas. describit & depingit pro Aftragalo Hispanico, siliqua Epiglottali simili slore purpureo majori Tourneforti: quam veram Clussi Glaucem esse acre non audim, uti nec negare: nonnulla tamen sunt qua diversam arguunt, ut quòd sforum spica

APPENDIX in hac specie non extremis cauliculorum fastigiis innascuntur, sed è foliorum sinubus exeunt, quod-que paucioribus componuntur storibus. Qui ergo receptæ sententiæ adhæret, & plantam præcedentem pro Glauce Hispanica Clusii habet, me volente id faciet.

Planta sequens, Glaux Catalonica dicta, eadem videtur Astragalo Hispanico, filiqua epiglottidi simili, flore albo, minori Tournefortii Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat. Harum descriptiones vide L c.

Pag. 944. Post lin. 22. pro nona specie Trifolii pratensis & montani adde 9. Trifolium Norwegicum majus foliis crenatis, store luteo non descript. Bartholin. Act. Med.

Pag. 948. Trifolio Lagopus dicto tertio seu Ebeno Creticæ Alpini, addantur Synonyma sequentia. Cytifus Incanus Creticus C. B. Cytifi genus miffum nomine Ebeni fecundi floribus purpureis J. B. Cytifus Creticus incanus feu Ebenus Cretica Belli & Ponz Park.

Pag. 952. Post decimam Meliloti speciem interseratur, Melilotus Lustanica rotundo crenato folio procumbens, corniculus restexu longus, ex eodem centro ortus Her-

3. Fanum Gracum sylvestre minus Arabicum Herman. Cat. Hort. Leyd.

man. App. Pag. 954. Protertia Fanugræci specie interseratur,

Exilitate partium à superiore differt.

Pag. 958. Pro septima Anonidis specie interponatur, Anonis non spinosa procumbens Lusitanica store purp. spicato Breyn. Prodr.

Pag. 960. Post penultimam Anonidis speciem adde, Anonis arborescens flore rubello in Hist Plant. Belgic. Ab Muntingii lib. 3. cap. 337. depictà & descripta accedere videtur ad præcedentem. Cicer sylvestre perenne dictam, forte sadem est, solia vix crenata pinguntur.

Eadem pag. Anonidibus subnectantur Plantæ Crotalariæ dictæ, quòd in India Crepitaculorum usum puers prabent corum ramuli filiquis maturis onnifi. Harum quinque species in Horto Lugduno-Batavo enutritas describit insignis Botanicus D. Paulus Hermannus in Catalogo plantarum Horti Academici Lugduno-Batavi.

I. Crotalaria Afiatica frutescens, trifolia, floribus luteis amplis Herman. Laburnum Zeylanicum floribus ex luteo & rubro variegatis, siliquis bullatis Breyn. Prod. Cytisus Zeylanicus folits Laburni

In caulem frutescit bipedalem, glaucum, crassitie digiti, varios ad latera spargentem ramos. Folia concoloria, glabra, terna ab uno digitali petiolo, in obtufum mucronem gracilefcunt, Anagyridi proxima. Caulium fpica ornantur floribus luteis papilionaceis, Anagyridi pariter fimilibus, fingulis position and the configuration of the configuration pliores, que includunt semina parva, compressa, flava, renalia, brevissimis tremulis periolis affixa, facie & sapore Genista amula. Radix subest lignosa albicans, in aliquot ramos & paucas fibras diducta. vivax ad tertium, quartumve annum.

Spontanea reperitur in sylvis Malabar, Zeylan, aliarumque Orientalis India regionum. Hactenus nonnifi feminibus propagari potuit. Semina apud Indos in usu non sunt: suspicionem tamen præbent Salis purgantis, quòd statim ac ex infuso aquæ calidæ sumpta sunt vomitum minen-

2. Crotalaria Afiatica trifolia subbirsuta Herman, Append.

Præcedenti non multum diffimilis eft, aft tota subhirsuta, & quoad omnes partes minor & tenerior. Caules fert herbaceos, quorum cacumina, flores & filique strictiùs ambiunt, facie Crotalariz se-cunda & tertia. Hanc in Append. pro quinta specie Crotalariz proponit Hermannus.

3. Crotalaria Afiatica, folio singulari, verrucoso, storibus caruleis ejustem. Herman

Herman.

E radice albente, partim lignofa, raris fibris conspersa, annuatim pereunte caulem tollit herbaceum, cubitalem, aliquando altrorem, nodosum, angulosum, in progressu quadrangulum, & propemodum alarum, frequencibus ramis in orbem dispositis ornatum, quibus per uncialia intervalla brevissimis periodis adharent fosta, semidigicum longa, duos ungues staz, in lummo obsula, parte superna
dilute viridia, inferna ex viridi candicantia, nervosa, modò pro foli & climatsi ingenio glabra, modo verrucofa & ad margines undulata. Ramorum apices faftigiantur in fpicam, quam ambiunt flores papilionacei, fuperiori multo minores, coloris cœrulei, vel in cœruleo pallefcentis, numero quinque aut septem, non raro etiam triginta uni spice adharentes, qui ex parvis quinquesolis in tenustimis tremulis petiolis nola instar dependent. His defluxis succedunt silique precedenti consimiles, ast nigricantes, minus glabræ, sed rarioribus pilis obsitæ cum filamento ad extremum breviori, claudentes ring issumes, minus graines, no tation puis cointe cum namento ad extremum breviori, claudentes femins veltir in priore, cum quo & tildem natabbis perficientur. Foliorum fapor est oleraceus, semi-num verò libacris & ingratus, quidpiam cathartici portendens.

XXXXXXX 2

4. Crotalaria

4. Crotalaria Asiatica storibus luteis, folio singulari cordiformi ejustem.

Herman.

Herman agnoficit natales, faciem, crefcendi modum & vires. Aft foliis omnino glabris ex baft angusta sensimi natatoren, obtusam & cordiformem aciem definentibus, & sex septém-ve per transferdum nervis inscriptis; storibus stavis, & seminibus in filiquis glabris ritu congenerum.

5. Crotalaria Americana birsuta minor, berbacea, caule ad summum sagittato ejusdem.

E radice pallida fibrosa cauliculum emittit gracilem, nunc simplicem, nunc multiplicem, ramofum, spithamizeum, hirsutum, ad radicem rotundum, in progressiu verò propè singulorum foliorum corus alatum quafque fimbriatum, alis faciem figura, u in Chamegenifia peregrina Clufi, ex-eromus alatum quafque fimbriatum, alis faciem figura, u in Chamegenifia peregrina Clufi, ex-primentibus. Folia catteris speciebus minora, unguem lata, leviter mucronata, hirfuta, craffiuscula, pallide virentia, cauli fine pediculo preffiùs adharent. Flores ex spica propendent, papilionacei, dilute flavescentes subhirsuti, Cytis floribus haud majores, quos sequuntur semina renisorma, in silquis bullatis, parvis hirfutis.

Pag. 967. Pro Synon. tertiæ speciei addatur, An Lotus tetragonolobus maritimus sfore luteo Danicus, prope Cruciforam nascens Bartholin?

Pag. 97 I. Ad finem Capitis de Loto adde,

Lotus incana procumbens quaternis siliquis cruciatim disposition

Item, Losse parva birfuta folisi acutis flore luteo. An Trifolium argentatum flore luteo? Quas apud D. Plucknet exficcatas vidimus, ut & Lotum afperiorem fruitofam Africanam, folise incanis, floribus binis amplie coccineis. Loto Affinis Coryli folio Icon. Robert. Dodart.

Pag. 973. Ad finem Cap. de Cytiso addatur,

Cytisus flore primum incarnato, postmodum rubello Herman. Cat.

Pedali, nonnunquam cubitali, affurgit altitudine, virgis gracilibus, lignofis, folis glabris, ternis in brevi pediculo, faribas in fipica coacervatis, papilionaceis, ab exortu candidis, pofi incarnatis, grae rubellis, filiquis & feminibus ut in Cytifo glabro nigricante C. B.

Pag. 974. Post Fumariæ primam speciem adde pro secunda, Fumaria amplexicaulis vesicaria Bartholin. Act. Med.

Pag. 977. lin. y. add. Fumaria Canadensis radice tuberosa squamata Dodart. Mem.

Pag. 980. Post quintam speciem Aschynomenes interseratur pro sexta,

6. Herba casta Americana supina, veluti spinulis exasperata, foliolis Acacia latioribus & brevioribus

N. Folia Herbæ vivæ in pulverem redacta, & exigua quantitate aliquoties exhibita clam exitium hominibus inferunt, pecoribus alimentalia existunt, idque præsertim de prima specie dictum vult

Radices ejus non minùs tutum præstant Antidotum quàm folia, pernicioso turgent veneno, si multum & sepe in usum achibeantur. Providi autem est medici in hoc & simili calu præter specifica ad generalia quoque consugere Alexipharmaca, sive exotica, sive domestica. Nobis suspecta san que babot tum de letisfera solvrum vi, tum se faltatar i radicis. Nec estim ordetur versimos seconivas sivila sus radicion e jus planta alexipharmacum esse posse cuiva soluta versimos sus soluta su radicion e jus planta alexipharmacum esse posse cujus soluta venenta. Quin & sige Piso radici soli non sidendum monti, sed ad generalia consugiendum.

Por, 983. Ad finem Pagina adde, Herba viva folisi & floribus longia pediculis, uni thyr fo infidentibus Ambonica Rumphii, Ephem Germ. an companie of position one of commons, and conjugate the section of companie companie of the section of paties of position that is consisted that common common of co nio, Zanonio descriptis. Item.

Æschynomene foliss minimis à D. Plucknet nobis ostensa in horto suo sicco.

Psg. 995. Lychnis major nochifora Dubrenfis dicta proximè accedit ad Lychnidem viscosam quintam nostram, si est montanam viscosam albam latifoliam C. B. ut eandem suspicer. D. Newton qui utramque contulit inter se, diversam affirmat.

Notandum etiam D. Dale Lychnidem præcedentem nochifloram in Anglia spontaneam invenisse.

Pag. 996. lin. 10. Botanici Londinenses affirmant Lychnidem sylv. albam restexă spică Magnoli in Botan Monspel, candem plantam esse cum sequenti seu Lychnide flore albo minimo nostrate. Nos tamen nullam in ipica nostratis reflexionem hactenus vidimus: at neque florum petala profunde bisida funt in nostrate, imo vix omnino fissa; adeóque parva, ut eorum incurvatio vix fit observabilis. Oportet ergo ut locus in hat planta infigure varietatem efficiat. Sive eadem fit five minis, Lychnis certé flore albo minimo nobis dicta Angliæ indigena eff, à D. Dest in agro Cantabrigienfi dudum observata, & ad nos transmissa, quam * Lychnidem sylv. annuam angustisoliam store purpurascente * In Cat. plant denominavimus, & per errorem pro Lychnide sylvestri annua flore minore carneo Morisoni habui. tarum Anglia. mus. Nuper ctiam in vicinia nostra inter segetes eandem invenit D.Dale.

Hac planta adeò similisest decima nona speciei seu Lychnidi birsuta store eleganter variegato, ut sloribus exceptis vix possint internosci. Et quod ad Lychnidem illam decimam nonam attinet, vix posium mihi persuadere eam specie convenire cum Lychnide hirta minima sexta Clusii, & sloris duntaxat colore variare; siquidem non colore tantùm sed etiam forma florum differunt; cùm Lychnidis hirtæ 6. Clus, petala incisis marginibus pingantur, hujus autem integra & subrotunda sunt. Ex se-

mine deciduo se renovans in hortulo nostro nondum produxit plantas vel sforis figura vel colore à matre diversas.

Pag. 998. Historiæ Lychnidis maritimæ repentis adde,

Hanc plantam à D. Sam. Dale in Horto cultam superiore æstate diligentiùs observavi & cum Lychnide Behen albo collatam specie diversam esse deprehendi.

Eadem pag. lin.23. Adde, Alias adhuc seu species seu varietates Lychnidis sylv. seu Ben albi vide in Catalogo Hort. Lugd. Bat. à D. Hermanno edito.

Pag. 999. lin. 24. Scribit D. Hermannus in Cat. Hort. Leyd. se in Promontorio Bonæ spei collegisse Lychnidem segetum Nigellastrum minus glabrum dictam, &c. ejusque semina ad D Morisonum transmissife.

Pag. 1000. Post Lychnidem plumariam (ylvestrem simplicem adde

Lychnidem Caryophylleum Virginianum, Gentiana: foliis glabris, quatuor ex fingulis geniculis caulem amplexantibus flore amplo fimbriato, quam inter ficcas D. Plucknet vidimus.

Pag. 1002. Ad speciei none seu Lychnidis viscose store muscoso bistoriam adde, Hac herba vulgo Sussolicensi Stella terre dicitur, estque in magna existimatione ad morsum Ca-nis rabidi. Grayus in libro suo de Equorum cura & medicina [Hippiatrice] cap. 5, Sect. 9. adversùs malum prædictum cam fic præferibit. Herbam integram una cum radicibus diligenter munda-tam, elotam, & probè contulam in lacte, cerevifia, ala, aut vino albo Equo à cane rabido commorso exhibe, tribus matutinis succeffivis, prima vice tres herbas integras cum radicibus sculicet & tota forexmote, from maturins uccentric, prima vice etcs fields a fregus turn action tentrice. 2 tota fregus turn grant a dispersion prabendo, fecunda quinque, tertia feptem, videndo femper ut Equus omnes partes fumat & deglettat. Quar fi obferves, Equus haud dubié fanabitur, & ab omni Hydrophobix periculo liberabitur. At nec equos folium, fed & omnia alia animalia & hominem etiam ipfum curat hoc medicamentum. Generofi cujuldam (inquir Grayus) mihi familiaris filius à cane rabido infeliciter demorfus, licet configuevis morbi proprefla effet, ut capite affecto delirare inciperer, hujus medicamenticité de la fact de la configue de la c ti usu perfecte sanatus est & etiamnum post multos annos sanus persistit. Habui ab amicissimo viro eodénque ingenio & eruditione præstanti D. Edwardo Hulse. Potest etiam herba cum butyro recenti contula & in pilulas efformata exhiberi pari effectu.

In his numerorum imparium observationibus aliquid superstition inesse mihi videtur, ut & in integræ plantæ nulla parte omilla sumptione. De medicamenti autem efficacia minime dubito. Vide

plura in Philosoph. Transact. N. 187.

Pag. 1005, Poft Ledi Alpini focundam speciem addatur pro tertia Cistus radicus Ledi Alpini folisi & storius amplis Herman. Cat. Chamarbododendron exosicum am-pisssimis storius Litus storius. Technical storius con catalogus storius amplistus storius storius catalogus catalogus storius catalogus catalogus

Fruticat duorum cubitorum altitudine, trunco pollicem crasso, cortice scabro, inæquali, ex susco cinereo; Ligno duro, folido, pallescente; Ramis brevibus, contortis, inordinatis, circa fastigia foliis Ballamo Alpino non disparibus, sed rigidioribus & villosis densissima serie perpetuóque virore refertis. Intra hac prodeunt flores, quodammodo Liliacei, monopetali, quinquepartiti, fiructura Balfami Alpini, amplitudine Narciffi Gareti, colore fulgentis dilutioris Cocci. Julio verò & Augusto tantâ ubertate luxuriant, ut superiorem fruticis partem quasi elegantissima coccinea veste videantur cooperire. His nifi odor deeffer, diceres naturam nihil amabilius, nihilque admirabilius unquam produxiffe. Attamen odoris desiderium rependere videtur florum congeries numerofa, amœniffima Liliacea structura, & vivacitas exquisitissimi coloris. Caterum ex singulis floribus sele exserunt Infaces actuated by a violate exquinement from the foreign terminal and infants are estemined quaterna apiculate frames, incurvata, pallide coccinea, unico intermedio longiori infidente futuri frudits rudimento. His unà cum flore defluxis perficiantur in parvis, oblongs, villois, quinquificia uriculis conceptacula villofa veluti in Ledo Alpino, quinque intus carinulas habentia, in quibus femina evigua flavelcenta. Que contumacius elt Balfamum Alpinum locis mitoribus, in quibus remina evigua flavelcenta. vere refragatur, tantò sequacior est hic Cistus, qui hortensem culturam admittit. Facultate ad congeneres Ciftos accedere putamus, ex adfringente gustu quem cum illis habet communem.

Pag. 1013. lin.4. D. Magnol in Appendice ad Botan. Monsp. que de identitate utriusque Tuberaria Myconi habet revocat, majoremo, à minore diversam esse agnoscit; seque majorem invenisse Maio mense florentem in incultis locis circa Vauvert pagum refert. Radix utique vivax plura capitula cum foliis hirfutis producit, quæ caule glabra funt.

Pag. 1015. lin. 29. Adde, Chamecultum quendam montanum quem Polis folio vocat invenit D. Plucknet in montibus Brent-Downs dictis, in Somersetenti Com.

Pag. 1016. Pro duodecima Helianibemi specie addatur, 12. Cistus bumilis Aixoides maritimus Africanus store rubello Herman. Cat. Hort. Leyd. Herman.

Radice nititur parva, ex ruffo albescente; Caule concolori, dodrantali, rotundo, nunc bifido, nunc quadrifido: Folis teretibus glabris, Sedo minori luteo acutifolio amulis, sed crassioribus & quadruplo longioribus. Inter hac engitur pediculus gracilis, tenuis, nudus, fubrubens, femipalmaris, circa fafigium in aliquot ramulos tenuifilmos divaricatus, fuffinentes florem pentapetalum, parvulum, rubellum, fugaeem, qui ad Solem Meridianum expandum, hoc verò recedente clauditur, yel omnino marcescit, relinquens conceptaculum rotundum, trigonum, in terna foliola carinata diffiliens, fundéniq, semina exigua, compressa, nigra. Frequens occurrit maritimis locis ad Promont. Bona Spei, inter species Ficus aizoidis, & proinde eandem culturam requirit. Solum amat arenosium, siccum, aeris rigidioris injurias agrè ferens, progerminans non minùs feminibus quàm ramulis refectis & in terram depactis, virens toto anno. Sapor percipitur aqueus, odor nullus.

Chamacissus Friscus solis Nardi Celsica C.B. Chamacissus Friscus Park. Hirculus qui Chama-cisti genus Clus. cur. post. Clus.

Ciuj.
Plantula hac Celtica: Nardo ferè fimilis folis & radice, ejufdémque propemodum magnitudinis;
Cauliculo tamen difpar eft, qui gracilis, (ele atrollens, quins aut fems floribus onuftus conficieur,
flecciofis, Ranunculi florum armulis, fex folis fimplici ferie difpofitis conflantibus, flavi coloris, parvis tamen maculis alterius coloris duplici ferie circa umbilicum orbiculatim diffindis: Iis fuccedum capita seu vascula mucrone bifido prædita, paleaceo semine referta. Tota planta aliquantulum gra-

Nascitur in palustribus siccioribus locis permixta Gramini Parnassi vulgò dicto propè amœnissi-

mum quendam pagum in Comitatu Drentia. A Dortmanno habuit Clusus. Planta est anomala, magis tamen accedit ad Sedum quàm ad Chamæcistum.

Pag. 1019. lin. 3. Plantam hanc à Joan. Baptista Triumfetti in Observationibus de Ortu ac vegetatione plantarum descriptam invenio. Liber autem iste non ante ad manus nostras pervenit quam Historia nostra de Herbis penitus absoluta & impressa esset.

Pag. 1034. Spergulæ speciebus adde,
Alsinem Spergulæ facie minimam Commelin. Catal.

Pag. 1036. Ad finem Cap. XII. quæ est de Alsine adde, Alsine procumbens Gallii facie Africana Herman. Cat.

Spargit per terram ex tenui capillari radice cauliculos graciles, rotundos, glabros, geniculatos, ramolos; Felia ad genicula fex feprémve ftellatim, Gallii modo expanía. Intra hac exeum aliquot pedicelli tenuiffimi, infitinentes floris nudos, fiellatos, exiguos pentapetalos, foris virefecentes, intua pallidos, fublequentibus feministe fulvis in capítilis Alline proximis. Annua eft, ex Africa advecta, florens Augusto, propullulans quotannis ex feminibus deciduis. Sapor apparuit muricatus & in-

Alfine litoralis graminea Magnol. Append.

Plantula est triuncialis, cauliculos habens plurimos, partim rectos, partim supinos. Folia ad articulos bina, parva angusta; inter quæ oritur pediculus fere uncialis, unicum producens florem Alfines mediæ flore multo minorem, cui succedit capitulum cum involucro, minutissimo semme plenum. In herbidis maritimis cundo ad montem Cetium, ubi stagnum trajicitur, Maio mense copiosè reperitur.

Pag. 1042. Ad finem paginæ adde,
Sedi minoris flore albo quadrifolio speciem in rupibus circa Voltagium in territorio Genuensi observavimus, nisi error sit in notis nostris.

Pag. 1045. Pro Synonymo prima Cosyledonis speciei adde, Sanicula Aizoides foliu longissimis serratis candicantibus Herman. Cat. Hort. Leyd.

Pag. 1046. Pro synonymo sextæ Cosyledonis speciei adde, An Sanicala Alpina rojea oblonge resundo servato solos, ambilico rubente ? Herman. Cat. An potius Sanicala monitane crentas umbrilio rubro Cat. Hort. Reg. Paris ?

Pag. 1047. Decimam quartam Cotyledonis speciem five Saniculam montanam roseam flore guttato Hort. Reg. Parif. eandem esse plantam puto cum specie sexta, seu Sedo serrato latifolio montano guttato flore Park. Ejus ergo vice substituatur.

- 14. Sedum serratum flore albo multiflorum Dodart. mem. & pro 15. specie addatur
- 15. Sedum Africanum annuum, Centaurii minoris facie, flore aureo Herman. Cat.

Altitudinem palmæ vix attingit hæc planta, figens radiculam tenuem, fibrofam, albam, ex qua affurgit cauliculus fimplex, rotundus, pallidè virescens, ad summitatem ramosus, cui per intervalla adstant folia crassiuscula, succulenta, bina ex adverso, Centaurio minori nonnibil similia. Ramorum fummitates sustinent perianthium quinquesolium, quod dehiscens excludit surem pentapetalum, stellar instar expansium, foris purpuralcentem, intus aureum, staminutis in medio apiculatis stavescentibus, fingulisque petalis ad fundum macula cordiformi sanguinea inscriptis.

Pag. 1055. Duabus illis plantis, 1. Gratiola angustifolia Ger. emac. 2. Ageratum purpureum Dalechampii J. B. duo capita affignanda funt; quòd genere fint diffincta tum à præceden-

tibus, tum à se mutuo.

Pag. 1056. Pro quinta specie Geranii Althææ folio addatur Geranium Africanum arborescens, Ibisci folio rotundo, Carlinæ odore Hort. Lugd. Bat. D. Her-

Ad radices montis Tabulati Promontorii Bona spei frutescit hoc Geranium, radice lignosa, al-Ad radices montis I abusat remonontom soma sper truteict noc Geranium, radice ignola, albente, craffa, fibrola; caule roundo, hirtito, tres & amplis pedes alco, aliquando flatim à radice in complures ramos divilo, quibus ex longis, pilofis, crafsifque periolis circumftant folia in ambitur rounda, leviter crenata, modo plana, modò finuata, craffitufcula, molha, burfuta, Ibifci infiar, dilutè virentia, odoris fragrantis, Carlinam amulantis. Circa faftigia prodeunt palmares ramuli, quibus ex oblongis, quinquifidis, lubbirfutis calveulis infident, fores, ex incarnato rubentes, ampli, quibus ex oblongs, quinquintis, lubhritutis calyculis intident flores, ex incarrator rubentes, ampli, pentapetal, duobus luperporibus petals amplioribus, gales inflar eredis, binflique languineis in bafi triis infignitis, tribus inferioribus minoribus, quali labiatis, prominentibus è medio aliquot flaminibus cum flylo longiori, in quinque fanguineas lingulad divariento. His defluis tilocedunt more congenerum quinq, asplute membranacce, arche ibi invicem annexa, & in longum acutum mucro-nen terminantes: ex quibus præ maturitace dehi:Cantibus profiluius touden/spinin, oblonga, fpadicea, rofitrata, contorta, incara lanugine pubefeentia, cum filio intermedio, è cujus apice femina herent. Tota planya, incipiis é chilis (this come. 8 committion terminales).

Tota planta, imprimis folia, subacrem & aromaticum præbent saporem, cum levi visciditate. Hinc reponi meretur inter carminantia & emollientia. Folia leviter exficcata non infelici fucceffu Virei. adjeci clysteribus contra ventris tormina, passionem Colicam, Iliacam, Nephriticam, prasfertim Calculum, cæterásque urinæ difficultates.

In Belgio de facili propagator feminibus, ramulis & viviradicibus.

Pag. Eadem. post septimam speciem. Geranium Africanum Coriandri folio, storibus incarnatis minus Hort. Lugd. Bat. D. Hermanni.

Hujus & præcedentis [Geranii Æthiopici Myrrhidis folio tertii flore magno striato Breyn. cent. 1.] folia prima leminalia sunt subrotunda, brevia, modice laciniata, in progressu verò elongantur & frequentioribus segmentis dissecantur, quæ in hac minori specie apparent tenuiora, angustiora, haudquaquam hirfuta. Flores prodeunt paulo minores: Semina cateraque omnia pradicti Geranii fimilia.

Geranium Africanum Betonicæ folio laciniato & maculato, floribus incarnatis Hort. Lugd. Bat. D. Hermanni,

Prioribus accedit & hac species, cujus folia inferiora, radici proxima referunt effigiem foliorum Betonicæ, quæ verò in progressu cauli adstant, majora sunt, profundioribus laciniis incisa, & medio finu ex fusco rubente macula infignita, aliquando omnino viridia. Cauliculos spargit spithamam longos, geniculatos ex viridi nonnihil rubentes, refupinos, fuftinentes flores pentapetalos, incarnatos, Geranio Africano Coriandri folio perquam fimiles; quos excipiunt semina quina, rostellis contortis lanuginosis.

Geranium Africanum Alchimillæ birfuto folio, floribus albidis Hort. Lugd. Bat. D. Hermanni.

Caulicules emittit bicubitales, ex viridi rubentes, pilolos, geniculatos, procumbentes, & ex fingulis nodis novas radiculas demittentes: quibus ex longis pediculis adftant folia rotunda, Alchanillis folis paria ferè, pilola, in viridi candicantia, media fui parte interdum maculata, in ambitu cienata & laciniata. Flores edit multos, fimul junctos, superioribus speciebus minores, albidos, & pro ingenio soli & climatis in pallido vel flavescentes vel incarnatos, subsequentibus seminibus quinis. difpositione & facie congenerum.

Pag. 1057. Synonymis 10. speciei adde, Geranium Cicutæ folio moschatum G. B. & pro undecima Specie, aut octava varietate potius adde. Geranium moschatum solio ad Myrrhidem accedente minus J. B.

Hac enim species aliàs odorata est, aliàs inodora.

Pag. 1058. Geranii quarti titulo adde, Geranium Africanum nolim olem tuberolum & nodolum, Aquilegia foliu Hort. Lugd Bat. D. Her-manni, e quo & descriptionem supple. Herm.

Constat radice longa, tuberosa, crassa, nonnihil lignosa, ex viridi pallescente, subinde aliquot fibris capillata: Caulibus surrectis, bipedalibus, cineraceis, glabris, lignotis, ad genicula crassescentibus. Foliis utrinque appofitis Aquilegia facie, craffiufculis, legmentis tamen paucioribus & amplioribus diffectis. Floribus pentapetalis in umbellam congestis nunc sursum, nunc deorsum spectantibus, coloris buxei, nonnunquam obsoletè purpurascentis, à vespera ad Auroram usque jucundissimum spirantibus odorem: Seminibus antecedentium ritu quinis rostratis, candida, sericea, modica lanugine pu-

Propagatur seminibus, & tuberibus seu geniculis.

Pag. 1062. Geranis Malvæ folis addatur

Geranium Africanum frutescens Malvæ folio, lacinisto odorato Hort. Lugd. Bat. D. Hermann.
Ger. Malvæ folio odoratum, store purpurascente C. Bonæ spei Breyn. Prod.

Fundit radicem crassam, candicantem, fibrosam : eaulicules cubitales, geniculatos, nodosos, resupinos: folia digitalibus periolis, Malva paria, subrotundo angulosa, crenata, undulata, nonnunquam laciniata, odoris grati & aromatici. Flores facie antecedentis, ast paulo minores, sex septémbre plures vel pauciores quafi in capitulo feu umbella fimul junctos; cui fubliciuntur quinque, in orbem radiata, hirfuta, fubrotunda foliola, ambitu rubente & in exiguum molleculum mucronem abeunte : Sequentur semina superiore tenuiora.

Tota planta pilosà hirlutâque facie est, gaudens iisdem natalibus cum præcedente, cadémque cul-

tură & virtute, sed remissiore.

Pag. 1063. Ad finem capitis de Geranio, Geranium Africanum Uvæ crispæ folisis, cauliculis procumbentibus, floribus exiguis rubellis Hort. Lugd. Bat. D. Herman.

Germinavit (inquit) nobis ex seminibus Africis hac pusilla Geranii species, radice tenui, fibrosa; eauliculas plurimis, ramulis gracilibus, geniculatis, humi jacentibus, prona parte rubicundis, supina viridantibus. Singulis geniculis adstant folia, interdum bina è regione, glabra, latè viridia, Uva crispa foliis fimilia, sed quadruplo minora & frequentiùs incisa. Penes horum exortum exit tenuis pedunculus, circiter longitudine digiti, suffinens flosculos, unum, tres, quatuórve, exiguos, pentapetalos, rubellos: quibus fingulis Iubjicitur pediculus tenuis cum calyculo quinquepartito, includente vasculum pentacoccum rostratum, in quo quina semina exigua more congenerum.

Pag. 1065. Post in quartam adde, Hujus arboris in Hort. Lugd. Bat. duplex habetur species seu varietas, Altera flore purpureo; altera flore flavo. Lin. 26. adde, Quarendum an fructus à Jo. Bauvaneta, Altera fine pulpus y access in the second points of the second quantility quan Marcgravius describit; siquidem in illo semina duplici ordine in loculamentis sita sunt, cum in descriptione Marcgraviana Xyli Brasiliani seu Aminiju hujusmodi seminum situs nulla mentio; alia etiam sunt Marcgraviana Xyli Bratiliani teu Ammija nujuimooi teminutii nuo nuua mento; aua etaan tunt qua non conveniunt. Oculatifimus Botanicus Jac. Zanonius Bononienfis duas dari Xyli Brafiliani species diversas existimat. Nam primo qua à Marcgravio describtur pentapetalos effe dicitur, còm à se culta & descripta, (referente Fratte Stephano Capucino Ravennate, qui 14 annos continuos Fernambuci commoratus est) florem slavum campanulatum producat, quod & ex licio confirmatur, qui eam Flores serre luceos Campanulis similes instar Cucurbitatum vel Citrullorum tradidit. 2. Marcgravius Xyli sui folia in tres lacinias secta esse scribit; cum planta ejus quam è semine natam coluit Zanonius folia varia admodum forma effent, prima integra & subrotunda, secunda acutiora, sequentia laciniata una, duabus, tribus, quatuor & pluribus laciniis pro planta: atate magnitudine & statura, ut suprema in ramis ad septem usque lacinias incisa essent. 3. Quòd tate magnitudine de datas a trapenta irraba a repenti unque tacinia menta cuera. 3, 2000 reudum ferat ovatum, & tandem femen Piltacei magnitudine; cim in fuo feptem femina conjuncta, ut plerunque funt, non multum fuperent molem nucis Piltacei. Verum his argumentis facile potelt responderi. Nam primò mihi verifimilius videtur florem Xvli Brafiliani quinque petalis compositum esse quam monopetalum, quum reliquæ omnes Xyli species pentapetalo flore sint, magisque fidendum est curiosis spectatoribus Pisoni & Marcgravio, qui planta ob oculos posita florem descripserunt, quam vel Lerio, vel Stephano Capucino; qui minus curiosè eum spectarunt & examinarunt, & ut verisimile est, è memoria descripserunt. Denique Marcgravius folia in tres quidem lacinias secta esse scribir, non tamen semper & omnia: hoc est, pleraque hoc modo secta esse, aut sectionem hanc affectare. Deniq, non dicit Marcgravius semina singula seorsim Pistaceis aqualia effe, sed in quolibet flocco contineri septem nigros fructus magnitudine simul Pistaceorum: quod quidem obscurius dictum esse fateor, ut Lactius etiam id de singulis fructibus acceperit. Lerii autem autoritas apud me minoris momenti est, qui fructum etiam quadripartitum esse scribit pratter normam aliarum omnium Xyli specierum quæ fructu sunt vel tripartito, vel quinquepartito. men autem commune Aminiu eum eandem plantam intelligere arguit, quam describunt Piso & Marcgravius.

Melianthus Africanus. Pimpinella spicata maxima Africana Bartholin. Act. Hafn. An. 1652. Vol. 2. p 58. Herm. Cat. Hort. Lugd. Bat.

Mellifera hac planta radice nititur vivaci, lignofa, crassa, pallida, brachiata, longo profundóque reptatu hine inde diffula; Scapo multiplici fupra Viri altitudinem affurgente, viroris & vigoris perpetui, pollicem crasso, rotundo, striato, scabro, geniculato, ad radicem lignoso, solido, in progressu ex ruffo virente, & ubi in floriferam (picam fastigiatur punicante, facilè ex geniculis in terram demisfis se propagante. Feliu pinnatis, facie Pimpinella, aft sextuplo, amplioribus, rigentibus, nervosis, per ambitum profundiùs serratis, colore in glauco virente, Costa media ad summum usque, cui per almount promoting terrats, conte in giauco vitento, con a incina ao animana inquo sur folia ex adverto firicitius adharent, alata & crenata, parte vero ima & prona contecta folio, digitum longo, concolori, integro, lata fua carinatáque bafi, qua ad feapi genicula prorumpir in mucronem porrecto, & coftæ initar ligula incumbente, Odore fœtido narcotico gravi, Japore herbaco parum adstringente. Floribus in summo numercsis nudis, ex nigro puniceis, in spicam congestis, hærentibus ex petiolis longulis, punicantibus, tenui rarâque lanugine pubelcentibus: quibus fingulis fublicitur foliolum, nune puniceum, nune ex puniceo virescens, unguem adæquans, & in deltoidem effigiem gracilescens. Flor utplurimum quinque conftruitur petalis ex fioris fundo ampliori, cui emgeini giacinecens. Fun unpurimum quinque contributui paesas ex nois inno auparos, cui arcè pinguntur, in longum procenfis, duobis îupernis latioribus & longioribus, binis lateralbus bervioribus & angultioribus, unico inferno bevitifimo carinato. Hoc in flore conflanter deprehenditur, reliquorum voro numerus & amplitudo varianta. Ex his profluunt decem flamma, punicei faturati coloris, quinque longiora & tenuiora, apicibus flavefoentibus parvis, totidémque breviora, apicibus robustioribus, levissima concussione deciduis. Inferiori petalo includitur receptaculum cartilagineum carinaforme, refertum liquore melleo, diluto puniceo, faporis vinofi jucundiffimi. Hunc à Belgis ad Prom. B. Sp. degentibus non inepto nomine Melianthum five Florem mellis appellari ait. Mellea verò hac substantia neutiquam videtur productum roris seu aeris in slore collecti, sed eo ipso quo flos perficitur incipit ex porulis & villulis internæ floris baseos instar subtilissimi vaporis emanare, & in hiantem hanc carinulam deponi. Sive enim plantam mox flores parituram aeri liberiori exposueris, sive in conclavi diligenter custodiveris aquam mellis proportionem observabis, tanta utrobique ubertate ut in subjecta folia stillatim defluat. Melle floréque exarescente seguitur vasculum ventriolum, membraneum, facie & magnitudine Nigellæ fructum adæquans, tetragonum, quaternis dissepimentis distinctum, quasi ex totidem vasculis esset compactum, singula continent semen ovale, nigrum, lucidum, femini Pæoniæ fuppar.

Sponte sua luxuriat locis udis & paludosis ad Prom. B. Sp. Transposita in hortos mirum in mo- Locat. dum multiplicatur. Brumam rigidiusculam quamvis patienter ferat, tamen custodienda est in commodo hybernaculo, nè flores, quos media sape hyeme suppeditare solet, vitium capiant & pereant. Eo adeò delectantur Hottentotti, & nunc quoque Belga, ut Melianthum nunquam pratereant, quin melleam ejus dulcedinem avide resorbeant. Hactenus Hermannus. Plantam in horto

Reverendiff. Episcopi Londinensis cultam vidimus.

Pag. 1065. Ad finem Capità VIII. de Goffipin, 5. Moul Elavous five Arbor lanigera spinosa H. M. P. 3. T. 52. p. 61. Goffipium arboreum caule spinose C. B. H. M.

Arbor est procera & admiranda, altitudine 50, craffitie 18 pedum menfuram haud raro fuperans, ancequam ullos diffundar armos. Ligrams molle, fragile, fubrulum, orrite craflo, molli, orreco, intus rubicundo ae feabro cinclum, qui fiquamis mumerofis, rigidis, artis, glabra ae nitembus spinis insuper dotatis undique ornatur: he autem spine acute circa caudicis exortum demum decidunt, manent tamen in ramis superioribus, quos omni ex parte obducunt; atque hec ratio est quod Simia nunquam hasce scandant arbores.

Radix crassa, fibrata, albicans, cortice subruso, flavescente ac nodoso obducta: sapor acerbus,

Folia infipida, inodora, manibus confricta unctuofa, Panjæ foliis haud abfimilia, longis itidem, rotundis, glabris, necnon viridi-striatis, ac in exortu nodosis petiolis plura simul juncta, & in orbem expansa inhærent.

Flores suaveolentes, ac magnitudine palmum aquantes, plures simul juncti ramulorum extremis in-harent, atque è calyce crasso, denso, intus subviridi, extus slavescente prodeunt, quinque oblongis, craffis, denfis, undique colore purpureo nitentibus, extus lanuginofis & reflexis foliis constantes, numerofis in medio crassis, densis, longis, ac rubicundis staminibus, atris falcatis apicibus dotatis, duplici ordine mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus: inter quæ stylus prodit fiffus, qui ipfius fructus rudimentum est. Insuper in floris umbilico subcœruleus ac pellucidus observatur humor, qui dulcissimi gratissimique saporis est.

Fructus cum Panjæ fructibus in omnibus conveniunt, excepto quòd semina in loculamentis non tri-

plici ut in illa, fed duplici ordine locata fint.

Crescit ubique in Malabar, seminibus sata Anno circiter 16 fructus fert, quos dein singulis an- Locus es nis, viz. Februario & Martio mensibus maturos exhibet, atque ad annum 200 & ultra frugifera Tempus. manet.

Lanugo lectulis & pulvinaribus farciendis inservit. Arboris cortex pulverisatus, & cum succo Usu & Limonum in linimenti formam redactus, inflammationes qualcunque compelcit, & offium fractu-Vires. ras consolidat: cum adusto verò è nuce Indica vino si permiseatur pro linimento ad herpetem usurpatur. E radicis verò cortice egregium fit vomitorium. Humor ille dulcis, qui in floris finu colligitur, cum Tamarindi foliis exhibitus quoscunque aquosos humores per alvum & vesicam potenter educit.

Goffipium Indicum Salicis fallo, fruëlu quinqueapfulari * Panja Panjala H. M. Arbor la * P. 3. T. 49, mgera five Goffampinus Plinis Bontio. Goffipium Favanense Salicis fallo C. B. Lamfera 50, 51-P. 59-arbor peregrina J. B. Clul. Goffpium arboreum Oriensals folis Salicis digitatis latioribus Her-man. Cat.

Arbor est procera, 40 aut 50 pedes alta, ramis decuffatim in alios minores divisis in orbem brachiata; ità ut velut ala expansa videantur, ac (uti in Abiere & Pino observare est) sursum magis magisque gracilescant frondes. Lignum albicans, molle, cortice glabro, atro-viridi variegato,

inodoro atque infipido obductum. Radix albicans, cinereo & glabro cortice tecta, fibris fuis non late per terram diffunditur, sed pro-fundius ei inharet: sapor viscidus & unctuosus, odor nullus.

Folia longis, rorundis, glabris, necnon rubicundis petiolis plura simul juncta, ac in orbem expansa inhærent, oblongo-teretia, glabra, densa, longitudine spithamam, latitudine duos circiter pollices æquantia, virore nitenti.

Pires (4

Flores inodori ac intipidi, plures fimul juncti, rufis, rotundis ac hirfutis petiolis, ramis lignofis inharent, atque è calfee craffo, viridi, in quinque lacinias secto prodeunt, quinque subrotundis. denfis, intus lanuginofis, extus glabris, nitentibus & albicantibus foliis conftantes, quinque in medio teretibus, crassis, albicantibus staminibus, flavescentibus, falcatis ac divisis apicibus eleganter ornatis. mediam floris cavitatem & umbilicum occupantibus; inter qua fylus prodit, flavescente globulo

Fructus oblongo-rotundi sunt, quinque angulis levioribus sulcati, cortice primum viridi, glabro ac nitente, dein rufo, scabro ac duro, obducti, intus in quinque loculamenta, alba ac nitente lanugine, seu gossypio referta, divisi. Intra quam lanuginem, dehiscente demum fructu, numerosa observance femme rotunda, glabra, nigricantia. Hujus verò arboris fructibus maturis pleraque ejus decidunt frondes, quo tempore folis fructibus ornata est arbor. Proventi ubique un Mathabra. Semeli nanpo, viz. Januario & Februario mensibus fructum fert.

Martio autem & Aprili denuò frondescit & floret; atque sata seminibus 40 annos non rarò fru-

gifera manet.

Fructuum horum lanugo seu gossypium colligitur, ex eóque lectuli & pulvinaria fiunt que summam ob mollitiem pluris æstimantur. Bontius lanuginem hanc propter brevitatem carminari non posse ait, ideoque nec lintea inde texuntur : facillime flammam concipit. Flores fructúsque teneriores in cataplasmatis formam contust, ac capiti impositi cephalalgiam & vertiginem tollunt.

Hujus arboris fructum esse quem describit & depingit Clussies Exot. l. 1. cap. 1.4. minime dubito. Folia tamen arboris à Franc. Roderigues nimis angusta describuntur. Es Sebaldus de Wert apud Clussum loco cuato arbores quas observavoit similem frustum gerentes in Guineæ maritimis ampliora babere solia affir-mabat. Forte Javanensis soliorum angustis a Guineensi dissert; imò utraque divorsitas babetur in Hort. Academ. Lugd. Bat. Herman. Cat.

Pag. 1066. adde, Bammia ex Surinam Urticæ foliis D. Plucknet.

Pag. 1067. lin. 1. D. Hermannus Quingombo I. seu Alceam muschatam Pisonis, qua Alcea hirlutæ flore flavo & semine moschato Margrav, eadem est, ad speciem nostram tertiam seu Alexam Ægyptiam villosam C.B. refert : & certè ei simillima est, si non planè eadem. Descriptiones per omnia non conveniunt, ut conferenti patebit.

Pag. 1069. pro Synonymo tertia Speciei adde, Althæa arborea Indica Populi folio, flore ephemero Herman. Cat. Hort. Lugd. Bat. Pag. 1070. Pro Synon. decimæquartæ Speciei adde,

Althara arbor Indica Tiliæ folio, flore ephemero Herman. App. ad Hort. Lugd. Bat.

Ad finem Capitis 10. de Althæa Indica addantur Species sequentes. Altha Indica flosculis parvis, folliculatim ramulis affixis D. Herman. Breyn. Prod. Item,

Althaa Orientalis Pernambucensis foliis latioribus & rotundioribus D. Plucknet.

Item.

Althaa Indica Bryoniæ folio ejusdem.

Alcea Indica fruticosa flore coccineo petalis crispis.

Ain-Pariti H. M. P. 6. T. 43. p. 73. An Rosa Batavico-Indica inodora, seu Malva fruticescens

Frutex est Bem-Pariti planè fimilis, & nonnifi arte aut culturâ in arborem adolescit. Flos tamen fumplex, coccinei, intensè rutilantis coloris, in eo differt, quòd quinque conftat petalis latioribus, rotundis & crispis, circa unguiculos rubenti macula conspersis. In quinque pusilla, villosa, filamenta, quæ capitulis è fusco gaudent purpureis dispertitur subpurpureus stylus, qui in summitate multis staminulis, semilunatis apicibus exornatis circumtegitur, intrà verò, si flos plenus fuerit, petalis

Ob florum gratiam per totam Indiam in hortis colitur: éstque longava, & ubi octo vel decem

annorum complevir atatem flos è fimplici evadit plenus, quo Ethnici utuntur in caremoniis.

Contrita folia atque ex aqua exhibita iis qui ex variolis febricitant, eorum copiolam inhibent eruptionem, præcordiorum temperant æftum, cum butyro nimium menstruorum fluxum; Ex oleo cum folis Curumulli cocta unguentum præftant vulneribus aptum. Ex florum gemnis decoctum mulieres reddit fteriles: ipfæ autem oculis illitæ ophthalmiam tollunt. At flores aperti, recentéfque ex butyro triti aphthis mederi incolis dicuntur.

Hanc speciem D. Commelinus pro Rosa Batavico Indica inodora seu Malva frutescente Bontii lib. 6. cap. 4. habet qui à nobis lib. 12. cap. 9. dubitanter ad Althaas refertur.

Bontius in febribus continuis fe aqua ex hujus floribus destillata ad somnum conciliandum pro frontali ulum effe scribit.

Althea Indica Gossippi folio, Acetose sapore Cat. Lugd. Bat. Herman. Alcea acetosa trisido folio India Orientalis Breyn. Prod. 1.

Radicem habet fibrosam, albicantem, fingulis annis pereuntem: Caulem tripedalem, viridem, glabrum, aliquando angulosum, ramosum, in fila ductilem: Folia trilobata, sæte viridia, forma & magnitudine ad Goffipii folia accedentia, longis innixa petiolis. Ad horum finus prodeunt flores, ex brevissimis pediculis ampli, rosei, incarnati, ex quinque petalis in basi arcte junctis, & intermedio pistillo racemoso concolore exstructi. His subjicitur calyculus quinquesoliatus; ex quo post sorum exanthesin prodit capsula membranacea, oblongo-rotunda, pentagona, quinis intus loculamentis donata, in quibus semina compressa, ex rufo spadicea congenerum more.

Folia subacidum & leviter viscosum præbent saporem. Caules non minus qu'um apud nos Cannabini in fila ducuntur, & ad funes texendos usupantur. Hinc in agris & hortis Indorum quotannis seritur. In Horto Reverendissimi Episcopi Londinensis cultam vidimus. Hujus & alia datur species, à Garcia ab Horto Bangue dicta.

Althea Indica Vitis folio, flore amplo flavo pendente Herman. Hort. Leyd. Althea Indica non Spinosa flore amplo, pendulo, flavo Breyn. Prod. 2.

Ex radice alba lignosa protrudit caules modo unicum, modo plures, bicubitales, lignosos, rectos, glabros, aliquando subhirsutos, ima parte rubentes, summâ viridantes, in multos ramos brachiatos. Cum his firmul exurgunt folia longis infidentia petiolis, tribus quinssve segmentis divisa, foliis Vitis haud abitmila, fed rigidora, craffiora, aliquot venis ac infignibis nervis donata. Ad alarum fummitates prodeunt breves, tenuiffimi pedicelli, quibus nolarum inftar appendent flores, ampli, Rofa minoris magnitudine, ad Solem apperti, acteroqui claufi, quinque petalis flavelcentibus, un-guibus violaceis holofericeis, in fundo junctis conflati, prominente è medio pifiillo, copiofis apiguous voiaces monertees, in timo paricus contant, prominente e meno paricus, copion ap-culis puricies eleganter paniculato. Floris bafin tegit calyculus parvus, in quinque profundas, acuminatas, viridantes crenas, quafi totidem foliola diffectus. Huic verò incumbunt quina aut feptena angulfiffima fetacea foliola ftellatim decuffata. Floribus emarcidis fuccedunt vafcula repretia angunumia recaeca tottos inclaturi contacto.

membranacca, duriufula i, fubbritita, exquinque fulcis vel alis & totidem loculamentis conftantia, in quibus continentur femina comprella, fulca, reniformia, congenerum more.

Ex feminibus in infula Zeylona collectis germinavit.

Isidem in locis ubi hac provenit invenitur & alia species foliis asperis profunde laciniatis, folio-Altera Sperum Cannabis instar, saporis acidi; caulibus aduncis hamis undique armatis, carteris verò partibus ciel. funeriori fimillimis

Bontius I. 6. p. 113. hanc alteram speciem videtur descripsisse Acetolæ Indice nomine. Folia si masticentur, acetosam plane sapiunt nisi quod gustui pinguius quiddam & glutino ca Bonii.

sius repræsentent. Quod addit semen ejus instar seminis Cardui Benedicti spinosum esse non capio, nifi feminis nomine vasculum feminale intelligat.

Qualitate de Érfigida vergente ad ficcam. Malaii & Bengalenfes & cateri Mauri eam in eduliis First & pro olere reponunt. Herba hwc quoque in frequenti ufu eft pro topico medicamento. Conte Uiw. runt quippe folia super lapidem marmoreum cum scobe ligni Santalini, & intinctos pannos capiti imponunt mixto oleo Nucis Indicæ & aceto in doloribus capitis biliofis. In febribus ardentibus etiam & phrenitide admodum frequenti in ufu eft.

Alcea Indica spinosa magno store ex albido stavescente D. Comelin, Narinam Poulli H. M. P.o.T. 44-P. 75. Н. М.

Rubi more luxuriat frutex iste, cauliculis rubescentibus, spinis ejusdem coloris licet interalbicent, perquam acutis obsitis. Folia crassa, oblonga, in tres cuspidatas lacinias, quarum media protenditur, divisa, villosa, aspera, in oris serrata sunt: horum ternæ senticosæ, e viridi rubentes costula in parte supina, ubi quoque protuberant, spinis carentes, in prona magis eminent. No-vella hac teneraque solia non inciduntur, ast in cuspidem exeunt, qua quò vetustiora eò profundiùs inscantur. Flore ex albiol sharicantes, peroils qui juxta foliaceorum surculorum exortum prodeunt, adherent triuncialibus: quinis constantes petalis, leviter crispatis, venis prominentibus stratis, maculis autem grandusculis è rubicundo obleurs, que circum oras externis apparent, inretrincits. Extreges folius rubicundique film, in ambitu flaminus rubis, que majufula é crocco rubra habent capitula circundatur, & in fumnitate quinquies dividitur. Florem involvens perianthium quinquelaciniatum, pilis candidis, oblongis, rigidis asperum elt, hócque decem, elongi, angusti, pilosi, cubitali modo inflexi unguiculi coarctant. Odor ipsis nullus. Floribus deciduis capsulæ succrescunt seminales, conica, pilis candidis villosa, perianthii foliolis obtecta, qua ficcescentes in quinque conceptacula sejunguntur, quorum in singulo semina intersepimento mediastino inharent. Foliis ac floribus nunquam denudatur.

Per universum Malabar regnum in locis arenosis plurimus est. Folium hujus fruticis oculorum pterygio impositum, submovet. At ex foliis hise adjectis Pi- Vires. ere, Zinzibere, Lacte, Nucisque Indica succo expressus liquor resistit sluxionibus. Planta pedis astus balneo ex radice parato facile discutitur.

Althan Ricini folio Virginiana Herman. Cat. Levd.

Enata eft feminibus ex Virginia delatis Planta humanam altitudinem multium excedens, ex cu-jus radice Ibifco fimili, pallida, longe latéque repente, perenni, gultis viícoti affurgunt coliculi glabri, viridantes, frequentibus alis fubinde divifi. His aditant foita longis fuffulta petiolis, Ricini amula, ternis quinifie, mucronatis & circa marginem crenatis lobs diffecta. Ad horum exortus ab imo caulis ad furnmum ufque prodeunt firmul pediculi longiores & graciliores, in aliquot pedicellos tenuissimos divaricati, quorum singuli sustinent ex caliculo viridanti quinquesariam crenato florem parvum, candidum, quinque carinatis petalis in basi junctis constructum, medium occupante columellà racemosa, innumeris violaceis apiculis exornata. Flore discusso sequinur capitulum, quinque exignis membranaceis, angulofis, arctè invicem conjunctis & in acuminatum apicem coeuntibus thecis efformatum; quibus fingulis includitur semen unicum, parvum, spadiceum, reniAdambee H. M. P. 4 T. 20, 21. p. 45. Alcea Indica arborea pericarpio carnofo in plura loculamenta partito.

Arbuícula oft humilior, septem circiter pedes alta; caudice albicante, variis ramis in orbem dif-Armicua dei minimo, promotino del mento del me beribus ac nodofís penolis circa teneriores ramulos proveniunt, longitudine fpithaman, lattudine palnum fuperantia, lupernè arrovindia, infernè è viridi rufelcentia, tactu nonnihil afpera, à media illa crassa, albicante costa plures nervi minores superiora versus deferuntur, arcuatim in se invicem coeuntes: odor fylvestris, sapor subastringens. Flores elegantes, purpurei, nitentes, rosis haud abfimiles, rotundis & hirlutis petiolis, numerofi circa ramulos proveniunt, ac fex feptemye, mollibus, subrotundis, expansis, at nonnihil crispis constant foliis; necnon calyci lato, profundo, crasso, ac rugoso, subviridi, in sex septemve lacinias, acuminatas stella in modum secto, inharent, qui plurima insuper emittit stamina surrecta, infernè albicantia, supernè rubicunda, flavescentibus, nitentibus, ac planis apicibus ornata; inter quæ stylus prodit acuminatus, infernè rubicundus, supernè

viridis: sapor subsaltus & subastringens, odor nullus.

Frustus floribus succedunt inodori, inspidi, rotundi, viridi-susci, nitentes, in vertice oblongo ftylo dotati, ad bafin vero calyce plano, craffo, ac viridi excepti, qui culpides suos late extendens, ac exteriora versus reflectens, stellam quodammodo refert, intus porro carne albicante referti, intra quam numerola latitant semina plana, Malvæ semini haud absimilia, sex septemve loculamentis, membranaceis, quibusdam pelliculis à se invicem sejunctis, conclusa.

Crescit frequenter locis arenosis & petrosis in Mangatti & Cranganoor, præsertim circa fluminum ripas, Julio & Augusto mensibus floret, fructúsque fert Novembri & Decembri. Viret tamen per-

petuo, ac diu superstes manet. Ex arboris radice in aqua decocta gargarilma conficitur, quod palati orilque ulculculis, necnon quibuscunque faucium affectibus medetur. Ex eadem radice decocta & dein contusa cataplasma fit, quod tumoribus impolitum potenter eos emollit ac maturat. Ex arboris cortice, foliis ac floribus cum aqua communi decocito paratur, qua pota hepatis, lienis, aliorimque vifezum obstrudiones aperit, & aquas hydropicorum per alvum & urinam potenter educit. Semen haud fecus ac Co-riandri semen capiti inhestum est, ac vertiginem, ebrietatem, similesque affectus producit.

Katou-Adamboe H.M. P. 4. T. 22. p. 47. Alcea Indica arborea elatior pericarpio carnoso suba∫pero. H. M.

Præcedentis species est sylvestris & major, altius namque excrescit.

Ab ea differt quòd folia & rami lanuginosi sunt ac hirsuti quòd florum mediam cavitatem & umbilicum quinque tantum stamina surrecta, candida, rubicundis apicibus ornata occupant, inter quæ fiylus prodit albicans, cacumine bifido: denique quòd fructus pilis tenniffimis subasperi.

Nalcitur locis montanis in Mala & Poiga provinciis Malabar, Maio, Junio & Julio menfibus floret, Decembri verò maturos fert fructus, viret autem perpetuó.

Ex foliis hujus contufis cum Nucis Indica aqua emplastrum conficitur, quod bubonibus Venereis, aliifque glandularum tumoribus impositum medetur.

Pag. 1084. post lm. 6. adde,

1902

Locus &

Tempus.

Locus &

Tempus.

Vires.

Vires.

Auricula ursi minima, folio inferius venoso & incano, store suave-rubente Ciassii Herman. Cat.

Discriminatur à pracedente foliis longioribus, infernè venosis, nonnihil incanis, supernè viridibus, summis marginibus crenatis: Floribus quinis vel septenis, coloris suave-rubentis, quasi in umbella caulis faftigio infidentibus.

Pag. 1089. Nonæ Apocyni speciei adde, Synonym. & Descript. Apocynum Novæ Angliæ, subbirsutum, tuberosa radice, floribus Aurantiis Herman. Append.

Radice constat tuberosa, pugni magnitudine, carnosa, nodosa, paucis fibris vestita, solo aridiori commissa hyemem superante. Ex qua sub astatis initium assurgunt aliquot Stolones, altitudine pedali aut cubitali, rotundi, striati, herbacci, parte qua Sole illustrantur subrubentes. His adhærent folia aut custain, rounds, rounds properties, mode foltaria, femidigium longa, unquem lata, ad radi-fine ordine, mode bina fibi oppoitta, mode foltaria, femidigium longa, unquem lata, ad radi-cem minora, in progrefilu vero miora, rigidiucula, in parvum obstulum mucrorem abeuntia, fupra è virore nigro fiplendentia, infra palida, fubburdura, venoda. Ramorum faftigia fuffinent fupra companya de la companya del companya del companya de la companya del la companya de la companya de la companya de la companya de la compa flores, in umbellam congestos, Apocyno Canadensi Syriaco minori Cornuti formà & magnitudine similes, elegantissimi Aurantii coloris. Hi antequam perficiuntur exigua, oblonga, crocata, angulosáque capitula mentiuntur; dehiscentes verò in decem petala finduntur, quinque externa longiora, tenuiora, deorsum flexa, totidemque interna breviora, crassiora, erecta: è quorum fingulorum bafi exit staminulum concolor, teauuffirmum, apiculo destitutum. Medium occupat pallide stavescens capitulum, quinquangulum, structura valde eleganti. Fructum nondum videre contigit. Turget succo viscido, lento, in viridi pallescente, sapore acri, amaro, nauseoso.

10. Apocynum Americanum foliis Juglandis quod apud D. Plucknet siccum vidimus.

1 I. Аросупит

11. Apocynum bumile aizoides siliquis erectis Africanum Herman. Hort. Leyd. Fritillaria crassa Promont. bonæ spei Stapel not. in Theophrast. bist. p. 235.

Locis montofis, faxofis, præruptis ad Prom. B. sp. luxuriant è radice exili, alba, fibrosa cauliculi modò humi prostrati, modò obliquè ascendentes, spithamam & ampliùs longi, valdé ramosi, digitum craffi, aphylli, lætè viridantes, ingruente verò tempestate rigidiori ex livore ad purpureum vergentes, propemodum trigoni, denticulati & circumquaque brevibus, craffis, obtufis quafi aculeis, feu prominentibus dentibus, angulorum præruptorum rupium inftar, ftipati, fuccovifcolo, acri, amaricanprominentus aeritorious, augustum praeuptorium rupum mara, imparajutorio mono, seri, situalitarie, virolo fă naufeolo turgentes. Ad dentium finus profit pediculus digito brevior, tenuis, pallide virefcens, vel ex livido purpurafcens, communiter in tres, raro in quinque foliaceos cufpides abiens, fustinens florem amplum, flavum, monopetalum, crassium, quinque acuminatis laciniis expansium, foris glabrum, viridantem, quinque purpurascentibus per longitudinem striis inscriptum, intus tenans guarum, vineament, quinque pur puratorinous per congruentem men pricipant, mus cera-com, coriaceum, rugolum, flavefentem, punicantibis maculis eleganter configerium, odoris feetidi, viperini: Ex hoc promberat umbilicus orbicularis, ejuddem cum flore confiftentiz & coloris, occapans ferme mediam floris partem, cujus centrum concavum tegit ftella, quinque radiis compreffis puniceis in extremo bifidis lividi(que conftructa: huic infider breviffima craffiulcula columella, punices in extenio bindo invanga. Continuos a material por continuo commenta, emittensi nin radios quinque, tortes, rigidos, pallido punicantes, in fummo totidem alios, breviffimos, concolores. Florem deciduum (equuntur flique gemelle, erecte, virides, pinhamam longe, digiti craffitie, includentes Apocynorum more semina orbiculata, compressa, tenuia, marginibus craffiusculis, castanei coloris, imbricatim invicem incumbentia, quibus singulis insident slocci sericei, candidi, ad folem aureis micis fulgentes.

Culturam exigit quam Opuntia spinosa. Solem auramque calidiorem amat, Septentrionalem verò & hyemale frigus in tantum reformidat, ut illico livescat, arescat & pereat. Propagatur tam semine quam avulsis ramulis in terram depactis.

Virtutem possidere cum Apocynis communem indicant acris, amarus, nauscosus sapor, & virosus

12. Apocynum Americanum arborescens siliqua maxima Herman. App.

Foliss palmum amplis, mucronatis, è regione oppositis, longis pediculis appensis seminibus è Surinama missis prodiit. Semina erant membranacea, compressa, fusca, cum alba lanuginosa cassarie.

Pag. 1090. Ad Caput de Asclepiade add. Aschepiadi affinis siliquis foliaceis pappo destitutis D. Plucknet.

Pag. 1098. Ad finem Capitis de Blattaria addend. Blattariam Zeylanicam flore amplo miniato Herman. Cat. Hort. Levd.

Eadem pag. Oxys sive Trifolis acetosi speciebus adde, Trifolium acetosum corniculatum luteum majus rectum Indicum seu Virginianum Moris hist.

Hujus cauliculi recti funt, feu rectà ascendunt ad pedalem altitudinem: Folia, flores & cornícula seu filiquas pentagonas, Oxyos lutex minoris repentis quoad omnes suas partes multo majora, alias

Pag. 1100. Ad finem Cap. XV. de Nummularia addatur Nummularia rara Norvegica flore purpures Bartholin. Act. Med.

Pag. 1101. Ad Cap. XVII. nota. Nonnulli Violæ aquaticæ duplex genus diftinguunt, Alterum folio latiore, quod jam descripsimus; Alterum folio angustiore, Milletolium aquaticum equisci folio, caule nudo C. Bauhino dictum; cujus hoc in loco mentionem non fecissem, si non invenissem in Cat. Hort. Lugd. Bat. à P. Hermanno edito.

Pag. 1103. add.

C A P. XXIII.

A 1. Cufcuta Park. major C.B. Cufcuta five Caffutha Ger. Caffutha five Cufcuta I.B. Dobber. Anomalis accenseri potest, vel monopetalis flore tetrapetaloide.

Lienz quadræ affecla nunquam non parafitatur Cassutha, ingrata hospes, quippe quæ herbas fruucélque quos semel arripuit longissimis stamineis claviculis rubentibus tam arcto nexu complectitur, ut eorum genium detraudet, sibductóque alimento cos penius enecet, nullis postquam in altum conscendit nixa radicibus, quibus tamen primulum erumpens haudquaquam defittuitur. Folia ei omnino nulla. Flores ad intervalla glomerati, caules non ambiunt verticillatim, fed ad unam duntaxat eorum partem vergunt; finguli autem * quatuor foliolis acutis craffis & fuccu- * Hee calseis lentis conflant; intus stamina totidem medium sforem occupant. Ad singulos sforum glomerulos ap-feitola sea sea ponitur soliolum minutum membranaceum, quinetiam è signis illis, ubi sfores nascuntur caules ramos mentajoni.

Ceterim planta hec prolixa & verbofa descriptione non indiges, cion ab alisi quibus anque abunde distingua-tur in co quad folisie cares. & possiquam fucereveri teitum radice, longissimi taution planmenis constanti, quibus plantis consigues se circumvosovis & abbarsfeis, alimentum inde exagens. Semina rotunda, Papaverinis magnitudine paria.

Туууууу 2

Viree

2. Epubymum seve Cuscuta minor C. B. Cassutba minor Dod. Cuscuta Park. qui duas species non distinguit.

An hac specie differat à præcedente meritò ambigitur : nobis nondum constat. Certe quæ in Officinis habetur Cufcuta filamentis constat multo tenuioribus, quam qua apud nos passim sponte neuns nabetur curcus mameins contact music venusions, quant que apua nos patint iponte provenit; ès tamen Parkinfonus affirmat eam que Vice innafeitur frequentifiamm effe circa Londinum, indéque Pharmacopolia noftra pracipue fuppleri. Et fortè tenuitas apparens exticcationi debetur; poteff eriam planta ipía pro fterilitate foli, aut plantarum quibus adharet natura, vel major vel minor evadere.

Culcuta é femine in terram deciduo se quotannis renovat: Cùm tamen adoleverit radix penitus marcescere dicitur, plantaque ipsa ex stirpibus quibus adnascitur torum sum alimentum exsugere. Verum ex accuratione observatione D. Sam. Dale, Radices, quæ longæ sunt & susci coloris, non ita statim intereunt, imó (ut ei videtur) non intereunt omnino, sed plantam ipsam propagant: quamvis verum fit ex Parkinsoni & nostra observatione fi semen in sictili seratur emergere quidem plantulam, sed brevi radicitus perire, si non fint in propinquo stirpes quibus irrepat, unde proculdubio aliquam falem alimenti fui partem inde exugit. Ex ejuldem periufi. Botanici oblervatione Flores Cufcutze monopetali funt in quaturo (rarius quinque) legmenta brevia acuta divifi, colorealbo, caly-ce viridi fucculento in quaturo parter legmenta divifo excepti: quibus fuccedunt vafcula feminalia rotunda fingula quatuor femina oblongo-rotunda [Parkinfono Papaverinis duplo majora] continentia.

3. Cuscuta Americana, super arbores se diffundens; Cusc. trichodes lendiginosa, arboribus innascens ex terra Mariana D. Plucknet.

Hac super arbores latè se extendit veli instar, tenuibus filamentis, ramosis, variè implexis, & dependentibus. De flore aut semme nihil novimus. Gratum bobus & vaccis pabulum esse ferunt. Vidimus primo apud D. Gul. Courtine, deinde apud D. Leon. Plucknet.

Cuscuta Linum & Legumina in quibus copiosissime sapenumero apud nos provenit, vel strangulat penitus & corrumpit, vel certe humi deturbat & alimento fraudat, unde non immeritò à non-nullis Orobanche dicturi. Hinc in Suffexia & alibi ruftici & agricolæ eam execrantur, odiofis nominibus Dell-men, id eft, Inferni herba, & Detilis guts, ideft, intestina Diaboli cam appellantes. Plantarum quibus innascitur temperamentum participare aliquatenus creditur. Sic humidior est quæ Lino implicatur, quæ Genistam superat urinas potentius movet, adstringendi facultatem admixtam habet que Rubia infidet. In occidentalibus Anglia que in urtica nata est urinis potenter eliciendis essicacem experimento suo confirmant incola, adnotante Lobelio & post eum Parkinsono. Cufcuta humorem melancholicum blande purgat. Utilis eft in feabie, ictero nigro, obstructioni-bus hepatis & lienis. In fomentis, detellionibus & balneis findatoriis ad quasivis melancholicas affectiones Regiumque morbum inveteratum præstantissima habetur.

Pag. 1106. Adde Lilium Persicum minus Dodart. Mem.

Pag. 1109. Cap. 4. Ad. Lilium Americanum Acadiense flore rubro punctato D.M.

Pag. 1110. lin. 8. Add.

Alcool Antherarum Liliorum alborum in diuturna urinæ suppressione unice olim profuisse recorda-

mur. Hagendorn. Cynosbatol. pag. 48.

Ad dolores post partum. R. Olei Liliorum şiv. Lanz succida: eo imbutæ calide ventriculo supponantur. Est singulare remedium inquit Matth. Chesneau. Habui à D. Hulse.

Lin. 19. Post secundam Lilii speciem pro tertia adde, Lilium lato caule multisorum Cat. Hort. Reg. Paris. Lilium album Syriacum Rauwolfii J. B. D. Hermannus diversum facit à Lilio albo Constantinopolitano Sultan Zambach dicto Clus. Nobis varietas tantum esse videtur.

Lilium Canadense impersectis floribus & irregularibus multis albis Moris. hist. anomala & monstrosa planta esse videtur.

Pag. 1117. lin.4- Incipientem cancrum Cepa sub cineribus cocta & applicata aliquoties sanáste

Contra colicum dolorem remedium infigne.] R. Cep. incif. & rad. Raphani sylv. \$\frac{3}{3}\$E. Zingib.Nucis moschatz ana \$\frac{3}{3}\$E. Coque in vini albi tbjs. ad tb.j. Cape \$\frac{3}{2}\$iiij. ineunte paroxysimo, & deinde quando opus fuerit. Habui à D. Ed. Hulfe.

Pag. 1137. Addatur, Narcissus Zeylanicus flore albo bexagono odorato, Lunala Zeylanensibus Herman. App.

Huic substernitur bulbus oblongo-rotundus pallidus, sub corticibus suis lanuginosus, folia promens Narcissina, ast breviora. Ad horum latera assurgit thyrsus levis, crassitudine calami, proceritate dodrantali, in cujus apice turget vagina membranacea, excludens florem unicum hexagonum, monopetalum, candidum, odoratissimum, sex foliaceis, deorsum slexis, circinatisque laciniis dissectum. Medium occupat calyx 12 per oras venis incifus; ex quo producitur ftylus cum fex subalbidis falcatis staminibus in luteos apices definentibus. Sequuntur semina sulca angulosa in vasculo tricapsulari, more congenerum. Minor hujus Narcisti species à majori differe partium omnium parvitate, aliquando etiam florum laciniis minus contortis, & per oras pallide cœrulea linea virgatis.

Pag. 1143. Ad finem Cap. III. adde, 1143. 214 june: Cap. 111. auc., Liliam Africaum bumile longiffimis folius polyambos, faturato colore purpurafeeus Herman. Cat. Append. Lilium idem diluto colore purpurafeeus ejuldem.

Bulbus huic rotundus, magnitudine & forma Lilium Sphæricum adæquans, cujus duris membranaceis corticibus, ex quibus totus componi videtur, lanosa pallida filamenta intertexta sunt. Foliis viget totà affate spharico paribus, sed proventu prolixiori humi jacentibus. Septembri mense erigitur scapus propè palmaris, in viridi puniceus, è cujus bisida membranacea vagina funduntur deni, aliquando viceni flores, in orbem diradiati, hexapetali, forma & colore Narcisso Liliaceo Ferrarii pares, magnitudine verò inferiores, odore Hyacinthum racemolum Muscari seu Dipeadi dictum æmulante, Alterius flore purpura saturatiore, Alterius verò dilutiore gratissimè rubente. A floris interitu apparent vascula oblonga, trigona, tricapsularia fœta seminibus.

Lilium Zeylanicum umbelliferum & bulbiferum, Tolabo Zeylanenfibus Herman. Cat. App.

Ex hujus bulbo, oblongo, albido, lanuginofo affurgunt folia Narciffina, lata, glabra, plana, carinata & flexuola; inter que attollitur thyrfus nudus, rotundus, bipalmis, cujus fummum caput coronatur flexibin fenis novenific pro attate plante aut foli ubertate, modo paucioribis modò pluribis
in umbellam congefitis, omnibus fimul è vagina membranacea birda prorumpentibus: Singuli verof exc candidis angulfis longulis petalis confuruntur; in quorum medio prominte fylia cum for albidis flaminibus in verfatiles flavescentes farinaceos apices definentibus. His defluxis sincondunt in
concentracitis triprints intransfillatibus furnia folica aproached former planta produce produc conceptaculis riigonis, riicapfularibus formina fuica angulolos, que in bulbos grandefant, conceptaculis riigonis, riicapfularibus formina fuica angulolos, que in bulbos grandefant, conceptacula drumpunt & germina protrudunt. Eadem femina bulbacea obfervantur in Lilius fpharicis, Silyrinynchis nonnullis, alifuque hexaptealis bulboils Indicis Africifque.

Pag. 1151. lin.6. Succum inspissatum bulborum Tuliparum serunt insicere nigerrimo colore, qui nulla arte elui potest. An ergo cum in Oriente Tulipz sponte nascantur in massulas planas mor-felliformes cum redactum ità temperare norunt Chinenses, ut iis atramenti scriptorii vel rubricz fabrilis loco madefactus inserviat, aut eodem mappas Gossipinas colorent, aut illius beneficio alia pigmenta ità præparare docti funt, ut elui nequeant, aut apricationi expositæ telæ Gossipinæ minimè decolorentur. S. Paulli quadr. Bot. Cl. 2. p. 133.

Tulipa serotina ramosa maxima, flore simplici, simbriato, slavo-vario Herm. Cat. Hort. Leyd.

Hujus bulbus emittit caulem pede altiorem, robustum, incano madore pubescentem, & in tres, quattor, pluréire ramos divisiam. Singulis infider for amplies, in viridi rubro aureòque eleganter variegatus, & multiplicibus petalis modò planis, modò fimbriatis, Roße vel Peoniæ in modum difpositis referrus. Huic æftate ferventiori fuccedit aliquando capitulum oblongum trigonum, cetteris Tulipis majus & robuftus, quod dehifens in tribus localis fex feminum feries oftendit more congenerum. Cauli verò ac ramis aditant folia lata, firma, erectiora; qualia fert Tulipa ferotina waves anashs Cluf. cum qua hac planta solis exceptis floribus omnino convenit.

Pag. 1152. Pro Ornithogalo spicato offavo interferatur Ornithogalum Indicum spicatum flore lacteo magno, folio Cepa fifuloso D. Plucknet.

Pag. 1155. Ad finem Capitis de Ornithogalo add. Ornithogalum Africanum luteum odoratum, foliis Cepaceis, radice tubero fa. Herm. Cat. Hort. Leyd.

Huic subest radix ampla, tuberosa, nonnihil depressa, sessilis, pugni magnitudine, coloris slavescentis, Folia promens longa, fiftulofa, cepacea; Flores in spicam congestos, hexapetalos, luteos, odoratos, à quibus profluunt stamina concoloria, lanuginoso tomento oblita. Sequenter semina more congenerum in vasculis tricapsularibus.

In udis petrofis Promontorii Bonz spei provenit-

٠.

Pag. 1164. Ad finem Capitis de Hyacintho add. Hyacinthus Africanus tuberosus flore caruleo umbellato Breyn. Prod.

Radicem habet tuberosam, si rectè memini, albam vel cineream, fibris crassis & longis ima basi diffusam. Folia virentia, oblonga, Hyacinthi Orientalis & Lilio-narcissi Indici Ferrariani mediam faciem obtinentia. Caulem rotundum, nudum, fesquipedalem & altiorem haud crassum, in cujus apice 10, 11, nunc plures nunc pauciores flores Hyacinthi Indici tuberofi & effigie, & magnitudine nascuntur, umbellatim autem dispositi & cœrulei pulchri coloris. Fructus forma me latet.

Pag. 1170. Gladiolus Æthiopicus flore miniato Hort. Reg. Parif. q. an à pracedenti diversus? Add.
Gladiolus max. Africanus Bartholin. A& Med. Hafn.

Pag. 1172. Ad finem paginæ adde, Colòticam bificrum feu vere & autumno forens an à Colòtico verno Camez, differat confiderandum proponi J. Baubinu

22. Crocus vernus juncifolius serotinus caulescens, storibus violaceis, ad Solem aureis micis fulgentibus Ejusdem.

Hic (inquit) adeò fimilis est Croco verno angustisolio Clusii Rar. l. 2. 207. ut pane idem videatur. Sed dubium movet cauliculus semipalmaris, è cujus apice prodeunt tres quatuorve flores violacei ad Solem expanfi, aureilque micis nitentes.

Pag. 1194 l. 20. adde, Ephemerum Africanum annuum flore dipetalo Herman. Cat. Leyd.

A Marcgravio in H.ft. Brafil. pag. 8. depingitur & describitur fine nomine, & à nobis, qui tum plantam iplam non videramus, lib. 23. p. 1332. inter anomalas disponitur sub titulo Dipetalz Brafilianz folis Gentianz aut Plantaginis. Alt jam Pseudophalangii speciem esse percipimus. Hermannus à Zanoniano Ephemero ramoso, &c. distingui tantum radice annua & floribus minoribus duobus petalis conftructis afferit. Verum fi ego verba Zanoni rectè intelligo, in florum fitu infignis enuone peanis contributs areas. The state of vasculis seminalibus postea se exseremibus communis, cum in hoc nullus hujusmodi flos fit, sed tribus vasculis sem. ex etdem calyce exeuntibus terni insident flores dipetali, hoc est, singulis vasculis finguli.

Luxuriat in tesquis & ad margines rivulorum circa Promontor. Bon. Sp. Seminibus deciduis in

horro fe propagat.

Similem speciem, ast multo minorem, observavit Hermannus in Zeylan & Malabar, que in locis uliginosis, alissque herbidis abundabat. A medicis reponebatur inter aquea & refrigerantia medicamenta.

Pag. 1200. Ad finem Cap. de Aloe adde,
Aloe Americana sobolifera Herman. Cat. Leyd.

ex crassa, fibrola, pallelcente radice prodeunt folia facie vulgaris Aloes Americana junioris, car-nosa, lucculenta, modò plana & humi procumbentia, modò canaliculata & arcuatim sursum vernoia, luccueina, inicuo pana ce mini procumenta noia menta ca attauni naturi vergentia, letè vindia, in mucronem minis pungentem abeuntia, se in ambitu crebriobis exiguis rificiles, rigiduifculis spinulis armata. Ex horum medio quinto aut sexto à fatione anno assurgit cau-lie, sex episenve pedum altindine, striatus, compressus, solidus, durus, herbaceus, raris assurgit falis, inferioribus longe angustioribus & tenuioribus caulem firmiter amplectentibus vestitus, spargens circa fastigium sex septemve, plures vel pauciores ramos, palmares, sustinentes ex brevibus craffis petiolis capitula oblonga firiate, ringona, capiularum feminalum rudimenta. E quorum-cymis eriguntur fiora oblongi, fex luteo-viridantibus craffis, obtufis petalis conftructi, prominente fijlo flavescente, cum sex brevioribus concoloribus staminibus, longis, transversis apicibus donatis. His marcicles, cam to the terminal controlled trainingus, longs, trainvertis apicious contais. His emarcidis perficulture fibiedae capfulæ, includentes femina parva, angulofa, fulca, duplici fere in ribus loculamentis difpofita. Ad fingularum capfularum exortus, aliquando etiam ad ramorum & foliorum in caule finus progerminant novæ fobloles, que avulfa & in terram depactæ nullo negotio

excretcum.

D. Hermannus Iridem uvariam Cap. B. Sp. Bod. à Stapil. Aloes speciem facit, vocatque Aloen Africanam folio longistimo, & angustiffimo, floribus luteis fertidis.

Pag. 1202. Cannæ Indicæ plures species distinguunt Herbarii, nimirum, 1. Cannam Indicam latifoliam maximam Herman. Cat. Arund. Indic. latissimo folio, flore rutilo. Hort. Reg. Paril.

2. Arundo Indica latifolia flore luteo punctato C. B.

Canna Americana flore fulgenti cocco splendente Herman. Cat.

Hujus semina ex Surinama transmissa sunt. Scipites edit vulgari Canna Indica paulo humiliores ; Flores hilari cocco intentifirme rubentes; Semma minora, in spadiceo nigricantia; catera paria.

4. Camia Indica angustifolia store stavo. Albara Pison. I. 5. 21. Herman. Cat.

5. Canna Africana minor flore suave rubente Bartholin. Act. Med.

Pag. 1104. Curcuma synonymu adde, Curcuma five Ferra merita Officinarum radice crocca J. B. qui verum Indicum Cyperum Antiquorum hune effe statuit. Plante ipius descriptionem accuratam debenits observationi & industria Charistini Viri & eximi Boranici. D. Pauli Hermanni, cuius frequens in hac Appendice mentio, qui non hanc tantum plantam delcripfit, fed & novum una fitti-pium genus in lucem produsit: Nófque docuit, quod antea nelcivimus, Simili omnino fructifica-tione gaudere Bengalam Indorum, Cardamonium majus & minus, Coftum Arabum, Galangam u-

 $APPE\mathcal{N}DIX$ tramque, Zedoariam, Zerumbeth Garcia & Zingiber. Plurimum certé vel hoc solo nomine ei de-bet Respublica Medica & Botanica, quòd tenebras illas quibus involuta essent, simplicia isthac medicamenta paffim ufitata dispulerit, omnésque de illis disputationes & litigia determinaverit & su-

Constat (inquit) Curcuma radice tuberola, tereti, in transversum acta, Zingiberis facie, crassitie digiti, ex multis propaginibus cum circularibus in superficie zonis geniculatim conflata, aliquot crasfiusculas fibras è geniculis demittente, ponderosa, foris pallida & modice scabra, intus crocea ac temporis decursu in puniceum inclinante, solida quasi ex condensato croceo succo pressivis compacta, gustus acris, aromatici, pinguis, odoris fragrantis. Hujus singula genicula protrudunt. folia late viguitta cells a distanti plinga, unam dualive palmas lata, in modicum acumen definentia, folisi Canna: Indicæ junioris adeo fimilia, ut à rudioribus non facilè ab invicem diferent queant. Hoc errore ductum video Bontium, qui Hift. Nat. & Med. Ind. Orient. 1.7. c. 30. loco Curcumz delinea-vit Cannam Indicam in India frequentem, & hortis nostris familiarem. Czterum è novellis & robuftioribus radicis tuberibus erigitur scapus dodrantalis, teres, succulentus, scriptorii calami crassitudine è viridi pallescens, inferiori parte nudus, à medio verò ad cacumen usque in crassam rotundam ípicam fastigiatus; quam formant foliola ab exortu pallide viridia, postmodum ex slavo rubentia, vel ex pallido flava, duos ungues lata, fenfim in recurvum mucronem abeuntia, fquamatim disposita; intra quorum commissuras delitescit tenax & viscosus humor collectus ex nocturno deciduo rore. Insuper ex singulis squamis successive prodeunt flores oblongi, Cannæ Indicæ facie, ast triplo minores, quatuor utplurimum pallide flavescentibus aut purpurascentibus petalis constructi, uno superiore oblique sursum vergente, binis inferioribus receà protensis, intermedio verò quadantenus intorto & fimbriato. Quibus excuifis fuccedun valcula parva, membranacea tricapfularia, que continent femina rounda, fufe, feminibus Cannæ Indicæ minora.

Indis adeo familiaris est Curcuma, ut vix hortum in Oriente reperire liceat, in quo non colatur. Maturescit fodirurque radix postquam stores exaruerunt. Propagatur tam seminibus, quam nodu-lis seu germinibus à radice reseatis. Donatur sale oleoso volatili, partibus blandis viscolis immerso.

Hactenus Hermannus.

Methonica Malabarorum Herman. hic inferenda. Vide descriptionem inter anomalas in-

Pag. 1207. Cyclamini multæ species à nobis omisse habentur in Catal. Hort. Reg. Paris. & Horti Academ. Lugd. Bat. à P. Hermanno editi, quas hic recensere non pigebit. 1. Cyclamen Autumnale orbiculato, circumroso folio, subtus rubente, odoratissimo slore: Cor-

cyraum Hort. Reg. Parif. Herm. Cat. 2. Cyclam. Autumnale, folio subrotundo lucido molliore & crenato, suave-rubente slore, Sy-

riacum ejusdem. 3. Cycl. hyemale orbiculatis foliis, inferius rubentibus, purpurascente flore, Coum Herbario-

rum eju∫dem.

4. Cycl hyeme & vere florens, folio anguloso, amplo flore albo, basi purpurea, Persicum dictum ejusdem. Idem carneo flore, basi purpurea ejusdem.

Cycl latifolium auriculatum flore suave-rubente ejusalem.

6. Cyclamen folio longiore anguloso & linguam Serpentis mentiente, Regium ejusclem. 7. Cycl. folio paulò longiore, vixdum maculato, flore dilutè purpurascente, Romanum recen-

Pag. 1210. post bistoriam Ari Ægyptiaci Colocasia disti adde, Arum maximum cauliculu nigricantibus Zeylanicum Herman Cat. Leyd. Item, Arum Album Æthiopicum flore albo odorato, moschum redolente ejusdem. Item, Dracunculum Indicum caule viridi non maculato Dodart. Mem.

Post bistoriam Dracunculi aquatici adde, Arifarum Potamogeiti folio Bocc.

Radice & caule maculato cum aliis Arifari speciebus convenit. At Polia unciam lata, duas longa, fubtus paululum nervola & per terram sparla quadantenus Potamogeiti rotundifolii sunt fimilia. instar adunco. Natales illi Saccæ & Panormi in sylvula S. Mariæ à Jesu, &c.

Pag. 1211. Ad finem Capitis de Aro adde, Arifarum angustifolium minimum P. Boccon. p. 80.

Humilis est hac planta, & palmarem altitudinem vix superat, Caule, involucro, pistillo, necnon redice globola eaque candida Arisaro angustisolio vulgari persimilis, sola omnium prædictarum partium exilitate, aque Folia agguits de longà a valgari discrepans. Ad Saccam, medis in faxis atque in faxorum fiffuris mihi obvium factum est, in loco La Pirrera dicto.

Pag. 1218. Orchis anthropophora formina Col. à D. Dale inventa est in Essexia juxta Dalington vicum, prope Sudburiam in veteri Sabuleto.

Pag. 1220. Orchis Scarabæum referens Breyn. Cent. 1. p. 45. ejuldem Orch. myodes fusca Lusi-

Pag. 1240. lin. 20. Ad dolores oculorum vehementes] R Crustum panis secundarii, torreatur & statim quam maximè calens aquæ immergatur, & extracta mox oculis applicetur per noctem relinquendo. Excellens ett remedium, inquit Liber arcanorum. Chefneau. Tranlimifit D. Hulfe. Ad fudorem provocandum in febribus] R micarum Panis communis q. f. Calefiat in MB. & ir-

roretur vino Hilpanico & aqua Theriacali, deinde applicetur furis pedum & post horas septem removeatur. Idem. Pag. 1245. Ad finem paginæ adde,

Puloa Pomorum affatorum comminuta & mixta cum aqua fontana, aut Cerevilia tenui non lupulata, deinde syrupo violarum edulcorata & pota ad stranguriam valet.

Ad tonum nervi aut tendinis læsum, & dolorem in quavis parte] R duas quartas Cerevisiæ op-

time, veteris, ad Olei aut extracti confistentiam decoque, eoque partem affectam frequenter inunge. Pag. 1246. Ad finem capitis de Hordeo adde, In Historia nescio quomodo omissum est Hordeum

nudum feu Gymnocrithon J. B. quod fie deferibit. Hujus fijera Hordeaceam imitatur horrido arifarum barbitio, at verò grana rufefeentia, utrinq, acuta, una facie fulcata, ex adverfæ partis mucrone germen longiufculum oftentantia, glumâ fimplici obvoluta levi etam digitorum attriut fæftilis quàm Triticea extilium. Siquis autem verfuum ordo obfervari possific quaterni ii videri possint, porro folium

latum, multum calamos amplectitur. In Catalogo Horti Edinburgici Sutherlandii; & Hort. Acad. Lugd. Bat. habetur Hordeum nudum. Quomodo hoc differt à Gymnocritho five Hordeo nudo J.B? Zeopyro seu Tritico-spelto C. B?

Pag. 1251. post tertiam Milii speciem adde, Milium indicum Arundinaceo caule, granie stavescentibus Herman Cat. Hort. Leyd. Frumentum Indicum, quod Milium Indicum vocasti C.B. Theat.

In septenum podum altitudinem assurgit culmo Arundineo, digitum crasso, quem à geniculo ad geniculum involvant solia frumento Indico angustiora & longiora, lineá albá per mediam longitudinem notaza. In summiate erigitur juba dodrantalis, pugni crassitudine, multis paniculis, strictius invicem jundis coacervata, servi lanugineos pendulos Milti instar slavelcentes proferens; quibus defluentibus diccedunt grant copiosa, rounda, nitida, dura, pallida, farinacea, magnitudine Orobi; singula insident calyculis bissidis, parvis, nigris, splendentibus.

Milium Indicum Arundinaceo caule, granis nigris ejusdem ibid.

Herm. Hoc cum priore convenit crescendi modo & forma, ità tamen ut grana ferat nigra, lucida, in fummo nonnihil tomentofa.

Utrumque Milium quanquam in utraque India omnium frugum fertilissimum fit, satum tamen in hortis nostris difficulter ad frugem perducitur.

Pag. 1252. Capiti de Milio Arundinaceo adde,

2. Milium maximum Indicum. Lithospermum Arundinaceum aliud, Tozcuitlapil xochitl Hernandez p. 282. Milium Solis Bontii, p. 152.

Folia fert Arundinacea, fructum initio candidum & gemmantem, tandem nigrum, & nitidum & precariis vocatis globulis perfimilem. Quamvis calidis maxima ex parte locis nascatur, frigida tamen & temperata non refugit, translatum jamdudum in Hispaniam. Tumores præter naturam re-pellit. Valet etiam adversus renum & vesicæ affectus.

Peg. 12-3. Graminis Loliacei hac affate (peciem in pratis observavimus spicis partialibus to-talem componentibus angultioribus teretioribus nec ità compressis, longioribus etiam, quam in vul-gari, inferioribus non selfilibus in ala seu sina cujusdam solioli, sed longis pediculis insidentibus; aliz adhuc differentia observan possen.

Pag. 1266. Ad finem Capiti VIII. adde, Gramen Alopecuroides Indicum maximum.

Culmis affurgit bicubitalibus aut tricubitalibus, Spica tres uncias longa, teres, Graminis typhini fimilis, sed major, non è squamis compactilis quemadmodum illius, sed ex seminibus confertis singulis pilorum tenuium congerie velut penicillo quodam ad bafin cinctis.

Ex feminibus Indicis in horto Reverendiss. Episcopi Londinensis succrevit.

Pag. 1271. lin. 9. adde, Gramen birfutum repens (picd simplici, molli J.B.

7. B. Importuna luxuries est radicum albentium, nitidarum, geniculatarum, fapore fubdulci, quibus in immensum se propagat. Filia longa, hirsuta, mollia, vagina longissima culmum nodosum tenuem cubitalem obvolvunt. Panicula mollis contractior, palmum circiter longa ex viridi purpu-

Abundat in vineis Montbelgardi florens Junio & Julio.

Pog. 1273. Ad sinem pag. & Capitis de Gramine Dastylo adde, Gramen Dastylon maximum Americasum Hort. Reg. Paris. Dastylon Indicum esculentum spica arti-culata Ambrosin. Phys. Sesamum pereme Indicum Zanon.

Semine ex India delato enata est, nihilominus hyemis secura, in horto Jacob. Zanoni ad trium ulnarum altitudinem excrevit, radice simplici altè descendente, è capite multa germina emittente

& fibras spargente. E majoribus radicis germinibus exeunt culmi, penna scriptoria majores, ad medietatem usque crebris foliis cincti, reliqua parte nudi, ex rotunditate plani seu compressi, supernè virides, inserius lucidi, foris Arundinum simillimi, intus spongiosa medulla Sorghi instar pleni; nodis pragrandibus raris intercepti, ima viz. parte plus quatuor digitis à se invicem distantibus, & supernis multo adhuc plus, ut suprema internodia aliquoties ulnam longitudine excedant : inflexi rumpuntur & contriti succum reddunt aqueum. Folia ad radicem ulnam aut etiam duas ulnas interdum longa; qua in caule ordine breviora, fragilia, per longum striata & velut plicatilia, foris viridia, intongat, que in cause oronie occiora, nagina, per nongun ririac ce veita piacanna, rotts vinuas, in-tus albicantia, ad margines aípera, abíque ulla tamen ferartura, pilofa. Singuli culmi fingulas, binas, ternálve, interdum ettam quaternas aut quinas gollant fixas foitamami longas, triangulares, íqua-mofas; inter fquamas [fingulas] menfe Junio exeunt lingulas duæ lanuginola colore Lacca del Var-Tamo, & post has codem mene, arque estam fequence, per unamquamque foice divisionem enaforment process post has codem mene, arque estam fequence, per unamquamque foice divisionem enaforment process frammet apricibus oblicure flavis ut in aliis hujus generis, quorum particularem defcriptionem apud autorem noftrum vide. Floribus fucedum temma tegumento pyramidali, duro, forecolore paleacce, intus argenteo contenta, éque tribus lateribus glumis coloris paleacei cincta; Testina de la contra del contra de la contra del contra de la contr guminibus hisce exutis semen membrana ex albo sublutea tectum apparet; qua detracta nudum pyramidalem retinet figuram, dum recens est Pistacii mundi colore, exsiccatum ad albedinem inclinans, valdè oleosium. Spica scapus medius ex articulis invicem commissis componitur, quorum unusquisque dentis fine radice formam habet. Reliquam descriptionem vide apud Zanonium.

Pag. 1275. lin. 6. adde,

Gramen Filiceum paniculis integris Bocconi.

Radice est fibrata, culmo tenui & geniculato, foliis paucis vestito, cujus fastigium obtinent pulchræ paniculæ, vulgari Gramini Filiceo pares, ni fimul effent conjunctæ, & palmam manûs extensis jua-

In litore S. Erasimi loco li Stazzuni dicto nobis apparuit.

Pag. 1277, post decimam Arundinis speciem adde, Arundo Indica variegata seu Laconica Cornuti 55. Laconica d Petro Mullerio Stapel 440. Herman. Cat.

Hujus radix vulgaris more natură vivax & geniculata: Singulis annis calamos & folia vere no-vas, que duo finul apud nos hyeme intercidunt. Calamus hominis procentatem implet ac fuperar, vix nudus oculis patet. Fedie enim, que în fuo exorut tubulo facto, pediculi vicem praftant, com-plexu tenues, per ambitum inducunt tunicas atque ită fubinde nafcentia ab imo ad fummum ufique calamum operiunt. Inter hac folia quadam cubitum longitudine superant, latitudine unciam alteram explent: incana funt omnia, variè tamen colorantur, excurrentibus lineis latis, quarum aliæ subslave sunt, aliæ virides, aliæ subrubræ, quanquam is rubor non omnibus soliis communis sit, sed tantùm ad radicem natis. Ejus paniculam videre non licuit.

Pag. 1280. Cap. 4. post tertiam speciem Graminis Arundinacei interseratur, Gramen Arundinaceum aquaticum paniculâ Avenaced.

Hoc genus à D. Sam. Doody Pharmacopœo Londinensi, Rei Herbariæ peritissimo & maximè industrio ad ripas Thamess sluvii inter Londinum & Chelleiam observatum ad nos siccum transmifum est. Ad tricubitalem altitudinem assurgit culmo grandi, Arundineo, geniculato, longis internodiis, in cacumine longam, non multum sparsam, subinde purpurascentem, è spicis squamosis muticis compositam paniculam gestans. Folia angustiora quam pro magnitudine planta, longissima.

Pag. 1289. post septimam Gram. Avenacei speciem interponatur, Festuca Avenacea spicis strigostoribus è glumis glabris compastis.

Ad pedalem aut cubitalem altitudinem affurgit, culmo tenui, tribus aut quatuor articulis intercepto, foliis angultis, oblongis, utrinque hirfutis cincto. Paniculam in fastigio explicat longiorem & angufliorem feu minus sparfam, & paucioribus spicis compositam quam præcedens. Sunt etiam spice sin-gulares glabre & Rirogónore qual millus, alias similes. In pratis humidis provenit. D. Dale observavit & attulit.

Gramen Avenaceum glabrum panicula è spicis raris strigosis composita, aristis tenuissimis.

Culmo est cubitali aut etiam longiori, tenui, quatuor aut quinque geniculis intercepto; ad quorum fingula Folia fingularia, ut in omnibus ferè Graminibus, aliquousque eum obvolvunt, modicè lata, viridia, striata, glabra. Fastigium occupat panicula, laxa, è spicis strigosis, paucioribus & rarius fitis composita. Spicarum squamas singulas ariltæ terminant longinsculæ, capillaceæ ferè tenuitatis. Radices fibrosa. Fulhamiæ propè Londinum, in aggere inter locum exscensionis è cymbis & Epi-fcopale palatium, à D. Doody observatum oftensum & ad nos transmissum est.

Gramen Avenaceum panicula purpuro argentea splendente D. Doody.

Radix, quantum ex ficca discernere licuit, paucis & brevibus fibris constat, plantam tamen perennem esse conjectatur D. Doody. Culmi cubitales & altriores, tenues, duobus tribúsve articulis donati, totidémque foliis vestiti, paniculam in iummo gestantes, non multum sparsam, purpuro argen Locus.

team & splendentem, non è spicis squamosis compositam ad modum pracedentium, sed ex locustis team ex piencientent, non e ipius aquamons component au mount pracetentum, teces focultis Avenacearum amulis, quarum unaquague et ria pierunque grana glumis obvoluta & arifikata continct, anfitis pratentuibus, nonnihil incurvis, purpuralcentibus. Folia ad radicem & in caule ima hirfuta, in superioribus hirfuties hon apparet in ficca, omnia, brevia & angusta potiòs quam lata, & longa; qua autem è radice exeunt in ficca angustiora videntur.

In paícus circa ædes Comitis Cardiganiæ ad Twitnam Middlesexiæ vicum.

Pag. 129'. pro Jexta Graminis Cyperoidis Polystachii Specie adde, Gramen Cyperoides foliis mollibus tenuibus, Spicis brevibus coacervatis tribus quatuorve in summitate

caulis. Hxc species ambigere videtur inter hoc & sequens genus: nam spica in summo paleacea cassa ad hoc pertinere eam arguit: at spicx ex seminibus compactiles, brevissima, & globulorum amula, in fummo caule coacervata, non exeuntes è foliorum finubus, nec pediculis infidentes, sed cauli immediate adnata, ad sequens. Folia ei angusta, oblonga, è radice crebra, & Gramineorum inftar mollia. Caules pedales, tenues, nudi, triquetri, enodes. Radicibus & modo fe propagandi non videtur ab aliis Cyperoidibus differre.

In criceto Hampstediensi propè Londinum invenit D.S. Doody.

Pag. 1199. lin. 4 adde, Gramen Cyperoides (pica simplici compressa disticba.

Caulis semipedalis aliquousque supra spicam producitur, ut spica è finu caulis egredi videatur quemadmodum in Juncis. Est autem spica simplex, mollis, non admodum compacta compressa, disticha, colore Castaneo, lucido. Folia, forma & creccendi modo reliquis Cyperoidibus respondent. Hoc genus à D. Newton mihi primò oftenfum eft, à se collectum in aquosis propè Orton West-morlandiz vicum, necnon circa Chisselburs. Habui etiam à D. Doody; & exticcatum vidi apud D. Plucknet, qui primus illud observasse dicitur.

Peg. 1312. Sparganium fecundum feu non ramofum apud nos nafeens fuperiori aftate obferva-tum deferofinms ins verbs,

tum delcripfimus his verbis, Erbris multis, pralongis, fimplicibus, craffuiculis, è luteo albentibus, profunde in limum demifits radicatur. E radicis capite plurima exeunt folia pedalia aut cubitalia, etiam longiora, vix femunciali latitudine, lavia, mollia, neque caninata, neque firiata ut in majore specie, intus concava, in acutum terminata: Inter qua affurgit caulis trees, geniculaus, folidus, infirmus, cubitali longitudine, vel major minórve pro altitudine aquarum in quibus oritur, ad fingula genicula fingula folia veftirus, qua ima parte eum vagina inflar cinqunt, fensim beviora ad limmum tique. In fumno caule florum & fensim parte eum vagina inflar cinqunt, fensim beviora ad limmum tique. In fumno taule florum & fensim globuli quatuor vel quinque habentur, quorum infimus pediculo longiulculo è folii finu egreffo infider, fuperiores in alis foliorum feffiles non tamen cadlem undique ambiunt, quo à planta J. Bauhino desenpta differt. Summi globuli meris staminulis floreis quibus nullum fuccedit semen constant, inferiores pilulæ seministra sunt.

Pag. 1313. Adde, 2. Capicagtinga, alis Jacarecatinga Acori Species Pilon.

Europæo nostro externa figura, five radicem, five folia spectes, excepta magnitudine, multum familis. Sed quantum mole inferior, tantum efficacia superior existit, inprimis radix, qua calida & ficca est, grato amarore & aromatico sapore linguam vellicans. Ea sola, vel aliis mixta non tantum ad incidendos frigidos humores peccantes feliciter adhibetur, fed & contra venena assumpta inprimis usurpatur, ab advenis aquè ac indigenis. Non semper uliginosis locis sicut Iris, sed etiam promiscuè aliis terris gaudet depressis, glebosis.

3. Acorus Asiaticus radice tenuiore Herman. Cat. Calamus aromaticus Garcia Arom. hist. lib. 1. cap. 32. Q. an & quid differat à pracedente.

Acorus hic omnibus partibus convenit cum Europao, excepta fola radice, qua tenuior est & compactior, superficie crebrius geniculata, odore & sapore gratiori.

Sponte sua luxuriat in Malabar & insula Zeilan. Incolis Vazubu & Vazumbo audit.

Pag. 1318. Ad plantam Tupicai Pisson dictam & pro Graminis specie propositiam nota, D. Ba-nister in Catalogo Virginiensium pro Gladioli specie habere titulo Gladioli lutei tripetali ssoribus pluribus minimis ex uno capitulo squamoso erumpentibus.

Nardus Indica Ger. Indica vulgaris J.B. Indica sive Spica Nardi Park. Indica, qua Spica, Spica Nardi, & Spica Indica Offic. C. B.

Nardus Diosc. l. 1. fortè à Naardo, urbe Svriaca Euphrati contermina, aliis Napologique. Genera Natous Dioic. I. I. rotte a Naardo, uroe Syriaca Euphrat Contermina, anis Naposage. Genera multa recenfer Diofcondes cap. 6. quæ varietates potuis loco natali folium differentes, quam ficcies diffindæ videntur. Nardi Indicæ nomen (inqui J. Bauhinus) particula duntaxat planta hodie obtinet, quæ & Spica ob figuram dici merui. Eft autem nihil aliud quàm comatum radicis caput, ex marcidorum foliorum nervolis filamentis convolutis congeftum, colore rufefcente, fapore amaro, acrique & aromatico, dotre Spicæ Celticæ, validiori. Adhæret hæc coma radici digitalis craffitudinis, faturatius ruftæ, folidæ, fed fragit: eft bis fola quoque nondum in nervos divulfa, ablicantia inveniuntur: Cauliculi etiam concavi, firiati, pluréfque ex eadem radice capillatæ Ipteæ enaze. Libinde conficientes cæ enatæ, fubinde conspiciuntur.

Miror autem quenquam huic planta eaules potuifie negare, cim corum partes unimae inlaments nervofis obvolutae, fo cuvis examinanti facile conficiendas prabeant.
Quequid autem repugnet Anguillara aliique, ego cum J.B. Garcia aliifque peritioribus Botani-

cis existimo nostram Spicam Nardi Officinarum veram este & genuinam Antiquorum Nardum

Porrò non esse diversa Nardi genera, sed unicum duntaxat sibi notum testatur Garcias, id se quod in monte quodam juxta Gangem fluvium provenit, qui altera quidem parte Orientem spectat, altera Occidentem; ad quem Occidentem fita est Syria, multis regionibus ab India diferera: neque una præstantior est altera, spicámve habet alia altera multò longiorem. Nec est quòd quis ex ingenti pretio quo antiquitus teste Plinio I. 12. c. 12. emebatur, inferre studeat nostram Nardum non effe legitimam. Nam Indiæ nunc magis apertæ & cognitæ funt quam tempore Plinii fuerunt. & ipfa aromata majori copia, minufque adulterata quam Plinii tempore ad nos adferun-

nerunt, & 1913 a monata majori copia, immungu e autuena viquan rimin tempor an ins sanetimentri, promote & viliori pretio emuntur, ex quo in Indias circum Africam navigari ceptum eft.

Magna eft inter eruditos quæltio, quæ pars Nardi sözes fit. Quidam radicem efte affirmant, quidam negant Prioribus fuffragatur Galenus, i. Antid. 1.4. 'O'Arbefunz, © 'Indiado selevi sudies Bases', simm & circum sizes' sudies fundad garantia particular sizes sizes signismi Garantia particular sizes sizes signismi Garantia particular sizes sizes signismi Garantia particular sizes sizes sizes signismi Garantia particular sizes Posteriores Dioscoridis autoritatem opponunt, dicentis, Plures habes spicas ab eadem radice, tum cotots process de l'original autoritation opposition accente, è une to bore spiesa de acatem radice, ium co-molar, tum soi invoicem corrolatas. Dicendum, spicas dici cauliculos multis capillaceis folis obsi-tos, qui quamvis radices videantur, reverà non sunt, subsunt enim radicular seu sibra quibus ali-mentum attrahit planta; atque has vocat radices Dioscorides & à caulibus distinguit. Interim tamen hanc plantam caules emittere summa parte spicis, aut paniculis onustos, ad modum Grami-num aut iis affinium plantarum, minime dubium est.

Nardi Dioscoridi vim habent calefaciendi, exficcandi, urinásque ciendi Quamobrem & alvum epotas fiftere, & appolitas ex utero fluxiones faniémque compefcere. Ex frigida verò potas nauseæ & stomachi rosionibus auxiliari : itémque iis qui à flatibus exagitentur, hepaticis, ictoricis arque nephriticis; coctas verò in aqua & pro fomento infeffibus adhibitas vulvæ inflammationibus adhiberi. Facere & ad superfluo humore redundantes oculorum palpebras, dum ipia cilia aftringunt & condenfant : Quin & ficcas ad fummovendam graveolentiam humentibus corporibus uti-liter inspergi : Misceri etiam antidotis. Porro ad ocularia quoque medicamenta usque ad lummum lavorem tritas & cum vino in pastillos conformatas vase novo non picato recondi-

Nardi folium Plinio principale est in unquentis. Variò autem præparabatur Nardinum unquentum ab Antiquis. V. Dioscoridem. Vis autem ejus attenuans est, acris, extersoria & rarefactoria

humorum, & calefactoria.

Nardus Gangitis spuria Narbonensis Park, Spuria Narbonensis C. B. Narbonensis Ger.

In montis amœnissimi & celsi, herbarum lectiorum feracissimi, cui idcirco nomen Horti Dei impositum, septem plus minus mill. à Gange urbecula diffiti clivo quà ad meridiem maréve Mediterraneum vergit, hac uberi proventu erumpit, muscidis & udis tractibus; infima radix pusilla. extilibus fibris durs & raris, que substint spicatis comosisque torulis, minimum digitum craffis, co-lore pallescentibus ex fulco, ferè palmum altis, non valde mucronatis, sed quadantenus per extrema recifis. Folio est viridi, rigido, junceo, vix pedem alto, numerolo, quod ab ima radice or-tum trans spiceam comam imum caulem ambientem sese exserit: multæque plantæ quasi uno cespitis ambitu amplexæ unius effigiem præ se ferunt. Tota inodora est præterquam capillamenta spicea, quæ multò craffiora quam Indicæ sunt, odore musci Querni vel terrestris, cui senumersa humo inferuntur comosa capillamenta: è quibus gracilis ac nitidus junceus culmus Elphæ vocatæ non diffimilis, cubitum altus exit, à medio cujus ad fummum alternatim funt admodum exiles herbaceæ filiquæ, apiculis è calyculis aliquantum Schoenanthi flori, aut deflorescenti Geranio aut Cotyledoni fimilibus.

Adversariorum autoribus Nardo Gangitidi Dioscoridis prorsum quadrare videtur.

Pag. 1323. pro Synonymo Cotyledonis repentis Brafiliensis adde, Acaricoba Pisonis p. 259. ex quo & descriptionem supple.

Flores hinc inde ex diversis caulibus ex luteo albescentes fert. Radix, qua longa & farmentosa quasi est, contrita odore est radicis Petroselini, gustatu perquam jucunda & aromatica, tenuium & calidarum partium, utinter radices aperientes haud postremum locum mereatur. Incolæ recentem foliorum iccum inter decantata habent antidota, vomitumque ficut nostrates foliis Asari to fulcitant. D. Bannifer in Catalogo Virginienfium fe nullam possifie observare differentiam scribit inter hane & Covyledonem paluitrem nostratem.

Pas. 1325. Ad finem Capiti: XII. de Gladiolo lacustri adde,

Nos plantam hanc cum primo ean invenimus quàm pottimus accurate descriptimus his verbis : Sub aquis crescit, plurimis sitris majusculis albis in arenas demissis, sapore nullo practitis. Folia ad radicem plura, duas circiter uncias longa, angusta, extremitatibus reflexis, duplici intus secunadraciem plura, duas dictue dictas objeta, angunta, xxxxximinudinem tubo excavata. Cauliu ab una radice affingit unicus, pedalis & altior, teres, intus concavus, purpuracens, foliis per intervalla longiora veftitus; prope fummitatem flores geftans pediculis brevibus, tenuibus, è foliorum finubus exeuntibus infidentes, octo aut decem, plures, pauciorésve, rarius dispositos, pallidè purpureos coruleósve, è tubo simplici in quinque segmenta expansos, quorum duo superiora angustiora & sursum reflexa, inferiora tria lattora & concava. Succedit vasculum seminale majusculum, semina intus continens plurima, perexigua, purpurafcentia. Stylm in medio flore, & ftamina purpurantibus apiculis donata. Calyx floris quinque-partitus. Repit hac planta flagellis emiffis Fragariæ modo. Capparis

Capparis Portulacæ folio C.B. fabaginea, sive Peplios Lutetianorum J. B. Telephium Dioscoridis & Plinis Col. Capparis fabago Ger. fabago, sive leguminosa Park.

Col.

Radicem habet craffam, perennem, longam, æqualem, candidam, tenui cortice obductam, teneram, fed vetuftate lignofiorem, capite extuberante ob germinum vetuftorum amiffionem, & novorum quotannis eruptionem. Plures quidem exeunt ab radice rami, firmi, teretes, læves, virentes, geniculat, fpontaneæ Portulacæ fimiles; fingulifque geniculis folia utrinque adharent ancialibus pettolis vel minoribus, craffis, foliatis, Aurantiorum petiols quibus folia infident fimilibus, minoribus, atque angultionibus bina ab oedem ortu prodeuntia, carnofa, craffa, lævia, effigie Portulacæ, lenta, fuccofa, ad ceruleum quodammodo vergentia, ob candidam afforeinem, qui dealbus videnues visidi circa adicem latens. didam asperginem, qua dealbari videntur ex viridi, circa radicem latiora & majora, ut lata fint uncias duas, & longitudine 21 fuperent; circa ramos decrefcentia Portula caparia, & in fummo minora. E foliorum ortu & caulis geniculis breves bini producuntur perioli, circa fummum è medio ramulorum, in quibus primum virides corymbi, rotundi, parum oblongi infident, erecti, qui dehiscentes alba folia interna exserunt parum, numero quina, sicuti & externa illa continentia calycis vice, corymbum efficientia, pluribus croceis, oblongis, intermediis, tenuibus framinibus capitatis productis, ex eorum centro tantundem excedentibus. Stamina quidem illa primum crasso capite, brevi filamento sunt, cum flos parum hiat & cavus conspicitur; at p nila primum cratto capire, brevi filamento funt, cum fios parum fias & cavus confipicitur; a c per-fectiore floré producuntur admodum finainia, capitella deu apices minuntur; arque interna foliola floris candida croccum unguam, dimidium folioli occupantem oftendunt. Floribus marcescenti-bus atque decidentibus petioli remainent, filiquas habentes, elatas, parvas framinibus adhuc rema-nentibus: At perficiente se filiqua, Raphani filiquam ærmulante, framins pereunt, petiolius intor-quetur & siliqua deorsium nutat, virescens, lavis, nitida, circa extremum crafta, arque pillom ha-bens, à quo veluti linea quinque per longum deducantur, quibus siliqua jam maturitatem & sic-citatem adepta dividitur hians, seminaque demittens oblonga, plurima.

Junio & Julio floret, & filiquas profert, Augusto & Septembri mense perficitur.

Sapor planta amarus, parum acrimonia offerens gustui, non multum à Capparis vulgaris sapore alienus, unde & Capparis nomen ei inditum. Quia foliis alatis Fabæ folia imitari videretur, alii Fabaginem dixerunt.

Radicis sapor acerbus, parum acris, ad amarum inclinans. Folia verò magis amara. Ob amarorem ad vermes necandos apud Syros in usu esse tradunt.

In Italia locis ruderatis sponte nasci perhibetur. At nos nullibi in Italia spontaneam observavimus, nec ab alio quoquam fide digno observatam audivimus.

Pag. 1326. Ad finem Capitis de Acambo adde,

Acanthus exoticus Breyn. Prod.

Pag. eadem, Ad Cap. de Leontopetalo adde, Leontopetalon capitatum Americanum Muntingio in Hift. Plant. Belg. descriptum & depictum,

Lib. 3, pag. 361.

Pag. 1338. Ad finem pagine adde,
Hzc planta umbellitera Chinenfis foliis Selelios Æthiopici, radice Paftinaca, Nifi feu Genfeg
dicta D. Tancredo Rebinfon inferibitur. Qui ex accurata plantæ icone è China ad Regiam Societatem milla, foliis longis, angultis, acuminatis, alternatim dispositis eam esse scribit, floribus albis, pentapetalis, umbellatis.

P. 1340. Zedoarie longe bistorie adde, Celeberrimus Vir D. Paulus Hermannus in Cat. Hort. Leyd. hanc plantam Zingiberis latifolii

Sylvestris Zerumbet Garciæ nomine, plenė & accurate describit his verbis.

Spontaneo proventu luxuriat in Sylvis locisque aliis umbrosis insulæ Zeylan, Malabaræ, cæterarumque Orientalium regionum, Malabaris Kua, Zeylanensibus Walingburu, hoc est, Sylvestre Zingiber dictum, cujus radix pralonga, brachium crassa, inaqualis, nonnihil depressa, ex crebris prominentibus tuberibus ceu apophysibus per genicula junctis compacta, alba, nonnunquam flavescens, carnosa, succulenta, tenacibus craffioribus filamentis intertexta, modò in soli superficie harrens, modo altius demilla, paucifique albentibus fibris capillata, gultis acris amaricantis, aromatici, ad Zingiber accedentis, fed magis terreftris & minus grati, odoris fragrantis. Ex hujus tuberculis eriguntur caular fefquicubitales, craffitudine digitali, herbacei, depreffi, viridante medulla pleni, un sultire describe de la considera de la quos alterno ordine ab imo ad fummum usque vestiunt folia spithamam longa, tres, quatuorve transque actino otani a into actinamia inque vicinità possibilità in inga, tres, quatorive transverfos digitos lata, in mucronem absuntia, glabra, polita, a letera parte viridia, a litera in viridi pallentia, fileta pediculo craffo brevifimo, qui lato ac folio foi porticipio Arundinum Graminimove ritu caulem involvit, & in nervum per folii longuinem excurrentem terminatur. His in caulibus flores nulli conspiciuntur, sed ex peculiaribus radicum tuberculis, velut in Curcuma caterísque hujus sortis aromatibus, singularis erigitur scapus, prælongis aliquot foliaceis squamis, scapum strictissime ambientibus contectus, apice in oblongo rotundum, squamatum rufescens caput, ex multis obtusis foliolis imbricum modo harentibus constructum, fastigiato; ècujus squamarum interfticiis profilit flos oblongus, utplurimum pentapetalos, Curcuma aut Zinziberi fimilis, petalo fuperiori oblongo, pellucido, galea inftar erecto duobus inferioribus conformibus inftar labin protentis intermedio flavelcente, finuato, ad marginem fimbriato, ex angusta cervice in rotundam latitudinem diffulo. Huic demum ligulæ instar incumbit petalum crassum albidum, reliquis angustius, crassius ramen & robustius, desinens in parvum, leviter inflexum mucronem. His omnibus marcefcentibus succedit vasculum pænè trigonum, continens in tribus loculamentis semina rotunda, fulca, Cannæ Indicæ paulò minora, cæteroqui valdè fimilia. Culturam poscit eandem quam Curcuma

Sale volatili oleoso aromatico abundare hujus radicem inter alia probat destillatio. Transmittit enim per Alembicum aquam fragrantem cum sufficienti oleo, cui, si recens suerit destillata innatat Sal volatilis paucus, formá nivis aut Camphoræ. Hic in spiritu vini solutus, conditis, electuatat ou vonctins patients, forma mire aux campiones. The integrated with formats, conducts, conducts, carefully a conducts, active tentriculi cruditatibus & ex nidem oborats flatibus ac dolorbus mirabiliter conducit. Idem fed cum blanda alvi dejectione præftar fuecus ex radicer recent experience. Confeiffa, ficcata & in farinam trita plurimam acredinem amittit, qua ratione conficientur ex ca panes, quibes annona durire veciantur Ind. Muchalgo finamati capitis interficiis inherens aromatis hujus virtutem nonnihil redoler, & propterea dolorofo & debilitato ventriculo cenfeur utiliffima. Hac omnia Hermannus.

Juneus Floridus minor C. B. Prod.

Radice est candida, geniculata, fibris plurimis adhærentibus; caule palmari; folis ternis, junceis, oblongis, acutis, duobus caulem (uperantibus; cujus finimo fingulis pediculis, qui quini funt, al-ternatim fibi fuccedentes, flores (quos non vidit C.B.) infident, quos fructus germini rotundi O. robi Cretici magnitudine sequuntur.

In paluftribus Helvetizcirca cœnobium Eremitanorum, & in monte Fracto ad lacum Pilati Lu-

Quò pertineat hac planta ob descriptionis imperfectionem nescimus.

Pag. 1344. Historiae Piperis subjungatur,

344. Historiae ripern juojungatur, Betre sive Betelle J. B. Betre sive Tembul C. B. Betre, Betle, Betele sive Betble Park.

Planta est anadendras, arboribus se implicans & circumvolvens, eásque scandens Hederæ modo. Folium, describente Garcia, fimile ferè Mali medica folio, oblongus tamen & per extremum arctius, venas five costas per longitudinem excurrentes habens, amarum. Fab. Columna, noris in res medicas Nova Hilpan. Piperis & Berela foliorum differentiam oftendir, Horum folia, inquit, quanquam inter se magnitudine vix differant, similique modo sarmentis arbores scandentibis hæreant, effigie atque allis non parum disjungi videntur. Piperis enim folia, que non tribustancium fed quinque nervis per longum folii ferè Plantagineis diftinguuntur, carnoliora & folidiora funt foliis Betle, magisque ad ovalem figuram accedentia, & inde in acutum definentia. Betle vero isidem nervis tenuioribus molliora & delicatiora sunt admodum, & circa petiolum latiora, atque in fummo finuola, ut ipfius coni potius quam ullam Ori effigiem exprimere videantur. Folia que pro Bule foliis describit J. Bauhinus, circumscriptione & magnitudine cum Tiliaceis

Folia que pro Beite folis deicribit J. Bainnius, circumicriptione & magnitudine cum Ithaceis possente conterit, ocunda, instin mucronem non sentim sed mos desineren, glabra, atrovirentia, tenuia, Potamogitonis modo, nervis quinque aut septem, partim rectis, partim finauts, ad mucronem usque excurrentibus, pediculo unciali appenta, sapore aromatico, tenui; mansu nescio quid arenoi sub dentibus este videtur. Confiderandum amom pro Betele folis Pipers solia describat: nam quod ad figuram corum, tum descriptioni accurate Columna, tum figura Clussiane contraristo est.

Folium optimum centeur been maturum colore sulvescente. Corrumpitur si recens à planta

collectum diutiùs manibus tractetur.

Fert Betre in Maluccis insulis fructum quendam contortum, Lacertæ caudæ similem, quem isthic edunt quòd bene illis sapiat. Bontius fructum ferre scribit Piperi albo & oblongo similem seu mavis caudam Gliris referentem, guem Malaii Sirii boa vocant, est que propter raritatem, in longe majori existimatione quam ipsum folium Betele. Seritur vitis modo, addunturque stipites & pedamenta, per qua repens le fuffineat : Quadam majoris quaffits grand Arcez arbotisus id maritant, arque ita pul-cherrima umbracula conficiunt. In omnibus India provincias crefcit, fed locis maritimis, non mediterraneis & à mari procul remotis, nisi exillis in hac transferatur humana industria.

Vetustiores Botanici plerique Betle cum Malabathro seu Folio Indo confundunt, quæ tamen plantæ funt diversiffimæ; una enim arbor est surrecta, teste Garcia, altera scandens & adminiculis egens. Mautino tempore, pomeridiano, velpertino, imò etiam nocturno Betelam manducant, eamque continuo manibus gelfant Indi. Sed nec impliciter Betela utuntur: nam mafticata amara deprehenditur. Ergo ad mitigandam hanc ejus amaritudinem Arecam admifcent & calcis momentum, prenentuur. Ergo as muganoam name ejus ama muument Ateam aunmeent ee eites momentam, A recam & calcem Berela folio involventees] tieque præparatum fuavitimi effe faporis affirmant. Ali Berela Lycium admifent, ditiores & potentiores Capharam de Borneo: Ali lignum Aloes, Mofehum & Ambarum einericeum. Sie autem paratum adeo fuavis eff faporis, orifue halitum adeò commendat sua fragrantia, ut perpetuò ferè illud masticent opulentiores, tum etiam alii pro facultatum ratione, tametli non defint qui Arecam cum Cinnamomo aut Caryophyllis masticent. Hac Garcias; verum alii qui in Indiam peregrinati funt & itineraria conscripterunt, Indos tam opulentiores quam pauperiores Arecam solam confractam cum tantillo calcis Betelæ folio involutam in os injicientes perpetuo manducare scribunt, quod adeo suavem halitum expirat ut totum conclave odore suo replat. Priorem illum succum expuentes (quod tamen nonnulli non faciunt) qui cruentus videtur Color ille Arecæ debetur non Betelæ] deinde alia atque alia folia simili modo præparata subsequenter fumunt. Hoc ni facerent Indi eorum oris halitus malè oleret. At Bontius afferit, quòd fiquis fine Inflation Too in racorem that could be found in an object. At homeon after, quot right incomed (quod fape fit) his utatur, corrodunt dentes, imo eos excidere factant: novi ego hic juvenes qui 25, annum nondum exceffere tamen plane edentuli crant ab ufu hujus foli frequentori. Solent aliquem dimiffuri, aut ipit ab adrifantibus difcedentes his folis pregnaratis plena burfulà

sericea abeuntem honorare. Nemo autem discedere sustinet, donec Betre sit donatus. Illud enun dimiffionis indicium eft. Caterum opulentiores aliquos adituri hoc Betre masticare pro more habent, ut odore oris animam commendent. Siquidem apud eos summæ incivilitatis est odoratum non habere anhelitum, ità ut si tenuioris fortunæ aliquem cum potentiori sermones conserre necesse sit, manu ori apposità loquatur, ne teter aliquis odor alterius nares feriat. Sic etiam mulieres cum viais congressura, Betre

mandunt antequam colloquantur, existimántque ad lasciviam summam esse illeceoram. Inde in Zzzzzzz vilitationibus

Vires.

HISTORIA PLANTARUM. vilitationibus & mutuis salutationibus Berella ipsis in manu est, & summâ benevolentiæ significatione, ubique ea offertur cum calce & Areca in catino ligneo quem ad eum fervant ulum. Post prandium pracipue mandunt ad avertendum ciborum fastidium.

Abstinere autem solent ab ejus usu interdum in funere sanguine junctorum, & in quibusdam jeju-

nio destinatis diebus, &c.

Gingivas confirmat, cor & ventriculum roborat, flatus discutit, cerebrum & stomachum purgat cum Cardamomo manè à jejunis pramanium, orisque halitum (ut diximus) emendat, dentes tamen denigrat, imo, teste Bontio corrodit & decidere facit.

Lufitanorum mulieres Indos imitatæ eundem Betellæ mandendæ morem habent, cum fine ea

vitam vix fibi constare posse arbitrentur.

Arbuscula Brafiliensis Piperu facie julisera, Betis Marcgr. Betis vel Betre Pilo. Piper longum Brasiliense.

Marcer. Pifo.

Abulcala eff quamor aut quinque tantum pedes alta, caudice recto, nodolo, digitum crafio, pal-lude viridi, & per totum punchulis albis maculato. Superius ad aliquot nodos ramulos adipicitur, sitidem nodolos, & equidem cum caudice coloris; & in his folia, ad quemilber nodum num, quinque aut fex digitos longum, lingua figură, palide vinde feu flavefeens, fuperius fplendens, Laurini folii craffiire; Julum item unum ad quemilber nodum, unum aut duos digitos longum, pennam Olori-raffiire; Julum item unum ad quemilber nodum, unum aut duos digitos longum, pennam Olori-ram circiter craffium, femes freens oblongum, fulcum, odoris valde fortis inflar Zunziberis, [Piperis longi formă, fed infipidum & nullius usits. Denque Piperis flirpi farmentis, caule & facie externa fimiliam et hac arbuícula; differt quòd folio & fruchu fic paulo grandiore. Pifo.] Lignum caudicis intus eft [pongiofium. Radix aromaticum quid [pirat, & Zinziberis præflantam lapore, colore avue odore avunlatur, ruzcuned if recens fiit. tunce nim dientrate tilli vis codit. colore atque odore zmulatur, przcipuè si recens sit, tunc enim dignitate illi vix cedit.

Foliorum & radicum decocum colicum dolorem sedat, dolores membrorum mitigat, ventrem flatibus turgidum componit, pedúmque tumores ex frigore natos amolitur. Idem præstant balnea

& fomenta indè confecta.

Frequens est tum in sylvis, tum in ruderibus urbis Olindæ. Prater hanc Beign alia adhuc, inter quas est Beigs sæmina, in saltibus reperiuntur, julis gracilibus & exiguis borrorum modo congestis.

Pag. 1344 post lin. 12. adde, Faborandi IV. Pisonis. Piperis longi species.

Frutex est arborescens caudice duro & nodoso, sature viridi Lauri majore, caterum non diffimili. Frue five Juli potius Piperis longiffimi non qualitates sed tantum formam amulantur, & caudici traction tree juit pocus riperis tonguniun toni quantates reci tancani tortuani zimuanturi, ec caudici adnafanturi, falisi magnis linguz figură, acuminatis, nunc alternatis, nunc fibi Sa Julis opofitis. Radice el aliarum/jadorandi specierum efficaciá simili. Folia pro balneis & fomentis contra affectus frigidos in usu existunt.

Jahorandi III. Pisonie Atriplicie fruticescentie species effe videtur.

Pag. eadem, Ad bistoriam Limonio congeneris Clus adde,

Ex Catalogo Virginienfium D. Joan. Banifter.

Corpus illud qued pro flore vasculo seminali insidente habet Parkinsonus, nihil aliud est quam operculum arculum undelle aut Conogra formă, quod vafciulo à injuris aers î celi defendendo infervir. Vafculum fem. quinquecapfulare (quod extrinecus afperum eft.) faminulis bredendo intervir. Vacciuum iem. quinquecapiutare (quod exeminecus aiperum ett) Itaminulis brevibus numerolis opicer flavos geltantibus cingitur. Hac un à cum petalis quinque faurare purpureis Holoferici S eduti nifata, que inter fingulos Operculi angulos exfurgum & inflexi illud operium (unde refultat figura Ephippi multebris Sedi firmilis) brevi decidunt, remanentibus quinque calycis

In frigidis udis & palahfribus pongiolis inter Oxycoccos oritur.

Por. 1345. Ad finon pog. & Capius [epitimi adds,
Hanc plantam Jac. Breynius in Prodr. Alceam Indiæ Orientalis fructu lappaceo foliis Ribis vocat, & à fe in Cent. prima malé fub nomine Trifolio affinis Indiæ Orientalis descriptam scribit.

Por. 1346. Cen IV Pag. 1346. Cap. IX.

Hujus herbæ Cajaciæ nomine pleniorem descriptionem vide apud Gul. Pisonem l. 4. p. 245. qui & vires ejus adversus venena celebrat.

Ad finem Herbarum anomalarum pag. 1348. addatur, Planta (candeni Hederaceis folisi Zeylanica Breyn. Eph. German. An. 4 & 5. Observ. 137.

Hac in Zeylan infula sentibus & fruticibus se circumvolvens planta sori passionis Hederæ solio seu LECCIT ZONATHIMIAE IERIDOUSE TRUGGIUS IE CICHINVOVERS PARIAE INTI PARIODIS FICICIET FORD ÉTE Clematiri Paffiloræ flore Luteo Muntingii (quà folia, capreolos & caules) perquam responder: quanquam vinculis capreolist, multo tenuocibus, atque folis minus duris, quæ etiam acutiora & quo-dammodo denticulata apparent. Flores oblongos, tubulolos, angusfos in quinque foliola exeuntes, Quamoclit florum amulos sed niveos, & ob lacinias tenues in fibras plurimas, subtiliores, crispas, divifos, quali radiatos aspectu digniffimos ferre aiunt.

Eadem pag. Ad finem Avomalarum addantur Kali Ægyptiacum folis valde longs birsus C.B. Ka-li 3. Alpini. Kali Ægyptiacum 3. Alpino J. B. Ægyptiacum Park.

Alpin.

Folis conflat paucis, Ajugæ folis proximis, fed valde longioribus, caule uno. non omnino recto, a quo tres quattorre caulculi exciuntura, qui recta furfum feruntur, quilibérque ipforum in cacumine feapur quinque aur pluribus folis Chamapityos proximis, ac deorfum in arcum recurvaris in-

Dubitat C. Bauhinus annon hæc planta eadem fit cum Psyllio minore à le in Prodromo descripto.

cujus ideireo descriptionem, quia in superioribus à nobis omissa est, subjiciemus,

Radix est tenuis, oblonga, subalbida, fibris paucis capillata. Ramuli semipalmares, rotundi, tenues, rufescentes, in terram reclinati, in summo in minores divisi: foliis brevibus, angustis, binis sibi ex opposito respondentibus, que alis subjiciuntur, aliquando ternis, nonnunquam quinis simul junctis. Ramulorum faltigiis capitula squamata infident, quibus utrinque foliolum unum, (aliquando plura & impari longitudine) parvum, recurvum, & per maturitatem rigidum subjicitur. Flosculos habet pufillos, albos, pedicellis inharentes, quibus semen longè vulgari minus, subnigrum, relucens succedit. Augusto slorens in horto collegit C. B. & semen Paravio accepit Gottne rubri & albi nomine, Heydelbega Botrii rubri appellatione.

Planta lactaria Africana Pini fructuum facie Breyn, Prod.

Planta hac rarâ atque peregrina forma pro caule magnum facit tuber, cinereum, valde tumidum. rotundum vel turbinatum, Piniforme, magnitudinis pugni & amplioris, quantumque exaspectu externo colligere licuit carnosum, multis fibris sucis ab ima sede angustiore prodeuntibus firmatum. terno colleger incut. Cariorum, muitis noris ruicis ab ima i eve anguintore procumnous firmatum. Ramos przierum luperne protudit copiofilmos, dense in orbem comatos, uncias tres, vel ad lumnum quaturo longos, digitalis fermè craffitudinis, fatureque viridis coloris, qui juxta fiunmitates magis crafficium, atque tuberculis angulofis veluti fquamulis per totum à natura ità formati funt, ut non aliter appareant guam fi Pini fructus effent immaturi: in illorum fiunmitatios foliola quadam angulta, digitum transversum pæne longa, crassa, rigida, in superiore parte canaliculata, atro virore picta, Tithymali aphylli ab Imperato descripti, simillima conspiciuntur, lactescentia, sicut esiam tota planta lacteà ubertim alimonià diffluit. Et hoc, inquit Br. quantum ex Planta (qua an adulta vel primum germinans me latet) atque figura fuis depicta coloribus observare potui, namque plura non

Methonica Malabarorum, Nienghala Zeylonensium, Lilium Zeylanicum superbum vulgò Herman.

Sustinetur hac planta radice oblonga, ex rotundo nonnihil compressa, forma anconem seu literam r, ex duobus quasi brachiis cohærentem, referente; foris suscâ, intus alba, carnosa, gustus amari naufeofi, è cujus medio superiori angulo prodeunt sarmenta herbacea, rotunda, nodosa, ramosa, altitudine trium quatuorve pedum, qua vel humi incumbunt, vel vicinas arbores scandunt, varioque flexu illas comprehendunt. Cuilibet nodo adhæret folium glabrum, planum, politum, latitudine duorum triumve digitorum, longitudine verò propè dodrantali in longum, recurvum capreolatum mucronem definentia. Ex fummis ramis, aliquando etiam foliorum alis oritur pediculus, fultinens florem nudum, odore quidem vacuum, sed structuræ raritate & coloris pulchritudine sfores omnes quos Zey-lona & Malabara supperunt longe superantem. Constat verò sex angustis semidigitum longis, elegantiffime fimbriatis petalis, totidem apiculatis staminibus, & style intermedio tricuspidato. Primis ab exortu diebus in viridi flavescit, & Fritillariæ ritu propender, dehinc expanditur, ejusque petala, stamina & stylus sursum retroque vertuntur, & sensim in aureum, tandémque exquisissimum coccineum colorem facessunt. His omnibus defluxis perficitur seminarium, amplitudine Nucis Juglandis, subremainem, ampittuune Nuois juglandis, fub-rotundum, trigonum, tricapollare, quod in tres coraceas tenaces membranas dehicit, refertum femmibus parvis angulofis rubris duplici ferie difpofitis.

In Hortis Beverningiano & Fageliano luxuriat. Herbis bulbofis affinibus annumeranda est.

Hippophaes Anguillara & Dodonai sve Spina purgatrix J.B. Hippophaes quibussam Anas9a vaxa9aelan i. e. Spina purgatrix Anguill. C.B. stem Rhamuse catharticus Olea folio cjustem.

Hippophaes (inquit Anguillara epist. 8.) sabulosis Peloponnesi maritimis, que nunc Morea dicitur, oritur, cujus radix ob vehementem vim purgandi quibufdam spina purgantis nominatur. Suffrutex est spinis durissimis, spargit se in comam rotundam, albam: folia Olez longiora, angustiora & teneriora: nec florem, nec fructum vidi. Radices palmo longiores lacteum succum frangendo fundunt amariffimum, odore gravi : Similem plantam in Italia non reperi.

Parkinsonus Glastiridam Hon. Belli pro Hippophae Dioscoridis habet.

Hippophærkum quorundam Dalechampio ex planta ficca è Mitra infula missa delineata, quænam stirps itt nescimus. Echinopus Plutarchi quibusdam J. B. forte Echinopoda Cretica Belli sueru.

Pag. 1377. lin. 38. D. Jo. Banifter Nucem Regiam Virginianam primam C. B. quæ forma & fapore parum ab Anglicis differt &c. eandem facit cum Nuce Juglandi Virginienti alba Park à ligni colore fic dicta. Harum variæ funt species forma & putaminis duritie differentes quemadmodum Europær. Hac nux est quam the Dichery seu Dick Dichery But vocant. Ex hisnucibus lac conficiunt Indi quod vocant Dicherp Will, non ex majoribusillis, ut vult C. Bauhinus. Ex fimilitudine quam habet cum fuo lacte Juglandium Indi lac nostrum Dickery vocant. Zzzzzzzz

Eadem

Autor detemptionis Carolinæ Indigenas ex nucleis hifce decoquendo oleum falubre elicere feribit, quod & Anglis ad ufus culinæ frequenter infervit. Præftans habetur remedium ad tormina inteffinorum. Sapore est jucundo, verum post semestre spatium rancescit & corrumptur.

Idem D. Banister Nucem Juglandem seu Regiam majorem cortice scabro & duro, nucleo magno & dulci C. B. eandem eile vult cum nigra Virginiensi Park. à ligni colore sic dicta. Verum Parkinfonus hanc Nucem nucleum intus minimum claudere feribit.

Pag. 1379. lin. 29. Adde,

Haud generofius contra colicam reperitur remedium quam Juglandium membranula lutea amara pulveris. & cum vino data Sim. Paul. Quadrip. Botan. p. 99. & p. 565.

Pag. 1388. lin. 22. Add. Quercus Virginiana Castanez folio D. Plucknet.

Pag. 1389. lim. 11. Add.
Ad mentes albos feu fluxum uteri album] R. Scobem Quercus in tenuiffimum pulverem redactum, propina in lacte. Vel ik. Decoct. foliorum Quercus 3v. coag. Leporis 3j. octo dierum spatio sapius utentibus curavit veteres fluxus. Idem efficiunt Consolida majoris radices in lacte coctae & comesta.

Equi scutellati subalbidi (bappite:grap) si verno tempore unum vel alterum pugilium aut manipulum oculorum aut gemmarum Quercus arboris recentium in modium Avenæ conjeceris, illique aliquandiu his pascantur nigricant, ubi pilos veteres jaciunt, vel nigriores albidorum loco renascuntur. Hoc adscribendum Vitriolo Quercus. Sim. Paul. Quadripart. Botan. p. 340.

Pag. 1396. Ad finem pagina add. Abies folin prælongis Pinum fimulans.

Hujus ramulum ad me mifit D. Doody Pharmacopœus Londinentis, Botanices apprime gnarus. Folia Abieenis multo longiora ut Pinús videri poeffint, non tamen bina fimul ex eadem theca exeunt, fed fingula e ramis enafcuntur Abietinorum in modum, creberrima, angulta, in mucrones acutos & pungentes exeuntia: quem florem fructumve ferat nobis incompertum. Scribit tantum D. Doody in Horto Edwardi Morgani Westmonasterii pridem enutritam Pinastri nomine.

Pag. 1405. Sabina vulgaris nec sterilis est, neque baccifera, sed ex observatione D. Samuelis Dale Medici & Pharmacoperi Brantrients, vicini & amici nostri, in plantis indagandis & observandis industrii admodum & curiosi, verè conifera. Ottendit ille nobis conos virgs adnascentes plurimos, Piss multo minores, squamosos, & sub singulis squamis ut in aliis hujus genens bina semina occultantes.

Pag. 1408. Arborem vitæ verè coniferam esse hac æstate observavi. Fructus enim squamosos producit, & sub singulis squamis bina vel singula semina membranis alata occultantes. De slore, an fructui contiguus fit, anab eodem sejunctus, nobis nondum constat.

Pag. 1414. Cedrus à Goá malè collocatur inter Juniperos, est enim conifera, & Sabinæ species cujus odorem gravem spirat.

Pag. 142 1.1.1. Nota non unam tantum Salicis speciem corticem abjicere; verum duas à nobis observatas nimirum præter hoc loco descriptam Salicem nostram quartam, sive solio auriculato splendente flexilem: quin & Salicem à Tho Willifello Darkingæ in Surreia observatam cum Julo densissimo tomento ceu cotone confercto ab his duabus diversam esse suspicor.

Pag. 1428. Ad finem paginæ add. 2. Oftrya Ulmo similis fructu racemoso Lupulo simili.

Pag. 1423. lin. 41. adde, Potus eximius in colica plumbariis expetitus, R. Caricarum pinguium th.4. Aq. font. th.xii. coq. ad medias pro potu communi. D. Hulfe è M.S. D. Fisher.

Pag. 1438. Historia arboru peregrinae fracium sicui similem genenae Clus. Exot. l. 1. c. 11. adde, Frudus huic idem esse videtuu fructus Lance distru Bontio 1. 6. c. 23. Levis, cortice stavo, succum Lacteum, acreem Tichymali mistar èvulnere instâto sinudens: 2 apos (inquis) externa tantum facie & nomine distra alera qui Rampessa vocatur, quod fructum crintum denocat, quia silamentis quasi capillis externe sir munitus. Neclei utrisque intus conditi cum caree suc aundem sporem acidum & vinosum obtinent. Caterum arbores valte & magnes funt, fosiis Laurinis, è quibus hi structus racematim magna quantitate pendent & pulcherrimo aspectu utriusque fructus ardoribus sebrilibus restinguendis eximiè conducunt.

Pag. 1446. Ad vires Pomi adde, Poms antinephriticus, R. Pom. dulc. affat. n. ij. Vini albi Aq.

-19. 1440. Na the ruin auss, rous antheparintus, at roin, that a it β. Syrup, de Althaz 3j M. Bibat omni manê tepidê. Idem.
Ad dolores acribifi. Ophthalmaz, βr. Pomi dulcis fub cincribus coĉi pulpam ad 3iiij. Camphoraz 3j. Croci ββ. Aq. Rofarum & lachismulichris, q. s. Fiat Cataplaſnaz. Brud. Chafmau. Habun ab codem D. Hulfio,

Pag. 1459. lin. 5. Pro quarta & quinta Mespili spinosa specie addantur 4. Mespilus spinosa sive Oxyacantha maxima Virginiana Herman. Cat. Leyd. 5. Mespilus spinosa sive Oxyacantha Virginiana nigra ejustem quarum in sequente cap, mentio facta est.

Ibidem pro tertia specie Sorbi soliis integris interponatur, 3. Sorbus Aucuparia Virginiana soliis Arbuti Breyn. Prod. Herman. Cat. Leyd.

Arbulcula eft Chamzemefpilo J. B. non valdè diffimilis, duorum aut trium cubitorum altitudine, aliquando altior, uno plerunque ftipite, pollicem craffo, qui in aliquot ramos ex rusco vel fipadiceo cinereos dividitur, & hi in alios minores, serratis foliis haud frequentibus eos vestientibus onustos, Arbuti fimilibus, prona autem parte albicantibus & lanuginofis. Flores in fummis ramulis pentapetali, candidi, Sorbi Aucuparia fimillimi, sed minus conferti, in umbellam dispositi, quos excipium supervenientes bacca, colore & forma etiam Sorbi Aucuparia fructibus planè convenientes, sed minores; in quibus semina quoque minora continentur. Septembri floruit.

Pag. 1460. Pro tertia specie Sorbo affinium soliis integris addatur, Cotoneaster J. B. Cotonaster Gesperi Park. Cotonaster solio rotundo non serrato C. B. item Chamamefpilus Cordi ejusdem. Chamamespilus Ger. Epimelis Lugd. Dinart Mcdlar.

Frutex est ramolus, cultu tamen arborescens, cui felia Mali Cydoniæ, aversa parte candicantia & lanuginosa, adversa verò nervosa & virentia, minimè per ambitum serrata sinuatave, pediculo brevi appensa. Flores concavi, herbacei, plures juncti cohartent, quibus succedunt frustus in extremis ramuappenia. Fuere concavi, neroace, puires juncti conarrent, quious luccedunt fractus in extremis ranulis, valui in Oxyacantha Mathioli five Spina alba, bini, terni, vel pluires, parvi, conpreffi, ex rotundo oblongi, in umbilico quinquepartius fectunculis infigniti, cortice ubi maturefeunt primò rubefeente, cui tamen obduda el filanugo cineracae: Sapor iis acerbus. Officula intus continentur
terna aut quaterna, oblonga, hinc angulofa, illine plana, duriufcula, qua tamen dentibus facilè conternutur, medullam claudemest albam. Fredum Claffus dicie colore toris initio fubblavefeente, deinde rubro, carne intus pallida, fungofa, Oxyacantha: fere fapore, quina officula fivre femina con-

Nos in montibus Rheno imminentibus, inque Saleva & Jura observavimus. Frequens oritur in Alpibus, Apennino alissa, utvidere est apud Clusium & J. Bauhinum.

Gefineus, etimq fecut C. Bauhinus, Parkinfonus, Lugdunentis hiltoria auctor & alii, ex hac Levin Generus, etimq fecut T. Bauhinus parkinfonus, Lugdunentis hiltoria auctor & alii, ex hac planta duas faciunt, ut J. Bauhinu quem fequimur videtur. Verim C. Bauhinus non fidenter affirmat divertas effe, ut vulk Gefinerus, fed force anden, Cotonaftrum Gefineri & ejuldem Chamarme-fpilum, quamvis illa foliis fit majoribus, nec baccis adeò rotundis. Quid Gefinero errandi occationem dedisse putet J. Bauhinus apud ipsum vide.

Horris facile affuescit hic frutex, quamvis monticola sit.

Pag. 1466. Adsextam speciem Opuntiæ seu Ficus Indicæ adde. Hanc speciem esse puto quam in Horto Chelseiano à D. Watsio cultam vidimus, ab insula Barbados acceptam, folis longiffimis, triangularibus, profunde canaliculatis, & ad angulos folum spinis stellatim dispositis armatis. In Horto D. Darby primum culta fuit.

Pag. 1.467. Ad finem capitu adde, Echinomelocactos lanuginosus tuberculis spinosis undique obsitus, fructu è lateribus sparsim egrediente.

Hanc raram & nondum descriptam speciem in Horto maximè Reverends Episcopi Londinensis vidimus. Figure ett globose, nullis sulcis exaratus ad modum præcedentis, neque directis neque transversis; plurimis tuberculis acuminatis è quorum summitatibus spinæ egrediuntur, unciam circa longis undique obitius. Tubercula ishae densa hic illie lanugo intercedit. Fructus claerbus sparsim exit, Mali granatæ sfori nondum expanso non dissimilis palliditis duntaxar rubens, quem spinæ undique muniunt, ut impune eum continger on no liceat. Singulis 24 horis novos frustus promit. Flos Monopetalos summitati structus insidet. N. Ejuschem omnino figure & coloris est Echinometalos insides descriptions. Han D. Tercenta Reliefa, è universo et descriptions descriptions. locacti vulgaris fulcati fructus. Hac D. Tancredus Robinfon, è cujus notis descriptionem nostram concinnavimus.

Pag. 1483. Ad finem paginæ pro Loti secunda specie add. 2. Lotus arbor Virginiana fructu rubro,

Quam olim Jo. Tradescantius in Angliam è Virginia intulit. Hujus florem basi fructus coherentem in ramulo à D. Doody in horto reverendissimi D. Crispin collecto, & ad nos transmisso observavimus: Summo autem fructui ftylus geminus cornuum specie huc illuc reflexus insider; unde nos in dispositione arboris Loti errasse suspicamur.

Pag. 1485. Ad finem capits de Groffularia addatur, Uva crispa Americana Pison, p. 242.

Mensibus potissimum pluviis (quibus magna pars fructuum hic [in Brasilia] vigere solet) fructi-fera est hac planta, quu ex radice alba, longa, shamentosla, caulibus è viridi albicantibus ad ordina-ris fructis altudinem assirgis, spinis undequaque armata. Cui hine inde alterna serie cum longusti mis pediculis adnascuntur solia diversa singura ex magnutudinis, Jurepeha soliis similia, dilute viridia, Zzzzzzz;

APPENDIX.

1919

ad tactum mollia, tenera, ac à tergo fecundùm longitudinem aculeata. In extremitate & n edio caulis & ramorum veniunt tres vel quatuor fofculi, ex viridi ad luteum inclinantes, pentapetali, cum multis framinulis crectis.

His fuccedunt fructus, Mespili magnitudine, rotundi, laves, coloris è viridi albicants, friis viridibus saturatis secundum longitudinem, mox dilute flavescentes, folliculo & pul-pa constantes, ut Uvæ crispæ nostrates, saporis acidi grati. Semina orbicularia, compressa, flave. scentia, figura ferme ut Lentes pulpæ inspersa, quæ simul cum fructibus deglutiuntur. Fructus antequam plane maturuerit sanis zque ac zgris ob gratum acorem ad sitim sedandam in usu est frequenti.

Pag. 1491. Adde, ad finem Cap.V. Periclymenum humile flore super storem Hort. R. Paris. in Catal, nondum editarum. Rem, Periclymenum soliu simuatu varingatu & birsatu ex borto Fulbam. Reverendissimi Episcopi. Londinensis.

Pag. 1522. lin. 8. add. Amygdalo Æthiopicæ similis felius binis nervosis Breyn. Prod.

Pag. 1524. Ad vires Nucis moschatæ add. Ad Mammulas puellarum quam par eft graciliores proficuum est oleum Nucis myristica externe usurpatum, unde mammilla brevi temporis spatio jucunde sororiari incipiunt. D. Hulse è quodam MS.

Pag. 1569. Ad finem Capitis de Saffafras adde, D. Banister in Catalogo Plantarum Virginiensium Saffafras arborem tum florendi modo, tum araneolis filamentis in quæ Scabiolæ ad instar folia rupta ducuntur, ad Cornum marem accedere scribit, nec fructus aut facultates dispares esse, unde Corni speciem esse non veretur asserere.

Pag. 1574. Ad finem paginæ add. Guaiacana Virginiana Pilhamin dicta Park.

AGuaiaco Patavino parum differt; eandemq, planè arborem esse vel speciem ejus majorem sibi persuadet Parkinsonus. In magnam utique arborem adolescit, ligno duro, fragili albicante, cortice tenui obscure viridi tecto, ramis plurimis gracilibus tenuiore canescente cortice vestitis, quos sepiunt tenta onicare viriai tecto, ramis puntinis gracinous tentanos canticarec concerventario, quo tequan. Fala multa, lata, pulchra, viridia, per margines aqualia, & Guaiaci Patavini fimillima. Fruitini forma & magnitudine Dadylum refert, nigricante cuticula tectus, & in calyce quattor duris & rigidis fo-lis confitructo confitus, fapore pariter dulci, tribus vel quattor intus nucleis magnis craffis, planis, prædictæ fimilibus fed dimidio majoribus.

Pag. 1583. Im. antepenult. add. Visci semen Populo alba, perterebrato à se cortice, insertum germinásse & plantulam edidisse in horto suo nobis affirmavit ingeniosus Vir & side dignissimus D. Sam. Doody Pharmacopœus Londinensis, testésque advocat sane idoneos D. Martinum Lister & D. Leomard. Pluckner, Medicinæ Doctores inprimis celebres. Nobile fanè est hoc experimentum quod longis & diuturnis super hac re controversiis & disputationibus finem imponit. Mirum interim maluiffe Botanicos & Philosophos argumentis ultro citroque habitis tot annos ne dicam secula contendere; quam naturam consulendi & rem ipsam experiundi laborem, non sanè valde arumnosum,

Pag. 1590. lin. 16. Add. Thymelaa Africana fructu ruberrimo Horman.

Ramulum hujus ficcum vidi apud D. Plucknet.

Pog. 1593. lin.22. Rhamnus Orientalia Ligustri folisi, spinia atvo-purpureis recurvis D. Plucknet.

Pag. 1626. Ad finem capitis de Rhamno add.

Rhammus Virginianus Pruni folio fructu nigro, officulo compresso apud eundem Clarist. virum.

Pag. 1642. Ad finem bacciferarum arborum adde, Oleander minor frugifer fatidus Creticus Zanoni. Zan.

A pracedente differt foliis, floribus, & fructibus minoribus.

E radice longa, perplexa, tortuola, repente, & in radiculas minores ramorum in modum bipartitas, crebras divisa, colore extrinicuus cervino, interiis flavo obfcuro, odore festido & acuto raportum califundamento di colore destribus del colore destribus del colore del rum, cauliculos emittit plurimos, nullo ordine positos, teretes, tortuosos, inaquales, cortice & ligno Oleandri pracedentis, in mulicipies ramo divilos, fuperisis in alios ramufellos minores bifurcatos, folis velticos confulis, interdum etiam binis oppositis, praterquam in summa parte; ubi plura in cespitem congesta oriuntur, pracedentis similia, verum angustiora, lucidiora, palladiora, consistentiá crasa & carnosa, Polygoni nivei foliis si modo lucida essent persimilia. È prædictis foliorum cespitibus seu agnumulis enascuntur gemma virides, qua mense Maio & Junio sese aperientes flores oftendunt, verum paticione quam in prozedente, immun dos trefe art funmu quatuor fi-mul, colore & figura illus funiles fed breviores. Flores decidus fruitus totidem relinquunt, per maturitatem pracedentis fructibus fimiles.

Planta rupta aut contusa ejusmodi odorem fortidum exhalat, unde & ejustem qualitatis maligrae particeps effe videtur.

Perennis est planta, frigoris tamen minus patiens quam superior.

Oleander Creticus fruticosus major fatidus Zanoni,

E radice perenni, farmentofa, fibrofa, fatis crassa, tortuosa, repente, caulicules supra terram sundit multos, undatim slexos reflexosque, spithamam circiter longos, tenues, teretes, lignosos & nodosos, inferne cinericeos, nonnihal lucidos, paulo supernias stavicantes, summis ramulis viridibus, in dolos, interne cinericcos, nontinui ticatos, pauto iuperius tiavicantes, iuminis ramuius viriatious, in gyrum circa radicis capit terram laté occipantes, & fi forté ean contigerint radices agentes, ad fingulos nodos duos tréfre ramulos emittentes, qui in alios mox minores fubbividantes; unde plante plas folis & eramulis crebris valdè denfa apparet. Felix ad nodos brevibus pediculis adnexa, plura etiam finuil minora, ex codem oculo ad nodum, qui craffitie ipfum caulem fuperat, evenut, fuperné oblemits viridat, fubrus pallefeentia, craffa & denfa, in medio fileta, & fineis tenuibus velut feri-sa oblemits viridat, fubrus pallefeentia, craffa & denfa, in medio fileta, & fineis tenuibus velut feri-sa oblemit, medio fileta, vegits utramque extremutarem actions. Anhullulis margina Alfines. oblemus viridis, luorus patieteenta, craita et denia, in medio lucata, et intes tentitous veiut ter-pta, oblonga, medio latora, versis utramque extremitatem acuturia, Anthyllidis maritima Alfine-folite C. B. fimilia. Propè fummos caules foliorum cespes exit, in quorum medio gemma aliquot viridantes exoriuntur, quarum umaqueque multas oblongas fistulas emituit, que aperte flosculos rubentes oftendunt, fuman anaqueque munas obsorigas intunas emittit, que aperte noteuos rubentes oftendunt, fuman parte in quatror lacinias feu petala divilos, deorfiun reflexa, formá, éc colore Nerii vulgaris florum, fed multis (ut par elt) numeris minores, vulgaris Golfemini floribus valdé finiles, fed minores, ut ildem plane ut viderentur, ni color differentiam oftenderet, ut & valde inmites, tet minores, ut indem piane ut vioerentur, in color dimerentiam ortenuerer, ut colingular quadram in medio rubentes cum quaturo framinibus albis, apices rubros geftantibus, ut veluri totidem lagitus feu fijicula fanguine uncha appareant. Mediam fiftulam ftylus permesa, cuius bais recorpaculum fruetus obregir, qui menfe Augusto ad maturitatem tendit. Somes in quibufdam parvis fruedibus occultatur, colore viridante, forma pyri, cujus apici infide tentuis guedam cauda retoria; fruedus maturefeentes, obfeure purpurei & fucculenti evadunt velur. Myrti bacca, & tandem cum perficiuntur nigri. Semen oblongum semini Quamoclit simile, sed minus. Radix triplici cortice integitur, exteriore, quæ facilè delibratur, nigricante, medià tenerà & flava, tertia rubra velut Erythrodani, cum medulla in medio lignofa flavicante.
Odor totus planta feetidus & ingratus velut floris Dracontii vulgaris, unde & capitis dolorem

inducit, & oculis nocet non aliter quam Nerium vulgare. Sapor ingratifirmus & amarus: in manu gestata respirationi officit, & Naturam totam perturbat, ut non sine ratione venenosa qualitatis particeps cenfeatur.

Hanc plantam effe exiftimo quam propè Scaleam in Regno Neapolitano inveni, & poftea fio-cam apud infignem Botanicum jam faits jumetum Joan, Mariam Ferro Pharmacopœum Venetum vidi, Periclymeni supini pumili appellatione. Floris equidem forma ad Periclymenum accedit, flos vidi, ericiyinen inpini paini approaaone eriam funno fructu inflete un Periciyineno; qui fructus qualis fuerit in ficca diference non licer, pyriformis tamen videtur & umbilicatus. Folia in ficca craffa videntur glabra, non urraque extremitære acutiora, & in latiora ut in planta Zanoniana, fed è laza bafi in mucronem fentim angultata & Serpylli foliorum amula in longiora effent.

Urucatu Brafiliensibus Marcgr.

Marcor. Planta est quæ super arbore Urucari-iba nascitur sine radice, verum quatuor aut quinque folia, inferius lata, bulbum faciunt ovalem, circiter quatuor digitos longum, qui intus continet medullam interius saus, outcomi tacuam covatem; circure quaturo migrus rongum, qui intus continer meauman quandam unguenti factiui confiltentia & afpectu, pinguem, ad tactum frigidam, ex albo virefcentem, multa adhæc filamenta fubrilia albida in fe disperia habentem. Supra bulbum folia à fe invicem difeedunt, funtque ibi angulta, fed in pealalem aut majorem altitudinem excrefcentia, fuperius latiora, linguz figura, & fimilia Squillz, viridia. Quodlibet autem folium fecundum longitu-fimum: loporem quoque inducere experientia probatum est.

Pag. 1647. Ad freem pagine adde, Carandas Bontii alia ab hac arbor esse videtur quamvis ille [Bontius] eandem velit, & quidem Tamarindus Americanus nostratium aut ei simillima arbor. Tamarındi enim illius filiquæ quas apud illustrem Virum D. Gul. Courtine vidimus, breves compresse

Pag. 1681. Ad Cap. de Staphylodendro adde, Abrahamus Muntingius duas Staphylodendri trifo-

Pag. 1707. Platanus Occidentalis feu Viginiana] Arbotum vetuftiorum, docente nos D. Jo. Baniser in Catalogo plantarum Virginiensium, non tantum trunci sed & rami cortices suos scabros exuunt indéque & glabri evadunt & nivis ferè instar candidi. Arbores etiam juniores cortices abliciunt, virides tamen non albi apparent.

aopteum, vinuos auten noti and apparent.
Pag. 1721. Ad finen Gop, de Barba Jovis adde, Abraham Muntingius in Herbar, Belgic, lib. 2.
cap.41. plantam quandam depingir Barba Jovis Antiquorum appellatione, qua quo pertuncat nelcimus, certe hujus loci non est. Icon folia oblonga repræsentat extremitatibus subrotundis, crebra adeò in furculis ut eos undique occultent.

Pag. 1722. Speciebus Anagyrida feu Labumi adde, Laburnum spinosum Americanum flore rubro ab Abrahamo Muntingio in Herbario suo Belgico descriptum & depictum. Pag. 1728. Ad spieme Gapitu de Spario una spinoso adde, Genistica quadam species ab Abr. Muntingio in * Herbario Belgico depinguur & describtur, quam lantolam sfore luteo parvo vocat.

Emendanda.

 $\bigcap_{i\in J}^{q_g-1}$ P. Hermannus Filicem mollem feu glabrum vulgari mari non ramofæ accedentem f. B. & Filicem marem non ramofam pinnulls angultis raris profundè dentatis Ger.

tem J. B. & Fincent matern from tanonam primans angular sais produce dentats Gr. emic. pro cadem plants abet; ne case repugnamus.

The produce of the produc Alcex, live, ut ille vocat, Althau Indica speciem esse nos docuit; hinc ergo ad congeneres Lib. 19. Sect. 2. cap. 9. p. 1065 transferenda est.

Pag. Eadem 1. 47. Capot de Urtica ad sequentem prima Sectionis partem removeatur. Observavi enim in Urtica Romana pilulas seminiferas & fructus racemosos in eadem planta; quod & aliis Urtica speciebus commune esse puto.

Pag. 203. L. antepenult. Amarantus Siculus spicatus radice perenni P. Boccon. non recte collocatur inter Amarantos Sericeos, si modo genuinus Amarantus sit, quod non puto: Amaranto potius affi-

Peg. 13. Kali floridum repens aizoides Neapolitanum Col. ad Chryfanthemi aizoidis Lib. 14 cap. 4 deferipti genus pertinet, ideòque hinc illue transferendum eft. cap. 4 deferipti genus pertinet, ideòque hinc illue transferendum eft. Peg. 244 l. 45. Peft. verba illa primum Cluffi adda, imò non accedere tantum, fed eandem Pag. 244 l. 45. Peft. verba illa primum Cluffi adda, imò non accedere tantum, fed eandem Pag. 244 l. 45. Peft. verba illa primum Cluffi adda, imò non accedere tantum, fed eandem Pag. 244 l. 45. Peft. verba illa primum Cluffi adda. rum ramulum emifit, & in omnibus descriptioni Hieracii Pannonici I. Clus. respondere deprehensus est, ideò hic expungendum, & cum specie septima Capitis VII. conjungendum est.

Pag. 263. l. 40. Species nona, nimirum Conyza caulibus rubentibus, flore luteo nudo hoc in loco expungatur, nam repetitur p. 293. ad quem locum in nostra methodo, non obstante gravi

Pog. 272. Antiquam jam sententiam resumo, speciem quartam seu Jacobxam montanam non Conver odore pertinet. laciniatam noftratem candem plantam effect cum fecunda feu Jacobs annonica folio non laciniato 3. B. ut ex planta in horro D. Dale culta cum deferiptione Clufti collata apparunt.

J.B. us ex planta in notio D. Das come com econoponie come contact appartitu.

Pag. 199. Que de Arzogat feu Mirabili Mexicana Hernandez mins feltinanter feripfi revoco,

Poff lecundas cogrationes cam & genere & specie cum admirabili Peruviana convenire ag-

Pog. 427. P. Hermannus Laferpitium folis anguftioribus, diluté virentibus, conjugatim dispositis Marijani pro cadem planta habet cum Laferpitio Gallico J. B.

Per 540. Organum monts Siyril genium Dickami fecies nobis videtur.
Per 540. Organum monts Siyril genium Dickami fecies nobis videtur.
Per 540. Fillforia Sagitaria addr. Idem etiam obfervarit diligentifimus Botanicus D. Deady,
qui in omnibus Sagitaria plants bulbam (eur uber qualis a Bushim oberjingtur infra limum in ipfam
erram foldam deixum inveniriad me feripfit. Notandum tamen non in hoc tantum planta folda hoc modo variare, sed in alis etiam aquaticis, ut v. g. Potamogitone lairfolio, cui parier folia aquis immería grammea sunt, at que aquas superant lata & subrotunda, ut in ejus descriptione often-

Pag. 737. Rapunculus Creticus Petromarula dictus hinc removendus, & ad Rapunculos galeatos

transferendus eft. Pag. 780. P. Hermannus Leucoiis affinem Tripolium Anguillaræ & Leucoium maritimum Camer. pro specie distincta à nostro Leucoio maritimo latifolio ponit.

Peg. 753. Rapistrum flore Leucoii marinum, nescio quo casu in eadem pagina repetitur. r.eg. 794. Rapitum inote Loscott maintain, institu quo can in caccin pagina tepetutir. 272, 818. Deferiptio que fubicitur titulo Repbani aquatici Ger Park, &c. et alterius planta, nimirum Radicule tylvestris five palustris J. B. Rapistri aquatici Tab. Raphani aquatici Rapistri folio C.B. Ideoque deleantur verba illa. Promde Raphanus aquaticus Tab. & ejustum Rapistrum aqua-

Pag. 830. 1.30. Species illa Thlassi verum primum Dioscoridis Zanonio dicta ad sequens caput transforatur, siquidem in ejus valculo membrana slilquas disterminans ad latitudinem siliqua transforatur, siquidem in ejus valculo membrana slilquas disterminans ad latitudinem siliqua transforatur. versa est. Eadem autem videtur Thlaspi Alexandrino Cortusi J. B. p. 834 descripto, ideoque

cum illo conjungenda. Pag. 866. Spec. 17. Tithymalum maritimum seu Esulam raram è Lio Venetorum insula, slore albo Cat. Hort. Reg. Parif. Paul. Hermannus Apocyni speciem facit, vocatque Apocynum maritimum crectum Venetum flore albo: Et certè nobis olim ex ramulis ficcis (nam plantam virentem main oceann veneunt user and: Eccerc nous onn ex ramins sees (nam pantam virentem nondum videre co t git) species Tritymali non effe videbatur, sed planta longè diverse.

Pag. 895. Chamabalin segunjuosa vires nelcio quo casu ad p. 899. translata Lathyro Vicizformi ubnectuntur, ide que illunc huc removenda funt.

Pag. 912. Pajomirioka duas Pifonis Senna species esse non Orobi à D. Hermanno didici. Hac

æstate utraque mihi succrevit ex seminibus ab ornatissimo Viro D. Spragge acceptis. Pag 9:2. Ablus etiam eodem docente, Sennæ speciem este agnovi. Adde Synon. Absus foliis Trifolii J. B.

P. 18 996. Species duodecima feu Lychnis fylvestris alba spica restexà Botan. Monsp. cadem est postune requent, i.e. Lychnidi flore albo minimo nostrati. Vide additamenta. D. Dale Lychnidem arventem minorem Anglicam Park in arvis prope Colcestriam inventam pro eadem habet, nce nos repugnamus. Vide ejus descriptionem p. 1004.

Pag. 1033. Juncaria Salmanticentis descriptio repetitur. Habetur superius Lib. 4. cap. 17. p.

2:1. quò referri debuat nobis nondum conftat: hic tamen fi placet deleatur.

P.g. 1047, Speciem Cotyledonis undecimam, feu Saniculam Alpinam crenatam umbilico pallido candem elle puto cum fexta, ideóque translato illue titulo descriptio hic deleatur.

Pag. 1055.

APPENDIX.

Pag. 1055. Gratiola Hyssopoides & Ageratum purpureum Dalechampii male adjiciuntur capiti de Refeda; suumque singula proprium caput constituere debent.

Pag. 1072. Linum tertium & quartum Morisono descripta non differre putamus à decima specie seu Lino sylvestri cœruleo perenni nostrate; nam & hujus etiam hac astate duas species observavimus, alteram caulibus erectis, foliis latioribus capitulis majoribus, alteram caulibus terram versus re-

this, atterant cannot electry, form autorities capture maps only acterant cannot terrain versus re-clinates, folia angultionbus, capitulis minoribus.

Pag. 113; L. autopundi. Allium montanum majus Anglicum Newtoni, id eft, Allium Holmen-fe, ad hunc locum non pertinet, non enim bulbum habet ex multis nucleis compositum, ut nos 18, 4d nune focum non patiente, non enni outoni marce or metter notices componenti, at no omifia inter transferendum particula [Non] falso opinari (muus, fed implicem tunicatum : effeq, ex observatione D. Sam, Dale, qui in Horro illud coluir, nihil aliud quam * Scorodopraffium pri * P.1121.de mum Cluin: ideoque hic expungatur, & cum illo conjungatur. Notandum autem Porrum Syria feripam. cum Tab. i. e. fylvestre folio latistimo C.B. plantam esse diversam à Scorodoprasso primo Clus. non ut suspicabamur eandem.

Pag. 1201. Yucca Brafiliana & Americana Muntingii stellatæ solio mucronato & obtuso ad

hunc locum non pertinent, fed Mandiocæ ex qua panis Cafavi fir, species sunt.

Pag. 1443. Ad sinem Capitia VII. adde, Ananam sylvestrem Acostæ eundem fruticem esse cum Kaida Horti Malabarici à peritiffimo Botanico D. Jacobo Breynio illud in Prodromo innuente, didici ; ideóque historia ejus inter Anomalas tradita in Capite de Anana p. 1333. huc transferatur.

Pag. 1663. Pequea five Pekia 2. Pisonis bis ponitur.
Colinil Hort. Malab. bis ponitur p. 1734. & in Appendice p. 1892. Fructus Samparantan dictus bis ponitur p. 1744, & p. 1815.

In descriptione folii Quinquinz p. 1797. lin. 28. acutius ponitur pro obtusius.

Libet hic ad Historiam confummandam Stirpium nonnullarum Indicarum, Mexicanarum, Perficarum, Africanarum & Virginienfium nomina à me omiffa ex Hernandez & Reccho, Indicibus Jacobi Zanonii Fasciculo rariorum Jacobi Breynii, & Catalogo Joannis Banister excerpta adjucere.

EΧ

EX

INDICIBUS

JACOBI ZANONII BONONIENSIS.

A Givan. Akafa. Akled, Species Croci Indici. Akasonum sive Arkasonum, Manga sylvestris. Hujus figura & descriptio in aliquibus conveniunt cum Odallam H. M. in aliu, ut seminum parvitate, Ala, seu Zingiber Chinense. Aladar Croci Species. Aladiul. Albu, species quæ Alou H. M. Allium Indicum. Aleo. Amarkand. Ambari fagi. Ambeti. Ampurari. Anguis. Angle arbor. Anicigan. Anna Varsecha, i. e. Arna Visci Indici, seu Plantæ parasitica species. Antacca. Arbor S. Georgii. Arbor Alta ex qua Aves nidos Juos suspendunt.
Arbor Indica max. falso Idolorum cultus dicata videtur esse Atti-meer-Alou H. M. qua Fichs est species & omnium Arborum Indicarum maxima. Arbor ferens folia argentea. Archam arbor, cujus radix Mater Dei dicitur. Folia babet tripartita, solida ut Myrtus ; Florem album; è cujus medio oritur fructus squamatus figuram piscis habens. Arti sive Ada arbor. Arita seu Rita. Arumba Myrobalani species. Arula. Atta В Rablia.

Bacchion. Radam arbor. Babila arbor. Babinda. Bar Zambul. Basilicum Indicum sylv. Rehla. Bendi. Biagha arbor. Biga. RĬ Bing be. Birli Species Palmæ. Role.ari Bogra. Bretum five Blitum Bengal. Bretum Amberi. Buclenda.

Bulilla, an Belilla H.M. Buin, Binkbini.

Caggiu (eu Chaggiù Arbor. Cardilla arbor. Carangia. Casunda seu Cascunda frutex. Casa, Tartane. Cetorzon frutex. Curafani seu sylvest. Curasen. Cia thara. Chiadken. Ciamba pua. Ciarati. Ciaruans seu Herba Trinit. Cichna Cirti Cucumeris Species. Ciurata seu Rota aut Canna Indica. Corundi. Criata berba. Cruni Crulli musta.

D

G

н

Danti sive Stipsdanti. Dudbali.

Faniculum marinum Syria. Flos Pavonis. Flos Persidis.

Garar Nelli. Gharfalli. Ghondi arbor. Giambua. Giason, arbor parva. Ginthe ginthæ. Guburli. Gulft. Gung.

Herenda dua (pecies. Hortulana.

Ignis cæli Herba. Igli arbor.

Kaggiurs species Palma Dactylifera. Kaggiu, arbor, Caggiu eadem videtur : v. in C. Kagnilam. Kalungi matam. Kalis Kalumba. Kampedi Fudeli. Kanadi Komhori Kanteferi vel Kara Syriaca radix. Kannu. Karante arbor. Karute arbor procera. Kata pineka. Khevan. Khink. Kiriata. Kokus insularum. Kodria. Koni vulgò Ralla. Krididi. Kudi, Anneko. Kucli arbor parva. Kuper kuti Herba repens. Kurulu. Kurut arbor parva. Kureta. Kura kufa. Lamba vulgò Giacca de Buscio.

Kalii kardor radix.

Laudelful Lana Margiada seu Pes capræ an Convolvuls species Bintamburu woce ejusdem significati Zey-lonensibus dicta Herman. Cat. Leyd? Licchia

Limberæ duæ species. Linda arbor. Linbra, arbor. I and al Luceraggo.

M

Mako. Macongo. Makoma. Malkangoni fructus. Manda Fabo. Her. Mandara. Mamekdi. Marbeth Herba. Massiera. Meluk.

Merus Indica vulgò Celfi. Munda. Muri kuk.

Nai. Nagdon. Nagli seu Nacceni. Narandi. Narnhedi.

Narua seu Naral. Nelliea ut Nilicamaram H.M. prunifera Acaciæ foliss. Nid. o

Nimbera.

Odelbenga. Ogbsi. Oud Mogre. Oxalis Perfica. Paberabul Pacali arbor parva. Pagnas. Paguiera arbor. Paire arbor Panna seu Betbel. Panna tali

Panaube seu Giancoma, an Jangomas Garcia? Paneka.

Panri Kasli. Paperambul. Paragh seu Pharangh. Parangi. Parcol. Paringha. Parmi. Parmi kanti arbor. Pateki (eu Pripilli Paugiora. Phulia. Pilu. Pimbul arbor Pinpal. Pinkeui, Pinxeui. Pui phanda. Putaberi.

Puna.

Radix Pelusa & Peluz. Rad. Ran Varuna (eu Dantora. Rad. Nai. Rad. Kua. Raisink. Rambe Arbor. Rambulon. Ranabil radix.

Rangandual. Ranguri. Rarondera. Ratdegal, Arbor. Rinda. Ringbini. Rodali berba Roferage, Arbor. Rodibula. Rumbera, Rambora.

Sabranta Herba. Sabson & Samb, Savan item, Anteka.

Sai seu Sairam. Sakat. Samba arbor Sanderfar & Sander Pal. arbor.

Sanderlak frutex. Sapuri. Satura, Savarghi.

Sciruli. Scivan & Saivan arbor procera. Siabon. Suphucaia arbor. Suran, Surandi arbor.

Tamberi Pagi.

Surna.

Tan. Tankela. Tapheri, nides è ramo suspensue. Tarara.

T.

Total

APPENDIX.

1927

Tota Vari. Tendelines. Teti kani. Topps, arbor. Tungur. Ty, arbor parva. Vaar seu Vara. Vanti. Vuar Panti. Varua chan, arbor parva. Vasnagba. Vatel feu Afiu, Herba.

Ulba, Herba. Umbra, arbor magna. Undari. Upalseri.

> Zalanda, Herba. Zambal, Frutex. Zambul, arbor. Zambulan. Zaffar, bulbus, An Crocus? Zasuan vel Chiasu.

Z.

Index est Plantarum quarum Icones & Descriptiones ex India misit Frater Matthæus S. Fosephi Carmelitanus discalceatus ex urbe Regio in Lombardia.

Nonnullarum ex his Figuræ & Descriptiones habentur in Historia Botanica Facobi Zanonii. Ut v. g.

Liadul five Asdalbul Herbæ Indicæ, quam ità describit prædictus frater Matthæus. A Folia habet lata & oblonga; flores albos, unico ramo infidentes, in qua funt aliqua fo-liufcula cordis figură, inter qua nafeuntur flofculi, qui habent odorem quafi fimilem pomo maturo, & includuntur finulis foliolorum, in quibus apparet caput vaccæ cum luis cornibus; unde Gentiles qui vaccas adorant pulmentum tali capite faciunt.

2. Alhu, nomen Alou seu Ficus Indicæ speciem denotat. Arbor est grandis, habet folia magna, lata, plana & mollia, odore sylvestri. Flores producit coloris purpurei. Fruchus sert quasi ut ficus, sed desuper acutus, colore rubro, sapore acido: Semen inclusum est valde amarum. Fructus vim habet corroborandi refrigerandique. Foliis utuntur Indi ad inflammationes, &c.

Hujus radix Mater Dei dicitur. Folia habet tripartita, folida ut Myrtus: Flos est albus, è cujus medio oritur fructus fquamatus figuram pifcis habens, qui in pulverem redaccus & cum aqua bibitus est optimum remedium pro Febribus.

4. Butua, S. Brutua. Hujus icon habetur abique descriptione.

Cui folia triangularia; flores intus flavi, in basi rubicundissimi, quasi quinas cicatrices continentes, unde flos cicatricum dicitur. Radix trita pro renum dolore adhibetur, flos vero fanguinis

6. Bulilla est Balbus squamosus similis Lilio, è cujus medio oritur canlis, qui erigitur ad sex palmos aculeis circundatus, in vertice emittens pyramidem Aro noftro fimilem, rotundis fructibus compolitam, qui colore & forma videntur Corall. inter quos exeunt aliqua angusta & undosa folia Lonchiti asperæ similia, colore rosaceo septenúmque numerum non excedentia. Fructus durissimi sunt, virtutem habent sistendi sanguinem, solo carnis tactu ubi sunt venæ, applicantúrque in pulvere ad fluxum sanguinis sedandum, & conferunt illis qui non possunt retinere cibum pro stomachi imbecillitate.

Cannam vivam spinosam venenosam & mortiferam pro figmento habeo. Datur tamen canna quadam capite squamato in Brafilia Paco-casting a dicta.

7. Carda arbor Indica,

Est arbor spinosa sicut Limones cujus folia fricata dant odorem sicut folia Cedri, & flores destillantur ad stuxum sedandum, spirantque ambo odorem suavissimum. Fructus est paulo major Limone, stores similes Cedri. Cortex fructus est durus instar Granatorum. Pulpa inclusa secundo cortice duriffimo & craffo est viscosa ac sapore insipida; Semen inclusum est ficut Limonis, sed non tam durum nec amarum. Hoc fructu utuntur Gentiles antequam maturescat ad appetitum excitandum.

8. Cardilla arbor Indica,

Folia habet lenia, plana, cordis figura. Radicis decoctio febrim tollit. Folia trita & alio folio involuta & in cinere calido sepulta pro omnibus animalibus sunt proficua.

9. Igli arbor pagi Ende dicti in insula Solor, nulla hujus descriptio habetur sed icon tantum.

10. Kanadi feu Konade India Orientalis herba,

Radice est tuberofa, valde crassa & scabrofa, que plurimas radiculas emittit; in vertice verò multa folia, parva quidem fed longiora, inter quæ aliquot affurgunt virgulæ, Juncorum inftar ad altitudinem quinque, sexve palmarum, quorum in vertice sos emines acteus, simplicis Rosa non absimilis: è cujus medio tria stamina prodeunt, apices in summitate serentes aurei coloris & figura cordis. Talem verò hi flores spirant odorem ut longè sentiantur.

.11. Lamba,

11. Lamba, arbor est valdè alta, nasciturque in locis sylvestribus, cujus folia sunt parva, Parietaria: Ceraforum, coloris aurei: ideóque mulieres eos colligunt ad tingendos capillos; fed clam metu supplicii: nam id prohibetur, quia reservantur pro Avibus.

E Fasciculo rariorum plantarum Facobi Breynii.

A Bhinthio Scriphio fimilis Cap. B.Sp.
Alexa minor Africana, Althær facie, flore purpureo parvo. Arbor rolea prima, seu Arbuti folio, flore flavo. Secunda, sive Styracis folio, Ten Rhyne. Arbor lucens Halicacabi fructu. An Arbor lucens Jamaycenfis nostras? Afphodelus major ramofus Cap. B. Sp.

Bellis Erucæ folio incana, C. B. Sp. Buglossum Africanum Echii folio.

Cynoforchis Cap. B. Sp.

Camphoratæ fimilis, longiùs radicata. Altera, magis hiríuta. Chamægenista C. B. Sp. Chenopodæ fimilis planta mirabilis Africana, Echini Alpini facie, sed minime spinosa. Chryfanchemum Africanum pumilum, foliis Abfinthii Alpini umbelliferi minoris. Corruda fpinis horrida, foliis Afparagi Sylvestris Africana. Corruda Africana Hippuris facie. Cynogloffum Africanum myrtifolium.

Elichryson minus Africanum, flore aureo. Erica Coris folio Æthiopica, flore purpureo tetrapetalo. Erica Serpylli folio Æthiopica, flore purpurco Eupatorio affinis Suffrutex Ericoides capitatus,

Coris seu Juniperi folio Cap. B. Sp.

Frutex Æthiopicus foliis Alaterni. Myrtiformis D. Ten. Rhyne. Vitis Idææ 1. Clusii foliis. Africanus foliis Buxi. Africanus, fruticisterribilis Narbonenfium foliis, capitulis oblongis squamosis. Frutex anonymus, foliis Lauri tini minoris. - foliis Chamægenistæ Creticæ. leguminosus Myrtifolius, filiquâ hirsutâ, Anonidis montanæ præcocis purpureæ fruticescentis Morison, facie. Fucus carnofus coralloides C. B. Sp.

Geranium Malvæ folio odoratum, flore purpureo Cap. B. Sp. D. Ten Rhyne.

Myrrhidis fol. Æthiopicum parvum. angustioribus minus hirsutis. noctu olens Æthiopicum lanuginosum,

foliis Myrrhidis latioribus minúsque lacinia-

Genista affinis Africana flore cœruleo, alatis & punctatis foliis asperiusculis. Gladiolus, flore pendulo.

major ramofus, flo. cœruleo amplo. --- medius, flo majore.

-- minor gramineus, flo. parvo cœruleo. - min. gram. flo. parvo pulchro variegato. Gramen triglochin bulbosum Monomotapense.

Hyacinthi & Cotyledonis faciem mediam obtinens Planta Africana, floribus luteis longistimis atque striatis, Gladiolus Imperialis Ten Rhyne.

Marrubium album minus Africanum, calyculis Monorchis C. B. Sp.

Olus atrum Africanum. Ornithogalum umbellatum maximum Cap. B. Sp.

Perfoliato angustifolio montano Col. similis Plan-ta umbellifera nova, fructu triplici membranaceo C. B. Sp.

Pimpinella maxima Africana flore purpureo. Planta Corios folio Africana.

Planta fruticelcens Africana perrara, foliis Peucedani, floribus conglomeratis, Herbæ caftæ Americanæ nonnihil fimilibus. Planta foliis Rusci minoribus C. B. Sp.

Sanamunda Africana I. five foliis angustissimis candicantibus. -2. Sive foliis Serpylli minoribus afperiuf-

culis, capitulis Thymi.

3. Sive foliis Serpylli majoribus incanis.

4. Sive foliis glabris acutis.

5. Sive cricoides major. Sive ericoides minor, ramulis admodum lanuginosis. Solanum spinosum arborescens C.B. Sp.

Thymelæa Æthiopica foliis Pafferinæ, minor Ć. B. Sp.

-noctu olens Æthiopicum, foliis Myrrhidis Virga aurea Africana foliis Ericæ bacciferæ.

Steechadi Arabicæ fimilis C. B. Sp.

Jacea non ramosa tuberosa radice, foliis plurimis

Jac. non ram. tub. rad. foliis latioribus flores fe-

matos & pediculis curtis infidentes.

Iris aculeata baccifera arborea minus ferax.

Chamæ-Iris verna odoratissima, latifolia cœrulea

duplicem seminum seriem continentibus.

(ut nonnunquam pictam vidi) fimilis est. Lilio narcissus humilis albus.

folia crassa admodum & succulenta, non tamen

foliorum unicum protrudens caulem foliis an-

gustioribus, pulverem seu semina in mem-branulis quasi in capsulis ferentibus composi-

Lonchitis major Polypodii facie. Hæc atque eti-

Lychnis plumaria alba, foliis ad geniculum quatu-

Melissa elatior foliis magnis dentatis glabris, ad

namina onia quan cornua protrucentolis in fummitate caulium racematim ferens. Mercurialis tricoccos hermaphroditica, Lad folio-rum juncturas ex foliolis criftatis Julifera fimul

Muscus erectus dense complicatus Cupressi foliis

major & minor. In rupe quadam prope Sabinas

geniculum binis: flores odoratos luteos patulos framina bina quafi cornua protrudentibus in

or cruciatim politis, thecis florum tumentibus. Lyfimachia lutea minor, foliis & floribus purpu-

am vulgaris fimili modo florida eft.

Lyfimachia filiquofa lutea minor.

Lonchitis maxima foliis planis i. e. non dentatis, nec pulverulentis maculis notatis, uno in cespite

Iris cœrulea latifolia & angustifolia.

bus duplicem feriem feminum.

infidentibus coronantur.

Sempervivi species est.

reo punctatis

ac fructum ferens.

foliis Cupreffi.

altera foliis longis angustis.

rigidis peranguftis, flores ferens multos parvos rubentes acaules in ípica ad caulem feffiles.

E Catalogo huc transmisso Anno 1680. quem composuit eruditissimus Vir & consummatissimus Botanicus D. Fohannes Banister Plantarum à seipso in Virginia observatarum.

A. Lfine Spergula latifolia reptans.

Althres lates P. Spergula latifolia reptans.

Althæa lutea Pimpinellæ majoris folio, floribus parvis, feminibus rostratis. Folia hujus plantæ ediculis infident.

Althaa magna Aceris folio, cortice Cannabino, floribus parvis femina rotatim in fummitate caulium, fingula fingulis cuticulis rostratis co-

Althaz magna quinquecapiularis, cortice Cannabino, foliis integris fubtus albicantibus, floribus magnis ex fundo saturate rubro albis.

Alth. magna quinquecapfularis, cortice Canna-bino, foliis Malvarum modo divifis, fubtus vi-

Apocynum erectum non ramofum folio fubrotun-

do, umbellis florum rubris. Apoc. erect. non ramof. latiore folio, umbellis

florum albicantibus. Apoc. erect. minus, umbella florum candida Apoc. erect. non ram. Asclepiadis folio, umbellis

florum rubentibus. Apoc. minus non lactefcens, caule & foliis hirfu-

tis, floribus faturate luteis.

lis florum candidis. Apoc. petræum ramofum Salicis folio. Apoc. scandens, capsulis brevibus spinis asperis.

Apoc. scand. capsulis alatis. Apoc. (cand. capfulis planis.

Hac omnia filiquas ferunt tumentes. Apoc. erect. ramolum, caule rubente, foliis oblongis parvis, filiquis [ex flofculis albis] tenuitifimis binarim ad arterativa albis. iffimis, binatim ad extremitates conjunctis.

Arifarum triphyllum, pene viridi. Arif. triph. minus, pene atro-rubente.

Arif. Dracontii foliis pene longo acuminato. Arum aquaticum, foliis in acumen definentibus,

fructu viridi. Arum fluitans, pene nudo.

Carduus Jaccoides purp. foliis subtus incanis, capite vilcolo.

Caryophyllata flore semper albo.

Castanea pumila racemoso fructu parvo, in fingulis capsulis echinatisunico, The Chinqua-pin. Autor descriptionis Carolinæ ex hac nuce Chocolatam fieri refert non multò inferiorem ei quæ ex Cacao fit.

carneo amplo, umbilico luteo.

Centaurium luteum Ascyroides.

Clematis purpurea repens petalis florum coriaceis. Clem. erecta, humilis non ramofa, foliis fubrotundis, flore unico ochroleuco.

Cochlearia flore majori In locis udis à falfis procul remotis.

Convza cœrulea acris Americana.

Cucumis fructu minimo viridi, ad maturitatem perducto nigricante. Fructus Bryoniæ albæ bacca non multo major est, cujus primo aspectu fpeciem effe putaveram.

Dens caninus flore luteo. Digitalis flore pallido transparenti, foliis & caule molli hirfutie imbutis. Digit: rubra minor, labiis florum patulis, foliis parvis angustis.

Digit. lutea elatior Jacez nigræ foliis. lutea altera, foliis tenuiùs diffectis thecis florum foliaceis. parva comis coccineis.

Ambrotia inodora foliis non divilis.

Anchufa lutea minor, quam Indi Paccoon vocant feiplos ea pingentes.

Anchufa lutea minor, quam Indi Paccoon vocant feiplos ea pingentes.

Eryngium campettre Yuccæ foliis, fpinis tenellis hinc inde marginibus appofitis.

Euonymus capfulis eleganter bullatis.

F.
Filix mas foliis integris auriculatis.
mas rachi feu nervo medio alato. fœmina foliis per margines pulverulentis, feminibus fimbriatis. Fumaria filiquofa lutea.

Siliquosa altera grumosa radice, floribus gemellis ad labia conjunctis.

Apoc.erect. non ram. Roris marini foliis umbel- Fungus (ex stercore equino) capillaceus capitulo rorido, nigro punctulo in summitate notato. Ex recenti fimo noctu exoritur cauliculis erectis, vix digitum longis, capillorum inftar tenuibus nec minus dentis feu confertis. Singuli Cauliculi parvulo globulo aqueo coronantur, qui in fumma fui parte macula parva nigra Limacis oculo fimili infignitur.

Gentianæ affinis foliis glabris ferratis, floribus Ranæ referentibus. Gladiolus caruleus hexapetalos, caule etiam gla-

Gratiola foliis latioribus serratis.

H. Hedera trifolia Canadenfis foliis finuatis. Helleborine flore rotundo luteo, purpureis venis firiato. «The spockaffire flotter. Helxine late feandens ferminbus majoribus. Helxine frue(cens Bryonia: nigræ foliis, capíulis

triquetris amplis Pergamenis. Hieracium fruticolum latifolium foliis punctulis & venis fanguineis notatis.

Hyacinthus Occidentalis flore pallidè cœruleo. Centaurium minus caule quadrato alato, flore Hypericum parvum caule quadrato seu Ascyron minimum.

Hyper. pumilum semper virens caule compresso ligneo; ad bina latera alato, flore luteo tetrapetalo, feu Crux S. Andrex.

Hyper frutescens luteum Phillyrrheæ foliis.

Tacea

Myrrhis minor procumbens, seu potius Cerefoli-

Nux vesicaria Virginiana Park.

rens pauciores, majores, squamis hiantibus ar-Orchis palmata elegans lutea cum longis calcaribus luteis, palmata lutea minor nullis calcari-Jacobara lanata foliis brevibus subrotundis, lanata bus. Hermaphroditica, flore minore, calcare longiore. Jasminum arboreum foliis amplis, oblongis, su-Origanum floribus amplis luteis, purpureo macu-

pernè virentibus, fubtus leni canitie pubefcenlatis, cujus caulis sub quovis verticillo decem tibus, flores albos in quatuor lacinias longas anvel duodecimo foliis est circumcinctus. gustas ad umbilicum usque partitos racematim

rig cujus ramorum fummitates floribus dilutè rubris in verticillos congestis coronantur.

Orig. foliis ad fummitatem caulium canis, floribus multis pallidè cœruleis in cymis ramorum densè stipatis.

Ornithogalum luteum parvum foliis gramineis

L.
Pfeudo Lathyrus luteus glaber, filiquis tumentibus, Orobanche radice dentata caule & flore albo. Flos ejus quem unicum in uno caule Goodyeri Orobanches fimilis est sed major. Conceptacu-Pseudo-Lath. lut.hirfutus filiq. tument.continentili feminalis venter feu pars protuberans non rotunda est fed canaliculata. Laurus Tinus floribus albidis eleganter bullatis.
Flosnondum apertus pyxidi S.M. Magdalenæ

Pepo fructu parvo compresso.
Phalangium ramosum floribus albis, ad fundum viridibus. Lilium S. Martagon floribus reflexis ex luteo rubentibus, purpures maculis eleganter notatis.

Lilium S. Martagon pufillum florib. minutiffimis herbaccis. Caulem habet vix dodrantalem, ver-

Phalangium album non ramofum floribus albis ad caulem spicatim sessilibus.

Phyllitis parva faxatilis per fummitates folii proliticillo foliorum unico cinctum, cujus fummitas quatuor floribus reflexis Solani lignofi floribus magnitudine haud aqualibus, pediculis parvis

Pifum spontaneum purpureum. Plantago aquatica latiore folio.

Lilium Squillæ foliis, denticellis parvis ad mar-gines ferratis. Caule eft alto, nudo, ad cujus fummitatem prodeunt flores in fpica feffiles, Polygala feu Flos ambarvalis floribus luteis in caput oblongum congestis.

Polyg, rubra ípicá parvá compacta

tummitatem prodeunt nores in ipica tenues, peralis para ed imum (ut loqui amant fe-ciales) quafi erafis; flaminibus fex (fi non male memini) purpuro-ceruleis, mole fua a-liquantulum deprefils. Flos quamvis afpectu non admodum pulcher fit pergratum habet o-dorem. Radicem habet imbricatam inflar Lilii, Polygala spicata rubra major foliis & caulibus cœrulescentibus. Pol. quadrifolia S. cruciata floribus ex viridi ru-

bentibus, in globum compactis.

Pol. quadrif, minor fpica parva rubente.

Polygonatum ramotum captula prifmatica ramotum perfoliatum flore ochroleuco captula

Polypodium parvum foliis minutim ferratis. Polypodium minus alterum Scolopendriæ facie. Potamogiton Virginianum.

Q.
Quercus varia species, 1. Pumila. 2. Alba. 3. Ru-bra. 4. Hispanica. 5. Castanea folio. 6. Lini aut Salicis foliis. 7. Fruticosa. Harum primam in Historia, quintam in Appendice memini-

Ranunculus Thalictri folio, radice grumofa; Anemone fylv.

Rapuntum minimum glabrum. In uliginofis minùs glabrum flore pallidiore.

Rhamnus Prunifolius fructu nigro, officulo compreflo. The black Daw.

Rhus ramis ex stipite pullulantibus glabris. Hujus truncus carpi craffitiem nunquam fuperat, pollicis raro excedit. Bacca: fapore funt fub-falfo cum pungenti illo acore qui in Tamarindis sentitur mixto.

Rubia parva foliolis ad geniculum unumquodque binis, flore cœruleo fiftuloto.

A a a a a a a a a a a

Rub.

Rub parva latifolia foliis ad genic, binis, flore Inter femina ad me e Virginia transmilla, Anno

Sanicula feu Auricula urfi Cyclaniini flore. Saxifraga petrwa Allinefolia. Sedum faxatile parvum, caule gracili aphyllo, flo-

ribus rubentibus. Solanum verticillatum latifolium molle, floribus

obsoletè rubris, baccis luteis. Sol. verticill. angustiore solio, store ochroleuco.

Sol. triphyllum flo. tripetalo, atro-purpureo, in foliorum finu abfque pediculo feffili.

Staphis agria fol. dilutè viridibus. Stramonium fundo floris cœruleo, pomis longioribus fpinis armatis.

Trichomanes major foliis longis auriculatis.

Valeriana Graca seu Valeriana cœrulea minor.

Veronica pratensis Serpyllifolia. Viola tricolor nudo caule, foliis tenuius dissectis. Viola alabastrites pentaphyllea, Cochleariæ sapo-

re, Nafturii species.
Urtica urens major seminibus rotundis, compressis loculamentis viridibus inclusis & in caulis fummitate racematim dispositis.

1687. ab codem D. Banister, nonnulla invenio quorum nomina in hec Catalogo non habentur,

Erigeron (frutex marit.) Halimi folio: Senecio arborescens Atriplicis folio. Eryngium Plinii Portulacæ foliis à D. Spragge ac-

Euonymus (ni malè memini) Pyracanthæ foliis. Lyfimachia lutea corniculata maritima. Cynoglossum cœruleum Buglossi foliis.

Senæ spuriæ tres species quarum una siliquis est hirfutis à D. Spragge accepta. Dux à me fata germinarunt & plantas produxerunt, quæ duæ species Paiomiriobæ à Pisone descriptæ esse vi-

Pistacia nigra Coryli folio D. Spragge. Ulmus fructu Lupulino.

Ricinus parvus Urticæ folio. Convolvulus bicapfularis feminibus pappo alatis. Phalangium spicatum flosculo Arbuteo bullato

Lithospermum floribus rostratis. Ricinus frutescens Fici foliis.

Gramen marinum echinatum. Hujus femina etiam à D. Spragge accepi, quæ hac æstate in hor-to sata germinarunt, sed nondum ad frugem

COM-

COMPENDIUM Historiæ Plantarum Mexicanarum

FRANCISCI HERNANDEZ.

PRIMUS LIBER

Agit de Plantis in genere, nimirum de earum nominibus, convenientiis & differentiis, de generationibus & mutationibus, partibus, Japoribus, &c. de quibus nos Libro primo Historia hujus diximus quantum sufficere arbitramur.

LIBER SECUNDUS. CAP. I.

Coapatli S. Tlamacazquipan Hernand. Corymbifera Mexicana Perficifolia, flore parvo ochroleuco, radice odorata.

R Adix flatum discutit, offa confolidat, urinam evocat. Jus decocti dicitur evacuando curare dyfernerias. Cortex radicis 3 β. pondere per novem dies continuos devoratus dolores è lue Venerea ortos lenire perhibetur. Idem febres quartanas fugat.

Cap. 2. Coapatli II. S. Teoitztlæ: Corymbifera Mexicana Limonia folio, flore luteo, radice odorata.

Temperamento & viribus cum præcedente convenit.

Coapathi III. S. De Tepequaquilco: Papposa Mexicana triphyllo:, flore albo, radice tuberosa.

His ob convenientiam in nomine & viribus subnectemus,

Coapatli IV. S. Quaubnacensem CAP.XII. descriptam folisis oblongis, asperis in caule per intervalla ternis floribus nudis, pallidis, pilofis; radice odorata.

Vide duas alias plantas Coapatli nomine, frigida temperie, infra lib. 8. cap. 55. & 56.

At quia (Annotatio est Columna) in prima Coapatli Synonymum est Tlamacasquipan, quod nomen invenimus in aliis plantis, quarum imagines & nomina tantum in exemplaribus extant fol.414: in alia parim variante figura, fulb nomine Tlamacasqui y Papam vel Coapatli, que figura tertia descripta Coapatlici quodammodo affinis videtur; an Pictoris varia fors, vel Planta varietas sit proponitur expendenda.

Cap. 3. Texaxapotla Hern. S. Ptarmica Indica Linifolia repens flore pallido, mali Medici odore.

Naribus admota fiernuamenta moves, unde confert gravedini.

Cap. 4. Xechmaeaztii S-Flos Auriculæ Oregiodia * Cluf. Orejuslas Hugbis, quæ Hispanica vox elt * Exor.

edem Auriculæ fignificam. Hujus floris mentionem fecunsus in Capite de Cacao 1.29. p. 1671. at 1.2. c. 16.

plantæ deferiptionem omifimus, quæ hujufmodi elt, Arbor longis & angulis elt filis, virore exatupautic cuica pioniem commus, que nujumon est, arbor longis ex anguns est pous, virore exatu-rato tindis, se è pediculo velut marcido propendentibus in inferiora. Prost intus purparácunt, ex-ternè herbacei, auricularum penè forma, jucundo odore. Frutu est filiqua, longitudine fex unci-arum, craffitte verò unius digiti. Semina tinus ex nutua compreffione finat angulola, funtque colo-ris fangunei. Clufius floris hujufce folium pro cortice fructus alicujus habuit. Nihil hoc flore fre-ris fangunei. quentius in Indorum emporiis venditur.

Huic flori valde fimilis flos Toloxochirl cap. 20. descripti, nifi quòd plenus fit, & colore nonnihil

variet; Chocolate etiam parietre potioni admiletur.

Cap. 5. Accecoxechiel feu Piper Tavasci: in historia nostra describitur sub nomine Amomi odore

Caryophylli pag. 1507.

Cap. 6. Accesti, seu Corymbifera Mexicana tuberosa, foliis Nardi, flore pallidè rubente.

Viribus & temperamento non multum differt à Coapatli. Cap. 7. Acueyo S. Ocixochitl. Foliis Ari, caulibus forniculaceis genicularis. Nec flores, nec fructus deferibit, unde ad quod genus pertineat nos lacte. Caules dantaxat condiri feribit, fed & crudos edules efle, fapore & odore grato.

Earundem pene virium eff cum præcedente. Cap. Aaaaaaaa a

APPENDIX

1931

Cap. 8. Apogomat! S. Phatzifiranda, Cyperus Americanus, Radix S. Helenæ. Vide Hiftor, noftræ

pag. 1339. Cap. 9. Atepocapatli. Flore oft radiato coccineo: Folisi Amygdalinis, ex adverso binis; radicibus tuberofis.

Sterilitati à frigida intemperie mederi dicitur, & febres fugare.

Cap. 10. Est de Caryophyllo aromatico; de quo nos in Hist. nostra l. 26. p. 1508. abundè egimus. Cap. 11. De Cinnamonio; de quo & nosprolixè Hist. p. 1559. &c.

Cap. 12. De Coapatli IV. quam nos cognominibus plantis in intuo libri fubiunximus.

Cap. 13. Curutzeti S. Alarum Mechuanicum; Rectius cum Terentio Cacaliam Michuacanicam, folis vitigineis ferratis, floribus luteis dixerim. Radicibus est fibrosis, odoratis. Folia ex sententia Columnæ ad Cortufam Matthioliaccedunt.

Temperamento & viribus cum præcedentibus ferè conveniunt radices, quæ solæ in usu sunt, & ab incolis magni fiunt ob odorem jucundiffimum, Moschi amulum.

Cap. 14. Hoirzaloxiil, Arbor Anethina refinifera, Liquidambaris plantæ par eft, fipite recto, lævi, extra exaturato virore tincto, intus candicante; falis oblongis acuminatis ferratis, [icon pinnata repræsentat, ex pluribus conjugationibus cum impari in extremo composita] floribus pallidis; gustu & odore quavis sui parte mirè refert Anethum, ejusque effectus, & efficacius præstat.

Frustum ligni ubicunque infodiatur statum radices agit

Cap. 15. Tlilxocbitl seu Vaynillas, de hoc egimus Hift. 1.23. C. 13. p. 1330. Cap. 16. Azixilacotl, S. Virga diuretica ab effectu urinas educendi dicta, Folis est Anchusa, minoribus ferraris, hirfutis, per longum venofis, radice Hellebori albi, fibrata, odora; floribus parvis, ex albo pallefoentibus, velut coacervatis, odoratis, acrifque faporis.

Cap. 17. Hottzszebitl, S. Arbor Lonchifolia, Falia est Myrtinis longe majoribus [quinque uncias longis, duas latis] rigido & infesto mucrone; floribus coccineis, quos filo transfixos Indi in emporiis fas vendunt, qui & utermi funt & cardiaci, inque condiments & dapibus Croci vicem prathant, [Friedus Pomo fimilis, colore Amygdala; cui forem infeditie videtur.]

Cap 18. Chichiepatli, S. Chamadnys Macicana, folius alepris, floribus luteis, Flores circa postre-

mos caules coacervati, & calycibus oblongis contecti: Folia odorata, amara; Radix furculofa, pariter odorata, at amaritudinis fere expers, acris, Appetentiam excitat. Duz aliz cognomines, at diversi generis. Vid. p. 364, 365.

Cap. 19. Hucuntro, Salvifolia Mexicana, floribus promifcue cyaneis atque coccineis, Folia longis podiculis appenfa, ad exortum latiora, subalbicantia; Radix tenuis, longa; Odor & sapor Lavendu-

Le. Externis apposita medetur dolori ventriculi.
Cap. 20. Toloxobiil Aristochyea, Arbor est magna, foliis Mali Medica, duplo longioribus qua abscedentia vestigia in caule relinquunt. Flosodoratus, polypetalos, externa parte media virescens, circum oras ex cinereo lutescens, quatuor digitorum diametro petalis interna parte cavis & purpurorubentibus, in extremo lutescentibus, pinguibus & glutinosis, singulis pollicem aquantibus, umbone medio virente. Floris effigies non parum similis stori Xochinacarasli cap. 4. descripti, & cundem usum præstant, paritérque admissetur potioni Chocolatæ. Cardiacus est & uterinus, sterilitatis re-

Cap. 21. Treadlacocotic S. Herba Lonchifolia, Dodrantes quatuor alta est, folis oblongis asperis; floribas candentibus, calycibus parvis tectis; radice furculofo, fusco cortice, odorata & retinosa dolo-

res sedante, tuía & devorata.

Cap. 22. Caçalic Tlacopatli, S. Convolvulus Cinnamomeus, à radicis sapore refinoso & odorato, Volubilis est herba, folius cordiformibus sed longioribus & magis acuminatis, venosis, glutinofis & falivofis, crebris; Radice lutea, Rhaphano fimili, digitum minimum craffa, faporis refinofi & odorati. Nascitur in calidis. Diuretica est & sebrifuga, hydropicis medetur, & convulsionem enixæ

Cap. 23. Tozontolli, S. Juncus capillatus, Radices fundit capillatas; caules teretes, læves, cavos, & in cacumine capitula lutez oblonga: Radices dulces, odorata. Bechica est, cephalica, diuretica, car-

diaca, uterina, aftringens, unde fluxus omnes curat.

Cap. 24. Tomabuacita coparts S. Aristolochia Mexicana: Hujus descriptionem vide in Appendice.

Cap 2.5. Caninga arbor, Lignum Aromaticum Monardus celcipionem viae in Appendice.

Cap 2.6. Caninga arbor, Lignum Aromaticum Monardus vid. Hift p 18-21.

Zap 2.6. Patie-Hasypathi, S. Raix Caryophyllea, Folia: Mali Limoniae, lubius candicantibus se hirfutts, fuperen ingricantibus. Floribus candicantibus modicis, fredu parvo orbiculari: Rediction candidis, acribus, odoratis Caryophyllorum, quorum vicem supplere possunt in cibo & medicamentis. In calidis Tilanci collibus nascitur.

LIBER TERTIUS. CAP. I.

Coral Quahuitl S. Arbor Copallifera L. Copal cabuitl Gemara and Cluf. Exot. pag. 297.

Opal Indis (ut alibi monuimus) quodlibet gummi genus fignificat, fed quod ab hac Arbore seu sponte, seu scarificata fluit 1857 ¿ ¿ ¿ Lu ità dicitur, nobis in Historia è Monarde descriptum. Arbor est procera, foliis quernorum forma & magnitudine [pinnulis foliorum intellige, folia enim pinnata pinguntur è pluribus hujufmodi pinnarum conjugationibus composita; media etiam costa quibus pinnæ adnectuntur membranis utring, foliaceis aucta est ut in Lentisco] Fructu obrotundo & purpurafcente Gummi fapore. Cap.

Cap. 2. Copal Quabuitl Patlaboac, S. Arbor Copallifera II. feu latifolia. Mediocri est magnitudine, foliss serratis, & Rhoi obsoniorum perquam similibus tum forma, tum magnitudine, tum ciam colore squallenti. Gummi stillat non absimile præcedenti, sed parciús.

Cap. 3. Copal Quantiziori, S. Copallifera III. Leprofa dicta, quòd sci. membranam externam facile estat, folie de parvis oblogis [Lon numerofiffimas pinastim ad unam coftam annexas reprefen-tat, ad quindecim ufque conjugationes] frucht acinofo, fingulatim dependente: gumm pauco. Cap. 4. Copalli Totopecenfe, Copallifera IV. Mali Medicar folis faturate viridibus. Arbor est

magua. Cap. s. Tecopalli Quabuil, S. Copallifera V. montana, Arbor est mediocris, unedonis folio [Hu-jus etiam folia icon pinnata reprzefenta] fructu Glandibus simili, quendam velus Strobilinum continente, opertum lucida & refinosa quadam saliva, atque includentem intra se nucleum candidum, ad multa utilem. Thus Indicum dicitur.

Cap. 6. Cuitle Copalli, Copallifera VI. leprofa II. Arbor est mediocris, foliis obrotundis parvis, acinisque racematim dependentibus, Oxyacanthæ similibus, valde odoratis glutinosisque. Folia, ad-

acinique racemanii openiucinnos, oxyconius inimuos, nuo ouonius giuunosique. Fois, au-notante Terento, fiut ĉi figira fimilia funt foliis filique arboris. Cap. 7. Tecopal Quabaiil Pixabuse S. Copallifera VII. lepiphylla. Foliis est pinnatis, parvis, mi-nimė lerratis; fructu parvo, rotundo, Piperi figura non absimili, sed coccineo, singulis binisve acinis per intervalla ramis appenfis.

per intervalia ramis appenius. Cap. 8. Xobit copalii, aliis Xarapizqua, an Xolochcopalli Gomara apud Clufium Exot. p. 297. Copallifera VIII. mentha foliis profundiùs ferraris. Arbor est mediocris, stipinbus impense odoris: liquor exstillans fulvus est, Limonum odorem valde referens, Thuris Indici generibus annumerandus. Phia adrorante Columna, sp politics longa, doss lata, obcurreivientia. Fibra ex longis ca-lycious diluce virentibus, denfis framinibus luteis compacti. An Ballamum Urtice folio Indis Xib. lycious diute virentious, denns traminious inteis compacti. An Ballamum Urticæ tolio Indis Xilo dichum Monard cap.9? de quo Hiftor: p.1758.

Cap.9. Mircanizochi ospili, S. Copalifica IX. foliis Mali Medicæ, floribus coccineis. Arbor est magna, stipire candicantibus punchis diffundo. Hujus gumnii Anime nonnullis vocatur.

Cap.10. Holousbairi (E. Chili arbor. Arbor Mexicana cortice amaro, fructu in orbiculis fiellation described.)

fipiri adnalcemibus. Duum eft generum, Alterum frijerie magno, levic, filovo, Be lenfa referro medilla; Floribu candicantibus folia maximis. Fratius Ponticis nucibus par eft, candenti luceaque obdeus membrana, & amari faports. Alterum folis Mal Medica fed majoribus. De huju gummi quod incifo cortice emanat, Heli dicto Chocolates interdum admificeri folito monnulla el Pilons man, tissa Aromatica petita vide Hist. nost. 1672. Plura de ejus viribus vide hoc in loco.

Cap. 11. Arbor Balfamifera I. Hern. Honziloxitl. De hac vide Hiftor. p. 1758.

Cap. 1.4. Arbor Ballamitera I. Hem. Houziloxiri. De hac vide Hittor. p. 1758.

Cap. 1.3. Huaconex, Ballamitera II. baccitera Arbor eft mediocris altitudins & crafficiei, materie firma, incorruptibili, odora; folis luteis demarii amplitudine; fore parvo candicante, baccis Lauri. E corrice confradto, aquá macerato, demum infolato & exprefio liquor ballamicus extorquetur. Extrahiture ratum ex foilis fillatirius liquor ad multa utilis. Surculi ad denticalpia commendantur. Cap. 13. Ballamifera III. Maripendum dicta. De qua egimus Hiftor. p. 1759.

Cap. 14. Ballamifera IV. De Tolu dicta, deferipea Hift. noft. p. 1756.

Cap. 15. Molle arbor, Lentiscus Peruana, Describitur Histor. nostra p. 1582.

Cap. 1.7: Deute alouj, John Land Fernand, Deletional Land. Hottle P. 1902. Cap. 16. Technologae. De qua vide Hiltor. noft. p. 1846.
Cap. 17. Tlabveliloca Quabuit, S. Caragna, Deferipe, vid. Hiltor. p. 1847.
Cap. 18. Xochiocorco Quabuit, S. Liquidambari arbor. Hift. p. 1848.

Cap. 19. Tetae Quantizioti, S. Galiopifera, Arbor est mediocris, feliu obrotundis, stipitibus & podiculis rubentibus. Gummi stillat candidum acris saporis, ad dysenterias utile, quod aquam in qua infunditur lacteo tingit colore Balíami Antiquorum inftar.

Cap 20. Copaliie, S. Arbor Copallifera cuticulam exuens, Ocymi foliis, fructu Oxyacanthz. Gummi in sittendis dysenteriis celebratur. Hoc etiam aquæ instillatum in lac solvitur.

Cap. 21. Tzina Cancuitla quahuitl, S. Arbor Laccifera. Folia Acacia Ægyptiacæ ei attribuit, stipites purpureos. De Lacca vid Hift. noft. p. 1535.

purpureos. De Lacca vid. Hift. nott. p. 1535.

Cap. 22. Expanhairi S. Parca arbor, de qua vide Hift. p. 1598.

Cap. 23. Expanhairi S. Parca arbor, de qua vide Hift. p. 1598.

Cap. 23. Expanhairi S. Parca arbor, de qua vide Hift. p. 1598.

Cap. 24. Masquiri S. Siliqua Acacia; de Acacia vid. Hiftor. nott. p. 976, 977.

Cap. 25. Masquiri Michuacanenfis, Acacia No. Hifpaniæ II. Folis eft exilionib. Mizquiri vulgatati Steinicages.

gari, & spiniscaret.

an ex-pinissateu. Cap. 26. Husipotosi Huxxacenfis, S.Ricinus No. Hifpan. inferitur Hift. nostræ Append. p. 1856. Cap. 27. Saffafras árbor, de qua nos Hift. p. 1568. Cap. 28. Tospath, Arbutcula Mexic. Rhaphani sylvestris soliis, ssoribus candicantibus. Radix sur-

culofa, acris, odora, Lui venerez medetur.

Cap. 29. Hoaxacan S. Lignum Sanctum, vid. Hift. noft. p. 1685. Guayacum.

Cap. 30. Tobualxocbitl, Arbor noctiflora Sambuci foliis & umbellis. At Folia serrata non sunt; faciari orbiculares & pallentes; acini racentam dependentes, per maturitate murpurei. Tumores dificuti aut maturat, pulvis infperfus mederur ulceribus infanab. feabiei, lepra, &c.

Cap. 31. Cayolizan S. Tepozan, Arbor salvisolia, Thus redolens. Mediocri est magnitudine, folias Salvaz majoribus (uperne virentibus, fubtus fubalbidis, pinguibus, Verhalci modo hirluris; Flore in extremis ramis modico ac luteo & in Corymborum formam velut composito. Diurcticum est, ueronis convenit affectibus. Extrinsecus imposita radices, cortices aut folia tumores solvunt, & ulcaribus

Cap. 32. Nanahuaquabuirl, S. Morbi Gallici arbor, magna est & excelsa, foliis Olex, odoratis& amaris. Fructus è trunco enatus racemos longos componit, cujus pediculus rubet, bacca: verò funt virides. Nanaboaquabiit! p. 389. depicta huic eadem eft.

Cap. 33. Quaubtlepatit S. Arbor ignea, Nerion five Rhododendron Mexicanum. A nost rate Nerio, adnotante Columna, magnitudine differt, foliis longitudinis pedalis & latitudinis pollicum 32. no, adnotante Columna, magnituamine uniciei, roma songituamine possais et antiuamis politicum 35. 82 quod nervuli foliorum circa folii oras conjungantur. Eodem obfervante, Nerium etiam noftro cedo, non lac, fed copiofium luteum fuccum Apocyno fimilem habet, in radice tamen copiofium al-bum lac emittit. Idem obfervarit in Periplocis 8 vulgari Afelepade, vid. Annot. in Recch. p.868.

bum lac emitti. Ioem objetvavit in rempiocis o vingan Australau. Vin. Almot. in Recen. p.868.

Cap 34 Squabyae, Abor foraida Mali Medica folia acuminaiis. Cortex aftinigis, & fluximi abir observet. Success naribus attradus flermutamenta excitat.

Cap 34 Squabyae, Abor pentaphyllog Mexicana floribus capillaceis coccineis & albis. Flores Cap 34 Nilexochid, Abor pentaphyllog Mexicana floribus capillaceis coccineis & albis. Flores are foliogum exorrum profert. Tum Deficipiro, rum figura, notante Columna, Goffipio Indico

Ponz Ital, satis aprè conveniunt, ni folia in eodem pediculo septena haberet.

Cap. 36. Cacapolton, Baccifera Cerafifolia, floribus cœruleis, acinis purpuro nigricantibus. Folia astringunt, unde diarrhœas compescunt, &c.

amnigum, amo diarrackid, Aron Mexicana Mali Medicæ folité, Cynorrhodi flore, Rofa odore. To-Cap. 37. Tzgitzekid, Aron Mexicana Mali Medicæ folité, Cynorrhodi flore, Rofa odore. To-to anno flore. Flos coctionem juwa & commendandi halitus causa Chocolare admificetur.

Cap. 38. Tlalamatl, S. Arbor vomitoria, Trifolia est folia Salvia pinguioribus & mollioribus, storicap 30. Liaumani, 5. Ribot. volimonia, findine or fains service pinguar-mos of monitorious, mort-bus fincatis, parvis, coccineis, ex quibus acini producuntur. Si Auctor (inquit Columna) pro acinis filiquas pofuiflet facile ad Anagyrin referri poffenticon & vires: fiquidem vim ei catharticam at-tribuit. Ejudem nominis est alia planta longe diversa p. 420. Sed p. 451, adest icon similis sub Synonymo vocabulo Tztac tlalamatl.

Cap. 39. Chatalbuic, S. Cassia sylvestris. Vid. Hist. nost. p. 1747. In reliquis cum Cassia fist. Brasi-

hana fatis convenit, floris colore luteo ab eadem differt.

Cap. 40. est de Palma coccifera, de qua nos prolixè p. 1356. & sequentibus.
Cap. 41. Activit, Medicina tingendo apta, i.e. Urucu. Vid Hist. p. 1771. Cap. 42. Babei Cojolli, Palma species, Areca S. Faufel dicta nobis videtur.

Cap. 43. Tegol S. Palma montana, Arbor est fruticans, duos trésve ab radice stipites edens; folia longa, angusta, crassa, Iridis ferè similia, sed longè majora, acervatim ab extremis ftipiribus orienta; fires hexapetalos, alosso, odoros, racematim dependentes; ex quibus generantur fruits fires bis fimiles. E foliis co fere modo quo Cannabis paratis fila fiunt linteis floresíque rexendis perquam onis immes. L'ionno rete intorque Camaois paratis ina man inters reconque centrus perquantidonea, firmiora is que ex Metl.

Ex deferipcione hac Arbor Draconis dickæ species esse videtur. Icon recul que habetur p.443.

non convenit Draconi arbori, at nec huic descripcioni. Vide notas Terentii.

non convenit Draconi arbori, at nec huic descriptioni. Vide notas Terentii.

Cap. 44. Noëli S. Tunarum genus, de quibus vid. Hilt. p. 1464.

Cap. 45. Noekempali S. Occous Indicus, Cachindie, Hilt. p. 1465.

Cap. 46. Cacava-quabatil S. Arbor Cacavifera, vid. Hilt. p. 1670.

Cap. 46. Cacava-quabatil S. Arbor Cacavifera, vid. Hilt. p. 1670.

Cap. 47. Anaecatie S. Papyrus Intea, S. Trepamal, Sycomorus Saxatilis. Duz funt species, Primarbor est magna foliis Hedera amplis, pinguluss, obrotundis cordatis, altera parte ex vinici palentibus, alterá fulvis. In ipsi stipinbus, qui Ficulnei funt & elense in nodum Sycomori, furdim Ficularitibus, area fulvis. In ipsi stipinbus, qui Ficulnei funt & elense in nodum Sycomori, furdim Ficularitibus parvis fimilis, semine minuto ac fulvo refertus. Adharet faxis non mediocriter spectando miraculo. Radices nondum excusso la caca cacaratte funt. Secunda species codem nomine & temperaturo providra, virgarum redarum levisumos usuarum marthat. ramento pradita, virgarum rectarum leviumque ulum tantum prailtat.

Cap. 48. Copalxochorl S. Pruniformis gummola, Foliis est obrotundis Pruni; fructu Medicis Malis firmli, pradulci, valdè adfiringente, & falivam fillante impense glutinofam, quæ diarrhæis & dyfenteris medeur. Materies Operibus inteflinis aprillima eft.

Cap. 49. Copalxochoil altera, S. Pruniformis gummofa II. Foliis est majoribus alias fimilibus: Fructu Prunis aut Nucibus Juglandibus fimili forma & magnitudine; præcedenti viribus & forma congener, nimirum astringens & glutinans, sapore dulci.

er, munrum artinigens oc giunnans, napore unes.
Cap, 5. Tamarindus, De quo vide Hift, Pi 174.3.
Cap, 5.1 Xalscebet S. Pomum arenofium i. e. Goyave feu Guayava Hift, p. 1415.
Cap, 5.2 Planta Caches vocata. Vide Hift, p. 1819. Exaliorum relatu deferibit.
Cap, 5.2 Planta Caches vocata. Vide Hift, p. 1819. Exaliorum relatu deferibit.
Cap, 5.4 Editamentszelli S. Achor Cornigera, Folis eft Tamarinda, floribus luters, filiquis efculence. tis. Cornua Taurinis valdė fimilia inflipite & ramis prodeunt. Folia infipida, venenis tamen adverfari dicuntur. Generantur intra cornicula Formica morfu nociva. Q. An Cornua hac fint excre-

feemia à Formicis illisexcitate, an ex aculeorum feu fpinarum genere & natura?

Cap 54 Quashgibuali, Avellane cathartice. De his egimus Hiftor p. 1381. Huic tribuit fipitom magnum, fulvum & contortum; falia Rhododendri angusta & longa. Vide etiam Hist. nostra

p. 1837.

Cap. 55. Quaubayobaatli 2. S. Caffia fiftula, De qua nos Hift. p. 1746.
Cap. 56. Quaubayobaatli 3. Arbor Cucurbitifera nucleis pineiformibus catharticis. vid. Hift.p.1830. Tribuit arbori folia magna, Lappæ fimilia, angulola; fructum Nuci Juglandi fimilem, strobilos ternos, totidem secretos cavitatibus, nostratibus, Pineis nucibus formâ, magnitudine, crusta & nucleis

Cap. 57. Quaubitaitatzin, Arbor fructu orbiculari, finato, crepitante: Foliis est Mori, majoribus, forrans, venolis. Fructus per maturitatem secundum strias debiscens magno cum impetu & sonituveрагез.

* Flex Arstical lutt torments beliate 'rumpitur, duodecim circiter nucleos continens, ex quibus bini membrana nupeste traptet dati blanch purgant. Vid. delcriptionem.
Its cam cesp. Cap. 58. Abusaca quabuit J. Arbor Querciformis fructu butyraceo. Folia Mali Medica majora,
Cap. 58. Abusaca quabuit J. Arbor Querciformis fructu butyraceo. tu apertur. asperiora: Fructus ficuum praecocium forma & magnitudine, carne butyracea, nucleo solido duro.

Ett Printferarun gener E nuclei per exprefionme licitur oleum Amygdalino limile.

Cap 59. Cebiraspail, Arbor pruntiera trifola, fruchu Cotonei formă, offis nucleo deleterio. Hujus fruchus idem elt cum Perice muci fimili frucht, nucleo venenato Monardis, cujus deferaptionem vide Hiftor. p. 1553. Poma ingesta sommum conciliant.

Cap. 60. Quaut aport S. Anona, Anon Oviedi effe videtur Hist. nost. p. 1651. descripta.

Cap. 61. Quaubxilotl, Arbor cucurbitifera tritolia, fructu molchato. Flores cymbalorum habent formam; fructus dulcis est & edulis; folia spinosa, in nonnullis tamen spinis carent.

Cap. 62. Coachamachallis, à foliorum forma Colubri maxillæ simili dicta, Arbor siliquosa semine Lentiformi folio Coanenepilli. Fructus spicati sunt. Arbor est magna.

Cap. 63. Thapalexpath, Arbor Mexicana anarto, Ocymi folio, flore candido racemoso. Jus decocti corticum urinam evocat, sanguinem per colem fluentem cohibet.

Cap. 6.4. Chiribispalez quabuitl, Arbor Sanguiflua Mexicana, flore fructuque carens. Folia longa, obtula, & versus pediculum [enfim attenuata: Lac primò candens & tandem rubefcens effundit. Cortex aftringit & fanguinem fiftit.

Cap. 65. Abuapati Tilacenfus, Arbor Indica foliis Ilicis, flore luteo parvo, fructu nigricante. Scipitis (qui pallidus intus) ramentorum decoctum ictericis & biliofis opitulatur.

Cap. 66. Avevetl, Abies Mexicana. Vid. Hift. p. 1397. Cap. 67. Bitonem, Arbufcula trifelia Philippinentis, radice alexipharmaca.

Cap. 63. Teoplializante comat., S. Caput Aure. Folis oft longis angultis, fructu magno obiongo nucleos quoídam planos includente, fapore & viribus Amygdalarum amararum.

Cap. 69. Quamochiel, Arbor Punicæ foliis, filiquis rubentibus semine nigricante. Capitula in poftremis viticulis Epithymo fimilia producit. Semen comestum odore insuavi halitum inficit. Cortex aftringit, & fluxus cohibet.

Cap. 70. Cacaloxochiel, Arbor filiquosa, foliis Mali Medica majoribus, flore pulchro odorato. Florum apud Indos permultus est usus in manipulis, torquibus & corollis. Arbor lacte manat.

Cap. 71. Capolin, S. Cerasus dulcis Indica 1550. Hist. nost.

Cap. 72. Calamaio, Arbufcula Philippinentis Laurifolia, radice emplattica. Hamorrhoidas curant. Cap 73. Coco Quaubitl, Arbor cardiaca foliis Leguminis, fucco rubescente. Flosculi exiles ad foli-

Cap. 74. Coconam, Arbor foliis Senx, floribus albis umbellatis. Tinex & lichenibus medentur

Cap. 75. Enguamba. Histor. p. 1791.

Cap. 76. Tepeyzquixochitl, S. Tzquixochitl montana foliis majoribus, floribus candidis in muscaria compositis, inodoris. Cortex ad gingivas tumentes & laxos dentes firmandos utilis est.

Cap. 77. Thuixochitl, Arbor flore pennas avium referente. Folia Pinahuizeli S. Arbori verecundæ fimilia ei artibuit, quina per intervalla prodeuntia; viresetiam ealdem amorem conciliandi,&c.quo mirer florem pennas avium referentem ei alcribere, & non potitis folia.

Cap. 78. Trziperequa, Laurus Michuacanensis, foliis odoratioribus. Semen Coriandro simile sed paulo majus, nigrum quando maturum.

Cap. 79. Tetlattam, S. Arbor urens, quam Manchinello dictae eandem effe suspicabamur. Vid. Hist.

Cap. 80. Tlatzean, S. Cupreffus fula, Athor vita Hift. p. 1407. Cap. 81. Xumatl, S. Sambucus noftras.

Cap. 82. Papaya, Pepo arborescens. Hist. p.1370. Cap. 83. Acapati, Arbuscula foliis Rhaphani serratis, store albo, fructu destituta. Folia tusa & impofita lienem ablumere dicuntur.

LIBER QUARTUS.

AP. 1. Tlepatli, Frutex Mexicanus radice tuberofa, floribus oblongis caliculatis albis, foliis Amygdalinis. Flores in fummis ramulis in capitula feu potius spicas congelli. Ad aquas nascitur. Diuretica est & carminativa, dolores colicos & à lue Venerea ortos sedat decocta & pota, icon cum floribus, p. 429.

Cap. 2. Chillapatli, Frutex foliis Rofeis, flofculis coccineis, binis unà è foliorum alis exeuntibus.

Thoracica oft, & ventris dolorem fedat.

Cap. 3. Copalisibunt, Frutex odoratus Copalli referens, folis Ocimi ferratis, baccis rubentibus. Thymi saporem refert.

Cap. 4 Hoitzit-Xilxochitl, Origanina, floribus galeatis, coccineis. Calore suo flatus discutit, concoctionem juvat, corroborat.

Cap. 5. Tlacoxiloxochitl, S. Flos barbatus: Acacia: foliis, filiquofa, floribus filamentofis coccineis. Silique nodofæ funt feminibus extuberantibus, luteæ. Sicca est & adstringens. Aqua in qua flores tufi macerati fuerint oculis mirè opitulatur.

Cap. 6. Tlacoxochil, S. Capilli rubei. Linifolia floribus in fummis virgis comantibus. Folia in virgis terna quaternave fimul per modica intervalla. Radix amara, odorata: jus decocti ejus medetur dyfenteriis, & confert doloribus articulorum. Hujus nominis alia eff icon latifolia, & alia tenurfolia p. 418. Ex his quæ fine hiftoria funt.

Cap. 7. Xonequilpatli, Frutex Mexicanus foliis Salicis angustis, flosculis calyculatis pallentibus. Astringit & commanius guttur urit. Folia externe omnibus pæne morbis à frigida causa ortis mederi Cap 8. Tlatlacotic, Scabiola fruticola Mexicana, flore luteo. Ut facie fic viribus cum Scabiola con-

venit. Tlacocotic alterius generis icon habetur, p. 426.

Cap-9. Transpath, Tepexicensis seu Hoximo, Foliis pennas avium referentibus, floribus luteis. Cortex radicis purgare dicutur & bubones diffipare.

Cap 10. Acuiul, S. Volubilis aquatica, Rofa Mo(chatæ floribus, potius Jalmini Arabici feu Sambach Ægyptii Alpin. monente Columna.

Acutera foliis majoribus, floribus pallidis. Flores odoramentis&corollis inferviunt. Folia flatus di-Geniunt inus (umpta, foris admota tumores resolvunt, & contracta membra laxant.

Cap. 11. Huitz-tomatzin, Spinachia frutescens Americana Muningii essevietur. Flore est pur-

pureo, staminulis luteis, fructu candidis Cerasis simili. Videtur esse e Solani potius genere ut rectè

Columna. Radicis cortex purgat.

Cap. 12. Xinbquilli Pitzabue, eft Anil S. Indigo descript Hist. nost. p. 926.
Cap. 13. Xinbquilli Pitzabue altera, floribus capillaceis, candentibus, foliis Pipperis longi majoribus,

nervois. Eadem videtur fecunda speciei Marcgr. Icon pracedenti apposita hujus est.

Cap. 14. agit de Arundinibus Saccharinis & de Saccharo, de quibus nos susè p. 1278, 1279.

Cap. 15. Axixpatli Texaxabuacensis, S. Volubilis quinquelatera foliis vitigineis. Succus diureticus est, & ictericis admodum confert.

Cap. 16. Ecapatli, S. parva Sambucus. Siliquola, floribus expansis luteis in summis ramulis. filiquis teretibus tenuibus. Granula Lentibus fimilia, fed minora. Folia (hoc est pinna foliorum) Amygdalina. Calida ficcáque est & nonnihil astringens.

Cap. 17. Huikingaa, Folia et longa, ferrata, magnitudine Mali Medica, floribus spicatis. Siccat & aftringit, unde fluxionibus quibulcunque opitulatur, & tumores discutit.

Cap. 18. Nacazcul S. Toloatzin, Datura altera Mexicana. Solanum pomiferum, pomo spinoso rotundo, semine pallido. Fructum spinas demum exuere scribit; Folia mollia & hirsuta.

tundo, temnte pauluo, Fitetuni puna dendumi calca et anaca et al antica et al antic & exticcat, externè apposita ventriculo uterinis affectibus convenit. Jus foliorum medetur dysen-

Cap. 21. Yezticpatli, Pentaphyllos febrifuga, flore parvo candente, fructu rotundo. Radix crassa,

longa, tenera & fucculenta, impensè refrigerat & adversus febres magno in pretio habetur.

Cao. 22. Atlat zopillin, S. Aquosa herba appensa. Althæa Indica, tuberosa radice, foliis vitigineis, floribus rubris, capitulis ternis, triangulis. Fructus Corallorum instar rubent, esculenti sunt, & semine nigro pleni. Radix humida & salivosa est natura, unde convenit morbis quibuscunque à calida causa ortis.

Cap. 23. Cocoztamatli seu lutea tomatli, Urinaria mirabilis. Nos in Hist. p. 727. ad Convolvulum hederaceum trifolium retulimus & folia quidem fimilia funt, verum catera non bene respondent. Radix craffa, flores candidi modici, acini Cerafishaud abfimiles urinam mirè evocat. Confule Her-

Cap.24. Tatac-Coanenepilli, Convolvulus foliis cordatis, floribus ex albo pallescentibus, S. Volubi-

lis diuretica. Radix urinam provocat. V. Coanenepilli seu Contrayerva. Cap. 25. Coatli, S. Aqueus Serpens. V. Lignum nephriticum Hift. 1804

Cap. 26. Caçapipilot l xochitl, Periclymenum flore coccineo pendente. Frigida & humida cenfetur

temperie contra quam Periclymena nostratia.

Cap. 27. Chupiri S. Charapets, aquam rubeo colore tingens seu Arcanum Venerei morbi. Radice est crassa longa, interné ex albo & luteo purpurascente; folis Mal Medica; majoribus; storius luteis stellaris. Sapore & odore insigni caret. In Lue Venerea profliganda plantas reliquas Meebuacanenses facile superat, eo modo quo Guaiacum usurpata.

Cap. 28. Curaqua, S. Brafilium Hispanorum. Frutex est spinosus, surculosis candidisque insistens radicibus, unde profert stipites extra fulvescentes, ac intra rubeos, contortos, refertósque folis cordis ferè figurà, sed mucrone appendentibus, venis frequentibus à medio nervo ad latera procedentibus. Tingunt ejus ligno fila coccineo colore. Nascitur in frigidis Mechuacanensibus campestribus ac montofis locis. Longè diversa planta est à Brasilia arbore in Hist. descripta p. 1736.

Cap. 29. Quaub Tlepatli, Ocimifolia serrata floribus è luteo rubentibus, in summis ramulis coacervatis. Siccat & adftringit, unde diarrhœas aliásque fluxiones sistit.

Cap. 30. Quauh Tlepatli II. S. Volubilis Limonifolia flore candenti, radice fulva. Eruptiones è lue

Venerea ortas aliásque cutis infectiones exterit & sanat. Cap. 31. Ximb-Cocolin S. Planta contortiva, foliis raris, unica ab uno latere lacinià, Phaseoli florib.

Cortex radicis potus adftringit & vomitum fiftit. Cap. 32. Pinabuibuixtli, S. Herba verecunda. Caaco seu Herbæ vivæ tertia species Marcgr. nobis

videtur, descript. Hist. p. 979.

Cap. 33. Mexebirl S. Omexachirl, Persicifolia floribus secundum caules parvis, filiquis Capsici lu-

teis. Flores ex luteo rubescunt. Odor plantæ gravis. Fortè Apocyni species. Vi pollet emetica. Cap, 14. Atlinam, S. Fruez juxta aquas proveniens, Folis Salignis, floribus candentibus, radice craffa, caltaneas inveceratas relipiente. Folia odorata funt & vi carbartica pollent

Cap. 35. Izontecpatli S. vulnerum medicina, Esula Ocymifolia non serrata. Lac è germinibus in-

cifis emanans recentes plagas glutinat & ad cicatricem perducit.

Cap. 36. Buyobuyo, Piper longum Philippinense. Hoc in historia ad Piper longum Occidentale Monardis retulimus; verum ex usu quem ei assignat, Betre seu Bette potius intelligere cre-

Cap. 27. Tlatlancuaye, S. Piper longum, Hujus prater Buybnyo superiore capite descriptum quatuor species proponit, quas quoniam ex aliorum relatu describit, omitto

Cap. 38. Ezpaili Quaubnaubacensis, Sanguinis medicina, foliis Verbasci rotundioribus, hirsutis, odore gravi Stoechadis. Incifa fuccum fanguineum manat, unde nomen. Cortex ficcat & aftringit. Decoctum radicis medetur dysenteriis, succus sanguineus veteribus plagis.

APPENDIX.

1925

Cap. 39. Ceval chichileic, Vitis Sylvestris seu Labrusca, cujus plures species in Nova Hispan. sponte proveniunt, qua & forma & viribus cum nostratibus conveniunt.

Cap. 40. Hapahualiz patli, S. Convultionis medicina. Humana est altitudine, stipitibus ac ramis fcabris, magna ex parte foliis nudis, (quæ longiulcula & angulta funt) floribus exilibus, pallidis, calyciformibus. Decoctum totius planta propinatur ad motum amillum reftituendum.

Cap, 41. Illamatlantli, S. Dentes vetula, Folis vitigineis, flore pallido, fructu acinofo, racematim dependente. A spinarum cum dentibus similitudine nomen habuit. Folia vitigineis hirsutiora & minora. Acini maturi lutei, multis nucleis parvis candidis referti. Folia alvum leniter fubducunt. Admoventur capitibus puerorum refrigerii caulâ.

Cap. 42. Tamancapath, S. Medicina temperata foliis Portulacx. Quavis parte incifiis fundir liquo-rem refinofum, fapore & odore Thuris. Radice eft craffa, longa, fibrata, cujus pulvis ulcera cacoethe ettam cancrola fanare dicitur. Liquor firmat dentes & gingivarum dolori medetur.

Cap. 43. Xupatli, S. Lepræ Medicina, foliis Mori majoribus. Suffrutex eft quaternos altus cubitos.

stipitibus multis. Tusa folia lepram & lichenas curant.

Cap. 44. Tenamaz Nanapoloa, Frutex trifolius, floribus leguminofis, fructu s filiqua Ponticz nucis forma. Radix magna, furculofa, folia Salviz forma; Flores in corymbos compositi ex candido purpurascentes. Fructus racematim dispositi. Succus medetur oculis inflammatis & tumoribus præ-

Cap. 45. Tlacote Quilizpatli, S. Medicina incifæ sudis, stipites multos lignosos sundit: Folia Origani ferrata; flores modici candentes. Acris est & glutinosus, odorus, Coriandrum aliquantulum refipit. Thoracicus est & flatus discutit.

Cap. 46. Xalquahuitl, stipite punctato: odora, foliis Piperis longi, cíque planè congener, & earun-

Cap. 47. Mintzintzin, ftipitibus est fulvis, foliis Perficx, floribus albis. Amara est planta & odora, gustu nonnihil acris, calidáque & ficca. Folia tusa atque illita ventri, intestina à vitiatis emundant humoribus.

Hactenus in Arboribus sci. & Fruticibus ordinem Librorum & Capitum Historia HERNANDEZ servavimus; sequentes stirpes, que omnes Herba sunt, Alphabetica serie disponemus.

Binthium Mexicanum, Yztacchyatl. Et formá & viribus Abfinthio Europao respondet. Repetitur sub litera Y. Acacoyotl, S. Arundo vulpina: ex descriptione ea-

dem videtur Cannæ Indicæ angustifoliæ; verum flores non conveniunt.

Acatzan Ayexitl, Equisetum foliis brevibus, S. Polygonum fæmina Mexic.

* Acaxaxa, Julifera Gentianæ foliis. Acaxaxan, Potamogeito affinis Mexicana florife-ra. Planta paluftris & lenta, quæ ftatim com-

primentibus cedat digitis.

* Acaxechitl, Limonio fimilis vel Echio. Caulis rubet, folia longa Biftortæ figurå, flores rubei, calycis foliola longa; Flos barbam habet longam trium foliorum.

Acuitze huariacua, Scorzonera Mechuacanensis Rumicis folio, floribus ex candido rubentibus, orbiculatis.

Acxoyatic, S. Herba Nunnii, foliis Abiegnis, floribus spicatis, radice cathartica. Agies Haytinorum est Chilli S. Piper Indicum

filiauofum. Aboaton, S. Quercus parva, foliis Ilicis, flosculis

coccineis, acinis nigris. Radix adstringit & ex-Abuapatli, S.Chamædrys Mexicana, floribus lute-

Abuatepatli, Urticæ-folia cum Julis Piperi longo

fimilibus, radici appenfis.

Alahuacapatli, S. Lubricum & tenuifolium medicamentum. Folia Lini minora, flores candentes, radix alba, pellucida.

· Amacpatli, Corallium digitatum punctatum. Amamaxtla, Expurgans S. Rhabarbarum Monachorum: Differt à nostrate ejus nominis Lapatho, ut nobis videtur.

Amara herba i. e. Caçacbichit.

Amazauhtli, Bulbifera quædam foliis Tulipæ, Amutz.auhtli Amazquilitl, Baccifera foliis Phillyrex, latifolix.

Amolli herba, Convolvulus Mexicanus foliis cordatis, floribus albis.

Amozotl, Baccifera, foliis Crithmi foinofi baccis in uvam congestis.

Anonyma Mechuacanensis prima. Folia figura & fitti cum Chryfogoni foliis conveniunt. Anonyma alia novem depinguntur diversorum

generum, p. 351,352. Hern. Aocoxochitl, forte Anagallidis, seu Veronicæ aquaticæ species.

Apanxaloa, An Lychnidis species? Flores similes Plumbagini Terrent.

Apatli seu Atlinam, Campanula hirsuta Salvifolia flore pallidè rubente, semine fulvo. At folliculum ovatum ei attribuit, qualis in Campanulis non cernitur, fed triquetrus. Aparagua, Herba Mexicana anadendras, radice

tuberofa, flore candido, azapaso. Apaszi Puntzumeti, Herba Ocymifolia, Chamameli flore, Anifi femine.

Alia species foliis Amygdalinis, floribus luteis pap-posis, radice Coriandrum olente, Mustela odorata dicta.

Apitzalpatli, Herba adstrictoria seu dysenterica, ad Verbenam accedens.

Hoc nomen etiam Battatæ purgativæ tribuitur. Apitzalpatli Tzomololetli foliis subrotundis, Chryfanthemi floribus.

Aquæ

APPENDIX.

Aquæ gutta, id est Atlychipinca. Herba parvula foliis Solani aut Piperis.

· Aquitzeli, Planta volubilis foliis Clematitidis. Atebuapatli eadem est Ahuatepatli. Nomen fignificat Herba nascens jaxta rivos. Alia icon habetur p. 354 folis Urtica, verum radice rotunda variat. Totoncaxoxo Coyollin, que tamen ipecie diversa videnir.

Atenxibuitl, Icon repræsentat Herbam trifoliam foliis serratis pediculis longis infidentibus, à radice crebris, Fragarix fortè species. At nec caules, nec flores nec fructus pinguntur. * Atexcalquaboitl, Frutex marinus apuno, feu Co-

ralling species.

Atlancane, S. Herba aquosis locis proveniens, caulibus prociduis, foliis falignis, florib. oblongis. Atlinam circinata v. Apatli.

Atlychipinea v. Aque gutta.
* Atzinicaztli, Herba foliis Urtice alternatim pofitis.

· Axibuitla papa tlattli, foliis binis adversis serra-

Axixcoça Huilizpatli, Leguminosa Glycyrrhizites, floribus luteis spicatis siliquis parvis Cicerum. At flores, monente Columna, à leguminosis alieni sunt, nimirum quinquepartiti cum multis in medio staminibus nigris.

Axixcoçabuizpatli, S. Medicina urinæ lutea, foliis Hedera, fubtus luteis.

Axixpatli Quauhnahuacenfis, Herba Mentha foliis, floribus spicatis purpureis e foliorum alis exeuntibus. Hac inodora est, at datur altera Cacatlepatli, S. Medicina urens, Asphodelo affiodorata foliis Salignis ferratis, flore candente. Axochiatl, S.Flos aquæ, ut rectè Columna, valdè fimilis est Lyfimachiæ luteæ Virginianæ, fi

non prorfus eadem. Alia species Axochiatl de Colan dicta foliis descriptioni respondet. Florum rudimenta in summis caulibus è viridi pallent : radix fibrosa est, non Raphano fimilis.

Axochiatl altera, S. Narciffolirion Mexicanum, flore magno. Radix tumores discutit, & dysenterias aliosque fluxus coercet.

* Axochiotl, depingitur p. 356. verùm icon imperfecta est flore fructuque vidua. Folia cordata funt, admargines finuata, pinnatim disposita. Ayacach quaboitl, Depingitur tantum. Folia Gossipio aut Ficui similia, sublutea, in summo

multa congesta. Ayoteelli S. Colocynthis Indica tuberosa. Radix orbicularis, septem aut pluribus minoribus cin-ca: Ramis & foliis est Cucurbitæ hortensis, fed minoribus. Radix urinam evocat & per superiora ac inferiora purgat. Pomum nostra Colocynthidis fructui magnitudine, forma, atque facultate respondet, sed hac aliquanto mi-

Ayotic, Herba fimilis testudini, Graminifolia radice orbiculata, fructu tricocco. Radix candida est & lacte manat, purgat per inferiora, levi etiam occasione vomitum ciet.

* Azzaxochiel, Trifolia est, foliis Urtica similibus, flore Anemones: Folia octona linea rubra perreptant.

* Banaixitl, Icon folia repræfentat alata & bicomposita Crista Pavonina dicta in modum. Nec flos, nec fructus appingitur.

Barchaman Indorum i.e. Turbith, de quo varias sententias v. apud Garciam & Hernandez.

Jo. Terrentius concludit Turbith Indicum inter Convolvuli species numerari debere, quod extra dubium ponit D.Hermannus. Vid. Hift, nost. Append. p. 1882.

* Cacacili, Radix longa subnigra; caules foliati Convze inftar, fine pediculis; in summo botri Oxalidis. Color foliorum dilute viridis.

Cacamilxocbitl, Huic radix grumofa Thora instar; folia in caule bina opposita verbenæ similia; flos coccineus in medio luteus, Rofa

Caçachichit, S. Herba amara flore fubrotundo pappolo, foliis minimis hirlutis. Succus expressus herbæ purgat omnes humores.

Cacalic, Coapitlanensis S. Trifolium spicatum Mexicanum, floribus coccineis, filiquosum. Aftringit, & diarrhoeam aliosque fluxussistit: inflammationes repellit. Dux dantur species. Cacamotic tlanoquiloni, S. Battata purgativa. Vid. Hift. nost. p. 728.

Caçanaca, Pappola, foliis oblongis ferratis, radice lanuginosa. Flos extrinsecus ex pallido albet, intrinsecus rubet. Radix acris est & amara, Cacanel baotl Chullulenfis, S. Anagallis Mexicana:

nostrati persimilis est.

* Cacapatli, folia habet Fragaria. · Cacatlaolxochitl Icon imperfecta, Folia oblonga serrata repræsentat.

nis Mexicana, floribus luteis, calycibus con-

Cacavitz patli, S. Medicina pabuli fpinofa, cauliculis est in stellæ formam per terram sparsis, ac refertis foliis exilibus in iphærulas aggregatis: longiuscula habet & candicantia juxta umbilicum filamenta, radicem parvam, fibratam

Cacatzin, foliis est Mali Punica, fructu orbiculari calice excepto, Cicere majore. Cortex pulverizatus alvum leniter fubducit. Cachruiagua, Ad Campanulas pertinere videtur,

calix floris luteus; flos ipfe ruber. Cabuaztitziqui, Radix longa rubet inftar Rha-

barbari. Flores oblongi, tubulofi, carnei in fummis caulibus spicatim quasi digesti.

Camatotoncapatli, Caulis nigris velut annulis cinctus, folia cordata, nervola, longitudine quatuor unc. latitudine ferè pari. Ter.

Camelxochitl, Arbor leguminofa, folia in alas componit. Flos Caffix fimilis, ex rubro flavus in octo partes divisus : Siliqua Piso similis Ter. Hæc in icone non apparent.

Camopaltic, Flores in fummo multi fimul conmnchi

Caquiztli, Ocymifolia verticillata, foliis non ferratis, floribus cyaneis.

Cayolpatli, S. Muscarum medicina, Ligusticum Mexicanum, flore Ferulæ, foliis menthæ ternis quinifve, femine Piperis nigri fimili. Cayolpatli, Vaxacenfis muscarum Medicina, Plan-

tula per terram repens, candidis & stellatis flosculis. Decoctum catharticum est.

*Ceceepatli I. Costi hortorum foliis, radice Rhaphani fibris cincta.

Cececpatli altera, Lysimachia lutea foliis, radice tuberofa Filipendula. Ceceepatli Acatlanenfis, Glycyrrhiza amula, ra-

dice dulci fed purgatrice. Celicpatli,

*Celicpatli, foliis Urticæ & ex adverso binis. Cempoalxochitic, Pappola Cichorei folio fpinofo, radice Raphani, que amara est & acris. Cempoalxochiel I. Flos Africanus dictus.

Cenanam de Quabuna boac, Baccifera Nerii foliis. baccis in uvam congestis

"Cenanam Tezcoquensis. Foliis, flore & fructu ad Periplocam Græcam angustifoliam accedit.

Cenanam Texeoquenfis, seu Mater spica Mavzii, Periploca affinis aut Apocyno, Verbasci foliis lanuginosis, floribus in muscariis.

* Centzomecatl, Folia rara, trinervia, Plantaginea, radix tumida cum fibris prælongis.

Chachalacametl, Arbor baccifera, Pyri folio, baccis in racemulis Ribium æmulis.

Charapeti, Urticæ folia serrata; Flores longi angusti, ex albo rubescentes; radix fibrata. Veficæ cordis figurâ floribus fuccedunt, in quibus femen. Scabiem curat Radix pota.

* Charapetl, Radix rotunda, crassa, fibrosa; Folium Biftortæ longum duodecim, latum duos digit. Terrent. icon nec caulem nec florem aut

fructum repræfentat.

Chiantzolli S. Planta in humore intumescens. Foliis est Hederæ; floribus candidis, exilibus in vasculis oblongis contentis, in quibus semen generatur candens, lentiforme. Usus ejus est tum in medicina, tum in cibis ad paranda bellaria & potiones refrigerantes.

* Chiaubxibuitl, S. Ptarmicæ species flore luteo. At folia serrata non sunt.

Chicallotl, i.e. Papaver spinosum hist nost p. 856. Chichiantic Coatlanensis, S. China adstringens, Folis est Urtice, floribus purpureis Chinæ similibus, radicibus capillatis; adftringens eft & fluxus omnes cohibet.

* Chichica quilitl, Folia bina, ad quorum exortum caules in nodos protuberant, flos oblongo tubo flavus.

Colocynthis Indica tuberofa v. Avotectli. Chichi mecapatli, S.Chichimica gentis medicina; Apios Mexicana foliis longis angustis in caule

stellatim ad intervalla dispositis. * Chichie trompatonie de Ocopetlayue, Vasculis Paronychiæ, foliis binis tenellis; ad Alfines poffit

referri. *Chichicezquahuitl, Planta est trifolia, sed singularis & fui generis.

*Chichiboalxochitl, Folia Chenopodio aut Stramonio fimilia; Fructus oblongi, alii virides, alii lutei; Flos albus Stramonio fimilis. Flos fummo fructui infidet ut in Cucurbitis.

· Chichiltic Tepetlaubxochttl, Bulbosa radice est, foliis latis Tulipæ, flore pulcherrimo in uno cauliculo foliis viduo unico. Floris descriptionem vide in notis Terrentii p. 268

*Chichiltic patli, Fructus angulofus effe videtur ex viridi ad rubrum tendens.

Chichilticci huapatli, Icon imperfecta: folia Calaminthe aut Alyfi Dioscoridis montani Col. cauliculus ferpit.

Chichichoautli, Atriplicis species amara. * Chichipiltic, Foliola in caulibus & ramulis difpo-

nuntur eo modo quo pinnula in viciarum fo-

Chichival memeya, Foliis est Castanez serratis, flore oblongo vasculis simili. At icon pro flore filiquas Capfici fimiles repræfentat rubras & in extrema parte luteas undique claufas; radices longas & velut nodolas. Cortex evacuando corpus febres curat.

Chilmecatl S Yeba, Folia bina opposita Clemaridis Daphnoid, fimilia, caules volubiles; radicis sapor acerrimus, hanc ad Clematitis genus pertinere arguunt ut recte Terrentius. Radix admota velut per miraculum dentium dolorem levat.

Chilpan, Facie & viribus ad Digitalem accedit, Col. At flores prout pinguntur & describuntur calicum figura non respondent.

Chilpamlaçolli, S. Signum stercoris, Herbula est foliis Salignis, floribus longis rubeis & circa extrema pallescentibus. Radix acris & adurens

fupra infráque purgat.
Chilpanxochitl, S. Signi instar pendens, Mortuorum medicina. Foliis est Salicis, angustioribus, in caule crebris cubitali, in cujus fumma parte flores coccinei rubríve, caliculorum forma. Radix parva, fibrata amara, & tamen frigida: natura. Epilepticis opitulari dicitur, unde secundum nomen.

Chilpatli, Corymbifera Ocymifolia floribus luteis, acinis Piperis nigri amulis. Acris est & caustica, purgat vehementer: lac verrucas exedit. Terrentius ad Tithymalum refert.

China 3. Mexicana v. Cozolmecatl. Chipequa S. Herba firma, caulibus tennibus foliis Lini, floribus luteis ad foliorum exortus.

Cicimatic, Phaseolus floribus racemosis purpureis, filiquis parvis. Flos appictus Convolvuli potius videtur. Neutra icon respondet descri-

Cimatl, Legumen trifolium foliis Phafeoli cordatis subtus albidis, repens, radice ferruginea. Civapatli Tachapichtlensis S. Conyza Mexicana,

foliis Salviæ glutinofis, floribus purpurafcenti-

Civipatli Hemionitica S. Herba uterina, foliis Hemionitidis multifidæ fitu & figura, floribus albis umbellatis. Uterina est & thoracica, partum promovet, urinam ac menses ciet. Conyzæ fimilis videtur Terrentio.

Civipatli major, S. Fœminarum medicina foliis Ocimi, floribus rubeis ipicatis, radicibus capillaceis

Coacibuizpatli, S. Dentium medicina, cauliculis per terram sparsis, folis tenuissimis pennatis, Hosculis candidis.

Coacivizpatli, Auriculæ urfi species esse videtur, floribus è viridi rubentibus: Alısına Columnæ. Coalquiltic, v. Colubriolus. Coanenopilli, S.Contrayerva. Vid. Hift. nost. p.651.

Coapatli Tancuitlanensis, Ramulis crebris foliis longis, angustis, hirfutis, infernè subalbidis, floribus luteis, radice longa tenui. Venenatis potionibus & serpentum ictibus medetur.

Coapatli Affbodelina, Radicibus est Asphodelinis foliis prolixis, Porraceis paribus [in icone Polygonati fimiliora, nervola] floribus in fummis caulibus velut fpicatis Steechadis.

Coatzonte coxochiti, S. Flos Lynceus. Radice est fquamofa, foliis longis latiusculis, floribus Lılıi aut Tulipa, rubris punctis interstinctis candidis & pallescentibus.

Coaxibuit!, S. Herba Colubrina; Foliis est Hyperici minoribus, non pertufis, floribus purpureis calycum figura, è fingulis foliorum alis fingulis. Campanulis tum figura tum viribus fimilis est. Terrent. At folia in caule bina opposita.

Coca Peraina, Hippogloffi proculdubio species cft. Ter. v. Hift. noft. Cocobut Panucenfis, Volubilis Perficifolia radice or-

biculari, flore & fructu vidua. Radix diureti-Bbbbbbbb

 $\overline{APPE} \mathcal{N} \mathcal{D} I X.$

ca, lithontriptica, emmenagoga, & alexiphar-

Coccaquilul, S. Olus aquaticum. Folia in icone Caryophyllatam referunt, flos Caryophylleus coccineus è calyce squamoso. Planta trium cubitorum altitudinem affequitur. Sapore est acri Nasturtii & pro olere usurpatur.

Cocoxobuitl expurgatoria, An Convolvuli species? foliis cordatis, floribus parvis luteis, vasculis tricoccis. Humores omnes fupra infráque pur-

gat.
Cocoxibuitl Teubcalizincensis, Menthæ foliis est, fructu in fummis caulibus capitulorum forma. Impensè calida est, & gustata linguam adurit. Cocotemecatl, S. Funis volubilis acer, Clematidis species. Mirum tamen quod dicit folia dysen-

rericis mederi.

Cocoxibuitl, S. Herba acris, Affurgit interdum in altitudinem arboris, folis Polypodii aut Acanthi, venis rubentibus, floribus spicatis pallidis, fructu racemolo, parvo, utrinque acuminato, sapore acri & amaro. Stipites succo luteo manant. A sapore acri & urenti, Capsici quam fimillimo nomen accepit.

Cocoz, xochipatli S. Medicina lutei floris, Buphthalmum luteum, foliis Bugloffi, radicibus Paonia. Radrx glutinola eft & fluxus fiftit.

Cocoyatic, S. Herba Palmæ fimilis. Radice est Porri cap. foliis Palmæ humilis, floribus oblongis purpureis calyculorum formâ. Radix contrita & naribus admota protinus sternutamentum movet, unde Medici Indi Tuici dicti, ea velut certiffimo indicio periclitantur num agri oblati morituri fint nécne. Alia est herba vitam & mortem prænuncians apud Monardem. Concifa & in mulfum conjecta mufcas omnes perimit quotquot dulcedine illectæ mulium degustaverint.

Coen S. Coentic, Phaseolus exoticus radicibus tuberosis, foliis laciniatis, siliquis nodosis, semine

lentiformi, esculento.

Cohayelli, S. Chichica hoazton, Eryngium vel (ut rectè Terrentius) potius Diplacus Americanus. Calore & acredine fua ad affectus frigidos va-

Coltotl, Leguminosa Securidacæ foliis, floribus in capitula congestis, pallidè purpurascentibus. Glycyrrhizæ ut odore & sapore ita viribus ac-

Colubriolus, Coalquiltic, Pastinaca aquatica Mexicana; ut facie fic viribus cum Europxa con-

Copalli Dei, Theub Cepalli, Caule est cavo, geniculato Ferulæ, fructu in summo comante muscarii in modum, floribus lanuginosis. Radix ad luem Veneream facit.

Coyolxochitl S. Martagon volubile Mexicanum. Foliss eft nervosis Plantagineis aut Arundinaceis; caule volubili. Circulus foliorum fummum caulem ambit, ubi pediculi egrediuntur flores sustentantes undiquaque diffusos, Liliaceos, è rubro viridantes punctatos, quorum usus ad servias & corollas.

Coyotomatl, S. Tomal Coyotli, Hist. nost. p. 681. Coxamalo xihuitl, S. Herba Iris: Cur ità dicta sit cùm Autor folia rutacea ei tribuat non video. Radix tenuis & longiuscula, flores albi, formâ Hoaczin, i. Acacia.

Cozolmecatl, S. Curarum funis: China 2. Mexicana Medicina mirabilis: Volubilis, radice craffa, rubra, fibrata, caulibus capreolatis; foliis subrotundis trinerviis; fructu Myrti semine

referto. Duplex esse dicitur, fertilis & sterilis. Celebratur ut panacea quadam & omnium ferè morborum medicina. Autorem, fi placet,

Coztic mecapatli Tilancensis, S. Crista galli Mexicana, flore purpurco.

Cozticpatli Acatlanensis, S. Thalictrum Mexicanum. Folia [partialia] pæne Adianti; Flores pilofi parvi; radix dulcis & amaritudinem participans. Diuretica eft, & adstringens. Semen f. fructus Filipendulæ potius videtur. Ad flumina. Alia pingitur species radicibus crassis, ex quibus multæ fibræ dependent.

Coztic xibuitl, Linifolia femine in fummis ramulis orbiculari. Radix cathartica est.

Coztomatl, Solanum vesicarium, flore luteo, radice crassa, viribus cum vulgari convenit. Vefica viridis est, sulci obscure rubent. Hist.

Cuicuitlapille, S. Glandularia, à radicum figura dicta, foliis ferratis, feminibus Coriandri figura & magnitudine, binis unà testiculorum in modum nascentibus. Hanc ex figurâ totius plantæ & viribus ad Mercurialem recte refert Jo. Terrentius.

Cuitlaçoil Tepecuaquilcensis, S. Napiformis, foliis pinguibus cordatis, caule volubili. Radix Napum olet sapitque; bilem evacuat. Ad Convol-

vulos referenda eff.

Cuiztapaçollin, Phaseolus Mexic. foliis Mori, floribus parvis rubeis, radice dulci. Decoctum radicum hydropicis confert. Nidus lacertarum nescio qua ratione dicatur.

Cungariqua, Leguminosa caule volubili, foliis longis, anguitis, nervolis, floribus purpureis, filiquis teretibus, tenuibus, pradongis, femine orbiculari albo; radice crassa, candente, longa, capillata. Leguminis genus fingulare est; necdum enim præter Phaseolos legumen ullum caulibus scandens novimus. Alia pingitur caulibus magis erectis, filiquis nodofis.

Currungariqua, Folis est longis, angustis, Pentaphylli in modum ferraris, floribus Campanulæ cyaneis, vasculis orbicularibus seminibus refertis. Radix Thoracica est: pulvis florum sumptus visum acuit.

Cutiriqui, S. Matlacaça, Bulbosa radice cepæ, fo-liis Vettonicæ alulis, floribus luteis, filiquà oblongâ, femine trigono. Radices edules funt &

Eloquiltic, S. Herba geniculata, foliis Bliti, cauli-bus farmentofis, nodis infignibus divifis; flore seminéq, rubro atque minuto in conorum modum velut ex Blito dependentibus. Humida est & frigida, Pleuritidi & tuffi opitulatur; alvúmaue lenit.

Erabueni, Foliis oft Origani, floribus oblongis, angustis, cyaneis, radice contorta. Coriandrum olet, sed acrius quidpiam sapit. Calida est & ficca unde urinam evocat, flatus discutit, &c.

Hoauhquilitl, S. Atriplicis plures species: Vid. p. 269. altera rubra, altera viridis utræque esculentæ, tertia amara nec edulis. Nomen Indicum fignificat, Olus feminis in criftam compofiti. Columna hanc habet pro Atriplice baccifera, & rectè ad Bliti genus potius quam ad Atriplices referendam censet.

Hochoetzonte comatl, S. Caput Senis, Convolvulus foliis cordatis, floribus oblongis coccineis, ra-

dicibus tuberofis. Radix editur elixa, febrilem calorem compescit, olet sapitque aquam destillatam florum Mali Medicæ.

Hochlicpatli, S. Suavis medicina, Herba leguminofa floribus coccineis, filiquis tenuibus teretibus. Glutinosa est & adstringens.

Huemberequa, Trifolia foliis undulatis, caulibus prolixis, fructu parvo racemolo ab exortu foliorum prodeunte. Frigida est & adstringens.

M.

Macatozquitl, S. Somnus cervi; Pappola foliis Lactucæ ferratis floribus luteis, femine tenui fulvo. Urinam & menses evocat, flatum discutit, & alia præstat caloris effecta.

Matlalyzic Tetzocana, S. Triorchis Mexicana.
Folia craffa ferrata Plantaginis, & ad radicem Arundinacea; caulibus est geniculatis digitum craffis: Flores cyanei calicum forma: radices Triorchidis parvæ & multæ. Radix ad ea valet, quibus refrigeratione opus eft.

Mecapatli S. Zarzaparilla. Vid. Hift. noft. 656. Quartam speciem describit & depingit Muntingius pro Sarfaparilla vera.

Mecapatli Mecatlinensii, Convolvulus Mexicanus flore purpureo; videtur esse Convolvulus purpureus folio subrotundo C.B. Mecaxochitl, Vid. Hift. noft.

Miahoapatli, S. Medicina spicæ Mayzii; Alfine affinis arborum truncis innascens, flosculis candidis. Acris est, odorata & calida.

Michiacanica diuretica Vid. Tlalantlacuaye cuitla-

pilli. Micui Tlaxcolli Vid. Tlaxcolli.

Milto-matl Vid. Tomatl. Motinensis Herba expurgans, folis parvis cordatis, volubilis, floribus rubeis calycibus fimilibus vafculis subrotundis, semine cathartico.

Nanacace, Jacea Mexicana radice tuberola, foliis fubrotundis. Aiunt radicem decoctam alvum fiftere, crudam purgare.

Nanabuapatli, S. Morbi Gallici Medicina, foliis Pilofella, flore in fummo caule Chamameli, semine acri. Ulceribus putridis medetur.

Naviyteputz quadrilatera. Chryfanthemum caule alato, folio hasta cuspidi simili. Alia est varietas flore è luteo purpuralcente, qua frigida est & humida; cum prior calida sit & acris: Item tertia radicibus Hellebori, calida & acris. Neicotlalpatli Totopecensis vomitoria, Apocyni

species esse videtur (ut rectè Terrentius) à foliis in caule binis ex adverso, odore viroso, & vi emetica. Foliis est Scammonex, caule volubili, floribus candentibus, furculofis radicibus.

Nextalpe, Chamalaz congener, foliis Olez inordinaté positis, caulibus lignosis, fructu Ciceribus fimili, radice acri & guttur urente, cathar-

Nextlacotli Yacapichtlensis Limoniphylla floribus pallidis in calicibus squamosis. Calida est &

Oceloxochiel, S.Herba lætificans, foliis Lini quaternis quinisve per intervalla in caule, flosculis purpureis subrotundis.

Ocopiazsli, S. Scorpii spina, Eryngii aut Dipsaci species. Radix Eryngii odore, sapore & viri-

bus pollet.
Ocopins, S. Planta refinam flillans; Folia longa Tatacenalite, S. Chamabalanus Mexicana. Folia angulta finuofa & crenata; flores rotundi &

coccinei, radices Afphodeli fucco refinam olente. Foliis odor, fapor & vires Raphani. Oliliuqui, S. Planta orbicularium foliorum. Convolvuli species, foliis cordatis, floribus albis longiusculis, semine Coriandro simili. Sapore est acri, comesta varia in Cerebro phantasmata

excitat Omimerali, S.Os femoris. Foliis Ocimi aut Beta, caule volubili, floribus in summis ramulis parvis pallidis; vasculis subrotundis, radice crassa, longa, tenera, candida, glutinosa, insipida & inodora. Offa fracta confolidat, viribus cum Symphyto majore conveniens.

Omixochitl S. Flos offeus. Lilium Mexicanum foliis porraceis. Flos ex oblongo tubo in stellam expanditur; viribus cum Lilio convenit.

Paradisea berba Hernandez dicta quòd folia habeat Manucodiatæ plumis fimilia. Radices fibrofæ; caules fulvi hispidi. Amarissima est, unde lumbricos necat, flatum discutit, pectori mede-

Peço, Foliis est serratis oblongis, finuatis Lapathi pulchri Bononiensis instar: floribus rubentibus in brevibus pediculis è radice exeuntibus. Radix subacris & amara, thoracica & cardiaca.

Phace, i. China Michuacanenfis.

Pina buibuizsti, S. Herba verecunda Histor. nost.

Poztecpatli Huaxacensis Gemmata. Foliis è pusillis, convolutis, arborum gemmis primò erum-pentibus fimilibus, Nafturtii fapore. Nervis resolutis succurrit ac motum amissum resti-

Pozsecpatli Mecatlanica, S. Fracturarum me-dicina, foliis Mali Perficæ, binis per caules adversis, geniculatos teretes digitum crassos; floribus pentapetalis rubentibus. Tumores arcet herba, fractis & luxatis offibus medetur.

Qualancapatli S. Irati hominis medicina. Foliis salignis, caulibus contortis tenuibus. Pacificam herbam appellat Columna, quia velut Animo

Quamiavatl, S. Spica arboris. Hernandez ad Tithymalum paralium refert, sed male. Icon Selaginem 3. Thalii referre videtur, & locus etiam convenit: quamvis icon Tlamacazypapan cum floribus vix respondet. Quinetiam vis cathartica Sclaginem arguit.

naquabutzontic, S. Truncus Sectus. Apocynum Pyri foliis, fructu Capfici spinoso & lanuginofo, radice orbiculari miti.

Quaubxocotl Chillulensis, S. Oxymalva, foliis serratis trifidis aut quinquefidis, radice Napi succola. Sapore Oxalidem referunt folia, fructus orbicularis acinofus. Radix leniter purgat. Ad hanc accedit Alcea Indica Gossipii folio, Acetosa fapore Herman, nifi quod radice sit fibrola. Alia etiam Alcea Indica species foliis sunt Acetola lapore, ut qua Acetofa Indica Bontio dici-

Quil Amelli, S. Herba Amolli, Convolvulus foliis cordatis, floribus candidis prælongis, Cymbali forma. Herba est frigida & emolliens, unde inflammationibus medetur.

Saligna; flores modici purpurei Erica: radix longa, Bbbbbbbb 2

longa, & per intervalla in tubercula orbicularia intumescens, dulcis.

Tegonpatlis, Apocyno affinis, radice Pyriformi foliis longis pieguibus. Fructus Siliquaftri, semine refertus plano, orbiculari, pediculis appenfo. Folia lacte acri manant. Radix amara est & odoris gravis. Datur alia species, folis latioribus mollioribus & minus nervofis varians.

Teiczmincapatli S. ictûs oculi medicina. Foliis est longis & angustis, semine gemino lutco, rotun-

do, parvo.

Temecatl expurgans, Convolvulus foliis hederaceis, floribus luteis orbicularibus è foliorum

Temecail Yaubetepecensis S. Bryonoides. Folia subrotunda, undulata, mollia, odoris gravis: capreolatis caulibus; fructu acinoso racematim dependente; radice magna amara.

Teoquilin S.Saxei vermes. Caulibus [feu radicum truncis] est geniculatis, & circulis quibusdam præcinctis, fibris terra attacta statim emissis capillatis; foliis cordatis; cauliculis feu mavis fructibus Piperi longo persimilibus. Odora est & acris, traumatica, diuretica, carminativa.

Tepari S. Crassa planta, foliis hastatis serratis pungenti Urtica lanugine oblitis; caulibus ca-vis geniculatis. Infipida eft & inodora, tempe-

rie frigida.

Tepeboila Capitz xochitl, Saxivolvula, Foliis est Hedera urticave, ferratis faxis fe convolvens, radice succo manante. Datur aliud genus, foliis scutorum undulatorum formâ. Refrigerat & humectat.

Tetetla xibuitl S. Herba montana, foliis Amygdali, floribus ad extremos caules subrotundis, vasculis contectis virentibus. Odorata est & ca-

Tepetla chichix xibuitl, S. Herba amara in montibus proveniens; foliis Chamædryos odoratis, floribus pallidis, pilofis stellatis; fructu parvo oblongo. Radix odora & amara est: Decoctum herbæ per superna & inferna purgat.

Tepeyautli S. Yautli Montana, foliis est Salignis longioribus nec serratis, caule tricubitali: floribus oblongis calyculorum formâ, coccineis, radicibus fibrofis. Acris est & odorata.

Tepezentli S. Spicæ Mayzii montani. Apocynum radicibus contortis glandulofis.

Tepitzic zibuitl S. Herba firma. Foliis est parvis obrotundis, ferratis Adianti nigri; flore oblongo pallidè rubente, vasculo rosaceo pane simili. Urinam elicit quacunque de causa retentam

Tetzmitl Tonallæ S. Sedum Mysticæ. Foliis est longis, angustis, raris, juxta extrema latioribus, floribus orbicularibus candidis. Succus emericus eft.

Tetzquixochitl S. Yzquixochitl faxea, Bellis minor Mexicana, folis Lini, flore Chamæmeli, radicibus furculofis. Radix frigida eft & aftrin-

Teubquilitlie S. Herba principis, Foliis Mali Punicæ ad fingula genicula ternis, floribus in corymbis, coccineis, filiquis parvis cum feminibus maturis nigris. Radix tenuis, prolixa, lutea frigefacit, siccat & astringit.

Teuxochiti S. Flos Herois, foliis Ocymoidis floribus purpureis parvis, ante aftatem emicanti-bus. Radix tota planta duplo longior, tenera & lacte manans frigefacit & humectat.

Tecpatli 291. Buphthalmi S. Bellidis (pecies vide-

tur, flore discoide radiato, disco luteo, radiis

purpurafcentibus; folis afperis finuofis; radice crassa Pastinacæ sapore, cujus succus tussi confert, & dysenteriæ miram præstat opem; ex eadem paratur viscum.

Tezompotonic S. Capilli fœtidi, foliis serratis Salipnis; floribus candidis, comantibus, odoris. Nascitur in humidis. Radix odorata & amara calf. fice & adftringit.

Theuh Copalli Vid Copalli Dei. Tlacça Camecaxochiel S. Flos funis pabuli terrestris. Foliis est Salignis, floribus ex albo rubentibus exilibus, transversa radice. Mentem amissam restituit.

Tlachichinoa Patlahoac, S. Herba usta; Heliotropium majus Mexicanum, Tres figuræ trium diversarum plantarum esse videntur. Situs florum tertiæ speciei in surculis floriferis idem est cum fitu florum in Buglosso Echioide Indico Brev-

Tlalcimatl & Tlalamatl, S. Morbi Gallici dolores fedans & Herba S. Joannis infantis. Trifolium purpureum spicatum foliis Nummularia. Adstringens est & vulneraria. Monardes Herbæ S. Joannis infantis folia Oxalidis villosa tribuit: intelligit fortè Trifolium acetofum.

Tlachochichic Ocapetlayuce, Salvifolia floribus candidis papposis. Succus pituitam purgat 3, pon-

Tlacolcoatli S. Coatli humilis. Foliis est Erica; floribus candidis longiusculis & velut è flocco concinnatis; radicibus fibrofis. Radix diuretica

Tlacopatli Malinalcensis S. Aristolochia Mexicana III. Folia cordata; caules volubiles; Fructus oblongus Avellanæ magnitudine; Radices fibratæ, Morbis frigidis pæne omnibus auxilio funt.

Tlacoxochitl S. Jasministora, foliis Salignis subalbidis, ad nodos ternis; flosculis ex albo rubentibus longiusculis & compositis in comam. Lassitudinem pota tollere dicitur, & radicis pulvis vetuftis plagis mederi.

Tlacuitlaxocolli S. Viscera terræ. Foliis Origani longioribus & angustioribus, fructu rotundo è foliorum alis; radicibus albis, tenuibus, longis. Succus naribus attractus pituitam elicit & cephalalgiam tollit. Cathartica & emetica est. Caules nodosi pinguntur ità ut internodium quodvis ipfi nodo infertum videatur.

aelpatli Tonalla S. Medicina dysentericorum, foliis Lini, floribus in corymbos seu spicas com-

Tlaelpatli S. Medicina dysentericorum alia, foliis Veronica subrotundis serratis, fructu Piperi longo fimili [aut fpicæ Plantaginis] Radix longa, digitum crassa.

Tlaelpatli Acatlanensis Alsinefolia II. caulibus spithamiæis, semine in spicis foliaceis seu souamoss. Radix ut reliquarum cognominum dyfenteriæ medetur.

Tlalapaltic S. Cocoztic. S. Tlalaubquichioyantic S. Chiciantic rubea, Herba pallida, foliis oblongis ferratis, radicibus fibrofis pallidis Hellebori; floribus oblongis candidis, fructu glandibus ob longis fimili. Bibitur adversus febres; item Va-

Tlalatochictl S. Humile Pulegium. Foliis Origani ferratis ex adverso binis, è quorum sinubus fingulis finguli flores exeunt ex albo purpurascentes. Linguam quamprimum calefacit, paulo post velut Atochietl species reddit intensè gelidam,

Tlalcacabuatl

Tlalcacabuat! Chimalhuacanichalcenfis S. Filipendula 4 Mexicana. Foliis est Ocimi oblon-gis, crassifusculis, nervotis, ferratis, binis per intervalla in caulibus asperis tenuibus, floribus cyaneis in spicis Steechadis Radicum glandulis Avellanarum magnitudine, quæ ardores febrium temperant, & alvum fiftunt.

Tlalcacauatl S. Yztacixpatli, Filipendula trifolia, radicum glandulis interdum oblongis, flosculis coccineis. Radix frigefacit & humectat. Icon flores galeatos S. labiatos repræsentat, spicas

fquamatas.

Tlalcapolin S. Chamæcerasus Atlapulcensis, foliis serratis, oblongis, in caulibus per intervalla quaternis quinisve unà, floribus in summis ramulis parvis coccineis; fructu Cerafi, minore. Pulvis radicis dyfenterias curat.

Talchinolxochitl S. Venerea medicina II. foliis oblongis, angustis, crebris; floribus parvis, oblongis ex albo purpurascentibus multis capilla-mentis luteis. Folia aftringunt. Radix ad 3ij.

devorata vomitum ciet.

Tlalchipillin Hoexotzincensis, Foliis Origani nonnihil ferratis, floribus candidis, semine in vasculis candido rotundo, radicibus fibrofis, Catharticis. Alia pingitur species vasculis in foliorum alis in tres carinas dehiscentibus.

Tlalcocoltzin, S. Parva herba & contorta, Tithymalus helioscopius Mexicanus foliis quam no-

ffras magis acuminatis.

Tlallantlacna cuit lapilli S. Cauda parvi Tlacuatzin; Michuacanica diuretica. Duplex eft, mas & fœmina. Mas folia fert Solani mucronata, & juxta cuspidem contorta, caules volubiles; radicem tenuem, longam, fibratam, candentémque. Famina caule est cinereo geniculato; foliis cordatis majoribus, flore per hyemem candenti & magno, fructúque oblongo & ampliore, referto, femine luteo obducto candida lanugine. Hæc proculdubio Apocyni spe-

Tlallantleaca cuitlapilli, S. Trifolium tetraphyllum, floribus rubeis ítellatis in ípicis íquamofis. Ra-dix crassa. Thoracica est dolorésque & lassitu-

dinem fedat,

Tlallayotli S. humilis Cucurbita. Folia cordata acuminata bina adversa; Caules volubiles geniculati, cucurbitulæ pollicaris craffitudinis & longitudinis, maculis viridibus & cinereis interffinctæ, edules, ac refertæ lanuginoso semine. Radix longa fibrata per superiora & inferiora purgare dicitur. Inter Apocynum & cucurbitam ambigere videtur aut de utroque participare. Ad Cucurbitam tamen magis accedit. Tlalmatzalin Hocxotcinfensis S. Amygdaloides ser-

rata floribus parvis purpureis in fummis caulibus, radice Napi frigida & ficca, corpus tamen purgare dicitur cum Cacaboatl, &c.

Tlalquequetzal S. Pennaterra, Millefolium Mexicanum, Europæo acrius & amarius.

Tlaltzilocayotli S. Tzilocayotli humilis, filiquastrum Mexicanum. Sæva fymptomata, quæ dicitur inferre hoc medicamentum, fufpicionem injiciunt hanc herbam inter Apocyni species numerari debere, quam augent herba repens, flos albus, filiqua viridis, quæ omnia in filiquaftris nunquam fimul invenies. Ter.

Tlalyxtomio S. Yztomio humilis, Foliis est Portulacæ, aliquanto majoribus, caulibus teretibus purpureis, floribus in fummo purpureis; radicibus craffis, furculotis, amaris vi cathartica præditis. Folia terna, Crassula similia caulibus

sine pediculo adbærent: flos pentapetalos ruber: unde inter Crassulæ seu Sempervivi species reponenda videtur. Ter.

Tlanoquiloni Huaxacensis, Herba Mexicana Pilofellæ foliis binis oppositis, spica Plantaginea, (Stœchadis Col.) Radix acris & cathartica

Tlanoquilonipatli Yancuitlanensis, Linifolia hirsuta, flosculis luteis spicatis, radice longa, acri, guttur urente, amara & cathartica.

Tlapatl i.e. Stramonium.

laguaubtilizpatli S. Venerea medicina, Foliis longis angustis Salignis majoribus, floribus fulvis, radicibus longis, fapore Glycyrrhizæ. Diarrhœas puerorum curat.

latlacizpatli S. Fluxionum medicina. Folia Origani aut Teucrii, caules tenues breves; flosculi candidi [lutei icon.] Abfinthii fimiles.
Tlatlaubcapatli, Alfinefolia, flosculis albis, radice

furculofa. Radix acris nonnihil & dulcis eft, ophthalmica & Thoracica mirabilis; diuretica etiam & tumores maturans.

Tlatlaub Capatli S.Oxygeranium Mexicanum, cujus duz species, altera radice candidiore, altera rubente: icones etiam diversitatem oftendunt in foliis & floribus: in altera enim bini flores pinguntur in uno pediculo, in altera finguli: alterius folia altius incila funt, ad mo-dum fere Pentaphylli Tormentillæ facie; alterius levius. A nostratibus Geraniis acido sapore different.

Tlatlayotic S. Nummularia Indica à nostrate genere diversa videtur; est enim radice cra lactefcente; fructu Cucurbitino eduli. Radix glutinofa est & adstringens. ocizquiub S. Mayzium torridum & calidum, Fo-

liis Chamædryos ferratis hirfutis, odore gravi : floribus oblongis luteis, pluribus congestis. U. terinis affectibus & dylenteriæ medetur.

oma S. Urtica arborescens foliis finuosis, stipitibus lavibus, candidis luteisque floribus. In icone inferior caulis pars spinosa pingitur.
Tomatl S. Planta acinosa vel Solanum. Hujus

duo genera proponit, Alterius fructus minores orbiculares funt, membrana inclufi, iíque vel nucibus Ponticis majores, minores Juglandibus, qui è viridi pallescunt; vel prædictis nucibus æquales, eodem colore, Miltomamæ dictæ: Alterius majores Kitomamæ, qui Poma amoris di-ci folita nobis videntur; hi etiam vel majores iterum funt, eadem nobis in Appendice descriptas; vel minores, utríque colore different, luteo, rubro, aureo.

Tonalxochil S. Solis nuncius, Folis est Ocymi longioribus minimė ferratis [icon profundė ferrata repræfentat] caule volubili, floribus magnis, longis, intus luteis circa labra, quæ fifla funt, purpureis, Cappares olentibus. Hu-mida est & glutinota natura. Totogratil S. Pes passerinus, Convolvuli species

videtur, radice Pyriformi lactescente, foliis in quinque aut septem lacinias profunde divisis flore Malvæ minori [icon integrum Campa-niformem exhibet.] Radix grato est sapore, &c tamen (quod mirum) leniter purgat,

zancuit laxcolli, S. Intestina Tucce Talpæve Indicæ, a radicibus illorum inftar conglobatis formá rará: Foliis Origani asperioribus, floribus in fummis caulibus coccineis, caliculorum formå. Radix refrigerat & adstringit.

Tragoriganum Quaubnacense, Figura, Descriptio & vires Tragorigano conveniunt; in icone tamen

APPENDIX.

1943

quatuor vel quinque folia ad genicula fingula Subinde appinguntur, forte pictoris incuria

Turbith Indicum Convolvuli species est foliis Ibisci, floribus candidis, interdum ex albo ru-bentibus, Malvaceis. Vid. Historia nostra Ap-

pendicem.
Tuzparli, Polypodium Mexicanum tuberola radice fibris cyaneis, folio brevi. Impetigines, panos, furunculos, luem Veneream, aliosque

imores discutit. Tzaguangueni III, S. Hæmorrhoidalis Mexicana. Foliis est longis angustis, plerunque quinis, Ablinthii Indici; floribus coccineis; radicibus fibratis. Amuletum est appensum brachio ad hæmorrhoidas.

Tzahuengueni, Tzatscuane, S. Filipendula Michuacanica foliis trifidis serratis, floribus in ambitu coccineis, medio luteis cum alba quadam iride.

Calfacit & exficcat.

Tzabuenguens S. Filipendula Mexicana altera-Floribus est circa medium luteis, in ambitu purpurascentibus quo ad Asteres pertinere ostenditur. Folia habet Umbellatarum in modum divisa; radices tuberosas Oenanthes. Convenit viribus cum præcedente.

Tzautli, S. Gluten, Gladiolus Indicus Asphodeli radice, floribus è luteo purpurascentibus. Ex radice ficcata fit gluten præftantissimum ad usum pictorum. Ea dysenteriam, aliósque flu-

xus curat.

Tzicat on Tecomail, S. Caput formicz. Folia Lini stellatim per intervalla caules ambiunt, juxta quæ florum vice quædam velut verticilla pro-deunt lutea. Radix dulcis est & glutinans: Folia frigida & glutinofa.

Tzocuilpatli, Pappiflora foliis Ocimi crenatis & nonnihil fpinofis. Odorata eft, calefacit &

Tzocuilpatli altera foliis majoribus profundiùs serratis subtus candentibus. Flores orbiculares & pilofi; caules hirsuti & subalbidi. Decocum ejus motum amissum restituit, naribus attraaum hemicraniæ medetur.

Tzonpelic Xibuitl, Nectarea. Foliis Ocimi in caule binis. Flos candidus parvis oblongísque spondylis fimilis, in pediculis longiusculis. [Florum unitorum figura spicam vel julum Typhæ refert colore ex luteo in rubeum tendente.] Folia Mel ipsum & Saccharum dulcedine longè fuperant.

Tzonpotonic, S. Helichrysum Mexicanum, floribus pallidis umbilico rubro.

Micui Tlaxcolli, S. Piscium intestina à radicis forma dicta. Foliis longis angustis, flosculis parvis candentibus in fummis caulibus tenuibus. Radix medetur ulceribus etiam cancrofis celerrimè, tusa & pota ictericis medetur, & urinam evocat. Fructus apertus pingitur in tres partes divisus, & in earum unaquaque duo semina

X.
Xararo, Helichrylo fimilis, foliis Salignis ferratis fubtus albentibus. Flores rubescentes squarrosis calyculis conteguntur: radices fibris fimiles nigra. Rad. amara est, odorata, calida & ficca.

Xicama, Phaseolus Mexicanus radice orbiculata foliis per medium velut orbiculariter sectis. Radices esculentæ sunt & mensas secundas instruunt : Corpus refrigerant & humectant, fitimq

Xiub Totongui, S. Herba calida Totopecensis. Fohis est alperis, ferratis Limonis sed majoribus

floribus purpureis; radice surculosa, Helleboro fimili, lanuginéque aut esca obducta, Caçanacæ tota fimilis eft ejusque species. Decoctum lumbricos interimit.

Xochipalli, Artemisifolia, floribus Floris Africani sed parvis ex luteo rubentibus. Floris tantum usus est, ad affectus uterinos & ad ulcera; præcipuus verò ad tingendas lanas luteo colore, & ad pingendum, cujus gratia in aqua coquitur adjecto nitro, & fuccus exprimitur.

Xoxonacatic, S. Hyacinthoides capillosa, foliis Cape, flosculis longis luteis pediculis exilibus, è radice statim exeuntibus radice orbiculari Avellanæ magnitudine, capillamentis nigris operta. Purgat blande & leniter omnes humo-

Yauhtli, S. Nubilosa herba, Umbellifera floribus luteis, foliis integris Salignis serratis, odore & sapore Anisi. Thoracica est, & uterina, diuretica, lithontriptica, omniáque ferè præstat quæ

beacalotl, S. Vas Gossipinum. Foliis est orbicularibus, undulatis, senis, subalbidis præter alia quædam minora & albidiora; cauliculos tenues & breves, & in fumma parte exiles flosculos profert, radices verò capillis similes quibus saxis adhæret. Edulis est. Hernandez Lichenis speciem esse vult.

Tebatlepatli, Foliis est cordatis, infernè hirsutis & albidis, supernè viridibus; flores profert virentes in Corymbis; fructus subrotundos; & capillos quosdam juxta foliorum exortus. Odor Cydoniorum. Cortex radicum hydropi medetur.

Acris est & calida.

Texochil, S. Flos Tetl, Radice est crassa, tuberosa, aliis ei è funiculis demissis appendentibus radicibus porcinis renibus similibus sed majoribus; caulibus quaternis canaliculis striatis; foliis Bliti, floribus oblongis luteis, fumum olentibus. Radix dulcis est & edulis, ficcatæ pulvisinsperfus ulcera oris curat.

Tolmini Quilizpatli, Folia angusta longiuscula; caules prolixi; flores pallidi, radices tenues, amaræ, acres, calidæ, pituitam & bilem evacu-

Yolopatli irina à figura foliorum dicta, dux species funt, Prior foliis Iridis angustis, flore Omixochitl, S. Lilii Mexicani; radice pyriformi. Radix cardiaca est insign. & vulnerar. Altera caule, flore & fructu carens, foliis Plantagineis angustioribus, singulis binisve ab eadem ra-

Yezeuimpatli seu Canis interfector, S. Hordeolum, i. e. Hordeum causticum, S. Cevadilla Monardis. An revera Frumentacea herba fit, tum figura, tum descriptio, tum vires mihi dubium faciunt. Caulis minimum digitum craffus. Descriptionem & iconem vide apud Hernandez p 307. Dux alix species 1. Radice cxpacea, eildem viribus. 2. Radice orbiculari, foliis

angustioribus, fapore nullo, ibidem habentur.
Txiayabad Chapattepeensis, S. Nepeta Mexicana
foliis minoribus & brevioribus cordatis, floribus

Tutenextic, S. Oculi cinerei, Foliis Limonis serratis subalbidis, floribus. Chrysanthemi, radice crassa surculosa, amara acri & urenti, Panos, lepras & lichenas extergit & curat, infuper Tzatzayanalitzli morbum in qua universum corpus dehiscit, illità refina, inspersoque defuper hujus pulvere & gallinarum pennis.

Txtomium Xibuiti, S. Lanuginosa herba, Folia Anchusa, caules bicubitales; flores candidi, calyculis contenti, in pappos abeuntes. Radices emetica funt.

Tzeuicuil, S. Oculus depictus, Caules exiles geniculati, flores candidi parvi ad foliorum exor-tus, quæ bina in caule: Radix Pæoniæ fimilis. Primo gustatu dulcis, mox guttur urens, eva-Cuat pituitam.

Yzpatli, S. Apios Mexicana foliis tenuibus oblon-gis. Viribus cum aliis Tithymalis convenit. gis. Viribus cum ams Ann, Marie Radix fubrotunda est, Avellanæ magnitu-

Yztaçaçalic, S. Herba glutinosa & candens, à radicis qualitate dicta. Foliis est Alliaria, leviter ferratis, fructu racemolo uvæ acerbæ forma & magnitudine; capreolis scandens. Radix anodyna est, humenti & glutinosa natura, frigi-

Yztac cihuatl, S. Fœmina candida, Dens leonis Mexicanus. Calida est & amara, convulsioni & torminibus medetur.

Yztacchyatl, S. Sal amarum, Absinthium Mexicanum, Europæo simile forma & viribus.

Yzt ac ololtzin Chullulensis, S. Scammonium Mexicanum, Kadice foliis, floribus cum Scammonea Syriaca convenit; duntaxat foliorum auriculæ

magis falcatæ: flores ex albo rubescunt. Radix dulcem saporem præferre videtur, & tamen devorata bilem ac pituitam evocat.

Yztacpatli Yanguitlanensis, Lychnis Mexicana angustifolia, flore parvo, coccineo. Radix acris est & glutinosa.

Testacpatli Tgualapensis, Papposa Mexicana, Virga aurea floribus, folis Ocimi longioribus. Radix acrisest, amara & calida.

Tztacpatlis Ototonilci, Linifolia argentea, floribus

restacepatis University, Luminosia algentea, nortes candidas, radice purgatrice.

Textacepatis Tepercullulus, S. Linaria argentea Mexicana. Floribus est oblongis, ex luteo candidata. cantibus, in pappos abeuntibus. Calyx floris Senecioni fimilis. Herba est papposa ad Elichrysum accedens, non Linariam.

Tztacxibuitl, S. Basium monile, Volubilis species calida & glutinosa natura, ophthalmica & diuretica. Flos inferiore parte depictus est colore luteo, superiore colore Echii. Ter.

Yeel Acocotl Chullulensis, S.Rosmarinus ferulaceus. Umbellifera est foliis Fæniculi crassioribus & latioribus, femine candido, rotundo, angulofo & refinaceo, quod in mandendo linguam exurit; radice crassa longa Thus olente. Omnibus notis Rosmarini ferulacei respondet.

Mirum fortasse alicui videri possit tot novas aliisque indictas berbarum species in bac opere reperiri. Verbin despite mirari simecum perpenderii, Herbus medicinales per Novam Hispaniam nassente a nomine prater Franciscum Hernandes dediti opere conquistas o descriptas: Ne cama alice commensoran Perceptinationum suarum aut Hispania generala America conscriptores, quiam quarum vue scores ob publicitudi. nem suam aut odoris fragrantiam in pretio sunt : wel fructus, radices, aliæve partes bominibus in cibum

Cum ad Historiam plantarum Franc. Hernandez illustrandam me parum lucis adferre posse viderem, necob brevitatem & imperfectionem descriptionum species plerasque ibidem traditas ad suas rem, necoo previacent ex imperiectorient deterippontum species prevaque sonoru traditas ad mas calafes reducere valerem, eas duntaxat inde excerpere ex Hisforiz nostra: inferere decreveram, que ab alis etiam descriptz effent. Verum ab Amico quodam, cui plurimum tribuo, monus, nonnullos Hisforiam ut imperfectam criminaturos si tot ei species deessent quot ab Hernandez novæ proditæ funt, Epitomen hanc qualemcunque, summa festinatione nè editionem morarer compositam, adjeci, Si per otium licuisset plantas singulas cum Americanis à Pisone, Marcgravio, alissque traditis diligenter conferre, longè perfectiorem eam reddere potuissem, multasque forte, quas jam pro novis & nondum editis habeo, ab aliis descriptas invenissem.

Species sequentes ad calcem Catalogi Zanoniani, p. 1927. Subjiciendas, sed Typo-thetarum incuriâ omissas, hinc suppleat Lector benevolus.

t c. Limbra seu Baccam frutex Orientalis folia habet oblonga, aliquantulum inclinata, dentata & equaliter ducta. Flores producit racematim, ut & fructus rotundos. Utuntur illá ad construendum unguentum pro vulneribus: folia cocta funt pro ustione, præcipuè pulveris tormentorum.

13. Palmæ Indicæ Birli dictæ icon exhibetur absque descriptione.

14. Parcol Arbor sylvestris habet lignum asperum, fructus producit parvulos figura & gustu nostro Hypomelidi fimiles, sed parum trigonales & dulciores. Flores emittit pulcherrimos, quatuor folisi compositos, è quorum medio exeunt virgæ oblongæ sanguineæ.

15. Pinxevi est Arbor qui habet folia magna, quasi rotunda, aliquantulum aculeata, plana, non tamen lenia sed parum aspera. Flosculos producit parvos: Fructus in racemis sunt Uva, ex quorum se-

ment feita dei patuntapora 200 per la constanta de la constant sale & sulphure in aqua omnes plagas sanat brevi tempore: Succus vel pulvis de fructibus est valdè admirabilis pro plagis, gangranis & fracturis offium.

17. Rambora oft Arbor fylvestris, à Lustianis Pero de Matto dicta; hac habet folia satis magna,

aspera & dura magis quam nostræ Ficus, multum nervosa, præsertim in parte inferiore. Fructificat multum non in ramis, sed in trunco, ubi ex omni parte oriuntur, in quibus nascuntur fructus, ut Pomum parvulum, lanuginolum, habentes stellam in medio cum quatuor corniculis. Condiuntur in Aceto five Aqua salsa pro cibario.

18. Rategal Arbor producit folia oblonga & ovata, coloris viridis. Flores pulcherrimos habet, multum racematos; è trunco enim prodeunt multæ virgulæ, in quarum summitate sunt quædam toliola viridia, bipartita ut in nostra Viola, prima inferius clausa, catera totaliter aperta, è quorum medio falciculus virgularum fanguinei coloris exit, & una foliola parvula cum caule longo, tota crifpa & pulcherrima, pulcherrimo ordine disposta & in eodem racemo stores nascuntur, interdum aliqui April aliqui rubri, alii partim flavo, partim rubro colore variegati, quos sustinent receptacula superi us rubra inferius verò viridia. Semina dant ut Pifeli (quid sibi velit hac vox non capio) odore Nasturtii nostri. Utuntur fructu ad solvendum corpus, & semina cocta cum aqua salsa sunt optima pro ulceribus malignis. Pulvis similiter idem efficit.

19. Stipsdanti Arbor Indica folia habet aculeata, aspera & crassa, valde viridia, slores producens parvulos, albos & in cacumine radiantes. Fructus eft triangularis, rotundus, nigricans: Radia mag-na, (ed valde purgativa, fi cum aqua bibatur utilis eft ad hydropicos. Ex folis formant Orientales medicamentum purgans; sed valde periculosum est ob nimiam caliditatem; aperit venas & est me-

dicamentum mortale.

20. Toppi herba marina Indica folia habet magna ut Laurus, lucida in superiore parte viridia, sed fubrus parum lurea cum acuminibus minutis, colore nigro. Est planta valde longa & nascitur in mari, duplicis speciei, que in soliis sunt similia, que nullum habent nervum nisi unum in medio, funtque tactu multum mala, quæ totæ franguntur & in diversas partes dividuntur; solum diftinguuntur in fructibus; quorum unus est ut Pirus, etiam in odore similis cum quinque auriculis soliaceis retroflexis, quæ adharent f-uctibus, in quo inferta est longa fistula, quæ dum fructus maturescie cadit, & est plena langgine veluto magis delicata. Aljus vero fructus habet parvum calycem instar poculi, qui postea dilatatur & dividitur in septem radios, in medio quorum est parvus fructus Rapa nostra similis. Estur sale conditus vel aqua salia: valet ad reprimendum sanguinem, ac etiam pro contufionibus & aliis fimilibus affectibus utuntur supradicta lanugine. Cortex planta: partim est ruber, partim luteus quo utuntur ad tingendum colorem rubrum obscuriffimum.

21. Tollanda five Calunda frutex elt circiter quinque cubitorum altitudine. Flores producit flavos. pentapetalos inftar Viola: folia vulgari Parietaria fimilia funt. Post flores filiquas profert Phaseolis fimiles in cacumine tamen curvatos, in quibus funt circiter octo femina dura, oblonga & lenia.

Foliorum decochio partum accelerat, foliaque trita cum Sinapi ventris doloribus medentur.

22. Zambul arbor Indica five Cornus mas Theophrafti ex fententia Jac. Zanoni. Arbor hac fatis magna habet folia, oblonga plena, dura, nervola, fructus producens ad inflat Corn in oftratis, coloris inter rubrum vel languneum & nigrum, funcțue faporis acidi; offa verò olivarum inflat. Cortex contulis & ex ex o edecotio facta alvum filit. Hace arbor eadem effe videtur cum Niela tali feu Berberi Indica Aurantia folio H. M. p. 1666. Hiftoriz noftra descripta.

23. Zambal utraque species Solani Indici spinosi species esse viderur.

Inter Emendenda nescio quo casu omissam invenio hanc notam, Planta illa, quam D. S. Dale erronee pro Gramine bulbolo aquatico à C. Bauhino in Prodromo descriptam & depictam suisse obfervavit nósque commonefecit, non erat Sparganii radix cum foliis primò erumpentibus & aqua immerlis, ut nos memoria lapsi scripsimus, sed Sagittariz aquaticz; quod Lectorem monere oportet: nè oblervatori injurii fimus, nostrumque illi errorem impingamus.

INDEX

NDEX

pag.

Bariga Palmæ Ady fructus 1356	Filicis J.B. 152. Brasilianum Marcgr. 145.
Abavo Cluf. i. e. Baobab Alpini 1272	acroficum Thal. 141. Chinense 1854.
Abdelavi Melo Ægyptius Alpini 645	
Abellicea Ponæ, i. e. Pseudosantalum	Adomia sidda C
. 18o¢	
Abelmoluch, Ricini species 168	Egilone I beophraft J. B. 1577 Egilone Species 1289. v. Avena 1254. Nar-
Abelmosc Ponce & Vesting. 1066	bonensis 1209.0.210ena 1254.1Var-
Abbel Guiland, Cupressi pecies 1408	Afaila Africa I I a a a 1290
Abies famma 1294 mas Theophr. 1. Picea 1206.	Estrops Apris Theophr. 1. Quercus spec. 1387 Estrope of Companies of
Mexicana Hernand, 1297, 1916. Marina 76	Æthiopis ejusque species 9/9, 900,901, 1894
anoronamonaes jaxea Ciui. 64	Aga Cretenium, i Carduus lacteus Syriacus Cam.212
Abrotanum eju/que (pecies 271, 272, &c. 1866.	Agallochum S. Lignum Aloes 1808
Jamina ejujque species 258, 259, 1865	
Abrus Alpini 880	A
Absinthium cjusque species 366, &c. ad 370, 1866	
Santonicum 268	Agem-Lilac Persarum Corn. v. Syringa 1703
Seriphium 370 Alpinum Umbelliferum 347 Abfuu Alpin. v. Senna 922	Ageratum ejufque species 364. ferulaceum Dal. 286.
Alpinum Umbelliferum 347	
Absus Alpin. v. Senna 922	purpureum Dal. 1055 Agiabalid Alpini. v. Lycium 1029
Abutilon ejusque species 699. Indicum 1880	Agnacat Scaligeri 1789
Acacabis Cam. i. Kismisen. S. Kesm. 1718	
Acacia ejúsque species 976, 977	Agrifolium S. Aguifolium 1622
Malabarica Intfia dicta H. M. 1739	
Americana Robini & Park. 1719	
Germanica i. Prunus Sylv. 1527	
Acaciæ folius frutex Mesapotamicus 1729	Agrimonia equique species 400 Agrimonoides Col. ib.
Acacia trifolia C. B. v. Cytifus 1783	Aguape Brasil. i. Nymphaa
Acaja Pilon. 1554	
Acajaiba arbor cujus fructus	
Acajou Pison. i. Anacardis spec. 1649	
	fauti 1:35
Acanthum ejulque species 313 ——————————————————————————————————	
Acanthus ejusque species 1325, 1912	A
Germanicus, i. e. Sphondylium 408	
Acanus Theophralti . 214	Abovat I beveti 1676 Ajuba-tipita 1791
Acaricoba Pison. 1323	
Acarna ejúsque species 314,315	Aixoon v. Sedum 687. palustre, i. Stratiotes 1324
Acarnæ similis flore purpureo J. B. 289	
Acer ejusque species 1700	Alabastrites Lob. i. Dentaria 1229
Acetofa ejufque species 177, &c. ad 181, 1856. ve-	Alaternus ejúsque species 1608
sicaria Americana 179. rotundifol. hortensis 180	Albara Cannæ Indicæ species Pis.
Aceto/ella, i. Trifolium aceto/um 1098	Alcama, v. Phillyrea 1585
Achanaca Thev. i. Brassica folia peregrina C. B.	Album olus Dod i. Lactuca agnina 392
Achillea, i. Millefolium 345, 346	Alcea ejusque species 604, 605, 1873. Indica
Achiote 1671	1065, 1900, 1914 Egyptia villofa, i. Abel-
Achlades, Bellon. i. Pyra Sylv. Cretica, à nostris di-	moscb 1066
verfa	Alchimelech Alpini, i. Melilotus Ægyptia 953
Achoavan Alpin. 1. Matricaria inodora 357	Alchimilla 208, 209
Acinos ejusque species 553	Alcyonium ejúsque species 81,82
Aconitum ejúsque species 701, 702	Alectorolophos i Crista galli 769, 770, 771
	Alga marina 71,72, &c. 1849. tinctoria 73. bomby-
racemosum i. Christophor. 661	cina 71. fontalis trichodes 118
Salutiferum S. Anthora 705	411: I D C - a
- bumile bifolium, Oc. Mentzel. 671	diction 1 in the tier
Acorus 1313, 1910. Afiatione radice tenuiore adul-	Matth. & alierum, i. Derenicum Plantagina
terinus C. B. i. Iris pratens. lutea 1186	folio C. B. Alifma Thal. i. Helleborine
Acta Plinii C. B. i. Christophoriana 661	
	49 1 . 1
Aculeofa Gaza Ad. Cardui genus 209	
Acus moschata Cxf. Col. i. Geranium moschatum.	AD:
Adiantum ejusque species 147, 148. nigrum Of-	Allium sativum 1125. Sylv. foliis fistulosis 1117
ficin. 147. Americanum 148. album folio	Sylve planifolium XXXX ment municipal faiful i V.
., July	Sylv. planifolium 1119. montanum latifol. i. Vi- [a] thorialis.
	[a] iforialis.

INDEX.

	pag.		pag.
	ibid.	Anagyris ejúsque species	1722
Elorialis 1122. Urfinum	Told.	Ananas Linfeb. & Acoftæ	
Almer on a fact thecies 140), nigra vaccijera,	rran-		1332
		Anavinga H. M.	1632
Aloe ejüsque species 1195,1196, &c. 1906. pa	lustris	Anblatum Cordi sive Aphyllon J. B.	1229
Aloe ejujque species 1193;1190;0	1224	Anchoas S. Zingiber majculum Hern.	1214
	1205	Anchusa ejúsque species 496, 4	27.626
Alopecuros		Anda Pison. & Marcgr.	1677
Alpam H. M.	1765		
	C.B.	Andira Pilon.	1687
		Andrachne Theophr. i. Adrachne	1577
Majojotis 1029, operania aluta 1,44, 109, miculata Clul. 1029. Hederulæ folio i.e. Vet fpecies 848. foliis Veronicæ ib. foliis Trill 847, triphyllos cærulæ 848. [candens bacet]	ronica	Androsace Matth. i. Fungi lapid. species 66	. altera
miculata Ciul. 1029. Freatraite John	Taminie	Matth.	1086
(pecies 848. folius Veronicæ 10. folius 1711)	aginis	A. J. Communication Communication	
8.17. triphyllos carulea 848. [candens baccif	era v.	Androsæmum ejúsque species v Hypericon	101/,
			, 1021
1003. nodosa Dal. 805. cruciata marina	Ger.	Anemone ejúsque species 626, &c. ad 633	, 1873
1003. nousy a Dat. 003. tratiana	1024	Anemone nemorum 624. Bononiensium	700
	f=4.	Anethum hortense 416. Sylv. semine exiguo.	
Althaa ejusque species 601, &c. item 1873	ş. j/#-	Michigan bottenje 410. jjvo. jemine exigao	
telcens 602. I heophr. flo. tateo, i. e. 210 missor	• 077.		459
Indica Herman. 1900,	1901	Angelica ejúsque species 434 Acadiensis	1869
Altiht Avicenna, i. Laserpitium Veterum	425	Angelica arborescens spinosa	1798
Attint Avicenna, i. Lujerputum v cremm	504	Angelica baccifera Canadensis	661
Alum Gallicum Scribon. 1. Symphytum			1384
Alu sive Alou H.M. i. Ficus Indica	1434	Angelina arbor	1687
Aly∬on Dio∫coridu i. Lunaria Græca	788	Angelyn, i. Andira Pilon.	
- Galeni v. Marrubium	557	Angolam	1497
	1443	Anguria, i. Citrullus	642
Alypum Monspeliense montis Cets	537	Anhuiba arbor, i. Sa∬afras	
Amaracus ejúsque species, i. Majorana		Anil Gue Anin on 6 Anil alia Cose.	1783
Amara dulcis v. Solanum lignofum	672	Anil sive Anir 926. Anil alia spec.	
Amarantus eiulaue frecies 201, 1856. Sirices	vs 202.	Anime gummi	1846
tricolor 203. Siculus Spicatus perennis Bocco	z. 203	Aninga Pison. 1654. Aninga-iba	1653
Tricolor 201, Olcario proario para	1789	Aninga-peri Pilon. Planta est fruticescens,	uæ pa[-
Amatzquitl		sim in densis sylvis nascitur, flore exig	un albi-
Amba, i.e. Manga	1550	cante, cui paucæ uvulæ è cæruleo nig	wis america
Ambaiba Pilon.	1373		
Ambaiting a	ibid.	Sambuci baccis similes succedum. For	is aeco-
Ambalam	1551	ratur lanuginosis, ovalis figuræ, triste	viridibus
	1370	quidem, sed aspectu pulcherrimis, ad ta	Etum in-
Ambapaia H. M.	1780	star Urtica mortua, mollibus & welut las	nuo inosts.
Ambare Mangæ affinis		quaque nervis multis & crassis distin	
Ambarvalis flos, i. Polygala	1335	quæque nervis munis & crujis aijin	g
Ambela, i. Charamei Acost.	1780	Folia recentia contusa vel in pulverem	redacta
Ambresia ejulque species 164, 1855. camp	rep. i.	medentur prima intentione ulceribus r	ecentibus
Ambroja ejujque pecies 104, 101,	843	& inveteratis.	
Thlaspi seu Nasturt, verrucosum		Anifum ciulaus Coccies A4	9, 1868
Ambug aembo	1346	Anisum ejúsque species 44	9, 1000
Ambulon Scal.	1792	Indicum S. Zingi	1835
4 1 1 T-L	1461	Anon Oviedi	1651
Amelpodi H. M. 1787. Belutta-Amelpodi ib	Sion-	Anona-maram H. M.	1650
Amelpoat H. W. 1707. Betatta Zimerpoat	1611	Anonis ejúsque species 957, 958,959,96	0. 1892
anna-Amelpodi 1007. Karetti Amelpodi Ameri H. M. i. Anil S. Indigo		Anonymos Ribesii foliis icon. Roberti	1708
Ameri H. M. i. Anil S. Indigo	1926		
Amellus Virgilii est Caltha palustris, aliis	Conyzæ	flore Coluteæ Clui.	1733
aut Afteris montant species.		Garcia, i. Herba viva Acosta	982
		- Brasilianus frutex slore Keiri	1785
Aminiiu, i. Golfipium	451	Brasilian. flore monopetalo specioso	1883
Ammi ejúsque species	451 1844	Anserina Trag. i. Argentina.	,
Ammoniacum		And I II M : Angline	1384
Amomum quorundam odore Caryophyll. 1507	.Verum	Ansjeli H. M. i. Angelina	
1697. Germanicum, i. Sison Cordi	443	Anthedon Theophr. i. Mespilus Aronia	1458
	673	Anthemis, i. Chamæmelum	353
- Plinii vulgo, i. Solanum, &c.	1799	Anthora S. Antithora	705
- Virgin. Corni fam. facie		Anthrifcus, i. Pecten Veneris	428
Amomis Cluf.	1697		
Amongeaba gramen	1318	Ambyus Riphick, 21). mous, 1. 109go	C B
Ampana H.M.	1366	Valentina Clus. 215. marit. Alsines for	, C. D.
Ampeloprassum	1126	1026. lentifolia Peplios effigie mar. 1024	⊢ legumi-
	1712		922
Amvetti H. M.			61
Amygdalus ejúsque species 1519, 1918. Gra	•••		
	1/91		utes m d
Amygdalo persicum	1516		us 60 73. a.
Amylum	1240	Ger. App.	
Ancheli Dod . Pelagonum haceif francene			1508
Anabasis Dod. i. Polygonum baccif. scandens	680		661
Anacampseros, i. Telephium	689		484
Anacardium Occidentale Cajous dictum	1649	Aparine ejúsque species	1643
Anacardium simpliciter dictum	. 1813		
Anacock Phaseols species	- 890	Aphāca	899
Anagallis terrest. ejusque species	1024	Aphyllantes Anguillar æ	381
• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •			
		Aphyllantes Mon pel. v. Caryophyllus.	
Anagalis aquatica 852, 853, aquat rotundi		a Aphyllantes Monspel. v. Caryophyllus. Apiastrum i. Melissa	554

I N D E X.

Apios J.B. Tithymali spec. 870, 871. Americana	Arundo ejusque species 1275, Oc. 1315. Donax ib
Cornut i. Astragali Spec. 937	najtos Jeu fareta 1276. Indica 1277. Sacchari
Apum hortense, vulgo Petroselinum 4.8. palustre	fera 1278. Scriptoria 1270, 1900
feu Paludapium 457, 1868. Macedonicum 463. peregrin. folius subrotundus C.B. 462. petræ-	Arundo Indica latifolia v. Canna Indica , 120 Asa fatida 184:
um five montanum album 463. montanum	Afarina Matth. 208
migrum J.B. 412. montan. folio tenuiore C.B.	Asarum 207, 185
461. Cicutæ felio 414. palustre lacteo succo S.	Afealonitis III
Thysselinum 41 3. Scoticum S. maritimum 447	Ajclepias ejusque species 1090, 1901
Apochyma, i. Pix a navibus derafa. v. Pix 1402	Aleyrum equique (pecies v. Hypericon. 1010
Apocrnum ejúsque species 1087, 1088, &c. bumile aixoides Africanum, i. Fritillaria crassa 1903	Aspalathus ejusque species 1729, 1730 Asjogam arbor H.M. 1786
Aquifolium, i. Agrifolium 1622	Algaragus ejulque species 683, 1875
Aquilegia ejúsque species 705,706,707	Alfaragus ejúsque species 683, 1877 Alfaratu ejúsque species 483
Arabis, i. Draba 821	Afthodelas ejufque feccies 1191
Aracynappil, Malum aureum . 1660	Asprensum 120
Araca-miri 1456	Afpris Theophra Egilops Querchs spec. 1387
Araca-guacu Pilon.	Ayura s. Mandaru
Arachydna Belli 918 Aracus five Arachm vulgò v.Vicia 902. fabacess	After ejusque species 265, 266, & c. nem 1858. Co.
S. Faba Kayrina J. B. 902, 904 36149 919	Myzoides Gelin. 264 Afragalm Bathus Clus. 920. marinus Lustranicus
Aralda Gefn. i. Digitalis 767, 768	Boel. 935. Sylvasium Thal 914. Africanus lut.
Arantia vulgo, v. Malus Arantia 1651, 1652	edoratus 936. incanus siliqua incurva 938. Mon-
marina 83	spessulanus J. B. ib. Romanus J. B. i. Hedysarum
Arara fructus 1826	clyp. 929. Canaden flo. wirids flavescente 1892
Araticu varia: species 1651,1652. paña 1646 Arbor Brasiliana Juglandi smilia 1794	Alfrentia nigra 474, 475
Arbor Brafiliana Juglandi finitis 1794 febrifuga Peruviana 1796	Ata-maram H. M. 1650
	Athanasia i. Tanacetum 365 Athera 1240
- Fraxini folio, cortice spinoso Virg. 1798	Astrara Palmæ species 1369
- Fraxini folio C. B. i. Azedarach 1546	Atolli i. Mayzii farina 1671
Exotica Fraxini fol. Negundo credita 1798	Atragene Theophr. i. Vierna vulgi 620
——Juda vulgo 1717	Attattylis 204
lanigera Bontii, v. Goffipium.	Attriplex ejulyne pecies 191, 192, &c. mori fructu
- Lavendula folio Chil. 1795	197. maritima Halimus dicta 194, 1857
- racemofa Brafil. fol. Apocymi Br. 1595 - conifera odorata fol. Salicu, Oc. 1800	Atzoyatl Hern. v. Mirab. Peruviana 399 Avacari facie Myrti 1781
- Spinosa, Herculis clava dicta ibid.	Avarame temo 1764
- tindoris 1794 tindoria Virgin. 1699	Avellana ejusque species v. Corylus 1379. purga-
S. Thomæ, i. Mandaru H. M. 1751	171X 1281
trifolia venenata Virginiana 1799	Avena ejúsque species 1253. pilosa J.B. v. Festuca
triftis 1698. de Rayz i. Ficus Indica 1437	1#0 ₀
Talipifera triples 1798	Avengua Lufitanis Marcgr. i. Adiamum Brafil. 145
Uvifera Tabacensis 1407, 1916	Avevet Hern. i. Abies Mexicana 1397 Avicularia Sybvii i. Speculum Veneria 742
Arbuscula coralleides depingitur Pisoni 265	Aurantia Malus v. Malus 1658
Arbutas 1578. folio non (errato i. Adrachne	Aurea mala, i. Cidmia Tree
Archangelica 435	Amricula leporis i Bupleurum 473, 474 Amricula Judae i Fungas Sambucinus 106
Ardabar 1210	Auricula Juda i. Fungus Sambucinus 106
Arctium i. Lappa major 332. item minor 165	21475C414 7747574 99
Arthurus Belli 1097 Areca i. Faufel 1261	America muru ejasque species v. Pilosella 242. mit-
Areta i Fanfel 1363 Arenaria J. B. 1023	ris Alpina glabra J. B. 1003. muris Cams Loto
Arganane ejúfque species v. Papaver 855	Auricula ursi ejúsque species 1082, 1083, 1902
Argentina 617	Antuba Oviedi 1647
Ario Theophr. 1459	Axochiotl Hern. 265
Arifarum ejúsque species 1211, 1907	Azarolus i. Mespilus Aronia 1408
Aristolochia ejusque species 761, 762, 1884. poly-	Azédarach arbor 1546
rbizos 762, 1884	_
Armeniaca Malus Armeria ejúsque species, v. Caryophyllus 990, 991.	В
pratensis, i. Lychnis 1000	Badukka i. Capparis arborescent 1630
Armoracia i. Raphanus rusticanus 818	
Arnabo nemullis i. Zedoaria	Bala H. M. i. Musa arbor 1371
Aroeira i. molle arbor 1582	Babel Schilli H.M. 1731
Artemisia ejúsque species 372, 373, 1866, tenusfolia	Babei Coyolli 1262
sive leptophyllas s. Abrotanum campestre 371	Balam-pulli i. Tamarindus 1748
Arthuitea i Primula meris de Paralule	Balanus myrepjica Ger. 1738
Arthritica i, Primula veris & Paralysis 1080 Arum ejúsque species 1208, 1209, &c. 1907	Balaajrium 1463
	Ballote 1. Marrubium nigrum {71
	Late 1 Dail amain

Pag.	Pag.
Balsamina mas sive Cucumerina 647, 1874	Betulus i. Carpinus & Oftrys 1428
fæmina Persicifel. 1328	Bibinella Cæl. i. Coronopus 879
Ballamita mas 262. fumina 364	Bifolium ejusque species 1232
Balsamum ejusque species 1755. Peruvianum	Bilimbi H.M. 1449 Bintambaru 1881
1757. Tolutanum 1758 Raly infulæ fructus 1653	n:6 0
	Bisermas Cam. 544 Bislingus i. Hippoglossum 662
Bambu Arundo arborea 1215 Bamia v. Alcea Indica 1066, 1900	Bifmalva i. Althea 601
Banaviera Pilon. i. Ficus Ind. 1377	Bistorta ejusque species 186, 187
Bandura Cingalensium 721	Biti H. M. 1735
Bangue 159, 1854	Bixa Oviedi i. Urucu 1771
Baobab Alpini 1371	Bla (0 H. M. 1721
Baptisecula i. Cyanus segetum 321	Blattaria ejúsque species 1096, 1097, &c. 1903 Blatti H. M. i. fambos sylv. 1479
Barba capræ i. Ulmaria 623,709	Blatti H. M. i. Jambos sylv. 1479
Barba Jovis frutex 1721,1919. berba i. Semper-	Blitum sylv. ejúsque species 195. Blitum Bonus Henricus dictum ib. Blit. Botrys dictum 196. Bl.
vivum majus 687	Henricus dictum ib. Blit. Botrys dictum 196. Bl.
Barbarea Eruca species 809. muralis J. B. 799	Atriplex Sylvestris dictum 197. Americanum
Bardana S. Lappa major 332. minor 165 Baruce fructus 1820	Spinosum 199. Bl. Kali dictum ibid.
20,000 3,000	Blitum hortense 200. Americanum 201 Boa Tsinkring Bontii i. Coral arb. 1736
Basilicum vulgo ejusque species i. Ocimum 940 Battata Hispanica 728. Tajaoba 1334	Boltonach S. Viola lunaris 787
Вахапа 1794	
Batis & Baticula i. Crithmum 456	
Batrachion i. Ranunculus 581, 582,6 c.	Bon vel Ban Alpini Coffee frutex 1691
Bdellium 1844	Bon feu Calaf Alpini.
Becabunga i. Anagallis aquatica 852,853	
Bechion i. Tussilago 259	Roman Henricus
Bedeguar Offic. i. Spongia Rosa canina 1471	
Beelba Arundo 1216	minima Herbariorum ibid.
Beenel 1557 Beguill Purchasii 1831	Botrys Ambrosioides 196
Beguill Purchasii 1831	Branca ursina i. Acambus 1325
Beidelsar Alpini v. Apocynum 1088	
Behen album i. Lychnis 998. rubrum v. Limo	Brafilia arbor 1736
nium	Brassica ejúsque species 794, 795, &c. capitata
Beli Bengalensium 1669	
Belilla 149	796. Epiphyllitis thirloides 797. [pino]a ibid.
Belingela Pilon. Malum infan. 167	marina monospermos 838. perfoliata filiquosa 797
Bella Donna i. Solanum lethale 679	Brasma i. Piper abortivum 1342
Bella Modagam H. M. 1481	
Bellevedere i. Scoparia 210	
Bellis major ejusque species 351, 1865. ramos	
umbellifera Cornut. 270. Tanaceti folio i. Ta nacetum modorum 35:	
nacetum modorum 35. Bellis minor ejúsque species 349, 1865, 1866	
Bellis lutea, &c. C. B. v. Chryfanthemum	Brunella ejúsque species 551, 552
Belmuscus Ægypt. Belli 106	
Beloere H. M. i. Abutilon Indicum: 188	
Belzoinum . 184	
Belutta Tsjampacam i.Castanea Rosea Indica 168	Bryon i. Muscus 112
Bengieiri H.M. 185	6. Bryonia alba 659. nigra 660. alba Mechoacana
Aria-Bepou H. M. i. Nimbo 1543. Kari-bepo	u 723. Zeylanica 1875
ibio	l. Buglossum ejúsque species 493, dulce ex insulis
Ben-Kalesiam 178	6 Lancastriæ 500. Sylvest. cauliculis procumbentibus
Ben Nux 173	8 C.B. 502, luteum Ger. 1. Hieracium echioi-
Ben Mcenja 178	
Ben Theka H. M. 163	3. Bugula S. Consolida media 575
Beninganio Park. 183	
Ber & Bor Acost a 153	5 Bulbocastanum 440
Berberis ejúsque species 160	5 Bulbocodium ejúsque species i. Pseudonareissus 1120 5 Bulbonach i. Viola Lunaris 787
Beretinus fructus 181	
Berula Tab. i. Anagallis aquat. 852,85	
Reta ejusque species 20	
Betella, Betle 191 Betre & Betis, Pilon. 191	
Betonica ejúsque species 550,187	
Betonica coronaria ejúsque species i. Caryophy	
lus 986,987,988,989. Besonicæ minimæ simil	
J. B. 100	
Betonica aquatica i. Scrophularia 76	
Betula 141	o Burla marma Cxl. 87
•	Bur∫a

I N D E X.

	Pag.
Bursa pastoris ejásque species 838. pastoris minor i	binc inde, certis intervallis fex ouinque tria
Nasturtium petræum 827. major loculo oblongo	auo, vel etiam unum folium, Rolmarini a-
C.B. 790. minor loculo oblongo i. Paronychia	mann, moarum adilitit : Eadom Videtur
vulg. 789	Cujcutæ.
Buselinum Plin. i. Petroselinum Creticum C. B.	Camara Marcer, Liebnidis species 902
Butomos i. Sparganium, at Clusio Acorus adulteri-	Camara-vuba Marcgr. 257
nus seu Iris palustris lutea , 1186	
Buxus ejúsque species 1693, 1694	Camara-mira
	Camara-tinga 1655. Periolymeni species.
Buyo Buyo Inf. Phillippin. Hern. 1343	
•	Camarinous Phon. 1(18
С	Camaru Marcgr. i. Solanum balicac. 681
	Cambut : Myrtin Americana fylv. 1501
Caa-apia Marcgr. 330	Camelina Dod. v. Myagrum 811
Caa-opia Marcgr. 1631	Camiri fructus 1822
Caa-ataya Marcgr. 1329	
Caacica Marcgr. i. Cajacia Pison, Herba colu-	Camotes i. Battata v. Convolvulus 728
	Cactos Theophrasti, Planta spinosa Sicula, nonnul-
brina Lufitanis 1346	lis cinara.
Caachira 2. Pison. 1783	Campanula ejúsque species 731, &c. ad 747. item
Caactimay 1861	1883. birsuta sive Trachelium 731, 732.
Caaco Marcgr. i. Planta mimofa 979	glabra Rapunculus dicta 737, &c. Persicifolia
Caaghiyuyo 1636	738. pyramidalis ib. Cymbalariæ foliu 741
Caagua-cuba 1634	Camphorifera arbor 1678
	Camphora ibid.
Caapeba 1331 Caapenga Marcgr. 1039. I. Pifon. 1331. II. Pi-	
fon. 1227	
C	Canacorus Lob. i. Arundo Indica florida 1202
Caapomonga 1334	Cancamum 1846
Caapo-tiragua Marcgr. 1869	Candou Purchasii 1791
Caaroba Pison. 1761	Canella i. Cinnamomum & Cassia 1550. &c.
Cabureiba i. Balsamif. Peruviana 1757	Canella ex arbore C. B. 1801. alba 1802
Cacalia ejúsque species 291. Americana 292	Caniram H. M. 1661
Cacamotic Tlanaquiloni Hern. 728	
Cacao, Cacavate . 1670, 1071	
Cachi arbor quid.	Cannavina aquatica C. B. 360
Carlos Mount	Cannabis sativa & splv. 158. spuria i. Lamis
Cachos Monard. 1839	Species 561
Cachrys i. Libanotis Cachryophoros 424	Cantabrica Anguillara v. Campanula 740
Cacubalum Plin. i. Alsine baccifera 682	Canschena-pou, Mandaru species 1752
Caiababa S. Mippi 1795	
Cajan arbor 1722	Caova potus i, Coffee 1691
Cajan arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914	Caous potus i, Coffee 1691 Caoup 1793
Cajan arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajous 1649	Caous potus i, Coffee 1691 Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147
Cajan arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajous 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marina 840	Caous potus i, Čoffee 1691 Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species
Cajan arbor 1722 Cajacia Pilon, 1346, 1914 Cajon 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Rauwolfii 1424	Caova potus i, Cossee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capitatinga Pilon. Acori species Capnos i. Fumaria 404, 405
Cajan arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajous 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marina 840	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori species Capnos i. Fumaria 404, 405
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajocia Pilon. 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Safaf. Ranvolfii 1424 Calamagrofiu, S. Gram. Arundinaceum 1281, 1822	Caova potus i, Coffee 1691 Caoup Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 404, 405 Capoulin 1550
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cojon. 1649 Cakile Seapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Salfaf. Ranzvolfii 1424 Calamagrofiu, S. Gram. Arundinaceum 1181, 182	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilot. Adori Species 6 Capous I. Fumaria 404, 405 Capolin 1550 Capotin Futilus v. Cydonis exot. C. B. 1665
1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cakile Serapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Raunvolfii 1424 Calamagrofis , S. Gram. Arundinaccum 1281, 1282 Calamintha ejúfque species 508, 509	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Adors Species 404, 405 Capolin 1550 Capolin 1665 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparsi 1639. Portulace folio 1912
Cajam arbor 1722. Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajotia Pilon. 1649, 1914 Cabiel Strapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Raunolfii 1424 Calamagrofis y S. Gram. Arundinaceum 1281, 1282 Calamainta ejifque fpecies 508, 509 arvensis verticilata 530	Caovas potsus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 404, 405 Capotas i. Fumaria 1550 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Caporenta Broynia folio 1912 Capreolata Broynia folio 1345
1722	Caova potus i, Ceffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Adors Species 404, 405 Capolin 1550 Capolin 1550 Capolin 1665 Captest fruitius v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portulace folio 1912 Caprificus 1443 Caprificus 1443
Cajam arbor 1722. Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajota Caklel Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Sasfaf. Raunvolsti 124, Calamagrostu S. Gram. Arundinaceum 1281, 182 Calamintha ejid fue species 508, 509 Calamin aromat. Officin. i. Acorus 131, Calamin aromat. Officin. i. Acorus 131, Calcatripa i. Confolda regales 707, 708	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 604, 405 Capota: I. Eumaria 404, 405 Capotes: Fucilius v. Cydonia exot. C. B. 1665 Caporelata Bromia folio 1912 Caprelata Bromia folio 1445 Caprificus 1430 Caprificus perfoliatum & non perfol. 1430
Cajacia arbor 1722	Caova potus i, Coffee 1691 1793 1793 1793 1793 1794 1795
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cziyota 1549, 1914 Cziyota 1649, 1914 Cziyota 1649, 1914 Cakile Serapionis i. Eruca marina 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marina 1281, 1292 Calamingrafiu , 56, Gram. Arundinaceum 1281, 1822 Calaminta ejúfque fpecies 560, 502 Calaminta ejúfque fpecies 560, 503 Calaminta ejúfque fpecies 570, 703 Calaminta aromat. Officin. i. Acorus 1313 Calaminta aromat. Officin. i. Acorus 1313 Calcatripa i. Confolda regalis 70, 708 Calcelois Muriae i. Helleborine 1232 Calcitripa i. Carduus (Editus 137)	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicating Pilón. Acori Species 404, 405 Caposes i. Fumaria 155 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 1912 Capresta Exposita folio 1345 Capresta Exposita folio 1345 Caprificas 1432 Caprificam epidque species 676,677,0c. Capuapcha 1518
Cajam arbor 1732 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cojacia Pilon. 1649 Cakile Seapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Safaf. Ransvolfii 1434 Calamogrofis S. Gram. Arundinaceum 1181 Calaminta ejidque fpecies 508,509 Calaminta ejidque fpecies 508 Calaminta aromat. Officin. i. Acorus 1312 Calcatippa i. Confolda revitcillata 707,708 Calcatirapa i. Confolda revitcillata 1232 Calcatirapa i. Cardaus fellatus 317 Calcatirapa i. Cardaus fellatus 317 Calcatirapa i. Rochettort 1667	Caova potus i, Ceffee 1691 Canp 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species Capnes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fundis exot. C. B. 1665 Capparis 1619. Portulaca folio 1912 Caprolica Bryonia folio 1345 Caproficus provina folio 1443 Caproficus perfoliatum & non perfol. 1493 Capicilum perfoliatum & non perfol. 1493 Capulaqueba Caput gallinaccum v. Onobrychis 014
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cziyote 164, 1914 Cziyote 164, 1914 Cziyote 164, 1914 Cziyote 164, 1914 Caklar Serajomis i. Eruca marina 164, 184, 184, 184, 184, 184, 184, 184, 18	Caova potus i, Coffee 1691
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cayota Casacia Pilon. 1649 Cakile Serajomis i. Eruca marima 840 Cakile Serajomis i. Gruca marima 1424 Calaff Alpini, Saffaf. Ramvolfii 1424 Calammegrofis S. Gram. Arundinaceum 1181; 1822 Calaminta ejidque fpecies 508,509 arvenfii vorticillata Calcanima aromat. Officin. i. Acorus 1313 Calcatippa i. Confolda revicillata 707,708 Calcatippa i. Confolda revicillata 122 Calcitrapa i. Carduus fellatus 1317 Calchafulfer RocheCort 1667 Calcflam H. M. 1959 Calcalendule, ejidque fpecies 377,1802	Caova potus i, Coffee 1691
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cayota Casacia Pilon. 1649 Cakile Serajomis i. Eruca marima 840 Cakile Serajomis i. Gruca marima 1424 Calaff Alpini, Saffaf. Ramvolfii 1424 Calammegrofis S. Gram. Arundinaceum 1181; 1822 Calaminta ejidque fpecies 508,509 arvenfii vorticillata Calcanima aromat. Officin. i. Acorus 1313 Calcatippa i. Confolda revicillata 707,708 Calcatippa i. Confolda revicillata 122 Calcitrapa i. Carduus fellatus 1317 Calchafulfer RocheCort 1667 Calcflam H. M. 1959 Calcalendule, ejidque fpecies 377,1802	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 624, 495 Capous i. Fumaria 404, 495 Capolim 1550 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Caporenta Emponia folio 1912 Capreolata Broponia folio 1435 Caprificus 1432 Capificus perfoliatum & non perfol. 1432 Capiulum ejilque speciatum & non perfol. 1432 Capuughois 676, 677, &c. Capuughois 1318 Capuu gallinaecum v. Onobrychis 914 Caraguata i. Johame Marcer. 729 Caraguata i. Joha 1199
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1736, 1914 Cziyote 11346, 1914 Cziyote 1840, 1914 Cziyote 1852,	Caova potus i, Ceffee 1691 Canp 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species Capnes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fumaria 404, 405 Capolin Fulfus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1619. Portulace folio 1912 Caprollata Bryonia folio 1345 Caprofolium perfoliatum & non perfol. 1433 Caprofolium perfoliatum & 076, 677, 676. Capungeba Capilinaccum v. Onobrychii 914 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Carambolus Acolt. 1449
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajocia Pifon. 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 1424 Calaf Alpini, Saffaf Rauwolfis 1424 Calamogrofis S. Gram. Arundinaceum 1181, 1822 Calamintha ejidque fpecies 508,559 Calamintha ejidque fpecies 707,708 Calcolia Maria i. Cunfolda regalis 707,708 Calecoliu Maria i. Helleborine 122 Calchitrapa i. Carduus ftellatus 317 Calchoffire Rochefort 1667 Calefam H. M. 1667 Calecolium Creica Cardui fpecies 347,182 Calchotrur Creica Cardui fpecies 347,182 Calchotrur Creica Cardui fpecies 347,182 Calchotrur Creica Cardui fpecies 347, 182 Calchotrur Creica Cardui fpecies 347, 182	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 404, 405 Capolin. Fumaria 404, 405 Capolin. Fumuria 1550 Capotes Fuelius v. Cydonia exot. C. B. 1665 1665 Caprestat Spronia folio 1912 Caprestat Spronia folio 143 Caprificus 143 Caprificus perfoliatum & non perfol. 149 Capiulum ejrique speciatum & non perfol. 149 Capun gelinaccum v. Onobrychis 914 Capui gallinaccum v. Onobrychis 914 Caraguata i. Johame Marcgr. 729 Caraguata i. Aloe 1199 Caramua 1847
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cziyote 164, 1914 Cziyote 184, 1914 Cziyote 184, 1914 Calamos 284, 1914 Calam	Caova potus i, Ceffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Piloto. Acori Species Capnes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fumaria 404, 405 Capolin Fulfus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portulaca folio 1912 Caprolicata Bryonia folio 1914 Caprolicum perfoliatum & non perfol. 676, 677, 676. Capungeba Capillum et filoto 77, 676. Capungeba 1918 Cara i. Inhame Marcgi. 719 Carambolas Acolt. 1449 Carambu Lysimachia species 1510
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajocia Pifon. 14, 1614 Cajocia Pifon. 15, 1614 Calaf Alpini, Salfaf Raunvolfii 1424 Calaf Alpini, Salfaf Raunvolfii 1424 Calamogrofiu S. Gram. Arundinaceum 1281, 1282 Calaminta ejidfque fpecies 508, 509 Calaminta ejidfque fpecies 707, 708 Calcolin Auria i. Confolda regalis 707, 708 Calecolin Maria i. Helleborine 123 Calchaffier Rochefort 1667 Calefam H. M. 1597 Calefam H. M. 1597 Calecolirm Cretica Cardais feecies 337, 1822 Calobirm Cretica Cardais feecies 337, 1822 Calcodira pai pecies i. Calendula 337, 1822 Calacodira pai pecies i. Calendula 337, 1822 Camarajapo Pilon. Mensafri fpec. Alfargit Caule Camarajapo Pilon. Mensafri fpec. Alfargit Caule	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 1500 Capoliti Fullus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bromia folio 1445 Caprificus 1445 Caprificus 676,677, Or. 1418 Capillum perfoliatum Ornon perfol. 1490 Capilum ejúlque (pecies 676,677, Or. 1918 Capuaghoa 1918 C
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajacia Pilon. 1546, 1914 Cajacia Pilon. 1649 Cakile Serapionis i. Eruca marima 1649 Cakile Alpini, Saffaf. Raunvolfti 1444 Calamagrofisi S. Gram. Arundimaceum 1181; 1822 Calaminta ejulque [pecies 508,509 arvensfis verticillata 530 Calamint aromat. Officin. i. Acorus 1313 Calamint aromat. Confolida regalis 707,708 Calcelus Mariae i. Helborime 1232 Calcitrapa i. Carduus fiellatus 317 Calcidaller Rochectort 1667 Calcfam H. M. 1597 Calcalendus ejulque [pecies 324 Calcabolirer Nochectort 327, 1823 Calcabolirer in Cretica Cardui [pecies 324 Calamagrapa Pilon. Mentafiri [pec. Alfargia (calama mico, procero, tereti, bufuto & ruffo, in bipeda-	Caova potus i, Ceffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Piloto. Acori Species Capnes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fumaria 404, 405 Capolin Fulfus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portulaca folio 1912 Caprolicata Bryonia folio 1345 Caprificus 1433 Caprificus perfoliatum & non perfol. 674, 676 Cappungeba 676, 677, 676 Capungeba 1914 Cara i. Inhame Marcgi. 719 Carambolas Acolt. 1449 Carambu Lysimachia species 1749, 199 Carambu H. M. i. Negundo 1775
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajota Pilon. 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Raunolfii 1424 Calamagrofiu S. Gram. Arundinaceum 1281, 1282 Calaminiba ejidque fpecies 508,509 Calaminiba ejidque fpecies 707,708 Calecolis Maria i. Unfoldat vergalis 707,708 Calecolis Maria i. Helleborine 122 Caladifier Rocheford 1667 Caladifier Rocheford 167 Calecolis Maria i. Helleborine 197,708 Calecolis Maria i. Helleborine 167 Calacolis i. Calendula 337. Palufiris i. Granarajapo Pilon. Menafiri fpec. Affargit caule unico, procero, tereti, birfuto & ruffo, in bipeda-lem altitudenen folio lecture ferratis, birfuto & ruffo, in bipeda-lem altitudenen folio lecture ferratis, birfuto, bi	Caova potus i, Coffee 1691 Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 147 Capicatinga Pilon. Acori Species 1506 Capotes i Fundaria 404, 405 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bromaic folio 1914 Caprificus 1445 Caprificus perfoliatum & non perfol. 1430 Capillum perfoliatum & non perfol. 1430 Capillum ejulque (pecies 676, 677, & 1318 Capua gallinaccum vi. Onobrychis 1318 Capua gallinaccum vi. Onobrychis 1914 Cara i. Inbane Marcgr. 729 Caragusta i. Aloe 1199 Carambolis Acolt 1919 Carambolis Acolt 1919 Carambol Lyfimachia Species 1749, 1919 Caramofi H. M. i. Negundo 1779, 1919
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajocia Pilon. 1649 Cakile Serajomis i. Eruca marima 840 Cakile Serajomis i. Eruca marima 1424 Calaff Alpini, Saffaf. Ramvolfti 1424 Calamagrofisi S. Gram. Arundimaceum 1181; 1822 Calaminta ejulque [pecies 508,559 Calaminta erwenfis vorticillata 707,708 Calcatippa i. Confolida regalis 707,708 Calcatippa i. Confolida regalis 707,708 Calcatima Aruni fiellatus 71,708 Calcalis Maria i. Helborime 1323 Calcatirapa i. Carduus fiellatus 317 Calcalis Maria i. Helborime 137 Calcalis Maria i. Helborime 17 Calcalis Maria i. Helborime 17 Calcalis Maria i. Helborime 17 Calcalis i. Helborime 17 Calcalis Maria i. Helborime 17 Calcalis i. Hel	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species Capmes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fumaria 404, 405 Capolin Fullus v. Cydonis exot. C. B. 1665 Cappars i 1639. Portulaca folio 1912 Caprolata Byonia folio 1433 Caprificus Psymia folio 1434 Caprificus perfoliatum & non perfol. 1432 Capilium perfoliatum & non perfol. 1918 Cara i Inhame Maccgi. 729 Caraguata i. Aloe 1919 Carambolus Acolt 1449 Carambo Lyfimachie Species 1749, 1919 Carambo Lyfimachie Species 1749, 1919 Carambolis H. M. i. Negundo 1756 Caransiba Pif. Palma Species 1768 Cara-Scholli H. M.
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajotia Pifon. 1649 Cakiel Srapionis i. Eruca marina 840 Cakiel Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Raunolfii 1424 Calamogrofis y. S. Gram. Arundinaceum 1281, 1852 Calamintha ejidque species 508, 509 Calamintha ejidque species 150 Calamintha ejidque species 170, 708 Calcolis Maria i. Umfoldar ergalis 70, 708 Calcolis Maria i. Umfoldar ergalis 122 Calchira pai. Carduus stellatus 150 Calchira Carduus stellatus 150 Calchira pi Carduus stellatus 150 Calchira ejidque species 137, 180, 2 Calchira ejidque species 150 Calmarajapo Pison. Mentastri spec. Assarcia causa 150 Camarajapo Pison. Mentastri spec. Assarcia causa 150 Camarajaro Pison. Mentastri spec. Mentastri	Caova potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species Capmes i. Fumaria 404, 405 Capolin Fumaria 404, 405 Capolin Fullus v. Cydonis exot. C. B. 1665 Cappars i 1639. Portulaca folio 1912 Caprolata Byonia folio 1433 Caprificus Psymia folio 1434 Caprificus perfoliatum & non perfol. 1432 Capilium perfoliatum & non perfol. 1918 Cara i Inhame Maccgi. 729 Caraguata i. Aloe 1919 Carambolus Acolt 1449 Carambo Lyfimachie Species 1749, 1919 Carambo Lyfimachie Species 1749, 1919 Carambolis H. M. i. Negundo 1756 Caransiba Pif. Palma Species 1768 Cara-Scholli H. M.
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajotia Pifon. 1649 Cakiel Srapionis i. Eruca marina 840 Cakiel Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alpini, Saffaf. Raunolfii 1424 Calamogrofis y. S. Gram. Arundinaceum 1281, 1852 Calamintha ejidque species 508, 509 Calamintha ejidque species 150 Calamintha ejidque species 170, 708 Calcolis Maria i. Umfoldar ergalis 70, 708 Calcolis Maria i. Umfoldar ergalis 122 Calchira pai. Carduus stellatus 150 Calchira Carduus stellatus 150 Calchira pi Carduus stellatus 150 Calchira ejidque species 137, 180, 2 Calchira ejidque species 150 Calmarajapo Pison. Mentastri spec. Assarcia causa 150 Camarajapo Pison. Mentastri spec. Assarcia causa 150 Camarajaro Pison. Mentastri spec. Mentastri	Cavus potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capitaling Pilon. Acori Species Capotas i, Fumaria 404, 405 Capotas i, Fumaria 404, 405 Capotas fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bromia folio 1145 Caprificus 676, 677, 576 Cappungha 1912 Capitum ejúlque (pecies 676, 677, 576 Capuspeba 1913 Capus gallinaccum v. Onobrychis 676, 677, 577 Cara i. Inbane Matcgr. 729 Cara quata i. Aloa 1199 Caramba Lyfimachie Species 1449 Caramba Lyfimachie Species 1749, 1919 Caramba Lyfimachie Species 1749, 1919 Caramofi H. M. i. Negando 1749, 1919 Caramofi H. M. i. Negando 1755 Caranschulli H. M. 1752 Cararschulli H. M. 1752
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajocia Pilon. 1649 Cakiel Srapionis i. Eruca marima 649 Cakiel Srapionis i. Eruca marima 1424 Caliaf Alpini, Saffaf. Rancvolfii 1424 Caliaf Alpini, Saffaf. Rancvolfii 1424 Calamintha ejidque fpecies 508,509 arvensfis voerticillata 510 Calamintha ejidque fpecies 707,708 Calecolos Mariae i. Unafolda regalia 707,708 Calecolos Mariae i. Helleborine 1232 Calciaripa i. Carduau ftellatus 317 Calciaripa i. Carduau ftellatus 11667 Calcifam H. M. 1590 Calcolos militario cardui fpecies 377,1802 Calocolos regique fpecies i. Calendula 337. palu- firis Camarajapo Pilon. Mentaftri fper. Algregic Caule unico, procero, tereti, birfuto & ruffo, in bireda- lem alitudinem; toliis leviter ferratti, birfuts, inferius qual incanis, buss fibi copositis cum par- vuita adjunctis. In faperioribus rannulis caulis multi flores umbalam positi toto mor Tana-	Caowa potus i, Coffee 1691
Cajam arbor 1722 Cajacia Pifon. 1746, 1914 Cajota Calacia Pifon. 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alfrini, Sassaf, Raunvolsti 1424 Calamagrostu y. S. Gram. Arundinaceum 1281, 1822 Calamintha ejissque species 508,503 Calamintha ejissque species 508,503 Calamintha ejissque species 1313 Calacintya i. Consolida 140 Calcatripa i. Consolida 140 Calcatripa i. Consolida 141 Calcalossi Mariae i. Helleborine 122 Calcalossi Mariae i. Helleborine 130 Calcalossi Carduus stellatus 1160 Calcalossi Carduus stellatus 117 Calcalossi Carduus stellatus 117 Calcalossi Carduus stellatus 1190 Calendala ejissque species 137,1803 Calcatripa i. Carduus stellatus 137, palus fris 130 Calcus ejissque species i. Calendula 337, palus fris 130 Calmarajapo Pison. Mentastri spec. Aljargit cause moris process, erecti, burjus 0-russo, inferius quali incanus, biuss sibis topostius cum partunis adjuntita. In squeroribus ramus causis multi stores umbellatum postit toto anno Tanacetti fere modo provenium, cum saminius adicetti fere modo provenium, cum saminium del contrativo del carte fere modo provenium, cum saminium del carte fere modo provenium, cum saminium del carte fere modo provenium cum saminium del carte fere modo provenium, cum saminium del carte fere modo provenium, cum saminium del carte fere modo provenium cum saminium del carte fere modo provenium, cum saminium del carte fere modo provenium cum saminium del carte fere modo proveniu	Caova potus i, Coffee 1691 Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Pilon. Acori Species Capota: Fumaria 404, 405 Capota: I. Fumaria 404, 405 Capota: I. Fumaria 404, 405 Capota: Funditus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portutaca folio 1912 Caprelata Bromia: folio 1145 Caprificus 676, 677, 676 Capicum giújque (pecies 676, 677, 676 Capumpcha 1913 Caput gallinaccum v. Onobrychis Cara i. Inbame Marcer. 1199 Caragusta i. Alos 1199 Carambus Lysimachia (pecies 1199 Caramb
Cajam arbor 1722 Cajacia Pilon. 1346, 1914 Cajocia Pilon. 1649 Cakiel Srapionis i. Eruca marima 649 Cakiel Srapionis i. Eruca marima 1424 Calaf Alpini, Saffaf Ranzvolfii 1424 Calam Alpini, Saffaf Ranzvolfii 1424 Calamintha ejidque fpecies 508,509 arvensfis vorticillata 500 Calaminta avomat. Officin. i. Acorus 1313 Calaminta avomat. Officin. i. Acorus 1313 Calactrippa i. Cardusu fiellatus 707,708 Calecolus Mariae i. Helleborine 1232 Calcitrippa i. Cardusu fiellatus 317 Calcitrippa i. Cardusu fiellatus 317 Calcitrippa i. Cardusu fiellatus 377,708 Calcolus Mariae ii. Helleborine 1323 Calcolus Mariae ii. Helleborine 137 Calcitrippa i. Cardusu fiellatus 317 Calcitrippa i. Cardusu fiellatus 317 Calcolus fiellatus 718 Calcolus Mariae ii. Helleborine 137,1802 Calcolus fiellatus 718 Calcolus fiellatus	Cavup potus i, Coffee 1991 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Piloto. Acori Species Capus i. Fumaria 404, 405 Capolin 1892 Captest fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portulace folio 1912 Caprelata Bryonia folio 11445 Caprificus 1432 Capificum perfoliatum & non perfol. 1432 Capifum ejique species 676, 677, &c. Capungeda Acolt. 1912 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Caraguata i. Aloe 1919 Carambolus Acolt. 1449 Carambolus Marchie species 1749, 1919 Caranofi H. M. i. Negando 1749, 1919 Caranofi H. M. i. Negando 1757 Caramista Pili Palmar species 1368 Caracolulli H. M. 1755 Caramistis pecits 1661 Carcoluce Turcarum i. Primula voris 1661 Cardamine ciplus species 1814, 815, puilla faxar
Cajain arbor 1722 Cajain arbor 1722 Cajain Pifon. 1736, 1914 Cajoin 164, 1914 Cajoin 164, 1914 Calon 164, 1914 Calon 175, 1914 Calamagrofiu S. Gram. Arundinaceum 181, 182 Calamagrofiu S. Gram. Arundinaceum 181, 182 Calamintha ejidque fpecies 508, 509 Calamintha ejidque fpecies 508, 509 Calamintha ejidque fpecies 1737, 708 Calcolin Maria i. Unfoldul arqualis 707, 708 Calcolin Maria i. Unfoldul arundinaceum 112, 160 Calchirma I. Carduus fieldstus 175 Calchaffer Rochefort 1667 Calchaffer Rochefort 167 Calchaffer Rochefort 167 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Simila Grain 1814 Calon Simila Simila Simila Simila calon distinatore, Tolis Rocito feratis, birlista, inferiu quali incans, bins fili topolitu cum parunti aduluttu. In Ignoriorius ramus caulis multi flores umbellatim pofiti toto anno Tanaccti fera mada procunina, cum familius dilute carulei coloris quarum color, ut & totius planta et Mantalir amula, Caposi amarican.	Caova potus i, Coffee 1691 Caova Canya Potus i, Coffee 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicatinga Piston. Acori Species Caposes i. Fumaria 404, 405 Capotes fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portutaca folio 1912 Caprellata Bromia folio 1145 Caprificus 1432 Caprificus 676, 677, 676. Cappungcha 1912 Capique prificus 0. Onobrychis 1138 Caput gallinaccum v. Onobrychis 1138 Carania Full M. Megendo 1157 Carania Spill M. M. Negondo 1576 Carania Buli Jpimachie Species 1749, 1939 Carania Buli Spillus Species 1749, 1939 Carania Buli Spillus Species 1749, 1939 Carania Buli Species 1749, 1931 Carania Garifus Incies 1749 Carania Ga
Cajain arbor 1722 Cajain arbor 1722 Cajain Pifon. 1736, 1914 Cajoin 164, 1914 Cajoin 164, 1914 Calon 164, 1914 Calon 175, 1914 Calamagrofiu S. Gram. Arundinaceum 181, 182 Calamagrofiu S. Gram. Arundinaceum 181, 182 Calamintha ejidque fpecies 508, 509 Calamintha ejidque fpecies 508, 509 Calamintha ejidque fpecies 1737, 708 Calcolin Maria i. Unfoldul arqualis 707, 708 Calcolin Maria i. Unfoldul arundinaceum 112, 160 Calchirma I. Carduus fieldstus 175 Calchaffer Rochefort 1667 Calchaffer Rochefort 167 Calchaffer Rochefort 167 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Grain 1814 Calon Simila Simila Grain 1814 Calon Simila Simila Simila Simila calon distinatore, Tolis Rocito feratis, birlista, inferiu quali incans, bins fili topolitu cum parunti aduluttu. In Ignoriorius ramus caulis multi flores umbellatim pofiti toto anno Tanaccti fera mada procunina, cum familius dilute carulei coloris quarum color, ut & totius planta et Mantalir amula, Caposi amarican.	Cavup potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 1793 Capilus Veneris v. Adiantum 1493 Capicatinga Pilon. Acori Species 16065 Capons i. Eumaria 1550 Capolim 1509. Portulace folio 1912 Caprelata Bryonia folio 1914 Caprificus 1919 Caprificus 1919 Capilum perfoliatum & non perfol. 1432 Capilum eji/que species 676,671,&c. Capus 2dlinaecum v. Onobrychis 914 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Caramata Aloe 1199 Carambolus Acolt. 1449 Caramata Acolt. 1449 Carambu Lysimachie species 1749, 1919 Caramoff H. M. i. Negundo 1574 Caranalis Info Caramata 1719 Caramatis Pis Palma Species 1749, 1919 Caramoff H. M. i. Negundo 1575 Caramatis Pis Palma Species 1368 Cara-Schulli H. M. 1920 Caramatis Infocit 1647. Bentii 1749, 1919 Caramatis Infocit 1749, 1919 Caramatis Info
Cajain arbor 1722 Cajain arbor 1726 Cajain Pifon. 1346, 1914 Cajoin 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alfrini, Sassaf, Raunvolsti 1424 Calamagrostu y. S. Gram. Arundinaceum 1811, 1822 Calamintha ejissu peciesi 1882 Calamintha ejissu peciesi 1883 Calamintha ejissu compliti verticillata 1870 Calaculari y. Comfolda vergalis 707, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 122 Calclairi ya. i. Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 1823 Calclairi Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calcolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus pecies 187, 1803 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Calceolius stellatus 187, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 7	Caova potus i, Coffee 1691 Caoup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 147 Capicating Pilon. Acori Species Capose i, Fumaria 404, 405 Capose fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1629. Portulaca folio 1912 Caprellata Bromia folio 1145 Caprificus 1432 Caprificus 676, 677, 676 Cappungha 1912 Caplum epidque species 676, 677, 676 Capungha 1913 Capu gallinaccum v. Onobrychis 1118 Capu gallinaccum v. Onobrychis 2118 Capu gallinaccum v. Onobrychis 2119 Cara i. Inbame Marcer. 729 Cara guata i. Aloc 1199 Carambal Acoth 1449 Carama 1496 Carama Cara i. Inbame Marceris 1749, 1919 Caramala Garcia 1647. Eonii 1749, 1919 Caramala Fil. Palma species 1749, 1919 Caramalia Pil. Palma species 1749 Caramalia Pil. Palma species 1749 Caramalia Pil. Palma species 1748 Caramalia Species 114, 815, pufilla saxarili drivesthe Col. Cardiaca 571, 572. Americana amnua 1847 Cardiaca 571, 572. Americana amnua 1872
Cajain arbor 1722 Cajain arbor 1726 Cajain Pifon. 1346, 1914 Cajoin 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alfrini, Sassaf, Raunvolsti 1424 Calamagrostu y. S. Gram. Arundinaceum 1811, 1822 Calamintha ejissu peciesi 1882 Calamintha ejissu peciesi 1883 Calamintha ejissu compliti verticillata 1870 Calaculari y. Comfolda vergalis 707, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 122 Calclairi ya. i. Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 1823 Calclairi Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calcolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus pecies 187, 1803 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Calceolius stellatus 187, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 7	Cavup potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 1793 Capilus Veneris v. Adiantum 1493 Capicatinga Pilon. Acori Species 1495 Capotis Fullus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bryonia folio 19145 Caprificus 1919 Caprilum perfoliatum & non perfol. 1492 Capficum eji/que species 676,671,&c. Capus gallinaceum v. Onobrychis 914 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Caramata Aloc 1199 Carambolus Acolt 1492 Caramata Acolt 1492 Caramata Pilon Pecies 1749 Caramata Pilon Caramata 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Caranatis Pilo Palma species 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Carasalii fipetis 1766 Carasalii species 1748 Caramatis Pilo Palma species 1768 Carasalii Species 1779 Cara
Cajain arbor Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajore Calcale Pifon. Cales Serajonis i. Eruca marina Caled Alfrini, Sassas Seram. Caled Alfrini, Sassas Seram. Calamagrass y. S. Gram. Calamanta eistique species Calamanta aromat. Officin. i. Acorus Calamanta aromat. Officin. i. Acorus Calcatripa i. Consolida regalis 70, 708 Calceolus Marine i. Helleborine Calcalering a. Carduus stellatus 1131 Calchassifier Rochetor. 1667 Calcalerin H. M. Calendula ejissus pecies Calobir Mercita Carduus species Calobir Cretica Carduus species Calobir Cretica Cardus species Calobir officin. Caledan ejissus pecies Calobir officia con the control of the contro	Cavup potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 1793 Capilus Veneris v. Adiantum 1493 Capicatinga Pilon. Acori Species 1495 Capotis Fullus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bryonia folio 19145 Caprificus 1919 Caprilum perfoliatum & non perfol. 1492 Capficum eji/que species 676,671,&c. Capus gallinaceum v. Onobrychis 914 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Caramata Aloc 1199 Carambolus Acolt 1492 Caramata Acolt 1492 Caramata Pilon Pecies 1749 Caramata Pilon Caramata 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Caranatis Pilo Palma species 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Carasalii fipetis 1766 Carasalii species 1748 Caramatis Pilo Palma species 1768 Carasalii Species 1779 Cara
Cajain arbor Cajacia Pifon. 1346, 1914 Cajore Calcale Pifon. Cales Serajonis i. Eruca marina Caled Alfrini, Sassas Seram. Caled Alfrini, Sassas Seram. Calamagrass y. S. Gram. Calamanta eistique species Calamanta aromat. Officin. i. Acorus Calamanta aromat. Officin. i. Acorus Calcatripa i. Consolida regalis 70, 708 Calceolus Marine i. Helleborine Calcalering a. Carduus stellatus 1131 Calchassifier Rochetor. 1667 Calcalerin H. M. Calendula ejissus pecies Calobir Mercita Carduus species Calobir Cretica Carduus species Calobir Cretica Cardus species Calobir officin. Caledan ejissus pecies Calobir officia con the control of the contro	Caova potus i, Coftee Caoup Capillus Veneris v. Adiantum 1793 Capilus Veneris v. Adiantum 147 Capicating Piston. Acori Species Caposa i. Fumaria Capoline Caposa i. Fumaria Capoline Caposa fruitus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Cappari 1639. Portutaca folio 17145 Caprilinus perfoliatum & non perfol. Caprilinus perfoliatum & non perfol. Capilum ejúlque species Capuspeda i. 1430 Capus ejúlque species Cara i. Inbame Marcg. Cara i. Inbame Marcg. Cara de la coma m. Condrychis Caramala Garcia tody. Emiti Caramala Garcia tody. Emiti Caramala Greice tody. Emiti Caramala Fil. Palma species Cara-Schull H. M. Carama Biti species Carcapusi IH. M. Carama liti species Cardamen ejúsque species Cardamen ejúsque species Cardamen ejúsque species Cardamen ejúsque species Cardamen monti Lapi Cardamellus monti Lapi Cardamellus monti Lapi Cardame sign. \$75. Americana amuna Cardamellus monti Lapi Cardame sign. \$75. Americana amuna Cardamellus monti Lapi Cardamellus monti Lapi Cardamellus monti Lapi Cardame sign. \$75. \$75. Americana amuna Cardamellus monti Lapi Cardame sign. \$75. \$75. Americana amuna Cardame sign. \$75. \$75. \$75. \$75. \$75. \$75. \$75. \$75
Cajain arbor 1722 Cajain arbor 1726 Cajain Pifon. 1346, 1914 Cajoin 1649 Cakile Srapionis i. Eruca marina 840 Calaf Alfrini, Sassaf, Raunvolsti 1424 Calamagrostu y. S. Gram. Arundinaceum 1811, 1822 Calamintha ejissu peciesi 1882 Calamintha ejissu peciesi 1883 Calamintha ejissu compliti verticillata 1870 Calaculari y. Comfolda vergalis 707, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 122 Calclairi ya. i. Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Mariae i. Helleborine 1823 Calclairi Carduus stellatus 170, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calceolius Carduus stellatus 187, 70, 708 Calcolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Caleolius stellatus pecies 187, 1803 Caleolius stellatus 187, 70, 708 Calceolius stellatus 187, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 70, 7	Cavup potus i, Coffee 1691 Caup 1793 Capillus Veneris v. Adiantum 1793 Capilus Veneris v. Adiantum 1493 Capicatinga Pilon. Acori Species 1495 Capotis Fullus v. Cydonia exot. C. B. 1665 Capparis 1639. Portulace folio 1912 Caprelata Bryonia folio 19145 Caprificus 1919 Caprilum perfoliatum & non perfol. 1492 Capficum eji/que species 676,671,&c. Capus gallinaceum v. Onobrychis 914 Cara i. Inhame Marcgr. 729 Caramata Aloc 1199 Carambolus Acolt 1492 Caramata Acolt 1492 Caramata Pilon Pecies 1749 Caramata Pilon Caramata 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Caranatis Pilo Palma species 1749, 1919 Caramof H M. i. Negundo 1575 Carasalii fipetis 1766 Carasalii species 1748 Caramatis Pilo Palma species 1768 Carasalii Species 1779 Cara

INDEX.

	Pag.		Pag.
310. lacteus S. Marie 312. mollis 307	, 308.	Cepa ejúsque species 1115,-1116. Ascalonio	4 1 1 1 7
tomentosus 311. stellatus 317. Solftuiali	s ibid.	Cepæa	690
Eryngoides capit. spinosis Alpin. 318. Spl.	eroce-	Cereiba Pison. Mangles species	1772
phalus S. glovosus	383	Cereibuna	ibid.
Caretti H. M. i. Bonduch Indorum	1743	Cerasus ejusque species 1527, -1538, &c. 1	acemoja
Carex Calamagrostis, Cyperus aus Spargani u	m.	S.Padus 1549. Simenfis fructus pulpa sebas	e# 1788.
Carimpana	1366	Sylv. amera, i. Mabaleb 1549. Idea Cro	
Carlina 268. Sylvestris	288	pin. 1489. folio Laurino i. Laurocerafi Ceratonia, filiqua edulis	1718
Caroba i. Siligna arbor	1718 446	Cercis Theophrasti i. Populus tremula	1418
Caros five Carum & Carvi	465	Cerefolium v. Chærophyllum	
Carota ejúsque species i. Pastinaca	40)	Cereus Spinosus	434 872
Carpesium s. Piper Æthiop, aut Cubebæ Carpinus arbor v. Betulus & Ostrys 1428	3, 1916		06, 507
Carthamus i. Cnicus	2,303	Cerrus Quercus Species	1387
Carpobalsamum v. Balsamum & Amomum	-,,-,	Cervaria nigra J. B.	412
Carna H. M. i. Cinnamomum	1560	Cervicaria i, Campanula birsuta 7	32, 733
Catou Carua	1562	Ceradilla Monard, i. Hordeum causticum	1247
Carum feu Caros	446	Ceterach i. Scolopendria	139
Carvifolia J. B.	415	Chaa Japoniæ Š. Tbè	1619
Caryoces	1356	Chærophyllum sativum 430. sylv.	431
Caryophyllata ejúsque species 606, 607, 60	3, 1872	Chafar Alpini Melonis Agyptiaci genus.	
Caryophyllus aromaticus 1508. aromat. Spuri	us i. Ly-	Chamæacte i. Sambucus humilis	1611
fimachiæ Indicæ species	1510	Chamæbalanus i. Terræ glandes	895
Caryophykus flos eiu que (pecies 987. boi	ofteus s.	Chamæbatus s. Rubus humilis	1639
Alfine 1027. faxatilis ericafoliss, &c	. C. B.	Chamæbuxus flore Coluteæ C. B.	1732
1033. marinus 1037. barbatus i.	Armeria	Chamacerasus ejúsque species s. Periclym	
990,991. pumilio Tauricus 1003. pum pinus Ger. 1004. arvensis glaber minim	silio Al-	दिवाम	1491
pinas Ger. 1004. arvensis glaber minim	rus 1003.	Chamæcissus i. Hedera terrestr.	567
grammeo felso minimus ibid. pratenjis j	tio. tacs-	Chamacistus ejúsque species i. Cistus hum.	1015
niato	1000	Friscus	1896
Carrophyllus Indicus i. Flos Africanus	342 1489	Chamacrifta Pavonis	982 338,-59
Cafia Poetica		Chameeyparissis i. Abrotanum famina	1505-39
Cassia Cimamomea	1559	Chamaedrys ejúsque species 527. spuria ej cies v. Veronica 847, 848, 849. A	laini Cifi
Caffia fifula Caffavi radiz	1746 1683	fore v. Caryophyllata	608
Caffetha J.B. i. Cufcuta	.001	Chamafilix marina	140
Caffida Col. i. Sontellaria	572		1725
Costanea ejusque species 1382. equina	1682.		1085
- Indica florida	1680		1782
Catanance Dalechamp. J. B. 257. legumin	то∫а qио-	Chamæiris ejúsque species	1187
rundam J. B.	921	Chamaitea 1. Salix pumila 1420, 14	22, 1423
Cataputia major & minor v. Tishymalus	866	Chamælea Germanica 1587. tricoccos	1710
Cate i. Lycium	1626	Chamalaagnus	1707
Cattu-gasturi H. M. Akea Indica		Chamaleon albus gummifer 301. niger	311. exi-
Cattu-Schiragam	1443		310
Cavalam H. M.	1754	Chamæmelum ejúsque species 353. fætia	
Caucalis ejúsque species 466, 467,00c. mi	yor Citi	Chamana Gilas I B and Re-Gilas	355
412. Pencedani folio C.B. 461.tennif	ossa mon	- Chamamespilus J.B. v. Mespilus v. Chamamorus	1460
tana Park. 462. Syriaca Cam. max. f	em. 412 1122	Chamænerion Lysimachiæ siliquosæ specie	487, 653 s 860
Caucafon i. Moly Indicum Cauda muris	1332		
Cauda équina i. Hippuris	127		655
Caulorapa Brassica Species	79		571, 572 654
Caunga Cray Langua Jecons	136		1733
Coanethos Col. v. Carduus	310		1369
Cebipira Matter.	171	 Chamærododendron Alvin, i. Ledum Ali 	. 1005
Gedrus conifera Libani 1404. Lytia reta	(a 1415	. Chamærops Plinis i. Chamerrhiphes	1369
Virginiana 1413. Phanicia Bellonio J.	B. v. Fa	i- Chamajjce i itajmati į pecies	869
niperus	141	1 Champacam H.M. & Champe 1641.	#. 1811
Cedrusè Goa	179		92
Ceiba v. Yıztamotl. 1789. Ceybas arbe	ores max	i- Charamais Acost a	1780
mæ ſunt ,in quibus Indi domicilia ſua ba		a Chate Alpini, Cacumis Ægyptius	646
15 homines complects nequeunt v. C.B.	pm. p. 5 I :	3. Chelidonium majus ejúsque species 858	
Gelastrus Theophrasts Clus.	160		579
Cembro Pinus Species	139	8 Chermes Officing v. Ilex Coccifera I	391, 1392
Centaurium majus ejusque species 329.	Total C	Ci- Chimalatl Hernand. i. Flos Solis	6
naræ Cornut. 301. Collinum Gefn. major	. jac	ea China radix & planta	657
	32 1092, 109		1796 1677, 676
Centimorbia Geln. i. Nummularia	109		1372
Centinodia J. B. i. Polygonum	18		167
	•		Chondri

INDEX.

pag.	
Chondrilla ejúsque species 2:7, 1857. viminea 223.	Colcaquabuitl Hern. pag
purpura cens fatida Park. i. Hieracium flore car-	
neo 271. eltera Dioscoridis Ranwolf. Cluf. 242	Colchicum ejúfque species 1170, 1171, 1905
bulbofa 247. carulea Cyani capitulu 257. vifcofa	C.1.1:
bumilis, i. Lattuca Sylv. Becies 222, verruca-	
humilis, i. Lattucæ Sylv. species 222. verruca- ria 255. lutea J. B. 222. fol. laciniat. serrat. &c.	Coles Phaseolus & ei similes fructus 1774. Colinil H. M. 1724. 1892
C.B. i. Crupina Belg. 331.	Colore 11. M. 1734, 1892
	Colocassia, i. Arum Egyptiacum 1209
-house	Colochierni Belli, i. Atractylidi & Cnico Sylv. simi-
~L.:a	18 C. D. 204
Shrufanshama 661	Colocynthis 642 642
bryfanthemum ejufque species 336, &c. ad 342,	Colopnonia TAC2
1863. Alpinum fol. Abretani multifidis C. B. 280.	Colus forus
Vaientinum Clus. 363. Canadense bidens Mor. 337.	Cotusea Scorpioides equique (pecies 022.024
7 21 Stract Africanum equique species 692	Colutea vesicaria ejusque species 1720. Zeylanica ar-
brysocome 281, 1860	gentea tota ibid.
Chrysogonum Penæ 1326 Cibage Pini formå 1654	Coma aurea, i. Chrysocome 281
libage Pini forma 1654	Conambai-miri Pison. i. Adiantum Brasilianum 145
scer ejulque pecies 917. Sylveftre Matth 025.	Conferva 79. Plinii 118. reticulata 1852
arboreum indicum perenne v. Anonia 050. Sylvi.	Comma LI M: O C Co I
latifolium triphyllon C.B. ibid.	
icercula 08 -	Consolida major, v. Symphytum 505
Cichoreum ejúsque species 255. bulbosum J.B. 247.	media, i. Bugula 575
	media vulnerariorum Lob. 351
sutie as perum C. B. i. Hieracium 233	minor, i. Bellis minor 349
	aurea, s. Helianthemum quila are
	Contrayerva 1229
icutariæ variæ species 451, 1868. odorata bulbosa	Convolvulus ejusque species 722, & c.ad 731, 1881,
419. patultris	1882.marstimus 726.Indicus Battatas dictus 728.
idra seu Pomaceum 1448	Syriacus, S. Scammonea 722. pennatus Quamoclit
mara ejúsque species 299,300	dictus 730. niger 181
ineraria, i. facobæa maritima 286	Conyza ejusque species 261, 262, &c. item 1858
innamomum 1550	Helenitis 263. marina J. B. 264. major vulgaris
sporema Allss Brafilians (pecies aphyllos v. Pison, 2.26	292. carulea acris 270, 271
AOI	
ircium ejusque species 305, 306, &c.	
istus ejusque species 1006, 1007, &c. mas 1007.	
famina 1008, 1011, 1012. Ladanifera S. Ledon	Copalxocotl Tepeacensis Hern. 1540 Copau
1008, 1009, 1010. myrtifelia 1011. capsulis tri-	C
FORM MAJOR LOLD Today Ladi Alam C.I Oak	Copavich Ouassou 1789
gonis major 1011. Indicas Ledi Alpini foliis 1895. bumilis aizoides, &c. 1896.	Copeya arbor Papyrif.
	Copiiba Marcgr. 1002
	Coral arbor
itrago, i. Melissa 1332, 554 itra	Coralina marina Piniformis 1849
	Corallina marina 65, reticulata 67
itrulus, i. Anguria 643	Coralloides arbu[cula 67, item 1849
itrus ejusque species 1654	Coralisum esulane foecies 61 1840 1840
lavi Siliginis v. Secale 1241	Corchorus Plinii Lob.i. Melochia Alcea Indica Spe-
lematis Daphnoides 1091. flore roseo clavato 1874	. 1068
sematitis ejujque species 620, 621. tetraphylla Ame-	Corchorus Plinii, i. Anagallis 1024
ricana I 229	
linopodium 558. quorundam Mastichina Gallorum	Con Indian : DiC 1.
J.B.520 arenola Ocimi facis e e 2. Creticum Alo, e e 4	Coris cærulea maritima 882. Monspessulana lutea, i.
morne por preyn.	Euphralia (pacies man March C D : TT
neoron Matthioli v. Thymelæa 1589. album fol.	Euphrasiæ species 773. Matth. C. B. i. Hyperici species
Ulea argenteo molli	C
nicus sativus, S. Carthamus 302, 1861. Sylv. bir-	Cornu cervinum, v. Plantago 879
Sutior S. Cardaus Benedictus 202	Cornus sativa 153. famina 1571
obban arb. 1518	Corni vel Sorbi species Bontio 1623
Oca Indorum 1518	Corona fratrum Carduus 311
	Corona Imperialis
occonilea, v. Coccygria	Coronilla eju que pecies 02.4
occula Offic. S. Cocculus indus 1812	Coronopus 879. Ruellis, i. Nasturtium merrue 842
1696	Corruda, i. Asparagus Sylvest. 683
occus baphica 1392. radicum 186, 401	Coru arbor 1781
occus Indica 1356. de Maldiva 1250	Cortex eriophorus 1802, antirheumaticus ibid, arberis
ochiniua I.405	Iga ad navigia ibid. Pinus è Nova Scotia ibid.
ochlearia ejufque species 812, 822, 1886	Winteranus 1801. Lawang arboris 1803. Peru-
odda-panna H.M.	
oaaam-Puut H. M. i. Carcapuli 1661	
odaga-pala 1754	Corrlus Cating de Sul-
oda-pilava 1442	Corylus sativa & Sylv. 1379. Byzantina 1380.
odi-Avanacu 1710	1709
offee potus 1691	Costus 1347. hortensis 363. amara Libanotidis spe-
09979714 1091	cies 427

INDEX

	220		pag.
	pag.	Cynocrambe 163. legitima Dioscoridis C. B.	206
Cotinus i. Coccygria			
Cotonea malus	1452	Cynoglossum ejusque species 489, 490	
Cotoneaster i. Mespilus	1460, 1917	Cynorrhodos i. Roja canina	1471
Cotula i. Chamemelum fetidum		Cynosbatos	ibid.
Cotula i. Coamamerum jariaum	355 1878	Cynosorchis v. Orchis 1212, 1212	de.
Cotyledon S. Umbilicus Venerus		Cyperus ejúsque Species 1299. longus inodor	ur Pe-
Cotyledonis waria species	1045, 1046	Cyperus ejajque jpecies 1199. iongiis inouois	. 1.:1
Cotyledon palustris	1323, 1911	ruvianus 1339. rotundus inodorus ex Florid	
Scherunam-Cottam H. M.	1623	Cypote	1758
Scheimman-Cenam II. Ivii	1065	Cyprus, i. Ligustrum	1602
Covalam H. M.	1664	Cytisus ejusque Species 970, &c. ad 973. item	
Courondi H.M.		Cyrigas cynygae pecias 970, C c.au 973. min	1074
Courou-moelli H. M.	1634	_	
Couton arbor	1794	D.	
Colda a servicia Decembra	981		
Crista pavonis Breyn.	902	Daburi Cluf. i. Orellana	1771
Cracca i. Viciæ Species			2,000
Cratæogonon v. Euphrasia 772. item	Meiam pyrum		
	774	Damasonium i. Helleborine 1230	, 1231
Cratægus Theophrasti	1457	Datura vulgo i. Stramonium	748
Cratagus Theophrajas	689,690	Daphnoides i. Laureola	1587
Crassula i. Telephium		Daucus Officin. v. Pastinaca tenuifolia 46.	1. Al-
Crepis Dalech. v. Trinciatella	227	Dancas Officials of Lagrander territy on the	46.0
Crepitus lupi	104	Satious C. B. 414. Creticus semine birfut	403
Crifta Pavonis Breyn.	981	Apri folio C. B.449, montanus Apri foi, a	uoicans
Cuida a alli i Dalilania	769	C. B. 428, glauco folio. Cc. 460. m	ontanus
Crifta galli i. Pedicularis		C. B. 438. glauco folio, &c. 460. m Clus. floreo carneo, &c. J. B. 454 3. Die	Coridie
Crishmum ejusque species 456. Spi	nojum 3. I aji i	Call to Call to Carrier 160 out of A	Ailla Calin
naca marina 469. Chryfanthemum	268. quartum	Col.462. Stellatus Creticus 469. pratenfis N	time our
Marth	454	palustris folio C. B. v. Oenanthe 459. m	ont anus
Crocus ejusque species 1173, &c.a	d 1177, 1906	Apii folio major C. B.	
Crocus ejujque species 11/2, 0 c.u	1204	Delphinium i. Consolida regalis	708
Crocus Indicus, Arabibus Curcuma	1204		168
Crotalaria	1893, 1894	Dende Ricini species	
Cropiot fructus	1826	Dens canis ejú[que species	1178
	479	Dens leonis ejusque species 244, 2	45,&c.
Cruciata	331	Dentaria aphyllos	1229
Crupina Belgarum		Dentaria ejúsque species	785
Cuambu Brasil. Gnaphalium Mar	cgravio, Caryo-	Dentaria ejujque species	
phyllata Pi(oni		Dentariæ affinis Echii flore, capsula An	agausus
Cubebæ Offic.	1813		1346
	1365	Dentaria Buguloides Mentzel.	774
Cuciophora Palma	mi Chata 646		394
Cucumis ejusque Species 645. Ægypti	as i Chare Of	Dilamica i Cantalana	
alininus 647, 1874, Duniceus	10/4	Diaponjia, i. Canceria mac	475
Cucurbita ejusque species 038, 6.c.	clypeiformis /1°0e	Dictamnus Creticus	537
Siciliana	648		698
	1689	Digitalis ejúsque spec. 767, 7	68, & c.
Cucurbitifera arbor Tab.			1162
folio Laurino	1668	Dipeadi v. Hyacimthus	
Americana folio subrotundo	1667	Dipetalos Brasiliana fol. Gentianæ, Pseudop	patang u
Cuiette Marcgr.	ibid	, ∫pecies	1331
Care Marcel		Diospyros	1461
Cumandatia Pison. v. Leblab.	1000		382
Cudu-Pariti H. M. i. Gossipium			1881
Cuipeuna Pilon.	1782	, Diwapahuru	
Cumana arbor	1790	Dora Kauwolf. J.B. v. Milium Ind.	1253
Cumanda Faba	1889, 1890	Doria I.B.	279
	1664	Doronicum ejúsque species 274, &c. ad 277	. 1859
Cumbalu H. M.			R = 2 F
Culcas, Colocassia	1209	Dorgensum 1910ng pessengiam 909. Imperate]	
Cuminum 433. Sylv. capitulis glob	ojis 402. pratenji	Dorycnio congener Clus	,, 9:9
i. Carvi Officin.	447	Drava ozi. utea jingan jirin jiman oit.	aiva jiis-
	1826	s quosa repens	786
Cunane fructus			1598
Cunila bubula, i. Origanum Sylv.	539		
Cupressus 1405. marina	7		373
	144	1 Dracontium	1211
Curcas, i. Ricinus Americanus 166.	Avellana magni	Dracunculus bortensis, Tarchon	373
The state of the same of the s	183	pratensis, Ptarmica	344
tudine Malavarensium		- nalufris Arum	1210
Curcuma	1204, 190	yasayiris, 227 min	
Curuba Cucumis Brasilianus	63.		1211
Carim Curini & Bern. Curini	170	Drakena radix	1339
Curutu-pala	175	1 Dryopteris Trag. 151. Lob. 146. vulgar.	152
Cururu ape	134		a · 669
Cuscuta ejúsque species	1903, 190.		1805
Cyamos legumino(a, i. Faba	909,91	Dudasali, Ligni Colubrini species Acosta	1807
Cyanus ejusque species 321,	322, 1862,186	2 Dulcamara 1. Solanum lignojum	672
Cyclamen ejusque spec. 1:	205, 1206, 190		1849
			1651
Cydonia Malus, i. Cotonea	145		982
Cydonia exotica C.B.	166		,,,,,
Cymbalaria	75	9 、	E.
Cyminum	43	3	E.
-y	1,5	•	

I N D E X.

E.	F.
pag.	pag.
Ehenus 1805	Faba ejusque species 909, 910. purgatrix latissima
Ebulus, i. Sambucus bumilis 1611	1776. arborescens 1777. Sylv. fructu rotundo atro
Ecapatli altera Hern. v. Sena 1742, 1743	903. Ægyptia 1322. purgatrix S. Ricinus Americ.
Echinomelocactos 1467, 1917	Fabago 1912
Echinopoda Cretica 1730	Fagara Cubebis affinis 1812
Echinopus major 383. minor 385	Fagus 1381. Sepium, i. Carpinus
Echium ejusque species 498, 499, 1870. pullo flore	Far 1240, 1242
495. Scorpioides 504 Ela-calli H. M. 1888	Farfara, i. Tussilago 259 Faufel S. Areca 1363
Elæagnus Cordi 1707	Faufel S. Areca 1363 Fegopyrum Dod. i. Frument, Saracen. 181
Elaphoboscum, i. Pastinaca Sylv. latif. 409	Ferrum equinum ejusque species 930. Gallicum sili-
Elatine cjúsque species 759	quis in summitate C. B. 925
Elemi gummi 1847	Ferula ejusque species 420, 1868
Eleoselinum, Apium palustre 447	Ferulago ibid.
Elengi prunifera H.M. 1564 Elephas, Col. i. Melampyri species 776	Festuca ejúsque species 1289 Ficus ejúsque species 1431, &c. Indica arcuata 1437.
Elephas, Col. i. Melampyri species 776 Elichryson 280, 281, &c. 1859	1916. Indica Opuntia dicta 1463, 1917
Elleborine, v. Helleborine 1230	Ficoides Herman. v. Chry anthemum Aizoides 692,
Eloxochiti 1375	1879, 1880
Endivia vulgaris, i. Intybus 254, 255	Ficas Sinensis storida 1788. Ægyptia 1221
Embyaembo 1346	Ficus infernalis Italorum, i. Papaver Spinosum 856
Enguambo 1791. Hernand. 97 Enneaphyllum, i. Helleborafter 698	Filago Dod. v. Gnaphalium 282, 284, &c.
Enula campana 273	Filipendula 623. aquatica 441. montana flore Pedi- culariæ C. B. 771
Epazotl Hernand. i. Botrys Mexic. 196	Filix florida 151. mas vulgaris 142. famina vulg.
Ephedra, i. Uva marina 1638	149. Indica Osmundæ facie 145. scandens exoti-
Ephemerum Virginianum, i. Phalangium Tradescanti	ca anomala 153. baccifera 145. Saxatilis ramosa
1192.1906, Matth. v. Lysimachia 1330 Enimedium ibid,	Filicula 140
Epimedium 1bid. Epimelis, v. Mefpilus	Filicula 140 Fiftularia, i. Pedicularis 769
Epithymum, v.Cuscuta	Flammula Jovis, i Clematitis 621
Equisetum ejusque species 127, 128, 129, 1852	i. Ranunculus flammeus 622
Eranthemum, v. Adonis 596 Eraway Clus. Ricini species 166	Flos Africanus ejúsque species 342
Eraway Clus. Ricini species 166 Erica ejisque species 1713, maritima Anglica su-	Mexicanus J.B. i. Mirabilis Peruv. 397 ————————————————————————————————————
pina	
Ericu H. M. i. Apocynum 1088	Cardinalis, i. Rapunculus galeat. 746 Cuculi, i. Lychnis 1000. Cardamine 814
Erigeron, v. Senecio 290. Zeylanicum 294	Constantinopolitanus, v. Lychnis 992
Erinos Col. v. Campanula 739,742, 1883	Passionis, i. Granadilla 649
Erithronium bifolium, & c. J.B. v. Dens canis 1178	Notes, Convolvulus car. 797
Erva de capitaon Lusti. Eruca ejúsque species 806, 807,808,1880. cæru-	Noctis, Convolvulus car. 797 ——Clitorius Breyn. 899
lea in arenosis nascens 7 92. maritima 840. Monspe-	Indicus è violaceo fuscus, &c. 1207
liaca echinata 804. Nasturtio cognata tenuifelia	Focot guebit Populi (pecies exot.
_C.B826	Fockii Solani species Bont. 675
Ervilia Dod. 899	Fæniculum ejűsque species 457. tortuosum 460. ma-
Ervum, v. Orobus Eryngium ejúsque species 384, 385, 386, 1867. lu	ritimum i. Crisbmum 456 Fænum Græcum ejúsque species 954, 955, 1893
teum Narbonense 258. montanum minimum capi-	Fænum Burgundiacum, v. Medica 961
tulo magno C. B. 216	Folium Indicum, i. Malabathrum 1562
Erysimum ejusque species 810, 1886. Cereale, i.	Fontalis, i. Potamogiton 188, o.c.
Fegopyrum 181	Fragaria ejúsque species 609. Sterilis 610
Erytbrodanum 480 Eschara marina 65	Frangula, i. Alnus nigra baccifera 1604 Fraxinella 698
Esculus Quercus species 1386	Fraxinus 1702. bubula, i. Sorbus Aucuparia 1457
Esula ejusque species 868. Indica Bontii 873. rara	Fritillaria ejúsque species 1106, 1107
Venetorum 866	crassa Prom. B.Sp.s. Apocynum
Ettalch Scalig.	Fruetus (astaneæ forma utrinque acumin. 1800
Euonymus ejúsque species 1621 Europetralian Companymus mar S. Agriconne 202	tetrapyrenus putamine ligneo, &c. ib. exotici plurimi d pag. 1812. ad 1839
Eupatorium Cannabinum mas S. Avicenna 293, 1861. famina 202, 381, 1865, 1866.	Frumentum Indicum Mayz dictum 1249
Eupat. Veterum i. Agrimonia 400	Saracenicum, i. Fegopyron 181, 182
Mesue, i. Ageratum 36+	Frutex Æthiop, baccifer fol. Myrtilli 1636
Euphorbium 872,873	emeraceus muscosus Breyn. 1852
Euphrasia ejúsque species 771, 772 Euphrasia affinis Indica Herman, 1885	Indicus baccifer Vitis Idea 2. Clufii felis Breyn. ibid.
Euphrafie affinis Indica Herman. 1885	- Musciformis Ind. 119
	[b] Ind.

	pag.		pag
- Ind. baccif. fructu ad fingulos flore	s multi-	Glastum ejúsque species	842
plici, i, Narum panel H. IVI.	IDIG.	Glaux vulgaris leguminosa 935. Hispanica	Cluf.
coronarius Clus. i. Syringa alba	1764	939,940. Dioscoridis Ger. ibid. Catalonica	
Paveninus Breyn. i. Crista Pavenia	1864	maritima Globularia Monspeliensium	1102 381
Fucus marinus ejulque species 70,71,72,6	c. phal-	Glycyrrhiza vulgaris 910 capite echinato	914
ganoides 75. Roccella tinctorum dictus	74	Gnaphalium ejúsque species 283, 284, &c. 294	295.
Fumaria siliquosa 970. lutea sive Split. 974		item 1861. maritimum 295. roseum 297.	Tragi,
radice cava & non cava	975	v. Gramen tomentofum	1307
Fundaria and garise Offic ere 101.105.40	6,1894	Goaconez Oviedi Balsam. Americanum	1758
Fungus eju que species 85,86,60 c. ad 111. ite.	m 1851.	Goan arbor	1803
Mouceron access 66. campeters Chair	ipigiioii	Gonandina Marcgr.	1783
87. Laricis i. Agaricus 107. ophiogloffoi	i Creti-	Gor arbor Gossipii species 1064, 1065,	1384
pezicæ 106. piperatus 88. pulverulentus,	ormse le-	Gramen ejűsque species 1255, &c. ad 1310	Ala-
tus lupi 104 ramosus 103, 104 calycif minifer 105. Sambucinus, Auricula Ju	dæ 106.	pecuroides 1265, 1908. aculeatum 1268.	amou-
Cerasorum coloris varii 109. igniarius 10	8. Phal-	rettes 1274 aquaticum 1280, 1281. Are	ındina-
loides 103. Cervinus 111. petræus 66.	favagi-	ceum 1281. Avenaceum 1288, 1289,	1909.
no∫us ·	102	Brizæ spica 1257. Cyperoides 1293, 191	10. cyp.
_		polystachion ibid. cyp. Brasiliense 1317. c	aninum.
G.		1255. dactyloides 1271, 1908. junceum	1300,
6 16 m 6 1		1307,1308 Loliaceum 1262,1263,1908.	panicu-
Gagel Germanorum, i. Elæagnus Cordi	1707	latum pratense & arvense 1284 nemorosur tum 1291 nodosum 1284 Paniceum 1261	Secalia
Gaiderothymum, i. Stachys (pinosa Cret. Galacorta Scorzoneræ species	555 249	num 1250.Sparteum 1258.Triticeum 1257	Typhi-
Galanga ejúsque species	1337	num 1267.tremulum 1274.Sorg binum 128	
Gale, i. Myrtus Brabantica	1707	tum altissimum ibid. bufonium Juncei spec	ies, Ho-
Galbanum	42 I	losteum Matthioli 1309. Mannæ dactyloi	dis spe-
Galeata & verticillata Persicæ fol.	566	cies 1271. friatum 1281. phalaroides	1249,
Galera QII, nemorensis verna, montana Dal	echampis,	1274. triglochin Juncei species 1308. 1	omento-
v. Orobus 912, 913. Ægyptiaca Sesb	an ascra	Sum Fraksi (a. I	1306
CI FIGURE CR	927 559	Gramen Fuchsii seu Leucanthemum, i. Alsine	7,1028
Galegæ affinis Sophera dictà C. B. Galeopsis ejúsque species	548	Gramen Parnassi	1049
Gallitrichum einsaue species EA2. EAA.	545.546		9,1874
Gallitrichum ejusque species 543, 544, Galla Quercus excrescentia 13	88, 1389	Granum Kermes	1392
Gallium ejúsque species	481, 482	Grana Paradisi Melegueta	1205
Gannanaperide	1796	Gratiola 1885. Alpina	ibid.
Gangila, i. Sefamum	1337	Gratiola cœrulea, i. Lysimachia galericulata	572
Garb Arabum Salicis Species	1424 1518	Gratia Dei Germanorum, i. Geranium batr.	IO6E
Gebuph arbor	1518 Ferr	Groffularia ejúsque species 1484, 1917. noz	
Gelseminum Indicum maximum flore phan	1769	i. Ribes	1584
luteum odoratum Virginianum	1796		1833
Gelseminum ejúsque species	1599,000		1870
Genipat, i. Fanipaba	1666	Guasacum 1685. Patavinum 1575. Virgin.	1918
Genista ejusque species 1722. spinosa ma	jor 1729.	Guajabara	1795
minor Ajpalathoiaes 1731. Inctoria	1723. 04	Chajava C. Chajava	1455
milis S. Chamægenista ibid. erinacea	1730	Guajana-timbo Pil. Guaiba-poca-biba	1330 1740
Genfing radix 13	38, 1912	Guanabanus Oviedi	1650
Gentiana ejúsque species 716, 717, 718 voluto Saponaria species	999		1651
Gentianella ciulaue Ineries	1718	Africanus Pilon.	ibid.
Geranium etulaue (becies 1055, Oc. ad 10	62, 1896.	:Scaligers, i. Baobab Alp.	1371
Althea folio 1055. Cicuta vei luy	TOTALS JUL	. Guanau poujeou species Filoti.	
1056. mo/chatum 1057. trifte 1010.	Kuberiia	- Gumpermion I II. r. many ses species	1772
	atracboide		1785 Carmen-
1061, 1062. hamatodes ibid. noctu	696,60		pediculis
Geum' S. Caryophyllata Gingidium umbella longa 456. latifo	lium Ger	ingulatim posita, quodlibet in tres lacini.	us lectum.
Gingiaium umbeau songu 410	41:	ac in ambitu dentatum at que bir utum:	Flore ut
Ghandiroha Marcgr.	187	ς folet flavo, capaci: Fructu magnitus	imis ove
Giocara Pison. Palma species	136:	z gallinacei, ellipticæ figuræ, tuberculis	per ambs-
Girasol fructus		tum acutis, qui ubi maturuerit pallescit.	
Gith, i. Nigella 1070. Githago, i. N	igellajtrur	n transwersim multa in pulpa more Cucum	
S. Lychnis segetum Gladiolus ejúsque species 1169, 1905. po	99 -1	8 Descriptio potius convenit Cucumeri sat sylvestri nostrati.	rod gamins
di 701. Dortmanni 1	325, 191	I Guirapariba Marcgr.	1783
Glans unguentaria	173	8 Guity arbor	1554
Glandes terrestres S. Terræ glandes	- 69	5 Gummi Arabicum	977
Glastavida Cretens. Belli	109		1791
			Gummi

INDEX.

	P. P.		pag.
Gummi variæ species 1	846, 1647	Pulmonaria dictum 238. Fi	ruticofi variæ
Gutta Gamba S. Jemou	873	Species 238, 239, 240. falcatun	o 👉 stellasum
•		256. Hyoferis dičtum	229
H.		Hierobotane, i. Herba Sacra	535
***		Higuero Oviedi	1372, 1667
		Hippoglossum, v. Laurus Alexand.	663,1875
Hacub Cardui species	310	Hippion Gentianellæ species	1718
Halicacabum Solanum	186	Hippolapathum, Rhabarbarum Monacl	orum & Pfeu-
Halimus latifolius 👉 angustifolius	194, 195	do-rhabarbarum	171
Haliphæos	1387	Hippomarathrum Sphærocephalum	459
Hastula regia, i. Asphodelus	1191	Hippophaes Anguillaræ	1915
Harmala, i. Ruta Syriaca .	874	Hipposelinum, v. Smyrnium	438
Hayri Palmæ ∫pecies	1363	Hippuris Saxea	68
Hedera ejúsque species	1505	Hippuris ejúsque spec.	. 127, & c.
quinquefolia Canadenfis Corn.	1699	Hirculus 292. Frisicus	1896
—— trifol. Canad, ejusdem ——terrestris	ibid.	Hirundinaria vulgo, v. Asclepias	1190
terrestris	566, 567	Hoaxacan Hern. i. Guaiacum	1685
Hedypnois Monspessulana J. B.	228	Hoitziloxitl Hernand. 1758. Hobus I	
Hedypnois, i. Dens Leonis	244, Oc.	Hivourabe Pruni species	,,,
Hedyfarum clypeatum 929. triphyllon Canad	dense Cor-	Holli	1672
mut.	928	Holosteum	880
Hedyfarum majus & minus, v. Securidaca		Holosteo affinis cauda muris	1332
Helenium vulgare 273. Indicum tuberofu	m, i. Flos	Hordeum ejúsque species 1243. murinus	
Solis pyramidalis 334. Indicum maxim	m, i. Flos		43, Or. 1871
Selis	ibid.	Hucipochotl Hern.	1856
Helianthemum ejúsque species, v. Chamæci		Hummatu H. M. i. Stramonium	749, 1883
	015,1016	Hoxocoquamoclit Cam.	911
Helichrysum ejúsque species, v. Elichrys.		Hyacinthus ejúsque species 1155, &c.	
ere. 18	59, 1860	1557, 1558. eriophorus 1158. flore	oblanca Oriena
Heliotropium 501. tricoccon	165	talis 1150 flo oblong Anglicus	ibid. racemolus
Helleboraster	698	talis 1159. flo. oblong. Anglicus i 1161. comosus ibid. Indicus tub	erelus 1161
Helleborine ejúsque species	1230	botryodes, i. racemosus	1161, 1905
Helleborus albus	168	Hydrolapathum	
niger 697,	698, Óc.	Hydropiper, i. Persicaria urens	175
niger Saniculæ folio	415	Hydrophyllon, i. Dentariæ affinis E	
niger tenuifol. Buphthalmi flore,i.Ad	msc beren-	11 juropojuon, 1. Demaria ajjinis E	
nis	597	Hyoscyamus ejúsque species	1347 711,712
Helxine semine triangulo	182	Hyoferis, v. Hieracium	229
cissampelos, v. Convolvulus	725	Hypecoon	1328
Hemerocallis Chalcedonica	1112	Hypericum ejúsque species 101	7, 1018, or.
Hemeris Quercûs (pecies	1387		
	42,1853		
Hemionitis 135. multifida Hepatica nobilis ejúsque species 580, 581.		Hyphear	1583
	482	Hypochæris, Porcellia Hieracii spec.	229 1228
Asperula.	483	Hypocistis, v. Cistus	
Hepatica, v. Lichen	124	Hypoglossum S. Hippoglossum	663
Hepatorium, v. Eupatorium	400	Hysopus ejusque species	516,517
Heptaphyllon, i. Tormentilla	617	Hyffopifolia S. Hyffopoides	1055
Herba S. Barbara, S. Barbarea 309. Be	neakta, 1.	-	
Caryophyllata 606. de Bengala 1854.ca	j. a., s. mi-	I.	
moja 1894 Doria 279. Gerardi, i. F			
nve Angelica erratica 414. impia l'il	0-	T DI C !: C .:	00
C- 1 C 1 C 1 C T	nu 1781.	Jaaroba Marcgr. Phaseoli species	889
Judaica Sideritidis species 564. S. K.	nii 1781. unigundis,	Fabatavita Marcor.	1632
Judaica Sideritidis (pecies 564. S. K. i.Eupatorium Cannab. 293. S. Jacobi,	nii 1781. unigundis, Facobæa	Fabatapita Marcgr. Faborandi	1632 1345, 1914
five Angelica erratica 434 impia Pli Judaica Sideritidis species 564 S. K. i.Eupatorium Cannab. 293. S. Jacobi, 284. mimosa 979, 1894. Paris 670. S	nii 1781. unigundis, Jacobæa Sacra 535.	Fabatapita Marcgr. Faborandi Fabuticaba	1632 1345, 1914 1648
Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium	nii 1781. unigundis, Facobæa Sacra 535. risus 584.	Jabatapita Marcgr. Jaborandi Jabuticaba Jaca	1632 1345, 1914 1648 1440
Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium : wenti Monspeliensium, i. Sideritis 562.	nii 1781. unigundis, Jacobæa iacra 535. rijus 584. viva A-	Jabatapita Marcgr. Jabotcandi Jaboticaba Jaca Jacape gramen	1632 1345, 1914 1648 1440 1317
Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium: venti Monspeliensium, i. Siderkis 562. costa S. mimoja 983. Trinitatis, i. Via	nii 1781. unigundis, Facobæa Sacra 535. risus 584. viva A- la tricolor	Jabatapita Marcgr. Jabotandi Jabuticaba Jaca Jacape gramen Jacape camen Jacapucata Marcgr.	1632 1345, 1914 1648 1440 1317 1677
Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium venti Monspeliensium, i. Siderkis 562. costa S. mimoja 982. Trinitatis, i. Via 1052. trientalis Cord. i. Pyrola Alsines si	nii 1781. unigundis, Facobæa Iacra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101.	Jabatapira Marcgr. Jaboticaba Jacap Jacape gramen Jacapeara Marcgr. Jacapucaia Marcgr. Jacapuda	1632 1345, 1914 1648 1440 1317 1677 1648
Malabaria 1781. Sardoa, i. Apium wenii Monfpelienfium, i. Siderkii 562. coftæ S. mimola 983. Trimitatis, i. Via 1053. trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi langgnofa Dictarmi æmula	nii 1781. unigundis, Jacobæa iacra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101.	Jaboranjis Marcgr. Jaborandi Jaboricaba Jaca Jacape gramen Jacapecaia Marcgr. Jacaranda Tace Bralliem (i. Melo aquaticus	1632 1345, 1914 1648 1440 1317 1677 1648 643
Malabarica 1701. Sardoa, i. Apum veeni Monspeliensium, i. Siderkis 562. costa S. mimosa 983. Trinitatis, i. Via 1053. trientalis Cord. i. Pyrola Alsines si Ianugmosa Dictarmia amula Herbasum Canadensium Cornut.	nii 1781. unigundis, Facobæa Sacra 535. risus 584. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417	Jabarapis Marcge. Jaborandi Jahunicaba Jacape gramen Jacapucaia Marcge. Jacapucaia Marcge. Jacapucaia Jacape. Jacapucaia Jacape. Jacapucaia Jacape. Ja	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 ad 329, 1863
Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium wenti Minfpelienfium, i. Sulerkis 562. coftæ 8. mimoja 983. Trinitatit, i. Vie 1053. trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi lanugmofa Diëlamis amula Herbasum Canadenfium Cornut. Herba terribilis, i. Aliyaum Monfpelienf.	nii 1781. unigundis, Jacobæa acra 535. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417	Jabanajia Marcgr. Jahonandi Jasa Jasa Jasa Jasa Jasape gramen Jasapusaia Marcgr. Jasaranda Jase Brafilenf.i. Melo aquaticus Jasac gifque Species 223,00.	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 ad 329, 1863 319, 320, 321
204, mmny stylest min 1042, min 1042, min Malabarica 1781. Sardoa, i. Ajuam venii Monfeclienfium, i. Sidertis 162. cofe 8. minoja 983, Traintatis, i. Via 1033, trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Langungia Distamni amula Herbasum Canadenfium Corrutt. Etoba terribilis, i. Aliyum Monfeclienf. Hermodatifylus Officin.	nii 1781. unigundis, Jacobæa lacra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417 1443	Jahonahi Marcgr. Jahonahi Jahunicaha Jacap gramen Jacap gramen Jacap gramen Jacap Brafilenf. i. Melo aquaticus Jacap Brafilenf. i. Melo aquaticus Jacap grique Species 223, Cc. —acapitulus Sprassification (18).	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 ad 329, 1863 319, 320, 321
204. minuja 9/93 1094. minuja 9/93 1094. minuja 9/93 1094. minuja esepte selekurija 108. Sardona, i. Apium venit Monfpelienfium, i. Sudertis 962. esepte 5. minuja 9/83. Irmitatis, i. Pu 1033. rientatis Cord. i. Pyrola Alfines fi Langungia Distarmia emula Langungia Distarmia emula Herbasum Canadenfium Cornus. Herbas teribisti, i. Alpum Monfpelienf. Hermadailylus Officin.	nii 1781. unigundis, Jacobæa facra 535. rijūs 584. viva A- da tricolor lore 1101. 1346 417 1443 1172 214	Jabangis Marcgr. Jahonandi Jasap gramen Jacape gramen Jacapucaia Marcgr. Jacapucaia Marcgr. Jacapucaia Jace Brafilien f. Melo aquaticus Jacea cipilque (pecies 323, & c. — capitula fimofis 318, ; Jacea tricolor cipique (pecies Jacobea Meler mobs dita	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 24329, 1863 319, 320, 321 152 271, 272
204, mining styles, 1094; 1111-004, 1111, Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium: venit Monfectienfium, i. Suderkis 50. cofee S. mining 495, Traintatis, i. Via 1033, trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Lange nigo. Bid armi armila Herbasum Canadenfium Cornut Kerba terribilis; Alpum Monfpelienf. Hermodatifylus Officm, Hermodatifylus Officm, Hermodatifylus (Policies 790. Sylv. laifoll Helperis ejúlque (pecies 790. Sylv. laifoll	nii 1781. unigundii, Jacobæa facra 535. rijūs 584. viva A- da tricolor lore 1101. 1346 417 1443 172 214 ia flo.albo	Jahonahi Marcgr. Jahonahi Jahonahi Jahonahi Jaca Jacap gramen Jacap gramen Jacap and Ancgr. Jacarenda Jaca Brafilenf.i. Melo aquaticus Jacap Brafilenf.ii. Melo aquaticus Jacap ariquu species Jacap ariquu forcis Jacaa After mobu ditta maritima	1632 1345, 1914 1645 1440 1317 1675 643 243 29, 1863 319, 320, 321 152 271, 272 286
204, mining 19/104, I mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 20/104, Sardon, i. Alpum vensi Monfpelienfum, i. Sudarkis 50. coftle S. mirod, 29/3, Traintatis, i. Via 1053, trientalis Cord, i. Pyrola Alfines fi langungla Dictamini amula therbasum Canadnfum Cornut. Herbasum Canadnfum Cornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Hermatia pidgue species 790. Slv. latifoli parvo 756. Alpina scu muralis minor re parvo 756. Alpina scu muralis minor re	nii 1781. unigundis, facobæa facra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417 1443 1172 214 ia flo. albo pens 786.	Jabangis Marcgr. Jahonandi Jasa Jasa Jasa Jasa Jasape gramen Jasapusia Marcgr. Jasapusia Marcgr. Jasapusia Marcgr. Jasapusia J	1632 1345, 1914 1645 1440 1317 1675 643 243 29, 1863 319, 320, 321 152 271, 272 286
204, mining styles, 1094; 1111-004, 1111, Malabarica 1781. Sardoa, i. Apium: venit Monfectienfium, i. Suderkis 50. cofee S. mining 495, Traintatis, i. Via 1033, trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Lange nigo. Bid armi armila Herbasum Canadenfium Cornut Kerba terribilis; Alpum Monfpelienf. Hermodatifylus Officm, Hermodatifylus Officm, Hermodatifylus (Policies 790. Sylv. laifoll Helperis ejúlque (pecies 790. Sylv. laifoll	nii 1781. unigundis, facobæa facra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417 1443 1172 214 ia flo. albo pens 786.	Jahoranji Marcgr. Jahoranji Jahoranji Jahoranji Jahoranji Jacapi Jacap Baranji Jacap Baranji Jaca Brajlienji. Melo aquaticu: Jacapinlus fimofis 213,00c.	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 319,320,321 152 271,272 286 35,286,1861
204, mining 19/104, I mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 1 mirod, 20/104, Sardon, i. Alpum vensi Monfpelienfum, i. Sudarkis 50. coftle S. mirod, 29/3, Traintatis, i. Via 1053, trientalis Cord, i. Pyrola Alfines fi langungla Dictamini amula therbasum Canadnfum Cornut. Herbasum Canadnfum Cornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Herbasum Canadnfum Mornut. Hermatia pidgue species 790. Slv. latifoli parvo 756. Alpina scu muralis minor re parvo 756. Alpina scu muralis minor re	nii 1781. unigundis, facobæa facra 535. rifus 584. viva A- la tricolor lore 1101. 1346 417 1443 1172 214 ia flo. albo pens 786.	Jabanpis Marcgr. Jabanah Jasap gramen Jacapucaia Marcgr. Jacapucaia Marcgr. Jacapucaia Marcgr. Jacae Brafilien J. Melo aquaticus Jacae Brafilien J. Melo aquaticus Jacae airique Species 223,000. — capitulus (prinofs 218,5 Jacae aricolar pilgue Species Jacobae After mobu dicta — maritima — tulgaru aliae Species 284,28 Jacuaa-canga Heliotropu species Jacae-canga Heliotropu species	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1643 643 243, 1863 319, 320, 321 271, 272 285, 286, 1861
204. mimya y 19,1 1041. min ya Malabrica 1781. Sardoa, i. Apium venit Monfelienfium, i. Sudartis 561. cofee. S. mimya 632. Traintatis, i. Via 1033. rientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Langungia Dilarmi amula Herbasum Canadenfium Cornut. Herbas teribisti, i. Alpum Monfpelienf. Hermoduliylus Officin, Hermoduliylus Officin, Germania fiu muralis mimor v. Stylica, Leucoium melambobicum die Kiboucoabu die Kiboucoabu die Kiboucoabu die Kiboucoabu	nii 1781. unigundis, Jacobse lacra 535. rifus 584. visua A- la tricolor lore 1101. 1346 417. 1172. 214. ia flo. albo pens 786. ta, 790. 791.	Jahoranji Marcgr. Jahoranji Jahoranji Jahoranji Jahoranji Jacapi Jacapi Jacapi Jacapi Jaca Brajlienji. Melo aquaticu: Jacapinlus fimofis Jaca sirigue species Jacaa Jaca riigue species Jacaa After nobu ditta mariimaa zulgarii alia species 284, 26 Tacaaacanien Ablotoroni loocies Jacaaa Alexanien in Jacaa Jacaa Tilangia	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1648 643 319,320,321 152 271,272 286 35,286,1861
204, mining styles, 1094; 1111-1094, Milabarica 1781. Sardoa, i. Apium: venit Monfeclienfum; i. Suderkis 50. cofta S. mining 983, Traintait; i. Vu 1053; trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Lamaginofa Distamni amula Herbasum Canadenfum Corrut. Herbasum Canadenfum Corrut. Herbasum Ganadenfum Corrut. Herbasum Ganadenfum Monfpellenf, Hermodastipus Officin, Hermodastipus Officin, Hermodastipus Officin, Hermodastipus Officin, Hermodastipus Officin, Hermodastia Parvo 756. Alpina scu muralis minore Syriaca, Leucoium melamebolicam die Herboucoulus villague species 20, 231, Ort. Herodasium eiuslaue species 20, 231, Ort.	mi 1781. urigundis, facobza acra 535. rigus 584. usus 84. la tricelor ore 1101. 1346 417 1443 1172 214 a flo. albo pen, 790, 1835; ad 242;	Jahanpis Marcgr. Jahandi Jahunicaha Jacape gramen Jacapucaia Marcgr. Jacapucaia Marcgr. Jacae Brafilien J. Melo aquaticus Jacae Brafilien J. Melo aquaticus Jacae Brafilien julgue Species Jacae aricelus ejilgue Species Jacobae After nobu dicta — maritima — vulgaru alice Species 284, 28 Jacuaa-canga Heliotropu Species Jacae aricelus alice Species Jacae aricelus alice Species Jacae agae After sulpana, J. Ananae Jalapium	1632 1345, 1914 1445 1440 1677 1677 1643 643 243, 320, 321 271, 272 271, 272 286 35, 286, 1861 1388
204, mining s 1915; Instoda, i. Apium: weni Mailabarica 1781. Sardoa, i. Apium: weni Monfelienfium, i. Siderkis 50. cofe S. mining 983, Traintatis, i. Vu 1053, trientalis Cord. i. Pyrola Alfines fi Lamaginofa Dittamni amula Herbasum Canadenfium Corrut. Herbasum Ganadenfium Corrut. Herbasum Ganadenfium Monfpelienf. Hermodatifylus Officin, Hermodatifylus Officin, Hermodatifylus figeites 790. Sylv. latifoli parvo 756. Alpina fu muralis minore Syriaca, Leucoium melancholicum die	mi 1781. urigundis, facobza acra 535. rigus 584. usus 84. la tricelor ore 1101. 1346 417 1443 1172 214 a flo. albo pen, 790, 1835; ad 242;	Jabanajia Marcgr. Jabanaji Jabanaji Jabanaji Jaca Jacap gramen Jacap gramen Jacap gramen Jacapanaj Jacapilian ji. Melo aquaticus Jacae ajijapae species os 323, 60. — againius spinoji Jacae arcipion ejijapae species Jacobae Aster mois dista — mariima pinoji Jacapa Heliotopus jacabae Aster mois dista — mariima aliae species 284, 28 Jacuaa-capa Heliotopus species Jagra Jacaa Alianas	1632 1345, 1914 1048 1440 1317 1677 1618 643 24329, 1862 319, 320, 321 152 271, 272 286 35, 286, 1861 552 1358

INDEX

			nio.
	pag.	Iva umbu Brafil.	pag. 1530
Jamboloins .	1545 478, &c.	Jucaia arbor	1791
	1834	Juglans 13°	77, 1915
Jangomas	1666	Jujuba	1533
Janipaba	1646	Juncaria 211. Salmanticensis	1033
Japarandiba	1669	Funcus eju que pecies 1202, 1	304,00
Jaracatia Pil.	1789	Juncus bombycinus, v. Gramen toment.	1306
Faruina	1600, 000.	Funcus floridus major 701. minor	1913
	1763	Juneus odoratus, i. Schananthus	
Persicum, i. Syringa	1565	Funisappe cyma	1666
Ibacurapari Marcgr.	1677	Juniperus ejusque species	1411
Tha-curu-pari Marcgr.	1556	Jupicai	1318
Iba paranga	827	Juruma Marcgr.i. Pepo Brafil. 641. Jura	
Iberus	1500	Funicano a. i. Radix China	657
Ibibiraba	1540	Juqueri, v. Herba viva Jurepeba Marcgr.i. Solanum spinosum	•
Ibi-pitanga	1782	Fureveba Marcgr. i. Solanum [pinofum	674
Ibira Marcgr.	1676	Juwb Amazonum Clus.	1794
Ibiraba Marcgr. 1481. alba	20,0	J	
Ibiraee, i. Guaiacum	1622	K.	
Ibeixuma	1892	Kadali species	1493
Ibiraeem, i. Liquiritia	1593	Kaida H. M. i. Ananas Sylv. Acost a	1442
Ibira seu Pindaiba	1715	Kaka-Toddali H. M.	1612
Ibira-piteruna	1736	Kaka-Moullou H. M.	1745
Ibira-pitanga, i. Brafilia arbor Ibiraremo Alliariæ Brafilianæ species I	rifoni. folis	Kaka-Niara H. M.	1571
2. C. Gil liano adeò duro	ut ciltae ex	Kali geniculatum 211, 1857. minus albu	m 198
& fructibus rotundus, ligno adeò duro		- fruticosum S. Vermicularis frut.	199
eo fiant.	601	- Spinosum 212. majus semine cochle	ato ib.
Ibiscus, i. Althæa Ibixuma, i. Arbor Saponaria		Kali floridum repens aizoides Neapoliti	anum Col.
Icicariba Pison.	1546	213. Agyptiacum	1915
	1661	Kaltodda vaddi H. M.	1740
Icipo Marcgr. Idou-Moulli H. M. Pruni species	1480	Kandel H. M. variæ species	769,770
Taniha Marcar	1785	Kanden-Kara	1606
Jecuiba Marcgr. Jequi tinguacu Arbor sapomfera	1799	Perin-Kara	1546
fetaiba, i. Locusta arbor	1760	Kamelli variæ ∫pecies	1499
For along for	1829	Kapa-mava, i. Cajous	1649
Ferasoy fr. Fetica, i. Bottata herba.	,	Kara-Angolam H. M.	1483
feticucu, i. Mechocanna	721	Kara-baka	1768
Ighucami	1793	Kare-Kandel	1498
Toring de Tataincica	1792	Karil H. M.	1564 1068
Igeica & Igtaigeica Fito Pison.	1645	Karin kara H. M.	
Ilex ejúsque species	1391	Karin-niotti H. M.	1776
Illecebra minor	1041	Karin-tagera H.M.	1735
Impatiens berba, i. Cardamine	815	Kari-vatti H. M.	1596
Imperatoria ejúsque species	436	Katmer Bahour Turcarum Corn. i. Cycla	men 1205
Imperatoria affinis umbellifera marit. Se	ot. 447	Kasjavo-maram H. M.	1595
Inaia guacaiba, i. Cocos arbor		Katou-Conne	1746
Indigo, f. Indicum Offic. v. Anil & Ni	1 926	Katou-Indel H.M. i. Palmæ species	1364
Transaction (Series	1762	Katou-Kalesiam	1643
Ingævariæ species Inbame Lusitanorum & Igname	729	Katou-Naregam	1463
Inimboy Marcgr.	1743	Katou-Patsjotti	1572
Intsia H. M. i Acacia Malab.	1739	Katou-Pulcolli	1765
Intybus S. Endivia	254		1482
Tobus descrited	1791		1441
Johualxochitl Jonthlaspi Col.	841		1781
Ipeca-caatinga Marcgr.	609	Kedangu H. M.	1735
Ipeca coanha Marcgr.	ibid,	Keiri, i. Leucoium luteum	782, 783
	810	Kermes granum	1392
Irio, i. Erysimum Iripa H. M.	1675		1066
Inside Differ Palme (nectes	1261		166
Iris ejusque species 1180, &c. palust. li	sea 1186		1718
Iris bulbosa	1228,00	. Knawel Germanorum	213
Iris uvaria prom. B.Sp. Stapel	1208		
Irucaba	1789		
Isopyron Dioscoridis Col.	709		
Ifalis	842,1887	Lablah Alpini	888
Ifora murra H. M.	1769	Lahrum Veneris, i. Diplacus	_ , 382
Hehemon, i. Gramen dactylon	1271	Laburnum, i. Anagyris 1721, 1919.	Leylanicum,
Iva arthritica, i Chamapitys 574. me	Schata Mons	v. Crotalaria	
peliensium ibid. Muschata Rhatu,	. Millefoliun		1535
	34	Lachryma fobi S. Millium Arunamuc.	1253
Ivabeba Pison.	1877		y. 222
: C (-a:!!-			Lactuca

INDEX.

Pag.	Pag.
actuca montana purpuro-carulea 222	Lignorum variæ species 1803, oc.
acluca marina 77. agnina 392. ranarum 189.	Lignum Aloes 1808. Aromaticum 1801. Brafi.
Iepories i. Sonobus 224	lium v. Brafilia arbor 1736. Colubrinum ejúla,
a.lanım 1008	species 1806. Guaiacum 1686. Molucense 1803.
adanum segetum i. Sideritis : 566	Parament 1802 Nachaisiana 1000 Risincenje 1003.
agenulæ Americanæ 1668	Pavanum 1803. Nephriticum 1804. Rhodium 1809. Sanctum i. Guaiacum 1686. Sapou 1737.
	Teiro fou Frim - 0
agochymica Belli C. B. 973	Teixo, seu Feixo. 1810.
agopus ejüsque species 948, 949	Ligusticum vulgare 437. quod Seseli Officinarum
amium eju que species 559 & c.ad 562 ad Hederam	J. B. 439 fol. Angelica 435
terrestrem accedens 351. montanum Melissæ folio	Ligustrum ejusque species 1603, foliis laciniatis s.
561. Pannonicum alterum Clus. i. Scrophularia	Syringa 1763
lutca 765. paludosum Belgicum 1872	Lilach i. Syringa ibid.
ampfana Dod. 256	Lilias phodelus 1191
angons	Lilium ejusque species 1110, 1904, 1905, 1915.
anigera arbor i. Gossipium 1064	album 1110. flore reflexo S. Martagon 1112.
antans i. Viburnum 1590	Perficum 1106. convallium 667
antor 1359. Palmæ Species	Lilio-Narcillus 1140, erc.
apathum ejusque species 169, 170, &c.	Limonium eiúlaue species 206 206
apathum hirtense semine spinoso C. B. i. Spinachia	Limonium ejúsque species 395, 396 Limonio congener Clus. 1344, 1914 Brasiliana 1331
162. uncluosum i. Bonus Henricus 195	Limodorum i. Orobanche 1226
appa major 332. minor 165	
appula canaria J. B. i. Caucalis 467,60.	Time-to-17
	Linaria ejulque species 752, &c. ad 760, 1884.
aserpitium ejúsque species 425, 1868	aurea Tragi 292. Scoparia i, Belvedere 210
athyris major & minor 866. Indic. frutesc. fru-	Lingua avis i. Semen Franini 1703. cervina i.
Etu echinato i. Codi-Avanacu 1710	Phyllitis 134
athyrus ejűsque species 893, 894, 895,896. 1891	Linum ejusque species 1072, &c. aquaticum 118.
avendula ejúsque species 512	catharticum 1076
aureola ejusque species 1587	Linolyris nuperorum Lob. 292. i. linaria aurea.
aurifolia Javanensis C.B. i. Mangostans 1662	Liquidambar 1848
aurus 1688. Indica 1690. Americana 1553.	Liquiritia i. Glycyrrhina 910
Alexandrina 663. Sylvestris S. Tinus 1690	Lithophytarana 1850
auro-cerasus 1549	Lithoreoleucoium, Col. 781
awang arbor 1803	Lithospermum ejusque species 502, 503, &c. lina-
echyas fructus.	riæ foliis 299. arundinaceum 1252
edon ejúsque species 1005	Lobus echinatus Moluccensis 1744. Ex Wingande- caouw Clus. 1760. Brasilianus magnus 1773.
eguminosa Æthiopica fol. Rusci 1761	cause Cluf. 1760. Brafilianus marnus 1777.
ens ejúsque species 904, 905	Brasil. alius crassus, &c. ibid. magnus ex Gui-
enticula marina 72. palustris 118. 1852. palu-	nea ibid. quadrangularis magnus ibid. cartila-
fris latifolia punctata 1324	gineus seu membranaceus 1774, 1775. oblongus
entiscus 1579. Peruana i. Molle 1582	aromaticus & alii varii 1775, &c.
eo ferox 315	
	Locos fructus 1792 Lolium 1262
contopetalen 1326, 1912 eontopodium i. Alchimilla 296	
	Letus arbor 1483, 1917
epidium latifolium S. Piperitis 828. glaftifolium	berba ejúsque species 905, 966, 967.
818, 8:0. Dentellaria dictum 39+	1894. hortensis odora i. Melilotus 950
eucacantha Monspeliensium Lugd. 1313	Loti affinis 922
eucographis i. Carduus lacteus 312	Lucumas fructus.
eucoium bulbosum 1144, 1145. unico & junceo	Luffa Arabum Velling. i. Pepo 640
folio C. B. 1154	Lujula i. Trifolium acetosum 1098
eucoii incani variæ species 779, 780, 1885,	Lunaria ejúsque species 126. radiata Robini V.
1886	Astragalus 939. flore luteo s. Leucoium 788, 789. bijcutata J.B. 636
eucoium folio viridi, flore albo 781	789. bijcutata J. B. 636
luteum ejulque species 782,783	Lupinus ejusque species 906, 907, 908. Arabi-
flore minore variæ species 786,787	cus 859
eucoium filiquâ latâ 787. melancholicum 790,	Lupulus mas & famina 156, 157
791. marinum parvum folio virenti crassiusculo	Luteola 1054
J.B. 793. Africanum caruleo flore, &c. palustre	Lychnis sylvestris Behen album vulge 998. Chal-
flore subcoruleo C.B. 1325	cedonica 992. Segetum Vaccaria dicta 999.
eucoma fructu Castaneæ Monard. 1832	Segetum major, Pseudomelanthium dicta 998.
evisticum S. Ligusticum 437	Lychnis Saponaria dista 999. viscosa ejusque
Libanotis coronaria i. Rosmarinum 515	Species 1000, & c. Alpina glabra minor 1003
ibanotis Theophrasti major & minor 427. Aqui-	Lychnidum variæ species 992, &c. ad 1004. item
legie foliu 128 Ferule folio er femine 121.	1895, 1896
legiæ foliu 438. Ferulæ folio & semine 421. Galeni, seu Cachryophoros 424 nigra Ger. 413.	
mine dois fel 410 minor umbella candida	
minor Apii fol. 419. minor umbella candida	
C. B. 454	Lycopsis v. Echium 698. item 1870
ichen ejusque species 117. Lichen sive Hepatica	Lycoperficon quorundam i. Pomum amoris 675
fontana 125	Lysimachia siliquosa ejusque species 860, 861,
lici 1650	802, &c. Indica non pappola i. Pseudo-Caryo-
	phyllus

	pag.		pag.
phyllus 1510 lutea Virginiana 862.	lutea vulga	Mangue S. Mangle	1772
Tis englane (pecies 1021 gaiericulata	572, 7/9.	Manjapumeram H. M. Manicongo	1698
pursurea (picata 1036, carulea (pica		Menna, v. Fraxinus	1375
nica M.		Manus marina	1702 77
		Manyl Kara, i. Prunus Chinensis	1565
Micandou Boniii	1.442	Maracock seu Maracot, i. Flos passionis	649
Maçarandiba	1525	Maragola Lustanorum, t. Cucumis	- 17
Macer veterum	1779	Maranda Zeylan. Myrti Species	1504
Macis	1524	Marotti H.M.	1670
Maconacotlifera arbor	1790	Marmelos, Marmelada	1454
Macock Virginianum Peponis Species		Maratatabiba Marcgr.	1784
Macocqwer	1669 888	Maripendam	1759
Macouna		Marrubium aquaticum 535, nigrum S.	Bauore 571
	1200, 1201	album 555, 556, 557. Alyffon dictus Creticum Alp.	
Mahaleh Muil Anfehi H.M. Rhamni Mala		Martagon S. Lilium montanum flore re	1872
Mais Zinjest 11. Nt. Keamin Mais	1573	1113,6c. Canadense 1109. Chymist	farum IIIO
Mail Elou	1557	Pomponi	1114
Katou-Mail-Elou	1557	Marum vulgare 520. Cortust	527
Mail-Ombi	1500	Masarandiba Pison.	1525
Majorana ejis que species 527, 538, 53		Massoy cortex	1802
vel Cretica, v. Marum,	526, 527.	Mastiche gummi Lentiscin.	1581
Mala-Elengi	1637	Mates fructus	1775
Malabathrum	1563	Mater herbarum, i. Artemisia Matricaria ejúsque species 357. folii: A 2.18. Alvin, fol. Chamameli	372
Mala-Poena H. M.	1596	Matricaria ejulque species 357. folis: A	Ibrotani C.B.
Mallam-Toddali H. M.	1597		
Malleamothe Seu Pavate	1581	Matzatli Hernand.	1332
Malvæ fylvestres annuæ 597, 1873.	Sylvest. peren-	Matrifylva Mayz Frumentum Indicum	483
nes 599. hortenfest seu Rosea 600.	1067	Mecaxochitl	. 1249 1671
ritima 601. Veneta feu boraria	ibid.	Mecapatli	6,6
Mala Æthiopica 673, insana Malns splwestris 1448, domestica seu		Mechoachenna	723, 1881
Armeniaca	1513	Mechinum Zinziberi affine	,-,,
A[]jria	1660	Meconium, v. Opium	854
Arantia	1658	Medicæ cochleatæ spinosæ & non s	pinosæ variæ
- Aurea, i. Cydonia	1452	[pecies 961, &c. ad 966. [cutellata	961. doliata
Citria	1654	962, 963. ciliaris 965. maritima i	bid, orbiculata
Cydonia	1452, 1453	902. lunata	966
Liminia	1656	Medica sativa	961
Medica	1654	Medium sive Campanula Mariana	733
Perfica	1516	Meeru, i. Canna Indica	1202
- Funica S. granata	1461,1462	Melampyrum ejúsque species Melandryon Plinii, i. Barba capræ	774,775
Indica pomo angulofo (Cara	Eilimbil ibid	Melanthium,i. Nigella 1070. odoratun	623, 709 1345
Mamanga frutex Pilon.p. 183. Frutes	ret in Erafilia	Meleagris, i. Fritillaria	1108
arborescens, ubique obvius, Lusitanos	rum vuleo La-	Melenken	1654
vapratas dictus. Flores fert multos,	pendulos & lu-	Melianthus Africanus	1898
teos,& post los siliquas plurimas,oblo	mg as ,copulat as ,	Melegueta 1205. Spuria	1825
primum quidem virides, sed mon	nigras & putri-	Melica, i. Sorghum	1252
das, & frequens semen in illis con	tentum. Folia		
babet Citriis baud dissimilia, paullò	tamen longiora	Tragi J. B.	925
& molliora, vulneribus atque ulc	eribus medendis	Melissa ejulque species 570 fruticosa S	
Chirurgis expetita. Succus etiam of	leojus e Siliquis	Moluccas 508. Moluccana	ibid.
expressus ad maturanda apostemata	rejervatur.	Melocactus Melo ejújque Species 644. aquaticus	1467
Mamay arb.	1665		647 1793
Mambu Arundo	1315		
Mamoëra, i. Pepo arborescens	1370		646
Manaca Marcgr. Mancinello	1646		1068
Mandiheca Mandiiba	1683		1516
Mandragora ejissque species	668, 669		rum 363
Mandsjadi H. M.	1752	. Mentha ejúlque species 530, 531,00	c. item - 1870
Mandobs, 1833. v. Mundubi	919	Menthastrum ejus que species	531
Mandobs, 1833. v. Mundubi Mundaru arb. H. M.	175	tuberofa radice	549,550
Mangaiba Marcgr.	104	Mentha cattaria ejulque species	53
Mangas	1550, 1551	Mercurialis ejusque species 163. Sy	west. Noti m
Mangier blanco	165	tangere dicta 1328. Zeilanica	185.
Mangle	177	Mespilus vulgaris 1400. spinosa si	Aconia metero
Mangaratia, i. Zingiber	166:	max. Virginiana 1459, 1917. 1458. humilis Cydoniæ folio, Cotor	neaster I.B.
Mangoftans	100.	2 3430. mining of assure Jane, com	Mei

I N D E X.

	Pag.		Pag.
Metl Hernandez S. Aloe Americana	1201	tus terrestri similus 122. Filicinus ib. pyo	ioides II4.
Metel nux quorundam, i. Stramonium 747.	Officina-	arboreus, Ú/nea Officin. C. B. 114	arboreus
rum	. 181¢	cum orbiculis ibid. pulmonarius	116
Meum ejusque species 43 1. Alpinum umbell		Muttellina J. B.	453
rascente C. B.	453	Myagrum sativum 820. monospermon 83	Q Ciliana
Mezereon Germanicum, i. Laureola		longa & Camalina Ozar monej permon og	
Missenhe den lu Com	1587	longa S. Camelina 811. exotic.	1887
Micambe Angolensium	, 1329	Myofotis, i. Auricula muris	242,243
Milium ejusque species 1250, 1251. Aruna	imaceum	Myofotis Scorpioides	656
Sorgo nominatum 1252. Arundinac. L		Myosuros	1332
Jobi dictum 125	3, 1908	Myrica vulgo, i. Tamariscus	1704
Milium Solis, i. Lithospermum	02,502		531, 1532
Militaris Aizoides, i. Stratiotes	1224	Myriophyllon pelagicum Cortusi Clus.	69
Millefolium terrestre ejusque species 344, &	с, адиа-	Myriophyllon, i. Millefolium	344
ticum umbellatum 459. aquat. minus 132	z. aquat.	Myrrba	1841
diclum Viola aquat. 1101. palustre go	lericula.	Myrrbis ejúsque species 430, 431. sylvestr	ic Comminik
tum 1322. aguat. pennatum spicatum 191	Aquat	asperus	
cornutum ibid. aquat. Ranunculi flore	de canie	Myrtogenista Cap. B. Spei Breyn.	1731
Total aquat. Ranantan jure	586	Moster aid for farming Pushenting	1/31
Millians and marine and minima AlCon Const		Myrtus ejúsque species 1501. Brabantica	1707
Millegrana major 214 minima, Alfines speci	25 1026	Myrtidanum	1503
Mirnosa ejisque species, i. Aschynomene 9		Myrtillus, i. Vitis Idea	1480
Todda-vaddi dieta H. M.	1740	Myxa, i. Sebeften	1555
Minari H. M.	1733		
Mippi	97, 398	N,	
Mirabilis Peruviana 3	97, 398	,	
Miracaipa Pilon.	1362	Nagam H. M.	1753
Miriti Pilon. Palmæ species	ibid.	Nalugu H. M.	1635
Mizquitl, Hern. i. Acacia		Nanas, i. Ananas	1332
Modagam H. M.	1644	Nandi Ervatam	1785
Modera-canni	1470	Napeca S. Nabca, i. Oenoplia	1534
Mogori flores	1811	Napellus ejúsque species, i. Aconitum	702
Molago-maram	1543	Napobrassica	797
Molle arbor	1582	Napus	801
Mollugo montana	481		
Molon Plinis & Edinandala	401	Narcissus ejúsque species 1120,1121,&c tubo longissimo S. Bulbocodium & P	Cau Ja NT-m
Molon Plinis, i. Filipendula Moluca	613	ciffee trans It I love to Line trans	L
	568	cissus 1130. mediæ longitudinus 1131.	previ ca-
Herba Molucana Acost æ	352	lice Monanthes 1133, brevi calice	Polyanthes
Moly ejúsque species 1119, 1120, 1121,112	2,1123	1130. juncifolius 1037. Japonicus 1	[42. Indi-
Mojchatum	1119	cus S. Lilionarcissus 1141, 1142. mai	stimus, i.
Momordica, i. Balfamina mas	647	I ancraium 1140. Inascus bifoisus, je	erpentarius
Monophyllum	668	Column, 1126, Autumnalis	1143
Monorchis	1217	Narcisso colchicum, v. Colchicum	1143
Mora rubi	1639	Nardus agrestis, i. Asarum 207. Celtica	391. In-
Moringa -	1745	dica (eu spica	1910
Morsus Diaboli, i. Succisa	380	Naregam	1656
gallinæ major, La mii species	500	Narthecium Theophr. i. Ferula	420
minor Veronicæ Species	848	Narumpanel H. M.	1626
ranæ, i. Nymphæa min.	1320	Nasturtium eiusque species 825, 1886.	aquaticum
Morus ejúsque species		Nasturtium ejúsque species 825, 1886. 814. aquatici & Alpini varia species	814.816.
Mo[chatellina	1429 684	817. petræum, i. Bursa pastoris min. 82	7. Valen
Moul-Ila S. Elavo H. M.	1658	tinum Cluf. 826. verrucofum, i. Corono	nue Ruellis
Moul Elavou S. arbor lanigera spinosa H.N		843. bybernum	809
Moullava			
Mouronve	1752		87, 1869 958
Mucuitaiba& Mocitaiba Marcgr.	1540	Natrix Plinii	
Mucuna guacu Pis.	1782	Nedum-Schetti H. M.	1500
	1782 1889	Nedum-Schetti H. M. Negundo	1500
Mugo Pini species 139	1782	Nedum Schetti H. M. Negundo Neiemelfalib Gramen	1500 1575 1272
Mugo Pini species Mundubi Marcgr. i. Aracus 🐯 🐠 🖰	1782 1889 9, 1400 919	Nedum-Schetti H. M. Negundo Neiemelfalib Gramen Nela-poulli	1500
Mugo Pini species 1391 Mundubi Marcgr. i. Aracus 🐠 2009 Munduy guacu Pisi. i. Ricinus Americ.	1782 1889 9,1400 919 166	Nedum-Schetti H. M. Negundo Neiemelfalib Gramen Nela-poulli Nepa S. Scorpius, i. Genista spinosa	1500 1575 1272 1450 1729
Mugo Pini species 1391 Mundubi Marcgr. i. Aracus 🐠 2009 Munduy guacu Pisi. i. Ricinus Americ.	1782 1889 9,1400 919 166	Nedum-Schetti H. M. Negumd. Neizmelfalib Gramen Nela-poulli Nepa S. Scorpius, i. Genifta spinosa Nenubar S. Nembhaa	1500 1575 1272 1450 1729 1319
Mugo Pini species Mundubi Marcgr. i. Aracus carpus Mundubi guacu Pil. i. Ricinus Americ. Mulla Fl. M. i. Jasminum 1600, 16: Musva Brasiliens. 164	1782 1889 9, 1400 919 166	Nedum-Schetti H. M. Negundo Netemel[alib Gramen Nela-poulli Nepa S. Scorpius, i. Genista spinosa Nepasa S. Scorpius, a Nepasa ejúsque species Nepeta ejúsque species	1500 1575 1272 1450 1729 1319
Mugo Pini Species Mandubi Marcgr. i. Aracus carpato Mundubi Marcgr. i. Aracus carpato Mundur-guacu Pili i. Ricinus Americ. Mulla H. M. i. Jasminum 1600, 16: Muiva Brassliens. 1641 Mungo, Col. 95:	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & c.	Nedum-Schetti H. M. Negundo Neiconelfalib Gramen Nela-poulli Nepa S. Scorpius, i. Geniffa spinosa Nenuphar S. Nymphæa	1500 1575 1272 1450 1729
Mugo Pini species 1390 Munduly Marcgr. i. Aracus Carpulo Munduly quacu Pisi. Ricinus Americ. Mulla H. M. i. Jasminum 1600, 161 Musiva Brasilians. 164 Mungo, Col. 951 Mureci Pison.	1782 1889 9,1400 919 166 01,&a 3,1501 5,1831	Nedum-Schetti H. M. Negundo Netwolfalib Gramen Netwolfalib Gramen Netwolfalib Gramen Nepo 3. Scopius, i. Genifis fpinofa Nemophar S. Nymphasa Nepota ejilique fpecies Nerion S. Rhododendrom — Alvijuum S. Ledum Alp.	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548,549 1767
Mugo Pini species 1390 Munduly Marcgr. i. Aracus Carpulo Munduly quacu Pisi. Ricinus Americ. Mulla H. M. i. Jasminum 1600, 161 Musiva Brasilians. 164 Mungo, Col. 951 Mureci Pison.	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & c. 3, 1501 5, 1831 1632	Nedum-Schetti H. M. Negundo Netwolfalib Gramen Netwolfalib Gramen Netwolfalib Gramen Nepo 3. Scopius, i. Genifis fpinofa Nemophar S. Nymphasa Nepota ejilique fpecies Nerion S. Rhododendrom — Alvijuum S. Ledum Alp.	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005
Mayo Pini Ipecies Mandubi Marcgr. i. Aracus Angus Mandubi Marcgr. i. Aracus Americ. Malla H. M. i. Jafminum 1600, 16 Maulus Brollinf. 1644 Mango, Col. 955 Marcei Pilon. 955 Marcung for acroor	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & c. 3, 1501 5, 1831 1632 1789	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netemelfalib Gramen Nela-pulli Nepa S. Scorpius, i. Genifis fpinofa Nemaphar S. Nymphasa Nemaphar S. Nymphasa Nepata ejidque fpecies Neriom S. Robododendron —Alpinum S. Ledam Alp. Nhambis Mareger.	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346
Mayo Pini Species Mandabi Maregg, Aracus Sarpus D Mandaby Pili Ricimus Americ. Malla El M. 'I Safminum 1160.164 Maiva Brasilienj. 164 Maiva Brasilienj. 95: Mareci Pilon. Mareci Pilon. Marecurgifera erbor Marucus, Flor Passionis 645	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & a. 3, 1501 5, 1831 1632 1789	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netunelfalih Gramen Nels-pulli Nepa S. Sompius, i. Genifia fpinofa Nempolar S. Nymphona Neptea ejisfiyue fpecies Nerion S. Rhododendron — Aliyuum S. Ledam Alp. Nbambi Maregr. Nbambi Maregr.; i. Piper longum	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346
Mayo Pini Ipecies Mandubi Maregr. i. Araeus arbyul® Mandurguscu Pili i. Ricinus Americ. Mulla H. M. i. Jafminum Maviva Brafling. Malwaya Brafling. Mareci Pilon. Marungifers arbor Marungifers arbor Maraena, i. Flos Paffonis Mafa arbor 645	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & a. 3, 1501 5, 1831 1632 1789	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netemel/alib Gramen Nela-pulli Nepa S. Compius, i. Genifia fpinofa Nemaphar S. Nymphasa Nepata sijique fpecies Nerion S. Rhododendron — Alfipium S. Ledum Alp. Nhambi Marcger. i. Piper longum Nicotiana sijique fpecies	1500 1575 1272 1450 1729 1319 1767 1005 1346 1343 7:5
Mago Pini Species Mandabi Marcog I. Aracus Sarpus D Mandaby Parag I. Aracus Sarpus D Manday Puaca Pili I. Ricinus Americ. Malla El M. I. 54 minium 160. Mairo Braslien 164 Marco Pilon 95: Marco Pilon 695: Marco Pilon 645 Marco Pilon 645 Marka arber Mafa arber Mafa arber Mafa arber	1782 1889 9, 1400 919 166 01, & a. 3, 1501 1, 1831 1789 1, 1874 1373 1161	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netunelfalih Gramen Nels-pulli Nepa S. Sorpius, i. Genifla fpinofa Nenpeta ejifque fpecies Nerion S. Rhododendron — Alpium S. Ledam Alp. Nhambi Maregr. Nhamdu Maregr.; i. Piper longum Nicationa ejifque fpecies Nhua Brafil.	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346 #343 713
Mayo Pini Ipecies Mandubi Marego, i Araeus argusto Mandubi Marego, i Araeus argusto Mandurg guacu Pili i. Ricinus Americ. Malla II. M. i. Jafminum Mativos Brailland. 1600, 164 Mango, Col. Mareci Pilon. Mareci Pil	1782 1889 9, 1400 919 1, 66 01, 66 03, 1501 1789 1789 1789 1787 1773 1773 1773 1773 1773 1773 1773	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netemel/Salib Gramen Nela-pulli Nepa S. Scorpius, i. Genifta fpinofa Nemaphar S. Nymphasa Nepata sifique fpecies Nerim S. Rhododendrom — Alpipum S. Ledum Alp. Nhambi Marcgr. Nhambi Marcgr. Piper longum Necitima ejifique fpecies Nhua Brafil. Nhua Brafil. Nhua swis, i. Orobanche	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346 1343 7:3 1530 1228
Mago Pini Species Mandabi Marcgo, i Aracus Sarpus Mandabi Pili Ricinus Americ. Malla El M. J. Safininum 160. Malla El M. J. Safininum 160. Marco Col. 164 Marco Col. 95: Marco Pilion arbor Marco Pilion 645 Marco Pilion 665 Marco	1782 1889 9, 1400 9166 51, & a. 3, 1501 1789 1, 1831 1789 1, 1874 1377 11001	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netunelfalib Gramen Nels-pulli Nepa S. Scorpius, i. Genifa spinofa Nepa S. Scorpius, i. Nymphaea Nepate sifiyaye species Nerion S. Rhododondron — Allyium S. Ledum Alp. Nhamib Marcger, i. Piper longum Nicatiuma ejisfjuu species Niuda svoji, i. Orbanche Niuda svoji, i. Orbanche Niuglia ejisfjuu species Nidas svoji, i. Orbanche Niglia ejisfjuu species 1	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346 1343 713 1228 070, 6 76
Mago Pini Ipecies Mandabi Marego, i. Araeus estrusto Mandaby Patera, i. Araeus estrusto Manday Patera Pili i. Ricinus Americ. Malla II. M. i. Jafminum Mauvou Brailium . Maurea Pilion . Marea Pilon . Mareacqifera arbor Mareacqifera arbor Mareacher . Mayla arbor Mayla arbor Mayla enbor . Mayla	1782 1889 9, 1409 166 01, & c. 3, 1501 1, 1831 1632 9, 1874 1373 1161 1, 1851. 3, coral-	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netwolfalib Gramen Nela pouli Nena S. Scorpius, i. Genifta fpinofa Nenaplar S. Nymphasa Nepta esifque fpecies Nerion S. Rhododendron — Alipium S. Ledum Alp. Nbambi Marcge. Nbambi Marcge. Nbandu Marcge, i. Piper longum Neutima esifque fpecies Nbua Brofil. Ndas aviis, i. Orobanche Nīgella eşifque fpecies Ingellaftum, o. Lychmis fogetum	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346 \$343 723 1530 1528 070, &a.
Mago Pini Species Mandabi Marcgo, i Aracus Sarpus Mandabi Pili Ricinus Americ. Malla El M. J. Safininum 160. Malla El M. J. Safininum 160. Marco Col. 164 Marco Col. 95: Marco Pilion arbor Marco Pilion 645 Marco Pilion 665 Marco	1782 1889 9, 1409 166 51, &c. 3, 1501 1632 1632 1632 1632 1674 1377 1161 1001 11851.	Nedam-Schetti H. M. Negundo Netunelfalib Gramen Nels-pulli Nepa S. Scorpius, i. Genifa spinofa Nepa S. Scorpius, i. Nymphaea Nepate sifiyaye species Nerion S. Rhododondron — Allyium S. Ledum Alp. Nhamib Marcger, i. Piper longum Nicatiuma ejisfjuu species Niuda svoji, i. Orbanche Niuda svoji, i. Orbanche Niuglia ejisfjuu species Nidas svoji, i. Orbanche Niglia ejisfjuu species 1	1500 1575 1272 1450 1729 1319 548, 549 1767 1005 1346 1343 713 1228 070, 6 76

	pag.	Counting aid Cours Consists : Firm To I	pag.
Arabum, i. Convolvulus	722 1556	Opuntia ejúsque species, i. Ficus Ind. 1	461. marina
Nilica maram H. M.	1 1573	Orchis ejusque species 1212, 1213, &c.	too tellin
Nitr-Pongelion H. M. 1764. Nitr-Notsj Nimbo Garciae & Acoft a	1545	culata 1212, &c. palmata 1223. al	hortima i Ni-
Ninzin radix Chinens.	1238, 1912	dus avis 1228. Anthropophora 1218	Melittias &
Niruala H. M.	1644	Sphegodes 1220. Myodes 1219. fæ	tida seu Tra-
Nirari H. M.	1635	gorchis 1212. Arachnitis 1222. Ba	trachites ibid.
Perin Nirouri H. M.	1558	Ornithophera 1222. hermaphroditica	
Nocheznopalli Hern. i. Ficus Opuntia	1463	Oreofelinum	413
Nochtli Hern.	ibid.	Oregioella Cluf.	1671
Noela-tali, i. Berberis Indica	1606	Origanum ejusque species 539, 540.	fistulosum Ca-
Noli me tangere, i. Balfamma, &c.	1328	nadenje	380
Nola-Ily, i. Bambu Arundinis Spec.	1316	Origano congener Zatarhendi	1871
Cara-Nosi & Bem-Nosi H. M.	1575	Orleana S. Orellana, i. Urucu	177 E
Nucipersica	1516	Ornithogalum ejúsque species	1150, 1905
Nummularia ejúsque species	1099,1903	Ornithopodium ejúsque species Ornithopodio affinis Stella leguminosa	931,932
Nux Avellana, v. Corylus	1379	Ornitocpodio affinis Stella leguminosa	938
insana	1529	Ornus, i. Fraxinus sulvest. Orobanche ejúsque species	1702
Juglans ejúsque species	1377, 1915 oid & 1798	Grovanche ejujque species	
	11,90	major radice dentata	1229
moschata ejusque species	1522 1681	Orobus fativus 915. fylveft, filiguis	16 014 1802
vesicaria, i. Staphylodendron	1814	913. Sylv. siliquis propendentibus 9 Orvala Dod. 1. Sclaraca	10,91/,1092
Vomica Officin.	440	Orucoria fructus	1776
Nucula terrestris, i. Bulbocastanum	1606	Oryza 1246. Germanica	1243
Nyalel H. M.	1499		151
Nyara H. M.	1319,1320		1772
Nymphaa ejúsque species		Ostrya Ulmo similis, v. Carpinus	1428
0.		Osyris frutescens baccifera	1489
٠.		Græcorum	210
Ochrus S. Ervilia Dod. 899		Otites Tab. i. Sesamoides Salamunt:	4m mag. 1002
Ocymastrum Valerianthos Lob. i. Val	leriana rubra		178,179
389. Verrucarium Geln. i. Circaa	401. Valen-	Ovajerova	1791
tinum Clus. i. Marrubii species		Oxya Græcorum i, Fagus	1381
Ocymoides ejúsque species 994, 995.	Lychnitis Col.	Oxyacantha 1458. Virginiana	1795, 1799
, ,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,	1031	Oxyacaninus Galeni, i. Derveris	1605
Ocoloxochitl Hern.	1165	Oxycedrus	1413
Ocymum ejujque [pecies 540, 54!, 10"	71. Cereale, s.	. Oxycoccos, i. Vaccinia palustria	685
Ocymum ejúsque species 540, 541, 18. Fegopyrum	101	Oxjugatuum 173. tuoeroj. American	s. Munt. 169
Fegopyrum Odallam H. M. i. Manga venenata	1552	Oxymyrsine, i. Ruscus	7. Munt. 169 664
Fegopyrum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibu∫dam J. B. v. Lychnis	1552	Oxymyrfine, i. Rufcus Oxymyrfine, i. Rufcus Oxys S.Trifolium acetofum	s. Munt. 169
Fegopyrum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibusdam J. B. v. Lychnis Odontitis lutea Valerandi J. B.	1552 1000 472	Oxynyrsine, i. Ruscus Oxys S. Trifolium acetosum	7. Munt. 169 664
Fegopyum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonti quibufdam J. B. v. Lychnus Odontitis lutea Valerandi J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi	1552 1000 472 i. Ranuncu-	Oxymyrfine, i. Rufcus Oxys S. Trifolium acetofum P.	7. Munt. 169 664
Fegopyrum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibus dam J. B. v. Lychnis Odontisi lutea Valerandi J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi lus	1552 1000 472 , i. Ranuncu- 588	Oxynyfine, i. Rufeus Oxynyfine, i. Rufeus Oxys S. Trifolium acetofum P.	7. Munt. 169 664 1098
Regoprum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychnis Odontitis lutea Valerandi J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenoplia	1552 1000 472 3 i. Ranuncu 588	Oxynyfienium 171, twoerej. Americai Oxynyfiene, i. Rufeu Oxys S. Trifolium acetofum P.	7. Munt. 169 664 1098
Regoprum Odellam H. M. i. Manpa venenata Odontie quibusdam J. B. v. Lychnis Odontiis lutea Valerandi J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenoplia Oenoplia Oepata H. M.	1552 1000 472 , i. Ranuncu- 588	Oxpryfice, i. Rufcus Oxpryfice, i. Rufcus Oxps S. Trifolium acetofum P. Facal arbor Paco caating a Marcgr. Cann.a. Ind.	9. Munt. 169 664 1098 1802 Sp. 1202
Fegogrum Odaliam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. vo. Lychnis Odostis ia vele Valerandi J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenafia Oenafia Oenafia Oenafia Oenafia	1552 1552 472 , i. Ranuncu 588 1533	Osympine, i. Rufcus Osym Sine, i. Rufcus Osyi S. Trifolium acctofum P. Pacal arbor Paca casting a Marcgr. Canna. Ind. Paco-casting a guidem	7. Munt. 169 664 1098 1802 Sp. 1202 1540
Fegogrum Odaliam H. M. i. Manga venenata Odonti quibufdam J. B. vo. Lychnis Odontiis latea Valerandi J. B. Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oengita Oepata H. M. Ogegba Ola faitwa 1540, 1541, 1542. Sy	1552 1552 472 5 i. Ranuncu 588 1535 1566	Osynapatum 17, tworn, America Osyn S. Trifolium acctofum P. Pacal arbor Paca casting a Marcgt. Canna Ind. Paco-casting a gyildem Paco-cast ma ind. species	7. Munt. 169 664 1098 1802 Sp. 1202 1540 1203
Fegogram Odallam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. v. Lychnis Odostis is lates Valerandi J. B. Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenapia Oenapia Oenapia Oegaba Oka fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica	1512 1552 1000 472 585 1535 1566 Iveftr. 1544	Osympine, i. Rafeu Osym Sine, i. Rafeu P. P. Pacal arbor Paco castinga Marcgt. Cann.e Ind. Paco-castinga guidem Paco-froca Cann.e Ind. Species Pacon-froca Cann.e Ind. Species Pacon-froca Cann.e Ind. Species	n. Munt. 169 664 1098 Sp. 1202 1540 1203 1792
Fegoryum Odaliam H. M. i. Manga venenata Odostisi quibufdam J. B. vo. Lychmis Odostisi quibufdam J. B. vo. Lychmis Odostisi lutea Valerandi J. B. Oenasthe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenafia Oenafia Oepata H. M. Oggiba Olea fatiwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohomica Oleander giifque speciet, i. Netium	1512 1552 1000 472 , i. Ranuncu 588 1533 1566 Vueftr. 1544 1577 1767, 1918	Osympine, i. Rafeu Osym Sine, i. Rafeu P. P. Pacal arbor Paco-casting a Marcgr. Cann.e Ind. Paco-casting a quidem Paco-froca Cann.e Ind. Species Pacaria, i. Musa Pacotra, i. Musa Pach Padri H. M.	7. Munt. 169 664 1098 1802 Sp. 1202 1540 1203
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. v. Lychus Odostis tiates Valeraudi J. Bs Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenqiia Oepata H. M. Ogg ba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bolomica Oleander eji/que species, i. Nerium Olbanum S. Thus	1512 1552 1000 472 , i. Ranuncu 588 1533 1566 Vueftr. 1544 1577 1767, 1918	Osympine, i. Rafeu Osym Sine, i. Rafeu P. P. Pacal arbor Paco-casting a Marcgr. Cann.e Ind. Paco-casting a quidem Paco-froca Cann.e Ind. Species Pacaria, i. Musa Pacotra, i. Musa Pach Padri H. M.	s. Munt. 169 664 1098 Sp. 1202 1540 1203 1792 1374 1750
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. vo. Lychus Odostis to taleval J. B. vo. Lychus Odostis talea Valerandi J. B. Oenostibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenoplia Oenoplia Oegoba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander qiifque speciet, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra	1000 1552 1000 472 585 1533 1566 100ftr. 1544 1576 1767, 1915 1844 124:	Osymptine, i, Rufcus Osym Sine, i, Rufcus Osys S. Trifolium acetofum P. Pacal arbor Paco caating a Marcgt. Canna Ind. Paco-caating a Guldem Paco-frosa Canna Ind. Species Pacentra, i. Mufa Padis H. M. Padis Theophr. i. Cerafus avium Paene	s. Munt. 169 664 1098 Sp. 1202 1540 1203 1792 1374
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Odonisi slates Valerandi J. B. Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenpila Oepata H. M. Ogg ba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemica Oleander eji/que species, i. Nerium Olbanum S. Thus Olyra Olus atrum j. Hipposelinum	1512 1552 1000 472 , i. Ranuncu 588 1533 1566 Vueftr. 1544 1577 1767, 1918	Osympine, i. Rufcus Osym Sine, i. Rufcus P. Pacal arbor Pacoc casting a Marcgr. Cann.e. Ind. Pacoc casting a guidem Pacoc casting a guidem Pacoc casting a full fecies Pacocita, i. Mufa Pados Th. M. Padiss Theophr. i. Cerafus avium Pasane	n. Munt. 169 664 1098 1802 5p. 1202 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychms Odonisi slates Valerandi J. B. Oceanithe aquatica 440, 441. Myconi lus Oceoplia Otepaia H. M. Ogg ba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemica Oleander eji/que species, i. Nerium Olbanum S. Thus Olyra Olst atrum, i. Hipposelinum — Hipanicum, i. Spinachia — "Audaicum"	151 1552 1000 477 588 1533 1566 1576 1767, 1918 1844 431 166	Osymptoum 11, tuverij. America Osym 7fine, i. Rufciu P. Pacal arbor Paco casting a Marcgr. Canna. Ind. Paco-casting a Guidem Paco-feros. Canna. Ind. Species Paccurii Pacoriros. Amus Ind. Species Paccurii Pacoriros. I. Musa Padri H. M. Padas Theophr. i. Cerasus avium Patamelli H. M. Palaga Paiamelli Palaga Paiamelii Palaga Paiamelii	n. Munt. 169 664 1098 \$\$1802 \$\$59. 1202 1540 1203 1792 1374 1750 1748 17482 17481 ibid.
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychms Odonisi slates Valerandi J. B. Oceanithe aquatica 440, 441. Myconi lus Oceoplia Otepaia H. M. Ogg ba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemica Oleander eji/que species, i. Nerium Olbanum S. Thus Olyra Olst atrum, i. Hipposelinum — Hipanicum, i. Spinachia — "Audaicum"	151 1552 1000 477 588 1533 1566 1576 1767, 1918 1844 431 166	Osymptoum 11, tuverij. America Osym 7fine, i. Rufciu P. Pacal arbor Paco casting a Marcgr. Canna. Ind. Paco-casting a Guidem Paco-feros. Canna. Ind. Species Paccurii Pacoriros. Amus Ind. Species Paccurii Pacoriros. I. Musa Padri H. M. Padas Theophr. i. Cerasus avium Patamelli H. M. Palaga Paiamelli Palaga Paiamelii Palaga Paiamelii	n. Munt. 169 664 1098 1802 Sp. 1202 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741 ibid.
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. v. Lychus Odonitis lates Valeraud J. B. v. Lychus Osaniba aquatica 440, 441. Myconi lus Ocupata H. M. Ograba H. M. Ograba H. M. Ograba Giaiwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemian Oleander eji/que species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra — Hispanicum, i. Spinachia. — Judaicum Onotrychida varia species 926, 93 rata astron 200, leimia estipaeto lei Todata varia species 1936, 93	1512 1502 1502 472 1 Ranuncu 58 1536 1536 1546 1576 1767, 1918 1844 143 144 433 166 7. Semine cly	Osymptine, i, r. Rufcus Osym Sine, i. Rufcus Osys S. Trifolium acetofum P. Pacal arbor Paco casting a Marcgr. Cannae Ind. Paco-casting a Guldem Paco-forca Cannae Ind. Species Paccurii Pacorii Paccurii Paccuriii Paccuriii Paccuriii Paccurii Paccuriii Paccuriii Paccuriii P	n. Munt. 1664 664 1098 1802 Sp. 1202 1792 1374 1750 1482 1741 1604 693,694,6**.
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Odonisi slate Valerandi J. B. Conanibe aquatica 410, 441. Myconi lies Oroplia Oepata H. M. Oggba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander ejufque ffecies, i. Nerium Olibanum S. Thus Olya Olus atrum, i. Hippofelinum — Hifpanicum, i. Spinachia — Judaicum — Judaicum Onobrychida varie ffecies 936, 93 peato afrero 919, femine cipeato le meana fol. Inogicuir. C. B. 938. in	153 152 1000 152 1000 1000 153 153 1546 1007 1767, 1918 124 43 43 106 100 100 100 100 100 100 100 100 100	Osymptone, i. Rafau Osym St. Trifolium acetofum P. Pacal arbor Paco casting a Marcgt. Cann.e. Ind. Paco-casting a quidem Pacoeira, i. Mufa Pacoeira, i. Mufa Padus Theophr. i. Cerafus avium Pacoeira Paimelli H. M. Padus Theophr. i. Pacoeira Paimelli H. M. Palay Paimelli Peces Paimelli H. M. Palay Paimelli Pai Parose Paimelli H. M. Palay Paimelli Paiperoin e júfque species Pacomi e júfque species Paiomitobs Sene species	n. Munt. 169 664 1098 1801 1202 1740 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1614 693,694,694
Fegoryam Adalam H. M. i. Manga venenata Odostis quibufdam J. B. v. Lychus Odomitis lates Valeraud J. B. Oenanthe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenpita H. M. Oggeba Oka fativa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemica Okamder ejifque species, i. Netium Oibamum S. Thus Olyra — Hipanicum, i. Spinachia — Hipanicum, i. Spinachia — Hipanicum, i. Spinachia — Onorrychida varie species 936, 93 petato afpero 93-9, somme cippeto le mena fol. longimib. C. B. 928. m ratund. C. B. bid. Gapt gelmacus	151 152 1000 1620 1630 1630 1630 1640 1640 1640 1640 1640 1640 1640 164	Osymptine, i, Rufau Osym Sine, i, Rufau P. Pacal arbor Paco casting a Marcgt. Canna. Ind. Paco-casting a Marcgt. Canna. Ind. Paco-casting a Quidem Paco-froza Canna. Ind. Species Paccurii Paccuriii Paccuriii Paccuriii Paccuriii Paccuriii	n. Munt. 1664 664 1098 1802 1203 1703 1703 1704 1374 1750 1549 1482 1741 1624 693,694,64.
Fegopram Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychus Odontis lates Valerandi J. B. v. Lychus Oensila Ospata H. M. Orgoba Olea fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobernica Oleander eji/que ffeciet, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra Olst atrum, i. Hippofelinum — Hifyamicum, i. Spinachia — Judaicum Onobrychida varia fpeits 356, 33; peato ajpro 359, femine clypato la menna fol Impirith. C. B. 938. in ratund. C. B. Ibid. Caput gellinaeu arvenfit, i. Speculum Feereis	151 152 1000 1620 1630 1630 1630 1640 1640 1640 1640 1640 1640 1640 164	Osymptine, i, Rufau Osym Sine, i, Rufau P. Pacal arbor Paco casting a Marcgt. Canna. Ind. Paco-casting a Marcgt. Canna. Ind. Paco-casting a Quidem Paco-froza Canna. Ind. Species Paccurii Paccuriii Paccuriii Paccuriii Paccuriii Paccuriii	n. Munt. 169 664 1098 1802 1202 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1604 693,694,694,694
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychus Odontis lates Valerandi J. B. Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenanibe aquatica 440, 441. Myconi lus Oenanibe aflativa 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander ejúfyue ffecies, i. Nerium Okibanum S. Thus Olyra Onobrzychdav varnie fpecite 946, 93 patao afpero 919, femine cippeato lu- imeana fol. longiornib. C. B. 938. in ratund. C. B. Ibid. Caput gallinaceu. arvenfit, i. Speculum Feneris Omegra, i. Lyfurnachia filmuofa	1513 1525 1000 477 1, <i>Ranuncu</i> 153 156 153 156 1767, 1918 124 43 166 7. Semine dy 1000 7. Semine dy 1	Osympthee, i, Rufau Osym Sine, i, Rufau P. Pacal arbor Paco caating a Marcgr. Cannae Ind. Paco-caating a Marcgr. Cannae Ind. Paco-caating a Quidem Paco-frost Cannae Ind. Species Paccurii Paccurii Paccurii Paccurii Paccurii Paccurii Accurii Paccurii Paccur	n. Munt. 169 664 1098 1802 1202 1203 1793 1374 1750 1549 1482 1741 1bidd 1624 693,694,&.
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibus(dam J. B. v. Lychus Odonitis lutae Valerandi J. B. Ocenanthe aquatica 410, 441. Myconi lus Oceneplia Oceneplia Oceneplia Olea fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobermica Oleander eji/que species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra Olus atrum, i. Hipposelinum — Hispancum, i. Spinachia — Judicum Onobrychidu curie specio, genine cippeato le menna fol lempiris C. B. 398. m ratund, C. B. bild, Caput gellinaeu arvens(ii. Speculum Venerie Onegra, i. Lysimachia ssilipuosa Onbo	151 152 1000 477 , i. Ranuncu 478 , i. Ranuncu 588 1533 1561 106fr. 1544 423 167 1767, 1918 1244 143 167 106. B 927 100 C B 927 100 C B 927 100 M distum 914 86	Osympine, i. Rufuu Osym Sine, i. Rufuu P. P. Pacal arbor P. Pacac casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a cjuldem Paco-feroca Cannae Ind. Species Pacarita, i. Mufa Padus Theophr. i. Cerafus avium Pameli H. M. Padus Theophr. i. Cerafus avium Pameli H. M. Padus Theophr. i. Perine Painarili H. M. Padus Theophr. i. Perine Painarili H. M. Padus Theophr. i. Perine Painarili H. M. Padus Painarili Pain Paroca Painarili H. M. Padus Painarili Pain Paroca Palma Faroca Theology Species Painarili Paina S. Manus marina Palma S. Manus marina Chrilipi, i. Risimus 166. Orchis	n. Munt. 169 664 1098 1801 1201 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1bid. 1624 693,694,62. 1749 1708 1708 1708
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Oenoplia Oenoplia Oepata H. M. Orgeba Olea fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander ejufque flecies, i. Nerium Olhamum S. Thus Olyra Olus atrum, i. Hippofelinum — Hifpanicum, i. Spinachia — Judaicum Onobreychiav varie flecies 916, 93 paeta afpero 919, fenine cipeato ula cucan fol. Impirini C. B. 184. In retund. C. B. bild. Caput gellmaceu. arvenfit, i. Speculum Veneria Omograf, i. Lyfimachia filiquofa Omous S. Anonis	153 1525 1000 477 1, i. Ranuncu 153: 156: 1767, 1918 124: 43: 106: 7. Semine Cyov C. B. 927 viv C. B. 927 179: 179: 179: 179: 179: 179: 179: 179	Osympine, i. Rufau Osym Sine, i. Rufau Osym Sine, i. Rufau P. Pacal arbor Paco casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Quidem Paco-frost Cannae Ind. Species Paccurii Pacc	n. Munt. 1664 1098 1802 1908 Sp. 1802 1203 1793 1374 1750 1549 1482 1748 1614 1614 1603 1708 1708 1708 1708 1708 1708 1749 1708 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1749 1749 1749 1749 1749 1749 1749
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychus Odontis tates Valerandi J. B. v. Lychus Odontis tates Valerandi J. B. v. Lychus Omopita Osepata H. M. Ogga ba Osepata H. M. Ogga ba Osepata H. M. Ogga ba Osepata J. 1541, 1542. Sy Bohemica Oleander eji/gue ffeciet, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra — Hispanicum; i. Spinachia — Judaicum — Hispanicum; i. Spinachia — Judaicum Onobrychidu varia fpeciti 936, 93 peta afgroo 194, [comi clipato la mena fol. longiurih. C. B. 928. in ravnd. C. B. Ivid. Capta gallinguifa arvenfii, i. Speculum Teneris Onogra, i. Lylimachia filiquofa Onbou Onomi S. Anonis Onopodum, i. Cardui (pociti	153 152 1000 1752 1 Rannacu 1531 1541 1541 1767, 918 1244 161 1644 17 Semine cly 10 C. B. 93 10 C. B.	Osympine, i. Rufau Osym Sine, i. Rufau Osym Sine, i. Rufau P. Pacal arbor Paco casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Quidem Paco-frost Cannae Ind. Species Paccurii Pacc	n. Munt. 1664 1098 1802 1908 Sp. 1802 1203 1793 1374 1750 1549 1482 1748 1614 1614 1603 1708 1708 1708 1708 1708 1708 1749 1708 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1708 1749 1749 1749 1749 1749 1749 1749 1749
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibufdam J. B. v. Lychus Odonitis ilater Alerandi J. B. conanthe aquatica 410, 441. Myconi lies Oreoplia Oepata H. M. Oggba Olea fairwa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemica Oleander eji/que ffecies, i. Nerium Olibanum S. Thus Olya Olis atrum, i. Hippofelinum — Hiffunicum . — Hiffunicum . — Tudaticum — Tudaticum . Tudaticum	191 152 1000 167 168 168 179 179 170 170 170 170 170 170 170 170 170 170	Osympine, i. Rufeu Osym Sine, i. Rufeu P. P. Pacal arbor P. Pacac casting a Marcgr. Cannae Ind. Paco-casting a guidem Paco-feroa Cannae Ind. Species Pacarity a guidem Pacarity a Guidem Pacarity i. Mufa Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Padus Penace Painmeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. 1814. Paliarus folio Jujubino Palma S. Manus marina — Chrifti, i. Risinus 166. Orchis Palma datifufera — Chrifti, i. Risinus 166. Orchis Palma datifufera — Coccifera, Tenga — coccifera, Tenga — torchis S. Chamarthiphes	n. Munt. 169 664 1098 1801 1201 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1bid. 1624 693,694,&c. 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychus Odontis tates Valeraud; J. B. v. Lychus Odontis tates Valeraud; J. B. v. Lychus Omopita Ocpata H. M. Oggba Odea fatiwa 1540, 1541, 1542. Sy Bobenium Oleander eji/que ffeciet, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra Hipanium, i. Hippofelinum — Hipanium, i. Spinachia — Hydanium — Onobrychida varia (peciet 916, 93 peata afpro 919. femine cippato la incana fol. longiunib. C. B. 928. in ratund. C. B. bid. Caput gellmaceu arvenfit, i. Speculum Veneru Omogra, i. Lyfimachia filiquoja Omou Omou S. Anonis Onopodum, i. Cardui species Omoperii Ger. Ophioglollum	150 1525 1000 1757 1 Ranumeu 1531 1561 100ftr. 1544 1767, 918 1244 1161 1244 167 1767, 918 167 1767, 918 168 1767, 918 1767 177, 918 188 189 189 189 189 189 189 189 189	Osympine, i. Rufeu Osym Sine, i. Rufeu P. P. Pacal arbor P. Pacac casting a Marcgr. Cannae Ind. Paco-casting a guidem Paco-feroa Cannae Ind. Species Pacarity a guidem Pacarity a Guidem Pacarity i. Mufa Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Cerafus avium Padus Theophr. i. Padus Penace Painmeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. Padus Paianelli Pai Paroca Paimeli H. M. 1814. Paliarus folio Jujubino Palma S. Manus marina — Chrifti, i. Risinus 166. Orchis Palma datifufera — Chrifti, i. Risinus 166. Orchis Palma datifufera — Coccifera, Tenga — coccifera, Tenga — torchis S. Chamarthiphes	n. Munt. 169 664 1098 1801 1201 1540 1203 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1bid. 1624 693,694,&c. 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibus(dam J. B. v. Lychus Odonisi sluca Valerandi J. B. Ocnaniba aquatica 410, 441. Myconi lus Ocnoplia Ocpata H. M. Oggba Olas fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander eju/que species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyva Olas atrum, i. Hipposelinum — Hispaniam, i. Spinachia — Judaicum — Judaicum — Judaicum Onobriyobia varia species 936, 93 paeto aspero 939, senine cippeto tu mena fol inogimio. En B. 938. in ratund. C. B. bioli. Caput gellinaceu arvensi; i. Speculum Vension Onosodum, i. Cardai species Onogra, i. Lysimachia sliquosa Onosodum, i. Cardai species Onospodum, i. Cardai species Onospodum, i. Cardai species Ophogiossi (Ger. Ophogiossi Ger. Ophogiosulum Ophosicoraden quibus(dam	151, 152, 152, 152, 152, 152, 152, 153, 156, 154, 154, 154, 154, 154, 154, 154, 154	Osympine, i, Rufuu Osym Sine, i, Rufuu P. P. Pacal arbor Paco casting a Marcgr. Cannae Ind. Paco-casting a Marcgr. Cannae Ind. Paco-force Cannae Ind. Species Paccurii Paco-force Cannae Ind. Species Paccurii Paco-force Cannae Ind. Species Paccurii	n. Munt. 169 664 1098 1801 1202 1540 1792 1374 1750 1549 1482 1741 1504 693,694,65. 9almata 1223 333,1354,65.
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odontis quibufdam J. B. v. Lychus Odontis lates Valeraud; J. B. v. Lychus Odontis lates Valeraud; J. B. v. Lychus Omopita Oepate H. M. Oggba Olea fativa 1540, 1541, 1542. Sy Bohemian Oleander gifque species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra Hispanicum, i. Hipposelinum Omobrichida varie species q16, 93 peato aspero q19, semine clypeato lat incena fol. longivith. C. B. q28. in retund. C. B. bid. Garu gelmacus arvensir, i. Speculum Venerie Omogra, i. Lysimachis ssiliquosa Omona S. Anonis Omopodum, i. Cardui species Omepadum, i. Cardui species Omipricus Ger. Ophis ylesim Ophis indica essissa siliquosa Ophis bylosia essissa su	150 1525 1000 1757 1 Ranumeu 1531 1561 100ftr. 1544 1767, 918 1244 1161 1244 167 1767, 918 167 1767, 918 168 1767, 918 1767 177, 918 188 189 189 189 189 189 189 189 189	Osympine, i. Rafeu Osym Sine, i. Rafeu P. Pacal arbor Paco-caating a Marcgt. Cann.e. Ind. Paco-caating a quidem Paco-caating a quidem Paco-caating a quidem Pacocita, i. Mufa Padus Theophr. i. Cerafus avium Palma Fainelli H. M. Padus Theophr. i. Cerafus avium Paine Painelli H. M. Palma Fainelli H. M. Palma S. Manta marina Palma S. Manta marina Palma S. Manta marina — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma Mattylifora — Theophra J aponia — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma daitylifora — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma daitylifora — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma daitylifora — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma Manta marina — Chrifti, i. Ricimus 166. Orchis Palma factifica Jepticus Palma factifica Clust Palmapinus Lob. Palma factifira Clust Palma factifira Clust	n. Munt. 169 664 1098 1801 1802 1500 1500 1700 1700 1700 1740 1740 1740 1740 17
Fegoryum Adalam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibus(dam J. B. v. Lychus Odonisi sluca Valerandi J. B. Ocnaniba aquatica 410, 441. Myconi lus Ocnoplia Ocpata H. M. Oggba Olas fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobemica Oleander eju/que species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyva Olas atrum, i. Hipposelinum — Hispaniam, i. Spinachia — Judaicum — Judaicum — Judaicum Onobriyobia varia species 936, 93 paeto aspero 939, senine cippeto tu mena fol inogimio. En B. 938. in ratund. C. B. bioli. Caput gellinaceu arvensi; i. Speculum Vension Onosodum, i. Cardai species Onogra, i. Lysimachia sliquosa Onosodum, i. Cardai species Onospodum, i. Cardai species Onospodum, i. Cardai species Ophogiossi (Ger. Ophogiossi Ger. Ophogiosulum Ophosicoraden quibus(dam	150 1525 1000 1752 1 Ranumeu 1531 1561 1767, 918 124: 161 124: 162 1767, 918 164: 1767, 918 164: 1767, 918 174: 174: 174: 175: 175: 175: 175: 175: 175: 175: 175	Osympthian 143, twerty. Americal Osympthia, i. Rafau P. P. Agael arbor P. Accounting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Quidem Paco-forca Cannae Ind. Species Paccurii Paccurii A. Mufa Pados Theophr. i. Cerafus avium Pathon Pados Paianolii Paire Paroca Paimeli H. M. Pados Paianolii Paire Paroca Peomia cjulque species Palmarin folio fujubino Palma Pados Figuria — Christi, i. Ricinus 166. Orchis Palma dačtylifera — Christi, i. Ricinus 166. Orchis Palma dačtylifera — pranifera Japonica, Todda Pa — pranifera Japonica, Todda Pa — pranifera Japonica, Todda Pa — bumilis S. Chamarthiphes Palmarum varia species Palmarum Lob. Palma faccifera Cluss	n. Munt. 169 664 1098 1801 1901 1901 1904 1702 1374 1750 1549 1482 1741 1504 693,694,694 1708 777 1373,434,626. 7341 1363 1364 1369 1366 1366 1367
Fegoryum Odallam H. M. i. Manga venenata Odonisi quibus(dam J. B. v. Lychus Odonitis luter Velerandi J. B. Orenanthe aquatica 410, 441. Myconi lus Orenplia Oepata H. M. Oggba Olea fairva 1540, 1541, 1542. Sy Bobermica Oleander eji/que species, i. Nerium Olibanum S. Thus Olyra Oles atrum, i. Hipposelinum — Hispanicum, i. Spinachia — Tudaicum Onobrychiba varia species 936, 93; pata ajpero 939, semine sippeato le mena fol Inmirnib. C. B. 18, 928. m ratund. C. B. 181d. Caput gellmacu arvensit; i. Speculum veneris Onegra, i. Lysimachia ssiliyuosa Onous S. Anonis Onopriodisci, i. Speculum servis Onegra, i. Cardui species Oniperi Ger. Ophinj coraden quibus(dam Ophris bifolia ejis[que species) Opium	151 152 1000 1155 152 1000 155 1500 1000 10	Osymptine, i. Rufuu Osym Sine, i. Rufuu P. Pacal arbor P. Pacal arbor Paco-casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-casting a Marcgt. Cannae Ind. Paco-forca Cannae Ind. Species Paccurii Paco-forca Cannae Ind. Species Paccurii Pacorii Palinelli H. M. Paliga Paianolli Pair Paroca Paimonibe Senae Species Paimonibe Senae Species Palma Paliga Incinus 166. Orchis Palma Christi, i. Ricinus 166. Orchis Palma Christi, i. Ricinus 166. Orchis Palma Christi, i. Ricinus 166. Orchis Palma Coccifera, Icaga Palmania S. Cohamaerthiphes	n. Munt. 169 664 1098 1801 1202 1540 1203 1374 1750 1549 1482 1741 1504 1792 1793 1792 1793 1793 1793 1794 1795 1793 1793 1794 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798 1798

INDEX.

	Pag	•	
Panem Palka H. M. i. Nux Myristica	1524		pag.
Panaces 199 mus Corn.	661	Per Leonic & Al-Limit	7 1059 208
Panax Herculeum majus Ger. 410. Paftin	ace folio		
ibid. Sphondylii folio sive Heracleum C.	D in		261, 1858
Alchemy shawar Dalash as C.	D. 409	Petromarula Cretica, i. Rapunculus	737
Asclepium alterum Dalech. 417. Guilan	amı ibid.	* * * * * * * * * * * * * * * * * * *	
Asclepium Apulum Col. 418. Siculum se	mine bir-		LienGhue
Juto Boccon. 464. moschatum Cornut.	417	Peucedanum minus 460. majus	
Pancratium, i. Narcissus maritimus 1140. 3	verum. i	Pevetti H. M.	417
Peilla	1164	Phone Co.	1632
Panja panjala H. M. Gossipii arboris spec.			1386
Paricum seiffans former	1899	Lourangium eju/que pecies 1192.	Virginianum
Panicum ejúsque species	1246	Childre Inectes	1193
Panitsjica maram H. M.	1666	Phalaris 1248. pratensis	
Panis porcinus, i. Cyclamen	1205	Phaleoli maria lassis 90 . 2. 100	1274
Papaver ejusque species 853, 854, 1807.	Rheas	Phaseoli varia species 884, &c. ad 889	, 1889. ∞±-
855. Spinosum 856. corniculatum 857. Sp		thiopicus 887. Zurratensis ibid. purga	strsx 1776,
i. Lychnis			
	998	Doorag 300. Orinocauts. Mungo	LOL 955.
Papaya, i. Pepo arborescens	1370	alatus Abrus 889. Brafilianus Mac	ouna dictue
Papyraceæ arbores wariæ	1796		000 -00-
Papyrus Nilotica	1302	Phellandrium, i. Cicutaria	888, 1889
Paralyfis, i. Primula veris	1008	Philadala I	452
Parapar fructus		Philadelphus Athenas	1763
	1827	Philanthropus Plinii, i. Aparine	484
Pararò Pilon. Battatæ Species		I DIMITER ETHIQUE Decies	1686
Paratura gramen, v. Pisonem		Phlomos Lychnitis Diofcoridis Cluf. 511	Tuchmin
Parietaria ejúsque species 205, carulea quorum	ndam. i.	Pyriaca Ger. emac.	. Ljumu
Melampyrum		Phones I de C	993
Parili	.775	Phanix Lolio similis	1263
	1557	Photel	1375
Pariti, i. Alcæa Indica ejúsque species	1070	Phu, i. Valeriana	388.
Paronychia vulgaris 789. Hispanica Clusii,	i. Poly-	Phylica ejúsque species, i. Alaternus	1608
gonum niveum 185.rutaceo folio	1043	Phyllitis ejusque species	
Parthenium, i. Matricaria	357	Phyllum to Giordian de Giornia	134,1853
Passerina Tragi 399. Lob.	1076	Phyllum testiculatum & spicatum 163.	1 helygonon
Pallinger sillaus lanias comifolia 46 de-	10/0		789
Pastinaca ejúsque species tenuifoliæ 46-, & c.		Phyteuma Monspeliensium, i. Reseda	033,1034
latifoliæ 409. marina, i. Crithmum spin.	469	Luca Latinorum	1396
Payco	1889	Pila marina	82
Perin-Patsjotti H.M. 1428, 1624. Acara-P	atsiotti	Pilipoc Philippin, inful.	
, , , ,	1572	PiloCella maning	1792
Patientia		Pilofella major repens 242, 243. erecta	241. Pili-
	171	quata 1 patti	Xoo
Pavana lignum	1803	Pimpinella ejusque species 401, 402, 18	7. Spinosa
Pavanum lign.i. Pa∏afras	1568	1492. Agrimonoides 402. Spicata max	Africana
Pavate, Pavetti	1851	17 2 do 21 J/remin inter-	
atheca, i. Melo aquat.	647	Pinning I a Pariform - 1/6 C .	1000
Petten Veneris, i. Scandix	428	Pimpinella Paxifraga ejúsque species	445,1868
a Jimilania aid Carra Carrier		1 impinicat	1794
edicularis ejúsque species	769	Pindova Palmæ species	1361
Pelou, i. Guayava	1455	Pindaiba	1593
enna marina aurea	86	Pinguicula Gesneri	
eno absou arbor	1803	Pino, i. Urtica Brafiliana	75 L
'entapbylloides	616	Pines In Jim : A	159
	6.0	Pinea Indica, s. Ananas	1332
entaphyllum ejúsque species 610, 611, 611		Pinei nuclei Malucani, S. purgatorii	1830
Piliquofum	859	Pinoguaçu Pilon. i. Pepo arborescens	1370
epitas del Peru	1831	Pinaster, v. Pinus	1400
eplus Tithymali (pecies	869		
eplis J. B.	ibid.	Piper einfaue forcies Tour Tour . Fell	198, 1399
		Piper ejúsque species 1341, 1914 Æth odoratum Jamaicense, i. Piper Tavasci	юр. 1778.
epo ejulque species 639,640		outrasum Jamaicenje, i. Piper Lavajci	Hernand.
epo arborescens	1370	1507. Indicum ejusque species, v. Po	lanum 👉
equea S. Pekia secunda Pison. 1663	, 1793	Capsicum	676,677
eragu	1571	Pipa arbor Chinens.	1788
erchepier Anglorum	209	Piperitis, i. Lepidium	
	lianola		828
erfoliata ejujque species 471, 472, 473. Si		Piftacia	1682
Sa Brassicæ Species	797	Pylvestris C. B.i. Staphylodendron	1681
ericlymenum ejúsque species 1490. rectum	1491,	1 y wochia, v. Aripeciochia 7	63, 1884
1918. parvum Prutenicum Clus.	655	Pisum ejusque species 891, 1891. vesicari	um corda-
erin-Panel H. M.	1625	tum, i. Cor-Indum	
erin Courigil H. M.	1758		487
er ea arbor		Pitine Anguillaræ, i. Aphaca	389
	1552	Pitoma Marcgr.	1663
ersploca, i. Apocynum	1087	Pityufa, i. Tithymalus Pineus	867
erfica malus ejújque species	1516	Pix	1402
ersicaria ejúsque species 182, 182, &c. Sali	cis fo-	Planta lacturia Africana	
lio Potamogiton dictum 184. Siliquosa	1328	Planta scandens bederaceis foliis	1915
ersonata, i. Lappa major		Plantago siniana facia. Uno 0 00	1914
	332	Plantago ejusque species 878,879,880	
es Anserinus, i. Atriplex	197	aquatica	618
es Asini Pandectarii, i. Alliaria	792	aquatica stellata	701
		רוו דו מו	

	pag.		pag.
lintaginella palustris		feudo-nardus, i. Lavendula	512
Platanin Orientalis 1706. Occident. 1707	.1919. In- 1	Syllium cjissque species	881,882
dieus duplex	1791	Ptarmica ejulque species 344. Austria	
Plegmaria mirabilis Breyn. i. Selago	1852	fol. Matricariæ	1864
Plumbago Plinii Ger.	394	Ptarmica foliis profundiùs Serratis, læi	të viridibus ela-
Pneumonanthe Ger. i. Gentiana palust.	739	tior Herman. Cat. App.	
Preumonantus Get. 1. Gentuna pampe	1711	Ptarmica Alpina incanis serratis folii	s ejuldem ibid.
Pocatsjetti	1548	Ptarmica Rhaphani aquatici folio	amplo rubello
Poerinjii H. M. Arbor Saponaria Polemonium petræum Gejneri J. B. v. 1	rebnis vil-	D. Watfii ejuldem ibid. omissa in	Hist. nost.
Polemonium petraum Gejneri 3. D. v. z	1001	Puchaminifera Virginiana	1792
cola, Oc.		Pulegium ejúsque species	533
Polemonium, i. Trifolium fruticans flore	manhaloides	Pulmonaria arborum, i. Musci specie	116
Polsum montanum ejusque species 52+ C	295	flore luteo, i. Hieracium	240
Alpinum	-77	- maculofa, S. Symphytum	488, 489
Polyacamous Cafabonæ J. B.	315	- Gallorum	238
Polygala vulgaris	1335	Puls	1240
D. Landa Walnuting Chil 024, Poli	gala major		
Massiliotica C.B. 925. dumetorum filiquis articulatis C.B. 925. Indica	fio. vario,	Pulsatilla ejúsque species	633, 634, 6.
filianis articulatis C.B. 925. Indica	minor, Co-	Pycnocomos	315
linil H.M. 1734 Polygalo Gesneri gallinaceum 928. Cortust J. B.	affine Caput	Pyracantha	1459
vallinaceum 928, Cortust 1. B.	925	Pyramidalis, v. Campanula	738
		Pyretbrum Bellidis flore	353
Polymonum sinfane frecies 184. Crc. ster	n 212, 212.	Umbellife.um	462
		Pyrola ejusque species	1233
		Alfines flore Europæa	IIOI
vermiculato Serpylli folio Lob. 214	Knawel di-	Pyrus sativa ejusque species	1450
Termiculato Serpjii jone Lobi 214	213	371001118	1451
Polypodium ejúsque species 136, 137.	Rrafilianum	Pyri (ylvest. facie frutex Brasil.	1785
Polypoatum ejujque jpecies 150, 157.	135, 136	Pytabaia	1793
Marcgr. 142. Indicum Breyn.	763, 1884	Pyciels Hern. i. Nicotiana	713
Polyrrbizos Ariftolochia	123	-,	
Polytrichum aureum ejusque species	1660		
Pomum Ademi, v. Mains Limonia	5. item 1877	Q.	
* custom minter :-	1441		
Ponga H. M.		Quahyyaa	1793
Pongam.	1733	Quadrifolium bortense album, v	Trifolium
Pongelion H. M.	1753	Quadrifolium Persicum Zanoni	1102
Ponnagam .	1496	Quamoclit, i. Convolvulus	730
Tsjerou-Ponnagam	1611	Quera-iba Brasil. Marcgr.	1769
Ponna	1525	Quercus ejusque species	1385, 1916
Tsjerou-Ponna	1537	- marina, i. Alga	68
Populas ejusque species	1417, 1418	Quinquefolium ejusque species 6	10,611,612,00
	04	Quingombo	1068, 1900
Porrum ejúsque species 1226. Sectivu	m juncifolium	Quinquina, i. Arbor febrifuga	1790
20,000	1117	Quinua Clus. Amaranti Species	20
Portulaca aquatica Ger.	1035	Quity Brasiliensibus	154
Portulaca ejusque species	238,239	Owen Piner Indicum S Caplica	» 67
Potamegiton, ejúsque species	188,189	Quyee, 1. 1 sper indicans occupyion	-1
Poterio affinis Pimpinella Spinosa	1492		
Poterion Dioscoridu, i. Tragacantha	933,934	, R.	_
Describe a Augusting	617	Kaaicula Dod.	80
Potentilla, i. Argentina	1634		133
Poualetsja H. M.	555		97 68
Praffum, s. Marrubium album	715		68
Priapeia Geln. i. Nicotiana Anglica	30. 1081. 67	Idaa,i. Uva ursi	148
Primula veris ejusque species 100	ET 662 1871	Rbodia	68
			43
Prunsus ejusque species 1526, &c. sylv	Jejii. 152/. 30	Debecand how maram H. VI	162
I AMA	*) * ;	// (-01	82. e5c. item 187
Pruno splwestri affinis Canadensis C. I	3. 178:	1873, pratensis & arvensis ib	d nemorofus dula
P(eudo-a)phodelus palujeris	1194,119		ibid or s86 flan
Pleudo bunias, i. Barbarea	300	554. ecomum 505. panigra	ontonuc 588 68
Doule and Journ Dod & Solani Inecie	. 67	meus 587. gramineus ibid. m	Cations assemble v
Pseudo-chamæbuxus, i. Anonymus flo.	Courea Ciu	. 190. grumoja radice 591. Aj	58
Pseudo-cost us flo. lut. J. B. i. Panax H	cracl. 409, 41	Ranunculus nemorojus, v. Anemo	no nemu win
Pseudo-cyperus Lob.			5
Pfendo-dict amnus	55	7 ———flore globofo	p 7º
Pseudo iris Dod. i. Iris palustris lutes	z 118	6 Rhaphanus ejusque species	804,80 8:
Pseudo-digitalis Persica folis Bocc.		rusticanus	
Pseudo-melanthium, i. Lychnis segeti	um 99	9 aquaticus	ib
Pleudoworches	122	6 Raphanistrum	18
Pseudo-narcissis, S. Narcissus tubo l	ongissimo Bulb	Daniforum flore luten i. Sinati	803,8
codium I.B.	11		stal 8

I N D E X.

		1,		pag pag
	- maximum monospermon	840	Sagou, S. Zagou Panis Indicus e.	x Palma 1360
	Italicum filiquis longiff. i. 1	Erysimum 811	Salicornia, i. Kıli genic.	211
	— flore Leucoii marini	ibid	. Saliunca Neapolit.	
	Rapum sativum	800,801	Salir sinfana Coming very	391
	Genista	1227		rea 1422, piimila
				1420, 1421, 1916
	Brasilianum alterum C. 1			69
	Rapunculus ejusque species 743,	744, 745, 00	. Salfaparilla	656
	Brafiliensis tuberosus 1334 species 746, 747. esculentus 73 Campanula 738. Alopecuroides	galeatus ejulgue	e Salvia ejusque species 509, 510,	der item 1800
	Occies 716. 717. esculentus 77	o. nvramidalis.	garefre i Seone Jenis and S. J.	10, 10,0
	Campanula mas Alexanimai la	m 10 commiculator	agrestis, i. Scorodonia 5765. al-	
	The state of the s	145. 00/1/10/10/10/10	tum album	. 146
	744 umoeuatus	745	Sambac, 1. Syring a Arabica out '7	fasminum 1763
	Regina prati, i. Ulmaria	623	Sambucus ejusque species 1009, 1	610 dre humilie
1053	– Reseda ejúsque species	1033	S. Ebulus 1011. Indica Bontii	010,000 200000
-	Resina ejusque species	1401	Samburn Colored	1606
				ibid.
	Reticulum marinum			1101
	Rhaharharum Officinarum 170. M	onachorum S.Pa-	Samparantan	1744, 1825
	tientia 171. lanuginosum, &c.	1077		
	Rhaphanus, v. Raphanus	//	Samba and Tout Cl. C	537
	Phanestime acci		Samstravadi Jambos sylv. spec.	1479
	Rhaponticum angustifolium 331. c.	apstatum Jos. Enu-	Sanguis Draconis berba, i. Lapath	um San. 174
	læ	ibid.	Sanguis Draconis gummi	1598
	Rhamnus ejúsque species 1592, 1	918. Catharticus	Sanamunda	7,776
	3 31 31 17-7 -	1625	Sanamum La santi a Class C	1588
	Pholia malin T. L. L.: G		Sanamundæ tertiæ Clus. affinis, &	c. 1781
	Rhodia radix Telephii spe ies	690	Sanguisorba ejusque species, i. Pin	npinella 401
	Rhododendron ejúsque species	1767	Sanicula Officin.	475
	Rhus folio Ulmi	1490	Alpina guttata	1047, 1896
	— Myrtifolia Monspeliaca Virginian. Lentifci folio	1698		C == 47, 1090
	Venzinian Tanifici Cli		Alpina S. Auricula ur	fi 1083,1084
	r irginian. Lentifet folio	1799	Eboracensis Ger.	75 r
	Myrtifolia Belgica	1707	Santalum ejusque species	18ος
	Ribes ejúsque species	1584	Santolina vulg. v. Abrotanum 3	so, flore ample
	Ricinus ejusque species	66, 1855, 1856	A	208
	Ribau J. B. v. Ocimum		Secious Alissia Di C	
	Pohor sidfana fanin	941	Sapinus, Abietis pars aut Pini spec	
	Robur cjúlque species	1386	Saponaria ejusque species	999
	Roccella Inci species	74	Sapou lignum	1737
	Rorella, S. Ros Solis	1101	Saponariæ sphærulæ	1518
	Rosa ejusque species 1467, 1468, 1	160. 1170. Oc.	Sarcocolla	
	moschata 1474. Pomifera 1472.	coming for ful		1847
		cunina jea jji-	Sargazo, i. Lenticula marina serrat	
	vestris	1470	Saljaf Syrorum	1424
	Rosa Sinensis Ferrarii 1069. Alpis	a Geln. 1005.	Sassifica Italorum	252
	Hierichontea	1711	Sassafras arbor	1568, 1918
	Rosmarinus ejúsque species	515	Satureia ejusque species	1,00,1915
	Sul- A pecies		Su wiesk ejujque jpecses	518, 1870
	Sylvestris quorundam	1006	Satyrium v. Orchis 1212, 1213, 1	214, 1215, Oc.
	Stæchadis facie Alpini	1335	Saxifraga Anglica S. Sefeli pras	tense 452. alba
	Ros Solis ejusque species	1100	1048, 1049. aurea 207, 1857.	naluf Analica
	Rotang Arundo	1316	TOTA Antiquarum Long alam	- Alain -
		=0 4=0 1960	1032. Antiquorum 1033. alter	a Alpin. 1035;
	Rubia tinctorum 480. quadrifolia 4	70, 479, 1009.	Venetorum Lob. 413. multifido 1	
	cjnanevica 485. spicata ibid. S	yvu, ajpera Ka-	461. Anglica Alfinefolia	1026
	cynanchica 485. spicata ibid. S vennensis Zan.	486	Saxifragia bircina S. Pimpinella	Saxifrara Ase
	Rubus ejusque species	1639		446
	Idæus	1640	Scabiola eiuleus fossies	446
			Scabiosa ejusque species 374, 37	y, erc. aa 381.
	Rubi facie senticosa planta Lob.	1641	nem 1000. maica arborea 1443	. Africana arbo-
	Rucma	1831	rea	T444
	Ruscus	604	Scabiosa ovilla dicta, v. Rapunculus	744
	Rumphal	1211	Schageri-Cottam	
		874, &c. 1888	Schem-Pariti	1553
	Ruta canina Sevenhilaria Canina	-/T) U 0. 1000	Communication Committee	
	Ruta canina, Scropbulariæ species		Scammonea Syriaca	722
	Ruta capraria, i.Galega	911		1087
	Ruta sylv. Hypericoides, i. Hyperici	(p. 1020	Scandix	428
	Ruta muraria, i. Adiantum album	146	Scariola, i. Intybus	
	Ruta pratensis, i. Thalistrum		Sohaman and TT M	254
	C. menijes, v. z umoce am	403	Scherunam-cottam H. M.	1623
			Schetti H. M.	1573
	S.		Schorigenam H. M. i. Urtica Indica	159
			Schwnanthus	1,10
	Saamouna Pison.	1761	Schanopra[[um	
				1117
	Sabdarissa, i. Alceæ spec.	1067	Schulli H. M. duæ species Pana-S	couut O Niir-
	Sabina ejusque species	1415, 1916	Schulli	1766
	(ylv. Trag.	120	Schunda pana H. M.	1364
	Sabucaie		Scilla ejusque (pecies	
	Saccharum			1164
			Scirpus ejulque species, s. Juncus	1303,1281
	Sagapenum		Sclaræa, s. Horminum vulgare	543
	Sagitsa ejusque species		Scolopendria vulgaris i 29.	136
	Sagittaria cordialis Marcgr.	921	Indica Breyn.	-,0
	~	7-1	[c 2]	Scolymus
			1 6 2 1	Scotymus

INDEX.

	200
pag.	Sigillum B. Mariæ 660
Scolymus ejusque species, i. Cinara 299	
Chry Canthemus 258,239	Solomonis, v. Polygonatum 664, 665, &c.
Secondaria i Delatedere 210	Silacus Plinii 453
Secretaria 570	Siler montanum 439 Creticum folio Cicutæ 464
Co. diam	Siligo, i. flos farinæ
Scorodonia ib'd.	Siliqua arbor ejusque species 1718. Sylvestris spi-
Scorodoprassum	nosa arbor Indica, i. Coral arbor 1736
Scorodoshlaspi Aldrovandi J.B. 8:4	Siliquastrum, v. Capsicum 676
	Silphien S. Laserpitium 425
Scorpioides Bupleuri folio 930, 931 Scorpioides leguminosa 931. Portulacæ folio C B.	Silybum, i. Carduus leucographis 312
Scorpiosaes teguminoja 931. I ortainen , orto C 21	Sinapi ejusquespecies 802,803. marinum Agyptium
	Alpin. exot. 793
Scorpius ejusque species 1729	Sinapistrum Ind. 1887
Scorzonera ejusque species 248, 249, 600.	Sion ejusque species 443, 444. Erucæ folio C.B.
Scropbularia ejusque Species 764, 765, 1884	Sion ejajque species 445, 444. Eraca jono C.D.
minor J. B. i. Chelidonium min. 579	450
Scutellaria 572	Sjouanna-Amelpo 1607
Sebeften 1555	Sifarum 442
Secacul Arabum Lugd. i. Pastinaca Syriac. 443	Sison 443. Alpini Exot. 461
- Ang. i. Crithmum Spinosum 469	Sifymbrium, i. Nasturtium aquat. 815
Secale 1241	i. Mentha aquatica 533
	Sifyrrbynchium ejúsque species 1166
Secamone, i. Apocynum Securidaca lutea major C.B. 921. Pennoi 928.	Sium Matth. & Italorum 814. minus impatiens 814
Securinaca inica major C. B. 421. 1 came 420.	Smilax aspera ejusque species 655. lavis, i. Con-
Sicula siliquis foliaceis 935. lutea minor siliquis	volvulus major. & min. 72 bortensis, i. Phaseo-
recurvis 936. filiquis planis utrinque dentatis 939.	lus 88.4
dumetor. major, flo. varjo siliq. articulatis C. B.	Smyrnium ejúsque species 436,437
925	
Sedum arborescens Bontii 1585. arborescens Stapelii	
1878. majus arbore cens 1. B. 687. majus vulgare	
aliaque Sedi majoris (pecies 687, 688, 1878	Solanum ejissque species 671, &c. lignosum 672.
Sedi minoris vasculo bicorni species varia 1040,	fruticosum bacciferum 673, pomiferum ibid. & 755, item 1876, 1877, Spinosum Indicum 674.
1041, 1042, 1043, 1044	755. item 1876, 1877. Joinojum Indicum 074.
Sedum minus fellatum feu echinatum 091,692,	item 1875, 1876. tuberojum 6.5. vejicarium
1879	item 1875, 1876. tuberojum 6-5. veficarium 681, 1876. Somniferum verticillatum ibid. le-
Sedum ferratum 1045, 1896. Alpinum quartum	thale 679. racemojum Americanum 662. pomo
Cluf. 1085. tridactylites 1043. tridact. tectorum	spinoso S. Stramonium 747, 748. Mexiocanum
ibid minus fruticolum C. B. i. Kali frut. 199	flo.magno, &c. 399. tetraphyllon & triphyllon, i.
10104 111111111111111111111111111111111	Herba Paris 670
	Soldanella ejúsque species 726
Selago Indiæ Orient. Breyn. 1852	Solea equina J.B. v. Ferrum equinum 930
Sempervivum ejúsque species, v. Sedum 687. ma-	Solidago Saracenica ejúsque species 279
rinum bacciferum 10//	Sandan Com (name and and languar Dalecham-
Senecio ejusque species 290, 1861. arborescens Vir-	Sonchus ejűfque species 224, 225. lanatus Dalecham- pii 231
ginian, Atriplicus folio 1799	
Senna Alexandrina 1742. Occidentalis Paiomirioba	Sondari H. M. 1624
dicta 912. Orientalis bexaphylla 1743	Sopra in the second
Seriphium v. Absinthium 370	Sophia Chirurgorum 812
Germanicum, i. Sophia Chirurg. 812	Sorous equique (pecies 14)0, 14) / 14) o . 9. /
Serpentaria triphylla, v. Arum 1208, 1209	Sorghum 1252
Virginian. i. Polyrrbizos 763	Sparganium ejū[que [pecies 1311, 1910
Serpentaria major & minor Lugd. i. Dracontium	Spartum 1259, 1260
1211. famina Fuch. i. Bistorta 186, 18	
	0. 1. 0.77.
Serratula 331	
Sesamoides parvum Matth. v. Cichorium 257. Sa	CALL OF A CO D : Calaria CCC
lamanticum magnum, i. Lychnis 100:	10 0
Sesamum verum 1327. perenne Indicum Zanon	
Graminis Ischæmi species	Spica Centra 191. Imaica
Sacham Alaini at Galetta 92	7 Spica, i. Lavendula minor 513
Seseli Æthiopicum frut. 476. pratense 453. mon tanum Cicuræ folio glabrum 452. palustre lacte	trifolia Alp. exot. 1336
tanum Cicuta folio elabrum 452. paluftre lacte	- Spina alba tomentofa, i. Carduus 313 - alba, i. Oxyacantha 1458
Cens t. The Telinum Al 2. montanum Faniculi fo	. — alba, i. Oxyacantha 1455
scens s. Thysselinum 413. montanum Fæniculi fo lio 439. Massiliense Ger. 414 Ossicinarum C. E	3. ——appendix ibid
438. Creticum majus & minus, i. Tordylium 411	
412. Peloponnenje Matth. v. Cicutaria 451	Solstitialis, i. facea 31
2 mont. Pannon. 43	8 - Burgi Monspeliens. i. Alaternius 1608
	Spinachia eiulaue species
Siciliana J. B. i. Androsemum vulgare 102	o opinio rigino
Sida 106	
Sida pou H.M. 178	9- 91 186
Sideritis ejusque species 562, &c. ad 566. Alpin	
Hyffipifolia 55	2 Squinanthum, i. Schwnanthum 1310 Stachy
	574449

INDEX.

Stacbys ejűj que species 554, 555, 1872.	palustris fæ-	Tarchon J. B. v. Dracunculus	pag.
	563	Tareriaya Brafil. Marcor.	373
Staphylinus Veterum	465	Tareroqui Marcgr.	859
Staphylodendron	681, 1919	1 arton raire	1588
Staphis agria Statice Dalech.	705	Tataisha Marcer.	
Stella leguminosa	1037	Lataria Ungarica	1639
Stellaria aquatica	938	Tatura, S. Datura i Sergenceia	424 748
State eilaue Precies 222 224 C	1323	Laxocoquamoclit, i. Seiban exform	9:7
Stabe ejúsque species 323, 324 frutic 324 capitata Rosmarini folio		1 HAII)	1416
Stachas Arabica	323	Tecomaxochitl	/0
Citrina eiulaue fhecier 0-	513, 514	Telephium ejusque species 689, legitimum Im	
	,281, 282	Tolo. Diojcoridis	S. Seer-
Stratiotes millefolia	748, 749		956
Stratiotes	345, 346 1324	Tenga H. M. i. Palma coccifera	1356
Strychnodendron, i. Amomum Plinii	673	Terebinthina refina dicta Terebinthus	1403
Struthium S. Lanaria Imper.	Y	Teregam	1577
Styrax arbor 1680, liquida Acerie folio	. LQ	Terracrepola	1435
Virginiana Aceris folio 1799. rubre	Officin.	Terra merita Officin.i. Curcuma	225
	1681	Tertianaria J. B.	1204
Suber	1393	Terræ glandes, i, Chamæbalanus legumin.	572
Sucu Sinensium	1834	Tetlatiam Nieremberg. Hernand.	895
Succifa Scabiofæ species	380, 1866	Tety-pote-iba S. Vitis arbuftiva Pison. p. 2	1047
January O. Kous	1490	stercore Avium Tetyns nasci dicitur ad	50. Ex
Su-pim Boym.	1645	Aurantierum, quas maritat de	arvores
Succi exotici	1844	Aurantiorum, quas maritat, & præ nin ria tandem cooperit & enecat. Folio ef majoris simili. Ex hujus radialis de	la luxu-
Sultan Zambach, i. Lilium album peregr.	1110	majoris simili. Ex bujus radicibus &	. Najrti
Sura liquor	1358	contusts, & oleo communi frixis emani.	ramuus
Syalita H. M.	1707	medicamentum ad ventris & pedum infl	i impignie
Sycomorus		frigore ortas.	z. sones e
Symphytum majus S. Consolida ma. 504		Tetragonia Theophrasti, i. Euonymus	
culosum S. Pulmonaria maculosa 489.	minus Bo-	Leucrium etulaue (peries	6,:870
raginis facie 494 petraum, i. Prunella	55 I	Teucrii S. Chamadryos (puria varia foec	8 9
Sympuonia Dalech. i. Amarantus tricolor	203	Leser sum Aspinum Cifet pore	608
Syringa ejúsque species 1763, 1764. 2 lactescens, &c.	Malabarica	1 exoctlifera Mexicana	1792
,	1785		
Sylirhynchium S. Silvehunchium		Thalictrum ejúsque species	402
Systrbynchium S. Sisyrbynchium	1166, & c.	I bapsia ejusque species 418. 4	403 19,Φε•
_	1166, &.	The Chinensium, Tichia Faponensium	19,6%
Sysirbynchium S. Sisyrbynchium T.	1166, &c.	The Chinensium, Tichia Faponensium	19,6%
T.	1166, <i>&</i> c.	Ibapfia ejújque species Thee Chinensium, Tschia Japonensium Theka H.M. i. Kiati S. Quercus Indica	19,6%
_	1166, <i>&∙c</i> . 713	The Chinensum, Tschia Japonensium Theka H. M. i. Kiati S. Quercus Indica Thassus S. Taosus harbatus	19,6°c. 1620 Bontii 1565
T. Tabacum ejúfgue species	713 1315	The Chimenfium, Tschia Japonensium Theka H. M. i. Kiati S. Quercus Indica Thapsin S. Tapsus thatasus Thapsin S. Tapsus thatasus Thabis tiidaus (process 800, 1885, 41.05	19,6 c. 1620 Bontii 1565 1094
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tacamahaca Tacomanee, i, Arundo Saceb.	1166, <i>&∙c</i> . 713	Ibapjia cjidjuu Species 418,4 Thee Chimelium, Tfebia Japonenfium Theka H. M. i. Kiati S. Quercus Indica Thapjin S. Tapjus barbatus Thapjin S. Tapjus barbatus Thiapjin cjidjuu Species Soo, 1885. Alyjion bid W. zazis febia 850. Decha & fall 96.	19,6 c. 1620 Bontii 1565 1094 dictum
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tacamahaca Tacomanee, i, Arundo Saceb.	713 1315	Ibaplia ejidjaue species Thea Chinensum, Ischia Japonensum Theka H.M. i. Kiati S. Quereus Indica Thaplus S. Taplus barbatue Thaplus S. Taplus barbatue Thalpie ejidjaue species 800, 1885. Alysson ibid. V. zaria selto 830. Draba selio 83 feliatum 8.22. Savatile 830. umbilirum di	19,6-c. 1620 1620 1620 1565 1094 dictum
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tacamahaca Tacomarce, j. Arundo Sacch, Tacor Tacons arbori splium simile Tacufa Lizuma Angolens	713 1315 1315 1846	Ibaplia ejidjaue species Theo Chimeshum, Tebia: Japonensium Thecka H. M. i. Kiati S. Quereus Indica Thapfia S. Tapfus barbatue Thiapfia jidjaue species 809, 1885, Alysson bids. V. axia: gelio 830, Drabae folio 8, foliatum 832. Savanile 833, umbellatum 8 cutatum 852. Savanile 833, umbellatum Leutatum 852. Savanile 833, umbellatum Sentatum Se	19,6-c. 1620 1620 1565 1094 dittum (1. per-
T. Iabacum ejúlque species Iabaxir sur Iacomanee, i. Arundo Saceb. Iacori Dracons arboris folium simile Iacufa Lignum Angolense Iacufa Lignum Angolense	713 1315 1846	Ibaplia ejidjaue (peces Ther Chimedium, Tlebia Japonensium Thecka H. M. i. Kiati S. Quereus Indica Thapfus S. Tapfus barbatus Thalajis ejidjaue (pecies 809, 1585. Alysson ibid. V. zariae folio 830. Drabe, folio 83 foliatum 832. Saxatile 83, ambelatum feutatum 836, 837. fatuum, i. Barfa pa Alexandrium Contusti, izeran Dosoroka	19,6-c. 1620 1620 1565 1094 dictum (1. per- 335. bi- ft. 828.
T. L'abacum ejúfque species L'abacum L'abacus L'acamahaca L'acamahaca L'acomaree, i. Arundo Sacch. L'acomarea L'acomar	713 1315 1846	Ibapia ejigue species Theo Chimefum, Tebia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Querus Indica Thassin S. Tapsiu barbatue Thassin ejigue species 809, 1885. Alysson Ibid V. zaria esto 830, Drabe solio 5 foliatum 832. Saxaile 832, umbelatum sentatum 834. 837. fatum, i. Bur lap of Alexandrium Contusti, i. verum Diocordi m 824. Albuma munu 832. occidentes	19,0-c. 1620 1620 1655 1094 dictum (1. per- 335. bi- ft. 848.
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tabaxir Tabaxir Tabaxir Tabaxir Tabaxir Tabaxir Tacomarce, Arundo Sacch. Tacomarce, Arundo Sacch. Tacomarce, Arundo Sacch. Tacomarce, Tacumarce, Tolium simile Tacusa Lignum Angolense Tacda Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Tageras	713 1315 1846 1808 1399 1746	Ibapia ejigue species Theo Chimefum, Tebia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Querus Indica Thassin S. Tapsiu barbatue Thassin ejigue species 809, 1885. Alysson Ibid V. zaria estio 830, Drabe spilo 8 foliatum 831. Saxaile 832, umbelatum spilotatum 831. Saxaile 832, umbelatum spilotatum 834. 837. fatum, i. Bari pa Alexandrimum Contusti, i. verum Diocordi m 831. Alsuma munu 83.	19,0-c. 1620 1620 1655 1094 dictum (1. per- 335. bi- ft. 848.
T. Tabacum ejúsque species Tabacum Tabacum Tatamanhaca Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacus arboru splium simile Tacus Ligunum Angolonse Teda Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta S. Tag.	713 1315 1846	Ibaplia ejidjane species Taponensium Theoko H. M. i. Kisti S. Qareus Indica Thaolius S. Taplius barbatus Thaolius S. Taplius barbatus Thaolius S. Taplius barbatus Thaolius S. Taplius barbatus Thaolius S. articolous Soo, 1885. Alysson ibid. Vi. saria folio 830. Draba folio 85 foliatum 83.5. Sarialie 833. umbellatum 846. Sarialie 833. umbellatum 846. Sarialie 834. umbellatum 846. articolous Sarialie 834. umbellatum 846. umbellatum 846. umbellatum 847. umbellatum 848. umbellat	19,6-c. 1620 1620 1565 1094 dittum dittum 325. bi- t. 828. s Zano- cr. 825. Glassi minus
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tabaxir Tacomanec, i. Arundo Sacch. Tacomarec, i.	713 1315 1846 1808 1399 1746	Ibaplia ejidjaue species Taponensjum 448,4 Thee Chimeshum, Tebia Japonensjum Ibeka H. M. i. Kiati S. Qureus Indica Ibaplia S. Taplus barbatue Ibalih ejidjaue species 809, 1885, Alysson bibid. V. axia: esto 830, Draba folia S. foliatum 823. Saxaile 833, umbellatum 8 (autatum 826, 837, fatuam, i. Barja pa Alexandrinum Connis); veran Dosjovatin and 834. Alponum minus 821. minus Geoppeatum Serphi falsa 841. montamu folio bibid. angustfolium, i. Nasturtium folio bibid. Angustfolium, i. Nasturtium 825, Roja Herrichonea di Herrichonea 1825.	19,6-c. 1620 1620 1655 1094 dietum 1. per- 145. Sis. Lano- 21. 875. Glafti minus 1711
T. Tabacum ejúsque species Tabacum lidegue species Tacamahoca Tacomaree, i. Arundo Sacch. Tacori Draconis arboris folium simile Tacus Liguma Angolonse Tacus de la servica de la	713 1315 1846 1808 1399 1746 342	I bapfia rijique species Theo Chimefum, Tschis Taponensum Theka H. M. i. Kisti S. Qarrens Indica Thatfia S. Tapfia barbatur Thatfia S. Tapfia barbatur Thatfia viique species 800, 1885. Alysson ibid V. saria solio 830. Draba solio specialism 832. Sarsaile 833. umbelatum 8 statium 83.6 837. sariaum, i. Barfa pa Alexandrimum Contis, i. veram Dioscordi n 834. Alysson minus 821. minus Ge cippeatum Serpsii falio 841. montanum spio bidi. angustfolum, i. Nastrium 825. Rofa Herichontea distum Thus crawfor shurfera	19,6 c. 1620 1620 1601 1765 1994 dietum 1. per- 1835. bi- t. 828. 2 Zano- 2 Zano- 2 Glaft: minus 1711 1840
T. Tabacum ejúfque species Tabaxir Tacamataca Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacori Porconus arboru folium simile Tacus Ligunum Angolense Tadat M. M. 1743. Tag. Wellia Legera H. M. 1743. Tag. Wellia Legera Jesus Polion. Erassica Sp. Talatages Cingalonssium Talatur kara Tamaratonya H. M. i. Carambolas	713 1315 1846 1899 1746 342 1368 1787	Ibaplia ejigue species Theo Chimefum, Tschia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Querciu Indica Thaslina S. Tapliu barbatus Thaslina S. Tapliu barbatus Thaslina S. Tapliu barbatus Thaslina S. Tapliu barbatus Thaslina S. Tapliu Japone S. J. 1885. Alysson ibid. V. actic folio 83.0. Draba folio 8. foliatum 83.2. Saxazile 83.3. umbelatum 8. foutatum 83.5. 837. fatum, i. Barla pa. Alexandrium Contusti, i. ceram Dosforodi m. 83.4. Alphoum minus 82.1. minus Geo chycatum Serpsli falio 841. monus Geo chycatum Serpsli falio 841. monus Geo folio bidi angustifolium, i. Nasturium Tous Control Thaslina S. Arbor Vita Thus Control Taplius S. Arbor Vita	19,6 c. 1620 1620 1656 1766 1767 1767 1767 1767 1767 1767
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum Taosamahaca Tacomahaca Tacoma Draconis arboris folium simile Tacusa Ligama Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellis Tagera Gradon Brassilica Sp. Talagas Gingalonsium Tamaratonya H. M. i. Carambolas Tamaratonya H. M. i. Carambolas Tamaratonya H. M. i. Carambolas	1166, &c. 713 1315 1846 1808 1399 1746 342 1368 1787 1449	Ibaplia ejigune species Taponensium Theka H. M. i. Karti S. Qaercus Indica Thaofus S. Taplus Parabatus Thairi S. Taplus Parabatus Thairi S. Taplus Parabatus Thairi S. Jagure S.	19,6-c. 1620 1600 1505 1594 dietum 1. per- 135. bi- 1. Zano- 2. Slafti minus 1711 1840 1408 1,1870
T. Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacora Dracoms arbori solium simile Tacus Ligenum Angolense Tacus Ligenum Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Tagera Flon. Brassica Sp. Taliagas Cingalenssima Taliark Rara Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamaratonga Cocidentalis	713 713 1315 1846 1899 1746 342 1368 1787 1449	Ibapia ejigue species The Chimefum, Tschis Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Querius Indica Thasfin S. Taefius barbatue Thasfin ejigue species 809, 1885. Alysson This ejigue species 809, 1885. Alysson foliatum 832. Saxatile 832. umbelatum Eustaum 832. Saxatile 832. umbelatum Eustaum 832. Saxatile 832. umbelatum Folia bid. angustifolium, i. Nafurium Folia bid. angustifolium, i. Nafurium Thus Crabor Burifera Thym Theophasis S. Arbor Vitae Thymbra Gracorum, i. Satureis Thymelae eiislaue species	19,6-c. 1620 1800:is 1565 1094 dietum 1. per- 35. bi. 4 828 SZano- 21. 875. Glafti 1840 1408 3,1870
T. Tabacum ejúfque fpecies Tabacum ejúfque fpecies Tabacum Taosamahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tacomahaca Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Tagera Tagera Gingalonfum Talagas Gingalonfum Talagas Gingalonfum Tamanahaca Tamanahaca Occidentalis Tamanian Tamanian	1166, &c. 713 1315 1846 1808 1399 1746 342 1368 1787 1449	Ibaplia ejigune species Taponensium Theka H. M. i. Karti S. Qaercus Indica Thaofus S. Taplus Parabatus Thairi S. Taplus Parabatus Thairi S. Taplus Parabatus Thairi S. Jagure S.	19,0 c. 1620 1600: 1505 1594 diffum 1. per- 345. bi- 1. \$28. 5 Zano- 2. \$6. 6 Glafti 1711 1840 1408 1,1918 tus Cre-
T. Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacomarce, i. Arundo Sacch. Tacus Lizus Lizus Arpolense Leda arundo Sacch. Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta Secundaris Lidagues Talagues Cingalensium Talagues Cingalensium Talagues Cingalensium Tamaria Cocidentalis Tamaria S. Tamaris Lidagues Tamaria S. Tamaria Lidagues Tamaria S. T	713 1315 1846 1808 1399 1746 342 1368 1787 1449 1748 1800 1704	Ibaplia ejigue species Theo Chimefum, Tschis Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus L. cariae falso 830. Drabe falso 830 Thapfus J. Sexatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 831. minus Ge cippeatum Serpsili falso 841. montanum folso bioli. argustfolium. 821. Refa Hierobontea distum Tough Theophrafis S. Arbov Vitae Tompus Theophrafis S. Arbov Vitae Tompus Gracorum, i. Saturetia Tompus Theophus Gracorum, i. Saturetia Tompus Gracorum, i. Saturetia Tompus Theophus Gracorum Tompus Graco	19,6 c. 1620 1620 18
T. Tabacum ejúsque species Tabacum ejúsque species Tabacum Tacumahaca Tacomahaca Tacoma Draconis arboris folium simile Tacusa Ligama Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellis Tagera Gingalonsium Talagas Gingalonsium Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamarindus Tamarindus Tamarins S. Tamariscus Tamaris S. Tamariscus Tamaratona Camae Indica spec.	713 713 1315 1846 71846 71846 71846 71849 1748 1868 1787 1449 1748 1860 1704	Ibaplia ejigue species Theo Chimefum, Tschis Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus S. Taglia the soon indica Thapfus L. cariae falso 830. Drabe falso 830 Thapfus J. Sexatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 833. umbellatum fullatum 836, 837. fatuatile 831. minus Ge cippeatum Serpsili falso 841. montanum folso bioli. argustfolium. 821. Refa Hierobontea distum Tough Theophrafis S. Arbov Vitae Tompus Theophrafis S. Arbov Vitae Tompus Gracorum, i. Saturetia Tompus Theophus Gracorum, i. Saturetia Tompus Gracorum, i. Saturetia Tompus Theophus Gracorum Tompus Graco	19,6 c. 1620 is Bonties 1964 distrum 41,5 s. bi- 42,8 s. Zano- 52, Glafti 1011 1840 1408 1,1918 1413
T. Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacamahaca Tacamahaca Tacunia Lizanahaca Tacunia Lizanahaca Tacunia Lizanahanahanahanahanahanahanahanahanahana	713 1315 1846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1704 1704 1704	Ibaplia ejigue species Theo Chimelium, Tschia Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapfus S. Tagliu Fusiki S. Qaereus Indica Thapfus S. Qaereus S. Qaereus Fusiki S. Qaereus S. S. S. S. S. T. fatawan in Barja Padi S. A. Alfroman minus S. 1. minus Georgia S. Alfroman minus S. 1. minus Georgia Thapfus India Amyulfidium S. Rosa Herichomica distimus S. Rosa Herichomica distimus Thapfus Theophrassis S. Arbev Vita Tompus Gracorum, i. Satureia Tompus Theophrassis S. Arbev Vita Tompus Gracorum, i. Satureia	19,6 c. 1620 1600 1565 1994 dietum 1. per- 815. bi- 4. \$28. 5 Zano- 1. 875. 1111 1840 1,1840 1,1918 1,1918 1,1918 1,1918 1,1918 1,1918 1,1918 1,1918
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomanece, i. Arundo Sacch. Tacura Lienum Angolense Tacus Lignum Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellis Legetes Taginaba Pilon. Brassica Sp. Tadados Cingalensium Tamarinova H. M. i. Carambolas Tamarinova H. M. i. Carambolas Tamarinova Tamariscus Tamaris S. Tamariscus Tamacus Cumpbora C.B. v. Millefolis Tanacus Cumpbora C.B. v. Millefolis Tamacus Campbora C.B. v. Millefolis Tamacus Campbora C.B. v. Millefolis Tamacus Campbora C.B. v. Millefolis	713 1315 1846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1704 1704 1704	Ibapia ejigue species Thea Chimeshum, Tebia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Querius Indica Thassin S. Tapius barbatue Thaspia S. Tapius barbatue Thaspia ejigue species 809, 1886. Alysson tibadi v. izaria estio 83,0. Draba folio 8 foliatum 83,2. Saxaile 83,2 umbelatum 8 cutatum 83,4. Sax, fatum, i. Buria pa, Alexandrimum Contusti, i. verum Dioscordi mi 83,4. Alphoum mima 82,1 mimus Ge cippeatum Serphi folium, i. Nastrium 83,2. Koja Herichonica ditim Thua Cravior iburifica Thymbra Gracorum, i. Satureia Thymbra Gracorum, i. Satureia Thymbra Grigue species Thymbra Gracorum, i. Satureia Thymbra Grigue species Thymbra ejisque species Thyspia Thop bradique species Thyspia shop shop shop shop shop shop shop shop	19,6 c. 1620 1600 17565 1994 40154 4154 1756 1757 1757 1757 1757 1757 1757 1757
T. Tabacum ejáfque species Tabacum ejáfque species Tabacum and tabacum Tacamahaca Tacomarec, i. Arundo Sacch. Tacori Draconis arbori sloium simile Tacusa Ligunum Angolonse Teda and Tagena H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta Sp. Talagas Cingalensium Talagas Cingalensium Talagas Cingalensium Tamarandou Tamarandou Tamarandou Tamarandou Tamarandou Tamari S. Tamarasicus Tamarandou	713 1315 1846 1808 1399 1746 342 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 6600 7 352. mi-mm 346. A-342	Ibaplia ejigue species Theo Chimelium, Tichia Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaercus Indica Thapfus S. Taplus trabatue Thalipis ejique species 800, 1885. Alysim Ibida in ejique species 800, 1885. Alysim Ibida V. varia folio 830. Drahe folio 83 fultatum 83.5. 837. fatatus sumbellatum 8 sinitatum 83.5. 837. fatatus i. Barla pa Alexandriman, i. Barla pa Alexandriman minus 821. minus cl cippatatus Derplit falso 841. minus cl cippatatus ejique species Tolyminus ejique species Tibic ejique selectus Tibi	19,6 c. 1620 1600 17565 1994 401 17. 18. 19. 19. 19. 19. 19. 19. 19. 19. 19. 19
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomanece, i. Arundo Sacch. Tacoma bracomi arboris folium simile Tacus Lignum Angolense Taces Tagera H. M. 1743, Tag. Wellis Tageres Tajacha Pison. Brassica Sp. Tallega Cingalenssium Tallir kara Tamarinony H. M. i. Carambolas Tamarinony H. M. i. Carambolas Tamarinony Tamaris Camana dia Tamarinon Tamaris Tamaris S.	1166, &c. 713 1315 1846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 7 372. mi-mm 346. A- 1794 1794	Ibaplia ejigue species Theo Chimefum, Tschia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Qareus Indica Thatha S. Tassus bashatus Thatha S. Tassus shatus Thatha S. Tassus shatus Thatha i visque species 800, 1885. Alysson ibid V. saria folio 830. Draba folio 83 foliatum 832. Sassus 833. Indicatum 836, 837. fatuum, i. Barla pa, Alexandrium Convil, i. verum Dioscordi m 834. Alyssum minus 821. minus 6 cippeatum Serpsii falio 841. montanum Folio bidi, angustfolium, i. Nassusiimim B22, Rosa Herichontea distum Thus or arbor sharfera Thus Twopbrassi S. Arbor Vita Thymbra Gracorum, i. Sancia Thymbra Gracorum Thymbra	19,6%. 1620 1600 1565 1094 dietum 15,65 1094 dietum 15,5 bis. 15,8 bis. 1711 18408 1
T. Tabacum ejúfque feccies Tabacum ejúfque feccies Tabacum Tabacum Tacamahoca Tacomaree, i. Arundo Sacch. Tacori Draconia arboris folium fimile Tacuf Legena Angolonfe Teada Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta Gingalonfum Talagea Cingalonfum Calagea Cingalonfum Calagea Cingalonfum Occidentalia Tamarindu Tamarindus Tamarindus Tamarines Tamari	1166, 6c. 713 1316 1848 1899 1746 342 1388 1787 1449 1748 1800 1704 1703 6600 7 372. mi- 1774 1794	Ibapia ejigue species Theo Chimelium, Tichia Japonensium Theka H. M. i. Kari S. Qaercus Indica Thapias S. Tapias thats Thapias S. Tapias thats Thapias S. Tapias that S. Qaercus Indica Thapias S. Tapias S. Qaercus Indica Thapias S. Tapias S. Qaercus Indica Thapias S. Tapias S. Qaercus Thapias S. Qaercus Thap	19,6 c. 1620; 1620; 1565; 16914 1694; 1694; 1694; 1898; 1711 1840;
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomanace, i. Arundo Sacch. Tacuro Dracomis arborus splium simile Tacufa Lignum Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Legetes Tajacha Pilon. Brassica Sp. Taiges Cingalensium Tamaratorya H. M. i. Carambolas Tamaratorya H. M. i. Carambolas Tamario S. Tamarasicus Tamario S. Tamaricus Tamario S. Tamaricus Tamario S. Tamus l'imi Tamactum ejuíque species 365, inadoru Tama carec Camphora C.B. v. Millefolia fricanum, i. Flos Africanus Tama Tamara L'imi Tamactum, i. Flos Africanus Tama Tamara S. Marcgr. 1638, Pison. Tami Tama Tamara S. Marcgr. 1638, Pison. Tami Tamara Marcgr. 1638, Pison.	1166, Øc. 713 1317 1846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 660 7 372. mi- 242 1794 1794	Ibaplia ejigue species Theo Chimeshum, Tschia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Qarreus Indica Thaplia S. Tapsus barhatus Thabes H. M. i. Kisti S. Qarreus Indica Thaplia S. Tapsus barhatus Thabes in the second s	19,6%. 1620 1600 1565 1094 dietum 15,65 1094 dietum 15,5 bis. 15,8 bis. 1711 18408 1
T. Tabacum ejúfque feccies Tabacum ejúfque feccies Tabacum Tabacum Tacamahoca Tacomaree, i. Arundo Sacch. Tacori Draconia arboris folium fimile Tacuf Legema Angolonfe Teada Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta Gingalonfum Talagea Cingalonfum Calagea Cingalonfum Calagea Cingalonfum Occidentalia Tamarindu Tamarindus Tamarindus Tamarines Tamari	713 1315 1846 1808 1399 1746 342 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704	Ibaplia ejigue species Theochimedium, Tichia Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapfus S. Tagliu Pathatu Thaka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapfus S. Tagliu Pathatu Thalipi ejidque species 800, 1885. Alyson ibid. V. sarias folio 830. Drahe folio 83 fultatum 83.5. 837. fatatus sumbellatum 8 sumbellatum 83.6. 837. fatatus m. i. Barla pa Alexandrium, i. Barla pa Alexandrium, i. Barla pa Sal. Alphomin minus 821. minus cl chypeatum Serpslii falio 841. montanum Filo bidi. angustfolium, i. Nasturiim Sal. Nosa Henrichomica distum Toma Theophrassi S. Arbor Vita Tompus ejigue species Tompus ejigue species Tommus ejigue species Ticus Timus ejigue species Timbo Timito ejis ejigue species Timbo Timito ejis ejigue species Timbo Timito species Timito	19,6 c. 1620: 1620: 1620: 1565: 1094: dietum 1. peridietum
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum Tabacum Tacamahaca Tacomanece, i. Arundo Sacch. Tacuro Dracomi arboru: splium simile Tacufa Lignum Angolense Tagera H. M. 1743, Tag. Wellia Tageres Tajacha Pison. Brassica Sp. Tallega Cingaleossium Tainri Kara Occidentalis Tamarinoga H. M. i. Carambolas Tamarinoga T. M. M. i. Carambolas Tamarinos T. Tamariscus Tamatemu Plini Tanacteno ejúsque species 365, inadorus Tanacteno ejúsque species 365, inadorus Tamatemus F. Flos Africama Tamaria S. Tamariscus Tamaria S. Tamaria S. Tamaria Tamaria S. Tamaria S. Tamaria T	1166, Øc. 713 1317 1846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1703 1704 1800 1704 1707 181 1800 1704 1707 181 1800 1704 1707 181 1800 1704 181 181 181 181 181 181 181 181 181 18	Ibaplia ejigue species Theo Chimenfum, Tschia Japonensum Theka H. M. i. Kisti S. Qarreus Indica Thaplia S. Tapsus barbatus Thabes S. Tapsus barbatus Thabis i vigue species 839, 1885. Alysson Ibidi V. cariae folio 830. Drabe folio 8; foliatum 832. Sasanile 833; umbelatum 8; foliatum 836, 837. fatuum, i. Barla pa Alekandrinum Convisi, i. verum Dioscordi ni 834. Alyssum muns 821. minus Ge cippeatum Serpsili folio 841. montanum folio bidi. angustfolium; i. Nassarium 825. Resa Herichontea distimu Tsuc arabor shursfera Thuya Theophrassis. Arbor Vitae Tsumbra Gracorum, i. Sasarius Tsupa Theophrassis. 3. Arbor Vita Tsymbra Gracorum, i. Sasarius Tsupa Theophrassis. 3. Arbor Vita Tsymbra Gracorum, i. Sasarius Tsupa Theophrassis. 3. Arbor Vita Tsymbra Gracorum, i. Sasarius Tsupa Sigue species 19,520,521. capsia ticus Tsupa sigue species 19,520,521. capsia ticus Tsupa sigue species Timbo Timba sigue species Timbo Timba sigue species Timbo sigue species Timba sigue species Timbo sigue species species Timbo sigue species Tim	19, & c. 1620 Bontiii 1565 1094 diffum 135. bi. 4. \$230. E. \$230.
T. Tabacum ejúfque fpecies Tabacum ejúfque fpecies Tabacum eliáque fpecies Tacamahoca Tacomaree, i. Arundo Sacch. Tacori Draconis arboris folium fimile Tacula Liguma Angolonfe Leda Tagera H. M. 1743, Tag. Wellis Tagera Gingalenfum Talages Cingalenfum Talages Cingalenfum Talages Cingalenfum Occidentalis Tamarindu Tamarindu Occidentalis Tamaris S. Tamarifcus Tamaris S. Tamarifcus Tamaris S. Tamarifcus Tamactimo gifque fpecies 365, inodorus mus odore Campbora C.B. v. Millefolis Tricanum, Flora Africanus Tangaraca Marcgr. 1638. Pifon. Tani Tapia Pilo Africanus Tapia per perio, Sanchi Levus fpec. Pifon p. Jamico, lupra tibica altiudiums, folius mus of upit a tibica altiudiums, folios putit dentati Lanusmohi folios Los of the folion.	713 713 1315 1846 1899 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704	Ibaplia ejigue species Thea Chines man Achie A aponensum Theka H. M. i. Kisti S. Quereus Indica Thablus S. Tupfus barbatus Thablus S. Tupfus Sandalis Sandal	19, & c. 1620 Bontiii 1565 1094 diffum 135. bi. 4. \$230. E. \$230.
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum and tamanabaca Tacamabaca Tacamabaca Tacamabaca Tacuna Draconis arbori s folium simile Tacusa Ligunu Angolonse Teda Tacusa Ligunu Angolonse Teda Tageta H. M. 1741, Tag. Wellia Tageta Sp. Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Tamari Salar Sp. Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamari S. Tamari S. Tamari S. Tam	713 713 1315 1846 1899 1746 341 1368 1787 1449 1748 1800 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1203 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704 1704	Ibaplia ejique [peces Taponen, jum 18. 418, 4 The Chine, flum, Tebia Japonen, jum 18. 2 Larreus Indica Thapfus S. Angliam flotes H. M. i. Kisti S. Qaereus Indica Thapfus S. Angliam (peces 80.9) 1885. Alylion ibid V. cariae filos 83.0. Draba folio 83.0 Indicatum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 81. funtum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 84. funtum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 81. minus 60. cippeatum 85.0 Securité 83.1. minus 60. cippeatum Serphi falo 84.1. montanum folio ibid. angusffolium 32.1. minus 60. cippeatum Serphi falo 84.1. montanum folio ibid. angusffolium i. Nafluritim 82.2. Refa Herichontea dilitum 1800. Touche 70. Securité 18.	19,6%. 1 1620 1620 1620 1620 1620 1620 1620 162
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum et acumahoca Tacomanec, i. Arundo Sacch. Tacori Draconis arboris folium simile Tacula Ligenau Angolonse Leada Ligenau Angolonse Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta H. M. 1743, Tag. Wellia Tageta Gingalensium Talagaba Pison. Brassica Sp. Talagaba Cingalensium Talasa Cingalensium Tamaratonya H. M. i. Carambolas Tamarinos Hamaricas Tamarinos Contentalis Tamarinos Tamaris Gec. Tamari Pisin Tamari S. Tamaris Gec. Tamari Pisin Tamaction ejúfque species 365, inodorus nus odore Camphora C.B. v. Millessiu Tamaraca Marcgr. 1638. Pison. Tama Tamara Pisin Asilians Tamara Pisin Asilians Tamara Pisin Sonchi Levus spec. Pison. p. unico, sapra tisha alitudinen; folius Tamara et sinigari Januejmost; shokoulis Jummum caulem, in pappu fatifecni ratia eth index.	713 713 714 714 71846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1704 1203 7372.min 346.A- 341 1794 1547 161. Caule colonga an- close cerfas bus Vulme-	Ibapia ejigue species Theo Chimelum, Tichia Japonensium Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapius S. Tapius Pratum Theka H. M. i. Karti S. Qaereus Indica Thapius S. Tapius Policia Soo, 1885. Alysim Ibashi ejidique species Soo, 1885. Alysim ibid V. variae folio 830. Drahe solio 836 filiatum 83.2. Saxaile 833. umbellatum 8 filiatum 83.2. Saxaile 833. umbellatum S. Alexandrimum Contus, i. varum Diasorrid ni 834. Alpinum munit, i. varum Diasorrid ni 834. Alpinum munit, i. varum Diasorrid ni 834. Alpinum suns. 1. minus Geoppatum Say. Rosa Hierarbomiea distimu Tha Carabor Burgira Thum Carabor Burgira Thymato Gracorum, i. Sarureia Thymato Hapes species Tiloginium Thecali, i. Hyacinibus botryodes Tigridis spec Timbo Timito myona H. M. Timus S. Laurus spivessiri Timba Tipio Alliaria tirassi, i. Genista tinstoria Timia parva H. M. Timus S. Laurus spivessiri Tipioca Tipi, Alliaria tirassi, i. Genista tirassiri Tipioca Tipi, Alliaria tirassi, i. pecies stuic. st. ai fruiti migro-vinual trumumus mistar Pis. Tura-cali H. M. Titiywali species Tithymalia (cious species) Telescali H. M. Titiywali species	19,6%. 1 1600 1 Boniii 1565 1094 1ditium 11965 1094 1ditium 1196 1 Samo- 1191 1 Inimus 1 Zamo- 1191 1 Inimus 1 H409 1414 1 1161 1 1161 1 1169
T. Tabacum ejúfque species Tabacum ejúfque species Tabacum and tamanabaca Tacamabaca Tacamabaca Tacamabaca Tacuna Draconis arbori s folium simile Tacusa Ligunu Angolonse Teda Tacusa Ligunu Angolonse Teda Tageta H. M. 1741, Tag. Wellia Tageta Sp. Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Talagas Cingalensum Tamari Salar Sp. Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamaratonga H. M. i. Carambolas Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamariscus Tamari S. Tamari S. Tamari S. Tamari S. Tam	713 713 714 714 71846 1808 1399 1746 341 1368 1787 1449 1704 1203 7372.min 346.A- 341 1794 1547 161. Caule colonga an- close cerfas bus Vulme-	Ibaplia ejique [peces Taponen, jum 18. 418, 4 The Chine, flum, Tebia Japonen, jum 18. 2 Larreus Indica Thapfus S. Angliam flotes H. M. i. Kisti S. Qaereus Indica Thapfus S. Angliam (peces 80.9) 1885. Alylion ibid V. cariae filos 83.0. Draba folio 83.0 Indicatum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 81. funtum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 84. funtum 83.0 Securité 83.3. umbelatum 81. minus 60. cippeatum 85.0 Securité 83.1. minus 60. cippeatum Serphi falo 84.1. montanum folio ibid. angusffolium 32.1. minus 60. cippeatum Serphi falo 84.1. montanum folio ibid. angusffolium i. Nafluritim 82.2. Refa Herichontea dilitum 1800. Touche 70. Securité 18.	19,6%. 1 1600 1 Boniii 1565 1094 1ditium 11965 1094 1ditium 1196 1 Samo- 1191 1 Inimus 1 Zamo- 1191 1 Inimus 1 H409 1414 1 1161 1 1161 1 1169

INDEX.

pag.	pag.
pineus ibid. belioscopius 869. verrucosus 871. tu-	Tupa-ipi Marcgr. 1165
berosus S. Apios 870. Hibernicus 1888. Ragu-	Tupi-crva, S. Scoparia
finus ibid.	Turbith Officin. v. Convolvulus 1882
Tlatlancuay Hern. 1343	Go:ganicum 418
Tlaolli, i. Frumentum Indicum 1249	Turritis ejusque species 799
Tlapalcoçatli Hein. i. Flos Africanus 342	Tufai, i. Corona Imperialis 1105
Tlilxochitl Hern. i. Vaynillas 1330	Tussilago ejusque species 259
Tondi-Teregam 1787	Typha palustris 1312
Todda Panna H. M. 1360	
Tocot-guebit 1810	
Tomabuactli Hern. 1884	
Topiaria Cynoglossa J. B. 502	
Tordylium spurium 411. genuinum 412 Tormentilla ejusque species 617. Alpina folio sericeo	Vaccaria Lychnidis species 999
Tormentilla ejusque species 617. Alpina folio sersceo	Vaccinia, i. Vitis Idæa 1487. nubis 653. palustria
v. Alchimilla 209	685
Totocifera arbor De Lact. 1678	
Trachelii species variæ 732, 733, 734, 735	Graca 1102. Mexicana 392
Tragacantha 933,934	
Tragium, v. Hypericum alterum Dioscoridis, &c. J.B	. Valli-noel H.M. 1734 -Panni ibidTeregam
515	
Tragopogon ejúsque species 251, 252, 253, 1858	
Tragopyron Ger. 18:	
Tragoriganum 523, 525	
Tragus 1240	
Tra us spinosus Matth. i. Kali spinosum 213	
Trasi, i. Cyperus esculentus 1300	
Tremace Marcgr. 178:	
	W 1 C C C C 1 1
Tribulus terrestris 134	
aquaticus major 1321. minor est	
Potamogiton minus	
Trichomanes, S. Polytrichum 14	
Trifolium ejisque species 940, &c. ad 950. acetosur	Vermicularis frutex 199, herba 1041
S Oxys 1098, 1903. bituminosum 943. Asphai	L Vernimbock lignum 1737
tion Col. 955. Alpinum Rhaticum Astragaloide	s Vernix 1413
956. stellatum 945. fragiferum 947. lupulinun	veronica ejusque species 845, &c. ad 853, 1837
949. Lagopodoides 948, 1893. palustre 1099 Hepaticum ejúsque species, v. Hepatica nobili	Vesicaria marina J.B. 83
Hepaticum ejusque species, v. Hepatica nobili	Vettadagou H. M. 1633
580. An ricanum [picatum 928.]pinojum Cre	- Vetta-tali 1712
ticum C.B. 1037. Lusitanicum corniculatur	u Uhebehason Theveti 1794
Park.	Viburnum 1590
Trifolium cochleatum spinosum & læve, v. Medica	, Vicia ejusque species 900, 901, & c. item 1891. La-
961, 962, &c. ad 96	5 thyroides 898. [e amacea Apula Col.
Trifolio affinis India Orientalis 1345, 191.	1 Victorialis mas S. long a 1122
Trifolium hamorrhoidale, i. Lotus Lyb. 96	Vidimaram H. M. 1502
Trinciatella Cordi, Chondrilla species 22	
Tripolium ejúsque species 27	
Triorchis 121	
Triticum ejusque species 1236. Indicum, S. May	
1249. vaccinum, i. Melampyrum 774 temules	
tum, i. Lolium 126	
Trixago, S. Trissago, i. Chamædrys 527. Apula un	
caulis Col. i. Crista galli 77	
Trollius flos, i. Ranunculus globosus 70	77
Tsjapangam H. M. 173 Tsjaka-Maram H. M. 164	
Cospa-Tsjambon 1479. Malla-katou Tsjambou 148	
Tsjela H. M. Ficis Indica Species 143	
Tijem-Tani 1550	Vifqueiro Lufitan. Marcgr. 1784
Tsjeroe kara H.M. 1497. Tsjeroe-Katou 154	Visit II - i Jan Guin - 19 - 10 - I Jan Club
Tsjeroe-Poeam 157	7. Vijnaga i Gingidium 450 1. Vitis Idæa ejujque species 1487, 1625. Idæa 3. Chil. 6. i. Diospyros 1461. Idæa paluseris 684
Tsjeriam Cottam 159	
Tsbinka-Papoua Ind. Pilon. 150	
Tsjocatti 157	
Tubera terræ 110,11	
Tuberaria Myconi, v. Cistus 101	
Tubuli ad Afthma 131	
Tucum Pisonis Palmæ species 136	
Tuinamiiba, i. Coral arbor 173	6 Umari 1518
Tuispa ejusque species 1146, &c. 190	5 Umbilicus Veneris S. Cotyledon marinus, i. Andro-
Tuna 146	

I N D E X.

	pag.	Y	pag.
Umbu Pisonis	1530	Xagua Martyris Arbor Papyrifera	1796
Unguentaria Lutetianorum Abrotanum	Jamma 358	Xeranthemum	287
Unedo Plin. i. Arbutus		Xocoxochirl Hern.	1507
Ungula caballina	259		1169
Unni Chilensium	1791	Xochiocotzo Quaubuttl Hern.	1848
Unifolium S. Monophyllum	668		1808
Volubilis, i. Convolvulus		Xylobalfamum	1757
Urtica ejúsque species 159. fatua v. I 450, 6 c. racemosa Canadensis	.amsum 449,	Xylocassia Lob. Xylon S. Gossipium	1064
Urucu	1771	Xylosteum, i. Periclymenum rectum	1492
Urucatu, i. Tupa-ipi	1919	Xyru, i. Spatula fætida	1190
Urucuri-iba Pilon. Palmæ species	1362		- ,-
Uru-pariba	1783	Υ,	
Ururumbeba, i. Jamacarum S. Tunæ V	I. fpec. Pilon.		
Usnea Officinarum C.B.	114	Yecotl, i. Palma-pinus	1674
Uftilago	1241	Yeam Peru	729
Útricaria C. B. Spei	1347	Tg a	
Uty Brasiliensium Acacia species	1739	Text amost l	1789
Uva cava	1793	Tucca S. Mandiboca	1683
Uva crispa	1484	foliss Aloes	120I
Uva marina	1628	Yztactzec caltacotl	292
Uva-pirup	1793		
Uva-vitou	ibid.	Z,	
Uva ursi	1487		
Vulneraria rustica Gesn.	922	Zatarhendi Alpin.	187 E
Vulvaria, i. Atriplex olida	í98	Zacyntha J.B. i. Cichoreum verrucarium	255
Uvularia, i. Trachelium	732,733	Zea ejusque species	1242
Uzeg Alpini	1628	Zedoaria 1339	, 1912
Waga H. M.	1766	Zerumbet	1340
Waricoramori fr.	1826	Zingi sive Anisum Indicum	1835
Watta-tali	1595	Ziccara Guatimalensium	1834
Wamcabec De Lact.	1792	Zingiber	1314
Wellia Tagera	1746	Zizyphus ejúsque species	1533
Wisanck S. Vincetoxicum Indicum Ger.	1088	Cappadocica, Olea Bohemica	1576
•		Zopal-Nochezeli Hernand. v. Ficus	1463
х.		Zuccha, i. Cucurbita S. Pepo	
		Zygis Ciusio, i. Serpyllum	523
w	160		7112

INDEX

INDEX

Affectuum & Remediorum.

A.

Bortus.] Sem. Plantaginis. Rad. Bistortæ, Coccus Ilicis, Opobalsamum, Sangui-

Abstergentia seu Extergentia.] Rad. Ari, Aristoloch. Bryon. Curcum. Gentian. Gramin. Rubia, Scyllæ, Fol. Abrotan, Absynth, Agrimon, Mercurial, Nasturti, Parieta, Perficar, Sabin, Saponar. Gummi & Lacrymæ variæ, Ambaiba.

Adstringentia. Rad. Acori adulter. Bistorta, Consolidæ majoris, Filipendulæ vulg. Geranii cujuscunque, Pentaphylli, Tormentillæ. Fol. Alchimillæ, Argentinæ, Burfæ pastoris, Chamæcifti vulgaris, Equifeti, Fragarıx, Gallii, Geranii, Glasti, Gnaphalii, Herniarix, Lichenis, Lunariæ minoris, Millefolii vulg. Mufci, Nummulariæ, Quercús cortex & folia, Pilofellæ, Pimpinellæ, Plantaginis, Polygoni, Saniculæ, Sophiæ chirurgorum, Telephii, Trachelii, Virgæ aureæ, Ulmariæ, Ulmi cortex & folia. Quin & radices quoque in nonnullis harum plantarum non minus efficaces funt in aftringendo quam folia. Fruct. & Sem. Berberis five Oxyacantha, Castanea nucis membrana interior, Glandium Calices, Limonii Semen, Pruna Sylv. Pyra Sylv. Mora Rubi immatura, Sorba, Cerafa acida.

Corinus, Tamarifcus, Macer, Coral, Gum. Arabicum, Mastiche, Sanguis Draconis, Thus, Balauftia, Rhabarbarum tostum, Myrtus, Sumach, Gallæ, Acacia, Ciftus, Cnamæciftus, Hypocistis, Gramen tomentosum, Palma dactylifera, Katou Indal, Ambaiba, Fagus, Angelina, Ilex, Suber, Cupreffus, Cort. Salicis, Morus, Cydonia, Guayava, Melpilus, Rofa, Lotus Arbor, Groffularia, Ribes, Vaccinia nigra, Caffia poetica, Nux moschata, Oenoplia, Cornus mas, Acaja, Guiti-iba, Terebinthus, Lentiscus, Phillyrea, Viburnum, Lycium, Cajou, Tiliæ fructus, Com

Alexipharmaca,] omnia Cardiaca & Diaphoretica. Rad Allii, Angelica, Biftorta, Carlina, Eryngii, Helenii, Pimpinella vulg. & Saxifraga, Succife, Tormentillæ. Fel. Abfinthii, Centausuccita, Tormentila. For Abilitatis, Centauri rii min. Pimpinella vulg. Quinquefolii vulg. Scabiofa, Scordii, Veronica, Ulmaria. Flora Centaurii min. Croci, Erica, Hyperici, Nymphææ, Violæ. Fruct. & Sem. Acetolæ, Hyperici, Herbæ Paridis. Nux Juglans, Juniperi, Sambuci bacca. His accentet Prævotius è nostratibus Argemonem, Boni Henrici fuccum, Cardiacam, Cruciatam, Cyanum minorem, Helleborinem, Irionis semen, Mentastrum, Pe sonatæ succum cum vino haustum, Rapi semen, Sparganii & Valerianæ minoris radices.

Carduus Benedictus, Imperatoria, Galega, Acorus, Ninzin, Contrayerva, Serpentaria Virgi-niana, Zedoaria, Coccus de Maldiva, Coccus

Alopecia.] Abrotanum, Capillus Veneris, Verbena, Ladanum, Cepa.

Ambusta.] Filicis mucilago, Hyoscyamus, Populi

albæ cortex, Sambuci cortex interior, Sedi minoris fuccus, Solanum vulgare, Telephium,

Lilium album, Rofa, Nymphaa, Verbascum, Linum, Camphora, Cannabis, Cepa, Stramo-

Angina,] Emollientia, Anodyna, & Detergentia. Fragaria, Fungus Sambucinus, Prunella, Ribes nigrum, Papaver Rhœas, Scabioía, Sedum majus, Succifa, Trachelium.

Ani procidentia, v. Adstringentia & Consolidantia. Anodyna.] Althan rad. Chamameli flores, Crocus, Cynoglossa, Malvæ rad. & fol. Meliloti flores, Sambuci fol. Verbasci flores, Violariæ

Leucoium luteum, Papaver, Primula veris, Lilium album, Triticum, Secale, Hordeum, Nymphaa, Alcool Rofæ fylv. Liquidambar.

Aprientia,] Attenuntia, & Incidentia. Ruscus, Apium, Petrosclinum, Asparagus, Cappares, Rubia, Capillus Veneris, Ceterach, Fumaria, Cochlearia, Genista, Centaur. min. Chamæmel. Daucus, Sinapis, Juniperus, Laurus, Aloe, Ammoniacum, Myrrha, Opoponax, Sigapenum,

Curcuma, Granen caninum, Lacca.

Apoplexia.] Cerasa dulcia, Crocus, Bruca, Leucoium luteum, Lilium convallium, Peeonia fem. Primula veris, Aqua florum Tilia, Vifcus. Salvia, Rofmarin. & Cephalica omnia, Leucoium luteum, Sinapis, Coccus Ilicis.

Aphthæ.] Rapum, Rubus, Genipat. Salvia.

Arthritis.] Barbarea, Braffica, Bryonia nigra, Ca-

ryophyllata, Centaurium min. Oleum è Nucleis Cerafo um, Chamædiys, Chamæpitys, Con-folida major, Ebulus, Erica, Genistæ semen, Geranium, Helenii rad. Hyofcyamus, Hypericum, Lens palustris, Pentaphylli rad. Primula veris, Rhamnus catharticus, Scabiofa, Sambucus, Sedum majus, Ulmus.

Solanum Halicacabum, Betonica, Acacia, Trifol. paluftr. Thé.

Afthma. Bellis major, Crocus, Eryfimum, Lichen arborum, Marrubium album, Origanum, Periclymenum, Petafites, Pimpinella faxifraga, Saponaria, Scabiofa, Sonchus, Urticæ fem. & quacunque inter Pneumonica recenfebimus

Balfam. Peru, v. Convulfiv. Aurium affectus.] Hytlopus, Porrum, Rofa.

C. Calcu-

INDEX, GC.

Calculus, v. Lithontriptica. Cancer, v. Ulcera,] Detergentia, Anodyna, & Siccantia. Eryfimum, Solanum, Carduus bene-

Cardiaca.] Rad. Biftortæ, Carlinæ, Caryophyllatæ, Helenii, Petafitidis. Fol. Acetofellæ, Agrimoniæ, Calaminthæ montanæ, Cardiacæ, Pimpinella fanguiforba. Flo. Cordiales 4 dicti, sc. Boraginis, Buglossi, Rosarum, Violarum, Leucoii lutei, Lilii convallium, Ulmariæ: & præter hæc Alexipharmaca pleraque. Cardialgia.] Cardiaca.

Catarrhus ferinus, v. Tussis convulsiva. Catarrhus, Anodyna, & Adstringentia. Ervsimum. Fragaria.

Hyofcyamus, Papaver, Nicotiana. Caustica.] Ranunculi plerique, Ros Solis, Tithy-

mali omnes, Sinapi. Laureola, Mezereon, Ahovai, Anacardium, Euphorbium, Apocynum, Manchinello, Hordeum caufticum.

Cephalalgia.] Peucedanum, Serpyllum. Solanum vulgare externè adhibitum: Prævoius ad Cephalalgiam quamcunque commendat fuccum Verbenæ depuratum.

Hederæ terrestr. suc. & Hypnotica, Coffee. Cephalica.] Lilium Convall. Pæonia, Salviæ, Rorifmarin. Opobalfanium, Betonica, Majorana, Verbena, Thee, Coffee, Tilia, Lavendula, Meliffa, Origanum, Pulegium, Ruta, Satureia, Serpyllum, Primula veris, Adianthum verum, Fumaria Split dicta, Caryophyllus, Cyperus, Ninzin, Cerafa nigra.

Cholera Morbus,] Anodyna, Adstringentia, Hypnotica.

Ligna Colubrina.

Colicus dolor,] Anodyna, & Hypnotica. Agrifolii bacca, folia, aculei: Cerefolium, Chamæmelum, Daucus, Ericæ flores, Filipendula, Geranium, Pimpinella Saxifraga, Veronica.

Buxus, Hedera teareftr. Eryfimum. Convultivi motus, Cepbalica, Hypnotica, & Anti-fpasmodica. Chamæmelum, Cerasa nigra, Helenii rad. Lilium corvallium, Phyllitis.

Balfamum Peru, Ebenum.

Cosmetica.] Argentinæ aqua still. Arum, Dipsaci aqua, Florum Fabæ & Fragariæ aqua destill. Radix Polygonati, Primula flores, Solanum le-

Triticum, Sefamum, Betula, Sabina, Ulmus, Amygdalus, Ag. Limonum, Camphora.

Denium delor, v. Odontalgia.

Diaphoretica & Sudorifera.] Buxi ligni decoct. & extract. Chamaedrys, Chamaemeli decoct aqu. Chelidonii ma. decoct. Extract. Cicutæ, rad. Crocus & ejus Extr. Ebulus, Fraxini cortex & lignum Pravotio, Fumaria, Juniperi ligni de-coct. & Extract. Pravotio, Laureola decoct. eidem, Lupuli radicis decoctum eidem, Milii decoct. eidem, Petafit dis rad. Pimpinellæ aqua eidem, Polygoni ex vino decoct. Sambuci bacca, Saponaria, Tormentilla rad. Veronica, Ul-

Angelica, Card. bened. China, Contrayerva, Saríaparilla, Zedoaria, Scordium, Scorzonera, Calendula, Guaiacum, Saffafras, Camphora, Alexipharmaca fere omnia.

Diarrhaa] Berberis, Farina Fabarum, Lens, Muscus, Oxylapathi sem. Phyllitis, Plantago, Polygonum, Sorbus, Virga aurea, Ulmaria, & re-liqua fere adftringentia.

Tormentilla, Nil, Pimpinella spinosa, Costé, Macer, Papaver.

Digerentia.] Ocymum, Majorana, Ruta murar. Chamamel, Crocus, Lilium album, Bardana, Scrophularia, Napus, Bdellium, Tacamahac,

Ammoniacum, Elemi, Opononax, Pix.

Discutientia.] Rad. Altinax, Curcuma, Iridis,
Scylla. Fol. Chamaemel. Melilot. Verbasc. Flor. Sambuci, Croci. Sem. Cumin. Forugrac. Lini, Lupin. Gummi Ammoniac. Copal. Opoponax, Sagapenum, Tacamahaca, Galbanum, Myrrha, Bdellium.

Distratica J Abfinthium, Acorus, Adianthum, Agrifoli furminiares, Anonis, Apium, Aquilegia, Afparagus, Barbarea, Betonica, Bryonia nigra, Calamintha, Cardui quic inque, Cerengra, Catamintha, Cardui quic inque, Cere-folium, Chamaedhy, Chamaemeli Mores, Cl-chorium, Crocus, Daucus, Eryngii cijufcunq; radix, Eryfimum, Eupatorium Avicenne, Aqua forum Fabe, Filipendial, Fenicular ad, & fem. Fraxini lignum & fem. Genifte flores, Pacce lunipiet Linaria Sempe Lifufchernii Baccæ Juniperi, Linaria, Semen Lithospermi, Hedera terestris, Hypericum, Kali, Lupulus, Meum, Naffartium aquat Percepier, Peridymenum, Perficaria filiquofa, Peucedanum, Pulegium, Plantaginis fucus, Rhaphanus rufticanus, Rubia, Ruficus, Salvia agreflis, Savifagia alba & pratenfis, Sifon, Sium, Solani halicaca bi baccæ, Tiliæ cortex & folia, Valeriana, Urticæ fem. & racemuli.

Dysemeria.] Berberis, Clematis daphnoides, Cynoglossum, Lamium rubrum, Lens, Un-gentum de Lunaria, Muscus, Pilosella, Plangentum de Lunaria, valueus, Friorena, Tantago, Polygonum, Sophia chirurgorum, Tiliz baccarum pulvis, Verbena, Virga aurea, &

pleraque adstringentia. Papaver, Filipendula, Ciffus, Nymphza, Faba Ægyptiaca, Uva quercina.

Dyfuria.] Daucus, Cineres spongiolæ Rosæ ca-ninæ, Syrupus mororum Rubi vulgaris. Malva, Hordeum.

Emetica.] Asarum, Atriplicis radix & sem. Betonicæ rad. Digitalis flores, Ebuli radices, Enonymi bacca, Eupatorii cannab, radices, Genifta fem. Hedera bacca, Juli & cortex interior Juglandis, Laureola, Narciffi bulbus, Polygonati bacca, Sambuci aquat bacca autore Pravaio, Sedi minimi fuccus, Senecionis herba, Spergula femen.

Nicotiana, Gutta Gemou, Hellebor. alb. Cicuta aquat. Scylla, Cataputia, Cyclamen, Ricinus, Nux vomica, Afarum, Anagyris fœtida, Glans unguentaria.

Emmenagoga, v. Menses moventia. Emollientia.] Alcea, Althra, Atriplex, Beta, Chamæmelum, Lapathum, Malva, Mercurialis, Parietaria, Violaria.

Allium, Lilium album, Melilotus, Verbascum, Gummi & lacrymæ variæ, Bdellium Epilepsia.] Cerasa dulcia, Digitalis, Filipendula.

Lilium convallium, Paonia rad. & fem Sinapi, Succifa, Aqua florum Tiliæ, Valerianæ ra-dices, Viscus.

Muscus clavatus & omnia Cephalica, Bryonia alba, Hellebor. Paftinaca fylv Bugloffum, Horminum, Rura, Galega, Ninzin. $\begin{bmatrix} d \end{bmatrix}$ Erysipelas.] Erffipelas.] Lens paluftris, Mali fylv. fuccus, Malva, przcipuè hortenfis, Solanum vulgare, Tuffilago, Umbilicas Veneris.

Sedum maj. Pomum Amoris, Malva rofea, Secale, Stramonium, Pavate, Sambucus, Camphora.

Februs & febriliu ardor.] Acetola, Argentina externè. Cerala acida, Cichoreum, Dens leonis, Geranium, Lichen, Lujula, Papaver Rhœas, Portulaca, Rofæ caninæ fructus, Mora Rubi Idai, Vaccinia, Violaria.

Tertiana.] Alfine in Epithem. Caryophyllata, Centaurium minus, Hypericum, Pentaphyllum, Sinapi in Epithem, ad carpos, Verbena.

Oxyacanthini vici pulvi vino albo infufus, Pentaphyllum, Rapum, Sambici bacca, Sedi

minoris fuccus

Quotidiana.] Lupulus in Epithem. Febres continue.] Endivia, Lactuca, Berberis, Cynoglossa, Nymphæa, Tamarindus, Auranna, Limones, Myrtilli, Ribes, Sorbus, Sempervivum, Citria Mala.

Febres intermittentes.] Myxa pyriformis, Ligna Colubrina, Fraxinus, Contraverva, Serpentaria Virginian. Piper, Cortex Peruvianus, Chamæmelum, Chamædrys, Gentiana, Sinapis, Adianthum vorum, Bardan, maj. Abfinthium,

Imperatoria, Fœniculum, Prunella.
Flatus.] Cari femen, Mei femen, Fœniculi fem.
Radices Ari ficcata, Tanacetum.

Auranti , Cardamomum, Caryophylli, Cubeb. Macis, Nux Moschat. Acorus, Galanga, Zinziber, Anethum, Chamæmel. Cuminum, Carum, Zedoaria, Anisum, Piper Jamaycense, Bac, Lauri.

Fluor albus mulierum.] Filipendula, Flores Lamii albi, Paronychia foliis rutaceis, Rosa canina, Salvia, Quercus.

Fonticuli (en Fontane la.] Hedera, Saponaria. Fracturas offu p confolidantia.] Confolida majoris & Polygonati radices, Rufcus. Gummi Varii, & valneraria.

Gangrana.] Abfynth. Alliaria, Campitora: Gargarifmis idenca.] Folia Aquilegia, Periclymeni, Aqua Fragorum.

Generatives. Cichoreum, Cynoglossum, Dens leonis, Lichen, Millefolium vulg. Nymphza, Plantago, Polygonum.

Refinz, Gummi, & omnia confolidantia. Aparine, Burla Paftoris, Abies, Opoballamum, Santala.

Hamoptysis.] Argentina, Asplenium, Bardana major, Pes cati, Plantaginis fuccus, Urtica fuccus & eorundem aqua ftill. Vinca pervinca. Hamoribagia.] Bifforta, Clemans, daphnoides, Galhum lucum, Geranium fanguineum, Glaftum, Gnaphaium, Millefolium, Pentaphylum vulg. Ros fohs, Salix, Pulvis baccerum Tiliz, Urticz, & in genere omnia adftringentia. Hamopyfis, & Hamorhagia, Johnnia confolidania, Uruca, Pimpinella vulg, Salvia, Brunella, Burla Paftor. Hyofcyamus, Papaver, Nigellastrum,

Hamorrhoides.] Chamadrys, Chelidonium mi-

nus, Cynoglossa, Fungus Betulæ, Fungus pulverulentus, Galeopsis succus, Filipendula, Linaria, Scrophulariæ rad. Serratula, Sideritis, Verbascum, Vinca pervinca, Genista. His tribus malis & reliqua ferè Adstringentia conveniunt. Becabunga, Anonis, Cacao.

Hepatica.] Absinthium, Acetosella, Agrimonia, Alperula, Betonica, Centaurii minoris flores, Cichorium, Fragaria, Fumaria, Lichen, Men-

Hernia.] Alchimillæ exiccatæ pulvis. Confolida major, Cruciata, Dentaria, Pilix præcipuè florida, Geranium columbinum, Hermaria, Lens palustris, Lunaria, Nummularia, Perfoliata, Polygonatum, Serratula, Telephium, Valeriana

Anonis, & omnia Adstringentia, Adianthum al-

Herpes.] Chelidonium majus, Gummi Cerafi & Pruni fylv. Erica, Pilofella.

Hydrops.] Abfinthium, Alnus nigra, Ebulus, Ge-niftæ iem. & furnmitates, Kali, Linaria, Polypodium, Pulegium, Ranunculus hederaceus, Rhamnus catharticus, Solanum lignosum, Sol-

Bryonia alba, Ruscus, Nasturtium, Sambucus, Guaiacum, Semen Fraxini, Asclepias, Trifol. palustr. Iris, Betula, Cynosbatos.

Hypnotica.] Narcotica omnia, Unguentum Populeum, Primulæ maj. flores & conserva eorundem.

Hypocondriaci affectus.] Orobanche, Hellebor. Polypod. Agrimon. Centaur. min. Cort. Auran-tior. Ammoniac. Galban. Cerafa acida, Cort. Mali Citri.

Hyfterici affectus.] Atriplex olida, Daucus, Meum, Parthenium, Paftinaca fativa tenuifolia, Pen-cedanum, Phyllitis, Sphondylium, Xyridis rad. Crocus, Affa foxida, Galbanum, Bryonia alba, Matricaria, Ballote, Cardiaca, Ruta.

Itterus.] Apium, Aquilegia, Asparagi rad. Asperula, Berberis cortex interior, Centaurium minus, Chamædrys, Chelidonium mai & min. Crocus, Cyani sfores, Eryngium, Eupatorium Avicennæ, Fragaria, Fraxini sensen, Fuma-ria, Genistæ sem. Hedera terrest. Hypericum, Lens palustris, Lichen, Linaria, Marrubium album, Mercurialis fem. Origanum, Oxyla-pathi rad. Pulegium, Rufci radices, Solani ve-ficarii baccæ, Solani lignofi feu Dulcamaræ lign. & folia, Thalictrum, Verbena, Urtica. Rad. Curcumæ, Rubiæ. Sem. Cannabin. Nil, Muf-

cus Quercinus, Aquilegia. Incrassiasia.] Lactuca, Symphytum mai Cyno-gloffa, Papaver, Plantago, Solanum, Nym-phæa, Viola, Gummi Arabicum, Sarcocolla,

Tragacantha. Tragatantus. [febiadicus dolor.] Artemifia, Afparagi rad. Cen-taurium min. Confolida maj. Helenium, Jaco-bza, Populus alba, Thlaspi, Ulmi cortex & quæcunque praterea Arthritidi conducunt.

Rad. Bryon. alb. Fornum Grzcum, Ol. Lauri-

Las absumentia.] Repellentia & Adstringentia. Plantago aquatica. Lac congulantia.] Flores Acanthii vulg. Gallium luteum. Acida omnia, Lethargus.] Lethargus.] Sternutatoria, & Cephalica, Sinapi, Nasturtium hortens. Lienteria.] Farina Fabarum.

Lithortriptica.] Rad: Acetola Pravot. Acori, Cardui fullonum, Caryophyllatæ fylv. Prævot. Eryngii Prævot. Helenii, Tilipendulæ vulgaris, Filicis, Peucedani, Pimpinellæ Saxifragæ, Rhaphani ruft. Rubi, Rubiz, Tragopogi, Urticz. Aparines aqua destill. Argentina, Asparagus, Avellanæ fylv. cortex Pravos. Becabunga, Betonica, Braffica, Cardui stellati, Ceresolii, Chamadryos, Chamapityos, Nasturtii aquat. Chamadryos, Chamaphros, Natturtu aquat. Parietaria, Parthenii, Perceper, Perficaria, Pilofella, Pulegii, Quercus, Salicis, Saxifraga alba & prateniis, Sitymbrii, Sium aqua Tanacett, Thalkferi, Veronica, Virgæ patk. Virgæ auren, Capillares herbæ. Flore Chamameli, Capillares feetile. Fice Chamameli, Capillares & Cariflama & Cariflama & Cariflama Consolida regalis, Erica, Genista ut & summitates. Fructus & Sem. Bardanæ maj. & min. Prævet. Dauci, Irionis, Juniperi, Lithosperini, Oxyacanthi, Peucedani, Rose sylv. Solani halicacabi, Viole purpureæ. His adde Gummi Cerafi, nucleos & oleum è nucleis Cerasorum, & Graminis radices.

Sem. Sophiæ Chirurgorum, Refina Terebinth. Aperientia, Attenuantia, & Anodyna. Urtica, Hedera terrestris, Fragaria, Ruta, Cicer sativ. Nil, Phalaris, Lacryma Jobi, Avena, Gramen caninum, Gramen Crucis, Perficaria filiquofa, Anana, Pinus, Betula, Mespili officula, Nuclei Armeniaci, Thee, Limon, Balfama Indica, Lignum Nephriticum, Cubebæ.

Locbiorum nimius suxus.] Adstringentia, Consoli-dantia, & Anodyna. Filipendulæ radices. Lues Venerea.] Lignum Buxi, Saponaria, Scoro-

donia, Succila.

Guaiacum, China, Sarfaparilla, Santala, Smilax aípera, Bardana maj. Sassafras, Tamariscus. Lumbrici intestinorum.] Absinthium, Allium, Cannabis fem. aut foliorum fuccus Pravot. Centaurium min. Corallina, Filicis fœm. radix, Gramen caninum, Helleboraster maj. Hypericon, Juniperus Alpina, Marrubium album, Parthenium, Sabina in hoc genere excellit, Senecionis succus aut decoct. Scordium, Tanacetum, Viscus. His adde è Prævotio Enulæ recentis succum, Petastitidis radicem, Rutam

Ageratum vulg. Cepa, Aloe, Festuca Avenacea, Sabina, Fol. & Flor. Mali Perfic. Cort. Aurantiorum, Eleagnus, Cordi seu Myrt. Bra-bant. Ligna Colubrina, Agallochum.

Mania & Melancholia.] Tinctura florum Hyperici. Agrimonia, Fumaria, Melissa, Anagallis Mas,

Hellchor, Idou-Moulli.

Mammarum durities & tumores.] Emollientia omnia. Akhaa, Cerefolium, Dulcamara, Malva, Mentastrum, Farina Fabarum, Senecio, Sium aquat. Solanum vulgare & lethale.

Maturantia seu pus generantia.] Althæa, Cepa, Lilium alb. Malva, Chamæmel. Crocus, Ficus, Fœnugræcum, Hordeum, Linum, Triticum, Colophonia, Elemi, Ladanum, Liquidambra, Mastiche, Pix, Styrax, Tacamaha-

ca, Thus, Terebinthus.

Melancholia:] Fumaria, Pimpinella:

Menses moventia.] Absinthium, Acetosa radix,

Acorus, Alliaria, Apium, Aquilegia, Artemifia, Arum, Afarum, Afparagi rad. Beconica, Becabunga, Bryonia rad. Calamintha, Cardiaca, Capa, Centaurii i.in. rad. Chamadrys, Chamæmelum, Chamæpitys, Conyza, Cro-cus, Daucus, Eryngii rad. Eupatorium Avicennæ, Hedera terrest. Filicis rad. Graminis rad. Helenii rad. Hypericum, Leucoii lutei flores, Matricaria, Melissa, Mentastrum, Mercurialis, Meum, Nasturtium, Phyllitis, Pimpinella, Periclymenum, Polytrichum, Praffium, Pulegium, Ruscus, Rubia, Salvia agreftis, Saponaria, Serpyllum, Tanacetum, Urticæ fem. Præ aliis omnibus Sabina: quin & diuretica pleraque sunt etiam emmenagoga.

Caryophyllata, Aristolochia, Curcuma, Cardamomum, Cyperus officinar. Scheenanthus, Acorus, Vaynilla, Costus, Sabina, Myrrha. Sagapenum.

Menses sistentia.] Mentastrum, Pimpinella, Plantago, Papaver Rhœas, Polygonum, Rofæ caninæ flores, Vinca pervinca & reliqua ferè Adstringentia.

Nymphæa, Millefolium, Hyofcyamus, Papaver, Acacia, Cinnamomum.

Mictus involuntarius.] Consolidantia omnia, & Adstringenia: Agrimonia exiccata pulvis, Plan-

Morfus venenatus.] Ligna Colubrina, Lychnis fylv. flore muscoso, Opobalsamum, Serpentaria Virginiana, Ruta, Allium; Alexipharmaca. Rad. Granadilla, seu flor. Passion. Phyllon Marificum, Scorzonera, Pimpinella vulg. Calamintha, Ballote, Pullatilla, Anagallis Mas, Malum Citrium, Caniram, Laurus, Platanus, Rofa.

Narcotica.] Croci flores, Cynogloffum, Hyofcyamus, Lactuca íylv. Lolium, Papaver, Napellus, & alia Aconita; Stramonium, Nuces Moschat. recent. Odallam, Cocculus Indus, Nux Vomica.

Odontaigia.] Argentina, Chelidonium minus, Clematis daphnoides, Lepidii radices, Primula veris, Ptarmica. Anodyna & Narcotica: Nicotiana, Quercus, Morus.

Ophthalmica.] Caryophyllata, Chelidonium maj. Cichorei & Cyani flores, Dipfaci aqua, Enula campana, Erica, Euphrafia, Fumaria, Fœniculum, Horminum, Holofteum, Linaria, Lyfimachia spicata, Pomorum agrestium succus, Salicis lachryma, Valeriana, Verbena. Acacia, Anagallis mas, Ulmus, Camphora,

Arbor triftis, Ebenum, Sarcocolla. Oris & Gingivarum Vitia.] Areca feu Faufel, Cochlearia, Mastiche, Herba Britannica, Fagus, Hondir-Alou, Mespilus, Balaustia, Caryophyll. Ind. Nux Moschata, Malabathrum, Rhus, Agallochum.

Paralysis.] Cephalica omnia. Cerasa dulcia, Ericæ flores, Leucoium luteum, Lilium convallium, Primula veris, Sinapi, Viscus. Paronychia.] Paronychia vulg. Telephium. Partus difficilis.] Dictamnus, Caltha, Crocus, Galbanum, Myrrha.

> [d2] Pediculi.]

Galega, Nicotiana, Ruta, Juniperi bac Opo-

balfamum, Myrrha. Phihifis.] Bellis maj. Consolida maj. Crocus, Dens leonis, Glycyrrhiza, Helenium, Linum, Tuffilago, Berulæ fuccus & reliqua Pneumo-

Chelidon. maj. Hedera terrestris, Muscus pul-monarius, Papaver, Resina, Balsama, Equifetum, Carduus Fullonum, Pulmonaria maculofa, Anagallismas, Linum, Xylon, Arum, Acanthus fativus, Palma coccifera angulofa, Rofa, Alcool Cynosbati, Cacao, Balfama In-

Pleuriti.] Glycyrrhiza, Aqua florum Pruni, Fraxim fem Linum, Papaver Rheeas, Scabiofa, Tragopogi rad. Violaria, Vifcus, Urtica & pleraque Pneumonica.

Hordeum, pleraque Anodyna. Pneumonica.] Adianchum album & cureum, Althea, Artemisia, Arum, Calamintha, Crocus, Filipendula, Glycyrrhiza, Hedera terrestris, Helenium, Lichen arborum, Marrubium album, Pes cari, Peucedanum, Pimpinella faxifraga, Pulegium, Pulmonaria, Scabiofa, Tuffilago, Verbascum album, quod nostrates Coins Tunginort, i. e. Pulmonarium boum, appellant, Veronica, Trichomanes, Urticæ femen.

Allium, Ficus, Amygdalus, Jujuba, Sebesten, Perin Nirouri, Terebinthus, Bacca Lauri, Opo-

Purgantia.] Alnus nigra seu Frangula, Asarum, quamvis hoc nondum in Anglia spontaneum quamus noc nonquim in Anglia pontaneum obfervaverim, Bryonia alba, Culcuta, Digitalis, Dulcamara, Efula, Etionymus Theophraft, Eupatorium Avicennez, Geniftz femen & furmitaters, Juglandes immatura faccharo conditar, Oxyacanthae cortex medianus, Pinguicula, Polygalon, Polygonati bacca, Polygodium, Rhamni cathartic baccas, Sambuci & Feluli fem corres fures Soldanalis. Scr. & Ebuli fem. cortex, fuccus, Soldanella, Sorbi fylv. seu Aucupariæ baccæ, Thalictrum, Valerianæ radices, Xyridisradices, Kali, Laureola, Linum catharticum, Tithymali omnes, & siquæ præterea inter Emetica recensumus.

Alypum five herba terribilis, Agaricum, Aloes, Caffia, Hedera bac. Pfyllium, Colocynthis, Elaterium, Jalapium, Manna, Mechoacanna, Helleborus albus & niger, Scammonium, Sen-na, Tamarindus, Gutta Gemou, Euphorbium, Hermodactyli, Gratiola, Ricinus, Rhabarba rum, Eupatorium cannabinum, Cnicus, Valeriana maj. Thapfia, Thymelæa, Siliqua edu-lis, Colutea veficaria, Sagapenum, Ammonia-

Racbitis.] Aperientia, Chamædrys spuria, Filix præcipuè mas & florida, Ruta muraria, Trichomanes.

Repellentia.] Rosa rubra, Plantago, Portulaca, Tabes, v. Phthist.] Anagallis, Dens leonis, Eryn-Quercus, Balauftia, Berberis, Galla, Biftorta, Tormentilla, Mespilus, Prunus sylv. Sorbus, Sumach, & adstringentia ferè omnia; Gum. Arabicum, Sang. Dracon.

Resolventia, v. Attenuantia, & Emollientia.] Dul-camara, Tacamahaca, Liquidambar.

S.

Sanguinem purgantia.] Furnaria, Nasturtium aquaticum, Urticæ turiones.

Scabies.] Lapathi rad. & aqua still. Charaedrys. Conyza, Fumaria, Lichen, Origanum, Scabiola, Scrophularia, Veronica.

Aristolochia, Enula Campana, Nicotiana, Camphora, Nasturtium Indicum, Pix, Cedrus, Larix, Juniperus, Sabina, Alnus nigr. baccif. corbutus.] Abies, Aceris lachryma, Becabunga, Betulæ lachryma, Radices Ari ficcatæ, Centaurium minus, Chamæmorus, Chelidonium minus, Cochlearia, Fumaria, Nasturtium aquaticum, Nummularia, Oxylapathi radix, Rha-phanus rufticanus, Pifa viridia, Rapa cruda & cocta, Mora Rubi vulgaris & Idai, Sco-rodonia, Sorbus fylv. Soldanella.

Cortex Winteran. Trifolium Paluftre, Vaccinia nigra, Malum Aurantium, Vermicularis, Cynosbatos, Sinapis, Refinæ Pini, Aquilegia, Adianthum album, Herba Britannica, Acetola, Carduus Benedictus, Braffica, Pila viridia. Scropbulæ.] Aparine, Bardana minor, Bellidis minoris radices, Chamædrys, Clematis daphnoides, Cynogloffæ radices, Digitalis, Genifta, Lamium album, Malus fylv. Paronychia foliis rutaceis, Perfoliata, Scrophularia, Umbilicus

Veneris, Xyridis rad.

Bryonia alba, Chamamelum, Carduus Fullonum, Chamadrys, Marrubium album, La-mium album, Chelidonium min. Cupreffus.

Siccaria,] Abrotanum, Abfinthium, Acacia, Agrimonia, Aquilegia, Ariftolochia, Artemilia, Betonica, Burla paftoris, Calaminth. Cardiaca, Chamapit Dictamnus, Equifetum, Eryfimum, Filipendula, Hypericum, Majorana, Mentha, Millefol. Myrtus, Quercus, Rhus, Rorifmarin. Sabina, Salvia, Satureia, Scordium, Serpyllum, Thymus, Ulmaria, Abies, Pinaster, Tamariscus, Sassafras, Musca varii, Cupreffus, Juniperus, Laurus, Guaia-cum, Santalum, Bdellium, Sang. Dracon. Sarcocoll. Benzoin, Caranna, Colophonia, Ladanum, Myrrha, Styrax, Tacamahaca, Thus,

Singultus.] Daucus, Mentha, Papaver, Ane-

Splenetica.] Ceterach, Cicuta, Fraxini sem. cortex & lignum, Genista, Orobanche, Polypo-

Sternutatoria.] Ptarmica, Saponaria, Sinapi. Thlaspeos sem.
Sem. Nigell. Hellebor. Nicotian. Lilium convall.

Horminum, Alliaria, Curcuma. Stranguria.] Consolida maj. flores, Daucus, Li-

naria, Populus alba, Rusci rad. Sonchus. Flor. Chamameli, sem. Dauci, bac Juniper. Lauri, Terebinthina, Althæa.

Strumæ, v. Scropbulæ. Suffusio.] Fæniculum.

gium, Marrubium album, Parietaria, Pimpinella, Tragopogi radix. Chelidonium maj.

Tinttoria.] Alni cortex, Genista tinctoria, Glastrum, Lichen petrzus, Luteola, Rubia radix,
Curcuma, Anchusa, Anil, Galla, Nattè, Ligna

varia, Brafil.rubrum, Togwood, fuffick, Can-

Tormina.] Anodyna & Narcotica: Meum, Serpyllum, Tanacetum, Trifolii prat. purp. flores,

Tumores & Inflammationes.] Anodyna, Emollientia, Discutientia, Repellentia, vel Maturantia pro re nata: Cerefolium, Oleum Chamæmelinum, Cicuta, Cynoglossa, Fagi folia, Galeopsis succus, Lamium, Oleum Lini, Malva, Orchi-dum rad. Parietaria, Rapum, Selinum Sii folis. Sphondylii rad. Urtica.

Tussis, v. Pneumonica.] Enula campana, Erysimum, Daucus, Glycyrrhiza, Baccæ Juniperi, Linum, Marrubium album, Parietaria, Periclymenum, Petafites, Peucedanum, Scabiofa, Tragopogi radix, Tuffilago, Verbena, Violaria, Urticæ radix & femen, Castanearum fa-

Decoctum pectorale, Papaver, Rapum, Musa, Avellana, Amygdalus, Siliqua edulis, Bdellium, Benzoin.

Tussis convulsiva sive Catarrhus ferinus.] Anti-[pa[modica omnia: Muscus pyxidatus, Succus Pulegii, Origanum.

Muscus Quernus, Agallochum, Cubebæ, Opo-ballamum, Ballam. Peru.

Variola & Morbilli.] Ad pracavendum, v. Alexipharmaca, ad expellendum Aquilegia, Crocus,

Venerem stimulantia.] Asparagus, Avellana, Castanez, Crocus, Eringium, Eruca, Dauci sem. Fœniculum virens, Cannabis, Fabæ, Orchides omnes, Opiata quacunque, Paftinaca latifolia, Horminum, Mentha virens, Nastur-tium, Ononis, Personatærad. Rapi sem. Sinapi, Apium dulce, quod Seleri dicitur.

Ventriculum roborantia feu Stomachica.] Aromatica, Amara: Abfinthium, Acorus, Acetofa, Agresta, Berberis, Caryophyllata Pravos. Cerasa acida, Fraga, Mentastrum, Calamintha, Pruna fylvestria & eorum succus, Pulegium, Prunella, Sorba, Ranunculus,

Zingiber, Galanga, Contrayerva, Cinnamomum, Safafras, The, Cort. Mali Citrii, & Aurantii. Zedoaria, Piper, Xochoxochitl, Caryophyll. Aromat. Nux Moschat. Verruca.] Mercurialis, succus in foraminibus Po-

puli collectus, Lac Tithymalorum, pracipuè Helioscopii, Diplacus, Galeopsis succus. Sedum maj. Heliotropium maj. Brassica.

Sedum maj. Heliotropium maj. pratuca.
Verigo.] Cephilica omnia: Primula veris, Aqua
florum Tiliz, Vifcus.
Charophyllum, Sinapis.
Uleca.] Caprifolium, Negundo, Liguftrum,
Lycium, Mandihoca, Opobalfamum, Myrrha. Ulcer a cancrosa.] Detergentia, Anodyna, Siccantia: Elatine, Gallium, Laureolæ pulvis.

Heliotropium, Solanum, Symphytum maj.Ladanum, Schenanthus.

Vomitoria, v. Emetica.

Vomitum sistentia.] Hypnotica; Sal Absinthii, Menthæ aqua stillat. Polygonum, Rubus Idæus, Vaccinia.

Urinæ ardor vel acrimonia.] Sem 4 frigida, Emul-fiones, Anodyna, Emollientia, & Incrassantia; Castanearum emulsio, Malva, Glycyrrhiza, Portulaca, quamvis ad acrimoniam urinæ mitigandam nihil conducibilius fit quam Lac recens copiosè ingestum, aut Lactis desectu Serum vel Cerevifia tenuis, nihil enim aliud requiri videtur, quam ut Sanguis sero exhaustus leni aliquo liquore affatim diluatur.

Urina cruenta, v. Adstringent. & Consolidant. Uteri procidentia.] Adstringentia & Vulneraria.

Vulneraria, seu Consolidamia.] Agrimonia, Alchimilla, Anagallis, Androsamum, Argentina, Artemisia, Bellis major & minor, Betonica, Bonus Henricus, Bugula, Centaurium, Ceterach, Chamædrys, Cicuta, Confolida mai, Cruciata, Cynogloffum, Equifetum, Eupatorium Avicennæ, Fæniculum, Geranium, Glaftum, Hedera terrest. Herniaria, Hypericum, Jacobza, Lamium, Lilium convallium, Lunaria minor, Melilorus, Millefolium, Nummu-laria, Ophioglofium, Panax coloni, Parieta-ria, Pentaphyllum, Perfoliata, Perficaria, Peucedanum, Pilofella, Pimpinella, Pinguicula, Plantago, Polygonatum, Polygonum, Pru-nella, Rubia, Salvia agreftis, Sanicula, Scordium, Serratula, Sophia Chirurgorum, Succifa, Tanacetum, Telephium, Tormentilla, Valeriana, Verbena, Virga aurea, Veronica utraq; Balfamina mas, Delphinium, Ulmaria, Nux myrifica, Refine & Lacyme variæ, Clematis Daphnoides, Pyrola, Quercus, Pix, Alnus vulg, Cada Pilava, Ol, Olivarum, Opobalismo v. P. 16. balfamum, & Balfama Americana, Sarcocolla,

[d 3]

NOMEN-

NOMENCLATOR BOTANICUS. Anglo - Latinus.

The Birtherree, Betula. A.

HE Mucicitre, or white Poplar, Populus Abbers tongue, Ophiogloffum. Abonis flower, or Pheafants eye, Flos Adonis, Franthemum. Agarith, Agaricum, five Fungus Laricis.
Agrimonp, Agrimonia.
The Albertra, Alnus.
Aleranders, Hippofelinum. Mikanet, Anchula. The Mimond tree, Amygdalus. Mines, Aloe. Wood of Mines, Xylaloe, Agallochum. Mncmonp, or Wind flower: Anemone. Angelica, Latine pariter Angelica. Annile, Anilum. The Apple tree, Malus. Apples of Love, Pomum Amoris. The Appirornette, Malus Armeniaca. Archangel, or Dead Nettle. Lamium, Galeopsis. Arrianifet, or Dear Veine. Lamiting of Arreit, or Faufel. Areca, Palmæ species. Arrominead, Sagittaria. Armant, Persicaria acris, Hydropiper. Artichoke, Cinara, Scolymus. Marabacca, Afarum. The Athetra, Fraxinus. The Afpen tree, Populus tremula feu Libyca. Afphobil, Afphodelus. Muens, or Herb Bennet. Caryophyllata. The Balfametree, Balfamum. Balfam apple, Balfamina.
The Bambou Cane, Bambou, Arundinis species. The Barberry, or Pipperidge-bufh. Berberis. Barten, Hordeum. Bafil, Ocimum. Wild Balil, Acinos, Ocimum fylvestre, Clino-

podium. Bauim, Melissa & Melissophyllum. The Bap tree, Laurus. The Bead tree, Azedarach. The white Beam-tree, Sorbus Alpina, Aria Theophrasti. A Bean, Faba. Bean trefoil tree, Anagyris, Laburnum. Binding Bean-tree, or Gum-Arabick-tree. Acacia Ægyptiaca. Bearg breech, or Brankurfine. Acanthus, Branca urfina. Dears car, Auricula urfi. Bears fot, Helleborus niger hortenfis. The Beeth tree, Fagus. Sell flower, Campanula.

Silberry, or Whorele-berry. Vaccinium, vitis Idaa. Dindweed, Convolvulus, Smilax lavis.

The Benjaminstree, Benzoin.

Betle, Betie.

Betonica.

Birds: fot, Ornithopodium. Birds: neft, or abortive Orchis, Nidus avis, Satyrion abortivum. Birthmozt, Aristolochia. Biftops weet, Ammi. Biftozt, or Snake-root. Biftorta. The Bladder But tree, Staph lodendron, Nux veticaria. Mite. Blitum Blood most, Lapathum fanguineum, Draco her-Blue bottle, Cyanus. The Bonana-tree, Bananiera. Bozage, Borago. The Bor-tree, Buxus. The Stone Bramble, or Rassis. Chamarubus faxatilis.
The Bramble, or Blackberry-bush. Rubus sylve-Brafile wob, Brafilia arbor. Biolitime, Anagallis aquatica, Becabunga. Biom, Genista. Brom rape, Orobanche.
Butchers-Brom, or Knee-holly. Ruscus, Bruscus, Oxymyrline. Spanish-Bomn, Genista Hispanica. Bryonia. Buckler wort, or Hart-wort. Tordylium, Sefeli. Cancalis. Buch thorn, Rhamnus. Dunje, Bugula, Confolida media.
Dunjele, Buglofum.
Viper: Dunjele, Echium.
Dunbock, Lappa, Perfonata, Bardana major. Burnet, Pimpinella. Bur rad, Sparganium. Butter burt, or Peftilent-wort. Petalites. Butter most, Pinguicula. Cabbage, Braffica capitata. Cabbage:tree, or Palmetto-Royal. Palma nobilis. The Catao, or Chocolate-Tree. Cacao.
The Calabath tree, Higuero Oviedi. Calamint, Calamintha. Calamint, Calaminta.
Water Calitrops, Tribulus aquaticus.
Calbes Inout, or Snap-drogen. Antirchinum.
Cameigs Bap, or Juves Imelling Rufh. Schenanthos
Camomile, Chamamelum.
The Camphire tree, Arbor Camphorifera. Campions, Lychnis. Canary grafs, Phalaris, Capers, Capparis. Caramaies, Carum. Cardamums, Cardamomum.
The Carline-thiffle, Carlina.
The Caron-tree, Siliqua arbor, Ceratia.

darrot, Pastinaca tenuifolia.

Caterpillars, Scorpioides.

Caffibony, or French Lavender. Stoechas Arabica.

The Caffu, or Cajou-tree. Acajou, Anacardium. Catchfip, Muscipula, Lychnis viscosa.

Caffia fiftula.

NOMENCLATOR BOTANICUS

Cats:tail, or R.ed-Mace, Typha. The Cedar:trre, Cedrus. Celandine, Chelidonium. Centopp, Centaurium. Charlock, or Wild Muft ard. Rapistrum. The Chassettee, Agnus castus, Vicex. The Cherry.trce, Cerafus. Winter Cherry, Solanum halicacabum, Alkekengi. Cherbil, Charophyllum, Cerefolium. The Cheinut tree, Castanea. Chick weed, Alfine. China rot, China radix.
Chiches, or Chich-peale. Cicer lativum. Herb-Chaiftopher, Christophoriana, Aconitum racemolum. Chrift's Thorn, Paliurus. Citeip, or fwee Chervil. Myrrhis. The Cinamon tree, Arbor Cannellifera. Cinamon, Cinnamomum. Cinquefoil, Pentaphyllum, Quinquefolium.
The Citron-tree, Malus medica, Citria. Cines, Schenopraffon. Claber, Medica species. Clober grafs, Trifolium purpureum majus pratenfe. Cloves, Caryophyllus Aromaticus. Cochle, Pseudomelanthium, Lychnis segerum. Cockg comb, or Rattle. Pedicularis, Crifta galli. The Coco, or Coker-Nut-tree. Palma coccifera, feu Tenga. Coffee, Caova, Coffee Frutex, feu Bon vel Ban Arbor. Colewort, Braffica. Colin-Flower, Braffica florida.
Colin-Flower, Braffica florida.
Colin-flower, Tuffilago.
Strange Colin-fot, Cacalia. Countre, Aquilegia.
Comtrep, Symphytum, Consolida major.
Saracens Consound, Solidago Saracenica, Virge aureæ species.
Cozali, Corallium.
Cozalline, Corallina. The Coanteree, Suber. danum. Comeflag, Gladiolus.
The Cornel-tree, or Cornelian Cherry. Cornus mas. Coffmary, or Alecoft. Coftus hortorum, Balfamita mas. mita mas.
The Cotton-tree, Goffipium, Xylon.
Conflage, vulgo Cowineb. Phaleolus Zurratenfis
filiqua hirfuta.
Comflips, Verbaculum, Paralyfis.
Crants-bill, Geranum.
The boarded Cretter, Crupina. maticus. Ereffes, Nafturtum. flar, Linum. Grofs wort, or Mugweed. Cruciata. fleabane, Conyza. Croinfort, or Butter-Cups. Ranunculus. Croinn Jimperial, Corona Imperialis. flea-mozt, Pfyllium. flixtween, Sophia Chirurgorum, Nasturdi spe-Crow filk, or bairy River weed. Conferva Plinii. Cubebs, Cubeba. Flawer be luce, Iris. Euchow pint, or Wake-robin. Arum. flower gentle, Amarantus. Cucumbers, Cucumis. fluellin, or Speed-well. Elatine. Endweed, Gnaphalium. Cumin, Cuminum.
The Curran buth, Ribes. for tail grafs, Alopecuros, Gramen alopecu-Currans, Uva Corinthiacz. Frankincenfe. Thus, Olibanum. The Cuffard Apple, Araticu species. Herb-Frankincenfe, Libanous. Epperus, Latine etiam Cypreffus. Friers comi, Arriarum. Fritillary, Fritillaria, Meleagris.

Daffobil, Narciflus. Daifie, Bellis, Confolida minor. Danoction, Dens leonis. Darnel. Lolium. The Date tree, Palma dactylifera. Depils bit, Succifa, Morfus Diaboli. Dill, Anethum. Dittander, or Pepper-wort. Lepidium, Piperites. Dittanp, Dickarnnus. Baffard Dittanp, or Frazinel. Fraxinella. Dock, Lapathum. Dodder, Cufcuta. Dogs bane, Apocynum.
The Dog berry, or Gatter-tree. Cornus fæmina. Dogg fromes, Cynolorchis. Dragons, Dracontium. The Dragon-tree, Draco arbor. Dop wort, Filipendula, Oenanthe. Durks meat, Lenticula palustris. Duttop, Stramonii seu Daturz Indicz species. Earth Dut, or Kepper Nut. Bulbocastanum, Nucula terrestris. Peafe-Carth Put, Chamabalanus. Peatre-Cartty-gett, Chamæbalanus, Ebonus, Ebonus, Ebonus, The Egiantine, or Sweet-brian-bufh. Eglanteria, Rola foliis odorata. The Eiber-tree, Sambucus. Eferampane, Helenium, Enula campana. The Cim-tree, Ulmus. Endibe, Endivia. etingo, or Sea-Holly. Eryngium. etingotteg, or Scallions, Cepa Afcalonica. etiphozhium, Schadida-Calli, Tithymali species. Cre bright, Euphrafia. fennel, Fæniculum. frinci-fromer, Nigella. frinci-flower, Nigella. frinci-giant, Ferula. Hog. frinci, Sulphur-wort, or Harefrong. Peuco Scorebing-Fennel, Thapfia. Fenngreek, Renum Gracum. Fern, or Brakes. Filix. Fenerfew, Matricaria, Parthenium. The figg:tree, Ficus. Figwort, or Broom-wort. Scrophularia: The filberd-tree, Nux avellana, Corylus fativa. The firstree, Abies.
The fiftith Puttree, or Pifacho. Pifacia. The sweet smelling Flag, Acorus, Calamus Aro-

fumitorp.

NOMENCLATOR

Funitory, Fumaria. Furze, Whins or Gorfe. Genista spinosa. Fustick-wood, Lignum Americanum slavum.

G. Garlith, Allium. Gentian. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Gentiam. Ginger, Zinarber. Gilaß-inor, Gralgam. Gentiam. Gentiam

Gunn, Gummi.

Bares ear, Bupleurum, Auricula Leporis.
Barts frongue, Lingua Cervina, Phyllitis.
Barts frongue, Lingua Cervina, Phyllitis.
Barthoris, Seeli.
Bauthfuech, Hieracium.
The Bauthfuech, Hieracium.
The Bauthfuech, Hieracium.
The Barts front. Organis flyireftris.
Beatly, Erica.
Beatly, Coura.
Byenlor, Maryon monts Ceti.
Byenlor, Malaya hortenis.
Byenlor, Maryon monts Ceti.
Byenlor, Cerinthe.
Byenlor, Lupulus.
Byenlor, Cerinthe.
Byenlor, Lupulus.
Byenlor, Cerinthe.
Byenlor, Lupulus.
Byenlor, Cerinthe.
Byenlor, Coura.
Byenlor, Cour

The Jack-ttree, Jaca.
Jack by the hedge, Sauce alone, Alliaria.
Jalapun, Jalapum.
Jeffamin, Jalminum, Gelleminum.
The Jeffuttis-tree, Arbor Peruviana, five febrifiga, Qunquina.
Jemsear, Auricola Juda, five Fungus Sambunnus.

ippffep, Hysfopus.

Indigo, Anil, five Nil.

Job's trans, Lachryma Jobi
S. John's boot. Hypericon.

John's boot. Hypericon.

John's boot. Hypericon.

John's boot. Hypericon.

John's Dout. Hypericon.

July flower, or Carnation, Caryophyllus.

Julip Flower, or Carnation, Caryophyllus.

Junipert. Juniperus.

July Hedera corymbifera.

Ground-Phite, Gill go by the Ground, Ale boof or

Tim boof, Hedera terrefithis.

K.
hitmy or French-Beans, Phaseolus.
hnapweeth, Jacea.
hnat-grass, Polygonum, Centinodia.

Ladicg Bedfraw, or Rennet wort, Gallium

luteum.

Eabien Bower, Clematitis species. Ladies Mantle, Alchimilla. Ladies Slipper, Calceolus Maria, Helleborines species.

Laties Smoth, or Cuckow-flower, Carda-Tambs Tettuce, or Corn-Sallet, Lactuca agnina, Valerianella. The Harristree, Larix. Harthe-spirtt, Latinium, Consolida regalis. Hastrinott, Laserpitium. Labenbert, Lavendula. Labenbert Cotton, Chamacopparissis, Abrotanum fœmina. Sea-Labender, Limonium. The Laurel-tree, or Cherry-Bay, Laurocerasus.
Leadinott, Dentellaria, Plumbago Plinii. Teches, Porrum.
The Bennon-tree, Males Limonia.
Tentils, Lens.
Tempards-hane, Doronicum.
Tetture, Lactuca. The Willy, Lilium. The Lime or Linden-tree, Tilia. Liquozice, Glycyrrhiza. Tibermost, Lichen, Hepatica.
The Locustettee, Jetaiba, seu Lobus ex Wingandecaow.

Itoofe-strife, or Willow-berb, Lysimachia.

Itote-trefoil, Lotus Herba. Topage, Levisticum. Tunginozt, Pulmonaria. Lupins, Lupinus.

Macs. Macis
Tre Matato tree, Urucu, Bixa, Orellana, Achiod.
Madder, Rubia tindrorum, Erythrodanum.
Maddudt, Alyffum.
Maddudt, Alyfum.
Maddudt, Alyfum.
Maddudt, Alyfum.
Maddudt, Alyfum.
Maddudt, Alyfum.
Maddudt, Alyfum.
Malize, or Indian-Wheat, Frumentum Indicum.
Madis, Malize, Malva.
Mach. Madludt, Aleca.
The Manthello tree, Araticu species.
Maddudt, Mandragora.
The Manthello tree, Araticu species.
Maddudt, Mandragora.
The Manthello tree, Mangle.
The Manthello tree, Mangle.
The Manthello tree, Acc.
Manthello Calendula, Caltha.

BOTANICUS.

Core Hartigold, Chryfanthemum.
Spartjoann, Majorana.
Spartjoann, Majorana.
Spartjoann, Majorana.
Spartjoann, Majorana.
Spartjoann, Majorana.
Spartjoann, Majorana.
Spartjer of Peru, Mirabilis Peruviana.
Spartjer of Peru, Mirabilis Peruviana.
Spartjer of Peru, Mirabilis Peruviana.
Spartjer of Sparting Sparting.
Spartjer of Sparting Sparting.
Spartjer of Sparting Ageratum, Balainta formina.
Sparbioto. Gantern Golchicum.
Spraboto. Saftron, Colchicum.
Spraboto. Saftron, Colchicum.
Spraboto. Saftron, Colchicum.
Spraboto. Spartjer of Medica.
The Special Tree, Mefpilos.
Special Medica.
Speci

N.
Pahri-mort, or Wall pemy-wort, Cotyledon,
Umbilicus Veneris,
Pantun, Napus.
The Menarine-tree, Nuciperfica.
Mettle, Urtica.
The Mettle tree, Lotus arbor.
Mightfiade, Solanum.
Mutt, Nux.
Muttings, Nux molichata.

The Dak-tree, Quercus.
The Hishen-Daik, Hex.
The Starke-Daik, Hex.
Outs, Avena.
The Wild-Direc, Oliva.
The Wild-Direc, Oleafter.
One blade, Monophyllon.
Oniong, Copa.
The Wanne-tree, Malus Aurantia.
Orthis, Orthis, feu Sarytion.
Opinine, or Live-long, Telephium, Craffula.
The Offer, Saliv aquatica.
Orte-epe, Buphthalmum.

Palma Christi, Ricinus. The Palm tree, Palma. Panirk, Panicum.
The Papa-tree, Papaia, Mamoera.
The Paper reed, Papyrus Nilotica. Herb Datis, True-love, or One-berry, Herba Paris. Parlin, Apium hortense, Petrolelinum.
Bastard Partin, Caucalis. Parsinip, Pastinaca latifolia, Staphylinus, Elaphoboscum.
Cow-Partnip, Sphondylium. Palgue-flower, Pullatilla. Paffionis. Paucons.
The Beart-tree, Malus Perfica.
The Peart-tree, Pyrus.
The Prinkly-Beart-tree, Opuntia, seu Fic. Indica.
Beater, Pilum.
Betomy, Paonia.
Betomy, Paonia. Pelitopp of Spain, Pyrethrum. Pellitopp of the Wall, Parietaria. Penmp-ropal, or Pudding Grafs, Pulegium. Perpet, Piper.

Guinny Perpet, Capficum.

Jamaica Perpet, or All-spice, Caryophyllus fra-Au rotun Peritninkle, Vinca pervinca, Clematis Daphpertuinate, vinca pervinca, Clemans Daph noides.

5. Beterg-mont, Alcyrum.

The Dipprich-mit, Ricini species Americana.

Spanis Bith touth, Vilnaga, Gingidium.

Dimpernel, Anagallis.

The Dim-tree, Pinus.

The Dim-tree, Pinus.

The Dim-tree, Orland, Caryophyllus.

The Dipper Here, or Linde, Syringa.

The Bitth tree, or Linde, Syringa.

The Bitth tree, Picas, i. e. Abies mas.

The Bitth tree, Picas, i. The Bitth tree, Picas, i.

Bilantian, Plantago.

The Diministree, Musia arbot.

The Diministree, Musia arbot.

The Diministree, Musia arbot.

The Diministree, Picama.

Dollymountain, Polium.

Dollymountain, Polium. noides. Doppp, Papaver. Rough beaded Bastard-Doppp, Argemone. Potato's, Barraras.
The Prickly Pear tree, Opuntia, seu Ficus Indica. Primrofe, Primula veris, Verbasculum. Tree-Primrose, Lysimachia Virginiana. Dainet, or Primprint, Ligustrum. Mock Privet, Phillyrea. Ever-green Prinet, Alaternus. Duite, Legumen. Dumpion, Pepo. Durfiane, Portulaca.

Quince-tree, Malus Cydonia.

Hadift, Raphanus rufticanus, Armoracia. Haginott, Segrumor S. James wort. Jacobza. Hampiong, Rapunculus, Rapuntium.

NOMENCLATOR

Ramfong, Allium urfinum. The Hafn-berry-buff, Rubus Idaus. ficeb, Arundo. Bell harrow, or Cammock, Anonis. fice, Oryza. Mic, Secale. forket, Eruca. fiole, Rofa. The Dogs Rofe, Wild-Briar or Hep, Rofa fylvestris inodora, Cynosbatos, Cynorrhodos. Hole-most, or Rose root. Rhodia radix, Telephii Spicen wost, Asplenium, Scolopendria, Cetefiose-ban, or Oleander, Nerium, Oleander. Holemarn, Rolmarinus. Hubarb, Rhabarbarum. fine. Ruta. Medow-Ruc, Thalictrum. Bupture-wort, or All-feed. Herniaria Polygoni Buff, Juncus. S.

Saffron, Crocus. Dage, Salvia. Sage of Jerusalem, Pulmonaria maculosa. Saint foin, Medica species. Sallow, Salix latifolia. Samphire, Crithmum seu Fæniculum mari-Sanicle, Sanicula, Diapenfia. Sarfaparilla, Salfaparilla. The Saffafres tree, Saffafras arbor. Sattin, or honesty. Viola lunaria five Bulbonach. Satprion, Orchis. Savine, Sabina. Sabine, Sabina.
Saumberg, Santalum, Ligni species.
Sabourip, Satureia.
Sab-moot, Serratula.
Sarifrage, Saxifrage.
Stabious, Scabiola. Beammonp, Scammonia Syriaca.
Seurop-grafs, Cochlearia.
The Scheffen Plant, Myxa, Sebesten. Belf heal, Brunella feu Prunella. Seria, Sena Alexandrina.
Baftard Sena, Colutea.
Sernarcen, or Houle-leek. Sedum, Sempervivum.
The Sentitive-Plant, Herba viva, Æschyno-

Shepherbs needle, Scandix, Peden Veneris. Shepherbs purte, Burla Paltoris. The Bilber buth, Barba Jovis. Silver-weed, or wild Tanfie. Argentina, Potentilla. Shirret, Sifarum.
The Stoc-tree or Black-thorn, Prunus fylvestris. Smallage, Paludapium, Apium palustre, Eleofelinum. Snrezmozt, Ptarmica. lomonis. The Sope tree, Saponaria arbor. Sopewort, Saponaria. Borrel. Acetola. Sothern-wood, Abrotanum mas.

Sermountain, Siler montanum.

The Scrbice, or Sorb-tree. Sorbus.

Sombread, Cyclamen. The Somer-top, Araticu species. Som-fennel or Sulphur-wort, Peucedanum. Som thiffle, or Hares-Lettice, Sonchus. Sparagus or Sperage, corrupte Sparrowgrafs. Afparagus.
Sprit, Zea, Spelta.
Spiner wort, Phalangium.
Spignel, Meu or Bawd-money. Meum. Spinache, Spinachia. The Spindle-tree or Prickwood. Euonymus. Spunge, Spongia. Spurge, Tithymalus Spurrey, Spergula. Squills, or Sea Onyon, Scilla. Star of Bethlehem, Ornithogalum. Star-wort, After. State-tuott, Arter.
Sea-startwort, Tripolium.
States-arte or Loujewort, Staphis agria.
Stock-gillissource, Leucoium incanum.
Stonerrop, Sedum minus, Illecebra minor. The Storar-tree, Styrax Arbor. Stramberry, Fragaria.
The Stramberry-tree, Arbutus. Succept, Cichoreum.
Gum Succept, Chondrilla.
The Sugar Cane, Arundo Saccharifera. Sumach, Rhus. Sun flower, Flos folis Smallow mozt, Asclepias. Spramoze tree, Sycamorus.

The Calinot tree, Codda-Panna, Palmæ fpe-Tamarinds, Tamarindus.
The Camarigh tree, Myrica, Tamarifcus. Cantie, Tanacetum.
Cares, or Vetches: Vicia.
Carragon, Draco herba, Dracunculus hortenfis. The Cea or Thee-Plant, The Sinenfium, Tha Japonenfibus. Teafel, Diplacus, Carduus Fullonum. Tent-most, or Wall-Rue. Adiantum album, Rutz muraria. Chiffle, Carduus. Torch-Chiffle, Cereus. Melon-Chiffle, Echinomelocactos Choon-Apple, Stramonium. Throat-mort, or Camerbury Bells. Trachelium. Thome, Thymus. Coad-flar, Linaria. Cobacco, Tabacum, Nicotiana. etam Ike Cobpettee, Mamay arbor.

Zoth Mort, Dentaria.

Zomentili, Tormentila.

Trabeller § Jop, Viorna, Clematidis species.

Tragacanth, Tragacantha.

Tra of Life, Thuya Theophrassi, Arbor vize
five Paradisaca vulgo dieta.

Lefoil, Trifolium.

Krebel Trefoil Criffe. The Cobbpitree, Mamay arbor. Shrub-Ercfoil, Cytifus. Cuberofe, Hyacinthus Peruvianus: Culip, Tulipa. The Culip tree, Arbor Tulipifera. Turmerick, Curcuma. Eurnep, Rapum.

Curnfale.

BOTANICUS

Curnfole, or Heliotrope. Heliotropium. The Curpentine-tra, Terebinthus. Tuttan, Androfæmum. Than blate, Ophris bifolia.

Balerian, Valeriana. Denus comb, or Shepherds needle. Pecten Vene-Denus lohing glats, Speculum Veneris, Onobrychis arvensis, Campanula arvensis erecta. Detch or Tare, Vicia. Cocks-bead-Detch, Onobrychis.

Horse-species, Ferrum equinum.
The Dine, Vicis Vinisera. Diolet, Viola. Diper's-grafs, or Scorzonera. Scorzonera.

Make Robin, or Cuckow-Pint. Arum. The Walnut-tree, Nux Juglans. Wall-flower, Leucoium luteum, Keiri. Mart-wort, or Sun Spurge. Tithymalus Helioscopius. Map-faring-tree, Viburnum, Lantana.

Mheat, Triticum. Buck wheat, Fegopyrum, Fagotriticum.

The 19hite-beam-tree, Aria Theophrafti, Sorbi Whitlow-grafe, Paronychia. The Mhortle berry, or Bil berry. Vitis Idaa Vaccinium. 10 iboto-mail, Chamelaa triccocos. Sweet Williams, or Pride of London. Armeria. The Willow tra, Salix. Spiked Willow of Theophrastus, Spirza Theophrasti. Minter's bark, Cortex Winteranus. Wild-Woad, Diers Weid, Lutcola.

100168-bane, Aconitum. Dodrug, Alperula.
Dodrug, Alperula.
Dodrug, Alperula.
Dodrug, Alperula.
Mater fylvz.
Dogumund, Abfinthium.
Dogumund, Abfinthium Santonicum. 102ach, or Sea-weed. Alga, Fucus.

gam, Rapum Brafilianum. Parrow, or Milfoil. Millefolium. The Peto-tra, Taxus. Bucca, Casava, or Indian bread, Yucca.

Zeboarp, Zedoaria.

FINIS